

تفسير القرآن الكريم

വിശുദ്ധ ഖുർആൻ
വിവരണം

1

تفسير القرآن الكريم

വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം.

മുഹമ്മദ് അമാനി മാലവി

പ്രസാധകർ:

കേരള നദ്വത്തുൽ മുജാഹിദീൻ

VISHUDHA QURAN VIVARANAM

Malayalam

Vol. 1

Translation & Commentary
MOULAVI MOHAMMED AMANI

Publishers:

KERALA NADVATHULI MUJAHIDEEN (Regd)
MUJAHID CENTRE, CALICUT - 673 002

Second Edition : 1989
Third Edition : 1997 March
Twelfth Edition : 2010 May

Copies : 2000

Printed at :
Calicut Offset, Manjeri - Ph: 0483 2762790

Price: Rs. 425/-

(Copyright Reserved)

تفسير القرآن الكريم

المجلد واحد

سورة يس - سورة الناس

الترجمة والتفسير:

فضلية الشيخ محمد بن حسن الأمان

النشر والتوزيع:

دوة المجاهدين بكيرالا ، كالكوت - ٢

الطبعة اثنا عشر : ٢٠١٠

النسخة : ٢٠٠٠

القيمة : ٤٢٥ روبية هندية

(حقوق الطبع محفوظة)

പ്രസ്താവന

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ബഹു. മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി (മർഹൂം) യുടെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം മൂന്നാം പതിപ്പ് പുറത്തിറക്കാൻ സഹായഭക്ഷിയ അല്ലാഹുവിന് സ്തുതി.

ഖുർആൻ പഠിക്കാൻ നിയമിതരായ സഹോദരന്മാർ ദിനേനയെന്നാണു് ഈ മഹദ് ഗ്രന്ഥം ആവശ്യപ്പെട്ടു വരുന്നുവെന്നതാണു് എത്രയും പെട്ടെന്ന് ഇത് അതേപടി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

നാലു വാല്യങ്ങളിലായിട്ടാണു് രണ്ടാം പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. പ്രസ്തുത വാല്യങ്ങൾ അതേ രൂപത്തിൽ ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനാണു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ട അപാകതകളും അക്ഷരത്തെറ്റുകളും പരമാവധി തിരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും തെറ്റുകൾ കാണുകയാണെങ്കിൽ അറിയിക്കാൻ വായനക്കാർക്ക് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ മഹദ് ഗ്രന്ഥം തയ്യാറാക്കുകയും ഇത് പരിശോധിക്കുകയും പ്രസിദ്ധീകരണ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്ത എല്ലാ മാനുവ്യക്തികൾക്കും അല്ലാഹു അർഹമായ പ്രതിഫലം നൽകട്ടെ. ആമീൻ

മുജാഹിദ് സെൻറർ

കോഴിക്കോട്

31 - 5 - 1996

സെക്രട്ടറി

കെ.എൻ.എം. പബ്ലിഷിംഗ് വിംഗ്

രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ പ്രസ്താവന

വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ മലയാള വ്യാഖ്യാനം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള അഭിനിവേശം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ലേവക്കോട് കെ. പി. മുഹമ്മദ് സാഹിബ് മർഹൂം, കെ. എം. മൗലവി അവർകൾക്ക് ഏഴുതിയ അക്ഷരമാണ് ഈ ബുക്ക് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തുടക്കം. മൗലവി അവർകൾ തന്റെ ചില സൂക്ഷ്മതകളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി. തികച്ചും പൗരാണിക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ ശൈലിയിൽ ഒരു മലയാള താഫ്സീർ ഗ്രന്ഥം ഏഴുതാൻ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ജി. എ. അലവി മൗലവി (മർഹൂം), പി. കെ. മുസാ മൗലവി, മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി എന്നിവരെ രചനക്ക് ഉത്തരവാദിപ്പെടുത്തി. മർഹൂം കെ. എം. മൗലവി അവർകൾ ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളും മേലനേപണവും ഏറ്റു.

1380-റബീഉൽ അവ്വൽ 15-ന് (1960 സെപ്തംബർ 7) ബുധനാഴ്ച ഉറൂം നമസ്കാരാനന്തരം അവർ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. കേന്ദ്രീയവും സൂക്ഷ്മതയിലും പാണ്ഡിത്യത്തിലും അത്യുൽകൃഷ്ടരായ നാലു മഹൽ വ്യക്തികൾ യോജിച്ചുള്ള ശ്രമം. 1382 റബീഉൽ ആഖിർ 28നു (1962 സെപ്തംബർ 26നു) ആറു വാല്യങ്ങളടങ്ങുന്ന രണ്ടാം പകുതിയുടെ കയ്യെഴുത്തു പൂർത്തിയായി. ലേവക്കോട് കെ. പി. ബ്രദർസ് 1963ൽ ഒന്നാം വാല്യവും തുടർന്നു. മൂന്നു വാല്യങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. രണ്ടു വാല്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് കൊച്ചി മുജാഹിദീൻ ട്രസ്റ്റാണ്.

സ്മരണയ്ക്കുന്നവർ പൂർത്തിയായതോടെ അന്നാരോഗ്യം മൂലം ജി. മുസാ മൗലവിയ്ക്ക് ഈ സംരക്ഷണത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കേണ്ടിവന്നു. 1964 സപ്തംബർ 10നു കെ. എം. മൗലവിയും 1976 മെയ് 19നു അലവി മൗലവിയും പരലോകം പൂകി. അക്കാലത്താൽ ഫാതിഹ മുതൽ ഇസ്രാഅ് കൂടിയുള്ള ആദ്യപകുതിയുടെ രചന മുഹമ്മദ് അഹാനി മൗലവി ഏകനായി ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അച്ചടിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പ്രാപ്തനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ വായിച്ചു കേൾക്കണമെന്ന അഭ്യർത്ഥന നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നത് കൊണ്ട് കേരള നവ്വത്തുൽ മുജാഹിദീൻ ജനറൽ സിക്രട്ടറി കെ. പി. മുഹമ്മദ് മൗലവി ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുകയുണ്ടായി. ആദ്യ വാല്യങ്ങളുള്ള ഒന്നാം പകുതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം കേരള നവ്വത്തുൽ മുജാഹിദീൻ ഏറ്റെടുക്കുകയും 1978 ഡിസംബറിൽ ആദ്യ വാല്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1985 ഫിബ്രവരിയിൽ അവസാന വാല്യം പുറത്തുവന്നതോടെ രണ്ടു വ്യാഴവാല്യമുമ്പ് സമാരംഭിച്ച ഒരു മഹൽ പ്രവർത്തനം വിജയകരമായി സമാപിച്ചു. അൽഹംദുലില്ലാഹ്

ഭാരത വാല്യവും പുറത്തുവന്നാലുടനെ കോപ്പികൾ തീർന്നിരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു വായനക്കാർ നിരന്തരം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നാം പതിപ്പു പൂർത്തിയാക്കിയതിന് വാല്യങ്ങൾ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിക്കുക പ്രയാസമുള്ള കാര്യമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഇടയ്ക്കുവെച്ച് രണ്ടാം പകുതിയിൽ സൂ: അബ്ദുറാഷ്ഫിയ്യുള്ള ഒന്നാം വാല്യവും, അബ്ദുറാഷ്ഫിയ്യുള്ള രണ്ടാം വാല്യവും ഒരു തവണ പുനർമുദ്രണം ചെയ്തു. അവയുടെ പ്രതികളും പെട്ടെന്നു തീർന്നപ്പോൾ 1985ൽ ഒന്നാം പതിപ്പ് പൂർത്തിയാക്കിയതോടെ തന്നെ രണ്ടാം പതിപ്പിനെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ ഗൗരവപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഭീഷ്മായ സാമ്പത്തിക ബോധ്യത വരുന്ന ഒരു സംരംഭമായതുകൊണ്ട് അൽപം കാലമെടുക്കേണ്ടി വന്നുവെന്നു മാത്രം.

ക്രൈസ്തവർ 5700 പേജുകളുള്ള ഒന്നാം പതിപ്പു 12 വാല്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഇപ്പോൾ 4 വാല്യങ്ങളിലൊതുക്കുകയാണ്. എന്നു വെച്ച് വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഭട്ടം കുറവ് വരുത്തിയിട്ടില്ല. ഈ വാക്യീകരണത്തിൽ സമ്യം നൽകിയിട്ടുള്ള ചില പദങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കടലാസിന്റെ വലിപ്പം കൂടിയും അച്ചുകൾ ചെറുതാക്കിയും അച്ചടിയിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തിയതാണ് പേജുകളും വാല്യങ്ങളും കൂടുതൽ. വായനക്കാർക്ക് താങ്ങാനാവുന്ന വിലയ്ക്ക് ഗ്രന്ഥം നൽകുവാൻ അതാവശ്യമായിരുന്നു.

ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയാണ് ആദ്യ ഘട്ടമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതെന്ന കാര്യം അറിയാമല്ലോ. അതിനാൽ ഒന്നാം പകുതിയിൽ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ചേർത്തിരുന്ന ചുരുക്കവും ചില വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പുകളും ഈ പതിപ്പിൽ ആദ്യ പകുതിയിലേക്ക് മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ തന്നെ ഒന്നാം പകുതിയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതും രണ്ടാം പകുതിയിൽ ചില സ്മരണകളുടെ പ്രാർത്ഥന ചേർത്തിരുന്നതുമായ സംഗ്രഹം ഐക്യപത്തിനുമവണ്ടി ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അനിവാര്യമായ ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ മാറ്റി നിർത്തിയാൽ ഒന്നും രണ്ടും പതിപ്പുകൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല.

പരമ കാരുണികനും കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹു മാനവകുലത്തിനു നൽകിയ ഹുദായും വലിയ അനുഗ്രഹമാണ് വിശുദ്ധ്വർത്തൻ. ചലനികമായ ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ മനഃസമാധാനവും നിത്യമായ പാരമ്പരിക ജീവിതത്തിൽ സ്വർഗ്ഗവും നേടാനുള്ള മാർഗ്ഗഗർഭനമാണ് ആ ദൈവിക ഗ്രന്ഥം. അതിന്റെ പ്രചാരണത്തിനും അധ്യാപനത്തിനും ബോധ്യതയേറേവരാണ് മുസ്ലിംകൾ. ആ ബോധ്യത നിർവ്വഹണമെന്ന നിലയിൽ ഈ ബുദ്ധ്വർത്തൻ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിലും പരിശോധനയിലും അച്ചടിയിലും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലും പ്രചാരണത്തിലും വിതരണത്തിലുമെല്ലാം ഭാഗ്യമേറിയ ഏല്പാർച്ചയും സർവ്വശക്തനായ അല്ലാഹു തന്നെ പ്രതിഫലം നൽകട്ടെ. അമീൻ.

1407 മെസാൻ 14
1987 മെയ് 12

കേരള നവ്വത്തുൽ മുജാഹിദീൻ
പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗത്തിനുവേണ്ടി
അലി അബ്ദുറഹ്മാൻ മേനി.

വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം ഒന്നാം വാല്യം

പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ

മർഹൂം ചെ. ഏ. മൗലവിയുടെ അവതരിക വായനക്കാർക്കുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ	12 13	വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലുത്തേണ്ട ചില വിഷയങ്ങൾ	
മുഖവുര		1. മുഹ്കമൂം മുതശാബിഹൂം	69
1. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ (18-38)		2. അവതരണഹേതു	73
അവതരണം	18	3. നസ്ഖ് (ദുർബലപ്പെടുത്തൽ)	74
എന്തിനുവേണ്ടി അവതരിച്ചു?	22	ഗൗനിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ	78
ഗ്രന്ഥ രൂപത്തിലാക്കിയത് ക്രമീകരണവും	23	ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനാക്കൽ	
പഠനവും പാരായണവും	27	1. മുൻഗാമികൾ	79
പാരായണമര്യാദകൾ	31	2. പിൻഗാമികൾ	81
എഴുത്തിലും വായനയിലും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ചില കാര്യങ്ങൾ	35	5. ഖുർആൻ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യൽ (82-91)	
'വഖ്ഫി'ന്റെ ചീഹ്നങ്ങൾ	36	മലയാള വിവർത്തനം	87
വായനാ വ്യത്യാസങ്ങൾ	37	ഖുർആൻ പരിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ	88
2. ഖുർആനിലെ വിജ്ഞാനങ്ങൾ (38-55)		6. നമ്മുടെ പരിഭാഷാ ഗ്രന്ഥം (91-97)	
പ്രതിപാദനരീതി	40	ഞങ്ങളുടെ അവലംബം	94
എതിരാളികളും അവരോടുള്ള നയങ്ങളും		സമരപനം (ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം)	95
1. മുശ്റിക്കുകൾ	43	പരിഭാഷയും വ്യാഖ്യാനവും	
2. വേദക്കാർ	46	1. സൂറത്തുൽ ഫാതിഹ: (101-117)	
3. മൂനാഫിഖുകൾ	48	സൂറത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും ഉള്ളടക്കവും	101
എതിർ കക്ഷികൾ അന്നും ഇന്നും	49	'അളുദ്' ചൊല്ലൽ (الاول)	102
അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങൾ, ഗുണങ്ങൾ... മുതലായവ	50	'ബിസ്മി' ചൊല്ലൽ (بسم)	104
ചരിത്ര സംഭവങ്ങൾ	51	അല്ലാഹു	106
വർത്തമാന കാല സംഭവങ്ങൾ	52	റഹ്മാനും റഹീമും	107
മത നിയമങ്ങളും അനുഷ്ഠാനമുറകളും	53	റബ്ബുൽ ആലമീൻ	108
മരണാനന്തര കാര്യങ്ങൾ	55	ഇബാദത്തു (إبادة) എന്നാൽ	109
3. ഖുർആന്റെ അമാനുഷികത (56-59)		ഇസ്മത്തി ആനത്തു (إسماء)	112
ഏറ്റവും വലിയ ദൃഷ്ടാന്തം	57	ഹിദായത്തും ഹുദായും	113
4. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം (60-82)		ചൊവ്വായ പാത	115
വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടുന്ന രീതി	62	മൊപവിധേയരും വഴി പിഴച്ചവരും	117

2. സൂറത്തുൽ ബഖറ: (سورة البقرة) (119-462)

സൂറതിന്റെ പ്രത്യേകത	119
സൂറത്തുകൾക്കു് ആംതോതിലുള്ള കേവലംകു്ഷരങ്ങൾ	122
'മുത്തലികൾ' - അവരുടെ അഞ്ചു പ്രധാന ഗുണങ്ങൾ	124
കാതു, കണ്ണു, ബുദ്ധിയുക്തപയോഗിക്കാത്ത സത്യ നിഷേധികൾ	127
'കാഫിർ' 'മുഷ്റീഖിൻ' മുതലായ പദങ്ങൾ	128
ഹൃദയത്തിന്നു മൃദുകൂത്തുക പോലെയുള്ള പ്രയാഗങ്ങളുടെ സാരം	128
കപട വിശ്വാസികൾ-അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ	130
കപടവിശ്വാസികളുടെ ഉപമകൾ	135
അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യത	138
അല്ലാഹു മനുഷ്യർക്കു് ചെയ്ത അനുഗ്രഹങ്ങളും സാക്ഷ്യങ്ങളും	139
ഇമാം റാസിയുടെ വിവരണം	140
ഖുർആനെപ്പോലെ ഒരു ഗ്രന്ഥം കൊണ്ടുവരുവാൻ ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല	141
സത്യവിശ്വാസികൾക്കുള്ള സ്വർഗ്ഗീയനഗ്രഹങ്ങൾ	144
ഉപമയല്ല-അതിലെ തത്വമാണു്-നോക്കേണ്ടതു്	145
അല്ലാഹുവിലുള്ള അവിശ്വാസം ബുദ്ധിഹീനത	147
ഔമിയിലുള്ളതെല്ലാം മനുഷ്യനുവേണ്ടി	148
ഔമിയിൽ മനുഷ്യരെ ഖലീഫയാക്കുന്ന കാര്യം മലക്കുകളെ അറിയിച്ചപ്പോൾ	149
ഖലീഫ (خليفة) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം	150
ആദം (അ)നു് പേരുകൾ പഠിപ്പിച്ചതു്	154
ആദം (അ)നു് സൂജുദ ചെയ്യാനുള്ള കൽപന	156
ആദം (അ)ന്റെ സ്വർഗ്ഗവാസവും വിലക്കു്പ്പെട്ട കനി തിന്നതും	157
ആദം (അ)ന്റെ പശ്ചാത്താപം	159
ഔമിയിലേക്കയക്കുമ്പോഴുള്ള സന്ദേശം	160

വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പ് 1

ആദമിന്റെയും ഇബ്ലീസിന്റെയും കഥ ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമാ?	161
ഇസ്രായീലുകൾക്കു് വാർത്തകൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതെന്തിനു്?	164
ആരാണ് ഇസ്രായേലുകൾ?	165
ആയത്തുക്കൾ (آيات) എന്നാൽ?	166
സത്യാസത്യങ്ങൾ കൂട്ടിക്കാലർത്തുന്നതും സത്യം മറച്ചു വെക്കുന്നതും	167
ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാത്ത പുലർത്തണം	168
സഹനവും നമസ്കാരവും മുഖേന സഹായം തേടുക	169
ശുപാർശയും പ്രായശ്ചിത്തവും സ്വീകരിക്കാത്ത ദിവസം	170
ഫിർകാന്റെ ശിശുഹത്യയും അവനും ആൾക്കാരും മുങ്ങി മരിച്ചതും	172

ഇസ്രായേലുകൾ പശുക്കൂട്ടിയെ ആരാധിച്ചതും പശ്ചാത്താപവും	174
ഇസ്രായേലുകൾ അല്ലാഹുവിനെ നേരിൽ കണ്ടുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതു്	177
അവർക്കു് മോലത്തണലും 'മന്നാ'യും സൽവാ'യും നൽകിയതു്	179
വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട നാട്ടിൽ കടക്കുമ്പോൾ തല കുനിക്കുവാനുള്ള കൽപന	180
മുസ (അ) പറക്കല്ലിനു് അടിച്ചപ്പോൾ 12 നീരുറവുകൾ ഒഴുകിയ സംഭവം	182
ഒരേ കേടണംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ അവർ നന്ദിക്കുകയാണിച്ചു്	183
വർഗ്ഗമോ ജാതിയോ അല്ല-വിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവുമാണു് മോക്ഷമാർഗ്ഗം	185
ഇസ്രായേലുകൾക്കു് മീതെ പർവ്വതം ഉയർത്തിയതു് ശബ്ബത്തു് ആചരണത്തിൽ അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചവരെ കുറ്റങ്ങളാക്കി	187
ഇസ്രായേലുകൾക്കു് പശുവിനെ അറക്കുവാൻ കൽപിച്ചതു്	190
അതു മുമ്പേന കൊലക്കാരും തെളിയിച്ചതു്	192
പറക്കല്ലുകളെ വെല്ലുന്ന മനസ്സുകൾ	195
യഹൂദീ പണ്ഡിതന്മാർ വേദവാക്യം മാറ്റി മറിച്ചിരുന്നു	199
യഹൂദീ കപടന്മാർ	200
സ്വന്തം ഗ്രന്ഥത്തെ വേദഗ്രന്ഥമാക്കുന്നവർ	201
മോക്ഷത്തിന്റെ കൂത്തക വാദക്കാർ	201
ഇസ്രായേലുകൾക്കു് കരാർ വാങ്ങിയതും അവർ അതു ലംഘിച്ചതും	202
ഈസാ (അ)നെ അയച്ചതും	204
പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ബലപ്പെടുത്തിയതും	206
തൂറക്കൊത്ത മനസ്സ്	208
അറിയാവുന്ന കാര്യം പുലർന്നപ്പോൾ അവർ അവിശ്വസിച്ചു്	209
മുസ്ലിം അവരങ്ങിനെയായിരുന്നു	211
മാണത്തിന്നു കൊതിക്കാൻ വെല്ലുവിളി	213
ജിബ്റീലിന്നും മലക്കുകൾക്കും ശത്രുവായാൽ	215
അവിശ്വാസികൾ തോന്നിവാസികൾ	216
സുപ്രൈമാൻ (സ)നെപ്പറ്റി സിഹ്റീന്റെ വാദവും യാഥാർത്ഥ്യവും	217
സിഹ്റീനു് ഇസ്രായേലുകൾ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു	222
സിഹ്റീനു് യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ടോ?	223
തെറ്റിദ്ധാരണയും മൃസ്സുചെയ്യലും ഉണ്ടാകുന്ന വാക്കു പഴയതും	224
നസ്ഖ് (نسخ) സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾ	225
അനവശ്യ ചോദ്യങ്ങളെപ്പറ്റി	228
വേദക്കാർക്കു മാത്രമാണു് സ്വർഗ്ഗം എന്ന അവരുടെ വാദം	230
പള്ളികളെ മൃദക്കുന്നതു് വമ്പിച്ച അക്രമം	232

പ്രാർത്ഥിക്കാൻ മാത്രം പ്രത്യേക വിഭാഗം		'യൂത്ത്' (൧൭) യൂത്ത് അർത്ഥം	314
തിരിയുന്നതില്ല 233		നോമ്പിന്റെ രാത്രി കേവലപാനീയവും	
അല്ലാഹുവിനു സന്താനമുണ്ടെന്ന വാക്കിന്റെ		സത്ത്രി സമ്പർക്കവും വിരോധമില്ല	315
വണ്ഡനം 234		ധനം അന്യായമായ വഴിക്കു സമ്പാദിക്കുകയും	
അല്ലാഹു അറിയാത്ത സംസാരിക്കണമെന്ന ആവശ്യം 236		ഉപയോഗിക്കുകയും അത്യുത്	319
പ്രസ്താവം മുദ്രപ്രകാരം പാരായണം ചെയ്യണം 238		വീടുകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് അവയുടെ	
ഇബ്രാഹീം (അ) നെ ചില കൽപനകൾ മൂലം		വാതിലുകളിലൂടെയോവണം	320
പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അതു പൂർത്തിയാക്കിയ അദ്ദേഹത്തെ		യൂദായം ആരോട്? എന്തിനും?	321
നേതാവായിത്തീർന്നു 240		അതിക്രമത്തിന്റെ പ്രതികാരത്തിൽ	
അബൂ ഇബ്രാഹീം (عبدالله) നമസ്കാരം		അതിക്രമം ഉണ്ടാവരുത്	324
സംഗമമാക്കുവാൻ കൽപന 242		അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിക്കുക	326
അബൂ ഇബ്രാഹീമിന്റെ ചരിത്രം 243		ഹജ്ജും ഉറയും പൂർത്തിയാക്കുവാൻ തടസ്സം	
മക്കക്കു അയക്കുന്ന പ്രമാണവാൻ ഇബ്രാഹീം (അ)ന്റെ		നേരിട്ടാൽ	327
പ്രാർത്ഥന 246		ഹജ്ജിൽ പാടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളും വേണ്ടപ്പെട്ട	
കുടുംബ പണിക്കരപ്പാൽ നടത്തിയ പ്രാർത്ഥന 248		കാര്യങ്ങളും	331
സമൂഹത്തിന്റെ കൃത്യങ്ങൾ 250		ഹജ്ജുകർമ്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ അല്ലാഹുവിനെ	
ഇബ്രാഹീം, യഅക്കൂബ് (അ) എന്നിവരുടെ		ഓർമ്മിക്കണം	334
വന്ദിയുത്ത് 252		മധുരവാക്കു പറയുകയും കൃഷ്ണത്തിനു പരിശ്രമം	
എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരിലും വിശ്വസിക്കണം 255		നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഇസ്ലാമിൽ പ്രവേശിക്കു	
അല്ലാഹു നൽകുന്ന വർണ്ണമാണ് ഹുദായം നല്ലത് 257		ന്നത് ഭാഗികമായിരിക്കാതെ പൂർണ്ണമായിരിക്കണം	339
ഇബ്രാഹീം (അ) ജൂതനോ ക്രിസ്ത്യാനിയോ അല്ല 258		'മഹ്ശർ' മഹാസമ്മേളനത്തിൽപെച്ച് അല്ലാഹു	
ഖിബ്ല മനോരവും ആർക്കുണ്ടായ ആരോപണങ്ങളും 260		സൂക്ഷ്മീകളുടെ വിചാരണ നടത്തും	341
മുസ്ലിം സമുദായം ഉത്തമ സമുദായമാകുന്നു 262		ദുഷ്ടകാണങ്ങൾ കണ്ടിട്ടും വിശ്വസിക്കാത്തവർ	342
ഖിബ്ലയുടെ പ്രാധാന്യം 265		മനുഷ്യരെല്ലാം മുസ്ലിം ഭരണത്തെ സഹായമായിത്തന്നെ	343
കുടുംബത്തെ സത്യാനുഷ്ഠാനം ഖിബ്ലയോടൊത്ത് 266		പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമാകാതെ നിങ്ങൾ	
എവിടെ ചെന്നാലും ഖിബ്ലയ്ക്കു നേരെ തിരിയണം 270		സൂർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല	344
അമയും, നമസ്കാരവും മുഖേന സഹായം നേടുക 273		ധനം ചിലവഴിക്കുമ്പോൾ മുൻഗണന	
അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടവർ		നൽകപ്പെടേണ്ടുന്നവർ	345
യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് 273		യൂദായം നിർബ്ബന്ധം	346
പട്ടിണി, ജീവനും ശം മൃതലോകവും ചില		യൂദായം നിഷിദ്ധമായ മാസങ്ങളിൽ യൂദായം	
പ്രാർത്ഥനയ്ക്കാണ് 274		ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽ	346
'സാഹായ്യം' 'മർവ്വായ്യം' മതപിഹ്നങ്ങളാകുന്നു 276		'ജിഹാദ്' എന്നാൽ	349
വൈശ്വദന്ധത്തിലുള്ളത് മറച്ചുവെക്കരുത് 278		മദ്യനിരോധത്തിന്റെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങൾ	351
ഏകദൈവവിശ്വാസം-ചില പ്രകൃതി ദുഷ്ഘാതങ്ങൾ 281		അനാഥകളുമായി കൂട്ടി ജീവിക്കുക നയിക്കുമ്പോൾ	352
അല്ലാഹുവിനു സമൻമാരെ കല്പിക്കുന്നവരുടെ ഗതി 283		ബഹുദൈവവിശ്വാസികളെ വിവരഹം ചെയ്യുകയോ	353
അന്യവദനീയവും വിശിഷ്ടവുമായതു ഭൂമിക്കുക 287		ആർത്തവമുള്ളപ്പോൾ ഭാര്യമാരെ സമീപിക്കരുത്	354
പിശാചിന്റെ ഉപദേശം 288		സത്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഗൗനിക്കേണ്ടത്	358
അന്ധമായ അനുമാനം 288		'ഇലാഅ'	359
കേവലിക്കൽ നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവ 291		ആർത്തവമുള്ള സത്ത്രികളുടെ ഇദ്ദ	360
അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി ശബ്ദം		ജെത്തറവീനോടുള്ളപോലെ ഭാര്യയോട് കടമകളുണ്ട്	362
ഉയർത്തപ്പെട്ടവ (عليه السلام) 292		പുരുഷന്റെ പ്രത്യേക പദവിയുണ്ട്	363
അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതിനെ മൂടിവെക്കുന്നവർ 293		വിവാഹ മോചന നിയമങ്ങൾ	364
പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ എന്നാൽ 295		മുൻ തലാഖും (വിവാഹമോചനവും) ഒന്നിച്ചായാൽ	369
കൊലക്കുറ്റത്തിന്റെ പ്രതികാര നിയമം 298		സത്ത്രികളെ വിവാഹിതരും അവിവാഹിതരുമല്ലാത്ത	
പ്രതികാര നിയമത്തിലടങ്ങിയ തത്വം 300		വിധം കഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്	370
മരണവേളയിൽ വന്ദിയുത്ത് ചെയ്യണം 301		കുട്ടികൾക്ക് മൂല കൊടുക്കേണ്ടത് മാതാക്കളും	
നോമ്പിന്റെ നിയമനവും വിധികളും 305		അതിന്റെ ചിലവ് വഹിക്കേണ്ടത് പിതാക്കളും	373
അല്ലാഹു ദൈവമാകുന്നത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല 310		മുഖകൂടി സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ	375
അല്ലാഹു അവന്റെ അടിയാൻമാരുടെ പ്രാർത്ഥന 313		ജർത്താവ് മരിച്ചാലുള്ള 'ഇദ്ദ'ഃ'	377
സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്		ഇദ്ദ'ഃ കാലത്ത് വിവാഹമോചനം പാടില്ല	378

സംയോഗവും മഹദ് നിർണ്ണയവും ഉണ്ടാകും മുമ്പ് വിവരഹമാകുന്ന നടന്നാൽ	379
മഹദ് നിർണ്ണയം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ	380
നമസ്കാരങ്ങളെ പൊതുവിലും മേധ്യമ നമസ്കാരത്തെ പ്രത്യേകിച്ചും സൂക്ഷിച്ചുപോണം. മേതിയേറെ നമസ്കരിക്കുകയും വേണം	381
മരണവേളയിൽ ഭാര്യമാർക്കുള്ള വസവിയുത്ത്	383
വിവാഹമാകുന്ന ചെയ്യപ്പെട്ടവർക്കുള്ള 'മത്താത്ത്' ജീവനാംശമാണോ?	385
മരണഭയം നിമിത്തം വാസസമയം വിട്ടവരുടെ കഥ	387
അല്ലാഹുവിന് നല്ല കടം കൊടുക്കുവാൻ ആരുണ്ട്	388
ഇസ്രാഇലുകാരുടെയും താലൂത്തും രാജാവിന്റെയും കഥ	389
പരീഷ്ണത്തിനു ഒരു നദി	394
നല്ലവരായ യോദ്യമാക്കളുടെ പ്രാർത്ഥന മലക്കൾ വഹിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന പെട്ടകം	396
ദാവൂദ് (അ) ജാലൂത്തിനെ കൊന്നു	397
നസ്രാലുകൾ വാത്യസ് ത് പദവിക്കാരാണ്	399
ചിലവഴിക്കുവിൻ	401
'ആയത്തുൽ കൂർസിയ്യും' ഉള്ളടക്കങ്ങളും	402
മതത്തിൽ നിർണ്ണയം ചെയ്യത്തലില്ല	405
'താഗൂത്തും' എന്നവർ	407
ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയും രാജാവും തമ്മിലുള്ള ന്യായവാദം	407
മരണപ്പെട്ടു നൂറുകൊല്ലത്തിനു ശേഷം ജീവിച്ച മഹാന്റെ സംഭവം	410
ഇബ്രാഹീം (അ) നബിക്കു പക്ഷികളെ ജീവിപ്പിച്ചു കരണിച്ച സംഭവം	414
'സാർഹൂന്ന്' (سمر) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം	416
പക്ഷികളെ ജീവിപ്പിച്ച സംഭവത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന വർക്കു മറുപടി	418
സർക്കാരുകളിൽ ധനം ചിലവഴിച്ചാൽ 700 ഇരട്ടി വരെ പ്രതിഫലം	428
ഉപകാരം എടുത്തു പറയലും ഉപദ്രവം ചെയ്യലും മാനധർമ്മങ്ങളെ പഠിക്കും	429
ജനശൂന്യവേണ്ടി മാനധർമ്മം ചെയ്യുന്നവന്റെ ഉപമ	430
നല്ല വസ്തുക്കളിൽനിന്നു ചിലവഴിക്കണം	433
അല്ലാഹുവിന്റെയും പിശാചിന്റെയും വാഗ്ദത്തങ്ങൾ വിജ്ഞാനം മഹാമോഗ്യം	434
മാനധർമ്മങ്ങൾ രഹസ്യമായും പരസ്യമായും ചെയ്യാം	436
മാനധർമ്മങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ അവകാശപ്പെട്ടവർ	438
പലിശ തിന്നുന്നവരുടെ പര്യവസാനം	440
പലിശ ഇടപാടുകൾ പലതരം	442
പലിശയുടെ അഭിവൃദ്ധി അല്ലാഹു നശിപ്പിക്കും	445
പലിശക്കാരോടുള്ള യുദ്ധ പ്രഖ്യാപനം	447
ഞെരുക്കമുള്ളവർക്കു ഇട നൽകണം	449
ഇടപാടുകൾ നടത്തുമ്പോൾ ഗാനിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ	450
പണയം നൽകൽ	455
വിചാര വിചാരങ്ങളും മോട്ടും ചെയ്യപ്പെടും	456

നസൂൽ (സ) തിരുമേനിയുടെയും സത്യവിശ്വാസി കളുടെയും വിശ്വാസം	458
കഴിവിനപ്പുറം ശാസിക്കപ്പെടുകയില്ല	459

സൂറത്തു ആലൂഇംറാൻ ٩٠: ٤٦٣-٦٠٨ (463-608)

നജാറിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നിവേദക സംഘം	463
തറാത്തും, ഇബ്രീലും, ഖുർആനും	465
ഖുർആനിലെ 'മുഹ്കമും' 'മുതശാബിഹും'	466
'മുതശാബിഹി'ന്റെ പിന്നാലെ കൂട്ടുന്നവർ വക്രഹൃദയൻമാരാണ്	467
അവിശ്വാസികൾക്കു സമ്പത്തും സന്താനങ്ങളും പരലോകത്ത് ഉപകരിക്കില്ല	472
ബദർ യുദ്ധം ഒരു ദുഷ്ടാന്തമായിരുന്നു	473
ഐഹിക വിവേചനമോടുള്ള സ്നേഹം മനുഷ്യർക്കു അലങ്കാരമായിത്തോന്നും	474
സൂക്ഷ്മ പാലിക്കുന്നവരുടെ സവിശേഷ ഗുണങ്ങൾ	475
അല്ലാഹുവിങ്കൽ മതം ഇസ്ലാം മാത്രം വേദക്കാരുടെ ചില അക്രമങ്ങളും	476
അനധർമ്മവിശ്വാസങ്ങളും	478
രാജത്വവും പ്രതാപവും കൊടുക്കലും നീക്കലും അല്ലാഹുവിന്റെ വക	480
അവിശ്വാസികളെ ബന്ധുചിത്രങ്ങളാക്കരുത്	481
രഹസ്യ പരസ്യങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹു അറിയും	483
അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ രസൂലിനെ പിൻതുടരണം	484
മർയം (അ) ബീവിയുടെ കഥ (മാതാവിന്റെ മേർച്ച, ജനനം, വളർച്ച)	485
സകരിയ്യ (അ) നബിയുടെ പ്രാർത്ഥനയും യഹ്യാ (അ) നബിയുടെ ജനനവും	479
മർയം (അ)ന മലക്കുകളുടെ സന്തോഷവാർത്ത	492
മസീഹു ഈസാ	494
പിതാവില്ലാതെ ജനിച്ചു	496
ഈസാ (അ) നബിയുടെ ദുഷ്ടാന്തങ്ങളും പ്രത്യേകതകളും	497
'ഹവാരിയ്യൂ'കൾ	501
ഈസാ (അ)നെ ഉന്നതലോകത്തേക്കു ഉയർത്തി രക്ഷപ്പെടുത്തുമെന്നുള്ള വാഗ്ദാനം	503
ഈസ (അ) ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല, കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല	505
അഹ്മദികളുടെ വാദത്തിനു ഖണ്ഡനം	506
ഈസാ (അ)ന്റെ ഉദാഹരണം	510
ക്രിസ്ത്യാനികളെ 'മുബാഹല'ക്കുക്കണിച്ചത്	511
ഇരു കക്ഷികളും യോജിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിലേക്കു വേദക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നു	512
ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയെപ്പറ്റി എന്തിനു തർക്കിക്കണം	514
വേദക്കാരുടെ ഒരു കുസൃതിയും വഞ്ചനയും	517
വേദക്കാരിൽ വിശ്വാസ്യതയുണ്ടാകരുത്	518
തങ്ങളെ ആരാധിക്കുവാൻ രസൂലുകൾ പറയുകയില്ല	521
പ്രവാചകന്മാരോടു അല്ലാഹു വാണിയ കരാർ	523

ഇസ്ലാംകുറ്റംതടയ്ക്കുവാനുവേണ്ടി സമീപിക്കുക	526
അവിശ്വാസിയായി ഭരണപ്പെട്ടവന്റെ പശ്ചാത്താപം	528
ഇസ്ലാംകുറ്റം വസ്തുവിൽനിന്നു ചിലവഴിക്കുക	529
കരാറുകളിൽ നിന്നു തെളിയിക്കാൻ വെല്ലുവിളി	530
ഒന്നാമതായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ആരാധനാ മന്ദിരമാണ് കഅ്ബ:	532
വഴിതെറ്റിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ	535
അല്ലാഹുവിന്റെ പാപം മറുപടി പിടിക്കുക	537
നന്ദിയെപ്പറ്റി ക്ഷണിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം	539
മുസ്ലിംകൾ ഉത്തമ സമൂഹമാകുവാൻ കാരണം	542
ഇസ്രാഇലിലെ അല്ലാഹുവിനാൽ	543
ശപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു	547
വേദക്കാരൻ നല്ല ജനങ്ങളാണെന്ന്	548
അവിശ്വാസികളുടെ കർമ്മം നിഷ്ഫലം	549
അവിശ്വാസികളെ ഉള്ളുകളിൽക്കൊണ്ടുവരിക	552
ഉഹ്ദ്യുദ്ധം	555
യുദ്ധത്തിൽ മലകളെ ഇറക്കിയതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം	558
രക്ഷിക്കാനും ശിക്ഷിക്കാനുമുള്ള അധികാരം	559
അല്ലാഹുവിന് പ്രവരചകൻ അതിൽ കയ്യുള	561
പലിശ തിന്നുന്നവർക്ക് നരകശിക്ഷയാണത്	562
അല്ലാഹുവിനെയും ദസുലിയെയും അനുസരിച്ചാലേ	564
രക്ഷയുള്ളൂ	564
യെക്കുറേമനുഷ്യരുടെ സവിശേഷഗുണങ്ങൾ	566
നിയമധികരുടെ പരിണാമം പാഠമാവട്ടെ	567
സത്യവിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഉന്നതന്മാർ	569
തന്നെ	571
ത്യാഗം സഹിക്കാതെ സ്വർഗ്ഗപ്രവേശനം	572
കരുതിക്കൂടാ	575
മതങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതി	578
പ്രകാരമാണ്	580
സജ്ജനങ്ങൾക്കു ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ ഭർത്തവ്യം	581
പിണയുകയില്ല	583
അവിശ്വാസികളെ അനുസരിച്ചാൽ അവർ	584
വഴി പിഴപ്പിക്കും	586
കീഴ്വര, പിണക്കം, അനുസരണമേട് മുതലായവ	588
യാണു ഉഹ്ദിലെ പരാജയകാരണം	592
മരണം വിധിക്കപ്പെട്ടവർ അതിലേക്കു ചെന്നുചേരും	595
നബി(സ)യുടെ സൗമ്യശീലം വലിയരണ്ടുഗ്രഹമാകുന്നു	598
കാര്യങ്ങളിൽ മറുപടുവരുമായി ആലോചന നടത്തണം	600
വഞ്ചിച്ചെടുത്തവൻ ഹിയാമത്തുനാളിൽ അതു	601
കൊണ്ടു വരും	603
ദസുൽ (സ) തിരുമേനിയുടെ കൃത്യങ്ങൾ	604
ആപത്തുകൾക്കു കാരണക്കാർ മനുഷ്യരാണ്	606
രക്തസാക്ഷികൾ അല്ലാഹുവിങ്കൽ ജീവിയ്ക്കിരിക്കുന്നുവെന്നാണ്	608
പരാജയത്തിനു ശേഷം ധൈര്യം വീണ്ടെടുത്ത്	610
മുന്നേറിയവർക്ക് അഭിനന്ദനങ്ങൾ	612

അവിശ്വാസികളെ അയച്ചു വിടുന്നത് അവർക്കു നല്ലതില്ല	592
നല്ലവരെയും ചീത്തപ്പെട്ടവരെയും അല്ലാഹു വേർതിരിക്കും	593
അദ്യക്ഷം അവൻ അറിയിച്ചു കൊടുത്തവർക്കല്ലാതെ അറിയുകയില്ല	595
വേദക്കാരന്റെ ചില വാദങ്ങളും മറുപടിയും	598
സത്യവിശ്വാസികൾ പല പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും പീഡനങ്ങൾക്കും വിധേയരാകും	600
എല്ലാ നബിമാരോടും വേദഗ്രന്ഥം വിവരിച്ചു കൊടുക്കുമെന്നു കരാർ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്	601
ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതിന്റെ പേരിൽ പ്രശംസ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ	603
സൽബുദ്യ്യിയുള്ളവരുടെ ചിന്തയും പ്രാർത്ഥനയും	605
അവിശ്വാസികളുടെ സൈദ്ധാന്തികവും കണ്ഠ വഞ്ചിതരാകരുത്	606
വേദക്കാരിലും ശരിയായ വിശ്വാസമുള്ളവരുണ്ട്	607
സത്യവിശ്വാസികൾ ക്ഷമയുള്ളവരും സമര സന്നദ്ധരുമായിരിക്കണം	609

സുറത്തുന്നിസാഉഃ (609-793)

സുറത്തിലെ പ്രത്യേക വിഷയങ്ങൾ	609
മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരാളിൽ നിന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു	610
അനാഥകളുടെ സ്വത്തിൽ കൃത്രിമം നടത്തരുത്	613
ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കലും അതിന്റെ ഉപാധിയും	614
ഏക ഭാര്യത്വവാദവും മറുപടിയും	616
സ്ത്രീകൾക്ക് മഹർ കൊടുക്കണം	620
മോഷൻമാർക്കും വിവേകമെത്താത്തവർക്കും ധനം വിട്ടുകൊടുക്കരുത്	621
അനന്തര സ്വത്തിൽ സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും അവകാശമുണ്ട്	625
അനാഥയുടെ സ്വത്ത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നവർ	627
മക്കൾ മാതാപിതാക്കൾ എന്നിവരുടെ അനന്തരാവകാശം ഓഹരികൾ	629
ജർത്താക്കൾ, ഭാര്യമാർ എന്നിവരുടെ ഓഹരികൾ	633
നീചവൃത്തിക്കെതിരെ നടപടി	636
സ്വീകാര്യവും അല്ലാത്തതുമായ പശ്ചാത്താപം	638
സ്ത്രീയോടു സദാചാരമുറപ്രകാരം പെരുമാറുക	639
കൊടുത്ത മഹർ തിരിച്ചു വാങ്ങരുത്	641
വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തവർ	643
സ്വതന്ത്രരുടെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തവർ	650
ധനം തമ്മതത്തിൽ അനുയായമായി കൈകാര്യം ചെയ്യരുത്	653
മഹാപാപങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം ചെറു പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടും	655
എല്ലാവർക്കും സ്വത്തിന് ബന്ധപ്പെട്ടവരുണ്ട്	657
പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളുടെ മേൽ കാര്യം നടത്തുന്നവരാണ്	659

സദ്വൃത്തരായ സ്ത്രീകൾ	659	കുപ്ത വിശ്വാസികളുടെ ചെമ്പികൾ ആക്ഷേപാർഹം	689
ഭാര്യഭർത്താക്കൾ തമ്മിൽ പിണങ്ങിയാൽ	660	മാതാപിതാക്കളെയും മക്കളെയും കൾ അധികം	
നന്മ ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ കൂടുതൽ അർഹർ	663	ഇഷ്ടം പ്രവർഷകനോടായിരിക്കേണ്ടതാണ്	693
കീർത്തിക്കും മാനത്തിനും ചിലവഴിക്കാൻ	665	അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും അനുസരിച്ചാൽ	695
പ്രവർഷകൻമാരുടെ സാക്ഷ്യം	667	അനുഗ്രഹിതർ ആരൊക്കെ?	695
'മണ്ണായിത്തീർന്നെങ്കിൽ' രക്ഷാമാർഗ്ഗമെന്തെന്നോ		പാരത്രിക നേട്ടങ്ങളെ ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നവരാണ്	
നിഷേധികൾ ആഗ്രഹിച്ചുപോകയും, മുമ്പേയോ		അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുക	698
കൂടി സമനിരപ്പാക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ നന്നാ		നന്മയും തിന്മയും എല്ലാം അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നത്രെ	701
യെന്ന എന്ന കൊതിച്ചുപോകയും ചെയ്യും	667	ഖുർആൻ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന തത്വങ്ങളിലോ, നിയമ	
ലഹരി ബാധിച്ചുകൊണ്ടു നമസ്കരിക്കരുത്	668	നിർദ്ദേശങ്ങളിലോ വൈകല്യങ്ങളിലു	704
മദ്യപാനം നിഷ്ഠുഷം നിരോധിക്കപ്പെട്ടത്		കീംവദന്തികൾ പ്രചരിപ്പിക്കാതിരിക്കുക	705
ഘട്ടം ഘട്ടമായി	669	നല്ല കാര്യങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, ചീത്ത	
ലഹരി ബാധിച്ചാൽ നമസ്കാരത്തെയും നമസ്കാര		കാര്യങ്ങളെ നിരൂതിസാഹസ്യപ്പെടുത്തുക	706
സ്ഥലമായ പള്ളികളെയും സമീപിക്കരുത്	669	അഭിവാദ്യം അർപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ അതിനെക്കുറ	
വെള്ളംകൊണ്ട് ശുദ്ധീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത		ഉത്തമമായത് തിരിച്ചു കൊടുക്കുക	707
സന്ദർഭങ്ങളിൽ എന്തു ചെയ്യണം?	670	അവിശ്വാസികൾ, സത്യവിശ്വാസികളും അവരെ	
'തയമ്മു'മിന്റെ നിയമം അവതരിച്ചത്	671	സ്നേഹലയായിത്തീരുവാൻ ആഗിക്കുന്നു	710
'ലാമസ'ത്രം' എന്ന വാക്കിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം	672	വിജയത്തിനുശേഷം 'ഹിദ്ര' ഇല്ല, 'ജിഹാദ്'ം	
'സുഹാദൻ' തായ്യിബൻ' എന്ന പദങ്ങളാൽ	672	'നിയ്യത്തു' മാണുള്ളതു	711
'തയമ്മു'മിന്റെ രൂപം	673	സത്യവിശ്വാസികളെയോ സഖ്യസ്ഥരുള്ളവരെയോ	
സത്യവിശ്വാസികളെ സഹായിക്കാനും		കൊലചെയ്യരുത്	712
രക്തികൊന്നും അല്ലാഹു ധാരാളം മതി	674	ആദ്യം അന്തികമെന്തിന്നു മുതിരരുത്	716
ഖുർആൻ മുൻപേയുള്ള സത്യപ്പെടുത്തുന്നു	676	ദീനീ കാര്യങ്ങളിൽ അലസത കാണിക്കുന്നവരും	
'ശിർക്' അല്ലാഹു പൊറുക്കുകയില്ല	676	പരിശ്രമശാലികളും ഒരുപോലെല്ല	717
'ശിർക്'ല്ലാത്ത പാപങ്ങൾ അല്ലാഹു പൊറുക്കും	677	'ജിഹാദ്'ം' 'മുജാഹിദ്'ം	718
'താഹിദിൽ' വിശ്വാസിച്ചു താഹിദിൽ തന്നെ		അന്യായമായ ഷികഴിവുകൾ അല്ലാഹു	
മാണപ്പെട്ടാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കും	677	സ്വീകരിക്കയില്ല	720
പരിശുദ്ധ്യെന്നു സ്വയം പ്രശംസിച്ചതുകൊണ്ടു		അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിയ്ക്കു നന്മയെ ലക്ഷ്യം	
ആദ്യം പരിശുദ്ധ്യരുകയില്ല	678	വെച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ കഷ്ടപ്പെടുകയില്ല	721
'ജിബ'ത്ത്' 'താഗൂത്ത്' എന്നിവയുടെ വിവക്ഷ	679	ഒരു നന്മ ചെയ്യാനുള്ളശിക്ഷയും അതു ചെയ്തുകയും	
അക്രമം കാരണം പ്രതാപങ്ങൾ കളഞ്ഞു		ചെയ്താൽ	721
കുളിക്കേണ്ടി വരും	680	ഒരു തിന്മ ചെയ്യാനുള്ളശിക്ഷയും അത്	
അല്ലാഹുവിന്റെ ലക്ഷ്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ		ചെയ്തുകയും ചെയ്താൽ	722
വിശ്വാസിക്കാത്തവർക്കു നരകം, തീർച്ച	681	യേപ്പാടിന്റെ അവസരത്തിലുള്ള നമസ്കാരം	723
അമാനത്തുകൾ തിരിച്ചെൽപ്പിക്കുക, വിധി കല്പിക്ക		യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ നമസ്കാരം 'ഖസ്വാ'ർ'ആക്കും	723
മോശനായും സത്യവും ദീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാവുക	683	യാത്രകളിലെല്ലാം നബി (സ) നമസ്കാരം	
അല്ലാഹുവിനെയും അവന്റെ റസൂലിനെയും		'ഖസ്വാ'ന്റ'ക്കലായിത്തന്നെ പതിവ്	723
അനുസരിക്കുകയെന്നാൽ	685	സൈന്യനായകൻമാരാണ് നമസ്കാരത്തിൽ	
ഇസ്ലാമിക വ്യവസ്ഥപ്രകാരം പണ്ഡിതന്മാർ		സൈന്യത്തിനു നേതൃത്വം നൽകേണ്ടത്	725
ഒരു വേദിയും അധികാരസ്ഥൻമാർ ഒരു വേദിയും		കർമ്മങ്ങളിൽവെച്ചു അല്ലാഹുവിനു ഏറ്റവും	
എന്നില്ല	685	പ്രിയപ്പെട്ടതു നമസ്കാരമത്രെ	727
മതപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടായാൽ		നബിമാർ പാപമോചനം തേടുന്നതിന്റെ	
എന്തുചെയ്യണം	686	ആവശ്യകത	731
നബി (സ) യെ ആർ അനുസരിച്ചുവോ അവൻ		എല്ലാത്തരം ശിർക്കുകളുടെയും പാപങ്ങളുടെയും	
അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചു	687	പ്രപോഷനം ഇബ്'ഖീസ്	738
അധികാരസ്ഥാനത്തിനു ആവശ്യപ്പെടരുത്	687	വിജയവും മോക്ഷവും സത്യവിശ്വാസം	
മതപരമല്ലാത്ത ലൗകിക വിഷയത്തിൽ നബി (സ)		കൊണ്ടുമാത്രം	741
ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രം	688	ഭാര്യ ഭർത്തൃബന്ധം സദൃശമാക്കുവാൻ	
		പരമാവധി ശ്രമിക്കണം	745

ഭാര്യമാരോടു നീതിപൂർവ്വത—എങ്ങിനെ	747	ഈസാ (അ) ദൂതിയദിലെക്കു ഇറങ്ങി വരും	760
കപട വിശ്വാസികൾക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ട്	752	ദൈവത്തിന്റെ പുറപ്പെട്ടത്	769
സർവ്വജ്ഞാനം നന്മിയുടെയും ദൂഷ്കർമ്മങ്ങൾ		പ്രവാചകത്വം പുത്തനല്ല	773
നന്മിയുടെയും ലക്ഷണമത്രെ	759	വഹിയ്ക്കുന്നവർ	774
ദൂഷിച്ച വാക്കുകൾ പറയുന്നതു ഉപയോഗിക്കുന്നതു		സജ്ജനങ്ങളുടെ സുഖാനുഭൂതി ശാശ്വതം	776
എപ്പോഴും പാടില്ലാത്തതുതന്നെ	759	ഈസാ (അ)ന്റെ ഉദാഹരണം ആദം (അ)ന്റെ	
വിദ്യവീഴ്ച നൽകലും മറ്റും കൈക്കൊള്ളും മാനുഷ		മാതിരി	778
യുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഭാഗമാണ്.		ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ത്രിത്വസിദ്ധാന്തം	780
അല്ലാഹുവിൽ പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതു	760	അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവാൻ വൈമനസ്സു	
മാനധർമ്മങ്ങൾ നിമിത്തം ധനം ചുരുങ്ങിപ്പോകയില്ല	760	മുള്ളവരുടെ അനുഭവം	791
ജ്ഞാനം ആവശ്യങ്ങളും ജൽപനങ്ങളും	762	അനന്തരവകാശികളിൽ പിതാവും സന്താനവും	
ഈസാ (അ) കൊല്ലപ്പെടുകയോ ക്രൂശിക്കപ്പെടുകയോ		മില്ലാതെ (കലാലത്തായി) വന്നാൽ	792
പെയ്തിട്ടില്ല	766	പടങ്ങൾ	796 — 815

മർഹും കെ. യം. മൗലവി സാഹിബിന്റെ

അവതാരിക

(ഒന്നാം പതിപ്പിൽ)

بِسْمِ اَللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الحمد لله الذي هدانا لهذا القرآن العظيم والعروة واللام على من ارسله ليلخ القرآن وبيانه

عالم البين وعلى اله وصحبه والتابعين اهل باحان ال يوم الدين

اما بعد

മാന്യ സഹോദരങ്ങളേ!

ഏകദേശം നാലു കൊല്ലം മുമ്പ് ഒരു ദിവസം, ജനാബ് കെ. പി. മുഹമ്മദ് സാഹിബിന്റെ ഒരു കത്ത് എനിക്ക് കിട്ടുകയുണ്ടായി. പരിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ ഒരു തഫ്സീർ മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹവും, അതിന്റെ സാമ്പത്തികവശമല്ലാത്ത മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ വേണ്ടുന്ന സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തുതരണമെന്നുള്ള അഭ്യർത്ഥനയുമായിരുന്നു കത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്നത്. അതനുസരിച്ച് ഞാനും മറ്റു ചില സ്നേഹിതൻമാരും കൂടി അദ്ദേഹവുമായിക്കൂടി ഈ വിഷയത്തിൽ ആലോചന നടത്തി. പലരിൽനിന്നുമായി, ഖുർആന്റെ ആദ്യത്തെ 15 ജുസ്'ഘ്വരായുള്ള തഫ്സീർ മലയാളത്തിൽ അതിനു മുമ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട് ബാക്കിയുള്ള ഒടുവിലത്തെ 15 ജുസ്സുന്റെ തഫ്സീർ ആദ്യം തയ്യാറാക്കാമെന്നും, ജനാബുമാർ പി. കെ. മൂസ്സാമൗലവി, ഐ. അലവി മൗലവി, മുഹമ്മദ് അഹ്മദ് മൗലവി എന്നീ മൂന്നു സ്നേഹിതൻമാരും കൂടി ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാമെന്നും തീരുമാനം ചെയ്തു.

അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം കൊണ്ട് ഒടുവിലത്തെ പതിനഞ്ചു ജുസ്സുന്റെ തഫ്സീർ എഴുതി പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ആദ്യത്തെ വാല്യം ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു തയ്യാറായിരിക്കുകയാണ്. ബാക്കിയുള്ള മേലെ പതിനഞ്ചു ജുസ്സുളും പൂർത്തിയാക്കുവാനും, എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാനും അല്ലാഹു ഞെരെഹീഖ് നൽകട്ടെ! ആമീൻ!

ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതി വന്നത് മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു സ്നേഹിതൻമാരാണെങ്കിലും, ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പല നിലക്കും ഞാനും ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ, ഈ പരിഭാഷയും, ഇതിലെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമെല്ലാം 'സലഫി'ങ്ങളുടെ മാതൃകയനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ചയായും പറയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. പൗരോണിക മഹാൻമാരുടെ മാതൃക പിൻപറയുന്നതിലാണ് നമ്മുടെ എല്ലാ നൽകയും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. പിൻ കാലക്കാരുടെ പുത്തൻ നിർമ്മാണങ്ങളിലാണ് എല്ലാ തിന്മയും നിലകൊള്ളുന്നത്.

كل خير في اتباع من خلف = كل شر في اتباع من خلف

ഇതിന്റെ മുഖവുരയിൽ നിന്നുതന്നെ, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി വായനക്കാർക്ക് നല്ലപോലെ അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ കൂടുതലൊന്നും പറയുവാൻ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. പൊതുജനങ്ങൾ ഈ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥം വായിച്ചറിയാണെന്ന് ഞാൻ പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇതിന്റെ പ്രസാധകൻമാരും, എന്റെ മാന്യ സ്നേഹിതൻമാരുമായ ജനാബ് കെ. പി. മുഹമ്മദ് സാഹിബിന്റെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ ജ. കെ. പി. മൊയ്തീൻകുട്ടി സാഹിബിന്റെയും ഈ മഹത്തായ സേവനം അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കട്ടെ! ഇതിന്റെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു പൂർത്തിയാക്കുവാനും, ഇതുപോലെയുള്ള മഹൽസേവനങ്ങൾ എപ്പോഴും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുവാനും അവർക്കു ഞെരെഹീഖ് നൽകുകയും ചെയ്യട്ടെ! ഇതിന്റെ പരിഭാഷകൻമാരായ സ്നേഹിതൻമാർക്കും, നമുക്കെല്ലാവർക്കും അല്ലാഹു സദാ ഹിദായത്തും, ഞെരെഹീഖും നൽകട്ടെ! ആമീൻ.

തിരുവനന്തപുരം,

1964 - 1 - 21

(5-5-1964)

എന്ന്,

കെ. യം. മൗലവി

വായനക്കാർക്ക് ചില സൂചനാ നിർദ്ദേശങ്ങൾ

1. മുഖവുര വായിച്ചു ഗ്രഹിച്ചശേഷമായിരിക്കണം പരിഭാഷയും വ്യാഖ്യാനവും വായിക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നത്. വായന കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കുവാനും, വായനാ വേളയിൽ തോന്നിയേക്കാവുന്ന പല സംശയങ്ങൾക്കും സ്വയം മറുപടി കണ്ടെത്തുവാനും അത് സഹായകരമായിരിക്കും.

2. ആയത്തുകളുടെ പരിഭാഷയിൽ () , [] എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തരം ബ്രാക്കറ്റുകൾ (വളയങ്ങൾ) കൊടുത്തു കാണാം. ആയത്തുകളിൽ അന്തർവിച്ചിട്ടുള്ളതോ, വാചകങ്ങളിൽ ലോപിച്ചുപോയതോ, ഉദ്ദേശ്യർത്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നതോ ആയ വാക്കുകളായിരിക്കും അവയിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ, അർദ്ധവൃത്തത്തിലുള്ള ആദ്യത്തെ വളയങ്ങളിലെ വാക്കുകൾ വാച്യർത്ഥം പൂർത്തിയാക്കുന്നവയും, അർദ്ധ ചതുരത്തിലുള്ള രണ്ടാമത്തെ വളയങ്ങളിലെ വാക്കുകൾ ഉദ്ദേശ്യം പൂർത്തിയാക്കുന്നവയുമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ആദ്യത്തെ വിഭാഗം വാക്കുകൾ വായിക്കുമ്പോൾ, ബ്രാക്കറ്റുകൾ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ എങ്ങിനെ വായിക്കുമോ അതേ രൂപത്തിലും, രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം വാക്കുകൾ വായിക്കുമ്പോൾ ബ്രാക്കറ്റിനു മുമ്പായി 'അതായത്' എന്നോ 'അഥവാ' എന്നോ ചേർത്തും വായിക്കാവുന്നതാണ്. ആയത്തുകളുടെ പരിഭാഷയിൽ മാത്രമാണ് ഈ വ്യത്യാസമുള്ളതു. മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെ ബ്രാക്കറ്റുകളെല്ലാം സാധാരണപോലെത്തന്നെ.

3. വ്യാഖ്യാന വിവരണങ്ങളിൽ ഇടക്കിടെ ഉദാഹരിക്കുന്ന ആയത്തുകളുടെശേഷം അവയുടെ സൂരത്തുകളുടെ പേരും-അല്ലെങ്കിൽ നമ്പരും-ആയത്തിന്റെ നമ്പരും, ഹദീസുകളുടെ അവസാനത്തിൽ അവ ഉദാഹരിച്ച മഹാൻമാരുടെ പേരുകളും കൊടുത്തിരിക്കും. സ്ഥലച്ചുരുക്കം മാർത്തു ഈ ആവശ്യർത്ഥം താഴെ കാണുന്ന സൂചനാക്ഷരങ്ങളായിരിക്കും തിരിച്ചറിയുക. ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുക:-

സൂ:	} = സൂരത്തു	ഭാ. =	അബൂദാവൂദ്	ബ. =	ബൈഹഖീ
സുറ:		തി. =	തിർമദീ	ത്വ. =	ത്വബ്റാനീ
അ.	= അഹ്മദ്	ജ. =	ഇബ്നുമജ്ജ	പ. =	പി (പേജ്)
ബു.	= ബുഖാരി	ഹാ. =	ഹാകിം	വ. =	വ (വാളം)
മു.	= മുസ്ലിം	ന. =	നസാഇ	ബുഖാരിയും മുസ്ലിമും	

4. ഇടക്കിടെ പല അറബിനാമങ്ങളും വാക്കുകളും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരിക്കും. അവ അവയുടെ സാക്ഷാൽ രൂപത്തിൽ തന്നെ വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ആവശ്യവുമായിരിക്കും. പക്ഷേ, അറബി അക്ഷരങ്ങളിൽ പകുതിയോളം മലയാള ലിപിയിൽ എഴുതുമ്പോൾ സാദൃശ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അത്തരം അക്ഷരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പകുതിയോളം മലയാള ലിപിയെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കാതെ അവയുടെ എന്നാലും അങ്ങിനെയുള്ള വാക്കുകൾ വായിക്കുമ്പോൾ മലയാള ലിപിയെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കാതെ അവയുടെ സാക്ഷാൽ രൂപത്തിൽ തന്നെ ശരിക്കും ഉച്ചരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതമായതും സാക്ഷാൽ ഉച്ചാരണ രൂപം അറിയാവുന്നതുമായ വാക്കുകളിൽ ഈ നിഷ്കർഷ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല താനും. പ്രസ്തുത അറബി അക്ഷരങ്ങളും പകരം സ്വീകരിച്ച മലയാള അക്ഷരങ്ങളും ഇവയാണ്:-

ا =	ഥ	س =	സ്വ	ع =	ഗ
ح =	ഹ	ش =	ശ്വ	ب =	ഫ
خ =	ഖ	ط =	ത്വ	ج =	ഖ്വ
د =	ദ	ظ =	ഝ	(ആകെ 13 അക്ഷരം)	
ز =	സ	غ =	അ		

6. നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ പേരിനുശേഷം 'സ്വലാത്തി'നെ (ﻟﻠﻪ-അനുഗ്രഹം നേരൽ)യും, പ്രവാചകന്മാരുടെ പേരുകൾക്കും, മലക്കുക്കളുടെ പേരുകൾക്കും ശേഷം 'തസ്'ലീമി'നെ (ﻟﻠﻪ-രക്ഷനേരൽ)യും, സഹാബികളുടെ പേരുകൾക്കും ശേഷം 'അർദിരത്തി'നെ (ﻟﻠﻪ-പൊരുത്തം നേരൽ)യും, മറ്റുള്ള മഹാനിമാരുടെ പേരുകൾക്കും ശേഷം 'അഹ'-ഹുമി'നെ (ﻟﻠﻪ-കാര്യം നേരൽ)യും സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സാധാരണ ഇസ്'ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പേരാണ്, ഇതിലും ഏതാനും സൂചനാക്ഷരങ്ങൾ കൊടുത്തു കാണാം. സാധാരണക്കാരായ വായനക്കാർ ഉദ്ദേശിച്ച പ്രസ്തുത അക്ഷരങ്ങളും, അവയുടെ സാക്ഷാൽ രൂപങ്ങളും അർത്ഥങ്ങളും താഴെ കൊടുക്കുന്നു:-

സൂചനാക്ഷരങ്ങൾ	സാക്ഷാൽ രൂപങ്ങൾ	അർത്ഥങ്ങൾ
(1) സ. ـ	ﻟﻠﻪ ﻋﻠﻰ ﻭﻟﻠﻪ (സ്വല്ലല്ലാഹു അലൈഹി വസല്ലം)	അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിനു അനുഗ്രഹവും സമാധാനശാന്തിയും നൽകട്ടെ.
(2) അ. ع	ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻠﻪ (അലൈഹിസ്സലാം)	അദ്ദേഹത്തിനു സമാധാനരക്ഷയുണ്ടാവട്ടെ.
(3) റ. ـ	ﺭﻭﺯﻯ ﺍﻟﻠﻪ (റുളിയല്ലാഹു അൻഹു)	അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു തൃപ്തിപ്പെട്ടട്ടെ.
(4) റ. ع	ﺭﺣﻢ ﺍﻟﻠﻪ (റഹിമഹുല്ലാഹു)	അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിനു കരുണ ചെമ്പട്ടെ.

പേരുകൾ പുരുഷനിമാരുടേതും ഏകവചന രൂപത്തിലുള്ളതുകൊണ്ടുവേണ്ടുന്ന രൂപങ്ങളാണിവ. സ്ത്രീകളുടേതാകുമ്പോൾ യഥാക്രമം ﻟﻠﻪ (അലൈഹ) എന്നും, ﻟﻠﻪ (അൻഹാ) എന്നും, ﻟﻠﻪ (റഹിമഹാ) എന്നും ഉപയോഗിക്കണം. പുരുഷനാമമായാലും സ്ത്രീ നാമമായാലും രണ്ടുപേർ ഒന്നിച്ചുവരുമ്പോൾ ﻟﻠﻪ (ഹാ)യുടെ സ്ഥാനത്തെല്ലാം ﻟﻠﻪ (ഹുമാ) എന്നുമായിരിക്കണം. രണ്ടിലധികം നാമങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുവരുമ്പോൾ (പുരുഷ നാമങ്ങളിൽ) യഥാക്രമം ﻟﻠﻪ (ററും) എന്നും (സ്ത്രീനാമങ്ങളിൽ) ﻟﻠﻪ (ഹുന്ന) എന്നും ചേർക്കണം.

6. പടങ്ങളെല്ലാം നമ്പർ ക്രമത്തിൽ അവസാനം ഒന്നിച്ചാണു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. വായനാ പേളയിൽ പടങ്ങൾ നോക്കേണ്ടുന്ന സ്ഥാനത്ത് അതതിന്റെ നമ്പർ കുറിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആവശ്യമായ പടം നോക്കുവാൻ പ്രയാസം നേരിടുകയില്ല.

7. അച്ചടി സംബന്ധമായ ചില സാങ്കേതിക കാരണങ്ങളാൽ ഒറ്റ വാക്കുകൾക്ക് 'ഹർക്കത്തു' കൊടുക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. മുകളിൽ ഹർക്കത്തു സഹിതം ആയത്തു കാണാവുന്നതുകൊണ്ട് വായനക്കു പ്രയാസം നേരിടുകയില്ല. ഓരോ വാക്കും ഖുർആനിൽ ഉപയോഗിച്ച അമത രൂപത്തിൽ വായിച്ചുകൊണ്ടു വാക്കർത്ഥങ്ങൾ മനഃപാഠമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർക്ക് ഖുർആൻ വചനങ്ങളുടെ അർത്ഥവും ആശയവും സ്വയം തന്നെ ഏതാണ്ടൊക്കെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. (ഇ. അ.) അതോടുകൂടി അറബിഭാഷയിൽ ഒരു പ്രാഥമിക പഠനവും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

മൃബവൃര

എ. അലവി മൗലവി
പി.കെ. മുസ മൗലവി
മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين • الرحمن الرحيم • مالك يوم الدين •
إياك نعبد وإياك نستعين • اهتنا الصراط المستقيم •
صراط الذين أنعمت عليهم غير المغضوب
عليهم ولا الضالين •
آمين

الحمد لله الذى خلق ، خلق الانسان من علق ، اقرأ وربك
الاکرم ، الذى علم بالقلم ، علم الانسان ما لم يعلم . الحمد لله ،
خلق الانسان وعلمه البيان . الحمد لله على ما علم والهم .
والصلوة والسلام على رسوله الكريم ، نبينا محمد صلى الله عليه
وسلم ، ارسله بالهدى ودين الحق ، وانزل عليه الكتاب ولم
يجعل له عوجا ، وعلى اله واصحابه ومن اقتدى بهم باحسان .
اللهم الهنا السداد ووفقنا للصواب والرشاد ،
اللهم انفعنا بما علمتنا وعلنا ما ينفعنا وزدنا علما ،
ولا حول ولا قوة الا بالله .
اما بعد

മുഖവുര

പരമകാരുണികനും കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ

അല്ലാഹുവിന് സർവ്വ സ്തുതിയും, അവൻ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവനെ ഉൽക്കൃഷ്ട സൃഷ്ടിയോടെ കയും, ഇതര സൃഷ്ടികൾക്കില്ലാത്ത അനേകം സവിശേഷതകൾ നൽകി അവനെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും, അവന്റെ ഇരുലോക നൽകകൾക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശങ്ങളും കനിഞ്ഞുകൂടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അകുട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു അനുഗ്രഹമത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ. അല്ലാഹുവിന് സർവ്വസ്തുതിയും. നബി മുഹമ്മദ് മുസ്തഫാ (സ) തിരുമേനിക്കു അവൻ ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചു. അതു മുഖേന സജ്ജനങ്ങൾക്കു സുവിശേഷവും ദുർജ്ജനങ്ങൾക്കു താക്കീതും നൽകുവാനായി തിരുമേനിയെ തന്റെ തിരുദൂതനാക്കി നിയോഗിച്ചു. പ്രസ്തുത കർത്തവ്യം അവിടുന്ന് തികച്ചും നിറവേറ്റി. ഔത്യം വേണ്ടതുപോലെ നിർവ്വഹിച്ചു. സത്യമാർഗ്ഗം ലോകത്തിന് തുറന്നുകൊട്ടി. അസത്യമാർഗ്ഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

മനുഷ്യരും മതൽ തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന പ്രവാചകത്വത്തിന്റെയും ദിവ്യദൗത്യത്തിന്റെയും ശൃംഖല നബി (സ) തിരുമേനിയോടുകൂടി അല്ലാഹു അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും പ്രവാചകന്റെ നിയമനത്തിനോ ഒരു വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതരണത്തിനോ ആവശ്യം മേരിക്കാത്തവണ്ണം വിശുദ്ധ ഖുർആനെ ലോകാവസാനംവരെ നില നിർത്തുന്നതാണെന്ന് അവൻ പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് നബി (സ) തിരുമേനിക്കും, അദ്ദേഹത്തിലും അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന ആ ദിവ്യ ഗ്രന്ഥത്തിലും സുദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധന മാർഗ്ഗത്തിൽ സർവ്വാത്മനാ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഖാക്കളായ സഹാബികൾക്കും, വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെയും പ്രവാചക ചരിയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവരെ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതോദ്ദേശ്യം സഫലമാക്കിയ എല്ലാ സജ്ജനങ്ങൾക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും, കാര്യവും, ശാന്തിയും, സമാധാനവും സദാ വർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ. ആമീൻ.

ഖുർആനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിനൊരു ആമുഖമോ, പീഠികയോ ആവശ്യമില്ല. അതു മനുഷ്യസാദൃശ്യവുമല്ല. ഖുർആനെയും അതിലെ ഉള്ളടക്കങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചും, അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം, വിവരണം, പരിഭാഷ മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചും, നമ്മുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന ചില പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ മുൻകൂട്ടി ഓർമ്മപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ഈ മുഖവുരക്കൊരുദ്ദേശ്യം. വാസ്തവത്തിൽ ഈ മുഖവുരയിലെ വിഷയങ്ങൾ മിക്കവാറും വെവ്വേറെ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കപ്പെടേണ്ടവയാകുന്നു. മിക്കതിലും പല മഹാൻമാരും പ്രത്യേകമായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ഥലകാല ഭൈരവ്യത്തെ ഭയന്നു വിശദീകരണത്തിന് മുതിരാതിരിക്കുകയാണ്.

അല്ലാഹു നമുക്ക് സത്യം ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള തൗഫീഖും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും നൽകട്ടെ! ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വരുന്നതൊക്കെ അബദ്ധങ്ങൾ അവൻ മാപ്പ് ചെയ്തുതരികയും, പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്രദവും അവന്റെ സൽപ്രീതിക്കു കാരണവുമായ ഒരു സൽകർമ്മമായി ഇതിനെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ! ആമീൻ!

വിശുദ്ധ ഖുർആൻ

അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് നബി (സ) തിരുമേനിക്കു 40 വയസ്സിൽ പ്രവാചകത്വം ലഭിച്ചതുമുതൽ 63 വയസ്സിൽ അവിടുത്തെ വിരോധമുണ്ടായതുവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ - പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി - അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു വേദഗ്രന്ഥമത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ. 'മുസഫ്ഫഹ്' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം ഇന്നു ലോകത്തിന്റെ ഏതു മൂലയിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഏതൊരു മുസ്ലീമിന്റെ വീട്ടിലും അതിന്റെ ഒരു പ്രതിയെങ്കിലും കാണാതിരിക്കുക വിരളമാകുന്നു. ഇത്രയധികം പ്രതികൾ ലോകത്തു വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റൊരു മതഗ്രന്ഥവും ഇല്ലെന്നു പറയാം.

ചെറുതും വലുതുമായി 114 അദ്ധ്യായങ്ങളും (സൂറത്തുകളും), 6000ത്തിൽപരം വചനങ്ങളും (ആയത്തുകളും) 77,000ത്തിൽപരം പദങ്ങളും (കലിമത്തുകളും) 3, 20,000ത്തിലധികം അക്ഷരങ്ങളും അതുകൾക്കുള്ളതാണ്. ഏകദേശം സമവലിപ്പത്തിലുള്ള 30 ഭാഗങ്ങളായി (ജുസ്ഉകളായി) അത് ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സൂറത്തുകളുടെ ചെറുപ്പവലിപ്പങ്ങൾക്കനുസരിച്ചും, വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയും പല വിഭാഗങ്ങൾ (റുക്ഉകൾ) ആയി വീണ്ടും അവ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു മറുപടിക്കാണ് ഖുർആൻ ഒരാവർത്തി (ഒരു വത്ത്) പാരായണം ചെയ്തു തീർക്കുന്നവർക്കും, നമസ്കാരത്തിൽ ഓരോ റക്അത്തിലും കൂറേറ്റു ഓതി വരുന്നവർക്കും ഈ വിഭജനങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനകരമാകുന്നു. കൂടാതെ, ജുസ്ഉകൾ പകുതി (നീസ്ഫ്)കളായും, കാലു (റുബ്ഉ)കളായും മറ്റും ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം സാധാരണ മുസഫ്ഫഹുകളിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിക്കാണാവുന്നതാണ്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ കൂറായും, കൂറായും, കൂറായും, കൂറായും ഭാഗിച്ച് അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നവരുടെ സൗകര്യം മുന്നോട്ടു ചില മഹാൻമാർ ചെയ്തുവെച്ച സേവനങ്ങളത്രെ ഇതെല്ലാം. പൂർവ്വ മുസ്ലീംകൾ ഖുർആനെ സംബന്ധിച്ചു എത്രമാത്രം ഗൗനിച്ചുവന്നിരുന്നുവെന്നും, ജനങ്ങൾ ആ ഗ്രന്ഥം എത്രത്തോളം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വന്നിരുന്നുവെന്നും ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

അവതരണം

നബി (സ) തിരുമേനിക്കു പ്രവാചകത്വം (നുബുവുത്ത്) ലഭിക്കുന്നതിനു അല്പം മുമ്പായി അവിടുന്ന് പല സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുകയും, അവ പ്രഭാതവെളിച്ചംപോലെ യഥാർത്ഥമായി പുലരുകയും പതിവായിരുന്നു. കരകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജനങ്ങളിൽ നിന്നു വേറിട്ട് ഏകാന്തവാസം ചെയ്യുവാൻ തിരുമേനിക്കു ആഗ്രഹം തോന്നുകയുണ്ടായി. അതനുസരിച്ച് അവിടുന്ന് മക്കയുടെ അടുത്തുള്ള ഹിറാ മലയുടെ ഗുഹയിൽ പോയി ആരാധനാ നിമഗ്നനായിക്കൊണ്ടിരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. കൂറെ ദിവസത്തേക്കുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെക്കൂടിയാണ് തിരുമേനി ഗുഹയിലേക്ക് പോയിരുന്നത്. അത് തിരുമ്പോൾ, സ്വപത്നിയായ ഖദീജ: (റ) യുടെ അടുക്കൽവന്ന് വീണ്ടും കൂറെ ദിവസത്തേക്കുള്ള ഭക്ഷണം ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോകും.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഒരിക്കൽ ഗുഹയിൽവെച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ 'വിശ്വസ'തദ്യുതനായ മലക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. 'മുഹമ്മദേ, സന്തോഷിച്ചുകൊള്ളുക! ഞാൻ ജിബ്രീലാണ്. അകൽ ഈ സമുദായത്തിലേക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ദ്യുതനാകുന്നു (റസൂലാണ്)' എന്നറിയിച്ചു. അനന്തരം മലക്ക് പറഞ്ഞു: 'ഇഖ്റാഅ' (വായിക്കുക). തിരുമേനി മറുപടി പറഞ്ഞു: 'എനിക്കു വായിക്കുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ'. പിന്നീട്, തിരുമേനിക്കു വിഷമം തോന്നാൻ മലക്ക് അദ്ദേഹത്തെ മണു കൂട്ടിപ്പിടിക്കുകയും, ഉടനെ വിടുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും ഇതേപ്രകാരം

അനുഷ്ഠിച്ചു വന്നത്. പരിശ്രമം, പരിശീലനം, ആഗ്രഹം, സൽക്കർമ്മം, ആത്മസംയമനം ആദിയായ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ ഫലമായി നേടുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല നുബുവുത്തും, രിസാലത്തും (പ്രവാചകത്വവും, ദിവ്യഭൗത്യവും). അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ അവൻ അതു കൊടുക്കുന്നു. അത്രമാത്രം. പക്ഷേ, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ അതിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, അവരറിയാത്തതെന്ന അതീനവരെ പരക്കപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വരികയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാവശ്യമായ പരിശുദ്ധിയും, പരിശീലനവുമെല്ലാം അവൻ അവരിൽ സംജാതമാക്കുകയും ചെയ്യും. സീനാ താഴ്വരയിൽ വെച്ച് മൂസാ (അ) നബിക്ക് ദിവ്യഭൗത്യം ലഭിച്ച അവസരത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുവചനങ്ങൾ കേൾക്കുവാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായപ്പോൾ, ഈ അവസരത്തിൽ—അദ്ദേഹത്തിന് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുള്ള ചില അനുഗ്രഹങ്ങളെ എടുത്തു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ—അല്ലാഹു പറയുന്നതു നോക്കുക: **وَمَنْ جَاءَ عَلَىٰ قُرْبَىٰ وَسِعَ لَٰكُم مِّنْهُ مِثْرًا مِّثْرًا** അതായത്, മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിലേല്ലാം ഞാൻ നിന്നെ പരീക്ഷണം നടത്തിയ ശേഷം മുൻകൂട്ടിയുള്ള എന്റെ നിശ്ചയമനുസരിച്ച് നീ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്റെ ഭൗത്യനിർവ്വഹണത്തിനായി ഞാൻ നിന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു ശരിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. (ത്വാഹാ: 40, 41)

ലോകജനത പൊതുവിലും, സ്വജനങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും അജ്ഞാനനാശകാരത്തിൽ മുഴുകി നട്ടുതിരിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാഴ്ചകളെ സഹിക്കുവയ്ക്കാതെ, അവരെ സത്യത്തിന്റെയും, സൽമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും പ്രകാശത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനുള്ള മാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടും, അതിന് വേണ്ടുന്ന ദിവ്യപ്രകാശം തേടിക്കൊണ്ടും മായിരുന്നു നബി (സ) ഹിറാഗുഹയിൽ ഏകാന്തവാസം നടത്തിയിരുന്നതു എന്നു ചിലയർളുകൾ ധരിച്ചുവശായിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ പാവനത്വം കളങ്കപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളായ ചില പാശ്ചാത്യരിൽനിന്നും മറുമാണ് ഈ ജൽപനം ഉടലെടുത്തിട്ടുള്ളത്. പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ ചില മുസ്ലിംകളും അതു ഏറ്റെടുക്കുന്നുണ്ട്. സൽക്കർമ്മം, ആത്മശുദ്ധി, സ്വഭാവ സംസ്കരണം, ദൈവഭക്തി ആദിയായ ഗുണങ്ങൾ നിമിത്തം ലഭ്യമാകുന്ന ഒന്നാണ് പ്രവാചകത്വം എന്നു സ്ഥാപിത താൽപര്യക്കാരായ ചില പിഴച്ച കക്ഷികളും സമർത്ഥിക്കുന്നതു കാണാം. കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ ആകർഷകമായി തോന്നിപ്പോകുന്ന ഈ രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങളും—നബി (സ) തിരുമേനി പ്രവാചകത്വത്തിനായി ആഗ്രഹിക്കുകയോ പരിപാടിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും, പ്രവാചകത്വം മനുഷ്യന്റെ പരിശ്രമം കൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നുള്ള വാദങ്ങൾ—യഥാർത്ഥം അറിയാത്ത ശുദ്ധധർമ്മത്തിലുള്ള പലരെയും വഞ്ചിതരാക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ധാസ്യത്വമാകട്ടെ, ഈ രണ്ടു അഭിപ്രായവും തന്നെ അബദ്ധവും അസംബന്ധമാകുന്നു. ഖുർആൻ അവയെ വ്യക്തമായി വെണ്ഡിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നതു നോക്കുക:

- (i) مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِنْ جَاءَ بِكَ الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّكَ فَاعْلَمْ — التَّوْرَى
- (ii) وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقِيَ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ لَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِلْكَافِرِينَ — التَّغْوَى
- (iii) إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ — التَّغْوَى

സാരം: [1] വേദഗ്രന്ഥമൊന്നാണെന്നോ, സത്യവിശ്വാസമൊന്നാണെന്നോ നിനക്ക് അറിയുകയായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും നാം അതിനെ ഒരു പ്രകാശമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ അടിയാന്മാരിൽ നിന്ന് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നാം അത് കൊണ്ട് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നു — ശുറാ 52. [2] നിനക്ക് വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെടുകയെന്ന നീ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, നിന്റെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ഒരു കാര്യമായിട്ടത്രെ [അതു നൽകപ്പെട്ടത്] ആ കയ്യിൽ നി അവിശ്വാസികൾക്ക് പിന്തുണ നൽകുന്നവനായിത്തീരരുത്. — ഖസാസ്, 86. [3] നിശ്ചയമായും നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നീ മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നതല്ല. എങ്കിലും അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നു. — ഖസാസ്, 50.

നബിമാർക്കു പ്രവാചകത്വം ലഭിക്കാറുള്ളതു സാധാരണ 40 വയസ്സാകുമ്പോഴാണ്. എന്നാൽ, ഇതൊരു സാർവത്രികമായ നിയമമാണെന്നു പറയാവതല്ല. യഹൂദ നബി (അ) യെപ്പറ്റി **وَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ** (ശിശുവായിരിക്കെ അദ്ദേഹത്തിന് നാം 'ഹുക്മു' കൊടുത്തു.) എന്ന് സൂറ: മർയ്യിൽ കാണാം. 'ഹുക്മു' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം പ്രവാചകത്വമാണെന്നും, വിജ്ഞാനമാണെന്നും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കിടയിൽ രണ്ടു പക്ഷമുണ്ട്. രണ്ടായിരുന്നാലും, അദ്ദേഹം ശിശുവായിരിക്കെത്തന്നെ ഒരു ജ്ഞാനിയായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജനനം കഴിഞ്ഞ ഉടനെത്തന്നെ ഇംസാ (അ), തൊട്ടിലിലായിരിക്കെ, ജനങ്ങളോട് സംസാരിച്ചതും സൂറ: മർയ്യിൽ കാണാം. അതിൽ **وَحَمِلْنَاهَا بِرُوحِنَا** (എന്ന അ വൻ—അല്ലാഹു—പ്രവാചകനാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.) എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അന്ന് അദ്ദേഹം പ്രവാചകനായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. മേവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രവചനമായിരുന്നു അത്. പരിശ്രമംകൊണ്ടോ മറ്റോ ലഭിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്ന പ്രവാചകത്വമെങ്കിൽ ഈ വാക്കിന് വിശേഷിച്ചു അർത്ഥമില്ലാത്തതല്ല. ചുരുക്ക

എന്താണ് ഈ മോഴി മണി അടിക്കുന്ന ശബ്ദം എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്നു? അതിൽ നിന്നു എങ്ങിനെയാണ് തി അമണിക്കു കാര്യം മനസ്സിലാക്കുക? എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും മറുപടി പറയുക നമുക്ക് സാധ്യമല്ല. ആത്മീയ ലോകത്തിനും, ഭൗതികലോകത്തിനുമിടയ്ക്ക്, അഥവാ ദിവ്യലോകത്തിനും, മനുഷ്യലോകത്തിനുമിടയ്ക്ക് നടക്കുന്ന ഒരു വാർത്താബന്ധമാണത്. അതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹുവും, അവന്റെ രസുലും പറഞ്ഞുതന്നത് മാത്രം മനസ്സിലാക്കുവാനേ നമുക്കു നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അത് നാം വിശ്വസിക്കുകയും വേണം. മേൽകണ്ട രൂപങ്ങൾക്കു പുറമെ, ചിലപ്പോൾ സ്വപ്നങ്ങൾ വഴിയും, മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ തോന്നിപ്പിക്കുക വഴിയും വഹ്യം ലഭിക്കാറുള്ളതായി ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. മലക്കു മുഖനെയുള്ള വഹ്യിനെക്കുറിച്ചാണ് മേൽ ഉദ്യരിച്ച ഹദീസിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. നബിമാർക്ക് ദിവ്യസന്ദേശങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഖുർആൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: **وَمَا نَكُنُ بِرَسُولِ اللَّهِ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مَن رَّأَىٰ سَجَابَ أَوْ رَأَىٰ رَسُولًا يُوحِي بِآيَاتٍ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ - الشُّرُوحُ** (വഹ്യാനായിട്ടോ-ബോധനമായിട്ടോ-അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു മായുടെ അപ്പുറത്തു നിന്നായിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു ദൂതനെ (മലക്കിനെ) അയച്ചു അദ്ദേഹം തന്റെ-അല്ലാഹുവിന്റെ-അനുവാദപ്രകാരം വഹ്യം നൽകുകയായിട്ടോ അല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യനോടും അല്ലാഹു സംസാരിക്കുന്നതല്ല). അല്ലാഹു സഹായിച്ചാൽ ശുഭാശുഭം, ശുഭം എന്നീ സൂറത്തുകളിലും മറ്റും ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്.

മലക്ക് മനുഷ്യരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ടെന്ന് ഹദീസിൽ കണ്ടുവല്ലോ. വളരെ സുന്ദരനും, സമൃദ്ധനുമായിരുന്ന ഹമിയത്തുൽ കൽബി (رحمة الله عليه) എന്ന സഹാബിയുടെ രൂപത്തിൽ ജിബ്രീൽ (അ) വന്നിരുന്നതായും, മനുഷ്യരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ സഹാബികൾ ആ 'മനുഷ്യനെ' കണ്ടിട്ടുള്ളതായും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരം കേട്ടതായും ഹദീസുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പിന്നീട് നബി (സ) അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്തതിനു ശേഷമേ അതു മലക്കായിരുന്നുവെന്ന് അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. മേൽപറഞ്ഞതെല്ലാം സാമൂഹികാർത്ഥത്തിലുള്ള വഹ്യിന്റെ ഇനങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കുന്നു. തേനീച്ചക്കു വഹ്യം നൽകി (رحمك الله يا رسول الله) എന്നും മറ്റും ഖുർആനിൽ വന്നിട്ടുള്ളത് ഓഷാർത്ഥത്തിലുള്ള വഹ്യിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ദൈവവ്യയം നിമിത്തം കൂടുതൽ വിവരിക്കുന്നില്ല.

എന്തിനു വേണ്ടി അവതരിച്ചു?

ലോകരാഷ്ട്രീയാപായ അല്ലാഹു എന്താപശ്ചാർത്ഥമാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് സാമാന്യമാനമതിലും അറിയാത്ത ആളുകളുണ്ടായിരിക്കുന്നത് തോന്നുന്നില്ല. ഭൂലോകജനതയുടെ വീഴ്ചയും, മോഷ്ടവും മറ്റുമാണ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ന് ഖുർആൻ അറിയാത്തവർ പോലും സമ്മതിക്കും. ഖുർആൻ, അതിന്റെ അവതരണോദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. അവയിൽ ചിലതു ഇവിടെ ഉദ്യരിച്ചുന്നത് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കും. വിശദീകരണമാണും കൂടാതെത്തന്നെ, ഖുർആന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കു അതിൽനിന്നു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ആയത്തുകളുടെ മൂലങ്ങൾ മുസ്ലിംമാർക്കു നോക്കി യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു കണ്ടുപിടിക്കാം. അവയുടെ സാരം മാത്രം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:-

അല്ലാഹു പറയുന്നു:- 'ആ ഗ്രന്ഥം യെക്കേതൻമാർക്കു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നതാണ്.' (അൽബഖറ: 2.) നബിയോടായി: 'നി താക്കീതു നൽകുവാനും, സത്യവിശ്വാസികൾക്കു ഉപദേശമായിക്കൊണ്ടും നിനക്കു വേദഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു.' (അഅറാഫ്: 2) മനുഷ്യരോടായി: 'നിങ്ങൾ ഖുർഘി കൊടുത്തു ചിന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അറബിലാഷയിലുള്ള ഖുർആൻ നാം ഇറക്കിയിരിക്കുന്നത്' (യൂസുഫ്: 2). നബിയോടായി: 'മനുഷ്യരുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം നി ജനങ്ങളെ അന്ധകാരങ്ങളിൽനിന്നു പ്രകാശത്തിലേക്കു, പ്രത്യാപശാലിയും ഗ്രന്ഥമാണത്' (ഇബ്രാഹീം: 1). 'നിശ്ചയമായും, ഈ ഖുർആൻ, ഏറ്റവും ചൊവ്വായതിലേക്കു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നു. സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വലുതായ പ്രതിഫലമുണ്ടെന്ന്, അത് നാം ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും. (ബനൂഇസ്രാഇൽ 9, 10.) നബിയോടായി: 'നി ഇതു (ഖുർആൻ) മുഖനയേകേതൻമാർക്കു സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുവാനും, കൃതർക്കികളായ ജനങ്ങളോട് അക്കീത് ചെയ്യുവാനും വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് നാമിതു നിന്റെ ഭാഷയിൽ എഴുപ്പമാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നത്' (മർയ്യാ: 97). 'ഈ ഖുർആനിൽ മനുഷ്യർക്ക് (ആവശ്യമായ) സകല ഉപദേശവും നാം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു' (റൂം: 58). 'അതു ജീവസ്സുള്ളവരെ താക്കീതു ചെയ്യുവാനും, അവിശ്വാസികളുടെ മേൽ ശിക്ഷയുടെ വാക്യം സ്ഥിരപ്പെടുവാനും വേണ്ടിയുള്ള ഉപദേശവും സ്ഥാപനമായ ഖുർആനും (പാരായണഗ്രന്ഥവും) അല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല' (യാസീൻ: 69, 70). 'നമസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും,

സംഭാവന കൊടുക്കുകയും, പരാവാകത്തിൽ ദുസ്വവിശ്വാസം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനവും, സമാന്തരവാദത്തെയുമാണ് ഖുർആനാകുന്ന വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ സൂക്തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് (നഖ്: 1-3). നബിയോടായി: 'അവർ അതിന്റെ ആയത്തുക്കളെ ഉററാലോചിക്കുവാനും, ബുദ്ധിമാന്ദര്യം മാർദ്ദംവെക്കുവാനും വെണ്ടി നാം നിനക്കു' അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള ഒരു അനുഗൃഹീത ഗ്രന്ഥമാണത് (സാദ: 28). നബിയോട്: 'ഖുർആനിൽനിന്നും നാം അവതരിപ്പിക്കുന്നത് സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് ശമനവും കാര്യബുദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്നതും അക്രമികൾക്ക് അത് നഷ്ടമല്ലാതെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയില്ല' (ബനുഇസ്രാഇൽ: 82). ഇതുപോലെ ഏനിയും പല ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ കാണാം.

സൂറത്തുൽ മാഇദ:യിൽ (46-48) തെറ്റാത്തിനെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, ഈസാ(അ)നെ സംബന്ധിച്ചും ഇബ്രീലിനെ സംബന്ധിച്ചും: *وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاغِبُونَ* ഇതിനുമുമ്പുള്ള തെറ്റാത്തിനെ സത്യമെന്നു സ്മാപിക്കുന്നത് എന്നു വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഇബ്രീലിനെപ്പറ്റി *وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاغِبُونَ* (യെക്കു്തന്മാർക്ക് മാർദ്ദംവെക്കുവാനും, സമ്യപദേശവും) എന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പിന്നീട് തുടർന്നുകൊണ്ട് ഖുർആനെപ്പറ്റി നബി (സ)യോടു അല്ലാഹു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:- *وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاغِبُونَ* (ഇതിന് മുമ്പുള്ള വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ സത്യമെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതായും, അതിൽ മേലന്വേഷണം നടത്തുന്നതായും കൊണ്ടു നാം നിനക്കു സത്യസമേതം വേദഗ്രന്ഥം (ഖുർആൻ) ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് നീ അവർക്കിടയിൽ വിധി കൽപിക്കണം, നിനക്കു് വന്നിട്ടുള്ള സത്യത്തെവിട്ട് അവരുടെ തന്നിഷ്ടങ്ങളെ നീ പിൻപറ്റിപ്പോകരുത്. നിങ്ങളിൽ ഓരോ കൂട്ടർക്കും ഓരോ നടപടിക്രമവും, പദ്ധതിയും നാം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്....) അപ്പോൾ, ഇബ്രീലും ഈസാ നബി (അ)യും അതിന്മുമ്പുള്ള വേദഗ്രന്ഥമായ തെറ്റാത്തിന്റെ സത്യത സ്മാപിക്കുകയും സ്മിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുപോലെ, ഖുർആൻ അതിന്മുമ്പുള്ള എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെയും സത്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അതേ സമയത്തു അവയുടെയെല്ലാം ഒരു മേലന്വേഷണം കൂടി ഖുർആൻ നടത്തുന്നുവെന്ന് ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. മുൻപേക്കാൾ അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൈകടത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക, അതതു കാലത്തെ പരിത്വസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചുമാത്രം നടപ്പാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നിയമങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനമുറകളും ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി അതിന്നു പകരം സുസ്ഥിരവും കൂടുതൽ പ്രായോഗികവുമായ നിയമാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുക മുതലായവയാണ് ഇതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

മേലുദ്ധരിച്ച ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽനിന്നു ഖുർആന്റെ അവതരണോദ്ദേശ്യം നല്ലപോലെ ഗ്രഹിക്കാം. ഒന്നു രണ്ടു സംഗതികൾ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാകുന്നു. അതായതു: ബുദ്ധിയും, ശ്രദ്ധയും കൊടുത്തു ചിന്തിക്കുവാനും, മനസ്സുമാധാനവും, ബോദ്ധ്യവും വന്നാൽ പഴയതെല്ലാം വിട്ട് ഖുർആന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം നിരപാധികം സ്വീകരിക്കുവാനും തയ്യാറുള്ളവർക്ക് മാത്രമേ ഖുർആൻ ഫലം ചെയ്കയുള്ളൂ. സത്യം സ്വീകരിക്കുവാനും, നിഷ്പക്ഷമായി ചിന്തിക്കുവാനും തയ്യാറില്ലാത്തവർക്ക് ഖുർആൻ അനുഗ്രഹമായിത്തീരുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ച് കൂടുതൽ നാശനഷ്ടത്തിന്നു അതു വഴിവെക്കുന്നതുമാണ്. ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) ഈ വസ്തുത ഇങ്ങനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. 'നിഷ്പക്ഷമായും, ഈ വേദഗ്രന്ഥം മുഖന അല്ലാഹു ചില ജനങ്ങളെ ഉയർത്തിവെക്കുകയും, വേറെ ചില ജനങ്ങളെ താഴ്ത്തിവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.' (*وَاللَّهُ يَرْفَعُ الْبَابَ الْبَاقِيَ وَالْأَوَّلَ وَالْآخِرَ - م*)

ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലാക്കിയതും ക്രമീകരണവും

സന്ദർഭങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് കുറേശ്ശയായി 23 കൊല്ലംകൊണ്ടാണ് ഖുർആന്റെ അവതരണം പൂർത്തിയായതെന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഒരിക്കൽ അവതരിച്ച ഭാഗത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള ഭാഗം തന്നെ അടുത്ത പ്രാവശ്യം അവതരിച്ചു തെന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആദ്യം തൊട്ട് അവസാനംവരെ ഒരേ ക്രമത്തിൽ അവതരിക്കാറില്ലെന്നും ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തം കൊള്ളണമെന്നില്ലെന്നും, ആദ്യം തൊട്ട് അവസാനംവരെ ഒരേ ക്രമത്തിൽ അവ ക്രമപ്രകാരം മേലുയർപ്പിക്കുന്നതിനാണ്. അപ്പോൾ മുഴുവൻ ഭാഗവും അവതരിച്ചു തീരുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരേ ഏകിൽ അവ ക്രമപ്രകാരം മേലുയർപ്പിക്കുന്നതിനാണ്. അതതു സമയത്തു അവതരിക്കുന്ന ഭാഗം എഴുതിവെക്കുവെക്കുവാൻ സാധിക്കാതെയിരിക്കുന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. അതതു സമയത്തു അവതരിക്കുന്ന ഭാഗം എഴുതിവെക്കുവാൻ നബി (സ) തീരുമെന്നി അവിടുത്തെ എഴുത്തുകാരോടു കൽപ്പിക്കും. അവരതു എഴുതിസൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാൻ നബി (സ) തീരുമെന്നി അവിടുത്തെ എഴുത്തുകാരോടു കൽപ്പിക്കുന്നതാണ് തീരുമെന്നി അവർക്കു പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശം. ഇന്നിനഭാഗം, ഇന്നിനസൂറത്തിന്റെ ഇന്നിന്ന ഭാഗത്തു ചേർക്കണമെന്ന് തീരുമെന്നി അവർക്കു പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശം കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. മക്കയിലായിരുന്നപ്പോഴും, മദീനയിലായിരുന്നപ്പോഴും തീരുമെന്നി പല എഴുത്തുകാരെക്കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ, അപ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന വഹ്യാകൾ ഒന്നിലധികം ആളുകൾ എഴുതിവെക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിലും, എല്ലാ ഭാഗവും കൂടി-ആദ്യം തൊട്ട് അവസാനംവരെ-ക്രമപ്രകാരം ഒരേ ഏകിൽ മേലുയർപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അത്യുപേക്ഷാധികാരികളെപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നതിന് ഇതു മാത്രമല്ല കാരണം. അക്കാലത്ത് എഴുതുന്നവരും, വാഗ്ദത്തം വാഗ്ദത്തം വാഗ്ദത്തം ഉപകരണങ്ങളുടെയും, സൗകര്യങ്ങളുടെയും വിരളതയും അതിന് കാരണമാകുന്നു. ആയിരത്തോളം പതിനായിരത്തോളം പുസ്തകങ്ങളുള്ള ഒരു പുസ്തകം തയ്യാറാക്കുവാൻ ഇന്ന് നമുക്ക് പ്രയാസമില്ല. കടലാസ്സുണ്ട്, മഷിപ്പേപ്പറും പണം ചിലവാക്കിയാൽ മതി. അക്കാലത്തു എഴുതുന്നവരുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ, ഇന്നത്തുണ്ടായവയുടെ വീതിയുള്ള മേൽ, മേൽപ്പേപ്പറും, തോൽപ്പേപ്പറും, കറുത്ത കല്ലും, എല്ലാ ആദിയായ കണ്ണും തുടങ്ങി വസ്തുക്കളായിരുന്നു. അപ്പോൾ, ഖുർആന്റെ മുഴുവൻ ഭാഗത്തും, ഏതാനും ഭാഗത്തും എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരളുടെ പക്കൽ കേവലം ഒരു പുസ്തകമല്ല ഉണ്ടായിരിക്കുക. അതതു സമയത്തു തരപ്പെട്ടു കിട്ടിയ ഇത്തരം ചില വസ്തുക്കളുടെ ശേഖരമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവ ഒരു തലയോട്ട് മറ്റൊരു തലയോട്ട് ക്രമപ്പെടുത്തിവെക്കുവാൻ പ്രയാസവുമായിരിക്കും. ഖുർആൻ അല്ലാത്ത മറ്റു വലിയതും-വെറുതുംകളെ, മറ്റു വിജ്ഞാന മൊഴികളെ-അക്കൂട്ടത്തിൽ കലർന്നു പിശകുപറന്നിരിക്കുവാനായി നബി (സ) ആദ്യമേ തന്നെ നടപടി എടുത്തിരുന്നു. لا تَكْرَاهُوا أَنْ يَتْلُوا عَلَيْكُم مِّنْ ذِكْرِ الْقُرْآنِ - (ഖുർആനല്ലാത്തതൊന്നും എന്നിൽനിന്നും നിങ്ങൾ എഴുതിവെക്കരുതു എന്നു തിരുമേനി അവരോട് ഉപദേശിച്ചിരുന്നു.)

ആവശ്യമായ കാര്യങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങളിൽ കുറിച്ചുവെക്കുകയും, സന്ദർഭം നേരിട്ടുവോൾ അതു നോക്കി ഓർമ്മ പുതുക്കുകയും ചെയ്യുക നമ്മുടെ സാധാരണ പതിവാണ്. എന്നാൽ, അറബികളുടെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. എഴുത്തറിയുന്ന വ്യക്തികൾ വളരെ വിരളം. എഴുതുന്നവരുള്ള ഉപകരണങ്ങളും തുച്ഛമായിരുന്നു. കേട്ടതെല്ലാം അപ്പടി മനസ്സിലാക്കുവാനും, മനസ്സിലാക്കുവാനും അതു ഓർമ്മയിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുവാനും അല്ലാഹു അവർക്കൊരു പ്രത്യേക കഴിവു തന്നെ കൊടുത്തിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ അക്കാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും അറബികൾക്കുള്ള വൈഭവം മറ്റൊരു ജനതയെയും കവച്ചുവെക്കുന്നതായിരുന്നു. ആയിരക്കണക്കിലുള്ള പദ്യങ്ങളും, നീണ്ടു നീണ്ട വാർത്തകളും അക്ഷരം തെറ്റാതെ പലരും സ്മൃതിപഥത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുക പതിവാണ്. ആകയാൽ, ഖുർആൻ എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന വ്യക്തികളെക്കാൾ എത്രയോ അധികം ആളുകൾ ഖുർആൻ മുഴുവനും ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഫി(ജ 4-ാം കൊല്ലത്തിൽ, നബി(സ)ന്റെ ഭാഗത്തേക്കു മതോപദേശാർത്ഥം നബി (സ) എഴുപത് പേരെ അയക്കുകയും, ശത്രുക്കളുടെ വഞ്ചനാപരമായ അക്രമം നിമിത്തം അവരിൽ ഒന്നോ, രണ്ടോ പേരെപ്പോലീച്ച് ബാക്കിയുള്ളവരെയും ബീർമുഖനാ (مُحْرَقًا) തീർത്തു കൊല്ലപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈ എഴുപത് പേരും ഖുർആൻ 'പാരായണക്കാരർ' (أُحْرَفًا) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നവരായിരുന്നു. ഇവരുടെ നഷ്ടത്തിൽ നബി (സ) അത്യധികം വ്യസിച്ചിരുന്നു. ഒരു മാസത്തോളം നമസ്കാരത്തിൽ പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥന (ഖുസ്നത്ത്) നടത്തിയതും പ്രസിദ്ധമാണ്. അതുവരെ അവതരിച്ച ഖുർആൻ മിക്കവാറും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നവർക്കൊക്കെയാണ് അവർക്ക് ഖുർആൻ എന്ന് പേരുണ്ടായത്. ഈ സംഭവത്തിൽ നിന്നുതന്നെ, ഖുർആൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നവർ സഹാബികളിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. നബി (സ) നമസ്കാരത്തിൽ വളരെ അധികം ഖുർആൻ ഓതാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കേട്ടാണ് പലരും അതു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഖുർആൻ പാരായണം നടത്തലും, അതു കേൾക്കലും സഹാബികളുടെ പതിവുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ, ലീഖത്തുകളിലും, ഹൃദയങ്ങളിലും ഖുർആന്റെ പൂർണ്ണഭാഗം പലരുടെയും വശം തയ്യാറായിരിക്കുകയോ നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ വഹ്ദത്തു (വിധേയം) സംഭവിച്ചത്.

തിരുമേനിയുടെ വഹ്ദത്താടുകൂടി അറബികളിൽ പല ഗോത്രങ്ങളും ഇസ്ലാമിൽ നിന്നു അകന്നുപോയതും ഒന്നാം ഖലീഫ അബൂബക്കർ (റ) അവരുടെ മനസ്സിലാക്കുവാനായി എടുത്തതും അതിനെത്തുടർന്ന് അവരെല്ലാം ഇസ്ലാമിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്ന് അന്തരീക്ഷം ശാന്തമായതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നായിരുന്നു, മുസൈലിമത്ത് എന്ന കള്ളപ്രവാചകനുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ. ആ യുദ്ധത്തിൽ ഖുർആൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന നൂറുകണക്കിലുള്ള സഹാബികൾ രക്തസാക്ഷികളായിത്തീർന്നു. ഇതുപോലെ എന്നിയും വല്ല സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായെക്കുന്നപക്ഷം, ഖുർആൻ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും, അതുകൊണ്ട് ഖുർആൻ ആദ്യം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതി സൂക്ഷിക്കണമെന്നും ഉമർ (റ) ഖലീഫ അബൂബക്കർ (റ)നെ ഉണർത്തി. റസൂൽ (സ) ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പ്രവൃത്തി താൻ എങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്ന് കരുതി അദ്ദേഹം ആദ്യം വിസ്മയിച്ചു. എങ്കിലും വേദിയിൽനിന്നുവന്ന ഉമർ (റ) വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അതിന് മുമ്പാട്ടു വരുകതന്നെ ചെയ്തു.

അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം സൈയൂബ് നുമാബിത്ത (سَيُوبُ نُمَيْتٍ)നെ വിളിച്ച് വരുത്തി കാര്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. അബൂബക്കർ (റ) പറഞ്ഞു: 'താങ്കൾ ഖുർആനായ ഒരു യുഗാവാരകുന്നു. അങ്ങനെയൊരു താങ്കളെ പറന്നിയാൽ തൊരു തെറ്റിട്യാണെന്നും ഇല്ല. താങ്കൾ റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയുടെ വഹ്ദത്തു എഴുതിയിരുന്ന ആളാണല്ലോ. ആകയാൽ, താങ്കൾ ശരിക്കും അന്തഃപുണ്യം നടത്തി ഖുർആനെ ഒന്നായി ശേഖരിക്കണം,' സൈബ് (റ) തന്നെ ഓടിക്കൽ

പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, 'ഒരു പർവ്വതം അതിന്റെ സ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ഭാരിച്ചതായ' ആ കൃത്യം അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു. ആ കൃത്യത്തിന് സൈദ്ധാന്തിക (1)നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള കാരണവും, അതിനുള്ള അംഗീകാരത്തിന്റെ അർഹതയും അബൂബക്കർ (1)ന്റെ ഈ ചെറുപ്രസ്താവനയിൽ നിന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

സ്വന്തം മനപാഠശ്ചെയ്യാ, മറ്റു പലരുടെയും മനപാഠശ്ചെയ്യാ, അല്ലെങ്കിൽ ഏഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ ഏകദേശമായ മാത്രം ആസ്പദമാക്കിയായിരുന്നില്ല. സൈദ്യ (റ) തന്റെ കൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചത്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ കള്ളകിലും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയൂടി ചെയ്തശേഷം അദ്ദേഹം അതു സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. 'റസൂൽ (സ) തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നത്' ആരെങ്കിലും മുൻകൂട്ടാതെ വല്ല ഭാഗവും കേട്ടു ചോദ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളെങ്കിൽ, അങ്ങനെയൊന്നും എന്ന് ഉമർ (റ) വിളംബരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടാം നാലാം പേരുടെ സംഖ്യയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല- നിരവധി സാക്ഷികളുടെ ഏകമുദായം അറിവിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്'- ആദ്യം ഈ സംഗതി നടന്നതെന്നു വ്യക്തമാണ്. മുൻകൂട്ടാതെ ചോദ്യം ചെയ്തവർക്ക് 'മുതവാതിർ' = സംഗ്രഹത്തിന് പഴുതില്ലാത്തവിയം നിരവധി ആളുകളാൽ അറിയപ്പെട്ടതു ആണെന്നു പറയുന്നതു ഇതുകൊണ്ടാണ്. ഇപ്രകാരം സാക്ഷികളുടെയെല്ലാം അറിവോടുകൂടി, സൈദ്യ (റ)ന്റെ കയ്യായി മുൻകൂട്ടാതെ ചോദ്യം ചെയ്തവർക്കും നാം ഇന്നു കാണുന്ന പ്രകാരം ഒരു ഏടിയിൽ സമാഹൃതമായി. ഈ ഏടിക്ക് അബൂബക്കർ (റ) 'മുസ്ഹഫ്' (مصحف - രണ്ടു ചട്ടക്കമ്പിയിൽ ഏകദേശം വെക്കപ്പെട്ടത്) എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരയാഗം വരെ അദ്ദേഹവും, പിന്നീട് ഉമറും (റ) അതു സൂക്ഷിച്ചുപോന്നു. ഉമർ (റ)ന്റെ വിരയാഗാനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകളും, നബി (സ)യുടെ പത്നിയുമായിരുന്ന ഹഫ്സാ (റ)യുടെ അടുക്കലായിരുന്നു ആ മുസ്ഹഫ്.

ഉസ്മാൻ (റ)ന്റെ ഖിലാഫത്തു കാലമായപ്പോഴാണ് അതിവിദ്യുത പ്രദേശങ്ങളായ പല നാട്ടിലും ഇസ്‌ലാമിന് പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുകയും, മുസ്‌ലിംകൾ പെരുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുവെല്ലാം. പല പ്രദേശക്കാരും, ഭാഷക്കാരരായ ആളുകൾ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ, അവർക്കിടയിൽ വരുന്നതിൽ അൽപാൽപ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു, അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി ഹുദൈഫത്തുബ്നുൽയമൻ (رضي الله عنه) മനസ്സിലാക്കി. വിദ്യുതസംഗമങ്ങളിൽപോയി യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്ന ഒരു സഹാബിയായിരുന്നു ഹുദൈഫ: (റ). ഈ നില തുടരുന്നപക്ഷം, ജൂദത്വം, ക്രിസ്താനികളും അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മിന്നിച്ചതുപോലെ, മുസ്‌ലിംകളും ഭാവിയിൽ മിന്നിച്ചുപോകുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം ഉസ്മാൻ (റ)നെ ധരിപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ ഇതിന് പരിഹാരമുണ്ടാക്കണമെന്നുണർത്തി. അങ്ങിനെ, അദ്ദേഹം, ഹഫ്സ: (റ)യുടെ പക്കൽനിന്ന് ആ മുസ്‌ഹഫ് വരുത്തി അതിന്റെ പല പകർപ്പുകളും എടുത്തുവാൻ ഒരു സംഘം സഹാബികളെ ഏൽപ്പിച്ചു. ഈ സംഘത്തിന്റെ തലവനും സൈദുബ്നുമാഖ്ബർ (റ) തന്നെ ആയിരുന്നു.

பகரீப்புதல் அடித்துத்தமையம், துஸ்ஹம் ஹம்ஸய: (௧) க்கு தன்னாதிநிபுது கொடுத்துக்கயும், பகரீணத்துத்
கொப்பிகல் நடுத்தினெடு நான்காமத்துமுள்ள புலாந ரெருளிலேக்கு இவையுக்கொடுத்துக்கயும் வைய்து. (*) மே
லிதில், வுரீணந் பாராயணம் புஸ்துத் துஸ்ஹமுகுலிலெ குறமனுசரிபூயிரிகுளமென் வலிம விஜம்ப

(*) പ്രസ്തുത കോപ്പികളിൽ ഒന്ന് ഈജിപ്തിലെക്കായിരുന്നു അയക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ കോപ്പി ഈയിടെ ഈജിപ്തിൽ കണ്ടുകിട്ടുകയുണ്ടായി. അസഫർ സർവ്വകലാശാലയിലെ പൾപ്പിനാ നാടുകൾക്കു (മൊറോക്കോ, ബർബർ മുതലായ രാജ്യങ്ങളുടെ) പ്രത്യേക വിലാസമായ 'സുവാബുൽ മഗാരിബ' (سوابق المغرب) യിലെ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളിൽ നടന്ന ഒരു ഗവേഷണ മത്സരവുമാണ് ഈ മുസ്‌ഹഫ് യാദൃച്ഛികമായി കണ്ടുകിട്ടിയത്. മുൻകാലത്തു നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന (المكتبة) (കുഫ്രാ ലിബ്രറി)യിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. ഏകദേശം 1000 പേജ് വരുന്നതും മായ ഈ മുസ്‌ഹഫ് മൗറോക്കോയിലുള്ള ഒരു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. 800 കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ അജ്ഞാതമായി കിടന്നിരുന്ന അനേകം ചരിത്ര നിക്ഷേപങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണ് ഈ മുസ്‌ഹഫും അഫ്‌മുബ്നു സർവ്വ (أحمد بن محمد) എന്നു പേരായ ഒരു മഹാനാണ് ഈ മുസ്‌ഹഫ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചത്. 500 കൊല്ലം പഴക്കം ചെന്നിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു മാല (مجلس) യും ഇതോടൊപ്പം കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ഫിലിപ്പ് 192-ൽ തകർന്നു പോയ ലിപികളാൽ എഴുതപ്പെട്ട മറ്റൊരു മുസ്‌ഹഫും, ഇതോടൊപ്പം കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആ ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. 'അൽ അഹ്‌റാ' (أهرا) എന്ന പ്രസിദ്ധ ഈജിപ്ഷ്യൻ പത്രമാണ് ഈ വിവരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. (1988 റബീഉൽ ആഖിർ മാസത്തിലെ—1968 സപ്തംബറിലെ—അൽ അഹ്‌റാ മാസിക പാ: 27, ല: 1 & 2 നോക്കുക)

പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഉസ്മാൻ (റ) ന്റെ കാലത്തു പല രാജ്യങ്ങളിലേക്കും അയച്ച ഈ മുസ്ഹഫുകളിൽ നിന്നുള്ള നേർപ്പുകൾക്കാണ് ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള മുസ്ഹഫുകൾ. ഇക്കാരണം കൊണ്ടാണ്, മുസ്ഹഫുകൾക്ക് 'ഉസ്മാനീമുസ്ഹഫ്' (المصنف) എന്ന് പറയപ്പെടുന്നത്.

ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ അതിന്മുഖം അവതരിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലും സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചേർക്കണമെന്ന് നബി (സ) ഏഴുത്തുകാർക്ക് അപ്പപ്പോൾ നിർദ്ദേശം നൽകാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആകയാൽ, അത്തരം സൂറത്തുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആയത്തുകളും, ഓരോ സൂറത്തിന്റെയും ആദ്യാവസ്ഥാങ്ങളും നബി (സ) പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു സ്ഥിരീകരിക്കാം. മാത്രമല്ല, ഓരോ സൂറത്തും 'ബിസ്മി'കൊണ്ട് ചേർത്തിരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഒരു സൂറത്തും മറ്റൊരു സൂറത്തും തമ്മിൽ നബി (സ) ചേർത്തിട്ടിരിക്കാത്തതാണ് 'ബിസ്മി' അവതരിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അബൂദാവൂദ് (റ) നിവേദനം ചെയ്ത ഒരു ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇന്ന് മുസ്ഹഫുകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ക്രമമനുസരിച്ച് ഓരോ സൂറത്തും അതാതിന്റെ സ്ഥാനങ്ങളിലായി, ഇന്നതിന്നുശേഷം ഇന്നതു എന്ന നിലക്ക്, തിരുമേനിയുടെ കാലത്തു ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നോ എന്നതിനെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ രണ്ടിപ്പ്രായമുണ്ട്. ഇല്ലെന്ന അഭിപ്രായപ്രകാരം ഇന്നു കാണപ്പെടുന്ന രൂപത്തിൽ 114 സൂറത്തുകൾ ക്രമപ്പെടുത്തിയത്, പല കഷ്ണങ്ങളിലായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്ന ഭാഗങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു ഒരു ഗനംമത്തിൽ ആക്കിയതുമാണ് സൈദ്യുബ്നുമാബിത്ത് (റ) മുഖാന്തരം അബൂബക്കർ (റ) ചെയ്തത്. സൈദ്യു (റ) തയ്യാറാക്കിയ കോപ്പിയും, മറ്റു പല സഹാബികളുടെ കയ്യാൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന കോപ്പികളും തമ്മിൽ, സൂറത്തുകളുടെ ക്രമീകരണത്തിൽ സ്ഥലംപം വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ഓരോ സൂറത്തും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആയത്തുകളിലും, അവയുടെ ക്രമത്തിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമസ്കാരത്തിലോ മറ്റോ പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ, അവരവർ തങ്ങളുടെ പക്കലുള്ള ക്രമമനുസരിച്ച് സൂറത്തുകൾ മാതൃകയും ചെയ്തിരിക്കാം. സൂറത്തുകളുടെ അവതരണക്രമമനുസരിച്ചായിരിക്കും മിക്കവാറും അവർ അവയ്ക്ക് ക്രമം നൽകിയിരിക്കുക എന്നു കരുതാം. ഉസ്മാൻ (റ) ന്റെ കാലത്ത് മുസ്ഹഫിന്റെ കോപ്പികൾ വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുകയും, അതിലെ ക്രമം എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കണമെന്നു കല്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതിനെത്തുടർന്ന് സൂറത്തുകളുടെ ക്രമത്തിലും ഇന്നി കാണുന്ന ഐക്യരൂപം നിലവിൽ വന്നു.

മുസ്ഹഫിൽ സൂറത്തുകൾ ക്രമപ്പെടുത്തിയത് അവയുടെ അവതരണക്രമം അനുസരിച്ചായിരുന്നില്ല. ഇന്നിന്ന സൂറത്തുകൾക്ക് ശേഷം, അല്ലെങ്കിൽ മുമ്പ്, ഇന്നിന്ന സൂറത്തുകൾ മാത്രമേ പാരായണം ചെയ്യാവൂ എന്ന് ഒരു നിർദ്ദേശവും നബി (സ)യിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഉസ്മാൻ (റ) ന്റെ വിളംബരത്തിനു ശേഷവും കുറേക്കാലം ഇബ്നുസൈദ്യു (റ) താൻ ഏഴുതി സൂക്ഷ്മിച്ചിരുന്ന ക്രമം കൈവീടാതെ പാരായണം ചെയ്തിരുന്നത്. ഉസ്മാൻ (റ) ന്റെ നിർദ്ദേശം എല്ലാ സഹാബികളും സ്വീകരിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, ആ കൃത്യം അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും താനത് ചെയ്യുകയായിരുന്നുവെന്ന് അലി (റ) പ്രസ്താവിക്കുക പോലുമുണ്ടായി. ഇബ്നുസൈദ്യു (റ) തന്നെയും, പിന്നീട് ആ അഭിപ്രായം ശരിവെച്ചു.

നബി (സ)യുടെ അടുക്കൽ റമസാൻ മാസത്തിൽ ടിബ്വേൽ (അ) വന്ന് ഖുർആൻ പാരം നേരക്കൊടുങ്ങായിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ വിരോധമുണ്ടായ കൊല്ലത്തിൽ മലക്ക് വന്ന് രണ്ട് പ്രാവശ്യം അങ്ങിനെ ഒത്തുനോക്കിയിരുന്നു. ഈ അവസരങ്ങളിൽ, സൂറത്തുകൾക്കിടയിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു ക്രമം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്. അതുകൊണ്ട് സൂറത്തുകളുടെ ക്രമീകരണവും—ആയത്തുകളുടെ ക്രമീകരണം പോലെത്തന്നെ—നബി (സ) സഹാബികൾക്ക് കാട്ടിക്കൊടുത്തിരിക്കുമെന്നും, ആ ക്രമീകരണംതന്നെയാണ് സൈദ്യു (റ) സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുമാണ് മറ്റു പല പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഏതായാലും, പാരായണവേളയിലും, പഠിക്കുമ്പോഴും മുസ്ഹഫുകളിൽ കാണുന്ന ഈ ക്രമമനുസരിച്ചുതന്നെ സൂറത്തുകൾ വഴിക്കുവഴിയായി മാതൃകയായാണ് ഏറ്റവും നല്ലത് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ഇതു മഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു നിർബന്ധ കടമയല്ല. അതേ സമയത്തു ഓരോ സൂറത്തിലേയും ആയത്തുകൾ മുസ്ഹഫിൽ നാം കാണുന്ന വഴിക്കുവഴി ക്രമത്തിൽതന്നെ സ്വീകരിക്കൽ നിർബന്ധവുമാകുന്നു. മുരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും, സൂക്ഷ്മജ്ഞാനികളായ പല മഹാന്മാരും ബലപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരമാകുന്നു. നബി (സ) നമസ്കാരങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്ന പതിവുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോഴും ഈ അഭിപ്രായമാണ് ശരിയെന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ പൊതുവിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഇതുതന്നെ. മാത്രമല്ല, ആ ക്രമം മറ്റൊരു മറ്റൊരു ക്രമം സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നത് പല അനർത്ഥങ്ങളും കാരണമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു.

സൂറത്തുകളുടെ വലിപ്പവും, ഏറെക്കുറെ വിഷയങ്ങളും പരിഗണിച്ചാണ് അവ ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വലിപ്പം അനുസരിച്ച് സൂറത്തുകൾ നാലു വിഭാഗങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടാറുണ്ട്: 1. ആദ്യത്തെ ഏഴു വലിയ

സൂരത്തുകൾ (سورات) 2. നൂറും അതിലധികവും ആയത്തുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവ (مكتوبات) 3. നൂറിന് അല്പം താഴെ ആയത്തുകൾ ഉള്ളവ (مكتوبات) 4. ചെറിയ ആയത്തുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവ (مكتوبات). ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ വിഭാഗം തെറാത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തും, രണ്ടാം വിഭാഗം ഇബ്രീലിന്റെ സ്ഥാനത്തും, മൂന്നാമത്തെ സബൂറിന്റെ സ്ഥാനത്തും നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നും, നാലാമത്തെ വിഭാഗം നബി (സ)യ്ക്കു ലഭിച്ച പ്രത്യേക തരം വിഭാഗമാണെന്നും കാണിക്കുന്ന ചില റിവായത്തുകൾ (നിവേദനങ്ങൾ) മഹാനായ ഇബ്നുജരീർ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുപ്രസിദ്ധ തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

114 സൂരത്തുകളിൽ, ഒന്നൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം 'ബിസ്മി'കൊണ്ടു വേർതിരിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. മമ്പതാമത്തെ സൂറായായ താബയുടെ തുടക്കത്തിൽ മാത്രമാണ് ബിസ്മിയില്ലാത്തത്. അതിന് പല കാരണങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. യഥാസ്ഥാനത്ത് അത് വിശദീകരിക്കുന്നതാണ്. ഏതായാലും അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ കാലത്തുണ്ടായ ക്രമീകരണവും, ഉസ്മാൻ (റ)ന്റെ ചേർപ്പി വിതരണവും മുഖേന വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടായെടുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അടക്കപ്പെട്ടു. ۱: الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله (പ്രമാണത്തെ-ഖുർആനെ-നാമാണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. നാംതന്നെ അതിനെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നവരുമാണ്) എന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ വാഗ്ദാനം ഇതുമൂലം പൂർത്തിയാകുകയും ചെയ്തു. الحمد لله

ഖുർആനിലെ ഏറ്റവും വലിയ അദ്ധ്യായമായ അൽബഖറയിൽ 286 ആയത്തുകൾ അടങ്ങുന്നു. അതേ സമയത്ത് ചെറിയ ചില സൂരത്തുകളിൽ മൂന്നു ആയത്തുകൾ മാത്രമാണ് കാണുക. ആയത്തുകളുടെ വലിപ്പത്തിലും ഇതേ സ്വഭാവം കാണാവുന്നതാണ്. ചില ആയത്തുകൾ ഏറെക്കുറെ ഒരു പോലുള്ള വലിപ്പം ഉണ്ടെങ്കിൽ, വേറെ ചില ആയത്തുകൾ ഒന്നോ, രണ്ടോ പേജ് മാത്രം അടങ്ങുന്നതായിരിക്കും. ആയത്തുകൾ തമ്മിൽ വിഷയപരമായ ബന്ധങ്ങൾ മാത്രമല്ല-പലപ്പോഴും-ഘടനാപരവും, വ്യാകരണപരവുമായ ബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. അഥവാ ചില അവസരങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം ആയത്തുകൾ കൂട്ടിച്ചേർന്നായിരിക്കും ഒരു വാക്യം പൂർത്തിയാവുന്നത്. അതേ സമയത്തു ചില ആയത്തുകൾ, ഒന്നിലധികം പൂർണ്ണ വാക്യങ്ങൾ അടങ്ങുന്നതുമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ള പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ചില ആയത്തുകളുടെ അവസാനത്തിൽ പൂർത്തിയായ നിറുത്തി വായന (مبني) ചെയ്യാതിരിക്കണമെന്നും, ചില ആയത്തുകൾ അവസാനിക്കും മുമ്പായി അതിന്റെ വാചകങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒന്നിലധികം സ്ഥലത്തു നിറുത്തി വായിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും വരുന്നത്. (നിറുത്തി വായനയെ - مبني - സംബന്ധിച്ച് ചില വിവരങ്ങൾ താഴെ വരുന്നുണ്ട്). ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, വിഷയത്തിന്റെയും, വാചകഘടനയുടെയും സ്വഭാവവും വലിപ്പവും മാത്രം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടല്ല ആയത്തുകളുടെ ആദ്യവസാനങ്ങൾ കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വായനാപരവും, സാഹിത്യപരവും, ആലങ്കാരികവുമായ പല കാര്യങ്ങൾക്കു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരിക്കുവാൻ ഇവിടെ സൗകര്യം പോരാ. വിശുദ്ധ ഖുർആനും ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അനേകതരം വ്യത്യാസങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില സവിശേഷതകളും ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക മാത്രമാണ്.

പഠനവും പാരായണവും

ഖുർആൻ പഠിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക, ഗ്രഹിക്കുക, കേൾക്കുക, മനഃപാഠമാക്കുക, പാരായണം ചെയ്യുക എന്നിവയെല്ലാം വലിയ പുണ്യകർമ്മങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ മുസ്ലിംകൾക്കുമാർക്കും സംശയം ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അനുഷ്ഠാനത്തിൽ മിക്കവാറും വിഴ്ച വരുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും ശരി. ഖുർആൻ വചനങ്ങളും, നബി വചനങ്ങളും ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ വളരെ ഉന്നിപ്പറത്തിട്ടുള്ളതാണ്. ചിലതു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക മാത്രമേ നമുക്ക് ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ.

അല്ലാഹു പറയുന്നു:-'നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിന്റെ കീതാബ്' (വേദഗ്രന്ഥം) പാരായണം ചെയ്യുകയും, നമസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും, നാം നൽകിയിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് രഹസ്യമായും പരസ്യമായും ചിലവഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുകൾ, തീരെ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകാത്ത ഒരു വ്യാപാരത്തെ ആഗ്രഹിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.....' (സൂ: ഫാതീർ: 29). നമസ്കാരം, ദാനധർമ്മം എന്നിവപോലെ സൽകർമ്മങ്ങളുടെ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന കർമ്മമാണ് ഖുർആൻ പാരായണവും എന്നാണല്ലോ ഈ വചനം കാണിക്കുന്നത്. വീണ്ടും പറയുവാൻ: 'അല്ലാഹു ഏറ്റവും നല്ല വ്യക്താക്കാരും അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത്: പരസ്പര സാദൃശ്യമുള്ള ആവർത്തിത വചനങ്ങളായ ഒരു ഗ്രന്ഥം തങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ യേശ്വപ്പെടുത്തുന്നവരുടെ തൊലികൾ അതുനിമിത്തം വിറകൊള്ളുന്നതാണ്. പിന്നീട്, അവരുടെ തൊലികളും, ഹൃദയങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ സ്തമനയിലേക്ക് മയവിറകൊള്ളുന്നതാണ്. പിന്നീട്, അവരുടെ തൊലികളും, ഹൃദയങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ സ്തമനയിലേക്ക് മയവിറകൊള്ളുന്നതാണ്. പിന്നീട്, അവരുടെ തൊലികളും, ഹൃദയങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ സ്തമനയിലേക്ക് മയവിറകൊള്ളുന്നതാണ്. (സൂ: സൂർ: 23). 'നിശ്ചയമായും സത്യവിശ്വാസികൾ ഏതാൽ, അല്ലാഹുവിനോടു കൂടെ വരുകയും ചെയ്യുന്നത്.' (സൂ: സൂർ: 23).

നെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഹൃദയങ്ങൾ പെട്ടിട്ടു നടുങ്ങുകയും, അവന്റെ ആയത്തുകൾ മാതിരിക്കെല്ലിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവ തങ്ങൾക്കു സത്യവിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ മാത്രമാകുന്നു.' അവർ തങ്ങളുടെ മകന്മാരിൽ ഭാരമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.....' (അൻഫാൽ: 2). പ്രഭാതവേളയിൽ ഖുർആൻ പഠായണം ചെയ്തു നമസ്കരിക്കണം. പ്രഭാതവേളയിലെ ഖുർആൻ പഠായണം പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതാണ്. രാത്രി ഖുർആൻ രാത്രി 'തഹ്ജ്ജുദ്' (ഉറക്കിഴ്ന്നിന്ന് എഴുന്നേറ്റു ചെയ്യുന്ന സുന്നത്തു നമസ്കാരം) നടത്തണം എന്നൊക്കെ സൂറാബനൂഇസ്രാഇൽ 78-79ലും അല്ലാഹു പറയുന്നതു കാണാം.

ഇതിനെ നവംബർ അറുപ്പിലായും അല്ലാത്തതും - ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ പലതുണ്ട്. നവംബർ അറുപ്പിൽ ഖുർആൻ ധാരാളം ഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ച്, അതു മനഃപാഠ്യമായിരിക്കണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പാരായണം ചെയ്യുന്നതു ഖുർആന്റെ അർത്ഥവും സാരവും ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടും ആയിരിക്കണം. താൻ വായിക്കുന്നത് പറയുന്നതെന്താണെന്നു അറിയേണ്ടതും, ഒർമ്മിക്കേണ്ടതും ഉരുവിട്ടുനിൽക്കുകയും വിശദീകരിച്ചു ഫലമാണ് ഉണ്ടാകുവാനില്ല. സംഭാവനയെങ്കിലും ഖുർആന്റെ അർത്ഥം ഓരോ മുസ്ലിമും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അർത്ഥം അറിയുകയില്ലെങ്കിൽ പോലും, ദൈവവാക്യമാണെന്ന ബഹുമാനത്തോടെ അതു പാരായണം ചെയ്യുന്നതും ഒരു നല്ല കാര്യം തന്നെ. പക്ഷേ, അർത്ഥം മട്ടും ഗ്രഹിക്കാത്തതും, വായിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ തീരെ മനസ്സിടത്താത്തതും പാരായണം ചെയ്യുന്നതുമൂലം ഖുർആന്റെ അവതരണ ലക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നില്ല എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. സുറത്തു സ്വാദിലെ 29-ാം വചനം കൊണ്ടു തന്നെ ഈ വസ്തുത ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാം. 'ഒന്നങ്ങര (ഖുർആന്റെ) ആയത്തുകളും ഉററാലോപിക്കുവാനും, ബുദ്ധിമുട്ടാൻ മാർമ്മ വെക്കുവാനും വേണ്ടിയാണ് അല്ലാഹു ആ അനുഗ്രഹിത വേദഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്നു' അല്ലാഹു അതിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ഖുർആനെ ചിന്തിച്ചു പഠിക്കുവാൻ നാം സൗകര്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്'. ആരെങ്കിലും ഉററാലോപിച്ചു നോക്കുവാൻ തയ്യാറാണോ? എന്നു സുറത്തുൽ ഖമറിൽ അല്ലാഹു പലവട്ടം ആവർത്തിച്ചു വർത്തിച്ചു ചൊരിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ സ്തർഭാഷിയമാകുന്നു.

ഖുർആനിൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടതിരിക്കുകയും, അത് സമയം പലതരം കഥാസാഹസികമായ ഭാവനയായി വ്യാപ്തമാകുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുകളെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പറയുന്നതു കാണുക: 'മനുഷ്യരിലുണ്ട് ചിലർ: യാതൊരു അറിവുമില്ലാതെ, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു (ജനങ്ങളെ) വഴിപിഴപ്പിക്കുവാനും, അതിനെ പരിഹാസ്യമാക്കി അറിക്കുവാനും വേണ്ടി വിനോദ വാർത്തകളെ അവർ വാങ്ങുന്നു. അക്കൂട്ടർക്കു നിന്ദനീയമായ ശിക്ഷയുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ളവർ നമ്മുടെ ആയത്തുക്കൾ മാതിരിയെപ്പിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ, അവൻ അഹംഭാവം നടിച്ചുകൊണ്ട്-അത്ഭുതകൃതികളാൽ ഭാവത്തിൽ-അവന്റെ രണ്ടു കരതിലും ഒരു മാതൃകയെപ്പോലെ-തിരിഞ്ഞു കളയും. (നബിയ്യ), അവൻ വേദനയേറിയ ശിക്ഷയെപ്പറ്റി സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക!' (ലൂഖ് മാർ 6, 7) മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'നീ ഖുർആൻ വായിച്ചാൽ, നിനക്കു പരലോകത്തിൽ വിശ്വാസിക്കാത്തവർക്കുചിട്ടയിൽ, ശിക്ഷിതനായ ഒരു മാരകനും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അതു ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്' (തക്വീമയ്യി) അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഒരുതരം മാരവും നാം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതാണ്'.....' (ബനൂഇസ്രാഇൽ 45, 46). അർത്ഥമാദ്യശൃംഗം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, ഉരുവിട്ടു വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തി അടയുന്നവരും, അർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽമതി-പാരായണം ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നില്ല-എന്നു ധരിക്കുന്നവരും മേലൂടെയരിച്ച ഖുർആൻ വചനങ്ങളും, താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന നബിവചനങ്ങളും ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പലതരം പ്യൂസ്തകങ്ങളും, കലാസാഹിത്യങ്ങളും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പതിവുണ്ടെങ്കിലും ഖുർആൻ പാരായണത്തിൽ വിമുഖത കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഭാഗമാർ, സൂറ: ലൂഖ് മാർ 11-ലെ മേലൂടെയരിച്ച വചനവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു നമുക്ക് തൊഫീഖ് നൽകട്ടെ! ആമീൻ

ചില നബി വചനങ്ങൾക്കുടി ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കാം. 1. നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്തതായി ഉസ്മാൻ (റ) ഉദ്യമിക്കുന്നു: البخارى - علم القرآن خيركم من تعلم القرآن وعلمه (നിങ്ങളിൽ പെച്ചു ഉത്തമനായുള്ളവൻ, ഖുർആൻ പഠിക്കുകയും അതു പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു.) 2. അബൂഗുരൈറ (റ) പറയുന്നു: നബി (സ) ചോദിച്ചു: 'നിങ്ങളിൽ ഒരു വൻ തന്റെ വിട്ടുകാരിയേക്കാ' മടങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ, തടിച്ചു കൊഴുത്ത ഗർഭിണികളായ മൂന്നു ഭട്ടകങ്ങളെ അവുടെ കണ്ണുകളിട്ടുന്നതു അയാൾക്കു ഇഷ്ടമായിരിക്കുമോ?' എന്നൊരു ഉത്തരം പറഞ്ഞു: 'അതെ.' അപ്പോൾ നിരൂപണി പറഞ്ഞു: لم يقرأ من آيات قرآن أحدكم في صلاة خير له من ذلك خالف عظم شأن - مسلم (എന്നാൽ, നിങ്ങളൊരാൾ നമ്പസ്കാരത്തിൽ മാത്രമെന്ന മൂന്നു ആയത്തുകൾ, മൂന്നു തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഗർഭിണികളായ ഭട്ടകങ്ങളെക്കാൾ അവനു ഗുണമേറിയതാണ്). 3. നബി(സ) പറഞ്ഞതായി ആയിശ (റ) ഉദ്ധരിച്ചത്: مع الشرف الكرام البررة والى قرأ القرآن ويتبع فيه وهو عليه شاق لا اجراء متعلق عليه (ഖുർആനിൽ നൈപുണ്യം നേടിയവൻ, പുണ്യവാന്മാരായ മാനുഷന്മാരെക്കാലുകൂടിയായിരിക്കും. ഖുർആൻ മാത്രമെന്നു ഒന്നുകൾക്കായിരിക്കുമല്ല, അതിൽ വിജയിച്ചിരിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്നതും, അവനു രണ്ടു പ്രതിഫ

അവർ ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു നിന്യമിളപ്പിന് ചിലർ പറയാറുള്ളതു ശരിയല്ലെന്നും ഈ ഫദീസു് തെളിയിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന വചനങ്ങളുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ മുസ്ലിംകൾ തെറ്റുകാരായിരിക്കുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല.

10. അബൂ ഉമൈ (റ) നബി (സ) യിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: **أَرَأَيْتُمْ إِنْ قُرِئَ بِكُمْ الْقُرْآنُ فَلَمْ تَكُنْ مِنْكُمْ فَمَنْ لَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ فَهُوَ كَالْخَيْلِ يَنْفِرُ فِي الْحَرْبِ وَلَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ فَهُوَ كَالْخَيْلِ يَنْفِرُ فِي الْحَرْبِ وَلَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ فَهُوَ كَالْخَيْلِ يَنْفِرُ فِي الْحَرْبِ** (നിങ്ങൾ ഖുർആൻ ഓതുവിൻ. നിശ്ചയമായും അതു വിയാമത്തുനാളിൽ അതിന്റെ ആക്കാരാകു ശുപാർശകനായി വരുന്നതാകുന്നു.) 11. നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇബ്നു ഉമർ (റ) ഉദ്യരിക്കുന്നു: **أَلَا عَلَى رَجُلٍ أَنْ يَقْرَأَ الْقُرْآنَ وَهُوَ يَتْلُوهُ وَهُوَ كَالْخَيْلِ يَنْفِرُ فِي الْحَرْبِ وَلَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ فَهُوَ كَالْخَيْلِ يَنْفِرُ فِي الْحَرْبِ** (രണ്ടാളുകളുടെ കാര്യത്തിലല്ലാതെ അസൂയയില്ല. ഒരാൾ അല്ലാഹു അവന്ന് ഖുർആൻ നൽകിയിരിക്കുന്നു (പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.) എന്നിട്ട് രാത്രിസമയങ്ങളിലും, പകൽസമയങ്ങളിലും അതു പാരായണം ചെയ്തുകൊണ്ടു അവൻ നമസ്കാരം നടത്തുന്നു. മറ്റൊരാൾ, അല്ലാഹു അവന്നു ധനം നൽകിയിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് രാത്രിസമയങ്ങളിലും, പകൽ സമയങ്ങളിലും അവൻ അതിൽനിന്നു (നല്ല മാർഗ്ഗംഗത്തിൽ) ചിലവഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.) 'അസൂയ' കൊണ്ടു ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം, അവനെപ്പോലെ എന്നിട്ടും ആയിത്തീരണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി പരിശ്രമം നടത്തുക എന്നത്രെ. എന്നല്ലാതെ അവന്റെ നന്മയിൽ അനിഷ്ടം കരുതുകയും, അവനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നല്ല.

മറ്റൊരാൾ ഖുർആൻ ഓതുവേറും അതു ശ്രദ്ധകൊടുത്തു കേൾക്കുക, അന്യനും ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുക, പാരം മത്തുനോക്കുക മുതലായവയും നല്ലതാകുന്നു. സംഭവം പരസ്പരം ഗ്രഹിക്കുവാനും, അഭിപ്രായവിനിമയങ്ങൾ നടത്തുവാനും അത് ഉതകുന്നു. മനപ്പാഠമാക്കിയ ഭാഗം മറന്നുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതും അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഒരിക്കൽ നബി (സ) തിരുമേനി ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) നോട് തന്നിൽ ഖുർആൻ ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. 'ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അങ്ങക്കായിരിക്കെ ഞാൻ അത്യാം ഓതിക്കുകയോ?' എന്നു അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. **أَبَى أَنْ يَكُونَ** (അതു മറ്റൊരാളിൽ നിന്നു കേൾപ്പാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു) എന്നായിരുന്നു തിരുമേനിയുടെ മറുപടി. അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം സൂരത്തുനിന്നു ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുകയായി. അതിലെ 41-ാം വചനത്തെക്കുറിച്ചു തിരുമേനി **أَلَا عَلَى** (ഇപ്പോൾ മതി) എന്നു പറയുകയുണ്ടായി. ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) നോക്കുമ്പോൾ തിരുമേനിയുടെ കണ്ണുകൾ രണ്ടും അശ്രുധാരാ ചേക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രസ്തുത വചനം ഇതാകുന്നു: **أَلَا عَلَى رَجُلٍ أَنْ يَقْرَأَ الْقُرْآنَ وَهُوَ يَتْلُوهُ وَهُوَ كَالْخَيْلِ يَنْفِرُ فِي الْحَرْبِ وَلَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ فَهُوَ كَالْخَيْلِ يَنْفِرُ فِي الْحَرْبِ** (അപ്പോൾ, എല്ലാസമയത്തായി നിന്നും ഓരോ സാക്ഷിയെ നാം കൊണ്ടുവരികയും, ഇക്കൂട്ടർക്കു സാക്ഷിയായി നിന്നെ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യുമ്പോഴെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും?!) വിയാമത്തുനാളിൽ വരുവാനിരിക്കുന്ന ആ രംഗത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചത് കൊണ്ടാണ് തിരുമേനി കണ്ണുനീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ട് 'ഇപ്പോൾ മതി' എന്നു പറഞ്ഞത്. ഒരിക്കൽ, ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) നോടു തിരുമേനി: 'താങ്കൾക്കു ഖുർആൻ ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുവാൻ അല്ലാഹു ഏന്താ? കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്' എന്നു പറയുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: 'അല്ലാഹു എന്റെ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ?' തിരുമേനി: 'അത' എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞപ്പോൾ-അല്ലാഹുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ തന്റെ പേര് പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടുവല്ലോ എന്ന സന്തോഷാധികൃത്താൽ-അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ ഒഴുകുകയുണ്ടായി. ഈ രണ്ടു സംഭവങ്ങളും ബുദ്ധാിത്യം, മുസ്ലിമിദ്യം (റ) ഉദ്യരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഉബയ്യ (റ), ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) എന്നീ രണ്ടുപേരും ഖുർആൻ പാരായണത്തിൽ മനപൂർവ്വം നേടിയ സഹാബികളിൽപെട്ടവരായിരുന്നു. ഖുർആൻ വളരെ നന്നായി ഓതിയിരുന്ന മറ്റൊരു സഹാബിയാണ് അബൂദാവൂദ് അശ്അരി (റ). ഒരു രാത്രി അദ്ദേഹം ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നതു നബി (സ) പ്രവീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. പിറ്റേന്നു അദ്ദേഹത്തോടു തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ തന്റെ ഓത്തു ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതു താൻ കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ!' അപ്പോൾ, അബൂമൂസാ (റ) പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവാണ് സത്യം അവിടുന്ന് എന്റെ ഓത്തു ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടിരുന്നതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, മാനസിക വളരെ രംഗിയായി ഓതിക്കാണിച്ചു തരുകയായിരുന്നു' ഈ സംഭവം മുസ്ലിം ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു. ജമാഅത്തു നമസ്കാരത്തിൽ ഇമാം (മുസ്ലിം നിർമ്മാണവൻ) ഉറക്കം ഖുർആൻ ഓതണമെന്നും, പിന്നീടുള്ളവർ (മഅ്കൂമുകൾ) അതു സശ്രദ്ധം കേൾക്കണമെന്നും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു. നബി (സ)യും ജിബ്റീലും (അ) കൂടി നമസ്കാര മഠങ്ങളിൽ ഖുർആൻ പാരായണമുണ്ടായിരുന്നതു നാം മുസ്ലിം കൂട്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഖുർആൻ പാരായണം കേൾക്കുമ്പോൾ അതിലേക്കു ശ്രദ്ധ പതിക്കുകയും, അതിനെ രംഗവും വിശദതയും ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. സൂറ: അഅ്റാഫ് 204ൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'ഖുർആൻ മെന്റേട്ടാൽ നിങ്ങൾ അതിലേക്കു ശ്രദ്ധ കൊടുത്തു കേൾക്കുകയും മനമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. നിങ്ങൾക്ക് കൗതുകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഖുർആനായി മനസ്സെടുത്തു സമാഹരിക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻവേണ്ടി എന്തു മാത്രം നടപടികളാണ് ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ഇതിൽ നിന്നെക്കെ മനസ്സിലാക്കാം.

മാത്രമല്ല, ഏതൊരു നല്ല കാര്യവും ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ബിസ്മി ചൊല്ലണമെന്ന് ഹദീസുകളാൽ വ്യക്തമാണ്. 'അളാലി'ന്റെയും 'ബിസ്മി'യുടെയും പൂർണ്ണരൂപം എല്ലാവർക്കും അറിയേണ്ടതല്ല.

കൂടെ വായിച്ചുതീർക്കുകയെന്ന നിലക്കു ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യരുത്. വായിക്കുന്ന മംഗം ഉന്മേഷത്തോടും ഹൃദയ സാന്നിദ്ധ്യത്തോടും കൂടി വായിക്കണം. *أَرَادَ الْقُرْآنَ مَا أَتَتْ عَلَيْهِ تِلْوَكَ مَا خَلَقْتُمْ قَرَمُوا ع - مَنَقَ عَلَيْهِ* (നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കു ഖുർആനുമായി ഇണക്കുള്ളപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മാതിരിക്കുള്ളവിൻ. നിങ്ങൾക്കു ഇണക്കുമുള്ള ഞാളുമ്പോൾ നിങ്ങൾ മതിയാക്കി ചുറ്റുന്നൊരുപോയിക്കുള്ളവിൻ.) എന്നാണ് നബി (സ) ഉപദേശിക്കുന്നത്.

ഉച്ചാരണവും ശബ്ദവും, ഏകുപ്പും വെപ്പും, നീട്ടലും മണിക്കലും തുടങ്ങിയ(*)തെല്ലാം കഴിയുന്നത്ര നല്ല നിലയിലും, അതതിന്റെ പ്രത്യേക സ്വഭാവങ്ങളാടുകൂടിയും ആയിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ വിഷയകരമായും പല ഹദീസുകൾ കാണാവുന്നതാകുന്നു. ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: *مَا أَذَّنَ اللَّهُ لِيَّ إِلَّا أَنْ لِيَّ حَسَنَ الْعَرَبِ* (സാരം: ശബ്ദംഗിയുള്ള പ്രവാചകന് ഖുർആൻ ഉറക്കെ മാതൃവാൻ സമ്മതം നൽകിയിട്ടുള്ളത്ര മറെറാന്നിനും-മറെറാന്നും മാതൃനത്തിന്-അല്ലാഹു സമ്മതം കൊടുത്തിട്ടില്ല.) ഖുർആൻ ശബ്ദം നന്നാക്കി ഉറക്കെ മാതൃനത്തു വളരെ നല്ലതാണെന്നു താൽപര്യം. മറെറാരു ഹദീസിൽ തിരുമേനി പറയുന്നു: *زَيَّرْنَا الْقُرْآنَ بِأَصْرَائِكُمْ* (നിങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങൾക്കൊണ്ട് ഖുർആനെ അലങ്കരിക്കുവിൻ.) വേറൊരു വചനം ഇപ്രകാരമാകുന്നു *لِيْرَ مَا مِنْ لَمْ يَنْزِلَ الْقُرْآنَ - الْحَارِي* (ഖുർആൻ മണിച്ച് മാതാത്തവൻ നമ്മിൽ പെട്ടവനല്ല.) നാഗാത്മകമാക്കുക എന്നല്ല, ശബ്ദം നന്നാക്കി ഉച്ചത്തിൽ ഭംഗിയായി മാതൃകയെന്നത്ര മണിച്ചൊതുക് എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ വിവക്ഷ. വേറെ പല ഹദീസുകളിൽനിന്നും ഇതു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

നബി (സ) യുടെ മാതൃ എപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നു ചോദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അന്നത് (റ) പറഞ്ഞ മറുപടി *كَانَ مَدَامَا* (അതു, നീട്ടിനീട്ടിക്കൊണ്ടായിരുന്നു) എന്നായിരുന്നു. തുടർന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം 'ബിസ്മി' മാതിരിക്കെപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. അതിൽ 'ബിസ്മി'ല്ലാഹി' എന്നും, 'അർ-റഹ്മാണി' എന്നും, 'അർ-റഹീം' എന്നും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നീട്ടിക്കൊണ്ടാണ് മാതിരിക്കെടുത്തത്. ഈ സംഭവം ബുഖാരി (റ) ഉദ്യരിച്ചതാകുന്നു. ഉമ്മു സലമ (റ) യോടു അതിനെപ്പറ്റി ചോദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവർ ഓരോ അക്ഷരവും വ്യക്തമായി ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് മാതിരിക്കെടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇത് തീർമദി, അബൂദാവൂദ്, നസാഇ (റ) എന്നിവർ ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ ഇശാ (ഘനമസ്കാരത്തിൽ നബി (സ) 'വത്തിനി' സൂറത്തു (ص) മാതിയതിനെക്കുറിച്ച് ബറാഇ (റ) പറഞ്ഞതു ഇപ്രകാരമാകുന്നു: *مَا سَمِعْتُ أَحَدًا أَحَىَّ عَرَبِيًّا - مَنَقَ عَلَيْهِ* (തിരുമേനിയെക്കാൾ ശബ്ദംനല്ല മൊളെ ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല.) മണിച്ചൊതുക് എന്നും. ശബ്ദം നന്നാക്കുക എന്നും പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇതിൽനിന്നെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

ശബ്ദം നന്നാക്കുന്നതെങ്ങൊപ്പം, വീണോദേശം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പ്രതീതി ഉളവാക്കാത്തതും, കേതിബഹുമാനം പ്രകടമാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതുമായിരിക്കണം വായന. ഖുർആനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തൊളം, ഏറ്റവും നല്ല ശബ്ദമുള്ളവനും, ഏറ്റവും നല്ല വായനക്കാരനും എങ്ങിനെയുള്ളവനായിരിക്കും? (أَيُّ النَّاسِ أَحَبُّ مَرَاتَا الْقُرْآنَ رَاحَنَ قَرَاءَةً) എന്നു നബി (സ) യോടു ചോദിക്കപ്പെട്ടുകയറുമ്പോഴാണ്. അപ്പോൾ തിരുമേനി ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞുവെന്നും താഇംസ് (റ) പറയുന്നു *مَنْ إِذَا سَمِعَ يقرأ أريت له حتى لا يقرأ* (എത്രമാവൻ മാതൃനതു കേട്ടാൽ, അവൻ അല്ലാഹുവിനെ യെപ്പെട്ടെന്നുണ്ടെന്നു നിന്നാ മാതൃനനോടോ അങ്ങിനെയുള്ളവനാണ്.) താൽഖ് (റ) അപ്രകാരമുള്ള ആളായിരുന്നുവെന്നും താഇംസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. [**] ഖുർആൻ മനഃപാമാക്കിയ ആളുകളും സാധാരണ പാരായണവേളയിൽ മസ്നാദ് പ്രാദി മാതൃനതാണ് ഉത്തമം.

ധൃതിയോടുകൂടിയും, ഉച്ചാരണ ശുദ്ധി കൂടാതെയും ഖുർആൻ ഉറുവിടുന്നതു മട്ടം നന്നല്ല. അതു ഖുർആനോടുള്ള ഒരു അനാദരാകൂടിയാണ്. ഖുർആൻ ധൃതിപ്പെട്ട് മാതൃനതെന്ന് അല്ലാഹു അവന്റെ റസൂലിനോടുതന്നെ വിരോധിച്ചിട്ടുള്ളത് സൂറത്തു താഹാ : 114ലും മറ്റും കാണാവുന്നതാകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ രക്ഷാ ശിക്ഷകളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, മാതൃ നീറത്തി കാരണത്തിനവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുകയും, ശിക്ഷയിൽനിന്നു രക്ഷപെടുമ്പോഴെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച പ്രതീകരണവും ഹൃദയത്തിൽ സംജാതമായ

(*) المخرج والصوت والاداء والوقت والمكان والموضع

[**] താൽഖ് (റ) (طائفة - ر) സഹാബിയും, താഇംസ് (റ) (طائفة - ر) താബിഇയും ആകുന്നു.

ന്നും തീർത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പാട്ടുള്ള അവസരവും, പാടില്ലാത്ത അവസരവും വെച്ചുവെ വിഭജിക്കുകയാണ് ഈ ചീവർ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഖുർആൻ നേരെ അവഹേളനത്തിനും കയ്യേറ്റത്തിനും ഇടവരിക തീർന്നു. ഖുർആൻ ഉപേന്ദ്ര വല്ല നീടയ്യും അവരിൽ ഉണ്ടായക്കാരെന്നും കാണുമ്പോൾ അതിന് യാതൊരു വിരോധ വുമില്ല. (ഫത്തഹുൽബാരി വാ: 1 പേ: 324, വാ: 6 പേ: 81, 161, ശാഫ് മുസ്ലിം വാ: 2 പേ: 132)

ഖുർആനിലെ പക്ഷങ്ങളെയും, അക്ഷരങ്ങളുടെയും ഉച്ചാരണ മുറിയും, അക്ഷരങ്ങൾ പരസ്പരം കൂട്ടിവായിക്കു വാനുള്ള സ്വഭവഗുണങ്ങൾ, നീട്ടൽ, കൂറുകൾ, മണിക്കൽ, എടുപ്പ്, വെപ്പ്, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പലതിനെയും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ വിവരിക്കുന്നതും, മുൻഗാമികളായ മഹാൻമാരിൽ നിന്നു മുഖമുഖമായും നിവേദനമാർ ര്ത്തനയും അറിയിച്ചിട്ടുള്ള വായനാനിയമങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതുമായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പലരും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. **كتاب القراءات** (ഖുർആൻ വായനയുടെയും നന്നായി വായിക്കുന്നതിന്റെയും ശാസ്ത്രം) എന്ന പേരിൽ ഒരു ഇ സ്ലാമിക ശാസ്ത്ര വിഭാഗം തന്നെ നിലവിലുണ്ട്. അറബിഭാഷാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിൽ സാധാരണ പഠനരീതിക്കനുസരിച്ചുള്ള ഏതൊരു കാര്യങ്ങൾ ഖുർആൻ പാരായണത്തിൽ ഗൗരവമേറിയതായും. അവ നബി (സ) ളിൽ നിന്നു സഹാബികളും, അവരിൽനിന്നു താബികളും അവരിൽനിന്നു പിൻഗാമികളുമായി കർണ്ണാകർണ്ണിക യായി പഠിച്ചുവന്ന പാരമ്പര്യ വിജ്ഞാനങ്ങളത്രെ. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നപക്ഷം, ഖുർആൻ പാരായണ നിയമങ്ങൾ ളും അറിയാത്തവന് ഖുർആൻ ശരിക്കു വായിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു മാത്രം പഠിച്ചാ ലും പൊതു ഗുരുമുഖങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ നേരിൽ കേട്ടു മനസ്സിലാക്കിയെങ്കിൽ മാത്രമേ അവ വേണ്ടതുപോലെ പ്ര യോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

പരസഹായം കൂടാതെ ഒരു മലയാളി മലയാളത്തിൽ വിരചിതമായ 'ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാസഹായി'കളെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കി ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചാലുള്ളതുപോലെ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ, ഇംഗ്ലീഷിൽ രചിക്കപ്പെ ള്ള 'മലയാള ഭാഷാ സഹായി'കളിൽനിന്നു മലയാളം പഠിച്ചാലുള്ളതുപോലെയായിരിക്കും ഗുരുസഹായം കൂടാതെ ഖുർആൻ വായന പഠിച്ചാലുള്ള അനുഭവം, സംഗീത രീതികൾ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു മാത്രം പഠിച്ചു സംഗീതം പാ ളിയാലുള്ള കഥയും അങ്ങനെയെന്നെ. ഖുർആനാമണകിൽ, സാധാരണ അറബിഗദ്യങ്ങളുടെ മാതിരിയോ, പദ്യങ്ങ ള്ളതും മാതിരിയോ ഉള്ള നല്ലൊരു അതിന്നു അതിന്റേതായ ഒരു പ്രത്യേക സ്വഭാവമാണുള്ളതു. അതു കവിതയല്ല. എന്നാലതും സാധാരണ രീതിയിലുള്ള ഗദ്യവുമല്ല. ആകയാൽ അതിന്നു അതിന്റേതായ വായനാരീതിയും, വായനാ നിയമവും ഉണ്ട്.

ഖുർആൻ വായന ശരിപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ അടുത്തകാലം വരെ-പണ്ഡിതന്മാരും പാഠകന്മാരും അഭി പ്രാപിതരായ മുസ്ലിംകൾ പൊതുവിൽ കൂറെ അതിരുകവിഞ്ഞു പോയിരുന്നു. അതേസമയത്തു അതിന്റെ അർ ത്ഥവും ആശയവും പഠിക്കുകയും, പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അവർ വളരെ അമാന്തം കാണിച്ചിരുന്നുവെന്ന തും ഒരു പരമാർത്ഥമാത്രെ. അവരുടെ ശ്രമം മുഴുക്കു ഉച്ചാരണത്തിലും, വായനാശൈലിയിലും മാത്രം കേന്ദ്രീകരി ക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഖുർആനാടുള്ള തങ്ങളുടെ കടമ അതോടെ അവസാനിച്ചുവെന്നും മിക്കവാറും കരുതിവശായി. ഇന്ന് കാര്യവിവരമുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ പലരും ഇതിനെതിരിൽ ശബ്ദം ഉയർത്തിയും സമരം നടത്തിയും കൊണ്ടിരി ക്കുകയാണ്. തൽഫലമായി ഞ്ഞാക്കു ആളുകൾക്ക് ഖുർആൻ മനസ്സിലാക്കണമെന്ന ഒരു ബോധം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി യിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയാം. **كتاب القراءات** നോക്കിച്ച് ഖുർആൻ അർത്ഥം അറിഞ്ഞാൽമതി-അതിന്റെ വായനയും പാ രായണ കാര്യവും എങ്ങനെയെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ - എന്നൊരു നിലപാടുകൂടി അതോടൊപ്പം പലരിലും പ്രകടമായിക്കാണുന്നു. ഖുർആൻ ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള താല്പര്യത്തിലും, പരിശ്രമത്തിലും സഹാബികൾ തുടങ്ങി യ മുൻഗാമികളെ കവച്ചുവെക്കുന്ന ഒരൊറ്റ വ്യക്തിയും ഇന്നില്ല. അതിന്റെ പാരായണ മുറികളിലും, വായന നന്നാ ക്കുന്നതിലും അവർ ഏത്രമാത്രം ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നുവെന്നു മുക്കിൽ വായിച്ച ഉദ്യരണികളിൽ നിന്നും മറ്റും ന ല്ലപോലെ ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ.

'തബ്ലിഖി' (നന്നാക്കി മാതൽ) നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തൊളം ഒരു അവഗണനാനയം മാത്രമല്ല, അതൊരു പഴ ങ്ചനയും അനാവശ്യവുമാണെന്നുപോലും ഒരു ധാരണ ചിലരിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. വേറെയും ഏത്രയോ പ്രവര ലകവ്യകളെ ഈ 'പരിഷ്കരണവാദികൾ' പഴഞ്ചനാക്കി പുറംതള്ളുക പതിവാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നുമാത്രമാ ണിതും. പണ്ഡിതന്മാരെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന പലരും ഇന്നു ഖുർആൻ വായിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതം തോന്നും. മൗക്വ്വം മഹാമൗക്വ്വമാണി മാറുക. അർത്ഥവ്യത്യാസം വന്നെക്കുമാറ് സ്ഥാനം തെറ്റി നിറുത്തു ക (വർഷം ചെയ്യുക), നിറുത്തി വായിക്കൽ അത്യാവശ്യമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ കൂട്ടിവായിക്കുക തുടങ്ങിയ അബദ്ധ ങ്ങൾ പലതും അവർ നിർലജ്ജം ആവർത്തിക്കുന്നതു കാണാം. അതുപോലെത്തന്നെ, അറബിഭാഷ അല്പമൊക്കെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അറിയാവുന്നവരിൽപോലും തെറ്റുകൂടാതെ അറബി ഏഴുതുവാൻ-ഖുർആൻ വിശേഷിച്ച്- കഴിയാത്ത പലരെയും കാണും. ഇതിലെല്ലാം ഇത്രയും അറിയണാനായം സ്വീകരിക്കുന്ന ഇത്ത ആളുകൾ, മറ്റു വല്ല

“വഖ് ഫും വസ്വ് ഖും” (الوقف والوصل)

ഖുർആൻ വായനയിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സുരുത്തേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളാണ് ‘വഖ് ഫും’ ‘വസ്വ് ഖും’. നിറുത്തിവരയിടുക, അഥവാ രണ്ടു പദങ്ങൾക്കിടയിൽ മുറിച്ചുചൊല്ലുകയാണ് ‘വഖ് ഫ്’. നിറുത്താതെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു വരയിടലാണ് ‘വസ്വ് ഖ്’. നിറുത്തേണ്ട സ്ഥാനത്തു നിറുത്താതെയോ, നേരെമറിച്ചോ വായിക്കുന്നപക്ഷം ചിലപ്പോൾ വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിൽ മാറ്റമോ അവ്യക്തതയോ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഇക്കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്ന് പറഞ്ഞത്. ഗൗനിക്കേണ്ടുന്ന മറ്റൊരു വിഷയമാണ് ‘മദ്ദ്’ (المدّ = ദീർഘം). ‘മദ്ദ്’കളിൽ അൽപം മാത്രം ദീർഘിപ്പിക്കേണ്ടതും കൂടുതൽ ദീർഘിപ്പിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. മെക് ഷരം മറ്റൊരക് ഷരത്തിനുമുമ്പിൽ വരുമ്പോൾ തമ്മിൽ മുറിച്ചുചൊല്ലേണ്ടതും, ഒന്നൊന്നിൽ ചേർത്തു ചൊല്ലേണ്ടതും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെല്ലാം പ്രതിപാദിക്കുന്ന പല അറബി ഗ്രന്ഥങ്ങളും കാണാം. അറബി മലയാളത്തിലും ചിലതെല്ലാം നിലവിലുണ്ട്. മലയാള ലിപിയിൽ ഈ വക വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുവാൻ സൗകര്യപോവാ. ഖുർആൻ പഠനം ചെയ്യുന്നവർ ഓരോന്നും അതതിന്റെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഓർമ്മിക്കുവാനായിട്ടത്രെ മുസ് ഫ ഫുംകളിൽ ചില പി ഫ് നങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തി വരുന്നത്. അവയിൽ കൂടുതൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നവയും, അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഇവിടെ ചുരുക്കിവിവരിക്കാം. കാര്യകാരണസഹിതം വിശദീകരിച്ച വിവരിക്കുവാൻ ഇവിടെ സൗകര്യമില്ല.

പിഫ് നം		പിഫ് നം	
ف	വഖ് ഫ് ചെയ്യൽ അത്യാവശ്യമാണ്. ഇല്ലാത്തപക്ഷം വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിൽ വ്യത്യാസം നേരിട്ടേക്കാം.	ي	മുസ് ഫ് പിന്തുടരുന്ന വാക്യകൾ തമ്മിൽ ഷങ്കാപാദാത സന്ധ്യുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പൂർത്തിയാക്ക വഖ് ഫ് ഇല്ല. ആയതിന്റെ (സൂക്തത്തിന്റെ) അവസാനത്തിലാണെങ്കിൽ വഖ് ഫ് ചെയ്യാം. ഇടയ്ക്കു വെച്ചായിട്ടുണ്ടാൽ പാഠനക്കാൽ വഖ് ഫ് ചെയ്യാൻ ഹിതമുണ്ടെങ്കിലും വഖ് ഫ് ചെയ്യാതിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.
ط	വഖ് ഫ് ചെയ്യൽ വളരെ നല്ലതാണ്. പക്ഷേ സംസാരിക്കുന്ന വിഷയം പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. വാചകം പൂർത്തിയായിട്ടു മുണ്ട്.	0	ആയത്തുകളുടെ അവസാനത്തെ കറിക്കുന്നു. (ഈ ആവശ്യാർത്ഥം പലായം പല പിഫ് നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. 0 ഈ പിഫ് നമാണ് കൂടുതൽ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്). ആയത്തുകളുടെ അവസാനത്തിൽ നിറുത്തി ഓടുകയാണ് വേണ്ടത്.
ج	വഖ് ഫ് ചെയ്യാം. വഖ് ഫ് ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല.	ع	രദ്ദ് റ്റക്തദ് (വിഭാഗം അഥവാ ഖണ്ഡിക) അവസാനിച്ചു.
ز	വഖ് ഫ് ചെയ്യലാണ് നല്ലത്.	و	ഓത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മവ്യവത്കരണ സ്ഥലം.
ق	വഖ് ഫിന്റെ ആവശ്യമില്ല.	-	മദ് (ദീർഘിപ്പിക്കണം എന്ന അഭ്യർത്ഥം) ഇതിൽ അധികം ദീർഘിപ്പിക്കേണ്ടതും അല്ലാത്തതുമായി ഒന്നിലധികം തവണയ്ക്ക് അവയെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചറിയാംവേണ്ടതാണ്.
قف	വായിക്കുന്നവൻ കൂട്ടിവായിച്ചേക്കാവൻ ഇടയുണ്ട്. ഏകിലും വഖ് ഫാണ് വേണ്ടത്.		
سكتة	അൽപമെന്ന നിറുത്തുക. വഖ് ഫ് വേണ്ടതില്ല അതും.		
وقفة	അൽപംകൂടി അധികം നിറുത്തുക.		
ص	ചെറുതുവായിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. നിറുത്തുന്നതിനും വിരോധവുമില്ല.		

(111-1) **وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُمْطِرَ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ الْمَاءَ الْحَمِيمَ** (111-2) **وَيُمْطِرُ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ الْمَاءَ الْحَمِيمَ** ഇവരുടെ വായനാരീതികളാണ് പൊതുവിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ ഏഴു പേരിടയിൽ ചുരുക്കം ചില സഫലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന വായനാ വ്യത്യാസങ്ങളാണ് നാം ഉദാഹരണസഹിതം മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചത്.

ഈ ഭാഷാഭാഷാപരവും പല ദേശഭാര്യും പല കാലഭാര്യും ആകുമ്പോൾ ചില വാക്കുകളുടെ പ്രയോഗത്തിലും ഉച്ചാരണത്തിലും പരസ്പരം വ്യത്യാസം കാണുക സാധാരണമാണ്. കേരളക്കരയുടെ തെക്കും, വടക്കും മദ്ധ്യത്തിലും താമസിക്കുന്നവർ തമ്മിലുള്ള ശബ്ദശൈലി വ്യത്യാസങ്ങൾ നമുക്ക് സ്പഷ്ടമാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. കയ്യെഴുത്തിൽ പൊതുവെ ഈ വ്യത്യാസം കാണാം. അനൂരാദിനും മുമ്പും പിമ്പുമുള്ളവർ തമ്മിലും സംസാരത്തിലും ലിപിയിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനെത്തുടർന്ന് പല സംഗതികളാണ് ഖുർആനിലെ മേൽപ്രസ്താവിച്ച വായനാവ്യത്യാസങ്ങൾക്കു കാരണങ്ങൾ. എന്നാലും, ആശയവൈരുദ്ധ്യമോ, വിഷയവ്യതിയാനമോ ഉണ്ടാകത്തക്ക യാതൊന്നും അവയിൽ ഇല്ലാത്തതും.

2

ഖുർആനിലെ വിജ്ഞാനങ്ങൾ

അത്യഗാഢമായ ഒരു വിജ്ഞാന മഹാസാഗരമത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ. ബുദ്ധിശക്തിയും പരിശ്രമവും അനുസരിച്ച് അതിൽ നിന്നു വിജ്ഞാനങ്ങൾ കരസ്ഥമാകുന്നു. ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളും, താല്പര്യവും, അഭിരുചിയും, ഭാഗ്യവും അനുസരിച്ച് അതിൽ ഏറ്റക്കുറവുണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ ആവർത്തി പരിശോധിക്കുമ്പോഴും മുമ്പു കണ്ടിരുന്ന വിവരങ്ങൾ പലതും വായനക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു കാണാം. ഒരു വൈയാകരണന് വ്യാകരണപാഠങ്ങൾ കൂടുതൽ ലഭിക്കുമ്പോൾ ഒരു സാഹിത്യകാരനു സാഹിത്യത്തിലെക്കു മുമ്പിൽ കൂട്ടുകൾ ധാരാളം ലഭിക്കുന്നു. ഒരു മതോപദേഷ്ടാവിനു സദുപദേശങ്ങളും താക്കീതുകളുമാണ് കൂടുതൽ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഒരു കർമ്മശാസ്ത്രപണ്ഡിതനു കർമ്മപരമായ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളും, സൂചനകളുമായിരിക്കും അധികം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുക. ഒരു സമുദായമെന്നതാവിനു അനേകം സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളും ഭരണമുറകളും പഠിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന അതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ഒരു അർക്കികനു തർക്കശാസ്ത്രവിജ്ഞാനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. യോജ്യതയും, പാലോക വിശ്വാസവും അടിയുറച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്ക് സത്യവിശ്വാസവും, സന്തോഷവും അത് വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതേ സമയത്ത് അവിശ്വാസത്തിന്റെ കണ്ണുകൾക്കകത്തു മനോഹരമായും, നിരോധനമനുഷ്ഠിക്കുകയോ വീക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അത് നഷ്ടമല്ലാതെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയല്ലാത്തതും. അങ്ങനെ, ശാസ്ത്രവിചിത്രതയ്ക്കും ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനങ്ങളും, ബുദ്ധിമനസ്സ് ബുദ്ധിവികാസവും സഹായകത്വം സർവ്വകർമ്മവാഞ്ഛയും അത് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: **وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُمْطِرَ عَلَىٰ مَن يَشَاءُ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ الْمَاءَ الْحَمِيمَ** (ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നാം യാതൊന്നും വീഴ്ച വരുത്തിയിട്ടില്ല.)

അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വം, അവന്റെ ഏകത്വം, മാനാനന്തരജീവിതം, പരലോകലക്ഷ്യം, വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെയും നബി (സ) തിരുമനിയുടെയും സത്യത ആദിയായ മൗലിക പ്രഭാവങ്ങളായ വിഷയങ്ങളാണ് ഖുർആനിലെ മുഖ്യപ്രതിപാദ്യം. ഖുർആനിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളെ പലതും പലവിധത്തിൽ ഭാഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും-ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ-അവയെല്ലാം താഴെ കാണുന്ന അഞ്ച് ഇനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാകുന്നു:-

(1) മതനിയമങ്ങൾ (الدين). ആരാധനാകർമ്മങ്ങൾ, ഇടപാടുകൾ, പെരുമാറ്റങ്ങൾ, ഗാർഹികവും സാമൂഹികവുമായ കാര്യങ്ങൾ തുടങ്ങി ജീവിതവശങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന വിധിവിധികളെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മതനിയമങ്ങൾ അഞ്ചുതരത്തിലാണുള്ളത്. (1) നിർബന്ധം, അഥവാ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തത് (الواجب). (2) ഐച്ഛികം, അഥവാ നിർബന്ധമല്ലാത്തതും അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും (المستحب). (3) അനുവദനീയം, അഥവാ അനുഷ്ഠിക്കുകയോ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്നതും (المباح). (4) അനഭിലഷണീയം അഥവാ വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ട കാര്യം (المكره). (5) നിഷിദ്ധം,

പ്രതിപാദന രീതി

ഖുർആനിൽ വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന രീതി ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ളതാകുന്നു. ശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം തുടങ്ങിയ കൃതികളിലൊന്നും തന്നെ സ്വീകരിക്കപ്പെടാറുള്ള പ്രതിപാദനരീതിയും, സംസാര ശൈലിയും അല്ല ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു വിഷയമോ, സംഭവമോ വിവരിക്കുമ്പോൾ, അതു സംബന്ധമായ എല്ലാ കാര്യവും അവിടത്തന്നെ വിവരിക്കുക, ആദ്യം തൊട്ട് അന്ത്യം വരെ എല്ലാ വശങ്ങളും, ഉപാധികളും ക്രമമായി അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുക. ഒരു വിഷയം തീർന്നശേഷം മാത്രം മറ്റൊന്നിലേക്കു നീങ്ങുക, ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ട് പ്രത്യേകം സംബന്ധമുള്ള വിഷയം മാത്രം തുടർന്നു പ്രസ്താവിക്കുക, ഇന്നു അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇന്നിന്ന വിഷയങ്ങൾ വിവരിക്കണമെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുക, ഇത്യാദി കാര്യങ്ങളൊന്നും ഖുർആനിൽ പരിവർണ്ണിതമല്ല. ഗ്രന്ഥരചനയും, ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനങ്ങളും പ്രചാരത്തിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാലത്തും, അവയുമായി പരിചയം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ജനതാ മദ്ധ്യത്തിലാണല്ലോ ഖുർആൻ അവതരിച്ചത്. അതേ സമയത്ത് തങ്ങളറിയാതെ അന്നു, സാഹിത്യത്തിന്റെ മുൻപന്തിയിൽ ആ ജനത എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കവിതകളും, പ്രസംഗങ്ങളുമാണ് അവരുടെ സാഹിത്യരംഗങ്ങൾ. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ, ഒന്നാമതായി പ്രസ്തുത ജനതയെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവതരിക്കുന്ന ദൈവിക ഗ്രന്ഥം, അവർക്ക് പരിചിതമല്ലാത്ത ഒരു ശൈലിസമ്പ്രദായത്തോടുകൂടിയായിരിക്കുന്നത് യുക്തമല്ലല്ലോ. ആ ഗ്രന്ഥമൊക്കട്ടെ, ലോകാവസാനംവരെയുള്ള ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്. അപ്പോൾ, ആ ജനതക്കും ഭാവിതലമുറക്കും ഒരുപോലെ ഹൃദ്യവും ആസ്വാദ്യകരവുമായിത്തീരുന്ന ഒരു സ്വഭാവവിശേഷത്തോടുകൂടിയായിരിക്കണം ആ ഗ്രന്ഥം. അങ്ങനെ, ഖുർആൻ അവതരിച്ച കേവല ഭാവികാലങ്ങൾക്കും പറ്റിയ ഒരു പ്രത്യേകതരം പ്രതിപാദന രീതിയാണ് ഖുർആനിൽ അല്ലാത്ത സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഖുർആന്റെ പല സവിശേഷതകളിൽ ഒന്നത്രെ അത്.

സർവ്വസ്വീകാര്യമായ തത്വങ്ങളുടെയും, പൊതുവിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ-സുഗ്രഹവും, സുപരിചിതവുമായ ഉപമകൾ സാഹിത്യ-സുവ്യക്തങ്ങളായ ലക്ഷ്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളോടുകൂടി-മനസ്സിനു സങ്കീർണ്ണവും, മനസ്സോക്ഷിക്കു യുക്തവുമായിത്തീർന്നു ന്യായവാദങ്ങളോടുകൂടി-അതു വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ വളരെ സംക്ഷിപ്തമായി ഉദ്ധരിച്ച ഒരു വാക്ക് മറ്റൊരിക്കൽ വളരെ സവിസ്തരമായി പ്രതിപാദിക്കും. ശാസ്ത്രീയവും താത്വികവുമായ സാങ്കേതികാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഷയങ്ങളെ ക്രമീകരിച്ച് പ്രശ്നങ്ങളെ ഉത്തരം മുട്ടിച്ച് വിജയമേറി അടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അതിനില്ല. ഹൃദയം കവരുന്നതും, മനസ്സിനെ വശീകരിക്കുന്നതുമായ ഒരു നയമാണ് അത് കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ, താത്വികവും, ശാസ്ത്രീയവുമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഖണ്ഡനങ്ങളോ വിമർശനങ്ങളോ ഖുർആനിൽ തീരെ ഇല്ലെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. നിശ്ചയമായും അതുണ്ട്. ഒരു സംധാരണക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ, അതിന്റെ നയവും പതിവും മുകളിൽ പറഞ്ഞതാണെങ്കിലും, സർവ്വത്വമായ ഒരു എതിർവാദിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് ശാസ്ത്രരീതിയാണെന്ന അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെ സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി അവൻ അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. പൊതുവാദങ്ങൾക്ക് വായപ്പൻ മറുപടിയും, മുഷ്ടിവാദങ്ങൾക്ക് കടുത്ത മറുപടിയും അതു നൽകും.

ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിലോ, തത്വസംഹിതയിലോ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ ശാസ്ത്രത്തിലെ, അല്ലെങ്കിൽ ആ സംഹിതയിലെ ഓരോ വശവും ഓരോ ഖണ്ഡികയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തുകാട്ടി സമ്മതിപ്പിക്കുവാനോ, അയാളുടെ അടുക്കൽ തികച്ചും സ്വീകാര്യമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവയെ ന്യായീകരിച്ചു കാണിക്കുവാനോ സാധ്യമാകുകയില്ല. നേരെ മറിച്ച് ചില പ്രാഥമിക തത്വങ്ങളും, മറ്റേ ചില സിദ്ധാന്തങ്ങളുമായിരിക്കണം ആദ്യം അയാളുടെ ശ്രദ്ധക്കു വിഷയമാക്കേണ്ടത്. അയാളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടും, ഏതെങ്കിലും അവ മോഷ്ടിക്കുന്നുവെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടശേഷം മറ്റുള്ള തത്വങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങണം. ആ പ്രാഥമിക തത്വങ്ങളും, മൂലസിദ്ധാന്തങ്ങളും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടായിരിക്കണം ഈ നീക്കം. പിന്നീട് ഇതെല്ലാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അടുത്ത ഭാഗങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങാം. ഉദാഹരണമായി: ഒരാൾ പ്രജായത്തമെന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒട്ടും വിശ്വാസമില്ലാത്തവനും, തന്നി രാജകീയ ഭരണത്തിൽ മാത്രം വിശ്വാസമുറപ്പിച്ചവനുമായിട്ടായിരിക്കണം വിചാരിക്കുക. എന്തിനാണിത്, ഒരു പ്രജായത്തമെന്നുപടനയുടെ എല്ലാ വകുപ്പുകളും, അതതു വകുപ്പനുസരിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളും എടുത്തുകാട്ടി അന്ത്യമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഗുണഗണങ്ങൾ അയാളെക്കൊണ്ട് സമ്മതിപ്പിക്കുക സാധ്യമല്ലല്ലോ ഇതുപോലെത്തന്നെയാണ് ഇസ്ലാമിന്റെയും, ഖുർആന്റെയും സ്ഥിതിയും. അതിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവരെയും അതിന്റെ എതിർമുഖികളെയും അതിലെ ഓരോ ഇനങ്ങളും വെച്ചുവെച്ചുവെച്ചു എടുത്ത് അവരുടെ അടുക്കൽ സുസമ്മതമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തലമുളക്കി സമ്മതിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചെന്നു വരികയില്ല. അതിനു പരിശ്രമിക്കുന്നതു പലപ്പോഴും പരമവലിയായിരിക്കും. ചില തത്വങ്ങളെപ്പറ്റി അയ്യക്തികൾക്കെന്നോ മറ്റോ വിധി കല്പിച്ചു തള്ളിയതുമുഖ്യമായും അതു കാരണമാകും. മാത്രമല്ല, ഈ സംഹിതയിന്നു മുതിർന്നവർ, ചിലപ്പോൾ ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വളച്ചുതിരിച്ച് ഒപ്പി

പ്ലാസ്മാസംഭവങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, ചില വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ചിത്രീകരിക്കുവാനോ നിർവ്വഹിക്കുവാനോ വയം.

നിരീക്ഷാവാദിയായ ഒരുവനോട് തെരുവിലിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, പരലോകകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, നമസ്കാരം, നോമ്പ് മുതലായവയെക്കുറിച്ചോ, വേദാന്തത്തിയിട്ടു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ആദ്യമായി, ലോകത്തിന് ഒരു സ്രഷ്ടാവുണ്ടെന്നുള്ളതിന്റെ തെളിവുകളും, അതിനുശേഷം ആ സ്രഷ്ടാവിന്റെ അനിവാര്യമായ ഗുണങ്ങളും ബോധ്യപ്പെടുത്തണം. അനന്തം ഒരു മതത്തിന്റെ ആവശ്യം, പ്രവചകന്മാരുടെ ആവശ്യം, വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവശ്യം, അവയുടെ സാധ്യത, സംഭവ്യത എന്നിങ്ങനെ പലതും അയാൾക്കു വിശ്വാസ്യമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ബോധ്യപ്പെടുത്തണം. അതുകൊണ്ട്, ഖുർആൻ ദൈവഗ്രന്ഥമാണെന്നും, മുഹമ്മദ് (സ) അവന്റെ തിരുമുത്തനാണെന്നുള്ളതുവരെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ മറയ്ക്കുക, ഖുർആനിലെ ഓരോ തത്വവും, ഓരോ നിയമവും തെളിയിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ചിലർ ചിന്തിച്ചിരിക്കാറുണ്ട്. സ്വീകാര്യമാക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അല്ലാത്തപക്ഷം, ഏതൊ ചില കാര്യങ്ങൾ-അയാളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അംഗീകരിക്കുകയും അയാൾക്കു സമ്മതിക്കുവാൻ സാധിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യും. അയാളെ സമ്മതിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവയായിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി, ഇസ്ലാമിലെ 'സക്കാരത്ത്' പദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് പ്രശംസിച്ചു പ്രസംഗിച്ചെക്കാവുന്ന ഒരു അമുസ്ലിം, അതേസമയത്ത് അതിനെക്കുറിച്ചു ഖുർആൻ വില കൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നമസ്കാരത്തെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായും സംശയിച്ചെക്കും. കാരണം, സകാത്തിന്റെ പ്രായോഗികതലത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾക്ക് തന്റെയല്ലാത്ത മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. നമസ്കാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ, ചിന്തിക്കുവാനും അയാൾക്ക് സാധിച്ചെന്നു വരില്ല. നേരെമറിച്ചു ഖുർആനിലും, നബി (സ)യിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരുവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവ രണ്ടിനുമിടയിൽ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടാകുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ, ഇസ്ലാമല്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ഇസ്ലാമിലെ ഏതാനും കർമ്മങ്ങളെ തത്വപരമായിട്ടെങ്കിലും സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയും. അതേസമയത്ത് അതിലെ ചില ശിക്ഷാവിധികളെയോ, വൈവാഹികനിയമങ്ങളെയോ, അനുകൂലിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരികയില്ല.

ഖുർആനിലെ പ്രതിപാദിതവിഷയങ്ങളാകട്ടെ, നന്നാമുഖങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്തവയായിരിക്കും. നിരീക്ഷാവാദികളെയും, നിർമ്മതവാദികളെയും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളത്, മതാവലംബികളാണെങ്കിലും ദൈവിക മതാവലംബികളല്ലാത്തവരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളത്, ഏകദൈവവിശ്വാസികളാണെങ്കിലും നേർത്തർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് പിഴച്ചുപോയവരെ സംബന്ധിച്ചുള്ളത്, ഇങ്ങിനെ പലതും, ഖുർആനെയും പ്രവചകനെയും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സത്യവിശ്വാസികളെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്, ഇങ്ങിനെ പലതും രീതിയിലുള്ളതായിരിക്കും. ആകയാൽ ഏതൊ തുറകളിലൂടെയാണ് അത് വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്ന് നോക്കുകയും, ഏതൊ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നതെന്ന് ആലോചിച്ചും വേണം. ഓരോ നിയമത്തിന്റെ തെളിവും, ന്യായവും പരിശോധിക്കുവാൻ, മൗലിക സിദ്ധാന്തങ്ങളും, ശാഖാനിയമങ്ങളും ഒരേ മാനദണ്ഡം വെച്ചുകൊണ്ട് അളക്കുന്നതും യുക്തമല്ല.

മുസ്ലിംകളെന്നോ, അമുസ്ലിംകളെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ ഏറ്റവും വിചാഗക്കാര്യം-അഥവാ മലയാള ഭാഷ അറിയുന്നവരെല്ലാം-നമ്മുടെ ഈ ഗ്രന്ഥവും ഇതുപോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചറിയാനെന്നാണ് നമ്മുടെ ആവശ്യവും അഭിലാഷവും. അപ്പോൾ, ആർക്കെങ്കിലും, ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിച്ചതോ, അതിന്റെ പ്രസ്താവനാവശ്യത്തിൽ അടങ്ങിയതോ ആയ വല്ല വിഷയത്തിലും, ഏതെങ്കിലും പന്തികെട്ടുണ്ടെന്ന് ഓരോന്നോട് അറിയാതെ അറിയുന്ന പക്ഷം, മേൽ വിവരിച്ച യാഥാർത്ഥ്യം മുന്നിൽവെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം അവർ വിധി കൽപ്പിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം, ഏതൊരു വിഷയവും-അതെത്ര പ്രധാനമോ അപ്രധാനമോ ആയിരിക്കാത്തതെ-യുക്തമായി പൂർവ്വകവും, ന്യായപൂർണ്ണവുമായി കാണാവുന്നതാകുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനം ഗൗനിക്കാത്തതുള്ള ഏതൊ തീരുമാനവും-ഖുർആനെ സംബന്ധിച്ചോ, മറ്റൊരതെങ്കിലും തത്വസംഹിതയെ സംബന്ധിച്ചോ ആയിരിക്കാത്തതെ-കേവലം മൗഢ്യവും, വിഡ്ഢിത്വവുമായിരിക്കും. ഈ അടിസ്ഥാനം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ, ഖുർആന്റെ ഓരോ തത്വവും വെച്ചുവെക്കുന്നതിനായിട്ടെല്ലാ തരം ആളുകളും പ്രമേയശൂന്യമായിത്തന്നെ നിരൂപാധികൾ അംഗീകരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് തികച്ചും പാഴ്വേലയായിരിക്കും. ഖുർആൻ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ഈ അടിസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അത് വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് കാണാവുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ്, ചില തത്വങ്ങൾ ബുദ്ധിയിടുകയും യുക്തിയിടുകയും അടുത്തു സ്ഥാനത്തിലും, ചിലത് ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളുടേയും നബിവചനങ്ങളുടേയും മാത്രം അടിസ്ഥാനത്തിലും, മറ്റൊരു ചില കാര്യങ്ങൾ മുൻഗാമികളുടെ പ്രസ്താവനകളുടേയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിലും പ്രചാരപ്പെട്ട ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്നതും.

ഒരു വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മദ്യം, ശ്രോതാക്കൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന മറ്റൊരു കാര്യവും ഉണർത്തുക, ഒരു വാദത്തിന്റെ ഖണ്ഡനത്തിൽ അതിന്റെ മറുപടിയിന്റെ സമാപനവും ഉൾപ്പെടുത്തുക,

തിൻമയെ വികർഷിക്കുന്നതോടൊപ്പം നൽകിയ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുക, രക്തംയെക്കുറിച്ചു സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നതോടുകൂടി ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു താക്കീതും നൽകുക, പ്രകൃതി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിനിടയിൽക്കൂടി ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക, സൂഷ്മീകരണങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്ന മദ്യോ (സംസ്കാരികൻ) അനുഗ്രഹങ്ങളും നിരത്തിക്കാട്ടുക മുതലായ പലതും ഖുർആന്റെ പതിവുകളാകുന്നു. അങ്ങനെ ശ്രദ്ധകൊടുത്തു വരുന്ന ചെറുതല്ലാത്ത ജീവനാസ മന്ദീരവികാരം അനുഭവിക്കാതെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ അത് പ്രേരണ നൽകുന്നു. നിയമങ്ങൾ ഒരു ഭാഗത്ത്, ചരിത്രം ഒരു ഭാഗത്ത്, ഉപദേശങ്ങൾ ഒരു വശത്ത്, 'ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങൾ' വേറൊരു വശത്ത് എന്നിങ്ങനെ പ്രത്യേക പക്ഷ്കങ്ങളായിരുന്നു ഖുർആനുകിൽ, 'ആ ഗ്രന്ഥം രണ്ടോ നാലോ തവണ പാരായണം ചെയ്താൽ പിന്നീടത് ആവർത്തിക്കുവാൻ ആവേശം തോന്നുമായിരുന്നില്ല. വിശ്വയങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നത് അതിന്റെ സാധാരണ പതിവാകുന്നു. കാർമ്മികമായ മതനിയമങ്ങൾമൂലം അങ്ങിനെ ആവർത്തിക്കപ്പെടാറില്ല. മറ്റൊരു ആവർത്തനത്തിലും, മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടാത്ത നവീനതകളും, പുതുമകളും, പ്രത്യേകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. വാചകാലസന്ദർഭങ്ങളും, അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളും ഒന്നിനൊന്നു മറ്റൊരു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരികയും, വിഷയത്തിനും, സന്ദർഭത്തിനും അനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചതിനു ഉപേക്ഷാ ബലകൾക്കൊന്നും, അർത്ഥഗർഭങ്ങളായ ചില വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് ആയത്തുകൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതും ഖുർആന്റെ പല പ്രത്യേകതകളിൽ ഒന്നാകുന്നു. മിക്കവാറും ആയത്തുകളുടെ അവസാനം പരിശോധിച്ചാൽ ഇത് കാണാവുന്നതാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഖുർആൻ പാരായണം ഒരു പുണ്യകർമ്മമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതിലും, അത് സദാ പാരായണം ചെയ്യാൻ പ്രേരത്സാഹിക്കപ്പെട്ടതിലും അടങ്ങിയ രഹസ്യം എന്തെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുമല്ലോ. പക്ഷേ, അതിന്റെ ഭാഷയിലൂടെയും, അതിന്റെ സാഹിത്യശൈലിയിലൂടെയുമല്ലാതെ ഇപ്പറഞ്ഞ മഹൽ ഗുണങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര സാധ്യമല്ലെന്നുകൂടി നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതോടൊപ്പം ഹൃദയ സന്ദർശനം ധൃത്യം ഉറപ്പാക്കാനും വായനക്കാരൻ ഉണർന്നിരിക്കുകയും വേണം. من الله إلى رب

മറ്റൊരു ആയത്തും അതിന്റെ അടുത്ത ആയത്തും തമ്മിലും, മറ്റൊരു സൂറത്തും അടുത്ത സൂറത്തും തമ്മിലും പ്രത്യേകബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു പതിവ് പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. പലപ്പോഴും അതിലവർ വിജയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും, ചിലപ്പോഴെല്ലാം അതിനായി അവർ വളരെ സാഹസ്യപ്പെടേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ, ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങൾ, വിമർശനങ്ങൾ, മതവിധികൾ എന്നീ തുറകളിൽ വരുന്ന ആയത്തുകൾക്കെല്ലാം അവതരണശൈലികളാകുന്ന ചില കഥകൾ കണ്ടുപിടിപ്പാനും ചിലർ മുതിരുകയും ചെയ്തു. ഇതും തന്നെ, മിക്ക സ്ഥലത്തും സ്വീകാര്യമായ ഏർപ്പാടല്ല. ചില ആയത്തുകളും, ചില സൂറത്തുകളും തമ്മിൽ വിഷയപരമായി അടുത്ത ബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ചില ആയത്തുകൾ അവതരിച്ചതിന് പ്രത്യേക കാരണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. ചിലതിന്റെ അവതരണം വല്ല പ്രത്യേക സംഭവത്തെ തുടങ്ങിയായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ അങ്ങിനെയാണും ഉണ്ടായില്ലെന്നും, ഉണ്ടാകിൽതന്നെ അത് അജ്ഞാതമായതാണെന്നു വേണമെന്നും. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ആയത്ത് അവതരിച്ച കാരണവും സന്ദർഭവും അറിയാത്തപക്ഷം, അതിന്റെ ശരിയായ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻപോലും പ്രയാസമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നിശ്ചയമായും അത് ആരാധനയോടനുബന്ധം. ഖുർആന്റെ അവതരണ കാലത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അന്ധ വിശ്വാസങ്ങളും, അനുപാദാ ദുരൂഹങ്ങളും, ശത്രുക്കൾ അതിന്റെ മേരെ സ്വീകരിച്ചുവന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളുമെല്ലാംതന്നെ, അതതു വിഷയത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആയത്തുകളുടെ അവതരണത്തിനു മതിയായ കാരണമല്ലാകുന്നു. അഥവാ മറ്റൊരു ആയത്തിനും പ്രത്യേക അവതരണശൈലി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല.

സൂറത്തുകളുടെ പ്രാരംഭങ്ങളും, സമാപനങ്ങളും ഒരേ രീതിയിലല്ല ഉള്ളത്. അറബികൾക്കിടയിൽ പരിചയമുള്ളതും, സാഹിത്യകാരന്മാർക്കിടയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുമായ പല രീതികളും ഖുർആൻ അംഗീകരിച്ചതായി കാണാം. പ്രസംഗം, കവിത, ലിഖിതശേഖരം, പ്രധാന സംഭാഷണങ്ങൾ ആദിയായവ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ ആദ്യത്തിൽ വർണ്ണന, പ്രശംസ, വൈപരീത്യം, ഉദ്ദേശ്യ സൂചന മുതലായ പ്രാരംഭങ്ങളാകാം ഉണ്ടായിരിക്കുക സാധാരണമാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ, വിഷയം അവസാനിക്കുമ്പോൾ, ചില സമാപനങ്ങളും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതും. ഇപ്രകാരം, ഖുർആനിലും ചില സൂറത്തുകൾ (അൻആ, അൽകഫ് ഹൂ മുതലായവ) അല്ലാഹുവിന്റെ സ്തുതികീർത്തനങ്ങളാകുകയും ആരംഭിച്ചു കാണാം. അൽബഖറ, നൂർ മുതലായ ചില സൂറത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ, ഈ ഖുർആൻ-അല്ലെങ്കിൽ ഈ സൂറത്ത്-ഇന്നു പ്രകാശത്തിലുള്ളതാണ് എന്നിങ്ങനെ ഒരു മുഖവുര കാണാം. സൂരർ, മുഅ്മിൻ മുതലായ ചില സൂറത്തുകളുടെ ആരംഭം. ഇത് അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള ഗ്രന്ഥമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്ന ഒരു പിറികയോടുകൂടിയാവും. മറ്റു ചില സൂറത്തുകൾ (സാഫ്-ഫാത്ത്, ദാരിയാത്താഫോലെയുള്ളിവ) പ്രകൃതി വസ്തുക്കളെയോ, ജലക്കുഴൽ മുതലായവയെയോ, കുറിച്ചുള്ള വർണ്ണനകളാകുന്നു. മനോഹരികൾ, മുജാലഫാലൈ ചില സൂറത്തുകൾ, യാതൊരു ആമുഖവും കൂടാതെ, ആദ്യം മുതൽക്കു വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളവയാണ്. സമാപനം പെട്ടയിലും ഇത് പോലെ വൈവിധ്യം കാണും. ഖുർആൻ സൂക്ഷ്മീകൃതമായിരിക്കുന്നവർക്ക് ഇതെല്ലാം സാമാന്യമായൊന്നിലും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

ഏതീരാളികളും അവരോടുള്ള നയങ്ങളും

1. മുരളികുമാരൻ (ബഹുജനരവ വിശ്വാസികൾ)

അറബുയിലെ മുഹ്‌രിയ്ക്കുകൾ, തങ്ങൾ ഇസ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ മതക്കാരാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മർദ്ദത്തിലാണ് നിങ്ങളെല്ലാവരെയും വാദിക്കുന്നവരായിരുന്നു. അവർ, തങ്ങളെപ്പറ്റി 'ഹുനഫാദ്' എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. (*) ഇസ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ മർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചവർ എന്നാണ് ഈ വാക്കുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. ഹജ്ജുകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുക, കത്ബയെ 'ഖിബ്ല'യായി (അഭിമുഖമാകുന്നതായി) അംഗീകരിക്കുക, അതിനെ ബഹുമാനിക്കുക, ചെലവുകൾക്കും ചെലവുകൾ, രക്തബന്ധവും മുലകുടിബന്ധവുമുള്ളവർ തമ്മിൽ വിവാഹം നടത്താതിരിക്കുക മുതലായവ പലതും അവർ സ്വീകരിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഓറിയന്റലുകൾ, ക്ലക്സ്-ബബന്ധം പാലിക്കൽ, വംഗ്-ജനത നിർദ്ദഹിക്കൽ, അതിഥിസൽക്കാരം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ അവർക്കിടയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഗുണങ്ങളായിരുന്നു. നമസ്കാരം, നോമ്പ്, ഗുദ്യീകരണം മുതലായവയും ചില രൂപത്തിൽ അവർ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. കറാഖ്, വുദീപാരം, കളുപ് തുടങ്ങിയവ നിഷിദ്ധങ്ങളായും അവർ കരുതിവന്നിരുന്നു. മതപ്പുഷ്കടം ഇങ്ങനെ പലതും-അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായും, ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായും-ഉണ്ടെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, കർമ്മരംഗത്തു നോക്കുമ്പോൾ ചില വ്യക്തികളൊഴിച്ചു മറ്റൊരാൾക്കിടയിലും, മതപരമായ ഒരു അരാജകത്വമാണ് അന്നുണ്ടായിരുന്നത്.

വിശ്വാസപരമായി നോക്കുന്നപക്ഷം, ആകാശഭൂമികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു സ്രഷ്ടാവുംണ്ട്. ലോകത്തു നടക്കുന്ന മഹൽകാര്യങ്ങളെല്ലാം അവന്റെ കൈക്കാണ് നടക്കുന്നത്. അവൻ സർവ്വശക്തനും സർവ്വജ്ഞാനുമാണ്, അവന്റെ വിധിനിർണ്ണയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയുള്ളു. സൃഷ്ടികളിൽ മലക്കുകളാകുന്ന ഒരു ശരം ആത്മീയ ജീവികളുണ്ട്, അവർ പരിശുദ്ധനാണ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസങ്ങൾ അറബികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, സിദ്ധാന്തങ്ങളും, തത്വങ്ങളും ഇങ്ങനെയെല്ലാമായിത്തന്നെവെങ്കിലും, ആ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നില്ല അവരുടെ ജീവിതരീതി.

മുസ്‌ലിം സമുദായത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ പൊതുനില പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽതന്നെ ഇപ്പറഞ്ഞതു വേഗം മനസ്സിലാവുന്നതാണ്. മൂലതത്വങ്ങളും, പ്രധാന കടമകളുമെല്ലാം—മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും—അംഗീകരിക്കുന്നതാകാതെ, അനുഷ്ഠാനരംഗത്ത് നാം കാണുന്നതെന്താണ്? നമസ്കാരം, നോമ്പ്, സക്കാത്ത് മുതലായവ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും, കള്ളുകുടി, പലിശ, അക്രമം, കളവ്, വ്യഭിചാരം തുടങ്ങിയവ നിസ്സങ്കോചം പതിവാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ സംഖ്യ ഒന്നു നോക്കുക! ഞ്ഞഹീദാണ് (ഏകദൈവവിശ്വാസമാണ്) തങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനവിശ്വാസമെന്നു സമ്മതിക്കാത്ത മുസ്‌ലിം നാമധാരികൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ, ഫലം മറിച്ച്, തെ പ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ, ശിർക്കിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുകയും, അതു മതമായി ഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാഴ്ചയാണ് മിക്കവരിലും കാണുന്നത്. മതത്തിന്റെ പേരിൽ കെട്ടിച്ചമച്ച അനാചാരങ്ങളും, മാമുലകളും ഇതിന്നു പുറത്തെയും! ഇത്തരം ദുഷ്ചെയ്തികളിൽ മുഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ തങ്ങളെപ്പറ്റി നടിക്കുന്നതോ? തങ്ങളാണ് ഏറ്റവും മതവിശ്വാസവും മതഭക്തിയും ഉള്ളവരെന്നുമായിരിക്കാൻ ഏറെക്കുറെ ഈ നിലതന്നെയായിരുന്നു, അറബിമുശ്‌രിക്കുകളുടെയും. ചില വശങ്ങളിൽ അവർ കൂടുതൽ അതിരുകവിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നുമാത്രം.

മുശ്ശിക്കുകയെ വഴിപിടിച്ചിരുന്നതിന്റെ പ്രധാന കാരണം ശീർഷകങ്ങളാണ്. അല്ലാഹുവിന് പ്രത്യേകമായുള്ള അധികാരാവകാശങ്ങളിലും, ഗുണവിശേഷങ്ങളിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇതര വസ്തുക്കളോട് പങ്കോ, സാമ്യതയോ കൽപിക്കുന്നതാണല്ലോ ശീർഷ്ക. ലോകകാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലും, അദ്വൈതകാര്യങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിലും, രോഗം, സൗഖ്യം, ശരപം, അന്നുഗ്രഹം, ആഹാരം, മദ്യം, ശിക്ഷ മുതലായവ നൽകുന്നതിലും മറ്റും മറ്റൊരു തരം അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ ചിലത് ഉൾപ്പെട്ട ചില പക്ഷകളുടെന്നായിരുന്നു അവർ ധരിച്ചുപറഞ്ഞത്. അല്ലാഹുവിന്റെ അറിവും, കഴിവും എല്ലാ ചിലത് ഉൾപ്പെട്ട ചില പക്ഷകളുടെന്നായിരുന്നു അവർ ധരിച്ചുപറഞ്ഞത്. അല്ലാഹുവിന്റെ അറിവും, കഴിവും എല്ലാ ചിലത് ഉൾപ്പെട്ട ചില പക്ഷകളുടെന്നായിരുന്നു അവർ ധരിച്ചുപറഞ്ഞത്. അല്ലാഹുവിന്റെ അറിവും, കഴിവും എല്ലാ ചിലത് ഉൾപ്പെട്ട ചില പക്ഷകളുടെന്നായിരുന്നു അവർ ധരിച്ചുപറഞ്ഞത്.

(*) 'ഹൃദയാക്ഷ' (ح) എന്നാൽ 'ഹൃദി' (ح) എന്നതിന്റെ ബഹുവചനമാകുന്നു. പ്രസ്തുതമായ 'മാറ്റം' സ്വീകരിച്ചവർ എന്നാണ് വാക്കിന്റെ അർത്ഥം.

മാണെന്നും, അവരുടെ ശുപാർശ അല്ലാതെ സ്വീകരിക്കുകയും, അത് അവന്റെ അടുക്കൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും ചെയ്യുമെന്നും അവർ ധരിച്ചുവശായി. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, പലതരം ആരാധനകളും നേർച്ച വഴിവരുകളും ആ മഹത്മാക്കൾക്കുവേണ്ടിയും അവർ നടത്തിവന്നു. ഇതുവഴി, പ്രസ്തുത മഹത്മാക്കൾക്കു യഥാർത്ഥ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനം കൽപിക്കപ്പെടുകയും, സകലവിധ ആരാധനകളും അവർക്കായി അർപ്പിക്കപ്പെടുകയും പതിവായിത്തീർന്നു. അത്യുമാത്രമാണ് മുക്തിമാർഗ്ഗമെന്നതുവരെ കാര്യം എത്തി. യഥാർത്ഥ ദൈവമായ അല്ലാഹുവിനുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങൾ വെറും വാക്കുകളിൽ മാത്രം അവശേഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

നൂഹ് (അ) നബിയുടെ കാലഘട്ടത്തുതന്നെ വിഗ്രഹാരാധന ലോകത്ത് നടപ്പുണ്ടെന്ന് ഖുർആൻകൊണ്ട് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. (സൂറത്തുനൂഹ് നോക്കുക) എന്നാൽ, അറബികളിൽ അത് നടപ്പിൽ വരുത്തിയത് അഹ്ബ് നലുഹാ (عزرا نوح) എന്ന പേരായ ഒരാളായിരുന്നു. മിക്കവാറും ക്രിസ്താബ്ദം 3-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച ഒരു നാട്ടുരാജാവായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം ശാക്തീന്തിന്നാണ് ഹിജാസിലേക്കു വിഗ്രഹാരാധന കടത്തിക്കൊണ്ടു വന്നത്. മരണപ്പെട്ടുപോയ മഹത്മാക്കളുടെ സ്ഥാനത്തായിട്ടാണ്—പിശാചിന്റെ പ്രവേശനപ്രകാരം—ആദ്യം ജനങ്ങൾ പ്രതിമകളുണ്ടാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് എന്നും, ക്രമേണ ആ പ്രതിമകൾ ആരാധ്യവസ്തുക്കളായി പരിണമിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും നബിവാചനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും, പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ നബി (സ) അനീകാനമായി നിശാധിച്ചിട്ടുള്ളതും. വിഗ്രഹങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, മരണപ്പെട്ട മഹത്മാക്കളുടെ പ്രതിമകൾ മാത്രമല്ല കാലക്രമത്തിൽ ചില ചെങ്കുളക്കുടയും, ചില ജിന്നുകളുടെയും പേരിലും വിഗ്രഹങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ദേവിദൈവന്മാരെന്ന പേരിലാണ് ഇന്ന് അവ അറിയപ്പെടുന്നത്. മലക്കകൾ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രികൾമാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ സങ്കല്പം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ലോകത്തു തെരഹീദിന്റെ കേന്ദ്രമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ ദൈവമായ വിശുദ്ധ കഅ്ബയുടെ പരിസരങ്ങളിലായി—ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാലത്ത്—വിവിധ തരത്തിലുള്ള 360 വിഗ്രഹങ്ങൾ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ, അതേ വിശുദ്ധ കഅ്ബിനു കെട്ടി ഉയർത്തിയ ഇബ്രാഹീം (അ) നബി, ഇസ്കാഇൽ (അ) നബി എന്നീ പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രതിമകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അടിത്തറ ഗുഹകിയാൽ കെട്ടിടത്തിനു ഇളക്കം ബാധിക്കുകയും, അത് സ്ഥാനം തെറ്റിയാൽ കെട്ടിടം ആകെ തകരുകയും ചെയ്യുമല്ലോ. അതുപോലെ തെരഹീദാകുന്ന അസ്തിത്വം നിലത്തൊരിയരതാടെ, അറബികളുടെ ജീവിതക്രമം ആകമാനം അവതളത്തിലായി. അതോടെ, 'ശിർക്കും', 'തശ്ബീഹും', 'തഹ്റീഹും' * (അല്ലാഹുവിനോട് പങ്കു ചേർക്കലും, അവനു സാദൃശ്യം കൽപിക്കലും, മതവിധികളെ മാറ്റിമറിക്കലും) രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. അനേകതരം അനാധിവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാര ദുരൂഹാരങ്ങളും, ദുർന്നടപ്പുകളും മതതത്വങ്ങളായി മാറി. മരണാനന്തര ജീവിതത്തിലുള്ള വിശ്വാസം നശിച്ചതാണ് അവരെ ഏറ്റവും അധഃപതിപ്പിച്ചത്. മരിച്ച മണ്ണായിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, മരണാനന്തര ജീവിതമോ, കഅ്ബാശിക്ഷയോ ഇല്ലെന്നും, അതോടെ എല്ലാം അവസാനിച്ചുവെന്നും അവർ ഊറ്റിച്ചുവെച്ചു. മരണാനന്തര ജീവിതത്തെപ്പറ്റി പൂർവ്വ വേദങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഖുർആനിലേതുപോലെ അത്ര വിശദവും, വ്യക്തവുമായ നിലയിൽ അവയിൽ അതിനെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. മുശ്റിക്കുകളായ അറബികൾക്കു പൂർവ്വവേദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അടുത്ത പരിചയവും ഇല്ല. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെയും, ഇസ്കാഇൽ (അ) നബിയുടെയും ശേഷം, മരണാനന്തര പ്രവാചകനുമായി അവർക്കു മുന്നിൽ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാൻ അവസരവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അങ്ങനെ, ദേഹമുയരും, പാരമ്പര്യവും, അനുകരണവും സർവ്വാധാരമായി ചിരകാലം നിലനിന്നുപോന്ന ആ സമുദായത്തിനു ഭൗതിക ദൃഷ്ടിക്കുപറ്റാത്ത ഒരു ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയാതായിത്തീർന്നു.

ഇതിന്റെയെല്ലാം അനിവാര്യഫലമായിട്ടാണ്, മുശ്റിക്കുകൾ നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ പ്രവാചകത്വവും, ഖുർആനും നിഷേധിച്ചത്. പ്രവാചകത്വത്തെപ്പറ്റി അവർക്കു നേരിട്ട് പരിചയമില്ലെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ജീവിച്ചുവരുന്ന വേക്കാർ വഴിയും മറ്റും കെട്ടു പരിചയം ഉണ്ടെന്നതിൽ സംശയമില്ല. തങ്ങളുടെ പൂർവ്വപിതാക്കളും, വന്ദ്യ നേതാക്കളുമാണല്ലോ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയും, ഇസ്കാഇൽ (അ) നബിയും. മൂസാ (അ) നബിയെയും, ഇസാ (അ) നബിയെയും കുറിച്ചും ദൈവർക്ക് കേട്ടറിവുണ്ട്. ആകയാൽ, അല്ലാഹു മനുഷ്യരിൽനിന്നു പ്രവാചകന്മാരെയും, ദൈവദൂതന്മാരെയും നിയമിക്കുക പരിവൃത്തിയെന്ന വസ്തുത അവർക്ക് അജ്ഞാതമല്ല. എന്നാൽ, പ്രവാചകന്മാരുടെ യഥാർത്ഥ നിലപാടുകളും, സ്ഥിതിഗതികളും ഏതെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നും, ജനങ്ങളും അവരുമായുള്ള ബന്ധം എപ്രകാരമായിത്തന്നെവെന്നു അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഉദാഹരണങ്ങളും, പഴഞ്ചൻ കഥകളും വഴി, പ്രവാചകന്മാരെപ്പറ്റി അവർ ഏതെങ്ങനെയോ ഊഹിച്ചുവെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഫഹമുസ് (സ) തിരുമേനിയുടെയെന്നെങ്കിൽ,

* الشرك بالله والكفر

അവർക്കിടയിൽ അനാഥയായി പെറു വളർന്നുവന്ന ഒരു സാധാരണ വ്യക്തി. മഹാത്മാക്കൾക്കും മഹാത്മാക്കളുടെ ശ്യാൻ ദൈവമുതനായിത്തീരുകയെന്നത് ഒരു അസംബന്ധ കാര്യമായിത്തീർന്നി. അങ്ങനെ, പ്രവാചകൻ എങ്ങിനെയോ അവർക്ക് നിന്നു പുറത്തുവന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഗിർജ്ജ, പരലോകനിഷേധം, ഇബ്രാഹിം (അ) നബിയുടെ മർഗ്ഗമനുസരിച്ചാണ് തങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന വാദം, മുഹമ്മദ് നബി (സ) യുടെ പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ നിഷേധം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില സംഗതികളായിരുന്നു മുശ്റിക്കുകളെ സംബന്ധിച്ചു ഖുർആനു പ്രധാനമായി വിമർശിക്കേണ്ടിയിരുന്ന വിഷയങ്ങൾ. ഈ തുറകളിൽ അവർ കൊണ്ടുവരുന്ന ന്യായവാദങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയുകയും ആവശ്യമായിരുന്നു. അക്കാര്യങ്ങൾ ശരിയായിത്തീർന്നാൽ, മറുത്തുതെല്ലാം പ്രയാസമെന്നു ശരിപ്പെട്ടുകൊള്ളുമായിരുന്നു. ഇതിനായി, മുശ്റിക്കുകളെ സംബന്ധിച്ചു ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ച നയങ്ങൾ പലതാണ്. ഉദാഹരണമായി:—

1) പൂർവ്വികന്മാരുടെ അനുകരണവും, പരമ്പരാഗതമായ ഉപാധപോഹങ്ങളുമല്ലാതെ, ബുദ്ധിപൂർവ്വകമോ, വൈദികമോ, ദൈവികമോ ആയ യാതൊരു തെളിവു അവർക്കില്ലെന്ന് ഉൽബോധിപ്പിക്കുക. 2) മതപാരമ്പര്യം, മതസിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി തങ്ങൾ ആചരിച്ചുവരുന്ന കാര്യങ്ങൾ പ്രവാചകന്മാരുടെയും, വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും അഭ്യൂഹനങ്ങളല്ലെന്നും, കെട്ടിച്ചമയ്ക്കപ്പെട്ടവ മാത്രമാണെന്നും മർമ്മിപ്പിക്കുക.

3) അല്ലാഹു അല്ലാത്ത മറ്റൊരാളെ വസ്തുവിനും, ദൈവം, ഇലാഹം (രക്ഷിതാവോ, ആരാധനോ) ആയിരിക്കുവാൻ ഒരു വിധേനയും അർഹതയോ, ന്യായമോ ഇല്ല എന്നും, അല്ലാഹുവിന് യാതൊരു പ്രകാരത്തിലുള്ള സാമ്യവും പങ്കുക്കാരും ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്നും സ്ഥാപിക്കുക. 4) എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധനം ചെയ്തത് തൗഹീദുമാത്രമായിരുന്നുവെന്നും, അവരെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമകളും അടിയാന്മാരുമായിത്തന്നെവെന്നും ഉറപ്പിക്കുക. 5) വിഗ്രഹങ്ങൾ ആരാധ്യവസ്തുക്കളാകുന്നതു പോയിട്ട് സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ പദവിപോലും അവർക്കില്ലെന്ന് കാര്യകാരണസമിതം ഉണർത്തുക. 6) അല്ലാഹുവിന് മക്കളുണ്ടെന്ന വാദം, അങ്ങേയറ്റം വഷളത്വം നിറഞ്ഞ നികൃഷ്ടവാദമാണെന്നും, അല്ലാഹുവിന് മറ്റൊരാളിലും വസ്തുവോടു യാതൊരു തരത്തിലുള്ള സാമ്യശൃംഖലയും ഇല്ലെന്നും, അവൻ സർവ്വാപരി പരിശുദ്ധനാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുക.

7) മുഹമ്മദ് (സ) നബി ഒന്നാമത്തെ പ്രവാചകനല്ല, അദ്ദേഹത്തിന് മുമ്പ് എത്രയോ പ്രവാചകന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്, അവരുടെയെല്ലാം പ്രബോധനത്തും ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു, അവരെല്ലാവരും തന്നെ മനുഷ്യരും, മനുഷ്യപ്രകൃതിയോടുകൂടിയവരുമായിരുന്നു, വഹ്യം ലഭിക്കുന്നുവെന്നത് കൊണ്ട് അദ്ദേഹം മനുഷ്യനല്ലാതാകുന്നില്ല എന്നൊക്കെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുക. 8) ജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണിച്ചു കൊടുക്കലും, അദ്വൈതവാദങ്ങൾ അറിയിലും നബിമാർക്ക് സാധ്യമായ കാര്യങ്ങളല്ല, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ച ദുഷ്ടാന്തം മാത്രമേ അവരുടെ കയ്ക്കു വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ. അവൻ അറിയിച്ചു കൊടുത്ത അദ്വൈതവാദമല്ലാതെ അവർക്കു അറിയില്ലാൻ കഴിയുന്നതുമല്ല. പുതിയ വല്ല ദുഷ്ടാന്തങ്ങളും കണ്ടാൽതന്നെയും അതു ഗ്രഹിക്കുവാനോ വിശ്വസിക്കുവാനോ അവർ തയ്യാറാകുകയില്ല. അതേ സമയത്ത് സത്യാന്വേഷണം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരുവനും സത്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ അവരുടെ മുമ്പിലുണ്ടുതാനും. ഏറ്റവും വലിയ ദുഷ്ടാന്തം അവരുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ഖുർആൻ തന്നെയാണ്. അതുപോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമോ, അതിലെ അദ്ധ്യായം പോലെയുള്ള ഒരു അഭ്യൂഹനമോ—അവർക്കൊക്കെ, മറ്റൊരാൾക്കിലുമൊക്കെ—കൊണ്ടുവരുക സാദ്ധ്യമല്ല. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥമാണെന്നുള്ളതിന് ഇതുമുതന്നെ മതിയായ തെളിവാണ് എന്തൊക്കെ ഉൽബോധനം ചെയ്യുക.

9) നിർജീവമായിക്കിടക്കുന്ന ഭൂമിയെ മഴ വർഷിപ്പിച്ചു ഉല്പാദനയോഗ്യമാക്കിത്തീർത്ത് സസ്യലതാദികൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, നിർജീവ വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് ജീവികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ മരണപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ പൂനയജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെടുകയെന്നും, ആദ്യം സൃഷ്ടിച്ച സ്രഷ്ടാവ് ആ സൃഷ്ടിയെ രണ്ടാമതും ജീവിപ്പിക്കുവാൻ ഒട്ടും പ്രയാസമില്ലെന്നും, ഖുർആന്റെ ഒരു പുതിയവാദമല്ല—മുൻവേണ്ടെല്ലാം ചോദ്യമില്ലാത്തതും—ഇതെന്നും തെളിപ്പെടുത്തുക. 10) സത്യവിശ്വാസവും, സന്മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന നേട്ടങ്ങളും തന്നെയാണ്—ഇതെന്നും തെളിപ്പെടുത്തുക. 11) അല്ലാഹുവിന്റെ വരുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളും, ശിക്ഷകളും വിവരിച്ചു കൊടുക്കുക.

ഇങ്ങിനെയുള്ള വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയാണ് ഖുർആൻ മുശ്റിക്കുകളെ സമീപിക്കുന്നതും, അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതും. എല്ലാത്തന്നെ അവർക്ക് സുഗ്രാഹ്യമായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു കൂടിയും, സുവ്യക്തങ്ങളായ ലക്ഷ്യമുള്ളതും. എല്ലാത്തന്നെ അവർക്ക് സുഗ്രാഹ്യമായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു കൂടിയും, സുവ്യക്തങ്ങളായ ലക്ഷ്യമുള്ളതും. എല്ലാത്തന്നെ അവർക്ക് സുഗ്രാഹ്യമായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു കൂടിയും, സുവ്യക്തങ്ങളായ ലക്ഷ്യമുള്ളതും.

2. വേദക്കാർ അഥവാ യഹൂദരും, ക്രിസ്ത്യാനികളും.

മൗറീഷ്യക്കുളുടെ കേന്ദ്രം കേരളമാണല്ലോ. മലിനായിൽ ഇസ്രായേലിനു പുതുതായി നേരിടേണ്ടിവന്നത് വേദക്കാരായ യഹൂദരെയും, ക്രിസ്ത്യാനികളെയുമായിരുന്നു. തൊറത്തിന്റെയും മൂസാ (അ) നബിയുടെയും അനുയായികളാണ് യഹൂദികൾ. അഥവാ ജൂതന്മാർ. തൊറത്തിന്റെ അദ്ധ്യുപനങ്ങളും അവരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നാശാപ്രകാരമായി അവകാശപ്പെടുകയായിരുന്നു. അതിന്റെ അദ്ധ്യുപനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, അതിലെ വചനങ്ങൾ പോലും അവർക്കു കൈക്കൽക്കരിച്ച് പാത്രമായിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ, തൊറത്തിന്റെ പരിഭാഷയിലും, ഉദ്യമത്തിലും, വ്യാഖ്യാനത്തിലും അവർ കൃത്രിമങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. ഇത്യവഴി, തൊറത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ചിലത് അതിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കലും, ഉള്ള ചിലതു മൂടിവെക്കലും അവരുടെ സ്വഭാവമായിരുന്നു. പ്രവാചകത്വവും, പരമോക്താക്കൾക്കും അവരുടെ കൃത്രിമകാരകാശമായി അവർ വാദിച്ചിരുന്നു. കവിഞ്ഞപക്ഷം ഈ ജൂതൻ 40 ദിവസത്തിലധികം നരകത്തിൽ താമസിക്കേണ്ടിവരികയില്ലെന്നും, തങ്ങൾ ദൈവസന്താനങ്ങളും, അവന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമാണെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. പ്രവാചകൻമാരിൽ അധികപേരും ഇസ്രായേലിന്റെ നിന്നാണെന്ന വസ്തുത അവരുടെ ഈ ധാരണക്കു ശക്തികൂട്ടി. മൂസാ (അ) നബിക്കുശേഷം അവരിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ ദീർഘകാല കാലാവധിയിൽ അന്യദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ദുഷ്ചെയ്തികൾ മറ്റൊരാളെ സമുദായത്തിലും അവരെ അധഃപതിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. അതിനായ ലുബ്ധത, ധനമോഹം, വഞ്ചന, അസൂയ മുതലായവ അവരുടെ ചില പ്രത്യേകതകളായിരുന്നുതാനും.

ദൈവ വാക്യത്തെക്കുറിച്ചും അവർ പ്രാധാന്യം കൽപ്പിച്ചുവന്നത് അവരിലുള്ള പണ്ഡിതൻമാരുടെ അപ്രിയതയെയാണ്. പണ്ഡിതൻമാരാകട്ടെ, സ്വാർത്ഥത്തിനും, കാര്യലാഭത്തിനുംവേണ്ടി എന്ത് ചെയ്യാനും മടിയല്ലാത്തവണ്ണം ദുഷിച്ചുപോകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, ഈസാ (അ) നബിയിൽ യഹൂദർ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, പണ്ഡിത വർഗ്ഗത്തിന്റെ ദുഷ്പ്രവണതകൾമൂലമായിരുന്നു. വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ മറന്നിരിക്കുകയും, അതിന്റെ പേരിൽ കളവുകളെടുക്കുകയും, ജനവിരുദ്ധതയെ സമീപിപ്പിക്കുകയും അവർ കൃത്യവ്യക്തതയോടെയല്ലാതെ ചെയ്തിരുന്നു. ഇന്നത്തെ മൂസ്ലിം പാരമ്പര്യങ്ങളെയും, അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സ്വന്തം താൽപ്പര്യങ്ങൾ നേടുന്ന പണ്ഡിതൻമാരെയുംകുറിച്ച് ആലോചിച്ചാൽ, അന്നത്തെ യഹൂദരുടെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി ഏതാണെന്നു അനുമാനിക്കാം. 'വേദക്കാർ തങ്ങളുടെ പണ്ഡിതൻമാരെയും, പുരോഹിതൻമാരെയും, അല്ലാഹുവിനു പുറമെ ദൈവങ്ങളായി' (തൊബ: 31) എന്ന ഖുർആൻ വചനത്തെപ്പറ്റി അഭിയ്യോബ് നബി (റ) നബി (സ) യോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ, തിരുമേനി പറഞ്ഞ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: 'അല്ലാഹു അനുവദിച്ചതിനെ ആ പണ്ഡിതൻമാർ അവർക്ക് നിഷിദ്ധമാക്കിക്കൊടുത്തു. അവർ നിഷിദ്ധമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയതിനെ അവർ അനുവദനീയമാക്കിക്കൊടുത്തു. അവർ അനുവദനീയമാക്കിയതുകയും ചെയ്തു'. (ബുഖാരി.) മൂസ്ലിം സമുദായത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനുള്ള ഒരു മുഖ്യ കാരണവും ഇതുകൊണ്ടാണല്ലോ.

ഒരു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമത്രെ തൊറത്ത്. കർമ്മപരമായ ജീവിതരീതികളെയും, അനുഷ്ഠാനരീതികളും അതിൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിയമസംഹിത എന്ന നിലക്കു ഈസാ (അ) നബിയും, അനുയായികളും ആ ഗ്രന്ഥം അംഗീകരിക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥരായിരുന്നു. ആകയാൽ, ഇന്നിങ്ങനെ പ്രവാചകനും വേദഗ്രന്ഥവും ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് യഹൂദികൾ ധരിച്ചുവശായിരുന്നത്. എന്നാൽ, അക്കാലത്തെയും ആ ജനതയുടെ വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു ആ നിയമസംഹിതയെന്നും, കാലാവസ്ഥാപരമായുള്ള സകല ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും പറ്റിയ മറ്റൊരു പരിപൂർണ്ണ നിയമസംഹിത ആവശ്യമായിരുന്നുവെന്നും, അതാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ എന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. അഥവാ ഈ പരമാർത്ഥം സമ്മതിക്കുവാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. ഖുർആനാണെങ്കിൽ, തൊറയിനെ മറികൊണ്ടും നിഷേധിക്കുകയല്ല-അതിനെ സത്യപ്പെടുത്തുകയും, ബലപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, താൽക്കാലികങ്ങളായിരുന്ന അതിലെ ചില നിയമങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കുകയും, പൊരാളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരിപൂർണ്ണ നിയമസംഹിത ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ് ഖുർആൻ. തൊറയിലെ പല നിയമങ്ങളും, തത്വങ്ങളും അത് അപ്പടി സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

മോശപറഞ്ഞതിനു പുറമെ, മൂഹമ്മദ് നബി (സ) തിരുമേനി, ഇസ്മായീൽ (അ) നബിയുടെ സന്താന പരമ്പരയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളായതും—അവരുടെ വർഗ്ഗപിതാവായ ഇസ്രായേൽ (അ) നബിയുടെ സന്താനപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ആളായിരുന്നതും—നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, തങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനനിയമങ്ങളായ പാരമ്പര്യ നിഷ്പാദനവും, നേതൃത്വവും മോശം തട്ടുമെന്ന ചെമ്പും നബി (സ)യെ നിഷേധിക്കുവാൻ യഹൂദൻമാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു.

രിപ്പിച്ചു. ഈ നിഷേധത്തെ ന്യായീകരിക്കുവാൻവേണ്ടി, താരാത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും അവർ പുഴുത്തിനവക്കുകയും, ദുർവ്യാഖ്യാനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. നബി (സ)യുടെ ആഗമനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവചനങ്ങളും സൂചനകളുമാണ് ഇതിന് കൂടുതൽ തുടായത്.

യഹൂദരുടെ മിക്ക ദോഷങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈസാ (അ) റബീക്ക് ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചതും, ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ട മറ്റു പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും കഴിച്ചാൽ, താരതമ്യേന യഹൂദരെക്കാൾ മേടമായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ. ഈസാ (അ) ദൈവപുത്രനാണെന്നാണ് പൊതുവിലുള്ള ക്രിസ്തീയവാദം. ഇതുവഴി, അല്ലാഹുവിന്റെ പരമ പരിശുദ്ധവും, സൃഷ്ടികളുമായി തെല്ലും സാമ്യമില്ലാത്തതുമായ ഉൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളെ കളങ്കപ്പെടുത്തുകയും, അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടിസമാനമാക്കുകയുമാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്യുന്നത്. ഇത് അങ്ങേ അറം നിക്ഷുപ്തവും നീചവുമായ ഒന്നാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മൂസാ (അ) ദൈവമാണെന്നും, ദൈവപുത്രനാണെന്നും യഹൂദർ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഉസൈർ ദൈവപുത്രനാണെന്ന ഒരു വാദം അവരിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ഈസാ (അ) നബിയെ വ്യഭിചാരപുത്രനെന്നും, ആഭിചാരിയെന്നും യഹൂദർ മുദ്രകുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ക്രിസ്തീയ മതത്തിന്റെ പ്രധാന സിദ്ധാന്തം ത്രിയേകത്വ സിദ്ധാന്തമാകുന്നു. അതായത്: പിതാവും (ദൈവവും) പുത്രനും (ഈസായും) പരിശുദ്ധാത്മാവും (റൂഹുൽ ഖുദ്സും) ചേർന്നതാണ് സാക്ഷാൽ ദൈവം; മൂന്നും കൂടി ഒന്നാണുതാനും എന്നിങ്ങിനെമുള്ള വിശ്വാസം. ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരം യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ വെച്ചു കേൾക്കാവുന്നതാണ്. (ഫി. ൧: ൧) ഇതനുസരിച്ച് ഈസാ (അ) മനുഷ്യനാണെങ്കിലും അതേ സമയംതന്നെ അദ്ദേഹം ദൈവപുത്രനാണെന്നും; മറ്റൊരു നിലക്ക് സാക്ഷാൽ ദൈവവും. ഇതാണ് അവരുടെ വാദം. ഇഞ്ചീലിന്റെ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തും, ഇഞ്ചീലുകളെന്ന (സുവിശേഷങ്ങളെന്ന) പേരിൽ പിൻക്കാലത്തു എഴുതിയുണ്ടാക്കപ്പെട്ട ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയും ഇവർ ഈ വാദത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നു. ഈസാ (അ) നബിയെപ്പോലുള്ള വിശ്വാസം ഇവരിൽ അതിരുകവിഞ്ഞുപോയിരിക്കയാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഇതുപോലെയുള്ള ചില അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ, ചില 'ശൈഖൻമാരെ'യും 'ഔലിയ'ങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് ചില പാമര മുസ്ലീം കൾക്കിടയിലും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. 'നിങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ളവരുടെ—വേദക്കാരുടെ—മാർഗ്ഗങ്ങളെ മൂഴ്ത്തിനു മൂഴ്മായും, ചാണിനു ചാണായും, നിങ്ങളും പിൻപറയുന്നതാണ്'. (تَبْنِ مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ شِرَارًا بِذُرِّيَّتِهِمْ - قرآن)

എന്ന് നബി (സ) പ്രവചനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത് സ്മരണീയമാകുന്നു. ഈ ക്രിസ്തീയ ചൂലസിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നതിനുപകരം അങ്ങേ അറം ആക്ഷേപിക്കുകയാണല്ലോ ഖുർആൻ ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ടും, മുഹമ്മദ് (സ) ഇസ്രാഇൽ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട ആളല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഖുർആന്റെ വൈരികളായി. താരാത്തിലെ പ്രവചനങ്ങളെപ്പറ്റി യഹൂദർ ചെയ്തതുപോലെത്തന്നെ, നബി (സ)യുടെ വരവിനെക്കുറിച്ച് ഇഞ്ചീലിൽ ഉള്ള പ്രവചനങ്ങളെ ഇരുവിഭാഗവും അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനിച്ചു തൃപ്തിയടഞ്ഞു.

തോന്നിയവാസത്തിലും ദുർനക്ഷിപ്പിലും ദീർഘകാല പാരമ്പര്യം യഹൂദർക്കായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഖുർആനിനോടുള്ള ശത്രുതയിൽ കൂടുതൽ കരാറിനും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതും അവരിൽനിന്നായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത ഖുർആൻതന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസികളോട് ഏറ്റവും കഠിനമായ ശത്രുതയുള്ളത് യഹൂദക്കും, മുശ്റിക്കുകൾക്കുമൊന്നെന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളാണ് സത്യവിശ്വാസികളോട് കൂടുതൽ താൽപര്യബന്ധമുള്ളവരെന്നും (സൂറാ: മാഇദ ൮൧-൮൫) അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇരുകൂട്ടരോടും ഖുർആൻ കൈക്കൊണ്ടനയം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കാം:-

(1) അവരിൽ സത്യഭംഗം വന്നുപോയിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഖുർആൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. (2) വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവർ ഉളിച്ചുവെച്ച പല ഭാഗവും അത് വെളിപ്പെടുത്തി. (3) അവർ ഒരു റസൂലിന്റെ വരവ് കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും, ആ റസൂൽ വന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അസൂയയും അഹങ്കാരവും നിമിത്തം അവർ നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും അത് തുറന്നുകാട്ടി. (4) തങ്ങളുടെ വേദഗ്രന്ഥം യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഖുർആനിലും നബിയ്ക്കിലും അവർ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിർദ്വാരമില്ലായിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിച്ചു. പല ഖുർആനിലും നബിയ്ക്കിലും അവർ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിർദ്വാരമില്ലായിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിച്ചു. (5) മോശവും ഹിബ്രയും അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ അന്യരരുടെ അബദ്ധങ്ങൾ തെളിയിച്ചുകൊടുത്തു. (6) മോശവും ഒരു ജനതയുടെയും, വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ പ്രത്യേകവകാശമല്ലെന്നും, സത്യവിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും വിജയവും ഒരു ജനതയുടെയോ, വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ പ്രത്യേകവകാശമല്ലെന്നും, മോക്ഷവും, രക്ഷയും ഉണ്ടെന്നും അത് വിളംബരം ചെയ്തു. സ്വീകരിക്കുന്നവർ ആശ്വാസമായെന്നോ അവർക്കെല്ലാം മോക്ഷവും, രക്ഷയും ഉണ്ടെന്നും അത് വിളംബരം ചെയ്തു. (6) അതുപോലെതന്നെ, പ്രവാചകത്വവും ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ കൂത്തകയല്ല, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചവർക്ക് അവൻ കൊടുക്കുന്ന ഒരു അനുഗ്രഹമാണെന്ന് എന്ന് ഉൽബോധിപ്പിച്ചു.

(7) ഒരു പ്രവാചകൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടാൽ, മുൻപ്രവാചകന്മാരുടെ സമുദായത്തിൽ നിലവിലുള്ളവരെല്ലാം ആ പ്രവാചകനിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രവാചകന്മാരുടെയെല്ലാം പ്രബോധന സീദാത്തങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെയാണ്. അനുഷ്ഠാനപരമായ നടപടികളിൽ മാത്രമേ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലാഹുവിനെ യല്ലാതെ നബിയും, ഇബ്രാഹിം ആജുവാൻ പാടില്ല. പ്രവാചകന്മാരുടേതല്ല എല്ലാവരും അവന്റെ അടിമകളാകുന്നു. എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരമാർത്ഥങ്ങൾ ഖുർആൻ അവരുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു. (8) മുൻവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നിനെയും ഖുർആൻ നിരാകരിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് എല്ലാററീനെയും സത്യപ്പെടുത്തുകയും അവയിലെല്ലാം വിശ്വസിക്കേണ്ടതെന്നു ശാസിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, എന്നെന്നേക്കും നിലനിൽക്കേണ്ട ഒരു പരിപൂർണ്ണ നിയമ സംഹിതയും, മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെ എല്ലാ കാലഘട്ടങ്ങൾക്കും ഒത്തുണങ്ങുന്ന വേദഗ്രന്ഥവും ആയിരിക്കുവാൻ അവകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു, ആ സാധനം ഖുർആനിനാണുള്ളത് എന്നൊക്കെ അതു പ്രഖ്യാപിച്ചു.

3. മൂന്നാഫിഖുകൾ (കപടവിശ്വാസികൾ)

മദീനയിൽ ഖുർആനു നേരിടേണ്ടിവന്ന മറ്റൊരു ശത്രു വിഭാഗമാണ് മൂന്നാഫിഖുകൾ. രണ്ടുതരക്കാർപ്പെറ്റിയാണ് മൂന്നാഫിഖുകൾ എന്നു പറയാറുള്ളത്.

ഒരു തരക്കാർ, മനസ്സിൽ തികച്ചും അവിശ്വാസം കൂടിക്കൊള്ളുന്നതോടൊപ്പം, താൽക്കാലികമായ താൽപര്യങ്ങളും, പരിതഃസ്ഥിതിയും നിമിത്തം ഇസ്ലാമിന്റെവേഷം അണിഞ്ഞവരായിരുന്നു. ഇവർ മുസ്ലിംകളുടെ ഇടയിൽ വരുമ്പോൾ തങ്ങൾ മുസ്ലിംകളാണെന്ന് അഭിനയിക്കും. തങ്ങൾ കിട്ടുമ്പോൾ ഇസ്ലാമിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുകയും, അവിശ്വാസികളുടെ അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ വിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചാണ് സൂ 4: 145ൽ 'നിശ്ചയമായും മൂന്നാഫിഖുകൾ നരകത്തിലെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പടിയിലാണ്.' എന്ന് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇത്തരം 'നിഫാഖി'ന്റെ (കാപടത്തിന്റെ) ആയക്കാരെക്കുറിച്ച് നബി(സ)യുടെ കാലശേഷം, ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാനും, തിരിച്ചറിയുവാനും സാദൃശ്യമല്ല. കാരണം, ബാഹ്യത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന തനതുസരിച്ചു വിധി കൽപിക്കുകയല്ലാതെ, ഹൃദയത്തിലെ വിശ്വാസവും, അവിശ്വാസവും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ വഹായ് കൊണ്ടല്ലാതെ സാധ്യമല്ലല്ലോ. ഒരു പ്രകാരത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യക്ഷ ശത്രുക്കളേക്കാൾ സൈധാരക്കോണ് ഇവർമൂലം ഇസ്ലാമിനുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. മുസ്ലിംകളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി ശത്രുക്കൾക്കു മററിക്കൊടുക്കുവാനും ശത്രുക്കളുമായി ഗുഹാലോചനകൾ നടത്തി കൂഴപ്പും സൂക്ഷ്മീകരിക്കുവാനും ഇവർക്ക് കൂടുതൽ സൗകര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

ഈ വിഭാഗക്കാരെക്കുറിച്ച് വളരെ പര്യുഷവും, കടുത്തതുമായ വാക്കുകളിലാണ് ഖുർആൻ സംസാരിക്കാറുള്ളതു കനത്ത താക്കീതുകളും അവർക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പല രഹസ്യങ്ങളും, ഗുഹതന്ത്രങ്ങളും ഖുർആൻ തുറന്നുകാട്ടി. അവർമൂലം ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന പല അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളേയും അല്ലാഹു മുൻകൂട്ടി നബി(സ)യെ ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മുസ്ലിംകളോടൊന്നുപോലെ നബി(സ) അവരോടും പെരുമാറിയിരുന്നു ബാഹ്യം—നഗ്നതയിൽ അവർ ശത്രുക്കളാണെന്നു പൂർണ്ണബോധമുള്ളതുകൊണ്ട്—അവരെക്കുറിച്ച് എപ്പോഴും മാത്രമേയറിയും ആയിരുന്നു. ഇവരെ തിരിച്ചറിയുമാറുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും ഖുർആൻ നബി(സ)ക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതുചുവേന തിരുമേനി അവരെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതെല്ലാമായിട്ടും പാഠം പഠിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ മരവിച്ചുപോയിരുന്നു. ഒടുക്കം അവർ മരണപ്പെട്ടാൽ അവരുടെ പേരിൽ നമസ്കാരം നടത്തരുതെന്നുപോലും നബി(സ)യോട് ഖുർആൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഇവരുടെ കാപട്യം വിശ്വാസത്തിൽതന്നെ ആയതുകൊണ്ട് ഇവരെപ്പറ്റി **بَيْنَ الْيَمِينِ وَالْأَمَانِ** (വിശ്വാസത്തിലെ കപടന്മാർ) എന്നു പറയുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ തരക്കാർ, മർമ്മത്തിലും, സ്വഭാവത്തിലുമുള്ള കപടന്മാരാണ്. (**بَيْنَ الْيَمِينِ وَالْأَمَانِ**) ഇവർ തന്നെ അവിശ്വാസികളല്ലെങ്കിലും, വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരതയും അടിയുറപ്പുമില്ലാത്ത മുർബ്ബല വിശ്വാസക്കാരാകുന്നു. ഇവരിൽ പല വകുപ്പുകൾ കാണാം: സ്വജനങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ച് വിശ്വാസത്തിനും അവിശ്വാസത്തിനും അരുണിൽക്കു നമ്പർ, ഐഹിക താൽപര്യങ്ങളിൽ ലയിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെയും നസൂലിന്റെയും ആജ്ഞാനിർദ്ദേശങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നവർ, മനതോഹം മനസ്സാമോഹം രഹസ്യമു മൂതലായ കാരണങ്ങളാൽ ഇസ്ലാമിന്റെശബ്ദത്തെ വകവെക്കാത്തവർ, ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങളിലും മറ്റും വ്യാപൃതരായി പരലോകവിചാരവും മതനിഷ്ഠയും നഷ്ടപ്പെട്ടവർ, ഇസ്ലാമിനെ പൊതുവിൽ നിഷേധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും നബി(സ)യെ സംബന്ധിച്ചോ ഇസ്ലാമിന്റെ ഏതെങ്കിലും സ്ഥിരമായ അന്ധ്യപരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചോ സംശയവും ആശങ്കയും വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ, ഇസ്ലാമിന്റെ ഏതെങ്കിലും എതിർമുഖികളോടുള്ള അനുഭാവവും ചായ്വും നിമിത്തം അവരെ സഹായിക്കുവാനും തൃപ്തിപ്പെ

ഇവയും ഇതവസ്തുക്കളെ പങ്കുചേർക്കുന്നവരെല്ലാം ഖുർആന്റെ ദുഷ്ടിയിൽ മുശ്റിക്കുകളാകുന്നു. അതിനെ പങ്കു ചേർത്തവയും, അതിലേക്കു വഴി തുറക്കലും അതിന്റെ ഭാഷയിൽ ശിർക്കുമാകുന്നു. അല്ലാഹുവിലും, പരലോകത്തിലും, സമുദ്രവിലും, ഖുർആനിലും വിശ്വസിക്കാത്തവരെല്ലാം-അവർ ആസ്തിവാദക്കാരോ, നാസ്തിവാദക്കാരോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ-അതിന്റെ ഭാഷയിൽ കാഫിറുമാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിനെതിരായ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിച്ചവർ മുന്നാഫിഖുകളുമാണ്. പരിപൂർണ്ണ വിശ്വാസത്തോടെയും അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ നിരൂപാധികമായി സ്വീകരിക്കുന്നവരാരോ അവരാണ് അതിന്റെ ഭാഷയിൽ മുഅ്മിനുകളും (സത്യവിശ്വാസികൾ). ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള നടപടിക്രമങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനരീതികളും, ആചാരമന്ദിരങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചാണ് അത് മുസ്ലിംകൾ എന്നു പറയുന്നതും.

‘തെക്കേതായാലും മനുഷ്യൻ നിന്നായാൽ മതി’ എന്ന വാദത്തിന് ഖുർആന്റെ ദുഷ്ടിയിൽ യാതൊരു നിലയും നിലയുണ്ടില്ല. അല്ല, ഖുർആൻ ആ വാദങ്ങളെ അടിയോടെ തള്ളിക്കളയുകയും, ഒരു മുസ്ലീമിന് അത് അംഗീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് തുറന്ന ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: **ان الدين عند الله الاسلام** (നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ മതം ഇസ്ലാമാകുന്നു.) അല്ലാത്ത മറ്റൊരു മതവും അവൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അതിനെക്കുറിച്ച് തന്നെയാണ് മറ്റൊരു ആയത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതും: **انما صراطنا صراطا مستقيما** (ഇതാ-നേർക്കുന്നേരെ-ചൊവ്വായ നിലയിൽ) എന്റെ പാത. അത് നിങ്ങൾ പിൻപററുവിൻ. മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളെ നിങ്ങൾ പിൻപററരുത്. എന്നാലവ നിങ്ങളെ അവന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നിപ്പിച്ചുകളയും) മറ്റൊരു വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നതും നോക്കുക: **ومن يتبع غير الاسلام دينا فان قبلت رغبتي من الآخرة من الحارين** (ഇസ്ലാം അല്ലാത്ത ഒന്നിനെ ആരെങ്കിലും മതമായിത്തേക്കുന്നപക്ഷം അതവനിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതേ അല്ല. അവൻ പരലോകത്തിൽ നഷ്ടക്കാരന്റെ കൂട്ടത്തിലുമായിരിക്കട്ടെ). നാപ്പോൾ മുസ്ലീമാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് മേൽവാദത്തെ ബാഹ്യമായെങ്കിലും അനുകൂലിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ഒരു അമുസ്ലീമിന്റെ വായയിൽ നിന്നെ ആ വാദം പുറത്തുവരുവാൻ ന്യായമുള്ളൂ. എന്നാൽ, ആ എക്കമർദ്ദത്തിലേക്ക് അത് ആരെയും നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നില്ല. **لا اكراه في الدين** (മതത്തിൽ നിർബ്ബന്ധം ചെയ്യത്തക്ക ഇല്ല) എന്നത് അത് പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും, അതിന്റെ നിയമാവലിയുടേല്ലാം മേൽക്കത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നുവെച്ചുകൊണ്ട് അത് ഇങ്ങിനെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു: **قل الحق من ربكم فمن شاء فليؤمن ومن شاء فليكفر** (പറയുക: യഥാർത്ഥം നിന്റെ റബ്ബിൽ നിന്നുള്ളതാകുന്നു. അത് കൊണ്ട് വേണ്ടുന്നവർ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, വേണ്ടുന്നവർ അവിശ്വസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ). വിശ്വസിക്കുവാനും അവിശ്വസിക്കുവാനും തലപ്പോലും സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവിശ്വസിച്ചവരുടെ ഭാവിയിൽക്കുറിച്ച് അത് കടുക്കടുത്ത താക്കീതുകൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഖുർആന്റെ അവതരണകാലത്ത് അതിന് എന്തെല്ലാം തരത്തിലുള്ള എതിർകക്ഷികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ അവ മിക്കവാറും കാലദേശങ്ങളുടെ പരിതസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച വേഷം സ്വീകരിച്ച് ഇന്നും നിലവിലുണ്ട്. അന്ന് അവരോടും, അവരെക്കുറിച്ചും ഖുർആൻ എന്തെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചുവോ, അതെല്ലാം ഇന്ന് ഇവരോടും, ഇവരെക്കുറിച്ചും അതിന് പറയുവാനുള്ളത് തന്നെയാകുന്നു. ലോകാവസാനം വരെ അത് നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും.

അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങൾ, ഗുണങ്ങൾ, അനുഗ്രഹങ്ങൾ, ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ മുതലായവ (أسماء الله وصفاته وآياته وأياته)

അറബി, അറബിയല്ലാത്തവൻ, പണ്ഡിതൻ. പാശൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും മാർഗ്ഗാർഹനും നൽകുന്ന ഗ്രന്ഥമാണു ഖുർആൻ. ആകയാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണങ്ങളെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കൂറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകളിലും സാധാരണ എല്ലാവർക്കും ഗ്രഹിക്കാവുന്ന വാക്കുകളും, പ്രയോഗങ്ങളുമാണ് ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. വാസ്തവത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമങ്ങളെയും, മഹൽഗുണങ്ങളെയും പൂർണ്ണമായി ധ്യാനിക്കുന്ന പലരും മനുഷ്യഭാഷയിലില്ല. മനുഷ്യബുദ്ധി എത്ര പുരോഗമിച്ചതായാലും അവയുടെ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ മനുഷ്യനു സാധ്യവുമല്ല. അതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യർക്കു സുപരിചിതവും, സുഗ്രാഹ്യവുമായ വാക്കുകളിൽ, അവ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഖുർആൻ.

അങ്ങിനെയുള്ള വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ച് കാണുന്നതിനെ ആസ്ഥാനമാക്കി അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെയോ പരിശുദ്ധ്വ സമ്പത്തെയോ മറ്റൊന്നിനേക്ക് വല്ല വിധേനയും സാമ്യപ്പെടുത്തുവാനും, താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാ

നൃപാധിപതിയാകുന്നു. ഈ അപകടം പിണയാതിരിക്കുന്നതിനായി വ്യക്തമായ ഒരു അടിസ്ഥാനം വിശുദ്ധ ഖുർആനിലൂടെ അല്ലാഹു നമുക്ക് വെച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. അവനെപ്പോലെ ഒരു വസ്തുവും ഇല്ല തന്നെ. അവൻ സ്വർഗ്ഗവും കേൾക്കുന്നവനും കാണുന്നവനുക്കത്ര (42:11) എന്നും, ദൃഷ്ടികൾ അവനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയറില്ല, അതും ഉള്ളതാകുന്നു അത്. ഈ അടിസ്ഥാനപരിധിവിട്ടുകൊണ്ട് ഈ ത്യാകളിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അനിസ്ഥാമികവും അബദ്ധവുമാകുന്നു.

അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച്, 'ഉന്നതൻ, വലിയവൻ, കേൾക്കുന്നവൻ, കാണുന്നവൻ, അറിയുന്നവൻ' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു കാണുമ്പോൾ, ആ ഗുണങ്ങൾ അവയുടെ ഏറ്റവും പരിപൂർണ്ണവും പരിശുദ്ധവുമായ അർത്ഥത്തിൽ അവനിൽ ഉണ്ട് എന്നല്ലാതെ, സൃഷ്ടികളുടെ ഗുണങ്ങളുമായി അവയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാനോ, അവയെപ്പറ്റി വല്ല പ്രത്യേക അനുമാനവും നടത്തി രൂപപ്പെടുത്തുവാനോ നിവൃത്തിയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങളായോ, ഗുണവിശേഷങ്ങളായോ അവനും അവന്റെ റസൂലും ഏതെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതിനപ്പുറം കടന്നുപറയുവാനും, അതിൽ ഏതൊരുവു വരുത്തുമാറുള്ള വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കുവാനും നമുക്ക് പാടുള്ളതല്ല. കൂടുതൽ വിശകലനം നടത്തുന്നതു മിക്കപ്പോഴും അബദ്ധത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഇസ്ഥാമിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ പാതയിൽ നിന്ന് പിഴച്ചുപോകുവാൻ ഇടവന്ന മിക്കകക്ഷികളും, അല്ലാഹുവിന്റെ നാമങ്ങളുടെയും, ഗുണങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനത്തിൽനിന്നാണ് പിഴച്ചുപോയിട്ടുള്ളതെന്നും, പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നുകൂട്ടെ വസ്തുത ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു.

അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വിവരിക്കുമ്പോൾ സാധാരണക്കാർക്കുപോലും പഠിപ്പിത്തങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെയാണ് ഖുർആൻ എടുത്തു പറയുക പതിവ്. വലിയ ബുദ്ധിമാൻമാർക്കുമാത്രം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതോ, വളരെ ചിന്തിച്ചാൽ മാത്രം മനസ്സിലാകുന്നതോ ആയ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഖുർആനിൽ ഉണ്ടാകാറില്ല. അതസമയത്ത് ബുദ്ധിയും, ചിന്തയും ഉള്ളവർക്കു—മററുള്ളവരാൽ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിയാത്ത—പല യുക്തിരഹസ്യങ്ങളും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതുമായിരിക്കും. ആകാശഭൂമികളെയും, മനുഷ്യന്തുടങ്ങിയ വസ്തുക്കളെയും സൃഷ്ടിച്ചത്, മഴ വർഷിപ്പിക്കുന്നത്, ഉറവുപൊടുന്നത്, സസ്യലതാദികൾ മുളച്ചുവരുന്നത്, ഭൂമിയിൽ ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയത്, ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയത്, രാവു പകലും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയത്, സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികളെ മനുഷ്യനു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത്, വെള്ളം, ഭക്ഷണം, കററം മുതലായവയെ സൗകര്യപ്പെടുത്തിയത്, കേൾവിയും കാഴ്ചയും നൽകിയത്, ഉറക്കവും ഉണർച്ചയും ഏർപ്പെടുത്തിയത്, കണ്ണുകാലികളെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയത് ഇങ്ങിനെ പലതാണ് ഈ ഇനത്തിൽ ഖുർആൻ സാധാരണ എടുത്തുപറിക്കാറുള്ളത്.

വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഉപയോഗം, പരമാണുവിന്റെ രഹസ്യം, ചന്ദ്രഗോളത്തിലെ സ്മിതിഗതികൾ, ശൂന്യാകാശത്തിലെ പ്രകൃതി വിശേഷങ്ങൾ ആദിയായ ഗ്രഹനങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാണ് അതു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി ഉദാഹരിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, ഖുർആൻ സകല ജനങ്ങൾക്കും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതിനു പകരം, ഏതോ ചില വ്യക്തികൾക്കു മാത്രം ഉപകാരപ്പെടുന്ന കടങ്കഥയായി അവശേഷിക്കുമായിരുന്നു. ഓരോ ഉദാഹരണവും എടുത്തുപറയുമ്പോൾ, അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ചിന്താപാഠങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാട്ടലും ഖുർആന്റെ പതിവാണ്. സാധാരണക്കാർക്ക് മനസ്സിലാകാത്തതും, മുൻകാലത്തുള്ളവരുടെ അറിവ് എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഏതായാ വസ്തുക്കളും, വസ്തുതകളും നിലവിലുണ്ടെന്നും—അല്ല, മനുഷ്യന്റെ ഊഹത്തിനും, കഴിവിനും അപ്പുറത്തു എണ്ണമറ്റതായാ മാർത്ഥ്യമെന്നും ഇരിപ്പുണ്ടെന്നും—ഇക്കീടെ അതു ഉണർത്തുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. 'നിങ്ങൾക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു അവൻ സൃഷ്ടിക്കും' (16:8). 'അല്ലാഹുവിനു അറിയാം, നിങ്ങൾക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ' (2: 216, 232). 'നിശ്ചയമായും അതൊക്കെ അല്ലാഹുവിന് നിസ്സാരമാണ്' എന്നിങ്ങനെ 'എട്ടും പൊട്ടും തിരിയാത്ത' പാമരനോടും, ഉപരിഗോളങ്ങളെക്കൂടി കീഴടക്കി മരിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന ശാസ്ത്ര നിപുണൻമാരോടും അതു താക്കീതുചെയ്തു. 'നിങ്ങൾക്ക് അറിവിൽനിന്നും ദാർപമല്ലാതെ നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല' (17:85) എന്ന്. വാസ്തവത്തിൽ പ്രകൃതി രഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുമ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ അല്പശതയുടെ വൃത്തം വിസ്തൃതമാകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ

ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ ആദ്യത്തോട്ട് അവസാനംവരെ എല്ലാവശങ്ങളും നിറഞ്ഞിക്കൊടുത്ത സമ്പ്രദായമല്ല ഖുർആൻ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഓരോ സംഭവത്തിലും പ്രത്യേകം മനസ്സിലുത്തേണ്ടുന്ന പാഠപ്രദായമല്ല ഖുർആൻ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഓരോ സംഭവത്തിലും പ്രത്യേകം മനസ്സിലുത്തേണ്ടുന്ന പാഠപ്രദായമല്ല ഖുർആൻ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഓരോ സംഭവത്തിലും പ്രത്യേകം മനസ്സിലുത്തേണ്ടുന്ന പാഠപ്രദായമല്ല ഖുർആൻ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കും മൃതലായവയും, ഖുർആൻഗ്രീക്കു കൈകൾക്കു അക്രമങ്ങളും താൽക്കാലികമായി അവർക്ക് ലഭിച്ച സുഖസൗകര്യങ്ങളും, സൂഫി അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന കഷ്ടനയംകളും അവരുടെ പര്യവസാനവും—ഇങ്ങിനെ പലതും—മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഉദാഹരണ സംഭവങ്ങളായിരിക്കും അത് ഉദാഹരിക്കുക. അഥവാ ധാർമ്മിക ബോധവും, അസംസ്കാരവും ഉദ്ബാധിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളായിരിക്കും. അല്ലാതെ, നേരംപോക്കിനോ, കലാ പ്രദർശനത്തിനോ വേണ്ടിയുള്ള ഹൈന്ദവ ഉദാഹരണവും അതിൽ കാണുകയില്ല.

പല പതിമൂന്നു കഥകളും വോക്കാർ വഴിയോ മറ്റോ അറബികൾക്കു കൂറെയൊക്കെ കേട്ടുപരിചയമുള്ളവയായിരിക്കും. അതിനെയുള്ള കഥകളിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള അബ്ദുൽമണിയിൽനിന്നും, അനാവശ്യഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും സംശ്ലീലമായിരിക്കും ഖുർആന്റെ വിവരണം. ഓരോ കഥയും, ഓരോ സംഭവവും, അവസരോചിതം—ചുരുക്കിക്കും, വിസ്തരിച്ചും, വ്യക്തമായും, സൂചനയായും—ആവർത്തിച്ചു പറയുവാൻ അത് മടിക്കാറില്ല. പക്ഷേ, ഓരോ ആവർത്തനത്തിലും പുതിയപുതിയ തത്വങ്ങളും, സാരങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം മാത്രം പറഞ്ഞു മതിയാക്കിയ കഥകളും ഇല്ലാതില്ല. ചിലപ്പോൾ, കഥയുടെ നടപടിയിൽനിന്നോ, ഇടയിൽനിന്നോ ആരംഭിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങുക. ചിലപ്പോൾ, ഏതെങ്കിലും ഒരു വക്താവിന്റെ വാചകങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലായിരിക്കും കഥയുടെ കൂറെഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുക. സാധാരണ പതിമൂന്നു കഥാ വിവരണപോലെ, ആദ്യവസാനം വിസ്തരിച്ച ഒരു കഥയാണ് യൂസുഫ് (അ) നബിയുടെ കഥ. അതിലും, വലുതാക്കൽക്ക് പാടം നൽകുന്ന ഓരോവശത്തിലേക്കും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദ്യം (അ) നബിയെ സൂഷ്കിച്ചത്, മലക്കകൾ അദ്ദേഹത്തിനു സുഷുപ്ത ചെയ്തത്, ഇബ്ലീസ് അതിനു വിസമ്മതിച്ചത്, അവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപഭോധങ്ങൾക്കു പാത്രമായത്, അവൻ മനുഷ്യന്റെ ശത്രുവാക്കിത്തീർന്നത്, പ്രവാചകൻമാരായ നൂഹ്, ഹൂദ്, സാലിഹ്, ഇബ്രാഹീം, ലൂത്, ഗുഢ്ഘബ് (عليه السلام) എന്നീ നബികൾക്കുയും അവരുടെ ജനതകളുടെയും കഥകൾ, മൂസാ (അ), ഹിദാൻ, ഇസ്രാഇലുൾ എന്നിവരുടെ കഥകൾ, മൂസാ (അ) നബിയുടെ കൈക്കു വെളിപ്പെട്ട ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ, ദാവൂദ് (അ) നബിയുടെയും, സുലൈമാൻ (അ) നബിയുടെയും കഥ, അവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട പ്രത്യേകാനുഗ്രഹങ്ങൾ, അയ്യൂബ് (അ) നബിക്കും, യൂനുസ് (അ) നബിക്കും നേരിട്ട പരീക്ഷണങ്ങളും തൃടർന്നു ലഭിച്ച ദൈവ കാര്യങ്ങളും, സകരിയ്യാ (അ) നബിയുടെ പ്രാർത്ഥനാഫലം, ഇസാ (അ) നബിയുടെ ജനനസംഭവം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്കുണ്ടായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം പലവട്ടം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്.

ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയും, നംറൂദ് രാജാവും തമ്മിലുണ്ടായ വാദപ്രതിവാദം, ഇബ്രാഹീം (അ) നബിക്ക് പക്കിന്റെ പിവിപ്പിച്ചുകൊടുത്തത്, ഇസ്കാഇൽ (അ) നബിയുടെ ബലിസംഭവം, യൂസുഫ് (അ) നബിയുടെ കഥ, മൂസാ (അ) നബിയുടെ ജനനകഥ, അദ്ദേഹം ഫിസ്ത്തിയെ കൊന്നത്, മദ്യനില്പെട് പോയത്, വിവാഹം കഴിച്ചത്, അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം കേട്ടത്, ഇസ്രാഇലുൾ പശുവിനെ അറുത്തത്, മൂസാ (അ) നബിയും, ഖിദ്റും (അ) ഒരുമിച്ചു കൂടിയത്, താലൂത്തിന്റെയും ദാലൂത്തിന്റെയും കഥ, സബഇലെ രാജ്ഞിയുടെ (ബിൽഖിസിന്റെയും സുലൈമാൻ (അ) നബിയുടെയും കഥ, ഗുഹാവാസികളുടെ ('അസാഫ്ഹാബുൽ കഹ്ഫി'ന്റെ) കഥ, ഖുൽഖർനൈനിയുടെ കഥ മുതലായ പലതും അധികം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവയാകുന്നു.

താഹീദിനെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ, സദാചാരോപദേശങ്ങൾ, ദുരാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള താക്കീതുകൾ, നബികൾക്ക് സമുദായങ്ങൾ നടത്തിയ വാഗ്ദാനങ്ങൾ, അതിന്റെ മാറ്റപടികൾ, നബികൾക്കും സത്യവിശ്വാസികൾക്കും ദക്ഷയും സഹായവും ലഭിച്ചത്, അവർ നബി കാണിച്ചത്, എതിരാളികൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന യാതനകൾ, എന്നിവയാദി വശങ്ങൾ അവയിലെല്ലാം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയപ്പെട്ടിരിക്കും.

വർത്തമാനകാല സംഭവങ്ങൾ

മേൽപറഞ്ഞ കഥകളെല്ലാം നബി (സ)ക്ക് മുമ്പ് കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളാണല്ലോ. നബി (സ)യുടെ കാലത്ത് നടന്ന പല സംഭവങ്ങളും ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ടു താത്തിലുള്ള സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിൽ, ഖുർആൻ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു കാണാം. അതു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. വർത്തമാനകാല സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ, അവ സൂചനാ രൂപത്തിലായിരിക്കും മിക്കവാറും. പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുക. മാത്രമല്ല, ചുരുക്കം ചില സംഭവങ്ങൾ ഒഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിലെല്ലാം, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേർ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടാറില്ല. ശ്രോതാക്കളുടെ ഇടയിൽവെച്ചു നടന്ന സംഭവങ്ങളായതുകൊണ്ട് പേര് പറയാതെത്തന്നെ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാമെന്നത് മാത്രമല്ല അവിനു കാരണം. സമുദായത്തിലെ ഭാവിതലമുറകളിൽ, അവ ഉദാഹരിച്ചതിന്റെ താൽപര്യം കഥാ

പ്രകാരത്തിൽമാത്രം ആയിരിക്കുന്നതാണെന്ന് കരുതപ്പെടാതിരിക്കുവാനും കൂടിയാകുന്നു അത്. ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ വരുന്നതാണ്. ചുവപ്പ്

സൂ അർപ്പാലിൽ എന്ത് യുക്തവും, ആലുതുറാനിൽ ഉഹ്വവും, അഹ്സാബിൽ ഖർഖയും, ഫത്തഹിൽ യുഹ്വം വിവാഹവും, നൂരിൽ ആയിരം (റ)യുടെ പേരിലുണ്ടായ ആരാധന സംഭവവും, അഹ്ബാധിലും, ജിന്നി ചെന്തയും സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, സത്യവിശ്വാസികളിൽ ചിലരുടെ മാതൃകാ സേവനങ്ങളും, ത്യാഗങ്ങളും, അവിശ്വാസികളിൽ ചിലരുടെ കടുത്ത പ്രവർത്തനങ്ങളും, കപടവിശ്വാസികളുടെ ചില ഗുഹപ്രവർത്തനങ്ങളും അവിടവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മതനിയമങ്ങളും, അനുഷ്ഠാന മൂലകളും

കാലദേശവ്യത്യാസമില്ലാതെ, സകല ജനങ്ങൾക്കും സൂലായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് മുസ്തഫാ (സ) മുഖേന ലോകരക്ഷിതാവ് നൽകിയ നിയമസംഹിതയാണ് ഇസ്ലാം ശരീഅത്ത്. അതിന്റെ മുഖപ്രമാണമാണ് ഖുർആൻ. ആ നിയമസംഹിത മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണുന്നതും, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളെയും സ്വപ്നശിക്ഷണതയായിരിക്കണം. അതിന്റെ മുഖപ്രമാണം അതിനു തക്കവണ്ണം സാർവ്വജനീനവും, സാർവ്വത്രികവുമായിരിക്കുകയും വേണം. അങ്ങിനെത്തന്നെയാണുള്ളതും. ചുവപ്പ് അല്ലാഹു പറയുന്നതു നോക്കുക: 'എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും വിവരണമായി കൊണ്ടും, മുസ്ലീംകൾക്കു മാർഗ്ഗദർശനവും, കാര്യവും, സന്തോഷവാർത്തയുമായിക്കൊണ്ടും നാം നിനക്കു വേദഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു'. (സൂ, നഹ്ൽ 89)

എന്നാൽ, ലോകാവസാനംവരെയുള്ള മനുഷ്യരിൽ നവംനവങ്ങളായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരോ കാര്യവും തൊട്ടെണ്ണി അവക്ക് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വിധി നിർണ്ണയിക്കുക എന്നുള്ളത്—അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തൊരു പ്രയാസമരമല്ലെങ്കിലും—മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തൊരു ഏറ്റുവാങ്ങുക അസാധ്യമായിരിക്കുന്നതാണ്. അത് വ്യക്തികൾക്കും മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കും അനുയോജ്യമായിരിക്കുമില്ല. ആകയാൽ, ഒരു സാർവ്വ ലൗകിക മതഗ്രന്ഥവും, സാർവ്വജനീനമായ നിയമ സംഹിതയും—അഥവാ ഒരു ലോകഭരണഘടന—എന്ന നിലക്ക് ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നയം സാമാന്യമായി ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്:—

(1) വിവിധ തുറമുഖങ്ങളിലുള്ള പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ മതവിധി ഇന്നതാണെന്നു അത് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചു. പലതിന്റെയും അനുഷ്ഠാനക്രമങ്ങൾ പ്രത്യേകം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. (2) വ്യക്തമായ ഓഷ്ഠിയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും—വചനംമൂലവും പ്രവർത്തിമൂലവും—വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ അത് നബി(സ)യെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. നബി(സ)യോട് അല്ലാഹു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'ജനങ്ങൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനെ നീ അവർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി നാം നിനക്ക് ഉൽബോധനം—ഖുർആൻ—ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു; അവർ ചിന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടിയും' നഹ്ൽ 44. നബി(സ) തിരുമേനി എന്തുകാണിച്ചുതന്നുവോ അതെല്ലാം സ്വീകരിക്കണമെന്നും, അവിടുന്നു എന്തു നിരോധിച്ചുവോ അതെല്ലാം വർജ്ജിക്കണമെന്നും അവൻ നമ്മോടും കൽപിച്ചു. 'റസൂൽ നിങ്ങൾക്ക് എന്ത് കൊണ്ട്'തന്നുവോ അതു നിങ്ങൾ ഏടുത്തുകൊള്ളുവിൻ അദ്ദേഹം നിങ്ങളോട് ഏതൊന്നിനെക്കുറിച്ചു വിരോധിച്ചുവോ അതിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ വിരമിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ' അൽഹശ് 7. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതരുന്നതെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശങ്ങളായിരിക്കുമെന്നും അവൻ നമ്മെ അറിയച്ചിരിക്കുന്നു. 'അദ്ദേഹം ഇച്ഛിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുകയില്ല; അത് അദ്ദേഹത്തിന് നൽകപ്പെടുന്ന വചനമായിരിക്കുന്നു. 'അദ്ദേഹം ഇച്ഛിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുകയില്ല; അത് അദ്ദേഹത്തിന് നൽകപ്പെടുന്ന വചനമായിരിക്കുന്നു. അവിടുന്നു ഇങ്ങിനെ പ്രഖ്യാപനവും ചെയ്തു: **وَمَا يَكْفُرُ الْإِسْلَامُ بِشِرْكِ آبَائِهِمْ وَآبَائِهِمْ** (വർത്തമാനത്തിൽ ഏറ്റവും ഗുണകരമായത് അല്ലാഹുവിന്റെ കീതാബും, ചര്യയിൽ ഏറ്റവും ഗുണകരമായത് മുഹമ്മദിന്റെ ചര്യയുമാകുന്നു. കാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഓഷ്ഠകരമായത് പുതുതായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. എല്ലാ നവീന നിർമ്മിതിവും ദുർമ്മാർഗ്ഗമാകുന്നു. (മുസ്ലീം.)

(3) ഖുർആനിൽനിന്നോ, നബിചര്യയിൽ നിന്നോ വ്യക്തമായി വിധി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, അവ രണ്ടിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അംഗീകൃത തത്വങ്ങളുടെയും, സദൃശങ്ങളായ വിധികളുടെ

യ്യം വെളിച്ചത്തിൽ ഏതും പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണുവാനും, മതവിധി നന്നല്ലാത്തതുകൊണ്ടും മൃഗസംഹാരത്തിലെ ഉത്തരവാദിത്വം—കഴിവുറ്റതും—ആളുകൾക്ക് അത് അനുവദിക്കുകയും, പ്രോത്സാഹനവും നൽകിത്തരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നത്: 'നിനക്ക് നാം അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹമെന്നതായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിത്'. അവർ—ജനങ്ങൾ—അതിന്റെ ആയത്തുകൾ ഉറപ്പാക്കേണ്ടിവരും. ബുദ്ധിമാന്മാർ ചിന്തിക്കുവാനും വേണ്ടിയാണിത്.' (സൂറാ 29) നബി(സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; *أنا خير ما خلق الله من خلقه* 'ഒരു വിധികർത്താവ് വിധിപരയുണ്ടാകും അയാൾ (സത്യം കണ്ടുപിടിപ്പാനായി) പരിശ്രമം നടത്തുകയും, അതിനെ വാസ്തവം കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്താൽ അയാൾക്ക് രണ്ട് പ്രതിഫലമുണ്ട്. വിധി പരയുണ്ടാകും പരിശ്രമം നടത്തുകയും, അബദ്ധം പിണയുകയും ചെയ്താൽ ഒരു പ്രതിഫലമുണ്ടുണ്ട്'.

മുആദ് (റ)നെ യമനിലേക്ക് വിധികർത്താവായി അയച്ചപ്പോൾ നബി(സ) തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: 'തിരുമാനം ഏകദേശമായിവരുന്ന വല്ലപ്രശ്നവും തന്നിട് നേരിട്ടാൽ താൻ എങ്ങനെ തീരുമാനം കൽപിക്കും? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'താൻ അല്ലാഹുവിന്റെ കിത്താബനുസരിച്ച് തീരുമാനിക്കും.' തിരുമേനി ചോദിച്ചു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ കിത്താബിൽ തീരുമാനം കണ്ടെത്തിയില്ലെങ്കിലോ?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിന്റെ സുന്നത്തനുസരിച്ച്.' തിരുമേനി: 'റസൂലിന്റെ സുന്നത്തിലും കണ്ടെത്തിയില്ലെങ്കിലോ?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഒട്ടും വീഴ്ചവുമില്ലാത്തതും, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിലൂടെ തീരുമാനിക്കാൻ ഞാൻ പരിശ്രമിക്കും.' അപ്പോൾ (സത്താഖ് പൂർവ്വം) തിരുമാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നമ്പരയിൽ കൊട്ടിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: *الحكم الذي رضى رسول الله* (അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിന്റെ മുമ്പ് അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യത്തിൽ ഉത്തരവ് നൽകിയവനായ അല്ലാഹുവിന് സർവ്വസംതൃപ്തിയും.) ഈവിധമെന്തെല്ലാം സൂർത്തുനില്ക്കും, ഹദീസിലും വ്യക്തമായിക്കാണാത്ത മതവിധികളെ അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെ—പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രം തന്നെ ഇസ്ലാമിലുണ്ട്. *أمر الله* (കർമ്മ ശാസ്ത്ര നിർമ്മാണം) എന്ന പേരിൽ അത് പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇങ്ങനെ, ലോകാവസാനംവരെ മനുഷ്യരിൽ നേരിടുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരമാർഗ്ഗം നൽകുന്ന സാർവ്വജനീനമായ ഒരു മഹത് ഗ്രന്ഥമത്രെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ *من كتاب من شئ* (വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ നാം ഒന്നും വീഴ്ചവുമില്ലാത്തതായിട്ടില്ല.)

മേൽപറഞ്ഞ മൂന്ന് മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ അവസാനത്തെ രണ്ട് മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതില്ല. അതിന്റെ സ്ഥാനം ഇതല്ലതാനും. ഒന്നാംതരത്തിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ അല്പം സ്വപ്നാഭിമുഖീകരണമുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. വിവിധ തുറകളിലുള്ള പല മതവിധികളും ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞുവെങ്കിലും, ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യമുള്ള മൂല്യനിർണ്ണയിയായിരിക്കും ചില വിഷയങ്ങളെ അത് പ്രത്യേകം ഏകദേശം പറഞ്ഞിരിക്കുക. ഖുർആൻ ഒന്നാമതായി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത് അന്നത്തെ അറബികളെയാണ്. അവർ മുഖാന്തരമാണ് കറുത്തവർക്കും, ദാവിതലമുറകൾക്കും അത് എത്തിച്ചേരുന്നത്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അന്ന് അവരുടെ ചുറ്റുമുള്ള പാടുകളും, പരിതസ്ഥിതികളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കണം വിഷയങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. മുമ്പ് ആർക്കും തീരെ പരിചയമില്ലാത്ത കൂറ്റൻ പുതിയ നിയമങ്ങളും, പദ്ധതികളും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് 'ഇതാണ് നടപ്പിലാക്കിക്കൊള്ളുക. ഇതപര്യന്തമുള്ള എല്ലാ നടപടിക്രമങ്ങളും വിട്ടേച്ച് കളയുക എന്നല്ല ഖുർആൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. സ്വദേശാഭിമാനമുള്ള അന്നത്തെ ജനതയ്ക്കു നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന നടപടിക്രമങ്ങളിലും മതപരമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും നല്ലത് നിലനിറുത്തുക. പരിഷ്കരിക്കേണ്ടത് പരിഷ്കരിക്കുക. നീക്കം ചെയ്യേണ്ടത് നീക്കം ചെയ്യുക, അലക്ഷ്യപ്പെടുത്ത് നന്നാക്കിത്തരിയ്ക്കുക ഇതാണ് ഖുർആൻ ചെയ്യുന്നത്'.

ആരാധനകൾ, ഇടപാടുകൾ, വൈവാഹികകാര്യങ്ങൾ, മൃതസംസ്കാരവും സാമൂഹ്യവുമായ കാര്യങ്ങൾ, ബലികർമ്മങ്ങൾ, ദാനധർമ്മാദികൾ എന്നിവയിലെല്ലാം തന്നെ—പല പോരായ്മയും, കൊള്ളരുതായ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നാലും ശരി— ചില പ്രത്യേക സമ്പ്രദായങ്ങളും, രീതികളും അവർക്കിടയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി, ഹജ്ജ് കർമ്മത്തിലും, ഉറാകർമ്മത്തിലും ആചരിക്കേണ്ടുന്ന പ്രധാന ചടങ്ങുകളിൽ പെട്ടതാണ് 'സ്വഹാ-മാവ്'യുടെ ഇടയിലുള്ള നടത്തം. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഖുർആനിൽ 'അതിന് തെറ്റില്ല' (2:155) എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അത് നിർബന്ധമുണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടപ്പോഴാണ് അത് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് പറഞ്ഞില്ല. അറബിലിയാ കോടത്ത് സ്വഹായിലും, മർവ്വയിലും ചില വിശ്വാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് കാരണമായി, ഈ നടത്തം തെറ്റായ ഒന്നാണെന്ന ചോദ്യമാണ് മുമ്പ് ചിലർക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതായിരുന്നു അങ്ങിനെ പറയുവാൻ കാരണം. ഈ വസ്തുത ആയിട്ട് (റ) വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഇവിടെ വിവരിച്ചു പറയുവാൻ സാധ്യമല്ല. ചില സൂചനകൾ നൽകുക മാത്രമാണ് ഉദ്ദേശ്യം. ഇങ്ങിനെമുള്ള വസ്തുതകൾ ഗ്രഹിക്കാതെ, ഖുർആന്റെ പാടുകളും, വാചസ്പർത്ഥങ്ങളും മാത്രം നോക്കി എല്ലാ മതവിധികളും കണക്കാക്കുവാൻ മുതിരുന്നപക്ഷം,

3

പുർത്തമൻ അമാനുഷികത

അല്ലാഹു അവന്റെ പ്രവാചകനു അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത വേദഗ്രന്ഥമാണ് വിശുദ്ധ പുർത്തമൻ. ജിബ്ബിൽ (അ) എന്ന പേരുള്ള മൂലമന അവൻ അത് അവതരിപ്പിച്ചു. ദൈവം എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നല്ലാതെ ജിബ്ബിൽ ലിഖിതം-അറബിക്-തന്നെ-അതിൽ യാതൊരു പേരിലും. പുർത്തമൻ ദൈവിക ഗ്രന്ഥമാണെന്നുള്ളതിന് അധിക തെളിവുകളാണു്. ആദായങ്ങളിൽ; അതിൽതന്നെ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള രണ്ടുതന്നെ സൂക്തങ്ങൾ-ആയത്തുകൾ-മതിയാകും. മനുഷ്യൻ ജിബ്ബിൽ എല്ലാംകൂടിച്ചേർന്നാലും-അവർ പരസ്പരം സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്യാലും-അതുപോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധ്യമല്ല എന്ന് (ബനു ഇസ്രാഇൽ:88ൽ) പുർത്തമൻ ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു. അറബിസാഹിത്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിച്ചിരുന്ന-സാഹിത്യ കേസരികളാൽ നിബിഡമാക്കിയുള്ള-പുരസ്കാരങ്ങൾക്കു, മറ്റേതെങ്കിലും പട്ടങ്ങൾ വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കുകൾ-എന്നായോ കൂട്ടായോ-ഈ പ്രഖ്യാപനത്തെ എതിർക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മുഴുവനുമില്ലെങ്കിൽ, അതിലെ അദ്യായങ്ങളെ-സൂക്തങ്ങളെ-എല്ലാം ഒരു പത്തയ്യായമെങ്കിലും കൊണ്ടുവരുട്ടു, ഇല്ലാത്തപക്ഷം, അതു ദൈവികഗ്രന്ഥമാണെന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നും അല്ലാഹു അവർക്ക് ആഹ്വാനം നൽകി. (സുറ:ഹൂദ് 13ലെ) ഈ ആഹ്വാനവും നേരിടുവാൻ ആളുണ്ടായില്ല. പുർത്തമൻ വീണ്ടും അദ്യായമെങ്കിലും സൂക്ഷ്മിക്കാൻ അവരെ വെല്ലുവിളിച്ചു: 'നിങ്ങൾക്കു ഈ പുർത്തമനെപ്പറ്റി വല്ല സംശയവുമുണ്ടെങ്കിൽ, ഇതിലെ അദ്യായംപോലെ ഒരു അദ്യായമെങ്കിലും നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവിൻ. അല്ലാഹു അല്ലാതെയുള്ള നിങ്ങളുടെ സഹായകൻമാരെ മുഴുവനും അതിനായി ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുവിൻ'. ഒരിക്കലും നിങ്ങൾക്കതു സാധ്യമല്ലെന്ന് അസന്നിഗ്ദ്ധമായ ഭാഷയിൽ അതോടൊപ്പംതന്നെ അതു ഉറപ്പിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തു. (അൽബഖറ: 22, 23)

ഈ വചനങ്ങളെല്ലാം അനുകൂലം ഇന്നോളം-1400 കൊല്ലങ്ങളോളമായി-പുർത്തമനിൽ ആവർത്തിച്ചു വായിക്കപ്പെടുന്നു. ഏതൊരു കേരളക്കന്യം ഈ ആഹ്വാനത്തെ നേരിട്ട് ജയദേവി അടിക്കുവാൻ ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല, എന്തിനായിത്തന്നെയും. ഒരു സൂചിതനായോളമെങ്കിലും വിടവു കണ്ടാൽ അത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വെറുപൽ കൊള്ളുന്ന അനന്തര ശത്രുക്കളാകട്ടെ, കഴിവില്ലും സാമർത്ഥ്യത്തിലും അവരെ കവച്ചുവെക്കുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും ജനതയാകട്ടെ, അങ്ങനെ ഒരു സംരക്ഷണിനു മുന്നോട്ടുവരുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അക്ഷരജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രാഥമിക പാഠങ്ങൾപോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ-മുഹമ്മദ് മുസ്തഫാ (സ) തീരുമെന്നി നൽപതു വർഷത്തോളം, അതേ നിലയിൽ സ്വജനങ്ങൾക്കിടയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയശേഷം, പെട്ടെന്നൊരു ദിവസംകൂടാതെ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം ഓതിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ് എന്നറിയുന്ന ഏതൊരാൾക്കും, വിശുദ്ധ പുർത്തമൻ ഒരു ദിവ്യഗ്രന്ഥമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേറെ ലക്ഷ്യം അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല.

അതിനു സമാനമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാ, അദ്യായമോ കൊണ്ടുവരുവാൻ സൂക്ഷ്മിക്കുക സാധ്യമല്ലെന്നു പറയുന്നത് അതിന്റെ ഏതു വശത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്? അഥവാ പുർത്തമൻ അമാനുഷികത നില കൊള്ളുന്നത് ഏതു വശത്തിലൂടെയാണ്? ഈ ചോദ്യത്തിന് വ്യക്തവും ക്ലിപ്തവുമായ ഒരു മറുപടി പറയുക സാധ്യമല്ല. അത് കാണുന്നതുപോലെയുള്ള പല വസ്തുതകളാണ് അതിന് കാരണമായി നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന് സാക്ഷ്യമായി പറയാം. (1) നിത്യനുതനവും അനുപമവുമായ വചനകൾക്കെല്ലാം, 'ലടനാർപ്പവു'. (2) പ്രത്യേകതകളെല്ലാം പ്രാദേശികമായി. (3) അക്ഷരജ്ഞാനമോ, വേദഗ്രന്ഥപരിചയമോ ഇല്ലാത്ത ഒരാൾ, മുൻകാല ചരിത്രസംഭവങ്ങളും, മുൻപുവേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സത്യതയെ സ്ഥാപിക്കുന്ന തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഓതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. (4) ഭാവികാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രവചനങ്ങളും, അവ ശരിയായി പുലർന്നുവരുന്നതും. (5) സാഹിത്യഗോഷ്ഠം, അവകാശംഗത്തുള്ള അത്യുന്നതനിലപാട്. അറബി സാഹിത്യശാസ്ത്രം, അലങ്കാരശാസ്ത്രം മുതലായവ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പുർത്തമനെ ആധാരമാക്കിയാണ് (6) വളരെ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ വിപുല വിഭാലമായ ആലങ്കാര ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. (7) അദ്യായകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകൾ. (8) സരളവും, ഹൃദ്യവുമായ വാചകഘടന. (9) വായിക്കുവാനും, കേൾക്കുവാനും കൗതുകം തോന്നിക്കുന്നവശ്യശക്തി, (10) ഇടകലർന്നുകൊണ്ടുള്ള വിവിധ വൈഷ്ണവിക വിഷയക്രമങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ പലതും കൂടിയാണതിന് കാരണമെന്നു മോത്തമറിയിൽ പറയാം.

വ്യത്യസ്തമായ വീശ്വര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുക. ഈ അമാർത്ഥം ഒരു വചനത്തിൽ തിരുമേനി ഇപ്രകാരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു: *ما من الايمان الا اعطى من الايات ما شاء من على البشر وانما كان الذي اراد رجا او امانا في غير ان الايمان لا ياتي الا بغيره*. 'മനുഷ്യർക്ക് വിശ്വസിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്നത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നബിയും ഇല്ലതന്നെ. എന്നാൽ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അല്ലാഹു എനിക്കു തന്നിട്ടുള്ള 'വഹ്'യ്യ' തന്നെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് 'വിശ്വാസം' നമുക്കു താൻ അപരക്കാരെ പിൻപാക്കിക്കളയുന്നവനായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. (ബു).

'വഹ്'യ്യ' കൊണ്ട് ഇവിടെ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശ്യം വിശ്വദൃഷ്ട വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്ന പരമ്യെത്തില്ല. നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ പ്രവാചകത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തം വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമാണെന്നു പറയുക സാധ്യം. തിരുമേനിയുടെ കൈക്ക് മറ്റൊരു യാതൊരു അമാനുഷിക സംഭവവും വെളിപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല എന്നു അതിർത്തിയില്ല. പക്ഷെ, അവയൊന്നും വർദ്ധിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയല്ല. ശത്രുക്കളെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ (പ്രകാശം) ആയിരുന്നുവല്ല. അവ അവിടുത്തെ പ്രവാചകത്വത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന സംഭവങ്ങൾ (പ്രകാശം) മാത്രമായിരുന്നു. മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മൂസാ (അ) നബിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയും, വടിയും, സ്വാലിഹ് (അ) നബിക്ക് മൃകയും ശത്രുക്കളെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രവാചകത്വ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരുന്നു. അവ ബാഹ്യദൃഷ്ടി കൊണ്ട് തന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ പ്രവാചകത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടത് ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ദൃഷ്ടാന്തം ആയിരുന്നു. അതത്രെ വർദ്ധിപ്പിക്കുക.

മുൻപ്രവാചകന്മാരുടെതുപോലുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നബി(സ)ക്ക് നൽകപ്പെടാത്തതിന്റെ കാരണം സൂ:ഇ (സാഅ) 59-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നത് 'ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായി അയക്കുന്നതിനു നമ്മെ തടസ്സം ചെയ്യരുത് മുൻസമുദായങ്ങൾ അവയെ വ്യാജമാക്കിയതല്ലാത്ത മറ്റൊന്നുമല്ല. മമുദുഗോത്രത്തിനു കണിയത്തക്ക ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഒട്ടകത്തെ നാം നൽകി. എന്നിട്ട് അവർ അതിനോട് അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു. മെപ്പെടുത്തു വന്നല്ലാത്ത നാം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായി അയക്കാനില്ല.' മുൻസമുദായങ്ങൾക്ക് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നൽകിയിട്ട് അവർ അവയെ വ്യാജമാക്കുകയും, അതിനെ അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള പൊതുശിക്ഷക്ക് അവർ പരത്രിവിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ് മമുദുജനത. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടുനേർത്തുവന്ന ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു അവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ഒട്ടകം. എന്നിട്ടും അവർ അവരുടെ പ്രവാചകനായ സ്വാലിഹ് (അ) നബിയെയും, ആ ദൃഷ്ടാന്തത്തെയും വ്യാജമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അവർ ഒട്ടകത്തെ അക്രമിച്ചും ശിക്ഷിക്കുകയും വിധേയരായി പ്രത്യക്ഷ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബുദ്ധി ക്ലേശമുണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു. സമുദായം മനസ്സിലാക്കി അപര സത്യത്തിലേക്കു വരുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണെന്നും. ബുദ്ധിയെയും പിന്മാറ്റിയും ഉള്ളവർക്കു അത്തരം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ ആവശ്യമില്ല. ബുദ്ധിപരമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിക്കും അവർക്ക് യോജിച്ചത്. എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വചനം മുമ്പേ പറഞ്ഞ അല്ലാഹു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നത്.

സൂ: ഇസ്രാഇലിലെ ഈ വർദ്ധിപ്പിക്കൽ വചനം തെളിവാക്കിക്കൊണ്ടു ചില തൽപരകക്ഷികളും, പുരോഗമനത്തിന്റെ പേരിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കൽ വചനങ്ങൾക്ക് പുറത്തു വ്യാഖ്യാനം മെട്സിപ്പിക്കുന്ന ചില ആളുകളും നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ വർദ്ധിപ്പിക്കൽ വെളിപ്പെടുത്തൽ എല്ലാ 'മുഅ്ജിസത്ത'കളെയും നിഷേധിക്കാറുണ്ട്. വർദ്ധിപ്പിക്കൽ, ഹദീസിനും, ഇസ്ലാമിക ചരിത്ര ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും തികച്ചും എതിരായ ഈ വാദത്തിനു ഈ വചനത്തിൽ യാതൊരു ന്യായീകരണവുമില്ലെന്ന് അതിലെ വാചകങ്ങൾക്കൊന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. മുഅ്ജിസത്ത എന്ന വാക്ക് വർദ്ധിപ്പിക്കൽ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. 'ആയത്ത' എന്നാണ് അത് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. ഇതിന്റെ ബഹുവചനമാണ് ഈ വചനത്തിലും മറ്റും കാണുന്ന 'ആയത്ത' എന്ന വാക്ക്. 'അടയാളം, ദൃഷ്ടാന്തം, ലക്ഷ്യം' എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. മുഅ്ജിസത്തിന്റെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടതും അല്ലാത്തതുമായ പലതരം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും വർദ്ധിപ്പിക്കൽ 'ആയത്ത' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണാം. (2: 184, 252, 259; 13: 1; 19: 10; 21: 24; 18: 26; 128 മുതലായവ നോക്കുക.) അടുത്തത്തിൽ, നബിമാരുടെ പ്രവാചകത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചും അത് 'ആയത്ത' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മൂസാ (അ) നബിയെ ദസുലായി നിയോഗിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യും വടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യതയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തമായി അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്തതിനെപ്പറ്റി സൂ:അഹ് 23ലും, സ്വാലിഹ് (അ) നബിയുടെ സമുദായമായ മമുദു ഗോത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യതയ്ക്ക് ദൃഷ്ടാന്തം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമായി ഒട്ടകത്തെ നൽകിയതിനെപ്പറ്റി സൂ:ശുഅ'റാഅ' 154ലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇതിനു ഉദാഹരണമാകുന്നു.

ഈ ഭാഗത്തിൽ പറഞ്ഞതൊന്നിലും പ്രവാചകത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായി നബി (സ) തിരുമേനിയെ അയക്കാനിരിക്കുവാനുള്ള കാരണമത്രെ അല്ലാഹു മുൻ വചനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ്-വേറെ വചനങ്ങളിലുള്ളതുപോലെ-ദൃഷ്ടാന്ത

കാലക്രമത്തിൽ, സ്ഥിതിഗതികൾക്കു മാറ്റം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അറബികളും അല്ലാത്തവരും കൂടിക്കലർന്നു. നൂബ്യവൃത്തിന്റെ തണലും വെളിച്ചവും എൽക്കുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ രംഗത്തുവന്നു. ഭാഷാപരമായ രംഗങ്ങളിൽപോലും, അറബികളുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ പല മാറ്റത്തിനും വിധേയമായി. നബി (സ) കൃഷി, യുദ്ധസംബന്ധവും ഭരണസംബന്ധവുമായ കാരണങ്ങളാൽ പണ്ഡിതൻമാരായ സഹാബികൾ പലരും രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും വിട്ടുപോയി താമസമുറപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. ഭാരോരുത്തർക്കും അതലഭിക്കാതിരിക്കുവൻ ഇത് ഇടയൊക്കി. ക്രമേണ അടിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉടലെടുത്തു. അരമ്പഷണങ്ങളും, ചേർച്ചാത്തരങ്ങളും അധികരിച്ചു. വിജ്ഞാനതൂകളിൽ ഗ്രന്ഥരചനയും ആരംഭിച്ചു. പലരും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ചില തുറകളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധയും ശ്രമവും ചെലുത്തുകയുണ്ടായി. ഇതെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറയുവാൻ ഇവിടെ സൗകര്യമില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന വിജ്ഞാനം (تفسير) എന്ന പേരിൽ ഒരു ശാസ്ത്രം രൂപമെടുത്തു. അതോടെ നബി (സ) യിൽ നിന്നും സഹാബികളിൽ നിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാണങ്ങൾക്ക് പുറമെ-മുന്തിലും തീരുന്നതും, മുമ്പ് ആവശ്യമില്ലാതിരുന്നതുമായ-പല ഉപാധികളും അതിനാവശ്യമായി വന്നു. ഭാഷാനിഷ്ഠർക്കും, വ്യാകരണം, ഭാഷാ സാഹിത്യ ശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പലതും ആവശ്യമായി, ക്രമേണ ക്രമേണ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ വൃത്തം അങ്ങനെ വിപുലമായിത്തീർന്നു.

ഖർജ്ജന്റെ സാക്ഷാൽ വ്യാഖ്യാനം നബി (സ) തിരുമേനി തന്നെയാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. 'ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ച് കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് തന്നിക്ക് ഈ പ്രമാണം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.' എന്നാണല്ലോ (നഹ്ൽ:44) നബി (സ) യോട് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഖർജ്ജന്റെ എല്ലാ വാക്യങ്ങളും എടുത്തുപരിച്ച് അവയുടെ അർത്ഥവും, ഉദ്ദേശ്യവും വെച്ചുവെ വിവരിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ടെന്നല്ല, നബി (സ) ഖർജ്ജന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം. അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ആവശ്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. ചില വചനങ്ങളുടെ സാരോദ്ദേശ്യങ്ങൾ വിവരിച്ചു കൊടുക്കുക, ചിലതിൽ അന്തർവീച്ചു കിടപ്പുള്ള രഹസ്യങ്ങളും തത്വങ്ങളും വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുക, ഉദാഹരണങ്ങൾ വിവരിക്കുക, ഖർജ്ജന്റെ അർത്ഥപ്രമാണങ്ങളും കൽപനാ നിർദ്ദേശങ്ങളും നടപ്പിൽ വരുത്തി പ്രവർത്തനത്തിൽ കാണിച്ചു കൊടുക്കുക, ചില കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അവ ഇന്നു ആയത്തിന്റെ താല്പര്യത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക, സാമാന്യമായി പറഞ്ഞതിനെ വിശദീകരിക്കുക, സംക്ഷിപ്തമായിപ്പറഞ്ഞതിനെ വിസ്തരിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള കൃത്യങ്ങളായിരുന്നു നബി (സ) ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നത്. അതുതന്നെയാണ് അവിടുന്ന് നിർവ്വഹിച്ചത്. അതു തന്നെയാണ് നബി (സ)യുടെ സൂന്നത്ത്, അഥവാ ഹദീസ് എന്നു പറയുന്നത്.

ഹാദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, നബി (സ) യുടെ സൂന്നത്തുകൾ (വാക്കും പ്രവൃത്തിയും) രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും, അവിടുത്തെ വ്യാഖ്യാനവും നിലവിലുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ, ഹാദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സൂന്നത്തുകളെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്, വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചു പല അധ്യായങ്ങളും, പംക്തികളുമായി—ക്രമപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഖുർആൻ വ്യവസ്ഥപംക്തി എന്ന പ്രത്യേക തലപ്പെട്ടുകയറിയിട്ടുള്ളതായിരിക്കാണെന്നും അതിൽ ഹാദീസുകൾ ഹാദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും വരികയില്ല. ഖുർആന്റെ ഉള്ളിൽ വളരെ അധികമാണ് ഹാദീസുകൾ ഹാദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഏതെങ്കിലും വചനമോ, വാക്കോ അഥവാ സന്ദർഭമോ എടുത്തു ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളായിരിക്കും ഈ പംക്തിയിൽ സാധാരണ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുകൊള്ളുന്നത്. ഇക്കാരണത്താൽ, ഈ പ്രത്യേക പംക്തികളിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഹാദീസുകൾക്കാണ് ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന വിഷയത്തിൽ നമുക്ക് നബി (സ) യിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. അതുപോലെത്തന്നെ, നബി (സ) യുടെ വിരോധത്തോടുകൂടി അവിടുത്തെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന പരമ്പര മുറിക്കപ്പെട്ടതാകാം. പിന്നീടുള്ളവരെല്ലാം അവർക്കുണ്ടായ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിച്ചുപോരുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും ചിലർ ധരിക്കാറുള്ളതും പ്രചരിപ്പിക്കാറുള്ളതും തെറ്റാകുന്നു.

നബി (സ)യുടെ കാലത്തു ആവശ്യകില്ലാതിരുന്ന പലതും, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന വിഷയത്തിൽ പിന്നീടു ആവശ്യമായി വന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞുവരേണ്ടതാണ്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ചില സൂചനകൾ മാത്രമേ ഇവിടെ നൽകുന്നുള്ളൂ. ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തിന്—അറബിഭാഷാ പരിഭാഷാണെന്നതിനു പുറമെ—വ്യാഖ്യാനം, സാഹിത്യം, അലങ്കാരം ആദിയായ ഗാസകങ്ങളിലും വ്യക്തപത്തി വേണം. പദങ്ങളുടെയും, വാചകങ്ങളുടെയും, ലോകനാവിശേഷതകളും, അവയിൽ അടങ്ങിയ പ്രത്യേകതകളും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇതു ആവശ്യമാകുന്നു. സാധാരണ ഉപയോഗത്തിലില്ലാത്ത പദങ്ങളും, പ്രയോഗങ്ങളും, അർത്ഥവൈവിധ്യം വരുന്ന പദങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിചയിക്കുകയും, പരിശോധിക്കുകയും വേണം. സഹാബികൾ, താബിഉകൾ, തുടങ്ങിയ മുൻഗാമികളായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രസ്താവനകളും, അഭിപ്രായങ്ങളും ആരാജ്യേണമെന്നും, ഇസ്ലാമിക ചരിത്രങ്ങളും പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആയത്തുകളുടെ അവതരണ രീതികൾ, അവതരിച്ച സന്ദർഭങ്ങൾ മുതലായവയും, അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഖുർആനിൽ നിന്നും, ഹദീസിൽനിന്നും മതവിധികൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

ക്കുന്നതിന് ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത കർമ്മശാസ്ത്രനിദാനവും അറിയേണ്ടതുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പലതും ഒരു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

നിസ്വാർത്ഥവും നിഷ്കളങ്കവുമായ ഹൃദയം, ഖുർആൻ എന്ത് പ്രസ്താവിക്കുന്നുവോ അത്—ആരുടെ ഇഷ്ടത്തിനോ, ആർക്കുവേണ്ടിനോ, താല്പര്യത്തിനോ നിരക്കാത്തതായാലും ശരി—അപ്പടി സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ള മനസ്സാണിത്. വളച്ചു തീരിച്ചോ മുൻവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തോ സ്വന്തം താല്പര്യം നേടുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, മൗനക്കുറേ ഉള്ളടക്കം തുറന്നുകാണിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധത, താൻ പറയുന്നതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ ഉത്തരം പറയേണ്ടി വരുമെന്ന ബോധം, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലത്തിലുള്ള തോഹം, ഉദ്ദേശ്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ അത് തുറന്ന് പറയുവാനുള്ള മനക്കരുത്വം, സത്യവും ന്യായവും ആർപറഞ്ഞാലും സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധത മുതലായ ഗുണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനാവിന് അവശ്യം ആവശ്യമാകുന്നു. പണ്ഡിതൻമാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കണ്ടുവോ, അവ തമ്മിൽ, കഴിയുന്നത്ര യോജിപ്പിച്ച് നല്ലനിലക്ക് വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. മറിച്ച്, വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങൾ പൊക്കിക്കൊണ്ടിട്ടും, പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യം സാധിച്ചും പുറംതള്ളിക്കളയുവാൻ തുനിയുകയല്ല വേണ്ടത്. വ്യക്തമായ തെളിവുവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതെ, ആരുടെ അഭിപ്രായവും തള്ളിക്കളയുകയോ, സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യരുത്. ആയത്തുകളുടെ വിവരണങ്ങളിൽ, കാലോചിതമായ സംഗതികളെ സ്വീകരിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതും ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ആയത്തുകൾക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലാത്ത പുതിയ അർത്ഥം കല്പിച്ചുണ്ടാക്കി കാലത്തിനൊത്ത് വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ മുതിരുന്നത് വമ്പിച്ച അനീതിയുമാകുന്നു.

വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടുന്ന രീതി.

പ്രമുഖരായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പല നിലക്കും പ്രസിദ്ധി നേടിയ രണ്ട് മഹാനുരാഗം. ഇമാം ഇബ്നുജരീർത്ഥബ്ദീ (റ)യും, ഇമാം ഇബ്നുനുകമീറും (റ). (*)ഇബ്നു ജരീർ (റ) ഹിജ്ര 3൨൦ നൂറാണ്ടിൽ ജീവിച്ച് 4൦൦ നൂറാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിൽ—ഹി: 310ൽ അന്തരിച്ച ആളാണ്. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിലെ നാലാലെ ഹാദീസിലും, ഇസ്ലാം ചരിത്രത്തിലും ലോകപ്രസിദ്ധിനേടിയ ഒരു മഹാനുരാഗമേ. ഖുർആന്റെയും ഹാദീസിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ—സഹാബികളുടെയും, താബിഇങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ മുമ്പിൽവെച്ചുകൊണ്ടും, അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളിൽ ലക്ഷ്യസാധിതം പരിശോധിച്ച് വിധി കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടും—വിരചിതമായ ഒരു മഹൽ ഗ്രന്ഥമത്രെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധ തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥം (جامع البیان في تفسير القرآن). 'അതുപോലെ യുള്ള ഒരു തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥം മറ്റൊരാലും രചിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല എന്നകാര്യത്തിൽ മുസ്ലിം സമുദായത്തിനിടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല' എന്നാണ്, ഇമാം നവവീ (റ) അതിനെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഖുർആനും, ഹാദീസും ധാരാളക്കണക്കിൽ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടും, കാര്യകാരണസാധിതം വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തു കൊണ്ടും—മുൻഗാമികളായ മഹാൻമാരുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഒട്ടും വ്യതിചലിക്കാതെ—ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനിച്ച മാധ്യകാല പണ്ഡിതനാണ് ഇബ്നുനുകമീർ (റ). ഇദ്ദേഹം ഹിജ്ര 774ൽ അന്തരിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥം, (تفسير النجاشي) പൂർവ്വ നൂറാണ്ടുകളുടെശേഷം രചിക്കപ്പെട്ട തഫ്സീറുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതും, എല്ലാവരായും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതുമായതാണ്. ഈ രണ്ട് മഹൽഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും മുഖവുരകളിൽ ആ മഹാനുരാഗ രചനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവയിലെ പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങളാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം പ്രധാനമായി അവലംബമാക്കുന്നത്.

ഖുർആൻ, ഹാദീസ്, സഹാബികളുടെ വചനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ തെളിവുകൾ നിരത്തിക്കാട്ടിരിക്കുന്നത് ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനസംബന്ധമായ പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും—കാര്യകാരണത്തോടുകൂടി—സൂചിപ്പിക്കും. സംസാരിച്ചശേഷം ഇബ്നുജരീർ (റ) പ്രസ്താവിച്ച ചില വരികളുടെ സംഗ്രഹം ഇപ്രകാരമാകുന്നു:—

'ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പല വശങ്ങളെക്കുറിച്ചും നാം ഇതിനുകുമ്പ് സംസാരിച്ചു. ഖുർആന്റെ വ്യാഖ്യാനം കൊള്ളത്തിൽ ഇങ്ങിനെ മൂന്നു വിധത്തിലാണെന്നും നാം പ്രസ്താവിച്ചു:—അതിലൊന്നു അല്ലാഹുവിന്റേതും അറിയാവുന്നതും, മറ്റൊന്നും അറിയുവാൻ കഴിയാത്തതുമായതും. അന്ത്യഘട്ടത്തിന്റെ (ഖിയാമത്തുനാളിന്റെ) സമയം. ഈസാ (അ) ഇറങ്ങിവരുന്ന സമയം, കാഹളത്തിൽ ഉരുത്തുന്ന സമയം എന്നിങ്ങനെ വരാനിരിക്കുന്ന

സംഭവങ്ങളുടെ സമയങ്ങളും അതുപോലെത്തന്നെ മറ്റു കാര്യങ്ങളുമാണിത്. രണ്ടാമത്തേതും, നബി (സ)ന്റെ മാത്രം അതായത്: നബി (സ) തിരുമേനി വിവരിച്ചു കൊടുക്കാതെ ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്തവ. (മതവി അറിയുന്നവർക്ക് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ, അറബിഭാഷയും, അതിന്റെ വ്യാകരണവും അറിയുന്ന

‘യഥാർത്ഥം’ ഇതാണെങ്കിൽ, ജനങ്ങൾക്ക് അറിയുവാൻ സാധ്യമായ വശങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ സത്യത്തോടു യോജിക്കുവാൻ ഏറ്റവും അവകാശപ്പെട്ടവരും, ഏറ്റവും വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ സഹിതം വ്യാഖ്യാന വിവരണം നൽകുന്നവരും ഇങ്ങിനെത്തന്നെ വരേണ്ടിരിക്കും. അതായത് നബി, (സ)യിൽ നിന്ന് വ്യാഖ്യാനം ലഭിക്കേണ്ടുന്ന വിഷയത്തിൽ, നബി (സ)യുടെ ഹദീസുകൾ വഴി കൂടുതൽ തെളിവു നൽകുന്നവർ. പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയും പ്രസിദ്ധമായ ഹദീസുകളെ ഉദാഹരിച്ചോ, അല്ലെങ്കിൽ, വിശ്വസ്യതയും, മര്യാദക്കാര്യമായ നിവേദകൻമാരിൽ നിന്നു ഉദാഹരിച്ചോ ഇത് ചെയ്യാം. അല്ലാത്തപക്ഷം ഹദീസുകളുടെ ബലാബലം പരിശോധിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും ഇത് ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഭാഷാജ്ഞാനങ്ങൾ വഴി ലഭിക്കാവുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ, ഭാഷക്കാരുടെ പ്രസിദ്ധ കവിതകളിൽനിന്നോ, അവർക്കിടയിൽ സുപരിചിതമായ സംസാരശൈലികളിൽനിന്നോ സാക്ഷ്യം നൽകിക്കൊണ്ടായിരിക്കണം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. മുൻഗാമികളായ സഹാബികൾ, ഇമാമുകൾ, പിൻഗാമികളായ താബിഉകൾ, സമുദായത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാർ എന്നിവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പുറത്തുപോകാതിരിക്കുന്നപക്ഷം—ഇങ്ങിനെയുള്ള വ്യാഖ്യാനം ആരുടേതായിരുന്നാലും ശരി—ആ വിവരണവും, വ്യാഖ്യാനവും കൊള്ളാവുന്നതാകുന്നു. (തഫ്സീർ ഇബ്നുനുജീർ വാ: 1 പേ: 21.)

എനി, ഇബ്നുനുകുമാർ (റ) ചെയ്ത പ്രസ്താവനയിലെ പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

‘ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം ഏതാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറയണം:—ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗമിതാണ്: ഖുർആൻ കൊണ്ടു തന്നെ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുക. ഓടിയത് സാമാന്യമായി ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞ വിഷയം മറ്റൊരിടത്തു വിശദീകരിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കും. അതിനു സാധ്യമാകാതെ വന്നാൽ, നീ ‘സുന്നത്തി’നെ മറ്റുകൊണ്ടു പിടിച്ചുകൊള്ളുക. അത് ഖുർആനെ വിവരിച്ചുതരുന്നതും, വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നതുമാണ്. ദൈവയുമല്ല, നബി (സ) ഏതെല്ലാം കാര്യം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതെല്ലാം തന്നെ, തിരുമേനി ഖുർആനിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചതാണ് എന്നത്രെ ഇമാം ശാഫി (റ) പറയുന്നത്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: بِالنِّبِيِّ كَيْفَ لَا يَأْتِيكُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأَن كَانَ لَكُم بَيِّنَاتٌ مِّنْ دُونِ النَّبِيِّ فَتَيَسَّلُوا فِيهَا (നിനക്ക് അല്ലാഹു കാണിച്ചു—മനസ്സിലാക്കി—തന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ നീ വിധി നടത്തുവാനായി നാം നിനക്കു യഥാർത്ഥപ്രകാരം വേദഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. നീ ചതിയന്മാർക്കുവേണ്ടി തർക്കം നടത്തുന്നവനാകരുത്) അല്ലാഹു വീണ്ടും പറയുന്നു: وَمَا يَكْفُرُ بِكُمُ الْكِتَابُ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِهِ رَحْمَةً مِنَّا وَمُنَازَاجَاتٍ (അവർ യാതൊന്നിൽ ചിന്നിച്ചിരിക്കുന്നവരോ അതു നീ അവർക്കു വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻവേണ്ടിയും, വിശ്വസിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനവും കാരുണ്യവുമായിക്കൊണ്ടും അല്ലാതെ, നാം നിന്റെമേൽ വേദഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.) وَلَا يَكْفُرُ بِكُمُ الْكِتَابُ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِهِ رَحْمَةً مِنَّا وَمُنَازَاجَاتٍ (മനുഷ്യർക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് നീ അവർക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻവേണ്ടിയും അവർ ചിന്തിച്ചുകൊടുവാൻ വേണ്ടിയും നാം നിനക്ക് പ്രമാണം—ഖുർആൻ—അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.)

‘ഇതുകൊണ്ടാണ്’ സൂൽ(സ) ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തത്: لَا يَكْفُرُ بِكُمُ الْكِتَابُ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِهِ رَحْمَةً مِنَّا وَمُنَازَاجَاتٍ (അറിയുക: എനിക്ക് ഖുർആനും, അതോടൊപ്പം ദൈവയുടേതുകൂടി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.) തിരുമേനിയുടെ സുന്നത്താണ് ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. വാസ്തവത്തിൽ, സുന്നത്തും നബി(സ)ന്റെ ലഭിക്കുന്ന വഹ്യാതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ഖുർആൻ (വേദഗ്രന്ഥമെന്ന നിലക്ക്) പാരായണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. സുന്നത്ത് (ആ നിലക്ക്) പാരായണം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഈ വസ്തുത അനേക ലക്ഷ്യങ്ങൾ മുഖേന ഇമാം ശാഫി (റ) മുതലായ മഹാൻമാർ തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അത് വിവരിക്കേണ്ടുന്ന സ്ഥാനം ഇതില്ല. ഖുർആന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഖുർആനിൽ നിന്നുതന്നെ അന്വേഷിക്കുക, ലഭിക്കാത്തപക്ഷം സുന്നത്തിൽനിന്നും. ഇതാണിവിടെ പറയുവാനുള്ളത്.

‘മുആദ’ (مُرَاد)നെ യമനിയിലേക്കു അയച്ചപ്പോൾ നബി(സ) അദ്ദേഹത്തോടു നിർദ്ദേശിച്ചത് ഇങ്ങിനെതായിരുന്നു. തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു: നീ ഏതനുസരിച്ച് വിധിക്കും? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: അല്ലാഹുവിന്റെ കീഴ്ത്താബനുസരിച്ച്. തിരുമേനി: അല്ലാഹുവിന്റെ കീഴ്ത്താബിൽ നീ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലാ? മുആദ: എന്നാൽ

കുറേപ്പേർക്ക് നസ്രാളിന്റെ സുന്നത്തായതുകൊണ്ട് അത് (അതിലും) കണ്ടില്ലെങ്കിലും? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: അത് അറിയാം. ആരും അല്ല. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെഞ്ചിൽ (സന്തോഷപൂർവ്വം) കൊട്ടി വെട്ടിയ ഇടിനെ പറഞ്ഞു. അല്ലാഹുവിന്റെ നസ്രാളി തൃപ്തിപ്പെടുന്ന കാര്യത്തിലേക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ നസ്രാളിക്ക് മുമ്പ് ഉത്ഭവിച്ച അല്ലാഹുവിന് സർവ്വസംയുക്തിയും! ഈ ഹദീസ് പല ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, നിവേദനപരമ്പര നല്ലതാണെന്ന് സ്മരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്. (*)

'ഖുർആനിലും, സുന്നത്തിലും വ്യാഖ്യാനം കണ്ടെത്താത്തപ്പോൾ നാം സഹാബികളുടെ വചനങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങണം. മറ്റൊരു കൈവന്നിട്ടില്ലാത്ത അവസരങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളും ലഭിച്ചവരാണല്ലോ അവർ. തികഞ്ഞ ബുദ്ധിശക്തിയും, യഥാർത്ഥമായ വിജ്ഞാനവും സൽക്കർമ്മശീലവും അവർക്ക്—അവരിൽനിന്നുള്ള പണ്ഡിതന്മാരായ മഹാൻകാർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും—നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇബ്നു കഥീർ (റ) ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'താനല്ലാത്ത മറ്റൊരു ഇലാഹും ഇല്ലാത്തവനായ അല്ലാഹുതന്നെയാണി! അല്ലാഹുവിന്റെ കിത്താബിന്റെ ഖുർആൻ ആയത്. ആരുടെ കാര്യത്തിൽ അവതരിച്ചുവെന്നും എവിടെവെച്ച് അവതരിച്ചുവെന്നും എന്നിക്ക് നല്ലപോലെ അറിയാത്തതായിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ കിത്താബിനെപ്പറ്റി എന്തൊരു അറിയുന്ന ഒരാൾ, വാഹനം ചെന്നെത്താറുവന്ന വല്ല സ്മലത്തും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കലേക്ക് പോകുകയായിരുന്നു.' ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) നിന്നും അത് 'മശ' (ح - العن) ഉദ്ധരിക്കുന്നു. 'ഞങ്ങളിൽ—സഹാബികളിൽ—ഒരാൾ ഒരു പത്ത് ആയത് പഠിച്ചാൽ, അവയുടെ സാരങ്ങളും, അവയനുസരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനവും മനസ്സിലാക്കാതെ അതിനപ്പുറം കടക്കുകയല്ലായിരുന്നു.' അബൂഅബ്ദീർ—ഹാമൻ സലമി (റ) പറയുന്നു: 'ഞങ്ങൾക്ക് ഖുർആൻ മാതിരിയെന്നവർ (സഹാബികൾ) ഞങ്ങളോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: 'നബി (സ) യിൽ നിന്ന് തങ്ങൾ ഖുർആൻ മാതിരിപ്പെട്ടിരുന്നു. പത്ത് ആയതുപോലെ പഠിച്ചാൽ, അവയിൽ അടങ്ങിയ കാര്യം പ്രവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ട് വരാതെ അവയുടെ പുറകെ വേറെ ആയത്തുകൾ ഞങ്ങൾ പഠിക്കുകയല്ല. അങ്ങനെ, ഖുർആനും അതനുസരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനവും ഒന്നിച്ചുതന്നെ ഞങ്ങൾ പഠിച്ചു.

ഇബ്നു കഥീർ (റ) തുടരുന്നു. 'സഹാബികളിൽ ഖുർആനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിയുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളാണ് തിരുമേനിയുടെ പിതൃവ്യപുത്രൻ അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അബ്ബാസ് (റ). തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥനാഫലമായി 'തർജ്ജുമാനുകൽ ഖുർആൻ' (ترجمان القرآن) ഖുർആന്റെ വ്യാഖ്യാതാവ് എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായി. 'അല്ലാഹുവേ, ഇവന് മതത്തിൽ വിജ്ഞാനം നൽകുകയും, വ്യാഖ്യാനം പഠിപ്പിക്കുകയുംവേണമേ! اللهم علمني ما ينفعي' എന്നു തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി 'ദുആ' ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ഇബ്നു മസ്ഊദ് 'ഖുർആന്റെ വളരെ നല്ല മെട്രിഷ്യനാണ്' ഇബ്നു അബ്ബാസ് എന്ന പദത്തിലിരിക്കുന്നു; ഹിദ്ര 23ലാണ് ഇബ്നു മസ്ഊദ് ഉദ്ദേശ്യം (റ)ന്റെ വിരോധം അതിനുശേഷം ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) 36 കൊല്ലം ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ)നുശേഷവും അദ്ദേഹം എത്രയോ വിജ്ഞാനങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുമല്ലോ. അലി (റ) മരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തെ ഹജ്ജിന്റെ അമീനായി നിയമിച്ചിരുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിൽ സൂറത്തുൽ ബഖറ-സൂറത്തുസ്സറാഅെന്നും ഒരു രിവായത്തുണ്ട്.—മാതി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയുണ്ടായി. മോമക്കാരും, തൂർക്കികളും, ദൈലമു (***) കാരും ആ വ്യാഖ്യാനം കേട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരെല്ലാം ഇസ്ലാമിൽ വരുമായിരുന്നു.' എന്നിങ്ങനെ അബൂവാഇൽ (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

'ഇങ്ങനെയുള്ള കാരണങ്ങൾക്കൊണ്ടാണ് ഇസ്ലാമിൽ (***) സൂറ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഫ്സീറിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്ന മിക്ക വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ), ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) എന്നീ രണ്ടുപേരിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളായത്. എങ്കിലും, വേദക്കാരിൽനിന്നു ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ നബി (സ) അനുവദിച്ച ഇനത്തിൽപ്പെട്ട ചില പ്രസ്താവനകൾ സഹാബികൾ മുഖേന ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും അദ്ദേഹം—സൂറ (റ)—ചിലപ്പോൾ ഉദ്ധരിക്കാറുണ്ട്. തിരുമേനി അരുളിച്ചെയ്തതു ഇതാണ്: 'بَرَاءَةُ وَحْدَانِيَّةِ إِبْرَاهِيمَ عَلَى كَذْبِ عَالِيهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ' (ഒരു ആയത്തായിരുന്നാൽപോലും നിങ്ങൾ എന്നിൽനിന്നും മറ്റുള്ളവർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കണം. ഇസ്രാഇലിൽനിന്നും ഉദ്ധരിക്കാം. വിരോധമില്ല. ആരെങ്കിലും എന്റെമേൽ കരുതിക്കൂട്ടി കളവുപറയുന്നപക്ഷം

(*) അബൂവേവൂസ് ദിർമദി, മാരിമി (റ) എന്നിവർ ഉദ്ധരിച്ച പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഹദീസാണിത്. ഇത് നാം മുൻപാക്കൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(**) കാബൂപിന്മൽ കടലിന്റെ പതക്കുമാഗത്തു സ്മിതിചെയ്യുന്ന ഗിലാനി (جلائن) ലേഖക പ്രദേശം.

(***) اسماعيل بن عبد الرحمن بن زيد الكندي - ح

പ്പറയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്നി, അറിയാതെയാണിത് ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, അവൻ അബദ്ധം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരംതന്നെ, പ്രയോജനമില്ലാത്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ എടുത്തുകൊടുക്കുന്നവരും, സാരം നോക്കുമ്പോൾ ഒന്നോ രണ്ടോ അഭിപ്രായമായി അവശേഷിക്കുമാറ് വാക്കുകളിൽ മാത്രം പരസ്പര വ്യത്യാസമുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നവരും വ്യഥാ സമയം ചിലവഴിക്കുകയത്ര ചെയ്യുന്നത്.

ഇബ്നു കമീർ (റ) തുടരുന്നു. 'മറ്റൊരു വിഷയം: എന്നി വ്യർത്ഥനിലും സുന്നത്തിലും വ്യാഖ്യാനം കണ്ടെത്തിയില്ല. സഹാബികളിൽ നിന്നും ലഭിച്ചില്ല, എന്നാലോ? ഈ അവസരത്തിൽ അധിക ഇമാമുകളും (പണ്ഡിതനെന്നർത്ഥം) താബികളുടെ പ്രസ്താവനകളിലേക്കാണ് മടങ്ങാനുള്ളത്. താബികളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനിയായ ഹൊനാബ് മുജാഹിദ് (റ). അദ്ദേഹം വ്യർത്ഥൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം (دليل قاطع) തന്നെയാകുന്നു. മുഹമ്മദ്ബ്നു ഇസ്മായീൽ (റ) പറഞ്ഞതുപോലെ, മുസ്ഹഫിന്റെ ആദ്യം മുതൽ അവസാനംവരെ ഓരോ ആയത്തി (വചനത്തി)ലും നിറുത്തി അതിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)ന്റെ അടുക്കൽനിന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം വ്യർത്ഥൻ പരിശോധന നടത്തിയ ആളാണ് മുജാഹിദ് (റ). ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) തന്നെ ഇദ്ദേഹം വ്യർത്ഥൻ വ്യാഖ്യാനം പഠിച്ചു എഴുതിയെടുത്തിരുന്നതായി ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)യും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് 'മുജാഹിദ്നിന്നു നിനക്കു തഹ്സീർ ലഭിച്ചാൽ അതു തന്നെ മതി' എന്ന് സുഫ്യാൻ മൗദി (റ) പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നതും. അപ്രകാരം തന്നെ, സുബ്ബ്നു ജുബൈർ, ഇക്രിമഃ, അബ്ദുൽ ഹസൻബ സമീ, മസ്റൂഖ്, സുബ്ബ്നു മുസയ്യബ്, അബ്ദുൽ ആലിയ, റബീഉ, ഖത്താദഃ, ഖുഹ്-ഹാക്ക് മുതലായ താബികൾ ഇവരുടെ പിൻഗാമികളായ 'താബിഉത്താബികൾ, അവരുടെ ശേഷമുള്ളവർ ഇവരെല്ലാം വ്യർത്ഥൻ വചനത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും നോക്കണം.

'ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ പ്രസ്താവനകൾ ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോൾ, വാചകങ്ങളിൽ പരസ്പരം വ്യത്യാസം കണ്ടെത്തും. വിവരമില്ലാത്ത ആളുകൾ അവയെല്ലാം വെറുനെ അഭിപ്രായങ്ങളാണെന്നു ധരിക്കുകയും, അങ്ങനെ ആ നിലക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തേക്കാം. വാസ്തവം അതായിരിക്കുകയുമില്ല. ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ, ചിലർ സ്വയംകരമായ വാക്കുകളിലും, മറ്റു ചിലർ അതിന്നു സമാനമായ സദൃശമായ ആയ വേറെ വാക്കുകളിലും സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. സാരത്തിൽ എല്ലാം ഒന്നായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. മിക്കപ്പോഴും ഇങ്ങിനെയാണിരിക്കും സംഭവിക്കുക. ബുദ്ധിമാനായ മുഹമ്മിദ് (വ്യാഖ്യാതാവ്) ഈ വസ്തുത ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ശുഅബ് (റ) മുതലായവർ ഇങ്ങിനെ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു: 'താബികളുടെ പ്രസ്താവനകൾ ശാഖാപരമായ കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും തെളിവല്ല എന്നിരിക്കെ, എങ്ങിനെയാണ് വ്യർത്ഥൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അവ തെളിവായിത്തീരുക?' ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം, മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു എതിരിൽ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ തെളിവാകുന്നില്ല എന്നത്രെ. നേരെമറിച്ചു താബികൾ ഏകോപിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം തെളിവാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. അവർ ഏകോപിക്കാതെ മിന്നിച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിലോ? അപ്പോൾ, അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ അഭിപ്രായം അവരിൽപ്പെട്ടവരോ ശേഷമുള്ളവരോ ആയ മറ്റുള്ളവർക്കെതിരിൽ തെളിവാകുന്നതല്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, വ്യർത്ഥന്റെ ഭാഷ, സുന്നത്ത്, അറബിഭാഷാശൈലി, സഹാബികളുടെ വാക്കുകൾ മുതലായതിലേക്കു മടങ്ങേണ്ടതാണ്.

സ്വന്തം അഭിപ്രായത്തിനൊത്തു വ്യർത്ഥൻ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു 'ഹറാമ്'കുന്നു. നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്തതായി ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഇപ്രകാരം നിവേദനം ചെയ്യുന്നു. **أما رأيت ما لا يلزمنا ولا يلزمنا** (ആരെങ്കിലും വ്യർത്ഥനിൽ തന്റെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചോ, തന്നിക്കറിയാത്തതിനെക്കുറിച്ചോ പ്രസ്താവിക്കുന്നതായാൽ, അവൻ തന്റെ ഇരിപ്പിടം നരകത്തിൽനിന്നും പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയുള്ളതല്ല) ഈ ഹദീസ് ഇബ്നുജരീർ, തിർമദി, അബുദാവൂദ്, നസായ് മുതലായവർ ഉൾക്കൊള്ളുകയും, മറ്റൊരു 'റിവായത്തി'ലെ വാക്യം ഇതാണ്: **أما رأيت ما لا يلزمنا ولا يلزمنا** (ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ കിത്താബിൽ തന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുകയും, എന്നിട്ടതു നേരായിരിക്കുകയും ചെയ്താലും അവൻ പിഴച്ചുപോയി.) കാരണം, അവൻ തന്നിക്കു വിവരമില്ലാത്തതിനായി സാഹസം പ്രവർത്തിക്കുകയും, കല്പിക്കപ്പെടാത്തതിൽ തലയിടുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ശരിയാണെന്നുവന്നാൽ തന്നെ-അറിവില്ലാത്തവൻ കൽപിക്കുന്ന വിധി ശരിയായിരുന്നാലും അവൻ നരകത്തിലായിരിക്കുമെന്ന് (ഹദീസിൽ) വന്നിട്ടുള്ളതുപോലെ-വേണ്ടാത്ത വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചത് നിമിത്തം അവൻ അബദ്ധം പ്രവർത്തിച്ചവനായിത്തീരുന്നു. വ്യഭിചാരാരോപണം ചെയ്യുകയും, അതിന് നാല് സാക്ഷികളെ കൊണ്ട് വരാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പറയുന്നു: **أولئك الذين هم في صفة** (അവർ സാക്ഷികളെ കൊണ്ടുവരാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ അവർ തന്നെയാണ് കളവു പറയുന്നവർ.) ആരോപണം യഥാർത്ഥത്തിൽ സത്യമായിരുന്നാൽപ്പോലും നാലു സാക്ഷികളില്ലാത്തപക്ഷം, അവർ കളവു പറയുന്നവരാണെന്നാണല്ലോ ഈ വചനം വിധിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുവാൻ

പാടില്ലാത്ത പ്രസ്താവനയാണ് അവർ പുറപ്പെടുവിച്ചത് എന്നുള്ളതാണ് ഇതിന് കാരണം. മൂൻഗാമികളായ പല ഇങ്ങിനെത്തുള്ള കാരണങ്ങളാലാകുന്നു.

സൂക്ഷ്മമായി അറിയാത്തതോ, തെളിവ് വെച്ചിട്ടില്ലാത്തതോ ആയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പറയുവാൻ സഹാബി കൾ അബൂമുഖരിയ്യ തുടങ്ങിയ മുൻഗാമികൾ വളരെ വൈചന്ദ്യം കാണിച്ചിരുന്നുവെന്ന് സ്മരിക്കേണ്ട പല രീതികൾ ആകട്ടെ, ഉദാഹരണങ്ങളും തുടർന്നുകൊണ്ട് ഇബ്നുക്വമീർ (റ) ഉദ്യരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിലെ പ്രസ്കൃത ഭാഗംമാത്രം ഇവിടെ ഉദ്യരിക്കാം:—

'ഉമർ (റ) പ്രസംഗപീഠത്തിൽ നിന്ന് കൊണ്ട് (സ്വന്തം 'അബസ'യിലെ ١٢ ٢٢ (പ്രവർണ്ണവും മേച്ചൽ ചെടികളും) എന്ന വചനം ഓതിക്കൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: ٢٢ ('ഫാകിഫത്ത് ') നമുക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ٢ ('അബ് ') എന്തായിരിക്കും?' പിന്നീട് അദ്ദേഹം അന്നോടായിത്തന്നെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'ഉമറേ, (ഇതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു) നീ ഇങ്ങിനെ വിഷമം പോറ്റുന്നത് എന്തിനാണ്?' ഭൂമിയിൽ ഉൽപാദിക്കുന്ന ചെടിവർണ്ണമാണ് 'അബ്' എന്ന അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാതിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. പക്ഷേ, (ആയത്തിന്റെ അൽപവും ഗ്രഹിക്കുവാൻ) അതു എങ്ങിനെത്തന്നെ സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തേണ്ടതില്ല എന്നാണു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) നോട് ഒരായ, 'ആയിരം കൊല്ലത്തോളം വലുപ്പമുള്ള ദിവസം (بعض ما كان من أيامهم) ' (32:5) എന്ന അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ മറിച്ചു ചോദിച്ചു: 'അബ്ബാസായിരം കൊല്ലത്തോളം വലുപ്പമുള്ള ദിവസം (بعض ما كان من أيامهم) (70:4) എന്ത അല്ലാഹു പറഞ്ഞതു എന്താണ്?' ചോദ്യകർത്താവു മറുപടി പറഞ്ഞു: 'അതു പറഞ്ഞുതരുവാൻ വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് ഞാൻ താങ്കളോടു ചോദിക്കുന്നതും.' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അങ്ങിനെ രണ്ടുദിവസത്തെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവ ഏതാണെന്ന് അല്ലാഹുവിനറിയാം.' തനിക്കു അറിയാത്തതിന് വ്യാഖ്യാനം നൽകുവാൻ ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല എന്നു ചുരുക്കം. മസ്റൂഖ് (റ) പ്രസ്താവിക്കുന്നു: **أما في قوله تعالى (فأما يومئذ لا ينفعهم ولا يضرهم ولا يكفونهم) (32:5)** (നിങ്ങൾ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത് സൂക്ഷിക്കണം. കാരണം, നിശ്ചയമായും അത് അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് നിവേദനം ചെയ്യപ്പെടും.)

പിന്നീട് ഇബ്നുക്വമീർ (റ) തുടരുന്നു: 'മേലുദ്യരിച്ചതും, അതുപോലുള്ളതുമായ ബലവത്തായ പല രീതികളും മൂൻഗാമികളായ ഇമാമുകളിൽനിന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾക്കറിയില്ലാത്തതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ സഹസാരിക്കുന്നത് അവരെല്ലാവരും തെറ്റായി ഗണിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് അവയെല്ലാം കാട്ടിത്തന്നത്. എന്നാൽ, ഓരോരുത്തരും, മതവിജ്ഞാനം മുമ്പെന്നയും ലഭിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനം പറയുന്നതിൽ വിരോധമില്ലതാനും. അതു കൊണ്ടാണ് മേൽപറഞ്ഞവരും, അല്ലാത്തവരുമായ മഹാൻമാരിൽനിന്ന് വ്യാഖ്യാനസംബന്ധമായ പ്രസ്താവനകൾ പലതും നിവേദനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതും. എന്നുവെച്ചാൽ, അവർ തങ്ങൾക്കറിയാവുന്നതിൽ സംസാരിക്കുകയും, അറിയാത്തതിൽ മൗനമവലംബിക്കുകയും ചെയ്തു. അതാണല്ലോ ഏവരുടേയും കടമ.

അറിവില്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി മൗനം അവലംബിക്കുന്നത് നിർബന്ധമാണെന്നപോലെത്തന്നെ, അറിയാവുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ആരെങ്കിലും ചോദിക്കുമ്പോൾ അതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കലും നിർബന്ധമാകുന്നു. നിശ്ചയമായും നബിളെ—വേദഗ്രന്ഥം—ജനങ്ങൾക്കു വിവരിച്ചുകൊടുക്കണം, അതിനെ ഒളിച്ചുവെക്കരുത്. (3: 187) എന്ന അല്ലാഹു പറയുന്നു. **من سئل عن علم مكة الخ لم يقبله بل جاء من ربه** (ഒരു ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചു ഒരാളോടു ചോദിക്കപ്പെട്ടിട്ട് അവനത് ഒളിച്ചുവെച്ചാൽ, ഖിയാമത്തുനാളിൽ അവന് അഗ്നിയാലുള്ള ഒരു കടിത്താണ്ടുകൊണ്ട് കടിത്താണിടപ്പെടുന്നതാണ്.) എന്നുള്ള നബിവാചനവും പല ചാർട്ടങ്ങളിൽകൂടി നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

'അല്ലാഹുവിനുമാത്രം അറിയാവുന്ന ഭാഗങ്ങളും, പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അറിയാവുന്ന ഭാഗങ്ങളും, അറബികൾക്ക് തങ്ങളുടെ ഭാഷവഴി അറിയാവുന്നതും, ആർക്കും അറിയാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതും (ഇങ്ങിനെ പല ഇനങ്ങൾ) ഖുർആനിലുണ്ട്. ഈ വസ്തുത ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളത് ഇബ്നു ജരീർ (റ) ഇങ്ങിനെ ഉദ്യരിക്കുന്നു: **أما في قوله تعالى (فأما يومئذ لا ينفعهم ولا يضرهم ولا يكفونهم) (32:5)** (അഗ്നിയാലുള്ളതും, അറബികൾ തങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന തഹ്സീർ, ആർക്കും അറിയാതിരിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത തഹ്സീർ, പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അറിയാവുന്ന തഹ്സീർ, അല്ലാഹുഅല്ലാത്ത ഒരാൾക്കും അറിയാത്ത തഹ്സീർ ഇവയാണത്.)' [ഇബ്നു കമീറിൽനിന്നുള്ള ഉദ്യരണി ഇവിടെ അവസാനിച്ചു.]

ആർക്കും അറിയാതിരിക്കുവാൻപാടില്ലാത്തത് എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ വിവക്ഷ, പുല്ലാവരും അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന 'ഫലാഖും ഹറാമും' (അനുവദനീയവും നിഷിദ്ധവും) പോലെയുള്ള മതവിധികളാണെന്ന് ആ

രണ്ടു മഹാൻമാരുടെയും പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുൻഗാമികളായ മഹാൻമാർ സ്വീകരിച്ചുവന്നതും, അനുകരണീയവുമായ പൗരാണികരീതി - സലഫി ശൈലി - എങ്ങിനെ യായിരുന്നുവെന്ന് ഈ രണ്ട് മഹാൻമാരുടെയും മേലുദ്യമിച്ച പ്രസ്താവനകളിൽനിന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലായല്ലോ. അതേ മാർഗ്ഗം അനുകരിച്ചു അവർ തങ്ങളുടെ തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചുവന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പൗരാണിക തഫ്സീറുകളിൽ ഇബ്നു ജരീറിനും, മധ്യകാല തഫ്സീറുകളിൽ ഇബ്നു കമീറിനും ഉന്നതസ്ഥാനം ലഭിച്ചതും.

ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ, ഓരോ വാക്കിനും, ഓരോ ആയത്തിനും മുൻഗാമികൾ നൽകിയിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനം മാത്രമേ നൽകാവൂ എന്നും, അവരിൽനിന്ന് ലഭിക്കാത്ത യാതൊന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ എന്നും മേൽ വിവരിച്ചു തിരികെ നോക്കുക. ഈ പ്രസ്താവനകളുടെ രത്നച്ചുരുക്കം ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്: (1) മുൻഗാമികൾ ഏകോപിച്ച് അഭിപ്രായത്തിനെതിരായി സ്വന്തം അഭിപ്രായം പറയരുത്. (2) അവർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നിടത്ത് പ്രത്യേക ലക്ഷ്യം കൂടാതെ ഒന്നിന് മറ്റൊന്നിനേക്കാൾ മുൻഗണന നൽകരുത്. (3) ഖുർആന്റെ ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിൽനിന്നും, മതവിജ്ഞാനങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ പണ്ഡിതൻമാർക്കു അവകാശമുണ്ട്. എന്നാലും മുൻഗാമികൾ സ്വീകരിച്ചതിന് വിരുദ്ധമാകരുത്. (4) മറ്റൊരു പ്രസ്താവനകളെക്കാളും നബി (സ) യുടെ സുന്നത്തിനാണ് വില കല്പിക്കേണ്ടത്. രണ്ടാമതായി സഹാബികളുടെ പ്രസ്താവനകൾക്കും. (5) അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കും അറിയാവതല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ, ഖുർആന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു നേർക്കുമനേരെ സ്വപക്ഷമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനപ്പുറം കടന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൂടാത്തതാണ്. (6) നബി (സ) മുഖേന മാത്രം അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ, നബി (സ) യിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച വ്യാഖ്യാനം മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ. ബാക്കിയുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് മേൽപ്രകാരമുള്ള തത്വങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. (7) ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാത്തതുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സ്വന്തം അഭിപ്രായത്തിനോട് വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

അംഗീകൃത തത്വങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമല്ലാത്തതും, ഖുർആന്റെ ഭാഷാശൈലികളിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതുമായ വല്ല പുതിയ സാരങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, കാലോചിതമായ വിവരണ മുഖമേൽ അംഗീകരിച്ചതുകൊണ്ടോ, അനുയോജ്യമായ ഉദാഹരണങ്ങളും പ്രതിപാദനരീതികളും സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടോ ഒരാളുടെ വ്യാഖ്യാനം അയാളുടെ സ്വന്തം അഭിപ്രായമാണെന്ന് വരുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകുന്നതാണ് പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പുതിയ പുതിയ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ ഇടയായതും. ഒരാൾക്ക് ഒരു ആദർശമോ, അഭിപ്രായമോ ഉണ്ടായിരിക്കുക - അത് മതപരമോ, ഭൗതികമോ, ശാസ്ത്രീയമോ ഏതെങ്കിലുമൊരുതരം - അത് ഖുർആൻ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നോ, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുവെന്നോ, വരുന്നതിൽ അയാൾക്കു താൽപര്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുക, എന്നിട്ട് വല്ല പഴുതും കാണുമ്പോൾ അതനുസരിച്ച് ഖുർആൻ വചനങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക, ഇതാണ് സ്വന്തം അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനിക്കുക എന്ന് പറയുന്നത്. ഇതാണ് ആക്ഷേപാർഹവും കുറ്റകരവും. ആ ആദർശം - അല്ലെങ്കിൽ അഭിപ്രായം - യഥാർത്ഥത്തിൽ ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതായിരിക്കണമെന്നോ, അത് മാനം അവലംബിച്ചതായിരിക്കണമെന്നോ ഇല്ല. ഖുർആൻ പൊതുവിൽ അത് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള തത്വമാണെന്ന് വന്നാൽപോലും, ആ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതല്ലാത്ത ആയത്തുകളുടെ വിവരണത്തിൽ അത് ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ആക്ഷേപാർഹം തന്നെയാകുന്നു. പലർക്കും പിന്നയാറുള്ള ഒരു അമളിയും, അബദ്ധവുമുമാണിത്. ചിലപ്പോൾ സദുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി യായിരിക്കും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. ഓരോ ആയത്തിലെയും പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ ഏതാണോ അതിൽ ഏറ്റവും വരുത്താത്ത അതു വിവരിക്കുകയും, വ്യാഖ്യാനിക്കുകയുമാണ് വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യേണ്ടത്. വാചകങ്ങളുടെ ഘടനാവിശേഷതകളോ, മുൻഗാമികളിൽനിന്ന് അവയെപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളോ ഗൗനിക്കാതെ - അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാതെ - വാക്കുകളുടെ ഭാഷാർത്ഥം മാത്രം ആസ്പദമാക്കി അർത്ഥവ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നതും ചീത്തയായ അബദ്ധമാകുന്നു.

ഒരു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഖുർആൻ മുഴുവൻ ഭാഗവും ഹുദിസ്ഥമായിരിക്കുക എന്നത് വളരെ വമ്പിച്ച ഒരു നേട്ടമാണ്. ഒരു സ്ഥലത്ത് ഉദ്ദേശ്യം സ്വപക്ഷമായി കാണുന്നില്ലെങ്കിൽ, മറ്റ് സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് അതു സ്വപക്ഷമായി മനസ്സിലാക്കുവാനും മറ്റും ഇത് അത്യാവശ്യമത്രെ. മുഴുവൻ ഭാഗം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ, തത്സമയമായ വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു ആയത്തുകൾ വേണ്ടുമ്പോൾ മാർക്കുവർണ്ണകവണ്ണം പരിചയമുണ്ടായിരിക്കുകയെങ്കിലും ആവശ്യമാകുന്നു. ഇതും ഇല്ലാത്തപക്ഷം, പലപ്പോഴും അബദ്ധവും വിഷമവും പിന്നാക്കത്താക്കുന്നതാണ്. والله اعلم

യഹൂദികളിൽനിന്നോ, ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്നോ, അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നോ ഉദ്യമിക്കപ്പെടുന്നതെല്ലാം 'ഇസ്രാഇലിയ്യത്തിൽ' ഉൾപ്പെടുന്നു. സത്യാസത്യമോ, ന്യായാനന്യായമോ നോക്കാതെ കണ്ടാണു ഇത്

[illegible]

വല്ല വിഷയത്തിലും ഇസ്രാഹീലിയോട് തെളിവായെടുക്കുവാനോ, അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം ഒരു വിഷയം സ്ഥാപിക്കുവാനോ പാടില്ലതാനും. ഖുർആനിലോ, ഹദീസിലോ വന്നിട്ടുള്ളവല്ല വിഷയത്തോടു യോജിച്ചു കാണുന്ന ഭാഗം അസത്യമാണെന്നുവെച്ച് തള്ളിക്കളയുവാനും പാടില്ല. ഈ വസ്തുതയും നബി (സ) ഉണർത്തിയിട്ടുണ്ട്. റിപ്പോർട്ട് ഉമർ (റ) തന്നിട്ടു വേദത്തിൽനിന്ന് കിട്ടിയ ഒരു ഗ്രന്ഥവുമായി നബി (സ)യുടെ അടുക്കൽചെന്ന് വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ, തിരുമേനി കോപിച്ചുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ഇത് നിങ്ങൾക്ക് ഗുദ്യ വെള്ളയായ (കലർപ്പും സംശയവും കൂടാത്ത) വിധം കൊണ്ടുവന്നു തന്നിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവരോട് ഒന്നും ചോദിച്ചറിയില്ല. കാരണം, യഥാർത്ഥമായ വല്ലതും അവർ നിങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരുകയും നിങ്ങളതു വ്യാജമാക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അയഥാർത്ഥമായ വല്ലതും അവർ നിങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞു തരുകയും, നിങ്ങളത് സത്യമാക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം. ഏന്റെ ആത്മാവ് യാതൊരുവന്റെ കൈവശമാണോ അ വർത്തന്ന സത്യം! മൂസാ (അ) ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന് ഏതൊരു പിന്തുടരുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല.' (سَوْى حِيَا لَآ سَآ لَآ اَبَا) ഇതും അഹ്മദ്യം (റ) ഇബ്നു അബീശൈബ; (റ)യും മറ്റും ഉദ്യരിച്ചതാണ് ഈ ഹദീസ്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇബ്നു കമീർ (റ) പ്രസ്താവിച്ചത് നാം മുമ്പ് വായിച്ചുവല്ലോ.

വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ മനസ്സീരുത്തേണ്ട ചില വിഷയങ്ങൾ

1. "മുഹ്കമു മൂതശാബിഹു" (الحكم والمثابه)

'മുഹ്കമു' (مُحْكَم) എന്നാൽ, 'ബലവത്തായത്', ദൃഢപ്രധാനമായത്', നിയമബലമുള്ളത്' എന്നൊക്കെ അർത്ഥംവരുന്ന പദമാകുന്നു. സൂറത്തുഹൂദിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഖുർആനെപ്പറ്റി اَحْكَم (അതിന്റെ ആയത്തുകൾ ബലവത്താക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു) എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അനാവശ്യമോ, അകാര്യമോ ഇല്ലാതെ, സുദൃഢവും സുശക്തവുമായ സത്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞതാണ് അവ എന്ന് സാരം. 'മുതശാബിഹു' (مُتَشَابِه) എന്നാൽ, 'പരസ്പര സാദൃശ്യമുള്ളത്' എന്നർത്ഥം. സൂ: സൂരർ, 23ൽ اَمْثَلْ اَمْثَلْ (പരസ്പര സാദൃശ്യമുള്ള ഗ്രന്ഥം) എന്ന് അല്ലാഹു ഖുർആനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതായത്, വാചകത്തിന്റെ മേൽമയിലും, സാരങ്ങളുടെ ഉൽകൃഷ്ടതയിലും മെല്ലാം പരസ്പര സാദൃശ്യമുള്ളതും, ഒന്നിനൊന്ന് മെച്ചപ്പെട്ടതുമാണ് അതിലെ ഭാഗങ്ങൾ എന്നുദ്ദേശ്യം. അപ്പോൾ, ഒരുനിലക്കു നോക്കുമ്പോൾ ഖുർആൻ മുഴുവനും മുഹ്കമും, മറ്റൊരു നിലക്ക് നോക്കുമ്പോൾ അത് മുഴുവനും മുതശാബിഹും ആകുന്നു. അന്യോന്യം പൊരുത്തപ്പെടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അർത്ഥങ്ങളാണ് ഇവിടെ ഈ രണ്ടു പദങ്ങൾക്കു കല്പിതമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ, പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യമുള്ള രണ്ട് ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്ക് മങ്ങലിലും ഈ കല്പനയിലും പദങ്ങൾ ഖുർആനിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ മുഹ്കമിനെയും, മുതശാബിഹിനെയും കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നത്. വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്ന ഒരു വിഷയമാണിത്. സൂ:ആലൂ ഇംറാനിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു:—

യമാണിത്. സൂ:ആലു ഇംനാനിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു:—

مؤلفي الزلخات الكتاب في ايت محركات
من ام الكتاب راحر مشاهات فاما الذين في قلوبهم
زيف فيتعرفون ما تشاء من اجزاء الفتنه وابشاء
تأويله - ال عمران : ٧

സാരം: 'നിനക്കു വേദഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിട്ടുള്ളവൻ അവനത്രെ (അല്ലാഹുവത്രെ.) അതിൽ 'മുഹ്കമാ'യ (ദൃഢപ്രധാനമായ) ആയത്തുകളുണ്ട്. അവയത്രെ വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂലമായുള്ളത്. വേറെ ചിലത് 'മുതശാബിഹു'കളും (പരസ്പര സാദൃശ്യമുള്ളവയും) ആകുന്നു. എന്നാൽ, തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വക്രതയുള്ളവർ, കൃഷ്ണത്തെ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും, വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ-അഥവാ പൊതു ഉറിയുവാൻ-ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും അതിൽനിന്നും 'മുതശാബിഹു'യ്ക്കു തിന്മ പിന്നാലെ കൂടുന്നു.)

ഈ വചനത്തിലെ 'മുഹ്കമാ-മുതശാബിഹു'കളുടെ നിർവ്വചനം പല മഹാൻമാരും പല വാചകങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. ചില സൂറത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ കാണാവുന്ന കേവലാക്ഷരങ്ങൾ പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ പരലോക സംബന്ധമായ ആദ്യശ്ലോകാര്യങ്ങൾ പോലെ, യാഥാർത്ഥ്യം അല്ലാഹുവിന്നുമാത്രം അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ കാണും മുതശാബിഹു എന്ന പറയുന്നതു എന്നത്രെ ചിലരുടെ പക്ഷം. വേറെയും അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. അവയെല്ലാം പരിശോധിച്ചാൽ ലഭിക്കുന്ന ആകെ സാരവും, അവയിൽവെച്ച് ഏറ്റവും യുക്തമായി കാണുന്നതും ഇതാണ്: ഇബ്നു കുമീർ (റ) മുതലായ മഹാൻമാർ നൽകുന്ന നിർവ്വചനമാകുന്നു. അദ്ദേഹം 'മുഹ്കമാ'കൾക്ക് നൽകിയ നിർവ്വചനം ഇതാണ്: "أى بيئات وأحداث الدلالة لا تلبس على أحد (അതായത് ആശയക്കുഴപ്പമില്ലാത്തവണ്ണം സ്വപക്ഷമായും വ്യക്തമായും സാരം നൽകുന്നവ.) 'മുതശാബിഹു'കൾക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർവ്വചനം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: "أى تحت لآلئها من الآيات والآثار (അതായത്, പദങ്ങളും ഘടനയും നോക്കുമ്പോൾ-ഉദ്ദേശ്യം നോക്കുമ്പോഴും-മുഹ്കമാകുമ്പോൾ യോജിക്കുന്ന സാരമായിരിക്കുവാനും, കുറുവല്ല സാരവും ആയിരിക്കുവാനും ഹിതമുണ്ടായിരിക്കുന്നവ.)

ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗവും സാക്ഷാൽ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണെന്നു തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം പരസ്പര സാദൃശ്യമുള്ള ഒന്നിലധികം അർത്ഥസാരങ്ങൾ വരാവുന്ന മറ്റൊരു വിഭാഗവും ഖുർആനിലുണ്ട്. ആദ്യത്തെ വിഭാഗമാണ് ഖുർആന്റെ മൂലപ്രധാനമായ ഭാഗം. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട ആയത്തുകൾക്ക് വ്യാഖ്യാനം നൽകുവാനും, അതിന്റെ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദേശ്യം ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുവാനും മുതിരുന്നതാണ് കൃഷ്ണ സൂഷ്മിക്കലാണ്. അതിനു മിനക്കടക്കുന്നവർ ഹൃദയത്തിൽ വക്രത-അഥവാ ദുരുദ്ദേശ്യവും കാപട്യവും-ഉള്ളവരായിരിക്കും. സംശയം നേരിടുമ്പോൾ, ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിലേക്ക് മടങ്ങുകയും, അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കാര്യങ്ങൾക്ക് തീരുമാനം കാണുകയും വേണം. എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വചനം പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇതാണ് ശാഹ് വലിയുല്ലാഹി-ദഹ്ലവീ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ (*) 'അൽഫാസൂൽ കബീർ' (الفيء الكبير) എന്ന വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'മുഹ്കമാ'നും, മുതശാബിഹി'നും ഉദ്ദേശമെന്ന സഹിതം നൽകിയിട്ടുള്ള നിർവ്വചനങ്ങളും കൂടി നമുക്കൊന്ന് പരിശോധിക്കാം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:-

'അറിയുക: 'മുഹ്കമാ' എന്നാൽ, ഭാഷാപരിജ്ഞാനമുള്ളവന് ഒരു ഒരു ആശയം (സാരം) അല്ലാതെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതാകുന്നു. ആശയം മനസ്സിലാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പൂർവ്വ അർത്ഥങ്ങളുടെ നിലപാടാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടത്. അഥവാ, നമ്മുടെ കാലത്തുള്ള സൂക്ഷ്മഗവേഷകൻമാരുടെ നിലപാടല്ല. നിഷ്പ്രയോജനകരമായ സൂക്ഷ്മഗവേഷണം നടത്തൽ ഇന്നൊരു മഹാരോഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അത് 'മുഹ്കമാ'നെ 'മുതശാബിഹു' അറിയപ്പെട്ടതിനെ അറിയപ്പെടാത്തതും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. 'മുതശാബിഹു' എന്നാൽ, രണ്ടു (ഒന്നിലധികം) ആശയങ്ങൾ വരുവാൻ ഹിതമുള്ളതാകുന്നു.'

ആർക്കെങ്കിലും ഒന്നിലധികം സാരങ്ങൾ വരുവാനുള്ള കാരണങ്ങളും, ഓരോന്നിനും ഉദ്ദേശമെന്നങ്ങളും ദഹ്ലവീ (റ) വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്:- (1) ഒരു സർവ്വനാമം (الشمس) ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടാൽ

(*) ഖുർആൻ, ഹദീസ്, ഫിഖ്ഹ്, ശരീഅത്ത് നിയമരഹസ്യങ്ങൾ ആദിയായ ഇസ്ലാമിക വിഷയങ്ങളിൽ മഹൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനത്രെ ദഹ്ലവീ. (العلوى - رحمه الله) ഡൽഹിയിൽനിന്നുവന്ന ഈ ഹഫ്തബർഷം 1176ലാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. ഇന്ത്യൻ മുസ്ലിംകളിൽ-പണ്ഡിതന്മാരായ വിശേഷിച്ചും-മതപരവും വിജ്ഞാനപരവുമായ പുതിയ ഉണർവും, വിപ്ലവകരമായ പരിഷ്കരണങ്ങളും വരുത്തിയ ഒരു സമുദായമാണവർ കൂടിയായിരുന്നു ശാഹ് വലിയുല്ലാഹി. (الشمس في أصول الكبر) (ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന നിരാനങ്ങളിൽ മഹത്തായ വിജയം) എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥം-വലിപ്പത്തിൽ അധികമാണു മില്ലെങ്കിലും-ഉയർന്നതും ഉള്ളതും നോക്കുമ്പോൾ, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന രംഗത്തു ഒരു മഹത്തായ നേട്ടമാണ്.

ശാസ്ത്രവലിയുദ്ധാഹിദഹ് (റ) ഈ വചനം 'മുതശാബിഹി'നു ഉദാഹരണമായിക്കൊടുത്തത് വളരെ യുക്തമായിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. എന്നി, നമുക്ക് ആയത്തിന്റെ ബാക്കി ഭാഗത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാം:-

'ഹൃദയത്തിൽ വക്രതയുള്ളവർ മുതശാബിഹിന്റെ പിന്നാലെകൂടി കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുവാനും അതിന് വ്യാഖ്യാനം നൽകുവാനും ശ്രമിക്കുന്നതാണ്' എന്ന് അല്ലാഹു ആദ്യം പറഞ്ഞുവെല്ലോ. 'എന്നാൽ, അറിവിൽ അടിയുറച്ച ആളുകൾ, അഥവാ മതവിജ്ഞാനത്തിൽ പടുതലം നേടിയ പണ്ഡിതന്മാർ 'മുതശാബിഹി'കളായ ആയത്തിനെക്കുറിച്ച് എന്തുനില കൈക്കൊള്ളും? ഇതാണ് അല്ലാഹു അടുത്ത വാക്യത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. **بَلْ لَا يَكْفُرُ لَكُمْ عَنْهَا مِنْكُمْ مَنْ دَانَ** (അവർ പറയും:- ഞങ്ങൾ അതിൽ വിശ്വസിച്ചു. എല്ലാം ഞങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ളതാണ് എന്ന്). ഇതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു ഇങ്ങനെ പ്രശ്നംവെക്കുന്നു: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَأُوا الْبَيِّنَاتِ** (ബുദ്ധിമാന്മാരല്ലാതെ ഉററാലോചിക്കുന്നതല്ല.) അവർ ഇങ്ങനെ തുടർന്നു പ്രാർത്ഥനയും നടത്തും: **يَا أَيُّهَا اللَّهُ لَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا كِبَارًا** (ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, ഞങ്ങളെ നീ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കി തന്നിട്ടുള്ളതിനുശേഷം, ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ തെറ്റിച്ചുകയറ്റരുതേ! ഞങ്ങൾക്ക് നിന്റെ പക്കൽ നിന്ന് നീ കാര്യവും പ്രദാനം ചെയ്യുകയും വേണമേ! നിശ്ചയമായും നീതന്നെയാണ് വളരെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവൻ.)

ഈ ആയത്തിൽനിന്നും, മേൽവിവരിച്ചതിൽ നിന്നുമായി നമുക്ക് പല സംഗതികളും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. (1) സുവ്യക്തവും സ്പഷ്ടവുമായ അർത്ഥമാദ്യേശ്യങ്ങളുള്ളത് (فَصْلًا) എന്നും, അല്ലാഹുവിന്ന് മാത്രം അന്തസാദയരായ അറിവുള്ളവർക്കുമാത്രം അല്ലെങ്കിൽ, അല്ലാഹുവിനും പാണ്ഡിത്യത്തിൽ അടിയുറച്ച ബുദ്ധിമാന്മാർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്-(فَصْلًا) എന്നും, ഇങ്ങനെ രണ്ടുതരം വചനങ്ങൾ ഖുർആനിലുണ്ട്. (2) ആദ്യത്തേതാണ് ഖുർആന്റെ മുഖപ്രധാനമായ ഭാഗം. അതുകൊണ്ട് അതിനെ അവലംബമാക്കിക്കൊണ്ടായിരിക്കണം എല്ലാ തത്വങ്ങളും കാര്യങ്ങളും തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നതും, വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നതും. (3) 'മുതശാബിഹി'യെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വാക്യങ്ങൾക്ക് 'മുഹ്കമി'ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനവും വിവരണവുമല്ലാതെ, അവയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ചൂഴ്ന്ന അന്വേഷണം നടത്തുവാനോ, അവയുടെ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദേശ്യം തിട്ടപ്പെടുത്തി കൂടുതലായി കൈകാര്യം ചെയ്യാനോ, പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. (4) അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അത് മതത്തിൽ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുവാൻ ഹൃദയത്തിൽ വക്രതയുള്ള-അഥവാ ദുരുദ്ദേശ്യവും കാപട്യവും ഉള്ള-ആളുകളായിരിക്കും അതിന് മുന്നിരുക. (5) പാണ്ഡിത്യവും വിവേകവുമുള്ളവർ അവയുടെ യഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ കണ്ടുനോക്കി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ മുതിരുകയില്ല. മാത്രമല്ല, അവർ ഉററാലോചിക്കുകയും, അവരുടെ പക്കൽ അബദ്ധം വന്നുപോകാതിരിക്കുന്നതിനും, കൂടുതൽ മാർഗ്ഗശുദ്ധനും ലഭിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി അല്ലാഹുവോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യും. (6) അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യം തങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായാലും ഇല്ലെങ്കിലും ശരി, അതിൽ അവർ ശരിക്കും വിശ്വസിക്കുകയും യഥാർത്ഥം അല്ലാഹു വികരണമാണ് വിരട്ടുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കത്തിൽ ആയത്തിന്റെ സാരം ഇതാണ്.

ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ന്റെ മുകളിലുദ്യരിച്ച ഒരു പ്രസ്താവന ഈ ആയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നതാകകൊണ്ട് നമുക്ക് അതിവിടെ മനസ്സിലാക്കണം: 'തഹ്സീർ നാലു വിധത്തിലാണുള്ളത് അറബികൾ അവരുടെ ഭാഷയിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്ന തഹ്സീർ, ആർക്കും അറിയാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത തഹ്സീർ, പണ്ഡിതന്മാർക്കും അറിയാവുന്ന തഹ്സീർ, അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കും അറിയാവതല്ലാത്ത തഹ്സീർ ഇവയാണത്.

അഹ്മദ്, ബുഖാരി, മുസ്ലിം (റ) മുതലായവർ ഉദ്യരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഹദീസിൽ ആയിശാ (റ) പറയുന്നത്: റസൂൽ (സ) തീരുമാനിച്ച ഈ ആയത്തു (ആലുഇനാനിൽനിന്നു നാം ഉദ്യരിച്ചു വിവരിച്ച വചനം) ഓതിക്കൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَأُوا الْبَيِّنَاتِ** (അപ്പോൾ, അതിൽ പരസ്പര സമുദേശ്യമുള്ളതിന്റെ പിന്നാലെ പോകുന്നവരെ നിങ്ങൾ കണ്ടാൽ അവരത്രെ, അല്ലാഹു (ഹൃദയത്തിൽ വക്രതയുള്ളവരെന്ന്) പേരുവച്ച കൂട്ടർ. ആകയാൽ, നിങ്ങളവരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം.) അഹ്മദ് (റ)ന്റെ നിയമനത്തിലെ വാക്കുകൾ ഇതാണ്: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَأُوا الْبَيِّنَاتِ** (അതുകൊണ്ട് അതിൽ തർക്കം നടത്തുന്നവരെ നിങ്ങൾ കണ്ടാൽ, അവരത്രെ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചവർ. ആകയാൽ നിങ്ങൾ അവരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം.)

വാക്കർത്ഥങ്ങളിലാകട്ടെ, വാചകങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിലാകട്ടെ, അവയുടെ താൽപര്യങ്ങളിലാകട്ടെ, പരസ്പരം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ റെനിലധികം രൂപം വരാവുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ഉദ്ദേശ്യം ഇന്നതാണെന്ന് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്ന മറ്റു ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽനിന്നോ, നബി വചനങ്ങളിൽനിന്നോ, മുൻഗാമികളായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാക്യങ്ങളിൽനിന്നോ അവയുടെ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദേശ്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കണ്ടുകിട്ടാത്ത

അവയുടെ സാരം ഇതാണെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുവാനും, കണക്കിലെക്ക ഗവേഷണം നടത്തി ഏതെങ്കിലും വസ്തുത ഉദ്ദേശ്യവും വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പറ്റുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു മതിയാക്കുകയും, യഥാർത്ഥം അല്ലാത്തതായിത്തീർന്നു വെച്ചു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു. **وَمِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ**

ശാഹു വലിയുല്ലാഹി ഫഹ്ലവി (റ) യുടെ ഒരു പ്രസ്താവനകൂടി ഇവിടെ സ്മരിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'മുതശാബിഹായ ആയത്തുകൾക്കു വ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നതിലും, അല്ലാഹ് ഷിത്തൻമാർ സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ഏതെങ്കിലും അടിപ്രായഗതിക്ക് നിരക്കാത്തതാണ്. ഇമാം മാലിക്, മാലി (മലി) ഇബ്നുൽ മുബറൂഖ് (റ) മുതലായവരുടെയും, പാരാണിക പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അടിപ്രായഗതിയാണ് എന്നുള്ളത്. മുതശാബിഹായുള്ളതിനെ അവയുടെ ബാഹ്യർത്ഥത്തിൽ ഗണിച്ച് വിട്ടുകൊടുക്കുക, അവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പൂർണ്ണ പിടിക്കാതിരിക്കുക, (ഖുർആനിൽനിന്നു) കണ്ടുകിട്ടുന്ന മതവിധികളിൽ തർക്കം നടത്താതിരിക്കുക, ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക അടിപ്രായഗതി പ്രകാരമുള്ളതല്ല മറ്റുള്ളതല്ലെന്ന് അവഗണിച്ചു കളയാതിരിക്കുക മുതലായവയത്രെ അത്. ഖുർആനിൽനിന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന തെളിവുകളെ തള്ളിക്കളയുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. അത് ഖുർആൻകൊണ്ടു തട്ടിക്കളിക്കുന്ന **بِأَرْبَعٍ عَشَرَ** കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. (*) ആയത്തുകൾ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്ന സാരങ്ങൾ എന്താണെന്നു അന്വേഷിക്കുക, സ്വന്തം അടിപ്രായം അതിനോടു യോജിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും അത് അപ്പടി സ്വീകരിക്കുക, ഇതാണ് വേണ്ടത്. എന്നാൽ, ഖുർആന്റെ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം മുൻഗാമികളായ അറബികളുടെ ഉപയോഗങ്ങളിൽ നിന്നാണതു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഇതിൽ, സഹാബികളുടെയും താബിഉകളുടെയും പ്രമാണങ്ങളെയാണ് സാർവ്വത്രികമായ അവലംബമായി ഗണിക്കേണ്ടത്. **(أَنَّ الْكَلِمَاتِ)** കൂടുതൽ വിശദീകരണം ആലുഇംറാൻ 7-ാം ആയത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ.

2. അവതരണ ഹേതു (سبب النزول)

ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു വിഷയമാണ് ആയത്തുകളുടെ അവതരണ ഹേതു. ഏതെങ്കിലും സംഭവത്തെത്തുടർന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടിയായോ ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചുവരും. ഇവയ്ക്കു അവയുടെ അവതരണ ഹേതുക്കൾ എന്നു പറയുന്നു. അവതരണഹേതു രണ്ടുകൂടി തരത്തിലുണ്ടാവാം. (1) ആയത്തിന്റെ അർത്ഥസാരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിച്ചുകൂടാത്തതു. ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടവയെക്കുറിച്ചു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം അറിഞ്ഞിരിക്കാത്തപക്ഷം, ആയത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദേശ്യവും, താൽപര്യവും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരും. (2) ആയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു അനിവാര്യമല്ലെങ്കിലും അതിനു സഹായകമായിരിക്കുന്നത്. ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട അവതരണഹേതുക്കളും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. (3) ആയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സഹായകമാകാത്തവ. ഈ ഇനത്തിനുവേണ്ടി സമയം പാഴാക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല.

അവതരണ ഹേതുക്കൾ എന്ന പേരിൽ, സാധാരണ തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സ്ഥലം പിടിക്കാറുള്ള കഥകളിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനം അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന ഭാഗം വളരെക്കുറച്ചുള്ളതുവെന്നതാണ് വാസ്തവം. ഓരോ ആയത്തിനും ഓരോ അവതരണഹേതു ഉദ്യമിക്കാവുന്നതും, മിക്ക ആയത്തുകളുടെയും താൽപര്യത്തിനു അനുയോജ്യമായ കഥകൾ പറയുവാനും ചില മനസ്സിലാക്കുക മിന്നാക്കാറുണ്ട്. ഇതിൽ പലതായി, അനുവശ്യവും, അടിസ്ഥാനപരമായ കഥകൾ പറയുവാനും ചില മനസ്സിലാക്കുക മിന്നാക്കാറുണ്ട്. ഇതിൽ പലതായി, അനുവശ്യവും, അടിസ്ഥാനപരമായ കഥകൾ പറയുവാനും ചില മനസ്സിലാക്കുക മിന്നാക്കാറുണ്ട്. ഇതിൽ പലതായി, അനുവശ്യവും, അടിസ്ഥാനപരമായ കഥകൾ പറയുവാനും ചില മനസ്സിലാക്കുക മിന്നാക്കാറുണ്ട്.

(*) ചില കർമ്മശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാർ തങ്ങളുടെ 'മദ്ഹബു'കളെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി നടത്താറുള്ള നയോപായങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഫഹ്ലവി (റ) ഉപയോഗിക്കുക (പ്രകാശം) എന്നു പറഞ്ഞത്. ഒരു ഖുർആൻ നയോപായങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഫഹ്ലവി (റ) ഉപയോഗിക്കുക (പ്രകാശം) എന്നു പറഞ്ഞത്. ഒരു ഖുർആൻ നയോപായങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഫഹ്ലവി (റ) ഉപയോഗിക്കുക (പ്രകാശം) എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇതു ഹദീസിൽ പ്രത്യേകം വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഖുർആൻകൊണ്ടു തട്ടിക്കളിക്കുക **بِأَرْبَعٍ عَشَرَ** എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇതു ഹദീസിൽ പ്രത്യേകം വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഖുർആൻകൊണ്ടു തട്ടിക്കളിക്കുക **بِأَرْبَعٍ عَشَرَ** എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇതു ഹദീസിൽ പ്രത്യേകം വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഖുർആൻകൊണ്ടു തട്ടിക്കളിക്കുക **بِأَرْبَعٍ عَشَرَ** എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇതു ഹദീസിൽ പ്രത്യേകം വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഖുർആൻകൊണ്ടു തട്ടിക്കളിക്കുക **بِأَرْبَعٍ عَشَرَ** എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇതു ഹദീസിൽ പ്രത്യേകം വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഖുർആൻകൊണ്ടു തട്ടിക്കളിക്കുക **بِأَرْبَعٍ عَشَرَ** എന്നു പറഞ്ഞത്.

ഉണ്ട്. തന്നിരിക്കും. സമുദായമേയ്യെ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകളും, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും നിരവധിയാകുന്നു. ഖുർആനുകൊണ്ടും, നബി (സ)യുടെ സുന്നത്തുകൊണ്ടും സ്ഥാപിതമായ തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു നിഷേധം, വിശ്വാസരോധമല്ലാത്ത മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി നിബന്ധന ചെയ്യപ്പെട്ടതോ, തനി ഇസ്രാഇലിയ്ക്കായിട്ടായിട്ടുള്ള ഉറപ്പോടോ അല്ലാതിരിക്കുകയും, ആയത്തിന്റെ സാരം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ സഹായകമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കഥകളും സംഭവങ്ങളും മാത്രമേ പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുള്ളൂ.

'ഈ വചനം ഇന്നു വിഷയത്തിൽ അവതരിച്ചു' 'ഇന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് അല്ലാഹു പറയുന്നത്'. 'അതിനെക്കുറിച്ച് ഇന്നു വചനം അവതരിച്ചു' എന്നൊക്കെ മുൻഗാമികളുടെ വാക്കുകളിൽ കാണുമ്പോഴേക്കും അവ ആ ആയത്തുകളുടെ സാക്ഷാൽ അവതരണരേഖയായതെന്നയാണെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. 'ഇന്നിന്ന വിധത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്' ഈ ആയത്തിൽ പറയുന്നത്. 'ഇതുപോലുള്ള വിഷയത്തിലാണ്' ഈ ആയത് അവതരിച്ചത്. 'ഈ ആയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ഇതും ഉൾപ്പെടുന്നു' എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥത്തിലായിരിക്കാം പലപ്പോഴും അവർ ആ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ്, ഒരേ ആയത്തിനെ സംബന്ധിച്ചു തന്നെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഒന്നിലധികം സ്വീകാര്യരോഗ്യമായ രീതികൾ കാണപ്പെടാറുള്ളതും. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കാത്തവർ, ആ രീതികൾ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളാണെന്നോ, ചില ആയത്തുകൾ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം അവതരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നോ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. ഹദീസുകളിൽപോലും ചിലപ്പോൾ, ഇതുപോലെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ കാണപ്പെടാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ ആയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിലേക്കു വെളിച്ചം നൽകുന്ന ഭാഗവും, കേവലം ഉദാഹരണമായി മാത്രം എടുക്കാവുന്ന ഭാഗവും പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതുണ്ട്: ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഭവത്തെക്കുറിച്ചാണോ, ഏതെങ്കിലും വ്യക്തികളുടെ ചെയ്തികളെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടോ അവതരിച്ച ആയത്തുകളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള വിധി, ആ സംഭവത്തിനുശേഷം ബാധകമായതാണെന്നോ, അതിൽ സൂചിപ്പിച്ച വ്യക്തികളെ മാത്രം ബാധിക്കുന്നതാണെന്നോ കരുതിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. ഈ വസ്തുത ഗ്രഹിക്കാതെ നീക്കം ചെയ്ത പലർക്കും പലപ്പോഴും അമളി പിണയാറുണ്ട്. **مَا أَجْرُ الْبَاقِ بِمَا جَاءَ** (അവതരണരേഖ പ്രത്യേകമായതായിരുന്നാലും, വിധി പൊതുവായതാണ്.) എന്ന അർത്ഥം സർവ്വസ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ള ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നു. ഉദാഹരണമായി: അബൂബക്കർ (റ) ചെയ്ത ഒരു സൽ പ്രവർത്തിയെപ്പറ്റി ഒരു ആയത്തിൽ പ്രശംസിച്ചു പറയുന്നുവെന്ന് കരുതുക, അല്ലെങ്കിൽ അബൂബക്കർ (റ) മുഖ്ചെയ്തിയെപ്പറ്റി ആക്രോശിച്ചു ഒരു ആയത്തിൽ പറയുന്നുവെന്ന് വെക്കുക. അത്തരം സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരും അതുപോലെയുള്ള പ്രശംസക്ക് അർഹരാണെന്നും, അത്തരം മുഖ്പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരും അതുപോലെയുള്ള ആക്രോശങ്ങൾ പാത്രമാണെന്നുമാണ് നാം അതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

3. "നസ്ഖ" (ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തൽ- النسخ)

വളരെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾക്കും, ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങൾക്കും ഇടയായിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ്, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ 'നസ്ഖി'ന്റെ വിഷയം. മുൻഗാമികൾ ഈ വാക്കിനു നൽകിവരുന്ന അർത്ഥങ്ങളും, പിൻഗാമികൾ അതിനു നൽകിയ നിർവ്വചനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് ഇതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം. 'നീക്കം ചെയ്യുക, പകർത്തുക' എന്നൊക്കെയാണ് 'നസ്ഖ' (نسخ) എന്ന പദത്തിന്റെ ഭാഷാർത്ഥം. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് പകർത്തി എഴുതുന്നതിനും, തണൽ വെയിലിനെ നീക്കുന്നതിനുമെല്ലാം 'നസ്ഖ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നത് ഈ അർത്ഥത്തിലാണ്. ഒരു അംഗീകൃതമായ രേഖയെന്ന രൂപമുള്ള ഒരു മത നിയമം നീക്കം ചെയ്യുക, അഥവാ അതിനെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുക (رفع عن جلاله) എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഒരു സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലാണ് പിൻഗാമികൾ 'നസ്ഖ' ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതും, കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതും. ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തപ്പെട്ട നിയമത്തിനും, അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിനും 'മൻസൂഖ്' (منسوخ) എന്നും, ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്ന പുതിയ രേഖയ്ക്കും അതിലെ വിധിക്കും 'നാസിഖ്' (ناسخ) എന്നും പറയപ്പെടും. വിശദീകരണവളയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പലതും കാണാമെങ്കിലും, ഈ നിർവ്വചനപ്രകാരം ഖുർആനിൽ നസ്ഖിന് വളരെ തുച്ഛം ഉദാഹരണങ്ങളല്ലാതെ ലഭിക്കുവാനില്ല. എന്നാൽ, സഹാബികൾ, താബിഇയ്ക്കും തുടങ്ങിയ മുൻഗാമികളുടെ പ്രസ്താവനകൾ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, നീക്കം ചെയ്യുക (رفع) എന്ന ഭാഷാർത്ഥത്തിലാണ് അവർ ആ വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെന്ന് കാണാം. ഈ അർത്ഥമാകട്ടെ, കൂടുതൽ വിശാലവും, വ്യാപകമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനകാലം അവസാനിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയിക്കുക. ഒരു വാക്കിന്റെ പ്രത്യേകതയിലുള്ള അർത്ഥമല്ല അവിടെ യഥാർത്ഥം ഉദ്ദേശ്യമെന്നു കാണിക്കുക. റോമൻ ഏതെങ്കിലും ഉപാധി യോജിപ്പി പരയപ്പെട്ട ഒരു നിയമത്തിന് ആ ഉപാധി ഉണ്ടായിരിക്കാൻ നിർബന്ധമില്ലെന്നു കാണിക്കുക. സാമാന്യമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ഒരു ലക്ഷ്യംകൊണ്ടുദ്ദേശം ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുക. ഇസ്ലാമിന് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഏതെങ്കിലും പതിവുകളെ നീക്കം ചെയ്യുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല അർത്ഥങ്ങളിലും അവർ 'നസ്'ഖ്' എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ആകയാൽ, മുൻഗാമികളുടെ അർത്ഥം അനുസരിച്ച് ഖുർആനിൽ നസ്'ഖിന്റെ വ്യത്യാസം വ്യക്തമായിത്തീരുന്നു. നൂറുകണക്കിൽ ആയത്തുകൾ 'മൻസൂഖ്'കളുടെ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായി മുൻഗാമികളിൽ ചിലർ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എണ്ണിക്കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതാണ്. ഈ വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കാത്തവർ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നേരെ പൂർണ്ണമായും ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് കാണാം. റിജ്: 118ൽ കാലഗതി പ്രാപിച്ച ഖത്താദ (റ), മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുകാരായ അബൂഉബൈദ് (റ), അബൂദാവൂദ് (റ), അബൂജഅ്-ഫർ-നഹ്-ഹാസ് (റ), ആറാം നൂറ്റാണ്ടുകാരനായ ഇബ്നുൽ ജൗസി (റ) മുതലായ പലരും ഈ വിഷയകമായി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മേൽപറഞ്ഞ യഥാർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാതെ പലർക്കും അബദ്യം പിണയുന്നുണ്ട്. 'നസ്'ഖി'ന് പിൻഗാമികൾ കല'പിച്ചു വരുന്ന നിർവ്വചനങ്ങളിലൂടെമാത്രം അതിനെ പരിചയപ്പെടുകയും, അതോടൊപ്പം മേൽകണ്ട മഹാൻ മാതൃക പ്രസ്താവനകൾ കാണുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായി ഖുർആനിൽ എത്രയോ ആയത്തുകളുടെ വിധികൾ ദുർബ്ബലപ്പെട്ടു പോയിട്ടുണ്ടെന്നു പലരും ധരിച്ചുവശമാകുകയും, അതുവഴി നിരവധി ആയത്തുകളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മതവിധികളും, തത്വങ്ങളും അവഗണിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് ഇടയാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചില അഹ്-സീർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ശത്രുക്കൾക്ക് മാപ്പ് നല്കുവാനും, വിട്ടുവീഴ്ച കൈകൊള്ളുവാനും നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ആയത്തുകൾ കാണുന്നിടത്തെല്ലാം, അവ യുദ്യത്തിന്റെ ആയത്തുകൾ മുഖേന മൻസൂഖാണ് (ദുർബ്ബലപ്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടത്) എന്നും, ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ശക്തിയായ ഷായ്യിൽ ഉന്നിപ്പറയുന്ന ആയത്തുകൾ കാണുമ്പോൾ അവ സക്കാത്തിന്റെ ആയത്തുകളാൽ 'മൻസൂഖ'ണ് എന്നും ചിലർ വിധി കല'പിക്കാറുള്ളത് ഇതിന് ഉദാഹരണമത്രെ. വാസ്തവത്തിൽ ഇതൊന്നും തന്നെ 'മൻസൂഖ്' കളിൽപ്പെട്ടല്ല, 'മുഹ്കമ' (നിയമബലമുള്ളത്) കളിൽ പെട്ടവതന്നെയാണ്. (*)

നേരെമറിച്ചു നിലവിലുള്ള ഒരു നിയമം നീക്കംചെയ്ത് പകരം വേറെ ഒരു നിയമം നടപ്പിലാക്കുന്നത് കേവലം യുക്തിപരമല്ലെന്നും ഏറ്റവും വലിയ യുക്തിമാനും സർവ്വജ്ഞാനിയുമായ അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിഗമനത്തിൽ മറ്റൊരു വിഭാഗം ആളുകൾ ഖുർആനിൽ 'നസ്'ഖ്' എന്നൊന്ന് തീരെ ഇല്ലെന്നു ധരിക്കുകയും, അങ്ങിനെ വാദിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, സഹാബികൾ അടക്കമുള്ള മുൻഗാമികൾ കല'പിച്ചിരുന്ന വിപുലാർത്ഥത്തിലുള്ള നസ്'ഖ് ഖുർആനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് (ചില ആയത്തുകൾ 'നാസിഖും', ചിലത് 'മൻസൂഖും' ആയേക്കുന്നതു) യുക്തിഹീനമല്ല. സാദാവികം മാത്രമാകുന്നു. ഇതുപോലെത്തന്നെ ഒരു നിയമത്തിന് ആസ്ഥാനമായിരുന്ന താൽക്കാലികമായ ഒരു തത്വത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ—ആ തത്വം കാലാഹരണപ്പെട്ടുപോയതിനാൽ—തൽസ്ഥാനത്ത് കൂടുതൽ യുക്തമായ മറ്റൊരു നിയമം സ്ഥിരപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതും, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ബുദ്ധിപരവും സാമൂഹ്യവുമായ പക്ഷത്തും പാകത്തും പൂർവ്വപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതും, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ബുദ്ധിപരവും സാമൂഹ്യവുമായ പക്ഷത്തും പാകത്തും പൂർവ്വപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതും ആവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. നസ്'ഖി പകരം കൂടുതൽ യുക്തമായ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുക എന്നുള്ളതും ആവശ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. നസ്'ഖിന് മുൻഗാമികൾ കല'പിച്ചിരുന്ന അർത്ഥമനുസരിച്ച് ഇതെല്ലാം നസ്'ഖിന്റെ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:—

സാരം: 1. നാം വല്ല ആയത്തും 'നസ്'ഖ്' ചെയ്തുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അത് വിസ്മരിപ്പിച്ച് കളയുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായോ അതുപോലെയുള്ളതോ ആയ മറ്റൊന്നിനെ നാം കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണെന്നു നിനക്കു അറിഞ്ഞുകൂടേ! (അദ്ബഖറ:106) 2. ഒരു ആയത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് നാം വേറെയും ആയത്ത് പകരമാക്കുന്നതായാൽ—അല്ലാഹുവാകട്ടെ, താൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഏറ്റവും അറിയുന്നവനുമാണ്—അവർ പറയും: നീ കെട്ടിപ്പറയുന്നവൻ മാത്രമാണ് എന്നു. പക്ഷെ അവരിൽ അധികമാളും അറിയുന്നില്ല. (നഹ്ൽ: 101)

- (1) ما نسخ من آية أو ناسخها تأت بخير منها أو
 ثلها ألم تعلم أن الله على كل شيء قدير - البقرة: 106
 (2) وإذا بدلنا آية مكان آية والله أعلم بما يتبدل قالوا
 اتنا أنت مفتر بل أكثرهم لا يعلمون - النحل: 101

(*) 'മുഹ്കമ' (مؤكد) എന്ന പദം മുസ്ലിം പറഞ്ഞതുപോലെ 'മുതശാബിഹി'ന്റെ വിപരീതമായും 'മൻസൂഖി'ന്റെ വിപരീതമായും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

കാണാതിരുന്ന ചില അന്യസ്ഥാനക്രമങ്ങൾ വ്യർത്ഥൻ മുഖേന ദുർബലപ്പെടുത്തിപകരം കൂടുതൽ യുക്തമായ അന്യസ്ഥാനക്രമങ്ങൾ വ്യർത്ഥൻ നടപ്പാക്കിയതിനെയും, താൽക്കാലിക പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കനുസരിച്ച് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചില നിയമങ്ങൾക്കു പകരം സ്ഥിരവും ശാശ്വതവുമായ മതവിധി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെയും എടുത്തുപറയുകയാണ് യഹൂദികൾ മുതലായ ഇസ്രാമിന്റെ വൈരികൾ വ്യർത്ഥന്റെയും, നബി (സ)യുടെയും നേരെ കൊടുത്തു വിട്ടിരുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു മറുപടിയായിട്ടാണ് ആദ്യത്തെ വചനം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നു സ്മരണീയമാകുന്നു. നസ്രിയിന്റെ നിർവ്വചനത്തിലും, വ്യർത്ഥനിൽ നസ്രൂ വരുന്ന കാര്യത്തിലും പണ്ഡിതൻ മാർക്കിസിയിലുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട് ആ ആയത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇമാം ഇബ്നു കഥീർ (റ) ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

'അല്ലാഹുവിന്റെ 'ഹുക്മു' (മതവിധി)കളിൽ നസ്രൂ വരികയെന്നതു-അതിൽ യുക്തിസഹമായ തത്വം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുകൊണ്ട്-'ജാഇസാ'ണെന്ന (വീരോധമില്ലാത്തതാണെന്ന) കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിംകൾ എല്ലാവരും ഏകാഭിപ്രായക്കാരാകുന്നു. (വ്യർത്ഥനിൽ) അതു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നവരുമാണ് അവരെല്ലാവരും. വ്യർത്ഥൻ വ്യാഖ്യാതാവായ അബൂമുസ്ലിം ഇസാഫ്ഫാഹാനി (*) പറയുന്നതു വ്യർത്ഥനിൽ നസ്രൂയിൽപ്പെട്ട ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ വാദം ദുർബ്ബലവും, തള്ളപ്പെട്ടതും ബാലിശവുമാണ്. വ്യർത്ഥനിൽ വന്നിട്ടുള്ള നസ്രൂകൾക്ക് മറുപടി പറയുവാൻ അദ്ദേഹം വളരെ പാടുപെടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഒർത്താവു മരണപ്പെട്ട ഭാര്യ ഒരു കൊല്ലം 'ഇദ്' (حالي) ആചരിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള (അൽബഖറ: 240ലെ) നിയമം, അവൾ നാലുമാസവും പത്തു ദിവസവും 'ഇദ്' ആചരിക്കുകയെന്ന (അൽബഖറ: 234ലെ) നിയമംകൊണ്ടു നസ്രൂ ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. ഇതിന്നു അദ്ദേഹം സ്വീകാര്യമായ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസ് 'ഖിബ'ലായിരുന്നതിനാലേ, കത്ത്ബയെ 'ഖിബ'ലായിരുന്നതിനാലും നസ്രൂയിൽപ്പെട്ടതാണ്. ഇതിനും അദ്ദേഹം മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യുദ്ധത്തിൽ, അവിശ്വാസികളായ പത്തുപേരോട് ഒരു മുസ്ലിം എന്ന കണക്കിൽ മുസ്ലിംകൾ ക്ഷമിച്ചു നില്ക്കേണ്ടതാണെന്ന കല്പന, രണ്ടുപേരോടു ഒരാൾ ക്ഷമിച്ചുനിന്നാൽ മതിയാകുമെന്ന് (അൻഫാൽ: 65-66) നിയമിച്ചതും അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ്. (ഹി. ൧) ഈ ഭേദവിൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ വിധിമാറ്റി അതിനു പകരമായിട്ടാണ് രണ്ടാമത്തെ വിധി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു വ്യർത്ഥന്റെ പ്രസ്താവനകൊണ്ടുതന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. فإنه من الغنائم (ഇപ്പോൾ, അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് ലാഭ്യമാകുന്നു. നല്ലിയിരിക്കുന്നു) എന്ന മുഖവുരയോടുകൂടിയാണ് രണ്ടാമത്തെ വിധി അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു വിധി മാറ്റി പകരം വേറൊരു വിധി നടപ്പാക്കുമ്പോൾ, എതാണ്ട് ഇതുപോലെയുള്ള വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചതു വ്യർത്ഥനിൽ വേറെയും കാണാം.

فإنه من الغنائم (നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലുള്ളത് വെളിവാക്കിയാലും, അത് മാത്രം വെച്ചാലും അല്ലാഹു അതിനെക്കുറിച്ചു നിങ്ങളെ വിചാരണ നടത്തും. (അൽബഖറ 284.) എന്ന വചനം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ 'ഞങ്ങൾക്ക് സാധ്യമല്ലാത്ത കാര്യം ഞങ്ങളോട് കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവല്ലോ. فإنه من الغنائم എന്ന സഹാബികൾ നബി (സ)യോട് സങ്കടപ്പെട്ടുവെന്നും, തിരുമേനി അവരോട് അതിനെപ്പറ്റി ഗുണമോഷിക്കുകയും അവർ സമാധാനപ്പെടുകയും ഉണ്ടായെന്നും, പിന്നീട് അൽബഖറയിലെ അവസാനത്തെ വചനം അവതരിപ്പിച്ച അതിനെ നസ്രൂ ചെയ്തുവെന്നും അബൂഹുറൈറാ: (൨) വഴി ഇമാം മുസ്ലിം രിവായത്തുചെയ്ത ഒരു ഹദീസിൽ കാണാം. മാരകവുമായും കഴിവുള്ളതല്ലാത്ത ആരോടും ശാസിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നും, മറന്നുകൊണ്ടോ, അബദാത്തിലോ ചെയ്തുപോകുന്ന കുറ്റങ്ങൾ പാപങ്ങളല്ലെന്നും ആ വചനത്തിൽ നിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ, കഴിവിൽപ്പെട്ടതും, മറന്നോ അബദാത്തിലോ വന്നുവശായതല്ലാത്തതുമായ കുറ്റങ്ങളിലേ ശിക്ഷയുണ്ടാകുകയുള്ളൂ എന്നു വ്യക്തമായി. ഇതുപോലെത്തന്നെ, ആലും ഇറാൻ 102-ൽ فإنه من الغنائم (അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന മുൻപ്രകാരം സൂക്ഷിക്കുവിൻ) എന്ന ആയത്തിന്റെ താല്പര്യത്തെ فإنه من الغنائم (നിങ്ങൾക്കു സാധ്യമാകുംപ്രകാരം അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുവിൻ.) (64: 16) എന്ന ആയത്തുകൊണ്ട് നസ്രൂ ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്ന് പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ആയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, അതിന്റെ ബാഹ്യാർത്ഥം അനുസരിച്ചല്ല-രണ്ടാമത്തെ ആയത്തിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടതനുസരിച്ചാണ്-നിലകൊള്ളുന്നത് എന്നത്രെ ഇരീന്റെ സാരം. മുൻഗാമികൾ 'നസ്രൂ' നു കൽപ്പിച്ചിരുന്ന വിശാലാർത്ഥത്തിലാണ്-പിൻഗാമികളുടെ സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലല്ല-ഇത്തരം സ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം നസ്രൂ ഉണ്ടെന്ന് പറയുന്നത്. ഓഷാർത്ഥത്തിലുള്ള നസ്രൂവിന്റെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട 'നാസിഖു-മൻസൂഖു'കൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ, അവയിൽ 'നാസിഖാ'ണെന്ന കരുതപ്പെടുന്ന ആയത്തുകൾ, അതിലെ

(*) ഒരു വലിയ കൃഷ്ണിറാണ് അബൂ മുസ്ലിം ഇസാഫ്ഫാഹാനി. പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തിനു സ്വന്തമായുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പലതും കാണാവുന്നതാണ്. നസ്രൂവിന്റെ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിച്ചു സംസാരിക്കുന്ന ചില ആളുകളെ ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്.

'മൻസൂഖ'നു കരുതപ്പെടുന്ന ആയത്തുകളുടെ സാക്ഷാൽ ഉദ്യോഗം വിവരിച്ചു തരികയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് കാണാവുന്നതാണ്.

ഒരു വിഷയത്തിൽ, സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലുള്ള നസ്ഖ് ഉണ്ടെന്ന് വെക്കണമെങ്കിൽ, 'നാസിഖും' 'മൻസൂഖ്'യായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ആയത്തുകളുടെ സാങ്കേതികതയുടെ തമ്മിൽ ഒരു വിധേയനായും കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാതിരിക്കണം. അതോടുകൂടി 'നാസിഖ്'യിൽ ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ആയത്തം മറ്റൊരു ആയത്തം അവതരിപ്പിച്ചതിന് മുമ്പേ മാത്രം അവതരിപ്പിച്ചതായിരിക്കുകയും വേണം. ഈ ഉപാധികൾ ശരിക്കും തീട്ടപ്പെട്ട നസ്ഖ് സൂക്തങ്ങൾ ഉദാഹരണം ഖുർആനിൽ അധികമൊന്നും കാണുകയില്ല. ഇമാം സയ്യൂത്താ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അൽഇത്ഖ്വാൻ (*) എന്ന വിശദീകരണ ഗ്രന്ഥത്തിൽ, നസ്ഖിനെപ്പറ്റി വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് സംസാരിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ, സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലുള്ള മൻസൂഖായ ആയത്തുകളുടെ ഏറ്റവും ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തോളം മാത്രമാണെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ആ ഇരുപതിൽ പെട്ട മിക്കതിലും ഇവയുള്ളവന് ആലോചിക്കേണ്ടതായുണ്ട്' എന്നൊരു പ്രസ്താവനയോടുകൂടി ശാഹ് സലീയുല്ലാഹിദ്ദഹ് ലഖി (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഫാസൂൽകബീർ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവ മൊരൊന്നും എടുത്തുടയ്ക്കുകയും, അഞ്ചെണ്ണത്തിലൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിലൊന്നും നസ്ഖ് ഉള്ളതായി തീർത്തു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് കാര്യകാരണസഹിതം വിധികല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. അബൂമുസ്ലിമിനെതിരായി ഇസ്ഹ്നൂ കമീർ (റ) ഉദ്യോഗിച്ച--മേൽകണ്ട--മൂന്നു ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതും, അവസാനത്തേതുമായ് ദഹ് ലഖി എണ്ണിയ രണ്ടിൽ രണ്ടെണ്ണം. സയ്യൂത്താ (റ) കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾ ചർച്ചനടത്തിക്കൊണ്ട് സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലുള്ള മൻസൂഖാകുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വിധി കൽപ്പിച്ച കൂട്ടത്തിൽ, നാം മേൽകാണിച്ച രണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങളും--അൽഖവ്വറ-യിലെ 284ഉം, ആലുഇംറാനിലെ 102ഉം വചനങ്ങളും--ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം ഇതാണ്: (1) ഖുർആനിൽ, തീരെ നസ്ഖ് ഇല്ലെന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ല. വിശദീകരണത്തിലും, ഉദാഹരണത്തിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെങ്കിലും, ഖുർആനിൽ നസ്ഖ് ഉണ്ടെന്നുള്ളത് തർക്കമറ്റതാകുന്നു. (2) 'നസ്ഖ്' എന്ന വാക്ക് മുൻഗാമികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് കുറേ വിശാലമായ അർത്ഥത്തിലായിരുന്നത് കൊണ്ട് അവരുടെ പ്രസ്താവനകളിൽ, നസ്ഖിന്റെ ആയത്തുകൾ പലതും ഉള്ളതായിക്കണ്ടേക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ അവ ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലുള്ള നസ്ഖുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയല്ല. അഥവാ, ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടവയായിരിക്കും. (3) ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, പിൽക്കാല പണ്ഡിതന്മാർ കല്പിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള നസ്ഖിന്റെ ആയത്തുകൾ വളരെ കുറവേയുള്ളൂ. (4) മേൽസൂചിപ്പിച്ച ഉപാധികൾ പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ മാത്രമേ നസ്ഖിന്റെ കാര്യം ആലോചനാവിഷയമാകുകയുള്ളൂ. (5) ഉപാധികൾ പൂർത്തിയാകുന്നതിലും, വ്യാഖ്യാനം നല്കുന്നതിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാവുന്നത് കൊണ്ട് ഒരു വ്യാഖ്യാതാവ് നാസിഖും, മൻസൂഖുമായിക്കരുതുന്ന ആയത്തുകളിൽ മറ്റൊരു വ്യാഖ്യാതാവ് നസ്ഖിന്റെ വാദം ശരിവെച്ചില്ലെന്നു വരാവുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്.

(6) നിലവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു മതനിയമം നീക്കം ചെയ്ത് പകരം, കൂടുതൽ ഉപയുക്തമായ മറ്റൊരു നിയമം തൽസ്ഥാനത്തു കൊണ്ടുവരികയെന്നത് ഇസ്ലാമിന്റെയോ, ഖുർആന്റെയോ പോരായ്മകൊണ്ടോ, അപ്രായോഗികതകൊണ്ടോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ച്, അത് അതിന്റെ പ്രായോഗികതയും, മനുഷ്യന്റെ പൊതുനന്മയിൽ അതിനുള്ള താല്പര്യവുമാണ് കുന്നിക്കുന്നത്. കാരണം, മാനുഷിക വളർച്ച പുത്തിയായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാലത്തിനനുസരിച്ച് കൊണ്ടോ, ഇസ്ലാമിന്റെ മുഴുവൻ വശവും നടപ്പിൽ വരുന്നതിനുമുമ്പ്--ഇസ്ലാമിന്റെ ആരംഭത്തിൽ--നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യങ്ങൾ പരിതഃസ്ഥിതികൾ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടോ നിയമിതമാക്കിയ ചുരുക്കം ചില നിയമങ്ങൾ മാത്രമാണ് നസ്ഖിന് വിധേയമായിട്ടുള്ളത്. അവയ്ക്കു പകരം സ്ഥാപിതമായ ശാശ്വത നിയമങ്ങളാകട്ടെ, പ്രായോഗികതയിലോ, അനുഷ്ഠാന സൗകര്യത്തിലോ, അല്ലെങ്കിൽ അവമൂലം ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന പണ്ഡിതലങ്ങളിലോ--ഇവയെല്ലാറ്റിനുമേൽ--കൂടുതൽ ഗുണകരവും മെച്ചപ്പെട്ടവയാണുതാനും.

ഖുർആൻ വചനങ്ങളിലെന്നപോലെ, നബി (സ) യുടെ സുന്നത്തിലും നസ്ഖ് ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. 'ഉസൂലി'ന്റെ (കർമ്മശാസ്ത്ര നിദാനത്തിന്റെ) ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതിനെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട് ഉള്ളതാണ്. ഒരു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാവ് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന -- ഴവശ്യ വസ്തുതകൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക മാത്രമാണ് നാമിവിടെ ചെയ്യുന്നത്. والله اعلم

(*) ഖുർആന്റെയും, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെയും നാനാവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് -- (الإسلام في علم القرآن) -- ഇമാം സയ്യൂത്താ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണ് 'അൽ ഇത്ഖ്വാൻ' (الافتاء) ഇമാം സയ്യൂത്താ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണ് 'അൽ ഇത്ഖ്വാൻ' (الافتاء)

വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഗൗനിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ

ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും, പാലിക്കേണ്ടതുമായ കാര്യങ്ങൾ എനിയും ചിലത് ന്നും, സാധാരണമായി പുരുഷം ചിലതുകൂടി ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കാം:-

(1) ലോപനം (الخت). അതായത് ഒരു വാക്യത്തിൽനിന്നു അതിലെ ചില പദങ്ങൾ വിട്ടുകളയുക. ഇതു ഭാഷയിൽ സാധാരണമാണ്. ഉദാഹരണം: رَأَوْا قُلُوبَهُمْ كَلْبًا (അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പശുക്കൂട്ടി കൂടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.) ഇവിടെ كَلْبًا (പശുക്കൂട്ടി) എന്നതിന് മുമ്പ് ഒരു പദം ലോപിച്ചിട്ടുണ്ട്. حَبَّ لَبْلَبٍ (പശുക്കൂട്ടി മാംസുള്ള പ്രേമം) എന്നാണ് സാക്ഷ്യം ലഭിക്കുന്നത്. رَأَوْا قُلُوبَهُمْ كَلْبًا (അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ പശുക്കൂട്ടി) എന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യം രൂപം رَأَوْا قُلُوبَهُمْ كَلْبًا (അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ പശുക്കൂട്ടി) എന്നും, رَأَوْا قُلُوبَهُمْ كَلْبًا (മുമ്പാകെ നിൽക്കുന്നവരുടെ) എന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യം രൂപം رَأَوْا قُلُوبَهُمْ كَلْبًا (അവർ നിൽക്കുന്നവരുടെ) എന്നുമാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഒന്നിലധികം പദങ്ങളും-ചിലപ്പോൾ വാക്യങ്ങൾതന്നെയും-ഇങ്ങനെ ലോപിച്ചിരിക്കും. ഉദാഹരണം: رَأَوْا قُلُوبَهُمْ كَلْبًا (അവർ നിൽക്കുന്നവരുടെ) സമുദ്രത്തെ അടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു. അപ്പോൾ ചിലപ്പോൾ സമുദ്രം പറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. അപ്പോൾ അത് പറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. ഇങ്ങനെ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഖുർആനിൽ കാണാം. ഇപ്രകാരം ലോപിച്ചുപോയ വാക്കുകളെ സന്ദർശിക്കുന്നത് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

(2) സാധാരണ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ള വാക്കിനുപകരം മറ്റൊരു വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുക (البدال) ഉദാഹരണം: إِذَا يَذَّكَّرُ بِهِ أُولَئِكَ لَيُنْبَغِي (ഇവനാണോ നിങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളെ പറയുന്നവൻ?) ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം أُولَئِكَ (നിങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങളെ പഠിച്ചു പറയുന്നവൻ) എന്നാണ്. إِذَا يَذَّكَّرُ بِهِ أُولَئِكَ (അപ്പോൾ അല്ലാഹു അതിന് വിശ്വസിക്കാൻ വസംതന്നെ ആവശ്യപ്പെടും.) എന്നിടത്തും طَمَّ الْجُرْعُ (വിശ്വസിക്കാൻ രൂപിയെ) എന്നാണുദ്ദേശ്യം. ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളിൽ സാഹിത്യപരമായും, ആലങ്കാരികമായുമുള്ള പല സൂചനകളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നപക്ഷം.

(3) ഇടക്ക് വെച്ച് സംസാരമുഖം മാറ്റുക (التبديل) ഉദാഹരണമായി, സംഭാഷകൻ തന്നെക്കുറിച്ചും, 'അവൻ' എന്നോ, 'ഞങ്ങൾ' എന്നോ (ഉത്തമ പുരുഷ രൂപത്തിൽ) സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും, ഇടക്ക് വെച്ച് 'അവൻ' എന്നോ, 'അവർ' എന്നോ തന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെ (പ്രഥമ പുരുഷ രൂപത്തിൽ) പ്രയോഗിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ ശ്രോതാക്കളെക്കുറിച്ച് 'നിങ്ങൾ' എന്നോ 'നീ' എന്നോ (മദ്യ്യ പുരുഷ രൂപത്തിൽ) പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും, 'അവർ', എന്നോ 'അവൻ' എന്നോ (പ്രഥമ പുരുഷ രൂപത്തിൽ) പ്രസ്താവിക്കുക. ഖുർആനിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗവ്യം ധാരാളം കാണാം. ഉദാഹരണം: وَإِنْ مِنْكُمْ أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغِ الْفَرَارَى (അവൻ ആകാശത്തുനിന്ന് വെള്ളം ഇറക്കി. എന്നിട്ടു നാം അതുകൊണ്ട് പലജാതി സസ്യങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. (20:53) ഇവിടെ, 'നാം' ഉൽപാദിപ്പിച്ചു (أَخْرَجَ) എന്നു പറഞ്ഞത് 'അവൻ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു (أَخْرَجَ) എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്താകുന്നു. 'നാം' എന്നും 'അവൻ' എന്നും, പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു തന്നെയാണ്. ഇതിലെല്ലാം അടങ്ങിയ സാഹിത്യരഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(4) കൂടാതെ, വാചകത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ രൂപം മാറ്റി മറ്റൊരു രൂപം നൽകൽ (البناء), ചില അവ്യയങ്ങളോ മറ്റൊരു കൂട്ടത്തലാക്കൽ (البناء), ഒരു ക്രിയയിൽ മറ്റൊരു ക്രിയയുടെ അർത്ഥവ്യംകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തൽ (البناء), സാക്ഷരത്വ അർത്ഥത്തിലല്ലാതെ ആലങ്കാരികമായ അർത്ഥത്തിൽ പദങ്ങളും, വാക്യങ്ങളും ഉപയോഗിക്കൽ (البناء) എന്നിങ്ങനെ അനേകം കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അറബിഭാഷാ പരിജ്ഞാനംകൊണ്ട് ഏറെക്കുറെ ഇതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാമെങ്കിലും, ഖുർആനെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തുള്ള, അതിനു പുറമെ ഖുർആന്റെ പ്രത്യേക സാഹിത്യവുമായുള്ള പരിചയംകൂടി ആവശ്യമാണ്.

ഇതുപോലെത്തന്നെ, വാച്യർത്ഥം, വ്യംഗ്യർത്ഥം, ഭാഷാർത്ഥം, സൂചനാർത്ഥം, പരോർത്ഥം, താത്പര്യം, ബാഹ്യർത്ഥം, ആന്തരർത്ഥം ആദിയായി വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം സാരങ്ങളിൽ വരുന്ന തരംതരങ്ങളും, താരതമ്യങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. رَأَوْا قُلُوبَهُمْ كَلْبًا

പണ്ഡിതൻമാർ. (3) സൈദ്യബ്നു അസ്ലം (റ) ന്റെ ശിഷ്യൻമാരായ മദീനയിലെ പണ്ഡിതൻമാർ വളരെ സഹാബികളുമായി ബന്ധം പുലർത്തുകയും, അവരിൽനിന്ന് അറിയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു പ്രസിദ്ധ താബിഇ പ്രമുഖനായിരുന്നു സൈദ്യബ്നു അസ്ലം (رضي الله عنه) ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരോധം ഫിദ്യ: 136 ലാകുന്നു.

ഇബ്നു അബ്ബാസിന്റെ പ്രധാന ശിഷ്യൻമാർ:-

1. മുജാഹിദ് (103)
2. സഇദ്യബ്നു ജുബൈർ (94)
3. ഇക്രിമ: മാലാ ഇബ്നു അബ്ബാസ് (105)
4. താഇംസ് (106)
5. അതാഇ ബിൻ അബീറബാഹ് (114)

'നാലാളുകളിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ തഫ്സീർ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ!' എന്ന പദത്തെക്കൊണ്ട് മഹാനായ സുഫ്യാനു- മാരി, ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നാളുടെ പേരും (താഇ പരയുന്ന) ഉഹ്-ഹാക് (റ) ന്റെ പേരും എണ്ണുകയുണ്ടായെന്നു നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഖത്താദ: (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇങ്ങിനെ നിവേദനം വന്നിട്ടുണ്ട്: 'താബിഇകളിൽ ഏറ്റവും അറിവുള്ളവർ നാലാളാകുന്നു: (1) അതാഇ, ഇദ്ദേഹം ഹജ്ജുകർമ്മങ്ങളെ (المناسك) സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ അറിയുന്നവരാണ്. (2) സഇദ്യബ്നു ജുബൈർ, ഇദ്ദേഹം തഫ്സീർ കൂടുതൽ അറിയുന്നവരാണ്. (3) ഇക്രിമ: ഇദ്ദേഹം ചരിത്രം കൂടുതൽ അറിയുന്നു. (4) ഹസൻ ബസരീ, ഇദ്ദേഹം 'ഹലാലും ഹറാമും' (മതനിയമങ്ങൾ) കൂടുതൽ അറിയുന്നു.' മുജാഹിദ് (റ)നെക്കുറിച്ചു ഇതിനുമുമ്പു നാം പരിചയപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇമാം ശാഫി (റ), ബുഖാരി (റ) മുതലായവർ തഫ്സീറിൽ അദ്ദേഹത്തെ അവലംബമാക്കുന്നുണ്ടെന്നതു പ്രസ്താവ്യമാണ്.

ഇബ്നു റസ്തൂദ് (റ) ന്റെ ശിഷ്യൻമാർ:-

1. അൽഖമ: (102)
2. അസ്വദ്യബ്നുയസീദ് (75)
3. ഇബ്രാഹീംനഖ്ഇ (95)
4. ശഅബ് (105)

സൈദ്യബ്നു അസ്ലം (റ) ന്റെ ശിഷ്യൻമാർ:-

1. അബ്ദുറഹ്മാൻബിൻസൈദ് (182)
2. (ഇമാം) മാലിക് (179)
3. ഹസൻബസരീ (121)
4. അതാഇ (135)
5. മുഹമ്മദ്യബ്നു കഅബ് (117)
6. ഉഹ്-ഹാഅ് (105)
7. അബ്ദുൽആലിയ: (90)
8. അതാഇ: (111)
9. ഖത്താദ: (117)
10. റബീഇ (139)
11. സുദ്ദീ കബീർ (ഇസ്മാഇൽബിൻ അബ്ദുറഹ്മാൻ) (127).

പല സഹാബികളിൽ നിന്നും, താബിഇകളിൽ നിന്നും വിദ്യോദാനം ശേഖരിച്ച മറ്റൊരു വിഭാഗം താബിഇ പ്രമുഖൻമാരാണ് 3-ാം തലമുറ:-

1. ഇബ്നുജയ്യിന: എന്ന സുഫ്യാൻ (198)
2. വകീഇ (197)
3. ശഅബ: (160)
4. ഇസ്ഹാഖ്ബ്നുറഹവൈഹി (238)
5. ഇബ്നുഅബീശൈബ: മുതലായ പലരും ഈ തലമുറയിലുണ്ട്.

നാലാം തലമുറയിലെ പ്രധാനികളിൽ ചിലർ ഇവരാകുന്നു:-

1. ഇബ്നുഅബീഹാതി: (327)
2. ഇബ്നുമാജ: (273)
3. ഇബ്നുമർദ്ദവൈഹി (410)
4. ഇബ്നുഹിബ്ബാൻ (354)
5. ഇബ്നുൽമുൻദിർ (236)
6. ഇബ്നു ജരീർ (310)

പാരാണിക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണ് ഇബ്നുൽ ജരീർ (റ)ന്റെ തഫ്സീർ. ഇതിനെപ്പറ്റി മുമ്പ് നാം പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇമാം സുബ്കീ (റ) തന്റെ ത്വബ്ഖാഅത്ത് (طبقاته) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു: 'ഇബ്നു ജരീർ തന്റെ അന്ത്യയായികഴിഞ്ഞു. 'ഖുർആന' ഒരു വ്യാഖ്യാനം എഴുതുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ?' എന്ന ചോദ്യത്തിന്റേയും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അതിന്റെ വലിപ്പം എത്ര വലുതാ!' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'മുപ്പത്തിനായിരം കഷ്ണം'. അവർ പറഞ്ഞു: അത് പൂർത്തിയാകും മുമ്പായി ആയുസ് കഴിഞ്ഞു പോവുകയുണ്ടോ?' എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം മുമ്പായിരത്തോളം കഷ്ണത്തിലായി അത് ചുരുക്കി എഴുതുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്നിപ്രകാരം വിവരത്തു ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേര് جامع البيان في تفسير القرآن (ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനത്തിലുള്ള വിവരണ സമാഹാരം) എന്നാണ്.

2. പിൻഗാമികളായ മുഹമ്മിദുകൾ

മേൽകണ്ട മഹാൻമാരുടെ കാലത്തും കഴിയുമ്പോഴേക്കും മുസ്‌ലിംകളുടെ സമീതിഗതികളിൽ ക്രമേണ പല മാറ്റങ്ങളും സംഭവിച്ചു തുടങ്ങി. മുസ്‌ലിമാർ ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനങ്ങളും വൈദേശിക സംസ്കാരങ്ങളും പ്രകടമായി. വിവിധ തുറകളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടു. മുഖാബഖമായും, നിവേദന പരമ്പരകളിൽ കൂടിയും വിച്ചു. മുൻഗാമികളുടെ പ്രസ്താവനകളും, അഭിപ്രായങ്ങളും ഉദ്യമിക്കുന്നതിൽ നിവേദന പരമ്പര വിവരിക്കു കയും, സ്വഭാവം പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം വിസ്തരിക്കപ്പെട്ടു. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും യുക്തി വാദങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലും ആദർശങ്ങളുടെയും കക്ഷികളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുമുള്ള ചിന്താഗതി കളും താല്പര്യങ്ങളും ഉടലെടുത്തു.

ഇത്രാദി കാരണങ്ങളാൽ-മറ്റു പലതിലുമെന്നപോലെ-ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനവിഷയത്തിലും പുതിയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. കാലം ചെല്ലുന്തോറും അത്തരം കാലത്തിനനുസരിച്ച ചില മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതല്ലാതെ, ഖുർആന്റെ ഉള്ളടക്കം യഥാവിധി സമുദായത്തിനു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും, കാമ്പും കരുതലുമായ വശങ്ങളിലേക്ക് ജനങ്ങൾ ആനയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായ പഴയ പാരമ്പര്യം രണ്ടാമത് ഉടലെടുക്കു കരുതലായില്ല. പൊതുനിലയാണ് ഇപ്പറഞ്ഞത്. എങ്കിലും, നാളിതുവരെയും-ഇടക്കിടെ അല്ലാഹു സമുദായത്തി ന് പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില മഹാവ്യക്തികളുടെ സേവനങ്ങൾ മുഖേന-വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ വ്യാഖ്യാനസമ്പത്ത് സമുദായത്തിനു കഴുവൻ നഷ്ടപ്പെടാതെ, അതിന്റെ സമരണകൾ അവൻ നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. **مُحَمَّدٌ**

അങ്ങനെ, ചില ആളുകൾ തങ്ങളുടെ തഹ്സീറുകളിൽ 'ഇൽമുൽകലാം' (വിശ്വാസശാസ്ത്രം) സംബന്ധമായ വാഗ്ദാനങ്ങളും, ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളും, ചോദ്യോത്തരങ്ങളും പ്രധാന വിഷയമാക്കി. അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമങ്ങൾക്കും ഗുണവിശേഷങ്ങൾക്കും (مُحَمَّدٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ) ശാസ്ത്രീയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നല്കുകയും, എതിർ കക്ഷികൾക്കു മറുപടി പറയുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അവർ വ്യാപൃതരായി. മറ്റൊരു കൂട്ടർ, ഖുർആന്റെ സാഹിത്യത്തിലും, ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. അതിന്റെ അനൗഷിക ഗുണം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മാത്രം സമയം വിനിയോഗിച്ചു. വേറൊരു കൂട്ടർ, വ്യാകരണസംബന്ധമായും, ഭാഷാപരമായുമുള്ള വശങ്ങളിലാണ് പൂണ്ടു പിടിച്ചത്. വായനാമുറകൾ, ഉച്ചാരണരീതി, പാരായണ മാറ്റാടകൾ ആദിയായവയാണ് മറ്റു ചിലർ പ്രധാനമായും പരിശോധിച്ചത്. ഇനിയും ചിലർ, ഖുർആനിൽ അന്തർവിച്ചു കിടപ്പുള്ള അന്തസ്ഥരങ്ങളും, രഹസ്യവിജ്ഞാനങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അതിന്റെ ആഴം തപ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതേ സമയത്തു ഒരുതരം ആളുകൾ, ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളെ ചികിത്സകൾക്കും, മന്ത്രവാദത്തിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന സ്വഭാവങ്ങൾ ആരായുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്.

വേറൊരു കൂട്ടർ ചെയ്തത് ഇതൊന്നുമല്ല. മറ്റൊരു ആയത്തിനോടും യോജിക്കുന്ന കഥകളും, വാർത്താനിവേദനങ്ങളും തേടിപ്പിടിച്ച് ശോധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. സ്വീകാര്യമെന്നോ അല്ലാത്തതെന്നോ വിവേചനം ചെയ്യാതെ നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ ഹദീസുകൾ, സഹാബികളുടെയും പണ്ഡിതൻമാരുടെയും പ്രസ്താവനകൾ, ഇസ്രാഇലീ വൃത്താരങ്ങൾ, നാടോടിക്കഥകൾ തുടങ്ങി കണ്ടതും കേട്ടതുമെല്ലാം അവർ തഹ്സീറുകളിൽ ഉൾക്കൊള്ളി പ്രസ്താവിച്ചു. അതിശയോക്തികളും, കള്ളക്കഥകളും മാത്രമല്ല ഇത്തരം തഹ്സീറുകളിൽ സമലം പിടിച്ചത്. ഖുർആന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും, ഇസ്‌ലാമിലെ മൗലിക തത്വങ്ങൾക്കും കടകവിരുദ്ധമായ കഥകളും, പ്രസ്താവനകളും അവർ സമുദായത്തിന് സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മദ്യനൂനാഷ്ടകളിലും, അനന്തര കാലങ്ങളിലും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന തഹ്സീറു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടി. മദ്യനൂനാഷ്ടകളിലും, അനന്തര കാലങ്ങളിലും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന തഹ്സീറു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടി. മദ്യനൂനാഷ്ടകളിലും, അനന്തര കാലങ്ങളിലും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന തഹ്സീറു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടി. മദ്യനൂനാഷ്ടകളിലും, അനന്തര കാലങ്ങളിലും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന തഹ്സീറു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടി.

ഒരു കാര്യം നാം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് ശേഷമുള്ള തഹ്സീർ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പൊതുനില മോശപറഞ്ഞ പ്രകാരമാണെന്ന് വെച്ച് അവയെല്ലാം അപ്പടി പുറംതള്ളിക്കളയേണ്ടതാണെന്ന് നാം സമുദായത്തിന് ഉപകാരപ്രദമായ സംഭാവനകൾ അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നോ ധരിച്ചുകൂടാ. മൊത്തം, അവയിലൊന്നും സമുദായത്തിന് ഉപകാരപ്രദമായ സംഭാവനകൾ അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നോ ധരിച്ചുകൂടാ. മൊത്തം, അവയിലൊന്നും സമുദായത്തിന് ഉപകാരപ്രദമായ സംഭാവനകൾ അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നോ ധരിച്ചുകൂടാ. മൊത്തം, അവയിലൊന്നും സമുദായത്തിന് ഉപകാരപ്രദമായ സംഭാവനകൾ അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നോ ധരിച്ചുകൂടാ. മൊത്തം, അവയിലൊന്നും സമുദായത്തിന് ഉപകാരപ്രദമായ സംഭാവനകൾ അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നോ ധരിച്ചുകൂടാ.

പടി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വെളിച്ചം നൽകുന്ന പല തത്വങ്ങളും അവ മുഖേന നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ഇതൊന്നും ആ ലോകിക്കാതെ-നല്ലതും ചീത്തയും വിവേചിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ-അവയെപ്പറ്റി ഒന്നടങ്കം 'കുറം പറഞ്ഞു കൂലി കഴിക്കൂ'വാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു തികച്ചും അക്രമവും ധാർഷ്ട്യവുമാകുന്നു. ഖുർആനിലെ വിജ്ഞാന സമ്പത്തു സമുദായമേയ്യ വിതരണം ചെയ്യലാണ് എല്ലാവരുടെയും ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിലുള്ള ജയാപജയങ്ങളും അതാതു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രം. ഓരോന്നിലെയും നല്ല വശങ്ങൾ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞ് നല്ലവശം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ് ആവശ്യം. അതാണ് ബുദ്ധി. പരിതസ്ഥിതികളുടെ ഒഴുക്കിനും, പരിസരങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിനും, കാലികമായ ആശയമാറ്റങ്ങൾക്കുമനുസരിച്ച് മനസ്സാക്ഷി മാറാതെ, ആത്മ സംയമനവും, വിശ്വാസ ശർഷ്യതയും പാലിക്കുന്നവരത്രേ ഭാഗ്യവാന്മാർ. رَأَى الْمُرْءِ

5

ഖുർആൻ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യൽ

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جِئْتُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
- الْأَعْرَابِ : ١٥٨

قُلْ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ
الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ - الْأَنْبَاءُ : ١٨

'പറയുക: ഓ, മനുഷ്യരേ! നിശ്ചയമായും ഞാൻ നിങ്ങൾ എല്ലാവരിലേക്കുമായി അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാകുന്നു.' 'പറയുക: അല്ലാഹു എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ സാക്ഷിയ്ക്കുന്നു. ഈ ഖുർആൻ മുഖേന നിങ്ങളെയും, അത് ആർക്കു എത്തിച്ചേർന്നുവോ അവരെയും അക്കീത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി എനിക്കു അത് ബോധനം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (ഖു. ശ.)

നബി (സ) തിരുമേനി എല്ലാ ജനവിഭാഗത്തിലേക്കും റസൂലാണ്. ഖുർആൻ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട വേദഗ്രന്ഥവുമാണ്. ഏതുകാലത്തോ, ഏതു ദേശത്തോ ഉള്ള ആളുകളായാലും ശരി, ഖുർആൻ അവർക്കു എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു അവർക്കു താക്കീതുമായിരിക്കും. ഖുർആന്റെ സന്ദേശം എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും, ഖുർആനാകട്ടെ, ശുദ്ധ അറബി ഭാഷയിൽ, ജനവിഭാഗങ്ങളോ ആയിരക്കണക്കിലുള്ള ഭാഷക്കാരും, മുസ്ലിംകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അറബിഭാഷ അറിഞ്ഞിരിക്കാത്തവരുടെ ഒരു കടമയാണെങ്കിലും, ഈ കടമ നിറവേറ്റിയവർ എക്കാലത്തും താരതമ്യേന വളരെ കുറവാണെന്നു പറയേണ്ടതല്ലല്ലോ. അപ്പോൾ, അതിന്റെ സന്ദേശം എല്ലാവർക്കും എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാനും, അതിന്റെ വാക്യങ്ങളിലൂടെ അതിന്റെ താക്കീതുകൾ അവരെ കേൾപ്പിക്കുവാനും അതത് ജനങ്ങളുടെ ഭാഷകളിൽ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞു കൊടുക്കുകയല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ല. ജനങ്ങളാകമാനം അറബിഭാഷ അറിയുന്നവരാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇതിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ലാതെ വരികയുള്ളൂ. നാളിതുവരെയും അറബി അറിയാത്തവർക്കു ഖുർആന്റെ സന്ദേശങ്ങളും, നബിവചനങ്ങൾ മുതലായ മതവിജ്ഞാനങ്ങളും എത്തിച്ചുകൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് അവരവരുടെ ഭാഷകളിലൂടെത്തന്നെയാണ്.

بَابُ مَا يَجُوزُ مِنْ قَوْلِ التَّوْرَةِ وَغَيْرِهَا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ بِالرِّبَةِ وَغَيْرِهَا (താനാത്ത് മുതലായ അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അറബിയിലും മറ്റു ഭാഷയിലും വിവരിക്കുന്നതു അനുവദനീയമാണെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച അദ്ധ്യായം) എന്ന തലക്കെട്ടോടുകൂടി ബുഖാരിയിൽ ഒരു അദ്ധ്യായം കാണാം. അതിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവായ ഇമാം അസ്ഖലാനി (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, അറബിയല്ലാത്ത വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറബിയിലും, അറബിയിലുള്ളവ അനുഭാഷകളിലും വിവരിക്കാമെന്നാണ് ഇതിന്റെ താൽപര്യം. അതുപോലെത്തന്നെ, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന പറഞ്ഞതിൽ ഖുർആനും, ഖുർആനല്ലാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉൾപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂലഭാഷ അറിയാത്തവർക്കുമാത്രം വിവർത്തനം ചെയ്തു കൊടുക്കാമെന്നാണോ, അല്ല എല്ലാവർക്കും വിവർത്തനം ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്നാണോ ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം? എന്നിങ്ങനെ ഒരു ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് അസ്ഖലാനി (റ) പറയുന്നു. لَوْ كَانَ لَمْ يَكُنْ (ആദ്യം പറഞ്ഞതാണ് അധികപക്ഷത്തിന്റെയും അഭിപ്രായം). ഈ ശീർഷകത്തിനു നാലു തെളിവുകൾ ഇമാം ബുഖാരി (റ) ആ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത തെളിവുകൾ ഇതാണ്:-

المسلمين (നിങ്ങളും. ഈ ഖുർആൻ ആർക്കു എത്തിച്ചേർന്നുവോ അവർക്കും താഴെത് ചെയ്യാൻ വേണ്ടി) എന്നു മേലുദ്ധരിച്ച ഖുർആൻ വാക്യത്തിൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതിൽ 'അത്' എത്തിച്ചേർന്നവർക്കു എന്ന വാക്കിന് മൂലാഹിദ് (റ) നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം അസ്ഖലാനീ (റ) ഇങ്ങിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു- *من المولى من المولى وغيره* (അനുബന്ധികളിൽ നിന്നും മറ്റും മുസ്ലിമായവർക്കും). പിന്നീട് അദ്ദേഹം ഇമാം ബൈഹഖീ (റ)യുടെ ഒരു പ്രസ്താവന ഇങ്ങിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: 'ചിലപ്പോൾ അവർ (ഖുർആനെപ്പറ്റി) അറിഞ്ഞിരുന്നവരും അപ്പോൾ അവരുടെ ഭാഷയിൽ അവർക്കു ഖുർആൻ എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ അത് അവർക്കു താക്കീതായിത്തീരുന്നതാണ്' (*راجع إلى ج ١ ص ١٢*)

പ്രസ്തുത മഹാൻമാരുടെ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്ന് നമുക്കു പലതും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അനുബന്ധി അറിയാത്തവർക്കു വേണ്ടി ഖുർആൻ അന്യഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യാം. ആ ഭാഷയിൽ അതു പഠിക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷെ, നമസ്കാരത്തിലാണെങ്കിൽ-ഫാത്തിഹ:യ്ക്കു പകരം-അനുബന്ധിലുള്ള ദീക്വുകൾക്കു പകരം ചെല്ലുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ മറ്റു ഭാഷയിൽ ഫാത്തിഹ: ഒരുവാൻ പാടുള്ളൂ. നമസ്കാരത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടാൻ വിശദമായിരുന്ന മാത്രമല്ല, ആവശ്യം കൂടിയാകുന്നു. ഖുർആൻ-അനുബന്ധികൾക്കും അനുബന്ധികളല്ലാത്തവർക്കും എത്തിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അനുബന്ധി അറിയാത്തവർക്കു അവരുടെ ഭാഷയിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാനെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഖുർആന്റെ സിദ്യാന്തങ്ങൾ അവർ മനസ്സിലാക്കുക മാത്രമല്ല, ഖുർആന്റെ പ്രബോധനം അവർക്കു എത്തിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു ന്യായം സ്ഥാപിക്കുക കൂടി ചെയ്യേണ്ടതു മുസ്ലിംകളുടെ കടമയാകുന്നു. ഇത്രയൊക്കെയും മറ്റെങ്ങ ഉദ്ധരണികളിൽ നിന്ന് നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. താഴെ പറയുന്ന ചില വസ്തുതകൾക്കുപി ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രാധിക്യമേണ്ടതായുണ്ട്:-

(1) ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമാണ്. അത് പാരായണം ചെയ്യുന്നതു ഒരു ആരാധനാകർമ്മവുമാണ്. അതിലെ ഒരു വള്ളിക്കോ പുള്ളിക്കോ മാറും വരുത്തുവാൻ പാടില്ല. *ما يحد من حد* (പാരായണം മൂലമെന്ന ആരാധനാകർമ്മം ചെയ്യപ്പെടുന്നതാണ് ഖുർആൻ) എന്നു പറയുന്നതിന്റെ സാരം അതാകുന്നു. മറ്റൊരു ഭാഷയിലേക്കു-അനുബന്ധികൾക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന സാധാരണ സംസാരഭാഷയിലേക്കുതന്നെയും-വിവർത്തനം ചെയ്താൽ അതിന്നു സാക്ഷാൽ ഖുർആന്റെ സ്ഥാനമോ, ഗുണമോ, സവിശേഷതയോ, മഹത്വമോ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലാകുവാൻ പോകുന്നില്ല. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമായിരിക്കുന്നതുമല്ല. അത് കൊണ്ടാണ് ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നതിന് പകരം അതിന്റെ ഏത് വിവർത്തനവും സ്വീകാര്യമല്ലെന്നുവന്നത്. പേർഷ്യൻസാഹിത്യം അനുബന്ധിസാഹിത്യവുമായി അടുത്ത സാമ്യമുണ്ടെന്ന കാരണത്താൽ, ഏതാണ്ടു ഖുർആന്റെ സാഹിത്യത്തോടു കിടയൊക്കുന്ന വിവർത്തനം പേർഷ്യൻ ഭാഷയിൽ സാധ്യമാണെന്നു ന്യായം പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് നമസ്കാരത്തിൽ ഫാത്തിഹ:യ്ക്കു പകരം അതിന്റെ പേർഷ്യൻ വിവർത്തനം വായിച്ചാൽ മതി എന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. ഈ ന്യായത്തെ പണ്ഡിതൻമാർ കാര്യകാരണസാഹിത്യം തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അതിനെ അനുകൂലിച്ചവർപോലും പേർഷ്യൻ വിവർത്തനം എല്ലാവിധേനയും സാക്ഷാൽ ഖുർആനപകരം സ്വീകരിക്കാമെന്നു പറയുന്നില്ലതാനും. പറയുവാൻ ന്യായവുമില്ലല്ലോ. 'ഇതുപോലെ ഒരു ധ്യാനമെങ്കിലും കൊണ്ടുവരുവിൻ' എന്നു ലോകത്തെ ധവല്ലുവിലിളിട്ട് ഇക്കാലമത്രയും അതിനു ആരാധ്യം സാധ്യമാകാത്ത - മേലിലും സാധ്യമല്ലെന്നു ഉറപ്പിച്ചു പറയാവുന്ന-ആ ദിവ്യഗ്രന്ഥത്തോടു ഏതെങ്കിലും വിധേന കീടനിൽക്കാവുന്ന മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥമോ അദ്ധ്യായമോ ആർക്കു തന്നെ രചിക്കുവാൻ കഴിയും?

(2) 'ഖുർആൻ ഭാഷാന്തരം (തർജ്ജമ) ചെയ്യാമോ, ഇല്ല, എന്ന വിഷയത്തിൽ മുൻകാല പണ്ഡിതൻമാർക്കിടയിൽ സംശയവും അഭിപ്രായവ്യത്യാസവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ-പലരും ധരിച്ചുവശായതു പോലെ-ഇന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന പരിഭാഷകളെക്കുറിച്ചായിരുന്നില്ല അത്. പാരായണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു വേദഗ്രന്ഥമെന്നോ, വായിക്കുന്നതുപോലും ഒരു ആരാധനാ കർമ്മമാണെന്നോ, ഒരു ക്ഷേത്രവും ഏറക്കൂറവ് വരുത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നോ ഖുർആൻ പരിഭാഷാ ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആരും കരുതുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ, ഖുർആന് സമാനമായ ഒരു സ്ഥാനം കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള വിവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ആ പണ്ഡിതൻമാർക്കിടയിലുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും സംശയങ്ങളും. ഖുർആനെ അതിന്റെ ഭാഷയിൽക്കൂടി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തവർക്കു അതിന്റെ സിദ്യാന്തങ്ങളും വിധിവിധികളും. ഖുർആനിലുടനീളമെന്ന ഗ്രഹിക്കുവാൻവേണ്ടി അത് വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും, ആ ആവശ്യംതീർത്ത് അത് വായിച്ചു പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ആർക്കും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമില്ല. ഖുർആൻ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ തന്നിട് സാധിച്ചതിനെപ്പറ്റി കൃത്യജ്ഞാപൂർവ്വം മറ്റൊരു ശാസ്ത്രവലിയുല്ലാഹി(റ) പ്രസ്താവിച്ച ഒരു വാക്യം നാം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽനിന്നും ഈ വസ്തുത ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മുമ്പുക്കിട്ടുണ്ടാത്ത പരിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമായ ഖുർആനല്ല. പാരായണം ചെയ്തു ആരാധനാകർമ്മം നടത്തപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുമല്ല. ഖുർആന്റെ അർത്ഥമോദ്രേശ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള മത്സ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമാണവ.

പരിഭാഷകന്റെ ആശയങ്ങളോ, മറ്റൊരതായ വ്യാഖ്യാനത്തിന് വഴിതെളിയിക്കുന്ന സൂചനകളോ പരിഭാഷയിൽ കലർപ്പിച്ചുകൂട്ടി അപകടപാതയുണ്ട്. ആയതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്ന് തോന്നാമെന്ന് അത്തരം വാക്കുകൾ പരിഭാഷയിൽ കൂട്ടിക്കലർത്തുക, ഒന്നിലധികം വ്യാഖ്യാനമുഖങ്ങൾ വരുന്ന ആയത്തുകൾക്ക് താൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന വ്യാഖ്യാനത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന വാക്കുകൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അർത്ഥം കലർപ്പിക്കുക ആദിയായ കൃത്യമായ പരിഭാഷകൻമാർ അനുവർത്തിക്കുന്നത് ശരിയല്ല.

സർവ്വനാമങ്ങൾ, സൂചനാനാമങ്ങൾ (أسماء الإشارة) മുതലായവകൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാക്കുവാൻ, നിയമാനുസൃതം ലോപിച്ചുപോയിട്ടുള്ള ഭാഗം കാണിക്കുവാൻ, പരിഭാഷയിൽ കൊടുത്ത വാക്കിന്റെ താല്പര്യം സ്ഥൂപ്യമാക്കുവാൻ, സംസാരമുഖം-സംസാരം ആരോടാണെന്നും-മനസ്സിലാക്കുവാൻ എന്നിങ്ങിനെ പല ആവശ്യങ്ങൾക്കുമായി സന്ദർഭഭാവിതം പരിഭാഷകന്റെ വക വാക്കുകൾ ചേർക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. അതില്ലാത്തപക്ഷം വായനക്കാർക്ക് ആശയക്കുഴപ്പമോ, ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിഷമമോ നേരിട്ടേക്കാം. ഇതെല്ലാം കഴിയുന്നതും-ബ്രഹ്മരസംകൾ വഴിയോ മറ്റോ-വേർതിരിച്ചു കാണാവുന്ന രൂപത്തിൽ ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം, അത്തരം വാക്കുകളെല്ലാം ഖുർആനിൽതന്നെ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്നോ മറ്റോ ധരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ട്.

ബ്രഹ്മരസുകളിലൂടെ പരിഭാഷയിൽ എന്തും ഉൾക്കൊള്ളിക്കാമെന്ന ഒരു ഭാവം ചിലരിൽ കാണാറുണ്ട്. പരിഭാഷ എന്ന നിലക്ക് ഇത് തീർച്ചയായും ക്ഷണവ്യക്തമല്ല. അത്, പരിഭാഷയുടെ പേരിൽ സ്വന്തം അഭിപ്രായം ഇറക്കുമതി ചെയ്യലായിത്തീരുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ഈ നില സ്വീകരിക്കുന്ന പരിഭാഷകൻ തന്റെ വക വിവരണമോ, വ്യാഖ്യാനമോ പിന്നീട് പ്രത്യേകം നൽകുവാൻപോകുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഈ വഴക്കത്തെ അധികം ആക്ഷേപിച്ചുകൂടാം. കാരണം! ബ്രഹ്മരസിയുള്ളതെല്ലാം അയാളുടെ വ്യാഖ്യാനമായും, അല്ലാത്ത ഭാഗം മാത്രം പരിഭാഷയായും ഗണിക്കാമല്ലോ. അറബി തത്വസിദ്ധികളിൽ ഈ സമ്പ്രദായമാണ് അധികം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കാണുക. അഥവാ, ഖുർആനല്ലാത്ത ഭാഗങ്ങളെല്ലാം-അക്ഷര വലുപ്പത്തിന്റെ വ്യത്യാസംകൊണ്ടോ, ബ്രഹ്മരസംകൾ മൂലമെന്നയോ-വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. ഇതൊരു നല്ല വഴക്കംതന്നെയാണ്.

നേരെ മറിച്ചു ഖുർആൻ പരിഭാഷയിൽ തീരെ ബ്രഹ്മരസംകൾ കൊടുക്കരുതെന്ന അഭിപ്രായക്കാരായ ചിലരെയും കാണാം. ഇത് ഒരുതരം അവിവിദ്യായ്കയാണ്. മേൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലുള്ള അത്യാവശ്യ സന്ദർഭങ്ങളിലും പരിഭാഷകന്റെ വകയായി വാക്കുകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കാത്തപക്ഷം, പരിഭാഷ അലങ്കോലപ്പെടുകയും, ഉപയോഗശൂന്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ചേർക്കപ്പെടുന്ന വാക്കുകൾ പ്രത്യേകം അടയാളപ്പെടുത്താത്തപക്ഷം അതെല്ലാംതന്നെ, ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടേക്കാകയും ചെയ്യും.

ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംഗതികൾ മനുഷ്യന്റെ കഴിവനുസരിച്ചു അതേ രൂപത്തിൽ-മേൽഗതി വരുത്താതെ-മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ ഖുർആൻ പരിഭാഷയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനു പുറമെയുള്ളതെല്ലാം ആ മൂലാശയങ്ങളുടെ വിശദീകരണവും, വിവരണവുമായിരിക്കും. നമ്മുടെ താല്പര്യത്തിനോ, സൗകര്യത്തിനോ പ്രാധാന്യം കലർപ്പിക്കാതെ, ആ വചനങ്ങൾ എന്തു വചിക്കുന്നുവോ അത്-അവയെ അവയുടെ സ്വാഭാവികമായ നിലയിൽ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ലഭിക്കുന്നതെന്നോ അത്-ആകുന്നിടത്തോളം പരിഭാഷയിൽ വരുത്തുകയും, ബ്രഹ്മരസംകൾ പരിഭാഷകൾക്കു പുറമെ യഥാവിധി വിവരിക്കുകയുമാണ് നാം വേണ്ടത്. പരിഭാഷകനു പറയാനുള്ളതെല്ലാം ഈ വിവരണത്തിൽ അടക്കം ചെയ്യാമല്ലോ.

ഖുർആന്റെ ഒരു വള്ളിയോ, പൂള്ളിയോ മാറ്റിക്കൂടാത്തതാണ്. എന്നാൽ, അതിയോഗ്യനായ ഒരു പരിഭാഷകന്റെ പരിഭാഷയായാൽ പോലും പരിഭാഷകൻ ഉപയോഗിച്ച അതേ വാക്കുകളിൽമാത്രമേ ആയത്തുകളുടെ അർത്ഥം പറയാവൂ എന്നോ, പരിഭാഷകളിൽ കാണാവുന്ന വാക്കുകളും, പദങ്ങളും സൂനിശ്ചിതങ്ങളാണെന്നോ ഇല്ലതെന്നും, ആകയാൽ, പരിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അത്തരം ആയത്തുകളുടെ പരിഭാഷകളിൽ അവപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പദങ്ങളും, അക്ഷരങ്ങളുമെല്ലാം വായനക്കാർ പ്രധാനമായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. അവമൂലം പരിഭാഷകൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും, അർത്ഥസാരങ്ങളുമാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. അതേ ആശയം, അയാൾ കൊണ്ടുവന്ന വാക്കുകളെക്കാൾ നല്ലതോ, അത്പോലെയുള്ളതോ ആയ വേറെ വാക്കുകളിലും പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ-ഒരു പക്ഷേ, വായനക്കാർക്കുതന്നെ-സാധിച്ചേക്കുന്നതാണ്.

മനസ്സിലാക്കേണ്ട ചില ഉദാഹരണങ്ങളെടുക്കാം:- **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** എന്നുള്ള ആയത്തിന്റെ ആശയത്തിൽ വളരെ മാറ്റമെന്നും സംഭവിക്കാത്തതെന്നും, പല വിധത്തിലും അത് അർത്ഥവിവർത്തനം ചെയ്യും: (1) 'അത് ഗ്രന്ഥമാണ്'. അതിൽ സന്ദേശമേ ഇല്ല. സൂക്ഷ്മതയുള്ളവർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനമാണ്'. (2) 'ആ ഗ്രന്ഥം! അതിൽ സംശയമില്ല.....' (3) 'അതത്രെ ഗ്രന്ഥം.....' (4) 'ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. യേശു

ബീയിൽ സർവ്വനാമങ്ങൾ അങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം. മലയാളത്തിൽ ആ സർവ്വനാമങ്ങൾ അനാവശ്യങ്ങളായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അവയുടെ സ്ഥാനത്ത് സാധാരണ നാമങ്ങൾതന്നെ ആവശ്യമായെന്നും വരും. പല അറബി പദങ്ങൾക്കും ശരിക്കും യോജിക്കുന്ന മലയാളപദങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുള്ളതും, സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ വിരളതയും—ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനംഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും—ഒരു പരിഭാഷകനെ സദാ അലട്ടാറുള്ള വസ്തുതകളാണ്.

28 അക്ഷരം മാത്രമുള്ള അറബി ലിപികളിൽ 13 എണ്ണത്തിന്റെ ഉച്ചാരണങ്ങളും—അറബിഭാഷയുടെ ഇരട്ടി യോളം വരുന്ന മലയാള ലിപികളിൽ എഴുതിക്കാണിക്കുക സാധ്യമല്ലാത്തവയാണ്. ഇത്മൂലം, മലയാളക്കാർക്കിടയിൽ സൂചിപ്പിക്കത്തക്ക അറബി പദങ്ങൾപോലും മലയാളത്തിൽ എഴുതുവാൻ പലപ്പോഴും നിവൃത്തിയുണ്ടാകയില്ല. കേരള മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന അറബി മലയാള ലിപി ഈ വിഷയത്തിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റു പല കാര്യത്തിലും അറബിമൂല്യങ്ങൾക്ക് പരിഭാഷ എഴുതുവാൻ സൗകര്യപ്പെട്ടതാകുന്നു. ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനങ്ങൾ എഴുതുവാൻ അറബി മലയാള ലിപിയോളം സൗകര്യം മലയാള ലിപിയിലില്ലാതിരുന്നിട്ടും, ഇന്ന് കേരള മുസ്ലിംകൾ ആ ലിപിയുടെ നേരെ കൈക്കൊള്ളുന്ന അവജ്ഞാ നയം വ്യസനകരമാണ്. ഏതായാലും, അറബി മലയാള ലിപി അറിയാത്തവർക്കും, അമുസ്ലിംകൾക്കും അത് ഉപയോഗപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. മേൽപ്രസ്താവിയ മാരാണിയും ദ്രാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന പക്ഷം അത് വളരെ മിടുപിച്ചു പോകുന്നത്കൊണ്ട് അതിന് ഇവിടെ മുതിരുന്നില്ല. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം അറബിയും മലയാളവും തമ്മിൽ വളരെ യോജിപ്പുണ്ടെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു: ഇതരഭാഷക്കാരായ ആളുകൾക്ക് പഠിക്കുവാനും, ശരിയാവണ്ണം പഠനമുറുവാനും കുറെയൊക്കെ പ്രയാസമുള്ള ഭാഷകളാണ് അവ രണ്ടും. ചിലർ ധരിക്കാറുള്ളതുപോലെ, വളരെ ക്ഷണത്തിലൊന്നും വശത്താക്കാവുന്ന ഭാഷകളല്ല അറബിയും മലയാളവും.

അറബി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ, വിവർത്തകനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏതാനും പ്രശ്നങ്ങളാണ് നാം മുകളിൽ കണ്ടത്. അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമായ ഖുർആൻ-അതിന്റെ സാഹിത്യവിശേഷതയും, അമാനുഷിക സ്വഭാവവും നമുക്കറിയാമല്ലോ—മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ, നേരിടുന്നതിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ എത്രമേൽ അധികമായിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ആകയാൽ, ഖുർആന്റെ നേർക്ക് നേരെയുള്ള ഒരു പരിഭാഷ—കേട്ടമൊന്നും കൂടാതെ പരിപൂർണ്ണമായ നിലയിൽ—തയ്യാറാക്കുക സാധ്യമല്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. അതെ, വ്യക്തികളുടെ അറിവും, സാമർത്ഥ്യവും, ഓരോത്തർക്കും അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന തൗഫീഖും (ഉതവിയും) അനുസരിച്ച് പരിഭാഷകളുടെ ഗുണത്തിൽ ഏറ്റുമാറുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുമാത്രം.

ഡുർത്തൻ പരിഭാഷാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ഡുർത്തൻ പരിഭാഷകൾ എന്നല്ല, ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൊതുവിൽ തന്നെ, പൂർവ്വനൂററാണ്ടുകളിൽ അറബി അല്ലാത്ത ഭാഷകളിൽ രചിക്കപ്പെടുന്ന പരിവ് അധികമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു, ഒന്നു രണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഇതരഭാഷകളിലുള്ള എത്രയോ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറബി ഭാഷയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സമ്പ്രദായം പ്രചാരത്തിൽ വരുകയുണ്ടായി. അറബിഭാഷക്ക് നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഉണ്ടായ സ്വാധീനം, ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അറബിഭാഷ മുഖേനത്തന്നെ അതിന് തയ്യാറെടുത്തു വന്നിരുന്നത് എന്നിങ്ങിനെ പലതുമായിരിക്കും അതിനുള്ള സ്വാഭാവികമായ കാരണങ്ങൾ. സ്ഥിതിഗതികളുടെ മാറ്റമേന്മാടുകൂടി, അറബിയല്ലാത്ത ഭാഷകളിലും ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനങ്ങൾ വിരചിതമായിത്തുടങ്ങി. അറബിയുടെ അയൽഭാഷയും, അതുമായി പല നിലക്കും ബന്ധവും, സാദൃശ്യവുമുള്ള ഭാഷയുമാകുകൊണ്ട്, പേർഷ്യൻ ഭാഷയിലാണ് ഇത് ഏറെ പ്രചാരത്തിൽ വന്നത്. ക്രമേണ ഡുർത്തൻ പരിഭാഷാ പ്രവർത്തനവും ഉണ്ടായിത്തീർന്നുവെന്ന് സാമാന്യമായിപ്പറയാം.

ഡുർത്തന്റെ ഒന്നാമത്തെ പരിഭാഷ ഏതായിരുന്നുവെന്ന് നമുക്കറിവില്ല. ക്രിസ്താബ്ദം ഏതാണ്ട് 1143ൽ ഹിജ്ര 6 ഓം നൂറ്റാണ്ടിൽ-ലത്തീൻ ഭാഷയിൽ ഡുർത്തൻ പരിഭാഷ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, അത് ക്രിസ്താബ്ദം

(*) കാൽമാർക്സിന്റെ ഇണയും, തൂണയുമായിരുന്ന ഏംഗൽസ് കാര്യങ്ങൾ ക്ഷണത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുന്ന ആളായിരുന്നുവെന്നും, ഇരുപത് ഭാഷ സംസാരിച്ചിരുന്നുവെന്നും മറ്റും പ്രശംസിച്ചു പറയുന്ന കുട്ടത്തിൽ, പ്രൊഫ. സർ കെ. സി. പീറ്റർ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് പു: 39, ല: 41ൽ) കാണാം: '...4000 അയിലധികം ധാതുക്കളുള്ള അറബിഭാഷ മാത്രമേ, ഏംഗൽസിനെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിട്ടുള്ളൂ....' അറബിഭാഷ ശരിക്കും വശത്താക്കുവാൻ ചിലർ പറയാറുള്ളതുപോലെ അത്ര എളുപ്പമല്ലെന്ന് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

1543ൽ മാത്രമാണ് ക്രിസ്തീയ മിഷനറികൾക്ക് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതെന്നും അല്ലാമാ യൂസുഫലി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രി. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും, അതിനുശേഷവുമായി പല യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലും പുറത്തിറങ്ങിയ ചില പരിഭാഷകളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു. അവയുടെ കർത്താക്കളിൽ മുസ്ലിംകളെയും, അറബി പരിഭാഷ പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ﴿﴾

വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയും അല്ലാത്തതും, മുഴുവൻ ഭാഗം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായും ചില ഭാഗങ്ങൾമാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായും—ഇങ്ങിനെ പല തരത്തിലും—ഉള്ള ബുർജ്ജൻ പരിഭാഷകൾ ഇന്ന് മിക്ക പ്രധാന ഭാഷകളിലും കായിക വളരെ ബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ രണ്ട് ഭാഷകളിലും പല ബുർജ്ജൻ പരിഭാഷകളും, അനേകം ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാന ഗ്രന്ഥങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ്. ലത്തീൻ, ജർമ്മനി, ഫ്രഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലും, ബങ്കാളി, മലയാളം, തമിഴ് തുടങ്ങിയ പല പൗരസ്ത്യ ഭാഷകളിലും പല ബുർജ്ജൻ പരിഭാഷകളും ഗ്രന്ഥം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാകുന്നു. അടുത്ത കൊല്ലങ്ങളിലായി, സുൽതാൻ ഗവർണ്മെന്റ് വക കൊല്ലത്തോടും അമൽബിപുരകാരായ മുസ്ലിംകളുടെ വകയായി, അവരുടെ ഭാഷയിലുള്ള ഒരു പരിഭാഷ ഇതിടെയാണ് മലബാറിൽ നിന്ന് അച്ചടി തീർന്നത്.

ശാഹ് വലിയുല്ലാഹിദ്ദാഹ് ലവി (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഫാസുൽ കബീറി'ൽ—തനിക്കു ബുർജ്ജൻ വ്യാഖ്യാന വിഷയത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പ്രസ്താവിക്കുന്ന മദ്യം—ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'നമുക്കു സിദ്ധിച്ച ജ്ഞാനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാണ്: വാചകത്തിന്റെ വലിപ്പത്തിലും മറ്റും അറബിഭാഷയോടു സദൃശമായ നിലയിൽ, പേർഷ്യൻ ഭാഷയിൽ ബുർജ്ജൻ പരിഭാഷ ചെയ്യാൻ സാധിച്ചത് 'ഫത്തഹു-റഹ്-മാൻ-ഫി-തർജ്ജുമത്തിൽ ബുർജ്ജൻ' (ബുർജ്ജൻ പരിഭാഷയിൽ പരമകാര്യം) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് നാമിത് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ, ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ, വിശദീകരണം കൂടാതെ വായനക്കാർക്ക് കാര്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് ഭയപ്പെട്ടതുമിമാത്തം ഈ നിബന്ധന—അറബിയുടെ അതേ അളവിലായിരിക്കുക എന്ന നിശ്ചയം—നാം വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്'.

ഫിദ്ദ 1176ലാണ് ദഹ് ലവി (റ) യുടെ വിരോധം. അപ്പോൾ, ചുരുങ്ങിയപക്ഷം 207 കൊല്ലം മുമ്പ് അദ്ദേഹം ഈ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഈ മഹാനൈപ്പറീ ഇതിനു മുൻപ് നാം പരിചയപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബുർജ്ജൻ വ്യാഖ്യാനനിദാനമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഫാസുൽ കബീറും' അദ്ദേഹം രചിച്ചത് പേർഷ്യൻ ഭാഷയിലാണ്. (*) ഫിദ്ദ 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മതോദ്യാമകനായി എണ്ണപ്പെട്ട ഒരു മഹാപണ്ഡിതനും, ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കും വേണ്ടി എത്രയോ വിജ്ഞാന സേവനങ്ങൾ നടത്തിയ മഹാനുമായ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുവാൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഫുരു'യത്തുല്ലാഹിൽ ബാലിഗ്: ﴿﴾ എന്ന ഒരൊറ്റ ഗ്രന്ഥം പരിശോധിച്ചാൽ മതിയാകും. ഇസ്ലാമിന്റെ സകല തുറകളിലുമുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളും, യുക്തിവശങ്ങളും, തത്വാരോധങ്ങളും യുക്തിയുക്തം—ബുർജ്ജന്റെയും, ഹദീസിന്റെയും, യുക്തിയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ—വിവരിച്ചിട്ടുള്ള അനിതരസാധാരണമായ ഒരു മഹൽ ഗ്രന്ഥമാണിത്. മേൽകാണിച്ച ബുർജ്ജൻ പരിഭാഷ മുഴുവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചത് എത്രമാത്രം അനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കണക്കാക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കാം. പേർഷ്യൻ ഭാഷക്കു അറബിഭാഷയോടും, ഇസ്ലാമിനോടുകൂട്ടുള്ള ബന്ധങ്ങൾക്ക് പുറമെ, അതിന് ഇന്ത്യയോടും—വടക്കേ ഇന്ത്യയോട് പ്രത്യേകിച്ചും—ചരിത്രപരമായ പല ബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കും അദ്ദേഹം പേർഷ്യൻ ഭാഷയിൽ പരിഭാഷ രചിച്ചത്. ﴿﴾

പല നിലക്കും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണ് മൗലാനാ അബ്ദുൽ ഹഖ്—ദഹ് ലവി (റ) യുടെ ഉർദു തഫ്സീർ (تفسير). 70ൽപരം കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പാണ് അത് ആദ്യം അച്ചടിക്കപ്പെട്ടത്. ഇപ്പോൾ 30 ഭാഗങ്ങളായി അതിന്റെ പുതിയ പതിപ്പ് പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ബുർജ്ജന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രമാണസഹിതം, യുക്തിയുക്തമായ നിലയിൽ, മൂൻഗാമികളായ മഹാജ്ഞാന്റെ പാതയിൽനിന്ന് തെറ്റാതെ, വിശദീകരിച്ചു

(*) അല്ലാമാ മുഹമ്മദ് മുനീർദി മഗ്ഖീയാണ് അത് അറബിയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തത്. ഈ അറബി പരിഭാഷയെ ആസ്ഥാനമാക്കിയാണ് നാം അതിലെ വാക്യങ്ങൾ ഉദ്യോഗിക്കാറുള്ളത്. നമ്മുടെ ഉപരി മദ്രസകളിലും മറ്റും പാഠ്യഗ്രന്ഥമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതും അതാണ്.

ഹിററിപ്പിച്ചുള്ള ഒരു തഹ്സീലാണിത്. ശാസ്ത്രീയവും, പരിത്രപരവുമായ വശങ്ങൾ പണ്ഡിതനാപിതമായ നിലയിൽ അദ്ദേഹം അതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. മലബാറും അബുൽകലാവും ആസാദ് അവർകളുടെ അർജ്ജുനന്ദൻ ഖുർആനും (പി. 25) ഉൾപ്പെടെ തഹ്സീലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ വമ്പിച്ചൊരു മുതൽക്കൂട്ടമാണ്. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഇന്ന് ഇന്ത്യക്കാരുടെ അറിയും പഠനത്തിലിരിക്കേണ്ടതില്ല. ഹൃദ്യവും സൗഖ്യവുമായ ഭാഷയിൽ, വിഷയങ്ങളെ സമ്പൂർണ്ണമായി പ്രതിപാദിച്ചു കാണിക്കുവാനുള്ള കഴിവും, വിജ്ഞാനത്തിന്റെ നാനാ തൂണുകളിലുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യവും അതിന്റെ അടിമുതൽ മുടിവരെ അനുഭവപ്പെടുന്നതാകുന്നു. പക്ഷേ, മുൻകൂറായി മുന്നിൽ കണ്ടു ഭാഗത്തിന്റെ തഹ്സീർ അടങ്ങുന്ന ഭാഗം മാത്രമേ ഇതാപര്യന്തം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. ഈ രണ്ട് തഹ്സീലുകളും നമ്മുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്ക് വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഇവിടെ പറയുകയുള്ളൂ.

മലയാള ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, ഏറെക്കുറെ ഈ (ഫി:ജ 14-ാം) നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യം മുതൽക്കോ, കഴിഞ്ഞ (13-ാം) നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം മുതൽക്കോ അറബിമലയാള ലിപിയിലുള്ള 'ഖുർആൻ തർജ്ജുമ'കൾ പുറത്തിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് മനസ്സിലാവുന്നത്. അറിവായെടത്തോളം, കണ്ണൂർക്കാശനായ മായൻകുട്ടി എട്ടുമാ (*) എന്ന പണ്ഡിതന്റെ തർജ്ജമയാണ്—കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടും ഖുർആന്റെ അത്യാവശ്യ വിവരങ്ങളൊക്കെയുൾക്കൊള്ളുന്ന ചില വാചകങ്ങൾ നമുക്കിവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു കൊടുക്കണം. സൂ: സൂറയിലെ 7-ാം വചനത്തിന്റെ പരിഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നത്:—

‘വൊരുകൂറ്റനും ചെയ്തതെ തടിച്ചുകൊണ്ടിപ്പോ ബേറെവൊരും തടിയൻ കൂറ്റത്തിനെ. പിന്നെ നിങ്ങളെ നബിനെ കൊള്ളുയായിരിക്കും നിങ്ങളെക്കൊള്ളു മടങ്ങും താനും. നിങ്ങളെ അമൽ ചെയ്യുന്നോല’ ആയിരുന്നിരിക്കുന്നു അങ്ങനെ ഒത്തയാവൊന്നുകൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ’ അവൻ ബിശയം അറിവിച്ചെന്നും മൂലം. നൂച്ചിയംതന്നെ അല്ലാഹുയാകുന്നത’ അറിയുന്നോനായിരിക്കും. ‘ഖൽബു’കളിന്റെ അകത്തുള്ളയാവൊന്നുകൊണ്ടും ഒക്കെയും.’

ഖുർആന്റെ പല 'മുസൂഖ്' (ഭാഗം) കളും, സൂറത്തുകളും പലനാലും അറബി മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തു
 സ്പഷ്ടീകൃതമായ ഇന്നും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഭാരതത്തിന്റെയും ഭാഷയിൽ, കാലത്തിനൊത്ത മാറ്റങ്ങളും കാണാം. അ
 റബി മലയാള ലിപിയിൽ ഇസ്‌ലാമിക വിജ്ഞാനങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം, മലയാള ലിപിയിൽ അ
 തിനുക്കു അസൗകര്യം, അറബി മലയാളം മുസ്‌ലിംകളുടെ ഒരു പ്രത്യേക സമ്പത്താണെന്ന ബോധം, മലയാളം അഭ്യ
 സിക്കുന്നതിൽ മുസ്‌ലിംകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പിന്നോക്ക മനസ്‌ഥിതി, അത് അമുസ്‌ലിംകളുടെ ഭാഷയാണെന്നു
 ഊഹിച്ചിരുന്ന തെറ്റുധാരണ, അറബി മലയാളത്തിന് മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരം ഇങ്ങിനെ പല
 കാരണങ്ങളാൽ ഖുർആൻ പരിഭാഷകളും, ഇതര ഇസ്‌ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളും അടുത്തകാലം വരെ അറബി മലയാളലി
 പിയിലായിരുന്നു ഏകപ്പെട്ടിരുന്നത്. ('തർജ്ജമ' എന്ന് പറഞ്ഞാൽതന്നെ, അറബിമലയാളത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥം
 ഏതായിരുന്നു അർത്ഥം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അടുത്ത ചില വർഷങ്ങൾക്ക് മുസ്‌ലിം ഖുർആന്റെ മുഴുവൻഭാഗ
 വ്യം-അത്യാവശ്യ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി-അറബി മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷ പൂർത്തിയാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം

[illegible]

(**) ഏറെക്കുറെ മൃപ്പുതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കാലഗതി പ്രാപിച്ച ഒരു മതഭക്തനും ഇസ്‌ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകനുമായിരുന്ന ഒരു മാനു വ്യദ്ധന്റെ അനന്തരാവകാശികളിൽനിന്നാണ് പ്രസ്തുത ഭാഗം കണ്ടുകിട്ടിയത്. അതിന്റെ ഇരുപുറത്തുമുള്ള കുറെ കവ്‌"ണങ്ങൾ നശിച്ചുപോയിരിക്കുകയാണ് ഗ്രന്ഥ കർത്താവിന്റെയോ, അച്ചടിച്ച കാലത്തിന്റെയോ വിവരം അറിയുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ജനാബ് കെ. ഉമർ മൗലവി സാഹിബിനാൽ വിരചിതമായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഏതാനും ഭാഗമേ ഇതപര്യന്തം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ബാക്കി ഭാഗങ്ങളും താമസിയാതെ പുറത്തുവരുമെന്നാശിക്കാം.*

ഉപരിസൂചിതങ്ങളായ സ്മിതിഗതികളിൽ മാറ്റം വരികയും, മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ മലയാളലിപിയും, മലയാളസാഹിത്യവും പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തതോടെ—മലയാള അച്ചുകൂടങ്ങളിൽ അറബി ടൈപ്പുകൾ ഉപയോഗിച്ച് തുടങ്ങിയതോടുകൂടി വിശേഷിച്ചും—മലയാള ലിപിയിൽത്തന്നെ ഇസ്ലാമിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചാരപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങിനെ, റബ്ബ് മൂന്ന് ദശവർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം മുതൽ ഖുർആന്റെ പല ഭാഗങ്ങളുടെയും തർജ്ജമകൾ മലയാളലിപിയിൽത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുസ്ലിം മാസികാപത്രങ്ങൾ വഴിയായും അതിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളുടെയും പരിഭാഷ പുറത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഖുർആന്റെ അറബിമൂലത്തോടുകൂടി പരിഭാഷാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുറത്തിറക്കുന്നതിൽ, ചില പണ്ഡിതൻമാർക്കൊക്കെ പ്രതിഷേധമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇന്ന് ആ നിലക്കും വളരെ മാറ്റം വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ, ഖുർആന്റെ വിജ്ഞാനം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ എല്ലാ വിഭാഗക്കാരും പൊതുവിൽ ശ്രമിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്ന് പറയാം.

25-ൽപരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഖുർആന്റെ ആദ്യത്തെ ചില 'ജുസ്സുകൾ'യുടെ പരിഭാഷ കോഴിക്കോട്, മുസ്ലിം ലിററേറ്റർ സൊസൈറ്റി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ തുടർന്നുള്ള ഭാഗങ്ങൾ പുറത്തു വരികയുണ്ടായില്ല. പിന്നീട് പല പണ്ഡിതൻമാരുടെയും വകയായി, അവസാനത്തെ ചില 'ജുസ്സുകൾ'യുടെ പരിഭാഷകളും ചില സൂറത്തുകളുടെ പരിഭാഷകളും പലപ്പോഴായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം അറബിമൂലത്തോടുകൂടിയ മലയാള ലിപിയിലാണുള്ളത്. ചുരുക്കം ചിലത് മാത്രം അറബിമൂലം കൂടാതെയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാതില്ല. ഇവയിൽ പലതിലും, ഈ പരിഭാഷാ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ എളിയ കർത്താക്കളായ ഞങ്ങൾക്കും ഏറെക്കുറെ പങ്കുവഹിക്കുവാൻ അല്ലാഹു നല്കിയ തൗഫീഖ് കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ഇവിടെ സ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഖുർആന്റെ മുഴുവൻ മലയാള പരിഭാഷ അടങ്ങുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം ഇതിനകം പുറത്തായിട്ടുള്ളത്, ജനാബ് സി. എൻ. അഹ്മദ് മൗലവി സാഹിബിന്റേതാകുന്നു. ആദ്യത്തെ വാല്യം, 10 കൊല്ലം മുമ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഈ പരിഭാഷ ഏഴുതിക്കോണ്ടിരിച്ചെ (ഒന്നരകൊല്ലം മുമ്പ്) അതിന്റെ തുടർന്നുള്ള ഭാഗങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണവും പൂർത്തീയമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (**)

6

നമ്മുടെ പരിഭാഷാ ഗ്രന്ഥം

എന്നി, നമ്മുടെ ഈ പരിഭാഷാഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചാണ് ചിലത് പറയുവാനുള്ളത്. ഇതിൽ ഖുർആന്റെ അറബിമൂലവും, പരിഭാഷയും, അത്യാവശ്യ വ്യാഖ്യാനവും, വിവരണവും അടങ്ങുന്നു. കൂടാതെ, റെറവാക്കുകളുടെ അർത്ഥവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷയിലും വ്യാഖ്യാന വിവരണങ്ങളിലും ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നിലയുടെ അർത്ഥവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷയിലും വ്യാഖ്യാന വിവരണങ്ങളിലും ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നിലയുടെ അർത്ഥവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷയിലും വ്യാഖ്യാന വിവരണങ്ങളിലും ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നിലയുടെ അർത്ഥവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷയിലും വ്യാഖ്യാന വിവരണങ്ങളിലും ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നിലയുടെ അർത്ഥവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

* ഇതിനകം മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലയാള ലിപിയിൽ പലതവണ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

** ഇതുവരെ ആരും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും, ഇസ്ലാമിക പ്രമാണങ്ങൾക്കു നിരക്കാത്തതുമായ ചില അർത്ഥവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. കേരള മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ വിമർശന വിധേയമായിത്തീർന്നവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. കേരള മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ വിമർശന വിധേയമായിത്തീർന്നവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. കേരള മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ വിമർശന വിധേയമായിത്തീർന്നവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം.

അർത്ഥമാശ്ചക്യങ്ങൾ വിട്ടുകളയാതെ തർജ്ജമയിൽ വരുത്തുവാനും അതൊക്കെപ്പും വാചകങ്ങളുടെ സംരംഭങ്ങൾക്ക് കേരളം പറ്റാതെ കഴിക്കുവാനും കഴിവുപോലെ യത്നിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ക്രമപ്രകാരം ഖുർആൻ, ഹദീസ്, സഹാബികൾ തുടങ്ങിയ മുൻഗാമികളായ മഹാൻമാരുടെ പ്രസ്താവനകൾ, പ്രധാന ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനാക്കുളുടെ ബലമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ, എന്നിവയ്ക്കു മുൻഗണന നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇതൊരു 'സലഫി അംസീർ' (പാരമ്പരീകാദർശത്തിലുള്ള ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം) ആയിരിക്കുവാനാണ് ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിൽ ഞങ്ങൾ എത്രകണ്ട് വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അല്ലാഹുവിനറിയാം. അതേസമയത്ത്, കാരലാപിതവും, സന്ദർഭോപിതവുമായ പല വിഷയങ്ങളും, യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യം കാണുന്നിടത് വിശദീകരണത്തോടുകൂടിയും, അല്ലാത്തപ്പോൾ സംക്ഷിപ്തമായും വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ, ഉദ്ദേശ്യ വിവരണത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളോ കാണുന്നിടത് കഴിയുന്നതും അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാനും, അവയിലടങ്ങിയ പ്രയോജനകരമായ ഭാഗങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും ശ്രമിക്കാം. അതിനു സാധ്യതയില്ലാത്തപ്പോൾ, അത്തരം പ്രസ്താവനകളെ അപ്പടി ഉദ്ധരിച്ചു മതിയാക്കുകയും, സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന് കാണുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ അവഗണിച്ചു കളയുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, തെറ്റിദ്ധാരണയും ആശയക്കുഴപ്പവും ഉണ്ടാകുന്നതും, ജനമദ്ധ്യ പ്രചാരത്തിലുള്ളതുമായ പ്രസ്താവനകളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി അവയിലെ സത്യാസത്യങ്ങളെ എടുത്തുകാട്ടുവാനും പരിശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ചരിത്രപരവും, ശാസ്ത്രീയവുമായ പല വിവരണങ്ങളും അതത് സന്ദർഭമനുസരിച്ചു നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

അവസാനത്തെ ('മുഹസ്-സാൽ' വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട) ചെറിയ സൂറത്തുകളെഴിച്ച് ബാക്കി എല്ലാ സൂറത്തുകളുടെയും ആരംഭത്തിൽ, അത്തന്നെ സൂറത്തുകളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള പ്രധാന പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളുടെ സംഗ്രഹങ്ങളും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. (*) കൂടാതെ, അത്തന്നെ സ്ഥാനങ്ങളിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളും അതതിലെ പാഠങ്ങളും യഥാസമയം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതിന് പുറമെ, പ്രത്യേകം എടുത്തു വിവരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് കാണുന്ന വിഷയങ്ങൾ—പ്രത്യേക തലക്കെട്ടുകൾ കൊടുത്തുകൊണ്ട്—അതത് സൂറത്തുകൾക്ക് ശേഷവും വിവരിച്ചുകൊണ്ടും, ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ 'വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പ്' എന്ന പേരിൽ—സൗകര്യാർത്ഥം—പ്രത്യേകം ക്രമനമ്പരകളോടു കൂടിയാണ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പുകൾ ഓരോന്നും വാസ്തവത്തിൽ ഓരോ സ്വതന്ത്ര ലേഖനമായിക്കരുതാവുന്നതാകുന്നു. അതുപോലെത്തന്നെ, ഈ മുഖവുരയിലെ അവസാനത്തെ ഈ ഖണ്ഡിക ഒഴിച്ചു ബാക്കി ഭാഗങ്ങളും ഒരു സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥമായി കരുതാവുന്നതാകുന്നു. അഥവാ, അവയെല്ലാം, വേണ്ടിവന്നാൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാവുന്നതരത്തിലാണുള്ളത്.

വായനക്കാർ മിക്കവാറും രണ്ടുതരക്കാരിയായിരിക്കും: ഒന്നോ രണ്ടോ ആവർത്തി വായിച്ചു തൃപ്തിയടയുന്നവരും, ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു വായിച്ചു പഠിക്കുന്നവരും. ഈ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തെ കൂടുതൽ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊള്ളുന്നു. ഒറ്റവാക്കുകളുടെ അർത്ഥങ്ങൾക്കായി ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാര്യമായ ഒരു ഭാഗം വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും മറ്റും അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. പരിഭാഷയും, വ്യാഖ്യാനവും വായിച്ചതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാതെ, ഓരോ ആയത്തിന്റെയും പദാർത്ഥങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ആവർത്തിച്ചു വായിച്ചു വരുന്നതായാൽ, ഖുർആന്റെ അർത്ഥം ഏതാണെന്നു വിധത്തിൽ സ്വയം തന്നെ ഗ്രഹിക്കുമാറാകുവാനും, അറബിഭാഷയിൽ ഒരു ചുരുങ്ങിയ പരിചയം കൈവരുവാനും അതു സഹായിക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷ. അല്ലാഹു സഹായിക്കട്ടെ. آمين

ഓരോ ആയത്തിലും വന്നിട്ടുള്ള പദങ്ങൾക്ക്—അവ എത്രവട്ടം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ശരി—അതത് ആയത്തുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അതേ പുറത്തുതന്നെ ആയത്തിന്റെ നമ്പർ സഹിതം ചുവട്ടിൽ അർത്ഥം കൊടുത്തുകൊണ്ടും. പല അർത്ഥങ്ങൾ വരാവുന്ന പദങ്ങൾക്ക് ഒന്നിലധികം അർത്ഥങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും, വാക്കർത്ഥത്തിന് പുറമെ ചിലപ്പോൾ ഉദ്ദേശാർത്ഥവും ബ്രഹ്മരൂപിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും, പഠിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു വായിക്കുന്നവർക്ക് വളരെ ഉപകാരപ്പെടുടും. പദങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടശേഷം, ആയത്തുകളുടെ പരിഭാഷ ഒന്നുരണ്ടാവർത്തി വീണ്ടും വായിക്കുന്നപക്ഷം, വാക്യങ്ങളുടെ അത്യാവശ്യ സാരങ്ങളും സ്വയം ഗ്രാഹ്യമായിത്തുടങ്ങും. 61, 62

(*) അവസാനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഫാത്തിഹ മുതൽ ഇസ്റാഅ് കൂടിയുള്ള ആദ്യപകുതിയിൽ ഈ സംഗ്രഹം ചേർത്തിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഈ പതിപ്പിൽ പൂർണ്ണമായും ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു.

[illegible]

വ്യാധോന്നതനും കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് അടിക്കുറിപ്പുകളായിക്കൊണ്ടല്ല, ഒന്നോ അധികമോ ആയത്തുകളും, അവയുടെ പരിഹാരവും തീർന്ന ഉടനെ, ആ ആയത്തുകളെ സംബന്ധിച്ച വിവരണം തുടർന്നു കൊടുക്കുകയും, പിന്നീട് മറ്റൊരു ആയത്തുകൾ തുടങ്ങുകയുമാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ, ആയത്തുകളുടെ അർത്ഥം വായിച്ചു തിരിച്ചു മനസ്സാക്കി, ഇടക്ക് വെച്ച് അടിക്കുറിപ്പുകൾ ശ്രദ്ധയിൽക്കൊണ്ടു വരികയും വായനക്കാർക്ക് നേരിടുകയുണ്ടു്. പരിഹാരം വായിച്ചു കഴിഞ്ഞ ആയത്തുകളെ സംബന്ധിച്ച മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ ശേഷമാത്രം അടുത്ത ആയത്തുകളിലേക്ക് നീങ്ങുവാൻ ഇത് സഹായകമായിരിക്കും.

പുറംവശം വേളയിൽ, സന്ദർഭംപിന്നത്തായ പൂർണ്ണ വാക്യങ്ങൾ, ഹാർസുകൾ മുതലായവ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടും, മിക്കവാറും അവയുടെ അർത്ഥമില്ലാത്തവയും, തുടർന്നുകൊണ്ട് അർത്ഥവും—അല്ലെങ്കിൽ സാരവും—കൊടുത്തിരിക്കും. ഇവ വായിക്കുമ്പോൾ, അർത്ഥസാരങ്ങൾ മാത്രം വായിച്ചു മതിയാക്കാതെ, മൂലവും വായിച്ചു ശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പൂർണ്ണവും ഹാർസുകൾ വായനക്കാർക്ക് കൂടുതൽ പരിചയം ഉണ്ടാക്കുകയ്ക്കി ഇത് മൂലം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അർത്ഥപരിചയം വായിക്കുവാൻ അറിയാത്തവർക്ക് അർത്ഥമില്ലാത്തവയെക്കൊണ്ട് വിശദീകരിച്ച് ഗുണമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, അതിന് സാധിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ഇത് പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. സ്ഥലങ്ങൾക്കും വസ്തുക്കൾക്കും പേരുകളും, പ്രത്യേകം പേരും കൊണ്ടുവരുന്നതായ ആയ സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ—അർത്ഥമില്ലാത്തവയെ കൊടുക്കാതെ—അവയുടെ അർത്ഥം സാരമാകൂ. മാത്രം കൊടുത്തു മതിയാക്കാറുള്ളത്. അവിടെ മിക്കവാറും ആയത്തിന്റെ നമ്പർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

അറബിപദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ, അത്തു പദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണ രൂപങ്ങളും പദങ്ങളും, അർത്ഥസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ, അവയുടെ അർത്ഥരൂപങ്ങളും മലയാള ലിപിയിൽ പ്രത്യേകം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ഇതും വായനാവളയിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. അറബി വായിക്കുവാൻ അറിയാത്തവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആവശ്യമില്ലാത്തതോ, അവർക്ക് ഗ്രഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമായതോ ആയ വല്ല വിശദീകരണവും നൽകേണ്ടി വരുമ്പോൾ, അത്തരം മൂലപദങ്ങളുടെ അറബി രൂപം കൊണ്ട് മരിയാക്കുകയും ചെയ്യും.

മുസ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ഇതൊരു സ്വതന്ത്ര പരിഭാഷയോ, ആശയവിവർത്തനമോ അല്ല. കഴിയുന്ന
തും മൂലത്തിന്റെ നേർക്കുനേരെയുള്ള പരിഭാഷയാണ്. ആകയാൽ, മലയാളഭാഷയുടെ ഷെക്കു. ഭംഗിയും വിലയി
രുത്തുന്നതിൽ ഏറെക്കുറെ കോട്ടങ്ങൾ വന്നുപോയിരിക്കുന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ നാ-
മുസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും, ഭാഷാപരമായി ക്ഷണവ്യക്തമാക്കുന്ന തെറ്റുകൾ വരരുതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ
ഞങ്ങൾ-ഞങ്ങളുടെ അറിവും കഴിവുംമനുസരിച്ച്-ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ, ഈ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നവ
രിൽ അറബി അറിയാത്ത ചില വായനക്കാർക്കുപോലും-റെവാക്കുകളുടെ അർത്ഥം വേണ്ടത്പോലെ പരിചയപ്പെട്ടു
കഴിഞ്ഞാൽ-ചില ആയത്തുകൾക്കെങ്കിലും ഇതിനെക്കാൾ ഷെക്കിലും ഭംഗിയിലും പരിഭാഷ നൽകുവാൻ സാധിച്ചെ
ന്നുവരാം. അങ്ങിനെ സാധിക്കുമാറാകണമെന്നു തന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിലാഷവും, പ്രാർത്ഥനയും. പരിഭാഷ
യുടെ ചന്തത്തിന് വേണ്ടി ആയത്തിന്റെ അർത്ഥപരമായ വല്ല വശങ്ങളിലും വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ,
അർത്ഥമാറ്റശൃംഖല മനസ്സിലാക്കുവാൻവേണ്ടി ഭാഷാസൗന്ദര്യം കുറഞ്ഞുപോകുന്നതിലാണ് ഞങ്ങൾ നന്മ കാണു
ന്നത്. വായനക്കാരിൽ ചൂരിഭാഗവും സാധാരണക്കാരായിരിക്കുന്നത്കൊണ്ട് മലയാളം വായിക്കുവാൻ അറിയുന്ന
വർക്കെല്ലാം വായിച്ചറിയുവാൻ പറയുന്ന നിലവാരത്തിലായിരിക്കണം ഇതിന്റെ ഭാഷയും, പ്രതിപാദനരീതിയും. എ
ന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. അതേസമയത്ത്, ഈയുള്ളവർ ഭാഷയിലോ മറ്റോ വ്യക്തപത്തി നേടിയവരെല്ലാത്തരം.

'റബ്ബ', ഇലാഫ്, റസൂൽ, നബി, സകാത്ത്, ഇതാൻ, ശിർക്ക്' എന്നിവപോലെ, സാധാരണ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന അറബി വാക്കുകൾക്കു മിക്കവാറും തർജ്ജമ കൊടുക്കാറില്ല. ഇതിന് പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. ചില വാക്കുകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവയുടെ തർജ്ജമയെക്കാൾ ഉപകരിക്കുക അതേ മൂലവാക്കുകൾതന്നെയാണെന്നതാണ്. ചില വാക്കുകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മൂഴുവന്നു കാണിക്കത്തക്ക വാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില വാക്കുകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാക്കുവാൻ കുറെ അധികം മലയാള പദങ്ങൾ ആവശ്യമായേക്കാം. ചില വാക്കുകൾക്കു ചിലതിന്റെ ആശയം വ്യക്തമാക്കുവാൻ കുറെ അധികം മലയാള പദങ്ങൾ ആവശ്യമായേക്കാം. ചില വാക്കുകൾക്കു ചിലതിന്റെ ആശയം വ്യക്തമാക്കുവാൻ കുറെ അധികം മലയാള പദങ്ങൾ ആവശ്യമായേക്കാം.

കൊടു പരിഭാഷ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം ആ വാക്കുകളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഗൗരവത്തിന് കോട്ടം ബാധിച്ചേക്കാം. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, വായനക്കാരിൽ ക്രമേണ അറിവ് വാക്കുകളുമായി ഇണക്കവും പരിചയവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഇത് ഉപകൂലമല്ലോ.

മലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ, സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദി മുതലായ പദങ്ങൾ കൂട്ടിക്കലർത്തി സംസാരിക്കുന്നത് ഒരു 'പരിഷ്കാരം'മായിട്ടാണ് ചിലരെക്കൊക്കെ ഗണിക്കാറുള്ളത്. അതേ സമയത്ത് അത്യാവശ്യം അറബിയിൽ പരിചയമുള്ള ആളുകൾപോലും അന്യോന്യം സംസാരിക്കുമ്പോൾ, ഇടയ്ക്കു അറബിവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ആ 'പരിഷ്കാരം'ത്തിന് നിരക്കാത്തതാണെന്ന ഭാവവും ചിലരിൽ പ്രകടമാകാറുണ്ട്. അറബിഭാഷയുടെ പ്രചാരണത്തിനായി പരിശ്രമിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചില ആളുകൾപോലും ഇതിൽനിന്ന് ഒഴിവല്ലെന്നതാണ് കൂടുതൽ ആശ്ചര്യം! ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ-മലയാളത്തിനിടയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളും മററും ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത് പോലെത്തന്നെ-വായനക്കാർക്കിടയിൽ പരിചിതങ്ങളായ ചില അറബിവാക്കുകൾ ഇടയ്ക്കിടെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും അംഗിയുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. എന്നാലും, ചിലപ്പോഴൊക്കെ അവയുടെ അർത്ഥങ്ങളും നിർവ്വചനങ്ങളും കൊടുത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ, അറബിപദങ്ങളുടെ നേർക്ക് നേരെയുള്ള വാക്കർത്ഥം ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാവുകയില്ലെന്ന് വരും. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ, പരിഭാഷയിൽ അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യാർത്ഥമായിരിക്കും കൊടുക്കുക. ഒറ്റ വാക്കർത്ഥവും, വ്യാഖ്യാനവും വായിക്കുമ്പോൾ ഇതു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമാകുന്നു.

പല ഭൂപടങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് വായനക്കാർക്ക് വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുമെന്ന് കരുതുന്നു. ഓരോ പടയ്ക്കെ സംബന്ധിച്ചും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന കുറിപ്പുകൾ അതതിന്റെ പിൻപുറത്ത് ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഈ പടയ്ക്കെ ഏല്ലാം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തിലാണ് ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുമ്പോൾ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രസ്തുത പടയ്ക്കെ നോക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിട്ടേക്കാം. മററു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നവർക്കും ഈ പടയ്ക്കെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതായിരിക്കും. വിവിധ അറബിസൂക്ത (ഭൂപട പുസ്തകങ്ങൾ) നോക്കി പരിശോധിച്ചും മററു പ്രകാരത്തിലും വളരെ പരിശ്രമം നടത്തിക്കൊണ്ടാണ് അവയിലെ പ്രാചീനകാല ചരിത്ര ഭൂപടങ്ങൾ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ വിഭാഗത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥലപേരുകളും, അതിർത്തിനിർണ്ണയങ്ങളും പ്രാചീനകാലത്തെ പേരുകളും, അതിരടയങ്ങളുമൊക്കെ ഇന്ന് അവയെല്ലാം ഏതായാലും പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ അവലംബം

മുൻപുപരിഭാഷയിലും, വ്യാഖ്യാന വിവരണങ്ങളിലും, വാക്കർത്ഥങ്ങളിലും ഞങ്ങൾ അവലംബമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതുണ്ട്. മുൻഗാമികളുടെയും പിൻഗാമികളുടെയും തത്ത്വംഗീകൃത ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സാധാരണ പ്രചാരത്തിലുള്ള വളരെ അറബി തത്ത്വംഗീകൃതകളും, ചില ഉർദു-ഇംഗ്ലീഷ് തത്ത്വംഗീകൃതകളും, പല ഹിന്ദി സ്ഥലം ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഇസ്ലാം ചരിത്രം, ഭാഷാ നിഘണ്ടു മുതലായ വിഷയങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ ആവശ്യാർത്ഥം ഞങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ഇവയാകുന്നു:-

അറബി തത്ത്വംഗീകൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ:-

1. തത്ത്വംഗീകൃത ഇസ്ലാമിക്	جامع البيان في تفسير القرآن للإمام أبي جعفر محمد بن جرير الطبري
2. ,, ഇസ്ലാമിക്	تفسير الإمام عماد الدين ابن كثير
3. ,, റാസി	تفسير الكبير للإمام فخر الدين الرازي
4. ,, കല്ലാഹ് (സമയംഗീകൃത)	الكشاف للإمام جلال الدين السيوطي
5. ,, ബൈബിൾ	الزوار التزلي واسرار التأويل للإمام عبد الله بن عبد الباقى
6. ,, നീസാപൂരി	غرائب القرآن و رغائب الفرقان للإمام الدين البياهري
7. ,, റൂഹുൽമത്തനി (ആലുസ)	روح المعاني للآلوسي
8. ,, ഫത്തുഹുൽഖദീർ (ശാക്കറ)	فتح القدير للشوكاني

9: തഹ്സീൻ മറാഗി

10. .. അൽമനാർ (റശീദ്-രിദ്വാ)	تفسير المراغي للشيخ احمد معطى المراغي
11. .. സ്വഹഫ്-വത്തുൽ ഇർഫാൻ (ഫരീദ് വജ്ഹി)	تفسير المنار للشيخ رشيد رضا
12. .. ഫിളിഖാലിൽ ഖുർആൻ (മുഹമ്മദ് ഖുത്തബ്)	صفوة القرآن للاستاذ فريد وجدي
13. .. ത്വൻതാവീ	في ظلال القرآن للشيخ محمد قطب
14. തഹ്സീറുൽ ഖുർആൻ ബികലാമിർ റഹ്മാൻ (മനാജ്ജാ)	المواهر للشيخ طنطاوي جوهري
	تفسير القرآن بكلام الرحمن لابي الوفاء الله

ഉർദു തഹ്സീറുകൾ:—

1. തഹ്സീർ ഹഖ്-ഖാനി	تفسير حقاني لمولانا عبد الحق الشافعي
2. തർജുമാനുൽ ഖുർആൻ (മുഖ്യാനാ അസാദ്)	ترجمان القرآن لمولانا ابي الكلام آزاد
3. തഹ്സീർ മനാജ്ജ	تفسير ثنائي لمولانا ابي الوفاء ثناء الله

ഇംഗ്ലീഷ് തഹ്സീർ:—

1. അല്ലാമാ യൂസുഫ് അലിയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് തഹ്സീർ	Holy Quran by A. Yusuf Ali

ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ:—

1. സഹീഹുൽബുഖാരി	المصنف الصحيح للإمام ابو عداة محمد بن اسماعيل البخاري
2. സഹീഹുദ്ദുസ്-ലിം	صحح مسلم بن الحجاج قشيري الشافعي
3. ഫത്തുഹുൽബാരി (ബുഖാരിയുടെ വ്യാഖ്യാനം-അസ്-ഖലാനി)	فتح الباري للهاشمي حبر القلبي
4. മിശ്കാത്തു (തിബ്-രിസി)	مشكاة المصابيح للشيخ عبد الله شمس قشيري
5. തിയാജുസ്-സാലിഹീൻ (നവവീ)	رياض الصالحين للإمام النووي

അറബി നിഘണ്ടുക്കൾ:—

1. മുഹ്-റദാത്തു റാഗിബ്	المفردات في غريب القرآن للشيخ ابو القاسم راغب
2. ഖാമുസ്	قاموس الكبر للإمام الفيروز ابادي
3. മുൻജിദ്	نسخة في اللغة والادب والعلوم للكاتوليكن

സമാപനം

ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം

ഇവയ്ക്കു പുറമെ, അറബി, ഉർദു, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ളതും, സാധാരണ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്നതുമായ മറ്റു പല തഹ്സീറുകളും, ഉർദു, അറബി-ഇംഗ്ലീഷ്, ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാളം, മലയാളം-എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള ചില നിഘണ്ടുക്കളും, ഖുർആൻ, ഹദീസ്, പരിത്രം മുതലായ ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാന തുറകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില പ്രധാന ഗ്രന്ഥങ്ങളും, അവയുടെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ പേരുകൾ ഉദ്യമിച്ചു ശീർഷിപ്പിക്കുവാൻ ഇവിടെ മിനക്കെടുത്തില്ല.

അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോഴാണല്ലോ ഏതൊരു കാര്യവും ഉണ്ടാവുക. ഒരു കാര്യം ഉണ്ടാവണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ, അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുന്നതിനാവശ്യമായ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു അവർ അതിന് സന്ദർഭം ശരീപ്പെടുത്തുന്നു.

പരമനാഥ പാർവ്വതാർച്ച, വി. കെ. ഉണ്ണിക്കുഞ്ഞുസാഹിബ് അവർകളുടെ പുത്രനും, കേരളത്തിലെ ഒരു പൗരപ്രധാനിയുമായ ജനാബ് കെ. പി. മുഹമ്മദ് സാഹിബ് (ബി. എ.) അവർകൾക്ക് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ മുഴുവൻ ഹൃദയം കലയാളത്തിൽ പരിഭാഷ ചെയ്തു പുറത്തിറക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഒരു ആഗ്രഹം അല്ലാഹു ജനിപ്പിച്ചു. കൃന്നുകൊല്ലം മുസ് സൂഫിനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ ഈ സ്തുത്യർഹമായ പ്രചോദനമാണ് ഈ മഹത്തായ സംരംഭത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഏർപ്പെടുവാൻ കാരണമായിത്തീർന്നത്. അദ്ദേഹം, തന്റെ ആഗ്രഹം പണ്ഡിതവര്യനായ ജനാബ് കെ. എം. മാലവി സാഹിബിനെ അറിയിക്കുകയും, തുടർന്നുണ്ടായ കൂടിയാലോചനകൾക്ക് ശേഷം മാലവി സാഹിബിന്റെ ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങൾ മാനിച്ചുകൊണ്ട് പരിഭാഷാ പ്രവർത്തനം ഞങ്ങൾ നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ തനിക്ക് പങ്കെടുക്കണമെന്നുള്ള അതിയായ ആഗ്രഹം നിമിത്തം, ജ: മുഹമ്മദ് സാഹിബിന്റെ കനിഷ്ഠ സഹോദരനും, പൗരപ്രധാനിയുമായ ജനാബ് കെ. പി. മൊയ്തീൻകുട്ടി സാഹിബ് (ബി. എ.) അവർകളും ഈ സംരംഭത്തിൽ ആവേശപൂർവ്വം ഭാഗഭാക്കാവുകയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ, ഈ രണ്ടു മാനുസഹോദരന്മാർ കൂടിയാണ് ഈ പരിഭാഷാ പ്രവർത്തനത്തിനും, ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനും വേണ്ടുന്ന എല്ലാവിധ ധനവ്യയവും നിർവ്വഹിച്ചു വരുന്നത്. ഉദാരമതികളും സമുദായ അധ്യക്ഷന്മാരുമായ ഈ മാനുസഹോദരന്മാരുടെ ഇത്തരം മാതൃകാസേവനങ്ങൾക്ക് പരമകൊരുന്നികനായ അല്ലാഹു മഹത്തായ പ്രതിഫലം നൽകുകയും, ഇത്തരം സേവനങ്ങൾ പതിവായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള ആവേശവും, കഴിവും അവർക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യട്ടെ. ഇതുപോലെയുള്ള പരിപാവനമായ ഇസ്ലാമിക സേവനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ സമുദായത്തിലെ എല്ലാ പൗരപ്രധാനികൾക്കും അവൻ പ്രചോദനം നല്കണമെന്ന് ആമിൻ.

ഫിജ്ജവർഷം 1380 റബീഉൽഅവ്വൽ 15-ാം തീയതി (1960 സപ്തംബർ 7-ാം തീയതി) ബുധനാഴ്ച 'ഉഗുഹ്' നമസ്കാരാനന്തരം പരിഭാഷയുടെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. മൂന്ന് തവണകളിലായി-ഏതാണ്ട് ഇരുപത് മാസത്തെ പ്രവർത്തനം കൊണ്ട്-1382 റബീഉൽ ആഖിർ 28ന് (1962 സപ്തംബർ 28-ാം തീയതി) വെള്ളിയാഴ്ച ജുമുഅക്ക് മുന്പായി, സൂറത്തുൽ കഹ്ഫ് മുതൽ സൂറത്തുന്നാസ് വരെയുള്ള ഭാഗത്തിന്റെ-ഖുർആന്റെ രണ്ടാമത്തെ പകുതിയുടെ-പരിഭാഷാപ്രവർത്തനം പൂർത്തിയായി. اَلْقُرْآنُ الْكَرِيمُ (അല്ലാഹുവിന് ധാരാളം സ്തുതി!)!

സൂറത്തുൽ ഫാത്തിഹ: മുതൽ അൽകഹ്ഫ് വരെയുള്ള ഒന്നാമത്തെ പകുതിയും തുടർന്ന് പരിഭാഷ ചെയ്യണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പൂർത്തിയായ ഭാഗം അച്ചടിക്കു തയ്യാറാക്കുക മുഴുലായ ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി തൽക്കാലത്തേക്ക് പരിഭാഷയുടെ ഏഴുത്തുജോലി നിർത്തിവെച്ചു അവസരത്തിലാണ് ഈ മുഖവുര തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടത്. മുസ് സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ, ഞങ്ങൾ ഈ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുന്ന കാലത്ത് ഖുർആന്റെ രണ്ടാമത്തെ പകുതിയുടെ മലയാള പരിഭാഷ ആരംഭം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ടാണ്, ഞങ്ങൾ രണ്ടാമത്തെ പകുതി മുതൽ പരിഭാഷ ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചത്. ഈ പ്രവർത്തനം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, രണ്ടാം പകുതിയുടെ പരിഭാഷയും വെളിക്കുവന്ന് കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഇത് ഞങ്ങൾക്ക് കൂറെ ആശ്വാസം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന് വിശിഷ്ട പാരയേണ്ടതില്ല. വളരെ ധൂതിപ്പെടാതെ, പ്രധാന വിഷയങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ വിശദീകരിച്ചെഴുതുവാനും മറ്റും ഇത് ഞങ്ങൾക്ക് അവസരം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നിരിക്കുകയാണ്.

വിശുദ്ധ ഖുർആനുമായി കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെടുവാനും, അതിന്റെ വിജ്ഞാനതൂരകളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുവാനും, അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ചുരുങ്ങിയ പങ്കുവഹിക്കാനും ഈ സംരംഭം ഞങ്ങൾക്ക് വളരെ സഹായകമായിട്ടുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാണ്. അതിന് തഹഫ്ഃ, സന്ദർബ്ബം തന്നരുളിയതിൽ, ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സർവ്വാത്മനാ സ്തുതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അതിന് കാരണക്കാരായ ഇതിന്റെ പ്രസാധകന്മാരായ ഖുർആന്റെ മേരിൽ ഞങ്ങൾ നന്ദി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാക്കിഭാഗം ഏഴുതിത്തീർക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക്, പ്രസിദ്ധീകരണം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ അവർക്കും സർവ്വശക്തനായ അല്ലാഹു ആയുരാരോഗ്യവും, അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങളും നൽകി അനുഗ്രഹിക്കുമെന്ന് ആമിൻ. (*)

(*) ആറു വാല്യങ്ങളിലായി പൂർത്തിയാക്കപ്പെട്ട 1-ാം പകുതിയുടെ ആദ്യത്തെ നാലു വാല്യങ്ങളും പ്രസ്തുത മാനുസ്ക്രിപ്റ്റിന്റെ ചിരവിലിത്തണെ ലാഭം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ശേഷം അവരുടെ അതിൻമേലുള്ള അവകാശങ്ങൾ മുജാഹിദിൻ ട്രസ്റ്റിനു സംഭാവന നൽകുകയും, പിന്നീടുള്ള വാല്യങ്ങൾ ട്രസ്റ്റിനു വകയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഏഴുതിത്തീർക്കുവാൻ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന ആദ്യത്തെ 15 പൂസുവോളം വരുന്ന 10-ാം പകുതിയുടെ ഏഴുത്തും അല്ലാഹുവിന്റെ അപാരമായ അനുഗ്രഹം കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഏഴുതിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയാനായിരിക്കുന്നു. اَلْقُرْآنُ الْكَرِيمُ അതും പൂർണ്ണമായി പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുവാൻ അല്ലാഹു തുണക്കട്ടെ, ആമിൻ.

വാർഷിക സഹജമായ അനാരോഗ്യത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ആരും മുതൽക്കേ ഞങ്ങൾക്ക് വിലയേറിയ ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതിരുന്ന വന്ധനായ കെ.എ. മലമ്പി സാഹിബിന്റെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ മഹാവത്സല്യം ഇസ്മായിനും, സമുദായത്തിനും അദ്ദേഹം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിജ്ഞാനസേവനങ്ങൾ ഐനിയും ചിരകാലം നിലനിൽക്കുകയാകട്ടെ എന്ന് അല്ലാഹുവാട് ദൃഢം (*) ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉപയോഗത്തിന് തന്നും മറ്റും ഞങ്ങൾക്ക് സഹായസഹകരണങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ള എല്ലാ മാനുസംഹാരങ്ങൾക്കും ഞങ്ങൾ നന്ദി പറയുന്നു. എല്ലാവർക്കും അല്ലാഹു തന്റെ പ്രതിഫലം നൽകട്ടെ ആമീൻ.

ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ! ഞങ്ങൾ മറന്നു കളയുകയോ, അബദ്ധം പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, നീ ഞങ്ങളെ പിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കരുതേ! ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ! ഞങ്ങൾക്ക് മുമ്പുള്ളവരുടെ മേൽചുമത്തിയതുപോലുള്ളതും ചെയ്യരുതേ! ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ! ഞങ്ങൾക്ക് കഴിവില്ലാത്ത കാര്യം ഞങ്ങളെ വഹി ചെയ്യുകയും വേണമേ! നീയത്രെ, ഞങ്ങളുടെ യജമാനൻ. ആകയാൽ, അവിശ്വാസികൾക്കെതിരിൽ നീ ഞങ്ങളെ സ്വഹായിക്കേണമേ!

രക്ഷിതാവേ! ഞങ്ങളിൽനിന്ന് (ഞങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ) നീ സ്വീകരിക്കേണമേ! നീയാണ്, എല്ലാം അറിയുന്നവനും മേൽക്കുന്നവനും. ഞങ്ങൾക്ക് പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിച്ചു തരുകയും ചെയ്യേണമേ! നീയാണ് പശ്ചാത്താപം വളരെ സ്വീകരിക്കുന്നവനും, കരുണാനിധിയും. ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ! ഞങ്ങൾക്ക്, ഞങ്ങളുടെ, മാതാപിതാക്കൾക്കും സത്യവിശ്വാസികളായ എല്ലാ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും പൊറുത്തു തരേണമേ! ഇഹത്തിലും, പരത്തിലും നീ ഞങ്ങൾക്ക് നന്മ നൽകേണമേ!

അല്ലാഹുവേ! ഞങ്ങളുടെ ഈ പ്രവർത്തനം നിന്റെ അടുക്കൽ തൃപ്തിപ്പെട്ട സൽക്കർമ്മമായി സ്വീകരിക്കുകയും, ഇത് മൂലം, നിന്റെ തിരുവചനമായ വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ വിജ്ഞാന സമ്പത്ത് മലയാളക്കാരായ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രചരിക്കുവാൻ കാരണമാക്കുകയും ചെയ്യേണമേ! ഇതിൽ, ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വന്നുപോയേക്കാവുന്ന എല്ലാ പാകപ്പിഴവുകളും, തെറ്റുകളും പൊറുത്തുതരുകയും, യഥാർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗദർശനവും സഹായവും ഞങ്ങൾക്ക് കനിഞ്ഞേകുകയും വേണമേ! അല്ലാഹുവേ! വിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ അനുയായികളുടെ എണ്ണം ലോകത്ത് കൂടുതൽ കൂടുതൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, അതിന്റെ സന്ദേശങ്ങളും, സിദ്ധാന്തങ്ങളും കലവറ കൂടാതെ അനുഷ്ഠിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ എല്ലാവർക്കും സന്മനസ്സും തൗഫീഖും നല്കുകയും ചെയ്യേണമേ!

അല്ലാഹുവേ! നീ ഞങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ളതിനെ ഞങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തിത്തരുകയും, ഞങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനകരമായതു പഠിപ്പിച്ചു തരുകയും ഞങ്ങൾക്ക് അറിവ് വർദ്ധിപ്പിച്ചു തരുകയും ചെയ്യേണമേ! നീയല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്ക് ആശ്രയമില്ല. നിന്നെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിവുമില്ല. നീ അത്യുന്നതനും, അതിമഹാനുഭവത്രി ആമീൻ.

بِسْمِ رَبِّكَ رَبِّ الزَّيْتُونِ عَلَى الْمَرْمَلِينَ وَالْحَدِيدِ رَبِّ الزُّمُرُودِ

1383 റബീഉൽ അവ്വൽ 9-ാം നമ്പർ

1383 ജൂലായ് 31-ാം നമ്പർ

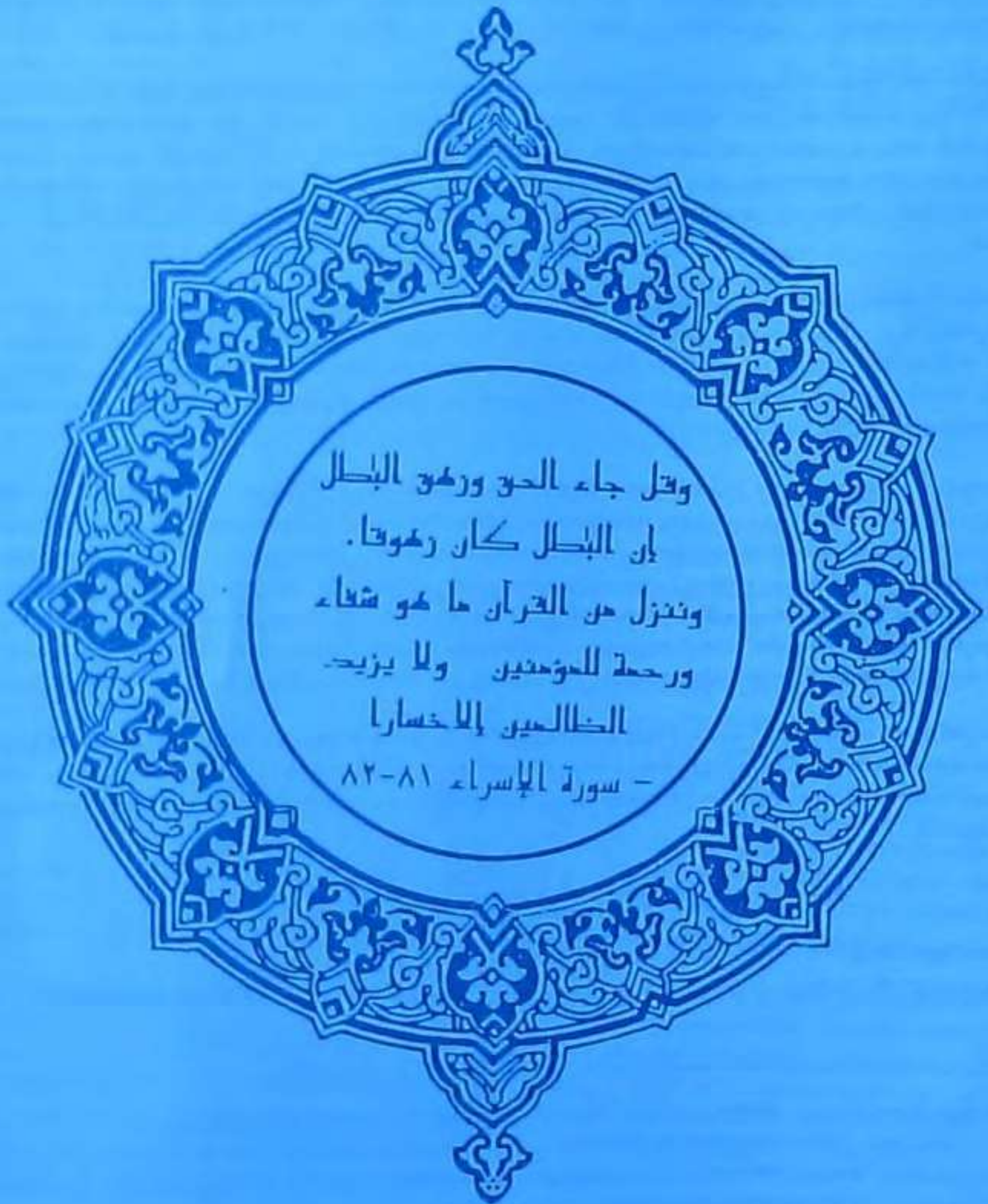
പരിഭാഷകൻമാർ

(*) ഈ ആദ്യത്തെ വാല്യം ഒന്നാം പതിപ്പ് അച്ചടി കഴിഞ്ഞ് പുറത്താകുമ്പോഴേക്കും മലമ്പി സാഹിബ് പരലോകം പ്രാപിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനങ്ങൾക്ക് മഹത്തായ പ്രതിഫലം നല്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാപങ്ങളെല്ലാം പൊറുത്തുകൊടുത്ത് സ്വർഗ്ഗീയ ജീവിതം നൽകി അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. ഖുർആനെയും സുന്നത്തിനെയും പിൻപറ്റിക്കൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃകാപരമായ ജീവിതത്തെ മാതൃകയാക്കി ജീവിക്കുവാൻ അവൻ നമുക്കെല്ലാം തൗഫീഖ് നൽകുകയും ചെയ്യട്ടെ. ആമീൻ.

കുറിപ്പ്:—ഈ പതിപ്പിൽ അലപ്പം ചില പരിഷ്കരണങ്ങൾ വരുത്തുകയും, ചുരുക്കം ചില വിശദീകരണങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

16-9-1977/ ٢ جوال ١٣٩٧

—മുഹമ്മദ് അമാനി

وقتل جاء الحق ورحم البطل
إن البطل كان رهوة.
وننزل من القرآن ما هو شفاء
ورحمة للمؤمنين ولا يزيد
الظالمين إلا خساراً
- سورة الإسراء ٨١-٨٢

تفسير القرآن الكريم

വിശുദ്ധ ഖുർആൻ വിവരണം

വാല്യം ഒന്ന്

ഫാതിഹ:

ബഖറ:

ആലു ഇംറാൻ

നീസാഉ്

മുഹമ്മദ് അമാനി മൗലവി

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ مُلْكِ يَوْمِ الدِّينِ إِيَّاكَ نَعْبُدُ
وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ اهْدِنَا الصِّرَاطَ
الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ
غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

1. സൂറത്തുൽ - ഫാതിഹ :

മക്കയിൽ അവതരിച്ചത്—

—വചനങ്ങൾ 7

വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ ആദ്യം വായിക്കപ്പെടുന്നതും, 'മുസ്ഹഫു'കളിൽ ഒന്നാമതായി എഴുതപ്പെടുന്നതുമായ സൂറത്ത് (അദ്യായം) എന്ന നിലക്ക് ഇതിന് 'സൂറത്തുൽ ഫാതിഹ' (سورة الفاتحة) അഥവാ (പാരംഭം എന്നും, 'ഫാതിഹത്തുൽ കിതാബ്' (كتاب الفاتحة) അഥവാ വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാരംഭം എന്നും പേര് പറയപ്പെടുന്നു. ഖുർആന്റെ മൂലം—അഥവാ കേന്ദ്രം—എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ഉമ്മുൽ ഖുർആൻ' എന്നും, 'ഉമ്മുൽ കിതാബ്' (ام القرآن, أم الكتاب) എന്നും പേരുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ വിശേഷണ നാമങ്ങൾ, ഏകദൈവ സിദ്ധാന്തം (തൗഹീദ്), മരണാനന്തര ജീവിതം, പ്രതിഫല നടപടി തുടങ്ങിയ മൗലിക സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, കർമ്മപരവും സാന്നിധ്യരൂപിയുമായ നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങൾ, ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ ആദിയായ വിഷയങ്ങളാണ് ഖുർആനിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യ വിഷയങ്ങൾ. ഇവയുടെയെല്ലാം ഒരു സാരാംശം ഈ സൂറത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതത്രെ ഈ രണ്ട് പേരുകളും സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. 'ഉമ്മ്' എന്ന പദത്തിന് 'ഉൽവേസ'മാനം, കേന്ദ്രം, പ്രധാനഭാഗം, സങ്കേതം, മാതാവ്, മർയ്യാദ എന്നൊക്കെ സന്ദർഭപോലെ അർത്ഥങ്ങൾ വരുന്നുതാണ്.

മേൽകണ്ട പേരുകൾക്ക് പുറമെ, ഹദീസുകളിലും, സഹാബികളും താബികളുമായ മഹാനുജ്ഞാരുടെ മൊഴികളിലുമായി വേറെയും പല പേരുകൾ ഈ സൂറത്തിന് പറയപ്പെട്ടു കാണാം. എല്ലാം തന്നെ ഇതിന്റെ ഓരോ അക്ഷരത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യവും മേശ്വര്യയും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ഖുർആനിക വിജ്ഞാനങ്ങളുടെ മൗലികവശങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന നിലക്ക് 'അസാസുൽ ഖുർആൻ' (أساس القرآن—ഖുർആന്റെ അസ'തിവാരം) എന്നും, മനസ്സുറിപ്പി പഠിക്കുകയും വിശദവിവരങ്ങൾ തുടർന്നന്വേഷണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ആവശ്യമായ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഈ സൂറത്തുതന്നെ മതിയാകുമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'കാഫിയ' (كافية—മതിയായത്) എന്നും, വിജ്ഞാന മൂല്യങ്ങളുടെ നിക്ഷേപം എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ 'കൻസു' (كنز—നിക്ഷേപം) എന്നുമുള്ള പേരുകൾ അവയിൽ ചിലതാകുന്നു. കൂടാതെ, ഇതിന്റെ തുടക്കം അല്ലാഹുവിന്റെ മഹൽഗുണങ്ങളെ എടുത്തുകാട്ടിക്കൊണ്ടുള്ള സ്തുതി കീർത്തനമായതുകൊണ്ട് سورة الحمد (സ്തുതി കീർത്തനത്തിന്റെ അദ്യായം), അവസാന ഭാഗം പ്രാർത്ഥനാ രൂപത്തിലാകയാൽ سورة الحمد (പ്രാർത്ഥനയുടെ അദ്യായം) നമസ്കാരത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകയാൽ سورة الحمد (നമസ്കാരത്തിന്റെ അദ്യായം) എന്നിങ്ങിയെയും ഇതിന് പേരുണ്ട്.

നബി മുഹമ്മദ് (സ) തിരുമനിയുടെ മക്ക ജീവിതകാലത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സൂറത്ത് അവതരിച്ചത് എന്നാണ് ശരിയായ അഭിപ്രായം. അല്ലാഹു പറയുന്നു: انا أنزل القرآن العظيم - (തീർച്ചയായും, ആവർത്തിത വചനങ്ങളിൽ പെട്ട ഏഴെണ്ണവും, മഹത്തായ ഖുർആനും നാം നിനക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ട്. (ഹിജ്റ: 87) ഏഴ് ആവർത്തിത വചനങ്ങൾ (البيان) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് സൂറത്തുൽ ഫാത്തിഹയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് ഇമാം അഹ്മദ്, ബുഖാരി (റ) മുതലായവർ അബൂസഹ്ലാബ് നുൽ മുഅല്ലാ (റ)വിൽ നിന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു നബി വചനത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. സൂറത്തുൽ ഫാത്തിഹ ഏഴ് ആയത്തു (സൂക്തം)കളാണെന്നുള്ളതിൽ ബി വചനത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. സൂറത്തുൽ ഫാത്തിഹയ്ക്കായി ഓരോ മുസ്ലിമും പതിനേഴു പ്രാവീണാഭിപ്രായമില്ല. അഞ്ച് നേരത്തെ നിർബ്ബന്ധ നമസ്കാരങ്ങളിലായി ഓരോ മുസ്ലിമും പതിനേഴു പ്രാവ

ഇത് അത് നിസ്സംഗമായി പറയാനും ചെയ്യേണ്ടതും. സൂന്നത് നമസ്കാരങ്ങളിലും മറ്റുമായി ശേഷിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതും. ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. ഏത് ആവർത്തിത വചനങ്ങൾ എന്ന ഈ സൂറത്തിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുകയും. ഈ വചനത്തിൽ ഈ ഒരു സൂറത്തിനെ പ്രത്യേകം എടുത്ത് പറഞ്ഞതിന്റെയും രഹസ്യം ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. സൂറത്തുൽ ഹിജ്ദ് മക്കീ സൂറത്തുകളിൽപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. അദ്വൈതം, ഈ സൂറത്ത് അതിന് മുമ്പ് തന്നെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. 3:1 (ആവർത്തിതങ്ങൾ) എന്ന വാക്കിന് വേറെ നിലയും വ്യാഖ്യാനം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി യഥാസ്ഥാനത്ത് വെച്ച് വിവരിക്കാം. 3:1:2:3

അബൂസഇബ്നു നൂൽ മുതലായ (റ)വിൽ നിന്നുള്ള മേൽ സൂചിപ്പിച്ച ഹദീസിൽ 'ഖുർആനിലെ ഏറ്റവും മഹത്തായ ഒരു സൂറത്ത് അത് തനിക്കു പഠിപ്പിച്ചു തരുമോ' എന്ന അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചുകൊണ്ടത്രെ 'സൂറത്തുൽ ഫാത്തിഹയാണത്' എന്നും, 'അതാണ് ഏത് ആവർത്തിത വചനങ്ങൾ' എന്നും നബി (സ) അദ്ദേഹത്തിന് പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. അഹ്മദ്, തിർമദി (റ) മുതലായവർ ഉബയ്യുബ്നു കഅ്ബ് (റ) വഴി ഉദ്യരിച്ച മേറ്റൊരു ഹദീസിൽ 'കാദാത്തിലാകട്ടെ, ഇമ്മീലിലാകട്ടെ, സബൂറിലാകട്ടെ, ഫുർഖാനി (ഖുർആനി)ലാകട്ടെ ഇതു പോലൊരു സൂറത്ത് അവതരിപ്പിച്ചിട്ടില്ല' എന്ന് നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതായും വന്നിരിക്കുന്നു. അബൂഹുറൈറ (റ) ഉദ്യരിച്ച ഒരു നബിവചനം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'ഉമ്മുൽ ഖുർആൻ മാതിരിയിട്ടില്ലാത്ത വല്ല നമസ്കാരവും ആണെങ്കിലും നമസ്കാരിച്ചാൽ അത് അപൂർണ്ണമാണ്, അത് അപൂർണ്ണമാണ്, അത് അപൂർണ്ണമാണ്' (മു; ന; തി.) 'ഫാതിഹത്തുൽ കിതാബ്' അതായത് നമസ്കാരമില്ല. എന്ന മറ്റൊരു നബിവചനം ഉബാത്തുബ്നുസ്സാമിത്ത് (مروان بن الحنفية) ന്നിന്ന് ബുലാരിയും മുസ്ലിമും (റ) രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഹദീസുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് നമസ്കാരത്തിന്റെ മറ്റൊരു 'റക്അത്തി'ലും ഫാതിഹ മാതൽ നിർബന്ധമാണെന്ന് മേലിക, ശാഫിഇ, അഹ്മദ് (റ) മുതലായവരക്കും ജൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരും ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും. ഈ സൂറത്തിന്റെ ദൃഢത്വം മഹത്വവും സംബന്ധിച്ച് എനിയും പലതും ഉദ്യരിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിലും കൂടർക്ക് ഉദ്യരിച്ചു ചീർത്തിപ്പിക്കുന്നില്ല.

'അളാറു' ചൊല്ലൽ (മാതൽ) അഥവാ ശരണം തേടൽ

الاستعاذه

أعوذ بك من الهم والحزن (അളാറു-ബില്ലാഹി-മിനശ്ശൈതാനി-റജി-) എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനക്കാണ് സാധാരണ 'അളാറു' ചൊല്ലൽ എന്ന് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ആട്ടപ്പട്ട-അഥവാ ശപിക്കപ്പട്ട-പിശാചിൽനിന്ന് ഞാൻ അല്ലാഹുവിനോട് ശരണം തേടുന്നു എന്നാണിതിന്റെ അർത്ഥം. മനുഷ്യന്റെ ആജീവനാന്ത ശത്രുവും, അവന്റെ നന്മയിൽ ഏറ്റവും കടുത്ത അസുഖാലുവുമത്രെ പിശാച്. പിശാചിൽ നിന്നുണ്ടാകാവുന്ന എല്ലാവിധ ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്നും അല്ലാഹുവിനോട് രക്ഷ തേടലാണ് ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. മനുഷ്യന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ പലതരം ശത്രുക്കളുണ്ട്. ആ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷക്കുവേണ്ടിയും നാം അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മനുഷ്യശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് നേരിടുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളും അതിനുള്ള നിവാരണങ്ങളും കൂടെയല്ലാം നമുക്ക് ഉപദിക്കാവുന്നതും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമായതാണ്. പിശാചാണെങ്കിൽ നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അപൂർണ്ണ ജീവി. (*) അവന്റെ ചെയ്തികളും ഉപദ്രവങ്ങളും നമ്മുടെ ബാഹ്യപ്രിയങ്ങൾ കൊണ്ട് കണ്ടെത്തുവാനോ, ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ട് തിട്ടപ്പെടുത്തുവാനോ സാധ്യമല്ലാത്തവണ്ണം ഗോപ്യമായിരിക്കും. തന്നാൽ കഴിയുന്ന എല്ലാ അടവുകളും മനുഷ്യരെ വഴിപിഴപ്പിക്കുവാൻ താൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമെന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പാകെ പ്രതിജ്ഞപ്പെടുത്തുന്നത്രെ പിശാച്. ഈ വസ്തുത അല്ലാഹു ഖുർആൻ മുഖേന നമ്മെ ആവർത്തിച്ചറിയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു. (അഅ്റാഫ് 16, 17, ഹിജ്ദ് 39, അൽകഹ്ഫ് 50, ഫാതിർ 6, സ്വാദ് 82 മുതലായ സഫലങ്ങളിൽ നോക്കുക.) ചുരുക്കത്തിൽ പിശാചിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷ അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് തന്നെ നമുക്ക് ലഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരും പിശാചുക്കളുമാകുന്ന രണ്ടുതരം ശത്രുക്കളുടെയും ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നിച്ച് ഉപദേശം നൽകുന്ന ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ മേൽപറഞ്ഞ പരമാർത്ഥം-പിശാചിന്റെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുവാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം അല്ലാഹുവിനോട് രക്ഷ തേടലാണെന്ന വസ്തുത-

(*) പിശാച് വർഗ്ഗത്തെയും, ആ വർഗ്ഗത്തെ നിഷേധിക്കുന്നവരുടെ വാദത്തെയും സംബന്ധിച്ച് സൂറത്തുൽ ഹിജ്ദ് (13-ാം അദ്ധ്യായം)ന് ശേഷം കൊടുത്തിട്ടുള്ള വ്യഖ്യാനക്കുറിപ്പിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇം. ഇബ്നു കഥീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത് പോലെ, രണ്ട് ശത്രുക്കളിൽ നിന്നുമുള്ള രക്ഷാ മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നിച്ചു വിവരിക്കുന്ന മൂന്ന് സമയങ്ങളാണ് ഖുർആനിലുള്ളത്. ഇതാണ്:-

(1) خذ النفر وأمر بالعرف - ال قوله سبع طيم
- الأعراف 199 - 200

(2) اذع بالي في أحسن الخي - ال قوله بحروب
- المؤمن 96 - 98

(3) اذع بالي في أحسن ال قوله هو سبع طيم
- حم الحدة 71 - 73

സാരം: 1. നീ മാപ്പ് സ്വീകരിക്കുകയും, സമാധാനം-അഥവാ സൽക്കാരം-കൊണ്ട് കൽപിക്കുകയും, വിവരമില്ലാത്ത മൂഢന്മാരിൽനിന്ന് തിരിഞ്ഞു കളയുകയും ചെയ്യുക. പിശാചിൽനിന്ന് വല്ല ദുഷ്പ്രഭാവവും വല്ലപ്പോഴും നിന്നെ ഇളക്കിവിടുന്ന പക്ഷം, നീ അല്ലാഹുവിനോട് ശരണം രേഖപ്പെടുത്തുക. നിശ്ചയമായും, അവൻ കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാണ്. (അഅ്റാഫ് 199-200) 2. കൂടുതൽ നന്നായുള്ളത് ഏതാണോ അത് വഴി നീ തിരിയെ തടുത്തുകൊള്ളുക. അവർ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി നാം ഏറ്റവും അറിയുന്നവനും, 'അവൻ ഏതെങ്കിലും സന്നിഹിതരാവുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഞാൻ നിന്നിൽ ശരണം തേടുന്നു'വെന്നു നി പറയുകയും ചെയ്യുക. (മുഅ്ജിനൂൻ 96-98) 3. കൂടുതൽ നന്നായുള്ളത് കൊണ്ട് നീ (തിൻമയെ) തടുത്തുകൊള്ളുക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ യാതൊരുവനും നിനക്കുമിടയിൽ ശത്രുതയുണ്ടോ അവൻ ഒരു ഉററ ബന്ധുവെന്നോ പാലെ ആയിത്തീരും. ചെലിക്കുന്നവർക്കല്ലാതെ ഇക്കാര്യം എത്തപ്പെടുകയില്ല. വല്ലപ്പോഴും പിശാചിൽ നിന്ന് വല്ല ദുഷ്പ്രഭാവവും നിന്നെ ഇളക്കിവിടുന്ന പക്ഷം, നീ അല്ലാഹുവിൽ ശരണം തേടിക്കൊള്ളുക. നിശ്ചയമായും, അവനത്രെ കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനും. (ഹാമി: സന്ദ 34-36)

ശത്രു മനുഷ്യവർഗ്ഗഗണയിൽ പെട്ടവനാണെങ്കിൽ, മയം, നയം, വിട്ടുവീഴ്ച, ഉപകാരം മുതലായവ വഴി അവനെ സമാധാനപ്പെടുത്തുകയും, അവനുമായുള്ള ബന്ധം നന്നാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യാം. ശത്രു പിശാചായിരിക്കുമ്പോൾ, അവൻ അദൃശ്യമായി ആയതുകൊണ്ട് അവനോട് നയത്തിനോ, മയത്തിനോ മറ്റോ മർഗ്ഗമില്ല. അവനിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുവാൻ അല്ലാഹുവിൽ ശരണം തേടുകയെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ എന്ന വസ്തുത ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. പിശാചിനെക്കുറിച്ച് നാം സഭാ ബോധവാൻമാരായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: 1: 103 - 104 - 105 (നീശ്ചയമായും, പിശാച് നിങ്ങളെ ശത്രുവാകുന്നു അതിനാൽ, നിങ്ങളവനെ ശത്രുവാക്കി വെക്കുവിൻ. അവൻ തന്റെ കക്ഷിയെ ക്ഷണിക്കുന്നത് ജ്വലിക്കുന്ന നരകത്തിന്റെ ആക്കാരാൽ പെട്ടവരാകുവാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു. (ഫാതിഹ: 8) അപ്പോൾ, പൊതുവിൽ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും, വിശേഷിച്ച് പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രഭാവങ്ങൾക്ക് വശംവദരാകുവാനിടയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലും നാം പിശാചിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹുവിനോട് രക്ഷ തേടേണ്ടതുണ്ട്.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: 103 - 104 - 105 (നീ ഖുർആൻ ഓതുന്നതായാൽ ആട്ടപ്പെട്ട പിശാചിൽനിന്ന് അല്ലാഹുവിനോട് ശരണം തേടിക്കൊള്ളുക. (നഹ്: 98) ഈ വചനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതും ഖുർആൻ പാരായണം ആരംഭിക്കുമ്പോൾ 'അളാദ്' ചൊല്ലേണ്ടതുണ്ട് എന്നത്രെ. ഹദീസിന്റെ പിൻബലവും ഈ അഭിപ്രായത്തിനുണ്ട്. ഖുർആൻ പാരായണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിന് ഭംഗം വരുമാറ് പിശാചിന്റെ ദുർമ്മുഖങ്ങളെ ഏൽക്കാതിരിക്കുവാൻ ഇത് ഉപകരിക്കുന്നു. അവന്റെ ദുർമ്മുഖത്തിന് സന്ദർഭം കാണുന്നിടത്തൊക്കെ 'അളാദ്' ചൊല്ലുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെന്ന് ബുഖാരി (റ) യും മറ്റും ഉദ്യമിച്ച ഒരു ഹദീസിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഹദീസിന്റെ പ്രസക്ത ഭാഗം ഇങ്ങനെ ഉദ്യമിക്കാം: 'നബി (സ) യുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ വെച്ച് രണ്ട് പേർ തമ്മിൽ ചീത്ത പറയുകയുണ്ടായി. കോപം നിമിത്തം ഒരാളുടെ മുഖം ചുവന്നു. അപ്പോൾ, നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'എനിക്കു ഒരു വാക്ക് അറിയാം. അതവൻ പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അവനിൽ കാണുന്ന ആ കോപം അവനെ വിട്ടു പോയേക്കുമായിരുന്നു അതെ. 103 - 104 - 105 (നീശ്ചയമായും, പിശാച് നിങ്ങളെ ശത്രുവാകുന്നു അതിനാൽ, നിങ്ങളവനെ ശത്രുവാക്കി വെക്കുവിൻ. അവൻ തന്റെ കക്ഷിയെ ക്ഷണിക്കുന്നത് ജ്വലിക്കുന്ന നരകത്തിന്റെ ആക്കാരാൽ പെട്ടവരാകുവാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു. (ഫാതിഹ: 8) അപ്പോൾ, പൊതുവിൽ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും, വിശേഷിച്ച് പിശാചിന്റെ ദുഷ്പ്രഭാവങ്ങൾക്ക് വശംവദരാകുവാനിടയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലും നാം പിശാചിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹുവിനോട് രക്ഷ തേടേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രസ്തുത ഖുർആൻ വചനത്തിന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥ കണക്കിലെടുത്ത് കൊണ്ട് ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ 'അളാദ്' ചൊല്ലൽ നിർബന്ധമാണെന്ന് പോലും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിർബന്ധമെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ, എങ്കിലും, പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഐക്യപുണ്യ കർമ്മമാണത് എന്നത്രെ ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരും പറയുന്നത്. പാരായണം നമസ്കാരത്തിൽ വെച്ചാവുമ്പോൾ, 'അളാദ്' പതുക്കെ ചൊല്ലുകയാണ് വേണ്ടത്. പിശാചിൽ നിന്ന് നേരിട്ടേക്കാവുന്ന ആപത്തുകളുടെ ആധിക്യവും, നിഗൂഢതയും, ഗൗരവവും ആലോചിക്കുകയും, അവയിൽനിന്നുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗം അല്ലാഹുവിന്റെ കാവൽ മാത്രമാണെന്ന് ഓർക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴേ 'അളാദ്' എന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ ഗൗരവം വേണ്ടതുപോലെ വിലയിരുത്തുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

'ബിസ്മി' ചൊല്ലൽ—അഥവാ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ ആരംഭിക്കൽ

البسمة

അബൂബക്കർ സിദ്ദീഖ് (റ)ന്റെ കഠലത്ത് ഖുർആൻ ക്രോഡീകരിച്ച് എഴുതപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ മൂസ്ഹഫ് മൂതൽക്കുള്ള എല്ലാ മൂസ്ഹഫുകളിലും സൂറത്തു-ത്തൗബ ഒഴിച്ചു മറ്റുള്ള 113 സൂറത്തുകളും ആരംഭിക്കുന്നത് 'ബിസ്മി' കൊണ്ടാകുന്നു. (തൗബ സൂറത്തിൽ ബിസ്മി ഇല്ലാതിരിക്കുവാൻ കാരണം മുഖവുരയിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരം യഥാസ്ഥാനത്തുവെച്ചും കാണാം. 6, 12, 13) കൂടാതെ, സൂറത്തുന്നംല് 30, വചനത്തിലും ഒരു 'ബിസ്മി' അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആ ബിസ്മി ആ വചനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നുള്ളതിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. സൂറത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിലുള്ള ബിസ്മികൾ ഖുർആനിൽ പെട്ടതാണോ, അല്ലെ എന്നുള്ളതിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ മിന്നാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ പൂർവ്വം ഇതാണ്: (1) ഓരോന്നിലെയും ബിസ്മി ആ സൂറത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ആയതാകുന്നു. (2) അതതു സൂറത്തുകളിലെ ഒന്നാം ആയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ബിസ്മി. (3) സൂറത്തുൽഫാതിഹയിൽ മാത്രം ഒന്നാമത്തെ ആയതാകുന്നു. മറ്റു സൂറത്തുകളിലേക്ക് സൂറത്തുകൾ തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുവാനായി ആരംഭത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. (4) ഫാതിഹ അക്ക-എല്ലാ സൂറത്തുകളുടെയും ആരംഭം കുറിക്കുന്നതാണവ. അഥവാ ഒന്നും തന്നെ അതതു സൂറത്തുകളിലെ ആയത്തുകളല്ല. ഓരോ അഭിപ്രായക്കാരും ഹദീസുകളിൽനിന്നും മറ്റുമായി ഉദ്ധരിക്കുവാനുള്ള ന്യായത്തും, തെളിവുകളും ഉദ്ധരിക്കുന്നപക്ഷം അത് കുറേ ദീർഘിച്ചുപോകുന്നതാണ്.

ഒരു കാര്യം തീർത്തു പറയാം: ഖുർആൻ പാരായണം തുടങ്ങുമ്പോഴും, സൂറത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിലും ഫാതിഹ: യുടെ ആരംഭത്തിൽ വിശേഷിച്ചും— 'ബിസ്മി' ചൊല്ലൽ ആവശ്യമാകുന്നു. നബി (സ) തിരുമനിക്കു അവതരിച്ച ഒന്നാമത്തെ ഖുർആൻ വചനം **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** (നീ നിന്റെ റബ്ബിന്റെ നാമത്തിൽ വായിക്കുക) എന്നായിരുന്നു. റബ്ബിന്റെ നാമത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാവർത്തികരൂപം 'ബിസ്മി' മേഖന നമുക്ക് നബി (സ) കാട്ടിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. നബി (സ) യുടെ ഖുർആൻ പാരായണത്തെപ്പറ്റി ചോദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, തിരുമേനി പറയണം, ചെമ്മീനായ്ക്കു നീട്ടി നീട്ടിക്കൊണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അനസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായും, അനസും അദ്ദേഹം 'ബിസ്മി' ല്ലാഹി' എന്നും, 'അർ-റഹ്മാനി' എന്നും, 'അർ-റഹീം' എന്നും നീട്ടി നീട്ടിക്കൊണ്ട് ചൊല്ലിക്കൂട്ടിയതായും ബുഹാരി (റ) മേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തിരുമേനി ബിസ്മിയോടുകൂടിയാണ് ഖുർആൻ പാരായണം ചെമ്മീനായ്ക്കു നന്നാണ് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. കൂടാതെ, ഉമ്മുസലമ: (റ) യിൽ നിന്ന് അഹ്മദ്, അബൂദാവൂദ്, ഹാമി: (റ) മുതലായവർ ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ, തിരുമേനിയുടെ മൗത്ത് മുറിച്ചു മുറിച്ചുകൊണ്ട് (ആയത്തുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഓതാതെ) ആയിരുന്നുവെന്ന് അവർ പറഞ്ഞതായും, ബിസ്മിയും ഫാതിഹ: യിലെ മൗത്ത് ആയത്തുകളും ഓതിക്കൊണ്ട് അതിന്നവർ ഉദാഹരണം കാട്ടിക്കൊടുത്തതായും വന്നിരിക്കുന്നു.

ഖുർആൻ പാരായണവേളയിൽ മാത്രമല്ല, നല്ലതും വേണ്ടപ്പെട്ടതുമായ ഏതൊരു കാര്യം തുടങ്ങുമ്പോഴും അത് അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ ആരംഭിക്കേണ്ടതാണെന്ന്—അഥവാ ബിസ്മിയോടുകൂടി തുടങ്ങണമെന്ന്—നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ ചക്രയിൽ നിന്ന് പൊതുവിൽ അറിയപ്പെട്ട ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ചില പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബിസ്മി ചൊല്ലുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഹദീസുകളും നിലവിലുണ്ട്. ജലപ്രയത്നത്തിൽനിന്ന് കൈപ്പെടുവാനായി അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന പ്രകാരം നൂഹ് (അ) നബി കപ്പലിൽ കയറിയപ്പോൾ 'ബിസ്മി'ല്ലാഹി' എന്നു പറഞ്ഞതായും, (ഫുദ് 41) യമനിലെ രാജ്ഞിക്കു് സുവൈമാൻ (അ) നബി അയച്ച കത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ 'ബിസ്മി' മുഴുവനും എഴുതിയിരുന്നതായും (നംല് 30) അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ ബിസ്മി കൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്ന സ്വഭാവം പൂർവ്വ പ്രവാചകന്മാർ മുതൽക്കുള്ള പതിവാണെന്ന് ഇതിൽനിന്നൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

നല്ല കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നതിൽ പല യുക്തിരഹസ്യങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അതീപം ആലോചിച്ചാൽ ആർക്കും മനസ്സിലാകും. നല്ലത് ചെയ്യുന്നുള്ള പ്രയോജനവും, കഴിവും, സാഹചര്യവും നൽകുന്നത് അല്ലാഹുവാണല്ലോ. ഈ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ സ്കരണയും, അതിനുള്ള ഒരു നമ്പിയുമായിരിക്കാം അത്. ആരംഭിക്കുന്ന കാര്യം വേണ്ടതുപോലെ നിറവേറ്റുവാനുള്ള സഹായം, അതിന് പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷ, പ്രത്യേകിച്ചും പീശാപിന്റെ ഇടപെടലിൽ നിന്നുള്ള കവൽ, ആ കാര്യം അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യയായതായിരിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ഇങ്ങല്ലാം അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് മാത്രം ലഭിക്കേണ്ടുന്നവയാണ്. ആ നിലക്ക് അവന്റെ നാമവും അവന്റെ കൃപാകടാക്ഷവും മാർത്തും ഉച്ചരിച്ചും കൊണ്ടുള്ള ശുഭസൂചകമായ ആ തുടക്കം അതിന്റെ പര്യവസാനം ശുഭകരമായിത്തീരുവാനും കാരണമാകുന്നതാണ്. മറ്റൊരു ഭാഗ്യ സമീപാര്യം തന്നെ

ചെയ്യുന്നുവെന്ന് വെച്ചുക. ആ അവസരത്തിൽ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരവികാരമാണു് കൂടാതെയാണു് അറാബു് ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, ആ കാര്യം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പേരിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിക്കോ പ്രതിഫലത്തിനോ അറാബു് അവകാശമില്ല.

നമസ്കാരത്തിലാകുമ്പോൾ ബിസ്മി ഉറക്കെ ചൊല്ലുന്നതോ, പതുക്കെ ചൊല്ലുന്നതോ നല്ലത്? ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന് പ്രാധാന്യമുണ്ടാകുമെന്നു് ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. രണ്ടും തീർത്തു പറയത്തക്കവണ്ണം ഹദീസുകളിൽ നിന്നു് വിവരമെടുക്കണം. ഈ ചിന്തിപ്പിന് കാരണം എങ്കിലും നമസ്കാരത്തിൽ വെച്ചു് ബിസ്മി ഉറക്കെ ചൊല്ലിയാലും, പതുക്കെ ചൊല്ലിയാലും നമസ്കാരത്തിന് അത്മീയവും ഭൗതികവും നേരിട്ടുകൊണ്ട് ആദ്യം പറയുന്നില്ല. രണ്ടിലൊന്നു് ഇടാം. ഇബ്നു് ഖയ്യിം (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധ നബിചര്യഗ്രന്ഥമായ സാദുൽ മന്തദീ (3/143)ൽ നബി (സ) യുടെ നമസ്കാരത്തിന്റെ രൂപം വിവരിക്കുന്ന മദ്യു ഇബ്ദിനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: '....പിന്നീട് തിരുമേനി അല്ലാഹു ചൊല്ലും. പിന്നെ ഫാത്തിഹാ സൂറത്തു് ഓതു്. ചിലപ്പോൾ ഉറക്കെ ബിസ്മി ചൊല്ലും. ഉറക്കെ ചൊല്ലു നന്നാണെന്നോ അധികം അവിടുന്ന് പതുക്കെ ചൊല്ലുകയായിരുന്നു ചെയ്തിരുന്നതു്. രാവു് പകലും അഞ്ചു മനറുകളിൽ അവിടുന്ന് പതിവായി യാത്രയിൽവെച്ചും നാട്ടിൽവെച്ചും ഉറക്കെ ചൊല്ലി വരികയും, എന്നിട്ടത് ബുദ്ധിമാളു് റാശീദിനും, ദൂതിപക്ഷം സഹാബികൾക്കും.. ആ നല്ലകാലത്തായ നാട്ടുകാർക്കും അജ്ഞാതമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക സംഭവമല്ലതന്നെ....' 'അളുദി'നെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെതന്നെ, ബിസ്മിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും, ഓരോ അഭിപ്രായത്തിനും ഹദീസുകളെയോ മറ്റോ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ന്യായീകരണങ്ങളും ഇവിടെ ഉദ്യമിച്ചു ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. (ഫിഖ്ഹു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണതിന്റെ സ്ഥാനം..) ഉദ്യമിക്കുവാനുള്ള ഹദീസുകളാകട്ടെ, -ഇബ്നു് ഖയ്യിം (റ) പറഞ്ഞതുപോലെ-ഒന്നുകിൽ വിഷയം വ്യക്തമല്ലാത്തതോ, അല്ലെങ്കിൽ ദുർബ്ബലങ്ങളോ ആണുതാനും.

എങ്കിലും അവയിൽനിന്ന് ഇത്രയും സംഗതികൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും: (1) സൂറത്തുകൾ ഉടെ ആരംഭങ്ങളിലുള്ള ഓരോ ബിസ്മിയും സൂറത്തിലെ ഓരോ ആയത്തോ, ആയത്തിന്റെ ഭാഗമോ ആണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും ശരി. അവ പൊതുവിൽ ഖുർആനിൽ ഉൾപ്പെട്ടതും, അതോടൊപ്പം സൂറത്തുകളുടെ തുടക്കം കുറിക്കുന്നതുമായ കൃത്യം. ഇസ്കാൻ (റ) തയ്യാറാക്കിയ ഒന്നാമത്തെ പകർപ്പ് മുസ്വഹഫ് മുതൽ ഇന്നേവരെയുള്ള എല്ലാ മുസ്വഹഫുകളിലും, തൗബ ഷാരികെ ഓരോ സൂറത്തിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ 'ബിസ്മി' എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇതിന് തെളിവുവരുന്നു. (2) ഖുർആൻ പറയുന്ന ചൊയ്യുമ്പോൾ ആദ്യം 'അളുദും', പിന്നീട് 'ബിസ്മിയും' ചൊല്ലേണ്ടതാണ്. (3) ഓരോ സൂറത്തും 'ബിസ്മിയോട്' കൂടി ഓതുവതാണ് വേണ്ടത്. (4) നമസ്കാരത്തിലാവുമ്പോൾ 'അളുദു'പതുക്കെ ഓതണം. 'ബിസ്മി' പതുക്കെയും, ഉറക്കെയും ആവാമെങ്കിലും കൂടുതൽ നല്ലത് പതുക്കെയോ കൂറയ്ക്കും. 14 15 എന്നീ നമുദാ' സൂറത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാം. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

1. പരമകാരുണികൻ കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
2. സ്തുതി (മുഴുവൻ) ലോക രക്തിതാവായ അല്ലാഹുവിനാകുന്നു:-	اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى رَسُوْلِكَ وَ عَلَىٰ اٰلِهِ وَ عَلَىٰ حَبِيْبِكَ
3. പരമകാരുണികനും കരുണാനിധിയുമായുള്ളവൻ:-	اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَسْأَلُكَ بِرَحْمَتِكَ وَ بِرَحْمَةِ رَسُوْلِكَ وَ بِرَحْمَةِ اٰلِهِ وَ بِرَحْمَةِ حَبِيْبِكَ

ഒറവാക്കുകളുടെ അർത്ഥം

(1) - നാമത്തിൽ 1 അല്ലാഹുവിന്റെ 2 പരമകാരുണികൻ 3 കരുണാനിധി 4
(2) 5 സ്തുതി (മുഴുവനും) 6 അല്ലാഹുവിനാകുന്നു 7 രക്തിതാവ്, യജമാനൻ, പരിപാ
ലകൻ 8 ലോകരുടെ, ലോകങ്ങളുടെ(യെല്ലാം) (3) 9 പരമകാരുണികൻ 10 കരുണാനിധി

4. പ്രതിഫല ദിവസത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ.

4- مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ۝

5. നിന്നെമാത്രം ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നു; നിന്നോടുമാത്രം ഞങ്ങൾ സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു.

5- اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۝

6. ചൊവ്വായ പാതയിൽ നീ ഞങ്ങളെ വഴിചേർക്കേണമേ!

6- اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝

7. (അതായത്) യാതൊരുകൂട്ടരുടെ മേൽ നീ അനുഗ്രഹം ചെയ്യിരിക്കുന്നുവോ അവരുടെ പാതയിൽ, (അതായത്) കോപ വിധേയരല്ലാത്തവരും, വഴി പിഴച്ചവരല്ലാത്തവരുമായ (വരുടെപാതയിൽ).

7- صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۝

(4) مَالِكِ ഉടമസ്ഥൻ (مَالِكِ രാജാവ്) ദിവസത്തിന്റെ ദൈവ പ്രതിഫലത്തിന്റെ, നിയമ നടപടിയുടെ (5) اِيَّا നിന്നെ(ത്തന്നെ), നിനക്ക് (മാത്രം) നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നു 6 مَالِكِ നിന്നോട് (തന്നെ-മാത്രം) നിങ്ങൾ സഹായം (ഉതവി) തേടുന്നു. (6) اهْدِنَا നീ നയിക്കേണമേ, ചേർക്കേണമേ, മാർഗദർശനം നൽകേണമേ 7 الصِّرَاطِ പാതയിൽ നിന്നെ നേരെയുള്ള, ചൊവ്വായ (7) صِرَاطِ പാത നിന്നെ യാതൊരുകൂട്ടരുടെ മേൽ നീ അനുഗ്രഹിച്ചു അവർക്ക്, അവരുടെമേൽ ചെയ്തുകൊടുത്ത, അല്ലാത്ത الْمَغْضُوبِ കോപിക്കപ്പെട്ട(വർ), കോപ ബാധിത(ർ) الْمَغْضُوبِ അവരുടെമേൽ, അവരോട് وَلَا അല്ലാത്ത(വരും) الضَّالِّينَ വഴിപിഴച്ചവർ.

ഈ സൂറത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ൧൧ (ആമിൻ) എന്ന ചൊല്ലേണ്ടതാകുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിക്കേണമേ എന്നർത്ഥം. കൂടുതൽ വിവരം താഴെ വരുന്നുണ്ട്. 'ബിസ്മി' സൂറത്തു് ഫാത്തിഹയിലെ ഒരു ആശങ്കയോടുകൂടിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ 6ഉം 7ഉം വചനങ്ങൾ കൂടി 7-ാമത്തെ വചനമായി എണ്ണിവരുന്നു. ആകെ 7 വചനങ്ങളാണുള്ളതിൽ ചിന്നിപ്പിരി.

൧ (അല്ലാഹു) എന്ന വാക്കിന്റെ മൂല ധാതു ഏതാണെന്നുള്ളതിൽ ഒന്നിലധികം അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. ഏതായിരുന്നാലും ശരി, അവിടെ ലോകങ്ങളുടെയും (സംസ്കാരവും, നിയന്ത്രണവും പരിപാലകനും, രക്ഷിതാവും, രക്ഷാകനും, ഉടമസ്ഥനുമായ ആ ഏകമഹത്വം ശക്തിയെ മാത്രം കുറിക്കുന്ന ഒരു സംജ്ഞാനാമ(പദം)മത്രെ അത്. അവന്റെ തിരുനാമങ്ങളായി ഖുർആനിലോ, മറ്റു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ, പ്രവാചക വാക്യങ്ങളിലോ വന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ നാമങ്ങളും അവന്റെ ഓരോ തരത്തിലുള്ള മഹത്വ ഗുണങ്ങളെ എടുത്തുകാട്ടുന്ന വിശേഷണങ്ങളായിരിക്കും. 'അല്ലാഹു' എന്നുള്ള പേർ അവന്നല്ലാത്ത മറ്റൊരാൾക്കും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഉപയോഗിക്കപ്പെടാവതുമല്ല. ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തു-അഥവാ ദൈവം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സദാ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വാക്കാണ് ൧ (അല്ലാഹു). ഈ രണ്ട് വാക്കുകളും തമ്മിൽ അപാരത്തിലും അർത്ഥത്തിലും സാമാന്യം യോജിപ്പുണ്ടെന്നതിനെ മനസ്സിലാക്കി ൧ എന്ന പദത്തിൽ ൧ (അർ) എന്ന അധ്യയം ചേർത്തു പ്രത്യേകിപ്പിച്ചതാണ് ൧ എന്ന പദമെന്ന് പലരും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് ആ സംജ്ഞാ നാമത്തിന്റെ അർത്ഥം, 'സാക്ഷാൽ ദൈവം'-അഥവാ ആരാധിക്കപ്പെടുവാൻ യഥാർത്ഥ അർഹതയുള്ളവൻ-എന്നായിരിക്കുന്നതാണ്. ൧ ൧

ഖുർആൻ പാരായണം അടക്കമുള്ള എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങളും തുടങ്ങുമ്പോൾ ബിസ്മി കൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്നതിനെയും, ഓരോ സൂറത്തുകളുടെയും തുടക്കത്തിലുള്ള ബിസ്മികൾ അതത് സൂറത്തുകളിൽപെട്ട ആയത്തുകളാണോ എന്നതിനെയും സംബന്ധിച്ച് നാം മുകളിൽ ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇവയുടെ ഒരു സംഗ്രഹത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനമാണ്. അവനാണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. എന്നിരിക്കെ, അവൻ അവന്റെ നാമത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നതിലടങ്ങിയ യുക്തി രഹസ്യമെന്താണ്? ഇതാണാസംഗ്രഹം. ഖുർആൻ പാരായണം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ നാം ആരംഭിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുക, മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത് പോലെയുള്ള യഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് സൂചന നൽകുക, നല്ല ആരംഭത്തിന്റെ പ്രായോഗിക രൂപം കാണിച്ചു തരുക മുതലായവരത്രെ അതിലടങ്ങിയ രഹസ്യം. മനുഷ്യൻ ചെയ്യേണ്ടുന്നതെല്ലാം പഠിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ

'റഹ്'മാൻ', 'റഹീം' എന്നീ രണ്ടു രൂപങ്ങളും അല്ലാഹുവിന്റെ അതിരറ്റ കാര്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും, 'റഹ്'മാൻ' എന്ന രൂപമാണ് കാര്യങ്ങളിന്റെ അതിവിശാലതയെ കൂടുതൽ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. സംജ്ഞാ നാമത്തെ കഴിച്ചാൻ പിന്നെ അവന്റെ നാമവിശേഷണങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറില്ല. 'അല്ലാഹു' എന്നത് കൂടുതൽ സ്ഥാനം ഖുർആനിൽ കൽപിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്നതും 'റഹ്'മാൻ' എന്ന നാമത്തിനാകുന്നു. 'അല്ലാഹു' എന്ന നാമം പോലെ-മറ്റു വിശേഷണങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ-അർ-റഹ്'മാൻ' എന്ന നാമവും അല്ലാഹുവിന് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. (ഇസ്രാഈ 110, സൂ: റഹ്'മാൻ 1; ഫുർഖാൻ 59 മുതലായവയും വ്യാഖ്യാനവും നോക്കുക) അതുകൊണ്ടാണ്-നാമമായോ വിശേഷണമായോ-അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും 'റഹ്'മാൻ' എന്ന ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് പണ്ഡിതൻമാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നതും. നബി (സ) തീരുമെന്നിയുടെ കാലത്ത് യഥാമതിൽ പ്രവാചകനായി അഭിനയിക്കുകയും, അബൂബക്കർ (റ) ന്റെ ഖിലാഫത്തു കാലത്ത് യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്ത മുസൈലിമത്തുൽ കട്ടാബിനെ (കള്ളപ്രവാചകനായ മുസൈല മയെ) കുറിച്ചല്ലാതെ 'റഹ്'മാൻ' എന്ന് പറയപ്പെട്ടതായി ചരിത്രമില്ല. അതും യഥാമതിലെ റഹ്'മാൻ (رحم) എന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയായിരുന്നു. (*)

അടുത്ത വിശേഷണമായി പറഞ്ഞത് **الرحمن الرحيم** (പ്രതിഫല ദിവസത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ) എന്നാണല്ലോ. **رحمن** (ദീൻ) എന്ന പദത്തിനാണ് ഇവിടെ 'പ്രതിഫലം' എന്നർത്ഥം കൊടുത്തത്. കൂടാതെ, 'മതം, നടപടിക്രമം, ആചാരം, വിചാരണ, നിയമനടപടി, അനുസരണം, പതിവ്' എന്നിങ്ങനെ സന്ദർഭമനുസരിച്ച് അതിന് പല അർത്ഥങ്ങളും വരും. സൂഷ്കികളുടെ സകല കർമ്മങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു വിചാരണ നടത്തി തീരുമാനമെടുക്കുകയും, ഓരോരുത്തനും തക്ക പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന ആ മഹാ ദീനമായ ഖിയാമത്തുനാളാണ് പ്രതിഫല ദിവസംകൊണ്ടു വിവക്ഷ. **الرحمن** (മലികി) എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് **الرحيم** (മലികി) എന്നും വായനയുണ്ട്. (**). പ്രതിഫലദിവസത്തിന്റെ രാജാവ് എന്നായിരിക്കും അപ്പോൾ വാക്കർത്ഥം. രണ്ടായാലും ആ ദിവസത്തിലെ സർവ്വാധിപതിയും, ഏകാധിപതിയും അല്ലാഹു മാത്രമായിരിക്കുമെന്ന് താൽപര്യം. പ്രതിഫലത്തിന്റെ ദിവസമെന്നാലെന്താണ് എന്ന് നിനക്കറിയാമോ എന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ട് സൂറത്തുൽ ഇൻഫിത്യാറിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: **يَوْمَ لَا تَنفَعُ كَيْفَ لَنُفْسٍ وَلَا لَآلِهَةٍ شَيْئًا وَالْأُولَئِكَ فِي عَذَابٍ مُّتَسَاوِينَ** (സാരം: ഒരോരുത്തനെയും മറ്റൊരാൾക്കും വേണ്ടി യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ദിവസം! അന്ന് കാര്യം-അഥവാ അധികാരം-അല്ലാഹുവിനായിരിക്കും.)

കേവലം മൂന്ന് ചെറുവാക്യങ്ങളിലായി എടുത്തുകാണിച്ച ഈ നാല് വിശേഷണങ്ങളിൽ ഓരോന്നും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥ സാരങ്ങളുടെ അഗാധതയും, വൈപുല്യവും മനസ്സിലാത്തുനപക്ഷം, എല്ലാ സ്തുതികീർത്തനങ്ങൾക്കും യഥാർത്ഥത്തിൽ അർഹനായുള്ളവൻ അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റൊരുമില്ലെന്ന് തികച്ചും ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ നാലു ഉൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളെയും ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു അടിയാൻ അവൻ സ്തുതികീർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ, തന്റെ മുമ്പിലും, തന്റെ സമീപത്തും അല്ലാഹു സമീതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു പ്രതിതി ആ അടിയാന്റെ മനസ്സിൽ പ്രകടമാകുന്നതാണ്. അങ്ങനെ, അല്ലാഹുവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പറയുകയാണ്. **أَلْبَسَ الْكَافِرَ ثِيَابًا** (നീന്നെമാത്രം ഞങ്ങൾ-ഞാനും എണേപ്പാലെയുള്ള സത്യവിശ്വാസികളെല്ലാവരും-ആരായിക്കുന്നു; നീന്നോട് തന്നെ ഞങ്ങൾ സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതെ, മേൽ പ്രസ്താവിച്ച അത്യുൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളോട് കൂടിയവൻ നീയല്ലാതെ ആരുമില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ബോധ്യമാണ്; അത്കൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ ആരാധനകളും, സഹായാർത്ഥനകളും നിന്റെ മുമ്പിൽ മാത്രമേ ഞങ്ങൾ അർപ്പിക്കുകയുള്ളുവെന്ന് ഞങ്ങളിതാ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു എന്ന് താൽപര്യം.

الرحمن എന്ന ക്രിയയുടെ മൂല ധാതുവായ **رَحِمَ** (ഇബാദത്തു)ന്റെ വിവർത്തനമായിട്ടാണ് 'ആരാധന' എന്ന വാക്ക് നാം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. **الرحيم** എന്ന ക്രിയയുടെ മൂലധാതുവായ **رَحِمَ** (ഇസ്തിആനത്തു)ന്റെ വിവർത്തനമായി 'സഹായം തേടുക' എന്നും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രബോധന വിഷയങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും മൗലിക പ്രധാനമായ വിഷയം തൗഹീദ് (ഏക ദൈവസിദ്ധാന്തം) ആണല്ലോ. തൗഹീദിന്റെ കാതലായ വശമത്രെ ആരാധനയിലും, സഹായാർത്ഥനയിലുമുള്ള തൗഹീദ്. എന്നാൽ പിൻകാല മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ വളരെയേറെ തെറ്റുധാരണയും വ്യതിയാനവും വന്നുപോയിട്ടുള്ള വിഷയവും അതാണ്. അങ്ങിനെ, തൗഹീദിന്റെ

(*) 'അബ്ദുറഹ്'മാൻ' എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് 'ഏ, റഹ്'മാൻ' പോലെയുള്ള പ്രയോഗം നന്നല്ല. അല്ലാഹുവിന് മാത്രം യോജിക്കുന്ന നാമവിശേഷണങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സൂഷ്കികളുടെ പേരായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് സൂഷ്കിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതെല്ലാം അല്ലാഹുവിനോടുള്ള അനാദരവായിരിക്കുന്നതാണ്. - (**). ഇതുപോലെ ഖുർആനിൽ ചില സ്ഥലത്ത് കാണപ്പെടുന്ന വായനാവ്യത്യാസങ്ങളെപ്പറ്റി മുഖവുരയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് നോക്കുക.

അഭിജ്ഞാനമെന്നും മോട്ടോർ തട്ടിക്കുന്ന ഏതരെയും അന്യവിശ്വാസങ്ങളും, ആശയദർശനങ്ങളും, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും സമുദായമദ്ധ്യേ കടന്നു കൂടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു പൂർണ്ണമായ ശുദ്ധീകരണത്തിന് സാധ്യമാകാത്ത വിധം സമുദായത്തിൽ അവ വേരുന്നിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. **الذل** (അല്ലാഹുവിൽ ശരണം!)

നിഘണ്ടുക്കൾ പഠിപ്പോയിച്ചാൽ 'ഇബാദത്ത്' (**عبادة**) എന്ന പദത്തിനു പല അർത്ഥങ്ങളും കാണാം. 'അനുസരണം, പുണ്യകർമ്മം, കീഴ്പ്പെടൽ, കേന്ദ്രീകരണം, വഴിപാട്, താഴ്മ പ്രകടിപ്പിക്കൽ' എന്നിങ്ങനെയും, 'വണക്കം, ആരാധന, പൂജ, സേവ, പ്രീതിപ്പെടുത്തൽ, എന്നിങ്ങനെയും അർത്ഥങ്ങൾ കാണാം. * ഈ അർത്ഥങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ വിനയത്തിന്റെയും താഴ്മയുടെയും അംശം അന്തർവേിച്ചു കാണാം. എന്നാൽ 'ശറഇ'ന്റെ (മതത്തിന്റെ) സാമൂഹികാർത്ഥത്തിലുള്ള അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ശരിക്കും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒറ്റ വാക്ക് മലയാളത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഉള്ളവയിൽവെച്ച് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമായതെന്ന നിലക്ക് 'ആരാധന' എന്ന പദത്തെ അതിനു വിവർത്തനം നൽകപ്പെട്ടുവരുന്നു. താഴ്മയുടെയും കേന്ദ്രീകരണമാനത്തിന്റെയും അങ്ങ അററം പ്രകടിപ്പിക്കുക (**انقياداً للذل والخشوع**) എന്നാണ് മതത്തിൽ അതിനു അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന വിവക്ഷ. വ്യർത്ഥൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും, ഇസ്ലാമിലെ പണ്ഡിത ശ്രേഷ്ഠന്മാരും-വാക്കുകളിൽ അൽപ സ്വൽപ വ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടെക്കാമെങ്കിലും-മുൻകാലം മുതൽക്കേ 'ഇബാദത്ത്' ന്ന നൽകി വരുന്ന നിർവചനം അതാണ്.

മോഷാപരമായും മതപരമായുമുള്ള അതിന്റെ അർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഇമാം ഇബ്നു കഥീർ(റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധ തഫ്സീർ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: **والذل من الذل طرقت به ربه عز وجل** സാരം: 'മോഷയിൽ 'ഇബാദത്ത്' എന്നാൽ, നിന്ദ്യതയിൽ-അഥവാ താഴ്മയിൽ-നിന്നുണ്ടാകുന്നതാണ്. 'മുഅബ്ബദായ്' വഴി എന്നും 'മുഅബ്ബദായ്' ടെകം എന്നും പറയപ്പെടാറുണ്ട്. അതായത് 'മുല്ലലായ്' (അധികമായി ഉപയോഗിച്ച്) മനുഷ്യം പാകതയും വരുത്തപ്പെട്ടത് എന്നർത്ഥം. 'ശറഇ'ലാകട്ടെ, സ്നേഹത്തിന്റെയും, കേന്ദ്രീകരണവും, യേത്തിന്റെയും പൂർണ്ണതയെ ഒരുമിച്ച് കൂട്ടുന്ന (ഒത്തിണക്കുന്ന) കാര്യത്തിന് പറയപ്പെടുന്ന വാക്കാണ്. താഴ്മയിൽ നിന്നും, വിനയത്തിൽനിന്നും മാത്രമല്ല-സ്നേഹത്തിൽ നിന്നും ജയപ്പാടിൽ നിന്നും കൂടിയാണ്-ഇബാദത്ത് രൂപം കൊള്ളുന്നതെന്നത്രെ ഇബ്നു കഥീർ(റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. അപ്പോഴേ താഴ്മയും, കേന്ദ്രീകരണവും അങ്ങ അററത്താകുകയുള്ളൂ എന്നാണതിന്റെ സൂചന. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുന്നവർ അവരുടെ ആരാധ്യവസ്തുക്കളെ അത്യധികം സ്നേഹിക്കുകയും, യേപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നാണ് അവയോടുള്ളതാഴ്മയും കേന്ദ്രീകരണവും ഉടലെടുക്കുന്നത്. സാധാരണമായ കാര്യകാരണബന്ധങ്ങൾക്കതീതമായി ഏതെങ്കിലും അത്യധികം ശക്തി ഒരു വസ്തുവിലുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുമ്പോഴായിരിക്കും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്നേഹവും യേവും അത്യധികമായിത്തീരുന്നത്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഈ വിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്ന താഴ്മയുടെയും, കേന്ദ്രീകരണമാനത്തിന്റെയും പ്രകടനമാണ് ഇബാദത്താകുന്ന ആരാധന. സമ്പൂർണ്ണ ശീശ്വരീളാ മുതലായവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ സ്നേഹം കൊണ്ടോ പ്രേമം കൊണ്ടോ മറ്റോ മറ്റൊരാൾക്ക് ചെയ്യുന്ന താഴ്മയും, അധികാരശക്തിയോ അക്രമമോ യേന്നോ, വല്ല കാര്യ ലാഭവും പ്രതീക്ഷിച്ചോ മറ്റോ മറ്റൊരാൾക്ക് ചെയ്യുന്ന താഴ്മയും-അതത്രെ വസ്തുതയായാലും-അതിനെന്നും 'ഇബാദത്ത്' എന്ന പറയപ്പെടാറുണ്ട്. കാരണം, അവയെന്നും അത്യധികമായ ഒരു കഴിവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്തതല്ല.

സ്നേഹത്തിന്റെയും യേകേന്ദ്രീകരണവും സമ്മേളനത്തിൽ നിന്നാണ് ഇബാദത്തിന്റെ ഉത്ഭവമെന്ന് വരുമ്പോൾ, ഇബാദത്ത് ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആളുടെ-അല്ലെങ്കിൽ വസ്തുവിന്റെ-കൽപ്പന നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചോ, അറിവോടും തൃപ്തിയോടും കൂടിയോ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രകടനങ്ങളെ ഇബാദത്താകുകയുള്ളുവെന്നില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. അത്രയല്ല, ചിലപ്പോൾ ആരാധ്യന്റെ ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായിപ്പോലും അത്യുണ്ടാവാം. മരണപ്പെട്ടു പോയ മഹാത്മാക്കൾക്ക് പലരും ഇബാദത്ത് ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ആ മഹാത്മാക്കൾ അതറിയുകയോ തൃപ്തിപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇതസാ (അ) നബിക്ക് കൃസ്ത്യാനികൾ ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം പ്രബോധനം ചെയ്തിരുന്ന താഹീദിനു കടകവിരുദ്ധവുമാണത്. വിഗ്രഹങ്ങളാണെങ്കിൽ, തങ്ങളുടെ ആരാധകരെപ്പറ്റിയോ, ആരാധനയെപ്പറ്റിയോ അറിയുവാനുള്ള ഗ്രഹണശക്തിപോലും അവകാശപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതാണ്. അങ്ങയററത്തെ സ്നേഹം, ബഹുമാനം, യേം, കേന്ദ്രീകരണം, താഴ്മ, വിനയം, അത്യധികമായ കഴിവിലുള്ള വിശ്വാസം ആഴിനായവയുടെ സമ്മേളനത്തിൽ നിന്നാണ് ഇബാദത്ത് ഉരുത്തിരിയുന്നത്.

* Worship, adoration, platy, servitude, godliness, submission മുതലായവയും. (1) الطاعة، الخضوع، الخشوع، الذل، التذلل، والحرع

അല്ലാഹു പറയുന്നു: **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (മനുഷ്യരിലുണ്ട് ചിലർ: അവർ അല്ലാഹു വിന്യസിച്ചുകൊണ്ട് ചില സമർത്ഥരെ സ്വീകരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അവർ അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. വിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ, അല്ലാഹുവിനോടു ഏറ്റവും ശക്തിമത്തായ സ്നേഹമുള്ളവരായിരിക്കും. (അൽ ബഖറ: 165.) വീണ്ടും പറയുന്നു: **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (പറയുക: നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിച്ചു വരുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നെ പിൻപറ്റുവിൻ. എന്നാൽ, അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ നിങ്ങളോടു പൊരുത്തുതരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. (ആലുഇംനാൻ, 31.) ബഹുദൈവവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചു മറുപടിയെഴുതുന്നു പറയുന്നു: **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (അല്ലാഹുവിനു പുറമെയുള്ളവരെക്കുറിച്ചു അവർ നിന്നെ യെപ്പെടുത്തുന്നു (സൂരർ, 36.) സത്യവിശ്വാസികളോടായി പറയുന്നു: **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (നിങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ എന്നെ യെപ്പെടുവിൻ (ആലുഇംനാൻ, 175.)

ഈ അടുത്തകാലംവരെ മുസ്ലിംകൾക്കിടയിലും ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാന സാഹിത്യങ്ങളിലും 'ഇബ്രാദത്തീ' ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മേൽക്കൂർ അർത്ഥ വിവരണങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായി ഇപ്പോൾ ചില കക്ഷികൾ അതിന് 'അനുസരണം' എന്നും മറുപടിക്കെ അർത്ഥം കൽപ്പിക്കുകയും, തദനിസ്ഥാനത്തിൽ അവരുടേതായ പല പുതിയ വാദഗതികളും പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് പൊതുവെ അറിയാവുന്നതാണ്. ആ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റിയും അതിലടങ്ങിയ വൈകല്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഇവിടെ ഒരു ചർച്ചക്ക് മുതിരുന്നില്ല. മുതിരുന്നപക്ഷം അത് കൂറേ ദീർഘിച്ചുപോകും. പല പണ്ഡിതന്മാരും, ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും അതിനെ ഖണ്ഡിക്കുകയും വിമർശിക്കുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സത്യാന്വേഷികൾക്ക് കാര്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ മുകളിൽ വിവരിച്ചതു കൊണ്ട് തന്നെ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ (ഇബ്രാദത്തീ)ന് അർത്ഥം പറയുമ്പോൾ ചില പണ്ഡിതന്മാർ അറബിയിൽ അതിന് **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (താഅത്ത) എന്നു പറഞ്ഞു കാണും. ഈ വാക്കിന് 'അനുസരണം' എന്നർത്ഥമുണ്ട് താനും. ഇതാണ് ഇക്കൂട്ടർ അതിന് എടുത്തു കാണിക്കാറുള്ള ഒരു പ്രധാന തെളിവ്. വാസ്തവത്തിൽ കൽപന അനുസരിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല അവർ അത് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. പുണ്യപ്പെട്ട കാര്യം-അഥവാ സ്വമേധയാ ചെയ്യുന്ന സ്വൽക്കർമ്മം-എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് അവരത് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കൽപന അനുസരിക്കുക-അല്ലെങ്കിൽ നിയമം അനുസരിക്കുക-എന്ന അർത്ഥത്തിലാകുമ്പോൾ അതിന്റെ ക്രിയാരൂപം **عَلَى** (അതാഅ) എന്നായിരിക്കും. (*) പുണ്യം ചെയ്യുകയെന്നും സ്വമേധയാ നല്ല കാര്യം ചെയ്യുകയെന്നും അർത്ഥമാകുമ്പോൾ ക്രിയ **عَلَى** (അതാവുഅ) എന്നായിരിക്കും ഉപയോഗിക്കുക പതിവ്. ഐച്ഛികമായ (സുന്നത്ത) നമസ്കാരം പോലെയുള്ള നിർബ്ബന്ധമല്ലാത്ത പുണ്യകർമ്മം ചെയ്യുക എന്നാണ് അതിന്റെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥമെന്ന് ഇമാം റാഗിബ് (റ) പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതാണ്ട് അത്പോലെത്തന്നെ ഖാമുസ് എന്ന പ്രസിദ്ധ നിലണ്ടുവിൽ അതിന്റെ കർത്താവ് ഫൈറുസാബാദി (റ) യും പറഞ്ഞുകാണാം. 2:15ലും, 2:184ലും കാണാവുന്നതുപോലെ **عَلَى** എന്നു പറയുമ്പോൾ നിർബ്ബന്ധമല്ലാത്ത നല്ല കാര്യം സ്വമേധയാ ചെയ്തു എന്നല്ലാത്ത-നല്ലതായ അനുസരണം അനുസരിച്ചു എന്ന്-അർത്ഥം വരുന്നതല്ല. ആരും അങ്ങിനെ പറയാനുമാില്ല.

ഖുർആന്റെ വാക്കർത്ഥങ്ങൾ വേണ്ടി പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടതും എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചു വരുന്നതുമായ വിലപ്പെട്ട ഒരു നിലണ്ടുവാണ് ഇമാം റാഗിബ് (റ)ന്റെ 'അൽമുഫ്റദാത്ത' (المفرادات). അതിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (ഇബ്രാദിയ്യത്തം-അടിമത്വം-എന്നാൽ താഴ്മ പ്രകടിപ്പിക്കലാണ്. 'ഇബ്രാദത്ത' അതിനേക്കാൾ ശക്തിയേറിയതാണ്. കാരണം, അത് അങ്ങ അറഞ്ഞ താഴ്മ കാണിക്കലാണ്. അങ്ങ അറം അനുഗ്രഹം ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ളവനല്ലാത്ത അതിന് അവകാശമില്ല. അത് അല്ലാഹുവാണ് താനും. അത്കൊണ്ടാണ് അവനല്ലാത്ത ഇബ്രാദത്തം ചെയ്യരുതെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും.) ഇതിൽനിന്ന് 'ഇബ്രാദത്തും', 'ഇബ്രാദിയ്യത്തും' (المفرادات) തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വ്യക്തമാകുന്നു. അതായത്, ഇബ്രാദിയ്യത്തിനേക്കാൾ പ്രത്യേകമായതും, ഇബ്രാദിയ്യത്തിനേക്കാൾ ശക്തമായതും (أخص وأعلى) ആയതാണ് ഇബ്രാദത്തം. മാത്രമല്ല **عَلَى** (അബ) എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് മാത്രമേ 'ഇബ്രാദത്ത' എന്ന ധാതുരൂപം വരുകയുള്ളൂ. 'ഇബ്രാദിയ്യത്തം' ആകട്ടെ **عَبَّ**, **عَبَّدَ** (മദ്യത്തിലെ അക്ഷരത്തിന് 'അ'കാരമായും, 'ഉ'കാരമായും) എന്നി രണ്ട് ക്രിയാ രൂപങ്ങളുടെയും ധാതുരൂപമായി വരികയും ചെയ്യും. **عَبَّ** (بالفتح) യുടെ ധാതുവാകും

(*) قَالَ فِي التَّحْفِ: يَقَالُ أَمْرٌ فَاطَاعَ بِالْأَلِفِ لَاغَيْرِ قَالَ أَطَاعَ أَطَاعَ وَطَاعَ أَطَاعَ

സ്ഥാനം അതിനും 'ഇബ്രാഹീം'ന്റെ അർത്ഥം തന്നെയായിരിക്കും. അപ്പോൾ അത് സകർമ്മകരൂപത്തിലുള്ളതും (١٠) ആയിരിക്കും. (١١)യുടേതാകുമ്പോൾ അടിമത്വം എന്നായിരിക്കും അർത്ഥം. ഇപ്പോൾ ആ ക്രിയ അകർമ്മക ക്രിയയും (١٢) ആയിരിക്കും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, 'അബൂ' എന്ന ക്രിയയും അതിൽനിന്നുള്ള പദങ്ങളും ആരാധിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'അബൂ' എന്ന ക്രിയയും അതിൽനിന്നുള്ള പദങ്ങളും അടിമത്വം-അഥവാ അടിമയായിരിക്കൽ-എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'ഉബുദിയ്യത്ത' ആകട്ടെ രണ്ട് ക്രിയരൂപങ്ങളുടെയും ധാതുവായിവരുന്നത്കൊണ്ട് 'ആരാധന' എന്നും 'അടിമത്വം' എന്നുമുള്ള അർത്ഥങ്ങളിലും വരും. ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കുകയോ, ഗൗനിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് കൊണ്ടാണ് 'ഇ' എന്നവക്കിന് 'ഓഷാർത്ഥ'ങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ, 'അടിമത്വം, അടിമവേല, അടിമ വൃത്തി' എന്നുമൊക്കെ അർത്ഥം പായപ്പെട്ടു വരുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ 'ഇ' നല്ലൊരു 'ഇ' ന്നു അങ്ങിനെ 'ഓ' വായിലും അർത്ഥമില്ല.

അങ്ങനെയൊക്കെ സ്നേഹബഹുമാനത്തിനും, യോജിപ്പും അർഹനായുള്ള ഏക മഹാശക്തി അല്ലാഹു മാത്രമാണെന്ന് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച നാല് ഗുണവിശേഷങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വപക്ഷമായല്ലോ. അതിനെത്തുടർന്ന ആരാധനയും സഹായാർത്ഥനയും യഥാർത്ഥത്തിൽ അർഹനായുള്ളവൻ നീ ഒരുവനെയുള്ളൂവെന്ന് ഏറ്റുപറയലും മറ്റൊരു മുമ്പിലും അതു രണ്ടും ഒന്നാം സമർപ്പിക്കുകയില്ലെന്ന പ്രതിജ്ഞയുമാണ് ഈ (4-ാം) വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. നമസ്കാരത്തിലും, നമസ്കാരത്തിനു പുറത്തുമായി ഓരോ സത്യവിശ്വാസിയും പല പ്രാവശ്യം ഇതാവർത്തിച്ചു പറയേണ്ടതുണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ സ്തുതികീർത്തനമായി ആരംഭിക്കുകയും അവനോടുള്ള മഹത്തായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയായി അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന (അതെ, സ്തുതത്തിൽ 'ഹം' എന്നും, സ്തുതത്തിലും 'എന്നും' കൂടി പറയപ്പെടുന്ന) ഈ അഭ്യായത്തിൽ ആ രണ്ടിനുമിടക്ക് വെച്ച് അവന്റെ അടിയാൻ അവനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു കൊണ്ട് സമർപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രതിജ്ഞ എത്രത്തോളം ഗൗരവമേറിയതാണെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക! ഇത് കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണ് 'സ്വകാര്യ സംഭാഷണത്തിന്റെ-അഥവാ കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ-അഭ്യായം (١٣: 1-2) എന്ന കൂടി ഈ സ്തുതിയ്ക്കു പേര് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

എനി, ١٣: 1 (നിന്നോട് മാത്രം ഒന്നാം സഹായം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു.) എന്ന വാക്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് ചിലത് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ളത്. ഏതെല്ലാം കാര്യങ്ങളിലുള്ള സഹായത്തിനാണ് അർത്ഥിക്കുന്നതെന്ന് ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആ സ്തുതിക്ക് ഏതെല്ലാം കാര്യത്തിൽ സഹായത്തിന് ആവശ്യമായിരിക്കുമോ അതിലെല്ലാം സഹായാർത്ഥിക്കുന്നു എന്ന് വെക്കുവാനാണ് ന്യായം. സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽ (١٤: 1) അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പൊതുതത്വമാണിത്. മിക്കവാറും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അഭിപ്രായവും ഇതുതന്നെ. ഇതിന്റെ തൊട്ടു മുമ്പത്തെ വാക്യത്തിൽ ആരാധനയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾ യഥാവിധി സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള സഹായാർത്ഥന ഇതിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് തീർച്ചയായും പറയാം. മനുഷ്യന്റെ കടമകളിൽ വെച്ച് പരമപ്രധാനമായ കടമയും അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കലാണല്ലോ. അത് വേണ്ടതുപോലെ നിറവേറ്റുവാനുള്ള ശേഷിയും, ഭാഗ്യവും, സാഹചര്യവുമെല്ലാം അല്ലാഹുവിൽനിന്നുതന്നെ ലഭിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. പക്ഷേ, അത് കൊണ്ട് ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പറഞ്ഞുകാണുന്നത് പോലെ-അതിനുവേണ്ടി മാത്രമുള്ള സഹായാർത്ഥനയാണെന്നുവെച്ച് അതിനെ പരിമിതപ്പെടുത്തേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല.

ഐഹികം, പാരത്രികം, മതപരം, ലൗകികം എന്നിങ്ങനെയുള്ള തരവ്യത്യാസം കൂടാതെ സകല കാര്യങ്ങൾക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം അനിവാര്യമാകുന്നു. സാധാരണഗതിയിൽ സ്വന്തം കഴിവിലോ, മനുഷ്യകഴിവിലോ പെട്ടതായി കരുതപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളും ഇതിൽനിന്നൊഴിവല്ലതന്നെ. ഒരു ഉദാഹരണം കൊണ്ട് ഇത് മനസ്സിലാക്കാം: എഴുത്തും വായനയും അറിയുന്ന ഒരാൾക്ക് ഒരു കത്തെഴുതുവാൻ ഒരു നോട്ടത്തിൽ ഒരു പേന, അൽപം മഷി, ഒരു കടലാസ്സുകഷ്ണം ഇത്രയേ വേണ്ടൂ. അൽപം ആലോചിച്ചുനോക്കൂ. ആ പേന കയ്യിലെടുക്കുവാൻ, അത് പിടി ചെഴുതുവാൻ, ഉദ്ദിഷ്ട കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ തോന്നുവാൻ, അതിനുള്ള വാക്കുകൾ ഓർമ്മവരുവാൻ, അവ പിഴക്കാതെ വേവപ്പെടുത്തുവാൻ-അങ്ങിനെ പലതും പലതും-അയാൾക്ക് സാധ്യമാകേണ്ടതുണ്ട്. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന് തടസ്സം നേരിടുകയാണെങ്കിൽ കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് അയാൾ രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. കൈക്ക് ഒരു വിറയൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വേദന, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരന്തെങ്കിലും ദൈവകടം എന്നിങ്ങനെ ഓർക്കാപ്പറ്റുന്നത് നേരിടാവുന്ന എത്രയെത്ര കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് അയാൾ സുരക്ഷിതനായിരിക്കണം? ആലോചിച്ചുനോക്കുക! ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഏതൊരു നിസ്സാര കാര്യത്തിലും അതിനുള്ള എല്ലാ സാഹചര്യവും ചുറ്റുപാടും അല്ലാഹുവിൽനിന്നുതന്നെ ലഭിക്കേണ്ടതും അതുകൊണ്ട് സ്വപക്ഷികളിൽ നിന്ന് ലഭ്യമല്ലാത്തതും അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് അഭ്യുക്തമായി മാത്രം ലഭിക്കുന്നതുമായ സഹായമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് മൊത്തത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. അതുകൊണ്ടാണ് 'നിന്നോട് മാത്രം ഒന്നാം സഹായം

യം അത്യന്തം എന്ന് പറയുന്നതും. അത്യന്തമായ കഴിവ് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാകകൊണ്ട് മറ്റൊരാളും അതിനോട് കഴിയുന്നതും വ്യക്തിത്വമായിരിക്കുന്നത് മാത്രമല്ല, അത് തനി ശിക്ഷ കഴിയാത്തതും. അല്ലാഹുവിനോടൊപ്പം മറ്റൊരാളും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് (لا أعرج مع الله) എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞതും അത്യന്തമാണെന്നും.

ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടും ആ വാക്യത്തെപ്പറ്റി വീണ്ടും ഒന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക. മേൽപ്പറഞ്ഞതും മേൽപ്രകാശനമാണ്. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) തിന്നിന് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഹദീസ് ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു. അത് പറയുന്നത്: - മൂ അബ്ബാസ്, ഓൻ നബി (സ)യുടെ പിന്നാലെ യാത്രയിലായിരുന്ന അവസരത്തിൽ അവിടുന്ന് എന്ന് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: 'ഹേ, കൂട്ടി, ഓൻ നിനക്ക് ചില വാക്കുകൾ പഠിപ്പിച്ചു തരാം: നീ അല്ലാഹുവിനെ കാത്തുകൊള്ളുക. എന്നാലവൻ നിന്നെ കാക്കും. നീ അല്ലാഹുവിനെ കാത്തുകൊള്ളുക. എന്നാലവനെ നിനക്കു മുമ്പിൽ കണ്ടെത്താം. നീ (വല്ലതും) ചോദിക്കുന്നതായാൽ അല്ലാഹുവിനോട് ചോദിക്കുക. നീ (വല്ലതിലും) സഹായം ചോദിക്കുന്നതായാൽ അല്ലാഹുവിനോട് സഹായം ചോദിക്കുക. നീ അറിഞ്ഞതാണെന്ന് നിനക്ക് വല്ല ഉപകാരവും ചെയ്യാൻ സമയമായും മറ്റൊരു കാര്യമായിട്ടാലും അല്ലാഹു നിനക്ക് നിശ്ചയിച്ചുവെച്ചതല്ലാതെ ഒരു ഉപകാരവും അവർ നിനക്കു ചെയ്തുകയറ്റില്ല. നിനക്ക് വല്ല ഉപദ്രവവും ചെയ്യാൻ അവർ മറ്റൊരു കാര്യമായിട്ടാലും അല്ലാഹു നിന്റെ ചോദ്യം നിശ്ചയിച്ചുവെച്ചതല്ലാതെ അവർ നിനക്ക് ഉപദ്രവം ചെയ്തുകയറ്റുകയല്ല....' (തിർമദി.)

ഇപ്പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് സൂക്ഷ്മീകരണങ്ങൾ യാതൊരു കാര്യത്തിലും സഹായം അർത്ഥമില്ലാത്തതില്ലെന്നും, അർത്ഥമില്ലാത്തതും എന്നോ യാതൊരു കാര്യത്തിലും അല്ലാഹു പറയുന്നു: لا يرد الله (പുണ്യകരമായതിലും, യാതൊരു കാര്യത്തിലും)-അഥവാ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നതിലും-നിങ്ങളെന്നും സഹായം നൽകുവിൻ (മാഇദ: 2). മനസ്സാക്കുന്നത് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കഴിവിൽ പെട്ടതും നല്ലതുമായ എന്തു കാര്യങ്ങളിലും പരസ്പരം സഹായം സഹകരണം ചെയ്യണമെന്ന് സാരം. ഇത് തെറ്റല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ചിലപ്പോൾ അത്യാവശ്യവും, ചിലപ്പോൾ അനിവാര്യവും കൂടിയായിരിക്കാം. മുൽഖർനെയ്നി (അ) പോലും- 'യാഖ്യൂബ് മാഖ്യൂബി'ന്റെ പ്രവേശനം തടയുവാനുള്ള അണക്കെട്ട് നിർമ്മാണത്തിൽ-ജനങ്ങളോട് 'لا تتركوا' (ശക്തിനൽകി എന്ന സഹായിക്കണം) എന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതായും, അവർ ഇരുമ്പ് കട്ടികളും മറ്റും നൽകി സഹായിച്ചതായും സൂറത്തുൽ കഹ്ഫിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, സൂക്ഷ്മീകരണങ്ങൾ കഴിവിൽ പെടാത്തതും, അദ്യശ്യമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് മാത്രം ലഭിക്കേണ്ടതുമായ കാര്യങ്ങളിൽ അവനോട് മാത്രമേ സഹായം തേടാവൂ എന്നതിൽ സംശയമില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആരൊക്കും സഹായം അർത്ഥമില്ലാത്തതും കേവലം നിർഭരമാണെന്ന് മാത്രമല്ല, അത് ശിർക്കും സൂക്ഷ്മീകരണം വിധിതം കൽപിക്കപ്പെടാകുന്നു.

ഈ സൂറത്തിന്റെ പാരായണം നടക്കുന്നത് പലപ്പോഴും ഒന്നിലധികം പേരുള്ള സംഘത്തിൽപ്പെട്ടവരുടെയും ചിലപ്പോഴൊരിക്കലും ഒരാൾ ഒന്നായിരിക്കാമായിരിക്കുമല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ 'ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നു, ഞങ്ങൾ സഹായം തേടുന്നു, ഞങ്ങളെ വഴിചാടിക്കൊണ്ട്' എന്നൊക്കെ ബഹുവചന രൂപത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ സാധ്യതയുണ്ടെന്നും സംശയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. സത്യവിശ്വാസികളെല്ലാം ഒരു ആദർശത്തിലും ലക്ഷ്യത്തിലും നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരും, ഓരോ വ്യക്തിയും സമുദായത്തിന്റെ പൊതുനന്മയിലും വിജയത്തിലും പരസ്പരം താൽപര്യവും ഉണ്ടാക്കുന്നവരും, ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വന്തം കാര്യത്തിൽ മാത്രം താൽപര്യം പുലർത്തിയാൽ പോരും, ഏക മനസ്സോടെ കൂട്ടായ താൽപര്യവും, സംഘടിതമായ ഉത്തരവാദിത്വബോധവും ഉള്ളവരായിരിക്കണമെന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ യാതൊരു താൽപര്യം.

നിന്നെ മാത്രമേ ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നുള്ളൂവെന്നും, നിന്നോട് മാത്രമേ ഞങ്ങൾ സഹായം തേടുന്നുള്ളൂവെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ അവന്റെ അടിയാൻമാർ പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ ലക്ഷ്യം വെക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ സഹായം എന്താണെന്ന് ഒരു ചോദ്യത്തിന് സാധനമുണ്ടല്ലോ. ഇതിനുള്ള മറുപടി എന്നോണമാണ് പ്രതിജ്ഞ. ഞങ്ങൾ നിന്നിൽ لا أعرج مع الله (നോക്കൂ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാതയിൽ ഞങ്ങളെ നീ വഴി ചാടിക്കൊണ്ടു) എന്ന പ്രാർത്ഥന. ഞങ്ങൾക്ക് കനിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നവരും നിന്നും അർത്ഥമില്ലാത്ത ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹം ഇതാണ്, ഈ അനുഗ്രഹം നീ ഞങ്ങളെ കനിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നവരും ഞങ്ങളുടെ മറ്റൊരു കാര്യങ്ങളെല്ലാം സഹായിക്കുന്നതായിത്തീർന്നുകൊള്ളും എന്ന് സാരം.

جاء (ഹാ) എന്ന ക്രിയയുടെ ആദ്യോത്തരപദം (امر) ആണ് (ഇഹ്'മി). (ആജ്ഞാപനം, അപേക്ഷിക്കുക, ഉപദേശിക്കുക എന്നർത്ഥം) എന്നാണ് അർത്ഥം. ഇതിന്റെ ധാതുരൂപങ്ങളാണ് 'ഹിദായത്തു', 'ഹിദായ്' (أدب, أدب) സംയോജിതമായി അറിയുക, മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുക, വഴികാട്ടുക, വഴിയിൽചെർക്കുക, നിർദ്ദേശം നൽകുക (أدب, أدب, أدب, أدب, أدب, أدب) എന്നൊക്കെയാണ് ഈ രണ്ടിനും നിവൃത്തിയുള്ളിൽ അർത്ഥം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. 'സൻമാർഗ്ഗം-അഥവാ നേർവഴി' എന്ന അർത്ഥത്തിലും അവ ഉപയോഗിക്കുക പതിവാണ്. നല്ലകാര്യത്തിലേക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നതിലാണ് ഈ ധാതുവിൻ നിന്നുള്ള പദങ്ങൾ അധികം ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ഇവയുടെ വിപരീതാർത്ഥങ്ങളിൽവരുന്ന പദങ്ങളാണ് أدب, أدب (ഉപദേശം, ഉപദേശം) അവയിൽ നിന്നുദ്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുക അഥവാ വഴികാട്ടുക എന്ന അർത്ഥത്തിലും സൻമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുക അഥവാ നേർവഴിയിൽ ചെർക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിലും ഖുർആനിൽ 'ഹിദായത്തു' ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഈ രണ്ടർത്ഥവും വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കത്തക്കപക്ഷം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ ആശയകൃഷ്ടം നേരിട്ടേക്കാം. ഒന്നാമത്തെ അർത്ഥത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്: وَأَمَّا زكريا فإنا أنزلناه من قبلنا (എന്നാൽ, മരുത ഗോത്രമാകട്ടെ, അവർക്കു നാം മാർഗ്ഗദർശനം നൽകി. എന്നിട്ടവർ നേർമാർഗ്ഗത്തെക്കൊണ്ട് അന്ധതയോടു ഇഷ്ടം കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്) (ഹാമി: സജ: 17) എന്നവാക്യം. അല്ലാഹു അവരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞശേഷം അവരോടു ഉപേക്ഷിച്ചുവെന്നല്ല. പ്രവാചകൻ മുഖേനയും മറ്റും സന്മാർഗ്ഗം ഉപയോഗിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് അനുവദിക്കാതെ അന്ധതയിൽ- അഥവാ ദുർമാർഗ്ഗത്തിൽ-മുഴുകുകയാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത് എന്നത്ര ഉദ്ദേശം. രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥത്തിന് ഉദാഹരണം: أَلَمْ يَكُنْ مِنْ آدَمَ (നിശ്ചയമായും, നീ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത നീ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയില്ല. എങ്കിലും അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുന്നു. പ്രസംഗം, 58) എല്ലാവർക്കും നേർമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കലാണ് നബി(സ)യുടെ കൃത്യം. നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കൽ നബി(സ)യുടെ കൃത്യമല്ല. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ് എന്ന് സാരം.

അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് മനുഷ്യർക്ക് ഹിദായത്തു (മാർഗ്ഗദർശനം) ലഭിക്കുന്നത് എന്തെല്ലാം പ്രകാരത്തിലാണെന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തിപ്പറയുവാൻ നമുക്ക് സാദൃശ്യമല്ല. وَأَمَّا زكريا فإنا أنزلناه من قبلنا (അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ നിങ്ങൾ എണ്ണുന്നപക്ഷം അത് നിങ്ങൾക്ക് കണക്കാക്കാവതല്ല.) എങ്കിലും-ഇമാം ബൈളാവി, ഇമാം റാഗിബ് (റ) മുതലായവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത് പോലെ-അതിങ്ങിനെ കാണിക്കാം: (1) ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റത്തക്കവണ്ണം വിശേഷസ്വഭാവം, ബാഹ്യനീയങ്ങൾ, ആന്തരനീയങ്ങൾ മുതലായവ നൽകി അനുഗ്രഹിക്കുക വഴി ലഭിക്കുന്നത് أَلَمْ يَكُنْ مِنْ آدَمَ (എല്ലാവരും സൃഷ്ടി നൽകുകയും, പിന്നീട് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുകയും ചെയ്തവനത്രെ നമ്മുടെ നബി.) എന്ന വചനം ഇതിലേക്കാണ് ചൂണ്ടുന്നത്. (2) സത്യസന്ധതയുള്ളും, നന്മതിൻമകളും തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള തെളിവുകളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും നൽകുക വഴി ലഭിക്കുന്നത് أَلَمْ يَكُنْ مِنْ آدَمَ (അവൻ)-മനുഷ്യൻ-പൊന്തി നിൽക്കുന്ന രണ്ട് മാർഗ്ഗങ്ങളെ നാം കാട്ടിക്കൊടുത്തു) എന്ന വചനം ഈ ഇനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (3) പ്രവാചകൻമാരും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും മുഖേന ലഭിക്കുന്നത് وَأَمَّا زكريا فإنا أنزلناه من قبلنا (അവൻ-മുസ് പ്രസ്താവിച്ച പ്രവാചകൻമാരെ-നാം നമ്മുടെ കൽപന പ്രകാരം മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്ന നേതാക്കളാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു) എന്ന വചനം ഇത് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. (4) സൻമാർഗ്ഗം ചാരികളായ ആളുകൾക്ക് അല്ലാഹുവിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന പ്രത്യേക സഹായമാകുന്ന 'തഹ്മീഖ്' മൂലം ലഭിക്കുന്നത്

وَأَمَّا زكريا فإنا أنزلناه من قبلنا (സൻമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചവർക്ക് അവൻ സൻമാർഗ്ഗം വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊടുക്കും.) എന്നും, وَأَمَّا زكريا فإنا أنزلناه من قبلنا (നമ്മുടെ വിഷയത്തിൽ സമരം നടത്തുന്നവരെ നാം നമ്മുടെ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചെർക്കുക എന്നൊക്കെയും) എന്നും പറഞ്ഞത് ഈ ഇനത്തിൽ പെട്ട ഹിദായത്താകുന്നു. (5) പരലോകത്ത് വെച്ച് സ്വർഗ്ഗം നൽകിയ ജീവിതം തുടങ്ങിയ മഹാ ഭാഗ്യങ്ങൾ നൽകുന്നത് മുഖേനയുള്ളത്. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗം അതിൽ രക്തസാക്ഷികളായി മരണപ്പെട്ടവരെപ്പറ്റി وَأَمَّا زكريا فإنا أنزلناه من قبلنا (വഴിയെ അവൻ-അല്ലാഹു-അവരെ വഴിചെർക്കുകയും, അവരുടെ സ്ഥിതി നന്നാക്കുകയും, അവരെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.) എന്ന് പറഞ്ഞത് ഈ ഇനത്തിനും ഉദാഹരണമാകുന്നു.

അവിശ്വാസികൾക്കും, ദുർമാർഗ്ഗികൾക്കും ഹിദായത്തു ലഭിക്കുകയില്ലെന്ന് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കാറുള്ളത് ഇവയിൽ നാലാമത്തേതും അഞ്ചാമത്തേതുമായ ഹിദായത്തുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. നബി(സ) തിരുമനിയോ മറ്റോ ഹിദായത്തു നൽകുന്നതല്ല എന്ന് പറയുമ്പോൾ അതിൽ ഒന്നാമത്തെയും, നാലാമത്തെയും, അഞ്ചാമത്തെയും ഹിദായത്തുകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ മൂന്നും അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് മാത്രം സിദ്ധിക്കുന്നവയാകുന്നു. ഒന്നാമത്തെയും, രണ്ടാമത്തെയും, മൂന്നാമത്തെയും ഹിദായത്തുകൾ സത്യവിശ്വാസികൾക്കും അല്ലാത്തവർക്കും നൽകപ്പെടുന്നവയാണ്. ഈ

വിടെ 'ഹിദായത്തു' കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം മേൽ വിവരിച്ച എല്ലാ ഇനങ്ങളും ആയിരിക്കാമെന്നും നാലും അഞ്ചും ഇനങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. ഭാഷാപരമായി നോക്കുമ്പോൾ 'ഹുദാ'യും 'ഹിദായത്തു' (هُدًى) ഒരുപോലെയാണെങ്കിലും, രണ്ടും തമ്മിൽ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും, അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് മാത്രം ലഭിക്കുന്നതുണ്ട്. اَلْهُدًى مِّنْ عِندِ اللَّهِ - الْعَمَلُ (പറയുക: നിശ്ചയമായും 'ഹുദാ' അല്ലാഹുവിന്റെ 'ഹുദാ'യാകുന്നു (3: 73) اَلْهُدًى مِّنْ عِندِ اللَّهِ - الْعَمَلُ (പറയുക: നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിന്റെ 'ഹുദാ'യാണ് 'ഹുദാ' (2: 120) പോലെയുള്ള വചനങ്ങൾ അദ്ദേഹം തെളിവായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

'ഹിദായത്തി'ന്റെ വിവരണത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രസ്താവനകൾ കാണാം. പലരും തത്വത്തിൽ യോജിക്കുമെങ്കിലും ചിലത് വിമർശന വിധേയങ്ങളോ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾക്ക് വിധേയപ്പെടാനാവാത്ത ആയിരിക്കും. ആധുനികവുൾത്തൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പ്രസ്താവനകളിലാണ് ഈ ചോദ്യം കൂടുതൽ പ്രകടമാകുന്നത്. ഈ വുൾത്തൻ വചനത്തിന് ചിലർ നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം കാണുമ്പോൾ, ഹിദായത്തിന്റെ അർത്ഥപ്രധാനമായ പല വശങ്ങളും അവർക്ക് ചിന്താവിഷയമേ അല്ലെന്ന് തോന്നിപ്പോകൂ. ഇബ്ദിനെയുള്ള ചില വസ്തുതകളെ പരിഗണിച്ചാണ് ഈ വിഷയം ഇവിടെ കുറച്ചൊന്ന് വിശദീകരിക്കേണ്ടി വന്നത്. വുൾത്തൻ ഹിദായത്തിനെ കൂട്ടിച്ചിട്ട് പരാമർശിക്കുന്ന പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഈ വിശദീകരണം മാർജ്ജയിലുണ്ടായിരിക്കുന്നത് പ്രയോജനകരമാക്കിയിരിക്കുന്നതുമാണ്. اَلْهُدًى مِّنْ عِندِ اللَّهِ (പ്രധാനമുള്ള മുൻനിർദ്ദേശത്തിനെയാണ് ഇമാം റാഗിബ് (റ) തന്റെ വുൾത്തൻ നിഘണ്ടുവിൽ 'ഹിദായത്തി'ന്റെ വിവരണത്തിനായി കൂടെ പേജുകൾ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അറബി അറിയുന്നവരും അർത്ഥമുള്ളവരും ആ പേജുകളാണ് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. اَلْهُدًى مِّنْ عِندِ اللَّهِ

ചൊല്ലായ് പാത അഥവാ വളവും വക്രതയുമില്ലാത്തവഴി (اَلْهُدًى مِّنْ عِندِ اللَّهِ) കൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടതെന്തെന്ന് തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ സാമാന്യം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാലും വിശദീകരണത്തിൽ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പലരും വ്യത്യസ്തമായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചുകാണാം. ഇമാം ഇബ്നു കഥീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, ബാഹ്യത്തിൽ അവ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി തോന്നുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവയെല്ലാം ഒരേ ആശയത്തിൽ ചെന്ന് കലാശിക്കുന്നവയാകുന്നു. അതായത്, അല്ലാഹുവും, അവന്റെ റസൂലും നിർദ്ദേശിച്ചുതന്ന മാർഗ്ഗം എന്നതിൽ ആ പ്രസ്താവനകളെല്ലാം എത്തിച്ചേരുന്നു. ഈ വസ്തുത ഇമാം ഇബ്നു കഥീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. വലിയുടെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉദ്യോഗിച്ചശേഷം എല്ലാ വ്യാഖ്യാനത്തിലും വെച്ച് നല്ല വ്യാഖ്യാനം ഇതാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം (റ) പറയുന്നു: '(അല്ലാഹുവേ!) നീ തൃപ്തിപ്പെട്ടവരും, നീന്റെ അടിയാന്മാരിൽനിന്നു അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായ ആളുകൾക്ക് നീ തൗഫീഖ് ചെയ്തു (സാധിപ്പിച്ചു) കൊടുത്ത വാക്കുകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ഉറച്ചുനിൽക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്ക് നീ തൗഫീഖ് നൽകേണമേ എന്നാണ് ഉദ്ദേശ്യം. ഇപ്പറഞ്ഞതാണ് 'ചൊല്ലായ് പാത' കാരണം (സൂറ: നീസാഹ് 69ൽ പറഞ്ഞത് പോലെ അല്ലാഹു) അനുഗ്രഹം ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുള്ള നബിമാർ, സമീദീഖുകൾ, ഗുഹാദാക്കൾ, സ്വാലിഹുകൾ (സജ്ജനങ്ങൾ) എന്നിവർക്ക് തൗഫീഖ് ലഭിച്ച അക്കാര്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ആർക്ക് തൗഫീഖ് ലഭിക്കുന്നുവോ അവർക്ക് ഇസ്ലാമിനെ ആചരിക്കുവാനും, റസൂലുകളുടെ സത്യത അംഗീകരിക്കുവാനും, വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ മൃഗ്യകെ പിടിക്കുവാനും, അല്ലാഹു കൽപിച്ചതിനെ അനുസരിക്കുവാനും, വിരോധിച്ചതിനെ വർജ്ജിക്കുവാനും, നബി (സ) യുടെയും ഖലീഫാ മാരുടെയും സജ്ജനങ്ങളുടെയും മാർഗ്ഗം പിൻപറ്റുവാനും തീർച്ചയായും തൗഫീഖ് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെത്തന്നെയാണ് ചൊല്ലായ് പാത'. ചൊല്ലായ് പാതകൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം വിവരിക്കുന്നതിൽ വന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഇബ്നു കഥീർ (റ) ഈ വിവരണത്തിൽ കൂട്ടിയിണക്കി സംയോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചൊല്ലായ് മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചവരാണല്ലോ സത്യവിശ്വാസികൾ, എന്നിരിക്കെ, ഞങ്ങൾക്ക് സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞ ആ കാര്യത്തിന് വേണ്ടി നമസ്കാരങ്ങളിലും മറ്റും ഈ പ്രാർത്ഥന പീണെയും അവർ ആചരിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്? എന്ന് സംശയിക്കാമല്ലോ. ഇതുപോലെയുള്ള ചില സംശയങ്ങൾ വേറെ ചില സന്ദർഭങ്ങളിലും ചിലർക്ക് തോന്നുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു മറുപടി ഈ സംശയത്തിന് ഇബ്നു കഥീർ (റ) ഇവിടെ നൽകിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാണ്: 'സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞ അതേ കാര്യം പീണെയും സിദ്ധിക്കുവാനല്ല ഈ പ്രാർത്ഥന. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള ഹിദായത്ത് മനുഷ്യന് സദാ സമയത്തും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് കൊണ്ടാണ് ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ കൽപിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് വഴിപിഴച്ചുപോകാതെ, സ്ഥിരചിത്തതയോടെ അതിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാനും, അതിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാനും വളർച്ചയും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാനും അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായവും തൗഫീഖും സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചാലല്ലാതെ സ്വന്തം മേഹത്തിന് പോലും ഉപകാരമോ, ഉപദ്രവമോ ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായഹസ്തം എല്ലാ സമയത്തും തന്റെ മേന്മ നിട്ടിക്കൊന്നു കഴിവില്ല. ആകയാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായഹസ്തം എല്ലാ സമയത്തും തന്റെ മേന്മ നിട്ടിക്കൊന്നു കഴിവില്ല.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَ ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى
لِّلْمُتَّقِينَ ۝ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَ
يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۝
وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا
أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۝
أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝

ളായ ഹദീസ് പത്ത് ഡിഅ്താദ്യം ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ ഒരു വിഭാഗവും ഈ നിലപാടാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. (2) അവയിൽ ചില സാരങ്ങളും സൂചനകളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അത് നാം ചിന്തിച്ചും പരിശോധിച്ചും നേന്മ്പിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഇതാണ് മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിന്റെ നിലപാട്. എന്നാൽ, അവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലോ, അവയിലടങ്ങിയ സൂചനാരഹസ്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതിലോ ഇവർക്ക് യോജിച്ച അഭിപ്രായം കാണുകയില്ല. വ്യത്യസ്തമായ സമീപനങ്ങളാണുള്ളത്. അവയിൽ കൂടുതൽ പ്രസക്തമായതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു:-

എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതമായ ഇത്തരം അറബി അക്ഷരങ്ങളാൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം തന്നെയാണ് ഖുർആനും. എന്നാൽ, ഇത് പോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമോ ഇതിലെ ഒരു ധ്യായം പോലെയുള്ള ഒരു ഭാഗമോ നിങ്ങളാണ് കൊണ്ടുവരുവിൻ എന്നിങ്ങനെ നിഷേധികളായ ശത്രുക്കളോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ് ഈ അക്ഷരങ്ങൾ. സമഖ്ശരി, ബൈഉദാവി (റ) മുതലായ പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും ഈ അഭിപ്രായമാണ് ന്യായീകരിച്ചും വിശദീകരിച്ചും കാണുന്നത്. ഇമാം മുബർറാദും (റ) മറ്റു സൂക്ഷ്മാത്മനാശികളായ പലരും ഈ അഭിപ്രായക്കാരായും ഇമാം നാസി (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അശ്ശ' ശൈഖുൽ ഇമാം ഇബ്നു നൈമിയ്യയും നമ്മുടെ ഗുരുവര്യൻ അദ്ദിഹ്നാഫിദ് അബ്ദുൽ ഹജ്ജാജിൽ മുസ്സി (عبد الحفيظ)യും ഈ അഭിപ്രായക്കാരാണെന്ന് ഇബ്നു കമീറും (റ) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അറബി അക്ഷരമാലയിൽ 28 അക്ഷരങ്ങളാണുള്ളത്. അതിന്റെ പകുതിഭാഗമായ ا, ب, ج, د, ه, و, ز, ح, ط, ي, ك, ل, م, ن, س, ع, ف, ق, ر, ت എന്നീ 14 അക്ഷരങ്ങളാണ് സുറത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിലുള്ള ഈ കേവലാക്ഷരങ്ങളിലുള്ളത്. ഉച്ചാരണവും സ്വരവ്യത്യാസവും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് അറബി അക്ഷരങ്ങൾ പലതരമായി ഭാഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോ തരത്തിലും പകുതി വീതം ഈ 14ൽ കാണാവുന്നതാണ്. (*) ബാക്കി പകുതികൾ ഇവയിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കാമല്ലോ. അതുപോലെത്തന്നെ, അറബിയിലെ പദങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഒന്നു മുതൽ അഞ്ചുവരെ അക്ഷരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായിരിക്കും അവ. കൂടുതൽ കാണപ്പെടുന്ന പക്ഷം, അവ അതിന്റെ മൂലധാതുവിലുള്ള സാക്ഷാൽ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് പുറമെ ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ വർദ്ധിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയായിരിക്കും. ഈ കേവലാക്ഷരങ്ങളിലും തന്നെ ഒന്നുമുതൽ അഞ്ചുവരെ അക്ഷരങ്ങളാണുള്ളത്. കൂടാതെ, നാമം, ക്രിയ, അവ്യയം എന്നിവയുടെ എതാനും തരവ്യത്യാസങ്ങളും, രൂപഭേദവിധിയിലുള്ളവയും ഇവയിൽ അന്തർവീച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതെല്ലാം ഇവിടെ വിസ്തരിച്ച് പറയുന്ന പക്ഷം, അത് വളരെ ദീർഘിച്ചു പോകുന്നതുകൊണ്ട്, ഒരു ഏകദേശ വിവരണം കൊണ്ട് മതിയാക്കുകയാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങിനെ എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതമായ അറബി അക്ഷരങ്ങളും, അവയാൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വാക്കുകളും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ എല്ലാ അറബി ഗദ്യ-പദ്യ സാഹിത്യങ്ങളും രൂപം കൊള്ളുന്നത്. ഇതേ അക്ഷരങ്ങളുടെയും വാക്കുകളുടെയും സമൂഹം തന്നെയാണ് ഖുർആനും, എന്നിരിക്കെ, ഇതിന്റെ മധ്യവൻ ഭാഗത്തോടോ, ഏതാനും ഭാഗത്തോടോ കീടപിടിക്കത്തക്ക ഒരു കൃതി ആർക്കും സമർപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാത്തത് അതിന്റെ അമാനുഷികതക്ക് സ്വപക്ഷമായ ഒരു തെളിവാകുന്നു. എന്നിങ്ങനെയാണ് ഈ സമീപനത്തിന്റെ സാരം. **

ഈ അഭിപ്രായത്തിന് പിൻബലം നൽകുന്ന ഒരു വസ്തുത ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു. 29 സുറത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിലാണ് ഇത്തരം അക്ഷരങ്ങളുള്ളത്. ആ സുറത്തുകളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ഖുർആന്റെ സത്യതയും, മഹത്വവും, അമാനുഷികതയും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന ചില വാക്യങ്ങൾ അതോടൊപ്പം തുടർന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി: ഇവിടെ 21 എന്ന അക്ഷരങ്ങളെത്തുടർന്ന് ആഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒട്ടും സന്ദേഹമില്ല بَكَّا كَا (بَابُ) എന്നും, അടുത്ത സുറത്തിൽ അതിനെത്തുടർന്ന് അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ല, അവൻ ജീവത്തായുള്ളവനും നിരന്താവുമാണ്. അവൻ നിനക്ക് യഥാർത്ഥപ്രകാരം ഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. لا اله الا الله محمد رسله (അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ല, അവൻ ജീവത്തായുള്ളവനും നിരന്താവുമാണ്. അവൻ നിനക്ക് യഥാർത്ഥപ്രകാരം ഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു. لا اله الا الله محمد رسله) എന്നും പറയുന്നു. ഇത് പോലെയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ മറ്റു സുറത്തുകളിലും കാണാവുന്നതാണ്. മറ്റൊരും പല അഭിപ്രായങ്ങൾ ഈ അക്ഷരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഉദ്യമിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിലും, എല്ലാം ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്നല്ലാതെ അവക്ക് തെളിവുകളുടെ പിൻബലം കാണുന്നില്ല.

(*) മലയാളത്തിൽ ഖരം, അതിഖരം, മൃദു, ലഘു എന്നിങ്ങിനെ അക്ഷരങ്ങൾ ഭാഗിക്കപ്പെടാനുള്ളതുപോലെ അറബി അക്ഷരങ്ങളും جهر، اطلاق، نجح എന്നും മറ്റും പലതായി തരം തിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഖുർആന്റെ പദാവലി ശാസ്ത്രമായ 'ഇൽമുത്തഖ്വിഖ്' (علم التجويد) ന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇവയെപ്പറ്റി വിശദവിവരം കാണാം.

(**) കൂടുതൽ വിശദീകരണം അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുവാൻ, സമഖ്ശരി, ബൈഉദാവി (റ) മുതലായ മഹാരന്മാരുടെ തഖ്സിർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കുക.

ഒരു ഹദീസ് പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇബ്നുനു കഥീർ(റ)ഇതിനെ ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു: 'ഈ അക്ഷരങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിലൂടെ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിട്ടില്ല എന്ന കാര്യം നിസ്സംശയമല്ല. തീരെ അർത്ഥമില്ലാത്ത തനി ആചരണപരമായത് (نفس) വല്ലതും ഖുർആനിൽ ഉണ്ടെന്ന് ആരെങ്കിലും പറയുന്ന പക്ഷം അത് വസ്തിച്ച ബെബ്'യമാണ്. അപ്പോൾ, ആ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് എന്താ അർത്ഥമുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയാണ്. എന്നാൽ, പാപ വിമുക്തനായ ആദി (സൂഫിയിൽ) നിന്ന് വല്ലതും നമുക്ക് ശരിയായി വന്നുകിട്ടിയാൽ നാം അതുപ്രകാരം പറയും. ഇല്ലാത്ത പക്ഷം നാം നിൽക്കുന്നതാണ് നാം നിൽക്കുകയും ചെയ്യും. لا بد من كل شيء (നാം അതിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു; എല്ലാം നമ്മുടെ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതാണ്) എന്ന് നാം പറയുകയും ചെയ്യും. ഒരു നിശ്ചിതമായ അഭിപ്രായത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർ ഏകോപിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. അവർ ഭിന്നിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ, മോശയും വല്ല വശം വല്ല അഭിപ്രായവും വ്യക്തമായിക്കിട്ടിയാൽ അയാളത് പിൻപറ്റേണ്ടതാണ്. ഇല്ലെങ്കിൽ കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതുവരെ മാനമായി നിലകൊള്ളുകയാണ് വേണ്ടത്.'

ചില വസ്തുതകൾ ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കുന്നത് പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. യാതൊരു അർത്ഥവും ഉദ്ദേശ്യവുമില്ലാത്തതൊന്നും ഖുർആനിൽ ഇല്ലെന്നും, ഉണ്ടാകാത്തതൊന്നും തീർച്ചയല്ലെന്നും പക്ഷെ, എല്ലാവർക്കും പൊതുവിൽ നേസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ചില ഭാഗം അതിലുണ്ടായിരിക്കാമെന്ന് സൂ: ആലൂഇറാൻ 7-ാം വചനത്തിൽവെച്ചു കാണാവുന്നതാണ്. ചുട്ട (പരസ്പരസാദൃശ്യമായത്-അഥവാ തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയാത്തത്) എന്നാണ് അതിന് അവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നവാക്ക്. ഇതിനെപ്പറ്റി മുഖവുരയിൽ നാം വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹു സഹായിച്ചാൽ ആലൂഇറാനിൽവെച്ചു ചില വിവരങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. ചുട്ട

ഈ അക്ഷരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള സ്ഥികാര്യമായ ഒരു ഹദീസ് ഇതാണ്: 'അല്ലാഹുവിന്റെ കീഴ്ത്തലിൽനിന്ന് ആരെങ്കിലും ഒരു അക്ഷരം ഓതിയാൽ അവന് അതിനൊരു നന്മയുണ്ട്. നന്മയാകട്ടെ, പത്തിരട്ടി പ്രതിഫലമുള്ളതുമാണ്. 'അലിഫ്-ലാം-മീം' എന്നത് ഒരു അക്ഷരമാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. 'അലിഫ്' ഒരു അക്ഷരം 'ലാം' ഒരു അക്ഷരം. 'മീം' ഒരു അക്ഷരം. ഹാകീം, തിർമദീ, ബസ്സാർ, ദാരിമി (റ) എന്നിവരും ബുഖാരി (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'താരിഖി'ലും ഇബ്നുനുയൂമിന്റെ (റ)ൽനിന്ന് ഉദ്യരിച്ചതാണ് ഈ ഹദീസ്. ഇതിലും പ്രസ്തുത അക്ഷരങ്ങളുടെ താൽപര്യം എന്താണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഖുർആൻ അർത്ഥം അറിയാതെ പാരമ്പര്യം ചെയ്യുന്നതിലും നന്മയുണ്ടെന്ന് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. വിശ്വ വിവരത്തിന് മുഖവുര നോക്കുക.

أبجد (ആ ഗ്രന്ഥം) എന്നു പറഞ്ഞത് ഖുർആനെ ഉദ്ദേശിച്ചു തന്നെ. ഒരു വസ്തു സമീപത്തു സമീപിതി ചെയ്യുമ്പോൾ അതിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ സാധാരണ നിലയിൽ أبجد (ഇത്, ഈ) എന്നും മറ്റുമാണ് അറബിയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ചിലപ്പോൾ, ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ മഹത്വമോ, ഉന്നത പദവിയോ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തത്സംമാനത്ത് أبجد (അത്, ആ) എന്നും ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ഇതനുസരിച്ചാണ് ഇവിടെയും ആ സൂചനാനുമാ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ മഹത്തായ ഗ്രന്ഥം എന്നുദ്ദേശ്യം. ഖുർആനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. (1) അതിൽ സന്ദേഹമേ ഇല്ല. (2) അത് സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനമാണ്. സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരുടെ ഗുണങ്ങൾ തുടർന്നു വിവരിക്കുകയും ആ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവരാണ് സൽമാർഗ്ഗികളും വിജയികളുമെന്ന് ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

رب (റയ്ബ്) എന്ന വാക്കിന് സന്ദേഹം, തെറ്റിദ്ധാരണ എന്നും മറ്റും അർത്ഥം വരും. ആദ്യത്തെ അർത്ഥമാണ് ഇവിടെ. ഖുർആന്റെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയങ്ങളിലോ, സന്ദേശങ്ങളിലോ, ലക്ഷ്യദ്വയ്ക്കാത്തങ്ങളിലോ ഒന്നും തന്നെ സംശയത്തിന് പഴുതില്ല. എല്ലാം സുവ്യക്തമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാകുന്നു എന്നത്രെ رب (അതിൽ സന്ദേഹമേ ഇല്ല) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം. പക്ഷെ, അത് സത്യസന്ധുർണ്ണവും സുവ്യക്തവുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും അതിന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം പ്രയോജനപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല; അതിന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ളവർക്കേ അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുള്ളവെന്നാണ് رب (സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്കു മാർഗ്ഗദർശനമാകുന്നു) എന്ന വാക്യം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്.

رب (ഹുദാ, ഹിദായത്തു) എന്നീ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചു സൂ: ഫാതിഹയിൽ വിവരിച്ചുവെല്ലാം. رب (മുത്തലിൻ) എന്ന വാക്കിനാണ് 'സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർ' എന്ന് അർത്ഥം കൽപിച്ചത്. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കു അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ ശിക്ഷയും അപ്രീതിയും കാരണമാകുന്ന കാര്യങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു ജീവിക്കുന്ന യേകേതന്മാർ എന്നാണ് ആ വാക്കുകൊണ്ടു വിവക്ഷ. ഈ സൂക്ഷ്മതയാകുന്ന യേകേതിയാണ് رب (തഖ്വ്വ) എന്നു പറയുന്നത്. ഈ വാക്കിനോ ഉദ്ദേശ്യം വിവരിക്കുന്നതിൽ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കാണ് رب (തഖ്വ്വ) എന്നു പറയുന്നത്.

ആദ്യത്തെ വാചകങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി കണ്ടെക്കുകയില്ല. ഈ ആശയത്തിൽ അവരെല്ലാം മോലിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. സൂക്ഷ്മമായ പാലിക്കുന്നവർക്കു ഖുർആന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നുള്ളതിന്റെ കാരണം മറ്റൊരു സമയത്ത് അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:-

فَلْيَرْجُوا عَذَابَ اللَّهِ الَّذِي لَا يَنْفَعُ الْمُشْرِكِينَ وَلَا يَمْلِكُ لَمْ يَكُفِّرْ بَعْدَهُمْ عَنْ شَرِّ مَا كَانُوا عَمِلِينَ (സാരം: പറയുക: അത്-ഖുർആൻ-വിശ്വസിച്ചവർക്ക് മാർഗ്ഗംഗാർശനവും ശമനവും-ആശ്വാസപ്രദവും-ഇതുകൊണ്ട്. വിശ്വസിക്കാത്തവർക്കൊക്കെ, അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ ഒരുതരം കട്ടിയുണ്ടായിരിക്കും. അത് അവർക്ക് ഒരു അനന്യതയുമായിരിക്കും. (41: 41) വിശ്വസിക്കുവാൻ തയ്യാറല്ലാത്തവർ ഖുർആൻ കേൾക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവരുടെ നിഷേധം വർദ്ധിക്കുകയാണ് ഉണ്ടാകുക. അങ്ങനെ, അവർക്ക് കൂടുതൽ ദോഷകരമായി കലാശിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു പറയുന്നു: وَلَئِنْ لَمْ يَأْمُرْنَا بِالْحَبْلِ الْإِسْلَامِ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ (സാരം: സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് ശമനവും കാര്യങ്ങളുമായുള്ളതിനെ ഖുർആൻ നിയമങ്ങളും നാം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അക്രമികൾക്ക് അത് നഷ്ടത്തെല്ലാത്ത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയില്ല. (17: 82) സൂക്ഷ്മമായ പാലിക്കുന്നവരുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങളായി അഞ്ചു കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹു ഇവിടെ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയാണത്:-

(1) **يُؤْمِنُونَ بِالْبَاطِنِ** (അവർ അദൃശ്യകാര്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതാണ്) ഒരു കാര്യം സത്യമെന്ന് സമ്മതിക്കുന്നതിന് മുമ്പായി **إِبْرَاهِيمَ** (ഇബ്രാഹിം) എന്ന പേരുണ്ട്. **الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** (വിശ്വസിക്കുകയും സൽകർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തവർ) എന്നിങ്ങനെ വിശ്വാസവും പ്രവർത്തിയും കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഈമാനാണുദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ, സത്യം സമ്മതിക്കുകയും അതിന് വഴങ്ങുകയും ചെയ്യുക എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഖുർആനിലും, ഇസ്ലാമിക സാഹിത്യങ്ങളിലും 'ഈമാനും' അതിൽനിന്നുൽഭവിക്കുന്ന പദങ്ങളും നിരൂപാധിക ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ഈ അർത്ഥപ്രകാരം മനസ്സുകൊണ്ട് വിശ്വസിക്കുകയും ആ വിശ്വാസം വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവർത്തികൊണ്ടും സാക്ഷാൽകൃതമാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നായിരിക്കും അതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണെന്ന് സൽകർമ്മങ്ങൾവഴി ഈമാൻ വർദ്ധിക്കുകയും, ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾവഴി ഈമാൻ കുറയുകയും ചെയ്യുമെന്ന് ഇമാം ശാഫിഈ, അഹ്മദ്, ബുഖാരി (റ) തുടങ്ങിയ മുൻഗാമികളായ ഏതായാ മഹാൻമാർ പറയുന്നതും. പല ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളും നബിവചനങ്ങളും ഇതിന് തെളിവായി ഇമാം ബുഖാരി (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സഹിഹിൽ' ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

يُخْفِي (ഗയ്ബ്) എന്ന വാക്കിന് 'അദൃശ്യം അഥവാ മറഞ്ഞകാര്യം' എന്നാണ് വാക്കർത്ഥം. ബാഹ്യദ്രവ്യങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്ന് മറഞ്ഞതൊക്കെ ഭാഷാർത്ഥപ്രകാരം 'ഗയ്ബ്'കുന്നു. കർമ്മങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ അനിഷ്ടങ്ങളാണെന്നും പ്രവർത്തിക്കാതെ സൂക്ഷ്മിക്കുന്ന ഭാര്യമാരെപ്പറ്റി **يُخْفِي** എന്ന (4:34ൽ) പറഞ്ഞത് ഈ അർത്ഥത്തിലാണ്. 'ഗയ്ബ്'ൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം, അല്ലാഹുവിന്റെ സത്ത, മലക്കൾ, പരലോകം, വിചാരണ, സ്വർഗ്ഗം, നരകം, ബബ്ബിലെ അനുഭവങ്ങൾ ആദിയായി ബാഹ്യദ്രവ്യങ്ങൾ വഴിയോ, ആന്തരദ്രവ്യങ്ങൾവഴിയോ, അല്ലെങ്കിൽ ബുദ്ധിയിലോ സായം കണ്ടെത്താൻ കഴിയത്തക്കതും, വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പ്രവാചകന്മാരുടെയും പ്രസ്താവനകൾ കൊണ്ട് മാത്രം അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതുമായ കാര്യങ്ങളാകുന്നു.

മുത്തലീങ്ങളുടെ (സൂക്ഷ്മമായ പാലിക്കുന്നവരുടെ) ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷണം 'ഗയ്ബ്'ൽ വിശ്വസിക്കലാണെന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് വളരെ ഗ്രാമ്യമായാകുന്നു. നേരിൽകണ്ടതും കേട്ടതും മാത്രമേ വിശ്വസിക്കൂ എന്നോ, ബുദ്ധിയിലോ നല്ല ചിന്തിച്ചും ഗവേഷണം നടത്തിയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനപ്പുറം മറ്റൊന്നും ഉണ്ടാകുവാനില്ലെന്നോ ഉറപ്പിച്ചുവെക്കുന്നവർക്ക് ഖുർആൻ മുഖേനയോ, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖേനയോ മാർഗ്ഗദർശനം ലഭിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ സ്വർണ്ണവരക്കുറിച്ചാണ് മതനിഷേധികൾ, നിർമ്മതവാദികൾ എന്നും മറ്റും പറയുന്നത്. എല്ലാം തങ്ങൾക്കറിയാത്ത അഹംഭാവവും, കർക്കശ്യം ഇവരുടെ സാക്ഷാത്കാരമായിരിക്കും. തങ്ങൾ പുരോഗമനാശയക്കാരാണ്, അദൃശ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത് കേവലം പഴഞ്ചന്തും അപരിഷ്കൃതവുമാണ് എന്നൊക്കെയായിരിക്കും ഇവരുടെ ജൽപനം. എന്നിരിക്കെ, ഇവരോട് പരലോകം, പുനരുത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗംനരകം മുതലായ മറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നും ഉപദേശിച്ചിട്ട് ഫലമില്ലല്ലോ. അതാണ് ഖുർആന്റെ മാർഗ്ഗദർശനം ഇവർക്ക് പ്രയോജനപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ കാരണം.

'ഗയ്ബ്'നെ (അദൃശ്യകാര്യത്തെ) സാക്ഷാൽ 'ഗയ്ബ്' എന്നും, ആപേക്ഷികമായ 'ഗയ്ബ്' എന്നും രണ്ടായി ഭാഗിക്കാവുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിനല്ലാത്ത മറ്റാർക്കും അറിയുവാൻ കഴിയാത്തതെല്ലാം സാക്ഷാൽ 'ഗയ്ബ്'കുന്നു. ചിലർക്ക് അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതും, മറ്റു ചിലർക്ക് അറിയുവാൻ കഴിയാത്തതുമായ കാര്യങ്ങൾ ആപേക്ഷികമായ 'ഗയ്ബ്'ലും പെടുന്നു. മലക്കുകൾക്ക് അവർ നീവസിക്കുന്ന ഉന്നത ലോകങ്ങളിലെ കാര്യങ്ങൾ പലതും അറിയുവാൻ

അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ഇസ്'ലാമാകുന്നു (3: 18). (പ്രാവർത്തികവും അനുഷ്ഠാനപരവുമായ നീതിയിൽ ഓരോ ചിതയായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുമാത്രം. **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (നിങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും തന്നെ ഓരോ നൽകിപ്പകുത്തും തന്നെ മാർഗ്ഗവും നാം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. (5: 48) എന്നിരിക്കെ, ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവാചകനിലോ അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലോ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നത് ഫലത്തിൽ എല്ലാവരെയും നിഷേധിക്കലായിരിക്കുമല്ലോ. **يُؤْتِي الْحَيَاةَ مَنْ يَشَاءُ** (മുഹ്ശിൻ അതിന്റെ മുമ്പുള്ള വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ സത്യമാക്കുന്നതാണ്. (3: 1) എന്ന മുഹ്ശിൻ പലപ്പോഴും കാണാവുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. (ഈ വിഷയകമായി, ഈ സൂറത്തിലെ 136, 137, 285 എന്നീ വചനങ്ങളിലും, സൂറത്തുനീസാഇ 150-152 മുതലായ വചനങ്ങളിലും കൂടുതൽ വിശദീകരണം കാണാവുന്നതാണ്.)

മുഹ്ശിൻ, ക്രിസ്ത്യാനികളുമാകുന്ന വേദക്കാർ ചില പ്രത്യേക നബിമാരിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരിൽ അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. വേദക്കാർല്ലാത്ത അറബികളാകട്ടെ, ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടേതു ഈ ഒരു നാമമാത്ര പാരമ്പര്യ ബന്ധമല്ലാത്ത മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുമായി അവർക്ക് ഒരു ബന്ധവുമില്ല. അപ്പോൾ, വേദക്കാരിൽനിന്ന് ഇസ്'ലാമിൽ വരുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചേക്കുന്നതും അവർ തങ്ങളുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും നബിമാരിലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നതിന് പുറമെ, നബി (സ) തിരുമേനിയിലും മുഹ്ശിനിലും വീണ്ടും വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്; അറബികളിൽനിന്ന് സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചേക്കുന്നതും അവർ മുഹ്ശിനും നബി (സ)നും അടക്കം എല്ലാ നബിമാരിലും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പുതുതായി വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് വേദക്കാരിൽനിന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി **يُؤْتِي الْحَيَاةَ مَنْ يَشَاءُ** (അവർക്ക് അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങൾ രണ്ടു പ്രാവശ്യം നൽകപ്പെടും. (28: 54) എന്ന് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതും. നബി (സ) പറയുന്നത്: 'മൂന്നു കൂട്ടർക്ക് അല്ലാഹു രണ്ടു പ്രാവശ്യം പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണ്. തന്റെ പ്രവാചകനിലും, എന്നിലും വിശ്വസിച്ചവരും, അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കടയും സ്വന്തം യജമാനനോടുള്ള കടയും നിർവ്വഹിച്ചവരും, സ്വന്തം അടിമത്വത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുപോയവരും അവരെ സ്വന്തന്മാരാക്കിവിട്ട് വിവാഹം കഴിച്ചവനാണ് ആ മൂന്നുകൂട്ടർ'. (ബു., 4.)

വേദക്കാരിൽനിന്ന് മുസ്'ലിമായ ഓരോ വ്യക്തിയും മറ്റൊരാൾ മുസ്'ലികളെക്കാളും-അവർ എത്ര ഉന്നതപദവിയിലുള്ളവരായിരുന്നാലും-ശേഷം തയ്യുള്ളവരായിരിക്കുമെന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. ഒരു വിഷയത്തിൽ-അഥവാ പ്രവാചകന്മാരിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ-രണ്ടു നിലകളുള്ള പ്രതിഫലം അവർക്ക് ലഭിക്കുമെന്ന അതിനർത്ഥമുള്ളൂ. വിശ്വാസദാർഢ്യംകൊണ്ടും, സൽകർമ്മങ്ങളുടെ ആധിക്യംകൊണ്ടും മറ്റുള്ളവർക്ക് അവരെക്കാൾ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു ഇത് എതിരല്ല. മുൻവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുകയെന്നത് കൊണ്ടുപോലും നിലവിലുള്ള തുറന്നുവെക്കലും ഇഞ്ചിലിലുള്ളതൊക്കെ വിശദമായി വിശ്വസിക്കുക എന്നല്ല. കാരണം, മാറ്റം അതിർത്തിയുള്ളവർക്കും, ഏറ്റക്കുറവുകൾക്കും വിധേയമാകാതെ-മുഹ്ശിൻ അവരയിക്കുന്നകാലത്തും അതിന്നു ശേഷവും-അവയെ? നാം അവയുടെ സാക്ഷാൽ രൂപത്തിൽ നിലവിലില്ല. ആകയാൽ മൊത്തത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണുദ്ദേശ്യം. മുൻ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഉള്ളടക്കങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേക്കുന്നതും അവ ഈ മുന്നിലൊരു പ്രകാരത്തിലായിരിക്കും. 1. അല്ലാഹുവിന്റെയും സൂഫിന്റെയും പ്രസ്താവനകളോട് യോജിക്കുന്നത്. ഈ വിഭാഗം ശരിവെക്കലും വിശ്വസിക്കലും നിർബന്ധമാകുന്നു. 2. അവ രണ്ടിനോടും എതിരായത്. ഈ വിഭാഗം നിരാകരിക്കലും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കലും നിർബന്ധമാണ്. 3. രണ്ടുമല്ലാത്തത്. ഈ വിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചാണ് നബി (സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞത്: 'വേദക്കാർ നിങ്ങളോട് വർത്തമാനം പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങളവരെ സത്യമാക്കുകയും കളവാക്കുകയും ചെയ്യരുത്. എങ്കിലും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുക: ഞങ്ങൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും നിങ്ങൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു.' (ബു.)

(5) **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (പരലോകത്തിൽ അവർ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു) വാസ്തവത്തിൽ 'ഗയ'ബിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്ന് പറഞ്ഞതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്, പരലോകത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും, പരലോകവിശ്വാസവും ദൃഢമാക്കുവാനും മാത്രമേ ഈ ഭൗതിക ജീവിതത്തിന് ശേഷം വരുവാനിരിക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അനശ്വരമായതും എല്ലാ നൽക തീർക്കുകയും കഴിവു കണിശവുമായി പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുന്നതുമായ ഒരു ജീവിതമുണ്ടെന്നും, അവിടെവെച്ചു സർവ്വ നിയന്ത്രണമായ അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ സകല ചൈതന്യവും കണക്കുബോധിപ്പിക്കേണ്ടി വരുമെന്നുള്ള പരിപൂർണ്ണ വിശ്വാസവും ഉൾപ്പെടുന്നത് മനുഷ്യന്റെ സന്മാർഗ്ഗബോധത്തിനുള്ള ഏകനിദാനം. ഇസ്'ലാമിക വിശ്വാസ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിത്തറയാണ് അല്ലാഹുവിലും പരലോകത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസം. അഥവാ മനുഷ്യന്റെ തുടക്കത്തെയും മടക്കത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ബോധം മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, താൻ എവിടെനിന്നു വന്നു, എങ്ങോട്ട് പോകുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം. മറ്റുള്ള വിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളോ ഇതിന്റെ അനിവാര്യ വശങ്ങളോ ആയിരിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന മിക്ക സ്ഥലത്തും, മുഹ്ശിനിൽ, അല്ലാഹുവിലും പരലോകത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം എടുത്ത് പറയാറുള്ളതും.

ഈ അഞ്ചു ഗുണവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയവരാണ് മുത്തലികൾ (സൂക്ഷ്മമായ പാലിക്കുന്നവർ) എന്നു പറഞ്ഞശേഷം അവരുടെ നേട്ടങ്ങളെന്തായിരിക്കുമെന്ന് വിവരിക്കുന്നു: **أَبْرَأَ مِنْ كِبْرٍ** (അവർ തങ്ങളുടെ ദണ്ഡിൽ നിന്നും സന്മാർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കും) അതെ, അല്ലാഹു നിർദ്ദേശിച്ചതും, അവൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടതും, അവൻ അനുഗ്രഹിച്ചതുമായ യഥാർത്ഥ സന്മാർഗ്ഗം ഏതാണോ ആ മാർഗ്ഗം അംഗീകരിച്ചവരും അതിൽ ചരിക്കുന്നവരുമാണവർ. മറ്റൊരായി മറ്റൊന്നു ലഭിക്കുവാൻ എന്തുണ്ട്? ഈ വാക്യത്തിന് മലയാളഭാഷയിലായിരിക്കുമ്പോൾ 'അവർ തങ്ങളുടെ ദണ്ഡിൽ നിന്നുള്ള സന്മാർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കും' എന്നാണ് നാം വിവർത്തനം നൽകിയതെങ്കിലും, പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം നൽകി എന്തെന്തെ പദങ്ങൾ. 'അവർ തങ്ങളുടെ ദണ്ഡിൽനിന്നുള്ള സന്മാർഗ്ഗം' എന്നർത്ഥം സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഇവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സന്മാർഗ്ഗം കേവലം ഒരു വാഹനവും, അവർ അതിന്റെ പുറത്തിരിക്കുന്ന പോലെ, ഇവർക്കുമുണ്ട് ഒരു ലക്ഷ്യസാധനം. ഇവരുടെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവുമാകുന്നു. വേറൊരു രൂപത്തിൽ പറയുന്നപക്ഷം, സന്മാർഗ്ഗം അവരിൽ വെച്ചുകെട്ടുകയോ അടിച്ചെൽപ്പിക്കുകയോ അല്ല ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ രക്ഷിതാവ് അവർക്ക് നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്ത ആ സന്മാർഗ്ഗം ജീവിതം അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനും ഇച്ഛക്കും തികച്ചും അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. ഇതാണാസൂചന.

അവർ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാണ്, സന്മാർഗ്ഗം അവരുടെ ഇച്ഛക്കും അഭിലാഷത്തിനും ഇണങ്ങിയതാണ്. ശരി, എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് എന്തു നേട്ടമാണ് ലഭിക്കുവാനുള്ളത്? അല്ലാഹു പറയുന്നു: **أَبْرَأَ مِنْ كِبْرٍ** (അവർ തന്നെയാണ് വിജയികളും) അതെ, ഏതിൽ നിന്നെല്ലാം രക്ഷകിട്ടുവാൻ അവർ സൂക്ഷിച്ചു വന്നിരുന്നുവോ, അതിൽ നിന്നെല്ലാം അവർക്ക് രക്ഷ ലഭിക്കുന്നു. ഏതെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ സിദ്ധിക്കണമെന്ന് അവർക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നവോ അതെല്ലാം അവർക്ക് സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പരത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഇഹത്തിലും വിജയികളാണവർ. സുഖദൃഢ സമ്മിശ്രമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ സന്തോഷ സന്താപ വ്യത്യാസമില്ലാതെ, ശാന്തിയോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി നിലകൊള്ളുവാൻ അവർക്കു കഴിയും. എങ്കിലും, അതല്ല അവരുടെ ലക്ഷ്യം. പരലോക വിജയവും ഏറ്റവും ഉപരിയായി അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയുമാണവരുടെ ലക്ഷ്യം. ചുരുക്കത്തിൽ ആ ലക്ഷ്യത്തിൽ അവരെ അല്ലാഹു എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലങ്ങൾ നിറവേറ്റിത്തരപ്പെടുന്നത് വിയാമത്തു നാളിൽ മാത്രമാകുന്നു. അപ്പോൾ, ആർ നരകത്തിൽനിന്ന് അകറ്റപ്പെടുകയും, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവോ അവർ ഭാഗ്യം പ്രാപിച്ചു. ഇഹലോക ജീവിതം ക്ഷത്രിയത്തിന്റെ ഉപകരണമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.' (ആലഇംറാൻ: 185) 'അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുമുള്ള പ്രീതിയാകട്ടെ, ഏറ്റവും വലുതാകുന്നു. അതുതന്നെയാണ് വമ്പിച്ച ഭാഗ്യം.' (തബ: 72.)

പുർത്തന്റെ മാർഗ്ഗദർശനങ്ങൾ ഫലപ്രദമായിത്തീരുന്ന മുത്തലികളായ സത്യവിശ്വാസികളുടെ ഗുണങ്ങളും നേട്ടവും വിവരിച്ച ശേഷം, നേരെമറിച്ചു സത്യനിഷേധികളായ അവിശ്വാസികളെയും അവരുടെ അനുഭവത്തെയും കുറിച്ച് പറയുന്നു:-

6. നിശ്ചയമായും, അവിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളവർ, അവരെ നീ താക്കീത് ചെയ്തുവോ, അല്ലെങ്കിൽ അവരെ താക്കീത് ചെയ്തില്ലയോ (രണ്ടായാലും) അവരിൽ സമമാകുന്നു. അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല.

6- إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذِرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

7. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ മേലും, അവരുടെ കേൾവിയുടെ മേലും അല്ലാഹു മുദ്ര വെച്ചിരിക്കുന്നു; അവരുടെ ദൃഷ്ടികളുടെ മേലും ഉണ്ട്, ഒരു (തരം) മൂടി. അവർക്ക് വമ്പിച്ച ശിക്ഷയുമുണ്ട്.

7- خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

(6) നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ അവർ അവിശ്വസിച്ചു, അവർ സമമാണ്. അവരുടെമേൽ, അവരിൽ നിന്നും നീ അവരെ താക്കീത് ചെയ്തുവോ, അല്ലെങ്കിൽ നിന്നും അവരെ താക്കീത് ചെയ്തില്ല. അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. (7) അല്ലാഹു അവരുടെ കേൾവിയുടെ (കാതുകളുടെ) മുദ്രവെച്ചു, അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിന്മേൽ അവരുടെ കേൾവിയുടെ (കാതുകളുടെ) മേലും ഉണ്ട് ഒരു (തരം) മൂടി. അവർക്ക് വമ്പിച്ച ശിക്ഷ വമ്പിച്ച അവർക്കുണ്ടുതാനും.

كفر (കഫറ) എന്ന ക്രിയയുടെ മൂലാർത്ഥം 'മറച്ചുവെച്ചു-അഥവാ മൂടിവെച്ചു' എന്നാകുന്നു. കുഷിക്കാരൻ വിത്തു മണ്ണിലിട്ട് മൂടുന്നത് കൊണ്ട് അവന് كافر (കാഫിർ) എന്ന പദപ്പെട്ടു. രാത്രി അതിന്റെ ഇരുട്ട്കൊണ്ട് വസ്തുക്കളെ മറച്ചുവെക്കുന്നതിനാൽ അതിനെയും 'കാഫിർ' എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കാം. ഇതിന്റെ ധാതുനാമങ്ങളാണ് كَفَرَ, كَفَرًا, كُفْرًا (കുഫം'ർ, കുഫം'റാൻ, കുഫുർ) എന്നീ പദങ്ങൾ. എങ്കിലും പ്രയോഗംഗത്ത് അൽപം വ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടെക്കും. ഉദാഹരണമായി: അവിശ്വാസം, സത്യ നിഷേധം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ 'കുഫം'ർ എന്ന രൂപവും നമ്പികെട് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'കുഫം'റാൻ എന്ന രൂപവുമാണ് അധികം ഉപയോഗം. 'കുഫുർ' എന്നതാകട്ടെ, പണ്ടു് അതിലും ധാരാളം ഉപയോഗിക്കുന്നു. إِيْسا (ഇസാ'ൻ-സത്യവിശ്വാസം)ന്റെ വിപരീതമായി كَفَرَ (കഫം'ർ) എന്ന വാക്കും كُفْرًا (കുഅ'മിൻ - സത്യവിശ്വാസി)ന്റെ വിപരീതമായി كَفَرَ (കാഫിർ) എന്ന വാക്കും പരക്കെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ كَفَرَ (ശുക്'ർ-നന്ദി)ന്റെയും كَفَرَ (ശാകിർ-നന്ദി ചെയ്യുന്നവൻ)ന്റെയും വിപരീതമായും അവ യഥാക്രമം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. كَفَرَ ന്റെ ധാതുവിൽനിന്നു്ഭവിക്കുന്ന മറ്റു പദരൂപങ്ങളിലും ഈ അർത്ഥവും വരും. എല്ലാം സന്ദർഭംകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

كُفْرًا (സത്യവിശ്വാസി) അല്ലാത്തവരെല്ലാം كَفَرَ (അവിശ്വാസി)ന്റെ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, എല്ലാ 'കാഫിറുകളും' ഒരേ തരക്കാരല്ല. ലക്ഷ്യങ്ങളും തെളിവുകളും അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നിഷേധിക്കുന്നവരും, അറിയാതെ കൊണ്ട് നിഷേധിക്കുന്നവരും, ധിക്കാരവും പരിഹാസവും കൊണ്ട് നിഷേധിക്കുന്നവരും, അവഗണനയോ ചിന്താശൂന്യതയോ നിമിത്തം വിശ്വാസിക്കാത്തവരുമെല്ലാം 'കാഫിർ' തന്നെ. അവിശ്വാസത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തിലും ലാഘവത്തിലും വ്യത്യസ്തരായിരിക്കുമെന്ന് മാത്രം. എല്ലാതരം 'കാഫിറു'കളെയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന വാക്കെന്ന നിലക്കാണ് كَفَرَ ന് 'അവിശ്വാസി' എന്നും كَفَرَ ന് 'അവിശ്വാസം' എന്നും നാം ഭാഷാശാസ്ത്രം നൽകിവരുന്നത്. എന്നാൽ ഓരോ സ്ഥാനത്തും ഏതുതരം നിഷേധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവിടെ അത് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് സന്ദർഭം നോക്കി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

നബി (സ)യും മുൻഗാമികളും പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന തത്വങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കാതെ സത്യത്തെ മൂടിവെക്കുകയും, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ അവഗണിച്ച് തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്ത സത്യനിഷേധികളായ മുശ്റിക്കുകളാണ് ഇവിടെ كَفَرَ (അവിശ്വാസിച്ചവർ) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. അവരെ താക്കീത് ചെയ്യുന്നതും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതും ഒരുപോലെയാണ്- അവർ വിശ്വസിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല-എന്ന് അല്ലാഹു നബി (സ) തിരുമേനിയെ അറിയിക്കുന്നു. അജ്ഞത കൊണ്ടോ, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ പോരായ്മ കൊണ്ടോ ഉള്ള നിഷേധമാണെങ്കിൽ, താക്കീത്കൊണ്ടും ഉപദേശം കൊണ്ടും അവർക്ക് മാനസാന്തരം വരണമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുവാനവകാശമുണ്ട്. സത്യം മനസ്സിലായിട്ടു പിന്നെയും കൽപ്പിച്ചു കൂട്ടി അതിനെ മറയ്ക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ച് അതൊന്നും പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. ഉപദേശങ്ങൾക്ക് ചെവി കൊടുക്കുകയും, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യാൻ തയ്യാറില്ലാത്ത എല്ലാ അവിശ്വാസികളുടെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. നബി (സ)യുടെ കാലത്തുള്ള ആ സത്യനിഷേധികളെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ അറിയിപ്പിൽ തിരുമേനിക്കു് ഒരു മനസ്സമാധാനം നൽകൽ കൂടി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, അവർ വിശ്വസിക്കാത്തതിൽ നബി (സ)ക്കുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയും വ്യസനവും വളരെ വമ്പിച്ചതായിരുന്നു. അത് കഹ്ഫ്, 6; ശുഅറാള്, 3 മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവർ വിശ്വസിച്ചേക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല-അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്ന് അല്ലാഹുവിന് അറിയാം-എന്നറിയുമ്പോൾ, അവരെപ്പറ്റി എനി വ്യാകുലപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും, അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും നബി (സ)ക്ക് സമാധാനിക്കാമല്ലോ.

അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതിന്റെ കാരണമാണ് كَفَرَ عَلَى كُفْرِهِ (അല്ലാഹു അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്ക് മൂടിവെച്ചിരിക്കുന്നു....) എന്ന വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. كَفَرَ (ഖതമ) ക്ക് 'മൂടിവെച്ചു' എന്നാണ് വാക്കർത്ഥം. ഇതിന്റെ ഒരു പദായമാണ് طَغ (ത്വബഅ) എന്ന ക്രിയയും ഇവയും. ഇവയുടെ ധാതുക്കളിൽനിന്നുള്ള മറ്റു രൂപങ്ങളും അലകാര രൂപത്തിൽ വേറെ അർത്ഥങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ഒരു പാത്രത്തിനോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കത്തിനോ, മൂടിവെച്ചാൽ, പിന്നീടതിൽ വല്ലതും കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാനോ, അതിൽ നിന്ന് വല്ലതും ഒഴിവാക്കുവാനോ സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ. അഥവാ അതോടുകൂടി അതിന് ഭേദതയും അന്തിമ രൂപവും വന്നുകഴിയുന്നു. അതുകൊണ്ട് 'മൂടിവെച്ചു' എന്നും, 'മറച്ചുവെച്ചു' എന്നും, 'അവസാനിപ്പിച്ചു, പൂർത്തിയാക്കി' എന്നുമുള്ള അർത്ഥങ്ങളിൽ അവ ഉപയോഗിക്കുക പതിവാകുന്നു. (*) അവിശ്വാസികളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കും, കേൾവിക്ക്-അഥവാ കാതുകൾക്കും-മൂടിവെച്ചുവെന്നും

(*) ഇങ്ങിനെയുള്ള അലകാരാർത്ഥങ്ങളിൽ 'അറക്കിട്ടു സിതവെച്ചു' എന്നൊക്കെ മലയാളത്തിലും പറയാറുണ്ടല്ലോ.

വിശദം-2

8. മനുഷ്യരിലുണ്ട് ചിലർ: അവർ പറയും 'ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നു. അവർ (വാസ്തവത്തിൽ) സത്യ വിശ്വാസികളല്ലതാനും.

8- وَمِنَ الَّذِينَ مَنَ يَقُولُ آمَنَّا بِاللّٰهِ وَ
بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ۝

9. അവർ അല്ലാഹുവിനോടും, വിശ്വസിച്ചവരോടും വഞ്ചന പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (വാസ്തവത്തിൽ) അവർ തങ്ങളെത്തന്നെയല്ലാതെ വഞ്ചിക്കുന്നില്ലതാനും. അവർ(അത്) അറിയുന്നുമില്ല.

9- يُخٰدِعُونَ اللّٰهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يُخٰدِعُونَ اِلَّا اَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ۝

10. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുണ്ട് ഒരു (തരം) രോഗം; എന്നിട്ട് അവർക്ക് അവർക്ക് രോഗം വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവർക്ക് വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുമുണ്ട്; അവർ വ്യാജപരമത്വംകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നിമിത്തം.

10- فِي قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللّٰهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ ۝ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ۝

(8) مَنَ മനുഷ്യരിലുണ്ട്, مَنَ പറയുന്ന ചിലർ, പറയുന്നവർ ۝ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു ۝ അല്ലാഹുവിൽ ۝ ദിവസത്തിലും ۝ അവസാനത്തെ ۝ അവരല്ലതാനും. ۝ വിശ്വസിച്ചവർ, സത്യവിശ്വാസികൾ (9) وَمَا അവർ വഞ്ചന നടത്തുന്നു, ۝ അല്ലാഹുവിനോട് ۝ وَالَّذِينَ വിശ്വസിച്ചവരോടും. وَمَا അവർ വഞ്ചിക്കുന്നില്ലതാനും. ۝ അവരെത്തന്നെ (തങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളെ) അല്ലാതെ ۝ وَمَا അവർ അറിയുന്നുമില്ല. അവർക്ക് ബോധമുണ്ടാകുന്നില്ലതാനും. (10) مَرَضٌ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുണ്ട് ۝ ഒരു രോഗം ۝ فَزَادَهُمُ എന്നിട്ട് അവർക്ക് വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു ۝ അല്ലാഹു ۝ രോഗത്തെ ۝ وَلَهُمْ അവർക്കുണ്ടുതാനും ۝ عَذَابٌ ശിക്ഷ ۝ بِمَا വേദനയേറിയ ۝ كَانُوا അവരായിക്കൊണ്ടിരുന്നതുമിതിത്തം. ۝ يَكْفُرُونَ അവർ വ്യാജപരയും.

വാക്കും പ്രവർത്തിയും തമ്മിലും, രഹസ്യവും പരസ്യവും തമ്മിലും പൊരുത്തമുണ്ടാകുന്നതാണ് കാപട്യം (വില). വിശ്വാസങ്ങളിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും ഉണ്ടാവാം കാപട്യം. വിശ്വാസത്തിലെ കാപട്യമാണ് ഏറ്റവും ഗൗരവപ്പെട്ടത്. ഏല്ലാ തരം കാപട്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഓരോ സന്ദർഭത്തിലായി വ്യർത്ഥനയിൽ അല്ലാഹു പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന വിശ്വാസത്തിൽ തന്നെ മുഴുത്ത കാപട്യം വെച്ചു പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന-ഉള്ളിൽ കൃഷ്ടം പുറമെ ഇസ്ലാമിക വേഷവും സ്വീകരിച്ചിരുന്ന-കപട വിശ്വാസികളെക്കുറിച്ചാണ് ഈ സൂക്തങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

മേനീ സൂരത്തുകളിലാണ് മൂന്നാഫിഖുകൾപ്പറ്റി പരാമർശങ്ങളുള്ളത്. മക്കയിൽ മൂന്നാഫിഖുകൾ ഇല്ലായിരുന്നു. നേരെമറിച്ച യഥാർത്ഥത്തിൽ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുകയും, അതോടുകൂടിയൊത്തുപോകുകയും കാരണം അതു കൂടിവെച്ചുകൊണ്ട് ബാഹ്യത്തിൽ അവിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരായ ചിലരാണ് മക്കയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. കാരണം, അവിടെ പ്രതിപാദവും ശക്തിയും മുശ്റീക്കുകൾക്കായിരുന്നുവല്ലോ. നബി (സ) മദീനയിൽ വന്നപ്പോൾ മൗസ്, ഖസാബ് എന്നീ രണ്ടു മഹാപ്രജാക്കാരായിരുന്നു അവിടത്തെ അറബികൾ. മുമ്പ് അവരും മക്ക മുശ്റീക്കുകളെപ്പോലെ വിഗ്രഹാരാധകന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും നബി (സ)യും സഹാബികളും അവിടെ എത്തും മുമ്പു തന്നെ അവിടയിൽ ഇസ്ലാമിനു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ വരവോടുകൂടി അത് കൂടുതൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. മദീനാ പരിസരങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു കൂട്ടർ യഹൂദികളായിരുന്നു. അവരുടെ യഹൂദ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു പൊരുന്നവരായിരുന്നു അവർ. യഹൂദികൾ മുമ്പു മഹാപ്രജാക്കാരായിരുന്നു ബന്യ ഖൈനഖാള, ബന്യ നളാർ, ബന്യ ഖുറൈ: (بنى نعل, بنى نل, بنى خور). ആദ്യത്തെ

13. 'മനുഷ്യർ വിശ്വസിച്ചതുപോലെ വിശ്വസിക്കുവിൻ' എന്നു അവരോട് പറയപ്പെട്ടാൽ, - അവർ പറയും: 'ഭോഷൻമാർ വിശ്വസിച്ചതുപോലെ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയോ!' അല്ലാ (-അറിയുക)! നിശ്ചയമായും, അവർ തന്നെയാണ് ഭോഷൻമാർ. എങ്കിലും, അവർക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ.

١٣- وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ امْنُوا كَمَا آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنْتُمُ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ۚ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السَّافِهُونَ ۚ

14. വിശ്വസിച്ചവരെ അവർ കണ്ടുമുട്ടിയവർ അവർ പറയും: 'ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ പിശാചുകളിലേക്ക് (ചെന്നു) തിരിച്ചായാൽ അവർ പറയുകയും ചെയ്യും: 'ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കൂടെ(ത്തന്നെ) യാണ്'; ഞങ്ങൾ (അവരെ) പരിഹസിക്കുന്നവർ മാത്രമാകുന്നു.'

١٣- وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شُيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزَؤُونَ ○

15. അല്ലാഹു അവരെ പരിഹസിക്കുന്നു; അവരുടെ അതിർ കവിചലിൽ (അന്തഃവിത്) അലഞ്ഞു നടക്കുമാറ അവരെ അയച്ചു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

١٥- اِنَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِاِيْمِهِمْ وَيُدْخِلُهُمْ فِي طَافِكُنْهِمْ
يَسْمُحُونَ ○

16. അക്ഷുതർ, സന്താർഗത്തിനു(പകരം) ദുർമാർഗ്ഗം (വിലക്കു) വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവരെത്ര. എന്നാൽ, അവരുടെ കച്ചവടം ലാഭകരമായില്ല; അവർ (ഉദ്ദേശ്യം) മാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചവരായതുമില്ല.

١٦- أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلٰلَةَ بِالْهُدٰى
فَمَا رِيحَتْ بِجَنَآرِئِهِمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ۝

[illegible]

ഞങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മുമ്പിലും കളാണെന്നുമാക്കെ നിങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ, നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും നടപടിയുമാണെങ്കിൽ അതിനു കടക വിരുദ്ധവുംമാണ്. നിങ്ങൾ പറയുന്നത് മൗനമേഖലയിൽ ഈ നിലമാറി യഥാർത്ഥ സത്യവിശ്വാസികൾ വിശ്വസിച്ചതുപോലെയാുള്ള വിശ്വാസം. നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയാണ് എന്ന് അങ്ങനെയാണ് "أمرنا كما أمر الله" (മനുഷ്യർ വിശ്വസിച്ചതുപോലെ വിശ്വസിക്കാൻ) എന്ന പദത്തിന്റെ താല്പര്യം. ഇവിടെ 'മനുഷ്യർ' എന്ന പദത്തെ നബി(സ)യിൽ വിശ്വസിച്ചുകഴിഞ്ഞ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് താല്പര്യം.

ഉല്പന്നിയാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. അവരെപ്പറ്റി 'മനുഷ്യർ' എന്ന് പറഞ്ഞതിൽ അവരാണ് യഥാർത്ഥ മനുഷ്യർ. അവരെപ്പോലെ നിങ്ങളും മനുഷ്യത്വഗുണമുള്ളവരാകേണ്ടതാണ്— നിങ്ങളുടെ ഈ നിലപാട് മനുഷ്യത്വത്തിന് യോജിച്ചതല്ല എന്നൊക്കെ ചില സൂചനകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് കാണാം. **പ്രൊഫ. സി. സി. സി. (സി.സി.സി.)** യും ഉൾപ്പെടുന്ന അതേ സമൂഹവിശ്വാസികളെപ്പറ്റിതന്നെയാണ് കപട വിശ്വാസികൾ ഓപ്പറേഷൻ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. അവരെക്കുറിച്ച് ഓപ്പറേഷനായതുകൊണ്ടാണ് അത്രത്തോളം ആ വിശ്വാസത്തിൽ ലയിക്കുവാൻ കാരണം, അങ്ങനെ അതിനുകൂലം അധഃപതിച്ചിട്ടില്ല. അവരെപ്പോലെയുള്ള വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുവാൻ അങ്ങനെ കിട്ടുകയില്ല എന്നൊക്കെയാണ് മറുപടിയിൽ അവർ വ്യംഗ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വാസ്തവം നേരെമറിച്ചാണുള്ളത്. യഥാർത്ഥ ഓപ്പറേഷൻ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു മറ്റൊരു പക്ഷം, അത് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള അറിവ് വ്യക്തമാണ്. അവർക്കില്ല എന്ന് അറിയാത്തതുകൊണ്ടാണ്.

مُطَاع (അവരുടെ പിശാചുക്കൾ) എന്നുപറഞ്ഞത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രത്യേക ശത്രുക്കളായ യഹൂദികളിലും, ക്രിസ്തീയന്റെ നേതാക്കളിലുമുള്ള അവരുടെ സുഹൃത്തുക്കളും വേഷക്കാരാകുന്നു. **مُطَاع** (അല്ലാഹു അവരെ പരിഹസിക്കും) എന്നുപറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അവരുടെ പരിഹാസപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പേരിൽ ശിക്ഷ നടപടി എടുക്കുക എന്നതാണ്. **مُطَاع** (ഒരു തീർത്ഥാടകന്റെ പ്രതിഫലം അനുപോലെയുള്ള ഒരു തീർത്ഥാടകനാണ്. (42: 40) കുറഞ്ഞിനനുസരിച്ചായിരിക്കും അതിന്റെ പേരിലുള്ള ശിക്ഷ നടപടി എന്നു സാരം.

നല്ലതും ചീതെയും തിരിച്ചറിയുവാനും അന്വേഷിക്കുവാനുമുള്ള ബുദ്ധിയിലും പിന്മാറ്റത്തിലും അല്ലാത്ത മനുഷ്യർക്ക് നാകീട്ടുണ്ട്. അല്ലാത്ത അവർക്ക് സസ്യലിന അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മൂലം വരായി അവരെ സത്യത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. ലഭ്യങ്ങളും ദൃഢങ്ങളും വിവരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വേദഗ്രന്ഥം അവരുടെ മുമ്പിൽ തുറന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തു. മനസ്സിലിരിച്ച് എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും അതിൽ തങ്ങൾ കണ്ടു വീശാസം വാഗ്ദൂഷം അവർ രേഖപ്പെടുത്തുകയും. സന്ദർഭം വരുമ്പോൾ അന്വർത്തിച്ചും അറിയിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ, സന്ദർഭം ഗമകുന്ന മൂലധനം അവർക്ക് കൈവന്നു. അതവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയോ വളർത്തുകയോ അല്ല-അതിനെ പറ്റുന്നതല്ലയെന്നും പക്ഷം കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടി മുൻമാർഗ്ഗം എന്തെങ്കിലുംകളയാണു്-ചെയ്തത്. ഇതാണ് ചെറിയ കച്ചവടം. സന്ദർഭം എന്തെന്നറിയാതെ, അല്ലെങ്കിൽ അത് പ്രാപിക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടാതെ മുൻമാർഗ്ഗത്തിൽ പതിച്ചുവരണമർ. കൈവന്നശേഷം അത് വലിച്ചെറിയുകയാണവർ ചെയ്തത്. സന്ദർഭം നിറയെ, നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമല്ല, അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിറവേറിയതല്ല.

19. അല്ലെങ്കിൽ, അവരുടെ ഉപമ ആകാശത്തുനിന്ന് (ഞ്ഞുകിവരുന്ന) ഒരു പെരുമഴ പോലെയാകുന്നു; അതിൽ അന്യകാരങ്ങളും [കൂരിരുട്ടും], ഇടിയും, മിന്നലുമുണ്ട്.

ഇടിവാളുകൾ നിമിത്തം മരണത്തെ ഭയന്ന് അവർ [ആ മഴയിൽ പെട്ടവർ] തങ്ങളുടെ വിരലുകളെ തങ്ങളുടെ ചെവികളിൽ ഇടുന്നു!

അല്ലാഹു അവിശ്വാസികളെ വലയം ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു.

20. മിന്നൽ അവരുടെ കാഴ്ചകളെ റാഞ്ചി എടുക്കുമാറാകുന്നു! അതവർക്കുവെളിച്ചം നൽകുമ്പോഴൊക്കെ അവരതിൽ നടക്കും; അതവരിൽ ഇരുട്ടാക്കിയാൽ അവർ നിന്നേക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ കേൾവിയും അവരുടെ കാഴ്ചകളും അവൻ കൊണ്ടുപോകുക [എടുത്തുകളയുക] തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു.

നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

١٩- أَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمٌ رُّعْدٌ وَبَرْقٌ

يَجْعَلُونَ أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ

وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ٥

٢٠- يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطِفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ

٥ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ٥

(19) 1 അല്ലെങ്കിൽ 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

ആദ്യത്തെ ഉപമയെക്കാരും കുറച്ചുകൂടി വിസ്തൃതമാണ് ഈ ഉപമ. രണ്ടുതരം വീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ ഈ ഉപമ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. (1) കപട വിശ്വാസികളുടെ സ്ഥിതിഗതികളുടെ പൊതുവെയുള്ള ഒരു ചിത്രീകരണമാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്ന നിലക്ക്. (2) അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികളുടെ ചില വശങ്ങളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഇതിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന നിലക്ക്. ഈ രണ്ടു നിലക്കുള്ള വ്യാഖ്യാനം ഒന്നാമത്തെ ഉപമയിലും സ്വീകരിക്കപ്പെടാതില്ല. പക്ഷേ, ആ രണ്ടു നിഗമനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള താരതമ്യം കൂടുതൽ പ്രകടമാകുന്നത് ഈ ഉപമയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലാകുന്നു.

ഒന്നാമത്തെ വീക്ഷണപ്രകാരം ഇതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഏതാണ്ടിങ്ങിനെയാണ്: ആകാശത്തുനിന്ന് വമ്പിച്ച മഴ പെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രാത്രിയുടെ അന്യകാരത്തിന് പുറമെ, മഴയുടെ ആധിക്യംകൊണ്ടും, മഴക്കാറുകളുടെ കുന്നുകൂടൽ കൊണ്ടുമുള്ള അന്യകാരങ്ങളും, എല്ലാം കൂടി വമ്പിച്ച കൂരിരുട്ട്. മുമ്പോട്ട് നീങ്ങുവാൻ വഴി കണ്ടുകൂടാ. തപ്പി നടക്കുവാൻ പോലും കഴിയാത്ത മനസ്സിന്റെ സമനിലയും തെറ്റിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, ഇടതടവില്ലാത്ത ഇടിയും മിന്നലും. ഇടിവാളിന്റെ പൊട്ടലും ചീററലും കേൾക്കുമ്പോൾ മരണത്തെ ഭയന്ന് ആളുകൾ ചെവിയിൽ വിരൽ തിരുകി കാതുപൊത്തിക്കളയും. മിന്നലിന്റെ അതിപ്രസരമാണെങ്കിൽ കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുമാറ് ഭയങ്കരവും. മിന്നലിന്റെ വെളിച്ചം കിട്ടുമ്പോൾ അർപ്പമൊന്ന് നടന്നു നീങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കും. അപ്പോഴേക്ക് വീഴും ഇരുട്ട്. അതോടെ സ്തംഭിച്ചു നിൽക്കുകയായി. അല്ലാഹു കാത്തുരക്ഷിച്ചതുകൊണ്ട് മോശ്ശത്തി

വിഭാഗം-3

സൂറത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചില വചനങ്ങളിൽ യെകേ'തൻമാരെക്കുറിച്ചും, പിന്നീട് ചില വചനങ്ങളിൽ അവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ചും, അതിന് ശേഷം ഈടുവരെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ കപടവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചശേഷം, അടുത്ത വചനങ്ങളിൽ മനുഷ്യസമുദായത്തെ ആകമാനം അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

21. ഹേ, മനുഷ്യരെ, നിങ്ങളെയും നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരെയും സൃഷ്ടിച്ചവനായ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുവിൻ; നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മതയുള്ളവരാകട്ടെ.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي
خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ٢١

22. അതായത്, ഭൂമിയെ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു വിരിപ്പും, ആകാശത്തെ ഒരു കെട്ടിടവും (അഥവാ മേൽപുറയും) ആക്കിത്തന്നിട്ടുള്ളവൻ; ആകാശത്തു നിന്നു അവൻ വെള്ളം ഇറക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; എന്നിട്ട് അതുമൂലം നിങ്ങൾക്ക് ആഹാരത്തിനായി ഫലങ്ങളിൽനിന്നു (പലതും) ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനു സമൻമാരെ ഉണ്ടാക്കരുത്; നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞതും കൊണ്ട് (തന്നെ).

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ
بِنَاءً ۖ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ
بِهِ مِنَ الشَّجَرِ ثَمَرًا ۚ لَكُمْ فِي ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُونَ ٢٢

(21) الَّذِي رَبَّكُمُ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ യാതൊരുവനായ ക്ഷമ അവൻ നിങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ യാതൊരുവരെയും മുമ്പുള്ള قَبْلُ നിങ്ങളായെക്കാം, ആകവാൻവേണ്ടി تَقْوَى സൂക്ഷ്മത പാലിക്കും. (22) الَّذِي جَعَلَ ആക്കിയവൻ قَدْ നിങ്ങൾക്ക് بِنَاءً ഭൂമിയെ فِرَاشٍ ഒരു വിരിപ്പ് ആകാശത്തെ(യും) بِنَاءً ഒരു കെട്ടിടം وَأَنْزَلَ അവൻ ഇറക്കുകയും ചെയ്തു مِنَ السَّمَاءِ ആകാശത്തുനിന്ന് مَاءً വെള്ളം فَأَخْرَجَ എന്നിട്ടു പുറപ്പെടുവിച്ചു بِهِ അതുമൂലം, അതുകൊണ്ട് مِنَ الشَّجَرِ ഫല (വർഗ്ഗ)ങ്ങളിൽ നിന്ന് ثَمَرًا ആഹാര(ഉപജീവന)ത്തിനായി قَدْ നിങ്ങൾക്കു تَذَكَّرُوا അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കരുത് ۚ അല്ലാഹുവിനു لَا شَرِيكَ لَهُ തുല്യന്മാരെ مَا تَعْلَمُونَ നിങ്ങൾ (ആയിരിക്കെ) لَا تَعْلَمُونَ നിങ്ങൾ അറിയും.

'ആരാധന' എന്ന് അർത്ഥം കൽപിച്ച 'ഇബാദത്ത' 'രക്ഷിതാവ്' എന്നർത്ഥം കൊടുത്ത 'റബ്ബ്', എന്നിവയുടെ അർത്ഥോദ്ദേശ്യങ്ങളെപ്പറ്റി സൂറ: ഫാത്തിഹയിലും, (പേ:108) 'സൂക്ഷ്മത പാലിക്കൽ' എന്നർത്ഥം കൽപിച്ച 'തഖ്വ'യെപ്പറ്റി ഈ സൂറത്തിന്റെ ആദ്യത്തിലും (പേ:123) വിവരിച്ചത് കാർക്കുക.

വിശ്വാസി, അവിശ്വാസി, കപടവിശ്വാസി എന്നീ വ്യത്യാസം കൂടാതെ, വ്യർത്തൻ അവതരിക്കുന്ന കാലത്തുള്ളവരും, അതിനുശേഷം ഉണ്ടാകുന്നവരുമായ മനുഷ്യരെ ഒന്നടങ്കം സംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് അവർക്കെല്ലാം അസ്തിത്വം നൽകിയ സ്രഷ്ടാവു, അവരെ രക്ഷിച്ചു പരിപാലിച്ചുവരുന്ന രക്ഷിതാവുമായ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കണമെന്നും, സ്രഷ്ടാവും രക്ഷിതാവും അവൻ മാത്രമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ അവനു സമൻമാരെയും പങ്കാളികളെയും ഏർപ്പെടുത്തരുതെന്നും അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നു. മനുഷ്യ ലോകത്തെ താഹീദാകുന്ന ഏകദൈവ സിദ്ധാന്തത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നതോടൊപ്പം, അതിന്റെ അനിഷേധ്യമായ അനിവാര്യതകൂടി അല്ലാഹു ഈ വചനങ്ങളിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. 'നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരെയും സൃഷ്ടിച്ചവൻ' എന്നു പറഞ്ഞതിൽ, 'നിങ്ങളുടെ പൂർവ്വികന്മാരും ഈ തൗഹീദ് സ്വീകരിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരായിരുന്നുവെന്നും, അതുകൊണ്ട് അതിന് വിപരീതമായി അവർ അനുവർത്തിച്ചുവന്ന ശിർക്കിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ അവരെ പിൻപറ്റരുത്' ശരിയല്ലെന്നുമുള്ള ഒരു സൂചന അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തൗഹീദ് നിങ്ങളുടെ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ഒരു കടമയാണെന്ന് മാത്രമല്ല, അത് മുമ്പേന മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക് സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ

ഈ വചനങ്ങളിൽ കണ്ടതുപോലെ, ആദ്യം അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടി കർത്തൃത്വവും (خالق) രക്ഷകർത്തൃത്വവും (رب) ഉറപ്പിച്ചുശേഷം, ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവന്റെ ആരാധ്യത്വവും (معبود) -അഥവാ ദൈവത്വവും- സ്ഥാപിക്കുക ഖുർആനിൽ പലപ്പോഴും കാണാവുന്ന ഒരു പതിവാകുന്നു. ആദ്യത്തെ ഗുണം അവൻ വകവെച്ചു കൊടുക്കാത്തവരായി തന്നി രേതിക-നിരീശ്വര-വാദികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടാകുകയുള്ളൂ. ആ ഗുണം സമ്മതിക്കുന്നതോടേ രണ്ടാമത്തെ ഗുണവും സമ്മതിക്കുവാൻ ബുദ്ധി നിർബന്ധിതമാകും. രണ്ടാമത്തെ ഗുണത്തിന്റെ-രക്ഷകർത്തൃത്വത്തിന്റെ-വിശദീകരണത്തിൽ മിന്നാമിപ്രായമുണ്ടാകുമെങ്കിലും വേദവാദികളാരും അത് സമ്മതിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ആ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും സമ്മതിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് മൂന്നാമത്തെ ഗുണവും (ആരാധ്യതയും) അല്ലാഹുവിന് മാത്രമായിരിക്കാൻ അനിവാര്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഗൗനിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. തർക്കശാസ്ത്രപരമായ വാഗ്വാദങ്ങൾക്ക് പകരം, മനുഷ്യമനസ്സുകൾക്ക് സുപരിചിതവും, നിത്യസത്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കും, അവയുടെ പിന്നിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മഹാ അദ്വൈത ശക്തിയിലേക്കും അവരുടെ ശ്രദ്ധതിരിക്കലായിരിക്കും കൂടുതൽ പ്രായോഗികമായിരിക്കുക. ഖുർആന്റെ നയവും ഇതുതന്നെയാണ്. കണ്ണിൽ കണ്ടതേ വിശ്വസിക്കൂ. തങ്ങൾ ശരിപ്പെച്ചു കഴിഞ്ഞതിനപ്പുറം ചിന്തിക്കുകയില്ല എന്ന മുൻവിധിക്കാരായ അഹങ്കാരികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം- കഴിഞ്ഞ 6ഉം 7ഉം വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ-അവരെ കയ്യൊഴിക്കുക മാത്രമേ കരണീയമായുള്ളൂ.

അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കണം-അവനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ-എന്ന തത്വം അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ടമെങ്കിൽ, ആദ്യം അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വം അറിയേണ്ടതുണ്ടെന്നും, അതിനു ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇന്നിന്ന പ്രകാരമാണെന്നും വിവരിച്ചുശേഷം ഇമാം റാസീ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഫ്സീറിൽ (21-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ) പ്രസ്താവിച്ച ചില കാര്യങ്ങൾ അറിയുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ആ പ്രസ്താവനയുടെ സാരം ഇപ്രകാരമാണ്: 'ഇപ്പറഞ്ഞത് നീ മനസ്സിലാക്കിയാൽ നാം പറയുന്നു: അല്ലാഹു അവന്റെ കിത്താബിൽ ഈ മാതിരി തെളിവുകളെ തെളിവായി സ്വീകരിച്ചത് രണ്ടു കാരണം കൊണ്ടാണ്: (1) ജനങ്ങൾക്ക് കാര്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉതകുന്നതും ബുദ്ധിക്ക് കൂടുതൽ യോജിച്ചതും അതാണ്. ഖുർആനിലെ തെളിവുകൾ സൂക്ഷ്മ വിചിന്തനം ചെയ്യാതെത്തന്നെ വേഗം ഗ്രഹ്യമാകുന്നതായിരിക്കണം. എന്നാലേ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക നിലപാടിലുള്ളവർക്കും ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ. സത്യമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ കിത്താബിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ആതാണവൻ സ്വീകരിച്ചതും. (2) ഖുർആനിക തെളിവുകളുടെ ലക്ഷ്യം വിവാദം നടത്തലല്ല. യഥാർത്ഥ വിശ്വാസം ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉറപ്പിക്കലാണ്. മറ്റൊരാൾക്കും തെളിവുകളെക്കൊള്ളും ഇത്തരത്തിലുള്ളതാണ് ശക്തവും യുക്തവുമായത്. കാരണം, ഈ വിധം തെളിവുകൾ സ്രഷ്ടാവിന്റെ അസ്തിത്വത്തെപ്പറ്റി ഉറപ്പായ അറിവ് നൽകുന്നതുപോലെ, അവന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെ മർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനുഗ്രഹ സ്ഥാനായാകട്ടെ, സ്നേഹം ജനിപ്പിക്കുകയും, തർക്കം ഇല്ലാത്താക്കുകയും, അനുസരണത്തെ ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ആകയാൽ, ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ച മാതിരിയുള്ള തെളിവുകളാണ് ഏറ്റവും നന്നായിട്ടുള്ളത്'.

തുടർന്ന് കൊണ്ട് മുൻഗാമികളായ മഹാൻമാർ അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്-താർക്കികരോ ശാസ്ത്രീയരോ അല്ലാതെ-ഹൃദ്യവും യുക്തവുമായ രൂപത്തിൽ തെളിവ് നൽകിയിരുന്നതിന് പത്തു പതിനൊന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളും റാസീ (റ) ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ചിലത് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ഇബ്നു കഥീർ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഫ്സീറിലും ഉദ്യരിച്ചു കാണാം. അവയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: (1) സ്രഷ്ടാവിനെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള തെളിവെന്താണെന്ന് ഖലീഫാ ഹാറൂൻ റശീദ് (റ) ഇമാം മാലിക് (റ)നോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം നൽകിയ തെളിവ് ഭാഷകളുടെയും, ശബ്ദങ്ങളുടെയും, രാഗങ്ങളുടെയും വൈവിധ്യമായിരുന്നു. (2) ചില നിരീശ്വരവാദികൾ ഇമാം അബൂഹനീഫ (റ)യോട് സ്രഷ്ടാവിന്റെ അസ്തിത്വത്തിന് തെളിവ് ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ചെമിക്കണം, ഞാൻ കേട്ട ഒരു വാർത്തയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയാണ് ഞാൻ. (അതുകൊണ്ട് അൽപം ഒഴിവ് തരണം.) വാർത്ത ഇതാണ്: 'സമുദ്രത്തിൽ ഒരു കപ്പലുണ്ട്. പലതരം പരക്കുകളാൽ അത് നിറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനെ കാക്കുവാനോ ഓട്ടാനോ ആരുമില്ല. എന്നാലും അത് സ്വയം പോകുകയും വരുകയും ചെയ്യുന്നു. തിരമാലകളെ തള്ളിക്കടന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നു.' ഇത് കേട്ടപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: 'ഹേയ്! ബുദ്ധി യുള്ള ഒരാളും ഇങ്ങനെ പറയുകയില്ല.' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ചഫേ! മീനെ വാനലോകത്തും, താഴെ ഈ ഭൂലോകത്തും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കണക്കറ്റ വസ്തുക്കളും, അവയോട് ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന അതിസമർത്ഥങ്ങളായ അനേകമനേകം കാര്യങ്ങളും! ഇതിനൊന്നും ഒരു കർത്താവില്ലെന്നോ?!' അവരുടെ വായ അടഞ്ഞു. (*) അവർ ഇ

(*) യുക്തിവാദികളാകട്ടെ, ശാസ്ത്രവാദികളാകട്ടെ, നിരീശ്വരവാദത്തിന് തെളിവായി, ദശ്രോതാക്കളെ അന്വർത്ഥമാക്കുന്നതും ആകർഷിക്കുന്നതുമായ എന്തെല്ലാം ന്യായങ്ങൾ അവർക്ക് പറയുവാനുണ്ടായാലും അവയുടെയെല്ലാം ആകെ സാരം രണ്ടിലൊന്നായിരിക്കും: ഒന്നുകിൽ ഈ അഖിലാണുപം ക്രമേണയങ്ങു സ്വയം രൂപം പുണ്ടതാണ്, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മഹാവിസ്ഫോടനം നിമിത്തം സ്വയം നിർമ്മിതമായതാണ്. രണ്ടായാലും ശരി, ഇമാം അബൂഹനീഫ (റ)യുടെ മറുപടിക്ക് മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തുവാനേ അവർക്ക് കഴിയൂ-യുക്തിഹീനതക്ക് 'യുക്തി' എന്ന പേരുപറയാമെങ്കിലൊഴികെ.

സംഘം അംഗീകരിച്ചു. (3) ഇമാം ശാഫി(റ)യോട് അതിനെപ്പറ്റി ചോദിക്കപ്പെട്ടതിന് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ മറുപ
ടി നൽകി: 'ഇതാ, അമറാത്തിഇല. അതിന്റെ രൂപി ഒരുപോലെത്തന്നെ. പുഴു അത് തിന്നുന്നു. പുഴുവിൽ
കാലികളും തിന്നുന്നു. അവ ചാണകവും കാഷ്ടവും ഇടുന്നു. മാനും അത് തിന്നുന്നു. അതിൽനിന്ന് കസത്കൂരി
ഹം പറഞ്ഞു: 'ഇറപ്പും മിനുസവുമുള്ള ഒരു കേട്ട. വാതിലോ പഴുതോ അതിനില്പു. പുറഭാഗം വെള്ളവെള്ളിപോ
ലെ. ഉൾഭാഗം തമസ്വർണ്ണം പോലെ. പെട്ടെന്നൊരിക്കൽ അതിന്റെ ഭിത്തികൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു. രൂപഭംഗി
യും സുന്ദരശബ്ദമുള്ളതും, കേരവിയും കാഴ്ചയുള്ളതുമായ ഒരു ജീവി വെളിക്കു വരുന്നു!'

ഇതെല്ലാം പണ്ഡിത കേസരികളായ ചില മഹാൻമാരിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്യരണികളാണല്ലോ. ഒരു സാധാരണ
ക്കാരനായ മനുഷ്യന്റെ വക തെളിവുകളുടേ അറിയുന്നതാണെന്നായിരിക്കാം. റബ്ബ് ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന് തെളിവെന്താണെന്ന്
ചോദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു അത്മാവാസി (മരുഭൂവാസി) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതായി ഇബ്നു കമീർ (റ) ഉദ്യരിക്കുന്നു:
'യാ സുബ്ഹാനല്ലാഹ്! (ആശ്ചര്യം!) ചാണകം ഒട്ടകത്തെ അറിയിക്കുന്നു. കാലടയാളം നടന്നുപോയവനെ അറിയി
ക്കുന്നു. അപ്പോൾ, രാശിമണ്ഡലങ്ങളുള്ള ആകാശം, വിശാലമായ നടമാർഗ്ഗങ്ങളുള്ള ഭൂമി, തിരമാലകളുള്ള സമുദ്രം—
ഇതൊന്നും—സൂക്ഷ്മജ്ഞാനിയായ ഒരുവനുണ്ടെന്ന് അറിയിക്കുന്നില്ലേ?'

അനിഷ്ടധൃവവും, അവിതർക്കിതവുമായ തെളിവുകളാൽ തൗഹീദിന്റെ അനിവാര്യത സ്ഥാപിച്ചശേഷം, അ
ടുത്ത വചനങ്ങൾ മുഖേന ഖുർആന്റെ അമാനുഷികതയും അല്ലാഹു സ്ഥാപിക്കുന്നു. അതോടെ നബി(സ) തിരുമേ
നിയുടെ പ്രവചനകത്യാവും സ്ഥാപിതമാകുന്നു. അല്ലാഹു അല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ലെന്നും, മുഹമ്മദ് (സ) അല്ലാ
ഹുവിന്റെ രസുലാണെന്നും (أَلَا يُدْرِكُ الْإِلَٰهَ الْإِلَٰهَ) ആണല്ലോ ഇസ്ലാമിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. അല്ലാഹു പറയുന്നു:—

23. നമ്മുടെ അടിയാന്റെമേൽ നാം അവതരിപ്പിച്ചതാ
ണെ സംബന്ധിച്ച് നിങ്ങൾ വല്ല (വിധേനയും) സന്ദേഹരൂപി
ലാണെങ്കിൽ അതുപോലെയുള്ള ഒരു സുരത്ത് (അദ്ധ്യായം)
നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവിൻ; അല്ലാഹുവിന് പുറമെയുള്ള
നിങ്ങളുടെ സാക്ഷികളെ (സഹായികളെ) നിങ്ങൾ വിളിക്കു
കയും ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ; നിങ്ങൾ സത്യവാൻമാരാണെ
ങ്കിൽ! (അതൊന്നു കാണാമല്ലോ.)

24 എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ (അതു) ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, നി
ങ്ങൾ (ഒരിക്കലും) ചെയ്കയില്ലതന്നെ എന്നാൽ, നിങ്ങൾ
യാതൊരു നരകത്തെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം; അതിൽ കത്തി
ക്കപ്പെടുന്നതു (അതിന്റെ ഇന്ധനം) മനുഷ്യരും കല്ലുകളും
മാകുന്നു അത് അവിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടി
രിക്കുകയാണ്.

۲۳- وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ
عَبْدِنَا فَاتَّخِذُوا بُرْهَانَ مِّنْ مِّثْلِهِ ۚ وَادْعُوا
شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ۝

۲۴- فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّخِذُوا النَّارَ
الَّتِي وَفُودُهَا النَّاسُ وَالْجِبَارَةُ ۖ أَعْدَتْ
لِلْكَافِرِينَ ۝

(23) നിങ്ങളാകുന്നുവെങ്കിൽ رَبِّ വല്ല സന്ദേഹത്തിലും സാന്നിധ്യം ഇറക്കിയതിനെപ്പറ്റി
നിങ്ങളുടെ അടിയാന്റെ മേൽ എന്താൽ വരുവിൻ بَرِّ ഒരു സുരത്തുംകൊണ്ടും, ഒരുധ്യം
യത്തെ مِّنْ അതുപോലെയുള്ള رِ വിലിക്കുകയും ചെയ്വിൻ مِّنْ നിങ്ങളുടെ സാക്ഷി
കളെ دُونِ അല്ലാഹുവിന് പുറമെ دُونِ നിങ്ങളാണെങ്കിൽ دُونِ സത്യവാൻമാർ (24) فَاتَّخِذُوا
എന്നിട്ടുനിങ്ങൾ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ فَاتَّخِذُوا നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുമല്ലതന്നെ فَاتَّخِذُوا എന്നാൽ സൂക്ഷി
ച്ചുകൊള്ളുവിൻ النَّارَ നരകത്തെ النَّارَ യാതൊരു مِّنْ അതിൽ കത്തിക്കപ്പെടുന്നതും, ഇന്ധനം
കളും മനുഷ്യരാകുന്നു الْجِبَارَةُ കല്ലുകളും أَعْدَتْ അതു തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു دُونِ അവിശ്വാ
സികൾക്ക്

മുഹമ്മദ് (സ) തിരുമേനി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഈ ഖുർആൻ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതല്ലെന്നോ, അത് അദ്ദേ
ഹമാ അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി മനറാക്കുകയോ കെട്ടിച്ചമച്ചതാണെന്നോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യഭാഷ്യവാദം ശരിയല്ലെ
ന്നോ വാദിക്കുകയോ, സംശയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്കെല്ലാം—അവർ ഏത് കാലദേശക്കാരായാലും ശരി—ഒരു വമ്പിച്ച

٢: الفرق:

വെല്ലുവിളിയാണിത്. വെല്ലുവിളിക്കാണു് അല്ലാഹു മതിയാക്കിയിട്ടില്ല. അല്ലാഹു അല്ലാത്ത മറ്റൊരേയു് വേണമെന്നു് നിങ്ങളു് സഹായത്തിന്നു് വിളിച്ചുകൂട്ടാം. എന്നാലും നിങ്ങളു് ഒരു കാലത്തും അതിന്നു് സാധ്യമല്ല എന്ന് അതൊക്കെയും തന്നെ തിരിഞ്ഞു പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് ബോദ്ധ്യമായിട്ടു് പിന്നെയും പിൻമടങ്ങാത്ത പക്ഷം അതികഠിനമായ നരകശിക്ഷയ്ക്കു് തയ്യാറായിക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നൊരു കനത്ത താക്കീതും നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ മാത്രമല്ല, ഒന്നിലധികം സ്ഥലത്തു് ഖുർആനിൽ അല്ലാഹു ഈ വെല്ലുവിളി ആവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

(1) قُلْ لِّمَنِ اجْتُمَعَتِ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلٰى اَنْ يَّاتُوْا بِشَرْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لَا يَأْتُوْنَ بِشَيْءٍ وَلَوْ كَانُ بِعِظَمِ اٰيٰتِ هٰذَا الْاِسْرَءِ: ٨٨ (2) قُلْ يَّاتُوْا بِشَرْ سُوْرَةِ مَّائِيْنَ وَادْعُوْا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُوْنِهٖ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ - هٰرُود: ١٣ (3) قُلْ يَّاتُوْا بِسُوْرَةِ مَّائِيْنَ وَادْعُوْا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُوْنِهٖ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ

അല്ലാഹുവിന്നു് പുറമെ നിങ്ങളു് സാധ്യമായവയൊക്കെ നിങ്ങൾ വിളിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ-നിങ്ങൾ സത്യവാന്മാരാണെങ്കിൽ. (യൂനുസു, 88)

സാരം: 1. പറയുക: ഈ ഖുർആൻ പോലെയുള്ളതൊന്നു കൊണ്ടുവരുവാൻ മനുഷ്യരും ജിന്നുകളും ഒത്തൊരുമിച്ചാലും അവർ അതു പോലെയൊന്നു് കൊണ്ടുവരികയില്ല-അവരിൽ ചിലർ ചിലർക്കു് പിന്തുണ നൽകുന്നവരായാലും ശരി. (ഇസ്രാഇ, 88) 2. പറയുക: എന്നാൽ, കെട്ടിച്ചമയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു പത്തു സൂറത്തുകളെ ഇതുപോലെ നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവിൻ. അല്ലാഹുവിന്നു് പുറമെ നിങ്ങളു് സാധ്യമായവയൊക്കെ നിങ്ങൾ വിളിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ-നിങ്ങൾ സത്യവാന്മാരാണെങ്കിൽ. (ഹൂദ്, 13) 3. പറയുക: എന്നാൽ, ഇതുപോലെയുള്ളതായ ഒരു സൂറത്തു് നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവിൻ. അ

തു മൂന്നു് ഭക്തിസൂറത്തുകളിലായി കൂറുകൊലം മുഗ്ദ്ധീകരിക്കുകയെന്നതിൽ പരസ്യമായി ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു വന്ന ഈ വെല്ലുവിളി ഇപ്പോൾ ഈ സൂറത്തിൽ വെച്ചു് മനോഹരമായ യഹൂദികൾക്കും മൂന്നാഫിഖുകൾക്കും മാധ്യം അല്ലാഹു വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുകയാണ്. ഖുർആൻ പോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം (قُلْ هٰذَا قُرْاٰنِ) എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഒരിക്കൽ പത്തു് സൂറത്തുകളും (عشر سور) കൊണ്ടുവന്നാൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞു. മറ്റൊരിക്കൽ ഒന്നൊരു സൂറത്തു് (سورة) കൊണ്ടുവരുവിൻ എന്നും പറഞ്ഞുനോക്കി എല്ലായ്പ്പോഴും മനമല്ലാത്ത മറ്റൊരു പ്രതികരണവും ഉണ്ടായില്ല. ഖുർആനിലെ സൂറത്തുകളും പല വലിപ്പത്തിലുള്ളവയാണല്ലോ. മൂന്നു ചെറിയ ആയത്തുകളും മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും അവയിലുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു് അതുപോലെ ഒരു ചെറിയ സൂറത്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവന്നാൽ ഈ വെല്ലുവിളിയെ നേരിട്ടതായി അവർക്കു് അഹങ്കരിക്കാമായിരുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം കൂട്ടുവിളിക്കാതിരുന്നാൽ മതി-അവനു പുറമെ മനുഷ്യരെയും ജിന്നുവർഗ്ഗത്തെയുമെല്ലാം തന്നെ കൂട്ടിനും സഹായത്തിനും വിളിക്കാം-എന്നുകൂടി അനുവദിച്ചുകൊടുത്തു. അവരുടെ നിഷേധത്തിന്നു് ന്യായത്തിന്റെ വല്ല കണികയുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് വെളിച്ചത്തുവരട്ടെ. അതൊന്നു ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ പലവട്ടം-കൊല്ലങ്ങളോളം തന്നെ-ആഹ്വാനം ചെയ്തു. അവരുടെ മറുപടിക്കൊന്നും കാത്തിരിക്കാതെ അർത്ഥശങ്കയില്ലാത്ത ഭാഷയിൽ അല്ലാഹു അത് തീർത്തു പറയുന്നു: ഒരു കാലത്തും നിങ്ങൾ അത് ചെയ്കയില്ല-നിങ്ങൾക്കതിന്നു് സാധ്യമല്ല-എന്നു്!

ഇതൊക്കെ ആയിട്ടും അക്കാലത്തോ, അനേകത്തോട്ടു് ഇന്നേവരെയും വെല്ലുവിളി നേരിടുവാൻ യാതൊരളും മൈശ്വര്യപ്പെട്ടിറങ്ങിയതായി ചരിത്രമില്ല. കാലംവസാനംവരെ ഈ വെല്ലുവിളി മുസ്ലീംഹാമിന്റെ താളുകളിൽ അത്ഭുതപരിഭാഷയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അറബി സാഹിത്യത്തിന്റെ പരമകായ്ക പ്രാപിച്ചവരൊന്നു് പ്രസിദ്ധീകൃത നേടിയ എത്രയോ സാഹിത്യപ്രഭുക്കൾ അന്നും പിന്നെയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഏതാനും ചെറു ഒത്തുചേർന്നു് ഒരു സംഘടിത ശ്രമം അതിവേഗത്തിൽ നടത്തിനോക്കിയതായും അറിയപ്പെടുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ളതാണെന്നുള്ളതിന്നു് ഈ വചനത്തിൽ ഒരു തെളിവുകൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഈ വെല്ലുവിളിയെ വെല്ലുവാൻ ആർക്കും കഴിയാത്തതു്. അതിന്നു് ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ലെന്ന് ഖണ്ഡിതമായി മറുപടി പ്രവചിച്ചതു്.

ഖുർആന്റെ അമാനുഷികത (جذبة) കാണാമെന്നു് അതുപോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമോ അധ്യായമോ കൊണ്ടുവരുവാൻ ആർക്കും കഴിയാത്തതെന്നു് പറയേണ്ടതില്ല. ഈ അമാനുഷികത അതിന്റെ ഏതു് തുറയിലാണുള്ളതു്? ഈ വിഷയത്തിൽ പലരും പലതും പറഞ്ഞുകാണാമെങ്കിലും അതിന്റെ ഭാഷാസാഹിത്യശൈലികളിലും, ആശയങ്ങളിലും, തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളിലും, പ്രതിപാദനങ്ങളിലുമെല്ലാം തന്നെ അത് വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നുവെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ഇതിനെപ്പറ്റി മുഖവുരയിൽ * ആവശ്യമായ വിവരണം നൽകിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ കൂടുതൽ വിവരി

(*) ഖുർആന്റെ അമാനുഷികത എന്ന അധ്യായം നോക്കുക. (പേജ് 56)

അന്നിപ്പു ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു തുറയിൽപോലും അതിനോട് തികച്ചും കിടയൊക്കുന്നതെന്ന് അംഗീകരിച്ചപ്പോൾ ഒരു ഗ്രന്ഥവും ഇത് വശമുണ്ടായിട്ടില്ല. മനുഷ്യകൃതികളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല മുൻ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പോലും ഖുർആനപ്പോലെ ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ സിദ്ധവാൻ വേണ്ടത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നൽകപ്പെടാത്ത ഒരു പ്രവാചകനും ഇല്ല. എന്നിച്ച് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് അല്ലാഹു എനിക്കു നൽകിയ വഹ്യ (ദിവ്യസ്വായനം)തന്നെയാണ്. അതിനാൽ, ഖിയാമത്തുനാളിൽ ഞാൻ അവരെക്കൊണ്ട് അന്യതാരികൾ അധികമുള്ളവനായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. (ബു. മു.)

أول سورة مرثية എന്ന വാക്യത്തിലെ من (മിൻ) എന്ന അവ്യയം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ 'അത്' (ഖുർആൻ) പോലെയുള്ളതിൽനിന്നുള്ള ഒരു സൂറത്തു കൊണ്ട് 'വരുവിൻ' എന്നാണതിന് അർത്ഥം വരുക. സൂറത്തു ഹൂദിലെ വചനത്തിൽ بشر سورة (അത് പോലെയുള്ള പത്തു സൂറത്തുകളെ)ന്നും, യൂനുസിലെ വചനത്തിൽ سورة (അതുപോലെയുള്ള ഒരു സൂറത്തു) എന്നുമാണുള്ളത്. ഇസ്രാഇലെ വചനത്തിലാകട്ടെ أنزلنا هذا القرآن (ഈ ഖുർആൻപോലെയുള്ളത്) എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ഖുർആൻ പോലെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമോ, ഖുർആനേറതുപോലെയുള്ള പത്തു സൂറത്തുകളോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സൂറത്താ കൊണ്ടുവരിക എന്നാണ് ഇവയുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ആ വാക്യത്തിന് ഔധുനിക പണ്ഡിതൻ ഒരു വിചിത്രമായ വ്യാഖ്യാനം എഴുതിക്കൊണ്ടുനിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചകം ഇതാണ്: 'ഖുർആനെപ്പോലെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ വിജയകരമാക്കിത്തീർക്കാൻ പരമാപ്തമായ ഒരു ജീവിത പദ്ധതിയുടെ ഒരു ധ്യാനമെങ്കിലും എഴുതിക്കൊണ്ടുവരിക എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം. ഇത് ന്യൂസരിച്ചു ഖുർആൻ കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം 'ഒരു ജീവിത പദ്ധതി'യും, ഒരു സൂറത്തുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം അതിന്റെ 'ഔദ്യായ' വ്യവസ്ഥിതിക്കുമാണ്. ഇതിന് തെളിവായി സൂറത്തുൽ ഖസാസിലെ 49-ാം വചനവും സൂത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ വചനത്തിന്റെ സന്ദർഭവും വിഷയവ്യവസ്ഥകളിൽ വേറൊരുതന്നെയാണ്. മൂസാ (അ) നബിക്കു നൽകപ്പെട്ടതുപോലെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് നബി (സ)ക്ക് നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്ന് ആക്ഷേപിക്കുകയും അത് സമയത്ത് മൂസാ (അ) നബിയിലും, നബി(സ) യിലും അവിശ്വാസികളുകയും ചെയ്തവരെ അഭിമുഖീകരിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതാണ് ആ വചനം. അതിലെ വാചകം ഇതാണ്: قل أنزلنا من عندنا هدىً لهم آياتنا (സാരം: പറയുക: എന്നാൽ, ആ രണ്ടിനേക്കാളും - രണ്ടു നബിമാരും കൊണ്ടുവന്നതിനേക്കാളും - മാർഗ്ഗദർശകമായുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവിൻ, അതിനെ പിൻപറ്റിക്കൊള്ളാം....) രണ്ടും രണ്ട് വിഷയമാണെന്ന് പ്രഥമ ദൃഷ്ടാന്തമെന്ന വ്യക്തമാണല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ, ഈ വളച്ചുതിരിച്ച വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ളതെന്താണെന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നതിനാണ്: ഖുർആൻ ഓപ്പറാ സാഹിത്യം, അത്വത്തിൽ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ ഉന്നത നിലവാരത്തിലുള്ളതാണെങ്കിലും, എല്ലാ കാലത്തേക്കും അതിന്റെ ആ ഉന്നതസ്ഥാനം സ്ഥായികമല്ല. ഓപ്പറാസാഹിത്യത്തിൽ അതുപോലെയോ, അതിനേക്കാൾ കവിഞ്ഞ നിലയിലോ ഉള്ള ഗ്രന്ഥം മനുഷ്യരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതിന് വിരോധമില്ല; സാഹിത്യശാസ്ത്രം അന്നത്തെക്കാൾ വളരെ പുരോഗമിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നൊക്കെയുള്ള ചില പുതിയ വാദക്കാർ ഇന്നത്തെ ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരിലുണ്ട്. ആ വാദമായിരിക്കാം ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ളതെന്ന് തോന്നുന്നു.

ഖുർആൻ തുല്യമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമില്ലെങ്കിൽ അതിലെ അദ്യായംപോലെ ഒരു ധ്യാനമെങ്കിലും കൊണ്ടുവരാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന ബോധ്യമായിട്ടു പിന്നെയും അതിൽ വിശ്വാസിക്കാത്തപക്ഷം, അത് മർക്കട മുഷ്കിയും അഹങ്കാരവും മാത്രമാണെന്ന് സ്വപക്ഷമാണല്ലോ. അത്കൊണ്ടാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം നരകത്തെ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളണമെന്നും, അതിൽ കത്തിക്കപ്പെടുന്ന ഇനം മനുഷ്യരും, കല്ലുകളുമാണെന്നും, അത് ഇത്തരം അവിശ്വാസി ഇനംക്ക് വേണ്ടി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നൊക്കെ അവരെ വളരെ ശക്തിയായി അടീത് ചെയ്യുന്നത്. നരകത്തിലെ ഇനം മനുഷ്യരാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം അവിശ്വാസികളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ കല്ലു (الحجارة) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം എന്താണ്? വേഗത്തിൽ ആളിക്കത്തുന്നതും, അസഹ്യമായ നാദമുണ്ടാകുന്നതുമായ നരകത്തിലെ ഒരുതരം ഗന്ധകക്കല്ലുകളാണെന്നു ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ), മുജാഹിദ് (റ) മുതലായവരിൽനിന്നുള്ള വിശ്വാസവോദഗമമായ ചില റിവായത്തുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. വിഗ്രഹാരാധകന്മാർ ആരാധിച്ചു വരുന്ന കല്ലുകളാണെന്നും ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും ശരി, നരകാഗ്നിയുടെ കാഠിന്യവും ശിക്ഷയുടെ ഗൗരവവുമാണത് കുറിക്കുന്നത്. വിഗ്രഹങ്ങളാണെന്നു വരികിൽ, അവയുടെ ആരാധകരെ അപമാനിക്കൽകൂടി അത്കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വിഗ്രഹങ്ങളാണെന്നു വരികിൽ, നരകാഗ്നിയും നരകാഗ്നി എത്രയോ മടങ്ങ് ശക്തം. നമുക്ക് പരിചയമുള്ള അഗ്നിയും നരകാഗ്നിയും ഒരുപോലെയാണെന്നും, നരകാഗ്നി എത്രയോ മടങ്ങ് ശക്തം. നമുക്ക് പരിചയമുള്ള അഗ്നിയും നരകാഗ്നിയുമാണെന്നും ഖുർആനിൽ നിന്നും നബി വചനങ്ങളിൽ നിന്നും അറിയപ്പെട്ട കൃത്യമായി ഒരു പ്രത്യേക തരം അഗ്നിയുമാണെന്നും ഖുർആനിൽ നിന്നും നബി വചനങ്ങളിൽ നിന്നും അറിയപ്പെട്ടതാണ്.

നരകത്തെപ്പറ്റി അത് അവിശ്വാസികൾക്ക് വേണ്ടി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (يُؤْتِيهِمُ الْحَيَاةَ) എന്നു ഇവിടെയും, ആ ലുഹുറാൻ 131ലും പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, നരകം നേരത്തെതന്നെ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. പല ഹദീസുകളിൽ നിന്നും ഇത് കൂടുതൽ ദൃഢപ്പെടുക

അത് എന്നീ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കപ്പെടും. എല്ലാം സന്തോഷകരണം നേർത്തിരിക്കുന്നതാണ്. ഇവിടെ അത് "സന്തോഷം, ശാന്തികരവും പ്രകൃതിപരവും സ്വഭാവ പരവും സൗന്ദര്യപരവുമായ എല്ലാത്തരം വൈകല്യങ്ങളിൽ നിന്നും മാ അതിന്" അവസ്ഥാനന്ദം കൈമാറാൻ നേരിടുകയില്ല-എന്നത്രെ അവരതിൽ നിത്യവാസികളുമാണ് (وَمِنْ أَهْلِ الدِّارِ) എന്ന പദം പരഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'സ്വർഗ്ഗക്കാർ സ്വർഗ്ഗത്തിലും നരകക്കാർ നരകത്തിലും പ്രവേശിക്കും. പിന്നീട് ഒരാം എല്ലാവരും അതിൽ നിത്യവാസികളായിരിക്കും'.

(26) നിശ്ചയമായും, ഏതൊന്നിനെയും ഉപയോഗിക്കാൻ (അറിയാൻ) ആവുന്നതല്ല ലഭിക്കുകയില്ല; -(അതു) ഒരു കൊതുവാകട്ടെ, അതിന്റെ മീതെയുള്ളതാവട്ടെ. എന്നാൽ, വിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ, അതു തങ്ങളുടെ രബ്ബികൾ നിന്നുള്ള യഥാർത്ഥമാണെന്നു അവർക്കറിയുന്നതാണ്. അവിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ, അവർ പറയും: 'ഇതുകൊണ്ട് ഏതൊരു ഉപയോഗം? അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്?!' (അതെ,) അതുകൊണ്ട് അവൻ വളരെ ആളുകളെ വഴിപിഴവിലാക്കുന്നു; അതുകൊണ്ട് വളരെ ആളുകളെ അവൻ നേർവഴിയിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

(അനുസരണമില്ലാത്ത) തോന്നിയവാസികളെയല്ലാതെ അതുകൊണ്ട് അവൻ വഴി പിഴവിലാക്കുകയില്ലതാനും.

27. അതായത്, യാതൊരു കൂട്ടരെയും (യല്ലാതെ): അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തരവ് (അഥവാ അവനോടുള്ള കരാർ) ഉറപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം അതിനെ അവർ ലംഘിക്കുന്നു; ചേർക്കപ്പെടുവാൻ അല്ലാഹു കൽപിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ അവർ മുറിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു; ഭൂമിയിൽ അവർ നാശമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (ഇവരെ മാത്രമേ വഴിപിഴവിലാക്കുകയുള്ളൂ) അക്കൂട്ടർ തന്നെയാണ് നഷ്ടക്കാർ.

٢٦- إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةٌ فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ ۚ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا ۖ يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا ۖ وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا ۚ

وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ۝

٢٧- الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ۝

(26) ٢٦ നിശ്ചയമായും അവൻ ലഭിക്കുകയില്ല ആക്കുവാൻ, വിവരിക്കുന്നതിന് ٢٦ ഏതൊരു (ഏതൊരു) ഉപയോഗം ٢٦ ഒരു കൊതുവിനെ(യാവട്ടെ) ٢٦ അതിനു മീതെയുള്ളതിനെ (യാവട്ടെ) ٢٦ എന്നാലപ്പോൾ ٢٦ വിശ്വസിച്ചവർ ٢٦ അവർ അറിയും ٢٦ അത് യഥാർത്ഥം ആണെന്ന് ٢٦ അവരുടെ രബ്ബികൾ നിന്ന് ٢٦ എന്നാൽ യാതൊരു കൂട്ടരായട്ടെ ٢٦ അവർ അവിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു ٢٦ അവർ പറയും. ٢٦ ഏതൊന്നാണ് ٢٦ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചത് ٢٦ ഇതുകൊണ്ട് ٢٦ ഉപയോഗിച്ച് ٢٦ അതുകൊണ്ട് വഴി പിഴവിലാക്കുന്നു ٢٦ പലരെയും ٢٦ അതുകൊണ്ട് നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുന്നു ٢٦ പലരെയും ٢٦ അതുകൊണ്ട് വഴി പിഴവിലാക്കുകയില്ലതാനും. ٢٦ തോന്നിയവാസികളെ അല്ലാതെ, ٢٦ അതുകൊണ്ട് വഴി പിഴവിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ٢٦ അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തരവ്, (27) ٢٧ (അതായത്) യാതൊരു കൂട്ടർ ٢٧ അവർ ലംഘിക്കും ٢٧ അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തരവ്, കല്ലന, കരാർ ٢٧ ശേഷമായി ٢٧ അതിനെ ഉറപ്പിച്ചതിന്റെ ٢٧ അവർ മുറിക്കുകയും ചെയ്യും കല്ലന, കരാർ ٢٧ അല്ലാഹു ٢٧ അതിനെപ്പറ്റി ٢٧ അതുചേർക്കപ്പെടുവാൻ ٢٧ അവർ നാശമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും ٢٧ ഭൂമിയിൽ (നാട്ടിൽ) ٢٧ അക്കൂട്ടർ ٢٧ അവർതന്നെ (യാണ്) ٢٧ നഷ്ടക്കാർ.

കപട വിശ്വാസികളെപ്പറ്റി തീന്ദിന്റെയും മഴയുടെയും ഉപമകൾ മുസ് വിവരിച്ചുവല്ലോ. അത്പോലെ, ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈച്ച, എട്ടുകാലി മുതലായവയെയും ഖുർആനിൽ ഉപമകളാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അനസ്സിന് നിരക്കാത്തതാണ് ഇതൊക്കെയെന്ന് കപടവിശ്വാസികൾ ആരോപിച്ചിരുന്നു. അതിന് മറുപടിയാണ് ഈ വചനങ്ങളിലുള്ളത്. ഉപമയിലും, ഉദാഹരണത്തിലും അടങ്ങിയ തത്വങ്ങളും സാദൃശ്യബന്ധങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കലാണല്ലോ അവകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. ഉപമയായി എടുത്ത് കാട്ടിയ വസ്തുവിന്റെ ചെറുപ്പ വലിപ്പത്തിനോ, സ്ഥാനപദവികൾക്കോ അതിൽ പ്രസക്തിയില്ല. ഒരു കൊതുടിനെപ്പോലെ നിസ്സാരമായ വല്ല വസ്തുവിനെയോ, അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായ മറ്റു വല്ല വസ്തുവിനെയോ ഉപമയായി എടുക്കുന്നതിൽ അല്ലാഹുവിന് ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം അതാണ്. സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഉപമയാക്കപ്പെട്ട വസ്തുവെപ്പറ്റി ആരായാതെ ആ ഉപമയിലടങ്ങിയ തത്വം അന്വർത്ഥമാക്കിയും കരസ്ഥമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക. നേരെമറിച്ചു അവിശ്വാസികൾ 'ഇതൊരു ഉപമയാണ്', ഇതുകൊണ്ടെന്താണുദ്ദേശ്യം? എന്നൊക്കെ പരിഹസിച്ചു തൃപ്തി അടയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവരോടുള്ള പ്രതിഷേധവും താക്കീതമാണ് 'إِنَّ هَٰذَا صَوْرَةٌ لَّيْسَ بِهَا حَقٌّ' (അത്മൂലം പലതെയും അവൻ വഴിപിഴവിലാക്കുകയും പലതെയും നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു) എന്ന വാക്യം.

അതായത്, കപടവിശ്വാസികളും സത്യനിഷേധികളുമായുള്ളവർക്ക് അവരുടെ ദുർമാർഗ്ഗവും നിഷേധവും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും, സത്യവിശ്വാസികളുമായുള്ളവർക്ക് അവരുടെ സർമാർഗ്ഗവും വിശ്വാസവും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും അത് കാരണമായിത്തീരുന്നു. ഈ രണ്ടിൽ ഏതിലാണ് തങ്ങൾ ഉൾപ്പെടേണ്ടതെന്ന് അവർ ആലോചിക്കാൻ എന്നാണിതിലുള്ള സൂചന. ഒരു ന്യായമായ മാനദണ്ഡമൊന്നും കൂടാതെ ഏതെങ്കിലും കൃത്യ ആളുകളെ അല്ലാഹു നേർമാർഗ്ഗത്തിലും, വേറെ കൃത്യ ആളുകളെ ദുർമാർഗ്ഗത്തിലും ആക്കുന്നല്ല ആ വാക്യത്തിന്റെ താൽപര്യമെന്നും, രാജിനും മേ മാനദണ്ഡം അവൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും തൊട്ട വാക്യത്തിൽ തന്നെ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെ. 'إِنَّ هَٰذَا صَوْرَةٌ لَّيْسَ بِهَا حَقٌّ' (തോന്നിയവാനിടകളെയല്ലാതെ അത്മൂലം അവൻ വഴിപിഴവിലാക്കുകയില്ല) തദ്യോരം നേർവഴിയിലാക്കുന്നത് ആക്കുകയായിരിക്കുമെന്ന് പിന്നെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

'ഇമാർതുമ മാർഗ്ഗം വീട്ട്' തെറ്റിപ്പൊകൽ, കൽപന ധിക്കാരികൾ, തോന്നിയവാനും, തൊട്ടിതും, ദുർന്നാപ്പ് എന്നൊക്കെ അർത്ഥങ്ങളുള്ള 'إِنْ' (ഫിസ്)ന്റെ കർത്തൃനാമാണ് 'إِنْ' (ഫാസിഖ്). 'ഇമാർതുമ' നോക്കുവാനും വിശ്വാസികളിലും അവിശ്വാസികളിലും കപടവിശ്വാസികളിലും ഫാസിഖുകൾ ഉണ്ടാവും. ഏറ്റവുമെപ്പറ്റിച്ചും ഖുർആനിൽ അത് ഉപയോഗിച്ച് കാണാവുന്നതുമാണ്. മതശാസ്ത്രകൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് മതത്തിന്റെ അച്ചടക്കം പാലിക്കാത്തവരെപ്പറ്റിയാണ് പൊതുവിൽ അതിന്റെ ഉപയോഗം. ഇവിടെ 'إِنْ' (ഫിസ്) (അതുകൊണ്ട് തോന്നിയവാനിടകളെയല്ലാതെ വഴിപിഴവിലാക്കുകയില്ല) എന്ന് പറഞ്ഞത് അവിശ്വാസികളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് വക്കുവാനാണ് സാധ്യത. 270. വചനത്തിൽ അവരുടെ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ വിവരിച്ചശേഷം 'അവർ തന്നെയാണ് നേർക്കാരെ' എന്നും, അതേ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുള്ളവരെപ്പറ്റി (സൂറത്തു-റഅ്ദു, 25ൽ) 'إِنَّ هَٰذَا صَوْرَةٌ لَّيْسَ بِهَا حَقٌّ' (അത്മൂലം തന്നെയാണ് ശാപം. അവർക്ക് തന്നെയാണ് ചീത്ത ഭവനവും) എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഇത് നസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. തോന്നിയവാനിടകളുടെ മൂന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ് അല്ലാഹു വിവരിച്ചത്: (1) അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തരവ് - അഥവാ അവനോടുള്ള കരാർ - ലംഘിക്കൽ. (2) ചേർക്കുവാൻ കൽപിക്കപ്പെട്ട വസ്തുവിടക്കൽ. (3) ദൂഷിയിൽ നശിക്കുവാൻ.

'إِنْ' (അഫ്ദ്യ) എന്ന പദത്തിനാണ് 'ഉത്തരവ്' എന്ന് അർത്ഥം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സന്ദർഭവും, തൊട്ട് ത്കുന്ന അവയുടേതല്ല സാദാരണവും അനുസരിച്ച് അതിന് പല അർത്ഥങ്ങളും വരാം. 'ഉത്തരവ്, കരാർ, കസ്യ', 'ആജ്ഞ, ഉത്തരവ്, കൽപന, പ്രതിജ്ഞ, പരിപാലം, ഉത്തരവാദം, കരാർ' എന്നും മറ്റും സാമാന്യമായി അർത്ഥം, അല്ലാഹു ഉത്തരവിട്ടതും, നിറവേറ്റുവാൻ മനുഷ്യൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാതെ കാര്യം എന്നാണിവിടെ ഉദ്ദേശ്യം. 'ഇമാർതുമ' പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തരവ് (ഫിസ്) രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ട്: (1) മനുഷ്യരിൽ അല്ലാഹു നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വാസബുദ്ധിയും പ്രകൃതിദുഷ്ടതയെയും കൃത്യമായുള്ള ഉത്തരവ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അസംതീതം, ഏകത്വം, ആരാധ്യത മുതലായവ ഗ്രഹിക്കുവാനും അംഗീകരിക്കുവാനും മനുഷ്യൻ ഇതുവരെ സാധ്യം ബാധ്യസ്ഥനാകുന്നു. ഈ ബാധ്യസ്ഥനാകുവാൻ, മനുഷ്യൻ അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തരവ് ലിച്ചവനും അവനോടുള്ള കടമ ലംഘിച്ചവനുമായി. ഏറ്റവുമെ അവിശ്വാസികളും ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഉത്തരവ് ലംഘിച്ചവർ തന്നെ. (2) പ്രവചകൻമാർ, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അസാധാരണ ദുഷ്ടതയോടെ എന്നിവയായുള്ള ഉത്തരവ്. വേദകേരളിലുള്ള അവിശ്വാസികളും കപടവിശ്വാസികളും ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഉത്തരവ് ലിച്ചവരാകുന്നു. കപട വിശ്വാസികൾ ആദ്യം ഇസ്ലാമിന്റെ കൃത്യമായും ഏകവ്യക്തിത്വത്തോടുകൂടി തിരിച്ചും, മതശാസ്ത്രവും തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുവെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്.

الفرج : 1

മ. നൽകുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് പറയുവാൻ ന്യായമുണ്ടോ? ശുഭ് യശസ്വതയിൽ നിന്ന് ജീവിതം നൽകിയവന് അദ്ദേഹം ശസ്വതയിൽ നിന്ന് പിന്നെ ജീവിപ്പിക്കുവാനുണ്ടോ വല്ല പ്രയാസവും? ഇതല്ല, ആദ്യത്തെതിനേക്കാൾ എളുപ്പമാണ്? (عمران : ٤٠ - مريم : ٢٨) എന്നാൽ, ഈ രണ്ടാമത്തെ ജീവിതത്തോടുകൂടി എല്ലാം അവസാനിക്കുമോ? ഇല്ല. കഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തിൽ പൊതുവെപ്പോലെയോ നൽകിത്തന്നതോടുകൂടി കണക്കാക്കുന്നതിന് ലാഭനഷ്ടങ്ങൾ വീതിച്ചുകൊടുക്കപ്പെടുമ്പോൾ, അസംതീതത്തിന് തുടക്കം നൽകിയ അതേ കർത്താവായ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് മടക്കം മനുഷ്യൻ കൈപ്പറ്റുകയും ചെയ്യും. 39 : الاعراف - مريم : ٢٨ നിങ്ങളെ അവൻ ആദ്യമായുണ്ടാക്കിയതുപോലെ നിങ്ങൾ വീണ്ടും കണ്ടുവന്നതാണ്)

29. അവനത്രെ, നിങ്ങൾക്ക് ഭൂമിയിലുള്ളത് മുഴുവനും സൃഷ്ടിച്ചു തന്നവൻ. പിന്നെ, അവൻ ആകാശത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞ് അവയെ എഴുത്ത് ആകാശങ്ങളാക്കി ശരിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

അവൻ എല്ലാ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും അറിയുന്നവനുമായവനും.

٢٩- هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ

وَ هُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

(29) അവൻ ശ്രീ യാതൊരുവനാണ് മഹാ സൃഷ്ടിച്ചു നീ നിങ്ങൾക്കു മഹാ ഭൂമിയിലുള്ളത് മുഴുവനും പിന്നെ അവൻ ശരിക്കുന്ന (തിരിഞ്ഞു) ആകാശത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞ് എന്നിട്ടു അവയെ ശരിപ്പെടുത്തി എഴുതിട്ടു ആകാശങ്ങൾ അവൻ എല്ലാ കാര്യത്തെ (വസ്തുവെ)പ്പറ്റിയും അറിയുന്നവനാകുന്നു.

മൂന്നു വാക്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ വചനത്തിൽ ഒന്നാമതായി അല്ലാഹു മനുഷ്യന് നൽകിയിട്ടുള്ള കണക്കറെ അനുഗ്രഹങ്ങളെയും, രണ്ടാമതായി അവന്റെ അപാരമായ കഴിവിനെയും, മൂന്നാമതായി അവന്റെ സർവ്വജ്ഞാനത്തെയും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഭൂമിയിൽ നിലവിലുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാം മനുഷ്യന് വേണ്ടി-മനുഷ്യൻ അതിൽവാസം തുടങ്ങും മുറയ്ക്കുന്ന- അല്ലാഹു തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ, ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ ഒരു കൂട്ടർക്കല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു കൂട്ടർക്ക്, ഒരു തുറയിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തുറയിൽ മനുഷ്യന് ഉപകാരപ്പെടാത്ത ഒരു വസ്തുവും ഈ ഭൂലോകത്തില്ല എന്നാണതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത്. ഈ അടുത്ത നാളുകൾവരെയും ആവശ്യം തോന്നിയിരുന്നില്ലാത്ത ചിലപ്പോൾ ഉപദ്രവകരം മാത്രമാണെന്ന് കരുതിവരായ-എത്രയെത്ര വസ്തുക്കൾ ഇന്ന് മനുഷ്യന് അത്യാവശ്യവസ്തുക്കളായി മാറിയിരിക്കുന്നു! ജനവർദ്ധനവ്, ജീവിതരീതിയിലുള്ള മാറ്റം, ശാസ്ത്രീയ പുരോഗതി, തുടർന്നുള്ള പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങൾ, ആകസ്മികമായ ചില അനുഭവങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ മുള്ള കാരണങ്ങളാൽ മനുഷ്യാവശ്യങ്ങളും ഉപയോഗങ്ങളും കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും പ്രമേയ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുകിടക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഭൂമിയിലുള്ളത് മുഴുവനും നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു (خلقكم ما في الأرض جميعا) എന്ന വാക്യം എത്ര അർത്ഥഗർഭമാണെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുക! മനുഷ്യസൃഷ്ടിക്കു അല്ലാഹു നൽകിയ മഹത്തായ സമ്മാനത്തിലേക്ക് ഈ വാക്യം സൂചന നൽകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി അടുത്തവചനം മുതൽ കൂടുതൽ വിവരം വാഗ്ദാനമുണ്ട്.

ഭൂമിയിലുള്ളതെല്ലാം മനുഷ്യന് വേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന പരാമർശം താൽപര്യം ഏതൊരു വസ്തുവും ഏതൊരവകാശം അവയുടെ ഉപയോഗപ്രദത നിരൂപയ്ക്കുക കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നില്ല. മനുഷ്യ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവെയുള്ള നൽകേണ്ടവണിയാണ് അവസൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നാകുന്നു. ഏതു വസ്തുവും യാതൊരുവസ്തുവിനെയും നിയന്ത്രിക്കുവാനും കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും കൈകാര്യം ചെയ്യാനനുവദിക്കുന്ന പരമം. ഐക്യകാലങ്ങളാകുന്ന ഐക്യത്തോടുകൂടിയും ആർക്കും ഉൾപ്പെടുത്തിയാവുന്നതാണ്. അത് കൊണ്ട് തന്നെയാണ് വസ്തുക്കൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ ഏതാനും ചില ഉപാധികളും പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടതോടെ മാത്രമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

പിന്നെ അവൻ ആകാശത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞ് അവയെ ഏകാകാശങ്ങളാക്കി ശരിപ്പെടുത്തി (لَمْ اسْرِ إِلَى السَّمَاءِ) എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന് ഭൂമിയിലെ വിഭവങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച ശേഷമാണ് ആകാശം സൃഷ്ടിച്ചതെന്നാണ് പ്രത്യേകിച്ച് ക്ഷത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുക. പക്ഷേ, സൂറത്തു-നാസിആത്തിൽ ആകാശത്തെ നിർമ്മിച്ചുശരിപ്പെടുത്തിയ വിവരം പ്രസ്താവിച്ച ശേഷം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്: وَالْأَرْضَ يَدَّ كِلَافًا (ഭൂമിയെത്താനിനു ശേഷം അവൻ പരത്തുകയും ചെയ്തു-79:30) അതിനാൽ ഇവിടെ (പിന്നെ) എന്ന അവ്യയം കാലക്രമത്തെ കുറിക്കുവാനുള്ള മുൻപുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പൊതുവില്പുള്ള അഭിപ്രായം. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) ആകാശഭൂമികളുടെ സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ച അൽപം വിശദമായ ഒരു വിവരണം സൂറ: ഹാമി:സഖാ 10-12 വചനങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

ആകാശത്തോളം ഏഴെണ്ണമാണ് (سَبْعَ سَوَاتٍ) എന്ന മുൻപുള്ളിൽ എടുത്ത സഫലങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക വലിയ ശാസ്ത്രത്തിന് ഏഴു ആകാശങ്ങളെ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ട് മുൻപുള്ളിൽ സൃഷ്ടമായ വാക്കുകളിൽ ആവർത്തിച്ചുപറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ പ്രസ്താവനയെ-ചിലർചെയ്യാനുള്ളതുപോലെ-അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൂടാത്തതാകുന്നു. അവയുടെ സ്രഷ്ടാവു അവ ഏഴെണ്ണമാണെന്നു ആവർത്തിച്ചു പറയുമ്പോൾ, അതിനപ്പുറം കടന്നു വല്ലതും പറയുവാൻ ആർക്കും അവകാശവും അർഹതയുമില്ല. ശാസ്ത്രീയ നിഗമനങ്ങളാകട്ടെ, കാനിമറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, നൂറു ശതമാനവും ശരിയെന്നു ഒരു കാലത്ത് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ട ഒരു സിദ്ധാന്തം പിന്നാലു കാലത്ത് നൂറുശതമാനം തെറ്റാണെന്നു അതേ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർതന്നെ വിധികൽപ്പിക്കുമാറു മാറങ്ങളാൽ വിധേയമായതാകുന്നു. എന്നാൽ, ഏഴിൽ ഓരോന്നിന്റെയും സ്വഭാവം, പ്രത്യേകത, അത്യന്തി മുതലായവയെക്കുറിച്ചൊന്നും നമുക്ക് വീഡിപറയുക സാധ്യമല്ല. അല്ലാഹു തുറന്നഭാഷയിൽ പറഞ്ഞത് അപ്പടി വിശ്വസിക്കുക. അതിനപ്പുറമുള്ളതിന്റെ വിവരം അവനറിയാമെന്നു വെച്ചു വിട്ടേക്കുക ഇതേ നമുക്കു നിവൃത്തിയുള്ളൂ. സൂറ: മുഅ്മിനൂൻ 17ന്റെയും, സൂ: ത്വഹാഖ് 12ന്റെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഈ വിഷയകമായി അൽപം വിശദീകരണവും കൂടിക്കാണാം.

ആകാശഭൂമികളെയും, അവയിലെ സകലവസ്തുക്കളെയും അതിസമർത്ഥമായ രീതിയിൽ സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കി വ്യവസ്ഥാപിതവും യുക്തവുമായ രീതിയിൽ നിയന്ത്രിച്ചു പരിപാലിച്ചു പോരുന്ന അല്ലാഹു കൃത-വർത്തമാന-മാവികാലവ്യത്യാസമെന്നു സർവ്വ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ചെറുപ്പവലിപ്പ വ്യത്യാസമെന്നു സകലവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചും അറിയുന്ന സർവ്വജ്ഞൻ തന്നെ. (وَمَنْ يَكُنْ بِشَيْءٍ عَالِمًا)

വിഭാഗം-4

30. നിന്റെ റബ്ബ് മലക്കുകളോടു പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (മാർക്കുക) 'ഞാൻ ഭൂമിയിൽ ഒരു 'ഖലീഫ്'യെ ഏർപ്പെടുത്തു (വാൻപോകു)ന്നു'വെന്നും അവർ പറഞ്ഞു, 'അതിൽ നാശമുണ്ടാക്കുകയും, രക്തം ചിന്തുകയും ചെയ്യുന്നവരെ നീ അതിൽ ഏർപ്പെടുത്തുകയോ? ഞങ്ങൾ നിന്നെ സ്തുതിച്ചു കൊണ്ടു 'തസ്ബീഹ്' (സ്തോത്രകീർത്തനം) ചെയ്യുകയും, നിനക്ക് 'തഖ്ദീസ' (നിന്റെ പരിശുദ്ധിയെ വാഴ്ത്തൽ) ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവല്ലോ.' അവൻ പറഞ്ഞു 'നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തത് എനിക്കറിയാം.'

3- وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

(30) 30 പറഞ്ഞ സന്ദർഭം 30 നിന്റെ റബ്ബ്, രക്തംചിതാവ് 30 മലക്കുകളോടു 30 നിശ്ചയമായും ഞാൻ 30 ആക്കുന്നു(ഉണ്ടാക്കുന്ന)വനാണ് 30 ഭൂമിയിൽ 30 ഒരു ഖലീഫ്: നിശ്ചയമായും ഞാൻ 30 ആക്കുന്നു(ഉണ്ടാക്കുന്ന)വനാണ് 30 അതിൽ 30 പിൻഗാമി, പ്രതിനിധി, അനന്തരഗാമിയെ 30 അവർ പറഞ്ഞു 30 നീ ആക്കുകയോ 30 അതിൽ 30 ചിന്തുകയും ചെയ്യുന്ന 30 രക്തങ്ങളെ 30 ഞങ്ങൾ നാശമുണ്ടാക്കുന്നവരെ 30 അതിൽ 30 ചിന്തുകയും ചെയ്യുന്ന 30 തസ്ബീഹ് ചെയ്യുന്നു, സ്തോത്ര കീർത്തനം നടത്തുന്നു. 30 നിന്നെ 30 തഖ്ദീസ ചെയ്യുന്നു, സ്തുതിയോടെ 30 ഞങ്ങൾ തഖ്ദീസും (പരിശുദ്ധി വാഴ്ത്തലും)ചെയ്തുകൊണ്ടു, സ്തുതിയോടെ 30 ഞങ്ങൾ നിശ്ചയമായും ഞാൻ അറിയും 30 നിങ്ങൾ 30 നിനക്ക് 30 അവൻ പറഞ്ഞു 30 നിശ്ചയമായും ഞാൻ അറിയും 30 നിങ്ങൾ അറിയാത്തത്

28-3. വചനത്തിൽ നിർദ്ദിഷ്ടവസ്തുക്കൾക്കുമേൽ മനുഷ്യൻ ജീവിതം നൽകിയതിനെയും, 29ൽ മനുഷ്യനു ലഭിച്ച ജീവിതത്തിന്റെ വിശദാംശം സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓർമ്മിപ്പിച്ച ശേഷം ഈ വചനത്തിൽ, മനുഷ്യൻ ജ്ഞാനനാട്യം ചുരുക്കത്തിൽ അവൻ അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഉന്നതസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. നബി (സ)യെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ ആശയം ആകെ അത്ഭുതകരമായത് 30: 35-36 (നിന്റെ ദൈവം പറഞ്ഞ സന്ദർഭം) എന്നാണ്. ഇതിലാണ് 30: 37 (ഇത് = സന്ദർഭം) എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് വിഷയം ആരംഭിക്കുന്ന പതിവ് ഖുർആനിൽ പലപ്പോഴും കാണാം. വിവരിക്കുന്ന വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഓർമ്മിക്കണമെന്നതിന്റെ അർത്ഥം. ഇവിടെ മനുഷ്യ സ്വത്വത്തിന്റെ ആരംഭം, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത, മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടിച്ചതിലടങ്ങിയ ചില യുക്തിരഹിത ആശയങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണല്ലോ.

ആശയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കങ്ങളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് 30: 37 (ഖലീഫ) എന്ന വാക്കിനെപ്പറ്റി അർത്ഥം കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. 30: 37 (ഖുദാ) - അഥവാ മുൻകാലം - എന്ന വാക്കിന്റെ വിപരീതാർത്ഥമായ 30: 38 (ഖലീഫ) എന്ന മൂലത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചതാണ് 30: 37 എന്ന പദം. നിലവിലുള്ളതിലും, ഖുർആൻ വ്യത്യസ്തമായ പ്രതിമങ്ങളിലും ഇതിന് നൽകിക്കാണുന്ന അർത്ഥം: 30: 37 (ഖുദാ) (മറ്റൊരാൾക്ക് പുറകിൽ വരുകയും അയാളുടെ സ്ഥാനത്ത് നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ) എന്നാകുന്നു. ചിലരുടെ വാക്കുകളിൽ അർത്ഥം അക്ഷരവ്യത്യാസം കൊണ്ട് കണ്ടെത്തുകയും ആശയത്തിൽ എളുപ്പവും യോജിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ബഹുവചന രൂപങ്ങളായ 30: 37 (ഖുദാ), 30: 38 (ഖലീഫ) എന്നീ പദങ്ങളും, ക്രിയാരൂപങ്ങളായ 30: 37 (ഖലീഫ) എന്ന പദങ്ങളും, മൂലധാരയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ചില പദങ്ങളും ഖുർആനിൽ അവിടവിടെയായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ കാണാവുന്നതാണ്.

എല്ലാവർക്കും സുപരിചിതമായ ഒരു വാക്കാണ് 30: 37 (ഖലീഫ). ഖലീഫത്തുള്ള ആർക്കാണ് 'ഖലീഫ' (30: 37) എന്ന പദം. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, ഇമാം റാഗിബ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖുർആൻ നിഘണ്ടുവിൽ 'ഖലീഫ' എന്ന വാക്കിന് പ്രത്യേകം അർത്ഥം കൊടുക്കാതെ 'ഖലീഫ' ന്നു മറ്റും അർത്ഥം പറഞ്ഞു കഴിയാമായിരിക്കുന്നതും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഇതാണ്: 30: 37 (ഖലീഫ) (ഖലീഫ) എന്നാൽ മറ്റൊരാൾക്ക് പകരം നില്ക്കുക എന്നാണ്. അതിൽ ആർക്കെങ്കിലും പകരം നില്ക്കുന്നവൻ അയാളുടെ അധികാരം നിമിത്തം, അല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ മരണം, നിമിത്തം, അല്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ കഴിവുകേടാകാത്തതും അല്ലെങ്കിൽ ഖലീഫ: യാക്കുബ്ബിന്റെ ആദ്യ ബഹുമാനിക്കുവാൻ വേണ്ടി. ഈ അവസാനത്തെ വിധത്തിലാണ് അല്ലാഹു അവന്റെ 'ഖലീഫ' ന്നെ - അവന്റെ മിത്രങ്ങളായ ആർക്കെങ്കിലും - ഭൂമിയിൽ ഖലീഫ: കളാക്കിയിരിക്കുന്നത്. തുടർകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ഉപരിയായ ചില ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ ഉദാഹരണമായി ഉപരിയായും ചെല്ലിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവനും, മരണവും, കഴിവുകേടും സംബന്ധമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് അവസാനത്തെ വിധത്തിലാണ് ഭൂമിയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ആർക്കെങ്കിലും അവൻ ഖലീഫയാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. വലിയ ഭാഷാധികാരി (30: 37) യെ ഉദ്ദേശിച്ചു 'ഖലീഫ' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇബ്നുനുജ്ജി (30) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ ഭാഷാധികാരി എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല അത്. ഒരു ഭാഷാധികാരിയുടെ ശേഷം അയാളുടെ സ്ഥാനത്ത് വന്ന് കാര്യം നടത്തുന്ന ആൾ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. എന്നി, ആ വാക്കിന് നേർക്കുവന്ന അർത്ഥം മത അർത്ഥമുണ്ടെന്നുവന്നാൽ തന്നെ ആ അർത്ഥം എല്ലാ ഇടങ്ങളിലും യോജിക്കുകയില്ലെന്നും.

മേൽ കണ്ടതുപോലെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും, 'ഖലീഫ' ന്നെയും 'ഖലീഫ' ന്നെയും സംബന്ധിച്ചു പല ചോദ്യങ്ങളെയും പ്രസ്താവനകളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ അവയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. (1) 'ഖലീഫ' എന്ന വാക്കിന് മലയാളത്തിൽ 'പിൻഗാമി, അനന്തഗാമി, പ്രതിനിധി' എന്നൊക്കെ ഭാഷാത്മക അർത്ഥം. (2) ആ പദത്തിൽ പ്രാതിനിധ്യത്തോടൊപ്പം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് 'പിൻഗാമി' ആകുന്നു. കാരണം, ആ മൂലാർത്ഥമുള്ള ഒരു ധാതുവിൽ നിന്നാണ് ആ വാക്ക് രൂപം കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. (3) അല്ലാഹു ആരാജകിയും ഖലീഫയാക്കി എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ആ ഖലീഫ സാധാരണ അർത്ഥത്തിൽ അവന്റെ പിൻഗാമിയോ, പ്രതിനിധിയോ ആയിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം, അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം - ഇമാം റാഗിബ് (30) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ - അർത്ഥത്തിലുള്ള അർത്ഥവും അവനുള്ളതാകുകയില്ല. അവന്റെ എന്തെങ്കിലും ഒരു അധികാരമോ, പ്രവൃത്തിയോ, ബാധ്യതയോ മറ്റൊരാൾക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയോ, എൽപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രശ്നവുമില്ല. (4) അപ്പോൾ, 'അല്ലാഹുവിന്റെ ഖലീഫ' എന്ന ആശയം ഉണ്ടായിട്ടും എവിടെയെങ്കിലും പ്രയോഗിച്ചു കണ്ടാൽ അത് അല്ലാഹു ഖലീഫത്തു സ്ഥാനം നൽകി വെക്കുന്നതിലും ആൾ എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ലാതെ - അല്ലാഹുവിന്റെ പിൻഗാമി എന്നോ പ്രതിനിധി എന്നോ ഉള്ള അർത്ഥത്തിൽ - ആയിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്നു സ്ഥിരീകരിക്കാം.

അഥാ (6) ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇബ്നു കഥീർ (6) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾക്കു ഊർധ്വരീക്കും. 'ഖലീഫ' എന്ന വാക്കിനു *من خلفه من* (മറ്റൊരാൾക്കു പുറകിൽ വരുകയും അയാളുടെ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആൾ) എന്നു അർത്ഥം നൽകുകയും, മേൽ ഉദ്യോഗിച്ച ഒന്നാമത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളെ അതിനു തെളിവായി ഉദ്യോഗിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു രാസീ (6) പറയുന്നു: 'ഖലീഫകൊണ്ടു മറ്റും ആരാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു അഭിപ്രായമുണ്ട്. (ഒന്ന്) അത് ആദം (അ) ആകുന്നുവെന്നാണ്. അദ്ദേഹം ഭൂമിയിൽ നാമകൂലാക്കുന്നവർ എന്നു പറഞ്ഞതു അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതികളെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും. (രണ്ട്) അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളാണെന്നാകുന്നു. ആദം (അ) നബിയാണുദ്ദേശ്യമെന്നു പറയുന്നവരിൽ അദ്ദേഹത്തു്റ്റരി ഖലീഫ എന്നു പറയുവാനുള്ള കാരണത്തിൽ രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ട്. (1) ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജിന്നു വർഗ്ഗത്തെ അല്ലാഹു നീക്കം ചെയ്തുകൊണ്ടു ആദമിനെ ഭൂമിയിൽ താമസിപ്പിച്ചതിനാൽ അദ്ദേഹം അവരുടെ ഖലീഫ (പുറകിൽ വന്ന ആൾ) ആയി. (2) അല്ലാഹുവിന്റെ ശാസനകൾക്കു വിധേയരായവർക്കിടയിൽ അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിനു പകരം വിധി കൽപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ഖലീഫ എന്നു പറഞ്ഞതാണ്. ഇബ്നു കഥീർ ഉദ്യോഗിച്ചത്, ഇബ്നു അബ്ബാസ്, സൂദീ(6) എന്നിവരിൽനിന്നു നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടതു ഇതാണ്. *بأمر الله تعالى خليفته في الأرض* (ദൈവത്തോടു നിന്നു നാം ഭൂമിയിൽ ഒരു ഖലീഫയാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നീ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ യഥാർത്ഥ പ്രകാരം വിധിക്കുക.) എന്ന ഖുർആൻ വചനം ഇതിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ, ആദമിന്റെ മക്കളാണ് ഖലീഫകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം എന്നു പറയുന്നവർ പറയുന്നത് അവരിൽ ചിലർ ചിലരുടെ പിറകിലായി വരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർക്ക് ഖലീഫ എന്നു പറഞ്ഞതു എന്നത്രെ. *جاء خلفه في الأرض* (നിങ്ങളെ ഭൂമിയിലെ ഖലീഫമാക്കാൻ 6: 165) എന്ന വചനം ഇതിനു ബലം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'ഖലീഫ (خليفة) എന്നവാക്കുകളെ, ഒരാൾക്കും, കൂടുതൽ ആൾക്കും, ആണിനും, പെണ്ണിനും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാകുന്നു' (من الرأى)

ഈ രണ്ടു മഹാൻകാര്യങ്ങൾ പ്രധാനപ്പെട്ട പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും പ്രസ്താവനകളും വിവരണങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ *جاء خلفه في الأرض* (അൻ ഭൂമിയിൽ ഒരു ഖലീഫയെ ഏർപ്പെടുത്തുന്നു.) എന്ന വാക്കിന് ഒന്നിലധികം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. എല്ലാറ്റിനും ഏറെക്കുറെ ന്യായീകരണങ്ങളും കാരണം. അവയിൽ ഇന്നതു മാത്രം ശരിയും, മറ്റൊറ്റും തെറ്റാകണമെന്നു ഖണ്ഡിച്ച് പറയത്തക്ക തെളിവുകളുമില്ല. കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായത് ഏതാണെന്നുള്ളതാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ആ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ സാമാന്യ രൂപം ഇങ്ങിനെ നേസ്സിലാക്കാം:-

(1) ഈ ഭൂമിയിലെ നിവാസികളായിരുന്ന മറ്റൊരു സമുദായത്തിന്റെ പിൻഗാമികളായിട്ടാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതാണ് 'ഖിലാഫത്തി'ന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ജിന്നു വർഗ്ഗമായിരുന്ന ആ പൂർണ്ണ സമുദായം അവർ ഭൂമിയിൽ അക്രമവും കൂഴപ്പവും ഉണ്ടാക്കിയതു നിമിത്തം അല്ലാഹു അവരെ നശിപ്പിക്കുകയും, ആട്ടിയോടിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതുതായി രംഗത്തു വരുന്ന മനുഷ്യ വർഗ്ഗവും അവരെപ്പോലെ അക്രമവും നാശവും ഉണ്ടാക്കിയെക്കുമെന്നു കരുതിയതുകൊണ്ടാണ് മലക്കുകൾ അതിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചത്. (2) ഒരു തലമുറയുടെ ശേഷം മറ്റൊരു തലമുറയായി ഭൂമിയിൽ മാറിമാറി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളായിട്ടാണു മനുഷ്യരെ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതാണു ഖിലാഫത്തു കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. ഈ രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായമാണു ഖുർആന്റെ വാക്യങ്ങളോടു കൂടുതൽ യോജിച്ചതായി കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഇബ്നു കഥീർ, ഇബ്നു കഥീർ (6) തുതലായ പ്രമുഖ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനക്കാർ ഇതിനു മുൻഗണന നൽകിയിരിക്കുന്നതും. 'ഖലീഫ' എന്ന വാക്കു-രാസീ (6) പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ- ആ വാക്കിന്റെ പ്രത്യേക ഘടനയനുസരിച്ചു ഏകവചനവും, ബഹുവചനവും, പൂർണ്ണവും, സ്ത്രീലിംഗവുമായിട്ടെല്ലാം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു വിശാധമില്ലതാനും. ഇതുപോലെ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന വാക്കുകൾ അറബി ഭാഷയിൽ വേറെയും സുലഭമത്രെ. കൂടാതെ, മനുഷ്യ പിതാവായ ആദം (അ) നെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പോകുന്ന അവസരത്തിലാണല്ലോ അല്ലാഹു മലക്കുകളോടു ഇതു പറഞ്ഞത്. ആ സന്ദർഭമനുസരിച്ചു ഏകവചന രൂപത്തിൽ ഖലീഫ എന്നു പറഞ്ഞാൽ തന്നെയും ഉദ്ദേശ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതികളായിരിക്കണമെന്നാണ്. ഗോത്രത്തിന്റെയോ വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ ആദ്യ പിതാവിന്റെ പേരുകൾ ഗോത്രത്തിനും വർഗ്ഗത്തിനും എന്നായി ഉപയോഗിക്കാൻ അറബിഭാഷയിൽ പതിവുതത്രെ.

(3) അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കുകക്കനുസരിച്ചു ഭൂമിയിൽ അവന്റെ സൃഷ്ടികൾക്കിടയിൽ വിധിയും നീതിയും നടത്തുവാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ഖലീഫയാണു-അഥവാ അവന്റെ പ്രതിനിധിയാണു-ആദം. (അ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതികളിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ നീതിയും സത്യവും പാലിച്ചു പോരുന്ന നല്ല ആളുകളും ഇതനുസരിച്ച് നാശമുണ്ടാക്കുകയും, രക്തം ചിത്തുകയും ചെയ്യുമെന്ന് പറഞ്ഞത് അങ്ങിനെയല്ലാത്തവരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും. ഭൂമിയിൽ നീതിയും നന്നെയും നടപ്പിലാക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിന് കഴിയാത്തതുകൊണ്ടല്ല ഈ പ്രാതിനിധ്യം നൽകുന്നതെന്ന് തീർച്ചയാണ്. രണ്ടു കാരണം അതിന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു. (ഒന്ന്) ദിവ്യ സന്ദേശം

ആ ആരാപണ. അബ്ദയമാണെന്നോ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. മനുഷ്യൻ എത്രതന്നെ ഉന്നതനും ഉത്തമനുമായിട്ടും അവനിൽ ഒരു മനുഷ്യവശവും കൂടി കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതാണിതിന് കാരണം. ഈ വാസ്തവം ഒന്നിലധികം സ്ഥലങ്ങളിൽ ഖുർആൻ ഉണർത്താറുണ്ടുതാനും. മനുഷ്യന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയുടെ അടിസ്ഥാനം അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:—

31. അവൻ (അല്ലാഹു) ആദമിനു പേരുകളെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചു. പിന്നെ, അവരെ (ആ പേരുകളുള്ള വസ്തുക്കളെ) മലക്കൾക്ക് കാണിച്ചിട്ട് അവൻ പറഞ്ഞു: 'ഇവരുടെ പേരുകളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ എന്നിക്കു വിവരം പറഞ്ഞു തരുവിൻ— നിങ്ങൾ സത്യം പറയുന്നവരാണെങ്കിൽ'

٢١- وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

32. അവർ പറഞ്ഞു: 'നീ മഹാപരിശുദ്ധൻ (നിനക്കു സ്തോത്രകീർത്തനം)! നീ ഞങ്ങൾക്കു പഠിപ്പിച്ചതല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കു യാതൊരു അറിവുമില്ല നിശ്ചയമായും, നീ തന്നെ സർവ്വജ്ഞനും അഗാധജ്ഞനുമായുള്ളവൻ.'

٢٢- قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

33. അവൻ (അല്ലാഹു) പറഞ്ഞു: 'ആദമേ, അവർക്കു ഇവരുടെ (ഈ വസ്തുക്കളുടെ) പേരുകളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു കൊടുക്കുക.' അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം അവർക്കു അവരുടെ പേരുകളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകൊടുത്തപ്പോൾ, അവൻ (അല്ലാഹു) പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളോട് ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, നിശ്ചയമായും ഞാൻ ആകാശഭൂമികളിലെ അദ്യശ്യം അറിയുമെന്ന്?! നിങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നതും, നിങ്ങൾ ഒളിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഞാൻ അറിയുന്നതാണ്'.

٢٣- قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ

(31) അവൻ പഠിപ്പിച്ചു ٢١ അവർക്കു പഠിപ്പിക്കാൻ പിന്നെ അവരെ കാണിച്ചു ٢٢ മലക്കൾക്ക്, ٢٣ എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു ٢٤ നിങ്ങൾ എന്നോട് പറയുവിൻ ٢٥ പേരുകളെപ്പറ്റി ٢٦ ഇവരുടെ ٢٧ നിങ്ങൾ ആകുന്നുവെങ്കിൽ ٢٨ സത്യം പറയുന്നവർ (32) ٢٩ അവർ പറഞ്ഞു ٣٠ നീ മഹാപരിശുദ്ധൻ, നിനക്കു സ്തോത്രകീർത്തനം. ٣١ അറിവേ ഇല്ല ٣٢ ഞങ്ങൾക്ക് ٣٣ യാതൊന്നല്ലാതെ ٣٤ നീ ഞങ്ങൾക്കു പഠിപ്പിച്ച ٣٥ നിശ്ചയമായും നീ തന്നെ ٣٦ സർവ്വജ്ഞൻ ٣٧ അഗാധജ്ഞൻ (33) ٣٨ അവൻ പറഞ്ഞു ٣٩ ആദമേ ٤٠ അവർക്കു നീ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുക ٤١ അവരുടെ പേരുകളെപ്പറ്റി ٤٢ അങ്ങനെ അദ്ദേഹം അവരോടു വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ ٤٣ അവരുടെ പേരുകളെപ്പറ്റി ٤٤ അവൻ പറഞ്ഞു ٤٥ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ ٤٦ നിങ്ങളോട് ٤٧ നിശ്ചയമായും ഞാൻ അറിയും (എന്ന്) ٤٨ അദ്യശ്യം ٤٩ ആകാശങ്ങളിലെ ٥٠ ഭൂമിയിലെയും ٥١ ഞാൻ അറിയുകയും ചെയ്യും ٥٢ നിങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നത് ٥٣ നിങ്ങൾ ആയിരുന്നതും ٥٤ നിങ്ങൾ ഒളിച്ചുവെക്കുന്നു.

ഭൂമിയിൽ ഒരു ഖലീഫയെ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ പോകുന്ന വിവരം അറിയിച്ചപ്പോൾ, അവർ പറഞ്ഞ മറുപടിയുടെ സൂചന മനുഷ്യർ ഭൂമിയിൽ നാശമുണ്ടാക്കുകയും രക്തം ചിന്തുകയും ചെയ്യുന്നവരാകുകൊണ്ട് അവർ ഖലീഫയാക്കപ്പെടുവാൻ അർഹരല്ലെന്നും, തങ്ങൾ 'തസ്ബീഹ്', തഖ്ദീസ്' മുതലായ ആരാധനാകർമ്മങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകുകൊണ്ട് തങ്ങൾ അതിനർഹരാണെന്നുമാണല്ലോ. ഈ ധാരണ തെറ്റാണെന്ന് അല്ലാഹു അവർക്ക് അനുഭവത്തിൽ കാണിച്ചു കൊടുത്തു. ആദം (അ) നബിക്ക് എല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും പേരുകൾ അവൻ പഠിപ്പിച്ചു കൊടുത്തു. അതിന് ശേഷം അവയെ മലക്കുകളെ കാണിച്ചുകൊണ്ട് അവയുടെ പേരുകൾ പറയുവാൻ അവരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർക്ക് അതിന് കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ കഴിവുകേട് സമ്മതിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ ഹൈന്ദവ വാഴ്ത്തിപ്പറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ചെയ്തത് ആദം (അ) നബിയോട് അവയുടെ

34. 'നിങ്ങൾ ആമിന് 'സുജൂദ്' ചെയ്യുവിൻ' എന്നു നാം മലക്കുകളോട് പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (ഓർക്കുക): എന്നിട്ട് അവർ 'സുജൂദ്' ചെയ്തു, ഇബ്ലീസ് ഒഴികെ; അവൻ വിസമ്മതിച്ചു; അഹംഭാവം നടിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ അവിശ്വാസി (അഥവാ സത്യനിഷേധി)കളിൽപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

٢٣- وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ٥

(34) 23:1 നാം പറഞ്ഞ സന്ദർഭം 23:1 മലക്കുകളോട് 23:1 സുജൂദ് ചെയ്യുവിൻ 23:1 ആമിന് 23:1 എന്നിട്ടവർ സുജൂദ് ചെയ്തു 23:1 ഇബ്ലീസ് ഒഴികെ 23:1 അവൻ വിസമ്മതിച്ചു 23:1 അവൻ അഹംഭാവം നടിക്കുകയും ചെയ്തു 23:1 അവൻ ആയിരുന്നു 23:1 അവിശ്വാസി (നിഷേധി)കളിൽപ്പെട്ട (വൻ)

ബഹുമാനവും താഴ്മയും കാണിക്കുക, കീഴൊതുക്കം പ്രകടിപ്പിക്കുക, തലകുനിക്കുക, കുനിയുക എന്നീ അറിഞ്ഞുള്ള അർത്ഥങ്ങളാണ് ഭാഷയിൽ (سُجَّدَ سുജൂദ്) നുള്ളത്. ഈ സാരങ്ങളെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതോടെ, ആരാധനയെന്ന നിലക്ക് മൂലം നിലത്തുവെച്ചു ചെയ്യുന്ന സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് അത് മതത്തിന്റെ സാങ്കേതിക ഭാഷയിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ശാരീരികമായ ആരാധനാകർമ്മങ്ങളിൽവെച്ചു മതത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം കൽപിക്കപ്പെടുന്നതും അതുതന്നെ. ഈ സുജൂദ് അല്ലാഹുവിനുമാത്രമേ ചെയ്തു കൂട്ടൂ എന്നുള്ളത് പരക്കെ എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടും അതുകൊണ്ട് ആദം (അ) നബിക്ക് മലക്കുകൾ ചെയ്ത സുജൂദിന്റെ വിവരണത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർ ഭിന്നമായ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. മറ്റേ അഭിപ്രായവും, അതിന്റെ ന്യായങ്ങളും, അവയെ സംബന്ധിച്ച വിമർശനങ്ങളും ചുരുക്കിയെങ്കിലും വിവരിക്കുന്നപക്ഷം, അത് കുറേ ദീർഘിച്ചുപോകും. യൂസൂഫ് (അ) നബിയുടെ മാതാപിതാക്കളും സഹോദരന്മാരും ഫലസ്തീനിൽ നിന്ന് ഈജിപ്തിൽ വന്നപ്പോൾ അവർ അദ്ദേഹത്തിനു സുജൂദ് ചെയ്തതായി സൂറ: യൂസൂഫ് 100-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തലകുനിച്ചും, ദേഹംകൊണ്ടു കുനിഞ്ഞും ഉപചാരം ചെയ്യുക അക്കാലത്തു പതിവായിരുന്നു, അതനുസരിച്ച് അവർ ചെയ്ത ഒരു ഉപചാരമായിരുന്നു അത്. അഥവാ ആരാധനയുടെ സുജൂദായിരുന്നില്ല, ഭാഷാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു സുജൂദായിരുന്നു. അതുപോലെ, ഭാഷാർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരുതരം സുജൂദായിരുന്നു മലക്കുകൾ ആദം (അ) നബിക്കു ചെയ്തതും എന്നത്രെ ഇവിടെ പറയുവാനുള്ളതിന്റെ ചുരുക്കം.

സുജൂദിന് ഇവിടെ നൽകപ്പെട്ട ഏത് വിശദീകരണം നോക്കിയാലും ഈ സുജൂദ് ആദം (അ) നബിക്ക് ആരാധനയായിരുന്നില്ലെന്ന് തീർച്ച തന്നെ. മുസ്ലീംകളിൽ ആരെങ്കിലും അങ്ങിനെ പറയുന്നുവെങ്കിൽ, -അവരുടെ അജ്ഞതയല്ലാത്തപക്ഷം- അതിന്റെ പിന്നിൽ എന്തെങ്കിലും ദുരുദ്ദേശം ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന പറയുവാനുള്ളൂ. 'ആമിന് സുജൂദ്' ചെയ്യാൻ കൽപിച്ചതിന്റെ വിവക്ഷ മനുഷ്യന്റെ ഹിതത്തിനു വഴങ്ങുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു എന്നാണെന്ന് ഒരു ആധുനിക വ്യാഖ്യാതാവ് എഴുതിക്കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റേതായ ചില ആശയാദർശങ്ങളിൽനിന്നു ഉടലെടുത്ത ഒരു പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനമെന്നല്ലാതെ, അതിൽ കവിഞ്ഞു റെടിസ്ഥാനവും അതിനില്ല. ഒരു സംഗതി ഇവിടെ ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മലക്കുകളോടാണ് ഈ കൽപന. അവരുടെ പ്രകൃതിയും, ആകൃതിയും, സ്വഭാവവുമെല്ലാം മനുഷ്യരിൽ നിന്നും എത്രയോ വ്യത്യസ്തമാണ്. ആ നിലക്ക് അവരുടെ സുജൂദിന്റെ സ്വഭാവത്തിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കേ സാധാവികമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ സുജൂദിന്റെ രൂപത്തെപ്പറ്റി അവരോട് യോജിച്ച ഒരു രൂപത്തിലായിരിക്കും അത് എന്ന നമുക്ക് കരുതുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ٢٤

മലക്കുകൾ മുഴുവനും അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന അനുസരിച്ച് ആമിന് സുജൂദ് ചെയ്തു. ഇബ്ലീസു മാത്രം ചെയ്തില്ല. അവൻ ഗർവ്വം കാണിക്കുകയും, ആദിജാത്യത്തിൽ അഹങ്കാരം കൊള്ളുകയുമാണ് ചെയ്തത്. തീയിനാൽ സൂഷ്കിക്കപ്പെട്ട ഞാൻ മണ്ണിനാൽ സൂഷ്കിക്കപ്പെട്ട ഇവന് സുജൂദ് ചെയ്കയോ? എന്നായിരുന്നു അവന്റെ ന്യായം. (7:12; 15:33; 17:61; 38:76) അപ്പോൾ, അഹംഭാവം എത്ര ചീത്ത! അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നബി (സ) പറഞ്ഞതും: 'ഒരു കടുക്ക്കുണിയേളം അഹംഭാവം ഹൃദയത്തിലുള്ളവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല' (മു.) ഇബ്ലീസിനെപ്പറ്റി 23:1 എന്നു പറഞ്ഞതിന് രണ്ടു തരത്തിൽ അർത്ഥസാധ്യതയുണ്ട്: 'അവൻ അവിശ്വാസികളിൽ പെട്ടവനായിത്തീർന്നു' എന്നും, 'അവൻ അവിശ്വാസികളിൽ പെട്ടവനായിരുന്നു' എന്നും. 1-ാമത്തെതനുസരിച്ച് സുജൂദിന്റെ കൽപന ധിക്കരിച്ചതു നിമിത്തം അവിശ്വാസിയായിത്തീർന്നുവെന്നും, 2-ാമത്തെ

തന്നുസരിച്ചു അവൻ ബാഹ്യത്തിൽ നല്ലവനാണെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവന്റെ പര്യവസാനം അവിശ്വാസിയായിട്ടായിരിക്കുമെന്നു് അല്ലാഹുവിന്നു് അറിയാമായിരുന്നുവെന്നും വ്യംഖ്യനും നൽകപ്പെടുന്നു. ഈ രണ്ടർത്ഥവും പരസ്പരം എതിരില്ലതാനും..

ഇബ്ലീസ് ജിന്നു വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവനാകുന്നു. (സൂ: അൽകഹ്ഫ്, 50) എന്നാലും സൃഷ്ടിന്റെ കൽപന അവനും ബാധകമായിരുന്നു. മലക്കുക്കൾക്കിടയിൽ അവരിലൊരാളെപ്പോലെ അവൻ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതുകൊണ്ടോ, അവനോട് പ്രത്യേകം കൽപനയുണ്ടായതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം അത്. അല്ലാഹുവിന്നറിയാം. ഏതായിരുന്നാലും ശരി, കൽപന അനുസരിക്കാതിരുന്നതിന്നു് കാരണം പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ആ കൽപന തന്നിക്ക് ബാധകമല്ലായിരുന്നുവെന്നു് അവൻ വാദിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ, മലക്കുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരത്തക്കവണ്ണം ഒരു നല്ല നിലപാടിലാണു് അതുവരെ ഇബ്ലീസ് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നു് അതിൽനിന്നു് വ്യക്തമാകുന്നു. ഗർവ്വം ധിക്കാരവുമാണു് കാലാകാല ശാപത്തിന്നും ശിക്ഷക്കും കാരണമായിത്തീർന്നത്. ഇമാം ഖുർത്താബുബീ (റ) പറഞ്ഞതുപോലെ, ഒരാം ബാഹ്യദൃഷ്ടിയിൽ ഏത്ര ഉന്നതമായ പദവിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു കണ്ടാലും ആ വ്യക്തിയുടെ യഥാർത്ഥ പര്യവസാനം എങ്ങിനെയായിരിക്കുമെന്നു് അതുകൊണ്ടു് തീട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു് സാധ്യമല്ല. ലൈം (റ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി പറയപ്പെടുന്നു: 'ഒരു മനുഷ്യൻ വെള്ളത്തിന്നു മീതെ നടക്കുകയും, വായുവിലൂടെ പറക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് നിങ്ങൾ കണ്ടാലും അയാളുടെ കാര്യം കിത്താബിനോടു് സുന്നത്തിനോടു് ഒത്തുനോക്കാതെ അയാളിൽ നിങ്ങൾ വഞ്ചിതരാവരുതു്'.

35. (ആദമിനോട്) നാം പറയുകയും ചെയ്തു: 'ആദമേ, നീയും, നീന്റെ ഇണ (ഭാര്യ)യും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ താമസിച്ചു കൊള്ളുക: അതിൽനിന്നു് നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിടത്തു നിന്നു സുഭിക്ഷമായി രണ്ടാളും ഭുജിച്ചുകൊള്ളുക. ഈ വൃക്ഷത്തെ നിങ്ങൾ സമീപിക്കുകയും അരുത്; എന്നാൽ, നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അക്രമികളിൽപെട്ടവരായിത്തീരും.'

36. എന്നിട്ടു് പിശാച് അവരെ അതിൽനിന്നു് വ്യതിചലിപ്പിച്ചു; അങ്ങനെ, അവർ രണ്ടാളും ഏതൊരു (സ്ഥിതിയിലായിരുന്നുവോ) അതിൽനിന്നു് അവരെ പുറത്താക്കി. നാം പറയുകയും ചെയ്തു:

'നിങ്ങൾ (എല്ലാവരും) ഇറങ്ങിപ്പോകുവിൻ. നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലർക്കു് ശത്രുവാകുന്നു.

നിങ്ങൾക്കു ഭൂമിയിൽ ഒരു (നിശ്ചിത) സമയം വരേക്കും (വസിക്കുവാനുള്ള) പാർപ്പിടവും (ജീവിക്കുവാനുള്ള) വിഭവവും ഉണ്ടായിരിക്കും.'

35- وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ

36- فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ

(35) ്നാം പറയുകയും ചെയ്തു 35: ആദമേ, നീ പാർത്തുകൊള്ളുക 35: നീ(യും) 35: നിന്റെ ഇണയും 35: സ്വർഗ്ഗത്തിൽ, താമസിൽ, 35: (രണ്ടുപേരും)ഭുജിക്കുകയും ചെയ്യുക 35: അതിൽനിന്നു 35: സുഭിക്ഷം, വിശാലമായി 35: നിങ്ങൾ(രണ്ടുപേരും)ഉദ്ദേശിച്ചിടത്തുനിന്നു് 35: അതിൽനിന്നു 35: ഈ വൃക്ഷത്തെ 35: ഉദ്ദേശിച്ച പ്രകാരം 35: നിങ്ങൾ (രണ്ടാളും) സമീപിക്കുകയും അരുത് 35: ഈ വൃക്ഷത്തെ 35: എന്നാൽ നിങ്ങളായിത്തീരും 35: നിങ്ങളിൽനിന്നു് 35: അങ്ങനെ 35: പിശാച്, ശൈത്താൻ 35: അതിൽനിന്നു് 35: അവരെ പുറത്താക്കി 35: യാതൊന്നിൽ (ഏതൊന്നിൽ)നിന്നു 35: അവർ രണ്ടുപേരുമായിരുന്നു 35: അതിൽ 35: നാം പറയുകയും ചെയ്തു 35: നിങ്ങൾക്കുണ്ടുതാനും 35: ഭൂമിയിൽ 35: ചിലർ ചിലർക്കു് ശത്രുവാണു് 35: നിങ്ങൾക്കുണ്ടുതാനും 35: ഒരു കാലം (സമയം)വരേക്കും 35: പാർപ്പിടം 35: വിഭവവും 35: നിങ്ങൾക്കു കാലം (സമയം)വരേക്കും

118, 119

സൂര്യന്റെ സ.ബന്ധിതവശം, ആജീവനം, അവരുടെ ഭാര്യയായ ഹവ്വയെന്നും (അ) അല്ലാഹു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ താമസിച്ചിട്ടു. തമയ്ക്ക് ഏവിടെ നിന്നും എന്തും ഭക്ഷിക്കാമെന്നും അനുവദിച്ചു. പക്ഷേ, ഒരു നിശ്ചിത വൃക്ഷത്തിൽനിന്ന് ഭക്ഷിക്കരുതെന്ന് പ്രത്യേകം അവരെ വിലക്കി. അതിൽ നിന്ന് ഭുജിക്കുന്നത് അക്രമമാണെന്ന് പ്രത്യേകം ഉത്തരവും ചെയ്തു. ഇത് ഒരു പരീക്ഷണമായിരുന്നു. അതിന്റെ പര്യവസാനം എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അല്ലാഹുവിന് ശരിക്കും അറിയാം. അറിയാത്തതിട്ടല്ല-പക്ഷേ, അതിനെത്തുടർന്നുള്ള നടപടികളെടുക്കുവാൻ അതോതകാരണമായി അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. സ്വന്തം ആജീവനവും, അഹങ്കാരവും, അസൂയയും നിമിത്തമാണെങ്കിലും ഇബ്ലീസ് കാലാകാലം ആട്ടപ്പെട്ടവനായി ശപിക്കപ്പെടുവാൻ ഇടവന്നത് ആദമിന്റെ കാരണം കൊണ്ടാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആദ്യം (അ) ആ പരീക്ഷണത്തിൽ വിജയിക്കുന്നത് അവന് സഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ദൂതപരമായും ദൂത പ്രവണകളും നൽകി അവൻ അവരെ അബദാത്തിൽ ചാടിപ്പു. അതെ, ആദ്യം ഹവ്വയ്ക്ക് (അ) ആ വിലക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിൽ നിന്ന് ഭക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. അങ്ങനെ, അവരുടെ സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം അവർക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടുവാനും, ഭൗതിക ജീവിതം നയിക്കുവാനും അവൻ കാരണമായിത്തീർന്നു.

ഭൂമിയിലെവക്ക് അയക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ശത്രുക്കളായിരിക്കുമെന്നും, ഒരു നിശ്ചിത കാലം വരെ താമസിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യവും, ജീവിക്കുവാനാവശ്യമായ വിവേകങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും പ്രത്യേകം പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു അവരെ-ആദ്യം (അ), ഹവ്വയ്ക്ക് (അ) ഇബ്ലീസ് എന്നിവരെ-ഭൂമിയിലേക്കയച്ചു. ഇതായിരുന്നു അതിന്റെ അനന്തരഫലം. മനുഷ്യനും പിശാചും തമ്മിലുള്ള ആജീവനത്ത ശത്രുതയും, മനുഷ്യർ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന ശത്രുതയും, ശത്രുത നിമിത്തം നേരിടാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളും സംബന്ധിച്ചു സദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കണമെന്നുള്ള താക്കീതും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച കാലാവധി തീരുമ്പോൾ താമസിക്കുവാനുള്ള പാർപ്പിടസൗകര്യവും, ഉപജീവനമാർഗ്ഗവും ഈ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള വാഗ്ദാനവും സഹിതമാണ് അല്ലാഹു അവരെ ഭൂമിയിലേക്കയക്കുന്നത്. അപ്പോൾ, പാർപ്പിടത്തിന് സ്ഥലം പോരാതെയോ, ഉപജീവനത്തിന് വിവേകമോ തനിയാകാതെയോ മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിൽ കയ്ക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ-ഇമാർത്ഥത്തിൽ കയ്ക്കപ്പെടാമെന്നായില്ല. കൃത്രിമമായ കയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതല്ലവെന്ന് തീർച്ചയാണ്-അത് മനുഷ്യനുണ്ടാക്കിയ എടാകുടങ്ങളുടെയും, അക്രമ നിയമങ്ങളുടെയും, തെറ്റായ സമീപനങ്ങളുടെയും കാരണം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതായിരിക്കും.

മറയ്ക്കുക എന്നർത്ഥമായ كُنْ (ജന) എന്ന മൂലത്തിൽ നിന്നുള്ള പദമാണ് كُنْ (ജനത്ത). വൃക്ഷങ്ങൾ ധാരാളമുള്ള എല്ലാ തോട്ടങ്ങൾക്കും 'ജനത്ത' എന്ന പദമുണ്ട്. വൃക്ഷങ്ങൾ അവയുടെ നിലം മൂടി മറക്കുമല്ലോ. സ്വർഗ്ഗീയ വസ്തുക്കളും ഭൗതിക വസ്തുക്കളും തമ്മിൽ നാമമാത്ര ബന്ധമുള്ളതുവെങ്കിലും സ്വർഗ്ഗത്തിനും, സ്വർഗ്ഗത്തോപ്പുകൾക്കും ആ വാക്ക് അറബിയിൽ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. ആദ്യം (അ) നബിയെ അല്ലാഹു ആദ്യം താമസിപ്പിച്ച ആ 'ജനത്ത'കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം വാനലോകത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്വർഗ്ഗമായിരുന്നുവോ, ഭൂമിയിൽ തന്നെയുള്ള ഒരു പ്രത്യേക തോട്ടമായിരുന്നുവോ എന്നതിൽ രണ്ടിപ്രായമുണ്ട്. 'മുഅത്തസില, ഖദറിയ്യ എന്നീ കക്ഷികളും മറ്റു ചില പണ്ഡിതന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് അത് ഭൂമിയിലെ ഒരു തോട്ടമായിരുന്നുവെന്നാകുന്നു. ഇത് അറബിലോ, ഫലസ്തീനിലോ, ഇറാഖിലോ ആയിരുന്നുവെന്നും പക്ഷേ അതങ്ങല്ലെന്ന്, ബൈബിളിൽ 'എദൻ തോട്ടം' എന്നാണിതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 'എദൻ തോട്ടത്തിന്റെ സ്ഥലം ഏതായിരുന്നുവെന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിയുവാനുള്ള പ്രയത്നങ്ങളൊന്നും ഫലപ്പെട്ടിട്ടില്ല' എന്നും 'ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയ യഹൂദന്മാരും ആദ്യ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലരും അവരുടെ ഇഷ്ടപോലെ എദൻ തോട്ടത്തെ വർണ്ണിച്ചു' എന്നും, 'പുതിയ നിയമത്തിൽ പറുദീസാ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എദൻ തോട്ടത്തേക്കുറിച്ചുള്ള ആശയത്തിൽ നിന്നു വന്നതാണ്' എന്നും 'വേദപുസ്തക നിഘണ്ടുവി'ൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. എന്നാൽ, ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം അത് സ്വർഗ്ഗം തന്നെയാണെന്നാകുന്നു. ഖുർആനിൽനിന്നും ഫദീസിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും ഇതുതന്നെ. പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളല്ലാത്തപ്പോൾ 'അൽ-ജനത്തു' كُنْ എന്ന സ്വർഗ്ഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് സാധാരണ പറയപ്പെടാറുള്ളത്.

വൃക്ഷത്തിൽ നിന്ന് ആദ്യം ഹവ്വയ്ക്ക് ഭുജിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് അവരോട് ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ കൽപിച്ചപ്പോൾ 'ഒരു കാലംവരെ' നിങ്ങൾക്ക് ഭൂമിയിൽ പാർപ്പിടവും വിവേകങ്ങളുമുണ്ട് ($\text{فَاَنْزَلْنَاهُ مِنْهَا وَلَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ}$) എന്നാണല്ലോ അല്ലാഹു അവരോട് പറഞ്ഞത്. അപ്പോൾ അവർ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നത് ഭൂമിയിലേക്കാണെന്നും, അതുവരെ അവർ ഭൂമിയിൽ അല്ലായിരുന്നുവെന്നുമാണ് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത്. സൂറ: താഹാ 118, 119ൽ ഇതെ 'ജനത്തി'നെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു: $\text{...فَاَنْزَلْنَاهُ مِنْهَا وَلَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ}$ (നിനക്കവിടെ വിശക്കായിരിക്കുകയും, നഗ്നമാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാം. നിനക്കവിടെ ദാഹിക്കാതിരിക്കുകയും, വെയിൽ കൊള്ളാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാം -) ഈ വർണ്ണന ഭൂമിയിലെ തോട്ടത്തെയോ അനുയോജ്യമായത് സ്വർഗ്ഗത്തോപ്പിനോടാണുതാനും. വിലക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിൽനിന്നും ഫലം തിന്നരുതെന്ന് ആദമിന്റെയും ഹവ്വയുടെയും അപമാനം-അഥവാ

باب (താബ) എന്നാൽ 'മടങ്ങി' എന്നു് ഭാഷാർത്ഥം. **بَابُ الْإِيمَانِ** (അവൻ അല്ലാഹുവിനോടുകൂടെ മടങ്ങി) എന്നു് പറയുമ്പോൾ, ചെയ്തുപോയതിനെപ്പറ്റി അവൻ ഖേദിക്കുകയും പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങുകയും ചെയ്തുവെന്നു് ഉദ്ദേശ്യമായിരിക്കും. **بَابُ الْإِيمَانِ** (അവന്റെ മേൽ അല്ലാഹു മടങ്ങി) എന്നു് പറയുമ്പോൾ അല്ലാഹു അവന്റെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിച്ചു പാപം പൊറുത്തു കൊടുത്തു എന്നാണുദ്ദേശ്യം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മടക്കത്തിന്റെ മർത്യാവ് സൂക്ഷ്മമായിരിക്കുമ്പോൾ ആ ക്രിയക്കും അതിൽ നിന്നുള്ള മറ്റു പദങ്ങൾക്കും പശ്ചാത്തപിക്കുക എന്നും, അല്ലാഹു ആയിരിക്കുമ്പോൾ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുക എന്നും അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെടുന്നത്. അല്ലാഹു പറയുന്നു:—

38. നാം പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾ മുഴുവനും ഇവിടെ നിന്നു ഇറങ്ങിപ്പോയിക്കൊള്ളുക. എന്നിട്ടു് എന്റെ പക്കൽനിന്നു് വല്ല മാർഗ്ഗം ദർശനവും നിങ്ങൾക്കു വരുന്നപക്ഷം (അതു്) തീർച്ച തന്നെ-അപ്പോൾ എന്റെ മാർഗ്ഗംദർശനം ആർ പിൻപററിയോ, അവരുടെ മേൽ യാതൊരു ഭയവുമില്ല; അവർ വ്യസനിക്കുകയുമില്ല.'

٣٨- قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا
فَلَمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنْهُ هُدًى فَمَنْ تَبِعَ
هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ

39. 'അവിശ്വസിക്കുകയും, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ വ്യാജമാക്കുകയും ചെയ്തവരുകളെ അക്കൂട്ടർ നരകത്തിന്റെ ആഘാതംകൊള്ളുന്നു; അവരതിൽ സ്ഥിരവാസികളായിരിക്കും.'

٣٩- وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

(38) **بَابُ الْإِيمَانِ** ഇറങ്ങിപ്പോകുവിൻ **بَابُ** മുഴുവൻ, എല്ലാവരും **جَمِيعًا** എന്നിട്ടു നിങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമായും വരുന്നപക്ഷം **مِنْ** എന്റെ പക്കൽനിന്നു **هُدًى** ഒരു മാർഗ്ഗംദർശനം **فَمَنْ** അപ്പോൾ ആർ **تَبِعَ** പിൻപററി **أُولَٰئِكَ** എന്റെ മാർഗ്ഗംദർശനം **فَلَا خَوْفٌ** എന്നാൽ ഒരു ഭയവുമില്ല **وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ** അവരുടെമേൽ **يَحْزَنُونَ** അവർ വ്യസനിക്കുകയുമില്ല (39) **أُولَٰئِكَ** യാതൊരുവർ **كَفَرُوا** അവർ അവിശ്വസിച്ചു **كَذَّبُوا** അവർ കളവാക്കുകയും ചെയ്തു **أُولَٰئِكَ** നമ്മുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ **أُولَٰئِكَ** അക്കൂട്ടർ അവർ **أُولَٰئِكَ** നരകക്കാരാണ്, നരകത്തിന്റെ ആഘാതംകൊള്ളുന്നു **أُولَٰئِكَ** അവർ അതിൽ **أُولَٰئِكَ** സ്ഥിരവാസികൾ (ശാശ്വതന്മാർ)ആയിരിക്കും.

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കളായ ആദം (അ) നെയ്യും, ഹവ്വയും (അ)നെയ്യും ഭൂമിയിലേക്കയക്കുമ്പോൾ അവർ മുഖാന്തരം മനുഷ്യ സന്താനങ്ങൾക്കകമാനം വേണ്ടി അല്ലാഹു നൽകിയ മറ്റൊരു അറിയിപ്പാണിത്. നല്ലതും ചീത്തയും, ഗുണവും ദോഷവും, നൽകയും തിൻകയും, സുഖവും ദുഃഖവും കലർന്ന ഒരു ജീവിതമാണ് നിങ്ങൾക്കുവിടെ നേരിടുവാനുള്ളത്. നിങ്ങളുടെ നൽകയും ഗുണത്തിനും ആവശ്യമായ മാർഗ്ഗദർശനങ്ങൾ ഞാൻ നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അഥവാ, പ്രവാചകന്മാർ, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സന്ദേശങ്ങൾ, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ മുതലായവ വഴി നിങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ പക്കൽ നിന്നു് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ മാർഗ്ഗദർശനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു അതുപ്രകാരം നിങ്ങളുടെ ജീവിതം നയിക്കുന്നപക്ഷം, ഇഹത്തിലോ പാരത്തിലോ ഭാവിയിൽക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കു് ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ടി വരികയില്ല. കഴിഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കേണ്ടതായും വരികയില്ല. നേരെ മറിച്ചു ആ മാർഗ്ഗദർശനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാതെ നിരാകരിക്കുകയും നിഷേധിക്കുകയുമാണെങ്കിൽ, അങ്ങിനെയുള്ളവർക്കു് ശാശ്വതമായ നരകശിക്ഷയായിരിക്കും ആധാരം. എന്നാകയാണു് ഈ അറിയിപ്പിന്റെ സ്വഭാവം.

الفرع :

സൂറത്തുൽ കഹ്ഫിൽ ഈ കഥ ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞശേഷം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു : **وَرَبِّكَ أَوْلَىٰ مِنْ دُونِهِمْ عَلٰى ۤاَلِ ۤاَلْفِ ۤاَلْفِ ۤاَلْفٍ ۤاَلْفٍ** (എന്നിരിക്കെ, ഏതെ വിട്ട് അവനെയും-ഇബ്ലീസിനെയും-അവന്റെ സന്തതികളെയും നിങ്ങൾ കാര്യ കർമ്മങ്ങളാക്കുന്നുവോ? അവരുകൾ, നിങ്ങൾക്ക് ശത്രുക്കളാണ്!) ഇതുപോലെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ വേറെയും കാണാം. ഈ കഥയിൽനിന്നു പഠിക്കേണ്ടുന്ന പ്രധാന പാഠങ്ങൾ ആ ഖുർആൻവചനങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ നമുക്ക് വ്യക്തമാണ്.

എന്നാൽ, മേൽപറഞ്ഞ പാഠങ്ങൾക്കുവേണ്ടി 'ആദം, ആദമിന്റെ മാര്യ (ഹവ്വ), ഇബ്ലീസ് (പിശാച്), സുജൂദ്, സ്വർഗ്ഗം, വൃക്ഷം, നഗ്നത വെളിപ്പെടുത്തൽ, ഇലയെടുത്ത് നഗ്നത മറക്കൽ' ആദിയായി ആയത്തുകളിൽ സ്വപഞ്ചായ്ക്കായ ഭാഷയിൽ - ഉപമാലങ്കാരങ്ങളുടെ പ്രതീതിയൊന്നും കലരാത്ത ഭാഷയിൽ - പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം സമർപ്പവും ഉപമാലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളുമാണെന്ന് സമ്മതിക്കുവാൻ, അല്ലാഹുവിലും ഖുർആനിലും യഥാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്ന ആർക്കും തന്നെ ധൈര്യം വരികയില്ല. അത് വാസ്തവത്തിൽ ഖുർആനിനെ ഒരു കഥയോ, നോവലോ ആക്കുന്ന ഏർപ്പാടായിരിക്കും. തികച്ചും സ്വപഞ്ചായ്ക്കായ ഭാഷയിൽ ആവർത്തിച്ചു വിവരിക്കുകയും, യഥാർത്ഥ സംഭവമാണെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ മറ്റു പല കാര്യങ്ങളും അതോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കെ, പിന്നെയും അതൊരു ഉപമ മാത്രമാണെന്നുവെച്ച് വ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നത് തീർച്ചയായും ഖുർആന്റെ നേർക്കുള്ള വമ്പിച്ച ഒരു കയ്യേറ്റമത്രെ. **وَمِنْ اٰمِلِيْنَ ۤاَلْفِ ۤاَلْفِ ۤاَلْفٍ ۤاَلْفٍ** (വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്കുകളെ അവർ സ്ഥാനമാറ്റം ചെയ്യുന്നു) എന്ന് വേദക്കാരെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഇത് ഉൾപ്പെടുകയില്ല എന്ന് തെളിയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു!

താരാത്തിൽ (ബൈബിളിൽ) ആദം (അ) നബിക്ക് സുജൂദചെയ്യുവാൻ കൽപിച്ച വിവരം കാണുന്നില്ല. പക്ഷേ, വ്യക്തമായിത്തന്നെ ചൂണ്ടിച്ച സംഭവവും മറ്റും കാണാം. ഖുർആനോട് യോജിച്ച ഏതാഭാഗവും പൂർവ്വ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കണ്ടാലത്ത് തിരസ്കരിക്കുവാൻ പാടില്ല. ഖുർആനോട് എതിരായ ഭാഗമേതും സ്വീകരിക്കുവാനും പാടില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ മുസ്ലീംകൾക്കിടയിൽ അർക്കമില്ലാത്തതാണ്. എന്നാൽ, ഈ കഥാവിവരണത്തിൽ, താരാത്തിന്റെ വാചകങ്ങൾ ചിലത് ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളോട് തികച്ചും യോജിക്കുന്നതും, ചിലത് യോജിക്കാത്തതുമാകുന്നു. എന്നിരിക്കെ, ഈ വിഷയകമായി താരാത്തിലുള്ളത് അപ്പടി കെട്ടുകഥയാണെന്നുപറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയുകയും, അതിൽനിന്നാണ് ഇതൊരു യഥാർത്ഥ സംഭവമാണെന്നു മുസ്ലീംകൾ കരുതിപ്പോരുവാൻ ഇടവന്നതെന്നു ധ്വനിപ്പിക്കുകയുമാണ് ഇക്കൂട്ടർ ചെയ്യുന്നത്. ഇതു ഒട്ടും ശരിയല്ല. ഖുർആനിലും, താരാത്തിലും, ദൈവിക അതിൽ വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞതിനെ, അതിന്റെ സാക്ഷാത് രൂപത്തിൽ ഇവർക്ക് സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത അന്തസ്സമയത്ത്, തങ്ങളുടെ വാദത്തിന് അർപ്പം ഗുണമായിക്കാണുന്ന ചിലഭാഗങ്ങൾ അതേ താരാത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ നിന്നുതന്നെ ഇവർ ഏടുത്തുചേരിക്കുകയും, തെളിവായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വർഗ്ഗത്തിൽവെച്ച് ആദം (അ) നബിയോട് വിരോധിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ട കാര്യം നമുക്കില്ല. എങ്കിലും അതേന്തായിരുന്നുവെന്നതിനെക്കുറിച്ചു പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞുകാണുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ 'നെല്ലി', 'ഗോതമ്പ്', 'മുന്തിരി' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞവരുണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഖുർആൻ ഉപയോഗിച്ചവാക്ക് **ۤاَلْحَبۡ** (ശജറത്ത്) എന്നാകുന്നു. 'വ്യക്തം, മരം' എന്നൊക്കെയാണ് ഈ പദത്തിന് അർത്ഥം. ചെറിയ ചെടികൾക്കും ഈ വാക്ക് അറബിയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാമെങ്കിലും, കാണാത്തതിന്മേൽ നിലകൊള്ളുന്ന വ്യക്തത്തിനാണ് സാധാരണ അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ഈ വസ്തുതയെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് മേൽസൂചിപ്പിച്ച അഭിപ്രായക്കാരെപ്പറ്റി: 'ഖുർആൻ ഉപയോഗിച്ച വാക്കുപോലും ഇവർ ഗൗനിച്ചില്ല' എന്നും, 'സസ്യങ്ങൾക്കും വള്ളികൾക്കും ആ വാക്ക് (ശജറത്ത്) അറബിയിൽ ഉപയോഗിക്കുകയില്ല' എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ് ഇക്കൂട്ടർ പരിഹസിച്ച്കാണാം. (*) അതേ അവസരത്തിൽ ഇവിടെ വ്യക്തം (ശജറത്ത്) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം 'തിൻമയാണെന്ന് ഇവർ ജൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'തിൻമ'ക്ക് 'വ്യക്തം' എന്നും, 'തിൻമചെയ്യും' എന്നതിന്നു 'വ്യക്തത്തിൽനിന്ന്' തിന്നു **ۤاَلۡحَبۡ** എന്നും പറയാമെങ്കിൽ, നെല്ലിനും മുന്തിരിക്കും എന്താകൊണ്ട് സ്വപഞ്ചായ്ക്കായ്കൊണ്ട് പറഞ്ഞുകൂടാ?

ۤاَلۡحَبۡ (വ്യക്തം) കൊണ്ട് ഇവിടെ 'തിൻമ'യാണുദ്ദേശ്യമെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഇവർ കൊണ്ടുവരുന്ന തെളിവുകളാണ് കൂടുതൽ വിചിത്രം. (1) സൂ: അഅ്റാഫ് 19ൽ പിശാചിന്റെ അനുസരണക്കേടും ധിക്കാരവും

(*) ഈ പാത്തിന്നു വാദഗുസ് **ۤاَلۡحَبۡ** അർത്ഥം കൊടുക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: **ۤاَلۡحَبۡ ۤاَلۡحَبۡ ۤاَلۡحَبۡ ۤاَلۡحَبۡ** (കാണാത്തതിൽ നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന് എന്നർത്ഥം. അല്ലെങ്കിൽ, സ്വപഞ്ചായ്ക്കായതിൽനിന്നുള്ളതെന്ന് എന്നർത്ഥം-അത് നന്നാചെയ്യാതെ, വലുതാക്കി, ശാമനകാലത്തെ ചെറുത്തു നിൽക്കട്ടെ, അതിനുകഴിയാതിരിക്കട്ടെ)

പ്രശ്നം

പ്രാപ്തിയെന്നത് നാം കണ്ടു. ഖുർആനിൽ ആവർത്തിച്ചു പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, വളരെ ആവർത്തനം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതുമായതും ഇതാണ്. ഇതാണ് യഥാർത്ഥ സംഭവമാണെന്ന നിലക്ക് ഖുർആനിൽ, ഹദീസിൽ, അറബിക് കാര്യങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, അതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഈ സംഭവം ഒരു ഉപമാതാമസം കാണിക്കുന്ന വലുതായും കാണപ്പെടാത്ത സ്ഥിതിയിൽ-ഉദാഹരണത്തിൽ ഇപ്രകാരം ഖുർആൻ പ്രാപ്തിയെ പ്രാപ്തിയാക്കിയതിനുള്ളതും-ഈ ഉപമാതാമസം സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരാളുടെ സ്വീകാര്യമായതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ, ഈ ഉപമാതാമസം പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ ഇവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കാരണങ്ങൾ വേറെ ചിലതാണ്.

അതായത്തെന്നുവെച്ചാൽ: 'ഇബ്ലീസ്' എന്നു പറയുന്നത് ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുവെന്നുമല്ല, ഒരുതരം ചില സംഭവങ്ങൾ-അല്ലെങ്കിൽ ദുഷിച്ച പ്രകൃതിയെ-ഉദ്ദേശിച്ചാണ്; 'ജിന്നും പിശാചും' (ശൈത്താനും)മെല്ലാം ഒരു ശക്തിയെന്നതുമല്ല ചില പ്രത്യേക വിഭാഗമാണ്, അഥവാ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കുതീർത്തതായ സൂക്ഷ്മീകരിക്കുന്നതുമല്ല; എന്നിങ്ങനെത്തന്നെ ഇവരുടെ ചില പുത്തൻ വിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും, നവീന വാദങ്ങളിൽനിന്നുമാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഇത്തരം പ്രസ്താവനകൾ പുറത്തുവരുന്നത്. ഇതുപോലെ ഖുർആനിൽനിന്നും, ഹദീസിൽനിന്നും വ്യക്തമായി നന്നായി വ്യക്തമാക്കുന്നതും, മുസ്ലിംകൾ പൊതുവിൽ വിശ്വസിച്ചു സ്വീകരിച്ചുവരുന്നതായ മറ്റു പല കാര്യങ്ങളും ഇവർക്ക് പുത്തൻ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. എന്നിരിക്കെ, പലപ്പോഴും ഇത്തരം വിശ്വാസങ്ങളെ ശ്രദ്ധേയം പ്രാപിക്കുകയല്ലാതെ ഇവർക്ക് നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. (ഇബ്ലീസ്, ജിന്ന, പിശാച് മുതലായവയെപ്പറ്റി സൂ: ഹിജ്റിലെ അവസാനത്തിൽ കൊടുക്കുന്ന വിശ്വാസനിഷ്ഠിത വിവരിക്കുന്നതാണ്. 36:61)

അല്ലാഹു നമ്മെ യഥാർത്ഥ സത്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തട്ടെ. 2:136

വിഭാഗം-5

അടുത്ത വചനം മുതൽ ഏതാണ്ടു നൂറോളം വചനങ്ങൾ മിക്കവാറും ഇസ്രാഇലിലൂടെ പരാമർശിച്ചും അഭിമുഖീകരിച്ചും കൊണ്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഇടക്കുപോൾ സത്യവിശ്വാസികളെയും ക്രിസ്ത്യാനികളെയും മുശ്റികളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ചില പരാമർശങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ്. ഇസ്രാഇലിലൂടെ സംഭവമായ ചൈതന്യകൊണ്ടുള്ള മിർബായ പ്രസ്താവനകളിൽ അടങ്ങിയ തത്വങ്ങളെ മൊത്തത്തിൽ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം: (1) അവർ പാരമ്പര്യമായി അംഗീകരിച്ചുവരുന്ന വേദഗ്രന്ഥവും പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധനം ചെയ്തതുമായ തത്വങ്ങളും, ഖുർആൻ മുഖേന നബി (സ) പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന തത്വങ്ങളും ഒരു തന്നെയാണെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുക. (2) ഒരു സമുദായമെന്ന നിലക്ക് അവർക്ക് സിദ്ധിച്ച പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ചും അവരെ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഉത്സുകരാക്കുക. (3) അവർ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ബഹുദൂരം അകന്നുപോകുവാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപഭാഷണങ്ങൾക്ക് പാത്രമാകുവാനും അവരിൽനിന്നുണ്ടായ കാരണങ്ങളെ അവർക്ക് നീക്കം ചെയ്യാനാകാത്തവിധം തുറന്നു കാട്ടുക. (4) അതേ നില എനിയും തുടരുന്നപക്ഷം അവർക്ക് രക്ഷയില്ലെന്ന് താക്കീത് ചെയ്യുക. (5) അവരിൽ നിലവിലുള്ള പാരമ്പര്യമായ അനാഥ വിശ്വാസങ്ങളും അഴിമതികളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക. (6) വേദകാരാളായവർ അവരുടെ ദുഷ്ടസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ അവരെ അനുകരിക്കുകയും, അവരുടെ പാരമ്പര്യവാദങ്ങൾ രേഖ് വഞ്ചിതമായിപ്പോകുകയും ചെയ്യുന്നത് തടയുക. (7) മതത്തിന്റെ പേരിൽ അവർ അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന ആചാരങ്ങളെയും പ്രസ്താവനകളെയും ശരിവരുന്നതിൽനിന്ന് സത്യവിശ്വാസികളെ തടയുക മുതലായവ.

നബി (സ) ഇപ്രകാരം അദ്ദേഹിചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'നിഗ്ലാഹ് യുസ് നീങ്ങു നീങ്ങു' എന്നു പറയുന്ന വചനം പലതരം ചാനിനു ചാനായും, ഭൂമിയിൽ മുഴയും പിൻപറിയയക്കുന്നതാണ്. എത്രത്തോളമെന്നാൽ, അവർ വലുതായ നബിന്റെ മാതൃഭാഷ്യം പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നീങ്ങു (അതിലും) അവരെ പിന്തുടരും. ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ തിരുമേനിയോട് ചോദിക്കപ്പെട്ടു. 'അല്ലാഹുവിന്റെ സൂര്യൻ, യഹൂദികളെയും ക്രിസ്ത്യാനികളെയുമോ?' അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു. (സൂ. 2:136) പിന്നെ ആശയം? (സൂ. 2:136) അപ്പോൾ വേദവാദകൾ ചെയ്തതെല്ലാം അനുകരിച്ചു വരികയുള്ളതും അതിനുള്ളതും മുസ്ലിംകൾ പ്രത്യേകം സൂക്ഷ്മമായിത്തന്നെയാണ്. അവരുടെതായ പലതരം സംഭവകാലികതയ്ക്ക് അതും ആകാശവാദമുണ്ട് മുസ്ലിംകൾക്ക് പലതുമുണ്ട്. ഇതിൽനിന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. 2:136

40. ഇസ്രായേൽ സന്തതികളേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തതെന്തിട്ടുള്ളതായ എന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ നിങ്ങൾ ഓർക്കുവിൻ. എന്റെ [എന്നോടുള്ള] കരാർ നിങ്ങൾ നിരവേറുകയും ചെയ്യുവിൻ; എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ [നിങ്ങളോടുള്ള] കരാർ ഞാൻ നിരവേറാകുന്നതാണ്.

എന്ന മാത്രം ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുവിൻ.

41. നിങ്ങളുടെ കൂടെയുള്ളതിനെ സത്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. അതിൽ അവിശ്വസിക്കുന്ന ആദ്യത്തേവർ നിങ്ങളായിത്തീരുന്നത്. എന്റെ 'ആയത്ത്' [ദ്വേഷാത്മം]കൾക്ക് നിങ്ങൾ തുച്ഛമായ വില വാങ്ങുകയും ചെയ്യൂ.

എന്ന മാത്രം സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ.

يٰۤاَيُّهَا اِسْرَآءِيْلُ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَوْفُوا بِعَهْدِيْ اَوْفِ بِعَهْدِكُمْ وَاِيَّايْ فَارْهَبُوْنِ

۴۰- وَاٰمِنُوْا بِمَا اَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُوْلُوْا اَوَّلَ كٰفِرِيْهِۦٓ وَلَا تَشْتَرُوْا بِآيٰتِيْ ثَمَنًا قَلِيْلًا وَاِيَّايْ فَاتَّقُوْنِ

(40) يٰۤاَيُّ اِسْرَآءِيْلَ اذْكُرَا എന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തതെന്തിട്ടുള്ളതായ എന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ നിങ്ങൾ ഓർക്കുവിൻ. എന്റെ [എന്നോടുള്ള] കരാർ നിങ്ങൾ നിരവേറുകയും ചെയ്യുവിൻ. എന്റെ കരാറിനെ പറ്റി ഞാൻ നിരവേറാകും. 41. നിങ്ങളുടെ കരാറിനെ പറ്റി എന്ന മാത്രം ഭയപ്പെടുവിൻ. (41) يٰۤاَيُّهَا اِسْرَآءِيْلُ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ചതിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. അതിൽ അവിശ്വസിക്കുന്ന ആദ്യത്തേവർ നിങ്ങളായിത്തീരുന്നത്. എന്റെ 'ആയത്ത്' (ദ്വേഷാത്മം)കൾക്ക് നിങ്ങൾ തുച്ഛമായ വില വാങ്ങുകയും ചെയ്യൂ. എന്റെ 'ആയത്ത്' (ദ്വേഷാത്മം)കൾക്ക് നിങ്ങൾ തുച്ഛമായ വില വാങ്ങുകയും ചെയ്യൂ. എന്ന മാത്രം സൂക്ഷിക്കുവിൻ.

പ്രവാചകവര്യനായ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ പുത്രനായ ഇസ്മായീൽ (അ) നബിയുടെ മകൻ യാഖ്യാബ് (അ) നബിയുടെ മരുമകനായ ഇസ്രായേൽ. ഹിബ്രു ഭാഷയിലുള്ള ആ പേരിന്റെ അർത്ഥം അല്ലാഹുവിന്റെ അടിയാൻ എന്നാണത്. പരമപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് യൂസൂഫ് (അ) നബി അക്കം പന്ത്രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ അറിയാം. അവയുടെ സന്താന പരമ്പര കാലക്രമത്തിൽ പന്ത്രണ്ട് ഗോത്രങ്ങളായിത്തീർന്നു. (*) എല്ലാം തത്ത്വം. (അ)ന്റെ സന്തതികളാകെയാണ് എല്ലാവരും. മൊത്തത്തിൽ ഇസ്രായേൽ സന്തതികൾ-അല്ലാഹിയിൽ ഇസ്രായേൽ-ഇസ്രായേൽ എന്ന പരമപ്പെടുന്നു. ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാലമാകുമ്പോഴേക്ക് എക്കോൾ നാലായിരം കൊല്ലത്തെ ചരിത്രം അവിടേ പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇസ്രായേൽ പൊതുവെ യഹൂദികളാണെന്നിലും, 'യഹൂദി' കളെ എന്നോ മറ്റോ സംബോധന ചെയ്യാതെ 'ഇസ്രായേൽ സന്തതികളെ' എന്ന് അല്ലാഹു വിളിച്ചതിൽ അർത്ഥം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്. സർവ്വാവരണിയനും, ഒരു പ്രവാചക വര്യനായ ഒരു പിതാവിന്റെ സന്തതികളായ നിങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു വന്നിരുന്ന ആ നേർമാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കേണ്ടവരാണല്ലോ എന്ന് വ്യംഗ്യമായ ഒരു സൂചനയും അതിലുണ്ട്.

يٰۤاَيُّهَا اِسْرَآءِيْلُ (ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തതെന്തിട്ടുള്ളതായ എന്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾ ഓർക്കുവിൻ) എന്നുള്ള വാക്യം താഴെ അധികൃത പ്രവാചക അല്ലാഹു ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നത് മറ്റൊരു ഇതരസാധാരണമാണെന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എത്രയോ വാചിക അനുഗ്രഹങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ ചെയ്തതെന്തിട്ടുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാം. അവയെ നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുന്ന പക്ഷം, നിങ്ങളോടൊന്നും നന്ദിപ്പെടാതെ ഖുർമാർഗ്ഗികളായിരിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ആ അനുഗ്രഹങ്ങളെ ഒന്ന് ഓർമ്മുറപ്പാക്കുവിൻ എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം. ഹിബ്രുന്റെ അടി

(*) പന്ത്രണ്ട് ഗോത്രങ്ങളുടെ പേരുകളും, അവിടേ പലസ്തീനിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്ന സിറിയക്കാരും 5-ാം നൂറ്റാണ്ട് ചക്രത്തിൽ അറബും.

കുടുംബത്തിൽ നിന്നും പുറത്തു നിന്നുള്ള അന്യരായവരായും അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ ചെറുകുടുംബം കടന്നു വന്നുവെന്ന്. തീഹൂ വനാശത്തിൽ പെട്ട് 'കനായ്യം' 'സദ്വം' യും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്, പാറക്കല്ലിൽനിന്ന് മറ്റൊരു ശാസ്ത്രക്കാരന്റെ പത്രങ്ങൾ നിരവധി പൊട്ടി ഒഴുകിയത്, വളരെയധികം പ്രവാചകന്മാരുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്നിങ്ങനെ വളരെയധികം അന്യഗ്രഹങ്ങൾ ഇസ്രായേലിൽ അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പലതിനെക്കുറിച്ചും താഴെ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വക അന്യഗ്രഹങ്ങൾ സ്ഥിരീകരിക്കാനാണ് അല്ലാഹു അവരെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. മൂസാ (അ) നബി അവരോട് ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി: 'എന്റെ മനസ്സേ, അല്ലാഹു നിങ്ങളിൽ പ്രവാചകന്മാരെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും, നിങ്ങളെ രാജാക്കന്മാക്കുകയും, ലോകത്തിൽ ആവർത്തനം നൽകാത്തത് നിങ്ങൾക്ക് നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കെ, അവൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തതെല്ലാം അവന്റെ അന്യഗ്രഹം നിങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടത്. (4: 161 ... 162 - 163)

എന്നോടുള്ള കരാർ-അഥവാ പ്രതിജ്ഞ-നിറവേറിയത് നിങ്ങളോടുള്ള കരാർ ഞാൻ നിറവേറും (4: 164) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം പല പ്രകാരത്തിൽ വിവരിച്ചു കാണാമെങ്കിലും മുൻപുകേട്ട വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന വ്യാഖ്യാനം ഇങ്ങനെയാണ്: നിങ്ങളോട് ഞാൻ കൽപ്പിച്ചതെല്ലാം നിങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയും, വിശ്വസിച്ചതെല്ലാം നിങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ നിങ്ങൾ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അത് നിങ്ങൾ നിറവേറിയത് നിങ്ങളോടുള്ള ബാധ്യത ഞാനും നിറവേറും. അതായത് ഞാൻ നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടുകയും, നിങ്ങൾക്ക് വമ്പിച്ച പ്രതിഫലങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യും. മറുപടി അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം മുൻപുകേട്ട അതിന്റെ ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിന് പുറത്തുപോകുന്നില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. (4: എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റി 27-ാം വകയിൽ വിവരിച്ചത് കാണുക.)

'നിങ്ങളുടെ കൂടെയുള്ളത്' എന്നു പറഞ്ഞത് അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു. 'അതിനെ സത്യമാക്കിക്കൊണ്ട്' ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ചത് എന്നു പറഞ്ഞത് സൂർത്തനെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു. അതായത്, ഇതിൽ ചിലവായ എല്ലാ സൂർവേദഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ശരിപ്പെടുത്തണമെന്നല്ലാ സൂർത്തൻ. (2: 17; 3: 3; 5: 48 മുതലായവ നോക്കുക). അതിനുള്ളിലും, കേലിക വിഷയങ്ങളിലും അവ പരസ്പരം യോജിക്കുന്നതും, ഒന്നാണിന്റെ സത്യതസ്ഥാപിക്കുന്നതും എന്നു സാരം. എന്നിരിക്കെ, ഇസ്രായേലുകാരുടെ കൈവശമുള്ള അതായത്-സാക്ഷാത്കാരം-പ്രാബോധനം ചെയ്യുന്ന അതേ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന സൂർത്തനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അനുമതിയുള്ള അവകാശപ്പെടുന്ന അവർ മറ്റൊരാളോടൊന്നും ആദ്യം മുന്നോട്ട് വരേണ്ടവരാണ്ല്ലോ. യഹൂദികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സംബന്ധിച്ചത് നേരെ മറിച്ചാണുതാനും. നബി (സ) മാനിനായി അവരുടെ അടുത്തു വന്ന ആദ്യമാത്രയിൽത്തന്നെ അവരിൽ അവിശ്വാസികളെയും, നിഷേധികളെയുമാണ് ചെയ്തത്. അത് സൂചിപ്പിച്ചാണ് 'അതിൽ അവിശ്വാസിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടം നിങ്ങളാവരുത്' എന്നു പറഞ്ഞത്.

'ആയത്തുകൾ (165)' എന്നാൽ, 'ആയത്തങ്ങൾ, തെളിവുകൾ, ലക്ഷ്യങ്ങൾ, അടയാളങ്ങൾ എന്നൊക്കെയാണ് വാക്കർത്ഥം. ഏകദേശം 'ആയത്ത' (166) എന്നാകുന്നു. സൂർത്തനിൽ മിക്കവാറും നാലുതരം കാര്യങ്ങൾക്കാണ് ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. (1) പ്രാപഞ്ചികവും, പ്രകൃതിപരവുമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ (167: 168) മും, കാര്യം, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ ആദിയായവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ്. (2) നബിമാർ മുഖേന വെളിപ്പെടാറുള്ള അസാധാരണ സംഭവങ്ങളും (169: 170) അമാനുഷിക സംഭവങ്ങളും (171: 172) (3) സൂർത്തൻ വചനങ്ങൾ അടക്കമുള്ള വേദ വാക്യങ്ങൾ. (4) ചരിത്ര സംഭവങ്ങൾ. ഇവയെല്ലാംതന്നെ ഒരു പ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ സത്യം നേർപ്പെടുത്താറുള്ള അടയാളങ്ങളും തെളിവുകളുമാണല്ലോ.

'എന്റെ ആയത്തുകൾക്ക് കൂറാത്ത വില വാങ്ങരുത്' (173: 174) എന്ന വാക്യം കേവല വിപരീതമായ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികളെല്ലാം, ആത്മീയ നിർദ്ദേശങ്ങളും, ലക്ഷ്യങ്ങളും അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റൊരു കാര്യം ചെയ്യരുത് എന്നൊക്കെയാണ് സൂർത്തനിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം. ഒരു കാര്യങ്ങളിലും നിതിനിയമങ്ങളിലും കൈക്കൂലിയും മറ്റും വാങ്ങുക, നേതൃത്വമോഹം, സ്ഥാന നഷ്ടം, സ്വാർത്ഥതയോടുകൂടി എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളാൽ തെക്കുനോക്കി ലക്ഷ്യമോ സത്യം കൂടിവെക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. ഒരു വിധമേയെ മറച്ചുപെട്ട് അതിൽനിന്ന് മുതലൊട്ടുമേക മുതലായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ പെടുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തുകൾ' അപേക്ഷിച്ച് അവയെല്ലാം വില കൂറാത്തതും നിസ്സാരവുമാണല്ലോ. (175: 176 - 177) (പ്രായശ്ചിത്തം ഇക്കാര്യം വിശദീകരിക്കേണ്ടതാണ്.) ഇസ്രായേലുകാരെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഇതു പറയുവാൻ കാരണം, മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ അവരിൽ സർവ്വതോമായി നന്നായിരുന്നു. അവർ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാതിരുന്നത് അത്തരം ഐതിഹ്യ സാക്ഷികൾ നിമിത്തമായതു

നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ ആഗ്രഹത്തോടും, സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു തരദാത്തിൽ പലതും പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായ വസ്തുത യഹൂദികൾക്ക് നിഷേധിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവിധം പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർക്കു്, ആ പ്രവാചകന്റെ വാഗ് അക്ഷമയോടെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അങ്ങനെയൊരാളെ ജനതയായി അവർ ഗണിച്ചുപോന്നിരുന്ന അറബികളിൽ നിന്നാണ് ആ പ്രവാചകനുള്ളതെന്ന കാരണത്താൽ, അസൂര്യയും ശത്രുതയും പുലർത്തുകയാണവർ ചെയ്തത്. മുമ്പു തങ്ങൾതന്നെ പ്രവചിപ്പിച്ചു വന്നിരുന്ന ആ സത്യങ്ങളെ വളച്ചൊടിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനും, അവയിൽ മായം ചേർക്കുവാനും, തുറന്നുപറയാതെ കൃപിതവേഷവേഷമാക്കി അങ്ങനെയൊരാൾ പ്രേരിതരായി. ഇതിനെപ്പറ്റിയാണ് പ്രധാനമായും ആദ്യത്തെ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

നമസ്കാരവും സക്കോത്തും യഹൂദികളിലും നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അനുഷ്ഠാന സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ കൃത്യത്തോടെ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുന്നത് മാത്രം. എന്നാൽ, രണ്ടു വിഷയത്തിലും-ഇന്നത്തെ മുസ്ലിം സമുദായത്തെ പോലെത്തന്നെ-അവരുടെ നിലപാടും വളരെ ശോചനീയമായിരുന്നു. നമസ്കാരകർമ്മങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെയോ, മറ്റും തന്നെയോ നിരവേററപ്പൊക്കായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നിരവേററുന്നവരിൽ തന്നെ അത്തൊരു ചടങ്ങുമാത്രമായി മാറുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സക്കോത്തിന്റെകാര്യം പറയേണ്ടതുമാില്ല. ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതിൽ യഹൂദികളോളം കടുത്ത പിശുക്കിന്റെ പാരമ്പര്യം പുലർത്തിവന്ന ഒരു സമുദായം വേറെയില്ല. പിശുക്കുമാത്രമല്ല, ധനത്തിന്റെ ആർത്തിയും അവരുടെ സഹജഗുണങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വസ്തുതകളെ മൂൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അവരോട് നമസ്കാരം നിലനിറുത്തുവാനും സക്കോത്തുകൊടുക്കുവാനും കൽപിക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ വേദഗ്രന്ഥം മറ്റൊരു നിങ്ങൾ നിരവേററുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരായ ആ കാര്യങ്ങളൊക്കെത്തന്നെയാണ് മൂഹമ്മദ് നബിയും ഉപദേശിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെയും, അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിച്ചവരുടെയും കൂടെച്ചേർന്ന നിങ്ങളും നമസ്കാരകർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചു പോരുവിൻ. എന്നത്രെ രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിന്റെ അർത്ഥം.

﴿ك﴾ (റുക്അ്) എന്നാൽ കുമ്പിടുക, കുമ്പിയുക, തലതാഴ്ത്തുക എന്നൊക്കെയാണ് വാക്കർത്ഥം. നമസ്കാരത്തിലെ പ്രധാന ഘടകമാണല്ലോ റുക്അ്, സൂജുദ്, നിറുത്തവും (الركوع والجلوس والقيام) ആ നിലക്ക് നമസ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഈ മൂന്നു വാക്കുകളും ഖുർആനിലും മറ്റും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു.

44 നിങ്ങൾ മനുഷ്യരോട് പുണ്യകാര്യം (ചെയ്യാൻ) കൽപിക്കുകയും, നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ദേഹങ്ങളെ നിങ്ങൾ മറന്നുകളയുകയും ചെയ്യുകയാണോ? നിങ്ങളാകട്ടെ, വേദഗ്രന്ഥം പാരായണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു!

അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ബുദ്ധി കൊടു(ത്തു ചിന്തി)ക്കുന്നില്ലേ?

٢٢- أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
أَنفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ

(44) ﴿٢٢﴾ നിങ്ങൾ കൽപിക്കുകയാണോ ﴿٢٢﴾ മനുഷ്യരോട് പുണ്യ കാര്യത്തിനു നിങ്ങൾ വിസ്മരിക്കുകയും ﴿٢٢﴾ നിങ്ങളുടെ സ്വദേഹങ്ങളെ നിങ്ങൾ മറന്നുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു പക്ഷെ വേദഗ്രന്ഥം നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നില്ലേ

ററുള്ളവരെ സൽകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഉപദേശിക്കുന്നതിലല്ല ആക്ഷേപം. അത് നല്ല കാര്യം തന്നെ. ഉപദേശം നൽകുന്ന വിഷയത്തിൽ മാതൃക കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടവരാണ് ഉപദേഷ്ടാക്കൾ. മറ്റുള്ളവരോട് ചെയ്യാൻ ഉപദേശിക്കുന്ന കാര്യം സ്വയം അനുഷ്ഠിക്കാതിരിക്കുകയും, അതോടൊപ്പം വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രബോധകരും അനുജാരികളുമായി അഭിനയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് ആക്ഷേപം. ഇത് ബുദ്ധിഹീനമായ ഒരർപ്പാടാണെന്നും, ബുദ്ധിയുള്ളവർക്ക് യോജിച്ചതല്ലെന്നും ഈ വചനം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. യഹൂദി പണ്ഡിതന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ ആക്ഷേപമെങ്കിലും, ഇതുംക്കൊള്ളുന്ന അത്യാം എല്ലാ മതോപദേഷ്ടാക്കൾക്കും ബാധകമായതുതന്നെ. വേദക്കാരെക്കുറിച്ച് ആക്ഷേപരൂപത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും സത്യവിശ്വാസികൾ പ്രത്യേകം ഒഴിവാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: ﴿٢٢﴾ (ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ പറയുന്നത്? നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ പറയുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ

ബാര: അവിടുത്തെ ബാര: നമസ്കാരത്തിലേക്ക് തിരിയുക പതിവായിരുന്നുവെന്ന് അഹ്മദ്, അബൂദാവൂദ് (റ) മുതലായവർ ഉദ്യോഗിച്ച ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

فَرَاخٌ (നിശ്ചയമായും അത് ഒരു വലിയ-അഥവാ ചോിച്ച-കാര്യം തന്നെയാണ്) എന്ന വാക്യത്തിലെ 'അത്' (is) 'എന്ന സർവ്വനാമകോത്യാദ്യേ' അതിന്റെ നേരെമുഖ്യ പരഞ്ഞ നമസ്കാരം (السلام) ആണെന്നാണ് മൂറിപക്ഷം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും പറയുന്നത്. വാക്കുകളുടെ ബാഹ്യവസ്ഥ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അതിനാണ് കൂടുതൽ ന്യായമുള്ളത്. കാര്യത്തിൽ അപ്രായപ്പെടുന്നത് ക്ഷമയും നമസ്കാരവും മുഖേനയുള്ള സഹായം തേടൽ (الاستعاذ) ആണെന്നു കൊണ്ടുദ്യേഗ്യം എന്നാകുന്നു. അതായത് വാക്യത്തിന്റെ താൽപര്യം വ്യക്തംതന്നെ.

അല്ലാഹുവുമായി കണ്ടുമുട്ടുകയും, അവനിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതുള്ള ബോധവും വിചാരവുമുള്ളവരാണ് കേൾക്കാൻ (يَسْمَعُونَ) എന്ന് അല്ലാഹുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കും, എന്നീ ആ വാക്കിനൊരു വിശദീകരണം ആവശ്യമില്ല. ഈ ബോധമുള്ളവരായെ ഏക ലക്ഷ്യം അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലങ്ങളുമായിരിക്കുമല്ലോ. അതിനായി കയ്യാടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിക്കുവാനും, ത്യാഗം വഹിക്കുവാനും അവർ തയ്യാറായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. وَمِنْ أَتَىٰ

വിഭാഗം - 8

47. ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്ത തന്നിട്ടുള്ളതായ എന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ നിങ്ങൾ ഓർക്കുവിൻ; ഞാൻ നിങ്ങളെ (മററുള്ള) ലോകരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയതും [ഓർക്കുവിൻ].

٣٧- يٰبَنِي إِسْرَءِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي
أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى
الْعَالَمِينَ ○

48. ഒരു (മഹദ്) ദിവസത്തെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ; (അന്ന്) ഒരു ദേഹവും ഒരു ദേഹത്തിനും (ഒരാളും ഒരാൾക്കും) ഒട്ടും ഉപകരിക്കുന്നതല്ല;

٣٨- وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ
نَفْسٍ شَيْئًا
وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ
وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ○

അതിൽ (ഒരാളിൽ)നിന്നും ഒരു ശുപാർശയും സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല;

അതിൽ (ഒരാളിൽ) നിന്നും ഒരു പ്രായശ്ചിത്തവും സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല;

അവർ സഹായിക്കപ്പെടുകയുമില്ല (അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ദിവസം).

(47) يٰبَنِي إِسْرَءِيلَ ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ اذْكُرُوا ഓർക്കുവിൻ أَنِّي എന്റെ അനുഗ്രഹം نِعْمَتِيَ ഞാൻ അനുഗ്രഹം ചെയ്തതായ فَضَّلْتُ നിങ്ങൾക്ക് وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ നിങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയതിൽക്കൊണ്ടുവെന്നും فَضَّلْتُكُمْ ലോകരെക്കാൾ 48. وَاتَّقُوا നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുക (കാക്കുക)യും ചെയ്തവിൻ يَوْمًا ഒരു ദിവസത്തെ لَا تَجْزِي [പ്രതിഫലം നൽകുകയല്ല, ഉപകരിക്കുകയല്ല] نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ ഒരു ദേഹവും, وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ ആത്മാവും وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ ആത്മാവിനും وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ യാതൊന്നും لَا സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല مِنْهَا അതിൽനിന്ന് فَضْلٌ ഒരു ശുപാർശ وَلَا മേടിക്ക (സ്വീകരിക്ക)പ്പെടുകയുമില്ല مِنْهَا അതിൽനിന്ന് عَدْلٌ കിടയൊത്തത് (പ്രായശ്ചിത്തം, തെങ്ങം) وَلَا അവർ ഇല്ലതാനും يُنصَرُونَ അവർ സഹായിക്കപ്പെടും

ഇസ്രാഇലുകൾ അല്ലാഹു നൽകിവന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളെ വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, അവർക്ക് ഇതരസമുദായങ്ങളെക്കാൾ നൽകിയ ശ്രേഷ്ഠതകളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അവരെ സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്ക്

സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കും ക്ഷണിക്കുകയാണ് അല്ലാഹു. മറ്റുള്ള ജനങ്ങളെക്കാളെല്ലാം അതിനുമുമ്പാട്ടുവരണമെന്നു നിങ്ങളാണെന്നുകൂടി ഇത് മൂലം അവരെ ഉണർത്തുന്നു. ഇസ്രാഇൽയർ ഒരു മതത്തിന്റെ അനുയായികളെന്നനിലക്ക് ഒരു സമുദായമായിത്തീർന്നപ്പോൾ, അക്കാലത്തുള്ള ഇതര സമുദായങ്ങളെക്കാൾ പല നിലക്കുള്ള ദ്രോഷത്തെയും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും നബിമാർ അവരിൽനിന്നുണ്ടായി. വളരെയധികം രാജാക്കളും അവരിൽ ഉണ്ടായി. അങ്ങനെ, മതനേതൃത്വവും ഭരണനേതൃത്വവും അവർക്ക് കൈവന്നു. മുൻവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഉന്നതസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന വേദഗ്രന്ഥവും നിയമസംഹിതയുമായ താനാത്തിന്റെ അനുയായികളാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യവും അവർക്കാണ് സിദ്ധിച്ചത്. താഴെ വചനങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതുപോലെയുള്ള നിരവധി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും അവർ കണ്ടുവെച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മതരംഗത്തും ലൗകികരംഗത്തുമുള്ള നേതൃത്വവും പ്രതാപവും ഇസ്രാഇൽയർക്കായിരുന്നു.

‘ലോകത്തെക്കാൾ നിങ്ങളെ ദ്രോഷംകൊണ്ട് എന്തുപറഞ്ഞതുകൊണ്ട് എക്കാലത്തുമുള്ള എല്ലാസമുദായങ്ങളെക്കാളും അവരെ ദ്രോഷംകൊണ്ടിയെന്നോ, നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ സമുദായത്തെക്കാളും ദ്രോഷംകൊണ്ടിയെന്നോ അർത്ഥമില്ല. നബി(സ)യുടെ സമുദായത്തെപ്പറ്റി **كَمْ مِمَّا أُخْرِجَ لِلْأَسَاسِ...** (മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും ഉത്തമ സമുദായം നിങ്ങളാകുന്നു (3: 110) എന്ന അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനുള്ള കാരണങ്ങളും അല്ലാഹു അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

അവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട അനുഗ്രഹങ്ങളെയും, ദ്രോഷംകളെയും, ഓർമ്മിപ്പിച്ചശേഷം, ആ നല്ല പാരമ്പര്യങ്ങളെല്ലാം അവരിപ്പോൾ കളഞ്ഞുകുളിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അങ്ങനെ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിനും ശിക്ഷക്കും വിധേയരായിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ട് ഖിയാമത്തുനാളിൽ അനുഭവിക്കുവാൻ പോകുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും അവരെ താക്കീതുചെയ്യുന്നു. ഖിയാമത്തുനാളിനെപ്പറ്റി നാലു കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു: (1) അന്ന് ഒരാളും ഒരാൾക്കും ഉപകരിക്കുകയില്ല. (2) അന്ന് യാതൊരു ശുപാർശയും സ്വീകാര്യമല്ല. (3) അന്ന് ഒരു പ്രായശ്ചിത്തവും സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. അഥവാ ശിക്ഷയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കിത്തരവെണ്ണം അതിന് പകരം വല്ലതും നൽകി രക്ഷപ്പെടുവാൻ സാധ്യമല്ല. (4) എന്നുവേണ്ടാ, ഒരു പ്രകാരത്തിലുള്ള സഹായവും അന്ന് അവർക്ക് ലഭിക്കുവാനില്ല.

അതേ, ഒരോത്തവനും അവനവൻ സമ്പാദിച്ചുവെച്ചതിന്റെ ഫലം മാത്രം അനുഭവിക്കും. ഒരാളുടെ കുറ്റം മറ്റൊരാൾ പേറുകയില്ല. (6:164; 35:18; 39:7) ഒരോത്തത്തക്കം അവരവരുടെ കാര്യം തന്നെ ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കും. (80:37) മാതാപിതാക്കൾ മക്കൾക്കോ, മക്കൾ മാതാപിതാക്കൾക്കോ ഉപകരിക്കുകയില്ല (31:33) ശുപാർശകളൊന്നും അവിടെ ഫലപ്പെടുകയില്ല. (74:48) അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ അവന്റെ അടുക്കൽ ശുപാർശ നടത്തുവാൻ തക്കവൻ ആരാണുള്ളത്? (2: 255) അവിശ്വാസികളായ ആളുകൾക്ക് ഭൂമിയിലുള്ളത് മുഴു ശുപാർശ നടത്തുവാൻ തക്കവൻ ആരാണുള്ളത്? (5: 39) വല്ലതും പകരം നൽകിയോ, സ്നേഹബന്ധ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്താലും അത് സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല. (14: 31) എന്നാൽ, അന്യോന്യം സഹായിക്കാമോ? അതും ഇല്ല. അതിന്റെ പേരിലോ രക്ഷപ്പെടാമോ? അതുമില്ല. (37: 25, 26) എല്ലാവരും കൽപനക്ക് വിധേയരായിരിക്കും.

‘ഞങ്ങൾ പ്രവാചകത്വത്തിന്റെയും വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും ആൾക്കാരാണ്, സ്വർഗ്ഗം ഞങ്ങളുടെ കൂത്തകയാണ്, കവിഞ്ഞാൽ അൽപദിവസം മാത്രമേ ഞങ്ങൾ നരകത്തിൽ കിടക്കേണ്ടി വരികയുള്ളൂ, ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മക്കളും ഇഷ്ടക്കാര്യമാണ്’ എന്നൊക്കെയായിരുന്നു ഇസ്രാഇൽയർ അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഈ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും ഇഷ്ടക്കാര്യമാണെന്നും, അവരുടെ ഈ നില തുടരുന്ന പക്ഷം ഖിയാമത്തുനാളിൽ കൗശലങ്ങളെല്ലാം തന്നെ വ്യാജവും നിർദ്ദേശവും വരുത്തുന്ന പക്ഷം ഖിയാമത്തുനാളിൽ അനുഭവിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത അവർക്കില്ലെന്നും അല്ലാഹു ഇതുമൂലം അവരെ താക്കീതുചെയ്യുന്നതായ രക്ഷാമാർഗ്ഗവും ലഭിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത അവർക്കില്ലെന്നും അവർ ദൃക്സാക്ഷികളായിരുന്നതും, കതാണ്. തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളിൽ അവരുടെ മുൻതലമുറകൾ അനുഭവിച്ചതും അവർ ദൃക്സാക്ഷികളായിരുന്നതും, ഇവർ അഭിമാനപൂർവ്വം ഏറ്റുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ചില അനുഗ്രഹങ്ങളെ അല്ലാഹു അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു:—

49. ഫിർഓന്റെ കൂട്ടർ നിങ്ങളെ കടുത്ത ശിക്ഷ അനുഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, അവരിൽനിന്ന് നിങ്ങളെ നാം രക്ഷപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭവും (ഓർക്കുക). അവർ നിങ്ങളുടെ ആൺമക്കളെ അറുകൊല ചെയ്യുകയും, നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളുടെ മക്കളെ ജീവിക്കുവാൻ വിടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അതിൽ നിങ്ങളുടെ രബികൽനിന്നുള്ള ഒരു വമ്പിച്ച പരീക്ഷണം ഉണ്ടായിരുന്നു.

50. നിങ്ങൾ നിമിത്തം സമുദ്രത്തെ നാം പിളർത്തിയ സന്ദർഭവും (ഓർക്കുക). അങ്ങനെ, നിങ്ങളെ നാം രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും, ഫിർഓന്റെ കൂട്ടര നിങ്ങൾ നോക്കി (കണ്ടു)കൊണ്ടിരിക്കെ നാം മുക്കിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തു.

٢٩- وَإِذْ نَجَّيْنَكُمْ مِنَ آلِ فِرْعَوْنَ يَمْوُتُونَ
سُوءَ الْعَذَابِ يُدَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ
وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ

وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ
عَظِيمٌ

٥٠- وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنجَيْنَاكُمْ
وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

49. നിങ്ങളെ നാം രക്ഷപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭവും. ١. കൂട്ടുകാരിൽ (ആലക്കോരിൽ) നിന്ന്. ٢. ഫിർഓന്റെ കൂട്ടർ അവർ നിങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ പാപ കടുത്ത (ഹീനമായി) ശിക്ഷ അവർ അറുകൊല നടത്തിയിരുന്നു. ٣. നിങ്ങളുടെ ആൺമക്കളെ പാപ അവർ ജീവിക്കുവാൻ വിടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ٤. നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെ ٥. അതിലുണ്ട്, ഉണ്ടായിരുന്നു. ٦. ഒരു പരീക്ഷണം. ٧. നിങ്ങളുടെ രബികൽ നിന്ന് വമ്പിച്ച. 50. ٨. നാം പിളർത്തിയ സന്ദർഭവും. ٩. നിങ്ങൾ നിമിത്തം ١൦. സമുദ്രത്തെ ١൧. അങ്ങനെ നിങ്ങളെ നാം രക്ഷപ്പെടുത്തി. ١൨. നാം മുക്കി നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ١൩. ഫിർഓന്റെ കൂട്ടർ ١൪. നിങ്ങൾ (ആയിരിക്കെ) ١൫. നോക്കി (കണ്ടു)കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ വചനങ്ങളിലും തുടർന്നുള്ള ചില വചനങ്ങളിലുമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട സംഭവങ്ങൾ ഇസ്രായേലുകൾ ചരിത്രത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ചില പ്രധാന സംഭവങ്ങളാകുന്നു. അവയെപ്പറ്റി വേദക്കാർക്ക് അറിയാവുന്നതും, അവയുടെ കൈവശമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായതാണ് അധികവിശദീകരണങ്ങളാണെന്നും കൂടുതൽ എണ്ണിപ്പാത്രകയാണ് ഇവിടെ അല്ലാഹു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അവയിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി അത്ഭുതം, താഹാ, ഖസസ് മുതലായ ചില സൂറത്തുകളിൽ അത്പം വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി അതിർത്തിയെപ്പറ്റി നമുക്ക് കാണാം. കൂടാതെ ഈ സൂറത്തിൽമാത്രം പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു യഥാർത്ഥം അന്യപ ശൃംഖലകൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. ١. ٢. ٣.

സൂറത്ത് തുടങ്ങുമ്പോൾ കാണാവുന്നതുപോലെ തുടങ്ങും (അ) നബി ഈജിപ്തിലെ (മിസ്രിയ) ധനകാര്യ മേധാവിയാണെന്നുണ്ടാകാത്തതാണെന്നു പറയുന്നതിന്റെ പിതാവു. ഇസ്രായേൽ എന്ന യത്ത്ബുബ് (അ) നബിയും. സഹോദരൻ മാറും. ഈജിപ്തിൽപ്പെന്ന് അമസയായി. ഏതൊക്കെ നാനൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്കൊരു ആ കൂട്ടംബം പെററു പെറുകി ഒരു വമ്പിച്ച ജനതയായിത്തീർന്നു. ഇവയുടെ പെററുവും പാറമ്പരസംസ്കാരങ്ങളും ഈജിപ്തിലെ പഴയ വംശങ്ങൾ വിബ്ബി (കൊപ്തി)കൾക്ക് സഹിക്കാത്തായി. അവയുടെ നേരെ അവർ അക്രമവും മർദ്ദനവും അഴിച്ചു വിട്ടു. രാജ്യഭരണം അവയുടെ കയ്യിലായിരുന്നുവല്ലോ. നോക്കിലെ ഓണാധിപന്മാർ കൈസർ(സീസർ) എന്നും. പെർഷ്യയിലെ ഓണാധിപന്മാർ കിസ്രാ (കോസ്രൂ) എന്നും. യമനിൽ രാജാക്കന്മാർ തുബ്ബാ എന്നുള്ള നാമങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതുപോലെ, ഈജിപ്തിലെ ഓണാധിപന്മാർ ഫിർഓൻ (ഫറോവാ) എന്നപേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഓ ഫിർഓന്റെ കാലത്ത് ഇസ്രായേലുകാരുള്ള വിരോധവും, വർഗ്ഗീയ പക്ഷപാതയും ചൂർദ്യമായിരുന്നു. അവരെ ഈ നിലക്ക് വിട്ടാൽ ക്രമേണ വിബ്ബിയിലുള്ള പെരിനും പ്രശസ്തിയും കോട്ടം തട്ടുമെന്നും, രാജ്യഭരണം തങ്ങൾക്ക് നഷ്ടപ്പെടുവാൻ ഇടയാകുമെന്നും അവർ കരുതി. (*) അങ്ങനെ ഇസ്രായേൽ അവർ

(*) പരിഷ്കൃതയുഗമെന്ന വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇക്കാലത്തും ഇത്തരം വർഗ്ഗീയ മനസ്ഥിതി വെച്ചു പുലർത്തുന്ന ജനങ്ങളും ഓണാധികാരികളും ധാരാളമുണ്ടല്ലോ.

എന്ന് അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'മുസാബെ സംബന്ധിച്ചു' അതിന്നിങ്ങുള്ളതായ അവകാശപ്പെട്ടവനാണ്. ' അങ്ങനെ, അന്ന് തിരുമേനി നോമ്പ് പിടിക്കുകയും, അന്ന് നോമ്പ് നോൽക്കുവാൻ കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു' (അ; ബു; മു; ന; ഇ) ഈ ഹദീസനുസരിച്ചാണ് ആശുറാ ദിവസം മുസ്ലിംകൾ നോമ്പ് പിടിക്കുന്നത്. അത് നബി (സ) യുടെ സുന്നത്തിൽപ്പെട്ടതാണെന്ന് പൊതുവെ അറിയപ്പെട്ടതുമാണ്.

51. മുസാബുമായി നാൽപ്പത് രാത്രിക്ക് നാം കരാർ നിശ്ചയം നടത്തിയ സന്ദർഭം (മാർക്കുക). പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ (അഭാവത്തിന്) ശേഷം നിങ്ങൾ പശുക്കുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു:

- നിങ്ങൾ അക്രമികളായും കൊണ്ടു.

51- وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِن بَعْدِهِ وَأَنتُمْ ظَالِمُونَ

52. പിന്നെ, അതിനുശേഷം നാം നിങ്ങൾക്ക് മാപ്പ് ചെയ്തു, നിങ്ങൾ നന്ദി ചെയ്യാൻവേണ്ടി,

52- ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

53. മുസാക്ക് നാം വേദഗ്രന്ഥവും, (സത്യാസത്യ) വിവേചനവും നൽകിയ സന്ദർഭവും (മാർക്കുക). നിങ്ങൾ സന്മാർഗം പ്രാപിക്കുവാൻവേണ്ടി.

53- وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

51. وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً നാൽപ്പത് രാത്രി (ദിവസം) ന് പിന്നെ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِن بَعْدِهِ നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി (ആക്കി)ത്തീർത്തു وَأَنتُمْ ظَالِمُونَ പശുക്കുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത ശേഷം നിങ്ങൾ (ആയിക്കൊണ്ടു) ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ അക്രമികൾ 52. ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ നിങ്ങൾക്ക് മാപ്പ് ചെയ്തു ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ നിങ്ങൾക്ക് ശേഷമായി ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ അതിന്റെ, അതിന് ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ നിങ്ങൾ ആയേക്കും, ആയുവാൻവേണ്ടി ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ നിങ്ങൾ നന്ദി ചെയ്യും 53. وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ നാം നൽകിയ സന്ദർഭവും وَالْفُرْقَانَ വിവേചനവും لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ നിങ്ങളാകുവാൻ ആയേക്കാം ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ സന്മാർഗ്ഗം (നേർവഴി)പ്രാപിക്കുക.

ഫിർഖ്നും മെസന്യവും മുക്കി സമീപിക്കപ്പെടുകയും, ഇസ്രാഇലുകൾ രക്തപ്പെടുകയും ചെയ്തതായും അവർക്കുള്ള നിയമ സംഹിത അടങ്ങുന്ന വേദഗ്രന്ഥം നൽകാലും, അതിനായി ആദ്യം ചുപ്പുതും പിന്നീട് പള്ളികൂടി ആകെ നാൽപ്പത് ദിവസം മുസാ (അ) ധ്യാനം, വ്രതം മുതലായ അന്യസ്ഥനങ്ങളാകുകയും സീനാപർവ്വതത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നും അല്ലാഹു അദ്ദേഹവുമായി നിശ്ചയം ചെയ്തിരുന്നു. (വിദഗ്ദ്ധ വിദഗ്ദ്ധ, അതോടൊപ്പം മതനാണ്) നിശ്ചയപ്രകാരം മുസാ (അ) സീനാപർവ്വതത്ത് പോകുമ്പോൾ അതിന് അടുത്തായി ഇസ്രാഇലുകൾ നേതൃത്വം സഹോദരൻ ഹാറൂൻ (അ) നബിയെ ഏർപ്പിച്ചു. മുസാ (അ) നബി സ്ഥലം വിട്ടപ്പോൾ സാമീപിപ്പാൻ പേരായ ഒരുവന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇസ്രാഇലുകൾ സ്വർണ്ണക്കൊണ്ട് ഒരു പശുക്കുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അനേക കൊല്ലങ്ങളായി ഇവിടം തുടരുന്നതായുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ പശുക്കളെ ആരാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമായി അവർ ഇടപഴകിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മുസാ (അ) തെളിപ്പായ ഒരു ദൈവമാണെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു ഹാറൂൻ (അ) തന്നാൽ കഴിയുന്ന തടസ്സങ്ങൾ പറഞ്ഞു നോക്കിയെങ്കിലും അവരത് ചെയ്യിക്കൊണ്ടില്ല. നിശ്ചിത ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് മുസാ (അ) തന്നെത്തും കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ കണ്ട കാര്യം അതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യസനവും കോപവും പിന്നെ പറയേണ്ടതുണ്ടോ? ഇത്രയും കടുത്ത അപരാധം അവർ ചെയ്തിട്ടുപോലും പിന്നീട് അല്ലാഹു അവർക്ക് മാപ്പ് നൽകുകയുണ്ടായി. അവർ നബിയുളവാമായിത്തീർത്ത-അങ്ങനെ, അവർ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കട്ടെ-എന്നുദ്ദേശിച്ചാണ് അല്ലാഹു അവർക്ക് അത് മാപ്പാക്കിയത്.

വേദഗ്രന്ഥം കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം അറിയപ്പെടുന്നു. ഇസ്രാഇലുകൾക്ക് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശത്തിനാവശ്യമായ ഏല്പാതയോ പദേശങ്ങളും, നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളും, ചരിത്രപാഠങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു നിയമസംഹിതയും, സത്യാസത്യങ്ങളെയും ന്യായാനുസൃതങ്ങളെയും വേർതിരിച്ച് വിവരിക്കുന്ന തത്വഗ്രന്ഥവുമാണ് അതത്. ഒരു നിലക്ക് 'വേദഗ്രന്ഥവും വിവേചനവും (الفرج : 1)' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം അറിയപ്പെടുന്നു. 'വിവേചനം' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം മുസാ (അ) നബി

എന്നാൽ, **كَلَامُهُ** (നിങ്ങളുടെ സ്വപ്നങ്ങളെ-നിങ്ങളെത്തന്നെ-കൊല്ലുവിൻ) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം, നിങ്ങളുടെ നിങ്ങളുടെ ശാപാപാപങ്ങളെ അടക്കി നിറുത്തി അവയെ മെന്തിപ്പിക്കുവിൻ എന്നാണെന്നു ചില ആളുകൾ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ ഭാഗമായി കൊലയെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിലും, വളരെ ആളുകളുടെ ജീവൻ തരിപ്പിക്കുവാൻ കൽപിക്കുന്നതിലും ന്യായീകരണമൊന്നുമില്ലെന്നാണ് അവരുടെ വാദം. സൂറ: ബക്കറ, 153ൽ "... പിന്നെ അവർക്ക് തെളിവുകൾ വന്നതിനുംശേഷം അവർ പശ്ചാത്താപത്തെ ഉണ്ടാക്കി. എന്നിട്ട് അതിനെപ്പറ്റി നാം മാപ്പ് നൽകി" എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ചിലർ ഈ വാദത്തിന് തെളിവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവാചകൻ(വി)ൽ ഈ വാദത്തിൽ ഏതൊ കഴമ്പുണ്ടെന്നു തോന്നിയെന്നുവെങ്കിലും അല്ലാഹു ഇവിടെ പറഞ്ഞ വാക്കുകളും, മൽസൂഫിപ്പിച്ച വിവരങ്ങളും, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പൊതുവെയുള്ള പ്രസ്താവനകളും നോക്കുമ്പോൾ, ഈ പുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തിന് വില കൽപിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. അതിനും പുറമെ, അത് സൂഫിപ്പിക്കുന്ന കൃത്യ വസ്തുതകൾ കൂടി മുന്നിൽ വെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഈ കൊലയെ വിലയിരുത്തുന്നതു്:-

ഇസ്രാഇൽയർ പശ്ചാത്താപത്തെ ആശയിച്ച സംഭവം കേവലം ഒരു സാധാരണ വിഗ്രഹാരാധനയുടെ സംഭവമല്ല. അതിന് അതിന്റേതായ ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. ഇസ്രാഇൽയർ ആരാണ്, അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികളെന്താണ്, ഏത് സന്ദർഭത്തിലാണത് ചെയ്തത്, അപ്പോഴത്തെ ചുറ്റുപാടൊന്നായിരുന്നു എന്നൊക്കെ ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അഹീദിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതമർപ്പിച്ച ഇസ്രവഹീം (അ) നബിയുടെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളും പിൻഗാമികളുമായ ഇസഹാബ്, യഅ്ശൂബ് (അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പാരമ്പര്യം നിലനിറുത്തുവാൻ ബദ്ധ്യസ്ഥരായ അനന്തരാവകാശികളാണ് ഇസ്രാഇൽ ജനത. കാലപ്പഴക്കത്തിൽ കെട്ടാറിപ്പോയ അഹീദിന്റെ ആ പാരമ്പര്യം അവരിൽ പുനർജീവിപ്പിക്കുവാനും, നൂറ്റാണ്ടുകളായി അവർ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും മർദ്ദനങ്ങളിൽ നിന്നും അവരെ സ്വാതന്ത്ര്യമാക്കുവാനും വേണ്ടി നിയോഗിക്കപ്പെട്ട പ്രവാചകനാണ് മുസാ (അ) നബി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്ക് വെളിപ്പെട്ട വസ്തു ചില ദിവ്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും, അത്യുജ്വലങ്ങളും നേരിൽ കണനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണ്. മുസാ പിമ്പോ മറുപുലോകം കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മഹാത്മ്യത്തിലും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചെങ്കൽ കടന്ന് രക്തപ്പട്ട ഇപ്പോൾ സീനാ മരുഭൂമിയിൽ വന്ന് പാളയമടിച്ചു താമസിക്കുന്നത്. അന്ന് ലോകത്ത് അറിയപ്പെട്ട ഏറ്റവും പ്രതാപശാലിയായ ഫിർഈനും സൈന്യവും അസാധാരണവും അതിഭാര്യ ബലമാവണ്ണം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട മാത്ര അവർ ഒട്ടും മറക്കാരായിട്ടില്ല. ഈ അവസരത്തിലാണ് അവരുടെ ശാശ്വത നന്മയ്ക്കു യശസ്സിനും നീദാനമായ ഒരു വേദഗ്രന്ഥം അവരുടെ (സം)ടാമായ അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ വേണ്ടി മുസാ (അ) അവരിൽനിന്ന്-അതു ഹാറൂൻ (അ) നബിയെ അവരുടെ നേതൃത്വം ഏൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട്-വിട്ടുപോയത്. വിരൽകൊണ്ടുണ്ണുവുന്ന ജീവസന്തരം കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും മുസാ തെടിപ്പോയ ദൈവമാണെന്ന് പറഞ്ഞു കൊണ്ട് അവരിൽപെട്ട ഒരു വികൃതി സ്വർണ്ണകൊണ്ട് വാർത്തുണ്ടാക്കിയ ആ പശ്ചാത്താപത്തെ ദൈവമാക്കി അതിന്റെ ചുറ്റും ഭജനമിരിക്കുകയും, പൂജാകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുകയുമാണവർ ചെയ്തത്. ബുദ്ധിപരമായ വിന്യസിച്ചവരായവരായ പാപകളെ, തങ്ങളുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്ന ഹാറൂൻ (അ) നബിയുടെ വിലക്ക് കേൾക്കുവാനോ, ഏതാനും ജീവനും കൊണ്ട് മടങ്ങി എത്തുന്ന മുസാ (അ) നബിയുടെ വരവുവരെ കാത്തിരിക്കുവാനോ അവർക്ക് ക്ഷമയുണ്ടായില്ല. ഇതൊക്കെ തത്വഗാത്ത്, മറ്റൊരു വശം:-

ഇസ്രാഇൽയരുടെ ധിക്കാരബുദ്ധിയും, വിഡ്ഢിത്തവും, അനുസരണമില്ലായ്മയും പ്രസിദ്ധമാണ്. ചെങ്കൽ കടന്ന് രക്തപ്പെട്ടുപോയ മദ്ധ്യയായ ചില ജനങ്ങൾ വിഗ്രഹങ്ങളെ ആശയിക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ തങ്ങളോടും ഇതുപോലെയുള്ള ദൈവങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ അനുവദിച്ചുതരണമെന്ന് അവർ മുസാ (അ) നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതും, നിങ്ങളെ വിഡ്ഢികളായ ഒരു ജനത തന്നെ എന്ന് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞതും. (7: 138) അവരോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതും, അവരുടെ യാത്രാലക്ഷ്യവുമായിരുന്ന രാജ്യത്ത്-ബെന്തുൽമുഖട്ടിസിൽ-ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുവാൻ കേട്ടിട്ടു നിന്ന അവർ, നിരീക്ഷകന്മാർ മുഖേന ശത്രുക്കളുടെ ശക്തി ദുർബ്ബലമാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടുപോലും മുസാ (അ) നബിയോടു പറഞ്ഞതിങ്ങിനെയാണ്: 'അവരിൽ ഉള്ളപ്പോൾ തങ്ങളൊരിക്കലും അതിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല. താനും തന്റെ സഖ്യം പോയി യുദ്ധം നടത്തിക്കൊള്ളുക. ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഇരിക്കുകയാണ്'. (5: 24) ഇതുപോലെയുള്ള അവരുടെ ധിക്കാരത്തിന്റെയും അനുസരണക്കേടിന്റെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ പലതും ഈ സൂറത്തിലും, മറ്റു സൂറകളിലുമായി ധാരാളം കാണാവുന്നതാണ്.

ഇതൊക്കെ കണക്കിലെടുത്ത് കൊണ്ട് വേണം അവർ പശ്ചാത്താപത്തെ ആശയിച്ചതിന്റെ ഗൗരവവും പ്രത്യേകതയും കണക്കാക്കുവാൻ. അതിന്റെ ചോദ്യം അവർക്ക് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന ശിക്ഷയോടുകൂടി, കാലാകാലം നരകശിക്ഷയും. ആ ശിക്ഷയെപ്പറ്റിയായിട്ടുവാനും, അവർ ധിക്കാരപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ച ആ നീച കൃത്യത്തിൽ അവർക്കുള്ള യഥാർത്ഥ പശ്ചാത്താപം തെളിയിക്കുവാനും, അവശേഷിക്കുന്ന ആളുകളിൽ ഇത്തരം നികൃഷ്ട സംഭവങ്ങൾ മേലിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെടാതിരിക്കുവാനും, അതേ സമയത്ത് കൊല്ലപ്പെടുന്നവർക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ

മാപ്പിനും പ്രീതിക്കുമായി ഖീവൻ തൃമിക്കുന്നത് നിമിത്തം അവരുടെ കഹാപരപംപൊറുക്കുവാനും—ഇങ്ങനെ പല കൽപിച്ചെങ്കിൽ, അതിൽ അവന്റെ കാര്യവും മറ്റൊരുവുമായിരിക്കും ചിന്തിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് ദർശിപ്പിച്ചെന്നുവന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തതായിരിക്കാം, നിങ്ങളുടെ നിങ്ങളുടെ സ്വന്തംതന്നെ കൊലപാതകമായിരിക്കും.) എന്നു മുമ്പാ (അ) നബി പറഞ്ഞതും. പ്രതി ഏതായാലും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ നിന്നും പരയുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല.

55. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ സമ്പദ്ഭവം (ഓക്സുക) 'മൂസാ, അല്ലാഹുവിനെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നത് വരെ ഞങ്ങൾ താങ്കളെ വിശ്വസിക്കുകയില്ലതന്നെ'. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ നോക്കി (കണ്ടു) കൊണ്ടിരിക്കെ (തന്നെ) നിങ്ങൾക്ക് ഇടിത്തീ പിടിപെട്ടു.

٥٥- وَإِذْ قُلْتُمْ يٰمُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ بِكَ
حَتَّىٰ تَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّيْقَةُ
وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

56. പിന്നീട്, നിങ്ങളുടെ മരണത്തിന് ശേഷം നിങ്ങളെ നാം ഏഴുമണൽപിച്ചു;
നിങ്ങളെ നന്മി ചെയ്യാൻ വേണ്ടി.

٥٦- ثُمَّ بَعَثْنَاكَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكَ لَعَلَّكَ
تَشْكُرُونَ ○

55. **قَالَ** നിങ്ങളെ പറഞ്ഞ സന്ദർഭവും **يَا مَرْيَمُ** മൂസാ **لَا تَزْنِي** നിശ്ചയമായും ഞങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുകയും **كَلِمَاتٍ** നിന്നെ, താങ്കളെ **حُرِّى** ഞങ്ങളെ കാണുന്നതാവാൻ **وَالْحَقُّ** അല്ലാഹുവിനെ **حَقْرًا** പ്രത്യക്ഷത്തിൽ **فَاخْرَجْنَا** അപ്പോൾ നിങ്ങളെ പിടികൂടി **إِلَى الْمَدِينَةِ** ഇടിത്തീ, ലോകമായ ഇടിനാദം **وَأَنفُسُ** നിങ്ങളുടെ **تَوَارَتْ** മനോഹ്ല(കണ്ടു) കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 56. **فَبَنَّا** പിന്നെ നിങ്ങളെ നാം ഏഴുനേരം പിടിച്ചു **مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ** നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽനിന്നും **وَلَمَّا** നിങ്ങളെ നന്ദി ചെയ്യാൻ വേണ്ടി

[illegible][illegible]

കണ്ടു. അതേസമയം സ്കൂളിലെ വാചനത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ, മൃസം (അ) അല്ലാഹുവിനോട് സമകണ്ഠിത. അല്ലാഹു അപരം വിവിധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു. ഇതിന്റെ പേരിൽ ആ സമകണ്ഠിതം എപ്പോഴും അല്ലാഹുവിനോട് നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നാണ്.

ഇടിഞ്ഞി ബോധിച്ചതു നിമിത്തം അവർ മരണപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും **مَيِّتٌ مِّنْكُمْ** (പിന്നെ, നിങ്ങളുടെ മരണശേഷം നാം നിങ്ങളെ ഏഴുനേർപ്പിച്ചു) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം മരണമുൾക്കൊള്ളാത്ത ബോധക്ഷയമോ മരണം ഉണ്ടായ ശേഷം അതിൽ നിന്ന് ആശ്വാസം നൽകി എന്നാണെന്നും, **وَأَمْ تَرْجَوْنَ** (നിങ്ങൾ നോക്കിക്കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ) എന്ന വാക്ക് ഇതിന് തെളിവുവെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ഇടിഞ്ഞി പിടിപെട്ടു (**أَخَذَهُمُ الْمَوْتُ**) എന്നു പറഞ്ഞത് കൊണ്ട് അവർ മരണപ്പെട്ടുവെന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു കൂടാ. എങ്കിലും **مَيِّتٌ مِّنْكُمْ** (നിങ്ങളുടെ മരണത്തിന് ശേഷം) എന്ന അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയ സഫിതിക്ക് അവരെ മരണമാണോ ബോധിച്ചത്, അല്ല ബോധക്ഷയമാണോ ബോധിച്ചത് എന്ന സംശയിക്കുവാനോ, മരണമല്ല-ബോധക്ഷയമോ മരണം ആണ്-ബോധിച്ചതെന്ന് പറയുവാനോ ആർക്കും അവകാശമില്ലെന്നത്. 'നിങ്ങൾ നോക്കിക്കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥമന്തരമെന്നാണ് പിന്നീട് ആലോചിക്കുവാനുള്ളത്. ഇടിഞ്ഞി മൂലം അവർ മരണപ്പെട്ടെങ്കിൽ അവർ അതെങ്ങിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു? എന്നാണിവിടെ ചോദിക്കുന്നത്. നോക്കിക്കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ മരണം പിടിപെട്ടുവെന്നല്ല- ഇടിഞ്ഞി പിടിപെട്ടു എന്നാണ്- അല്ലാഹു പറഞ്ഞ വാക്ക്. ഇടിഞ്ഞി വരുന്നത് കണ്ണിൽ കാണലും മരിക്കലും ഒപ്പം കഴിയാമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ, എല്ലാവരും ഒപ്പം മരണപ്പെടാതെ ചിലർ ആദ്യം മരണമടഞ്ഞതാണെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർ അവർ മരണപ്പെടുന്നത് കണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഏതായാലും 'മരണശേഷം' എന്ന സ്പഷ്ടമായ വാക്കിൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന് യഥാർത്ഥം മരണമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു അർത്ഥമാർത്ഥം കൊടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ 'നിങ്ങൾ നോക്കിക്കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ' എന്ന വാക്കിന് സന്തതീകരണമെന്നാൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകുകയാണ് ശരി. സംശയമില്ല.

മരണശേഷം പരമേശ്വരനുള്ളത് ഇതാണ്. 'മരണശേഷം ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടവർക്ക്' പിന്നെ അതിനെത്തുടർന്ന് ജ്ഞാനദൈവത്തെപ്പറ്റി പരമേശ്വരൻ രക്തശേഷം അനുഭവപ്പെടുകയല്ലേ വേണ്ടത്? അവർക്ക് പിന്നെ മതശാസ്ത്രങ്ങളും നിയമങ്ങളുംകൊണ്ടും ബാധകമായിരിക്കുകയല്ലേ? ഈ ന്യായത്തിന്റെ മറുപടി: ഒന്ന നോട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇത് ശരിയാണെന്ന് തോന്നാമെങ്കിലും ഇപ്പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് ചില പ്രത്യേക സംഭവങ്ങൾ ഒഴിവാക്കേണ്ടതുണ്ട്. നൂറുകൊല്ലം മരണമടഞ്ഞു കിടന്ന ശേഷം മാരാള (ഉസൈർ-അ-നെ) പിന്നീട് ജീവിപ്പിച്ച സംഭവം താഴെ 259-ാം വചനത്തിൽ വരുന്നുണ്ട്. ഈസാ (അ) നബിയുടെ ദൂഷകാർത്തങ്ങളെ വിവരിച്ച കൃതത്തിൽ ഒന്ന് അദ്ദേഹം മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതാണെന്ന് 3:49ലും, 5:11ലും കാണാം. മരണപ്പെട്ടത് മൃതർക്കല്ല-വിയാമത്താ നാളിൽ മരണപ്പെട്ടവരെ എഴുന്നേൽപ്പിക്കുവാനുള്ള രണ്ടാമത്തെ കാര്യമുണ്ട് മൃതർക്കാണ്-പ്രതിഫല നടപടി ആരംഭിക്കുന്നതും. അത്യവശ്യമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി **عَنْ** (ബർസഖ്) എന്നാണ് മുൻപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് (23:100 നോക്കുക) അതുകൊണ്ട്, മരണശേഷം ഇങ്ങനെ ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ വീണ്ടും ഭൗതിക ജീവിതം നൽകപ്പെടുന്ന ആളുകൾക്ക് ആത്മീയലോകത്തിലെയോ, പാരലോകത്തിലെയോ അനുഭവങ്ങൾ ഒന്നും അനുഭവപ്പെടാതെക്കൂടാതെ അല്ലാഹുവിന് കഴിവുണ്ടല്ലോ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഇത്തരം വിഷയങ്ങളിലൊന്നും യുക്തി ന്യായങ്ങളെയോ പ്രകൃതി വാദങ്ങളെയോ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നാമിനിത്യപ്രതി അടയുന്നതാണ് ശരിയല്ല, ബുദ്ധിപരമായി അസംബന്ധകാരണമായ വിഷയങ്ങളിലെല്ലാം അല്ലാഹു വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങളെ അതേരൂപത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതിലാണ് രക്തശേഷമുള്ളത്. **واقه الموتي الصواب**

മർഹു. ഡൈവ് ഫോമർ അബ്ദു: പ്രസ്താവിച്ചതായി മർഹു. സയ്യിദ് റശീദ്യരിഖാ ഇവിടെ ഉദ്യരിച്ചതിന്റെ ചുരുക്കം ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കാം: 'ഇസ്രാഇൽയർ അല്ലാഹുവിനെ കാണുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ട സംഭവം പരമപ്പെട്ടി-
യുടെ ആരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. ഒരു പ്രത്യേക സംഭവമാണത്. അവരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അത് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അനീക്ക് അങ്ങനെയൊരു പ്രാപ്തയുണ്ടെന്ന് അങ്ങനെയൊരു വിശ്വാസിക്കാണെന്നതിൽ ഒരു
ഒരു അല്ലാഹുവിനെ കാണുക തന്നെ വേണം എന്ന് മൂസാ (അ) നബിയോട് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവർക്ക് പല ആപത്തുകളും പിടിച്ചെടുത്തു. അതിലൊന്നായിരുന്നു ഇടിത്തീ ഒരു കൂട്ടം ഇടിത്തീ പൊയിച്ചു. മറ്റൊരു
വർ അത് നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നു. മോഹവും വ്യഥയും നികിത്തവും പലരും മരണമടഞ്ഞു. 'قَدْ جَاءَ مِنْ فِئَةٍ مِنْ (പിന്നെ
നിങ്ങളുടെ മരണശേഷം നാം നിങ്ങളെ ഏകുന്നെരിപ്പിച്ചു) എന്ന വാക്യത്തിന് ഡൈവ് അബ്ദുൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു; അ
ദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു: 'ഇടിത്തീ മോണ്ടും മറ്റൊരായി അവർ മരണമടയുകയും, അവർ നിശ്ശേഷം റ-
ശീദ്യക്കുമെന്നു കരുതപ്പെടുകയും ചെയ്ത ശേഷം അവരുടെ സന്തതികളെ അല്ലാഹു വർദ്ധിപ്പിച്ചു അവരെ പുന-
രൂദ്യരിച്ചു' (سَبَّحَ الْمَلِكُ)

ഇതിൽ ഇടിത്തീയിന് പറ്റുമെ മറ്റു പല ആപത്തുകളും അവർക്കു ബാധിച്ചുവെന്നും, അതുകൂലം അവർ പലരും മരണമടഞ്ഞുവെന്നും പറഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി ഖുർആനിൽ സൂചനയൊന്നും കാണുന്നില്ല. 'നിങ്ങളുടെ മരണശേഷം നിങ്ങളെ നാം ഏഴുനേരംപിച്ഛിച്ചു'വെന്ന അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായി 'അവരുടെ സന്തതികളെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു' അവരെ പുനരുദ്യമിച്ചു' എന്ന പറഞ്ഞത് ഖുർആന്റെ വാക്കുകളോട് യോജിക്കുന്നുമില്ല. ബൈബിളിൽ ഇസ്രാഇലുകൾ അല്ലാഹുവിനെ കാണുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതായി വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. മൂസാ (അ) തന്റെ അത് വാങ്ങുവാനായി പോയപ്പോൾ ഏഴുപത് മൂപ്പന്മാരെയും കൊണ്ടുപോയിരുന്നുവെന്നും, അവർ ദൈവത്തെ കണ്ടുവെന്നും, അവന്റെ പാദങ്ങളോട് കീഴെ നിലക്കല്ലു പടുത്ത തളം പോലെയും ആകാശത്തിന്റെ സ്ഥിരമായ പോലെയും ആയിരുന്നുവെന്നും, ആ പ്രമാണികൾക്ക് തൃക്കയ്യാൽ ഒന്നും വേിച്ചില്ലെന്നും, അവർ ദൈവത്തെ കണ്ട് ഭയപ്പെട്ട പാനീയങ്ങൾ കുടിച്ചുവെന്നുമൊക്കെയാണ് അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതും. (പുറപ്പാട് 24-ാം അദ്ധ്യായം 1-11 നോക്കുക) ഖുർആന്റെ പ്രസ്താവനകൾക്ക് വിരുദ്ധമാണെന്ന് മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ സാദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതും, ബുദ്ധിക്ക് യോജിക്കാത്തതും കൂടിയാണ് ബൈബിളിന്റെ ഈ വിവരണം. അതിനും പുറമെ, ബൈബിളിന്റെ തന്നെ മറ്റൊരു വ്യക്തമായ പ്രസ്താവനക്ക് കടകവിരുദ്ധവുമാണിത്. അത് പുസ്തകം 33-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 20, 21 എന്നീ സൂക്തങ്ങളിൽ യഹോവ (ദൈവം) മോശ (മൂസാ)യോട് ഇങ്ങിനെ കൽപിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണാം. 'നിനക്ക് എന്റെ മുമ്പം കാണാൻ കഴികയില്ല. ഒരു മനുഷ്യനും ഏതൊരു കണ്ണ് ജീവനോടെ ഇരിക്കുകയില്ല.' അപ്പോൾ, ബൈബിളിന്റെ ഈ പ്രസ്താവന അടിച്ചു വീശസനിയമപ്പെട്ട വ്യക്തമാണല്ലോ.

57. (ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ) നിങ്ങൾക്ക് നാം മേലത്തെ തണലാക്കിത്തരുകയും ചെയ്തു; നിങ്ങൾക്ക് നാം 'മന്നാ'യും 'സൽവാ'യും ഇറക്കിത്തരികയും ചെയ്തു.

'നാം നിങ്ങൾക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള നല്ല (വിശിഷ്ടമായ) വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ തിന്നുകൊള്ളുവിൻ' (എന്നും പറഞ്ഞു).

(എന്നാൽ,) അവർ നമ്മെ അക്രമിച്ചില്ല; അവർ അവരുടെ സ്വന്തങ്ങളോടുകൂടെയായിരുന്നു അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്.

وَوَضَعْنَا عَلَىٰ كُرْسِيِّكَ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْمَنِّ وَالسَّلْوَىٰ
كُلًّا مِّنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكَ

وَمَا ظَنَرْنَا وَكُنَّا أَنفُسَهُمْ يَظُنُّرُونَ

57. ٥٧. നാം തണലാക്കി (നിഴലിട്ടു) തരുകയും ചെയ്തു. ٥٨. നിങ്ങൾക്ക് നാം മേലത്തെ ٥٩. നാം ഇറക്കിത്തരുകയും ചെയ്തു. ٦٠. നിങ്ങൾക്ക് നാം മന്നായെ (കട്ടിത്തൻ) ٦١. സൽവായും (കാടപ്പക്ഷി) ٦٢. തിന്നുകൊള്ളുവിൻ നല്ല (വിശിഷ്ട) വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് ٦٣. നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയ ٦٤. അവർ നമ്മെ അക്രമിച്ചില്ല ٦٥. എങ്കിലും അവരായിരുന്നു ٦٦. അവരുടെ സ്വന്തങ്ങളോട് ٦٧. അവർ അക്രമം പ്രവർത്തിക്കും.

ചെങ്കടൽ കടന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട ശേഷം, തങ്ങൾക്ക് വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട രാജ്യത്തേക്ക്—ബൈബിളിൽ മൂവട്ടു സിദ്ധമാണ്—കടന്നുചെന്ന് ആ രാജ്യം അടക്കി വെച്ചിരുന്ന ശത്രുക്കളെ പുറത്താക്കുവാൻ ഇസ്രാഇലുകൾ കൂട്ടായ്മയോടെ നിമിത്തം അവർ നൽകിയതും കൊല്ലും സീനാ താഴ്വരയിൽ കെട്ടിത്തടിക്കുകയായിരുന്നു. (മാതൃക 23-29 കാണുക.) അക്കാലത്ത് അല്ലാഹു അവർക്ക് നൽകിയ വമ്പിച്ച രണ്ട് അനുഗ്രഹങ്ങളെയാണ് ഈ വചനത്തിൽ രാജിപ്പറയുന്നത്.

(1) മോശം നിഴലാക്കിക്കൊടുത്തത്. സന്ധ്യവർണ്ണങ്ങളും നീരാവകളും ഇല്ലാത്ത പ്രദേശമാകുകയാണ് മരുഭൂമിയിലെ ഉഷ്ണാധിക്യം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇസ്രാഇലുകൾക്കുവേണ്ടി അവിടെ വീടും പുരയും ഇല്ലത്തായും ക്രമേണ തമ്പുരാനും പള്ളിയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. ഈ അവസരത്തിൽ അല്ലാഹു അവർക്കുവേണ്ടി നിയമവും മോലത്തണലുകൾ നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മോശം എന്നർത്ഥം നൽകപ്പെട്ട ٥٨ എന്ന പദത്തെ ആസ്പദമാക്കി അത് വെളുത്തതും തണുപ്പും നൽകുന്നതുമായിരുന്നുവെന്ന് ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (2) മോശത്തിന് മന്നായും സൽവായും നൽകിയത്. ലക്ഷണത്തിൽ ആളുകൾ കൃഷിയോ മറ്റോ ചെയ്ത് ഉപജീവനം കഴിപ്പാൻ ഒരു നിലക്കും സൗകര്യമില്ല. അയോർത്ഥികളായി ഒരു രാത്രി ഗൂഢമായി ഒളിഞ്ഞുവസിക്കേണ്ട അവർ ഇക്കാലത്ത് അല്ലാഹു അവർക്ക് ഒരു പ്രത്യേക അനുഗ്രഹമായി നൽകിയ രണ്ട് വിഭവങ്ങളെന്തെ മന്നായും സൽവായും.

ചില ചെറിയൊരിടത്ത് നിന്നോ വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നോ പുറത്തുവന്നിരുന്ന ഒരുതരം കറയായിരുന്നു മന്നാ എന്നും, മഞ്ഞു പൊലയോ, ചെറിയചെലവയോ വർഷിച്ചു സസ്യങ്ങളിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന മെഴുകു് സമാനമായ ഒരു പദാർത്ഥമാ യിരുന്നു അത് എന്നും മറ്റും പറയപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും അദ്യഥാനമില്ലാതെ ലഭിക്കുന്നതും, വളരെ മധുരവും ഹൃദ്യവുമായ ഒരു ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥമായിരുന്നു മന്നാ. അതോടുകൂടിയപ്പോൾ, അത് സ്വന്തമായി തിന്നാവുന്ന ഒരു ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥ മാ യും, അത്യാഹാര കലർത്തി കൃഷിക്കാർക്ക് ഒരു പാനീയമായും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതായിരിക്കാം. (അല്ലാഹുവി ന്നിൽനിന്നും) ഒരു തരം കാപ്പക്കിയോ, അല്ലെങ്കിൽ കാപ്പക്കിയെപ്പോലെയുള്ള ചെറുപക്ഷിയോ ആണ് 'സൽവം'. ഇതു മലയാളം: ലഭിക്കത്തക്ക വിധം അല്ലാഹു അവർക്ക് നൽകിയിരുന്നു.

മൂന്നാം (അ) നമ്പിയുടെ പ്രാർത്ഥനാഫലമായി വൈകുന്നേരം കാപ്പക്കിയും, രാവിലെ മന്നായും അവർക്ക് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മന്നാ മഞ്ഞുപോലെ വർഷിച്ചിരുന്നു; അത് വെളുത്തതും, കൊത്തമ്പാലറിപോലുള്ളതും മധുരമുള്ളതുമായിരുന്നു. അന്നത്തെക്ക് ആവശ്യമുള്ളതെ എടുക്കാവുന്നതും അത് അവരോട് കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; അതിനെക്കുറിച്ച് ചിലർ എടുത്ത് സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചത് പുഴുത്തുനശിക്കുകയുണ്ടായി എന്നും മറ്റും ബൈബിൾ പ്ര സ്താവിച്ചു കാണാം. (പുറപ്പാട് 16-ാം അദ്ധ്യായം) ജനങ്ങൾ മന്നാ പെറുക്കി ഇടിച്ചു, പൊടിച്ചു, പുഴുങ്ങി യും അപ്പൂപ്പുണ്ടാക്കിയിരുന്നതായും അതിൽ പ്രസംഗം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. (സംഖ്യാ. 11 ൽ 7) (അല്ലാഹുവിനറിയാം.)

മന്നായും സൽവായും അവർക്ക് സൂക്ഷിച്ച് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും, അത് കേവലം ഹൃദ്യമായ ഭക്ഷ ണ പദാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും ﴿كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِهَا﴾ (നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയ നല്ലവസ്തുക്കളിൽ നിന്ന് നി ണ്ടാം ഭിന്നതകൊള്ളുവിൻ) എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന് തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ, ഇസ്രാഇലുകൾ ഈ അനുഗ്രഹത്തിൽ നമ്പിയുള്ളവരാവുകയല്ല ചെയ്തത്, നമ്പികേട് കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്തത് എന്നത്രെ... ﴿وَلَا تَمَسُّوا﴾ (അവർ നൽകിയ അടുക്കിയില്ല, എങ്കിലും അവർ അവരെത്തന്നെ അടുക്കിക്കുകയായിരുന്നു ചെയ്തത്) എന്ന വാക്യം ചൂണ്ടി കാണുന്നത്. അഥവാ, അത്കൂലം അല്ലാഹുവിന് ഒരു ദോഷവും സംഭവിച്ചില്ല-സംഭവിക്കുകയുമില്ല-അവർക്ക് ത ന്നെ അത് കൊണ്ട് ദോഷം വെച്ചത് എന്ന് സാരം. ബൈബിളിന്റെ ഉദ്യമത്തിൽ കണ്ടത്പോലെ, അവർ തങ്ങളു ളെ അന്നത്തെ ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു കൂടുതൽ എടുത്ത് സൂക്ഷിച്ചതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഇപ്പറഞ്ഞതെന്ന് ചില വ്യക്തതകൾ പരസ്യമാക്കുന്നു. ഈ വാക്യം അതിനെമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നുവെക്കുന്നത് ശരിയായിരിക്കയില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ﴿وَلَا تَمَسُّوا﴾

58. നാം (നിങ്ങളോട്) പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (മാർക്കുക): 'നിങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുവിൻ; എന്നിട്ടു നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് നിന്ന് സൂക്ഷിച്ച് അതായി തിന്നുകൊള്ളുക; നിങ്ങൾ 'സൂജൂദ്' ചെയ്ത് (തലകുനിച്ചു) കൊണ്ട് (രാജ്യത്തിന്റെ) പടിവാതിൽ കടക്കുകയും, 'ഹിത്വത്തുൻ' (പാപമോചനം) എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുവിൻ. (എന്നാൽ,) നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങളെ നാം പൊറുത്തു തരുന്നതാണ്'.

സൂക്ഷിച്ച് ചെയ്യുന്നവർക്ക് നാം വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊടുത്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും'.

58- وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ
فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَادْخُلُوا
الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ
خَطِيئَتَكُمْ
وَسَيُزِيدُ الْمُحْسِنِينَ

58. ﴿وَلَا تَمَسُّوا﴾ നാം പറഞ്ഞ സന്ദർഭം ﴿ادْخُلُوا﴾ പ്രവേശിക്കുവിൻ ﴿هَذِهِ الْقَرْيَةُ﴾ ഈ രാജ്യത്തിൽ ﴿كُلُوا﴾ എ ന്നിട്ട് തിന്നുകൊള്ളുവിൻ ﴿فَ﴾ അതിൽനിന്ന് ﴿حَيْثُ شِئْتُمْ﴾ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് നിന്ന് ﴿رَغَدًا﴾ സു ളിക്കുമായി ﴿ادْخُلُوا﴾ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ ﴿الْبَابَ﴾ വാതിൽ, പടിവാതിൽ, കവാടം. ﴿سُجَّدًا﴾ സൂ ജൂദ് ചെയ്യുന്നവരായി, തല കുനിച്ചവരായിക്കൊണ്ട്. ﴿وَقُولُوا حِطَّةٌ﴾ പറയുകയും ചെയ്തവിൻ. ﴿نَغْفِرْ﴾ പാപ മോചനം, താഴ്ത്തൽ, പൊറുക്കൽ. ﴿لَكُمْ﴾ നാം പൊറുക്കും. ﴿فِي﴾ നിങ്ങൾക്ക്. ﴿خَطِيئَتِكُمْ﴾ നിങ്ങളുടെ തെറ്റു (കുറ്റ)ങ്ങൾ. ﴿وَسَيُزِيدُ﴾ നാം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ﴿الْمُحْسِنِينَ﴾ സൂക്ഷിച്ച് (നന്മ) ചെയ്യുന്നവർക്ക്

59. എന്നാൽ, (ആ) അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചവർ തങ്ങളോട് പറയപ്പെട്ടതല്ലാത്ത ഒരു വാക്ക് (അതിന്) പകരമാക്കി (മാറി) ആകയാൽ, (ആ) അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചവരുടെ മേൽ ആകാശത്തുനിന്നു നാം ഒരു (കഠിന) ശിക്ഷ ഇറക്കി; അവർ തോന്നിയവാസം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു നിമിത്തം.

مَنْ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي
قِيلَ لَهُمْ فَأَنزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا
مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ٥٩

59. ٥٩ എന്നാൽ, (എന്നിട്ട്) പകരമാക്കി, മാറി മറിച്ചു തെവാക്ക് യാതൊന്നല്ലാത്ത അവരോട് അത് പറയപ്പെട്ട അതിനാൽ (അപ്പോൾ) നാം ഇറക്കി യാതൊരുവരുടെ മേൽ അവർ അക്രമം ചെയ്തു (കഠിന) ശിക്ഷ, മ്ളേച്ഛരും ആകാശത്തുനിന്ന് അവർ ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ തോന്നിയവാസം (ധിക്കാരം-തെമ്മാടിത്തം) പ്രവർത്തിച്ചു.

٥٩ (ഇരണ്ടാം) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ബൈബിളിൽ മുഖ്യമായി (*). എന്നാൽ, അറബിയിൽ (**). ഇതിൽ പറയപ്പെട്ടത്, മൂസാ (അ) അവരോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി സൂ: മാഇദയിൽ പറയുന്നു: ٥٩ قَوْمَ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كُتِبَ عَلَيْكُمُ الدِّينُ أَنْ تَدْخُلُوا فِيهَا ٥٩ (എന്റെ മനസ്സാൽ, അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതായ പരിശുദ്ധ ഭൂമിയിൽ നിങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുവിൻ മഈ: 21) ഇത് മിക്കവാറും ബൈബിളിൽ മുഖ്യമായി ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കുവാനാണ് സാധ്യത. അതുകൊണ്ട് പ്രധാന വർത്തമാന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പലരും ബൈബിളിൽ മുഖ്യമായി ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്ന പക്ഷം കണക്കാക്കുന്നു. ഈജിപ്തിൽനിന്ന് ബൈബിളിൽ മുഖ്യമായി പോകുന്ന വഴിയിലുള്ള അറബി സ്ഥലങ്ങളിലായിരുന്നു. അതിനപ്പുറം കടന്നാണ് ആരാബ്യം. (* * *) ഇതിലും, അവർ ആദ്യം പ്രവേശിച്ചത് അറബിയിലായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് സൂര്യം ചെയ്തതുകൊണ്ട് പ്രവേശിക്കുവാൻ പറഞ്ഞതെന്നും, പിന്നീടാണ് ബൈബിളിൽ മുഖ്യമായി പ്രവേശിച്ചതെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.) ഈ വിഷയം ബൈബിളിൽ കാണുന്നില്ല.

ഇസ്രായേലികളുടെ വംശപിതാക്കളായ ഇബ്രാഹീം, ഇസ്മായീൽ, യാഅ്കബ് (അ) എന്നീ പ്രവാചകന്മാർ വസിച്ചിരുന്നതും, തങ്ങളുടെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതുമായ ആ പരിശുദ്ധഭൂമിയിൽ പ്രവേശിക്കുവാനായി അവിടെ യൂണ്ടായിരുന്ന അമാലിഖ: എന്ന പോക്കിരി വർഗ്ഗത്തോട് യുദ്ധം ചെയ്തുകൊള്ളുവാൻ കൽപിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരതിന് വിസമ്മതിക്കുകയും, ഭീരുത്വം കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി നാൽപ്പതുകൊല്ലം സീനാ മരുഭൂമിയിൽ അവർ കെട്ടിത്തരിയേണ്ടി വന്നു. മൂസാ (അ) നബിയുടെ കാലം കഴിയുന്നതുവരെ അവർക്കവിടെ പ്രവേശിക്കുവാൻ സാധ്യമായില്ല. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയും, അവരുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്ന ആളുമായ യൂശാ (അ) നബി (* *) യുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് ആ രാജ്യം ജയിച്ചുകൊണ്ടു അവരതിൽ പ്രവേശിച്ചത്. നാൽപ്പതുകൊല്ലം മരുഭൂമിയിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞും, 61-ാം വയസ്സിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഒരു കേഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടും, കായ്കനികളും അരുവികളുമുള്ള നാട്ടിലേക്കു പോകുവാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു മിതന്ന അവരോട് ആ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ നാട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ പടിവാതിൽ കടക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിനോട് നന്ദിയും വിനയവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരായി തലതാഴ്ത്തി കുനിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, 'ഹിത്താത്തുൻ' (٥) എന്നു പറയണമെന്നും കൽപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ, അവരുടെ തെറ്റായ കുറ്റങ്ങൾ പൊറുത്തുകൊടുക്കുമെന്നും, സത്യം ചെയ്യുന്നവർക്ക് കൂടുതൽ നന്മ നൽകുമെന്നും അല്ലാഹു അവരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ٥ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം താഴ്ന്നതും, അല്ലെങ്കിൽ ഇറക്കിവെക്ക എന്നാകുന്നു. തങ്ങളുടെ പാപം ഇറക്കിവെച്ചു-അഥവാ

(*) യെരൂശലേം, ജറുസലേം (Jerusalem), അൽഖുദ്സ്സ് ശരീഫ് (القدس الشريف) എന്നൊക്കെ പറയുന്നത് ബൈബിളിൽ മുഖ്യമായി (٥) ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. (**). അറീഹോ (الارح) അഥവാ യെരീഹോ (Jericho), ഇത് ഷോർ ഡാൻ (البحر) നദിയുടെ താഴ്വരക്ക് പടിഞ്ഞാറുഭാഗം ചാവുകടലിന്റെ (ബഹ്ർ ലുത്തഹിന്റെ) വടക്കു അതിർത്തിയിൽനിന്ന് അഞ്ചുനാഴിക വടക്കുള്ള ഒരു പട്ടണമാണ്. (വേ. പു. നി) (***) 50. നസ്ര് മൂലം നോക്കുക.

(*) യൂശാ (ع-ع) നബിയുടെപേർ യേശുവ എന്നാണ് ബൈബിളിൽ കാണുക.

ചെങ്കുത്തു-കോണമെ എന്നുദ്ദേശ്യം. നമ്പി (സ) തിരുമേനി മക്കാവിലത്തുവിവസ്. മക്കാവിൽ പ്രവേശിച്ചതു വളരെ
 ഹിന്ദു മതം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതായിരുന്നുവെന്നും, പ്രവേശിച്ച തുടനെ കുളിച്ച് വസ്ത്രം ഏടുത്ത് നമസ്കരിച്ചുവെന്നും
 റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു.

എന്നാൽ, അവർ ചെയ്തത് നേരെമറിച്ചായിരുന്നു. അവർ മുഴുവനുള്ളതുകൊണ്ട്, അവരിലൊരു വിഭാഗം അഹങ്കാരപൂർവ്വം വിജയഭേരി മുഴക്കിക്കൊണ്ടാണു പ്രവേശിച്ചത്. അവരോട് കൽപ്പിക്കപ്പെട്ട വാക്ക് പറഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പകരം മറ്റൊരു വാക്കു പറയുകയും ചെയ്തു. ചന്തികുത്തി ഞരങ്ങുകയും, 2- (പ്രാപചോദനം) എന്നതിന് പകരം 3- (ഗോതമ്പുകണി) എന്നുപറയുകയും ചെയ്തുവെന്നു ബുദ്ധാരി (റ) മുതലായവർ ഉദ്യരിച്ച ഒരു ഹരിദാസൻ വന്നിരിക്കുന്നു. കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനു നേരെ വിപരീതമെന്നു ചുരുക്കം. ഈ ധിക്കാരത്തിന് അല്ലാഹു അവരിൽ കടുത്ത ശിക്ഷ ഇറക്കി. പ്രസ്തുത ശിക്ഷ എന്തായിരുന്നുവെന്നു ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പ്ലേഗോ; അതുപോലെയുള്ള ഏതൊരു മഹാവിപ്ലവം ആയിരുന്നു അതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. (അല്ലാഹു വിനശിതം.)

മര്യ സംഗതി മാർമ്മിക്കുന്നത" നന്ന". 'ശിക്ഷ ഇറക്കി, മന്നയും സൽവായും ഇറക്കി, ഇരുമ്പുഇറക്കി, വസ്ത്രം ഇറക്കി' എന്നിങ്ങനെ ഖുർആനിൽ അവിടവിടെയായി പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. ഇവിടെയൊക്കെ 'ഇറക്കി' എന്നർത്ഥമുള്ള *جاء* എന്ന ക്രിയയാണ് ഉപയോഗിച്ചു കാണുക. അതിന്റെ ഭാഷാർത്ഥം മുകളിൽ നിന്നു കിഴ്ചപോട്ടിറക്കി എന്നു തന്നെയാണെങ്കിലും ഇവിടങ്ങളിലെല്ലാം ആ ഉദ്ദേശ്യത്തിലല്ല-അല്ലാഹു നൽകി, അല്ലെങ്കിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചുതന്നു- എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണു ഇറക്കി എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഖുർആൻ ഇറക്കി, മഹഇറക്കി എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ മുകളിൽ നിന്നു ചുമിയിലേക്ക് ഇറക്കി എന്നുതന്നെയാണുദ്ദേശ്യം. ഈ സംഗതി ഇകാം റാഗിബ് (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ ഉദാഹരണസാഹിത്യം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വിഭാഗം-7

60. മൂസാ തന്റെ ജനതക്ക് വേണ്ടി (കുടിക്കുവാൻ) വെള്ളത്തിനപേക്ഷിച്ച സന്ദർഭവും (ഓർക്കുക). അപ്പോൾ, നാം പറഞ്ഞു: 'നിന്റെ വടികൊണ്ട്' (ആ) പാറക്കല്ലിന് അടിക്കുക.' അപ്പോൾ, അതിൽനിന്ന് പന്ത്രണ്ട് നീരുറവു കൽപൊട്ടി ഒഴുകി. എല്ലാ മനുഷ്യരും അ(വര)വർ കുടിക്കേണ്ടുന്ന സ്ഥാനം അറിയുകയുണ്ടായി. 'അല്ലാഹുവിന്റെ (വക്) ആഹ്വാനത്തിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ. നാശകാരികളായിക്കൊണ്ടു മുമ്പിയിൽ നിങ്ങൾ കൂഴപ്പം പ്രവർത്തിക്കുകയും അരുത്' (എന്നും പറയപ്പെട്ടു).

٦٠- وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا
اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ
اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
مَشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَ
لَا تَعْثُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ۝

60 കുടിക്കുവാൻ (വെള്ളത്തിന്) അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ موسى മൂസാ പറഞ്ഞതെന്തെന്ന് അറിയുക. അപ്പോൾ നാം പറഞ്ഞതു പറയുക. നിന്റെ വടികൊണ്ട് പറയുക. പാറയെ തളിർത്തു. അപ്പോൾ പൊട്ടി ഒഴുകി. അതിൽനിന്ന് പലതരം പലതരം ഉറവ്, അരുവി, അറിയുകയുണ്ടായി. എല്ലാ മനുഷ്യരും അവർ കൂടിക്കേൾക്കുന്നസ്ഥാനം. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ചെറിയതും വലിയതും എല്ലാ മനുഷ്യരും അറിയുക.

മരുകുടുംബസകാലത്തു് കേഷണത്തിനുവേണ്ടി മന്നായും സൽവായും ഇറക്കിക്കൊടുത്തതുപോലെ, വെള്ളത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി അല്പാഹു അമ്പർക്കു് ചെയ്തു് കൊടുത്ത മഹത്തായ ഒരു അനുഗ്രഹവും, അത്തൊക്കെപ്പുതന്നെ വമ്പിച്ച ഒരുമുതലു് ദുഷ്കാന്തവുമാണിതു്. അമ്പർക്കു് വെള്ളത്തിന് വിഷമം നേരിട്ടപ്പോൾ മൃസാ (അ) പ്രാർ

തമിച്ഛു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വടികൊണ്ട് ഒരു പാറക്കല്ലിനു അടിക്കുവാൻ അല്ലാഹു കൽപിച്ചു. ഉടനെ, അതിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടു നീരുറവുകൾ പൊട്ടി ഒഴുകി. ഇസ്രാഇൽ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളായിത്തുറവല്ലോ. തമ്മിൽ തിരക്കും വഴക്കും കൂടാതിരിക്കുവാൻ അല്ലാഹു ഓരോ ഗോത്രത്തിനും ഓരോ ഉറവു പ്രത്യേകം ഒഴുക്കിക്കൊടുത്തു. ഓരോ ഗോത്രത്തിന്റേതും ഇന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകം നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ചെങ്കടലിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്ത് സുയസ് (سويس) പട്ടണത്തിൽനിന്ന് അൽപം ദൂരെയായിരുന്നു അത്. പന്ത്രണ്ടു ഉറവുചാലുകൾ ഇന്നു വ്യക്തമായി കാണപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും അവയിൽ ചിലത് ഇന്നും ഒഴുകി ലിച്ഛുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. عيسى (മുസായുടെ നീരുറവുകൾ) എന്ന പേരിലാണത് ഇന്നും അറിയപ്പെടുന്നത്. ആ ജലം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അവിടെ അൽപമൊക്കെ ഈശ്വരനെ കൃഷിയും നിലവിലുണ്ട്. ദേശസഞ്ചാരികൾ ആ സ്ഥലം പോയി സന്ദർശിക്കുക പതിവാകുന്നു. മുസാ (അ)ന്റെ വടിയുടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്ക് അല്ലാഹു വെളിപ്പെടുത്തിയ അമാനുഷിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഒന്നുതന്നെയാണിത്. ഫിരഔന്റെ മുമ്പിൽ ഹാസ്യരസമായി മാറിയവടിയും, സമുദ്രത്തിലടിച്ചപ്പോൾ അതിലെ വെള്ളം പിളർന്ന വടിയും അത് തന്നെ. അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെല്ലാം സംഭവിക്കും. അതിൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കോ, യുക്തിയുടെ അനുമാനത്തിനോ ഒന്നും പരയാനാവില്ല.

61. (ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ) നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (ഓർക്കുക). 'മുസാ, ഒരേ (തരം) കേഴുന്നത്തിലായിക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ സഹിക്കുകയില്ലതന്നെ. അതിനാൽ, താങ്കൾ താങ്കളുടെ റബ്ബിനോട് ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണം: ഭൂമിയിലെ ചീര, വെള്ളരി, ഗോതമ്പ്, പയർ, ഉള്ളി മുതലായി അത് മുളപ്പിച്ചുണ്ടാക്കുന്നവയിൽനിന്ന് അവൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഉൽപാദിപ്പിച്ചു തരട്ടെ'. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'കൂടുതൽ ഉത്തമമായുള്ളതിന് പകരം നിങ്ങൾ താണതായുള്ളതിനെ ആവശ്യപ്പെടുകയാണോ?'

(എന്നാൽ) നിങ്ങൾ ഒരു പട്ടണത്തിൽ ഇറങ്ങിക്കൊള്ളുക. അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ചോദിച്ചത് നിങ്ങൾക്ക് (അവിടെ) ഉണ്ടായിരിക്കും.'

നിന്ദയയും നിർദ്ദിതിയും (അഥവാ പതിതത്വവും) അവരുടെമേൽ അടിക്കപ്പെടുക [അവരെമുടിക്കുകയും] ചെയ്തു.

അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള കോപവും കൊണ്ട് അവർ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. [അവസാനം നേടിയത് അതാണ്.]

٦١- وَإِذْ قُلْتُمْ يَسُوسِي لَنَا نَصِيرًا عَلَى طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقَلٍ وَبَقْلًا وَمِمَّا قُوِيَهَا وَعَدَسٍ وَبَصِلًا قَالِ اتَّخِذُوا لِلَّذِي هُوَ آدَى بِالْأَيْدَى مُوَحِّدًا إِنْ شِئْتُمْ

وَضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الذَّلِيلَةَ وَالْمُسْكَنَةَ وَبَاءُ وَبَغَضِبَ مِنَ اللَّهِ

61. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ സന്ദർഭം. മുസാ (موسى) ഞങ്ങൾ സഹിക്കുകയില്ലതന്നെ (عَلَى طَعَامٍ وَاحِدٍ) ഒരേ (തരം) കേഴുന്നത്തിൽമേൽ (وَاحِدٍ) ഒരേ (തരം) കേഴുന്നത്തിനാൽ താങ്കൾ (نَا) (പ്രാർത്ഥിക്കുക) ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി (لَنَا) താങ്കളുടെ റബ്ബിനോട് (رَبَّكَ) അവൻ ഞങ്ങൾക്ക് പുറപ്പെടുവിച്ചു (يُخْرِجْ) (ഉൽപാദിപ്പിച്ചു) തരട്ടെ (لَنَا) മുളപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്ന് (مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ) ഭൂമി (بَقَلٍ وَبَقْلًا) അതിലെ ചീരയിൽനിന്നും, ഇലക്കറിയായും (وَمِمَّا قُوِيَهَا) അതിലെ വെള്ളരിയും, വെള്ളരി (كُكُلٍ) യായും. (وَبَصِلًا) അതിലെ ഗോതമ്പും. (وَبَصِلًا) അതിലെ പയറും. (وَبَصِلًا) അതിലെ ഉള്ളിയും. (وَبَصِلًا) അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു (وَبَصِلًا) നിങ്ങൾ പകരമാവശ്യപ്പെടുകയോ (وَبَصِلًا) യാ തൊന്നിനെ (وَبَصِلًا) അത് കൂടുതൽ താണതാണ് (وَبَصِلًا) യാതൊന്നിന് (പകരം) (وَبَصِلًا) അത് ഉന്നതമാണ്. കൂടുതൽ നല്ലതാണ് (وَبَصِلًا) നിങ്ങൾ ഇറങ്ങുവിൻ (ചെല്ലുവിൻ) (وَبَصِلًا) ഒരു പട്ടണത്തിൽ, വല്ല (وَبَصِلًا) കൂടുതൽ നല്ലതാണ് (وَبَصِلًا) നിങ്ങൾ ഉറങ്ങുവിൻ (ചെല്ലുവിൻ) (وَبَصِلًا) ഒരു പട്ടണത്തിൽ, വല്ല (وَبَصِلًا) നഗരത്തിലും. (وَبَصِلًا) എന്നാൽ നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കും. (وَبَصِلًا) നിങ്ങൾ ചോദിച്ച (وَبَصِلًا) നിന്ദയയും നിർദ്ദിതിയും (അഥവാ പതിതത്വവും) അവരുടെമേൽ, അവരിൽ (وَبَصِلًا) നിന്ദയ, എളിമ (وَبَصِلًا) അടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു (وَبَصِلًا) അവരുടെമേൽ, അവരിൽ (وَبَصِلًا) നിന്ദയ, എളിമ (وَبَصِلًا) നിർദ്ദിതിയും, പതിതത്വവും. (وَبَصِلًا) അവർ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു (وَبَصِلًا) കോപംകൊണ്ട് (وَبَصِلًا) അതാണ്.]

അത് അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്ത്' [ദ്യുഷ്ടാന്തം] കളിൽ അവർ അവിശ്വസിക്കുകയും, ന്യായമില്ലാത്ത നബിമാരെ അവർ കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നത് നിമിത്തമാകുന്നു.

(അതെ,) അത് അവർ അനുസരണമേട് ചെയ്തതും, അവർ അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതും നിമിത്തമാകുന്നു.

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ
ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

ഈ അത് അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്ത് കൊണ്ടാണ് അവർ അവിശ്വസിക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ അവർ കൊലപ്പെടുകയും ചെയ്യും പ്രവാചകന്മാരെ ന്യായം (അവകാശം, കാര്യം) കൂടാതെ ഈ അത് അവർ അനുസരണമേട് ചെയ്തത് കൊണ്ടാണ് അവർ ആയിരുന്നതും അതിർ കവിയും.

ഇസ്രായേലുകൾക്കു നൽകിയതിന്റെയും ദുഷ്ടാചര്യത്തിന്റെയും മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാണിത്. അധ്വാനം കൂടാതെ സൂക്ഷ്മം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മന്നായും സൽവായും കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാതെ, ഞങ്ങൾക്ക് ഈയൊരു ക്ഷേണം കൊണ്ട് ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും, ഞങ്ങൾക്ക് ധാന്യവും പച്ചക്കറിയുമൊക്കെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു കിട്ടണമെന്നും, അതിനായി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും അവർ മൂസാ (അ)നോട് ആവലാതിപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനാഫലമായി ഇത്യുപോലെ പലതും അവർക്ക് സാധ്യമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ വിഷയം ബൈബിൾ ഇങ്ങനെ ഉദ്യേശിക്കുന്നു: 'പിന്നെ അവരുടെ ഇടയിലുള്ള സമ്മിശ്രണത്തിലൂടെയും അധർമ്മങ്ങളായി. യിസ്രായേൽ മക്കൾ വിട്ടു കയറുകയും കരഞ്ഞുകൊണ്ട്: ഞങ്ങൾക്ക് തീൻമാൻ ഇറച്ചി ആർ തരും? ഞങ്ങൾ മിസ്രയീലിൽ (ഇജിപ്തിൽ) വെച്ച് വിലകൂടാതെ തിന്നിരുന്ന മത്സ്യം, വെള്ളരിക്ക, മഞ്ഞങ്ങ, ഉള്ളി, ചുവന്നുള്ളി, ചുവന്നുള്ളി (വെളുത്തുള്ളി) എന്നിവ ഞങ്ങൾ മാർക്കുന്നു. ഇപ്പോഴോ ഞങ്ങളുടെ പ്രാണൻ പൊരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ മന്നാ അല്ലാതെ ഒന്നും കാണുകയില്ല. എന്ന് പറഞ്ഞു.' (സംഖ്യാപുസ്തകം, 11: 4-7)

പ്രതിഷേധസ്വഭാവത്തിൽ മൂസാ (അ) അവരോട് പറഞ്ഞു: അർധാനിക്കാതെ ഇഷ്ടംപോലെ ലഭിച്ചു വരുന്ന, അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായി അനുഗ്രഹിച്ചു തന്ന, രുചികരവും ആസ്വാദ്യവുമായ ഈ ഉത്തമ ഭക്ഷണം കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാതെ, അതിന് പകരം മുമ്പിൽ പ്രയത്നം ചെയ്തുകൊണ്ടും ലഭിക്കുന്ന, എല്ലാവരും പൊതുവെ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന താഴേകിടഭക്ഷണം തന്നെ വേണമെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം? ആശ്ചര്യം തന്നെ! അങ്ങിനെയൊക്കെ, നിങ്ങൾ ഈ മരുഭൂമിയിൽ നിന്നു വല്ല നഗരത്തിലും പോയി താമസിച്ചുകൊള്ളുക. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഈ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം സാധിക്കുന്നതാണ് എന്നൊക്കെ. പക്ഷേ, അവരുണ്ടോ അതിന് തയ്യാറാകുന്നതിന് തയ്യാറാകുമായിരുന്നെങ്കിൽ ആ മരുഭൂമിയിൽ അവർ അലഞ്ഞു തിരിയേണ്ടിവരുമായിരുന്നില്ലല്ലോ.

وخرجت عليهم آياتي والموسى (അവരുടെമേൽ നിന്ദിതയും പതിതത്വവും അടിക്കപ്പെട്ടു) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം, അവരെ ഉള്ളിലാക്കിക്കൊണ്ടു അവരുടെ മീതെ ഒരു തമ്പടിച്ചാലെന്നപോലെ, നിന്ദിതയും പതിതത്വവും വിട്ടുമാറാതെ അവരെ മൂടിക്കളഞ്ഞിരിക്കണമെന്നത്രെ. അഥവാ ശത്രുവും വീര്യവുമില്ലാത്ത, അഭിമാനവും അന്തസ്സുമില്ലാത്ത ഒരു സമുദായമായി അവർ അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു താൽപര്യം. وَأَنَّا نَبْغِصُكَ (അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള കോപവും കൊണ്ട് അവർ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം, അവരുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ അവർക്ക് ആകെ നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് അല്ലാഹുവിന്റെ കോപമാണ് എന്നത്രെ. അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപങ്ങൾക്ക് അവർ പാത്രമായത് ഒരു ഭക്ഷണവുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ ഞങ്ങൾക്ക് സാധ്യമല്ലെന്ന് അവർ പറഞ്ഞതുമിമിത്തമാണെന്നല്ല ഉദ്ദേശ്യം. അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ തുടർന്നുള്ള രണ്ട് വാക്യങ്ങളിൽ അല്ലാഹുതന്നെ അതാ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ അവർ അവിശ്വസിക്കുകയും, ന്യായമില്ലാത്ത നബിമാരെ കൊലപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അവർ അനുസരണമേട് കാണിച്ചതും, അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും കൊണ്ടാണ്.' അതെ, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ നിഷേധിക്കൽ, പ്രവാചകന്മാരെ കൊലചെയ്യൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകളെ അനുസരിക്കാതിരിക്കൽ, അതിക്രമം പ്രവർത്തിക്കൽ എന്നിവയൊക്കെ അവരുടെ പതിവായിത്തീർന്നതാണ് അതിനു കാരണം. ഒരു മതസമുദായമെന്ന നിലക്ക് നോക്കുമ്പോൾ, ഈ വിഷയങ്ങളിൽ മറ്റൊരു സമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കാളും ക്രൂരമായതാണ് യഹൂദികളുടെ ചരിത്രം.

അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ഈ നാലു കാരണങ്ങളിൽ പ്രവാചകന്മാരെ കൊലചെയ്യൽ ഒഴിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ മൂസാ (അ) നബിയുടെ കാലം മുതൽ തന്നെ അവരിൽ ആരംഭിച്ചു കഴിയുകയും, പിന്നീട് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

കമ്മ്യൂണിസം എന്ന പദം കേവലം ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിക്കുകയല്ല, മറിച്ച് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ തത്വങ്ങളും, അതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയും, അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ, കമ്മ്യൂണിസം എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ തത്വങ്ങളും, അതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയും, അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ, കമ്മ്യൂണിസം എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ തത്വങ്ങളും, അതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയും, അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്.

ഇന്ദ്രോജയുടെ അനുസരണമേടിന്നും, അതിക്രമത്തിന്നും, ദുഷ്ടാചരണത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും പല ഉദാഹരണങ്ങളും സൂർഭൂമിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, അവർ പ്രവാചകന്മാരെ കൊലപ്പെടുത്തിയിരുന്നതായി പൊതുവിൽ പറഞ്ഞാൽ, അതിനെയുള്ള ഒരു സംഭവവും സൂർഭൂമിയിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ബലപ്പെട്ട ഹാരിസ്കളിലും കാലപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. അതേ സമയത്ത് അവരുടെ കയ്യിൽ നിലവിലുള്ള അവരുടെ വേദപുസ്തകത്തിൽ—ബൈബിളിൽ—അതിന്നു ഉദാഹരണങ്ങൾ പലതുമുണ്ടാകുന്നു. അവ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ—അതേ 87-ാം വചനത്തിൽ വിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുംപോലെ—പ്രവാചകന്മാരുടെ നേരെ ക്രൂരമർദ്ദനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിലും, അവരെ ചുമിമമായി കൊലപ്പെടുത്തുന്നതിലും അവർക്കൊരു പരമ്പരയും തന്നെയുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ബൈബിളിലെ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ ചുരുക്കി ഉദ്യരിക്കാം:—

ഒരു ഇസ്രായേലി രാജാവായിരുന്ന ആബീലിന്റെ അക്രമവും മർദ്ദവും, യേസ്സ് ഏലിയോ പ്രവാചകൻ (ഇസായാസ് നബി) നാശവിലഭരിതനായത്, നാൽപ്പത് ദിവസം മൃത്യുപ്പട്ടിണി സഹിച്ചത്, നടന്ന നടന്ന മൃത്യുക്കും ഹോറോസ് (ഹോറോസ്) പർവ്വതത്തിലെത്തിയ ഒരു ഗൃഹത്തിൽ പാർത്തത്, അവിടെവെച്ച് ആ പ്രവാചകൻ യഹോവയോട് (അല്ലാഹുവിനോട്) ഇങ്ങിനെ സങ്കടപ്പെടുന്നു: യിസ്രായേൽ മഹാ നീന്റെ പ്രവാചകൻമാരെ വാക്കുകൊണ്ട് കൊന്നുകളഞ്ഞു. ഞാൻ ഏഴുനൂറ് മാത്രം ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ ഏനിക്കും ജീവഹാനി വരുത്തുവാൻ ഗണിക്കുന്നു. (1-രാജാക്കൾ 19ൽ 8-10) ഇസ്രായേലിരാഷ്ട്രമായിരുന്ന യെഹൂദിയ (യൂദ)യിൽ വിഗ്രഹാരാധനയെയും, വ്യതിചാരത്തെയും ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് നിമിത്തം യഹോവയ്ക്ക് രാജാവിന്റെ കൽപനപ്രകാരം, യഹോവയുടെ ആലയത്തിന്റെ പ്രാകാരത്തിൽവെച്ച് അവർ (ജനക്കൂട്ടം) സകരിയാ (അ)നെ കല്ലെറിഞ്ഞു. അങ്ങനെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് തനിക്ക് ചെയ്തിരുന്ന യെഹോവയ്ക്കും വകവെക്കാതെ അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നുകളഞ്ഞു. (2-ദിനവൃത്താന്തം 24ൽ 20-23) യെഹൂദിയയിലെ രാജാവായ ഹെദോദയുടെ ചുർന്നടപ്പുകളെക്കുറിച്ച് ആക്ഷേപിച്ചതിനെത്തുടർന്നും, അവന്റെ ഒരു കാര്യക്കീഴായിരുന്ന ബാലയുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ചും അവൻ യഹോവയുടെ (യഹൂവായ നബിയുടെ) അലപെട്ടി തളി കയ്യിൽ അവരോട് വെച്ചുകൊടുത്തു. (മക്കോബ് 6ൽ 17-29) ഇത്പോലെ വേറെയും സംഭവങ്ങൾ കാണാം.

വിഭാഗം-8

62. നിഷ്പയമായും, വിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളവരും, തന്റെ ദിയായവരും, ന[സാനി] [ക്രിസ്ത്യാനി] കളും, 'സ്വാസ്തി' കളും (എല്ലാം തന്നെ), ആർ അല്ലാഹുവിലും, അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുകയും, സൽക്കാരം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവോ, -

٦٢- إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا
وَالنَّصَارَى وَالصَّبِيَّانَ
مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَعَمِلَ صَالِحًا

62. **النبي** നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ **أمر** അവർ വിശ്വസിച്ചു **والله** യാതൊരു കൂട്ട
رؤ അവർ യഹൂദികളായി **والعاري** ക്രിസ്ത്യാനികളും **والنبي** സ്വാബികളും **من أمر** ആർ വി
الآخر അന്ത്യദിനത്തിലും **وعلى** പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു
الحا സന്തോഷം

എന്നാലവർക്കു അവരുടെ രക്തം വിതാവിന്റെ അടുക്കൽ അവരുടെ പ്രതിഫലമുണ്ടായിരിക്കും;

فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ

അവരുടെ മേൽ യാതൊരു യേപ്പാടുകൂടിയല്ല, അവർ വ്യസനിക്കുകയുമില്ല.

وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

എന്നാൽ അവർക്കുണ്ട് അവരുടെ പ്രതിഫലം അവരുടെ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഒരു യേവുമില്ല അവരുടെ മേൽ അവർ ഇല്ലതാനും അവർ വ്യസനിക്കും

സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ അവകാശികൾ തങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന് യഹൂദികളും, ക്രിസ്ത്യാനികളും പറയുന്നുണ്ട്. (111-ാം വചനം നോക്കുക) തന്നി വർഗ്ഗീയതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഈ കൃത്യകാവകാശവാദത്തെ ഖണ്ഡിക്കുകയാണ് അല്ലാഹു ഈ വചനം മുമ്പേന ചെയ്യുന്നത്. നബി (സ) യിൽ വിശ്വസിച്ചവരെന്നോ, യഹൂദികളെന്നോ, ക്രിസ്ത്യാനികളെന്നോ, സ്വാബികളെന്നോ മറ്റോ ഉള്ള വർഗ്ഗ വ്യത്യാസംകൂടാതെ, അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും ശരിയെ വിശ്വസിക്കുകയും, ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ആരാണോ അവർക്കാണ് മോക്ഷവും വിജയവുമുള്ളതു എന്ന സാരം. മോക്ഷത്തിന്റെയും വിജയത്തിന്റെയും മാനദണ്ഡം വർഗ്ഗീയമോ സാമൂഹികമോ അല്ല. വിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവുമാണ് എന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്.

ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യത്തിനവകാശമുണ്ട്: നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത യഹൂദികൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇപ്പറഞ്ഞത് വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ, നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിക്കുകയും സൽക്കർമ്മം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 'അവർ വിശ്വസിക്കുകയും സൽക്കർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ' എന്നു പറയുന്നതിന്റെ താൽപര്യമെന്താണ്? ഒരിക്കൽ വിശ്വസിച്ചു കഴിഞ്ഞവർ പിന്നീട് എങ്ങിനെ പുതുതായി വിശ്വസിക്കും? ഇതാണ് ചോദ്യം. അതേപം ആലോചിച്ചാൽ, ഈ ചോദ്യത്തിൽ കഷ്ടമില്ലെന്നു കാണാം. ആക്കയാലും സത്യവിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവുംകൊണ്ടെ രക്തം വെച്ചു എന്ന് പറയുമ്പോൾ, അത് രണ്ടും അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നവർ അതിൽനിന്ന് വ്യതിചലിക്കാതെ അതേ അവസ്ഥയിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കണമെന്നും, രണ്ടും അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ അത് അനുഷ്ഠിച്ചു തുടങ്ങണമെന്നുമായിരിക്കും അതിന്റെ വിവക്ഷ. എന്നല്ലാതെ, ഒരിക്കൽ വിശ്വസിച്ചവർ വീണ്ടും ഒരു പുതിയ വിശ്വാസം സ്വീകരിക്കണമെന്നല്ല അർത്ഥം.

വ്യക്ത താൽപര്യങ്ങളും അനിസ്ഥാമിക ചിന്താഗതികളും മനസ്സിൽ ഒളിച്ചുവെച്ച ചില ആളുകൾ ഈ വചനവും, ഇതേസാതിരിയുള്ള സൂ: മാനുവിലെ 72-ാം വചനവും ഖുർവ്യാന്യെനം ചെയ്തുകൊണ്ടാണുണ്ട്. ഇസ്ലാം മതം തന്നെ അംഗീകരിക്കണമെന്നില്ല എന്തെന്നും സ്വീകരിച്ചാലും വിരോധമില്ല-മോവത്തിലും പാലോകജീവിതത്തിലും വിശ്വസിക്കുകയും നല്ലകാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആർക്കും രക്തം വെച്ചും മോക്ഷവും ലഭിക്കുമെന്നത്രെ അവരുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ചുരുക്കം. 'സർവ്വമതസത്യവാദം' എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഒരു റിപ്പർമ്മതവാദത്തെ ഈ രണ്ടു ഖുർആൻ വചനങ്ങളും അനുകൂലിക്കുന്നുവെന്നു സമർത്ഥിക്കുകയാണവർ ഇതുമുമ്പേന ചെയ്യുന്നത്. അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസം, സൽക്കർമ്മം എന്നീ രണ്ടുകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവ എങ്ങിനെയാണുമാണിരിക്കണമെന്ന് വിവരിക്കുന്ന ധാരാളമുള്ളവകാശങ്ങളുള്ള വചനങ്ങൾ ഖുർആനിൽ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും, അവ രണ്ടിനെക്കുറിച്ചും പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഈ രണ്ടു വചനങ്ങൾ മാത്രമേ ഖുർആനിലുള്ളൂവെന്ന് വരുകയുമാണെങ്കിൽ, ഇവരുടെ ഈ വ്യാഖ്യാനം തെവിയം ശരിയാണെന്ന് നമുക്കും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. വിശ്വാസമെന്നും, സൽക്കർമ്മമെന്നും ഖുർആൻ ഒരു സ്ഥലത്ത് നിതപാധികം പറയുമ്പോൾ, ആ രണ്ടിനും ഖുർആനിൽ മറ്റുസ്ഥലങ്ങളിൽ എന്തെല്ലാം വിശദീകരണങ്ങളും ഉപാധികളും അവക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ടോ അവയെല്ലാം ചെന്നുകിടക്കത്തുകൊണ്ടുള്ള അർത്ഥത്തിലായിരിക്കണം അതെന്ന് തീർച്ചയാണ്.

അപ്പോൾ, ഖുർആൻ അംഗീകരിക്കുന്നതും വിശ്വസന ചെയ്യുന്നതുമായ വിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും എന്താണോ-എങ്ങിനെയാണോ-അതുതന്നെയാണ് ഇവിടെയും മറ്റേവിടെയും ഖുർആനിൽ ആ രണ്ടുകൊണ്ട് വിവക്ഷ. അല്ലാതെ, മറ്റൊരു മതക്കാരുടേ അംഗീകരിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും ഖുർആൻ അംഗീകരിക്കുന്നവെന്നല്ല ഇതിന്റെ താൽപര്യം. തന്നി വിഗ്രഹാരാധനയിലും, വ്യക്തമായ ബഹുദൈവ വാദത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ മതത്തിന്റെ അനുയായികൾപോലും തങ്ങൾ ദൈവവിശ്വാസികളെന്ന അവകാശപ്പെടുന്നു. മോണാനന്തര ജീവിതത്തിൽ മിക്കമതക്കാരുടേ വിശ്വസിക്കണമെന്നു പറയുന്നതെങ്കിലും മറ്റൊരു കൃത്യമായും വിശ്വാസം മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലാണ്. ഒരു കൃത്യർപരപരമായി വിചാരിക്കുന്നതിനെ മറ്റൊരു കൃത്യർ പുണ്യകർമ്മമായി ആചരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, തന്നി ശിർക്കും കുഫ്റുമാണെന്നും, പൊന്തപ്പെടാത്തതാണെന്നും ഖുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയ സത്യം വെച്ചു

പോലെയുള്ള കാര്യങ്ങളെ ഏറ്റവും വലിയ പുണ്യകർമ്മമായി കരു ചില മതക്കാർ എണ്ണിവരുന്നു. എന്നിരിക്കെ, അനിസ്"ലാമികവും, മുസ്ലീമുമാരുടെയും, നിരർത്ഥകമായതിരിക്കുമെന്നു വരുന്ന ആ വ്യവസ്ഥകൾ തികച്ചും അംഗീകരിക്കുന്നതും മുസ്ലീമുമാർ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതുമായ വിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും സ്വീകരിക്കുന്നവരെ നമസ്കാർ ചെയ്യും. ഇസ്"ലാമല്ലാത്ത ഒരു മതവും അല്ലാഹുവിൽ സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന സ"പക്ഷമായ ഭാഷയിൽ അവൻ പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. **وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلْيَعْلَمْ أَنَّهُ مُخْرِجٌ مِنَ الدِّينِ مِمَّا عَصَىٰ** (ഇസ്"ലാമല്ലാത്ത മതമെന്നെ ആരെ ലഭ്യം ചെയ്യുന്നവരും അവനിൽനിന്നു് അത് സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലതെന്നു്. അവൻ പരലോകത്തിൽ നഷ്ടക്കരയിൽപ്പെട്ടവനായിരിക്കും. (3:85) ഇസ്"ലാമിന്റെതല്ലാത്ത വിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും മുസ്ലീമുമാർ ഭാഷയിൽ വിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവുമാകുകയില്ലതെന്നു്.

സ്വാസ്ഥികൾ കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം, യഹൂദ മതവും ക്രിസ്തീയമതവും ഉപേക്ഷിച്ച് നക്"ഷത്രങ്ങളെയും, മലക്കളെ (ദേവീദേവന്മാരെ)യും ആരാധിച്ചുവരുന്നവരാണെന്നും, മറ്റും അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. ഈ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗക്കാർ ഇപ്പോൾ ഇല്ല. മതംമാറിയവർ എന്നാണ് ആ പദത്തിന് വാക്കർത്ഥം.

63. (നിങ്ങളോട്) നിങ്ങളുടെ ഉറപ്പ് (അഥവാ കരാർ) നാം വാങ്ങുകയും, നിങ്ങളുടെ മീതെ 'ത്വർ' [പർവ്വതം] നാം ഉയർത്തുകയും ചെയ്ത സന്ദർഭം (ഓർക്കുക).

'നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയതിനെ നിങ്ങൾ ബലത്തോടെ എടുത്ത് (സ്വീകരിച്ച്) കൊള്ളുവിൻ:

അതിലുള്ളതിനെ നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ; നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മതയുള്ളവരായേക്കാം' (എന്നു് പറയുകയും ചെയ്തു).

64. പിന്നീട്, അതിനുശേഷമായി നിങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുകിട്ടത്തും, എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ദയയും (അഥവാ അനുഗ്രഹവും), കാരുണ്യവും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ നഷ്ടക്കരയിൽ പെട്ടവരാകുകതന്നെ ചെയ്തിരുന്നു.

١٢- وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ

خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ
وَإِذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

١٣- ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ

63. **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നാം വാങ്ങിയ സന്ദർഭം **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നിങ്ങളുടെ ഉറപ്പ്, കരാർ **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നാം ഉയർത്തുകയും ചെയ്തും, ഉയർത്തിയിരിക്കെ **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നിങ്ങളുടെ മീതെ **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** ത്വറിനെ, പർവ്വതത്തെ **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നിങ്ങൾ പിടിക്കുവിൻ, സ്വീകരിക്കുവിൻ **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയതിനെ **وَإِذْ أَخَذْنَا مITHَاقَكُمْ** ശക്തിയോടെ, ബലമായി **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** ഓർക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** അതിലുള്ളതിനെ **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നിങ്ങളോടേക്കാം, ആകവാൻ വേണ്ടി **وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ** നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മിക്കും 64. **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** പിന്നെ നിങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുകിട്ടത്തും, എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ദയ, അനുഗ്രഹം **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** അതിനുശേഷം **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** എന്നാൽ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** അല്ലാഹുവിന്റെ ദയ, അനുഗ്രഹം **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** നിങ്ങളുടെമേൽ **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** അവന്റെ കാരുണ്യവും **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** നിങ്ങൾ ആയിരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു **ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ** നഷ്ടപ്പെട്ടവരിൽ

വമ്പിച്ച ദുഷ്ടതയോടെ നേരിൽ കാണുകയും, വിധിവിചക്ഷേപം അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് ഉറപ്പ് നൽകുകയും ചെയ്തിട്ട് പിന്നെയും അനുസരണക്കേടിൽ തന്നെ ഇസ്രാഇലുകൾ മുഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതിന് വേണ്ടെ ഉദാഹരണമാണു് ഈ വചനത്തിൽ കാണുന്നതു്. ഈ സംഭവം അന്നത്തെ ഇസ്രാഇലുകൾക്കിടയിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അധികം വിശദീകരിക്കപ്പെടാതിരുന്നതു്.

فراخ (ജീമാഖ്) എന്ന വാക്കിന് 'ഉറപ്പ്', ഉടമ്പടി, കരാർ' എന്നൊക്കെ അർത്ഥം നൽകാം. സത്യം ചെയ്യാം, പ്രതിജ്ഞ വഴിയോ ഉറപ്പിക്കുന്ന കരാർ എന്നാണ് ഇമാം റാഗിബ് അതിന് അർത്ഥം കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. فراخ (ത്വർ) എന്നാൽ 'പർവ്വതം' എന്നർത്ഥം. സൂ: അത്-റാഫ് 171ൽ ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോൾ فراخ (മല) എന്ന വാക്കാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'അത്' എന്ന അവ്യയം ചേർത്ത فراخ എന്ന പദമുപേധാം, അത് സീനാ പർവ്വതത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കുവാനും സാധ്യതയുണ്ട്. അതിനാൽ, فراخكم (നിങ്ങളുടെ മീതെ നാം ത്വർ ഉയർത്തി) എന്ന പദത്തെക്കൊണ്ട് സീനാ പർവ്വതത്തെ ഉയർത്തി എന്നാണെന്ന് ചിലർ, ഏതോ ഒരു പർവ്വതത്തെ ഉയർത്തി എന്നാണെന്ന് മറു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രണ്ടിൽ ഏതായിരുന്നാലും പർവ്വതത്തിന്റെ പേര് അറിയാത്തതിൽ പ്രത്യേകം പ്രയാശനമൊന്നുമില്ല.

പരിഭാഷയിൽ കണ്ടതുപോലെ فراخكم (നിങ്ങളുടെ ഉറപ്പ് നാം വാങ്ങി) എന്നും, فراخكم (നിങ്ങളുടെ മീതെ പർവ്വതത്തെ നാം ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു) എന്നുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ രണ്ടും വെർച്വറെ വാക്യങ്ങളായും രണ്ടും ചേർന്ന ഒരു വാക്യമായും വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അവക്ക് അർത്ഥം കൽപ്പിച്ചു കാണാം. ഒരു വാക്യമുപേധാം 'നിങ്ങളുടെ മീതെ നാം പർവ്വതത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ ഉറപ്പ് വാങ്ങിയ സന്ദർഭം മാർക്ക്' എന്നായിരിക്കും അർത്ഥം മായിരിക്കുക. (*) ഈ വചനത്തിലെയും ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്ന മറു വചനങ്ങളിലെയും വാക്കുകളും, വ്യർത്ഥൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ പ്രസ്താവനകളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഈ വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാം: ഇസ്രാഇൽ അല്ലാഹുവിലും, മൂസാ (അ) നബിയിലും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അറുത്തിലെ വിധിവിധികൾക്ക് സ്വീകരിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. എന്നാൽ, അതിൽ അവർ വീഴ്ചവരുത്തുകയും അതിനെ അഗണനമാക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അവർക്ക് അല്ലാഹു കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ് പർവ്വതം ഉയർത്തി. തങ്ങളുടെ മേൽ അത് വീണേക്കുമോ എന്ന് അവർ ഭയപ്പെട്ടു. ഈ അവസരത്തിൽ തെന്റാത്തിനെ മുറുകെ പിടിക്കണമെന്നും, അതിലെ വിധിവിധികൾക്ക് ശരിക്ക് പാലിക്കണമെന്നും അവരോട് അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന് അവർ ഉറപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ട് പിന്നെയും അവർ പഴയപടി തന്നെ അതെല്ലാം അവഗണിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഏകിലും, അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും കാര്യസ്ഥവും നിമിത്തം അവരെ അവൻ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടവരാക്കിയില്ല.

അല്ലാഹുവിനെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണണമെന്ന് ഇസ്രാഇൽ ആവശ്യപ്പെട്ടതും, അതിനെത്തുടർന്ന് ഇടിത്തീ ബാധിച്ചതും മറുപടിയായി പരഞ്ഞ ശേഷമാണ് സൂ: നിസാഇ 154ൽ അല്ലാഹു ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി فراخكم (അവരുടെ ഉറപ്പിനെ-കരാറിനെ-സംബന്ധിച്ചു നാം അവരുടെ മീതെ ത്വറിനെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു) എന്ന പദത്തിലിരിക്കുന്നത്. ഈ സംഭവം വിവരിച്ച മറ്റൊരു സൂറത്ത് അത്-റാഫാകുന്നു. അതിലുംതന്നെ ഇടിത്തീ ബാധിച്ച സംഭവവും വേറെ പല സംഭവങ്ങളും വിവരിച്ച ശേഷമാണ് 171-ാം വചനത്തിൽ ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. فراخكم (അവരുടെ മീതെ മലയായ നാം പുഴക്കിയ സന്ദർഭം മാർക്ക്) എന്നതാണിരിക്കേണ്ടതെന്ന് വിവരിക്കുന്നത്. അതേമാതിരിത്തന്നെയാണല്ലോ ഇവിടെയും ഉള്ളത്. അഥവാ, അല്ലാഹുവിനെ കാണണമെന്നു അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടതും, അവർക്ക് ഇടിത്തീ ബാധിച്ചതുമടക്കം പല വിഷയങ്ങളും വിവരിച്ച ശേഷമാണ് ഇവിടെയും ഈ സംഭവം ഉദ്യേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ, ഇസ്രാഇൽക്ക് ഇടിത്തീ ബാധിച്ച സംഭവവും, അവരുടെ മീതെ പർവ്വതം ഉയർത്തിയ സംഭവവും ഒന്നല്ലെന്നും, രണ്ടും രണ്ടാണെന്നും സംശയത്തിനിടകില്ലാത്തവണ്ണം വ്യക്തമാണ്. എല്ലാ വ്യാഖ്യാതാക്കളും അങ്ങിനെത്തന്നെയാണ് പറയുന്നതും. എന്നാൽ, രണ്ടും ഒരസംഭവമാണെന്ന് ചില വക്താർപര്യക്കാർ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. മലാമയായ ഇടിയുടെ കിട്ടുകയും നിമിത്തമോ, ഭൂകമ്പം നിമിത്തമോ തങ്ങളുടെ അടുത്ത വളരെ ഉയരത്തിൽ പൊന്തി നിൽക്കുന്ന ആ പർവ്വതം തങ്ങളുടെ മീതെ വീണേക്കുമോ എന്നു അവർ ഭയപ്പെടുക സ്വാഭാവികമാണെന്നും, പർവ്വതം തലക്കമീതെ ഉയർത്തി ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുമാണ് അവരുടെ സമർത്ഥനം. അതൊരു അസാധാരണ സംഭവമൊന്നല്ലെന്നു വചനത്തിൽക്കൊണ്ടിവിടെ ലക്ഷ്യമെന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്.

എന്നാൽ, മനുഷ്യനറിയാവുന്ന പ്രകൃതി നിയമങ്ങൾക്കതീതമായി അല്ലാഹു ചില സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാറുണ്ടെന്നും, ബുദ്ധിപരമായി നോക്കുമ്പോൾ അസംഭവ്യം (26) അല്ലാത്ത ഏതൊരു കാര്യവും സംഭവിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്നും, ബുദ്ധിപരമായി സാധ്യതയുള്ള ഏതൊരു കാര്യവും അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിൽപെട്ടതാണെന്നും, വ്യക്തമായ വാക്കുകളിൽ അല്ലാഹു ഒരു കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചാൽ അതിനെ മറിച്ചുതിരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ

വന്നിട്ടില്ലാത്തവരെ ഉപദേശിക്കാണോ, ന്യായവാദംകൊണ്ടോ മാത്രം നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുക സാധ്യമല്ല. ഇടക്കിടെ മിശ്ശിനിയും, പെടിപ്പെടുത്തലും അനിവാര്യമാകുന്നു. വിശ്വാസം അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയെന്നല്ല ഇതിന്റെ അർത്ഥം. കൃത്യകളുടെ മന്ത്യാസ്ത്രം അറിയുന്നവർക്ക് ഈ വാസ്തവം വേഗം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

അന്ത്യപ്രവാചകരായ മുഹമ്മദു (സ) തിരുമേനിയുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പക്ഷപ്രായം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ആ നിലക്കു തിരുമേനിയുടെ കൈക്കൽ-പല അമാനുഷിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽപോലും-അവിടുത്തെ പ്രത്യക്ഷ ദൃഷ്ടാന്തമായി അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചതു വിശുദ്ധ ഖുർആനെന്നാണല്ലോ. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം അല്ലാഹു തന്നെ സൂറത്തുൽ ഇസ്രാഇൽ ഇങ്ങിനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. وَمَا مَنَّا اَنْ نَرْسِلَ بِالْاَيَاتِ الْاٰخِرَةِ (സൂറ: ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയുംകൊണ്ടു അയക്കുവാൻ നമുക്കു തടസ്സമായതു പൂർവ്വികന്മാർ അവയെ വ്യാജമാക്കിയതല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. മുമ്പേ ഗോത്രത്തിന്നു കണ്ടറിയത്തക്ക ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിക്കൊണ്ടു നാം ഒട്ടകത്തെ നൽകി. എന്നിട്ട് അവർ അതിനെ അക്രമിച്ചുകളഞ്ഞു. മേപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയുംകൊണ്ടു നാം അയക്കാനില്ല. (ഇസ്രാഇ: 59) കൂടുതൽ വിവരം സൂറ: ഇസ്രാഇൽവെച്ചു കാണാം. وَمَا نُرِيْهِمْ اَنْ يَّحْمِلُوْهُ اَوْ يَشْفَعُوْا لَهٗ فِىْ اٰثِمِهِمْ اَوْ يَكْنُزُوْا اَصْحٰبُ السَّعِيْرِ (ഇസ്രാഇ: 60) കൂടുതൽ വിവരം സൂറ: ഇസ്രാഇൽവെച്ചു കാണാം. 'നിങ്ങളെ ഹീനൻമാരായ കാര്യങ്ങളായിത്തീരുവിൻ!'

65. (ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ) നിങ്ങളിൽനിന്ന് 'സബ്'ത്തി' [ശബ്ബത്തത് ആചരണത്തിൽ] അതിക്രമം ചെയ്തവരെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ അവരോട് നാം പറഞ്ഞു:

٦٥- وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِيْنَ اَعْتَدَ وَاٰمِنُكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُتُوْا قِرَادَةً خٰسِيْنَ ۝

'നിങ്ങളെ ഹീനൻമാരായ കാര്യങ്ങളായിത്തീരുവിൻ!'

66. അങ്ങനെ, അതിനെ നാം അതിന്റെ മുമ്പിലുള്ളവർക്കും, അതിന്റെ പിമ്പിലുള്ളവർക്കും ഒരു (പാഠം നൽകുന്ന) ശിക്ഷയാക്കി; സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു സദ്യപദേശവും (ആക്കി).

٦٦- فَجَعَلْنٰهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِيْنَ ۝

65. 'എ' തീർച്ചയായും ഉണ്ട് 'നിങ്ങളെ അറിഞ്ഞു' യാതൊരു കൂട്ടരെയും അവർ അതിക്രമിച്ചു 'നിങ്ങളിൽനിന്ന്' ശബ്ബത്തിൽ, ശനിയാഴ്ചയിൽ 'അപ്പോൾ നാം പറഞ്ഞു' അവരോട് 'നിങ്ങളെ ആകുവിൻ' കൂറുള്ളവരായ ഹീനൻമാരായ, നിന്ദ്യൻമാരായിക്കൊണ്ട് 66. 'അങ്ങനെ അതിനെ നാം ആക്കി' ഒരു ശിക്ഷ, താക്കീത്, തടവ്, ശിക്ഷാപാഠം 'അതിന്റെ മുമ്പിലുള്ളതിന്' (മുമ്പിലുള്ളവർക്ക്) 'അതിന്റെ പിമ്പിൽ ഉള്ളതിനും' (....വർക്കും) ഒരു സദ്യപദേശവും 'സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്ക്'

ഇസ്രാഇലുവിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ ഒരു അനുസരണക്കേടും അതിനാൽ ലഭിച്ച ശിക്ഷയും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാണ്. മുസ്ലിംകൾക്കു വെള്ളിയാഴ്ചയെന്നപോലെ, ഇസ്രാഇലുവിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രധാന ദിവസമാകുന്നു ശനിയാഴ്ച. അവർ അത് ജോലികളിൽനിന്നൊല്ലം ഒഴിവാക്കിയിരിക്കണമെന്നും, ചില പ്രത്യേക അനുഷ്ഠാന കർമ്മങ്ങൾ ആചരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ആചരണത്തിനു 'സബത്ത'-അഥവാ 'ശബ്ബത്ത്' (سبوت) എന്നു പറയുന്നു. ശനിയാഴ്ചക്ക് 'സബ'ത്തുദിവസം' (يوم السبت) എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ, 'സബ'ത്തുദിവസം' എന്ന വാക്കിന് 'ശനിയാഴ്ച ദിവസത്തിൽ' എന്നും, 'ശബ്ബത്ത്' ആചരണത്തിൽ എന്നും അർത്ഥം വാഗ്. സാദത്തിൽ കണ്ടും വ്യത്യാസമില്ലതാനും. 'തഹ്ദീകൾ' ഇന്നും 'ശബ്ബത്ത്' ആചരിച്ചു വരുന്നതു ആഴ്ചവട്ടത്തിന്റെ അവസാന ദിവസമായ ശനിയാഴ്ച തന്നെ. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതാചരിക്കുന്നതു ആഴ്ചവട്ടത്തിന്റെ ഒന്നാം ദിവസമെന്ന നിലക്കു ഞായറാഴ്ചയുമാകുന്നു. ഒരു ഹദീസിൽ വെള്ളിയാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് നബി (സ) തിരുമേനി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'ഇതായിരുന്നു അവർക്കു (വേദക്കാർക്കു) നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദിവസം. എന്നിട്ട് അവർ അതിൽ ചിന്നിച്ചു. നമുക്കു അല്ലാഹു അതിലേക്കു മാർഗ്ഗരേഖണം നൽകിയിരിക്കുകയാണെന്ന്. ജനങ്ങൾ അതിൽ നമ്മുടെ പിററാലെയാണുള്ളത്. അതായതു തഹ്ദീകൾ പിററേയും, ക്രിസ്ത്യാനികൾ പിററെന്നിന്റെ പിററെന്നും.' (ബുഖരി)

പ്രസ്താവിക്കുകയും, ആ സംഭവത്തിന്റെ മുമ്പിലും പിമ്പിലുമുള്ളവക്ക് അതേ പാഠം നൽകുന്ന ശിക്ഷയാണെന്ന് അല്ലാഹു പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കെ, ഈ അഭിപ്രായത്തിന് ന്യായീകരണം കാണുന്നില്ല. പാപവും ധിക്കാരവും അധികമാകുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിലേക്ക് വേണ്ടതാണ്. പ്രാവശിക്കാത്തവിധം അവ മുദ്രവെക്കപ്പെടുന്നതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക. സാധാരണ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട ഒരു സംഭവമായിട്ട് ഈ സംഭവത്തെ ഗണിക്കുവാനുള്ളൂ. ഏതായാലും, രൂപം മാറ്റപ്പെട്ടവരാണ്. പിന്നീട് അധികം ജീവിക്കുകയോ, അവർക്ക് സന്താനങ്ങൾ ജനിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇമാം മുസ്ലിം (റ) ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: 'കുറഞ്ഞുകളും പന്നികളും, രൂപം മാറ്റപ്പെട്ടവരിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നു എന്ന് നബി (സ) യോട് ചോദിച്ചവരോട് നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹു ഒരു കുട്ടനെ നശിപ്പിക്കുകയോ ശിക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അവർക്ക് അവൻ സന്താനം നൽകുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. കുറഞ്ഞുകളും പന്നികളും അതിന് മുമ്പ്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു.'

67. മൃഗം തന്റെ ജനതയോട് പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (മാർക്കുക്). 'അല്ലാഹു നിങ്ങളോട് നിങ്ങൾ ഒരു പശുവിനെ അറക്കണമെന്നു കൽപിക്കുന്നു.' അവർ പറഞ്ഞു: 'താമര ഞങ്ങളെ പരിഹാസ്യ വസ്തുവാക്കുകയാണോ?!' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ വിഡ്ഢികളിൽപെട്ടവനായിത്തീരുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ അല്ലാഹുവിനോട് ശരണം തേടുന്നു. [വിഡ്ഢികളുടെ സ്വഭാവമാണല്ലോ പരിഹാസ്യമെന്ന്.]'

٤٤- وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ
يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا
هَٰؤُلَاءِ قَالًا أَعِزُّوْا بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ
الْجَاهِلِينَ ○

68. അവർ പറഞ്ഞു: 'താങ്കൾ താങ്കളുടെ രഞ്ചിനോട് ഞങ്ങളെക്കുറേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക: അത് ഏത് (തരം) പശുവാണെന്ന് അവൻ ഞങ്ങളെക്ക് വിവരിച്ച് തരട്ടെ.' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അവൻ പറയുന്നു: അത് നന്നെ പ്രായം കൂടിയതും പ്രായം കുറഞ്ഞതുമല്ലാത്ത ഒരു പശുവാണ്'.

٢٨- قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ
قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا
يَكْرُ
عَوْنٌ بَيْنَ ذَلِكَ
فَفَاعِلُوا مَا تَوْمَرُونَ ○

(അതെ) അതിനിടയിൽ ഒരു മദ്ധ്യ പ്രായത്തിലുള്ളത് (ആയിരിക്കണം).

ഏനി, നിങ്ങളോട് കർപിക്കപ്പെടുന്നത് നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ'

67. 67. قال പറഞ്ഞ സന്ദർഭം. موسى മൂസാ തന്റെ ജനതയോട് ഓ പി നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു നിങ്ങളോട് കൽപിക്കുന്നു ان نخرجنا നിങ്ങൾക്കുവെങ്കിലും ഒരു പശുവെ الا അവർ പറഞ്ഞു لا نحن (ഞങ്ങളെ) ആക്കുകയാണോ لا പറിഹാസം, പറിഹാസ്യം 68 അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു اعدوا ബാൻശരണം തേടുന്നു 69 അല്ലാഹുവിനോട് انك انتا ബാൻ ആകുന്നതിനെ കണ്ടിട്ട് من الجاهلین വിവരമില്ലാത്തവരിൽ, വിഡ്ഢികളുടെ (വിവേകമില്ലാത്തവരുടെ) കൂട്ടത്തിൽ

68. 68. അവർ പറഞ്ഞു لا نحن ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടി താങ്കൾ പ്രാർത്ഥിക്കുക لا താങ്കളുടെ ദമ്പ്തിനോട് 69 അവൻ വിവരിച്ചുതന്നെ ല ഞങ്ങൾക്ക് 70 അത് എന്താണെന്നു 68 അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു لا غور പി നിശ്ചയമായും അവൻ പറയുന്നത് 71 നിശ്ചയമായും അത് 72 ഒരു പശുവാകുന്നു لا رخص (വളരെ) പ്രായം ചെന്നത് (കിഴവി, ചാവറായത്) അല്ല 73 പ്രായം കുറഞ്ഞതും (കുറുകയും) അല്ല 74 മദ്ധ്യതരം, ഇടത്തരം 75 അതിനിടയിൽ 76 എന്നി നിങ്ങൾ ചെയ്യുവിൻ 77 നിങ്ങളോട് കല്പിക്കപ്പെടുന്നത്

ന്റെ സ്വഭാവം ചുരുക്കത്തിൽ ഇപ്രകാരമാകുന്നു: ഒരു ധനികനെ അയാളുടെ ഒരു അവകാശി കൊലപ്പെടുത്തി മൃതദേഹം ഒരു പൊതുവഴിയിലോ മറ്റോ കൊണ്ടുപോയിവെച്ചു. പിന്നീട് അതേ ഘാതകൻ തന്നെ കൊലക്കേസം മറുപ്ത വ്യക്തമാക്കി ആരാപിച്ചു. അങ്ങിനെ, തക്കവ്യം വഴക്കമായി. കേസ് മൂസാ (അ)ന്റെ അടുക്കലെത്തി. അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം 67-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം ഒരു പശുവിനെ അറുക്കുവാൻ അവരോടു കൽപിച്ചത്. അറുത്തശേഷം 73-ാം വചനത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ, ആ പശുവിന്റെ ഒരു ശവമുത്തു അതുകൊണ്ട് മൃതദേഹത്തിൽ അടിക്കപ്പെടുകയും, അപ്പോൾ അതിന് ജീവനുണ്ടാകുകയും, ഘാതകൻ ഇന്ന ആളാണെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. മൃതദേഹം വീണ്ടും പഴയപടി നിർജീവമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഇതനുസരിച്ചു പ്രസ്തുത വധമാണ് ആദ്യം സംഭവിച്ചത്. പിന്നീടാണ് പശുവിനെ അറുക്കുവാനുള്ള കൽപന. സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമാം ആദ്യവും, പിന്നീടുള്ളതു പിന്നീടുകൂടിയായി ക്രമപ്രകാരം തന്നെ ഉദ്യമിക്കുന്ന പതിവ് ഖുർആനിൽ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകാറില്ല. ചിലപ്പോൾ ഇടയിൽനിന്നും, ഒടുവിൽനിന്നും അതു ക്രമ ആകാഴ്ചപ്പെടുന്ന വരും. ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കുന്നതിൽ ചില യുക്തി ഹാസ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടുതാനും. ഇതിനെപ്പറ്റി മുഖവുരയിൽ 'ഖുർആന്റെ പ്രതിപാദനരീതി' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ നാം സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പശുവിനെ അറുക്കുവാനുള്ള കൽപനയും, അതിനെത്തുടർന്ന് ഇസ്രാഇലുൾ പല ചോദ്യങ്ങൾ നടത്തിയതും, അതിന്റെ അനന്തരഫലവും അടങ്ങുന്ന ഭാഗം ഒരു സ്വാതന്ത്ര സംഭവമായി വിവരിച്ചത് അവരുടെ വിശ്വാസമർബ്ബലവും, അച്ചടക്കമില്ലായ്മ, നിയമപാലനത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാനുള്ള അവരുടെ വാഞ്ചമ, പരിഹാസം, മട്ടുചോദ്യം. അങ്ങിയായ സ്വഭാവങ്ങളിലേക്ക് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണല്ലോ. വധവും അതിനെത്തുടർന്നുള്ള കാര്യങ്ങളും വേറൊരു സ്വാതന്ത്രസംഭവമെന്നാണു്. പിന്നീട് വിവരിച്ചത് അല്ലാഹുവിന്റെ മഹത്തായ കഴിവ്. അങ്ങനത്തര ജീവിതം, മൂസാ (അ) നബിയുടെ സത്യത ആദിയായവയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കുവാനും ഉതകുന്നതും ഒരു കഥയെന്നാണു് ആദ്യതം തുടർച്ചയായി വിവരിക്കുമ്പോൾ ഈ പുതുമയും ഗാഢവും അതിനനുയോജിക്കുകയല്ല.

ആദ്യം സംഭവിച്ചത് പശുവിനെ അറുത്ത സംഭവമാണെന്നും, പിന്നീടാണ് വധവും തക്കവും ഉണ്ടായതെന്നും, അപ്പോൾ ആ പശുവിന്റെ അംശംകൊണ്ട് മൃതദേഹത്തെ അടിക്കുവാൻ കൽപനയുണ്ടായതാണെന്നുമാണ് ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു പക്ഷെ ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചുമ്പിക്കാട്ടിയത് പോലെ വധത്തിന്റെ സംഭവം ആദ്യം നടന്നിരുന്നുവെന്ന് തന്നെയും പശുവിന്റെ അവർ കഴിഞ്ഞ ശേഷമാണിതിന്റെ അംശംകൊണ്ട് മൃതദേഹത്തെ അടിക്കുവാനുള്ള കൽപനയുണ്ടായതെന്നും വരാവുന്നതാണ്. (വാസ്തവം അല്ലാഹുവിനറിയാം.) ഏതായിരുന്നാലും പശുവിനെ അറുത്ത സംഭവവും തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവന്ന വധത്തിന്റെ സംഭവവും പരസ്പരം ബന്ധമില്ലാത്ത രണ്ടു സ്വാതന്ത്ര സംഭവങ്ങളല്ല-ഒരു സംഭവത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളാണെന്ന് രണ്ടു-എന്നുള്ളതിൽ ഖുർആൻ വ്യവസ്ഥാതാക്കൾക്കിടയിൽ മിന്നാഭിപ്രായമില്ല. താപരകക്ഷിമയായ ചില ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരിൽ നിന്ന് മാത്രമേ രണ്ടും രണ്ടുപ്രത്യേക സംഭവങ്ങളാണെന്ന വാദം പുറപ്പെട്ടു കാണുന്നുള്ളൂ. ഇതിനെപ്പറ്റി വഴിയെ പരിശോധിക്കാം. ചിലപ്പോൾ

സന്ദർഭം ഏതാവട്ടെ, ഒരു പശുവിനെ അറുക്കുവാൻ അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നതായി മൂസാ (അ) ഇസ്രാഇലുൾ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിന്റെ നസൂലും അവരുടെ മാർഗ്ഗദർശിയും നേതാവുമായിരിക്കെ, മാത്ര കൽപന അവർ ഉടനന്യെ അനുസരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷെ, ആ കൽപന അവർക്ക് അറിയില്ലായില്ല. മൂസാ (അ) തങ്ങളെ പരിഹസിക്കുകയാണോ എന്നൊരു സംശയവും അല്ല. അവർ തുറന്നുചോദിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. അവരെപ്പറ്റി വേണ്ടത്ര പഠിച്ചു പഠിച്ചയിട്ടു നസൂലാണല്ലോ വാദമേ. മയരതിലും നയരതിലും തന്നെ അദ്ദേഹം അതിന് മറുപടിക്കൊടുത്തു. ഞാൻ വിഡ്ഢികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചോദ്യമെന്ത്? അല്ലാഹു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇതായിരുന്നു മറുപടി. വിഡ്ഢികളാണെന്ന് പറയാതെ, വ്യഗ്രമായി അന്വദിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം ചൂഷിക്കാമെന്നും ചെയ്തു. ആ കൽപന കളിശയാ പരിഹാസമോ അല്ല-കാര്യം തന്നെയാണു്-എന്നു് തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അവർക്ക് അനുസരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഒരു പശുവിനെ അറുക്കണമെന്നല്ലാതെ മറു ഉപാധികളൊന്നും പറയാതെ സ്ഥിരീകരിക്കു് എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ അറുത്താൽ മതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ, എങ്ങിനെയാകിലും കൽപന നിറവേറുന്നതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറുവാൻ ഒഴികഴിവുകൾ തേടുന്ന പാരമ്പര്യശീലമുണ്ടോ അവർ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു? എന്തു പശുവായിരിക്കണം ഏത് അത്തിലുള്ളതാവണം? എന്നിങ്ങനെ, മനസ്സ് പിന്നാലെ ഓരോ ചോദ്യങ്ങൾ അവർ നടന്നുകയറിയു്.

ഓരോ ചോദ്യത്തിനൊരും നാക്കുകൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. അവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ മർബ്ബലവും, അച്ചടക്കമറിഞ്ഞുവരും, അവഗണനാ നെസ്ഥിതിയും ആ വാക്കുകളിലൂടെ പ്രകടമായി കാണാം. നബി (സ) തിരുമനസ്സുടെ ധൈര്യമിടകൾ തിരുമനസ്സെ സംഭോധനചെയ്തിരുന്നതുപോലെ, 'നബിയേ' എന്നോ 'നസൂലേ' എന്നോ പറയുമല്ല- 'മൂസാ' എന്നാണു്- അവർ തങ്ങളുടെ സ്വാധീനമെന്തെങ്കിലും വിളിക്കുന്നതും 'അവരുടെ നബിനോട്'

ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണം' എന്നാണ് ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവരുടെ ആവശ്യം. 'അല്ലാഹുവിനോട്' 'നമ്മുടെ രബ്ബിനോട്' പോലെയുള്ള പ്രയോഗം അവരുടെ നാവിൽ കാണുന്നില്ല. അല്ലാഹു മൂസാ നബി (അ)ന്റെ നടുത്തുനില്ക്കുന്നു. മാനുഷവും, ഗുണകാംക്ഷയും നിറഞ്ഞ ശാന്തമായ സ്വഭത്തിൽ ഒരോ ചോദ്യത്തിനും മറുപടി നൽകുന്നു. ഒരോ മറുപടിയും ലഭിക്കുമ്പോൾ, ചോദ്യം അവിടെവെച്ച് മതിയാക്കിയെങ്കിൽ അത് വർഷം തന്നെ ഗുണമായിരുന്നേനെ. ചോദ്യം ചെയ്ത അധികരിക്കും മേന്മയും സ്വയം പ്രയാസം പോരുകയും, അനുസരണക്കുറവ് പ്രകടിപ്പിക്കുകയുമാണല്ലോ അത്മമൂലം സംഭവിക്കുന്നത്. അത് കൊണ്ടാണ് ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങളെ ഖുർആനിൽ വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതും. അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് അന്യപ്രതി ഉളവാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ ചോദിക്കരുത്. ഖുർആൻ അവതരിക്കപ്പെടുന്ന സമയത്ത് അവയെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്ന പക്ഷം അവ നിങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്'...., (മാഇദ: 101) ചോദ്യം അധികരിപ്പിക്കുന്നതിനെ നബി (സ) വെറുത്തിരിക്കുന്നതായി ഹദീസിലും വന്നിട്ടുണ്ട്.

ഒരോ ചോദ്യവും വരുമ്പോൾ മൂസാ (അ) അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കും. ഒന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യത്തിൽ വളരെ പ്രായം ചെല്ലാത്തതും, നന്നേ പ്രായം കുറഞ്ഞതുമല്ലാത്ത മധ്യനിലയിലുള്ള ഒരു പശുവായാൽ മതിയെന്ന് മറുപടികിട്ടി. ഇങ്ങിനെയുള്ള പശു ഒട്ടും മുർലമല്ലെല്ലോ. വീണ്ടും ചോദ്യം ചെയ്താൽ ആ കൽപന പാലിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അവരെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിർവഴങ്ങിയില്ല. നിറം എന്തായിരിക്കണമെന്നായി. തനിമഞ്ഞ വർണ്ണമുള്ളതും കറുപ്പും ചെറുതുമുള്ളതുമായവണം എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ഇങ്ങിനെയുള്ള പശുവിനെ കിട്ടുവാൻ കൃഷ്ണകൂടി പ്രയാസമുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ ചോദ്യം അങ്ങനെയെ അവസാനിച്ചില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള പശുമാൾ പലതുമുള്ളതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്ക് കാര്യം വ്യക്തമായില്ല, ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കണമെന്നായി. പക്ഷേ, ഇത്രയുമായപ്പോൾ അവർക്ക് അത്പം ബോധോദയം വന്നിരിക്കുന്നു. 'അറുക്കേണ്ടുന്ന പശുവിനെ തിരിച്ചറിയത്തക്കതാണ്' ചോദിക്കുകയാണ്, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചാൽ ഞങ്ങൾ നേർമാർണ്ണ് പ്രാപിക്കുന്നതാണ്' എന്നീ വാക്കുകൾ അന്തരണമല്ലോ കാണിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ, നിലം ഉഴുക, വെള്ളം തേവുക മുതലായ ജോലികളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാത്തതും, ഇതര വർണ്ണങ്ങളുടെ കലർപ്പും കലയുമില്ലാത്തതും അംഗംഗവും മുടന്തും പോലെയുള്ള പോരായ്മകൾ ഇല്ലാത്തതും കൃഷിയായിരിക്കണമെന്നുള്ള അവസാനത്തെ ഉത്തരത്തോടുകൂടി അന്വേഷണത്തിന്റെ രംഗം അവസാനിച്ചു. പശുവിനെക്കുറിച്ച് വേണ്ടത്ര വിവരണം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞുവെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നി, പ്രസ്തുത ഉപാധികളും ഗുണങ്ങളും ഞ്ഞിണങ്ങിയ ഒരു പശുവിനെ കണ്ടുകിട്ടണമല്ലോ തിരഞ്ഞു തിരഞ്ഞ് അവസാനം കണ്ടെത്തി. വമ്പിച്ച വിലകൊടുത്താണ് അങ്ങിനെയൊരാളെ അവർക്ക് കരസ്ഥമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അത് സ്വാഭാവികവുമാണ്. പശുവിനെ കിട്ടുവാനുള്ള പ്രയാസം, അവരുടെ മാനസികനിലപാടുകൾ തുടങ്ങിയവ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ ആ കൽപന പാലിക്കുക അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൂറേ വിദൂരം തന്നെയായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒട്ടുക്കം അവരത് പ്രവർത്തനത്തിൽ വരുത്തുക തന്നെ ചെയ്തു. എന്നി, ഇങ്ങനെ ഒരു പശുവിനെ അറുക്കുവാൻ കൽപിച്ചതിലടങ്ങിയ രഹസ്യം എന്താണെന്ന് അടുത്ത വചനങ്ങളിൽ വെച്ചു കാണാം. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

വിഭാഗം-9

72. (ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ) നിങ്ങൾ ഒരു ദേഹത്തെ [ആളെ] കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ട് അതിൽ നിങ്ങൾ അന്യോന്യം (ആരോപണം നടത്തി) ഒഴിഞ്ഞ് മാറിയ സന്ദർഭം (മാർദ്ദക) അല്ലാഹുവാകട്ടെ, നിങ്ങൾ ഒളിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ വെളിക്ക് വരുത്തുന്നവനുമത്രെ.

وَاِذْ تَتْلُمُ نَفْسًا نَّادِيَةً فِيْهَا
وَاللّٰهُ خَبِيْرٌ مَا كُنْتُمْ تَكْمُوْنَ ۝

72. നിങ്ങൾ കൊലപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭം 1. ഒരു ദേഹത്തെ, ആളെ 2. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ പരസ്പരം ഒഴിഞ്ഞുമാറി, അന്യോന്യം ആരോപണം നടത്തി 3. അതിൽ 4. അല്ലാഹു നിങ്ങൾ ഒളിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ വെളിക്ക് വരുത്തുന്നവനാണ് 5. നിങ്ങൾ ആയിരുന്നതിനെ 6. നിങ്ങൾ ഒളിച്ചു (അച്ചു) വെക്കും.

73, അപ്പോൾ, നാം പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾ അവനെ അതിന്റെ [പശുവിന്റെ] ചില ഭാഗം (അഥവാ ഒരു ശം) കൊണ്ട് അടിക്കൂവിൻ.'

അപ്രകാരം അല്ലാഹു മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ബുദ്ധി കൊടു (ആ ചിന്തി)ക്കുവാൻ വേണ്ടി അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ അവൻ നിങ്ങൾക്ക് കാണിച്ചു തരുകയും ചെയ്യുന്നു.

۷۳- قُلْنَا اضْرِبُوهُ بَعْضَهَا
كَذَلِكَ يُخَيِّ اللَّهُ السَّوْقِ
وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ○

73. ۱۱۱ അപ്പോൾ നാം പറഞ്ഞു ۱۱۲ അവനെ അടിക്കൂവിൻ ۱۱۳ അതിന്റെ ചില ഭാഗം കൊണ്ട് ۱۱۴ അപ്രകാരം ۱۱۵ ജീവിപ്പിക്കും ۱۱۶ അല്ലാഹു ۱۱۷ മരണപ്പെട്ടവരെ ۱۱۸ നിങ്ങൾക്കുവെന്ന് കാണിച്ചുതരുകയും ചെയ്യുന്നു ۱۱۹ അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ ۱۲۰ നിങ്ങൾ ആകുവാൻ വേണ്ടി, ആയേക്കൊ ۱۲۱ ബുദ്ധി കൊടുക്കും, ഗ്രഹിക്കും

എമ്പതു പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, സംഭവത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗമാണിത്. ഒരാം കൊല്ലപ്പെടുകയുണ്ടായി. 'ലോകം ആരായിരുന്നുവെന്നും, വധത്തിന് കാരണമെന്തായിരുന്നുവെന്നും അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. കഥ വിവരിക്കലല്ലേ ഉദ്ദേശ്യം. കഥാപാത്രം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അതൊന്നും അറിയേണ്ടതുമില്ല. ഇസ്രാഇലുകാരികളിൽ മുമ്പു നടന്നതും, അതിനെത്തുടർന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ മഹത്തായ കഴിവ് മരണാനന്തര ജീവിതത്തിനും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു സംഭവമെന്ന നിലക്കാണ് ഇതിവിടെ ഉദ്യേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. 73-ാം വചനത്തിലെ അവസാനത്തെ രണ്ടു വാക്യങ്ങളിൽനിന്നും ഇത് ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാം. അങ്ങനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ട് പിന്നെയും ഹൃദയം കടുത്തു ദുർമാർഗ്ഗത്തിന്റെ പാപവര്യം പൂലർത്തിപ്പോരുന്ന നിലവിലുള്ള ഇസ്രാഇലുകാരെ അറിയിച്ച് പെന്തലൂസ്, അവരെ നേർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയാണ് അവരെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് മുമ്പ് കഴിഞ്ഞ ആ സംഭവം വിവരിച്ചതിന്റെ ലക്ഷ്യം. അടുത്ത വചനത്തിൽനിന്ന് ഈ വസ്തുത കൃതകൃടി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

യഥാർത്ഥ കൊലയാളി ആരെന്നറിയാതെ അവർ അന്വേഷിക്കുകയും ആരോപണവും പ്രത്യയരോപണവുമായി, മിന്നിപ്പും വഴക്കുമായി. കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം അറുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ പശുവിന്റെ ഏതോ ഒരു അംഗം ഏടുത്ത് അതുകൊണ്ട് ആ കൊല്ലപ്പെട്ടവനെ അടിക്കുവാൻ ആ അവസരത്തിൽ അല്ലാഹു കൽപിച്ചു. ആ അംഗം ഏതായിരുന്നുവെന്ന് ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അംഗം ഏതായിരുന്നാലും ശവത്തിനു ജീവൻ നൽകുന്നതിൽ അതിനു പ്രത്യേക സ്ഥാനമൊന്നുമില്ലെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും കൽപനയും മാത്രമാണിതിനു കാരണമാകുന്നതെന്നും വ്യക്തമാണ്. ആ അംഗം കൊണ്ട് അടിച്ചപ്പോൾ മൃതദേഹത്തിന് ജീവൻ തിരിച്ചു വന്നുവെന്നും, എന്നെ വധിച്ചത് ഇന്നെ ആളാണെന്ന് അത് പറയുകയുണ്ടായെന്നുമാണ്—എതിരായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്—ആയത്തിന്റെ ശൈലിയിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത്. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും അതാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. താഴെ കാണുന്ന ചില സംഗതികൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു:—

(1) ലോകത്തെ തിരിച്ചറിയാതെ ജനങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയും ആരോപണം നടത്തി ഒഴിഞ്ഞുമാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലാണ് പശുവിന്റെ അംഗം കൊണ്ട് മൃതദേഹത്തെ അടിക്കുവാൻ അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നത്. (2) നിങ്ങൾ ഉളിച്ചുവെക്കുന്ന കാര്യം അല്ലാഹു വെളിക്ക് വരുത്തുമെന്ന് (۱۲۱ عَرَجَ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ) പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ആ കല്ലു നൽകിയിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ, ആ കൊലയാളി ആരാണെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തലാണ് ഈ കൽപനയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലേ. (3) തുടർന്നുകൊണ്ട് അപ്രകാരമാണ് അല്ലാഹു മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുക (۱۱۵ يَجِيءُكُمُ الْمَيِّتَ ۚ) എന്നും പറയുന്നു. (4) അവസാനം, നിങ്ങൾ ബുദ്ധി കൊടുത്ത് ചിന്തിക്കുവാൻ വേണ്ടി അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അവൻ നിങ്ങൾക്ക് കാട്ടിത്തരുകയും ചെയ്യുന്നു (۱۱۹ يَرِيكُمْ آيَاتِهِ) എന്നും പറയുന്നു. അപ്പോൾ, മരണപ്പെട്ട ആളെ അതുകൂലം ജീവിപ്പിക്കുകയുണ്ടായെന്നും, അതോടെ ദൃഷ്ടാന്തമെന്ന നിലക്കാണ് സംഭവിച്ചതെന്നും ഈ വാക്യങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യക്തമായി. (5) 'പശുവിന്റെ അംഗം കൊണ്ട് കൊല്ലപ്പെട്ടവനെ അടിച്ചു' എന്നും, 'അവൻ അതുകൂലം ജീവിച്ചു' എന്നും, 'അവൻ തന്റെ ലോകം ഇന്നെ ആളാണെന്ന് പറഞ്ഞു' എന്നും അല്ലാഹു വ്യക്തമായി

പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷെ, മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അത് വ്യക്തമാണ്. മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായി അറിയപ്പെടുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഖുർആന്റെ പ്രതിപാദന ശൈലികളിൽ ഒന്നാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി മുഖവുരയിലും മറ്റും മുമ്പ് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പശുവിനെ അറുത്ത സംഭവവും, വധത്തിന്റെ സംഭവവും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതിന് വളരെ വ്യക്തമായ ഒരു തെളിവാണ് **أخري** (അവനെ അതിന്റെ അംശംകൊണ്ട് അടിക്കുക) എന്ന വാക്യം. ഇതിൽ **أخري** (അവനെ അടിക്കുക) എന്നതിലെ സർവ്വനാമം (**أخري**) കൊണ്ട് വിവക്ഷിച്ച ആ കൊല്ലപ്പെട്ട ആളും, **أخري** (അതിന്റെ അംശം) എന്നതിലെ സർവ്വനാമം കൊണ്ട് വിവക്ഷിച്ച മുൻ വചനങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ട പ്രകാരം അറുക്കപ്പെട്ട ആ പശുവും അല്ലാതെ മറെറാന്നും ആയിരിക്കുവാൻ തരമില്ലെന്ന് അറബിഭാഷാപരമായ പ്രാഥമിക അറിവെങ്കിലുമുള്ള ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ, പശുവിന്റെ അംശം കൊണ്ട് അടിച്ചപ്പോൾ മുതലാളിത്തത്തിന് ജീവൻ തിരിച്ചു വരിക പോലെയുള്ള അസാധാരണ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെല്ലാം ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വസ്തുതകളുടെ നേരെക്കണ്ണടക്കലും, എന്തെങ്കിലും ദുർന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞു തൃപ്തി അയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കലും സാധാരികമാണല്ലോ. പശുവിനെ അറുത്തതും വധവും തമ്മിൽ ബന്ധമില്ലെന്ന്, രണ്ടും വെവ്വേറെ സംഭവങ്ങളാണെന്നും വാദിച്ചുകൊണ്ട് ഈ സംഭവത്തിന്റെ അസാധാരണത, ഒഴിവാക്കുവാൻ വേണ്ടി അവർ സ്വീകരിച്ചു കാണുന്ന ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും, ദുർന്യായങ്ങളുടെയും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവതാകുന്നു -

(1) ഇവിടെ **إلى ذلك** (അപ്രകാരമാണ് അല്ലാഹു ഭാണപ്പെടുക എന്നർത്ഥം) എന്ന വാക്യത്തിന് അവർ അർത്ഥമാക്കുന്നത് 'മാണകാര്യങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നതും, അതുവഴി മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതും അങ്ങിനെയാണ്' എന്നർത്ഥം. മനുഷ്യരെ ഉദ്യമിപ്പിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 8:24ലും, മുമ്പിയെ ഉദ്ധരിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 57:17ലും **إلى** (ജീവിപ്പിക്കുക) എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ച് വന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഇതിന് അവർ കാണിക്കുന്ന തെളിവ്. ഈ സൂറത്തിലും മറുമാതിരി ഭാണമുണ്ട്. ജീവിപ്പിക്കുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങളെ വേറെയും അല്ലാഹു ഉദ്യമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെയെല്ലാം അവർ ഇതുപോലെത്തന്നെ ഉദ്യമിച്ചതായും നടത്താതിരുന്നിട്ടില്ല. അവരുടെ ചില പ്രസ്താവനകൾ കണ്ടാൽ-**أفلا تعجبون** (അല്ലെങ്കിലും 'മാണത്തിന്' ശേഷം ജീവിപ്പിക്കുക' എന്നു് ശരിക്കും അർത്ഥം വരുമാറുള്ള വാക്കുകൾ അവിടെപ്പോലീ ഉള്ളത് തോന്നിപ്പോകൂ.)

കേൾപറഞ്ഞ രണ്ട് സ്മലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, വേറൊരു ചില സ്മലങ്ങളിൽ 'ഉദ്ധരിക്കുക' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ **جاء** (ജീവിപ്പിക്കുക) എന്ന പദം ഖുർആനിൽ അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി തീർക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, അവിടെയൊക്കെ, സാക്ഷാൽ അർത്ഥം (المجيء) മാത്രമല്ല ഉദ്ദേശ്യമെന്നും, അലങ്കാരാർത്ഥമെന്നും ഉദ്ദേശ്യമെന്നും കാണിക്കുന്ന ചില അടയാളങ്ങൾ (بعض) ഉണ്ടായിരിക്കും. ഏതൊരു വാക്കിനും അതിന്റെ സ്വയം-അർത്ഥം അർത്ഥമല്ല ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് കാണിക്കുന്ന പ്രത്യേക അടയാളം ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അതിന് സന്ദർഭോചിതമായ ഒരു അലങ്കാരാർത്ഥം കൽപിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂവെന്ന് സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽ (نظري) വേർതിരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്. ഉത്തരം സംഭവങ്ങളെ മുൻവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ അവിർ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, കേവലം അസാധാരണവും, ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെ മുൻവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ അവിർ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, കേവലം അസാധാരണവും, ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെ മുൻവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ അവിർ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, കേവലം അസാധാരണവും, ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെ മുൻവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ അവിർ പ്രവർത്തിക്കുകയാണ്.

[illegible]

അറിയാവുന്നതാണ്. സൂ: 11ൽ മഴവെള്ളംകൊണ്ട് നാം ചത്ത-നിർമ്മലീയമായ-രാജ്യത്തെ ജീവിപ്പിച്ചു **فَجَاءَ بِهَا حَيًّا** എന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയൊക്കെ 'ജീവിപ്പിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അവിനെത്തന്നെയെന്നുള്ളതിൽ ആർക്കും സംശയമില്ല. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ 'മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കുക' എന്നു ത്വറന്ന ഭാഷയിലാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വേറെ അലങ്കാരാർത്ഥങ്ങളൊന്നും ഇവിടെ നൽകുവാൻ പറയുകയില്ല.

(2) പശുവിനെ അറുത്തതും വധവുമാണ് പ്രത്യേക സംഭവങ്ങളാണ്-തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല-എന്നു വായിക്കുന്ന ഇവർ അവസാനം 'ഒരു പശുവിനെ അറുത്ത ചരിത്രം ഇവിടെയും വരുന്നുണ്ടെന്ന്' പറയേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഭവം ഇസ്രാഇൽയരുടെ മനസ്സിൽനിന്നു പശുചേരി ഇസ്രാഇലോടുകൂടി വേർതിരിച്ചുവെന്നും, രണ്ടാമത്തേത് കൊലയാളിയെ തെളിയിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നെന്നും, ഈ രണ്ടാമത്തേതിലേക്കുള്ള സൂചനയാണ് **أَخْرَجَ بِلَاحًا** (അതിന്റെ അംശം കൊണ്ട് അവനെ അടിക്കുക) എന്ന വാക്ക് എന്നും ഇവർ പറയുന്നു. പശുവിന്റെ അംശംകൊണ്ട് വീവക്ഷ ഏതായിരുന്നാലും അത്കൊണ്ട് കൊല്ലപ്പെട്ടവനെ അടിക്കുമ്പോൾ ഘോരമെന്ന ഏതാനെ അറിയുവാൻ കഴിയും? എന്നു ചോദിക്കപ്പെടാമല്ലോ. ഇവരുടെ മറുപടി ഇങ്ങിനെയാണ്: കൊലപാതകം ചെയ്തതായി സംശയിക്കപ്പെടുന്ന ആളുകൾ അറുക്കപ്പെട്ട പശുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ കൈവച്ച്കൊണ്ട് അറുക്കുന്നത് ചെയ്തിട്ടുമില്ല, അതിനെപ്പറ്റി അങ്ങനെയോ അറിഞ്ഞതുകൂടാ എന്നു സത്യം ചെയ്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോൾ, യഥാർത്ഥ കുറ്റവാളിയോ, അവനെപ്പറ്റി അറിയാവുന്നവരോ ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അവർ സത്യം ത്വറന്നു പറയും. കൊലയാളി ഏതെന്നു അറിയാത്തതായ കൊലക്കാരനും തെളിയിക്കുവാൻ അക്കാലത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു യോഗകർമ്മ സമ്പ്രദായമായിരുന്നു അത്. പശുവോടുള്ള ചേരിയും, യാഗകർമ്മം മുമ്പേണ മനസ്സിൽ ഏർപ്പെടുന്ന നഷ്ടവും കാരണം കുറ്റക്കാരൻ കുറ്റം ത്വറന്നു പറയുവാൻ മുമ്പോട്ട് വരും. ഇപ്പറഞ്ഞതും ഒരു മനഃശാസ്ത്ര തത്വമായി വകവെക്കേണ്ടതല്ല. അല്ലാഹു പറഞ്ഞ ആ വാക്യത്തിൽ അതിന്റെ ഒരു സൂചനപോലും കാണപ്പെടുന്നില്ല.

(3) പശുവിനെ അറുത്ത രണ്ട് സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുവാൻ ഇവർക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയതും, തങ്ങളോട് പീൻസ്ഥലമായി ഇവർ ഏകുത്ത് കാട്ടുന്നതും ബൈബിളിലെ രണ്ട് പ്രസ്താവനകളാകുന്നു. 1-ാമത്തേത്, സംഖ്യോപ്യസ്തകം 12ൽ 1-10ൽ നിന്നുള്ളതാണ്. 'കള്ളവും, ഊനവുമില്ലാത്തതും, നുകംവെക്കാത്തതുമായ ഒരു ചുവന്ന പശുക്കിടാവിനെ അറുക്കണം. പുരോഹിതൻ അതിന്റെ രക്തം അർപ്പിക്കുകയും കൂടാരത്തിന്റെ നേരെ തളിക്കണം. അത് ഇസ്രായേൽ മക്കളുടെ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി ശുദ്ധീകരണ ജലത്തിനായി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കണം. അത് ഒരു പരപയാഗം' ഇതാണ് അവിടെ പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം. ഇതു മുഖവിലക്കെടുക്കുന്ന പക്ഷം, ഇസ്രാഇൽയരുടെ മനസ്സിൽനിന്നു പശുചേരി നശിപ്പിക്കലാണോ, അതല്ല അത് പുഷ്ടിപ്പെടുത്തലാണോ ഈ യാഗം കൊണ്ടുണ്ടായിത്തീരുക? ആലോചിച്ചു നോക്കുക! അവർ മുമ്പ് ആരാധിച്ച സ്വർണ്ണപ്പശുക്കളിലെ ചുട്ടൊരിച്ചു സമുദ്രത്തിൽ വിതറുകയാണുണ്ടായതെന്ന് സൂ: താഹാ, 97-ാം വചനത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. നേരെമറിച്ച് അതിനെ ചുട്ട് സേമമാക്കി വെള്ളത്തിൽ വിതറി ഇസ്രായേൽ മക്കളെ കൂടിപ്പിച്ചു എന്നാണ് ബൈബിളിൽ (പുറപ്പാട്, 32ൽ 20ൽ) പറയുന്നത്. ഇതുപോലെ തികച്ചും അവിശ്വാസനീയമായ ഒരു ഉദ്യാഹാനിയാണിതും എന്തുള്ളതിൽ നമുക്ക് സംശയമില്ല.

ബൈബിളിന്റെ 2-ാമത്തെ പ്രസ്താവന ആവർത്തന പുസ്തകം, 21ൽ 1-9ലുള്ളതാണ്. കൊലക്കാരനും ചെയ്തവനെന്ന തിരിച്ചറിയാതെ വന്നാൽ, മൂപ്പൻമാരും ന്യായാധിപൻമാരും ചേർന്ന് പട്ടണത്തിലേക്കുള്ള ദൂരം അളക്കണം. കൊല്ലപ്പെട്ടവൻ കിടക്കുന്ന ചുറ്റുവട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും അടുത്ത പട്ടണത്തിലെ മൂപ്പൻമാർ വേല ചെയ്യിക്കാത്തതും നുകംവെക്കാത്തതുമായ ഒരു പശുക്കിടാവിനെ അവിടെവെച്ച് കഴുത്താടിക്കണം. പിന്നെ പുരോഹിതൻമാർ ചെന്നു സകല വ്യവഹാരവും അടികലശലും തീർക്കണം. ആ പട്ടണത്തിലെ മൂപ്പൻമാരെക്കൂടെ പശുക്കിടാവിന്മേൽ കൈകഴുകി ആ രക്തം തങ്ങളുടേ ചിന്തിയിട്ടില്ല. തങ്ങളുടെ കണ്ണു അത് കണ്ടിട്ടുമില്ല എന്ന് പറയണം. എന്നാൽ ആ കൊലപാതകം മോചിക്കപ്പെടും. ഇതാണ് ആ പ്രസ്താവനയുടെ ചുരുക്കം. ഇത് ഇസ്രാഇൽയർ അറുപ്പിടിക്കേണ്ടതല്ല ഒരു നടപടിക്രമമെന്നനിലക്ക് വിവരിച്ചതല്ലാതെ, അതിനെ ഒരു സംഭവം നടന്നതായോ, ഒരു കൊലയാളിയെ അറുപ്പിടി തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞതായോ അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇവരുടെ വാദത്തിന് ഒരു ന്യായീകരണവും ഇതിൽ നിന്നു ലഭിക്കുവാനില്ല.

ഒരു കൊലക്കേസിൽ ഘോരമെന്ന തിരിച്ചറിയുവാൻവേണ്ടി ഒരു പശുവിനെ അറുക്കുകയും മറുപടി ചെയ്ത സംഭവം ഇസ്രാഇൽയരിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് മൂർത്തൻ പ്രസ്താവിച്ച സ്ഥിതിക്ക് ബൈബിളിൽ അങ്ങനെ ഒരു സംഭവം കാണുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? എന്ന് ആരെങ്കിലും സംശയിച്ചേക്കാം. ഇസ്രാഇൽയരെപ്പറ്റി മൂർത്തൻ പ്രസ്താവിച്ച ഈ ഒരു സംഭവം മാത്രമല്ല, മേരെ ചില സംഭവങ്ങളും ബൈബിളിൽ കാണുന്നില്ല. ബൈബിളിൽ

കാണത്തുകൊണ്ട് അതൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് വെക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ﴿يُرَادُّونَ الظُّلْمَ عَنْ مَوَاحِدِهِمْ فَإِنْ غَاثَ بِكُمْ فَاطْرَافُهُمْ﴾ (വക്കുക്കളെ യമാംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും അവർ ഭാരം വരുത്തുന്നു. അവർക്ക് ഉദ്ദേശധനം ചെയ്യപ്പെട്ടതിൽനിന്നും ഒരു ഭാഗം അവർ ഭരണകൂടയുകയ്ക്കും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (മാതൃദ 13) എന്ന അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ച കൃത്യത്തിൽ അതും അകപ്പെട്ടിരിക്കാമെന്ന നമുക്ക് പറയുവാൻ കഴിയും. ﴿لَا يَمْنَعُ الْإِنْسَانَ شَيْءٌ﴾ ഈ മൂന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ ഇവരുടെ വാക്കുകളിൽ പൊതുത്തരം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

74. ഏതീട്ട് അതിനുശേഷം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കടുത്തുപോയി. അങ്ങനെ, അവ (പാറകു-) കല്ലുപോലെ യിരിക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ കടുപ്പത്തിൽ (അതിനെക്കാൾ) കൂടുതൽ കാഠിന്യമുള്ളവയത്രെ. നിശ്ചയമായും, (പാറകു-) കല്ലുകളിൽതന്നെയുണ്ട് അരുവികൾ പൊട്ടി ഒഴുകുന്നവ. അവയിൽതന്നെയുണ്ട് പൊട്ടിപ്പിളർന്ന് അതിലൂടെ വെള്ളം പുറത്തുവരുന്നവയും. അവയിൽ തന്നെയുണ്ട് അല്ലാഹു വിനെ ഭയന്നതിനാൽ (കീഴ്പോട്ട്) വീഴുന്നവയും. അല്ലാഹു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അശ്രദ്ധനെന്നു കല്പിക്കുന്നു.

٤٣- ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنْ مِنَ
الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنْ
مِنْهَا لَمَا يَشْقُقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنْ
مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ
بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ○

74 ന് പിന്നെ, എന്നിട്ട് കടുത്തു. കടുപ്പംകൂടി ദൈവ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ
ശേഷം കട അതിന് എങ്ങനെ അവ ചാർജ്ജ് കല്പ (പറക്കല്ല) പോലെയാണ് മറ്റും അല്ലെ
ങ്കിൽ കൂടുതൽ കഠിനമായതാണ്. കടുപ്പം, കടുപ്പത്തിൽ ചാർജ്ജ് നിശ്ചയമായും കല്പക
ളിൽ(തന്നെ) ഉണ്ട്. യാതൊന്നും പൊട്ടി ഒഴുകും. അതിൽനിന്ന് അരുവി (നദി)
കൾ പുറം അവയിൽ തന്നെയുണ്ട്. പൊട്ടിപ്പിളരുന്നത് എന്നിട്ട് പുറത്ത് വരും. അ
തിൽനിന്ന്, അതിലൂടെ ലഭ്യമായ അവയിൽ തന്നെയുണ്ട്. വിവിധ വീഴുന്നതിൽ നിന്ന്
യോ നിമിത്തം. അല്ലാഹുവിനെ, അല്ലാഹുവിന്റെ അല്ലാഹു അല്ലതാനും. അത്രയും
നന്നായ് നിങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

കഴിഞ്ഞ പല വചനങ്ങളിലുമായി പ്രസ്താവിച്ചത് പോലെത്തന്നെ ഏതായാ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുകയും, വളരെയേറെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു പിന്നെയും അവരുടെ-ഇസ്രാഹാലികൾ-ഹൃദയങ്ങൾക്ക് പരിവർത്തനം വരാത്തതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രതിഷേധമാണ് ഈ വചനം. ഇതൊക്കെയായിട്ടും നിങ്ങൾക്ക് മാനസാന്തരം വരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ പറക്കല്ലുപോലെ ഉറപ്പു കടുത്തുപോയിരിക്കണമെന്നാണ്. സദുപദേശങ്ങളാകട്ടെ, താക്കീതുകളാകട്ടെ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. സത്യത്തെക്കുറിച്ചും, സന്മാർഗ്ഗത്തെയും കുറിച്ച് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുമില്ല. സ്വന്തം രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നുമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പറക്കല്ലുപോലെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ, അതിനെക്കാൾ കടുത്തതാണ് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ എന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, പറക്കല്ലുകളിൽ പോലും കുറെയൊക്കെ അമ്പവും ചില നവും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ചില പറക്കല്ലുകളുടെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് നീറുറവകളും അനുവികളും ഒഴുകാറുണ്ട്. ചില കല്ലുകൾ പൊട്ടിപ്പിളർന്ന് അതിലൂടെ വെള്ളം പുറത്തുവാറാറുണ്ട്. വേറെ ചിലത് മുകളിൽ നിന്ന് താഴോട്ട് വിഴാറുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളാകട്ടെ, ഒരു തരത്തിലുള്ള മാറവും സംഭവിക്കാതെ തികച്ചും നിശ്ചേഷ്ടങ്ങളായിരിക്കുകയാണ്. കഷ്ടം! ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾ ഓർത്തിരിക്കണം: നിങ്ങളുടെ ചെയ്തികളൊന്നും തന്നെ അല്ലാഹു അറിയാതെയോ വിക്ഷിപിക്കാതെയോ പോകുന്നില്ല. ഇതിന്റെയൊക്കെ പ്രതിഫലം അവന്റെ പക്കൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരും എന്നു സാരം.

പഠക്കല്ലുകളിൽ നിന്ന് അദ്ധ്യപികളും ഉറവുകളും ഒഴുകുന്നതും പുറത്തുവരുന്നതും, വമ്പിച്ച പാറകൾ അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് നിങ്ങുകയും, ഉറങ്ങുകയറിയുകയും ചെയ്യുന്നതും എല്ലാവർക്കും അറിയാം. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിനെ യെന്നത് നിമിത്തം (أَنْتَ خَلَقْتَ) കീഴ്പോട്ട് വീഴുമെന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണ്? പഠക്കല്ലുകൾക്ക് ബുദ്ധിയിടം മനസ്സും ഇല്ലല്ലോ എന്ന് ചോദിച്ചേക്കാം. ഇതിന് ഒന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ മറുപടി പറയ

പ്രകാശമാക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഖുർആനിൽ നിന്ന് തന്നെ ഇതിന് മറുപടി ലഭിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് വേറെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടാത്തതായിട്ടില്ല. അല്ലാഹു പറയുന്നു: **لَا تَجْعَلُوا دِينَكُمْ كَالَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمُ الْحَرَامَ وَالْحَرَامَ** (ആകാശങ്ങളും, ഭൂമിയും, അവയിലുള്ളവരും അവന് 'തസബീഹ്' (സ്നേഹപ്രകാശം) നൽകുന്നു. ഒരു വസ്തുവും തന്നെ അവനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് 'തസബീഹ്' നടത്താത്തതായില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ 'തസബീഹ്' നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. (ഇസ്രാഇ: 44). ഓരോ വസ്തുവിലും അതിന് അനുയോജ്യമായ ചില ബോധങ്ങളും ഗുണങ്ങളും അല്ലാഹു നിഷ്പിഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. അപ്പോൾ, പാഠകളുടെ മുമ്പിൽ നിന്ന് അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും, അവയിൽ അവൻ നിഷ്പിഷ്ടമാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നതുമായ പ്രത്യേകതകൾ എന്തോ അത് അവയിൽ നിന്ന് പ്രകടമാകുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അത് എങ്ങിനെയാണ്, എന്ത് പ്രകാരത്തിലാണ് എന്തെന്നും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അല്ലാഹുവിനെ അറിയുകയുള്ളൂ. ഏതായാലും ചിലർ ധരിക്കുന്നതുപോലെ, വെറും ഒരു അലങ്കാരവുമായി അതിനെ അവഗണിച്ചുകൂടാ.

75. (സത്യവിശ്വാസികളേ) അപ്പോൾ, അവർ [ഇസ്രാഇൽ സന്തതികൾ] നിങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ? അവരിൽനിന്ന് ഒരു കൂട്ടർ അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം കേൾക്കുകയും, പിന്നീട് അത് (ബുദ്ധി കൊടുത്ത്) ഗ്രഹിച്ചശേഷം, അവർ അറിഞ്ഞും കൊണ്ട് (തന്നെ) അതിനെ മാറ്റിമറിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നുവെന്നിരിക്കെ!

76. വിശ്വസിച്ചവരെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ അവർ പറയും: 'ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നു. അവരിൽ ചിലർ, ചിലരിലേക്ക് ഒഴിഞ്ഞു ചെന്നാലാകട്ടെ, അവർ പറയും:

'അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് തുറന്നു (വെളിവാക്കി) തന്നിട്ടുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയാണോ? അതുമായി നിങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ വെച്ച് നിങ്ങളോടവർ ന്യായവാദം നടത്തുവാൻവേണ്ടി!

അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നില്ലേ? !'

77. അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടേ, അവർ രഹസ്യമാക്കുന്നതും, പരസ്യമാക്കുന്നതും അല്ലാഹു അറിയുന്നതാണെന്ന്? !

٥٠- اَتَتَّظَعُونَ اَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

٥١- وَإِذَا قَالُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِغُضْهُمُ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَ رَبَّنَا فَتَخَبَّرُ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

٥٢- أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُرْسُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ

75. അപ്പോൾ (എന്നിരിക്കെ) നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ **أَتَتَّظَعُونَ** അവർ വിശ്വസിക്കുമെന്ന് **أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ** നിങ്ങളെ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** ആയിരുന്നുവെന്നിരിക്കെ **يَسْمَعُونَ** ഒരു കൂട്ടർ, വിഭാഗം **كَلِمَ اللَّهِ** അവരിൽനിന്ന് **ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ** അവർ കേൾക്കും **مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ** പിന്നീട് അല്ലാഹുവിന്റെ വചനം **وَهُمْ يَعْلَمُونَ** പിന്നീട് അതിനെ അവർ മാറ്റിമറിക്കും **وَهُمْ يَعْلَمُونَ** ശേഷമായി **وَهُمْ يَعْلَمُونَ** അതിനെ അവർ ഗ്രഹിച്ചതിന് **وَهُمْ يَعْلَمُونَ** അവരാകട്ടെ **وَهُمْ يَعْلَمُونَ** അറിയുന്നു (താനും) 76. അവർ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** വിശ്വസിച്ചവരെ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അവർ പറയുകയായി **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** ഒഴിവാക്കാൻ, തന്നിച്ചായാലാകട്ടെ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അവരിൽ ചിലർ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** ചിലരിലേക്ക് (ചിലരുടെ അടുക്കൽ) **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** പറയുകയായി **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** നിങ്ങളവർക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയാണോ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** തുറന്നു(വെളിവാക്കി) തന്നതിനെപ്പറ്റി **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അല്ലാഹു **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** നിങ്ങൾക്ക് **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അവർ നിങ്ങളോട് ന്യായവാദം ചെയ്യാൻവേണ്ടി **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അതിനെപ്പറ്റി, അതുമായിത്തന്നെ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** നിങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നില്ലേ? 77. അവർ അറിയുന്നില്ലേ, അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടേ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അല്ലാഹുവാണെന്ന് **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അറിയുന്നു **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അവർ രഹസ്യമാക്കുന്നതിനെ **وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ** അവർ പരസ്യമാക്കുന്നതിനെയും.

മുൻ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം ഹൃദയം ദൃഷ്ടിച്ച് പഠിക്കപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി കടുത്തു മറവിച്ച് ആ യഹൂദവർണ്ണനീക്കം പറയുന്നത് സ്വീകരിച്ച് സത്യവിശ്വാസികളായിത്തീരുന്ന പ്രതിഷേധകാശമില്ലെന്ന് അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ അറിയിക്കുകയാണ്. വാണിജ്യത്തിന് ഒരു പ്രവർത്തനത്തിന്റേയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റിയും താൽപ്പര്യത്തിൽനിന്നും മറയ്ക്കുകയും അവർക്ക് ധാരാളം അറിയാമായിരുന്നു. മതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ തത്വങ്ങളും നിയമങ്ങളും ഏതെങ്കിലും അവർക്കറിയാം. അതെല്ലാം അറബികളോട് അവർ തുറന്നു പറയലും പതിവായിരുന്നു. നബി (സ) തിരുമേനി പ്രവർത്തനമായി വന്നപ്പോൾ, അവർക്ക് അസൂയയും ശത്രുതയും, വിദ്വേഷവും കാണുണ്ടായത്. ഈ വിരോധാഭാസം അവരിൽ പുതുതായി ഉണ്ടായതല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങളാകുന്ന വേദവാക്യങ്ങളെയും, ദിവ്യപദങ്ങളെയും ശരിക്കും കേട്ട് മനസ്സിലാക്കുകയും, ആശയം ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ട് പിന്നെയും സ്വാർത്ഥങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി അവയെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യലും, മററിക്കറിക്കലും അവരുടെ മുമ്പുള്ള പതിവാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ സമ്പ്രദായം മാറ്റിവെച്ച് സത്യം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ അവർ മുന്നോട്ട് വരുമെന്ന് കരുതേണ്ടതില്ല എന്ന് താൽപര്യം.

യഹൂദികളിൽ ചില കപടൻമാരുണ്ടായിരുന്നു. മുസ്ലീംകളുടെ അടുക്കൽ വരുമ്പോൾ തങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവരാണ് അവർ അഭിനയിക്കും, ചിലപ്പോൾ നബി (സ)യെ സംബന്ധിച്ച് ചില സത്യങ്ങൾ മുസ്ലീംകളോട് തുറന്നു പറയുകയും ചെയ്യും. അവിടവിട്ട് സ്വന്തം ജനങ്ങളുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഇവർ അവരുടെ ആക്ഷേപത്തിന് വിധേയരാകും. നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു വെളിവാക്കിത്തന്നിട്ടുള്ള ഈ രഹസ്യങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നുവോ? അതിന്റെ അനന്തരഫലമെന്തായിരിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? ആ കാര്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ അവർ നിങ്ങളോട് ന്യായം പറഞ്ഞു നിങ്ങളെ കുറ്റക്കാരാക്കുവാൻ അത് കാരണമായിത്തീരും. ഇതൊന്നും നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലേ? എന്നൊക്കെ സ്വകാര്യത്തിൽ അവരെ അവർ ഗുണദോഷിക്കും. അവരുടെ ഈ ഗുണദോഷിക്കൽ കണ്ടാൽ അവരുടെ രഹസ്യങ്ങളും ഗൂഢപ്രവർത്തനങ്ങളുമൊന്നും അല്ലാഹുവിന് അറിയുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് തോന്നുമല്ലോ, 'അവരുടെ രഹസ്യപരസ്യങ്ങളൊക്കെ അല്ലാഹു അറിയുന്നു' എന്ന വസ്തുത അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? എന്ന് 77-ാം വചനത്തിലെ ചോദ്യം അവരുടെ ഈ വിധ്വംശിതത്തിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

78. അവരിൽ ചില അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവരുണ്ട്. ചില വ്യാമോഹങ്ങളല്ലാതെ, വേദഗ്രന്ഥത്തെ (അറിച്ച്) അവർക്കറിയാകയില്ല. അവർ ഉറപ്പിക്കുകയല്ലാതെ (മററാന്നും) ചെയ്യുന്നില്ല.

48- وَمِنْهُمْ أُمِّيُّونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ
إِلَّا أَمْثَارًا وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ

79. അപ്പോൾ, യാതൊരു കൂട്ടർക്കാണ് കഷ്ടം! അവർ തങ്ങളുടെ കൈകൾകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥം എഴുതുന്നു; പിന്നീട്, ഇത് അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ളതാണ് എന്ന് പറയുകയും ചെയ്യും; അതുമൂലം തുച്ഛമായ വിലവാങ്ങുവാൻവേണ്ടി. അങ്ങനെ, അവരുടെ കൈകൾ കൊണ്ട് അവർ എഴുതിയത് നിമിത്തം അവർക്ക് കഷ്ടം! അവർ സ്ഥാദിക്കുന്നത് നിമിത്തവും അവർക്ക് കഷ്ടം!!

49- قَوْلٌ لِلَّذِينَ يُكْتَبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ
ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ
ثَمَنًا قَلِيلًا قَوْلٌ لَهُمْ قَوْلًا لَكَبَّتْ أَيْدِيهِمْ
وَقَوْلٌ لَهُمْ قَوْلًا يَكْسِبُونَ

78. അവരിലുണ്ട്താനും, അവരിൽപെട്ടതാണ് (ചില) അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ. അവരിലുള്ളതാണ് (വേദ)ഗ്രന്ഥം (ചില) വ്യാമോഹങ്ങളല്ലാതെ. അവർ അവർക്കറിയാകയില്ല. അവർ ഉറപ്പിക്കുകയല്ലാതെ. 79. അപ്പോൾ കഷ്ടം, നാശം. യാതൊരു കൂട്ടർക്കാണ് കഷ്ടം! അവർ എഴുതും. പിന്നീട് ഗ്രന്ഥം. അവരുടെ കൈകൾകൊണ്ട്. പിന്നീട് അവർ വാങ്ങുന്ന അവർ പറയും. ഇത്. അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നാണ്. അവർ വാങ്ങുവാൻ. അതിന്, അതുമൂലം. തുച്ഛമായ. അപ്പോൾ (ആകയാൽ) കഷ്ടം, നാശം. അവർക്ക്. എഴുതിയതിനാൽ. അവരുടെ കൈകൾ. കഷ്ടവും. അവർ സ്ഥാദിക്കുന്നതിനാൽ.

വേദക്കാരിൽ രണ്ട് തരക്കാരുണ്ട്. ഒന്ന്: ഏഴുത്തും വായനയും അറിയാത്ത പൊതുജനങ്ങൾ. അവർ വേദ ഗ്രന്ഥം പഠിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. അവരെ സംബന്ധിച്ചപ്പോഴേതാളും ചില വ്യാപാരക്കാരാളും ഉപാധങ്ങളും മാത്രമായിരിക്കും തെ. മേട്ട് കേൾവിയെയും പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാരുടെ പ്രസ്താവനകളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇന്നിന്ന നന്മകളും ഗുണങ്ങളുമൊക്കെ നമുക്ക് ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റുമുള്ള ചില വ്യാപാരക്കാരാളും, തെസിദ്യന്മാരും ഇന്നിന്ന പ്രകാരമായിരിക്കുമെന്നുള്ള ഏതാനും ചില ഉപാധപോഹങ്ങളും മാത്രമേ അവരുടെ പക്ഷമുണ്ടാകൂ. അതായിരിക്കും അവരുടെ മതപ്രമാണം. അന്വേഷിച്ചറിയാത്തതിലും, ചിന്തിക്കാത്തതിലും ഇവർ കുറ്റക്കാരാകുന്നു. മറ്റൊരു കൂട്ടരാണ്: പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാർ. ഇവരുടെ കാര്യമാണ് വളരെ കഷ്ടം. വേദഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി അവർക്കറിയാം. പക്ഷം, അല്ലാഹുവിന്റെയും മതത്തിന്റെയും പേരിൽ അവർ കളവും അനീതിയും കെട്ടിച്ചമയ്ക്കും. വായകൊണ്ട് മാത്രമല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി അവ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇത് മുമ്പേ അവരുടെ ലക്ഷ്യം ഐഹികമായ സ്വാർത്ഥലാഭങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. അഥവാ അത് വഴി ജനങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്ത് ധനവും സ്വാധീനവും സമ്പാദിക്കൽ അവരുടെ ജോലിയായിരിക്കും. തങ്ങളെഴുതിയ ആ ലിഖിതങ്ങൾ മതഗ്രന്ഥങ്ങളും, അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള സിദ്യന്മാരങ്ങളുമായിരിക്കും. അവർ ജനമുടമയായ അവതരിപ്പിക്കുക. ഇവരുടെ മാരാ പ്രവർത്തനവും, അതിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന മാരാ നേട്ടവും അവർക്ക് കഷ്ടവും നാശവും ശിക്ഷയുമായി കലാശിക്കുന്നതാണ്.

നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ ആഗമം, സ്വഭാവവിശേഷതകൾ, തിരുമേനി പ്രബോധനം ചെയ്യുന്ന ചില സത്യ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് കൃത്രിമമായ പല വിവരങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉയർക്കപ്പെടുന്ന ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏഴുതുകയും, അത് അവരിലുള്ള സാധാരണക്കാർക്കിടയിലും, അറബികൾക്കിടയിലും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും യഹൂദികളുടെ പതിവായിരുന്നുവെന്ന് കാണിക്കുന്ന ചില രിവായത്തുകൾ കാണാം. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ നിന്ന് തന്നെയും അങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമാണ്. കൂടാതെ, യഥാർത്ഥ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് പുറമെ, അവരിൽ പെട്ട ചില വ്യക്തികൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലിഖിതങ്ങളും രചിക്കുകയും, അവർക്കിടയിൽ അവ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് നിലവിലുള്ള ബൈബിൾ തന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ വചനം യഹൂദികളെ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് അവതരിപ്പിച്ചതാണെങ്കിലും, വ്യർത്ഥനയും നബി വചനങ്ങളെയും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ടും, ഇസ്ലാമിന്റെ അംഗീകൃത തത്വങ്ങളെയും നിയമങ്ങളെയും മാനി മറിച്ചുകൊണ്ടും, അതിന് കൃത്രിമമായ തെളിവുകളും ന്യായങ്ങളും സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുമ്പേനയോ മറ്റൊരു മതത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രചരണം നടത്തി മുതലെടുക്കുന്ന എല്ലാ പണ്ഡിത പുരോഹിതന്മാർക്കും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ ബോധകമാണ് ഈ അക്കീത് എന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. അല്ലാഹു നമ്മെ കാത്തു രക്ഷിക്കട്ടെ. ആമീൻ.

80. അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു: 'എണ്ണം കണക്കാക്കപ്പെട്ട ചില ദിവസങ്ങളല്ലാതെ നരകം ഞങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതേയല്ല.' (നബിയേ,) പറയുക: 'നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ വല്ല കാര്യം ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നുവോ? 1. എന്നാൽ, അല്ലാഹു അവന്റെ കരാർ ലംഘിക്കുകയില്ലതന്നെ. അതല്ല, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾക്കറിയാത്തത് (കെട്ടി) പറയുകയാണോ? !'

80. وَقَالُوا لَنْ تَسْتَأْذِنَنَا النَّارَ إِلَّا أَتَمًّا مَعْدُودَةً
قُلْ أَخَذْتُ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ تُخْلِفَ
اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا
تَعْلَمُونَ

80. 1) അവർ പറയുകയും ചെയ്തു (ചെയ്യുന്നു) 2) ഞങ്ങളെ സ്പർശിക്കുകയോ ഇല്ല 3) നരകം 4) ചില ദിവസങ്ങളല്ലാതെ 5) എണ്ണം കണക്കാക്കപ്പെട്ട 6) പറയുക 7) നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നുവോ 8) ചില അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ 9) വല്ല കാര്യം 10) എന്നാൽ ലംഘിക്കുകയില്ലതന്നെ 11) അല്ലാഹു 12) അവന്റെ കരാർ 13) അതല്ല, അതോ 14) നിങ്ങൾ പറയുന്നു (വോ) 15) ചില അല്ലാഹുവിന്റെമേൽ 16) നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാത്തത്,

വിഭാഗം-10

83. ഇസ്രായേൽ സന്തതികളുടെ ഉറപ്പ് (അവരോട്) നാം വാങ്ങിയ സന്ദർഭം (ഓർക്കുക): നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ ആരാധിക്കുകയല്ല [ആരാധിക്കരുത്] എന്നും, മാതാപിതാക്കൾക്കും, അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്കും അനാഥകൾക്കും, അഗതികൾക്കും നന്മ ചെയ്യണമെന്നും, നിങ്ങൾ മനുഷ്യരോട് നല്ലത് പറയണമെന്നും, നിങ്ങൾ നമസ്കാരം നിലനിറുത്തുകയും സക്കായ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും, [ഇതായിരുന്നു ആ ഉറപ്പ്.] പിന്നീട് (ഇസ്രായേൽ സന്തതികളേ,) നിങ്ങൾ-നിങ്ങളിൽ അൽപം ആളുകൾ ഒഴിച്ചു- (അതിൽനിന്ന്) പിന്മാറിക്കളഞ്ഞു. നിങ്ങളാകട്ടെ, തിരിഞ്ഞുകുളയുന്നവരമാകുന്നു. [അത് നിങ്ങളുടെ പതിവാണ്]

٨٣- وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَرَأَوْا لِلنَّاسِ حُسْنًا ۚ وَآفَقُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ ۚ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنتُمْ مُّعْرِضُونَ

83. ۞ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَرَأَوْا لِلنَّاسِ حُسْنًا ۚ وَآفَقُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ ۚ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنتُمْ مُّعْرِضُونَ

۞ എന്ന ക്രിയാരൂപം വർത്തമാന രൂപത്തിലുള്ളതാണെങ്കിലും, നിരോധാജ്ഞയാണിവിടെ ഉദ്ദേശ്യം, ഇസ്രായേൽവരോട് അല്ലാഹു വാങ്ങിയ ഈ കരാർ അവർക്ക് മാത്രം ബാധകമായ കരാറല്ല. അതിലെ ഓരോ വകുപ്പുകളും അന്നത്തെപ്പോലെ ഇന്നും പാലിക്കുവാൻ എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളും ബാധ്യസ്ഥരത്രെ. നമസ്കാരം, സകാത്ത എന്നിവയുടെ വിശദാംശങ്ങളിൽ അൽപമൊക്കെ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് മാത്രം. എല്ലാ സമുദായങ്ങളോടും അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്ന മൗലികമായ വിശ്വാസാപാരങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെയാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഒന്നാ മരണവും, എല്ലാറ്റിലും വെച്ച് മൂല്യമായതും അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ ആരാധിച്ചുകൂടാ എന്ന തൗഹീദ് തന്നെ. തുടർന്നുകൊണ്ട് മാതാപിതാക്കൾക്ക് നന്മ ചെയ്യലും, ഈ രണ്ട് കാര്യങ്ങളും ഇതുപോലെ-ഒന്നാമത് തൗഹീദും, അടുത്തതായി മാതാപിതാക്കൾക്ക് നന്മചെയ്യലുമായിക്കൊണ്ട്-ഖുർആനിൽ പലേടത്തും എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണാം. പിന്നീട്, അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ, അനാഥകൾ, ദരിദ്രർ എന്നിവരുടെ നേരെ പ്രത്യേകിച്ചും, മനുഷ്യരോട് പൊതുവിലും നല്ല നിലയിൽ വർത്തിക്കുവാൻ കൽപിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം സ്വഭാവപരമായ മൗലിക വിധിയെളാണല്ലോ. പിന്നീട് ശാരീരികവും സാമ്പത്തികവുമായ അനുഷ്ഠാന കർമ്മങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ട് കർമ്മങ്ങളായ നമസ്കാരത്തെയും സകാത്തിനെയും കുറിച്ചു പറയുന്നു. ഈ രണ്ട് കർമ്മങ്ങൾക്കും ഖുർആൻ കൽപിച്ച പ്രാധാന്യം സുപ്രസിദ്ധമാണ്. അനുഷ്ഠാനമുറകളിൽ വ്യത്യാസം കാണുമെങ്കിലും ഇത് രണ്ടും മുമ്പ് മുതൽക്കേ ഇസ്ലാമിലെ രണ്ട് പ്രധാനപ്പെട്ട നിർബന്ധ കർമ്മങ്ങളാകുന്നു. ഈ കൽപനകൾ ഇന്നും ബൈബിളിന്റെ പഴയ നിയമത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഇസ്രായേൽവരും നോക്കി വീണ്ടും അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

84. നിങ്ങളുടെ ഉറപ്പ് (നിങ്ങളോട്) നാം വാങ്ങിയ സന്ദർഭം (ഓർക്കുക): നിങ്ങൾ (തമ്മിൽ) നിങ്ങളുടെ രക്തം ചിന്തുകയില്ലെന്നും, നിങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിൽനിന്ന് നിങ്ങളെത്തന്നെ നിങ്ങൾ പുറത്താക്കുകയില്ലെന്നും, പിന്നെ, നിങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ട് (അത് ഏറ്റെടുത്ത്) സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു.

٨٤- وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ

മരീനായിലും പരിസരത്തിലുമുള്ള അറബികൾ മൗസ്, ഖസ്റത്ത് (المرجرج) എന്നീ രണ്ട് ഗോത്രങ്ങളായിരുന്നു. എല്ലാവരും വിഗ്രഹാരാധകർ തന്നെ. ഈ കൃത്രിമയിൽ ഇടക്കിടെ യുദ്യം എന്നു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. മരീനായിലെ യഹൂദികളാകട്ടെ, മൂന്ന് ഗോത്രങ്ങളായിരുന്നു. ബൈനൂഖാഇം, നഖ്ലീറും, ഖുറൈഇയും (بنو قريظة، بنو نخلير، بنو قريظة) ആദ്യത്തെ രണ്ട് ഗോത്രവും ഖസ്റജുമായും മൂന്നാമത്തെ ഗോത്രം മൗസ്സുമായും സഖ്യബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്യം ചെയ്യാനാകുമ്പോൾ ഓരോ ഗോത്രവും തങ്ങളുടെ സഖ്യകക്ഷിയുടെ പക്ഷത്തുചേർന്നു അതിൽ പങ്കെടുക്കും. യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ യഹൂദികളെന്നോ, അറബികളെന്നോ വ്യത്യാസം കൂടാതെ പരസ്പരം കൊലയും കൊല്ലയും നടത്തുകയും, വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് ആട്ടി ഓടിക്കുകയും, ബന്ധനത്തിലാക്കുകയും ചെയ്യും. യുദ്യം അവസാനിച്ചാൽ തങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളായ യഹൂദികളിൽ നിന്ന് ബന്ധനസ്ഥരാക്കപ്പെട്ടവരെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ അവർ തന്നെ ധനം ശേഖരിക്കുകയും, മോചനമൂലം കൊടുത്ത് അവരെ ചീറയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. ഇതിനെപ്പറ്റി ചോദിക്കപ്പെട്ടാൽ അവരുടെ മറുപടി ഇതായിരിക്കും: 'സഖ്യകക്ഷികളെ വഞ്ചിക്കുന്നത് അപമാനകരമായതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അവരൊന്നിച്ചു യുദ്യം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, ബന്ധനസ്ഥരാക്കപ്പെട്ടവരെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ ഞങ്ങളോട് കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടുതാനും'. ഇതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

'നിങ്ങളുടെ രക്തം', 'നിങ്ങളെത്തന്നെ കൊല്ലുക', 'നിങ്ങളെത്തന്നെ പുറത്താക്കുക' എന്നൊക്കെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ, മറ്റേ മതാവലംബികളായ സമുദായം മറ്റേ ദേശം പോലെയൊന്നെന്നും, അതിലെ അംഗങ്ങൾ ഏകോദര സഹോദരൻമാരായി വർത്തിക്കേണ്ടവരാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. തന്റാത്തിലും, മൂസാ (അ) നബിയിലും വിശ്വസിച്ചതോടെ വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ എല്ലാ നിയമങ്ങളും പാലിക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധരാണ്. മാത്രമല്ല, തന്റാത്തിന്റെ വിധികൾ അനുസരിക്കുകയും പാലിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന് അവർ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തവരും ഏറ്റവും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളവരുമാകുന്നു. എന്നിരിക്കെ, ചില വിധികൾ മാത്രം അനുഷ്ഠിക്കുകയും, മറ്റു ചിലത് തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ന്യായരഹിതവും അക്രമവുമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് 'വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചില ഭാഗത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, ചിലതിൽ അവിശ്വസിക്കുകയുമാണോ നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്?' എന്ന് അല്ലാഹു അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫലം ഇഹത്തിൽ വെച്ച് അപമാനവും, പരലോകത്തുവെച്ച് അതികഠിനമായ ശിക്ഷയുമാണെന്ന് അവരെ താക്കീതും ചെയ്യുന്നു. ഇവർ ഇത്രത്തോളം അധഃപതിക്കുവാനും, വിരോധാഭാസങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായിത്തീരുവാനും കാരണം, അവർ ഐഹിക ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി പാരത്രിക നന്മകളെ ബലികഴിച്ചതാണെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഈ വചനങ്ങൾ അവതരിച്ചത് യഹൂദികളുടെ പ്രസ്തുത വിഷയത്തിലാണെങ്കിലും ഇസ്ലാമിന്റെ വിധി വിലക്കുകളെ ശരിവെച്ചു സമ്മതിക്കുകയും, എന്നിട്ട് അവയിൽ ചിലത് മാത്രം അനുഷ്ഠിക്കുകയും, ചിലത് തീരെ വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെല്ലാം ഇതിലെ താക്കീതും ആക്ഷേപവും ബാധകമാകുന്നു. ഉദാഹരണമായി മുസ്ലിം കളിൽ ചിലർ ഇസ്ലാമിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നിർബന്ധ കർമ്മമായ നമസ്കാരവും, വേറെ ചിലർ സഅത്തും പാടെ അവഗണിച്ചുകളയുന്നു. അതേ സമയത്ത് മറ്റു ചില മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അവർ നിഷ്കർഷയും ഉണ്ടാക്കുകയും, അതുപോലെ, ചിലർ പലിശയുടെ കാര്യത്തിൽ യഹൂദികളുടെയും, മറ്റു ചില ദുർവൃത്തികളിൽ അവിശ്വസികളുടെയും നിലപാട് സ്വീകരിച്ചു കാണാം. ചിലർ ആരാധനാകർമ്മങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരും, സാമൂഹ്യ ബാധ്യതകൾ അവഗണിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും. ചിലർ നേരെ മറിച്ചും, ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള മതവിധിയും, അതിന്റെ ഗൗരവവും അറിഞ്ഞും സമ്മതിച്ചും കൊണ്ട് തന്നെയാണ് പലതും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളതാണ് വലിയ അൽമുതം! മൂസ്ലിം സമുദായത്തിന് അല്ലാഹു നേർവഴിയും തന്റേടവും നൽകുമാറാകട്ടെ. ആമീൻ.

വിഭാഗം-11

87. തീർച്ചയായും മൂസാക്ക് നാം വേദഗ്രന്ഥം നൽകുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശേഷം നാം ദൂതൻമാരെ തുടർച്ചയായി അയക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മർയമിന്റെ മകൻ ഈസാക്ക് വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ നാം നൽകുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തെ നാം പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ
بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ
الْبَيِّنَاتِ وَآتَيْنَاهُ بُرُوجَ الْقُدُسِ

ല്ലെ ഇന്ത്യയിൽ എന്നതാണ് ഇതിനുള്ള ന്യായം. (2) ഈസാ (അ)ന്റെ ആത്മാവാണുദ്ദേശ്യം. അദ്ദേഹം പിതാവില്ലാതെ ജനിച്ചതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവിൽ അല്ലാഹു അവന്റെ വക ജീവൻ ഉറപ്പിയിട്ടുണ്ടെന്നു (21:01ൽ) പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും മറുമാണിതിന് പറയുന്ന ന്യായം. (3) ജിബ്രീൽ (അ) എന്ന മലക്കാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവുകൊണ്ടു വിവക്ഷ. ഇതാണ് ബലപ്പെട്ട അഭിപ്രായവും. ഖുർആന്റെയും ഹദീസിന്റെയും പിൻബലമുള്ളതും, ഖുർആനെപ്പറ്റി كَذَّبُوا (നിന്റെ ദൂതരിൽനിന്നു) അതിനെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഇറക്കിയിരിക്കുന്നു. (നഹ്: 102) എന്നു അല്ലാഹു പറയുന്നു. ഇത് ജിബ്രീൽ (അ)നെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നുള്ളതിൽ തർക്കമില്ല. നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ പ്രസിദ്ധ കവിയായിരുന്ന ഹസ്സാനുബ്നുമാബിത്ത (حسان بن ثابت - ع) നുവേണ്ടി 'അല്ലാഹുവേ, അദ്ദേഹത്തെ റൂഹുൽഖുദ്സിനെക്കൊണ്ടു ബലപ്പെടുത്തേണ' എന്നു തിരുമേനി പ്രാർത്ഥിച്ചതായും, 'ജിബ്രീൽ തന്നോടുകൂടെ യുദ്ധമായിരിക്കും' എന്നു തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞതായും ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. (ബു: മു.) പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തി എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം, അദ്ദേഹത്തിന് ജിബ്രീൽ (അ) മുഖേന ലഭിച്ചിരുന്ന ആത്മീയ സഹായങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു മൊത്തത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ഈസാ (അ)നോടു അല്ലാഹു പറയുന്നു: كَذَّبُوا بِآيَاتِي وَكَانُوا مُصِرِّينَ (സാരം: തൊട്ടിലിൽവെച്ചും, മദ്യവ്യയസ്കനായിരുന്നപ്പോഴും ജനങ്ങളോടു നീ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും നീനെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കൊണ്ടു ബലപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭം.....(മാഇ: 113)

88. അവർ പറയുന്നു: 'ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ (ഉറയിട്ട്) മൂടപ്പെട്ടവയാണ്' (അതല്ല,) പക്ഷേ, അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം അല്ലാഹു അവരെ ശപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ, വളരെ കുറച്ചു അവർ വിശ്വസിക്കും.

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ
بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ
فَلَيْلًا مَّا يُؤْمِنُونَ

88. ۱۶۶ അവർ പറഞ്ഞതും പറയുകയും ചെയ്യുന്നു ۱۶۷ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ۱۶۸ ഉറയിടപ്പെട്ടതാണ്, മൂടിക്കിടക്കുന്നവയാണ് ۱۶۹ പക്ഷേ അവരെ ശപിച്ചിരിക്കുന്നു ۱۷۰ അല്ലാഹു അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം ۱۷۱ വളരെ കുറച്ചു (മാത്രം) ۱۷۲ അവർ വിശ്വസിക്കും.

ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേക്ക് പുതുതായൊന്നും പ്രവേശിക്കാത്തവിധം അവ ഉറയിട്ടു മൂടപ്പെട്ടുകിടക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് മറുപടിയും മറുപടി നൽകുന്ന ഉപദേശങ്ങളൊന്നും ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ കടക്കുന്നില്ല എന്നു യഹൂദികൾ പരിഹാസപൂർവ്വം പറഞ്ഞിരുന്നു. സ്വദേശികൾ സഭ: 5ൽ അവിശ്വാസികളെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പറയുന്നു: ...وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَنَسُوهُمْ لَعْنًا مُرْسِلَةً (അവർ പറയുന്നു: നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ ഏതൊന്നിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നുവോ അതിനെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ മൂടിക്കളിയാകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കാതുകളിലും ഒരു തരം കട്ടിയുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെയും നിന്റെയും-നബിയുടെയും-ഇടക്കു ഒരു തരം മറയുണ്ട്) ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു വാക്കാണ് യഹൂദികളും പറയുന്നത്. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേക്കു വേണ്ടതൊന്നും പ്രവേശിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ശരി തന്നെ. പക്ഷേ, അവ മൂടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതോ മറ്റോ അല്ല അതിനു കാരണം. അവരുടെ അവിശ്വാസവും സ്വത്വനിഷേധവും നിമിത്തം അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപത്തിനു പാത്രമായതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിനു കാരണമെന്നു അല്ലാഹു അവർക്ക് മറുപടി നൽകുന്നു.

യഹൂദികളുടെ അവിശ്വാസം അറബികളുടെ അവിശ്വാസത്തെക്കാൾ ആക്ഷേപാർഹമാണല്ലോ. കാരണം, അടുത്ത വചനത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ, നബി (സ)യെ സംബന്ധിച്ച യഥാർത്ഥം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടും കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടുമുള്ള നിഷേധമാണ് യഹൂദികളുടേത്. അതിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്താണ് ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ മൂടപ്പെട്ടതാണെന്നും മറുപടുള്ള അവരുടെ പരിഹാസവാക്കുകൾ ആ വാക്ക് നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് ۱۶۶ لَعْنًا مُرْسِلَةً (പക്ഷേ, അവരുടെ അവിശ്വാസം മൂലം അല്ലാഹു അവയുടെ മീതെ മൂടുകുത്തിയിരിക്കുകയാണ്) എന്നു സൂറ: നിസാഉ 155ലും അല്ലാഹു നൽകിയ മറുപടി ഈ വസ്തുതയിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്. (*) അങ്ങിനെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപത്തിന് അവർ പാത്രമായിത്തീർന്നതു

(*) അല്ലാഹു ഹൃദയങ്ങൾക്ക് മൂടവെച്ചുവെന്നും മറുപടി പറയുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം 7-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്.

90. യാതൊന്നിനു (പകരം) അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ വിറു കളഞ്ഞുവോ അതുവളരെ ചീത്ത! അതായത്, അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതിൽ അവർ അവിശ്വസിക്കുന്നത്; (അതെ), അല്ലാഹു തന്റെ അടിയാൻമാരിൽ നിന്ന് താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് തന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് അവതരിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനാലുള്ള അസൂയകൊണ്ട് അങ്ങനെ, അവർ കോപത്തിനുമേൽ കോപവുമായി മടങ്ങി, (അതാണവർക്കു ലഭിച്ച നേട്ടം) അവിശ്വാസികൾക്ക് നിന്ദ്യയായ ശിക്ഷയുമാണ്.

9. بِسْمَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ
أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا آتَاهُ اللَّهُ بَغْيًا
أَنْ يُنَزِّلَ اللَّهُ مِنْ فَوْقِهِمْ عَلَى مَنْ يَشَاءُ
مِنْ عِبَادِهِ

فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ
وَالْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ

90. യാതൊന്നുവളരെ(എത്രയോ)ചീത്ത ആതിന് അവർ വിറു, വാങ്ങി അ വരുടെ സ്വന്തങ്ങളെ ക്രമം അതായത് അവർ അവിശ്വസിക്കുന്നത് ക്രമം അവതരിപ്പിച്ചതിൽ അ അല്ലാഹു ക്രമം അക്രമമായിട്ട്, അസൂയകൊണ്ട് ക്രമം ഇറക്കുന്നതിനാൽ അ അല്ലാഹു ക്രമം അവ ന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് ക്രമം ചിലരുടെമേൽ, യാതൊരുവന് ക്രമം അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ക്രമം അവന്റെ അടിയാൻമാരിൽ നിന്ന് ക്രമം അങ്ങനെ അവർ മടങ്ങി (അവർ നേടി) ക്രമം കോപവും കൊ ണ്ട്, കോപത്തെ ക്രമം കോപത്തിനുമേൽ ക്രമം, അവിശ്വാസികൾക്കുണ്ടുതാനും ക്രമം ശിക്ഷ യും നിന്ദ്യയായ, അപമാനിക്കുന്ന

താൽക്കാലികമായ ദേഹോപക്രമകളും സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണവർ വ്യർ ആനിൽ വിശ്വസിക്കാതെ അതിനെ നിഷേധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, അവരുടെ ഭാവിയിൽ എന്തെന്നൊക്കും നഷ്ടപ്പെട്ടു ത്തുന്നതുമാണ്. അപ്പോൾ, അവിശ്വാസമാകുന്ന വിലവാങ്ങിക്കൊണ്ട് തങ്ങളെത്തന്നെ വിറു നശിപ്പിക്കുകയാണ വർ ചെയ്യുന്നത്. ക്രയവിക്രയങ്ങളിൽ വിൽക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവെക്കാൾ പ്രീതികരമായത് അതിന് പകരം ലഭി ക്കുന്ന വിലയായിരിക്കുമല്ലോ. ഇവിടെ നേരെ മറിച്ചുണ്ടുള്ളത്. വിറു നശിപ്പിച്ചത് ശാശ്വതമായ ഭാവിവിജയവും, പകരം കിട്ടിയത് ശാശ്വതമായ ശിക്ഷയുമാകുന്നു. അപ്പോൾ, ഇതിനേക്കാൾ ബുദ്ധിഹീനമായ ഇടപാട് മറ്റൊ ന്താണ്? അവരുടെ നിഷേധത്തിന് കാരണം, തങ്ങളുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ പെടാത്ത ഒരാൾക്ക്—നബി (സ) കൂടാ—പ്രവാച കത്വം ലഭിച്ചതിലുള്ള അസൂയയാണല്ലോ. എന്നാൽ, പ്രവാചകത്വമാകട്ടെ, ഏതെങ്കിലും വിഭാഗത്തിന്റെ കൃത്രിമ വകാശമോ, വല്ല യോഗ്യതകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നതോ അല്ല. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ നൽകുന്ന അനു ഗ്രഹം മാത്രമാണത്. അങ്ങനെ, പലനിലക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിന് മുമ്പേ വിധേയരായ അവർ, വ്യർ ആനില്യം മൃഹത്വം (സ) നബിയിലുമുള്ള അവിശ്വാസം നിമിത്തം വീണ്ടും അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിന് പാത്രമായിരിക്കുക യാണ്. ഇതാണ് ആ ക്രയവിക്രയംകൊണ്ട് അവർക്ക് കിട്ടിയ നേട്ടം.

فراخ എന്ന ക്രിയക്കാണ് 'അവർ വിറു' എന്ന വിവർത്തനം നൽകിയത്. 'അവർ വാങ്ങി' എന്നും അതിന് വിവർത്തനം നൽകാം. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ആ വാക്ക് അധികം ഉപയോഗവും. ക്രയവിക്രയത്തിൽ ഇരുഭാ ഗത്തു നിന്നും സാധനം കൈമാറുമ്പോൾ അതിൽ വിലയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന സാധനം ആർ കൈപ്പറ്റുന്നുവോ അവനെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം ആ ഇടപാടിന് വിൽപന എന്നും, മറ്റൊ സാധനം കൈപ്പറ്റുന്നവനെ സംബന്ധി ച്ചെടുത്തോളം അതിന് വാങ്ങുക എന്നും, പറയുന്നുവെന്ന് മാത്രം. അതിനാൽ, ഒരു വസ്തുവിന് പകരം മറ്റൊരു വസ്തു കൈമാറുകയെന്ന നിലക്ക് വിൽപനയിലും വാങ്ങലിലും അത് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഇവിടെ 'വാങ്ങുക' എന്ന തന്നെ അതിന് അർത്ഥം കൽപിച്ചാലും—അങ്ങനെ അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്—സാരം ഏതാണു് മേൽവിവരിച്ചപോലെത്തന്നെയായിരിക്കും കലാശിക്കുക.

93. നാം നിങ്ങളുടെ ഉറപ്പ് [കരാർ] വാങ്ങുകയും, നിങ്ങളുടെ മീതെ നാം 'ത്വർ' [പർവ്വതം] ഉയർത്തുകയും ചെയ്ത സന്ദർഭം: 'നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയതിനെ നിങ്ങൾ ബലമായി പിടിക്കുവിൻ: കേൾക്കുകയും (മനസ്സിലാക്കുകയും) ചെയ്യുവിൻ' (എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട്).

അവർ പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങൾ കേട്ടു: ഞങ്ങൾ അനുസരണമേട് കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'

അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം, അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അവർക്ക് പശുക്കുട്ടി കുടിപ്പിക്കപ്പെടുക [പശുക്കുട്ടിയോടുള്ള സ്നേഹം നിറയുക] യും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പറയുക: 'നിങ്ങളുടെ (ആ) വിശ്വാസം നിങ്ങളോട് കൽപിക്കുന്നത് വളരെ ചീത്തയത്രെ. നിങ്ങൾ വിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ!'

93- وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ

وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ

خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ

وَاستَعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا

وَأَشْرَبُوا

فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلُ بِكُفْرِهِمْ

قُلْ يَسِّرْنَا يَأْصُرُكُمْ بِهِ إِنَّا نَكْفُرُهُ إِنْ كُنْتُمْ

مُؤْمِنِينَ

93. وَإِذْ أَخَذْنَا നാം വാങ്ങിയ സന്ദർഭം: وَإِذْ നിങ്ങളുടെ ഉറപ്പ് കരാർ وَإِذْ നാം ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു وَإِذْ നിങ്ങളുടെ മീതെ الطُّورَ ത്വർ പർവ്വതം رَفَعْنَا പിടിച്ചു (എടുത്തു) കൊള്ളുവിൻ خُذُوا നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയത് قُوَّةً ബലമായി سَمِعْنَا കേൾക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ وَعَصَيْنَا അവർ പറഞ്ഞു قَالُوا ഞങ്ങൾ കേട്ടു وَأَشْرَبُوا ഞങ്ങൾ അനുസരണമേട് കാണിച്ചു, എതിർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു فَيُفْرِجُ അവർക്ക് കുടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു فَيُفْرِجُ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ الْعِجْلُ പശുക്കുട്ടി بِكُفْرِهِمُ അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം قُلْ പറയുക يَسِّرْنَا യാതൊന്നും, വളരെ ചീത്ത يَأْصُرُكُمْ അതിനെ നിങ്ങളോട് കൽപിക്കുന്നു إِنَّا നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം نَكْفُرُهُ നിങ്ങൾ ആകുന്നുവെങ്കിൽ كُنْتُمْ വിശ്വാസികൾ

ഇസ്രാഇലുകൾക്ക് ഉറപ്പ് വാങ്ങിയെന്നും, പർവ്വതം ഉയർത്തിയെന്നും പറഞ്ഞത് മുമ്പ് 63-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച അതേ സംഭവങ്ങൾ തന്നെ ഒന്നു കൂടി ആവർത്തിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും, അതോടൊപ്പം ബന്ധപ്പെട്ട ചില വിഷയങ്ങൾ കൂടി വിവരിക്കുകയുമാണ് ഇവിടെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. തുടർന്ന് വളരെ കാര്യമായും കണിശമായും സ്വീകരിക്കണം, അതിലെ കൽപനകളെല്ലാം കേട്ട് മനസ്സിലാക്കണം എന്നൊക്കെ അവരോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞ മറുപടി سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا (ഞങ്ങൾ കേട്ടു, അനുസരണമേട് കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു) എന്നായിരുന്നു. കാര്യമൊണ്ട് കേട്ടുകൊള്ളാം, പക്ഷെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ കൊണ്ടുവരാൻ തയ്യാറായില്ല എന്ന് സാരം. വാക്കുകളിലും, പ്രവർത്തികളിലും ധിക്കാരവും ധാർഷ്ട്യവും കാണിക്കൽ ഇസ്രാഇലുകൾക്ക് പതിവാണ്. 'താങ്കളും താങ്കളുടെ ദൈവവും പോയി യൂദ്യം ചെയ്തുകൊള്ളുക, ഞങ്ങളിവിടെ ഇരിക്കുകയാണ്' എന്നും, 'അല്ലാഹുവിനെ നേരിൽ കാണാതെ ഞങ്ങൾ താങ്കളെ വിശ്വസിക്കുകയായില്ല' എന്നും മറ്റും മുമ്പാ (അ) നബിയോട് പറഞ്ഞത് പോലെ യൂദ്ധം ഒരു വാക്കായിട്ടേ അവരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോളം ഇതിനെപ്പറ്റിയും കരുതേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ, വായ കൊണ്ട് അനുസരിച്ചുവെന്നും, ഹൃദയംകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും അനുസരണമേട് കാണിക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നും, ആയിരിക്കാം ആ വാക്കിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അല്ലെങ്കിൽ, മല ഉയർത്തി ഉറപ്പ് വാങ്ങിയപ്പോൾ കേട്ടനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് പറഞ്ഞുവെന്നും, പിന്നീട് കൂറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനുസരിക്കുവാൻ തയ്യാറില്ലെന്ന് പറഞ്ഞുവെന്നും ആവാം. (അല്ലാഹുവിനറിയാം)

فَيُفْرِجُ (അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അവർക്ക് പശുക്കുട്ടി കുടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു) എന്ന വാക്യം, അവർ ആരാധ്യവസ്തുവായി സ്വീകരിച്ച ആ പശുക്കുട്ടിയോട് അവർക്കുള്ള പ്രേമത്തിന്റെ ആധിക്യമാണ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. ആലങ്കാരികമായ ഒരു ഉന്നത സംഹിതയുടെ ലിഖിതമാണ് ഈ വാചകമുള്ളത്. പശുക്കുട്ടിയെ-അഥവാ അതിനോടുള്ള പ്രേമത്തെ- ഒരു പാനീയത്തോടും, ഹൃദയങ്ങളെ വയറുകൾക്കോ ഇതിൽ സന്ദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വളരെ രുചികരവും ദൃഢവുമായ പാനീയം മൂക്കനും കൂടിച്ചു വയറു നിറഞ്ഞാലുണ്ടാകുന്ന ഒരു പ്രതിതിയാണ് ആ പശുക്കുട്ടിയോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ അവരുടെത്-ആയതാൽ അവയുടെ

(ക്രിസ്താനിക്ളിബുദ്ധ്യം) ഈ വാക്കുകൾ. (2:80; 2: 111; 5: 20 നോക്കുക) ഈ വാക്കിൽ അല്ലാഹു അതിയേറെ
വെണ്മയിലുള്ളതും, കരുണയുള്ളതും സമാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സത്യമായും, ആത്മാർത്ഥമായിട്ടും കൂടിയും
കാണ് അവിടുത്തെ വാക്ക് പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവരാണ് മരിക്കുമ്പോൾ കൊതിക്കട്ടെ എന്ന് പറഞ്ഞ് അല്ലാഹു
അറിയാത്തതല്ല. ഒരു കാലത്തും അവരിൽ തമ്മിലായിരുന്നു കൂടി ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അത്രയും
ഒറ്റ പക്ഷം മാത്രമായിട്ടും - പാരമ്പര്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത മുഗ്ധരായുള്ളതും പോലും- ജീവിക്കുന്നവനുള്ള
ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരണം, ഒരു പക്ഷേ ആയിരം കൊല്ലത്തെ ജീവിതം അവരിൽ ആർക്കെയിലും ലഭിച്ചാൽ
അന്നതും അതുകൊണ്ട് അവൻ ശിക്ഷിക്കുക യാതൊരു ഒഴിവു ലഭിക്കുമ്പോൾ പോകുന്നില്ലെന്നും കൂടി വ്യക്ത
മാക്കിയിരിക്കുന്നു.

൧൧. (നിങ്ങൾ മരിക്കുവാൻ കൊതിക്കവിൻ) എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം അവർ അവരുടെ മനസ്സുകൊണ്ട് മോഹിക്കുക എന്നാവാൻ തരമില്ല. കാരണം, മനസ്സിൽ ഒട്ടും മോഹമില്ലാത്തതെന്ന 'ഞങ്ങൾ മോഹിക്കുന്നു' എന്ന അവർ പറയുന്നപക്ഷം, അത് കളവാണെന്ന സാധ്യതയുണ്ട്. പ്രയാസമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് 'مرا' (നിങ്ങൾ കൊതിക്കവിൻ) എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഞങ്ങൾ പ്രകാരത്തിൽ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനമാക്കിയ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. (1) 'ഞങ്ങൾ മരിച്ചാൽ നന്നായെന്നെ' എന്നത് അവർ വായനകൊണ്ടു പറയുക എന്നാണുദ്ദേശ്യം. ഖുർആന്റെ വാക്കിനോട് കൂടുതൽ മോഹിച്ചത് ഇതാണെന്നും, ഇതിനാണ് മുൻഗണന നൽകേണ്ടതെന്നുമാണ് ഇമാംറാസീ (റ) പറയുന്നത്. (2) മൂസാവിനെയും യഹൂദികളെയും കുറിച്ചുള്ള അസത്യവാദിയായ കക്ഷി എതാണോ ആ കക്ഷി മരണമടയുടെ എന്ത പ്രകാശമെടുവാൻ അവർ തയ്യാറാകുക എന്നാണ് സാരം. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)ന്റെ അഭിപ്രായം ഇതാണ്. ഇതിനുസരിച്ച് ഇത് യഹൂദികളോടുള്ള ഒരു 'മുബാഹല' (അന്വേഷം ശാപപ്രകടനം നടത്തൽ)കൂടി * ഒരു വെളിച്ചവിളിയായിരിക്കും. ഇബ്നു കഥീർ (റ) ശരിവെച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ അഭിപ്രായമാകുന്നു. ഒന്നാമത്തെ അഭിപ്രായത്തെ അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വിമർശനത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു:-

'ആ വ്യാഖ്യാനം യഹൂദികൾക്കെതിരിൽ ന്യായീകരിക്കാവതല്ല. അവരുടെ വാദത്തിൽ അവർ സത്യവാൻമാരാണെന്നു അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർ മരണത്തിനു കൊതിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ല. മരണമോഹവും, നന്മയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമൊന്നുമില്ല. എത്രയോ നല്ല മനുഷ്യർ മരണപ്പെട്ടുവെങ്കിലും മോഹിക്കാത്തവരായുണ്ട്. കൂടുതൽ പരവികൾ ലഭിക്കുവാനായിരിക്കും അവരുടെ മോഹം. 'ആയുസ്സു വർദ്ധിച്ചു കിട്ടുകയും, കർമ്മം നന്നായിരിക്കുകയും ചെയ്തവനാണ്' നിങ്ങളിൽ പെച്ചു ഉത്തമൻ' എന്നു ഹാസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. യഹൂദികൾ ഇങ്ങിനെ പറയുവാനും ഇടയുണ്ട്: 'മൃസ്ഥിംകളേ, നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗാവകാശികളാണെന്നു നീങ്ങ പരയുന്നവല്ലോ. എന്നിട്ടും നീങ്ങും ആരോഗ്യമുള്ളപ്പോൾ മരിക്കുവാൻ കൊതിക്കുന്നില്ല. എന്നിരിക്കെ, നിങ്ങൾക്കു ബാധകമാകാത്ത ആ കാര്യം ഞങ്ങൾക്കു ബാധകമാകുന്നതെങ്ങിനെ?' പ്രസ്തുത വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ന്യായതയാണിത്. ഇബ്നുഅബ്ദുസ്സ' (റ)ന്റെ വ്യാഖ്യാനപ്രകാരം ഈ ദോഷമൊന്നുമില്ല. നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗാവകാശികളും, അല്ലാഹുവിന്റെ ഇഷ്ടക്കാര്യമൊക്കെയോ എന്നു നിങ്ങൾക്കു ശരിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഒരു 'മുബാഹലഃ' ഒരു തയ്യാറാകുവിൻ. അഥവാ രണ്ടു കൂട്ടരിൽ വ്യാജവാദിയായ കക്ഷി ഏതാണെങ്കിൽ അവർ മരണമടയെടുത്തു (പാർത്ഥന നടത്തുക എന്നാണ്) ആ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ താൽപര്യം. മുബാഹലഃ വ്യാജവാദികളെ തീർച്ചയായും നശിപ്പിക്കുമെന്ന് യഹൂദികൾക്കു അറിയാവുന്നതുകൊണ്ട് അവരതിന് തയ്യാറായില്ല. ഈ മുബാഹലക്കു (കൊതിക്കുക) എന്നു പറയുവാൻ കാരണം, അസത്യത്തിന്റെ കക്ഷിയെ അല്ലാഹു നശിപ്പിച്ചാൽ നന്നായെന്നു എന്ന് സത്യത്തിന്റെ കക്ഷിക്കു കൊതിയുണ്ടാകുന്നതാണ്. വ്യക്തമായ തെളിവുള്ളപ്പോൾ വിശ്വസിച്ചു.'

പുനായാലും യഹൂദികൾ ഈ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ധൈര്യപ്പെടുകയില്ലെന്ന അല്ലാഹു നീർത്തു പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്പോൾ, നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ സത്യത്വം ഒന്നല-നഞ്ചു തെളി വുകയും തന്നെ- ഈ വെല്ലുവിളി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. യഹൂദികളോടുള്ള ഈ വെല്ലുവിളി സൂറത്തുൽ ജുഅ:യിലും ആ വർത്തമാനപ്പെട്ടു കാണാം. **മുഹ്സിക്കി**

(*) ഇരുകക്ഷികളിൽ വ്യാജവാദിയായ കക്ഷി ഏതാണോ അതിന്റെമേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപത്തിന്റേ പ്രീക്ഷയും വേണ്ടി ഇരുകൂട്ടരും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനാണ് 'മുബാഹല' (مُحَالَة) എന്ന പറയുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഒരു 'മുബാഹല'യ്ക്കു ആഹ്വാനം ചെയ്തു വിവരം ആലുരുറൻ പീൽ വെച്ചുകാണാവുന്നതാണ്.

ശത്രുവാണു്. ആപത്തുകളും ശിക്ഷകളുമായി വരുന്ന ആളാണദ്ദേഹം. മീകാഇബ്രാഹിം കൊണ്ടുവരുന്നതെങ്കിൽ അത്ഭുതം വിശ്വസിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അങ്ങളുടെ മിത്രമാണു്.

അനസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ബുഖാരി (റ) മുതലായവർ ഉദ്യരിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുള്ളതിന്റെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'റസൂൽ (സ) തിരുമേനി മദീനായിൽ വന്ന വിവരം അറിഞ്ഞ് അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു സലാം (റ) തിരുമേനിയുടെ അടുക്കൽ വന്നു. പ്രവാചകൻമാർക്കു്ല്ലാതെ മറുപടി പറയുവാൻ കഴിയാത്ത ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചോദിക്കണമെന്നു് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നബി (സ)യോടു് ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. അൽപം മുമ്പ് ജിബ്രീൽ (അ) എന്നിക്ക് അവയെക്കുറിച്ച് വിവരം നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നബി (സ) അതിന്നു് മറുപടിയും കൊടുത്തു. ജിബ്രീൽ (അ)നെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ജിബ്രീലിലോ? അദ്ദേഹം യഹൂദികളുടെ ശത്രുവാണു്'. അപ്പോൾ, തിരുമേനി ഈ വചനങ്ങൾ ഓതി, തിരുമേനിയുടെ മറുപടി കേട്ടു് അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുസലാം (റ) അപ്പോൾ തന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതും അസബലാഹി (റ) ബുഖാരിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുസലാം (റ)ന്റെ സംഭാഷണത്തിന്നു് മുമ്പ് ഈ വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണു് ഈ ഹദീസിൽ നിന്നു് വ്യക്തമാകുന്നതു്. ١: 2 യഹൂദികളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ഒരു വലിയ പണ്ഡിതനും നേതാവുമായിരുന്നു അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുസലാം (റ)

99. തീർച്ചയായും, നിനക്കു് നാം സുവ്യക്തങ്ങളായ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഇറക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ടു്.

99- وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ
وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ

തോന്നിയവാസികളല്ലാതെ (ആരും) അവയിൽ അവിശ്വസിക്കുകയല്ല.

100. അവർ വല്ല കാര്യം (അഥവാ പ്രതിജ്ഞയും) ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെയും അവരിൽ നിന്നു് ഒരു കൂട്ടർ അതിനെ വലിച്ചെറിയുകയാണോ? എന്നല്ല, അവരിൽ അധികമായും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

100- أَوْ كَلِمًا عَهْدًا وَعَهْدًا
تَبَدَّلَ ۚ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ
بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ

101. അവരുടെ കൂടെയുള്ളതിനെ സത്യമാക്കുന്നതായ ഒരു റസൂൽ അവർക്കു് അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു് വന്നപ്പോൾ, ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരിൽ ഒരു കൂട്ടർ അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥം തങ്ങളുടെ പിൻ പുറത്തേക്കു് വലിച്ചെറിഞ്ഞു; അവർ അറിയാത്തതുപോലെ.

101- وَإِنَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ
مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ
بَيِّنَاتٌ مِّنَ الَّذِينَ أَوْتُوا الْكِتَابَ ۚ يَكْتُمُونَ
اللَّهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

99. 2: തീർച്ചയായും ഉണ്ടു് 2: നാം ഇറക്കി (യിട്ടുണ്ടു്) 2: നിനക്കു് 2: പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ, സൂക്തങ്ങൾ 2: സുവ്യക്തങ്ങളായ 2: അവ്ശ്വസിക്കുകയില്ല(താനും) 2: അവയിൽ 2: തോന്നിയവാസികൾ (ദുർന്നടപ്പുകാർ) അല്ലാതെ 100. 2: എല്ലായ്പ്പോഴും അവർ കരാർ ചെയ്തു 2: വല്ല കാര്യം, ഒരു ഉടമ്പടി 2: അതിനെ ഇട്ടു (എറിഞ്ഞു) കളഞ്ഞു 2: അവരിൽനിന്നു് ഒരു സംഭവം 2: എന്നല്ല പക്ഷെ 2: അവരിലധികം (ആൾ) 2: വിശ്വസിക്കുന്നില്ല 101. 2: അവർക്കു വന്നപ്പോൾ 2: ഒരു റസൂൽ 2: അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു് 2: സത്യമാക്കുന്ന 2: അവരുടെ കൂടെയുള്ളതിനെ 2: ഇട്ടു (എറിഞ്ഞു) കളഞ്ഞു 2: ഒരു കൂട്ടർ, വിഭാഗം 2: യാതൊരുവരിൽ നിന്നു് 2: അവർക്കു് (വേദ) ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടു 2: അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തെ 2: പിന്വുറത്തു് 2: തങ്ങളുടെ മുമ്പുകു് (പുറം) കളുടെ 2: അവർ (ആകുന്നു) എന്നപോലെ 2: അവർ അറിയുന്നില്ല

സുവ്യക്തമാക്കിയ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ (آيات) എന്ന വാക്ക് ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക അർത്ഥമുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ, വേദക്കാര്യമായി ബന്ധപ്പെട്ട ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ് കൂടുതൽ സാദൃശ്യം. യഹൂദികൾക്കു മാത്രം അറിയുമായിരുന്ന വിവരങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ പൊതു വാർത്തകൾ, വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ അവർ നടത്തിയ കൈകടത്തലുകൾ ആദിയായവയെപ്പറ്റി വ്യർത്ഥൻ മുഖേന നബി (സ) വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെല്ലാം അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അക്ഷരജ്ഞാനവും, വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിച്ചതുമായവയും ഇല്ലാത്ത നബി (സ) അതെല്ലാം വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, അവിടുത്തെ സത്യതയെ നിഷേധിക്കുവാൻ നിഷ്പക്ഷ ബുദ്ധിയും നീതിബോധവുമുള്ള ആർക്കും സാദൃശ്യമല്ലല്ലോ. ധിക്കാരികളും തോന്നിയ വാസികളും മാത്രമേ അതിനു മുതിരുകയുള്ളൂ.

പ്രതിജ്ഞകളും, കരാറുകളും ലംഘിക്കൽ ഇസ്രാഇലുകൾ ചിരകാല പാരമ്പര്യമാണെന്നു ഇതുവരെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്. എന്നാലും അതിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവരായി ചുരുക്കം വ്യക്തികളെങ്കിലും നല്ല വരുണായിരിക്കുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. അതാണ് 'അവർ അത് വലിച്ചെറിഞ്ഞു' എന്ന് പറയാതെ 'അവരിൽ ഒരു കൂട്ടർ അത് വലിച്ചെറിഞ്ഞു (بَنَوْا قُرُورًا) എന്നു പറഞ്ഞതിലെ സൂചന. പക്ഷെ, കരാർ പാലിക്കാതെ വലിച്ചെറിഞ്ഞവരായിരുന്നു അവരിൽ അധികഭാഗവും എന്നും അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. കരാർ ലംഘിക്കുക പതിവായിരുന്ന അവർ അവസാനം അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥത്തെത്തന്നെ പുറം തള്ളിക്കളയുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതെ, അവരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രവചിച്ചതും, അവർക്ക് വേണ്ടത്ര അറിയായെന്നതും, അവർ അക്ഷരമായി കറഞ്ഞിരുന്നതും, തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സത്യത ശരിവെച്ച് സ്ഥാപിക്കുന്നതുമായ ആ അന്ത്യപ്രവാചകൻ വന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, തങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയായതൊന്നും അറിയാത്ത അവസ്ഥയിൽ—തന്നി അസൂയയും ധിക്കാരവും കൊണ്ടു മാത്രം—അദ്ദേഹത്തെ അവർ നിഷേധിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങനെ തങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതും, തങ്ങളുടെ ഏക ഗ്രന്ഥവുമെന്ന് അവർ അവകാശപ്പെടുന്നതുമായ താനാത്തിനെ പുറംകോട്ട് വലിച്ചെറിയുകയാണ് ഫലത്തിൽ അവർ ഇപ്പോൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അത് മാത്രമോ? അവർ 'സിഫ്'ന്റെ മാർഗ്ഗം പിൻപറ്റുക കൂടി ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

102. സുലൈമാന്റെ രാജവാഴ്ചയെപ്പറ്റി പിശാചുക്കൾ ഓതി (പ്രചരിപ്പിച്ചു) വന്നിരുന്നതിനെ അവർ പിൻപറയുകയും ചെയ്തു. സുലൈമാൻ അവിശ്വസിച്ചിട്ടില്ലതാനും. എങ്കിലും, മനുഷ്യർക്ക് 'സിഫ്' [ആദിപാഠം] പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പിശാചുക്കളെത്ര അവിശ്വസിച്ചത്.

ബാബിലിൽ [ബാബിലോണിൽ] ഹാറത്തും, മാറത്തുമെന്ന രണ്ടു മലക്കുകൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതും (അവർ പിൻപറ്റി).

(അവരാകട്ടെ.) 'ഞങ്ങൾ ഒരു പരീക്ഷണം മാത്രമാണ്, അതിനാൽ നീ അവിശ്വസിച്ചു പോകരുത്' എന്ന് പറയാതെ, ഒരാൾക്കും അവർ രണ്ടാളും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ, മനുഷ്യന്റെയും, അവന്റെ ഇണയുടെയും ഇടയിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം അവർ ആ രണ്ടാളിൽനിന്നും പഠിച്ചിരുന്നു.

1-2. وَأَتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ الشَّيْطَانُ كَفَرٌ يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ

102. സുലൈമാൻ രാജവാഴ്ചയെപ്പറ്റി പിശാചുക്കൾ ഓതിയിരുന്നതിനെ അവർ പിൻപറയുകയും ചെയ്തു. സുലൈമാൻ അവിശ്വസിച്ചിട്ടുമില്ലതാനും. എങ്കിലും, മനുഷ്യർക്ക് 'സിഫ്' [ആദിപാഠം] പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പിശാചുക്കളെത്ര അവിശ്വസിച്ചത്. ബാബിലിൽ (ബാബിലോണിൽ) ഹാറത്തും, മാറത്തുമെന്ന രണ്ടു മലക്കുകൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതും (അവർ പിൻപറ്റി). (അവരാകട്ടെ.) 'ഞങ്ങൾ ഒരു പരീക്ഷണം മാത്രമാണ്, അതിനാൽ നീ അവിശ്വസിച്ചു പോകരുത്' എന്ന് പറയാതെ, ഒരാൾക്കും അവർ രണ്ടാളും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ, മനുഷ്യന്റെയും, അവന്റെ ഇണയുടെയും ഇടയിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം അവർ ആ രണ്ടാളിൽനിന്നും പഠിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ നീ അവിശ്വസിക്കരുത്, കാഫിറാകേണ്ട. എന്നിട്ട് അവർ പഠിച്ചിരുന്നു, പഠിക്കും. അതിനാൽ നീ അവിശ്വസിക്കരുത്, കാര്യം അതാണ്. ഒരു കാര്യം അവർ ഭിന്നിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കും, വേർപെടുത്തും. അങ്ങനെയായിരുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ഇടയിൽ അവന്റെ ഇണ (ഭാര്യ) യുടെയും അതുകൊണ്ട്, അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ഇടയിൽ അവന്റെ ഇണ (ഭാര്യ) യുടെയും

(വാസ്തവത്തിൽ), അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതി പ്രകാരമല്ലാത്ത ഒരാളുടെ തന്നെ അതുകൊണ്ട് അവർ ഉപദ്രവം വരുത്തുന്നവരല്ലതാനും. അവർക്ക് ഉപദ്രവം വരുത്തുകയും അവർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യം അവർ പഠിക്കുകയും ചെയ്യും. തീർച്ചയായും, അവർ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; അതിനെ ആർ വാങ്ങിയോ അവന് പരലോകത്തിൽ യാതൊരു ഓഹരിയും ഇല്ലെന്ന്. യാതൊന്നിന് (പകരം) അവർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളെ വിറ്റ (കളഞ്ഞ) വോ അത് വളരെ ചീത്തതന്നെ!

അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ (നന്നായെന്നെ)!

وَمَا هُمْ بِضَآرِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَعْلَمُونَ مَا يُضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ ثُمَّ لَا يَمَسُّ مَا تَشْرَوْنَ بِهِ أَنْفُسَكُمْ لَوْ كُنْتُمْ يَعْلَمُونَ

103. അവർ വിശ്വസിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ! അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ഏതൊരു പ്രതിഫലവും ഏറ്റവും ഉത്തമമത്രെ. അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ (നന്നായെന്നെ)!

103- وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَآتَقُوا لَئْلُوهٖ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

അവർ രക്ഷതാനും ۞ അവർ ഉപദ്രവം വരുത്തുന്നവർ ۞ അതുകൊണ്ട് ۞ ഒരാളെയും, (തന്നെ) ۞ അനുമതി (ഉത്തരവ്) കൂടാതെ ۞ അല്ലാഹുവിന്റെ അവർ പഠിക്കുകയും ചെയ്യും ۞ അവർക്ക് ഉപദ്രവം വരുത്തുന്നത് ۞ അവർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാത്തതും ۞ തീർച്ചയായും അവർ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ۞ അതിനെ വാങ്ങിയവൻ (തീർച്ചയായും) ۞ അവനില്ല പരലോകത്തിൽ ۞ ഒരു ഓഹരിയും, വിഹിതവും ۞ വളരെ ചീത്തതന്നെ ۞ യാതൊന്നും (കാര്യം) ۞ അവർ വിറ്റത് ۞ അതിന് ۞ തങ്ങളെത്തന്നെ, തങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളെ ۞ അവരായിരുന്നെങ്കിൽ (നന്നായെന്നെ) ۞ അവർ അറിയും 103. അവർ ആയിരുന്നെങ്കിൽ ۞ അവർ വിശ്വസിച്ചു ۞ അവർ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു ۞ തീർച്ചയായും വല്ല പ്രതിഫലവും, ഒരു പ്രതിഫലം ۞ അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള ۞ നല്ലതാണ്, ഏറ്റവും ഉത്തമമാണ് ۞ അവരായിരുന്നെങ്കിൽ ۞ അവർ അറിയും

ഇസ്രാഇലുകൾ തങ്ങളുടെ വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടയ്ക്കലുകളെ പുറംതള്ളിക്കളഞ്ഞ വിവരം കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. അവരുടെ മറ്റൊരു ദൃഷ്ട്യയെയാണ് ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. 'സിഹ്റ' അഥവാ ക്ഷുദ്രകല അഭ്യസിക്കലും, പ്രവർത്തിക്കലും, പ്രചരിപ്പിക്കലും, അതിനു മതത്തിന്റെ പരിവേഷം നൽകലും അവരുടെ പതിവായിരുന്നു. പല കൃതികളും ഈ വിഷയത്തിൽ അവർക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള കൃതികളെല്ലാം ശേഖരിച്ച് സുലൈമാൻ (അ) നബി മുമ്പിക്കടിയിൽ കൂഴിച്ചിട്ടുവെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിനുശേഷം പിശാചുക്കൾ അവയെപ്പറ്റി മനുഷ്യർക്ക് അറിവ് കൊടുത്തുവെന്നും, ജനങ്ങൾ അവ കണ്ടെടുത്ത് അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നു. ഏതായാലും സുലൈമാൻ (അ)ന്റെ രാജവാഴ്ച നടന്ന കാലത്ത് ജിന്നുകൾ, പരവകൾ മുതലായവയെ കീഴ്പ്പെടുത്തുക തുടങ്ങി മറ്റൊരാളും സിദ്ധിക്കാത്ത പല കഴിവുകളും അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ഇതൊക്കെ സിഹ്റ കൂലമാണെന്ന് അവർ ജനമദ്ധ്യേ പ്രചരിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ സിഹ്റിനു പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. ഇതിനെപ്പറ്റിയാണ് ഈ വചനത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നത്. സിഹ്റിന്റെ പരമ്പര്യം നിലനിറുത്തിപ്പോന്ന യഹൂദികൾ സുലൈമാൻ (അ)നെ ആഭിചാര വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു രാജവായി ഗണിച്ചു വരുന്നു. അതിനൊരു ഖണ്ഡനം കൂടിയാണ് ഈ വചനം.

2൮൪ (ഭരതുക, പാരായണം ചെയ്യുക) എന്ന വാക്ക് വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പോലെ വായിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വായനയിലാണ് സാധാരണ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. സിഹ്റിനു ഒരു മത വിജ്ഞാനത്തിന്റെ മറയ

പ്രബോധനംകൊണ്ടി അനവധി ദ്രവ്യം മുൻപുതം ചെയ്തതാലും തന്റെ രാജ്യത്തിൽ താൻ ഉണ്ടാക്കിയ അടിവുദ്യോഗി
കളും നഷ്ടമായി. അറിയുന്നതായിരുന്ന ഉത്തരത്താൽ തന്നെത്താൻ നിയന്ത്രിച്ചു നടത്തുന്നതിന് പ്രാപ്തിയി
ലാകെ സ്വർത്ഥതാൽപരതയും, അഹംഭാവവും നിമിത്തം തനിക്കു് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മഹിമയെല്ലാം അവൻ ചെയ്തി
ല്ലാത്ത പശർത്താൽപരതയും. (*). അതേ പുസ്തകത്തിൽ തന്നെ യിസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിന്നാധാരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ
കൃതിയിൽ ഇങ്ങിനെതും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'ഇവയെല്ലാം ഒത്തുനോക്കിയാൽ ശലോമോന്റെ മരണപര്യന്തമുള്ള ചരി
ത്രത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കൃത്യപ്പെട്ട സംഭവങ്ങൾ ഉള്ളതായി തോന്നാം'. (**)

സുരൈമാൻ (അ) നബിയെപ്പറ്റി ചെങ്കോർ ഗണിച്ചുവരുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്ന് ഈവരികളിൽ നിന്ന് വ്യക്ത
മാണല്ലോ. ഇതെല്ലാം കാരണമായിട്ടാണ് 'സുരൈമാൻ സിഹ്ൻ ചെയ്തിട്ടില്ല' എന്നോ മറ്റോ പറയത്തെ **سفر سليمان**
والملك سليمان (സുരൈമാൻ അവിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല: എങ്കിലും പിശാചുക്കളത്രെ അവിശ്വസിച്ചത്) എന്ന്
അല്ലാതെ പറയുന്നതും. എല്ലാ മുൻമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും ദൃഷ്ടികളുടെയും മുൻനിർദ്ദേശങ്ങളോ പിശാചുക്കൾ. ജിന്ന
പിശാചുക്കൾ അവരാൽ കഴിയുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളും മനുഷ്യപിശാചുക്കൾ അവരാൽ കഴിയുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി
മനുഷ്യക്ക് സിഹ്ന്റെ വിദ്യകൾ പഠിപ്പിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് **سفر سليمان**
(അവർ ജനങ്ങൾക്ക് സിഹ്ൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു) എന്ന് പറഞ്ഞത്. അടുത്ത വാക്യത്തിൽ **سفر سليمان**
(ബാബിലോണിൽ രണ്ട് മലക്കുകൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതും) എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വിവരിക്കുന്നതിൽ വ്യംബനം
താക്കടക്കിയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളതാണ്.

അവരുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: (1) **سفر سليمان** എന്ന വാക്കിന് 'ഇറക്കപ്പെട്ടതും' എന്നാണ് ഭൂരിപക്ഷം വ്യംബനം
താക്കളും അർത്ഥം കൽപിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാചകാലസന്ധിയുടെ സ്വാഭാവികമായ നില നോക്കുമ്പോഴും അതാണ്
മുൻഗണന അർഹിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ച് ഈ വാക്ക് അതിന്റെ നേരെ മുമ്പുള്ള **سفر سليمان** (അവർ മനുഷ്യക്ക്
സിഹ്ൻ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു) എന്ന വാക്യത്തോട് ചേർന്നതായിരിക്കും. അപ്പോൾ, പിശാചുക്കൾ സിഹ്ന്റെ അതിനു
പുറമെ രണ്ട് മലക്കുകൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നായിരിക്കും അർത്ഥം. അല്ലെങ്കിൽ, **سفر سليمان**
والملك سليمان (പിശാചുക്കൾ മാതിരിക്കാക്കുത്തിനെ അവർ പിൻപറ്റി) എന്ന വാക്യത്തോട് ചേർന്നതാവാം. ഇതാണ്
പലരും സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നത്. അപ്പോൾ, പിശാചുക്കൾ മാതിരിക്കാക്കുത്തിനെതിന്നു പുറമെ രണ്ട് മലക്കുകൾക്ക്
ഇറക്കപ്പെട്ടതും യഹൂദികൾ പിൻപറ്റി-അഥവാ പ്രയോഗിച്ചു വന്നു-എന്നായിരിക്കും അർത്ഥം. (2) **سفر سليمان** എന്ന
വാക്കിന് 'ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല' എന്നും ചില വ്യംബനതാക്കൾ അർത്ഥം കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു. 3 (3) എന്ന പദത്തിന്
'ഇല്ല' എന്ന് നിഷേധത്തി (4)ന്റെ അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും, വാചകത്തിന്റെ ഘടനാപരമായ സ്വാഭാവും, ആ മലക്കു
കളെപ്പറ്റി തുടർ പറയുന്ന പ്രസ്താവനകൾ മുതലായവ നോക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായം കേവലം ദുർബ്ബലമായ ഒരു
അഭിപ്രായമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. ദൈർഘ്യം യേന്ന് കൂടുതൽ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല. ഒന്നാമത്തെ അഭിപ്രായ
പ്രകാരം 'മലക്കുകൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതും' എന്ന് അർത്ഥമാകുമ്പോൾ, മലക്കുകൾക്ക് സിഹ്ന്റെ വകുപ്പിൽ പെട്ട
കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും, അവർ ജനങ്ങൾക്ക് സിഹ്ൻ പഠിപ്പിച്ചുവെന്നും വരുമല്ലോ. ഇതിൽ നിന്നു
ഉപാകുന്ന സംഭവങ്ങളാണ് വാസ്തവത്തിൽ 'മലക്കുകൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല' എന്ന രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥം കൽപിക്ക
പ്പെടുവാൻ കാരണമായിരിക്കുന്നത്. ഈ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു മറുപടി താഴെ വരുന്ന വിവരണങ്ങളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാ
ക്കാവുന്നതാണ്. 4

سفر سليمان (മലക്കുകൾ) എന്ന് പറഞ്ഞത് രണ്ട് യഥാർത്ഥ മലക്കുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെയാണെന്നത്രെ ഭൂരിപക്ഷം
ഭിപ്രായം. മലക്കുകളെപ്പോലെ ശുദ്ധ്യൻമാരായ-അല്ലെങ്കിൽ ശുദ്ധ്യൻമാരും നല്ലവരുമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന-രണ്ട് മന്ത്രി
സ്വർമാർ എന്നാണുദ്ദേശ്യമെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. **سفر سليمان** (മലക്കുകൾ) എന്നും ആ വാക്ക് വായിക്കപ്പെട്ടി
ട്ടുണ്ടുതാനും. 'രണ്ട് രാജാക്കൾ' എന്നായിരിക്കും അപ്പോൾ അതിനർത്ഥം. യഥാർത്ഥ മലക്കുകൾ തന്നെ എന്നു
ഇതാണ് കൂടുതൽ ബലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം. മലക്കുകൾ മനുഷ്യരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും, ജനങ്ങളുമായി
ഇടപെടുകയും ചെയ്യുന്നത് അസാധാരണമാണെങ്കിലും അതിൽ അസാധാരണമായി ഒന്നുമില്ല. ഉദ്ദേശിച്ചതുപോലെ
യുള്ള രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുവാൻ കഴിവുള്ളവരാണ് മലക്കുകൾ. തുടർന്നു പറയുന്നതുപോലെ, ഒരു പരീക്ഷണ
മായിരുന്നു അതെന്നുകൂടി വരുമ്പോൾ, അതൊട്ടും വിശ്വരമ്യമാണു്. ഇബ്നുറഹീം (അ) നബിയുടെ അടുക്കൽ
അതിഥികളുടെ രൂപത്തിലും, ലൂത്താ (അ)ന്റെ അടുക്കൽ സുന്ദരൻമാരായ യുവാക്കളുടെ രൂപത്തിലും, മർയം
(അ)ന്റെ അടുക്കൽ പൂതയ്യരൂപത്തിലും മലക്കുകൾ ചെന്നത് സൂർആവിൽ തന്നെ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടതാണല്ലോ.
ഒരിക്കൽ സഹാബികൾക്ക് അപരിചിതനായ ഒരാൾ വന്നു നബി (സ)യോട് പലതും ചോദിച്ചറിഞ്ഞു പോയശേഷം.

(*) ബ. പു. നി. പേജ് 509 (**) ബ. പു. നി. പേജ് 372.

ചെയ്യുന്നു. എന്നി, ഇഹത്തിൽ വെച്ച് താൻകൊലിക്കുമായ വല്ല നിസ്സാര നേട്ടങ്ങളും അതുവഴി ലഭിച്ചാൽ തന്നെയും അവയുടെ പരലോകഗുണം നഷ്ടപ്പെടലാണ് അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നത്. **وَقَدْ عَلِمْنَا لِمَنِ الْآخِرَةُ مِنْ خَلْقٍ** (അവർക്ക് തീർച്ചയായും അറിയാം, അതിനെ വാങ്ങിയവന് പരലോകത്തിൽ യാതൊരു പങ്കുമില്ലെന്ന്) ഞങ്ങൾ വെറും പരിക്ഷണമാണെന്നും, ഇത് പഠിച്ച് അവിശ്വാസിയായവന്റെ ഇടവരുത്തരുതെന്നുമുള്ള താക്കീതോടുകൂടിയാണല്ലോ മലക്കുകൾ അത് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. അപ്പോൾ, അറിയാതെ അപകടത്തിൽ ചാടുകയല്ല അവർ ചെയ്തിരുന്നത് എന്ന് സാരം. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടും കൽപിച്ചുകൂട്ടിയും പരലോകഗുണം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ആപത്ത് വിലക്കുവാങ്ങുകയുമാണവർ ചെയ്യുന്നത്. അതെ, **وَلَيْسَ مَأْشَرًا بِهِ** (അവർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തത്തിന്റെ ഏതൊന്നിനും വിരോധമുള്ളതല്ല) അത് വളരെ ചിത്തതന്നെ! ഈ വാസ്തവം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്രയും ഭീകരമായ അപകടത്തിൽ അവർ പതിക്കുമായിരുന്നില്ല. **لَوْ كَانُوا يَلْقَوْنَ** (അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായെന്നി) **وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِآيَاتِنَا** (അവർ വിശ്വസിക്കുകയും സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ഏതൊരു പുണ്യഫലവും അവർക്ക് വളരെ ഉത്തമം തന്നെ. അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായെന്നി) അതെ, ഇത്രയും വിനാശകരമായ സിഫ്തിന്റെ പ്രവർത്തനം പീൻപററി പരലോകഗുണം പാടെ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനു പകരം, അവർ സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധിക്കുകൾ സൂക്ഷിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന പുണ്യഫലം ആത്മാർത്ഥ ഉത്തമാകുമായിരുന്നു. അതൊന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. കഷ്ടം!

ബാബിലോണിൽപ്പെട്ടു ഇസ്രായേൽക്കുടയിൽ സ്വീകരിച്ച പ്രവൃത്തികൾ, സ്വീകരിച്ചവ വർത്തനങ്ങളിൽ അവർ മുഴുകിയിരുന്നതും വേദക്കർക്കിടയിൽ പാലം അടിച്ചുതൂങ്ങി വീശപ്പെട്ടതിൽ നിന്നു തന്നെ ഈ വാസ്തവം സ്ഥൂപമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ വീക്ഷണത്തിന്റെ അർത്ഥം വിവരിക്കാൻ വിഷയം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക മാത്രം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇസ്രായേൽ സമുദായം വീഴ്ച ചെയ്തപ്പോൾ കാരണങ്ങൾ എടുത്തുപറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അത്യാവൃത്തികൾ പരസ്പരം കേൾക്കുന്നതിൽ അർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണ്. (4)

(*) ബെബിളിന്റെ ആധികാരിക നിലബദ്ധമായ വെബ്സൈറ്റ് നിലവിലുള്ളതിനെത്തുടർന്ന് (സീൽ റിമ) സംബന്ധിച്ച ചില പ്രസ്താവനകൾ ഇവിടെ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അതിലെ ചില പ്രധാനമായും പാത്രം ചുരുക്കി ഉദ്ദേശിക്കാം:- 1) എബ്രായർ (ഇസ്രായേലുകാർ) കനാൻ (പ്രസ്താവന) വെബ്സൈറ്റ് പൂർണ്ണനിർമ്മാണത്തിന് ആരംഭിച്ചു വന്നിരുന്ന അവസ്ഥയുടെ ഒരു ലഭിക്കാത്ത ഒരു റെക്കോർഡ് വെബ്സൈറ്റ് കട്ടിക്ട് വേണമെന്നുള്ളത് അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള ക്ഷേത്രത്തിന് കാരണമായി. 2) കേന്ദ്രാധികാരികൾക്ക് പെൻഷൻ കനസ്സിലാക്കണമെന്ന് എല്ലാ ദേശത്തെയും പെൻഷൻ വിചാരിച്ചിരുന്നപോലെ ക്ഷേത്രവികാസത്തിന് കാരണമായി. 3) ക്ഷേത്രം (ബാബിലോണിയക്കാർ) യിസ്രായേലുകാർക്ക് യൂദ്ധത്തിന് വന്നപ്പോൾ യിസ്രായേലുകാർ ചുരുക്കപ്പെട്ടവരാണ് അതിൽ അവരിൽനിന്ന് ക്ഷേത്രപ്രവേശനം വശമാക്കുവാൻ തങ്ങളുടെ ദേശത്ത് അവർക്ക് സ്ഥലം കൊടുക്കുവാൻ കാരണമായി. 4) ബാബിലോണി പ്രവാസകാലത്ത് പല രസകരങ്ങളായ ക്ഷേത്രപ്രവേശനങ്ങളെക്കുറിച്ച് എബ്രായർക്ക് അറിയാനിടയായി. ബാബിലോണിൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശനവും, രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തലും രാജാവിന്റെ പരിവേഷത്തിൽ പലരുടെയും ഉദ്യോഗമായിരുന്നു. മന്ത്രവാദികളും, ആലിപതികളും, ക്ഷേത്രത്തെയും ഉണ്ടായിരുന്നു. 5) സപ്തമൂലമായി യഹോവയുടെ ഇഷ്ടം അറിയാനാണ് യിസ്രായേൽ ദൈവമായി വിശ്വസിച്ചു. ചിലപ്പോൾ ഇത് സാമ്പത്തികമായി കള്ളപ്രവാചകന്മാർ ഇതുമൂലം പലരെയും കബളിപ്പിച്ചിരുന്നു. 6) പക്ഷേ, നോക്കൂ പല വിധത്തിലായിരുന്നു. പാത്രത്തിൽ വെള്ളമോ വീര്യമോ ഒഴിച്ച് അത്ഭുതം നോക്കുന്നവരെപ്പോലെ നോക്കി കേൾക്കേണ്ട പരമാമെന്ന് വാദിച്ചു. മോലങ്ങളെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും നോക്കി ലഭിക്കേണ്ട പരമമായ മോശിസ്യർമാർ ബാബിലോണിലുണ്ടായിരുന്നു. 7) ക്ഷേത്രവികാസത്തിന് കാര്യം അറിയുവാൻ ചുരുക്കിയും കാര്യമായും വീളിച്ചു വരുത്തുമെന്നും മറ്റും യിസ്രായേലുകാർ ദൈവമായി വിശ്വസിച്ചു. നെഹ്യൂർ കോട്ട, യെരൂശലൈം, (ഗ്രീക്കുകാരും) വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾ ഈ ലോകത്ത് വരികയില്ലെന്ന് നമുക്ക് പറയാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തിന് അവരെ വരുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതിന് തെളിവില്ല. 8) മുമ്പിൽനിന്ന് നിയമിതമായ ക്ഷേത്രം, ശത്രുക്കൾക്ക് ആപത്തുണ്ടാക്കുക എന്നിവ ക്ഷേത്രത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത് എപ്പോഴും വിശ്വസിച്ചു. ക്ഷേത്രത്തിലുള്ള ആപത്തിന് പകരം ക്ഷേത്രം നശിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ അഭിപ്രായം. 9) മറ്റുള്ളവർക്ക് വീരോധമായ ക്ഷേത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രവാചകന്മാർ പലപ്പോഴും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ചിലർ മന്ത്രം, പാത്രം ചീരവേവിച്ച് ശാപവാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കും. ചിലർ മറുനിയമം. ചിലർ കയ്യടകിച്ച് മൃതിയും (കൊലയും) -

പരിചര്യമുള്ള സംഭവം പറയുമ്പോൾ, ഖുർആൻ അത് വിസ്മയിപ്പിച്ചു പറയാതെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് പലപ്പോഴും പറയുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണം നിരവധിയാണ് അതുകൊണ്ട്. പിന്നെ, വിശദീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ. രണ്ട് മലക്കുക്കളുടെ സംഭവത്തെപ്പറ്റി വന്നിട്ടുള്ള കഥകളുടെ പിന്നാലെ പോകുവാൻ 'ഖുർആന്റെ തത്വങ്ങളിൽ' (ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ) നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. വിശ്വാസനീയമായ ഒരു റിവായത്തും അതിൽ ഇല്ല.

'മനുഷ്യപരിത്രത്തിൽ അതതു കാലഘട്ടങ്ങൾക്കനുസൃതമായി പലവിധ ദുഷ്ടതകളും പരീക്ഷണങ്ങളും കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്'. അക്കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടു മലക്കുക്കളുടെയോ, മലക്കുക്കളെപ്പോലെയുള്ള രണ്ടു സൽപുരുഷന്മാരുടെയോ ഒരു പരീക്ഷണം നടന്നുവെങ്കിൽ-മനുഷ്യപരിത്രത്തിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ അസാധാരണങ്ങളും വിവിധ രൂപങ്ങളിലുള്ളവയുമായ സംഭവങ്ങളെ അപകുഞ്ചിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ-അതിൽ പുതുമയൊന്നുമില്ലതന്നെ. ദൈവികമായ പ്രകാശകിരണങ്ങളിലേക്ക് മനുഷ്യപരിത്രം അടിച്ചെടുത്ത് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ ആയത്തിൽ വ്യക്തവും ദൃഢവുമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട സാരങ്ങൾ ഒരു നീണ്ട കാലത്തിനുശേഷം, അവ്യക്തങ്ങളായ മറ്റൊന്നിനെയും ആഗ്രഹിക്കാതെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കേണ്ടും. ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ പിന്നാലെ കൂടിയും അല്ലാഹുവിന്റെ കിരണമിരുന്ന പുറം തള്ളിയും ഇസ്രാഇലുകൾ വഴിപിടിച്ചുപോയി എന്നും സിഫ്ത് പിശാചിന്റെ പ്രവർത്തിയാണെന്നും, അത് കൃഷ്ണത്തിൽപ്പെട്ടതാണെന്നും അത് പരലോകം നിശ്ശേഷം നഷ്ടപ്പെടുത്തുമെന്നും അറിയുന്നതു കൊണ്ട് നമുക്കിപ്പോൾ മതിയാക്കും. (പ്രതി 32: 1)

വിശദം-13

104. ഹേ, വിശ്വാസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ 'റാഇനാ' [ഞങ്ങളെ ഗൗനിക്കണം] എന്നു പറയരുത്. നിങ്ങൾ 'ഉൻഉർനാ' [ഞങ്ങളെ നോക്കണം] എന്നു പറയുകയും, (പറയുന്നത്) കേൾക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. അവിശ്വാസികൾക്ക് വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ടായിരിക്കും.

105. വേദക്കാരിൽ നിന്നാകട്ടെ, ബഹുദൈവ വിശ്വാസികളിൽ നിന്നാകട്ടെ, അവിശ്വാസിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല, നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് വല്ല ഗുണവും ഇറക്കപ്പെടുന്നത്. അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവന്റെ കാരണമുണ്ടാകാം അവൻ പ്രത്യേകമാക്കുന്നു. അല്ലാഹു മഹത്തായ അനുഗ്രഹശാലിയുമാകുന്നു.

104- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَ قُولُوا انظُرْنَا وَ اسْمِعُوا ۚ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ 105- مَا يَوْذُو الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْبَشَرِ ۚ إِنَّ يُنْزَلَ عَلَيْكَ مِنْ خَيْرٍ مِنْ رَبِّكَ ۚ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ

104. വിശ്വാസിച്ചവരേ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا നിങ്ങൾ പറയരുത് رَاعِنَا 'റാഇനാ' എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുവിൻ انظُرْنَا 'ഉൻഉർനാ' എന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ اسمعوا അവിശ്വാസികൾക്കു عَذَابٌ ശിക്ഷ വേദനയേറിയ 105. ബഹുദൈവ വിശ്വാസികളിൽ നിന്നാകട്ടെ وَلَا الْبَشَرِ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല നിങ്ങൾക്ക് خَيْرٍ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ഗുണവും مِنْ رَبِّكَ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിൽനിന്ന് ۚ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ അല്ലാഹുവാകട്ടെ അവൻ പ്രത്യേകമാക്കുന്നു അവന്റെ കാരണമുണ്ടാകാം مَنْ يَشَاءُ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ അല്ലാഹു (ദയവ്, മഹത്വം) ഉള്ളവനാകുന്നു عَظِيمٌ മഹത്തായ, വമ്പിച്ച

عَزَّ (റാഇനാ) എന്ന വാക്കിനു 'ഞങ്ങളെ ഗൗനിക്കണം', അഥവാ ഞങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നവിധം പറഞ്ഞു തന്ന ഞങ്ങളെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കണം എന്നാണർത്ഥം. അതേ വാക്കുതന്നെ അവരുടെ ഭാഷയിൽ 'വിഡ്ഢി, മൂഢൻ' എന്നിങ്ങനെ ചിത്ത പറയുന്ന വാക്കായും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. നബി (സ) വല്ലതും പറയുമ്പോൾ, സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് ആദരവും മര്യാദയും പാലിക്കുകയെന്നത് തോന്നുവാൻ യഹൂദികൾ നബി (സ) യോട് ഈ വാക്ക് പറയും. അവരുടെ ചിന്താർത്ഥം ഉദ്ദേശ്യമാകട്ടെ, തീരുമെന്നിയെ വിഡ്ഢിയെന്നു വിളിച്ചു പരിഹസിക്കലുകാരായിരുന്നു. (ഇതു താണ്) സത്യ വിശ്വാസികളും നബി (സ) യോട് ഈ വാക്ക് പറയാറുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. മാത്രമല്ല സത്യ വിശ്വാസികളും ഞങ്ങളെപ്പോലെ ആ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ യഹൂദികൾ സന്തോഷം കൊള്ളുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് അത്തരം വാക്കുകൾ സത്യ വിശ്വാസികൾ ഉപയോഗിക്കരുതെന്നും, അർത്ഥശങ്കയിടമില്ലാത്തതും, കളങ്കരഹിതമായതുമായ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്നും അല്ലാഹു സത്യ വിശ്വാസികളെ ഉപദേശിക്കുകയാണ്. 'റാഇനാ' യുടെ സമാനത്ത് 'ഉർജുർനാ (عَزَّوَجَلَّ)' എന്നു പറയുവാനും, നബി (സ) പറയുന്നത് ശരിക്കും കേട്ടു മനസ്സിലാക്കുവാനും കൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങളെ നോക്കണം—അഥവാ ശ്രദ്ധിക്കണം—എന്നു തന്നെയാണ് ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. പക്ഷേ, 'റാഇനാ' യിലുള്ളത് പോലെ കളങ്കത്തിനും പരിഹാസത്തിനും ഇതിൽ പഴുതില്ല. ആയത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ 'അവിശ്വാസികൾക്ക് ഭവനയോഗിയ ശിക്ഷയുണ്ട്' എന്ന താക്കീതിൽ, അത്തരം പരിഹാസവാക്കുകൾ നബി (സ) യോട് ഉപയോഗിക്കുന്നത് അവിശ്വാസം നിമിത്തമാണെന്നും, സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് യോജിച്ചതല്ലെന്നും സൂചനയുണ്ട്.

സത്യവിശ്വാസികളായ നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ ഭഗത്ത് നിന്ന് യാതൊരു നൽകയും ലഭിക്കുന്നത് വേദക്കാരും മൂശ്വരീകളുമടക്കമുള്ള അവിശ്വാസികൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. അഥവാ അവരുടെ ശത്രുതയും ദുഷ്ടതയും മനസ്സിലാക്കിയും വളരെ കടുത്തതാണ്. പ്രവചനപരമായതും അനുഗ്രഹം, അതിൽ വിശ്വസിച്ചു വിജയം നേടുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എന്നിവയൊക്കെ എല്ലാവർക്കും ലഭിക്കാതെ, ചിലർക്ക് മാത്രം ലഭിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും കാര്യവും കൂടുതലായതുകൊണ്ടല്ല. അതു വളരെ മഹത്തായതും വമ്പിച്ചതും തന്നെ. പക്ഷേ, അവന് മാത്രം അറിയാവുന്ന ചില യുക്തി രഹസ്യങ്ങളനുസരിച്ച് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കായിരിക്കും അവന് നൽകുക. എന്നൊക്കെയാണ് രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിലെ ആശയം. അല്ലാഹുവിന്റെ കർപ്പം വീട്ടു പിടിച്ചു പോകുന്നവർ ആരാണെന്നും, നേർമാർക്കും പ്രാപിക്കുന്നവർ ആരാണെന്നും അവന് നല്ലതുപോലെ അറിയാമല്ലോ. (6:117)

106. വല്ല 'ആയത്തി'നെ [വചനത്തെയും] നാം നീക്കം ചെയ്യുക (അഥവാ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുക)യോ, അതിനെ വിസ്മരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ അതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായതിനെയോ, അതുപോലെയുള്ളതിനെയോ നാം കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ, അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണെന്നത്?!

107. നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ, അല്ലാഹുവിന് തന്നെയാണ് ആകാശങ്ങളുടെയും, ഭൂമിയുടെയും രാജാധികാരമുള്ളതെന്ന്? അല്ലാഹുവിനെ കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക് യാതൊരു രക്ഷാധികാരിയുമില്ല; ഒരു സഹായകനുമില്ല.

1- مَا نَسْخَرُ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنْهِيهَا فَآتَ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
2- أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

106. വല്ലതും നാം നീക്കം ചെയ്താൽ, ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തിയാൽ അത് ആയത്തിൽപെട്ട വല്ല ആയത്തിനെയും അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ വിസ്മരിപ്പിച്ചാൽ അത് നാം (കൊണ്ട്) വരും ഉത്തമമായതിനെയും അല്ലെങ്കിൽ അതുപോലെയുള്ളത് നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്ന് എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണെന്നും അല്ലാഹുവിന് തന്നെയാണ് ആകാശങ്ങളുടെയും ഭൂമിയുടെയും രാജാധികാരിയെന്നും ഇല്ലാത്തതും നീക്കം ചെയ്തതും നാം നീക്കം ചെയ്തതും അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ വിസ്മരിപ്പിച്ചാൽ അതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായതിനെയോ, അതുപോലെയുള്ളതിനെയോ നാം കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ, അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണെന്നത്?!

الْبَرَاءَةِ

ح (നസ്'ഖ്) എന്നാൽ 'നീക്കം ചെയ്യുക, പകർത്തുക' എന്നൊക്കെയാണ് ഭാഷാർത്ഥം. ഒരു മതവിധിക്ക് ആസ്'പദമായ തത്വം അവസാനിക്കുമ്പോൾ, ആ വിധി ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി തൽസ്ഥാനത്ത് മറ്റൊരു വിധി കൊണ്ടു വരുക എന്നാണുകൊണ്ട് വിവക്ഷ. 2) (ആയത്ത്) എന്നാൽ 'അടയാളം, ദൃഷ്ടാന്തം, ചിഹ്നം' എന്നൊക്കെ വാക്കു കർതാകുന്നു. വേദവാക്യങ്ങൾക്കും, ഖുർആൻ വചനങ്ങൾക്കും 'ആയത്ത്'കൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾക്കും, സന്ദേശങ്ങൾക്കുമുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണല്ലോ അവ 3) (ആയത്തുകളെ വിസ്തരിപ്പിക്കുക) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം. വായനയിൽ നിന്നും ഹൃദയങ്ങളിൽ നിന്നും അവയെ നീക്കം ചെയ്ത് അവയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കുക എന്നത്രെ.

ഇസ്'ലാമിനെതിരിൽ യഹൂദികൾ ഉന്നയിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ആക്ഷേപങ്ങളിൽ ഒന്നിന്റെ മറുപടിയായിട്ടാണ് ഈ വചനം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മുഹമ്മദ് ഒരു പ്രവാചകനും, ഖുർആൻ ദൈവവചനവുമാണെന്നാണല്ലോ പറയുന്നത്. വേദഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെ അവതരിപ്പിച്ചത് അല്ലാഹുവാണ്. എന്നിരിക്കെ, ത്വറാത്തിലെ ചില നിയമങ്ങളെ ഖുർആൻ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി പുതിയ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നു. ഖുർആനിൽ പോലും നസ്'ഖ് ഉള്ളതായി കാണുന്നു. ഇതെല്ലാം എങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നു? അല്ലാഹു ഒരിക്കൽ അവതരിപ്പിച്ചത് പിന്നീട് അവൻ തന്നെ മാറ്റം കയ്യാ? ആദ്യത്തെ വിധിയിൽ അവനു അബദ്ധം പിണഞ്ഞതുകൊണ്ടാണോ അത്? എന്നൊക്കെയായിരുന്നു അവരുടെ ആക്ഷേപത്തിന്റെ സ്വഭാവം. 142-ാം വചനത്തിലും അതിനെ തുടർന്നുള്ള ചില വചനങ്ങളിലും കാണാവുന്നതു പോലെ, ലിബ്'ലാബൈത്തുൽ മുഖട്ടസായിരുന്നത് മാറ്റി കത്'ബായെ ലിബ്'ലായാക്കി സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയ അവസരത്തിലാണ് ഈ ആരോപണം മുൻപാക്കിയത്. അജ്ഞതകൊണ്ടോ, അന്വേഷണ വാഞ്ഛകൊണ്ടോ ഉള്ളവയെ സംശയങ്ങളായിരുന്നില്ല അത്. കീട്ടുന്ന പഴുത്ത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ഖുർആനെ എതിർക്കുകയും, സത്യവിശ്വാസി കളിൽ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുകയുമായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം.

വാസ്തവത്തിൽ, ഖുർആനിൽ മാത്രമായി കണ്ടുതുടങ്ങിയതല്ല നസ്'ഖ്. മുൻവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും നസ്'ഖുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ കയ്യിലുള്ള ത്വറാത്തിൽ തന്നെയും നസ്'ഖ് കാണാം. ആദ്യം (അ) നബിയുടെ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻമാരും, പുത്രിമാരും തമ്മിൽ വിവാഹം നടത്താമായിരുന്നു. അന്ന് അന്യസ്ത്രീകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നീട് അത് നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. ഇസ്രാഇലുകൾക്ക് ആദ്യകാലത്ത് രണ്ട് സഹോദരിമാരെ ഒന്നിച്ചു വിവാഹം കഴിക്കാമായിരുന്നത് ത്വറാത്തു മുഖേന ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയോട് മകനെ അറക്കുവാൻ ആദ്യം കൽപിച്ചു. പിന്നീട് ആ കൽപന ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി ഒരു ആടിനെ അറുത്താൽ മതിയെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. പശുക്കുട്ടിയെ ആരായിച്ച ഇസ്രാഇലുകൾ കൊല്ലുവാൻ ആദ്യം കൽപിച്ചു. കുറെ പേർ കൊല്ലപ്പെട്ടപ്പോൾ കൊല നിറുത്തൽ ചെയ്താൽ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ പലതും. ഇതെല്ലാം യഹൂദികൾക്ക് നിഷേധിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഈ ആരോപണത്തിന് അല്ലാഹു നൽകുന്ന മറുപടി കേവലം യഹൂദികളെ വായകപ്പിക്കുന്ന ഒരു മറുപടി മാത്രമല്ല, എല്ലാവരും പൊതുവിൽ അറിയേണ്ടതും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യംകൂടിയാകുന്നു. മതവിധികളിൽ നസ്'ഖ് ഉണ്ടാകാവതല്ലെന്നും, അത് യുക്തിക്ക് യോജിക്കുകയില്ലെന്നും വാദിക്കുന്ന ഫുഖർക്കും ധാരാളം ചിന്തിക്കുവാനുള്ള വക ഈ മറുപടിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതേ വാദം ഖുറൈശികളും വാദിക്കുകയും, അതിന്റെ പേരിൽ ഖുർആൻ നബി (സ) യുടെ സ്വന്തം കൃതിയാണെന്ന് അവർ ആരോപിക്കുകയും ചെയ്തതിന് അല്ലാഹു നൽകിയ മറുപടി സ്മരണയ്ക്കുവാൻ 101ൽ വെച്ചു കാണാം. ആ മറുപടിയും ഇവർ ഗൗനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ പറഞ്ഞ മറുപടിയുടെ താൽപര്യം ഇതാണ്: ആകാശ ഭൂമികളും അവയിലുള്ളതുമെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെതാണ്. ഉടമസ്ഥതയും, ഭരണാധികാരവും, മേൽക്കർതൃത്വവും അവന് തന്നെ. അവയിലുള്ളവർക്ക് വേണ്ടുന്നതെല്ലാം നിർണ്ണയിക്കുവാനും അവൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന നിയമനടപടികൾ നടപ്പാക്കുവാനും, എടുത്തുകളയുവാനും, എപ്പോൾ-എവിടെ-ആർക്ക്-എന്തെന്ന് നിയമങ്ങൾ വേണം എന്നൊക്കെ നിശ്ചയിക്കുവാനും അവനാണ് അവകാശവും അർഹതയുമുള്ളത്. അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ആർക്കും അധികാരമില്ല. അവരുടെ നൽകയും ഗുണവും ഏതിലാണ്, അവർക്ക് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമായത് ഏതാണ് എന്നൊക്കെ അറിയുന്നവനാണ്. എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിയുന്നവനുമാകുന്നു. ഇതെല്ലാം സുസമ്മതമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള അവൻ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഏതെങ്കിലും വിധിയെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തി, അല്ലെങ്കിൽ ജനഹൃദയങ്ങളിലും പാരായണങ്ങളിലും അവശേഷിക്കാത്ത വിധം തീരെ വിസ്തരിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ, അതിനെക്കാൾ ഉത്തമവും ഗുണകാരുമായ മറ്റൊരു വിധി തൽസ്ഥാനത്ത് അവൻ കൊണ്ട് വരുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം, അതിന് സ്ഥാനമായതെങ്കിലും കൊണ്ടുവരും. വസ്തുത ഇതായിരിക്കെ, അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതും, വിമർശിക്കുന്നതും ധിക്കാരവും അക്രമവുമാകുന്നു.

ബുദ്ധിപരവും, മാനസികവും, സാംസ്കാരികവും, സാമൂഹ്യവുമായ തുറകളിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം, മറ്റുള്ള ജീവവർഗ്ഗങ്ങളെപ്പോലെ അതിന്റെ ആദ്യകാലത്തോളം ഇന്നവരെ ഒരേ നിലവാരത്തിലല്ല ഉള്ളത്. കാലം ചെല്ലുംതോറും

നിലവിലുള്ളത്, അത്കൊണ്ട് അതിന് 'തഖ്സീസ്' (പ്രത്യേകപ്പെടുത്തുക) എന്നല്ലാതെ, 'നസ്ഖ്' എന്ന പദത്തുകൂടാ എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു അദ്ദേഹത്തിന് വേണ്ടി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഇസ്തസ്സംതനി (റ) ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്: 'ഈ ശരീഅത്തിൽ നസഖ് ചെയ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് അബൂമുസ്ലിം സമ്മതിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അത് ഒരു ഗർവ്വ് മാത്രമാണ്. ഞാൻ അതിന് നസ്ഖ് എന്ന പേരു പറയുന്നില്ല എന്നാണദ്ദേഹം പറയുന്നതെങ്കിൽ, മിന്നിപ്പ് കേവലം വാക്കുകളിൽ മാത്രമാണ്. (യഥാർത്ഥത്തിൽ മിന്നിപ്പില്ല.)'

നസ്ഖിനെ സംബന്ധിച്ച മുഖവുരയിൽ ഒരു പ്രത്യേക ശീർഷകം തന്നെയുണ്ട്. ഇസ്ലാം ശരീഅത്തിലും, ഖുർആനിലും നസ്ഖ് വരുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും, നസ്ഖിന്റെ പല ഉദാഹരണങ്ങളും അതിൽ ഉദ്യമിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ വിവരത്തിന് അവിടെനോക്കുക (പേ: 74-77)

ഒരു ആയത്ത് നസ്ഖ് ചെയ്യുകയോ വിസ്മരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിനെക്കാരും ഉത്തമമായതോ, അതു പോലെയുള്ളതോ മറ്റൊന്നു നാം കൊണ്ടുവരുന്നതാണ് എന്ന പരഞ്ഞുവല്ലോ. മനുഷ്യരുടെ നന്മ, സൗകര്യം, ലാഭം തുടങ്ങിയവ, പ്രയാഗികത, പുണ്യഫലം ആദിയായവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കും അവയുടെ മേൽമയ്യും തുല്യതയും മേന്മയും കരുതാം. ﴿وَأَعْلَىٰ﴾

108. അതല്ല, മുമ്പ് മൂസായോട് ചോദിക്കപ്പെട്ടത് പോലെ, നിങ്ങളുടെ റസൂലിനോട് ചോദിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ? ! ആർ അവിശ്വാസത്തെ സത്യവിശ്വാസത്തിന് പകരം സ്വീകരിച്ചുവോ അവൻ തീർച്ചയായും ശരിയായ മാർഗ്ഗം പിഴച്ചുപോയി.

١٠٨- أَمْ تَرْيَدُونَ أَنْ نَسْأَلَكُمْ
كَمَا سَأَلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ
وَمَنْ يَتَّبِعْ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ
فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ٥

108. 108. അതല്ല ١٠٨ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു (വോ) ١٠٨ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുവാൻ ١٠٨ നിങ്ങളുടെ റസൂലിനോട് ١٠٨ ചോദിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ١٠٨ മുമ്പ് മൂസായോട് ١٠٨ ആരെങ്കിലും ١٠٨ പകരം സ്വീകരിച്ചാൽ ١٠٨ അവിശ്വാസത്തെ ١٠٨ സത്യവിശ്വാസത്തിന് ١٠٨ എന്നാൽ തീർച്ചയായും അവർവഴി പിഴച്ചു ١٠٨ ശരിയായ (മദ്യമ) മാർഗ്ഗം.

മൂസാ (അ) ന്റെ നേരെ ഇസ്രാഇൽയർ തൊടുത്തുവിട്ടിരുന്ന ചോദ്യങ്ങളുടെ പല ഉദാഹരണങ്ങളും മുൻപവനങ്ങളിൽ നാം കണ്ടുവല്ലോ. ചിലത് അധികപ്പററായിരുന്നെങ്കിൽ, ചിലത് ധിക്കാരവും ഭ്രാന്തതയും, മറ്റുചിലത് പരിഹാസവുമായിരുന്നു. പശുവിനെ അറക്കാൻ കൽപ്പിച്ചപ്പോഴുണ്ടായ ചോദ്യങ്ങളും, അല്ലാഹുവിനെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുവാനാവശ്യപ്പെട്ടതും അവയിൽപെട്ട ചിലതാണ്. അനാവശ്യമായ ചോദ്യങ്ങളും അനേകങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ നബി (സ) യോട് യഹൂദികളും നടത്തിയിരുന്നു. മുമ്പ് ലിംകളെ അതിനവർ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനാൽ, യഹൂദികളുടെ നേരെയുള്ള പ്രതിഷേധത്തോടൊപ്പം, സത്യവിശ്വാസികൾ നബി (സ) യോട് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതിൽ മിതത്വവും മര്യാദയും പാലിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നുകൂടി ഈ വചനം മുഖേന അല്ലാഹു മുമ്പ് ലിംകളോട് കൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചോദ്യത്തിൽ അതിരുകളില്ലാത്ത അവിശ്വാസത്തിലേക്ക് വഴിതെളിയിക്കുമെന്നും, അത് ഗൗരവപൂർവ്വം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും താക്കീതും ചെയ്യുന്നു.

നബി (സ) യോട് സംശയങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയുകയോ, ആവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്തുകൂടാ എന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. മൂസാ (അ) നോട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനത ചോദിച്ചതേതിനി ചോദ്യങ്ങൾ നബി (സ) യോട് ചോദിക്കേണ്ടതെന്നാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. സൂറ: മാഇദ:യിൽ പറയുന്നു: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبُطْهِ...﴾ (സാരം: ഹെ വിശ്വാസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾക്ക് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന പക്ഷം നിങ്ങൾക്ക് വെറുപ്പായിത്തീരുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചോദിക്കരുത്. ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സമയത്ത് അവയെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നപക്ഷം അവ നിങ്ങൾക്ക് വെളിവാക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്....അങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള ചില ജനങ്ങൾ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നീട് അവരതിൽ അവിശ്വാസികളായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്തത്. (മാഇദ: 104, 105.) മൂഗ്നത്തുബ്നുശുഅബ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഹദീസിൽ

വ്യാപാരമായ അവിശ്വാസികൾ ഇസ്‌ലാമിന് വിരുദ്ധമായി സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന വിഷയങ്ങളിലൊന്നും നിങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കുക. അവർ നിങ്ങളുടെ ഗതൃക്കളാണ്. നിങ്ങളെ ഏതിനെയെങ്കിലും സത്യവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് പിഴുതിച്ചു അവരെപ്പോലെ അവിശ്വാസികളാക്കണമെന്നാണ് അവരിൽ പലരുടെയും മോഹം. അതിനാണവർ ശ്രമിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാവാത്തതുകൊണ്ടല്ല-വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെയാണ്-അവർ ചെയ്യുന്നത്. അവരുടെ മനസ്സുകളിൽ അടിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അസൂയകൊണ്ടു മാത്രമാണത്. അതിനാൽ, അവരുടെ കെണിയിൽ അകപ്പെടാതെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം. അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അവർ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, വഴിയെ അതിനുള്ള പരിഹാരം അല്ലാഹു ചെയ്യാൻ പോകുന്നുണ്ട്. (നിങ്ങളുടെ വിജയവും പ്രത്യാപനവും നൽകിയും, അവർക്ക് പരാജയവും അപമാനവും നൽകിയും അവനത് നടപ്പിൽ വരുത്തുക തന്നെ ചെയ്യും) അവന് കഴിയാത്തതായി ഒന്നുചില. അതുവരെ നിങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുകയും, ക്ഷമയും അവഗണനയും അവലംബിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുക. നിങ്ങളുടെ പ്രധാന കടമകളായ നമസ്കാരവും സകാത്തും മറ്റുള്ള പാലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. എന്നുവേണ്ട, നൽകയും പുണ്യവുമായിട്ടുള്ളതെന്തും ചെയ്ത് സമ്പാദിക്കുവാനും നോക്കുക. മരണത്തിന് മുമ്പ് നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു നൽകയും അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു വന്നിട്ടു പ്രതിഫലം ലഭിക്കാതെ ഒന്നും പാഴായിപ്പോകുന്നതല്ല. അവന്റെ അറിവിലും കണക്കിലും ഉൾപ്പെടാതെ ഒന്നും വീട്ടുപോകുന്നു തുച്ഛ. എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളും അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് നൽകുകയാണ്.

111. അവർ [വേദക്കാർ] പറയുകയാണ്: 'ജൂതന്മാരോ, നസ്രാണി [ക്രിസ്ത്യാനി]കളോ ആയവരല്ലാതെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ (മറന്നും) പ്രവേശിക്കുന്നതേയല്ല.' അവരുടെ വ്യാമോഹങ്ങളെത്ര. (നബിയേ) പറയുക: 'നിങ്ങളുടെ തെളിവുകൊണ്ടുവരുവിൻ, നിങ്ങൾ സത്യവാന്മാരാണെങ്കിൽ!'

III- وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ

112. അങ്ങനെയല്ല, ആരൊരുവൻ, താൻ സൂക്ഷതം ചെയ്യുന്നവനായുംകൊണ്ട് തന്റെ മുഖം അല്ലാഹുവിന് കീഴ് പെടുത്തിയോ [പൂർണ്ണമായി കീഴൊതുങ്ങിയോ] അവന് തന്റെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ തന്റെ പ്രതിഫലം ഉണ്ട്; അവരുടെ മേൽ യാതൊരു ഭയവുമില്ല; അവർ വ്യസനിക്കുന്നതുമല്ല

III- بَلَىٰ مَن أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِندَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

111. 156, അവർ പറയുകയാണ് 157 പ്രവേശിക്കുന്നതേയല്ല 158 സ്വർഗ്ഗത്തിൽ 159 ആയവരെഴികെ 160 യഹൂദികൾ 161 അല്ലെങ്കിൽ നസ്രാണികൾ 162 അതു 163 അവരുടെ മോഹങ്ങളാണ് 164 പറയുക 165 കൊണ്ടുവരിൻ 166 നിങ്ങളുടെ തെളിവ് 167 നിങ്ങളാണെങ്കിൽ 168 സത്യവാന്മാർ 112. 169 അങ്ങനെയല്ല, ഇല്ലാതെ (ഉണ്ട്) 170 ആർ കീഴൊതുങ്ങിയോ 171 തന്റെ മുഖം 172 അല്ലാഹുവിന് 173 അവൻ (ആയിക്കൊണ്ട്) 174 സൂക്ഷതം ചെയ്യുന്നവൻ 175 എന്നാലവനുണ്ട് 176 അവന്റെ പ്രതിഫലം 177 തന്റെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ 178 ഒരു ഭയവുമില്ല 179 അവരുടെ മേൽ 180 അവരില്ലതാനും 181 വ്യസനിക്കും.

വേദക്കാർ സ്വയം വഞ്ചിതരായി വഴിപിഴവിലായ ചില വാദങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ അവകാശികൾ തങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നുള്ള അവരുടെ വാദം. ഈ വാദത്തിൽ യഹൂദികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും യോജിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ആ അവകാശം വക വെക്കുവാൻ യഹൂദികളോ, യഹൂദികൾക്കു വക വെക്കുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളോ തയ്യാറില്ല താനും. അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്ന് ഇത് വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. അവരുടെ വെറും ഒരു വ്യാമോഹമെന്നല്ലാതെ, തെളിവുവരിന്റെയും ന്യായത്തിന്റെയും കണികപോലും അതിലില്ലെന്നു അല്ലാഹു മറുപറ്റിയും തിരിച്ചും പറയുന്നു. വല്ല തെളിവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു സമർപ്പിക്കുവാൻ അവരെ വെല്ലുവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടൊപ്പം വിഷയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ നില ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സൂക്ഷതം ഞങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകൾക്കു തികച്ചും കീഴടങ്ങുന്നവരാരോ അവർക്കാണ് രക്ഷയും

ആവശ്യമെന്നും, ഈസാ (അ) ന്റെ വാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനവും താരാത്തിന്റെ ആരാധനയായ യഹൂദികൾക്കു നീന്താം. മുൻപ്രവചകൻമാരെ നിഷേധിക്കുവാനല്ല—ബലപ്പെടുത്തുവാനാണ്—താൻ വന്നിരിക്കുന്നപേരാണ് ഈസാ (അ) പറഞ്ഞത് ഇബ്രീലിന്റെ ആരാധനയായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും അറിയും. ഇതെന്നും വകവെക്കേണ്ടതാണ് ഓരോ കൂട്ടവും പരസ്പരം മറ്റൊരുവരുടെ അടിസ്ഥാനത്തെത്തന്നെ നിഷേധിക്കുന്നതാണ്. എന്നിരിക്കെ, വേദഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ജനങ്ങളും ഇതുപോലെ വാദിക്കുന്നതിൽ അർജ്ജുനമില്ലല്ലോ. ഏതായാലും, ഖിയാമത്തുനാളിൽ അല്ലാഹു എല്ലാ വിഭാഗക്കാരെയും വിചാരണചെയ്തു തീരുമാനമെടുക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ അറിയും, സത്യത്തിന്റെ കക്ഷി ഏതാണ്, ആദ്യം വാഗ്ദാനം ശരി എന്നാക്കെ.

الذين لا يعلمون (അറിയാത്തവർ) എന്നു പറഞ്ഞത് അറബി മുശ്ശിക്കുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നാണ് അധിക വ്യാഖ്യാനക്കളും പറയുന്നത്. താരാത്തിന് മുമ്പുള്ളവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല, വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവരെല്ലാം അതിൽ ഉൾപ്പെടുകയാണ് ഇബ്നുജരീർ (റ) ശരിവെച്ച അഭിപ്രായം. ഇതാണ് കൂടുതൽ നന്നായി തോന്നുന്നതും, മുൻകാലത്തും, പിൽക്കാലത്തുമുള്ള പല സമുദായക്കാരിലും, മതക്കാരിലും കാണപ്പെടുന്ന ഒരു വാദം തന്നെയാണ് മറ്റുള്ളവരെല്ലാം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തവരാണ്, തങ്ങൾ മാത്രമാണ് അടിസ്ഥാനമുള്ളവർ എന്ന വാദം. ഇന്ത്യയിലെ പല ജാതിക്കാരിലും ഈ വിശ്വാസം കാണാവുന്നതാണ്. ഈ വചനത്തിലെ അവസാനത്തെ താക്കീത് ഏല്പാവാർക്കും ബാധകം തന്നെ. അതെ, ഖിയാമത്തുനാളിൽ എല്ലാവരുടെ കാര്യത്തിലും അല്ലാഹു വിധി നടത്തുന്നതാണ്.

114. അല്ലാഹുവിന്റെ പള്ളികളെ - അവയിൽവെച്ച് അവന്റെ നാമം സ്തബീകപ്പെടുന്നതിനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും, അവയുടെ ശൂന്യതയിൽ (അഥവാ അവയെ പാടാക്കുന്നതിൽ) പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തവനേക്കാൾ അധികം അക്രമി ആരാണുള്ളത്? ! (അങ്ങിനെയുള്ള) അക്കൂട്ടർ, ഭയപ്പെട്ടവരായിക്കൊണ്ടല്ലാതെ അവർക്ക് അതിൽ പ്രവേശിക്കാവതല്ല.

ഇഹലോകത്ത് അവർക്ക് അപമാനമുണ്ടായിരിക്കും; പരലോകത്ത് അവർക്ക് വമ്പിച്ച ശിക്ഷയുണ്ട്.

114- وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِبِينَ ۖ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝

114. ആരുണ്ട് അധികം അക്രമി ഒരുവനെക്കാൾ അവൻ തടസ്സപ്പെടുത്തി ചിദാ അല്ലാഹുവിന്റെ പള്ളികളെ സ്തബീകപ്പെടുന്നതിനെ അവയിൽവെച്ച് അവന്റെ പേർ അവൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു അവയുടെ ശൂന്യതയിൽ, നാശത്തിൽ അക്കൂട്ടർ അവർക്ക് ആകാവതല്ല (പാടില്ല) അവയിൽ പ്രവേശിക്കൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഭയപ്പെട്ടവരായിട്ടല്ലാതെ അവർക്കുണ്ട് ഇഹത്തിൽ അപമാനം പര അവർക്കുണ്ട് (താനും) പരത്തിൽ പാടി ശിക്ഷ വമ്പിച്ച

114 (മസ്ജിദ്)ന്റെ ബഹുവചനമാണ് مَسْجِدًا, സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ള സമൂഹം എന്ന വാക്കിൽനിന്നും. അല്ലാഹുവിനെമാത്രം ആരാധിക്കുവാൻവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട പള്ളി (മസ്ജിദ്)കൾക്കുള്ള പേരാണ്. അതിൽ വെച്ച് അവന്റെ നാമം സ്തബീകപ്പെടുക-അല്ലെങ്കിൽ കീർത്തിക്കപ്പെടുക-എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. നമസ്കാരം പ്രാർത്ഥന മുതലായ ആരാധനാകർമ്മങ്ങളാകുന്നു. مَسْجِدًا (ഖറാബ്) എന്ന വാക്കിന് 'ശൂന്യത, പാഴാകുക, നാശം' എന്നൊക്കെയാണർത്ഥം. ഒരുവിട്ടിൽ ആരും പാർപ്പില്ലാതെയോ, ഉപയോഗിക്കുവാൻ കൊള്ളാതെയോ വന്നാലും, അതുപോലിച്ചോ മറ്റോ അതിന് കേടുപാടുവന്നാലും ആ വീട്ടിനെപ്പറ്റി مَسْجِدًا (ഖറാബായ വീട്) എന്നു പറയും.

അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവാനും, അവന്റെ നാമം സ്തബീകപ്പെടുവാനും, കീർത്തിക്കപ്പെടുവാനുംവേണ്ടി സ്തബീകപ്പെടുന്ന പള്ളികളിൽവെച്ച് അത് നടത്തപ്പെടുന്നതിന് തടസ്സമുണ്ടാക്കുകയും, അതിനനുവദിക്കാതെ അതിനെ ശൂന്യമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അക്രമങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ അക്രമമാണെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്ന അക്രമകാരികൾക്ക് പള്ളികളിൽ നിർമ്മയം പ്രവേശിക്കുവാൻ അവകാശമില്ലെന്നും ഈ വചന

തീർ അറിയിക്കുന്നു. ഇഹത്തിൽ സർവ്വം അപമാനവും, പാത്തിൽ വമ്പിച്ച ശിക്ഷയും അന്ത്യവിരോധിത്വം ഉണ്ടായതിനാലും ചെയ്യുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക പള്ളിയെങ്കിലും പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതല്ല ഈ വചനം. കൂന്നവർക്ക് പള്ളികൾ പരിപാലിക്കുവാനും, സംരക്ഷിക്കുവാനും അവകാശമില്ലെന്നും, അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യ ചെയ്യുന്നവർക്ക് മാത്രമേ അതിനവകാശമുള്ളൂവെന്നും സൂ: താബ 17, 18 വചനങ്ങളിലും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ വിവരം അധികാരപ്പെടുത്താം.

പള്ളിക്കളപ്പുറി മൊത്തത്തിലാണ് ആയത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതെങ്കിലും അതിന്റെ വാചകശൈലി നോക്കുമ്പോൾ പള്ളിയെ മുട്ടക്കുറിയെന്ന് അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സംഭവം നടന്നിട്ടുണ്ടെന്ന ഒരു സൂചന അതിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഈ സംഭവം എന്താണെന്നുള്ളതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണാം. നബി (സ) യും, സഹാബികളും ഉറകർമ്മത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് മദ്നൈയിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ടു മക്കാ ഹരമിനടുത്ത് ഹുദൈബിയ്ക്കുവേണ്ടിയെത്തിയപ്പോൾ ഡുറൈശികൾ അവരെ തടഞ്ഞതും, അവസാനം പ്രസിയമായ ഹുദൈബിയ്ക്കുവേണ്ടി നടന്നതും, തൽക്കാലം മടങ്ങി അടുത്തുകൊല്ലം ഉറകർമ്മം നടത്തപ്പെടുകയുണ്ടായതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇഹത്തിൽവെച്ച് ആ അക്രമികൾക്ക് അനുകൂലപ്പെട്ട രഹസമാനവും പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈ സംഭവമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ളതെന്നാണ് ചിലർ പറയുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുമ്പ് അവർക്ക് യഹൂദികളോടുള്ള വൈരാഗ്യംനിമിത്തം ബൈത്തൽ മുഖദസിൽ അക്രമം നടത്തുകയും, യഹൂദികളെ തടയുകയും ചെയ്തുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളതിനാലാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നും മറ്റും വേറെയും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഒരോ അഭിപ്രായത്തെയും ചില വിമർശനങ്ങളും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതേ സമയത്ത് നടന്നുകഴിഞ്ഞ ഒരു സംഭവത്തെപ്പറ്റി അതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നും, അവിയിൽ ഉണ്ടായെന്ന ചില സംഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സൂചനയാണിതിലുള്ളതെന്നും ചിലർക്കഭിപ്രായമുണ്ട്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) ഏതാവിടുന്നതും ആയത്തിലെ ആശയവും അർത്ഥവും വ്യക്തം തന്നെ.

ചില അഭിപ്രായഭിന്നിപ്പുകളുടെ പേരിൽ, ഒരു പ്രദേശത്തുള്ള മുസ്‌ലിംകളിൽ ജൂരിപക്ഷവും സാധാരണക്കാരിയായും ഉള്ള കക്ഷി പരസ്പരം വിരുദ്ധതയെ പള്ളികളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുകയോ, അതിന് തടസ്സമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ചില സംഭവങ്ങൾ ഇക്കാലത്ത് സമുദായമുഖ്യന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാരങ്ങളെയും ഏതിർക്കുന്ന വിചാരങ്ങൾക്കാണ്—അവരായിരിക്കുമല്ലാ മിക്കപ്പോഴും ന്യൂനപക്ഷം—ഈ അക്രമം അധികവും നേതൃത്വപ്പെടാറുള്ളത്. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ഈ വചനപ്രകാരം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

115. അല്ലാഹുവിന്റെതാണ് ഉദയസ്ഥാനവും, അസ്തമനസ്ഥാനവും. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ ഏറികേൾക്കുന്നതിരിഞ്ഞാലും അവിടെ അല്ലാഹുവിന്റെ മുഖം ഉണ്ടായിരിക്കും. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു വിശാലനാണ്, സർവ്വജ്ഞനാണ്.

۱۱۵- وَلِلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ
فَإِنَّمَا تُؤَلُّوْا فَنَدَّ وَجْهُ اللّٰهِ
إِنَّ اللّٰهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ○

115. **ഉ** അല്ലാഹുവിനാണ് **الشرق** ഉദയസ്ഥാനം **والغرب** അസ്തമന സ്ഥാനവും **الجن** അതിനാൽ ഏവിക്കെ **النار** നിങ്ങൾ തിരിയുന്ന (തായാലും) **من** അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരിക്കും **والله** അല്ലാഹുവിന്റെ മുഖം **والله** നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു **ساح** വിശാലനാകുന്നു **عليه** സർവ്വജ്ഞൻ

ഉയോസ്തമന സ്ഥാനം അഥവാ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ളതും—അല്ലാഹുവിനാകുന്നു. അതെ, എല്ലാ ജാഗവും അല്ലാഹുവിന്റെ ഉപയോഗം. അവന്റെ അറിവിലും നിയന്ത്രണത്തിലുമാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ജാഗവുമായോ പ്രദേശവുമായോ അവൻ പ്രത്യേകം അടുപ്പവും ബന്ധവുമില്ല. അതിനാൽ, അവനു ചെയ്യുന്ന ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളിലും പ്രാർത്ഥനകളിലും ഇന്നുജാഗത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടായെങ്കിലേ അവന്റെ ആഭിമുഖ്യവും ശ്രദ്ധയും അതിലുണ്ടാകുകയുള്ളൂവെന്നല്ല. അവൻ ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തോ ജാഗത്തോ പരിമിതമായുള്ളവനല്ല. വിശാലനും സർവ്വജ്ഞനുമായാണ് ഉൾപ്പെട്ടും എന്ന് സാരം.

ഒരു പ്രത്യേകരംഗം ഖിബ്ലയായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത് അല്ലാഹു ആ ഭാഗത്തായത് കൊണ്ടോ, ആ ഭാഗത്തായത് അവൻ പ്രത്യേക സ്വത്വമുള്ളതുകൊണ്ടോ അല്ല. സമുദായത്തിന്റെ ഏകീകരണം, സാക്ഷ്യം തുടങ്ങിയ പല പക്വതകളും ഉന്നമിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കാൻ. നബി (സ) മക്കയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഖിബ്ലയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. മദീനയിൽ വന്നശേഷം യഹൂദികളുടെ ഖിബ്ലയായിരുന്ന ഹൈത്തൽ മുഖത്ത് തിരിയുകയും ഖിബ്ലയായി സ്വീകരിച്ചുവന്നു. പതിനാറാം പതിനേഴാം മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷം അത് വലിയൊരു കാര്യം വീണ്ടും കൗബയിലേക്ക് തന്നെ തിരിഞ്ഞുകൊള്ളുവാൻ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് യഹൂദികൾ പലതും പറഞ്ഞു പാത്തുകയും, മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അവർ അതൊന്നും ഉപയോഗിച്ചു. ഹൈത്തൽ മുഖത്ത് നിന്നു ഖിബ്ലയായി തിരിഞ്ഞപ്പോൾ അറബികളിലും ഹിന്ദുവിരുദ്ധരായിരുന്നു. ഇതിനേക്കാൾ ഒരു മറുപടിയായിക്കൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ വചനം.

بِأَمْرِ اللَّهِ (നിങ്ങളെപ്പോലെ തിരിഞ്ഞാലും അവന്റെ അല്ലാഹുവിന്റെ മുഖമുണ്ട്) എന്ന പദത്തെ തിരിച്ചറിയുക. നിങ്ങളെ തിരിയുന്ന ഭാഗത്തായിരിക്കും അവന്റെ മുഖം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നോ, അവൻ എല്ലാ ഇടങ്ങളിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സർവ്വവ്യാപിയെന്നെന്നോ അല്ല. ഈ സങ്കല്പം അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടിക്കുകയോ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും, സൃഷ്ടിക്കുക എന്നൊക്കുന്ന മാനദണ്ഡം വെച്ച് അവനെ കണക്കാക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. (അവനെപ്പോലെ ഒരു വസ്തുവും ഇല്ല. അവനെത്രെ എല്ലാം കേട്ടും കണ്ടും അറിയുന്നവൻ) അവനില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലവും ഖിബ്ലയായിരിക്കുകയില്ല (بَلْ لَّيْسَ بِأَمْرِ اللَّهِ) എന്ന ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇബ്നു കഥീർ (റ) പറയുകയാണ്: 'അല്ലാഹുവിന്റെ അറിയ' എല്ലാ ഇടത്തും ഉണ്ടെന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ ശരിയാണ്. അവന്റെ അറിയ അഖിലത്തെയും വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. എന്നി, അല്ലാഹുവിന്റെ സത്ത അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിലാണെങ്കിൽ അത് ശരിയല്ല. أَفِي كُلِّ مَكَانٍ (അല്ലാഹു അതിൽ നിന്നെല്ലാം വളരെ ഉന്നതനാകുന്നു.) 'വാസ്തവത്തിൽ, ആ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവർക്ക് അതിന്റെ തൊട്ടുവാചകം തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതിയാകും. അതെ, അല്ലാഹു വിശാലനും സർവ്വജ്ഞാനനാകുന്നു. (بَلْ لَّيْسَ بِأَمْرِ اللَّهِ) എന്ന അവസാന വാക്യം.

'അല്ലാഹുവിന്റെ മുഖം (أَمْرُهُ)' , 'അല്ലാഹുവിന്റെ കൈ (أَمْرُهُ)' എന്നൊക്കെ ഖുർആനിലോ ഹദീസിലോ പ്രയോഗിച്ചു കാണുമ്പോൾ, അതിനൊന്നും സ്വന്തം വകയായി വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകാതെ, 'വാക്കിന്റെ അർത്ഥം നമുക്കറിയാം—അതിന്റെ യഥാർത്ഥം എന്താണെന്ന് നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ' എന്ന പറയലാണ് മുൻഗാമി (أَمْرُهُ) കളയ്ക്കുന്നതിന്റെ പരിഹാസം. അവരതിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, യഥാർത്ഥം അല്ലാഹുവിനറിയാമെന്നുവെച്ച് വിട്ടേക്കുകയും ചെയ്യും. പിൻഗാമി (أَمْرُهُ) കളിൽ പലരും സന്ദർഭത്തിനൊത്ത അവക്ക് ചില വ്യാഖ്യാനം നൽകുകയാണ് പതിവ്. രണ്ട് കൂട്ടരുടെയും ലക്ഷ്യം അല്ലാഹുവിന് സൃഷ്ടിക്കുകയോ വല്ല വിധത്തിലും സാക്ഷ്യം തോന്നിക്കുന്ന അർത്ഥം ആ വാക്കുകൾക്ക് കൽപ്പിക്കാതിരിക്കുക എന്നുള്ളതത്രെ. കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായിട്ട് മുൻഗാമി കളുടെതാണെന്നും, ബാഹ്യാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത സാക്ഷ്യം തോന്നിക്കുന്ന ഇത്തരം വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഖുർആൻ വചനങ്ങളുടെയും നബി വചനങ്ങളുടെയും ശൈലിയും സന്ദർഭവും പരിശോധിച്ചാൽ തന്നെ—ഒരു പക്ഷേ വാക്കുപരിധിയിൽ നിർവ്വചിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടാകുമെങ്കിൽപോലും—അവയുടെ സാരം ഇന്നതാണെന്ന് ഏതെങ്കിലും ഓരോരുത്തർക്കും അവരുടെ സ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതായിരിക്കും. وَمِنْ أَفْعَالِهِ

116. അവർ പറയുന്നു: 'അല്ലാഹു സത്താണെന്ന് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്ന! (ഹാ!) അവൻ മഹാ പരിശുദ്ധൻ! (അങ്ങനെയല്ല!) പക്ഷേ, അവനെത്രെ ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിയിലുമുള്ളത് (ക്കൊയ്യും). എല്ലാവരും അവന് കീഴൊത്തുണ്ടാവണം.

117- وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۚ سُبْحَنَهُ ۚ بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ كُلُّ لَّهُ قٰنُوْنٌ ۝

116. 116. അവർ പറയുന്നു ۞ സ്വീകരിച്ചു ۞ അല്ലാഹു ۞ സത്താണെന്ന് അവൻ പരിശുദ്ധൻ ۞ പക്ഷേ, എന്നാൽ ۞ അവനാണ് ۞ ആകാശങ്ങളിലുള്ളത് ۞ ഭൂമിയിലും ۞ എല്ലാം അവന് കീഴ്പ്പെട്ടവരാണ്.

കളും കൺ സംശയം തീർക്കുകയോ, സത്യം ഗ്രഹിക്കുകയോ അല്ല അവരുടെയെന്നും ഉദ്ദേശ്യം. അതിനുവേണ്ടിയൊന്നെ ആവശ്യമില്ല.

അവർ ദുഷ്ടാന്തം ആവശ്യപ്പെട്ടതിനുള്ള മറുപടിയേ ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അല്ലാഹു അവരോട് സംസാരിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതിന് മറുപടിയായി ഒന്നും അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യാതൊരു മറുപടിയും അർഹിക്കാത്തവിധം ദുരുപദിഷ്ടവും ധിക്കാരപരവുമായ ഒരാവശ്യമായതുകൊണ്ട് അല്ലാഹു അതിനെ അവഗണിച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഇതേമാതിരിയുള്ള അവരുടെ വേറെ ചില ആവശ്യങ്ങളെ ഉദ്യോഗിച്ചുകൊണ്ട് സൂറത്തുൽ ഫുർഖാനിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: **وَعَاذُوا كِبْرًا** (സാരം: നാമുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനെ പ്രതീക്ഷിക്കാത്തവർ പറയുന്നു: നമ്മുടെമേൽ മലക്കേൾ ഇറക്കപ്പെടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ നബിനെ നാം കാണുകയോ ചെയ്തുകൂടെ? എന്ന്). തീർച്ചയായും അവർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഗർവ്വം നടിക്കുകയും, വലിയ ധിക്കാരം ധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്! (ഫുർഖാൻ: 21)

119. നിശ്ചയമായും, നിന്നെ നാം സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുവാനും, താക്കീത് നൽകുന്നവനുമായിക്കൊണ്ട് യഥാർത്ഥവുമായി അയച്ചിരിക്കുകയാണ്.

١١٩- إِنْ أَرْسَلْنَاكَ بِبَشِيرٍ أَوْ نَذِيرٍ

കത്തിജ്ജലിക്കുന്ന നരകത്തിന്റെ ആഘോഷരേപ്പറി നിന്നോട് ചോദിക്കപ്പെടുകയില്ല.

وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ

119. നിശ്ചയമായും നാം നിന്നെ അയച്ചു യഥാർത്ഥവുമായി സന്തോഷമറിയിക്കുന്നവനായി **بَشِيرٍ** താക്കീത്കാരനായും **نَذِيرٍ** നീ ചോദിക്കപ്പെടുകയുമില്ല **أَبَاحٍ** ആഘോഷരേപ്പറി **الْجَحِيمِ** കത്തിജ്ജലിക്കുന്നതിന്റെ (നരകത്തിന്റെ)

പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തിന്റെ രണ്ട് വശങ്ങളാണ് സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കലും, യേവാർത്ത അറിയിക്കലും, അതായത്, സത്യവും നേർമാർഗ്ഗവും വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിനാൽ ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന നേട്ടങ്ങളെയും പുണ്യഫലങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള സുവിശേഷ വാർത്തകൾ അറിയിച്ചുകൊടുക്കലും, അസത്യവും ദുർമാർഗ്ഗവും വിവരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട് അതിനാൽ നേരിടുവാനിരിക്കുന്ന ഭവിയ്ക്കത്തുകളെയും ശിക്ഷകളെയും കുറിച്ചു മുന്നറിയിപ്പും താക്കീതും നൽകലും. ഇതാണ് പ്രവാചകന്മാരുടെ ചുമതല. അതോടെ അവരുടെ കർത്തവ്യം നിറവേറുന്നു. സത്യം സ്വീകരിക്കുന്നതും, അസത്യം നിരാകരിക്കുന്നതും ഒരോ വ്യക്തിയുടെയും കടമയാകുന്നു. നബിമാർക്കതിൽ ബാധ്യതയില്ല. എന്തുകൊണ്ട് ഇന്നിന്നവൻ വിശ്വസിച്ചില്ല, അല്ലെങ്കിൽ സന്മാർഗ്ഗിയായില്ല എന്ന് ബീമാർക്കതിൽ ബാധ്യതയില്ല. എന്തുകൊണ്ട് ഇന്നിന്നവൻ **عَلَيْكَ الْبَلَاءُ عِلًّا الْحَابِ - ١٨٠** പ്രബോധനം മാത്രമാണ് നിന്റെ ബാധ്യത, വിചാരണ നമ്മുടെ ബാധ്യതയാണ് എന്ന് സാരം.

120. യഹൂദികളാകട്ടെ, നസ്രാണി [ക്രിസ്താനി]കളാകട്ടെ, അവരുടെ (നടപടി) മാർഗ്ഗത്തെ നീ പിൻ പറക്കുന്നതും നിന്നെക്കുറിച്ച് തൃപ്തിപ്പെടുകയുമില്ലതന്നെ. പറയുക:

١٢٠- وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ

‘നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗം ദർശനമെത്ര മാർഗ്ഗംദർശനം.’ നീ (എങ്ങാനും) അറിവിൽനിന്നും നിനക്ക് വന്ന് കിട്ടിയതിന് ശേഷം, അവരുടെ ഇച്ഛകളെ പിൻപററിയെങ്കിൽ, നിനക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് യാതൊരു രക്ഷകനുമില്ല; യാതൊരു സഹായകനുമില്ല.

إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ
وَلَيْنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ
مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

١٢٠

121. യാതൊരു കൂട്ടർ, അവർക്ക് നാം വേദഗ്രന്ഥം നൽകി അവരത്ത് പാരായണമുൾപ്രകാരം പാരായണം ചെയ്തു വരുന്നുവോ, അക്കൂട്ടർ അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതാണ്. ആർ അതിൽ അവിശ്വസിക്കുന്നുവോ, അക്കൂട്ടർതന്നെയാണ് നഷ്ടക്കാരർ.

١٢١- الَّذِينَ اتَّيْنَهُمُ الرِّكَابَ يَتْلُونَهُ حَتَّى
تَلَائِيَتْهُ أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۚ وَمَنْ
يَكْفُرْ بِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ۝

120. **120. തൃപ്തിപ്പെടുകയല്ല തന്നെ ക്കു നിന്നെക്കുറിച്ച്** ولا العارى يهوى به **യഹൂദികൾ** **ക്രിസ്ത്യാനികളും ഇല്ല** حتى نرى **നീ പിൻപററുവോളം** **എല്ലാ അവരുടെ മാർഗ്ഗത്തെയും** **നടപടിക്രമത്തെയും** **മതത്തെയും** **പറയുക** ان الله **നിശ്ചയമായും** **അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗം** هو الهدى **അതല്ല മാർഗ്ഗദർശനം** **നീ പിൻപററിയെങ്കിൽ** **അവരുടെ ഇച്ഛകളെ** **യഥാതോന്നിനുശേഷം** **നിനക്കു വന്നിരിക്കുന്നു** **അറിവിൽനിന്നും** **നിനക്കില്ല** **അല്ലാഹുവിൽനിന്ന്** **ഒരു ബന്ധുവും (രക്ഷകനും)** **രക്ഷാധികാരിയും** **ഒരു സഹായകനുമില്ല** 121. **യഥാതോന്നുകൂട്ടർ** **അവർക്ക് നാം നൽകിയിരിക്കുന്നു** **(വേദ)ഗ്രന്ഥം** **അതവർ പാരായണം ചെയ്യുന്ന നിലയിൽ** **അതിനെ കരുതുന്ന (പാരായണം ചെയ്യുന്ന) മറ്റുപ്രകാരം** **അവർക്കു** **അതിൽ വിശ്വസിക്കും** **ആരെങ്കിലും** **വല്ലവരും** **അതിൽ അവിശ്വസിക്കുന്ന(തായാൽ)** **എന്നാൽ അവർക്കു** **അവർ(തന്നെ)** **നഷ്ടക്കാരെ**

യഹൂദികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും വേദക്കാരായിരുന്നിട്ടും നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിക്കാത്തത് അവിടുത്തെ സത്യത്വത്തിൽ അവർക്ക് സംശയമുള്ളതുകൊണ്ടല്ല. തെളിവ് പോരാത്തതുകൊണ്ടുമാണ്. അവർ സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന നപേടി മാർഗ്ഗങ്ങൾ നബി (സ) സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള ഏക കാരണം കൊണ്ടാണ്. നബി (സ) അവയെ പിൽ പറയാത്ത കാലത്തോളം അവർ നബി (സ)യെക്കുറിച്ച് തൃപ്തിപ്പെട്ടുവാനും പോകുന്നില്ല. അതിനാൽ അവർ വിശ്വസിക്കാത്തതിൽ പരിവേദം വ്യസനമോ വേണ്ടതില്ല എന്ന് അല്ലാഹു നബി (സ)യെ സമാധാനിപ്പിക്കുന്നു. ഖത്താദ (റ) പൂർണ്ണമായിട്ടുപോലെ, സത്യത്തിനും തെളിവിനും വില കൽപിക്കാത്ത ദുർമാർഗ്ഗികളായി വാഗ്വാദം നടക്കുമ്പോൾ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് അവർക്കെതിരെ സമർപ്പിക്കാവാനുള്ള മരണിത ന്യായം അല്ലാഹു നബി (സ)ക്ക് പരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതത്രെ, 'അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കാണ് മാർഗ്ഗദർശനം (دليل) എന്ന വാക്യത്തിൽ കാണുന്നത്. അതായത്, ഗാഢമായ മാർഗ്ഗം ഏതാണെന്ന് കാണിച്ചു തരുന്നത് അല്ലാഹുവാണ്. അവന്റെ മാർഗ്ഗദർശനമാണ് ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുവിട്ട് മറ്റൊരു മാർഗ്ഗദർശനം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞാൻ ആളല്ല. എന്തെങ്കിലും അങ്ങിനെയാരു പ്രതിഷേധ നിന്ദയെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണ്ടാ എന്ന് സാരം.

വേദകാര്യമെന്നല്ല, ആരുടെയും തന്നെ ഇച്ഛാശക്തിയാൽ, തന്നിഷ്ടത്തിനോ നബി (സ) വഴങ്ങുകയില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. എന്നിരിക്കെ, അവരുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെപ്പോലും നീ പിൻപററിയപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു യാതൊരു രക്ഷയെന്നോ, സഹായകനോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല (ولن أبت أرواءم الخ) എന്നിങ്ങനെ കഠിനസ്വരത്തിലുള്ള ഒരു താക്കീതിന്റെ ആവശ്യമെന്നാണെന്നു വല്ലവർക്കും സംശയം തോന്നിയേക്കാം. നബി നിങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തി വഴിപ്പെടുമെന്നുള്ള വ്യാഖ്യാനം നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടാ എന്ന വേദശാസ്ത്ര നിരസനപ്രസ്താവം, അറിഞ്ഞാൽ അറിയാതെയോ ആരെങ്കിലും അവരുടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടുപോകുന്നത് ഗൗരവപൂർവ്വം സൂക്ഷിക്കണമെന്നു സത്യവിശ്വാസികൾക്കുള്ള താക്കീതാണ് അതിന്റെ താൽപര്യം.

121-ാം വചനത്തിനു രണ്ടുകൂറ പ്രകാരത്തിൽ വ്യവസ്ഥണം നൽകപ്പെടാവുന്നതാണ്. (1) ഒരു വേദഗ്രന്ഥം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആ ഗ്രന്ഥം മുദ്രപ്രകാരം പാരായണം ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അവരതിൽ ശരിയ്ക്കും വിശ്വാസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഈ വ്യവസ്ഥണം പ്രകാരം തന്നെത്തന്നെ പൂർത്തയും അടക്കം എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും, അതിന്റെ അനൗയായികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (2) വേദങ്ങൾ അവരുടെ ഗ്രന്ഥം വേണ്ടതുപോലെ പാരായണം ചെയ്യുന്നപക്ഷം അവർ ഇതിലും-പൂർത്തനിലും-വിശ്വാസിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. കാരണം, നബി (സ)യെക്കുറിച്ചുള്ള പല പ്രവചനങ്ങളും ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവ. (3) പൂർത്തനാകുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ശരിയ്ക്കും പാരായണം ചെയ്യുന്നവർ നബി (സ)യിലും പൂർത്തനിലും അപരമലമായി വിശ്വാസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. പാരായണം അതിന്റെ മുദ്രപ്രകാരമല്ല

തിരിക്കുന്നപക്ഷം, വിശ്വാസം നൽകാതെക്കിരിക്കുകയും ചെയ്യും. بَدَّلُوا (ഗ്രന്ഥം) കൊണ്ടും 4 (അതിൽ) എന്നതി
ലെ സർവ്വനാമം കൊണ്ടുമുള്ള വിവക്ഷ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലുള്ള വ്യത്യസ്ത സാധ്യതകളാണ് ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക്
കാരണം. തത്വത്തിൽ മൂന്നും എതിരല്ലതാനും. എങ്കിലും രണ്ടാമത്തെ വ്യാഖ്യാനത്തിനാണ് മുൻതൂക്കം കാണുന്നത്.

വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പാരായണം മൂറപ്രകാരമായിരിക്കുക എന്ന പദത്തെ വളരെ ശ്രദ്ധാർഹമാക്കുന്നു. ഖുർ
നുറാന്റെയുമായി മുസ്ലിം സമുദായത്തെ ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, കർലംചെല്ലുംതോറും അവരിൽ വർദ്ധി
തല്ല; അത് അതിന്റെ മൂറപ്രകാരമല്ലാത്തത് മാത്രമാണ്. ഒന്നാമതായി അർത്ഥവും ആശയവും മനസ്സിലാക്കണം.
സകല നൽകലുകളുടെ ഏക നിദാനവുമാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടിയും ആയിരിക്കണം. അതിന്റെ വിധി
വിലകളും, ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങളും അപ്പടി സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള പൂർണ്ണസന്നദ്ധതയും, മനസ്സുറപ്പും ഉണ്ടായി
രിക്കണം. അതിന്റെ നേർക്കുനേരെയുള്ള ആശയങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ സ്വന്തം താൽപര്യങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളുമെല്ലാം
ബലികഴിക്കുവാനുള്ള കരുറ്റുറപ്പും വേണം. അല്ലാഹുവിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചും ആവേശം വെച്ചും
കൊണ്ടും, അവന്റെ താക്കീതുകളെ സൂക്ഷിച്ചും യെന്നം കൊണ്ടുമായിരിക്കണം, ഉററാലോചനയോടും യേകേതി
യോടുംകൂടിയുമായിരിക്കണം ഖുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നത്. رَأَى الْمَرْفُوعِ

വിഭാഗം-15

122. ഹേ,ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക്
ചെയ്തത് തന്നിട്ടുള്ള എന്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾ ഓർമ്മവിൻ.
ഞാൻ നിങ്ങളെ (മററുള്ള) ലോകരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയതും
(ഓർക്കുവിൻ).

122-يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي
أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ
وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

123. ഒരു (വമ്പിച്ച) ദിവസത്തെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ:
(അന്ന്) ഒരു ദേഹവും ഒരു ദേഹ
ത്തിനും (അഥവാ ഒരാരം ഒരാരക്കും) ഒട്ടും ഉപകരിക്കുന്നതല്ല;
അതിൽ (അഥവാ ഒരാളിൽ) നിന്നും ഒരു പ്രായശ്ചിത്തവും
സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല; അതിന് (അഥവാ ഒരാരക്കും)
ഒരു ശുപാർശയും പ്രയോജനം ചെയ്കയുമില്ല. അവർ
സഹായിക്കപ്പെടുകയുമില്ല. (അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ദിവസം).

123-وَاتَّقُوا يَوْمًا
لَّا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا
وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ
وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ

122. يا بني إسرائيل اذكروا نعمة الله عليكم التي أنعم الله عليكم إذ جعلكم خلائف في الأرض من بعد آل عاد. 123. واتقوا يومًا لا تجزي نفس عن نفس شيئا ولا يقبل منها عدل ولا تنفعها شفاعة ولا هم ينصرون. 122. ഹേ, ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളേ! ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തത് തന്നിട്ടുള്ള എന്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾ ഓർമ്മവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളെ (മററുള്ള) ലോകരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയതും (ഓർക്കുവിൻ). 123. ഒരു ദിവസം സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ: (അന്ന്) ഒരു ദേഹവും ഒരു ദേഹത്തിനും (അഥവാ ഒരാരം ഒരാരക്കും) ഒട്ടും ഉപകരിക്കുന്നതല്ല; അതിൽ (അഥവാ ഒരാളിൽ) നിന്നും ഒരു പ്രായശ്ചിത്തവും സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല; അതിന് (അഥവാ ഒരാരക്കും) ഒരു ശുപാർശയും പ്രയോജനം ചെയ്കയുമില്ല. അവർ സഹായിക്കപ്പെടുകയുമില്ല. (അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ദിവസം).

ഏറെക്കുറെ ഇതേപ്രകാരത്തിലുള്ളൊണ്ണുവചനങ്ങൾ (47ലും 48ലുമായി) മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെയും മാർക്കുക. ഇസ്രാഇൽയരെപ്പറ്റിയും, അവരെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടും പലതും പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, അല്ലാഹു അവർക്ക് ചെയ്തുകൊടുത്ത അനുഗ്രഹങ്ങൾ മാർക്കുകൊണ്ട് അവർ സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്ക് മടങ്ങുവാനും, ഇല്ലാത്തപക്ഷം നേരിടുന്ന വേിഷ്ടതകളെക്കുറിച്ച് അവർ ജാഗ്രതയായിരിക്കുവാനും വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചുണർത്തുകയാണ്. വേദക്കാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദീർഘമായ പ്രസ്താവനകൾക്കിടയിലൂടെ അറബിമുശ്റികളുടെ സംബന്ധിച്ചും ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു.

രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും വാശിപിതാവും, എല്ലാവരും അഭിമാനപൂർവ്വം ബഹുമാനിച്ചാദിച്ചുവരുന്ന പ്രവാചകവര്യനും, അഹ്മദിന്റെ പ്രബോധന ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം തൃപ്തപരിച കഹാനുഭാവനയായ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയെ സംബന്ധിച്ച ചില പരാമർശങ്ങളാണ് അടുത്ത വചനങ്ങളിൽ വരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പുത്രനായ ഇസ്മാഖീം (അ) ന്റെ സന്താനപരമ്പരയാണ് യഹൂദികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും അടങ്ങുന്ന ഇസ്രാഇൽയർ. മറ്റൊരു പുത്രനായ ഇസ്മാഇൽ (അ) ന്റെ സന്താനപരമ്പരയാണ് അറബികൾ. മാത്രം വിഭാഗമാണ് തങ്ങൾ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു വരുന്നവരാണെന്നാണ് വാദിക്കുന്നതും. ആ നിലക്ക് ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ യഥാർത്ഥ സ്മിതി ഇന്നതാണെന്ന് വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഇതുകൂട്ടം തങ്ങളിൽ വന്നിട്ടുള്ള വ്യതിയാനങ്ങൾ തിരുത്തുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണല്ലോ. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

124. ഇബ്രാഹീമിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രബ്ബ് ചില വാക്കുകൾ [കൽപനകൾ] മൂലം പരീക്ഷണം നടത്തിയ സന്ദർഭം (മാർക്കുക). എന്നിട്ട്, അദ്ദേഹം അവ പൂർത്തിയാക്കി (നിർവ്വഹിച്ചു).

അവൻ പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ നിന്നെ മനുഷ്യർക്ക് നേതാവാക്കുകയാണ്.'

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'എന്റെ സന്തതികളിൽ നിന്നും (നേതാക്കളെ ഉണ്ടാക്കേണമേ!)

അവൻ പറഞ്ഞു: 'എന്റെ കരാർ' (അഥവാ വാഗ്ദത്തം) അക്രമികൾക്ക് ബാധകമാകുകയില്ല.'

وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ
بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ
قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ
لِلنَّاسِ إِمَامًا
قَالَ وَمِنْ خَلْقِي
قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ

124. ٢: ٢: ٢ പരീക്ഷണം ചെയ്ത സന്ദർഭം ٢: ٢: ٢ ഇബ്രാഹീമിനെ ٢: ٢: ٢ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രബ്ബ് ٢: ٢: ٢ ചില വാക്കുകൾമൂലം ٢: ٢: ٢ എന്നിട്ട് അവയെ അദ്ദേഹം പൂർത്തിയാക്കി ٢: ٢: ٢ അവൻ പറഞ്ഞു ٢: ٢: ٢ നിശ്ചയമായും ഞാൻ നിന്നെ ആക്കേണവനാണ് ٢: ٢: ٢ മനുഷ്യർക്ക് ٢: ٢: ٢ നേതാവ്. മുമ്പൻ ٢: ٢: ٢ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു ٢: ٢: ٢ എന്റെ സന്തതികളിൽ (സന്താനപരമ്പരയിൽ) നിന്നും ٢: ٢: ٢ അവൻ പറഞ്ഞു ٢: ٢: ٢ ബാധിക്കുക (എത്തുക, കിട്ടുക)യില്ല ٢: ٢: ٢ എന്റെ കരാർ, വാഗ്ദത്തം ٢: ٢: ٢ അക്രമികളെ

ഇബ്രാഹീം (അ)നെ അല്ലാഹു പരീക്ഷണം നടത്തിയ ആ വാക്കുകൾ - അഥവാ കൽപനകൾ - ഏതായിരുന്നു? ഇസ്മാഇലിന്റെ അനുഷ്ഠാനപരമായ ചില നടപടികളായിരുന്നുവെന്നും, ഇസ്മാഇൽ (അ)നെ ബലിയർപ്പിക്കുവാനുള്ള കൽപന മുതലായ ചിലതായിരുന്നുവെന്നും, അഹ്മദിന്റെ കൌതൂഹലാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തൃപ്തപരിചരണമായിരുന്നുവെന്നും മറ്റും കാണിക്കുന്ന ഏതാനും ചില വിവരത്തുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഇഹംഇബ്നു അദീർ (റ) പറയുന്നു: 'ആ വാക്കുകൾകൊണ്ട് വിവക്ഷ ഇതെല്ലാംകൂടിയായിരിക്കാം, അവയിൽ ചിലതായിരിക്കാം, ഹദീസാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏകോപിച്ച അഭിപ്രായമോ ഇല്ലാതെ ഒന്നും തീർത്തുപറയുവാൻ പാടില്ല'. എല്ലാം ഉൾപ്പെടെ മേന്ന അഭിപ്രായമാണ് ഇബ്നു കഥീർ (റ) ശരിവെച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ്രസ്തുത കൽപനകൾ ഏതായിരുന്നാലും ശരി, ആ കൽപനകൾ പൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കൽ സാധാരണക്കാരായ ആളുകൾക്ക് സാധ്യമല്ലാത്തതും, അദ്ദേഹത്തിന് മനുഷ്യരുടെ നേതൃത്വം നൽകപ്പെടാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ദേശ്യം

125. (അ) വീട്ടിനെ [കഅബയെ] നാം മനുഷ്യർക്ക് ഒരു സങ്കേതവും, ഒരു നിർഭയ (സ്ഥാന) വും ആക്കിവെച്ച സന്ദർഭം (ഓർക്കുക).

‘മഖാമു ഇബ്രാഹീമി’ൽ [ഇബ്രാഹീം നീന്ന സ്ഥാനത്തിൽ] നിന്നും ഒരു നമസ്കാര സ്ഥാനം നിങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുവിൻ, ഇബ്രാഹീമിനും, ഇസ്‌മാഇലിനും നാം കൽപന കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; ‘ത്വവാഫ്’ [(പ്രക്ഷിപ്തം) ചെയ്യുന്നവർക്കും, ജനമിരിക്കുന്നവർക്കും, സാഷ്ടാംഗം കുമ്പിട്ട് നമസ്കരിക്കുന്നവർക്കും വേണ്ടി നിങ്ങൾ രണ്ടാളും എന്റെ വീടിനെ ശുദ്ധ്യമാക്കണമെന്ന്].

١٢٥- وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا
وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى
وَعَهْدًا لَّآلِئِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
أَن طَهَّرَا بَيْتِي
لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ
السُّجُودِ ٥

125. ١٢٥: ١-2 നാം ആക്കിയ സന്ദർഭം ١: 25 ആ വീട് (കഅബ) 2: 125 ഒരു സങ്കേതം ١: 25 മനുഷ്യർക്ക് ١: 25 അയവും ١: 25 നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ ١: 25 ഇബ്രാഹീം നീന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു ١: 25 ഒരു നമസ്കാര സ്ഥാനം ١: 25 നാം കൽപന കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു ١: 25 ഇബ്രാഹീമിന് ١: 25 ഇസ്‌മാഇലിനും ١: 25 നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ശുദ്ധ്യമാക്കണമെന്ന് ١: 25 എന്റെ വീട് ١: 25 ത്വവാഫ് (പ്രക്ഷിപ്തം) ചെയ്യുന്നവർക്ക് ١: 25 ജനമിരിക്കുന്നവർക്ക് ١: 25 കുമ്പിട്ടു നമസ്കരിക്കുന്നവർക്കും ١: 25 സുജൂദ് (സാഷ്ടാംഗ നമസ്കാരം) ചെയ്യുന്നവരായ

‘ബൈത്തുൻ’ എന്നാൽ ‘വീട്’ എന്നർത്ഥം. ١: 25 (അൽബൈത്ത്) എന്നു പറയുമ്പോൾ, ‘ആ വീട്’ അഥവാ ‘ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പ്രത്യേക വീട്’ എന്നർത്ഥമാകും. അല്ലാഹുവിന്റെ വീട് (بيت) എന്ന കഅബയെ ഉദ്ദേശിച്ചത് ആ വാക്ക് സാധാരണ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവിടെയും അതാണുദ്ദേശ്യം. ‘സമ്മേളിക്കുന്ന സ്ഥാനം, അയസ്ഥാനം, രക്ഷാകേന്ദ്രം, മടങ്ങിച്ചെന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലം, പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്ന സ്ഥാനം, പുണ്യസ്ഥലം’ എന്നൊക്കെ അർത്ഥങ്ങളുള്ളവാക്കാണ് 2: 125, വാസ്തവത്തിൽ, ഈ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ഒത്തിണങ്ങുന്ന ഒരു സങ്കേതം തന്നെയാണ് കഅബാലയ്ക്ക്. എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ١: 25 എന്നാൽ ‘നിർഭയം, സമാധാനം’ എന്നർത്ഥം. അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് പാപമോചനവും കാര്യവും തേടിപ്പെട്ടവർക്കെന്നപോലെ, ശത്രുക്കളിൽ നിന്നും, കയ്യേറാക്കാരിൽനിന്നും അയസ്, തേടിപ്പെട്ടവർക്കും അത് നിർഭയസ്ഥാനമാകുന്നു. കഅബയുടെ പരിസരപ്രദേശമായ ഹറമിൽവെച്ച് ആരെയും കയ്യേറും ചെയ്യാനോ, ശിക്ഷാനടപടികൾ എടുക്കുവാനോ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു: ١: 25 - ١: 25 (അതിൽ ആർ പ്രവേശിച്ചുവോ അവൻ നിർഭയനായി) യുദ്ധപ്രിയരും, കലഹപ്രിയരുമായിരുന്ന അറബികൾ ‘ജാഹിലിയ്യാ’ കാലത്തുപോലും അവിടെ വെച്ചു യുദ്ധമോ, കയ്യേറമോ, നടത്തുമായിരുന്നില്ല. മക്ക ഹരമിന്റെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ വെച്ച് ജന്തുക്കളെ വേട്ടയാടുവാനും, മരങ്ങളും ചെടികളും മുറിച്ചുകളയുവാനും പാടില്ല. അടുത്ത വചനത്തിൽ കാണാവുന്നതുപോലെ, ഇബ്രാഹീം (അ) ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനക്ക് അല്ലാഹു ഉത്തരം നൽകിയ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണിത്.

١: 25 (മഖാമു ഇബ്രാഹീം) എന്ന വാക്കിന് ഇബ്രാഹീം (അ) നബി നീന്ന സ്ഥാനം എന്നാണ് വാക്കർത്ഥം. മക്കയിലെ ഹരമ് മുഴുവനും, അല്ലെങ്കിൽ-സഹറ, മർവ, മീനാ, അഹാത്ത് മുതലായി-ഹജ്ജിന്റെ കർമ്മങ്ങൾ നടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ മുഴുവനും മഖാമു ഇബ്രാഹീമിൽ ഉൾപ്പെട്ടതെന്ന് കാണിക്കുന്ന ചില രിവായത്തുകൾ കാണാം. പക്ഷേ, അവ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളല്ല. മഖാമു ഇബ്രാഹീം (ഇബ്രാഹീം മഖാം) എന്ന പേരിൽ തന്നെ പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നതും, കഅബയുടെ അടുത്ത അതിന്റെ വാതിലിന് മുമ്പുവശത്ത് വാതിലിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു നിൽക്കുന്നവരുടെ അൽപം വലംഗത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുമായ പ്രസിദ്ധ കല്ലാണ് അത് എന്നത്രെ, മൂരിപക്ഷം ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പണ്ഡിതന്മാരും പറയുന്നത്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന ബലപ്പെട്ട ചില ഹദീസുകളുമുണ്ട്. കല്ലിനെപ്പറ്റി താഴെ വിവരിക്കുന്നതാണ്. ١: 25

ഇ് നമസ്കരിക്കാൻ കഴിയില്ലത്. കൗസ്തയുടെ ചുവരിന്റെ അടുത്തുനിന്നു അത് പിന്നോട്ടുവെച്ചത് 'ഖുഡ് ഹുദു റുഹിദീനി'യിലൂടെ രാജ്യം, 'ഏതാൻ ശേഷമുള്ള രണ്ടു ഖലീഫമാരെ-അബൂബക്കറിനെയും ഉമറിനെയും-ആക
രുവിൽ' ഏതാ തരഗി (സ) പറഞ്ഞപ്പോൾ രാജ്യമായ ഉമർ (റ) തന്നെയായിരുന്നു. അതിന്റെ അടുത്തുവെച്ച് നമ
സ്കരിക്കാൻ കഴിയാത്തത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിച്ചാണല്ലോ ഖുർആൻ അവതരിച്ചതും, അതി
നാൽ, സഹാബികളിൽ ആദ്യം അതിനെപ്പറ്റി പ്രതിഷേധിച്ചതുമില്ല. (പ്രകാശം)

മുഹമ്മദ് താഹിറുൽ കൃഷി-അൽമക്കീ (***) എന്ന പണ്ഡിതൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മഖാമ ഇബ്രാഹീം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആ കല്ലിനെപ്പറ്റി വിവരിച്ച ചില വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നത് സന്തോഷകരമായിരിക്കാം:- 'ഏതാണ്ട് ചതുരദശതിയിലുള്ള ആ കല്ലിന്റെ മുകൾഭാഗത്ത് മൂന്നു വശം 36 സെന്റിമീറ്റർ വീതവും ഒരുവശം 38 സെ. മീറ്ററുമാകുന്നു. അടിഭാഗം അതിപം കൂടുതൽ വറും. ഉയരം-അഥവാ കനം-20 സെ. മീറ്റർ. അതേ വലിപ്പത്തിലുള്ള ഒരു മാർബിൾ തറയിൽ അത് ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ തറ മറ്റൊരു തറയിലും അതൊരു മരപ്പെട്ടിയിലുമാണ്. ഏറ്റവും വെള്ളിത്തകിട് പതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (***) ഈ തകിട് ഹിജ്ര 1113ൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് അതിൽ ഒരു ലക്കപ്പട്ടത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇബ്രാഹീം (അ)ന്റെ കാൽപ്പാടുകൾ പതിഞ്ഞ സ്ഥലത്ത് ഓർപ്പുകാലമായി ജനങ്ങൾ തൊട്ടുകവിടാണെന്നതിനാൽ, വലിയ രണ്ട് കൂഴികളാണുള്ളത്. അവയുടെ നീളം മുകൾപാർട്ടിൽ 27 സെ. മീറ്ററും അടിയിൽ 25 സെ. മീറ്ററും വരും. രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വിടവ് ഒരു സെ. മി. മാത്രം. കൂഴികൾ വലുതായതോടെ തമ്മിലുള്ള അകലം കുറഞ്ഞുവന്നതാണ്. വിരലടയാളം തിരെ കാണുകയില്ല- കല്ലിന്റെ നിറം കൃത്യമായ ചുവപ്പും മഞ്ഞയും കലർന്ന വെള്ളനിറത്തിലാണ് കാണുന്നത്.'

ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ഒരു സംഗതികൂടി അറിയുന്നതാണ് നമ്മുടെ മതാനുഭവം. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: 'ജാഹിലിയും അറബികൾ-മക്കാപരിസരങ്ങളിലുള്ളവർ പ്രത്യേകിച്ചും-കല്ലുകൾ ആരാധിക്കുന്നതിൽ പ്രസിദ്ധരായിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാലും 'ഹജറുൽ അസ്-വഖി'നെയും, 'മഖാമു ഇബ്രാഹീമിനി'നെയും

(*) ഹിജാസുകൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സൂര്യോദയ അനുബന്ധയുടെ സ്ഥാപക രാജാവായി മാർക്കു. അബ്ദുൽ അസീസിന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്ന് (ക്രി. 1953ൽ മൂത്തപുത്രൻ സൂര്യോദയ രാജാവായി. പിന്നീട് (ക്രി. 1964ൽ അദ്ദേഹം സ. മാനുഷ്വേടനാക്കപ്പെടുകയും, അനൂജൻ ഫൈസൽ രാജാവായി നിയമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ, മതരംഗത്തും ഭരണരംഗത്തും വളരെ ചീർത്തി നേടിക്കൊണ്ടിരുന്നു, (ക്രി. 1975 മാർച്ച് മാസത്തിൽ—ഹി. 1395 റബീഉൽ അവ്വലിൽ—രാജകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ക്രമിയുടെ വെടിയേറ്റ അദ്ദേഹം പരലോകം പ്രാപിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് കരുണ നൽകട്ടെ. ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനൂജൻ ഖാലിദാകുന്നു.

(**) ഹിന്ദു 1369ലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകൃതമായത്. കത്ത്ബെയ്യും ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളെയും കുറിച്ച് ഇതിൽ സവിസ്തരം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹി. 1367 ശത്ത്ബാൻ 27ന് അന്നത്തെ രാജാവായ അബ്ദുൽ അസീസ് രാജാവിന്റെ കീഴടാവകാശിയായിരുന്ന അഹ്മദ്സുൽദീന്റെ അനുമതി പ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന് തൊട്ടു ഇബ്രാഹീം സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഖുബ്ബ: തുറന്നുകൊടുക്കപ്പെട്ടുവെന്നും, ആ അവസരത്തിൽ കുറു പല പ്രമുഖ നേതാക്കളുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ താൻ ശാഈക്ക് അയ്യാൻ പരിദേശമായിരുന്നത് അതിനെ സംബന്ധിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

(***). ஹான் ஹரிஸெல்டர். நயுத்யூஸ். வரலாற்றுக்கூடுதலுடன்.

(1) ഈ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണ സമയത്ത് ജനാധിപികാരി ഫോർബ്സ് നു അബ്ബിൽ അസീസാണ്. (പ്രസരധികാരി)

െന്നെന്നും അവിടെ സ്ഥാനമുണ്ടാകരുത്. എന്നൊക്കെയാണ് 'അവർക്ക്' വേണ്ടി ആ വീട്ടിനെ ശുദ്ധ്യമാക്കേണ്ടതെന്ന കൽപനയുടെ താൽപര്യം. ഇബ്രാഹീം (അ) ന്റെ കാലത്ത് അവിടെ വിഗ്രഹങ്ങളോ, വിഗ്രഹാരാധനയോ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ അവകാശമില്ല. ഉണ്ടായതായി അറിയുന്നുമില്ല. ഏകിലും, നൂഹ് (അ) നബിയുടെ കാലം മുതൽക്കോ വിഗ്രഹാരാധന ജനമദ്ധ്യേ പ്രചാരത്തിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ നാടും വീടും മെല്ലാം വിഗ്രഹകേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നതും, അവയോട് പടപൊരുതിക്കൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രവും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്ക് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ ആരാധനകളിൽ നിന്നെല്ലാം പരിപൂർണ്ണമായും ഭ്രീവാ യിക്കൊണ്ടും, അല്ലാഹുവിന്റെ ആരാധനമാത്രം നടത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടുമായിരിക്കണം ആ പരിശുദ്ധ മസ്ജിദും എന്നായിരിക്കും മുഖ്യമായും ആ ശുദ്ധീകരണകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് കരുതാം. ഇബ്രാഹീം (അ) തങ്ങളുടെ കൂലപിതാവാണെന്നതിൽ അഭിമാനിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമാണ് തങ്ങൾ ആചരിച്ചുവരുന്നതെന്ന് അവകാശപ്പെടുകയും, അതേ സമയത്ത് നൂറുകണക്കായ വിഗ്രഹങ്ങളെക്കൊണ്ട് കത്ത്ബയെ മ്ളേച്ഛമാക്കുകയും ചെയ്ത അറബീമുശ്രിക്കുകൾ അവരുടെ നിലപാടിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുനോക്കുവാനുള്ള ഒരു ആഹ്വാനം കൂടി ഈ വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

126. ഇബ്രാഹീം പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (ഓർക്കുക):
'എന്റെ റബ്ബേ, നീ ഇതൊരു നിർഭയമായ രാജ്യമാക്കുകയും, അതിലെ ആൾക്കാർക്ക് ഫലവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും ആഹാരം നൽകുകയും വേണമേ! (അതെ) അവരിൽനിന്ന് അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിച്ചവർക്ക് (ആഹാരവും നൽകണേ)

അവൻ പറഞ്ഞു: 'അവിശ്വസിച്ചവനും (ആഹാരം നൽകുന്നതാണ്). എന്നാൽ, അവനെ ഞാൻ അൽപം സുഖമനുഭവിപ്പിക്കും; പിന്നീട് അവനെ ഞാൻ നരകശിക്ഷയിലേക്ക് (വരുവാൻ) നിർബന്ധിതനാക്കുന്നതാണ്. (ആ) വന്നപ്പേരുന്ന (മടക്ക) സ്ഥാനം വളരെ ചീത്ത!'

١٢٦- وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

126. ١٢٦ പറഞ്ഞ സന്ദർഭം إِبْرَاهِيمُ ഇബ്രാഹീം رَبِّ എന്റെ റബ്ബേ اجْعَلْ ഇതിനെ നീ ആക്കണമേ ١٢٦ ഒരു രാജ്യം ١٢٦ നിർഭയമായ ١٢٦ നീ ആഹാരം (ഉപജീവനം) നൽകുകയും വേണമേ ١٢٦ അതിലെ ആൾക്കാർക്ക് ١٢٦ ഫലങ്ങളാൽ, ഫലവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന് ١٢٦ വിശ്വസിച്ചവർക്ക് ١٢٦ അവരിൽനിന്ന് ١٢٦ അല്ലാഹുവിൽ ١٢٦ അവസാനത്തെ ദിവസത്തിലും ١٢٦ അവൻ പറഞ്ഞു ١٢٦ അവിശ്വസിച്ചവർക്കും, അവിശ്വസിച്ചവനും ١٢٦ എന്നിട്ട് (എന്നാൽ) അവൻ ഞാൻ സുഖമനുഭവിപ്പിക്കും, ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കും ١٢٦ അൽപം ١٢٦ പിന്നെ ١٢٦ അവനെ ഞാൻ നിർബന്ധിതനാക്കും, നിർബന്ധമായിക്കൊണ്ടുവരും ١٢٦ ശിക്ഷയിലേക്ക് ١٢٦ നരകത്തിന്റെ ١٢٦ വളരെ ചീത്ത ١٢٦ (ആ) ചെന്നെത്തുന്ന (മടങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന) സ്ഥലം.

രണ്ട് കാര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷകളാണ് ഈ പ്രാർത്ഥനയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മന്ന് മക്കര രാജ്യത്തെ നിർഭയമായ ഒരു രാജ്യമാക്കുവാനും, മറ്റൊന്ന് അതിലെ നിവാസികൾക്ക് ഫലവർഗ്ഗങ്ങളാൽ ആഹാരം നൽകുവാനും. ഒന്നാമത്തേതിനെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞ വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചുവെല്ലാം. രണ്ടാമത്തെതിനെപ്പറ്റി വഴിയെ വിവരിക്കാം. സൂ: ഇബ്രാഹീമിലും അദ്ദേഹം ഈരണ്ട് കാര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചതായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. എന്നാൽ-ഇബ്നുക്കമീർ (റ) മുതലായവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ- അവിടെയും ഇവിടെയും ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകളിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളിൽ നിന്ന് ഈ പ്രാർത്ഥനകൾ രണ്ടും രണ്ട് സന്ദർഭങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം ചെയ്തതാണെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നു. ഭാര്യ ഹാജറിനെയും മകൻ ഇസ്മായീലിനെയും (അ) മക്കയിൽ താമസിപ്പിക്കുകയും, കത്ത്ബ: നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തശേഷമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ പ്രാർത്ഥന ചെയ്തതെന്ന് ആ സ്കന്തിലെ വാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചത് ഒരു പക്ഷേ, അവരെ ആദ്യമായി മക്കയിൽക്കൊണ്ടുപോയി ആക്കിയ ഉടനെ ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനയുമായിരിക്കാം.

അന്ന് അവിടെ ജനവാസമോ വെള്ളത്താവളമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, പിന്നീടാണ് അതെല്ലാം ഉണ്ടായിത്തീർന്നതെന്നും ഖുർആനിൽ നിന്നും ഹദീസിൽ നിന്നും അറിയപ്പെട്ടതാണ്. അത് കൊണ്ടായിരിക്കാം ഇവിടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ 'ഇതൊരു നിർഭയമായ രാജ്യമാക്കണ (إِنَّا جَاءُوكُم بِدِينٍ مُّبِينٍ)' എന്നും അവിടെ ആ പ്രാർത്ഥനയിൽ 'ഈ രാജ്യത്തെ നിർഭയമായ രാജ്യമാക്കണ (إِنَّا جَاءُوكُم بِدِينٍ مُّبِينٍ)' എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് അഥവാ, ഈ പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ അതൊരു ജനവാസമുള്ള രാജ്യമായിരുന്നില്ലെന്നും, രണ്ടാമത്തെ പ്രാർത്ഥനയുണ്ടായത് അവിടെ ജനവാസം തുടങ്ങുകയും, അതൊരു രാജ്യമെന്ന് പറയുമ്പോഴായിത്തീരുകയും ചെയ്ത ശേഷമായിരിക്കുമെന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (അല്ലാഹുവിനറിയാം)

പ്രാർത്ഥനയിലെ രണ്ടാമത്തെ അപേക്ഷ ആ രാജ്യക്കാർക്ക് ഫലവർഗ്ഗങ്ങളാൽ ആഹാരത്തിന് വക നൽകണ (وَارْزُقُوا مَلَائِكَتِنَا) എന്നുള്ളതാണ്. തന്റെ സന്തതികളിലും നേതൃത്വം നിലനിർത്തുവാൻ വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, അക്രമികളായുള്ളവക്ക് നേതൃത്വം നൽകുകയില്ലെന്ന് അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ ഉണർത്തിയപ്പോൾ, അതുകൊണ്ട് ഒരു പക്ഷേ, എല്ലാവർക്കും ആഹാരം നൽകുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് മറ്റൊരുകാരായിത്തീരുമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കാം. അതിനാലായിരിക്കാം ആ രാജ്യക്കാരിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിച്ചവക്ക് (مَنْ آمَنَ بِهِمْ يَأْتِ) എന്നും അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞത്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) എന്നാൽ, നേതൃത്വത്തിന്റെ മാന്യതയല്ല ആഹാരത്തിന്റെ കാര്യമെന്നും, ആഹാരം നൽകുന്ന വിഷയത്തിൽ വിശ്വാസി-അവിശ്വാസി, നീതിമാൻ-അക്രമിയെന്ന വ്യത്യാസമില്ലെന്നും അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കി. അതാണ് (مَنْ كَفَرَ) (അവിശ്വസിച്ചവർക്കും ആഹാരം നൽകാം) എന്ന വാക്യം കുറിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ആഹാരവിഷയത്തിൽ എല്ലാവരും ഒരുപോലെയാണെന്ന് വെച്ച് മറ്റു വിഷയങ്ങളിലും അവർ തുല്യനീരക്കാറായിരിക്കുമെന്ന് കരുതേണ്ടതില്ലെന്നും അതാടൊപ്പം അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. (എന്നാൽ അവന്) ഞാൻ അൽപം സഖമനുഭവിപ്പിക്കുകയും, പിന്നീടവനെ നരകത്തിലേക്ക് വരുവാൻ നിർബന്ധിതനാക്കുകയും ചെയ്യും) അതെ, സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ദുര്യോഗമുണ്ടാകുകയില്ല. ആഹാരത്തിലും സുഖസൗകര്യങ്ങളിലും ലഭിക്കുന്ന ഏറ്റക്കുറവ് ഓരോരുത്തരുടെ നന്മയിൽക്കൂടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല; അത് അല്ലാഹു-അവന് മാത്രം അറിയാവുന്ന ചില രഹസ്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ-കണക്കാക്കുന്നതാണ് എന്ന് താൽപര്യം.

ഫലവർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ആഹാരം നൽകണ എന്നാണല്ലോ അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചത്. (وَارْزُقُوا) എന്ന വാക്ക് ചിലപ്പോൾ എല്ലാതരം ഫലവിഭവങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചും പറയപ്പെടുകയുണ്ടാകാം. വ്യക്തങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഫലങ്ങൾക്കാണ് സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. സൂ: ഇബ്രാഹീമിലെ വാചകത്തിൽ 'ഞങ്ങളുടെ ദൈവ ഏന്റെ സന്തതികളിൽ ചിലരെ കൃഷിയിടമില്ലാത്ത ഒരു താഴ്വരയിൽ, നിന്റെ വീട്ടിനടുക്കൽ ഞാൻ താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു (يَا اِيَّاكَ كُنَّا) എന്ന പദത്തുകൊണ്ടാണ് അവർക്ക് ഫലവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന് ആഹാരം നല്കണ എന്നും അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നത്. അറബി, വെള്ളസൗകര്യങ്ങളും കൃഷിസൗകര്യങ്ങളും ഇല്ലാത്ത രാജ്യമാണല്ലോ. (*) സംസം (مَرْسَم) പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതോടെയാണ് മക്കായിൽ ആദ്യമായി ഒരു വെള്ളത്താവളമുണ്ടായതെന്ന് ഹദീസുകളിൽ നിന്നും മറ്റും മനസ്സിലാക്കാം. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചത്. ബുഖാരി (റ) ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ 'അന്ന് അവിടെ ആ രാജ്യക്കാർക്ക് ധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അവർക്ക് അതിനുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു (لَوْ كَانَ لَهُمْ لَبَنٌ حَرَامٌ)' എന്ന് നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ ഈ പ്രാർത്ഥനയും അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. മക്കായിൽ നിന്ന് എന്താണു് അസ്വസ്ഥതയെ സമീപിപ്പിച്ചതെന്നു് താല്പര്യം (مَرْسَم) രാജ്യം വളരെ ഫലസമൃദ്ധമായ ഒരു പ്രദേശമാണ്. അവിടെ നിന്നും പുറംപാടിലുള്ള മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും, ഫലസ്പീൻ ഫലസമൃദ്ധമായ ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നുമായി എല്ലാ കാലത്തും, എല്ലാതരം ഫലവർഗ്ഗങ്ങളും മക്കായിലേക്ക് മുമ്പു ശാ. മുതലായ ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നുമായി എല്ലാ കാലത്തും, എല്ലാതരം ഫലവർഗ്ഗങ്ങളും മക്കായിലേക്ക് മുമ്പു മുതൽക്കേ ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടു വരുന്നു. ഇന്നുകൂടെ, അതിവിദൂര പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നുപോലും എല്ലാതരം ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളും മക്കായിലേക്ക് പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. സൂ: ഖസാസിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: (مَنْ آمَنَ بِهِمْ يَأْتِ) (നിർഭയമായ ഒരു ഹരം അവർക്ക് നാം സൗകര്യപ്പെടുത്തിയൊടുത്തിട്ടില്ലേ? നമ്മുടെ പക്കൽ നിന്നുള്ള ആഹാരമായി എല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും ഫലങ്ങൾ അവിടേക്ക് ശേഖരിച്ചുകൊണ്ട് വരപ്പെടുന്നു.) സൂ: ഇബ്രാഹീമിൽ വെച്ച് കൂടുതൽ വിവരം കാണാം. (يَا اِيَّاكَ)

(*) ഇപ്പോൾ അവിടവിടെ ചില വെള്ളത്താവളങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും, അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ചുരുങ്ങിയ അന്തരിലുള്ള കൃഷിസമൃദ്ധത നിലവിൽ വരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പൊതുവിൽ ഇന്നും അറബ്യോ ഉപദ്വീപ് ഒരു കർഷകരാജ്യമല്ല.

127. (ആ) വീട്ടിൽ നിന്നും (അതിന്റെ) അടിത്തറ ഇബ്രാഹീമും, ഇസ്മാഇലും (കെട്ടി) ഉയർത്തിയിരുന്ന സന്ദർഭം (ഓർക്കുക). (അവർ ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു:) 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, ഞങ്ങളിൽനിന്ന് നീ (ഈ കർമ്മം) സ്വീകരിക്കണമേ! നിശ്ചയമായും, നീ തന്നെയാണ് (ഏല്പാ) കേൾക്കുന്നവനും, അറിയുന്നവനുമായുള്ളവൻ.

128. 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, ഞങ്ങളെ (രണ്ടാളെയും) നിനക്ക് കീഴൊതുങ്ങിയവരാക്കുകയും ചെയ്യേണമേ! ഞങ്ങളുടെ സന്തതികളിൽനിന്നും നിനക്ക് കീഴ്പ്പെടുന്നതായ ഒരു സമുദായത്തെ (ഉണ്ടാക്കേണമേ!) ഞങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾ (അഥവാ ത്യാഗ കർമ്മങ്ങൾ) കാണിച്ചുതരുകയും, ഞങ്ങളുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണമേ! നിശ്ചയമായും, നീ തന്നെയാണ് (വളരെ) പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുന്നവനും, കരുണാനിധിയുമായുള്ളവൻ.

129. 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, അവരിൽ, അവരിൽനിന്ന് (തന്നെ) ഒരു റസൂലിനെ നീ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യേണമേ! (അതെ,) അവർക്ക് നിന്റെ 'ആയത്ത' [ദൃഷ്ടാന്തം] കൽപിക്കുകയും, അവർക്ക് വേദഗ്രന്ഥവും, വിജ്ഞാനവും പഠിപ്പിക്കുകയും, അവരെ സംസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന (ഒരു റസൂലിനെ), നിശ്ചയമായും, നീ തന്നെയാണ് പ്രതാപശാലിയും, അഗാധജ്ഞനുമായുള്ളവൻ.'

127- وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

128- رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

129- رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

127. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയും, ഇസ്മാഇൽ (അ) നബിയും കഅ്ബാമന്ദിരം കെട്ടി ഉയർത്തുമ്പോൾ ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനകളാണിത്. കഅ്ബയുടെ അടിത്തറ മാത്രമല്ല, അതിന്റെ മീതെ മിത്തുകെട്ടി പൂർത്തിയാക്കുകയും അവർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അടിത്തറകെട്ടുമ്പോൾ തന്നെ പ്രാർത്ഥനയും നടന്നിരുന്നുവെന്നാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ

ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയും, ഇസ്മാഇൽ (അ) നബിയും കഅ്ബാമന്ദിരം കെട്ടി ഉയർത്തുമ്പോൾ ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനകളാണിത്. കഅ്ബയുടെ അടിത്തറ മാത്രമല്ല, അതിന്റെ മീതെ മിത്തുകെട്ടി പൂർത്തിയാക്കുകയും അവർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അടിത്തറകെട്ടുമ്പോൾ തന്നെ പ്രാർത്ഥനയും നടന്നിരുന്നുവെന്നാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ

നിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ ഈ കർമ്മം സ്വീകരിക്കണമെ എന്നും മറ്റും പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ഏറെയും യോജിച്ച സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നത്. കർമ്മം നിർമ്മിക്കുവാനുള്ള കർമ്മം ലഭിച്ചത് ഇബ്രാഹീം (അ) നബിക്കായി ഇസ്മായീൽ (അ) കല്പം ശേഖരിച്ചുകൊടുത്തുവന്നുകൊടുക്കുകയും, ഇബ്രാഹീം (അ) അത് വാങ്ങി പിന്തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും ഹദീസുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ താഴെ കാണുന്ന ആത്മപ്രകാശമാണ് അവർ അല്ലാഹുവിനോടു അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. മോശനായി നിന്നും നമുക്ക് പലതും മനസ്സിലാക്കുവാനുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണല്ലോ അല്ലാഹു അതൊക്കെ ഉപദേശിച്ചതും, ഉപദേശം:

(1) ١٢ ١٢ (രബ്ബേ, ഞങ്ങളിൽനിന്നു ഈ കർമ്മം സ്വീകരിക്കണമെ എന്നാകുന്നു. പ്രവർത്തിക്കുന്ന കർമ്മം കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടതും, പുണ്യകർമ്മവുമായിരുന്നാൽ തന്നെയും അത് അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചുകിട്ടിയ അതിന് പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണപ്പെടാവുന്നതോ, അല്ലാത്തതോ ആയ പല കാരണങ്ങളാലും അത് അല്ലാഹുവിൽ സ്വീകാര്യമാകാതിരിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. സജ്ജനങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന മദ്യം, വല്ല മനോഹരവും നൽകുമ്പോൾ രണ്ടാം തവണയുടെ രണ്ടിടലോട് മടങ്ങിച്ചെല്ലുന്നവരായെന്നുള്ള ചിന്തയാൽ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ നടുങ്ങിക്കൊണ്ടായിരിക്കാം അവരത് നൽകുക. ١٢ ١٢ (എന്നു) (23:60) അല്ലാഹു പ്രസ്തുത സ്വപ്നത്തിൽ. (2) ١٢ ١٢ (ഞങ്ങളെ രണ്ടാളെയും നിനക്കു കീഴോടുണ്ടിയവർ-അഥവാ മുസ്ലിം ലിംഗം-ആക്കണമെ) എന്നാണ്. നിന്റെ വിധിയിലൊക്കെതിരായി ആരുടെ കർമ്മവും വഴങ്ങാത്ത, നിന്നെ മാത്രം ആരാധിക്കുന്ന നിഷ്കളങ്കരാക്കണമെ എന്നു സാരം. മുസ്ലിംകളെന്ന് മാത്രമല്ല, പ്രവാചകൻമാർക്കുടനീളം ആ മഹാൻമാർ ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ, നമ്മെപ്പോലെ പാപികളും, തെറ്റുകുറ്റങ്ങളിൽ മുഴുകിയവരുമായ ആളുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യകത എത്ര വമ്പിച്ചതാണെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുക! ഒരോ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നിയമദൃഷ്ട്യോ മുസ്ലിംകളായാൽപോലും, അല്ലാഹുവിന് തികച്ചും കീഴ്പെട്ട യഥാർത്ഥ മുസ്ലിം തന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരിക്കൽ മുസ്ലിംകളായിക്കഴിഞ്ഞാൽപോലും, മരണംവരെ ആ ഇസ്ലാം നിലനിൽക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: ١٢ ١٢ (നിങ്ങൾ മുസ്ലിംകളായിക്കൊണ്ടല്ലാതെ മരിക്കരുത്)

(3) ١٢ ١٢ (ഞങ്ങളുടെ സന്തതികളിലും നിനക്കു കീഴ്പ്പെടുന്ന ഒരു സമുദായത്തെ-മുസ്ലിംകളായ സമുദായത്തെ-ഉണ്ടാക്കണമെ) എന്നു. അവനവന് വേണ്ടി മാത്രം പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ പോലും, അവനവന്റെ മക്കൾക്കും, കുടുംബത്തിനും, ഭാവിതലമുറക്കും വേണ്ടികൂടി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതുണ്ട്; അവരും നന്നായിത്തീരണമെന്നുള്ള മോഹവും താൽപര്യവും മോശരൂതൻക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണം; പ്രാർത്ഥനയിൽ ആദ്യം സ്വന്തത്തിനു വേണ്ടിയാണ് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടത്; പിന്നീടാണ് മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടത് എന്നൊക്കെ ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. സജ്ജനങ്ങളുടെ സവിശേഷ ഗുണങ്ങൾ പലതും പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സ്ഥലത്ത് അല്ലാഹു പറയുന്നു: ١٢ ١٢ (ഞങ്ങളുടെ രബ്ബേ, ഞങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരിൽനിന്നും സന്തതികളിൽനിന്നും നിങ്ങളുടെ കൺകുട്ടികൾ പ്രദാനം ചെയ്യുകയും, ഞങ്ങളെ നീ യജമാനൻമാർക്ക് മുൻകൈയെടുക്കുകയും ചെയ്യേണമെ എന്നു പറയുന്നവരുമായിരിക്കും അവർ (25:74) നിന്നെ ഞാൻ മനോഹരമാക്കുന്നതാണെന്ന് അല്ലാഹു അറിയിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ സന്തതികളിലും നേതൃത്വം നിലനിറുത്തുവാൻവേണ്ടി ഇബ്രാഹീം (അ) നബി പ്രാർത്ഥിച്ചതും നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഞങ്ങളുടെ സന്തതികൾ (പ്രാർത്ഥന) എന്ന വാക്കിൽ ഇസ്മായീൽ (അ)ന്റെ സന്താനപരമ്പരയായ ചുട്ടും നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഞങ്ങളുടെ സന്തതികൾ (പ്രാർത്ഥന) എന്ന വാക്കിൽ ഇസ്മായീൽ (അ)ന്റെ സന്താനപരമ്പരയായ അറബികളും ഉൾപ്പെടുകയില്ല-സന്തരം നോക്കൂ ഇസ്മായീലും, ഇസ്മായീൽ (അ)ന്റെ സന്താനപരമ്പരയായ അറബികളും ഉൾപ്പെടുകയില്ല-സന്തരം നോക്കൂ വേറൊരു-മുഖ്യമായും ഈ പ്രാർത്ഥന അറബികളുടെ വിഷയത്തിലാണ് സാക്ഷാൽകൃതമാകുന്നതെന്നുവേണം കരുതുവാൻ. മുസ്ലിം സമുദായം നിലനിന്ന് വന്നതും പ്രധാനമായും അറബികളുടെതന്നെയാണല്ലോ.

(4) ١٢ ١٢ (ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളുടെ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾ കാണിച്ചു തരണമെ) എന്നുള്ളതാണ് ١٢ ١٢ എന്നാൽ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾ എന്നാണ് വാക്കർത്ഥമെങ്കിലും. ഹജ്ജുസംബന്ധമായ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളെ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടും അതുപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. സന്തരം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഇവിടെയും ഈ ഉദ്ദേശ്യമാകാം. ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടും അതുപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) അല്ലാഹുവിനായി ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആരാധനകൾക്കുവാനാണ് കൂടുതൽ സാധ്യത കാണുന്നത്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) അല്ലാഹുവിനായി ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെ രൂപവും സ്വഭാവങ്ങളും എപ്രകാരമായിരിക്കണമെന്ന് അവനിൽ നിന്നു തന്നെ അറിയും അനുകൂലമായ കർമ്മങ്ങളുടെ രൂപവും സ്വഭാവങ്ങളും എപ്രകാരമായിരിക്കണമെന്ന് അറബികൾക്കും ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ തീർച്ചയും കിട്ടേണ്ടതുണ്ടെന്നും, മനുഷ്യൻ അവക്ക് സ്വയം രൂപകൽപന നൽകിയാൽപോലും എന്നും ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ١٢ ١٢ (അല്ലാഹു നിയമിച്ച പ്രകാരമല്ലാതെ അവനു ആരാധന ചെയ്യപ്പെട്ടുകൂടാ) എന്നുള്ളത് ഇസ്ലാമിലെ ഒരു അംഗീകൃത തത്വമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ്, അല്ലാഹുവോ, അവന്റെ ദൈവമോ, എന്നുള്ളത് ഇസ്ലാമിലെ ഒരു അംഗീകൃത തത്വമാകുന്നു. അന്നുപോലെയായിത്തീരുന്നതും. (5) ١٢ ١٢ കാണിച്ചും അംഗീകരിച്ചും തന്നിട്ടില്ലാത്ത എല്ലാ ആരാധനാ രൂപങ്ങളും അനാഥരായായിത്തീരുന്നതും. (5) ١٢ ١٢

(അങ്ങനെയൊരു പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കണം) എന്നാകുന്നു. പ്രവർത്തകൻമാർപോലും പാപമോചനം നേടുകയും, അല്ലാഹുവിലേക്ക് പശ്ചാത്താപിച്ചു മടങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും പതിവുവരുന്നതിനുള്ള, ആ വിഷയത്തിൽ നാം എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധപതിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കുക! നബി (സ) ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'ഹേ! മനുഷ്യരേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലേക്കു പശ്ചാത്താപിച്ചു മടങ്ങുവിൻ. ഞാൻ തന്നെ, ദിനംപ്രതി നൂറുപ്രാവശ്യം പശ്ചാത്താപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.' (4)

(6) رايه في رايه (അവർക്ക് അവരിൽനിന്നു ഒരു റസൂലിനെ നിയോഗിക്കണം) എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള അപേക്ഷയെക്കുറിച്ചു. തങ്ങളുടെ ഭാവിസന്തതികളിൽ അല്ലാഹുവിനു കീഴ്പ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്ന ഉത്തമ സമുദായമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള ആ മഹാൻമാരുടെ ആവേശത്തിൽനിന്ന് ഉളവാകുന്നത് ഈ പ്രാർത്ഥന, ഒരു ജനതയ്ക്കു സത്യോപദേശം നൽകുവാൻവേണ്ടി നിയുക്തനാകുന്ന ദൈവദൂതൻ, അതേ ജനതയ്ക്കു പരിചിതനായ ഒരാളായിരിക്കുന്നതാണല്ലോ പല നിലയ്ക്കും നന്നായിരിക്കുക. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ ഈ പ്രാർത്ഥന നബി മുഹമ്മദ് (സ) തിരുമേനിയുടെ നിയോഗം മൂലം അല്ലാഹു നിവൃത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. **قوله في رايه** (ഞാൻ എന്റെ പിതാവ് ഇബ്രാഹീമിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാണ്) എന്ന നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. നബി (സ) തിരുമേനിയെ നിയോഗിച്ചയച്ച അനുഗ്രഹം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ഇബ്രാഹീം (അ)ന്റെ ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ റസൂലിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളായി അദ്ദേഹം ഏടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അതേ ഗുണങ്ങളാൽ നബി(സ)യെ വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അല്ലാഹു അത് ഓർമ്മിപ്പിക്കാറുള്ളത്. താഴെ 151-ാം വചനവും, സൂറ: ജുമുഅ: 2-ാം വചനവും നോക്കുക)

ഇബ്രാഹീം (അ) ആ പ്രാർത്ഥന ചെയ്ത കാലത്ത് മക്കാ പരിസരത്ത് ഒരു ജനതയെക്കൂടി, സമുദായമെങ്കിലും നിലവിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭാവിയിൽ വരാൻ പോകുന്നതെയുള്ളൂ. ഓരോ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ലക്ഷ്യമെന്താണെന്നും, അത് സഫലമാക്കേണ്ടുന്ന സന്ദർഭമെന്താണെന്നും ഏറ്റവും അറിയുന്നവൻ അല്ലാഹുവാണല്ലോ. അങ്ങനെ, ആ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം—ഏറെക്കുറെ നാലായിരംകൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം—അല്ലാഹു ആ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി അറേബ്യയിൽ നബി (സ) തിരുമേനിയെ റസൂലാക്കി നിയോഗിച്ചു. ഇതിൽ നിന്ന് ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് അപ്പപ്പോൾ തന്നെ ഉത്തരം കിട്ടിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഓരോന്നും തക്കസമയത്തായിരിക്കും അല്ലാഹു നടപ്പിലാക്കുക. പ്രാർത്ഥനകളിൽ ധൃതികൂട്ടരുതെന്നും, ധൃതികൂട്ടാത്ത പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം കിട്ടുമെന്നും നബി (സ) സത്യവിശ്വാസികളോട് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതും അതുകൊണ്ടാകുന്നു. (ബു:4)

റസൂലിന്റെ പ്രത്യേകതകളായി ഇബ്രാഹീം (അ) പ്രാർത്ഥനയിൽ ഏടുത്തു പറഞ്ഞതും, ഖുർആനിൽ അല്ലാഹു ഒന്നിലധികം സ്ഥലത്ത് റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയെ വിശേഷിപ്പിച്ചതുമായ ആ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ ഇവയാണ്: (1) അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകൾ — അഥവാ ലക്ഷ്യങ്ങളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും — അവർക്ക് കാണിക്കപ്പെടുക. **قوله في رايه** അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വം, മരണാനന്തരജീവിതം മുതലായവ സംബന്ധിച്ചു ആവശ്യമായ ലക്ഷ്യദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുകയെന്നു സാരം. (2) അവർക്ക് വേദഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുക. **قوله في رايه** വിശുദ്ധ ഖുർആൻമുഖനയാണ് ഈ വിശേഷണം പൂർത്തിയാകുന്നത്. (3) അവർക്ക് വിജ്ഞാനവും പഠിപ്പിക്കുക. **قوله في رايه** 'യുക്തി, യുക്തിതത്വം, വിജ്ഞാനം' എന്നൊക്കെയാണ് **قوله في رايه** (ഹിക്മത്തു)നു വാക്കർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ഓരോ കാര്യവും അതതിന്റെ സ്ഥാനത്തും യഥാർത്ഥത്തിലും അറിയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണതുകൊണ്ട് വിവക്ഷ. നബി (സ) ജനങ്ങൾക്ക് 'ഹിക്മത്തു' പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുക എന്നത് അവിടുത്തെ 'സൂന്നത്താ'കുന്ന ചര്യമുഖനയാണ് നിവൃത്തിയാകുന്നത്. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന സന്ദേശങ്ങളുടെയും, നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളുടെയും പ്രാവർത്തികരൂപവും, അവയനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതക്രമവും, തിരുമേനി സമുദായത്തിനു വിവരിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നത് അവടുത്തെ വാക്ക് മുഖനയും പ്രവൃത്തിമുഖനയുമാണല്ലോ. അതാണ് അവിടുത്തെ സൂന്നത്തും. ചില ഭൗതികപ്രമീകൾ കരുതുന്നതപോലെ, ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളോ, ശാസ്ത്രീയ തത്വങ്ങളോ അല്ല അതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. (4) അവരെ സംസ്കരിക്കുക. **قوله في رايه** കേവലം ഐഹികമായ ഏതാനും ജീവിതപരിഷ്കരണങ്ങൾ നബി (സ) വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നല്ല ഇതിന്റെ താൽപര്യം. വിശ്വാസാചാരങ്ങളിലോ, സ്വഭാവത്തിലോ, പെരുമാറ്റത്തിലോ, ഇടപാടുകളിലോ മാത്രമല്ല, മാനുഷിക ജീവിതത്തിന്റെ — പ്രധാനമെന്നോ അപ്രധാനമെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ — എല്ലാ തുറകളിലും വ്യാപകമായിരുന്നുതായിരുന്നു നബി (സ) തിരുമേനി വരുത്തിയ സംസ്കരണം. ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കൾക്കുപോലും നിഷേധിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ചരിത്രസത്യമാണിത്. ഇതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്തിക്കാട്ടുന്ന പക്ഷം, അത് വളരെയേറെ ദീർഘിച്ചു പോകും കേവലം മനോരമയ്ക്കു ചെറിയ ഉദാഹരണം മാത്രം ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാം:—

സൽമാൻ (റ) പറയുകയാണ്: 'മുശ്റികുകളിൽ ചിലർ പരിഹസിച്ച്കൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറയുകയുണ്ടായി: നിങ്ങളുടെ ആൾ (നബി തിരുമേനി) നിങ്ങൾക്ക് മലമുക്തവിസർജ്ജനംകൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നതായി കാണുന്നവല്ലോ.''

ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'ശരി, ഞങ്ങൾ (വിസ്മയം ജനവേളയിൽ) ഡിസംബർ മുന്നിടരുതെന്നും, വലയെക്കൊണ്ട് ശുചീകരണം ചെയ്യരുതെന്നും, മൂന്നിൽ കുറഞ്ഞകല്ലുകൾകൊണ്ട് മതിയാക്കരുത്'-അതിൽ കറുപ്പും എല്ലാം ഉണ്ടാവരുത്'-എന്നും അവിടുന്ന് ഞങ്ങളോട് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.' (അ. മൂ.) ആയിശ(റ) യിൽ നിന്ന് ഉർവത്തുബ്നുസുബൈർ (റ) ഉദ്യമിച്ച ഒരു ഹദീസിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'നാലു വിധത്തിലായിരുന്നു 'ജാഹിലിയ്യ'ത്തിൽ വിവാഹം നടന്നിരുന്നത്. അവയിൽ ഒന്ന് ഇന്ന് ജനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന വിവാഹമാകുന്നു. അതായത്, ഭാര്യ രാജ്യുടെ അടുക്കൽ അയാളുടെ മകളെയോ അധികാരത്തിൽ പെട്ടവളെയോ വിവാഹംലോചന നടത്തി മഹർ കൊടുത്ത് വിവാഹം ചെയ്യുക. മറ്റൊന്ന്: ഭാര്യ തന്റെ ഭാര്യ ആർത്തവത്തിൽനിന്ന് ശുദ്ധിയായശേഷം അവളോട്: 'നീ ഇന്ന് ആളുടെ അടുക്കൽചെന്ന് ഭാഗ്യവശം ജീവിതം നയിച്ചുകൊള്ളുക' എന്ന് പറഞ്ഞ് അവളെ അയക്കുകയും, പിന്നീട് അവൻ അവളുമായി സമീപിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക. അങ്ങിനെ അയാളിൽനിന്ന് അവൾ ഗർഭം ധരിച്ച് കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പക്ഷം അവൻ അവളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. കൂട്ടിച്ച് സാമർത്ഥ്യവും യോഗ്യതയുമുണ്ടായിത്തീർന്നാൽ വേണ്ടിയാണിത് ചെയ്യുന്നത്. (*) വേറൊരു വിവാഹം ഇതാണ്: പത്തിന് താഴെ പുരുഷന്മാർ ഒരു സ്ത്രീയുടെ അടുക്കൽചെന്ന് അവളുമായി സംസർഗ്ഗമുണ്ടാകുക. അവൾ ഗർഭം ധരിച്ച് പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ, അവൾ അവരെ വിളിച്ചുവരുത്തി അവരിൽ ഇന്നവൻതാണ് കൂട്ടി എന്ന് നിർണ്ണയിക്കുക. അങ്ങിനെ, കൂട്ടി അവൻതായി ഗണിക്കപ്പെടുക. അതവന് നിഷേധിക്കുവാൻ വയ്യ. നാലാമത്തെ വിവാഹം ഇങ്ങിനെയാണ്: ഒരു സ്ത്രീയെ പലരും സ്വീകരിക്കുക. ആരുചെന്നാലും അവൾ സ്വീകരിക്കും. തേവി ടിസ്തികളാണിവർ. ആർക്കും പ്രവേശനമുണ്ടെന്നറിയിക്കുവാൻ അവർ തങ്ങളുടെ വാതിൽക്കൽ ഒരു കൊടി നാട്ടുകയും ചെയ്യും. ഗർഭം ധരിച്ചു കൂട്ടിയെ പ്രസവിച്ചാൽ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി അവരിൽ ആരുടെ കൂട്ടിയാണെന്നാണോ നിരീക്ഷകന്റെ അഭിപ്രായമെങ്കിൽ അപ്രകാരം അവൻതാണെന്ന് നിശ്ചയിക്കുക. അവനത് നിരസിക്കുവാൻ പാടില്ല. (***) അങ്ങനെ, സത്യവുമായി മുമ്പാകെ (സ) നിയോഗിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഇന്ന് ജനങ്ങളിൽ നിലവിലുള്ള ഈ(ഒന്നാമത്തെ) വിവാഹമല്ലാത്ത ജാഹിലിയ്യ വിവാഹങ്ങളെല്ലാം അവിടുന്ന് തക്കതാക്കളഞ്ഞു'. (ബുഖാരി)

ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ അടങ്ങിയ ഈ മൂന്ന് വചനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റേയും അവസാനത്തെ വാചകം ശുദ്ധിയെ നോക്കുക. ആദ്യത്തേതിൽ, തങ്ങളുടെ കർമ്മം സ്വീകരിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് 'അല്ലാഹുവേ, നീ എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാണ്'. എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ, ഞങ്ങളെ മൃത്യുലീകളാക്കുകയും, ഞങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളിലും മൃത്യുലീകളായ ഒരു സമുദായം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും മറ്റും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് 'അല്ലാഹുവേ, നീ വളരെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാണ്.' എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തേതിൽ, ഭാവിയിൽ അവരിൽ ഒരു റസൂലിനെ നിയോഗിക്കുക വഴി അവരെ ഒരുത്തമ സമുദായമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ വേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്യണമെന്നുപക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് 'അല്ലാഹുവേ, നീ പ്രതാപശാലിയും അഗാധജ്ഞനുമാണ്' എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ, പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങൾ സാധിപ്പിച്ചുതരുവാനുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ വഴി സന്തർഭോചിതം അവനെ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നത് നല്ലതാണെന്നും, അത് പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു മര്യാദയാണെന്നും ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സംഗതി വേറെയും ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ നിന്നും, നബിവാക്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഗ്രാഹ്യമാണ്.

വിഭാഗം-16

130. ആരാണ് ഇബ്രാഹീമിന്റെ മാർഗ്ഗത്തോട് അത്യാപ്തി കാണിക്കുക-തന്നെത്തന്നെ ഭോഷനാക്കിയവനല്ലാതെ? ! ഇഹത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ നാം (ശുദ്ധനായി) തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്; പരലോകത്തിൽ അദ്ദേഹമാകട്ടെ, നിശ്ചയമായും സജ്ജനങ്ങളിൽപെട്ടവനാകുന്നു.

۱۳۰- وَمَنْ يَرْغَبُ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ
إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ
فِي الدُّنْيَا وَإِنَّا فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ
الضَّالِّينَ

(*) നേതാക്കളും യോഗ്യന്മാരുമായവരുടെ അടുക്കലേക്ക് മാത്രമേ സ്വന്തം ഭാര്യയെ ഇങ്ങിനെ വിട്ടയക്കാറുള്ളൂ- فتح الباری അവിരിൽനിന്ന് ജനിക്കുന്ന കൂട്ടിച്ച് സാമർത്ഥ്യം ബുദ്ധിയുമൊക്കെ ഉണ്ടാകുമെന്നാവശ്യപ്പെടുന്നവരുടെ കണക്ക് കൂട്ടൽ

(**) അവസാനത്തെ രണ്ടും ചില അപരിഷ്കൃത വിഭാഗങ്ങളിൽ ഇന്നും മുർല്ലമായെങ്കിലും നിലവിലുള്ളതാണ്. അൽപം ചില വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുമെന്നു മാത്രം.

131. അദ്ദേഹത്തോട് തന്റെ രക്ഷിതാവ് 'നീ കീഴോ തൂങ്ങുക [മുസ്‌ലിമാകുക]' എന്ന പദത്തെപ്പോലെ,-

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ലോകരക്ഷിതാവിന് കീഴോ തൂങ്ങിയിരിക്കുന്നു.'

132. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇബ്രാഹീം തന്റെ മക്കളോട് വസിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; യഅ്‌ഖൂബും, തന്റെ മക്കളോട് (അതെ) 'എന്റെ മക്കളേ, നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു നിങ്ങളെക്ക് മതത്തെ (ശുദ്ധമാക്കി) തിരഞ്ഞെടുത്തു' തന്നിരിക്കുന്നു; ആകയാൽ, നിങ്ങൾ കീഴോതൂങ്ങിയവരായി [മുസ്‌ലിമാകുമായി] കൊണ്ടല്ലാതെ തീർച്ചയായും മരണപ്പെടരുത്' എന്നു.

131-إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ

أَسْلِمْ

قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْغَلِيِّينَ

132-وَوَضَّيْ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَيْنَهُ وَيَعْقُوبُ

يَلْبَنِي إِنْ أَلَّهَ اضْطَنَى لَكُمْ الدِّينَ

فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

130. ഈ ആദ്യം, ഏതൊരുത്തൻ ആദ്യം അത്യാപിപ്പെട്ടും ഇബ്രാഹീമിന്റെ മാർഗ്ഗത്തോട് അതിന് യാതൊരുവനല്ലാതെ അവൻ വിവ്വ്വിയാക്കി പരത്തുന്നതെന്ന തീർച്ചയായും ഉണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ നാം തിരഞ്ഞെടുത്തു, തെളിയിച്ചെടുത്തു ഇഹലോകത്തിൽ പരലോകത്തിൽ സജ്ജനങ്ങളിൽപെട്ടവനാണ്. 131. അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷിതാവ് നീ കീഴോതൂങ്ങുക, മുസ്‌ലിമാകുക. 132. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു ഞാൻ കീഴോതൂങ്ങിയിരിക്കുന്നു ലോകരക്ഷിതാവിന്. 132. ഇതിനെപ്പറ്റി വസിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു ഇബ്രാഹീം പ തന്റെ മക്കളോട്, പത്രന്മാരോട് യഅ്‌ഖൂബും എന്റെ മക്കളേ, പത്രന്മാരേ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു തിരഞ്ഞെടുത്തു (തെളിയിച്ചെടുത്തു) തന്നിരിക്കുന്നു നിങ്ങൾക്ക് മതത്തെ, നടപടിക്രമത്തെ അതിനാൽ തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ മരണപ്പെടരുത് നിങ്ങൾ ആയിക്കൊണ്ടല്ലാതെ കീഴോതൂങ്ങിയവർ മുസ്‌ലിമാകും.

2 (യർഗബ്) എന്ന ക്രിയാരൂപത്തിന്റെ തൊട്ടുനിൽക്കുന്ന അവ്യയം ആകുമ്പോൾ അതിന് 'ആഗ്രഹിക്കുക, തൃപ്തി കാണിക്കുക' എന്നും ആകുമ്പോൾ 'വെറുക്കുക, അത്യാപ്തി കാണിക്കുക' എന്നും അർത്ഥമായിരിക്കും. രണ്ടാമത്തെ രൂപത്തിലാണ് ഇവിടെയുള്ളത്. ഈ വചനങ്ങളുടെ സാരം ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം:-

ഇബ്രാഹീം (അ) സ്വീകരിച്ചുവന്ന വിശ്വാസാദർശങ്ങളും നടപടി ക്രമങ്ങളും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരമായിരുന്നു. അതെ, ഇസ്‌ലാമിന്റെ മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം. അപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ മാർഗ്ഗം വിട്ടേച്ച് മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നവർ തങ്ങളെത്തന്നെ സ്വയം വിവ്വ്വികളാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇബ്രാഹീം (അ) ആണെങ്കിൽ, ജനങ്ങൾക്ക് നേർമാർഗ്ഗവും താഹീദും വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി ഈ ലോകത്ത് അല്ലാഹു തിരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു നേതാവാണ്. പരലോകത്തിലും, അല്ലാഹുവിന്റെ നല്ലവരായ അടിയന്മാരിൽ ഒരാളാകുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, അല്ലാഹു സർവ്വലോക രക്ഷിതാവുകളെക്കാൾ അവന്റെ കൽപനകൾക്ക് കീഴോതൂങ്ങി ജീവിക്കാൻ മനുഷ്യന്റെ കടമയാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടെ, അവന്റെ കൽപനകൾക്കെല്ലാം പരിപൂർണ്ണമായി കീഴോതൂങ്ങിയ ഒരു മുസ്‌ലിമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അതാണതിന് കാരണം. മാത്രമല്ല, തന്റെ മക്കളോടും സന്തതികളോടും അതേ നിലയിൽ ജീവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം വസിയ്ക്കുന്നത് ചെയ്യുകകൂടി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്താനപരമ്പരകളായ ഇസ്രാഇലിലും അറബികളുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ മാർഗ്ഗം പിൻതുടരുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്രനായ യഅ്‌ഖൂബ് (അ)ന്റെ സന്തതികളാണല്ലോ ഇസ്രാഇലിലും യഅ്‌ഖൂബും (അ) തന്നെ അപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളോടും വസിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച അനുഗ്രഹിച്ചു തന്നിട്ടുള്ള മതമാണ് ഇസ്‌ലാം; നിങ്ങളുടെ സർവ്വ നന്മകൾക്കുമുള്ള ഏകോപലം. അ

താണ്. ആകയാൽ, മറ്റൊരു മർദ്ദത്തിലേക്കും വഴുതിപ്പോകാതെ യഥാർത്ഥ കൃസ്തീയകളായിരിക്കാണെന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ, എന്തൊക്കെയാണിത്തരം രണ്ടുപേരുടെയും വഴിയുത്ത്.

ജീവിതവും, മരണവും അല്ലാഹുവിന്റെ കയ്യിലാണ്; മനുഷ്യന് അതിലൊന്നും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല, എന്നിരിക്കെ, ഇന്ന് സ്ഥിതിയിലേ മരിക്കാൻ എന്ന് മനുഷ്യരോട് കൽപിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണ്? എന്ന് ചോദിക്കപ്പെടാം. ഇബ്നു സുരീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയപോലെ, ഇതിനുള്ള മറുപടി ഇതാണ്: നിങ്ങളുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ മരിക്കാലും, നിങ്ങൾ ഇസ്ലാമിനെ കൈവീടരുത്, എപ്പോഴാണ് മരണം വന്നെന്നതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞതുകൂടാല്ല. അതുകൊണ്ട് മരണം എപ്പോൾ വന്നാലും അപ്പോഴൊക്കെ നിങ്ങൾ മുസ്ലിംകളല്ലാത്തായിരിക്കുവാൻ ഇടവരുത്, ഇടവരുത്തിയാൽ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷക്കും കോപത്തിനും പാത്രമായിത്തീരും.

133. അതല്ല, യേശുവിന് മരണം ആവുന്നതായ അവസ്ഥയിൽ നിങ്ങൾ (അവിടെ) സന്നിഹിതരായിരുന്നുവോ? അതായത്, അദ്ദേഹം തന്റെ മക്കളോട്: 'നിങ്ങൾ എന്റെ ശേഷം എത്തിനെയൊന്ന് ആരാധിക്കുക' എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ, അവർ പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളുടെ ആരാധനയും, നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളുടെ ഇബ്രാഹീമിന്റെയും, ഇസ്മായേലിന്റെയും, ഇസഹാബിന്റെയും-ആരാധനയുമായുള്ളവനെ-(അതെ) ഒരേ ഒരു ആരാധന-(ത്തന്നെ) ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കും: ഞങ്ങൾ അവനെ കീഴൊത്തുണ്ടിയ്ക്കുകയും [മുസലിംകളും] ആയിരിക്കും.'

134. അതൊരു സമുദായം-അതു(കാലം)കഴിഞ്ഞുപോയി! അത് സമ്പാദിച്ചുവെച്ചത് അതിനുണ്ടായിരിക്കും; നിങ്ങളെ സമ്പാദിച്ചുവെച്ചത് നിങ്ങളെക്കുമുണ്ടായിരിക്കും. അവർ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങളോട് ചോദിക്കപ്പെടുന്നതുമല്ല.

١٣٣- أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ
الْمَوْتَ إِذْ قَالَ لِبَنِيِّهِ مَا تَعْبُدُونَ
مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَ
إِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
إِلَهُمَا وَاحِدًا ۖ

وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ○

١٣٢- تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ○

133. ام അതല്ല അതോ നിങ്ങൾ ആയിരുന്നു (വോ) ഏത് സാക്ഷികൾ, സന്നിഹിതർ
ആസന്നമായ സന്ദർഭത്തിൽ بقرى യഅ്ബൂബീൻ المرت മരണം പിടി അതായത് അദ്ദേഹം
പറഞ്ഞപ്പോൾ ലി തന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി, പുത്രൻമാരോട് ياتينا നിങ്ങൾ എന്നിനെ (എതിനെ) ആരാ
ധിക്കും لا م എന്റെ ശേഷം لا അവർ പറഞ്ഞു نبنا ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കും പഴി നിങ്ങളുടെ ആ
രാധന-ദൈവത്തെ പിടിച്ച നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളുടെ ആരാധനയും ابراهيم അതായത് ഇബ്രാഹീം
തിന്റെ ايل ഇസ്‌മാഇലിന്റെയും راسخ ഇസ്‌ഫാഖിന്റെയും ارحامه ഒരൊരാരാധന എന്ന لحن
ഞങ്ങളാകട്ടെ അവൻ يولم മുസ്‌ലിംകൾ (കീഴൊത്തുണ്ടിയവർ) ആകുന്നു (താനും) 134. ان അത്
ഒരു സമുദായമത്രെ تلت അത് കഴിഞ്ഞതുപോയി لا അതിനുണ്ട്, ഉണ്ടായിരിക്കും مكب അത്
സമ്പാദിച്ചു വെച്ചത്, നേടിയത് فل നിങ്ങൾക്കുമുണ്ട് فكم നിങ്ങൾ സ്വപാദിച്ചുവെച്ചത് وللا
നിങ്ങളോട് ചോദിക്കപ്പെടുന്നതല്ല لا അവർ ആയിരുന്നതിനെപ്പറ്റി يولم അവർ പ്രവർത്തിക്കും.

ഇസ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ പാരമ്പര്യവാദികളായ അറബി മതം തിരക്കുകളെയും, ഇസ്രാഹീലായനായ അവിശ്വാസികളെയും പൊതുവെ അടിച്ചമർത്തുകയെന്നതാണ് മേൽ കണ്ട ചോദ്യം. ആ വാദത്തിന്റെ ഒരു വണ്ഡനമാണത്. ഇസ്രാഹീം (അ) യത്ത് "ഖുബ" (അ) എന്നിവരുടെ വസിയുടനീളമെന്നി കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അറബികളുടെയും ഇസ്രാഹീലായരുടെയും സ്ഥിതിഗതികളാകട്ടെ, അതിന് കടകവിരുദ്ധവുമാണ്. അവരുടെ നിലപാട് കണ്ടാൽ, ആ വസിയുത്ത് മേലുദ്ധരിച്ച മാതിരിയിലല്ല-മരണശേഷ വിധത്തിലായിത്തന്നെ-എന്ന് തോന്നിപ്പോകും. അതുകൊണ്ടാണ് അവരോട് നിങ്ങളും ആ വസിയുത്ത് നടന്നപ്പോൾ അവിടെ ഹാജരായിരുന്നവരോ എന്ന് നിശ്ചയരൂപത്തിൽ അലോചന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്.

യഅ്ഖൂബ് (അ)നും മരണമടുത്ത സമയത്ത് അദ്ദേഹം തന്റെ മക്കളെ വിളിച്ച് എന്റെ ശേഷം നിങ്ങൾ ആരെയാണ് ഇലാഹായി സ്വീകരിച്ചുവെന്ന് അഥവാ നിങ്ങൾ തൗഹീദിന്റെ മാർഗ്ഗം വിട്ടേച്ച് ഇതര ജാതിക്കാരോടു ചേർന്നു സ്വീകരിച്ചേക്കാമോ- എന്ന ചോദ്യം ചെയ്തപ്പോൾ, അവർ ഒരു സ്വരത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു: നിങ്ങളും, നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളും (ഞങ്ങളുടെ പിതാമഹന്മാരും) ചെയ്തിരുന്ന മാതിരി അല്ലാഹുവിനെത്തന്നെയായിരിക്കും ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുക; ഞങ്ങൾ മുസ്ലിംകളായിത്തന്നെ ജീവിക്കും; മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഞങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയില്ല എന്നാകാം. ഇതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നടന്നത്. അങ്ങനെയല്ല-മറ്റൊരു വിധത്തിലായിരുന്നു-അതെന്ന് നിങ്ങൾ വാദിക്കുന്ന പക്ഷം, അതറിയുവാൻ തക്കവണ്ണം നിങ്ങൾ അപ്പോഴവിടെ ഹാജരായിരുന്നുവോ? ഇല്ലെന്ന് തീർച്ചയെന്നു അതിരിക്കട്ടെ, സംഭവിച്ചത് എന്തുതന്നെയായാലും ശരി, അവരെല്ലാം എത്രയോ മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയി, അവരെല്ലാം മറ്റേ ആദർശത്തിലും മാർഗ്ഗത്തിലും അടിയുറച്ചു ജീവിച്ചവരായിരുന്നു. അവരെപ്പറ്റി തെളിയിച്ചു കാണുമില്ല, അവരുടെ കർമ്മഫലം അവർക്ക് മാത്രമായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ കർമ്മഫലം നിങ്ങൾ തന്നെ അനുഭവിക്കണം. അവരുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാരാണെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് രക്ഷ കിട്ടുകയില്ല. അവരുടെ ചെയ്തികളെപ്പറ്റി നിങ്ങളോട് ചോദിക്കപ്പെടുകയില്ല. നിങ്ങളുടെ ചെയ്തികളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യ വാദത്തിന് ഒരർത്ഥവുമില്ല എന്ന് സാരം.

യഅ്ഖൂബ് (അ)ന്റെ പിതാവ് ഇസ്മായീൽ (അ) ആകുന്നു. ഇസ്മായീൽ (അ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃവ്യ നാകുന്നു. പിതാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പിതൃവ്യനെയും എണ്ണിയിരിക്കുകയാണ്. ഏതാണ്ട് പിതാവിന്റെ സ്ഥാനം തന്നെയാണല്ലോ പിതൃവ്യനുമുള്ളത് ك (സമ്പാദ്യം) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. ജീവിതത്തിൽ ചെയ്യുവെന്ന കർമ്മങ്ങളത്രെ, അതാണല്ലോ പരലോകത്തേക്ക് ഈ ലോകത്തുനിന്ന് നേടിയെടുക്കാനുള്ള സമ്പാദ്യം. നല്ല കർമ്മമെങ്കിൽ നല്ല സമ്പാദ്യവും. ചീത്ത കർമ്മമെങ്കിൽ ചീത്ത സമ്പാദ്യവുമായിരിക്കുമെന്നു മാത്രം.

135. അവർ [വേദക്കാർ] പറയുന്നു: 'നിങ്ങൾ യഹൂദികളോ, നസ്രാണികളോ ആയിക്കൊള്ളുവിൻ, എന്നാൽ നിങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കും' പറയുക: '(അതല്ല,) പക്ഷേ, ഋജുമാനസ്കനായിരുന്ന ഇബ്രാഹീമിന്റെ മാർഗ്ഗം. [അതാണ് ഞങ്ങൾ പിൻപററുക] അദ്ദേഹം 'മുശ്റിക്കു' [ബഹുദൈവവിശ്വാസി]കളിൽ പെട്ടവനായിരുന്നതുമില്ല.'

135- وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ○

135. 135 അവർ പറയുന്നു, പറയുകയും ചെയ്തു നിങ്ങൾ ആകുവിൻ 135 ജൂതന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ 135 (എന്നാൽ) നിങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കും 135 പറയുക 135 പക്ഷേ 135 ഇബ്രാഹീമിന്റെ മാർഗ്ഗം, മതം, നടപടി 135 ഋജുമാനസ്കനായിക്കൊണ്ടു, ശുദ്ധ ഹൃദയനായിക്കൊണ്ടുള്ള 135 അദ്ദേഹം ആയിരുന്നിട്ടുമില്ല 135 മുശ്റിക്കുകൾ ഉൾപ്പെടെ (വൻ)

വേദക്കാർ സത്യവിശ്വാസികളോട് പറയാനുള്ള ചില വാക്കുകളെ അല്ലാഹു ആശ്ചര്യപരമായി ഉദ്യമിച്ചു അണിത്. യഹൂദികൾ പറയുക: ഞങ്ങളെപ്പോലെ ജൂതമതം സ്വീകരിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കാമെന്ന്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ പറയുക: ഞങ്ങളെപ്പോലെ ക്രിസ്തീയമതം സ്വീകരിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കാമെന്ന്. അഥവാ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നെങ്കിലേ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുകയുള്ളൂ. ഇല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വഴിപിഴച്ചവരായിരിക്കുമെന്നു ഓരോ കൂട്ടവും പറയുമെന്നർത്ഥം. ഓരോ കൂട്ടവും മറ്റൊരാൾ പിഴച്ചവരാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവരാണല്ലോ. അവരോട് ഇങ്ങനെ മറുപടി പറയുവാൻ അല്ലാഹു നബി(സ)യോടു കൽപിക്കുന്നു: ഇല്ല, അതിനും ഞങ്ങൾ തയ്യാറല്ല. അതുവഴി സന്മാർഗ്ഗം ലഭിക്കുവാനും പോകുന്നില്ല, പക്ഷേ, നിങ്ങളും ഞങ്ങളും ആദരിക്കുകയും, ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ പിതാമഹൻ ഇബ്രാഹീം (അ) നബി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന മാർഗ്ഗം നമുക്കു പിൻപററാം. അതാണ് ഞങ്ങൾ പിൻപറ്റി വരുന്നത്. അദ്ദേഹം നിങ്ങളെപ്പോലെ ശിർക്കുപരമായ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കാതെ, അതിൽനിന്നെല്ലാം വിട്ടൊഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങളെപ്പോലെ തൗഹീദിന്റെ ഏകമാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ച ആളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ മാർഗ്ഗം കൈവിടുവാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറല്ല.

136. (സത്യ വിശ്വാസികളെ) നിങ്ങൾ പറയുവിൻ: 'ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും, ഞങ്ങൾക്ക് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിലും, ഇബ്രാഹീമിനും, ഇസ്മായീലിനും, ഇസ്മാഖീലിനും, യസ്ഖൂബിനും (അദ്ദേഹത്തിന്റെ) സന്തതികൾക്കും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിലും, മൂസാക്കും ഈസാക്കും നൽകപ്പെട്ടതിലും. (പ്രവാചകന്മാർക്ക്) ഞങ്ങളുടെ റബ്ബികൾ നിന്ന് നൽകപ്പെട്ടതിലും (ഏല്പാം) വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരിൽനിന്ന് കരാറുകീടയിലും ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അവന് [അല്ലാഹുവിന്] കീഴൊത്തുണ്ടിയ വരും [മുസ്ലിംകളും] ആകുന്നു.'

١٣٦- قُولُوا آمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا
أُنْزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَ
يَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَ
عِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ نَّبِيِّكَ لَا تَفَرِّقُ
بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ○

137. എന്നിട്ട്, നിങ്ങൾ ഏതൊന്നിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരമുള്ളതിൽ അവരും വിശ്വസിച്ചുവെങ്കിൽ, അവർ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവർ തിരിഞ്ഞുകുളയുകയാണെങ്കിലോ, നിശ്ചയമായും അവർ കഷ്ടി പീരിവിൽ തന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ, അവരെ (നേരിടുവാൻ) നിനക്ക് അല്ലാഹു മതിയാകും. അവൻ (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമത്ര.

۱۳۷- فَإِنْ أَمِنُوا بَمِثْلِ مَا أَمِنْتُمْ بِهِ فَقَدْ أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ تَسِيكَفِيكَهُمْ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۝

138. (അതെ) അല്ലാഹുവിന്റെ വർണ്ണം നൽകൽ! [അതത്രെ, ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്] ആരാണ്, വർണ്ണം നൽകുന്നതിൽ അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ നല്ലവൻ? ഞങ്ങൾ അവൻ തന്നെ ആരാധന ചെയ്യുന്നവരുമാകുന്നു.

۱۳۸- صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ
صِبْغَةً تَوْحَنٌ لَهُ عِيدُونَ ○

[illegible]

നിങ്ങൾ യഹൂദികളോ ക്രിസ്ത്യാനികളോ ആയാൽ നിങ്ങൾക്ക് സർക്കാർ ഗംഗം ലഭിക്കുമെന്ന് വേദക്കാർ പറഞ്ഞതിന് അർത്ഥഗർഭവും, ചിന്താർഹവും, അതോടൊപ്പം അൽപം ഗൗരവസ്വരത്തിലുള്ളതുമായ ഒരു മറുപടി കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വചനങ്ങളിൽ, അൽപം ഗൗരവവും, അതോടൊപ്പം ഇസ്ലാം

വികസിതസത്യം അങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസവും അതിലുള്ള മാർഗ്ഗമായ അന്തരം തുറന്നു കൊടുക്കുന്നതുമായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ കൃപി സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് അല്ലാഹു അറിയിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ നിങ്ങളെപ്പോലെ, ചില നബിമാരിലും ചില ഡോക്ടർമാരിലും മാത്രം വിശ്വസിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിൽ അവിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസികൾക്ക്. ഗിർജിന്റെ കൽപ്പൊന്നുചിലയെ അങ്ങനെ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആരു വ്യത്യസ്തമായ കാലവ്യത്യാസമോ നോക്കാതെ, ഇബ്രാഹീം, ഇസ്മായീൽ, ഇസ്മായീൽ (അ) എന്നിവരും, അവരുടെ സന്തതികളിൽപ്പെട്ടവരുമെങ്കിലും എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരിലും, അവർക്ക് നൽകപ്പെട്ട എല്ലാ ദിവ്യസന്ദേശങ്ങളിലും അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്നുവരെ വിശ്വസിക്കും, ഇന്നുവരെ വിശ്വസിക്കുകയില്ല എന്നിങ്ങനെയുള്ള പക്ഷഭേദമൊന്നും അങ്ങനെയില്ല. അതാകട്ടെ അല്ലാഹുവിന്റെ എല്ലാ ശാസനകൾക്കും കീഴടങ്ങിയിട്ടുള്ള മനുഷ്യർക്കായി മുമ്പാകെയാണ് അങ്ങനെയുള്ളവർ. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് മാർഗ്ഗപരിഷ്കരണ സാരം.

മറികൂടും ന്യായമുക്തവും, വർഗ്ഗീയതയോ, കക്ഷിത്വമോ തീണ്ടാത്തതുമായ ഈ വിശ്വാസസിദ്ധിയാണു് സ്വീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ, അവരും സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കും. ഒരുക്കമില്ലെങ്കിൽ, അതവരുടെ ചെറുപ്പത്തിലും, മാർഗ്ഗവും മാത്രമാണ്. അവർക്ക് നേരിട്ടേക്കാവുന്ന എല്ലാ പ്രതിസന്ധികളിൽനിന്നും അല്ലാഹു നിങ്ങളെ രക്ഷ നൽകുന്നതാണ്. അവരിൽനിന്നു നിങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ അല്ലാഹു തന്നെ മതി. എല്ലാം കൈക്കൊള്ളുന്നവരും അറിയുന്നവരുമാണല്ലോ അവർ, എന്നാൽ അല്ലാഹു നബി(സ)യെയും സത്യവിശ്വാസികളെയും സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

5 (സിബ്ത്) എന്ന വാക്കിന്റെ ബഹുവചനമാണ് 5 (അസ്ബാത്). 'സന്തതികൾ, കുലങ്ങൾ, ഗോത്രങ്ങൾ, പാരമ്പര്യങ്ങൾ' എന്നൊക്കെയാണിതിനു് അർത്ഥം. ഇസ്രാഇൽ എന്നുകൂടി പേരുണ്ടായിരുന്ന യഹൂദർ (അ) നബിക്ക് പന്ത്രണ്ട് പുത്രന്മാരാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ഓരോരുത്തരുടെയും സന്താനപാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് സിബ്ത് എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്നു. അറബികൾ തങ്ങളുടെ ഗോത്രങ്ങൾക്ക് 5 (ബബീലും) എന്ന പേരുവെച്ചുവെച്ചു. അതിന്റെ സ്മാരകമായി ഇസ്രാഇലുകൾ 'സിബ്ത്' എന്ന പേരുവെച്ചു. ഇസ്രാഇലുകൾ നാം പന്ത്രണ്ട് സിബ്തുകൾക്കായി ഭാഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (5: 160) അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം.

നബിമാരിൽ വിശ്വസിച്ചു എന്ന പൊതുവിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാതെ, ചില നബിമാരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുവാൻ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ആദ്യം ഇബ്രാഹീം, ഇസ്മായീൽ, ഇസ്മായീൽ, യഹൂദർ (അ) എന്നിവരുടെ പേരുകൾ എടുത്തുപറഞ്ഞു. ഇസ്രാഇലുകൾക്കും, അറബികൾക്കും വന്ധ്യരായ പിതാക്കന്മാർക്കും, ഗോത്രപിതാക്കളുമാണല്ലോ അവർ നാലുപേരും. തുടർന്നുകൊണ്ട് ഇസ്രാഇലുകൾക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മറ്റൊരു പ്രവാചകന്മാർക്കുവേണ്ടിയും മൊത്തത്തിൽ 5 (സന്തതികൾക്കും) എന്ന പേരുവെച്ചു. അതിനാലാണ് ഇസ്രാഇലുകൾക്കുവേണ്ടിയും തങ്ങളുടെ പ്രത്യേക പ്രവാചകനായി സ്വീകരിക്കുന്ന ആരെങ്കിലും നിലക്ക് മുമ്പാകെ (അ)നെയും, പിന്നീട് ഇസ്രാഇലുകൾക്കും അല്ലാത്തവർക്കും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ പ്രത്യേക പ്രവാചകനായി സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന ഈസാ (അ)നെയും എടുത്ത് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവസാനം, ഇവർക്ക് പുറമെ ലോകത്തുവന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ പ്രവാചകന്മാർക്കും ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പ്രവാചകന്മാർക്ക് നൽകപ്പെട്ടതിലും (5: 160) എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.

എല്ലാ പ്രവാചകന്മാർക്കും അവരായിപ്പെട്ടതിലും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് സത്യവിശ്വാസികൾ. എന്നാൽ, 'യഹൂദർ' നബി (സ) തിരുമേനിക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ട മുൻകരുതിലുള്ള അവരുടെ വിശ്വാസം വിശദരൂപത്തിൽതന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അഥവാ അതിലെ ഓരോ വചനത്തിലും, അത്യുജ്വലമായ ഓരോ തത്വസിദ്ധിയാണുള്ളതെന്ന് വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, അവയെല്ലാം അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ളതാണെന്നും, സത്യമാണെന്നും മൊത്തത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നത്രെ. മുൻകരുതിലുള്ള വിശ്വാസം വിശ്വാസം അവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ് സാധ്യമല്ലല്ലോ. കാണാം, അവയിൽ പലതും തീർത്താൽ അത് അത്യാവേശമായിരിക്കും. ചിലതിൽ മറ്റൊരുതീരുമാനവും കൈക്കൊള്ളുക വന്നുപോയത് നിമിത്തം യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളത് ഏതാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധ്യമല്ലാതെയും വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാലും അവയിൽ മുൻകരുതിലുള്ള ശിക്ഷയും യോജിച്ച് കാണുന്നതാണ്. സത്യമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ നിർബന്ധമാണു് താനും. മുൻകരുതിന്റെ പ്രസ്താവനക്ക് വ്യക്തമായും എതിരായിക്കൊണ്ടു് വന്നു. നിരസിക്കുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയുമില്ല. മറ്റും കൽപ്പിക്കുവാൻ വയറുത്താ മറുത്തുനിന്നു-മറ്റൊരുതും ഇങ്ങനെയുള്ള പരയപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ ബൈബിളിലെ അധിക ഭാഗവും ഈ വിശ്വാസത്തിൽപ്പെട്ടതാണ് താനും-മറ്റൊരുതും സ്വീകരിക്കുവാനെ നിവൃത്തിയുമില്ല. അബൂഹുറൈറ(റ) യിൽ നിന്നു് ബുഖാരി (റ) ഇപ്രകാരം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്: 'ഹിബ്രു ഭാഷയിൽനിന്നു് വേണ്ടാൻ തന്നെയാണ് വായിച്ചു മുമ്പാകെ' അറബിഭാഷയിൽ പൂർണ്ണമായിട്ട് കൊടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ ദയയ്ക്ക്

139. പറയുക: 'അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോട് ന്യായവാദം നടത്തുകയോ? അവനാകട്ടെ, ഞങ്ങളുടെ റബ്ബും, നിങ്ങളുടെ റബ്ബുമാണ്'താനും. ഞങ്ങളോട് ഞങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങളും, നിങ്ങളോട് നിങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങളുമാണുള്ളത്. ഞങ്ങൾ അവനോട് നിഷ്കളങ്കനമാരുമത്രെ'.

139- قُلْ أَتَحْجُجُونَا فِي اللَّهِ وَكُفْرَانًا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَتَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ

140. അതല്ല, നിങ്ങൾ പറയുന്നുവോ: 'നിശ്ചയമായും, ഇബ്രാഹീമും, ഇസ്മായീലും, ഇസഹാഖും, യഅഖൂബും, സന്തതികളും യഹൂദികളോ, അല്ലെങ്കിൽ നസ്രാണി [ക്രിസ്ത്യാനി]കളോ ആയിരുന്നു എന്ന'?! പറയുക: 'നിങ്ങളാണോ ഏറ്റവും അറിയുന്നവർ, അതല്ല, അല്ലാഹുവോ? !. അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് (സിദ്ധിച്ചതായി) തന്റെ പക്കലുള്ള വല്ല സാക്ഷ്യത്തെയും മറച്ചുവെച്ചവനേക്കാൾ അധികം അക്രമി ആരുണ്ട്? ! നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു അശ്രദ്ധനാണല്ലോ.'

140- أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

139. ഈ പറയുക: സൂറഹി നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോട് ന്യായവാദം (തർക്കം) നടത്തുകയോ ഷിദ അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ സൂറ അവൻ ഞങ്ങളുടെ റബ്ബാണ് ഈ നിങ്ങളുടെ റബ്ബുമാണ്. നിങ്ങളുടെയും റബ്ബാണ് ഈ ഞങ്ങളോടായിരിക്കും, ഞങ്ങളോടായിരിക്കും ഈ ഞങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ ഈ നിങ്ങളോടായിരിക്കും ഈ നിങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ ഈ ഞങ്ങളോടായിരിക്കും ഈ നിഷ്കളങ്കരാകുന്നു 140. അതല്ല നിങ്ങൾ പറയുന്നുവോ സൂറ നിശ്ചയമായും ഇബ്രാഹീം ഈ ഇസ്മായീലും ഇസഹാഖും യഅഖൂബും (യഅഖൂബ്) സന്തതികളും ഈ അവരായിരുന്നു (എന്ന) ഈ ജൂതന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ പറയുക ഈ നിങ്ങളോ ഈ അധികം അറിയുന്നവർ ഈ അതോ അല്ലാഹുവോ ഈ ആരാണെന്ന് ഈ അധികം അക്രമി ഈ മറച്ചുവെച്ചവനേക്കാൾ ഈ ഒരു സാക്ഷ്യം, വല്ല സാക്ഷ്യത്തെയും ഈ തന്റെ പക്കലുള്ള ഈ അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് ഈ അല്ലാഹു അല്ലതാനും ഈ അശ്രദ്ധനാണല്ലോ നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

= വേദം. ക്രിസ്ത്യാനികളിലും പലതരം സ്നാനങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. അതിലെ ചുരുക്കം ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കാം: (1) ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് ഏകദേശം 250 കൊല്ലം മുമ്പെഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് 'സ്നാനം' 'സ്നാനം കഴിക്കൽ' എന്നീ അർത്ഥമുള്ള പദം ആദ്യമായി കാണുന്നത്. (2) ബപ്റ്റിസൻ (Baptisain) എന്ന പദം യഹൂദാചാരപ്രകാരമുള്ള ശുദ്ധീകരണത്തെ കുറിക്കുന്നു. (3) യോഹന്നാൻ സ്നാനം പകൽ അടുക്കൽ സ്നാനം കഴിപ്പിച്ചവർ അതിന് ബപ്റ്റിസം (Baptism) എന്ന പേർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനികളും ആ പേർ സ്വീകരിച്ചു. (4) ഏതായാലും ആദ്യം ഇത് യഹൂദികളുടെ ശുദ്ധീകരണത്തെ മാത്രം കുറിക്കുന്നതായിരുന്നു. (5) ക്രൈസ്തവസ്നാനം ആത്മീയമാണ്. യേശുവിന്റെ ശാപമാണിത് നടപ്പിലായത്. (6) പുതിയ നിയമത്തിൽ സ്നാനത്തിന്റെ വിധം വിശദമാക്കിയിട്ടില്ല. അതിൽ ചിന്നാ ചിപ്രായമാണുള്ളത്. (7) ജ്ഞാന സ്നാനം, മരിച്ചവനെ തൊട്ട് അശുദ്ധനായവന്റെ ശുദ്ധീകരണം, മാനസാന്തര സ്നാനം, ശിശു സ്നാനം, എന്നിങ്ങനെ സ്നാനങ്ങൾ പലതുമുണ്ട്. (വേ. പു. നി- 'സ്നാനം' എന്ന ശീർഷകം നോക്കുക.)

ഇതേ ഭാഷയിൽ ഒരു വചനം 134ൽ മുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. അവിടെ കൊടുത്ത വിവരണം ഇവിടെയും കാർഷിക്കുക. ഇപ്രകാരം (അ) നബി തുടങ്ങി മേൽപ്രസ്താവിച്ച ആ പ്രവാചകൻമാരെ ചൂണ്ടിക്കാണു തന്ന രാത്രി അവിടെയും ഇവിടെയും ഈ പ്രസ്താവനയുള്ളത്. 40-ാം വചനം മുതൽ ഇതുവരെയുള്ള വചനങ്ങൾ മി അല്ലാഹു മോക്ഷദായകം. അവയുടെ ചെയ്തികളെയും സംബന്ധിക്കുന്നവയായിരുന്നു. അടുത്ത വചനം മുതൽ സംസാരിക്കാൻ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്ക് നീങ്ങുകയാണ്.

വിഭാഗം-17

ജുസൂഃ-2

മറ്റൊരു വിവിതകാലത്ത് നബി (സ) ഖിബ്ലയായി (അഭിമുഖീകരണമായി) നമസ്കാരത്തിൽ അംഗീകരിച്ചു പോകുന്നത് കഅ്ബയായിരുന്നുവെന്നും, ബൈത്തുൽ മുഖട്ടസായിരുന്നുവെന്നും, അതല്ല, രണ്ടിനെയും അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു നമസ്കരിച്ചിരുന്നതെന്നുമൊക്കെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. ഏതായാലും അത് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള വല്ല പ്രത്യേക കൽപനയും അനുസരിച്ചായിരുന്നുവോ, അല്ല എന്തുള്ളതിന് പറയത്തക്ക തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. മതിനായിൽ ചെന്നശേഷം, പതിനാറോ, പതിനേഴോ മറുപടികൾ ബൈത്തുൽ മുഖട്ടസിനെ ഖിബ്ലയാക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു നബി (സ)യും സത്യവിശ്വാസികളും നമസ്കരിച്ചിരുന്നത്. മതിന മുതൽമാറുടെ അധിവാസകേന്ദ്രമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരെ ഇസ്ലാമിലേക്ക് ആകർഷിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമെന്ന നിലക്ക് കൂട്ടിയായിരുന്നു അതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഇതും അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള വല്ല കൽപന പ്രകാരമായിരുന്നുവോ അല്ല എന്ന് ഉറപ്പിക്കത്തക്ക തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. ഏതിലും അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് വഹിയ്ക്കു മൂലമുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചായിരുന്നു ഇതെന്ന് അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. വാസ്തവം അല്ലാഹുവിനറിയാം.

വഹിയ്ക്കുകയോകട്ടെ, ഇതിൽ നിന്ന് മുതലെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മുഹമ്മദ് കൂട്ടവും അങ്ങളുടെ ഖിബ്ല സ്ഥിരീകരിച്ചത് അങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗം ശരിയാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങളെ അവരുടെ പുതിയ മതത്തിലേക്ക് അങ്ങോട്ട് ക്ഷണിക്കുകയല്ല-അവർ അങ്ങളുടെ മതത്തിലേക്ക് ഇങ്ങോട്ട് വരികയാണ്-വേണ്ടത് എന്ന് മറ്റും അവർ അഹങ്കരിക്കുകയായി. അതേ അവസരത്തിൽ, അറബികളായ മുസ്ലിംകൾക്കോ? കഅ്ബയോടുള്ള അചഞ്ചലമായ ബഹുമാനവും, വഹിയ്ക്കലുടെ മുമ്പ് പ്രചാരണവും അഹങ്കാരവും കാരണം വളരെ മനപ്രയാസവും നബി (സ) തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, കഅ്ബയെത്തന്നെ ഖിബ്ലയായി അംഗീകരിച്ചു കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നത് ആഗ്രഹവുമായി. അതുസംബന്ധിച്ച വഹിയ്ക്കു വരുന്നതും പ്രഖ്യാപിച്ച അവിടുന്ന് മേൽപോട്ട് മനോഹരിക്കൊണ്ടിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഏതിലും തിരുമേനി മൗനമെല്ലാം സ്വീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. കൽപന കിട്ടാതെ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ശരിയല്ലല്ലോ. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, നബി (സ)യുടെ ആഗ്രഹം അനുസരിച്ച് ഖുർആൻ അവതരിക്കുകയും, കൽപന കിട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇതോടുകൂടി, ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് പുതിയ ആരോപണങ്ങളും ആക്ഷേപങ്ങളും ഉയർന്നു. ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ അവർ ഇതൊരു ആയുധമാക്കി. തുടർന്നുള്ള എന്താനും വചനങ്ങളിലെ സംസാരവിഷയം ഇതാകുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

142. മനുഷ്യരിൽ നിന്നുള്ള ദോഷന്മാർ (അടുത്ത ഭാവിയിൽ) പറയും: 'ഇവർ (ഇതേവരെ) യാതൊരു ഖിബ്ലയിൽ (നിലകൊള്ളുന്നവർ) ആയിരുന്നുവോ അതിൽനിന്ന് ഇവരെ തിരിച്ചുവിട്ടതെന്താണ്?'! പറയും: 'അല്ലാഹുവിന്റേതാണ് ഉദയ സ്മാനവും, അസ്തമന സ്മാനവും. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ നേരെയുള്ള [ചൊല്ലായ] പാതയിലേക്ക് വഴി ചേർക്കുന്നതാണ്.'

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ
مَا وَلَهُمْ عَن قِبْلَتِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا
قُلْ لِلَّهِ الشَّرْقُ وَالْمَغْرِبُ
يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

142. പറഞ്ഞതടം, വഴിയെ പറയും. ദോഷന്മാർ മനുഷ്യരിൽനിന്ന് അവരെ തിരിച്ചതെന്താണ്. അവരുടെ ഖിബ്ലയിൽനിന്ന് അവർ ആയിരുന്നതായാ അതിൽ(നിലകൊള്ളുന്നവർ) പറയും. അല്ലാഹുവിന്റേതാണ് ഉദയസ്മാനം അസ്തമനസ്മാനവും. അവൻ വഴി ചേർക്കുന്നു, മാർഗ്ഗം ദർശനം നൽകുന്നു. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ പാതയിലേക്ക് വഴി നേരെയുള്ള, ചൊല്ലായ

143. അപ്രകാരം, നാം നിങ്ങളെ ഒരു മദ്യമ (അഥവാ ഉത്തമ) സമുദായമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; നിങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ മേൽ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവരായിരിക്കുവാനും, നിങ്ങളുടെമേൽ റസൂൽ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവനായിരിക്കുവാനുംവേണ്ടി (യത്രെ അത്). നീ (ഇതേവരെ) യാതൊരു ഖിബ്ലയിൽ (നിലകൊള്ളുന്നവൻ) ആയിരുന്നവോ അതിനെ നാം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. (വന്നപാടെ) മടമ്പുകളിൽ തിരിഞ്ഞു (മടങ്ങി) പോകുന്നവരിൽ നിന്ന് റസൂലിനെ പിൻപറയുന്നവരെ നമുക്ക് (വേർതിരിച്ചു) അറിയുവാൻ വേണ്ടിയല്ലാതെ.

അല്ലാഹു നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കിയവക്കൊഴികെ അത് ഒരു വലിയ കാര്യം തന്നെയാകുന്നു.

നിങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസം പരോക്ഷിക്കുകയുവാൻ അല്ലാഹു (വിന് ഉദ്ദേശ്യം) ഇല്ല. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു മനുഷ്യരോട് യോഗ്യവും കരുണാനിധിയുംതന്നെ.

۱۴۳- وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا
لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ
وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا
وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا
إِلَّا لِنُعَلِّمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ
مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ
وَإِنْ كُنْتَ لَكَيْبَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى
اللَّهُ

وَمَا كَانَ اللَّهُ يُخَيِّرَ رِئَايَاكُمْ
إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُؤُوفٌ رَحِيمٌ

143. കിമ, അപ്രകാരം ഫലം നിങ്ങളെ നാം ആക്കി ഓ ഒരുസമുദായം പര മദ്യമ, മദ്യമ നിലയിലുള്ള (ഉത്തമ) നിങ്ങളായിരിക്കുവാൻവേണ്ടി ഓ സാക്ഷികൾ മനുഷ്യർ മേ, മനുഷ്യരുടെമേൽ റസൂൽ ആയിരിക്കുവാനും ഫലം നിങ്ങൾക്ക്, നിങ്ങളുടെ മേൽ പാ സാക്ഷി പല നാം ആക്കി (ഏർപ്പെടുത്തി)യിട്ടില്ല ഓ യാതൊരു ഖിബ്ലയെ ക നീ ആയി രുന്നു പല അതിൽ പല നാം (നമുക്ക്) അറിയുവാനല്ലാതെ ആർ പിൻപറയുമെന്ന്, പിൻ പറയുന്നതാണെന്ന് റസൂലിനെ മറിഞ്ഞു (തിരിഞ്ഞു മടങ്ങി)പോകുന്നവരിൽ നിന്ന് ഓ തന്റെ കതി (മടമ്പ്) കാലുകളിൽ ക പ അത് ആയിരിക്കുന്നു ഒരു വലിയ കാര്യം തന്നെ ഓ ഒഴികെ യാതൊരുവരുടെ മേൽ അല്ലാഹു നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കി ഓ അല്ലാഹു (തയാർ) ഇല്ല, അല്ലാഹു (ഉദ്ദേശിക്കുന്നവൻ) അല്ല വിഫലമാകുന്നതിന് ഫലം നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ ഓ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു മനുഷ്യരോട് യോഗ്യവൻ തന്നെ ക കാര്യമുള്ളവനും.

ഈ വചനത്തിൽ പല വീക്ഷയങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവ ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കാം: (ഒന്ന്) ഖിബ്ലയുടെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളെ അല്ലാഹു നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കിയിട്ടുള്ളത് പോലെ, നിങ്ങളെ അവൻ ഒരു ഉത്തമ സമുദായമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു (പല ഓ ഫലം കിമ) എന്ന അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ അറിയിക്കുന്നു. പല (വസത്വ്) എന്ന വാക്കിന് 'മദ്യമം, മദ്യത്തിലുള്ളത്' എന്നിങ്ങനെയാണ് വാക്കർത്ഥം. 'ഉത്തമമായത്', 'ശ്രേഷ്ഠമായത്', മിതമായത് 'എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ അത് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. സയ്യിദ്'യുത്ത്ബ്' ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, ആ വാക്കിന് ഏത് അർത്ഥം കൽപിച്ചാലും ശരി, മുസ്'ലിം സമുദായം ആ വിശേഷണത്തിന് അർഹർതന്നെ. വിശ്വാസാചാരങ്ങളിലും, വിചാരവികാരാധികൃതികളിലുമെല്ലാം തന്നെ, അവർ ഒരു സമുദായം ആ അപേക്ഷിച്ച് മദ്യനിലയിലുള്ളവരും, ശ്രേഷ്ഠൻമാരും, മിതചമ്യുള്ളവരുംതന്നെ. ഇബ്'നുമദീർ (റ) അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മാതിരി മതത്തിൽ വെച്ചുകെട്ടി അതിരുകവിഞ്ഞ്വരോ ഹന്ദാകളുടെ മാതിരി മതത്തെ വെട്ടിച്ചുരുക്കിയവരോ അല്ല മുസ്'ലിം സമുദായം. മുസ്'ലിം സമുദായം കൊണ്ടു ഇവിടെ വിവക്ഷ്യ സാമകാത്രമായ മുസ്'ലിംകളല്ലെന്നും, അല്ലാഹുവും റസൂലും കാണിച്ചുതന്ന യഥാർത്ഥ ഇസ്'ലാമിനെ അംഗീകരിച്ച മുസ്'ലിംകളാണെന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടിയില്ലല്ലോ.

(രണ്ട്) ഈ സമുദായത്തെ മദ്യമ സമുദായം-അഥവാ ഉത്തമസമുദായം-ആക്കിയതിന്റെ പരിണിതഫലം അല്ലാഹു വിവരിച്ചത് 'നിങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെമേൽ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവരും, റസൂൽ നിങ്ങളുടെമേൽ സാക്ഷ്യം

വഹിക്കുന്ന ആദ്യം അറബിയിലെ അറബി (....) എന്നാണ് ഈ സാക്ഷ്യം കൊണ്ടുള്ള വിവരം മെപ്പാറി ഒന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. ഇഹത്തിൽ വെച്ചുള്ള സാക്ഷ്യമാണെന്നും, പരലോകത്ത് വെച്ചുള്ള സാക്ഷ്യമാണെന്നും. ഇഹത്തിലും പരത്തിലും വെച്ചുള്ള സാക്ഷ്യമാണെന്നും അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. അവരുടെ ചുരുക്കം ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം: (1) വിശ്വാസവാദങ്ങളിലും, കർമ്മപരമായ നഷ്ടങ്ങളിലുമെല്ലാം മറ്റുള്ളവർക്ക് മാതൃകയും നേതൃത്വവും നൽകിക്കൊണ്ട് നിങ്ങൾ മനുഷ്യസമൂഹത്തെ അറബി സാക്ഷികളായിരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ ജീവിതവും നടപടിക്രമങ്ങളും ഏപ്രകാരമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിന് നിങ്ങൾക്ക് മാതൃകയും നേതൃത്വവും നൽകിക്കൊണ്ട് റസൂൽ (സ) നിങ്ങൾക്കും സാക്ഷിയായിരിക്കും. (2) മറ്റുള്ളവർ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാണോ, ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിലാണോ എന്നുള്ളതിന് നിങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അഥവാ നിങ്ങളുടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ മാനദണ്ഡമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയും തിന്മയും അളക്കപ്പെടുക. നിങ്ങളുടെ നന്മയും തിന്മയുമാകട്ടെ, റസൂൽ കാണിച്ചും പഠിപ്പിച്ചും തന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും അളക്കപ്പെട്ടും. (3) ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും മുഖേനയും, പ്രവാചകന്മാർ മുഖേനയും നിങ്ങൾക്ക് വേണ്ടത്ര തെളിവുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് മുൻകഴിഞ്ഞ പ്രവാചകന്മാർ അവരുടെ സമൂഹായങ്ങളെ സത്യമാർഗ്ഗം ഇന്നു തന്നെയാണ് ശരിക്കും വിവരിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും, സത്യമാർഗ്ഗം വിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിൽ ഒരു സമൂഹായങ്ങളായും അല്ലാഹു പിശുക്ക് കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നും നിങ്ങൾ പരലോകത്ത് വെച്ച് അവർക്കെതിരെ സാക്ഷികളായിരിക്കുന്നതാണ്. അഥവാ സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടവരാണ്. പ്രവാചകന്റെയും വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും അടയാളപരങ്ങൾ നിങ്ങൾ ശരിക്കും പാലിച്ചിട്ടുണ്ടോ ഇല്ലെന്ന് എന്നതിന് നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് റസൂലും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതാണ്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പരസ്പരം വ്യത്യസ്തങ്ങളായി തോന്നുന്ന ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനതത്വം എല്ലാറ്റിലും ഒന്ന് തന്നെയാണെന്ന് അൽപം ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു. അതോടുകൂടി മറ്റൊരു വസ്തുതയ്ക്കടി ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത്, ഈ സമൂഹായം മറ്റുള്ളവർക്ക് സാക്ഷിയായിത്തീരുന്നത് ഈ സമൂഹായത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയോടുകൂടിയതാണ്. മറ്റൊരു സമൂഹായത്തിന്റെ അപമാനം വെച്ച് ഈ സമൂഹായത്തിന്റെ മേലുള്ള ഒരു വമ്പിച്ച ബാധ്യതയ്ക്കടിയാണ് അത് കുറിക്കുന്നത്. കാരണം, ആ സാക്ഷ്യത്തിനുള്ള അർഹതക്ക് കളങ്കം വരുത്താതെ സൂക്ഷ്മമായിരിക്കേണ്ടത് മുസ്ലിം സമൂഹായത്തിന്റെ കടമയാകുന്നു.

ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥവിശാലതയിലേക്ക് വെളിച്ചം നൽകുന്നതും, സാക്ഷ്യത്തിന്റെ ചില ഉദാഹരണങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ പല ഹദീസുകളും രിവായത്തുകളും ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണാർത്ഥം ചിലത് ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കാം. (1) ബുഖാരി, മുസ്ലിം (റ) മുതലായവർ അനസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഉദ്യമിച്ച ഒരു ഹദീസിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: നബി(സ)യും സഹാബികളും ഒരു ജനാസയൊന്നിച്ച് (മുതദേഹം കൊണ്ടുപോകുന്ന കൂട്ടത്തിൽ) പോകുമ്പോൾ, ആ ആളെപ്പറ്റി ആരോ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ നബി (സ): 'അത് സ്ഥിരപ്പെട്ടു' എന്ന് മൂന്ന് പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞു. മറ്റൊരു ജനാസയൊന്നിച്ച് പോകുമ്പോൾ, ആ ആളെപ്പറ്റി മോശമായ നിലയിൽ പറയപ്പെട്ടു. അപ്പോഴും തിരുമേനി അതേമാതിരിത്തന്നെ പറഞ്ഞു: പിന്നീട് ഉമർ (റ) ഇതിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചപ്പോൾ, തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾ ആളെപ്പറ്റി നല്ല നിലയിൽ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നുവോ അവന് സാർഗ്ഗം സ്ഥിരപ്പെട്ടു. നിങ്ങൾ ആളെപ്പറ്റി മോശമായ നിലയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുവോ അവന് നരകവും സ്ഥിരപ്പെട്ടു. നിങ്ങൾ മുമ്പായി അല്ലാഹുവിന്റെ മോശമായ നിലയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുവോ അവന് നരകവും സ്ഥിരപ്പെട്ടു. നിങ്ങൾ മുമ്പായി അല്ലാഹുവിന്റെ സാക്ഷികളാകുന്നു'. ഈ വാക്യം തിരുമേനി മൂന്ന് പ്രാവശ്യം പറയുകയുണ്ടായി. തീർച്ചയ്ക്ക് ഉദ്യമിച്ച രിവായത്തിൽ, തിരുമേനി അപ്പോൾ എന്നുള്ള ഈ വചനം അവസാനം വരെ മാത്രം എന്നുകൂടിയുണ്ട്. യത്തിൽ, തിരുമേനി അപ്പോൾ എന്നുള്ള ഈ വചനം അവസാനം വരെ മാത്രം എന്നുകൂടിയുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസികൾ ഓളെക്കുറിച്ച് സ്തുതിച്ചു പറയുമ്പോൾ, അയാൾ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനാണെന്നുള്ളതിന്റെയും, ഓളെപ്പറ്റി അവർ ദുഷിച്ചു പറയുമ്പോൾ, അയാൾ ഒരു ചീത്ത മനുഷ്യനാണെന്നുള്ളതിന്റെയും അടയാളമായിരിക്കും അത് എന്നത്രെ ഈ ഹദീസിലടങ്ങിയ തത്വം. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇതുപോലെ വേറെയും ചില ഹദീസുകളും, രിവായത്തുകളും കാണാവുന്നതാണ്.

(2) ഇമാം അഹ്മദ്യം (റ) മറ്റൊരു ചിലർ അബൂസഹ്ലാദിൽ ഖുദ്ദാരി (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഉദ്യമിച്ച ഒരു ഹദീസിന്റെ ചുരുക്കം ഇങ്ങിനെയാണ്: 'ഖിയാമത്ത് നാളിൽ നബിമാരും അവരുടെ സമൂഹായങ്ങളും കൊണ്ടുവരപ്പെടും. ചിലരൊന്നിച്ച് ഓരോരുത്തരും, ഏതൊരു അതിലധികമോ മാത്രമായിരിക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുക. അങ്ങനെ, ഒരു നബിയുടെ ജനതയെ വിളിച്ചു നിങ്ങൾക്ക് ഇദ്ദേഹം പ്രബോധനം ചെയ്തിരുന്നുവോ എന്ന് ചോദിക്കപ്പെടും. 'ഇല്ല' എന്ന് അവർ ഉത്തരം പറയും. ആ നബിയോട് ചോദിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം 'അതെ' എന്നും പറയും. അപ്പോൾ, 'ഇല്ല' എന്ന് അവർ ഉത്തരം പറയും. ആ നബിയോട് ചോദിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം 'അതെ' എന്നും പറയും. അപ്പോൾ, 'ഇല്ല' എന്ന് അവർ ഉത്തരം പറയും. ഇദ്ദേഹം ആ ജനതക്ക് പ്രബോധനം നൽകിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അവരോട് സമൂഹായവും ഉണ്ടെന്ന് ഉത്തരം പറയും. ഇദ്ദേഹം ആ ജനതക്ക് പ്രബോധനം നൽകിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അവരോട് ചോദിക്കപ്പെടും. അവർ 'ഉണ്ട്' എന്ന് മറുപടി പറയും. നിങ്ങൾക്ക് അതിനെപ്പറ്റി വിവരം ലഭിച്ചത് എങ്ങിനെ

എന്ന് ചോദിക്കുകയും അവർ പറയും: അതുകൊണ്ട് അതിന്റെ നബി വന്ന് വിവരിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്, സത്യവും അവസാനം അങ്ങനെയെന്ന് പ്രസ്താവന നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന്. അതാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്: مَا تَدْعُو (അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ നാ. ഒരു ഉത്തമ സമുദായമായിരിക്കുന്നു....) ' ഒരു വിവരത്തിൽ ഇങ്ങനെയും കൂടി ഉണ്ട്: 'അല്ലാഹു മുഹമ്മദിനെ വരുത്തും. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹത്തോട് തന്റെ സമുദായത്തെപ്പറ്റി ചോദിക്കും. അല്ലാഹു അദ്ദേഹം അവരെപ്പറ്റി വളർത്തിപ്പറയും. അവരെപ്പറ്റി അവർ മറ്റൊക്കോരാണെന്ന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും'. ഈ ഹദീസിനെ വിശ്വസിക്കുകയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വേദവും ചില ഹദീസുകൾ ബുദ്ധിമുട്ടായിയും, മുസ്ലിമിനും മറ്റും കാണാറുണ്ടാകുന്നത്.

അല്ലാ നബിമാരിലും വെളിവാൽക്കാരന്മാരിലും വിശ്വസിക്കാൻ മുമ്പാകെ കടമയാണല്ലോ. ഇതിൽ നിന്നാണ് ഹനുഫി നബിമാരെയും സമുദായങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവാൻ മുസ്ലിം സമുദായത്തിന് സാധ്യമാകുന്നത്. ചില നബിമാരായിട്ട് ഒന്നോ രണ്ടോ അതിലധികമോ ആളുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം, ആ നബിമാരിൽ വിശ്വസിച്ചവർ അത്രമാത്രമായിരിക്കുമെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പായി ബാക്കിയുള്ളവരല്ലെന്ന് അവിശ്വസിക്കുകയായിരിക്കുമെന്നുമാകുന്നു.

(3) നബി (സ) മരണമായി വന്നതു മുതൽ ഇതുവരെ സ്വീകരിച്ചു വന്ന ഖിബ്ലയെക്കുറിച്ചുള്ള മുഖ്യ ഉപദേശങ്ങൾക്കായിട്ടുള്ള കാരണം, അതിൽ ആരൊക്കെയാണ് സത്യപിനെ പിൻപറ്റുകയെന്നും ആരൊക്കെയാണ് അതിന്റെ ചോദ്യം (അവിശ്വാസത്തിലേക്ക് തന്നെ) മടങ്ങിപ്പോകുകയെന്നും പ്രത്യേകമായി വേർതിരിഞ്ഞു കണ്ടിയിട്ടുവെന്ന് മാത്രമാണ് (مَا تَدْعُو) എന്ന് അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കുന്നത്. സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യം (സ) കൊണ്ടുവന്നതെയും ചോദ്യം ചെയ്യുകയോ നിർദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ സ്വീകരിക്കുകയാണ് അവരുടെ കടമ. അതിന് തയ്യാറല്ലാത്തവരുടെ വിശ്വാസം യഥാർത്ഥ വിശ്വാസമായിരിക്കുകയും അതുകൊണ്ടാണ് ഖിബ്ല മാറ്റം ചോലയുള്ള വല്ല പുതിയ വിധികളും നിയമങ്ങളും വരുമ്പോൾ അവർക്ക് സംശയവും ആശയക്കുഴപ്പവും നേരിടുന്നത്. 'വല്ല സത്യവും അവതരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ.... സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് അത് വിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, അവർ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഹദീസുകളിൽ മോശത്തെയും അത് മ്ലേച്ഛമായിത്തീർന്നു മ്ലേച്ഛമായ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക എന്നും സൂ: അബ: 124, 125 വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് സ്മരണീയമാകുന്നു.

ഇബ്നൂ ഉമർ (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ബുഖാരി (റ) ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്: 'ഖുബായിലെ പള്ളിയിൽ വെച്ച് മനോരമ സൂബ്ഹ് നമസ്കരിക്കുമ്പോൾ, മറ്റൊരു വന്നു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ഇന്ന് നബി (സ)ക്ക് ചില ഖുർആൻ പ്രാകൃതങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുമേനിയോട് കഅ്ബയുടെ നേരെ മുന്നിട്ട് നമസ്കരിക്കുവാൻ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അത് കൊണ്ട് നിങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് തിരിഞ്ഞുപോയെങ്കിലും, ഉടനെ, അവർ (അതേ നമസ്കാരത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ) അങ്ങോട്ട് തിരിഞ്ഞു'. ഈ സംഭവം മുസ്ലിമും (റ) വേറെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. തീർത്ഥാടക (റ)യുടെ വിവരത്തിൽ, അവർ റൂക്നൂ ചെമ്പ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് അത് ഉണ്ടായതെന്നും, റൂക്നൂ ചെമ്പ്തുകൊണ്ട് അപ്പാടെ തന്നെ അവർ വട്ടത്തിൽ തിരിഞ്ഞ് ഖിബ്ലയ്ക്ക് നേരെ തിരിഞ്ഞു എന്നും കൂടി വന്നിരിക്കുന്നു. അതായത്, മുസ്ലിമുള്ളവരും ഇമാമും പിമ്പിലും, പിന്നിലുള്ളവർ മുസ്ലിമും, വരത്താവെണ്ണം അർദ്ധ മുഖ്യസ്ഥ് വടക്കുഭാഗത്തായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്) സത്യവിശ്വാസികൾ സത്യപിനെ പിൻപറ്റുന്നവരായിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ഉത്തമ മാതൃകയാണ് ഖുബായിലെ ഈ സംഭവം. നേരെ മറിച്ച് ചില ആളുകൾ ഈ ഖിബ്ല മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് ഇസ്ലാമിനെത്തന്നെ ബഹിഷ്കരിച്ചുപോകുകയും ഉണ്ടായി. അല്ലാഹു, രണ്ട് കൂട്ടരെയും വേർതിരിച്ചിട്ടുവെന്നാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്തതെന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് പ്രത്യേകത്തിൽ പൂർവ്വകയും ചെയ്യവല്ലോ.

(4) അല്ലാഹു നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കിയ സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഈ ഖിബ്ല മാറ്റവും മറ്റും അത്ര വമ്പിച്ച കാര്യമാണല്ല. സത്യം (സ) മുഖേന നടപ്പാക്കപ്പെടുന്ന ഏതൊരു കാര്യത്തിലും അവർക്ക് ആശയക്കുഴപ്പമോ മനഃപ്രയാസമോ തോന്നുകയില്ല. ചോദ്യം ചെയ്യാതെ അത് അപ്പടി സ്വീകരിക്കുവാൻ അവർ ഓടുകയായിരിക്കും. എന്നാൽ, നേർമാർഗ്ഗം ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കുവെച്ച്, വലിയൊരു വിഷമമായിട്ട് അതിനെ ഗണിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. (مَا تَدْعُو) അതേ. നാമമാത്ര വിശ്വാസികളും കപടവിശ്വാസികളുമായുള്ളവർക്കും, അവിശ്വാസികൾക്കും ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ അനുകൂലിക്കുവാനും ന്യായീകരിക്കുവാനും കഴിയാതിരിക്കുക സാധാരണമാണ്. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുമ്പോഴെന്നായില്ല.

ഇവിടെ ഒരു സംഗതി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത് ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അല്ലാഹു നേർമുദ്ര, നൽകിയവരുള്ള
 ഈ വചനത്തിലും, നിങ്ങൾ എവിടെക്ക് തിരിഞ്ഞാലും അവിടെ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം
 വചനത്തിലും അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചതിനെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന മദ്യ, ഇപ്പോൾ ചില ആളുകൾ കുറേ അതിർ
 കവിഞ്ഞതായി കാണുന്നു. ഖിബ്ലയെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയെന്നത് ഒരു ചടങ്ങ് മാത്രമാണ് കൂടുതൽ പ്രാ
 ധാന്യമാണു് അതിനില്ലെന്നാണ് അവരുടെ വിവരം. കാണിക്കുന്നത്. തികച്ചും വാസ്തവവിരുദ്ധവും, ഇ
 ഷ്ശാഫിയ്യയുടെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി സൂറത്തുൽ ഹജ്ജ്: 30, 32 എന്നീ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ
 വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിച്ചാൽ, അത്യാവശ്യം ഗുണകരമല്ലെന്നും, ഹൃദയത്തിൽ ഭയംകുറയുടെ കുറവായതിന് കാരണമാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. (കൂടുതൽ വിവരം അവിടെ നോക്കുക) ഖിബ്ലയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതിന് അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം താഴെ 149, 150 വചനങ്ങളിൽനിന്നും ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ വിഷയകമായി കർഷക സമിതിയുടേതുപോലെയോ അല്ലെങ്കിൽ താമസനിരയിൽ ഈ വകുപ്പിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ പൊതുവെ പൊതുവെ ഒരു ചീറ്റലായ പ്രസ്താവനയുടെ സാരം ഇവിടെ ഉദ്യോഗിക്കുന്നത് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുന്നു. അതിനുള്ള വായനക്കാര്യം:-

‘വിശ്വാസത്തിലും, ഭാവനയിലും, ആരാധനയിലും, വിശ്വലയിലുമെല്ലാം തന്നെ, മൃഗസംഗീതം സമുദായത്തിനും അതിന്റേതായ വിശേഷതകൾ അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ, ആരാധനാപരമായ ചിഹ്നങ്ങളിലും, വിശ്വലയിലും മുളയ്ക്കുപോലെയ, കററാണിയിലും ഈ പ്രത്യേകത അത്ര വ്യക്തമായി വെളിപ്പെട്ടു കാണുകയില്ല. ഇതിൽനിന്നാണു ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെ ബാഹ്യരൂപങ്ങൾ പുലർത്തേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിടുന്നത്. അപര്യവ്യാപ്തിയും മാനുഷിക മനശ്ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയും വേണ്ടത്ര പഠനം ചിന്തിക്കത്തക്കവർക്കു അവ കൂടുതലായ ചില യാഥാസ്ഥിതികതകളോടും യോ. ബാഹ്യമായ ചില ചടങ്ങുകളോടും തോന്നിയേക്കാം. ദൃശ്യമായ ശരീരവും, അദൃശ്യമായ ആത്മാവും ചേർന്നുള്ള മനുഷ്യപ്രകൃതി തന്നെ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവന്റെ വിചാരവികാരങ്ങളെ ബാഹ്യത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ചില കർമ്മരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന്. പ്രകൃത്യായുള്ള ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇസ്ലാം അതിന്റെ ആരാധനാപരമായ ചിഹ്നങ്ങളെ നിലനിറുത്തിയിരിക്കുന്നത്. വെറും ഉദ്ദേശ്യംകൊണ്ടോ, ആത്മസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടോ, ആലക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നതല്ല. അതിനാൽ, ഇന്നാമത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കണം, ഇന്നപ്രകാരം കൃതമാകണം, തലവെക്കണം, ഇന്നേടത്തുനിന്ന് ‘ഇഹ്റാം’ (ഹജ്ജിലും ഉറയ്ക്കലിലുമുള്ള പ്രവേശം) നടത്തണം, ഇന്നവസ്ത്രം ധരിക്കണം, ഇന്നതുകൊല്ലണം, കരയണം, ഇന്നത് തിന്നരുത്, ചെയ്യരുത് എന്നിങ്ങനെ രൂപവും ഭാവവും കാരണാണിയിലും നിർദ്ദിഷ്ടമായിരിക്കാതെ പറയുകയില്ല. വിചാരവികാരങ്ങൾ ബാഹ്യമായി പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതിനു അധികൃതരായ രൂപങ്ങൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടാത്തതിൽനിന്നാണ് കല്ല്, മരം, സൂര്യൻ, നക്ഷത്രം, പക്ഷി, മൃഗം ആദിയായവയുടെ ആരാധനകൾ രൂപം കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.’

[illegible]

(3) നിങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസത്തെ അല്ലാഹു പാഴാക്കിക്കളയുകയില്ല. (مَا يُلْغِيْكُمْ رَبُّكُم بِإِيمَانِكُمْ) എന്നു അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ സമാധാനിപ്പിക്കുന്നു. ബൈബിളിൽ മൂവട്ടസ് മററീ കത്ത് ബയെ സ് മീൻ ഖിബ് ലയെ കി തിരിച്ചറപ്പാൻ. ആ ഇടക്കാലത്തിൽ ചാണടങ്ങ ചില സത്യവിശ്വാസികളുടെ നമസ്കാരത്തിന്റെ സ് മീതി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് സഹാബികളിൽ ചിലർക്ക് സംശയം തോന്നി. ഇതിനുള്ള മറുപടിയാണിതെന്ന് ഹദീസുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു അപ്പോൾ, 'നിങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസത്തെ അല്ലാഹു പാഴാക്കുകയില്ല' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാക്ഷ്യം സത്യവിശ്വാസത്തോടുകൂടി നിങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള നമസ്കാരം പോലെയുള്ള കർമ്മങ്ങളെ അല്ലാഹു വെറുക്കുകയില്ല-അത് അവർ സ്വീകരിക്കുകയും അതിന് പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യും-എന്നാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ. ഇതാ സൂബാറീ(റ) മുതലായ ചില മഹാൻമാർ (3) (നിങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസം) എന്നു പറഞ്ഞത് കൊണ്ടല്ലേ? 'നിങ്ങളുടെ നമസ്കാരം' എന്നാണെന്ന് പറയുന്നതിന്റെ താൽപര്യം ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു കൽ പന നിഷ്പാദധികം അനുസരിക്കുകയും, ആ അനുസരണം വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ആ കൽ പന പ്രകാരം ചെയ്യപ്പെടുന്ന കർമ്മങ്ങളെ സ്വീകാര്യമല്ലാത്തതാക്കുന്നത് ദൈവില്ലായ്മയും കാര്യങ്ങളില്ലായ്മയും കാണല്ലോ. അല്ലാഹുവോളെ, മനുഷ്യരോട് വളരെ ദയയും വാൽസല്യവും ഉള്ളവനാണ്, വളരെ കാര്യങ്ങളുള്ളവനാണ്. എന്നിരിക്കെ, അവർ നിങ്ങളുടെ ആ നമസ്കാരങ്ങളെ പാഴാക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ ഓടിക്കലും വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല എന്നും അവസാനം അവരെ ഉണർത്തുന്നു. (إِنَّا أَهْلُ الْبَيْتِ أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرُونَ)

ഒരു ഹദീസിൽ ഇപ്രകാരം വന്നിരിക്കുന്നു: 'ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ബന ധനസ് മരായവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ നബി (സ) കണ്ടു. അവളുടെ കൂട്ടി അവളിൽ നിന്നും കൈവിട്ടു പോയിരുന്നു. അവൾ അവളുടെ കൂട്ടിയെ തിരഞ്ഞു കൊണ്ട് ചുറ്റി നടക്കുകയായി. ഇടക്കുവെച്ച് കാണുന്ന കൂട്ടികളെയെല്ലാം എടുത്ത് അവൾ മുററാണെപ്പിക്കും. സ്വന്തം കൂട്ടിയെ കണ്ട ഉടനെ അതിനെ എടുത്ത് അണച്ചുപിടിച്ച് അതിനു മൂല കൊടുത്തു. തിരുമേനി ഇത് കണ്ട് (സഹാബികളോട്) ചോദിച്ചു: ഇവളുടെ കൂട്ടിയെ തീയിൽ ഇടാതിരിക്കുവാൻ ഇവൾക്ക് കഴിവുള്ളപ്പോൾ, ഇവൾ ഇവളുടെ കൂട്ടിയെ തീയിൽ ഇട്ടേക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ? അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു: ഇല്ല-നസൂബ. അപ്പോൾ, തിരുമേനി പറഞ്ഞു: എന്നാൽ, അല്ലാഹു അവന്റെ അടിയന്തരാരോട് ഇവൾക്ക് ഇവളുടെ കൂട്ടിയെയാക്കുന്നതിനെക്കാൾ കാര്യങ്ങളേറിയവനാകുന്നു.' (സൂബാറീ) അല്ലാഹുവേ! നീ ഞങ്ങളെയെല്ലാം നീന്റെ വിശാലമായ കാര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് പാത്രമാക്കേണമേ!

144. (നബിയേ), നീന്റെ മുഖം ആകാശത്തിൽ (നോട്ടമിട്ടു) തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നാം കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, നീ തൃപ്തിപ്പെടുന്നതായ ഒരു ഖിബ് ല(യിലേ)ക്ക് നാം നിന്നെ നിശ്ചയമായും തിരിച്ചുതരാം. എന്നി, നീന്റെ മുഖത്തെ 'മസ്ജിദുൽ ഹറാമി'ന്റെ നേർക്ക് നീ തിരിച്ചുകൊള്ളുക. നിങ്ങൾ എവിടെയായാലും നിങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളെ അതിന്റെ നേർക്ക് തിരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിശ്ചയമായും, വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവർക്ക് അറിയാം, അത് അവരുടെ റബ്ബികൾ നിന്നുള്ള യഥാർത്ഥമാകുന്നവരാണ്.

അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു അശ്രദ്ധനാകുന്നുമില്ല.

144- قَدْ تَرَى ثَقْلَبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ
فَلَوْلَيْبَيْتِكَ قَبْلَةً تَرْضَاهَا
قَوْلَ وَجْهِكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ قُولُوا وَجُوهَكُمْ شَطْرَهُ
وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ
وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ

144. നാം കാണുന്നുണ്ട് നിന്റെ മുഖം തിരിഞ്ഞു (മറിഞ്ഞു) കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നിന്റെ മുഖം ആകാശത്തിൽ കിട്ടി അതിനാൽ (എന്നാൽ) നാം നിശ്ചയമായും നിന്നെ തിരിച്ചുതരാം, തിരിക്കണം. ച് ഒരു ഖിബ് ല (യിലേ)ക്ക്, അമിതുഖകേന്ദ്രത്തിന് (3) അതിനെ നീ തൃപ്തിപ്പെടുന്നു 3, എന്നി (അതിനാൽ) നീ തിരിക്കുക 4, നിന്റെ മുഖം 5, നേരെ ഭാഗത്തേക്ക് 6 മസ്ജിദുൽ ഹറാമിന്റെ, പവിത്രമായ പള്ളിയുടെ 7 നിങ്ങൾ എവിടെയായാലും, ആകുന്നിടത് വെച്ച് 8 നിങ്ങൾ തിരിക്കുവിൻ 9 നിങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളെ 10 അതിന്റെ നേരെ 11 നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ 12 അവർക്ക് ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു 13 അവർ അറിയുകതന്നെ ചെയ്യും 14 അതാണെന്ന് 15 യഥാർത്ഥം, ന്യായമായത് 16 ഞങ്ങളുടെ റബ്ബിൽനിന്ന് 17 അല്ലാഹു അല്ല അനും 18 അശ്രദ്ധനേ 19 അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

145. വോദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരുടെ അടുക്കൽ എല്ലാ (വിധ) ദൃഷ്ടാന്തവുമായി നീ ചെന്നുവെങ്കിൽതന്നെയും അവർ നിന്റെ ഖിബ്ലയെ പിൻതുടരുകയില്ല. നീ അവരുടെ ഖിബ്ലയെ പിൻതുടരുന്നവരുമല്ല. അവരിൽ ചിലർ, ചിലരുടെ ഖിബ്ലയെ പിൻതുടരുന്നവരുമല്ല.

അറിവിൽനിന്നും നിനക്ക് വന്നുകിട്ടിയതിനുശേഷം, നീ (എങ്ങാനും) അവരുടെ ഇച്ഛകളെ പിൻപററിയെങ്കിൽ, നിശ്ചയമായും, അപ്പോൾ നീ, അക്രമികളിൽപെട്ടവൻ തന്നെയായിരിക്കും.

146 നാം വോദഗ്രന്ഥം നൽകിയിട്ടുള്ളവർ, തങ്ങളുടെ മക്കളെ അറിയുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തെ അറിയുന്നതാണ്. നിശ്ചയമായും, അവരിൽനിന്ന് ഒരു വിഭാഗം, അവർ അറിഞ്ഞുപോകും (തന്നെ) യഥാർത്ഥം ഒളിച്ചുവെക്കുന്നു.

147. യഥാർത്ഥം നിന്റെ റബ്ബികൾനിന്നത്രെ (ലഭിക്കുന്നത്). അതിനാൽ, സന്ന്യേഹപ്പെടുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തീർച്ചയായും നീ ആയിത്തീരുക.

145- وَلَئِنْ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ قَبْلَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ

146- الَّذِينَ اتَّبَعْتَهُمْ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

147- الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُتَرَدِّينَ

145. എങ്കിൽതന്നെയും നീ ചെന്നു വിധ യാതൊരുവരുടെ അടുക്കൽ അവർക്ക് ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടു എല്ലാ ദൃഷ്ടാന്തവുമാകാം അവർ പിൻതുടരുന്നതല്ല നിന്റെ ഖിബ്ലയെ നീ അല്ലതാനും പിൻതുടരുന്നവർ അവരുടെ ഖിബ്ലയെ അവരിൽ ചിലരുമല്ല പിൻതുടരുന്നവർ ചിലരുടെ ഖിബ്ലയെ നീ പിൻപററിയെങ്കിൽ അവരുടെ ഇച്ഛകളെ, തന്നിഷ്ടങ്ങളെ ശേഷം, ശേഷമായി നിനക്ക് വന്നതിന്റെ ജ്ഞാനത്തിൽനിന്ന് നിശ്ചയമായും അപ്പോൾ നീ അക്രമികളിൽപെട്ടവൻതന്നെ 146. യാതൊരുവർക്കും അവർക്ക് നാം നൽകിയിരിക്കുന്ന (വോദഗ്രന്ഥം) അദ്ദേഹത്തെ അവർ അറിയും, അതിനെ (പരിചയപ്പെട്ട്) അറിയും അവർ അറിയുന്നതുപോലെ അവരുടെ പുത്രന്മാരെ (മക്കളെ) നിശ്ചയമായും ഒരു വിഭാഗം അവരിൽനിന്നുള്ള അവർ ഒളിച്ചു (മറച്ചു മൂടി) വെക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു യഥാർത്ഥം, സത്യം, ന്യായം അവരുകളെ അറിയുന്നതാനും 147. യഥാർത്ഥം, സത്യം നിന്റെ റബ്ബികൾനിന്നാകുന്നു ആകയാൽ തീർച്ചയായും നീ ആയിത്തീരുക സന്ന്യേഹപ്പെടുന്നവരിൽ, സംശയാലുക്കളിൽ (പെട്ടവൻ)

സത്യവും യഥാർത്ഥവും മനസ്സിലാക്കത്തക്കതാകാണെന്ന് വേദക്കാർ ഖിബ്ലയുടെ വിഷയം അനുകൂലിക്കാത്തതെങ്കിൽ, അവർക്ക് ദൃഷ്ടാന്തവും തെളിവും ബോധ്യപ്പെടുത്തി കാര്യം മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ, യഥാർത്ഥം ശരിയെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കൽപിച്ചുകൂട്ടി അത് മൂടിവെക്കുകയാണവർ ചെയ്യുന്നത്. എന്നിരിക്കെ, അവർക്ക് തെളിവുകൾ കാട്ടിക്കൊടുത്തിട്ട് മലയില്ലല്ലോ, എന്നാൽ പിന്നെ, നബി (സ)ക്ക് അവരുടെ ഖിബ്ലയെ അന്നെ പിൻപററിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? ഇല്ല. യഹൂദികളുടെ ഖിബ്ല ബൈത്തുൽ മുഖട്ടസ്സും ക്രിസ്ത്യാനികളുടേത് കിഴക്കുഭാഗവുമാണ്. പിൻപററാമെന്ന് സങ്കല്പിച്ചാൽ തന്നെയും റബ്ബിലൊന്നല്ലാത്ത സ്ഥികരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നി വേദക്കാർ തമ്മിൽ യോജിച്ച് ഒരു കൂട്ടർ മറ്റൊരു കൂട്ടരുടെ ഖിബ്ല സ്ഥികരിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുമോ? അതും ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്നില്ല. പുരുഷത്തിൽ, ഖിബ്ലയുടെ വിഷയത്തിൽ നബിയും വേദക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു നിലക്കും യോജിക്കുന്ന പ്രശ്നമില്ല. അവർ തമ്മിലും യോജിക്കുകയില്ല

അവാർഡ് ഇപ്രകാരം നീ പിൻപറ്റിയാൽ നീ അക്രമികളിൽ പെട്ടവനായിരിക്കുമെന്നും, നീ സമത്വപര്യട
ലുവുമാ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതെന്ന നിലക്കല്ല. വല്ല സന്ദർഭത്തിലും നബി (സ) അവർക്ക് വല്ല ചെറിയ
വസ്തിയെക്കൊടുക്കുന്നതും, കൃത്യം കാലം ഉണ്ടായാൽ മുമ്പാകെ നിൽക്കുന്നതും, മോശത്തിനും
മുഹമ്മദിനും ഇവ കർത്തവ്യമായി വല്ല കാണുകയും സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും എന്തിനാ
ലല്ലെന്ന് അവർ തിരിച്ചറിയുന്നതാണ് അത്യാവശ്യമായും. സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് ഈ കർത്തവ്യം ഗൗരവം
കണക്കാക്കേണ്ടതും അത് ഉണ്ടാകുന്നു.

എന്ന വാക്കിലെ (+ എന്ന) സർവ്വനാമത്തിന് 'അദ്വൈതം' എന്നും, 'അതിനെ' എന്നും അർത്ഥം വന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ വാക്യത്തിന് രണ്ട് പ്രകാരത്തിൽ അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. (1) അദ്വൈതം-അഥവാ നബി (സ) യെ-അവർ അവരുടെ സ്വന്തം മക്കളെ അറിയുന്നതുപോലെ അറിയും എന്നും, അതായത്, തിരുമേനി അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകനാണ്, അദ്വൈതം കൊണ്ടുവരുന്നതെല്ലാം യഥാർത്ഥമാണ് എന്നൊക്കെ നിസ്സംശയം അവർക്കറിയാമെന്ന് താൽപര്യം. ഈ അർത്ഥമാണ് അധിക വ്യാഖ്യാനങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും, പരിഭാഷയിൽ നാം കൊടുത്തതും. സംശയമേൽക്കുകയാണെങ്കിൽ ഉദ്ദേശത്തിലാണ് മക്കളെ അറിയും പോലെ അറിയാമെന്ന് പറയുന്നത്. ഈ പ്രയോഗം അറബിയിലെമ്പോലെ വേറെ ഭാഷകളിലും ഇല്ലാതില്ല. നബി (സ) യെക്കുറിച്ച് ഇതിന്റെ മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ആ സർവ്വനാമം കൊണ്ട് നബി (സ) യെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണ് ചോദിക്കപ്പെടാം. സന്ദർഭം കൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാമെന്നും, മക്കളെ അറിയുന്നതുപോലെ എന്ന ഉപമയിൽ നിന്ന് അതാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നതെന്നുമാണ് ഇതിന് മറുപടി. (2) അത്-അഥവാ ഖിബ്ലയുടെ കാര്യം-അവർക്ക് തങ്ങളുടെ മക്കളെ അറിയുവുന്നതുപോലെ നന്നായി അറിയാം എന്നും, അതായത്, ഇബ്രാഹീം (അ) ന്റെ ഖിബ്ലയാണ് കഅ്ബ എന്നും, അതാണ് നബി (സ) യുടെയും ഖിബ്ലയായിരിക്കേണ്ടതെന്നും അവർക്ക് ശരിക്കറിയാമെന്ന് സാരം. എന്താണ് ഇതുപോലെയുള്ള വേറെയും അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാം മരേ തത്വത്തിൽ തന്നെ കലാശിക്കുന്നവയാകുന്നു. നബി (സ) യെക്കുറിച്ചായാലും, ഖിബ്ലയെക്കുറിച്ചായാലും വേദക്കാരിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കൊന്നല്ലാത്ത അറിവുണ്ടായിരിക്കുക. അവരിൽ നിന്നുള്ള വല്ല കേട്ടുകേൾവിയും മാത്രമേ സാധാരണക്കാർക്കുണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവരിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാരെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് 'അവരിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വിഭാഗക്കാർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥം മറച്ചുവെക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്' എന്ന് പറഞ്ഞത്.

വിഭാഗം-18

148. ഏല്പാപർക്കും [ഓരോ വിഭാഗത്തിനും] ഉണ്ട് ഒരു അഭിമുഖ സ്ഥാനം; അത് [ഓരോ വിഭാഗവും] അതിന് (മുഖം) തിരിക്കുന്നതായിരിക്കും. അതിനാൽ, നിങ്ങൾ ഉത്തമ (കാര്യ)ങ്ങളിലേക്ക് മുന്നോട്ടു വരുവിൻ.

നിങ്ങൾ എവിടെ (തന്നെ) ആയിരുന്നാലും അല്ലാഹു നിങ്ങളെ മൃച്ഛവന്തം കൊണ്ടുവരുന്നതാണ്. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

۱۲۸- وَلِكُلِّ وُجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيهَا ۖ فَاسْتَثْبِقُوا
الْخَيْرَاتِ
إِنَّ مَّا تَكُونُوا يَاتُ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا
إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

148. പ്ര എല്ലാവർക്കും (ഓരോ വിഭാഗത്തിനും) ഉണ്ട് لِكُلِّ شَيْءٍ ഒരു അഭിമുഖ സ്ഥാനം, ലക്ഷ്യം അവൻ, അത് لِلْأَمْرِ അതിന് (അതിലേക്ക്) തിരിക്കുന്നതായിരിക്കും يَرْجِعُونَ ആകയാൽ നിങ്ങൾ മുന്നേറുവിൻ, മൗനക്കുടുവാൻ ശ്രമിക്കുവിൻ, (വാശിയോടെ) മുമ്പോട്ടു പോകുക اتَّخِذُوا നല്ല കാര്യങ്ങൾക്ക്, ഉത്തമങ്ങളിലേക്ക് $\text{إِلَىٰ$ എവിടെത്തന്നെ تَكُونُوا നിങ്ങൾ ആയിരുന്നാലും فَبِأَيِّ നിങ്ങളെ കൊണ്ടുവരും أَيُّهَا അല്ലാഹു جَمِيعًا മുഴുവനും, എല്ലാം $\text{وَمَا مِنْ شَيْءٍ إِلَّا}$ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു $\text{أَعْلَمُ بِهِ شَيْئًا}$ എല്ലാ കാര്യത്തിനും وَهُوَ കഴിവുള്ളവനാണ്.

ഖിബ്ലയുടെ വിഷയം. ഇത്ര ഗൗരവത്തോടുകൂടിയാണ് അല്ലാഹു കണക്കിലെടുത്തിരിക്കുന്നതെന്ന് ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞ വാക്യങ്ങളും, അവയുടെയിലൂടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് പ്രകടമായ എതിർപ്പിന്റെ രൂപമായും അതിൽനിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്ന മുൻ ഹാമിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞുകൊള്ളുവാൻ തിരുമേനിയോട് കൽപിച്ചു. പിന്നീട് അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പല കാര്യങ്ങളും വിവരിച്ച ശേഷം, ഈ വചനങ്ങളിൽ നബി (സ)യെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടു പ്രാവശ്യം ആ കൽപന ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം സ്വത്വവിശ്വാസികളെയും കൂടി അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് നാലാമതും അത് ആവർത്തിക്കുന്നു.

പ്രസംഗമാക്കപ്പെടുന്ന വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ശ്രോതാക്കളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി വാക്കുകളായോ, വാക്യങ്ങളായോ ആവർത്തിക്കുക ഭാഷകളിൽ പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെടാറുള്ള ഒരു പതിവാകുന്നു. അറബി ഭാഷയിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഈ പതിവ് കാണാം. ഇത്രയും ശക്തമായ രൂപത്തിൽ ഈ വിഷയം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുവാനുള്ള പല കാരണങ്ങളും ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു എടുത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ മതക്കാർക്കും ഓരോ ഖിബ്ലയുണ്ട്; അതുപോലെ മുസ്ലിംകൾക്കും ഒരു ഖിബ്ല വേണ്ടതുണ്ട്; അത് എല്ലാററിലും കൂടുതൽ ഉത്തമവും ഗുണകരവുമായിരിക്കണം എന്നൊക്കെ 148-ാം വചനത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചു. ഇത് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന വേണ്ടപ്പെട്ടതായ ഒരു യഥാർത്ഥമാണെന്ന് 149ലും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. എതിർ കക്ഷികൾ മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ ന്യായവാദമൊന്നും കൊണ്ടുവരാതിരിക്കുവാനും, അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം അവർക്ക് പൂർത്തിയാക്കിക്കൊടുക്കുവാനും, അവർ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുവാനും വേണ്ടിയാണിതെന്ന് 150ലും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. അൽപം മനസ്സിലുത്തി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം വേറെയും പല സൂചനകളും ഈ വചനങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയും. ഈ വിഷയം ഇത്രയും ഗൗരവമർഹിക്കുവാൻ അന്നത്തെ ചുറ്റുപാടിൽ വേറെയും ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. മതപരമായ അനുഷ്ഠാന നിയമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ 'നസ്ഖ' (നിലവിലുള്ള ഒരു വിധി മാറ്റി തത്സംഗ്രഹത്ത് വേറൊരു വിധി നടപ്പാക്കൽ) ആയിരുന്നു ഈ ഖിബ്ല മാറ്റം. നസ്ഖിന്റെ പേരിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടായ രൂക്ഷമായ എതിർപ്പുകളും, ശൂദ്യഗതിക്കാരായ ചില മുസ്ലിംകളിൽ അത് വരുത്തിയ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും സംബന്ധിച്ച് 106-ാം വചനത്തിലും അതിന്റെ വ്യവസ്ഥനത്തിലും നാം കണ്ടുവല്ലോ.

'പുറത്തുപോയേടത്തു നിന്നെല്ലാം മസ്ജിദിൽ ഹാമിന്റെ നേരെ തിരിയണം' (من حيث خرجت) ' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം, എവിടെ യത്ര പോയാലും അവിടെ നിന്നെല്ലാം നമസ്കാരത്തിൽ കഅ്ബയിലേക്ക് തിരിയണമെന്നും, 'നിങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്നെടത്തു നിന്നൊക്കെ തിരിയണം' (حيث كنتم) ' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം, നിങ്ങൾ കഅ്ബയുടെ അടുത്തോ ദൂരെയോ ആയാലും, കഅ്ബ കാണാവുന്നിടത്തോ കാണാത്തിടത്തോ ആയാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നാകുന്നു. ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസിനെ സ്മിരം ഖിബ്ലയായി നിയമിക്കുന്ന പക്ഷം, ഇവർ എന്തു കൊണ്ടാണ് ഞങ്ങളുടെ ഖിബ്ലയെ അനുകരിക്കുന്നതെന്ന്, ഇവർ കഅ്ബയെ ഖിബ്ലയാക്കേണ്ടവല്ലേ എന്നു മൊക്കെ വേദക്കാർ പറയുവാൻ ഇടവരും. മുഹമ്മദിന്റെ മാർഗ്ഗം ഇബ്രാഹീം (അ) ന്റെ മാർഗ്ഗമാണെന്ന് വാദിക്കുകയും അതോടുകൂടി ഇബ്രാഹീം (അ) ന്റെ ഖിബ്ല അവൻ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നും മറ്റും മുശ്ശികളും പറഞ്ഞെങ്കും, ഇതൊക്കെ സൂചിപ്പിച്ചാണ് 'നിങ്ങൾക്കെതിരെ മനുഷ്യർക്ക് ഒരു ന്യായം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി' (لا يكره للناس) ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ദൂർവാശിക്കാരും, ദുരുദ്ദേശപൂർവ്വം നിഷേധത്തിനൊരുങ്ങിയവരുമായ ആളുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യത്തിനും ന്യായത്തിനും സമഗ്രമില്ല. ഖിബ്ല മാറ്റിയായാലും ഞിയവരുമായ ആളുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യത്തിനും ന്യായത്തിനും സമഗ്രമില്ല. ഖിബ്ല മാറ്റിയായാലും ഇല്ലെങ്കിലും, കഅ്ബയായാലും അല്ലെങ്കിലും അവർ-മെന്നല്ലെങ്കിൽ മറെറാന്നായി-ആരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഇത്തരക്കാരെപ്പറ്റിയാണ്, 'അവരിൽ നിന്നുള്ള അക്രമികളെഴികെ' (لا يكره للناس) ' എന്നു പറഞ്ഞത്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളും ആരോപണങ്ങളുമൊന്നും ചെവിക്കൊള്ളേണ്ടതില്ല; അവഗണിച്ചു തള്ളുകയേ വേണ്ടൂ; അവർ മൂലം ഒന്നും സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല; അവരെയൊന്നും ഭയപ്പെടേണ്ട; അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമാണ് ഭയപ്പെടേണ്ടത്; നിങ്ങളുടെ മത നിയമങ്ങൾ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി നിയമിച്ചു തരുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് അവൻമാണ് ഭയപ്പെടേണ്ടത്; നിങ്ങളുടെ മത നിയമങ്ങൾ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി നിയമിച്ചു തരുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് അവൻ കനിഞ്ഞുകുന്ന അനുഗ്രഹമാണ്; അത് മൂലമേ നിങ്ങൾക്ക് നേർമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചുവിടയം നേടാവുന്നതാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം സത്യവിശ്വാസികളെ ഉണർത്തിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു തുടരുന്നു:-

151. (അതെ) നിങ്ങളിൽ, നിങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു റസൂലിനെ നാം അയച്ചത് പോലെ; അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെ 'ആയത്ത്' [ലക്ഷ്യം] കൽപ്പിക്കുകയും, നിങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുകയും, നിങ്ങൾക്ക് വേദ ഗ്രന്ഥവും വിജ്ഞാനവും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; നിങ്ങൾക്ക് അറിയുമായിരുന്നില്ലാത്തത് അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതരുകയും ചെയ്യുന്നു. [അങ്ങനെയുള്ള ഒരു റസൂലിനെ.]

151- كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ۚ

152. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ എന്നെ സ്കരിക്കുവിൻ. (എന്നാൽ) ഞാൻ നിങ്ങളെ(യും) സ്കരിക്കുന്നതാണ്. എന്നിക്ക് നന്ദി കാണിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ; എന്നോട് നന്ദി കേട് കാണിക്കുകയും അരുത്.

152- فَادْكُرُونِي أذكركم ۚ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُون ۚ

151 ലെ 151 നാം അയച്ചതുപോലെ 151 നിങ്ങളിൽ 151 ഒരു റസൂലിനെ, 3 മുതൽ 151 നിങ്ങളിൽനിന്ന് 151 അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്ക് കൽപ്പിക്കുകയും (ലക്ഷ്യം-ലക്ഷ്യം) കൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും 151 നിങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യും 151 നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും 151 (വേദ) ഗ്രന്ഥവും വിജ്ഞാനവും, തത്വജ്ഞാനവും 151 നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും 151 നിങ്ങൾ ആയിരുന്നില്ലാത്തത് 151 നിങ്ങൾ അറിയും 152 ആകയാൽ എന്നെ സ്കരിക്കുവിൻ 152 ഞാൻ നിങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കും 152 നിങ്ങൾ നന്ദി കാണിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ 152 എന്നിക്ക്, എന്നോട് 152 എന്നോട് നന്ദി കേട് (കൃതഘ്നത) കാണിക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

കത്ത്-ബയെ ഖിബ്ലയ്ക്കായി തിരിയ്ക്കുകയും തത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ച കൃതികൾ, നിങ്ങൾക്ക് ഏതൊരു അനുഗ്രഹം പൂർത്തിയാക്കിക്കൊടുക്കാനും, നിങ്ങൾ നേർമാർക്കും പ്രാപിക്കുവാനും വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവെല്ലാം. അതുകൊണ്ടു, മേലെയും ഒരു വചനിച്ച അനുഗ്രഹം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തു തന്നിട്ടുണ്ട്: ആ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഒരു വശം മാത്രമാണിത്; നിങ്ങൾക്ക് സർവ്വതും കാണിച്ചു തരുവാനായി ഒരു റസൂലിനെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് അയച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്; അതാണ് ഇതിനെക്കാൾ വലിയ അനുഗ്രഹം. എന്നാൽ ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉണർത്തുന്നു. തുടർന്നുവെച്ചത് റസൂലിന്റെ സ്ഥിതിഗതികളും കൃത്യങ്ങളും ഇന്നതാണെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. അതിന് ശേഷം, ഇത്രയും വചനിച്ച അനുഗ്രഹം ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തതുന്നിരിക്കുകയാണ് നിങ്ങൾ ഏല്പാഴും എന്നെക്കുറിച്ച് സ്കരണയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നും, മരിക്കുമ്പോഴും എന്നോട് നന്ദി കേട് കാണിക്കരുതെന്നും, അതിന്റെ ഫലം നിങ്ങൾക്ക് തന്നെയാണെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

നബി (സ)യുടെ ചുമതലകളായി പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങളെ അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകൾ കൽപ്പിക്കുക, സംസ്കരിക്കുക, വേദഗ്രന്ഥവും വിജ്ഞാനവും പഠിപ്പിക്കുക എന്നിവയെപ്പറ്റി ഇബ്രാഹീം (അ)ന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ വിവരണത്തിൽ (129-ാം വചനത്തിൽ വെച്ചു) സൂബ് വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ അതാവർത്തിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉത്തരമെന്ന നിലക്കാണ് റസൂൽ (സ) നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതെന്നും അവിടെ നാം കണ്ടുവെല്ലാം. നിങ്ങൾക്ക് അറിയുമായിരുന്നില്ലാത്തതും അദ്ദേഹം നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിക്കും (يُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ) എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം, വഹ്യാൽ കൂലവും പ്രവാചകൻ മുഖേനയുമാണത്രെ-ബുദ്ധിയികൊണ്ടോ മറ്റോ-അറിയുവാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ പലതും അദ്ദേഹം മുഖേന നിങ്ങൾക്ക് അറിയുവാൻ കഴിയുന്നു എന്നത്രെ.

ഇമാം അഹ്മദ് (റ) ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു ഹദീസിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'അല്ലാഹു പറയുന്നു: ആക്കിന്റെ മകനെ, എന്നെക്കുറിച്ച് നീ നിന്റെ സഹായത്തിൽ (മനസ്സിൽ) ഓർമ്മിക്കുന്നതായാൽ, ഞാൻ ഏതൊരു സ്വന്തത്തിൽ നിന്നെയും ഓർമ്മിക്കും. എന്നെക്കുറിച്ച് നീ ഒരു സംഘത്തിൽ വെച്ചു ഓർമ്മിക്കുന്നതായാൽ (പ്രസ്താവിച്ചാൽ) അതിനെക്കാൾ ഉത്തമമായ സംഘത്തിൽ (മലങ്കരയുടെ സംഘത്തിൽ) വെച്ചു ഞാനും നിന്നെ ഓർമ്മിക്കും. നീ ഏ

ന്നോട് ഒരു ചാൺ അടുക്കുന്ന പക്ഷം, ഞാൻ നിന്നോട് ഒരു കൃഷി അടുക്കും. നീ ഏന്നോട് ഒരു കൃഷി അടുക്കുന്നതാൽ ഞാൻ നിന്റെ അടുക്കലേക്ക് (വേഗം) ഓടി വരുന്നതാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള വേറെ ഹദീസ് ബുദ്ധിമുട്ടിലും കാരണം.

വിഭാഗം-19

153. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, ക്ഷമയും, നമസ്കാരവും വഴി നിങ്ങൾ സഹായം തേടി കൈയെടുവിൻ.

നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു ക്ഷമിക്കുന്നവരോടൊപ്പമായിരിക്കും.

153- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا
بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ
إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

153. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا വിശ്വസിച്ചവരേ استعينوا നിങ്ങൾ സഹായം തേടുവിൻ الصبر സഹനംകൊണ്ട്
والصلاة നമസ്കാരവും إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ക്ഷമിക്കുന്നവരുടെയൊപ്പമാണ്

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ അല്ലാഹുവിനെ ഓർക്കുവാനും, അവനോട് നന്ദി കാണിക്കുവാനും പറഞ്ഞശേഷം, ഈ വചനത്തിൽ ക്ഷമയും നമസ്കാരവും മറ്റുകെ പിടിക്കുവാനും, അത് വഴി സഹായം തേടിക്കൈയെടുവാനും ഉപദേശിക്കുന്നു. ക്ഷമയുള്ളവരുടെ പക്ഷത്തായിരിക്കും അല്ലാഹു എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ക്ഷമയുടെ കാര്യം പ്രത്യേകം ഉന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവന്റെ പ്രത്യേക സഹായവും അനുഗ്രഹശിസ്സുകളും അവർക്കുണ്ടായി കൈമാറിക്കൊള്ളുന്നത് താൽപര്യം. അനുഗ്രഹത്തിലും സന്തോഷത്തിലും നന്ദിയെന്നപോലെ, പരീക്ഷണങ്ങളിലും വിപരീതങ്ങളിലും ക്ഷമ കൈക്കൊള്ളൽ സത്യവിശ്വാസിയുടെ സ്വഭാവമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'സത്യവിശ്വാസിയുടെ കാര്യം ആശ്ചര്യം തന്നെ. അവന്റെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവന് ഗുണകരമായിരിക്കും. ഇത് സത്യവിശ്വാസിക്കല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കുമില്ല. അവന് സന്തോഷകരമായത് വല്ലതും ഭവിച്ചാൽ അവൻ നന്ദി കാണിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, അവന് ഗുണമായിത്തീരുന്നു. അവന് ഉപദ്രവകരമായത് വല്ലതും ഭവിച്ചാൽ അവൻ അത് ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ അത് അവന് ഗുണമായിത്തീരുന്നു.' (മു) ക്ഷമയെക്കുറിച്ചും, അതിന് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വളരെ ഖുർആൻ വചനങ്ങളും നബിവാക്യങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ്.

നമസ്കാരമാകട്ടെ, ശാരീരികമായ അനുഷ്ഠാന കർമ്മങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു കർമ്മമാകുന്നു. അല്ലാഹുവുമായുള്ള ഒരു കൂടിക്കാഴ്ചയും, അവന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം ചെയ്തുകൊണ്ട് നടത്തപ്പെടുന്ന ഭക്തി നിർഭരമായ പ്രാർത്ഥനയുമാകുന്നു അത്. ആ പ്രാർത്ഥനക്ക് അല്ലാഹു പ്രത്യേകം വില കൽപിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയിക്കുവാനില്ല. വല്ല അനിഷ്ട സംഭവങ്ങളും നേരിടുമ്പോൾ, നബി (സ) നമസ്കാരത്തെ അഭയം പ്രാപിച്ചിരുന്നതായി-വേഗം നമസ്കാരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചിരുന്നതായി-ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുള്ളതും അതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഈ വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിലേക്ക് ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ പലതും 45-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളത് ഓർക്കുക.

154. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൊല്ലപ്പെടുന്നവരെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ പറയരുത്. എന്നാൽ, (അവർ) ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാകുന്നു; എങ്കിലും നിങ്ങൾ (അത്) ഗ്രഹിക്കുകയില്ല.

154- وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أَمْوَاتٌ
بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَٰكِنْ لَا تَشْعُرُونَ

154. وَلَا تَقُولُوا നിങ്ങൾ പറയരുത് لِمَنْ يُقْتَلُ കൊല്ലപ്പെടുന്നവരെക്കുറിച്ച് أَمْوَاتٌ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ മരിച്ചുപോയവർ എന്നു بَلْ പക്ഷേ, എന്നാൽ أَحْيَاء ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് وَلَٰكِنْ എങ്കിലും لَا تَشْعُرُونَ നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുകയില്ല, അറിയുകയില്ല.

മുൻ ആരത്തിൽ ക്ഷമയെയും നമസ്കാരത്തെയും കൂറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചു. ക്ഷമയുള്ളവർ സഹനമുള്ളവരും, നമസ്കാരമുള്ളവർ യജ്ഞോത്സാഹമായിരിക്കുമല്ലോ. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യാനും ജീവൻ ത്യജിക്കുവാനും തയ്യാറാകുന്നതും ഇങ്ങിനെയുള്ളവരായിരിക്കും. സമരവേളയിൽ വല്ലവരും വധിക്കപ്പെട്ട രക്തസാക്ഷികളാകുന്ന പക്ഷം, അവർ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മരണപ്പെട്ടവരാണെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ മരണപ്പെട്ടവരല്ല; അത് കൊണ്ട് അവരെപ്പറ്റി സാധാരണ മരണപ്പെട്ടവരെപ്പോലെ കരുതിക്കൂടാ; അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുത്തു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ തന്നെയാണ്; പക്ഷം, നിങ്ങളോട് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുകയല്ല എന്നൊക്കെ അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. രക്തസാക്ഷികളുടെ (ശഹീദുകളുടെ) മരണം വാസ്തവത്തിൽ മരണമല്ലെന്നും, മരിച്ചുവെന്നു അവരെപ്പറ്റി പറയുവാൻ പാടില്ലെന്നും അല്ല-മറുത്തവരുടെ മരണവും അവരുടെ മരണവും ഒരേ നിലയിൽ കണക്കാക്കിക്കൂടാ എന്നത്രെ-അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. ആലുഇ-റാൻ 169-171 വചനങ്ങളിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരം കാണാവുന്നതാണ്. 41: 23 അവർക്ക് ആഹാരം നൽകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും, അതോടൊപ്പം വന്നുചേരുന്നവരായിരിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി അവർ സന്തുഷ്ടരായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും മററും അവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശുഹദാക്കളുടെ (രക്തസാക്ഷികളുടെ) ആത്മാക്കൾ പച്ചവർണ്ണമുള്ള ചില പക്ഷികളുടെ ഉള്ളങ്ങളിലായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചെടുത്തുകൂടി മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും, അവർക്ക് ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലങ്ങൾക്കു് തങ്ങളെ ഇഹത്തിലേക്കു് മടക്കി വീണ്ടും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്ത് കൊല്ലപ്പെടുമാറാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ അവർ അല്ലാഹുവിനോട് അപേക്ഷിക്കുമെന്നും, എന്നി മടക്കമില്ലെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നതായി അല്ലാഹു അവരോട് മറുപടി പറയുമെന്നും നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. (2) അല്ലാഹുവും റസൂലും അറിയിച്ചുതന്നതിനപ്പുറം അവരുടെ ആത്മീയമായ ആ അദ്ധ്യശ്ശജീവിതത്തെപ്പറ്റി നമുക്കൊന്നും അനുമാനിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അതാണ് وَلَيْلًا نَّزُورُونَ (എങ്കിലും നിങ്ങൾ അത് ഗ്രഹിക്കുകയല്ല) എന്നു് അല്ലാഹു പറഞ്ഞതും. യുദ്ധത്തിൽവെച്ചോ, ശത്രുക്കളുടെ കൈക്കൽ കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ മാത്രംപോരാ. നിഷ്കളങ്ക മനസ്സോടു്, ഐഹികമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾവെച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെയും രണരംഗത്തിലിറങ്ങി കൊല്ലപ്പെട്ടവരായെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇപ്പറഞ്ഞ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂവെന്നു് പല ഹദീസുകളിലും നബി (സ) വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ക്ഷമയെപ്പറ്റി വീണ്ടും പറയുന്നു:—

155. ഭയം, വിശപ്പ്, സ്വത്തുകളിലും ദേഹങ്ങളിലും ഫലങ്ങളിലും കുറവ് എന്നിവയിൽ പെട്ട വല്ലതുംകൊണ്ട് നിശ്ചയമായും നാം നിങ്ങളെ പരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതാണ്.

ക്ഷമിക്കുന്നവർക്ക് സന്തോഷ വാർത്ത അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുക;

156. അതായത് യാതൊരു കൂട്ടർക്കും: അവർക്ക് വല്ല ബാധയും [ആപത്തും] ബാധിച്ചാൽ അവർ പറയും: 'ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനുള്ളവരാണ്: ഞങ്ങൾ അവർക്കു് തന്നെ മടങ്ങുന്നവരുമാകുന്നു.'

155- وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ۝

156- الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ۝

155. نَبْلُوَنَّ നിങ്ങളെ നാം നിശ്ചയമായും പരീക്ഷിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. شَيْءٍ ഒരു വസ്തു (അൽപം-വല്ലതും) കൊണ്ട് مِنَ الْخَوْفِ ഭയത്തിൽ നിന്നു് وَالْجُوعِ വിശപ്പിൽ നിന്നും وَنَقْصٍ കുറവിൽ (ചുരുക്കത്തിൽ) നിന്നും وَالْأَمْوَالِ സ്വത്തുകളിൽനിന്നു് وَالثَّمَرَاتِ ദേഹങ്ങളിൽനിന്നും. وَبَشِّرِ സന്തോഷമറിയിക്കുകയും ചെയ്യുക. الصَّابِرِينَ ക്ഷമിക്കുന്നവർക്ക്. 156. الَّذِينَ യാതൊരു കൂട്ടർക്കും إِذَا അവർക്ക് أَصَابَتْهُمُ ബാധിച്ചാൽ, എത്തിയാൽ مُصِيبَةٌ വല്ല ബാധയും, ഒരു വിപത്തും. قَالُوا അവർ പറയും. إِنَّا لِلَّهِ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിന്നു് (ഉള്ളവർ) ആകുന്നു, ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്നു് തന്നെ. وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ മടങ്ങുന്നവരുമാണ്.

കളാണ്. അവർക്ക് അറിവുണ്ടാകുന്നു, തങ്ങളുടെ കൈകാര്യങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളുമെല്ലാം അവന്റെ കയ്യിലാണ്. അവൻ തങ്ങളിൽ ഏതും താല്പിലാക്കുവാൻ അധികാരവകാശമുണ്ട്. അതിന് വഴങ്ങുന്നതിന് തങ്ങളുടെ കടമയാണ്. അങ്ങനെയൊരു അവനിലേക്ക് മടങ്ങിച്ചെല്ലേണ്ടവരുമാണ്. ഇവിടെ വെച്ച് തങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഏല്പാറ്റിനും അവന്റെ ചുമ്പിൽ തങ്ങൾ ഉത്തരം പറയേണ്ടി വരും. യാതൊരു നന്മയും അവന്റെയടുക്കൽ തങ്ങൾക്ക് പാഴായിപ്പോകുകയില്ല. ഒരു തിന്മയും അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടാതെ ഒഴിവാക്കുകയുമില്ല എന്നൊക്കെയാണ് ആ വാക്യത്തിലുള്ള അർത്ഥം. ആപത്തുകൾ നേരിടുന്നവരും, ഈ ബോധത്തോടുകൂടി ആ വാക്ക് പറഞ്ഞു സ്വയം സമാധാനിക്കുന്ന ക്ഷമയുള്ളവരും അവരുടെ ദക്ഷിണാഭിമുഖീകരണത്തിനുള്ള അനുഗ്രഹാശീസ്സുകളും കാര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു സന്തോഷവർത്തനത്തിലേക്കു മാത്രമല്ല അല്ലാഹു ചെയ്യുന്നതാണ്. അവർ തന്നെയാണ് സന്മാർദ്ദിനികൾ എന്നൊരു സാക്ഷിപത്രം കൂടി അവർക്ക് നൽകിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതിൽ നിന്ന് തന്നെ, ഈ വാക്യം വളരെ മഹത്തായ ഒരു ആശയമാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെന്ന് ഉറപ്പിക്കാമല്ലോ. മറ്റൊരു സാക്ഷ്യം അല്ലാഹു പറയുന്നു: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّيبَ﴾ (മുഹമ്മദുൽ-ഖാദി) (സൂറ: 10)

ആപത്തുകൾ ചെയ്യുന്നവരും വലുതായവരും ശരി, അത് സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം (﴿يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّيبَ﴾) പറയേണ്ടതാണ് എന്ന് ഹദീസുകളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. ആയത്തിൽ നിന്ന് തന്നെയും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതെന്നാണ്. ഈ വാക്ക് പറയുന്നതിന് 'ഇസ്തിർജാ' (استرجع = മടക്കം കാണിക്കൽ) എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. വല്ല ആപത്തും സംഭവിച്ചശേഷം, കൃതകാര്യം കഴിഞ്ഞിട്ട് പിന്നെയും അത് മാർജ്ജവരൂപം 'ഇസ്തിർജാ' പൂർത്തമാകുന്ന പക്ഷം അല്ലാഹു അതിന് പ്രതിഫലം നൽകാതിരിക്കുകയില്ല എന്ന് അഹ്മദ്, ഇബ്നുനുമാജ് (റ) യും നിരവധനും ചെയ്ത ഒരു ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. നബി (സ) യുടെ പത്നി ഉമ്മുസലമ (റ) പറഞ്ഞതായി മുസ്ലിം (റ) ഇപ്രകാരം നിരവധനും ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'വല്ല അടിയാനും ഒരു ആപത്ത് ബാധിക്കുമ്പോൾ അവൻ ﴿يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّيبَ﴾ (തങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെതാണ്) എന്നൊരു അവനിലേക്ക് തന്നെ മടങ്ങുന്നവരുമാണ്. അല്ലാഹുവേ, എന്റെ ഈ ആപത്തിൽ നീ എനിക്കു പ്രതിഫലം നൽകേണമേ! എനിക്കു അതിനെക്കാൾ ഉത്തമമായതിനെ നീ പകരം നൽകുകയും ചെയ്യേണമേ! എന്ന് പറയുന്നപക്ഷം, അവന്റെ ആപത്തിൽ അല്ലാഹു അവന് പ്രതിഫലം കൊടുക്കുകയും, അതിനെക്കാൾ ഉത്തമമായതിനെ അവന് പിന്നീട് നൽകുകയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല.' എന്നിങ്ങനെ റസൂൽ (സ) പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ, എന്റെ ഭർത്താവ് അബൂ സലമ മരണപ്പെട്ടപ്പോൾ, റസൂൽ (സ) കൽപിച്ച പ്രകാരം ഞാൻ പറഞ്ഞു. എനിക്കു അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ഉത്തമനായ ആളെ അല്ലാഹു പകരം തരുകയും ചെയ്തു. അതെ, അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലിനെ.'

158. നിശ്ചയമായും, 'സ്വഹാ'യും, 'മർവായും' അല്ലാഹുവിന്റെ (വക്) ചിഹ്നങ്ങളിൽപ്പെട്ടതാണ്. അതിനാൽ, ആരെങ്കിലും (ആ) ഭവനത്തിൽ [ക്രൈസ്തവയുടെ അടുക്കൽ] 'ഹജ്ജ്' ചെയ്യുകയോ, 'ഉറ' ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ, 'അവൻ ആ രണ്ടിലൂടെയും പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നതിന്' തെറ്റില്ല. ആരെങ്കിലും സ്വയേയാ വല്ല നന്മയും പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ, നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു നന്മി കാണിക്കുന്നവനും, സർവ്വജ്ഞനാകുന്നു. [അതവൻ പാഴാക്കുകയില്ല]

158- إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ
فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوِ اعْتَمَرَ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا
وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا
فَأِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ٥

158. 158 നിശ്ചയമായും സ്വഹാ മർവായും ചിഹ്ന (അടയാള)ങ്ങളിൽപ്പെട്ടതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ 5 അതുകൊണ്ട് ആരെങ്കിലും ഹജ്ജ് ചെയ്താൽ, കരുതിച്ചെന്നാൽ 5 (ആ) വീട്ടിൽ, വീട്ടിനെ (ക്രൈസ്തവയെ) അല്ലെങ്കിൽ ഉറ: ചെയ്താൽ, സന്ദർശനത്തിന് വന്നാൽ 5 എന്നാൽ തെറ്റില്ല. വിരോധമില്ല 5 അവന്റെമേൽ 5 അവൻ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്താൽ, ചുറ്റിനടക്കൽ 5 അവ രണ്ടിനെയും, രണ്ടിലൂടെ 5 വല്ലവരും സ്വയേയാ ചെയ്താൽ, പട്ടണവും പ്രവർത്തിച്ചാൽ 5 ഒരു നന്മയെ, വല്ലഗുണവും 5 എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 5 നന്മി ചെയ്യുന്നവനാണ് 5 അറിവുള്ളവനാണ്, സർവ്വജ്ഞനാണ്

‘‘ (‘‘) എന്ന വാക്കിന്റെ ബഹുവചനമാണ് ‘‘ (‘‘). ‘‘, ‘‘, ‘‘ എന്നാണ് വാക്കിന്റെ. അല്ലാഹുവിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ എന്നോ ഇസ്ലാമിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ എന്നോ (‘‘) പറയുമ്പോൾ, മതകല്പനകൾ, മതസംഗ്രഹങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനകൾ, മാനിഷ്ടകൾ, ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രത്യക്ഷ അടയാളമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഹജ്ജും ഉറയ്ക്കുക എന്ന ആരാധനകൾക്കും അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥാനങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശ്യം. ഈ രണ്ടു സ്ഥലവും അല്ലാഹുവിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളിൽപ്പെട്ടതാണെന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞപ്പോൾ, അത് രണ്ടും രണ്ട് പരിപാവന സ്ഥലങ്ങളാണെന്നും, അവയുടെ ഇടയിലുള്ള ‘‘ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പുണ്യകർമ്മമാണെന്നും വ്യക്തമാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: ‘‘ (ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുന്നപക്ഷം, നിശ്ചയമായും അത് ഹജ്ജ്കർമ്മങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായി നിന്നുള്ളതാകുന്നു. (ഹജ്ജ്:32) ‘‘ (ആരെങ്കിലും സ്വയം ഒരു നല്ല കർമ്മവും പ്രവർത്തിച്ചാൽ അല്ലാഹു നന്ദിക്കുന്നവനും, എല്ലാം അറിയുന്നവനുമാണ്.) എന്ന വാക്യവും അത് അതിന് അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്ന പ്രധാനമായും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. ഒരു വസ്തുത പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്: ആരെങ്കിലും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളെപ്പറ്റി അവ അല്ലാഹുവിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളാണെന്നോ, അവയെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാണെന്നോ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, ആ സ്ഥലത്തെ മണ്ണിനോ കല്ലിനോ മറ്റോ ഒരു തരം ഭിദ്യതയുണ്ടെന്നോ, അവ തൊട്ടു തടവിയോ മറ്റോ വല്ല കാര്യങ്ങളും സാധിപ്പിക്കുമെന്നോ അല്ല. ആ സ്ഥലങ്ങളിൽപ്പെട്ട നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടവൻ നിയമിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങൾ യഥാവിധി യേകേന്ദ്രിയം അനുഷ്ഠിക്കുകയും, അവയെ ഒരു വിധത്തിലും അനാദരിക്കുകയോ അവഹേളിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണുദ്ദേശ്യം. ആ സ്ഥലങ്ങളിൽപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ പ്രത്യേക പരിഗണനയുണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

‘‘ (ആരെങ്കിലും സ്വയം ഒരു നല്ല കർമ്മം ചെയ്താൽ.....) എന്ന വാക്യത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുക കർമ്മങ്ങൾക്ക് പുറമെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന എല്ലാ ഐച്ഛിക കർമ്മങ്ങളുമുള്ള പ്രോത്സാഹനം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാലും—സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ—ഇവിടെ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഐച്ഛികമായി ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഹജ്ജും ഉറയ്ക്കുക എന്ന കാര്യമാണെന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. സഹാ—മർവ്വയിലുള്ള നടത്തമാകട്ടെ, ഹജ്ജിലും ഉറയ്ക്കലിലും ഒരു പ്രത്യേക കർമ്മമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അഥവാ ക്ഷിപ്രവർഷം ആയുസ്സിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ഹജ്ജും ഉറയ്ക്കും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാകട്ടെ, കൂടുതൽ ചെയ്യുന്നത് പുണ്യകർമ്മവും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതാണെന്ന് ഈ വാക്യത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഹദീസുകളിൽനിന്ന് അത് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുവാനും കഴിയുന്നു. അപ്പോൾ, ക്ഷിപ്രവർഷം പോലും മനസ്സിലാക്കുക പ്രാപ്യം ഹജ്ജും ഉറയ്ക്കും ചെയ്യുന്നതിന് ഇസ്ലാമിൽ പരിഗണനയൊന്നുമില്ലെന്നും മറ്റൊരാൾക്ക് വ്യക്തമാക്കേണ്ടതായ ചില ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞും പ്രചരിപ്പിച്ചും വരുന്നത് തെറ്റാണെന്നും, അടുത്ത വചനത്തിലെ താക്കീത് അവർക്കും സാധകമായെന്നും അവർ മെൽപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്നും അതിൽനിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. മദീനാ ഹിജ്റക്ക് ശേഷം നബി (സ) ഒരു ഹജ്ജ്കർമ്മം ചെയ്തതായി അറിയിച്ചിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അതിന് ചില കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. മക്കാ ജീവിതകാലത്ത് അവിടുന്ന് എത്ര ഹജ്ജ് ചെയ്തിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന് തെളിവുമില്ല. പക്ഷെ, മദീനാ ഹിജ്റക്ക് ശേഷം നബി (സ) തീരുമെന്നിരിക്കെ അറിവോടും കൽപനപ്രകാരവും തന്നെ സഹാബികൾ ഹജ്ജും ഉറയ്ക്കും മനസ്സിലാക്കുക ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയാണ്. ‘‘

159. നിശ്ചയമായും, (വ്യക്തമായ) തെളിവുകളായും, മാർഗ്ഗദർശനമായും നാം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ—വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ നാം അത് മനുഷ്യർക്ക് വേണ്ടി വിവരിച്ചതിനുശേഷം—മറച്ചുവെക്കുന്നവർ, (അതെ,) അക്കൂട്ടർ—അവരെ അല്ലാഹു ശപിക്കുന്നതാണ്; (മറ്റും) ശപിക്കുന്നവരും അവരെ ശപിക്കുന്നതാണ്;—

159- إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ
مَّا أُنزِلَ مِنَ الْكِتَابِ وَهُدًى
مِّنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ
أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ
وَيَلْعَنُهُمُ النَّاسُ ۚ

159. ‘‘ നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ ‘‘ അവർ മൂടിവെക്കും ‘‘ നാം അവതരിപ്പിച്ചതിനെ ‘‘ വ്യക്തമായ തെളിവുകളായി, തെളിവുകളിൽനിന്നും ‘‘ മാർഗ്ഗദർശനവും, സന്മാർഗ്ഗവും ‘‘ ശേഷം, പിറകെയായി ‘‘ നാം അതിനെ വിവരിച്ചതിന്റെ, വ്യക്തമാക്കിയതിന്റെ ‘‘ മനുഷ്യർക്ക് ‘‘ (വേദ) ഗ്രന്ഥത്തിൽ ‘‘ അക്കൂട്ടർ ‘‘ അവരെ ശപിക്കും ‘‘ അല്ലാഹു ‘‘ അവരെ ശപിക്കുകയും ചെയ്യും ‘‘ ശപിക്കുന്നവർ

അഥവാ കൂടിവെച്ചത് വ്യക്തമാക്കുകയും—അതാവർത്തിക്കായിരിക്കുകയും, വേണമല്ലോ, 'പഹ' ചരണപിക്കുകയും പ്രവൃത്തി നന്നാക്കുകയും വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തവരെയാഴിക്കെ' എന്ന വാക്യത്തിന്റെ താൽപര്യം ഇതൊക്കെത്തന്നെയാണ്.

161. നിശ്ചയമായും, അവിശ്വസിക്കുകയും, അവിശ്വാസികളായും കൊണ്ട് മരണപ്പെടുകയും ചെയ്തവർ, (അതെ,) അക്കൂട്ടർ-അവരുടെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെയും, മുഴുവൻ മലക്കുകളുടെയും, മനുഷ്യരുടെയും ശാപമുണ്ടായിരിക്കും;

171-إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَأْوَاهُمْ كُفْرًا
أُولَئِكَ عَلَيْهِمُ لَعْنَةُ اللَّهِ
وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

162. -അതിൽ (അവർ) നിത്യവാസികളായിക്കൊണ്ട്, അവർക്ക് ശിക്ഷ ലാലൂകരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല; അവർക്ക് ഇടകൊടുക്കപ്പെടുകയുമില്ല.

172-خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ
وَلَهُمْ يُنْظَرُونَ

161. നിശ്ചയമായും അവിശ്വസിച്ചവർ അവർ മരണപ്പെടുകയും ചെയ്തു അവരുകളെ നിശ്ചയമായും അവിശ്വാസികളുമാണ് കൂട്ടർ അവരുടെ മേലുണ്ടായിരിക്കും കൂടി അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപം കൂടി മലക്കുകളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും മുഴുവൻ 162. അവിശ്വസനീകളായിട്ടു അതിൽ ലാലൂകരിക്കപ്പെടുകയുമില്ല അവർക്ക് പക്ഷെ ശിക്ഷ അവരല്ലതാനും അവർ നോക്കപ്പെടും (ഇടകൊടുക്കപ്പെടും)

ഒരോ സത്യവിശ്വാസിയോ അവിശ്വാസിയോ എന്ന് അവസാനമായി തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നത് അയാളുടെ മരണത്തോടു കൂടിയായിരിക്കും. ആയുഷ്കാലമത്രയും അവിശ്വാസിയായിരുന്ന ഒരാൾ, ഒട്ടക്കംവെച്ച് സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുകയും അത് നിമിഷത്തിൽ തന്നെ മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അയാൾ സത്യവിശ്വാസികളിൽ ഒരാളായിത്തീരുന്നു. മറിച്ച് ഒരു സത്യവിശ്വാസി മരണത്തിന്റെ തൊട്ടു മുമ്പുള്ള നിമിഷത്തിൽ ആ വിശ്വാസം വെടിഞ്ഞ അവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം അയാൾ അവിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടത്തിലുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ശാപത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞപ്പോൾ, 'അവിശ്വസിച്ചവരുടെ മേൽ' എന്ന് പറഞ്ഞത് മതിയാക്കാതെ, 'അവിശ്വസിക്കുകയും, അവിശ്വാസികളായി മരണമടയുകയും ചെയ്തവരുടെ മേൽ' എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ, ഒരാൾ അവിശ്വാസിയായി കാണപ്പെട്ടത് കൊണ്ട് അയാളെ ശപിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നും, അവിശ്വാസിയായി മരണപ്പെട്ടുവെന്ന് അറിയപ്പെട്ടുകിട്ടി മാത്രമേ അയാളെ ശപിക്കുവാൻ പാടുള്ളുവെന്നും ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അവിശ്വാസികളെ മോത്തത്തിൽ ശപിക്കാമെങ്കിലും, അവിശ്വാസിയായ പ്രത്യേക വ്യക്തികളെ ശപിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ പറയുവാൻ കാരണം ആ വ്യക്തിയുടെ അന്ത്യം എങ്ങിനെ കലാശിച്ചുവെന്ന് അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ അറിയുകയുമില്ല എന്നുള്ളതാണ്. വഹ്യാകൊണ്ട് മാത്രമേ നബിമാർക്കുപോലും അത് തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ തന്നെയും ആ വ്യക്തിയെ ശപിക്കാമെന്നല്ലാതെ, അതൊരു നല്ല കർമ്മമായി ഗണിക്കുന്നതുമല്ല. അവിശ്വാസികളെയും, അക്രമികൾ, വ്യാജവാദികൾ മുതലായവരെയും പൊതുവെ ശപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പല വാക്യങ്ങളും ഖുർആനിൽ കാണാം. എന്നാൽ പിശാചിനെപ്പോലെ വ്യക്തികളെ ശപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഖുർആൻ വാക്യങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. പല പ്രാവശ്യം മദ്യപാനംചെയ്ത ഒരാളെ ശിക്ഷിച്ച അവസരത്തിൽ, അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ: 'അല്ലാഹു അവനെ ശപിക്കട്ടെ, എത്രയധികം പ്രാവശ്യമാണവൻ കൂടിച്ചിട്ടത്.' എന്ന് പറയുകയുണ്ടായെന്നും, അത് കേട്ടപ്പോൾ, 'നിങ്ങളുടെ സഹോദരനെതിരിൽ നിങ്ങൾ പിശാചിന് സഹായമായിത്തീരരുത്' എന്ന് നബി (സ) പറഞ്ഞുവെന്നും ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. (ബുഖ്, മു.)

മനുഷ്യരിൽ വിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളും ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ, അവിശ്വാസികളുടെമേൽ എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ശാപമുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെ? അവിശ്വാസികൾ പരസ്പരം ശപിക്കുമോ? എന്ന് ചോദിക്കപ്പെടും. സത്യവിശ്വാസികളായ ആളുകളുടെ ശാപമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നത്ര ചിലർ ഇതിന് നൽകുന്ന മറുപടി. പക്ഷെ, ഈ ശപിക്കൽ ഇഹത്തിൽവെച്ചോ, പരലോകത്തിൽവെച്ചോ, രണ്ടിടത്തുംവെച്ചോ എന്നൊന്നും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. അതേസമയം പരലോകത്തുവെച്ച് അവിശ്വാസികൾ പരസ്പരം നിഷേധിക്കുകയും ശപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് എന്ന് സൂറ: അകസ്സിൽ 25ൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടുതാനും. ഇവിടെയും അതാവോ ഉദ്ദേശ്യം. അല്ലാഹുവിനറിയാം. എന്തായാലും, ശാപത്തിൽനിന്ന് അവിശ്വാസികൾക്ക് ഒരിക്കലും രക്ഷയില്ലെന്നും അവർക്ക് കാലാകാല ശിക്ഷയായിരിക്കും അനുഭവമെന്നും, ഒരിക്കലുമെങ്കിലും ശിക്ഷ ലാലൂകരിക്കപ്പെടുകയോ ആശ്വാസത്തിന്റേതായ ഇടവേളയോ അവയിൽ നൽകപ്പെടുകയോ ഇല്ലെന്നും അല്ലാഹു സ്വപക്ഷമാക്കുന്നു.

163. നിങ്ങളുടെ 'ഇലാഹ' [ആരാധ്യൻ] ഏക 'ഇലാഹാ' കുന്നു. അവനല്ലാതെ ഇലാഹായില്ല; കാരുണ്യവാൻ. കരുണാനിധിയായുള്ളവനത്രെ (അവൻ).

163- وَالْهَكَذَا إِلَهُ وَاحِدٌ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

163. നിങ്ങളുടെ ഇലാഹ, ആരാധ്യൻ, ദൈവം. 413 ഒരേ ഇലാഹാകുന്നു. 414 നെ ഇലാഹായില്ല. അവനല്ലാതെ 415 കാരുണ്യവാൻ 416 കരുണാനിധി.

41 (ഇലാഹ = ആരാധ്യൻ) എന്ന വാക്കിലടങ്ങിയ സാരങ്ങളെപ്പറ്റി സൂറത്തുൽ ഫാതിഹയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും 413 (ഈ = അത്, ഹിം) എന്നീ വാക്കുകളിലടങ്ങിയ സാരങ്ങളെപ്പറ്റി 'ബീസ'മി'യുടെ വിവരണത്തിലും മുമ്പ് വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. 414 (അല്ലാഹു അല്ലാതെ ഇലാഹ - ആരാധ്യൻ - ഇല്ല) എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ആരാധനചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല എന്നല്ല, യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ആരാധ്യൻ അല്ലാഹുമാത്രമാണ്, ആരാധനക്ക് അർഹനായുള്ളവൻ അവനല്ലാതെ വേറെയില്ല, ആരാധ്യനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നവരെയല്ല, മിഥ്യകളും കൃത്രിമങ്ങളുമാണ് എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥം. അല്ലാഹു മാത്രമേ ഇലാഹായിരിക്കൂവാൻ അർഹനായുള്ളവനുള്ളതിന്റെ തെളിവുകളാണ് അടുത്ത വചനത്തിൽ കാണുന്നത്:-

വിഭാഗം-20

164. നിശ്ചയമായും, ആകാശങ്ങളെയും, ഭൂമിയെയും സൃഷ്ടിച്ചതിലും, രാവും, പകലും (മാറി മാറി) വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതിലും, മനുഷ്യർക്ക് ഉപകാരപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളെയും കൊണ്ടു സമുദ്രത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന കപ്പലുകളിലും, ആകാശത്തുനിന്ന് അല്ലാഹു വെള്ളത്തെ ഇറക്കുകയും, എന്നിട്ട് അത് മൂലം, ഭൂമിയുടെ നിർജീവതക്ക് ശേഷം അതിനെ സജീവമാക്കി അതിൽ എല്ലാ (തരം) ജീവജന്തുക്കളെയും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിലും, കാറ്റുകളുടെയും, ആകാശത്തിനും ഭൂമിക്കുമിടയിൽ കീഴ്പ്പെടുത്ത [നിയന്ത്രിക്ക]പ്പെടുന്ന മേഘത്തിന്റെയും നടത്തിപ്പിലും, ബുദ്ധിയികൊടു (അത്ഗ്രഹി) കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് പല ദുഷ്ടാന്തങ്ങളുമുണ്ട്.

164- إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
وَالْمَاءِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ
بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمِمَّا أُنْزِلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ
مِنْ مَاءٍ
فَأَخْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ
وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ
الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
لَا يَتَذَكَّرُ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

164. നിശ്ചയമായും സൃഷ്ടിപ്പിൽ (ഉണ്ട്) 417 ആകാശങ്ങളുടെ 418 ഭൂമിയുടെയും 419 സൃഷ്ടിയിലും, 420 രാവിലെയും പകലിന്റെയും 421 വ്യത്യാസത്തിലും, വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതിലും 422 423 സമുദ്രത്തിൽ 424 ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതുമായി ലുകളിലും, കപ്പലിലും 425 സഞ്ചരിക്കുന്ന 426 സമുദ്രത്തിൽ 427 വെള്ളമായി, വെള്ള 428 മനുഷ്യക്ക് 429 അല്ലാഹു ഇറക്കിയതിലും 430 അത് കൊണ്ട് അവൻ ജീവിപ്പിച്ചു 431 ഭൂമിയെ 432 അതിന്റെ മരണത്തിൽനിന്നും 433 എന്നിട്ട് അത് കൊണ്ട് അവൻ ജീവിപ്പിച്ചു 434 ഭൂമിയെ 435 അതിന്റെ മരണത്തിന്റെശേഷം 436 പരത്തുക (വിതരണം ചെയ്യുക - വ്യാപിപ്പിക്കുകയും) 437 അതിൽ 438 എല്ലാ (തരം) ജന്തുക്കളെയും, ജന്തുക്കളിൽനിന്നും 439 നടത്തിപ്പിലും, നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലും 440 കാറ്റുകളുടെ 441 മേഘത്തിന്റെയും 442 കീഴ്പ്പെടുത്തപ്പെട്ട (നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന) 443 ആകാശത്തിനും 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വം, സർവ്വത്രികമായ കഴിവ്, മഹത്തമ അന്യഗ്രഹം, സൃഷ്ടിയുടെ വലുപ്പം, ആദിയായ വസ്തുവിന്റെയും മറ്റും ഉത്ഭവം ഇവയെല്ലാം പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട മറ്റൊരു കാര്യവും. മറ്റൊന്നിനെക്കുറിച്ചും എത്ര ഗൗരവമായും വ്യാപകമായും ചിന്തിക്കുവാൻ മന്യഷ്യന് കഴിയുകയോ— അല്ലെങ്കിൽ അവൻ അതിനു തയ്യാറാകുകയോ, അത്ഭുതമായിരിക്കും. അവയിൽ നിന്ന് അവൻ സിദ്ധിക്കുന്ന വിജ്ഞാന സമ്പത്തുകൾ, അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ദൃഷ്ടിയാൽ ഇവയാകുന്നു—

(1) ആകാശ ഭൂമികളെ സൃഷ്ടിച്ചത്. അനന്തവിശാലമായ ആകാശങ്ങൾ, എണ്ണവും വണ്ണവും അജ്ഞാതമായ അവയിലെ നക്ഷത്രലോകങ്ങൾ, ഗ്രഹങ്ങൾ, ഉപഗ്രഹങ്ങൾ, മറ്റൊന്നിന്റെയും വ്യവസ്ഥാപിതവും അത്യുജ്വലമായ ഗതിവിഗതികൾ, പരസ്പര ബന്ധങ്ങൾ, നാം നിവസിക്കുന്ന ഈ ഭൂമി, അതിന്റെ ചലനങ്ങൾ, അത്യുജ്വലമായ വർഷങ്ങൾ, സമുദ്രങ്ങൾ, പർവ്വതങ്ങൾ, നദികൾ, മരുഭൂമികൾ, നാടുകൾ, കാടുകൾ, ജീവജാലങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, വൃത്യസ്തമായ ഭൂപ്രകൃതികൾ, അവയെ കീഴടക്കുവാനും ചൂഷണം ചെയ്യുവാനുമുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങൾ, അതിനെ പലതും പലതും. (2) രാപ്പകലുകളുടെ വ്യത്യാസം. ഒന്നിന് പിന്നാലെ മറ്റൊന്നായി മേഘങ്ങൾ അവരണ്ടും മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നിന്റെ സമയം വർദ്ധിച്ചാൽ മറ്റൊന്നിന്റെ സമയം ചുരുങ്ങുന്നു. ഭൂമിയുടെ ദർശനം പകൽ വെളിച്ചം വീശുമ്പോൾ മറ്റൊരു ദർശനം രാത്രി ഇരുട്ടു മൂടുന്നു. അതിനെ പലതും. (3) ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്രദമായ വസ്തുവിഭവങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു സമുദ്രങ്ങളിലൂടെ അഞ്ചുകിടന്നു സഞ്ചരിക്കുന്ന കപ്പലുകൾ. അഥവാ ആഴക്കടലും, മുകളിലും, വ്യത്യസ്തമായിത്തന്നെ, രാപ്പകൽ വ്യത്യാസം കൂടാതെ, മറ്റൊരു നാട്ടിലെ കയറുമതിച്ചാക്കുകൾ മറ്റു നാടുകളിൽ എത്തിച്ചു ഇറക്കുമതി ചെയ്തവരും, സമുദ്രവീര്യങ്ങളെ തേടിപ്പിടിക്കുവാനും കാരനും കോളും തിരമാലകളും ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് അന്തരീക്ഷത്തിൽ പററിപ്പറന്നുനടക്കുന്ന പറവകൾ മണക്കെ, അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഓടി നടക്കുന്ന വിവിധ തരത്തിലുള്ള എണ്ണമറ്റ ജലവാഹിനികളും, അവയുടെ സഞ്ചാരത്തിന് ഉപയുക്തമായ വിവിധ സമുദ്രമർഗ്ഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതും വെറും.

(4) ആകാശത്തിനിന്ന്—അഥവാ ഉപരിഭാഗത്തിൽ നിന്ന്—മഴപെയ്യും ഇറക്കി അതു വഴി, നിർജീവമായിരിക്കുന്ന തരീശ്വ ഭൂമികൾക്കു നവജീവൻ നൽകുന്നത്. ഈർപ്പമില്ലാതെ, ഉഷ്ണമില്ലാതെ, വരണ്ടു കിടക്കുന്ന ഭൂമിയിൽ മഴപെയ്യുന്നതോടുകൂടി അതിന്റെ മട്ടുമാറുന്നു. നനവുതട്ടി മണ്ണു ചിരിക്കുന്നു. സസ്യലതാദികൾ ഉളച്ചുപൊങ്ങുന്നു. കൃഷിയോഗ്യമായിത്തീരുന്നു. അതിനെ ഭൂതലം പച്ച വിതാനമായിമാറുന്നു. (5) വിവിധതരം ജീവജന്തുക്കളെ ഭൂമിയിൽ വിതരണം ചെയ്തത്. ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമല്ലാത്ത വിധം ചെറുതായ പ്രാണികൾ തൊട്ടു മിഥാകാരികളായ ജീവികൾ വരെ, ഏറ്റവും അപരിഷ്കൃതങ്ങളെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന അജീവികൾ തൊട്ട് ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതവും മേലേ കിടയിലുള്ളവരുമായ മന്യഷ്യർ വരെ, കരയിലും കടലിലും, നാട്ടിലും മരുഭൂമിയിലും, അന്തരീക്ഷത്തിലുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന എണ്ണമറ്റ ജീവജാലങ്ങൾ, അവയുടെ ജാതി-വർണ്ണവർഗ്ഗ-സ്വഭാവ വ്യത്യാസങ്ങൾ, ഒന്നിനൊരു വ്യത്യസ്തമായ ജീവിത രീതികൾ, ആവശ്യങ്ങൾ, ഉപയോഗങ്ങൾ, ആകൃതികൾ, പ്രകൃതികൾ തുടങ്ങിയവ. (6) കാരനുകളുടെ നടത്തിപ്പും നിയന്ത്രണവും. കാലവർഷമാറ്റം, വാണിജ്യമാറ്റം, ശീതകാറ്റം, ഉഷ്ണകാറ്റം, ഇളമാറ്റം, കൊടുങ്കാറ്റം, ചുഴലിക്കാറ്റം ആദിയായവയും, അവയുടെ ഉൽഭവം, ഗതി, ഉപകാരം, ഉപദ്രവം ആദിയായവയും. (7) ആകാശത്തിനും ഭൂമിക്കുമിടയിൽവെച്ചു നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന മേഘത്തിന്റെ നടത്തിപ്പ്. ആവശ്യത്തിലധികം മേൽപോട്ട് കയറിപ്പോകാതെ, ഉപദ്രവകരമായവിധം ഭൂമിയിൽ അമോളി വെച്ചു ഉപദ്രവിക്കാതെ, അന്തരീക്ഷത്തിൽ തെങ്ങി നിൽക്കുകയും, ആവശ്യമുള്ള ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ഓടിനീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാർമ്മേയങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണ നടപടി ക്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ.

ഇന്ത്യയിൽ മഹദ് കാഴ്ചകളെല്ലാം ഒന്നിനെന്ന് വിശ്വസ്യമോ തടസ്സമോ ആകാതെ തികച്ചും വ്യവസ്ഥാപിതമായ രീതിയിൽ, സൃഷ്ടിച്ചു നിയന്ത്രിച്ചു നടത്തിപ്പാക്കുന്നവനാവാം അവൻ—അല്ലാഹുവിന്—മാത്രമേ ഇലാഹം തിരിക്കുവാൻ (ആരാധിക്കപ്പെടുവാൻ) അർഹതയുള്ളവനും. മറ്റുള്ള ആരാധ്യവസ്തുക്കളൊന്നും ആരാധനാർഹതയില്ലാത്ത മിഥ്യകളാണെന്നും ബുദ്ധി കൊടുത്തു ചിന്തിക്കുന്ന ഏവർക്കും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇവ മാത്രമല്ല, ഇവപോലെയുള്ള അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വേറെയും.

പക്ഷം, അമാർത്ഥ സ്രഷ്ടാവിനെ മനസ്സിലാക്കുന്ന ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽനിന്ന് വൈരാഗ്യപൂർവ്വം ഒഴിച്ചു നിറുത്തി പകരം മറ്റൊരു സ്രഷ്ടാവിനെ—അതിന് പേർ പ്രകൃതിയെന്നോ, ഉദ്ഭവമെന്നോ, പരിണാമമെന്നോ, വിസ്ഫോടനമെന്നോ എന്തു തന്നെ പറഞ്ഞാലും ശാി-പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചുകൊണ്ട് അവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്ന വർഷം അവയിലൂടെ അമാർത്ഥ സ്രഷ്ടാവിനെയും അവന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെയും കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്ന് വരുമെങ്കിലും മുൻവിധിയും അമാധ്യം ബുദ്ധി ഉപയോഗിക്കാത്തതും, ചിലപ്പോൾ അഹങ്കാരമായിരിക്കും അതിന്റെ കാരണം. എന്നാൽ മുൻവിധികൂടാതെ സത്യം കർശിക്കുവാനുള്ള അർഹതയിൽ ബുദ്ധി ഉപയോഗിക്കുന്ന വർ സ്രഷ്ടാവിനെയും സൃഷ്ടിക്കാഹ്വാനി മുന്നോട്ടും കണ്ടെത്തുകയും സ്രഷ്ടാവിനെ വളർത്തുകയും ചെയ്യും.

സൂ: ആലുഇറാനിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: "ആകാശ ഭൂമികളെ സൃഷ്ടിച്ചതിലും, രാവം പകൽ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതിലും നിങ്ങൾക്കുള്ളതായും ബുദ്ധിമാൻമാർക്ക് പല ദൈവങ്ങളുമുണ്ട്" അതായത്, നീനോ, ഇരന്നം, പാർശ്വത്തിലുള്ളവയും-അഥവാ കിടന്നം-അല്ലാഹുവിനെ ഓർമ്മിക്കുകയും, ആകാശഭൂമികളുടെ സൃഷ്ടിയിൽ ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ. തുടർന്നുകൊണ്ട് അവരുടെ ചിന്താഫലമായി അവർ ഇങ്ങിനെ പറയുമെന്നുകൂടി അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു: لا اله الا الله ما خلقنا من شيء الا بقدر ما نريد (സാരം: ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ, ഇതൊക്കെ നീ നിരന്തരമായി സൃഷ്ടിച്ചു. നീ മറ്റൊരാൾക്കുമറിയാൻ! ആകയാൽ നീ ഞങ്ങളെ നരകത്തിൽനിന്നും കാത്തു രക്ഷിക്കണം! (ആലുഇറാൻ, 190, 191)

അപകാരം, അവരുടെ കർമ്മങ്ങളെ അവരുടെമേൽ വേദങ്ങളായി അല്ലാഹു അവർക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ

അവർ, നരകത്തിൽനിന്ന് പുറത്ത് പോകുന്നവരല്ലതാനും.

وَمَا هُمْ بِمُخْرَجِينَ مِنَ النَّارِ

2-അപകാരം: 2-അവർക്ക് അല്ലാഹു കാണിക്കും അവരുടെ പ്രവർത്തികളെ ഹസ്രത്തുകളായി, ചേതങ്ങളായി 2-അവർക്ക്, അവരുടെമേൽ അപകൃതവരേ 2-നരകത്തിൽനിന്ന്

പ്രാഥമിക സ്വഭാവം ക്ഷമപോലും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന മുൻ വിവരിച്ചതുപോലെയുള്ള ദൃഷ്ടിയാൽ അവർ പലതുകൾ ചെയ്തിട്ടും അവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ തയ്യാറല്ലാത്ത, അല്ലാഹുവിന് ചില സമൻമാരെ സ്വീകരിച്ച അവരെ ആരായിട്ടും, അവരെ പ്രാർത്ഥിച്ചും വരുന്ന ഒരു തരം ആളുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു, അവർക്ക് നേരിട്ടുവാനിരിക്കുന്ന ഭാവി അങ്ങയുടെ ദൈവകരമായിരിക്കുമെന്നും, ഇപ്പോൾ അവർ കണ്ണു തുറക്കാത്ത പക്ഷം അന്ന് കണ്ണു തുറക്കുമെന്നും, പക്ഷം, അതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവും അവർക്ക് ലഭിക്കുകയില്ലെന്നും അല്ലാഹു ശക്തിയായി താഴ്ന്നു വെക്കുന്നു.

2- (സമൻമാർ) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം മോശയെപ്പറ്റി 22-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമൻമാരെക്കൊണ്ട് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് വിഗ്രഹങ്ങളാണെന്നും, ശിർക്കിന്റെ നേതാക്കളും തലവന്മാരും എന്നും, അല്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ എന്തെങ്കിലും ഗുണവിശേഷങ്ങളിലോ, പ്രവർത്തികളിലോ, അധികാരാവകാശങ്ങളിലോ, സാമ്യമോ പങ്കോ ഉണ്ടെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന എല്ലാവർക്കും ആളാകുമെന്നും, സമൻമാർ വ്യാഖ്യാനം പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടും, സൂക്ഷ്മ മണ്ണാണിതെന്നും പല ഹോൻമാരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ, ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായമാണ് ഏറ്റവും ശരിയായിട്ടുള്ളത്. ഈ മുൻകൂട്ടി വചനങ്ങൾ ഒന്നാകുമായി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത് അറബിമുശ്ശിക്കുകയെന്നല്ലെങ്കിൽ അപ്പോൾ, അന്ന് അവർ ദിവ്യത്വം കൽപിച്ചിരുന്ന കല്പകം, മരങ്ങൾ, നക്ഷത്രങ്ങൾ, ഗ്രഹങ്ങൾ, മലകൾ, പിശാചുക്കൾ മുതലായവർ തന്നെയായിരിക്കും പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് കരുതാം. അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് ശ്രദ്ധയിടുന്നതിനുള്ള എല്ലാവർക്കും സമൻമാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നാണ് ഇമാം ബൈദാവീ (റ) അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സമ്പൂർണ്ണമായും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, സമൻമാർക്കുള്ളതല്ലെന്ന് സമൻമാരുടെ സ്വഭാവത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. ആളുകളും വസ്തുക്കളും, ചിഹ്നങ്ങളും, പ്രതിമകളും എല്ലാം തന്നെ സമൻമാരായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന് സമത്വം കൽപിക്കുകയെന്നതിന്റെ വ്യത്യാസം എത്ര വലുതാണെന്നും, ശിർക്ക് കടന്നുകൂടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ എത്ര നിഗൂഢങ്ങളാണെന്നും താഴെ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്ന് സത്യാന്വേഷിക്കുക മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു:—

1. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പറയുന്നു: 'അല്ലാഹുവും അങ്ങനെയും ഉദ്ദേശിച്ചത്' (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) എന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ രിക്കൽ നബി (സ) യോട് പറയുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ, തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'താൻ എന്നെ അല്ലാഹുവിന് സമനാക്കി അല്ലാഹുമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്നാണ് പറയേണ്ടത്.' (അ; ന; ഇ. മുതലായവയും അർബുൽ മുഹ്റിൽ ബുഖാരിയും.) 2. ഹുദൈഫത്തുബ്നുൽയമാൻ (റ) നബി (സ) പറഞ്ഞതായി ഉദ്യോഗിക്കുന്നു: 'അല്ലാഹുവും ഇന്ന ആളും ഉദ്ദേശിച്ചത്' (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) എന്ന നിരന്തര പറയരുത്, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്നും, പിന്നീട് ഇന്ന ആളും ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളുക.' (അ; മാ, ന; ഇ; ബ; ഇബ്നു അബ്ബാസ്) ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ വേറെയും രിവായത്തുകളുണ്ട്. 3. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇബ്നു അബ്ബാസി (റ) ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു രിവായത്ത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാകുന്നു. അതിപ്രകാരമാണ്: 'അൻമാദ്' (സമൻമാർ) എന്ന് പറഞ്ഞത്, രാത്രിയുടെ ഇരുട്ടിൽ കറുത്ത മിനുസമുള്ള കല്ലിലൂടെ ഉറുമ്പ് അറിക്കുന്നതുപോലെ വളരെ ഗൂഢമായ ശിർക്കാകുന്നു. (ഹാദി അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട്) അല്ലാഹുവിനെത്തന്നെയാണ്, അങ്കളുടെ ജീവിതത്തെയും തന്നെയാണ് എന്റെ ജീവിതത്തെയും തന്നെയാണ് (സത്യം!) എന്നിങ്ങനെ പറയുക, ഇന്ന ആളുടെ പട്ടി ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അങ്കളുടെ വീട്ടിൽ ഇന്നലെ രാത്രി കള്ളൻമാർ വരുമായിരുന്നുവെന്നും, തൊവില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കള്ളൻമാർ വന്നിരുന്നുവെന്നും പറയുക, അല്ലാഹുവും താനും ഉദ്ദേശിച്ചപ്രകാരം എന്ന പറയുക, അല്ലാഹുവും ഇന്ന ആളും ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ...എന്ന് പറയുക, ഇവയെല്ലാം ശിർക്കാകുന്നു.' 4. പരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഏറ്റവും വമ്പിച്ചത്

അല്ലാഹുവിന് മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ കഴിവുള്ളുവെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ട് മഹാത്മാക്കളെ വിളിച്ചു വല്ലകാര്യത്തിനും അപേക്ഷിക്കുന്നത് അവർ അക്കാര്യം സാധിപ്പിച്ചു തന്നെന്ന് കരുതിക്കൊണ്ടല്ല; അവരുടെ ശുപാർശ മൂലം അല്ലാഹു അത് സാധിപ്പിച്ചു തന്നെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിലാണ്; ആ മഹാത്മാക്കൾ സ്വന്തം നിലക്ക് തന്നെ അത് സാധിപ്പിച്ചു തന്നെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ അപേക്ഷിക്കുന്നത് മാത്രമേ പ്രാർത്ഥനയാകുകയുള്ളൂ.... എന്തൊക്കെയാണല്ലോ മഹാത്മാക്കളെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന് പറയപ്പെടാറുള്ള ന്യായങ്ങൾ. പണ്ഡിത വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് കേൾക്കുന്ന ഇത്തരം ന്യായങ്ങൾ കേട്ട് സാധാരണക്കാർ വഞ്ചിതരാവുകയും ചെയ്യുന്നു! **ചിഹ്നം**

സ്വാർത്ഥലാഭങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയോ, നേതൃത്വവും സാധനവും നിലനിറുത്തുവാൻ വേണ്ടിയോ, കക്ഷി താല്പര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയോ കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടി സത്യത്തെ മൂടിവെക്കുകയും പ്രമാണങ്ങളെ ദുർവ്യാഖ്യന്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് രേഖകളും തെളിവുകളും വിവരിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല. എങ്കിലും, അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടും, തെറ്റിദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടും ശിർക്കുപരമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലും അനാചാരങ്ങളിലും അകപ്പെടുന്നവർക്ക് വേണ്ടി ചില സംഗതികൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സൽബുദ്യിയും, ശുദ്യമനസ്കതയും ഉള്ളവർക്ക് നിശ്ചയമായും അതിൽ നിന്ന് ഏറെക്കുറെ സത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. **ചിഹ്നം**

(1) മഹാൻമാരും പുണ്യാത്മാക്കളുമായ അബിയാഹ്, ശൈഖുകൾ, ശുഹദാക്കൾ മുതലായവർ വിളിച്ചു സഹായത്തിനും രക്ഷക്കും അപേക്ഷിക്കുന്നത് ഇസ്ലാമിലെ ഒരു നിർബന്ധ നിയമമാണെന്നോ, ഒരു മുസ്ലിം തന്റെ മരണം വരെ അല്ലാഹുവിനെയല്ലാത്ത മറ്റൊരെയും വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാത്ത പക്ഷം, അവൻ ഇസ്ലാമിൽ നിന്ന് തെറ്റിപ്പോകുമെന്നോ ഒരൊറ്റ മുസ്ലിമിനും വാമമില്ല. അങ്ങിനെ ആരും വിശ്വസിക്കുന്നുമില്ല. എന്തല്ലാ, ദുർന്യായങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചാലും ശരി, അത് അനുവദനീയമാണെന്നോ, കവിഞ്ഞ പക്ഷം ഒരു നല്ല കാര്യമാണെന്നോ അല്ലാത്ത, അതിനപ്പുറം ഒരു കക്ഷിയും വാദിക്കുന്നുമില്ല. അതേ സമയത്ത് അത് അല്ലാഹുവിനോട് ആ മഹാൻമാരെ സമർപ്പിക്കാലും ശിർക്കുമാണെന്ന് ഖുർആനും, ഹദീസും, മുൻഗാമികളായ മഹാൻമാരുടെ പ്രസ്താവനകളും തുറന്ന മനഃസ്സോടെ പരിശോധിക്കുന്ന ഏവർക്കും വ്യക്തമാകുന്നതുമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നവരുടെ വാമമനുസരിച്ച് പുണ്യം സമ്പാദിക്കാമെന്നാണോ, അതല്ല, അത് ശിർക്കും ഏററവും വമ്പിച്ച ചാപപാവവുമാണെന്നുവെച്ച് നരകശിക്ഷയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടണമെന്നാണോ ഒരു മുസ്ലിം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതി വിശേഷബുദ്യിയുള്ളവർ ചിന്തിക്കട്ടെ!

(2) മക്ക മൂശ്റിക്കുകൾ അവരുടെ ആരാധ്യ വസ്തുക്കളായ ദൈവങ്ങൾ അവർക്ക് ഗുണമോ ദോഷമോ ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളവരായിത്തന്നുവെന്ന് വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടല്ല അവയെ ആരാധിച്ചിരുന്നത്. അവയെ ആരാധിക്കുന്നതു വഴി അവ തങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ സാമീപ്യം നേടിക്കൊടുക്കുമെന്നും, അവ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ശുപാർശ നടത്തുമെന്നും, അങ്ങനെ അല്ലാഹു അവരുടെ കാര്യം സാധിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടെയായിരുന്നു ആരാധിച്ചു വന്നിരുന്നത്. തന്നി പാമരൻമാരല്ലാത്ത ഏല്ലാ വിശ്വഹാരാധകരുടെയും ന്യായം ഇതുതന്നെയായിരിക്കും. അല്ലാഹു പറയുന്നു: **الْمَرْءُ - لِقَوْلِهِ - لَوْ أَنِّي كُنْتُ إِلهًا لَّكَ (സാരം: അല്ലാഹുവിന് പുറമെ ഓലിയാഇനെ-കാര്യകർത്താക്കളെ-സ്വീകരിച്ചവർ പറയുന്നു: അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് ഞങ്ങളെ അടുപ്പം അടുപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ലാത്ത ഞങ്ങൾ അവരെ ആരാധിക്കുന്നില്ല (സൂമർ: 3). വീണ്ടും പറയുന്നു: وَلَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِإِلَهِائِهِمْ كَمَا كَفَرُوا بِإِلَهِكَ (തങ്ങൾക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യാത്തതും ഉപദ്രവം ചെയ്യാത്തതുമായ വസ്തുക്കളെ അവർ ആരാധിക്കുന്നു. ഇവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ നമ്മുടെ ശുപാർശക്കാലി എന്നത് അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു (യൂനുസ്: 18). ഇതേ ന്യായീകരണം തന്നെയാണ് മഹാൻമാരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്കുള്ള ന്യായീകരണവും. അപ്പോൾ, പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് ഗുണവും ദോഷവും ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസമല്ല ഇത് ശിർക്കുകുവാൻ കാരണമെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.**

(3) നമസ്കാരം പോലെയുള്ള ശാരീരികമായ കർമ്മങ്ങൾ മാത്രമേ ആരാധനയാകുകയുള്ളുവെന്നില്ല. സത്യം ചെയ്യൽ, നേർച്ചയാക്കൽ, അദൃശ്യമായ മാർഗ്ഗേണ ലഭിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷ, അഥവാ പ്രാർത്ഥന, അത്തരം കാര്യങ്ങൾക്ക് കഴിവുണ്ടെന്ന വിശ്വാസം ഇവയെല്ലാം തന്നെ ആരാധനകളിൽ പെട്ടതും, അത് അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ഏതൊരാളുടെ പേരിലായാലും ശിർക്കും. അല്ലാഹുവിനോട് അവരെ സമർപ്പിക്കുതലുമാകുന്നു അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിലും, അവന്റെ മഹത്വത്തെയും പ്രീതിയെയും ഉന്നമാക്കിയും കൊണ്ട് ചെയ്യപ്പെടേണ്ടുന്ന ഏതെങ്കിലും കാര്യങ്ങളും അവനല്ലാത്തവരുടെ പേരിലോ, അവരുടെ മഹത്വത്തെയും പ്രീതിയെയും ഉന്നംവെച്ച് കൊണ്ടോ ചെയ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം, അത് അവരെ അല്ലാഹുവിനോട് സമമാക്കാൻ തന്നെ. സത്യത്തെ സത്യമായും, അസത്യത്തെ അസത്യമായും കണ്ടുവാൻ അല്ലാഹു നമുക്കെല്ലാം അഹ്മിഖ് നൽകട്ടെ. **ഹി**

അല്ലാഹുവിനെ സ്തനേഹിക്കുന്നതുപോലെ അവർ ആ സമർത്ഥരെയും സ്തനേഹിക്കും (يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഇതാണ്: അല്ലാഹുവിനെ അവർ നിഷേധിക്കുകയോ, നിശ്ശേഷം കൈവെടിയിൽ കയോ ചെയ്യുന്നില്ല; പക്ഷേ, ആരാധനകളും പ്രാർത്ഥനകളും സമർപ്പിക്കുകയോ അല്ലാഹുവിനെ ബഹുമാനിക്കുന്നതുപോലെ അവരെ ബഹുമാനിക്കുകയും, അവനോട് ഭക്തി കാണിക്കുന്നതുപോലെ അവരോട് ഭക്തി കാണിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്തനേഹത്തിൽ നിന്നുണ്ടല്ലോ ഭക്തിയും ബഹുമാനവും ഉൽഭവിക്കുന്നത്. കരുണയും ദയയും തോന്നുന്നതും സ്തനേഹം നിമിത്തം തന്നെ. (ഇതിനെപ്പറ്റി ഇബ്രാഹീമിന്റെ അർത്ഥ വിവരണത്തിൽ സൂറത്തുൽ ഫാതിഹയിൽവെച്ച് വിവരിച്ചത് ഓർക്കുക:) അല്ലാഹു പറയുന്നു: اَلَمْ اَنْ كُنْتُمْ حِبْرًا مِّنْ قَوْمٍ يَّحْكُمُوْا بَيْنَكُمْ فَاِنْ لَّيْسَ بِيَدِنَا سُلْطٰنٌ (പറയുക: നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്തനേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്ന പിൻപററിക്കൊള്ളുവിൻ. എന്നാൽ, അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്തനേഹിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് അവൻ പൊരുത്തുതരുകയും ചെയ്യും. (ആലു ഇംറാൻ: 31) എന്നാൽ, സത്യവിശ്വാസികളുടെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. അവർക്ക് മറ്റുള്ളവരോട് സ്തനേഹമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും അതിനൊരു പരിധിയുണ്ട്. അവരെ ആരാധിക്കുവാനോ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനോ അതവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയല്ല. അല്ലാഹുവിനോടുള്ള അവരുടെ സ്തനേഹമാത്രമേ അതിന് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. അതെ, അല്ലാഹുവിനോടുള്ള അവരുടെ സ്തനേഹം ഏറ്റവും കടുത്ത സ്തനേഹമായിരിക്കും (وَالَّذِيْنَ اٰمَنَّا اَشَدُّ حُبًّا)

ആ അക്രമം ചെയ്തവർ കണ്ടിരുന്നതുവെങ്കിൽ (يَوْمَ يَرَوْنَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوا) എന്നു തുടങ്ങിയ വാക്യത്തിലെ ആശയം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: അല്ലാഹുവിന് സമർത്ഥരെ ഉണ്ടാക്കുകയോ അനീതി പ്രവർത്തിച്ചവർ പരലോകത്ത് ചെയ്യുമ്പോൾ, അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ-അവരുടെ ആരാധ്യ വസ്തുക്കൾക്കോ മറ്റോ-യാതൊരു കഴിവുമില്ലെന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷ നടപടികളിൽനിന്ന് അവരെ രക്ഷിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ലെന്നും അവർക്ക് അനുഭവത്തിൽ കാണാനാകും. അപ്പോൾ അവർ തീരാദുഃഖത്തിലും ചെറുപ്പത്തിലുമായിത്തീരും. ഈ സംഗതി അവർ നേരത്തെ തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതുവെങ്കിൽ ഈ കടുത്ത ദുഃഖസ്ഥ അവർക്ക് നേരിടുകമായിരുന്നില്ല.

166, 167 വചനങ്ങളുടെ സാരം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാം: ദുർമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും, ശിർക്കിന്റെയും നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്ന തലവന്മാരും, അവരെ പിൻപറ്റിയിരുന്ന അനുയായികളും ഒരുപോലെ ശിക്ഷക്ക് വിധേയരും നിസ്സഹായരായിത്തീരും. ആ അവസരത്തിൽ, തങ്ങൾക്ക് വല്ല ലാഘ്യത്വവും കിട്ടിയെങ്കിലോ എന്നു കരുതി അനുയായികൾ നേതാക്കളെപ്പറ്റി ആക്ഷേപിക്കുകയും, അവരെ പഴി ചാടുകയും ചെയ്യും. നേതാക്കളാകട്ടെ, അതിനെ നിഷേധിക്കുകയും, ഞങ്ങളവരെ പിഴപ്പിച്ചതല്ലെന്നും അവർ സ്വയം പിഴച്ചുപോയതാണെന്നും വാദിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുക. ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ആ പഴയ ബന്ധങ്ങളും, കൂട്ടുകെട്ടുകളുമൊന്നും അവിടെ കാണുകയില്ല. ഓരോരുത്തർക്കും അവരുടെ സ്വന്തം കാര്യം മാത്രമായിരിക്കും പ്രശ്നം. അനുയായികളുടെ സങ്കടവും അമർഷവും ഇതുമൂലം വർദ്ധിക്കുമല്ലോ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അവർ പറയും: അയ്യോ! ഭൂമുഖത്തേക്ക് ഒന്നു അമർഷവും ഇതുമൂലം വർദ്ധിക്കുമല്ലോ. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അവർ പറയും: അയ്യോ! ഭൂമുഖത്തേക്ക് ഒന്നു കൂടി മടങ്ങിപ്പോകുവാനുള്ള ഓവസരം ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായേനെ! എന്നാൽ ഇതിന് പകരം ഞങ്ങൾ അവർക്ക് കാട്ടിക്കൊടുത്തേനെ!...എന്നൊക്കെ. പക്ഷേ, രണ്ടുകൂട്ടർക്കും ഒരിക്കലേങ്കിലും ഒഴിവുകിട്ടാത്ത ശാശ്വതമായ നരക ശിക്ഷ തന്നെയായിരിക്കും ഫലം.

വിഭാഗം-21

168. ഹേ, മനുഷ്യരേ, ഭൂമിയിലുള്ളവയിൽനിന്ന് അനുവദനീയവും, വിശിഷ്ടവുമായത് നിങ്ങൾ തിന്നുകൊള്ളുവിൻ. പിശാചിന്റെ കാലടികളെ നിങ്ങൾ പിൻപററുകയും ചെയ്യരുത്. നിശ്ചയമായും, അവൻ നിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യക്ഷ ശത്രുവാകുന്നു.

148-يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ كُلُوْا مِمَّا فِى الْاَرْضِ حَلٰلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ ۗ اِنَّهٗ لَكُزُوْرٌ مُّبِيْنٌ

168. ഹേ മനുഷ്യരേ! ഭൂമിയിലുള്ളവയിൽനിന്ന് ¹ശുദ്ധമായ, നല്ല, ശുദ്ധമായ, നല്ലതായത്, വിശിഷ്ടമായത് ²തിന്നുകൊള്ളുവിൻ. ³പിശാചിന്റെ കാലടികളെ, ചവിട്ടികളെ ⁴പിൻപററുകയും ചെയ്യരുത്. ⁵നിശ്ചയമായും അവൻ നിങ്ങൾക്ക് ⁶ശത്രുവാകുന്നു.

169. തിൻമക്കും, നീചവൃത്തിക്കും മാത്രമേ അവൻ നിങ്ങളോട് കൽപിക്കുകയുള്ളൂ; (കൂടാതെ) അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ, നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാത്തത് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുവാനും.

169- إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ
بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ
وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

169. إِنَّمَا يَأْمُرُ അവൻ നിങ്ങളോട് കൽപിക്കുകയുള്ളൂ. നിശ്ചയമായും കൽപിക്കുന്നു കൊണ്ട് (മാത്രം) بِالسُّوءِ നീച (ദുഷ്ട) വൃത്തിയും وَالْفَحْشَاءِ നിങ്ങൾ പറയുവാനും وَأَنْ അല്ലാഹുവിന്റെമേൽ تَقُولُوا നിങ്ങൾക്കറിയാത്തത്.

അല്ലാഹു മാത്രമാണ് സ്രഷ്ടാവും, രക്ഷിതാവുമെന്നപോലെ, അവൻ മാത്രമാണ് ആരാധ്യനുമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് പലതും കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. അതിനാലേയും അന്നഭാഗ്യാവം അവൻതന്നെയാണെന്നും, ഭൂവിവരങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം വിരോധിക്കപ്പെട്ടതോ ദോഷകരമായതോ അല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെല്ലാം മനുഷ്യർക്ക് കേവലം അറിയുന്നതാണെന്നും, പിശാചിന്റെ ദുരുപദേശങ്ങൾക്ക് വിധേയരായിക്കൊണ്ട് ഇല്ലാത്ത നിരോധങ്ങൾ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കി അവയെ കൂടുമ്പോഴെയെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പൂർത്ത അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാലത്ത് വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പേരിൽ നേർച്ച വഴിപാടാക്കപ്പെട്ട ചില മൃഗങ്ങളെ മുശ്റിക്കുകയും നിഷിദ്യമായി ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നു. (ഇവയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരം മാതൃ: 106ൽ വരുന്നുണ്ട്) യഹൂദികൾ ചിലർ ഒരു മോസവും, വേറെ ചിലർ മറ്റു ചില വസ്തുക്കളും നിഷിദ്യമാക്കിയിരുന്നതായും പറയപ്പെടുന്നു. ഇതെല്ലാം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട മതനിയമങ്ങളായിട്ടാണ് ആചരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും. ഇങ്ങിനെയുള്ള വിലക്കുകളൊന്നും അല്ലാഹു നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല; മനുഷ്യന്റെ പ്രത്യേക ശത്രുവായ പിശാചിന്റെ പ്രേരണ പ്രകാരം അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ വെച്ചുകെട്ടപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങൾ മാത്രമാണവ; ദുരുപദേശങ്ങൾവഴി മനുഷ്യനെ വഴിപിഴപ്പിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടവനാണ് പിശാച്; അതുകൊണ്ട് അവന്റെ കെണിയിൽ പെടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ സദാ ജാഗരൂകരായിരിക്കണം എന്നൊക്കെ മാഷ്യൂർ ഉണർത്തുകയാണ് അല്ലാഹു.

ഭൂമിയിലുള്ളതെല്ലാം മനുഷ്യർക്ക് വേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് 29-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഒരു പ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കാത്ത പദാർത്ഥങ്ങൾ ഭൂമിയിലില്ല. എങ്കിലും ഭൂമി വസ്തുക്കളും തിന്നാൻ കൊള്ളുന്നവയല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് كَرَامًا فِي الْأَرْضِ (ഭൂമിയിലുള്ളവയിൽ നിന്ന് തിന്നുകൊള്ളുവിൻ) എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. താഴെ, 173-ാം വചനത്തിൽ കാണാവുന്നതുപോലെ, അത്പം ചില വസ്തുക്കൾ കേഷിക്കുന്നത് വിരോധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കേഷിക്കാൻ കഴിയുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ചിലത് വൃത്തികെട്ടതോ ഉപദ്രവകരമോ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടാണ് (لَا يَحِلُّ لَكُمُ) അനുവദനീയമായതും വിശിഷ്ടമായതും എന്നുകൂടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 'നല്ലത്', 'ശുദ്ധമായത്', 'ഹൃദ്യമായത്', 'വിശിഷ്ടമായത്' എന്നൊക്കെ അർത്ഥം കാർപിക്കാവുന്ന വാക്കാണ് طيب (താഹിബ്). ഇതിന്റെ എതിർ പദമാണ് نجس (ഖബീഥ്). 'ചീത്തയായത്', 'ദുഷിച്ചത്', 'മ്ളേച്ഛമായത്' എന്നൊക്കെയാണിതിനർത്ഥം. മനസ്സിന് സ്വതന്ത്ര നന്നായും തൃപ്തികരമായും തോന്നുന്നത് എന്നാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് സാമാന്യമായി പറയും. ചുരുക്കത്തിൽ, മതത്തിന്റെ വ്യക്തമായ വിലക്കില്ലാത്തതും, മ്ളേച്ഛവും ഉപദ്രവമല്ലാത്തതുമായ വസ്തുക്കളെല്ലാം കേഷിക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ലെന്നാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ വിധിയെന്നു പൊതുവിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

170. 'അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതിനെ പിൻപററുവിൻ' എന്ന് അവരോട് പറയപ്പെട്ടാൽ, അവർ പറയും: '(ഇല്ല) പക്ഷേ, ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കളെ ഞങ്ങൾ ഏതൊരു പ്രകാരത്തിൽ കണ്ടെത്തിയോ അത് ഞങ്ങൾ പിൻപററും.' അവരുടെ പിതാക്കൾ യാതൊന്നും ബുദ്ധിയികൊടുത്തു(തത്വഗ്രഹി)ക്കാതെയും, സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കാതെയും ആയിരുന്നു ലൂഥ് [എന്നിരുന്നാലും അവരെത്തന്നെ പിൻപററുമോ?]

170- وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءُنَا أَوْ لَوْ كُنَّا آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

കേടായവരായതെ അതിനപ്പുറമെന്നും അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുകയില്ല; അവരുടെ നാവിലൂടെ സത്യത്തിന്റെ വാക്കുകൾ പുറത്തു വരുകയുമില്ല; കണ്ണുകൊണ്ട് നോക്കി സത്യാവസ്ഥ അവർ മനസ്സിലാക്കുകയുമില്ല. അതെ, സത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവർ ബധിരന്മാരും ഊരകളും അന്ധന്മാരുമായിരിക്കും എന്നു സാരം.

172. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടമായ വസ്തുക്കളിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ തിന്നുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് നന്ദി കാണിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ-നിങ്ങൾ അവനെത്തന്നെയാണ് ആരാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ
إِنْ كُنْتُمْ رَائِيَةً تَعْبُدُونَ

172. ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ തിന്നുവിൻ നല്ലതായ (വിശിഷ്ടമായ)വയിൽനിന്നു طَيِّبَات നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയിട്ടുള്ള رَزَقْنَا നിങ്ങൾ നന്ദികാണിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ وَ അല്ലാഹുവിനോട് نُفَسًا നിങ്ങൾ ആകുന്നതിൽ لَا അവനെ(തന്നെ) تَعْبُدُونَ ആരാധിക്കുന്നു,

മനുഷ്യരെ പെരുമ്പറ്റയിൽ സംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് ജൂലിയോളിൽ നിന്ന് അനുവദനീയവും വിശിഷ്ടവുമായ വസ്തുക്കളെ കേന്ദ്രിച്ച് കൊള്ളുവാൻ എന്നു 168-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. സത്യവിശ്വാസികളെ പ്രത്യേകം സംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് അവർക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളെ കേന്ദ്രിച്ച് കൊള്ളുവതിൽ ഈ വചനത്തിൽ വീണ്ടും കൽപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവിടെ ആ കൽപനയോടൊപ്പം, അല്ലാഹു അനുവദിച്ചുതന്ന ചില വസ്തുക്കളെ നിഷിദ്ധമാക്കുക പോലുള്ള പൈശാചിക സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ച് താക്കീതും ചെയ്തുകയറിയുണ്ട്. ഇവിടെ, ആ കൽപനയോടനുബന്ധിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞത് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെയാണ് ആരാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവന് നന്ദിയും ചെയ്യണം എന്നത്രെ. അവിടെ 'മുമ്പിലുള്ള വസ്തുക്കളിൽ അനുവദനീയവും വിശിഷ്ടവുമായത്' തിന്നുകൊള്ളുവിൻ ($\text{كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا}$) എന്നു പറഞ്ഞതിന് പകരം, ഇവിടെ 'നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയിട്ടുള്ള വിശുദ്ധ വസ്തുക്കളിൽ നിന്ന്' തിന്നുകൊള്ളുവിൻ ($\text{كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ}$) എന്നുതാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അഥവാ അനുവദനീയമായത് (حَلَالًا) എന്നു ഇവിടെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അവിടുത്തെ ആഭിമുഖ്യം വിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളുമടക്കം എല്ലാ മനുഷ്യരോടും, ഇവിടുത്തെ ആഭിമുഖ്യം സത്യവിശ്വാസികളോട് മാത്രവുമായതാണ് ഇതിന് കാരണം.

അല്ലാഹു അനുവദനീയമാക്കിയതെല്ലാം അനുവദനീയവും, അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയത് മാത്രം നിഷിദ്ധവുമാക്കുന്നവരായിരിക്കും സത്യവിശ്വാസികൾ. അവർ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തുള്ളൂ. എന്നിരിക്കെ, അവരോട് വിശിഷ്ടമായ വസ്തുക്കൾ കേന്ദ്രിക്കണമെന്നും, അല്ലാഹുവിനെയാണ് ആരാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവനോട് നന്ദികാണിക്കണമെന്നും കൽപിക്കുന്നതിൽ ചില സൂചനകൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതായി കാണാം. ബാഹ്യദൃഷ്ട്യം അനുവദനീയമാണെന്ന് തോന്നാമെങ്കിലും - താഴെ ഉദ്യരികുന്ന ഫദീസിൽ കാണാവുന്നതുപോലെ - ഏതെങ്കിലും വിധേനയുള്ള സംഭയത്തിന്റെയോ പാപത്തിന്റെയോ കലർപ്പിൽ നിന്നുകൂടി ആ വസ്തുക്കൾ ശുദ്ധമായിരിക്കുവാൻ സത്യവിശ്വാസികൾ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെമാത്രം ആരാധിച്ചുവരുന്നവരായ സ്ഥിതിക്ക് അവൻ നിങ്ങൾക്ക് കേന്ദ്രം നൽകി അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾ അവനോട് സദാ നന്ദിയുള്ളവരും കൂടിയായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും മറ്റുതാണ് ആ സൂചനകൾ.

മനുഷ്യരെ പൊതുവിലും, സത്യവിശ്വാസികളെ പ്രത്യേകമായും അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ കൽപന അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലുകളെ സംബോധന ചെയ്യുകൊണ്ടും മറ്റൊരാൾക്കത് അല്ലാഹു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. അല്ലാഹു പറയുന്നു: $\text{يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ - الْحُجُّ: 31}$ (ഹേ, റസൂലുകളേ, നിങ്ങൾ വിശിഷ്ടമായ വസ്തുക്കളിൽനിന്ന് തിന്നുകൊള്ളുവിൻ. സൽക്കർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ, നിശ്ചയമായും, നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ അറിയുന്നവനാണ്) (മുഅ്ചിനുകൻ: 51). ഇവിടെയും 'അനുവദനീയമായത്' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. സത്യവിശ്വാസികളോട് 'നന്ദി ചെയ്യുവിൻ' എന്നു കൽപിച്ചതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇവിടെ 'സൽക്കർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുവിൻ' എന്നുതാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഒരേ വിഷയം തന്നെയാണെങ്കിലും അത് ആരോ

അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്നവർ അവരുടെ സാമൂഹികനീതികൾ കണക്കിലെടുത്ത് കൊണ്ട് അവതരിപ്പിക്കുകയും, അവരോട് യോജിച്ച ചില നിർദ്ദേശങ്ങളും സൂചനകളും അതോടൊപ്പം നൽകുകയും വ്യക്തമാക്കി പരിവർത്തനം വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബാഹ്യവസ്തുതകൾ നോക്കുമ്പോൾ നിയമാനുസൃതമാകാമെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ വല്ല മോശവും കലർത്തിരിക്കാൻ ഇക്കാര്യം ക്ഷമ്യ വസ്തുതകൾ കണക്കാക്കേണ്ടതാണെന്ന് മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചുവെല്ലാം. സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും ക്ഷമ്യ വസ്തുതകളിൽ മാത്രമല്ല, എല്ലാ വസ്തുതകളിലും ഇത് ഗാഢമായിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ്. നബി (സ) അതളിച്ചെഴുതുന്നു: 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു വിശിഷ്ടനാകുന്നു. വിശിഷ്ടമായതല്ലാതെ അവൻ സ്വീകരിക്കുകയുമില്ല. സൂലുകളോട് കൽപിച്ചുകൊടുത്ത അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളോട് കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത്, (സൂലുകളോട്) അവൻ പറഞ്ഞു: ۞ اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَسْأَلُكَ (ഹേ, സൂലുകളേ, നിങ്ങൾ വിശിഷ്ട വസ്തുതകളിൽനിന്ന് തിന്നുകൊള്ളുവിൻ. സൽക്കർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ.....) എന്ന്. (സത്യവിശ്വാസികളോട്) അവൻ പറഞ്ഞു: ۞ اِنِّىْ اَسْأَلُكَ (ഹേ, വിശ്വാസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയിട്ടുള്ള വിശിഷ്ട വസ്തുതകളിൽനിന്ന് തിന്നുകൊള്ളുവിൻ.....) എന്ന്. (തിരുമേനി തുടർന്ന്:) ഇടമുടിയും, പൊടിയൊടിയുംകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ദീർഘമായൊരു ചെയ്യും. അവന്റെ ഭക്ഷണമാകട്ടെ, അവന്റെ പാനീയമാകട്ടെ, അവന്റെ വസ്ത്രമാകട്ടെ ഹറാമും (നിഷിദ്ധവും) ആയിരിക്കും. അവൻ അന്നമുട്ടി വളർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഹറാമുകൊണ്ടായിരിക്കും. അവൻ ആകാശത്തോട് 'എന്റെ ദൈവ' എന്ന് കൈനീട്ടും. അപ്പോൾ, അതിന് എന്തിനെയാണ് അവൻ ഉത്തരം കിട്ടുക? (അ: 2: 21.)

173. ശവവും, രക്തവും, പണിമാംസവും, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി ശബ്ദം ഉയർത്തപ്പെട്ട [അറക്കപ്പെട്ട]തും മാത്രമേ അവൻ നിങ്ങൾക്ക് 'ഹറാമ'ാക്കി [നിഷിദ്ധ]മാക്കിയിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, (നിയമലംഘനം) ക്ഷമിക്കുന്നവനല്ലാത്തതും, അതിരൂപിതവനല്ലാത്തതും ആരെങ്കിലും നിർബന്ധിതനാകുന്നപക്ഷം, അവന്റെമേൽ (അതിൽ) കുറമില്ല. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണ്, കരുണാനിധിയാണ്.

١٧٣- اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيَّكَ
الْبَيْتَةَ وَالْذَّمَّ وَحَمَّ الْخَنَازِيرِ
وَمَا اٰهَلٌ بِهٖ لِغَيْرِ اللّٰهِ
فَمَنْ غَضَرَ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ
فَلَا اِثْمَ عَلَيْهِ
اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ

173. ۞ اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيَّ അവൻ നിഷിദ്ധമാക്കിയിട്ടുള്ള ۞ നിങ്ങൾക്ക് ۞ ശവം(മാത്രം) ۞ രക്തവും ۞ മാംസവും ۞ പന്നിയുടെ ۞ യാതൊന്നും ۞ അതുകൊണ്ട് [അതുമൂലം] ശബ്ദമുയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, ഉറക്കെ ശബ്ദമുയർത്തിയിരിക്കുന്നു ۞ അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കായി ۞ എന്നാൽ വല്ലവനും ۞ നിർബന്ധത്തിലാക്കപ്പെട്ട (നിർബന്ധിതനായി) ۞ ക്ഷമിക്കുന്നവനല്ലാത്ത നിലയിൽ, ധിക്കാരം ചെയ്യുന്നവനല്ലാതെ ۞ അതിക്രമം ചെയ്യുന്ന (അതിരൂപിത) വനമല്ലാതെ ۞ എന്ന് കുറമില്ല, പാപമില്ല ۞ അവന്റെമേൽ ۞ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ۞ വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണ് ۞ കരുണാനിധിയാണ്.

മനുഷ്യരെ പൊതുവായും, സത്യവിശ്വാസികളെ പ്രത്യേകമായും സംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് ഈ ഭൂമിയിലെ വിശിഷ്ട വസ്തുതകളെ ക്ഷമിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൊടുത്ത അനുഗ്രഹത്തിന് അവർ നന്ദി ചെയ്യാനും, പിശാചിനെ പിൻപററിക്കൊണ്ട് ആ അനുഗ്രഹത്തെ അവഗണിക്കാതിരിക്കുവാനും കൽപിച്ചുവെങ്കിലും, വളരെ കുറഞ്ഞ വസ്തുതകളെ മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു നിരോധിച്ച് ധർമ്മമായിട്ടുള്ളൂവെന്നും, അവ ഇന്നത്തെക്കൊണ്ടാണ് ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നത്. നിരോധിച്ച വസ്തുതകൾ ആകെ നാലെണ്ണമാണുള്ളത്. ഈ വചനത്തിന് പുറമെ, സൂ: മാഇദ: 4 ലും, അൻആ: 145 ലും, നഹ്: 115 ലും ഈ വിഷയം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വചനത്തിലുള്ളതുപോലെ, പ്രത്യേക വിശദീകരണമൊന്നും കൂടാതെയാണ് സൂ: നഹ്: ലെ ആയത്തും ഉള്ളത്. മാഇദ: നത്തിലുള്ളതുപോലെ, പ്രത്യേക വിശദീകരണമൊന്നും കൂടാതെയാണ് സൂ: നഹ്: ലെ ആയത്തും ഉള്ളത്. മാഇദ: യിലെയും, അൻആയിലെയും ആയത്തുകളിൽ വിഷയം കൂറേകൂടി വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണംകൊണ്ട് മതിയാക്കി കൂടുതൽ വിവരം നമുക്ക് ആരും സൂറത്തുകളിലേക്കും നീട്ടി വെക്കാം. ۞ اِنَّ اللّٰهَ اَعْلَمُ ۞

നീഷിദ്യം അർപ്പിച്ച വസ്തുക്കൾ ഇവയാകുന്നു:- ٢٠٠ (ശവം). അറവുകൊണ്ടല്ലാത്ത-നോഗം കൊണ്ടോ പരുക്കുകൊണ്ടോ-ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ട എല്ലാ ശവങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വേട്ടയാടി പിടിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കൾ ഇതിൽനിന്നു ഒഴിവാണെന്ന് മാത്രം ദൃഢനിന്നും, മാൽസ്യവും വെട്ടുകിളിയും ഒഴിവാണെന്ന് ഹദീസുകളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത് കൊണ്ട് കറജിവികളുടെ ശവമാണ് ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. നബി (സ) പറയുന്നു: 'രണ്ട് ശവങ്ങളും, രണ്ടു രക്തങ്ങളും നമുക്ക് അനുവദനീയമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതായത്, മാൽസ്യവും വെട്ടുകിളിയും, കരളും പട്ടികിയും (അ; ഇ; ഹാ) ജാബിർ (റ) ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു പ്രസിദ്യ സംബന്ധിച്ച്. സമുദ്രത്തിൽനിന്നു കറക്കിത്തെടുത്ത ചത്ത തിമിംഗലത്തെ സഹാംബികയ്ക്കു കഴിച്ചതായും, നബി (സ) അതിനെ അനുജ്ഞിച്ചതായും ബുഖാരിയും മുസ്ലിമും (റ) ഉദ്യോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. (2) ٢٠١ (രക്തം). മംസത്തിൽ പരമിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന രക്തത്തിനു വിരോധമില്ലെന്നും ഷ്യക്രി വരുന്ന രക്തമാണ് വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും സൂ അൽആമിലെ 145-ാം ആമത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അവിടെ ٢٠٢ (അറുക്കപ്പെട്ടത്) എന്ന് രക്തത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. (3) ٢٠٣ (പന്നി-മാംസം). സാധാരണ നിലക്ക് ഭക്ഷിക്കപ്പെടാറുള്ളത് മംസമായതു കൊണ്ട് 'മംസം' എന്ന് പറഞ്ഞുവെതിരിയും പന്നിയുടെ എല്ലു മുതലായ അംഗങ്ങളും വിരോധിക്കപ്പെട്ടതല്ല തന്നെ. പന്നിയെ നീഷിദ്യം ചെയ്യുവാൻ കാരണം അത് മുള്ളുപോലെയായ ഒരു വസ്തുവാണ് (رجل) എന്ന് അൽആമിൽ പറയുന്നുണ്ട്. പന്നി അറുക്കപ്പെട്ടതായാലും അല്ലെങ്കിലും നീഷിദ്യം തന്നെ.

(4) ٢٠٤ (അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കുവേണ്ടി ശബ്ദം ഉയർത്തപ്പെട്ടത്). അല്ലാഹു അല്ലാത്ത മനോഹൃദയ കീലും-അത് വിഗ്രഹങ്ങളോ മഹാൻമാരോ പിശാചുക്കളോ ആകുന്നതല്ല ആയതും ശരി-നാത്തതിലോ, അവയുടെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടിയോ അറുക്കപ്പെട്ടത് എന്നാണിതുകൊണ്ട് വിവക്ഷ. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് നേർച്ചയായ വഴിപാടോ ആയി അറുക്കപ്പെട്ടതും. യോഗം, ബലി മുതലായവയായി നിലപയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമംസത്തിൽപ്പെട്ട് അറുക്കപ്പെട്ടതുകൊല്ലം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. 'അറുക്കപ്പെട്ടത്' എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ ٢٠٥ (ശവം ഉയർത്തപ്പെട്ടത്) എന്ന വാക്ക് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനക്കാരും പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ സാരം ഇബ്നുലഖ്ദീർ (റ) പറയുന്നതു കാണുക. ٢٠٦ എന്ന് പറയുവാൻ കാരണം, അവർ (മുശ്റിക്കുകൾ) തങ്ങളുടെ ദൈവങ്ങൾക്ക് വഴിപാടാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വസ്തുക്കളെ അറുക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ, ആ ദൈവങ്ങളുടെ പേരുകൾ പറയുകയും, അത് ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദിക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ പതിവായിപ്പോന്ന് അവസാനം, (ദൈവങ്ങളുടെ) പേരുപറഞ്ഞാ പറയാതെയോ, ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദിച്ചോ അല്ലാത്തതോ അറുക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ٢٠٧ (ശബ്ദം ഉയർത്തുന്നവൻ) എന്ന് പറയപ്പെട്ടുവന്നു. ٢٠٨ (അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി ശബ്ദം ഉയർത്തപ്പെട്ടത്) എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിലെ ശബ്ദം ഉയർത്തൽ (٢٠٩) കൊണ്ട് വിവക്ഷ ഇതാണ്. ഹജജിലോ ഉറയിലോ 'അൽബിയത്ത' (*) പറയുന്നവൻ ശബ്ദം ഉയർത്താറുള്ളത് കൊണ്ട് അവനെപ്പറ്റി ٢١٠ (ശബ്ദം ഉയർത്തുന്നവൻ എന്ന് പറയുന്നതും, ശിശുജനിക്കുമ്പോൾ അത് ചെയ്യിത് കരയുന്നതിനും, മഴ നിലത്ത് വീണ് ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നതിനും ٢١١ (ശബ്ദം ഉയർത്തിക്കാട്ടുക) എന്നു പറയുന്നതും ഈ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. (**)

ഇബ്നുലഖ്ദീർ (റ) ന്റെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്ന് ചില കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും; അറുക്കുമ്പോൾ ആരുടെ പേര് പറഞ്ഞുവെന്നല്ല മനോഭാവമാണ്. ആർക്ക് വേണ്ടിയാണ്-അഥവാ ആരുടെ പേരിലോ പ്രീതിക്കോ വേണ്ടിയാണ്-അറുക്കപ്പെടുന്നത് എന്നാണ് മനോഭാവം. അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആരുടെ പേരിലോ പറ്റാൻ പ്രീതിക്കോ ആർക്ക് നേർച്ച വഴിപാടായോ അറുക്കപ്പെട്ടാൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ വാക്കിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതും ഭക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതുമാകുന്നു. അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരിൽ വിഗ്രഹങ്ങളും, മഹാൻമാരും, ദേവീദൈവൻമാരും, വിവിധിപ്പൻമാരും, നികൃഷ്ടൻമാരും എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യസ്തജാതികളെ എല്ലാ വസ്തുക്കളും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. അലി (റ) യിൽനിന്ന് മുസ്ലിം (റ) ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു നബി വചനത്തിൽ ٢١٢ (അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി അറുത്തവനെപ്പോലും അല്ലാഹു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇമാം നവവി (റ) ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം: 'അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി അറുക്കുക എന്നത് കൊണ്ട് ദൈവം, അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ പേരിൽ അറുക്കുക എന്നാകുന്നു. അതായത്, വിഗ്രഹത്തിനോ, കരിശിനോ, മൂസാ(അ)യോ, ഇസ്രാ(അ)യോ മതം ചെയ്ത മുതലായതിനോ വേണ്ടി അറുക്കുന്നതുപോലെ. ഇങ്ങനെയോ 'ഹിറാഖാ'കനോ, ഇറ അറുക്കപ്പെട്ടത് (ഭക്ഷിക്കാൻ) അനുവദനീയവുമല്ല, അനുജ്ഞവൻ മുസ്ലിമോ, ക്രിസ്ത്യാനിയോ, യഹൂദിയോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. ശാമിഇ (റ) ഇത് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമുക്കു മുമ്പാകെ (പണ്ഡിതൻമാർ)

(*) ഹജജിലും ഉറയിലും ٢١٣ (അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് വേണ്ടി ശബ്ദം ഉയർത്തപ്പെട്ടത്) എന്ന വാക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടതായിരിക്കാം 'അൽബിയത്ത' (٢١٤) എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

(**) മംസപ്പിറവി മൗലാ ചിട്ടിച്ചു പറയുന്നതിലും ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

175. അല്ലാഹു, സന്മാർഗ്ഗത്തിന് (പകരം) ദുർമാർഗ്ഗവും, പാപമോചനത്തിന് (പകരം) ശിക്ഷയും വാങ്ങിയവരത്രെ.

അപ്പോൾ നരകത്തെപ്പറ്റി അവർക്ക് (ഇത്രയേറെ) സഹനമുണ്ടാക്കിയതെന്താണ്?!

176. വേദഗ്രന്ഥത്തെ അല്ലാഹു യഥാർത്ഥ (മുറ)പ്രകാരം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടത്രെ അത്. [അതാണ് ഈ കടുത്ത ശിക്ഷക്ക് കാരണം] വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ മിന്നാമിപ്രായം കാണിച്ചവരാകട്ടെ, നിശ്ചയമായും, വിദൂരമായ കക്ഷി പിരിവിൽ തന്നെയാകുന്നു.

140-أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ

بِالْهُدَى

وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ

فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ

141-ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ

وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ

لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ

175. അവർ യാതൊരു കൂട്ടരാണ് അവർ വാങ്ങി വഴിപിഴവ്, ദുർമാർഗ്ഗം, ദുർമാർഗ്ഗം നേർമാർഗ്ഗത്തിന് (പകരം) ശിക്ഷയെയും പാപമോചനത്തിന്, പൊറുക്കുന്നതിന് അപ്പോൾ അവർക്ക് സഹനമുണ്ടാക്കിയതെന്ത് നരകത്തെക്കുറിച്ച് 176. ക്കു അത് ക്കു അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്നതുകൊണ്ടാണ് ക്കു ഗ്രന്ഥം ഇറക്കി (എന്നത്) ക്കു യഥാർത്ഥപ്രകാരം മൂറയനുസരിച്ച് ക്കു നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ ക്കു അവർ മിന്നാമിപ്രായത്തിലായിരിക്കുന്നു ക്കു (വേദ) ഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്കു കക്ഷിത്തത്തിൽ തന്നെ ക്കു വിദൂരമായ

അവതരണ സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ, നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ സത്യമായ സ്മാപിച്ചും പ്രവചിച്ചും കൊണ്ട് തന്നെത്തീർന്നു. ഇഞ്ചിലിലും വന്നിട്ടുള്ള സത്യങ്ങളെ ജനങ്ങൾക്ക് വെളിവാക്കിക്കൊടുക്കാതെ മൂടിവെക്കുന്ന വേദക്കാരായ പണ്ഡിതന്മാരെ-വിശേഷിച്ചും യഹൂദീ പണ്ഡിതന്മാരെ-സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ, ഈ വചനങ്ങളിലെ വാചകങ്ങൾ പരിശോധിക്കുമ്പോഴും, അവതരണ കാരണം പ്രത്യേകമായിരുന്നാലും വിധി പൊതുവായിരിക്കുമെന്ന തത്വപ്രകാരവും ഈ വചനങ്ങൾ അവരെ മാത്രം ബാധിക്കുന്നതാണെന്ന് കരുതിക്കൂടാ. വേദവിജ്ഞാനങ്ങളും മതസത്യങ്ങളും അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്-എന്തെങ്കിലും കാര്യലാഭങ്ങളെയും സ്വാർത്ഥ താല്പര്യങ്ങളെയും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട്-മൂടിവെക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണ് ഈ താക്കീതുകൾ എന്ന് സംശയമില്ല. ഈ ദൃസ്സുസ്രവായത്തിന്റെ മേൽക്കൽ എത്രമാത്രമാണെന്ന് ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നത് നോക്കുക:-

(1) അല്ലാഹു വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചതിനെയാണ് അവർ മൂടിവെക്കുന്നത്. ഇത് അല്ലാഹുവിനോട് ചെയ്യുന്ന ധീമാന്ദമാണല്ലോ. (2) മൂടിവെക്കുന്നതിന് പകരം അവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന വില-അഥവാ അതിന് പകരം ലഭിക്കുന്ന നേട്ടം-കേവലം തൃപ്തിയും നിസ്സാരവുമായിരിക്കും. ഐഹികമായ ലഭ്യങ്ങളോ താൽക്കാലിക നേട്ടങ്ങളോ മാത്രമാണ് ഈ ശൂന്യത്തിന് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ഐഹികമായ നേട്ടങ്ങൾ എത്ര തന്നെ വമ്പിച്ചതായിരുന്നാലും അത് കേവലം നിസ്സാരം തന്നെയായിരിക്കും. **لَا يَخْلُقُ الْإِنسَانُ إِلَّا الْخَلْقَ الْآخِرَ** (ഇഹലോക ജീവിതത്തിന്റെ സുഖസൗകര്യം, പാലോകസുഖത്തെ അപേക്ഷിച്ച് തൃപ്തിമയമായ ഇല്ല. (അബ: 38). (3) ധനസമ്പാദനവും നേട്ടപരമാർത്ഥവും ഉൾപ്പെടുന്നവുമായിരിക്കാമല്ലോ ഇത്തരക്കാരുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. വാസ്തവത്തിൽ അത് അഗ്നിയിൽ അമർത്തുന്ന നാകാഗ്നിക്ക് ഇരയാകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. (4) അത്തരക്കാർ ഇവിടെ വലിയ നേട്ടങ്ങളും വമ്പനികളും അടിച്ചാൽ, വിശ്വാസത്തുനുള്ളിൽ അല്ലാഹു അവരോട് സംസാരിക്കുകപോലും ചെയ്തുകയില്ല. ഇതിലധികം നിന്ദ്യത മറ്റൊന്നുമില്ലല്ലോ? (5) അവരുടെ മേന്മയെയോ നിസ്സഹായതയോ പരിഗണിച്ച് അവരെ എന്തെങ്കിലും നല്ലൊരു പുരമെ, വേദനയെറിയ ശിക്ഷയും. അഥവാ കഠിനകരോരമായ നരകശിക്ഷയും.

സത്യം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്ന് അറിയാത്തതും, അന്വേഷിക്കാത്തതും വഴിപിഴച്ചു പോകുന്നതിനേക്കാൾ ഗൗരവപ്പെട്ടതാണ് ഇക്കൂട്ടരുടെ വഴിപിഴവ്. സത്യം അറിഞ്ഞിട്ടും കൽപിച്ചു കൂട്ടി ഒളിച്ചുവെക്കുകയാണിവർ ചെയ്യുന്നത്. അത്യം തൃപ്തമായ നേട്ടങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി, അപ്പോൾ, സന്മാർഗ്ഗം വീണു മുർത്താർഗ്ഗം വിലക്കുവർത്തുകയും, അല്ലാഹുവിൽ നിന്ന് പാപമോചനം ലഭിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൊട്ടി അടച്ചു അതിന് പകരം അവന്റെ ശിക്ഷയ്ക്കെ നീട്ടി വാങ്ങുകയുമാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഈ പ്രവർത്തനം മൂലമെന്ന സംഭവിക്കുന്നത്. നരകശിക്ഷയ്ക്കു എത്ര തന്നെ കഠിനകരോരമായാലും അത് തങ്ങൾ സഹിച്ചു ക്ഷയിച്ചു കൊള്ളാം. താൽക്കാലികമായ ഈ കാര്യലാഭങ്ങളാണ് അതിനെക്കാൾ തങ്ങൾക്ക് പ്രിയകരമായത് എന്ന ഭാവമാണല്ലോ ഇവരിൽ നിന്ന് പ്രകടമാകുന്നത്. അതാണ് അല്ലാഹു ചോദിക്കുന്നത്: 'ഇവർക്ക് നരകത്തെപ്പറ്റി ഇത്ര സഹനം നൽകിയത് എന്താണ്?' (لِمَ اسْرَمَ عَلَيْهِمُ) എന്നു. ഇക്കാര്യം ഇത്രത്തേളും ഭയങ്കര പാതകമാകുവാനുള്ള മർമ്മപ്രധാനമായ കാരണങ്ങളാണ് അവസാനത്തെ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. അതായത്: അല്ലാഹു വേദഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥ മൂറയനുസരിച്ചാണ്. അതിലുള്ളതെല്ലാം തന്നെയാണ് യഥാർത്ഥം. അത് വിചരിക്കേണ്ടുന്ന മൂറപ്രകാരംതന്നെ അതിൽ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, അതിൽ നിന്ന് വല്ലതും ഒളിപ്പിച്ചുവെക്കുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിഷേധവും, അല്ലാഹുവിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ അവതാളപ്പെടുത്തലുമാണ്. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭിന്നിപ്പും ഭിന്നാഭിപ്രായവും ഉണ്ടാക്കുന്ന ഇവർ അല്ലാഹുവിന്റെ എതിർക്കുകയായി അവനെതിരിൽ മുൻസരം നടത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതാകട്ടെ, വിജയ സാധ്യതയിൽ നിന്നും, ന്യായ സാധ്യതയിൽ നിന്നും അതിവിദ്യരംഭംതന്നെ!

വിഭാഗം-22

177. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ള ഉദയ സ്മാനത്തിന്റെയും, അസ്തമന സ്മാനത്തിന്റെയും നേർക്ക് [കിഴക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാട്ടും] തിരിക്കുന്നതല്ല പൂണ്യം. പക്ഷെ, പൂണ്യവാൻ എന്നാൽ യാതൊരുവനാണ്: അല്ലാഹു വിലും, അന്ത്യദിനത്തിലും, മലക്കുകളിലും, വേദഗ്രന്ഥത്തിലും, പ്രവാചകൻമാരിലും അവൻ വിശ്വസിച്ചു; ധനം-അതിനോട് പ്രിയമുള്ളതോടെ (തന്നെ)-കുടുംബ ബന്ധമുള്ളവർക്കും, അനാഥ (കുട്ടി)കൾക്കും, അഗതികൾക്കും, വഴിപോക്കനും, ചോദിച്ചു വരുന്നവർക്കും, അടിമകളുടെ വിഷയത്തിലും അവൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു; നമസ്കാരം നിലനിറുത്തുകയും സകാത്ത കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. (ഇങ്ങിനെയുള്ളവനാണ്). (അതെ) കരാർ ചെയ്താൽ, തങ്ങളുടെ കരാർ നിറവേറുന്നവരും.

لَيْسَ الْبِرُّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ
قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ
وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ
وَالنَّبِيِّينَ
وَأَتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَى
وَالْيَتَامَى وَالسَّكِينِ
وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ
وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا

177. നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ള ഉദയ സ്മാനത്തിന്റെയും, അസ്തമന സ്മാനത്തിന്റെയും നേർക്ക് (പടിഞ്ഞാറോടും കിഴക്കോട്ടും) തിരിക്കുന്നതല്ല പൂണ്യം. പക്ഷെ, പൂണ്യവാൻ എന്നാൽ യാതൊരുവനാണ്: അല്ലാഹു വിലും, അന്ത്യദിനത്തിലും, മലക്കുകളിലും, വേദഗ്രന്ഥത്തിലും, പ്രവാചകൻമാരിലും അവൻ വിശ്വസിച്ചു; ധനം-അതിനോട് പ്രിയമുള്ളതോടെ (തന്നെ)-കുടുംബ ബന്ധമുള്ളവർക്കും, അനാഥകൾക്കും, അഗതികൾക്കും, വഴിപോക്കനും, ചോദിക്കുന്നവർക്കും, അടിമകളുടെ വിഷയത്തിലും അവൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു; നമസ്കാരം നിലനിറുത്തുകയും സകാത്ത കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. (ഇങ്ങിനെയുള്ളവനാണ്). (അതെ) കരാർ ചെയ്താൽ, തങ്ങളുടെ കരാറിനെ, ഉടമ്പടിയെ, പ്രതിജ്ഞയെ നിറവേറുന്നവരും.

[illegible]

ധനം ചിലവഴിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗത്തെ കൂടി അല്ലാത്ത വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ചിലവഴിക്കുന്നവന്റെ മനസ്സിൽനിന്നുപോലൊന്നെന്ന, അത് വീതിയോഗിക്കപ്പെടുന്നത് ആയിരിക്കണമെന്നും, ആർക്കാണ് മുമ്പാകെ നൽകേണ്ടതെന്നു കൂടി ഗൗനിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നാണ് ഇത് പാഠിപ്പിക്കുന്നത്. (1) കുടുംബബന്ധമുള്ളവർ, ഒരു ഹാദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'സാധുക്കൾക്ക് ധർമ്മം കൊടുക്കുന്നത് ഒരു ധർമ്മമാകുന്നു. ചാർച്ച ബന്ധമുള്ളവർക്ക് കൊടുക്കുന്നത് രണ്ടു ധർമ്മങ്ങളാണ്'; ധർമ്മവും ചാർച്ചബന്ധം പാലിക്കലും. (അ; തി; ന; ജ.) (2) 'യതിമു' (അനാഥ) ക്കും, അനാഥന്, പിതാക്കൾ രണ്ടുപേരുമുട; ഉപജീവനത്തിനു വകയില്ലാത്തവരുമായ കുട്ടികൾ. ഇവരെ സ്വന്തം വ്യർത്ഥവും ഹാദീസും ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു ഹാദീസിൽ നബി (സ) പറയുകയാണ്: 'തന്നിരുന്നെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുടേതോ ആയ യത്തിമിനെ ഏറ്റെടുക്കുന്നവനും അനും സാർഗ്ഗത്തിൽ ഇപ്രകാരമായിരിക്കും: 'ഇതു പറയുമ്പോൾ, തിരുമേനി ചൂണ്ടാണിവിരലും നടുവിരലും വീക്കർത്തിപ്പിടിച്ച് കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു (മു). സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ പെട്ടതായാലും അന്യകുടുംബത്തിൽ പെട്ടതായാലും ശരി, യത്തിമിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏൽക്കുന്നവന് സാർഗ്ഗത്തിൽ വമ്പിച്ച പദവിയാണുള്ളതെന്നു സാരം. (3) 'മിസ്കീനുകൾ' (അഗതികൾ), മിസ്കീൻ എന്നാൽ ആരാണെന്നു നബി (സ) ഒരു ഹാദീസിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. ഹാദീസിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'ഒരു കാരക്കയോ, രണ്ടു കാരക്കയോ, ഒരു പിടി കെ'ഡണയോ, രണ്ടു പിടി കെഡണയോ കിട്ടിയാൽ മടങ്ങുമാറ് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഈ ആളുകൾക്കല്ല മിസ്കീൻ എന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ, മറ്റൊരാളെ ആശ്രയിക്കാതിരിക്കത്തക്ക ധനം കയ്യിലില്ലാതിരിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു വല്ല ഭരണധർമ്മവും കിട്ടത്തക്കവണ്ണം തന്റെ സ്ഥിതി മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് മിസ്കീൻ. (ബു; മു.) അഥവാ സ്വർധിമുട്ടും തിടുക്കവുമുണ്ടെങ്കിലും അത് മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കാതെ അജിമാനം കാത്തുസൂക്ഷിച്ച് വരുന്നവൻ എന്നു അർത്ഥം.

[illegible][illegible]

ശാസവഞ്ചനയും എന്നിങ്ങനെ മുന്നെണ്ണമാണെന്നുള്ള സുപ്രസിദ്ധത ബീ വചനം മാത്രം മതി ഇതിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ. 5-മത്തത് ക്ഷമയാണ്. ക്ഷമയും തന്നെ ധാരാളമാണെങ്കിൽ ഖുർആനിലും ഹദീസിലും പരമ മർശ വിഷയമാകുന്നു. ക്ഷമിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ മുമ്പുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ തുടർന്നു പോന്ന വ്യാകരണശൈലിയിൽ അൽപമൊരു മാറ്റം വരുത്തിക്കൊണ്ട് 'ക്ഷമിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി വിശേഷിച്ചും മാർമ്മിപ്പിക്കുന്നു' എന്നർത്ഥം വരാറുള്ള ഒരു പ്രത്യേക ശൈലി * അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചതും ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. (അബി വ്യാകരണത്തിൽ അൽപ പരിചയമുള്ളവർക്ക് ഇത് വേഗം മനസ്സിലാകും) ക്ഷമകൈകൊള്ളുന്നത് എപ്പോഴാണെന്നും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതെ, വിഷമാവസ്ഥയിലും, കഷ്ടാവസ്ഥയിലും, അഥവാ മാരീദ്യം തുടങ്ങിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും, രോഗം പോലെയുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളിലുമെല്ലാം തന്നെ. കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ഗൗരവപ്പെട്ടതും, സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് നേരിടേണ്ടിവരുന്നതുമായ ഒരു ഘട്ടമാണല്ലോ യുദ്ധാവസ്ഥ. അതുകൊണ്ട് അത് പ്രത്യേകം എടുത്ത് പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പുണ്യപ്രധാനങ്ങളായ വിശ്വാസാനുഷ്ഠാന കാര്യങ്ങൾ തഥാവിധി സ്വീകരിച്ചു വരുന്നവർക്ക് അവസാനമായി രണ്ടു സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളും അല്ലാഹു നൽകിയിരിക്കുന്നു. (1) *أشهد أن لا اله الا الله* (അവനാണ് സത്യം പാഞ്ഞവർ) എന്നും. (2) *أشهد أن محمداً عبده ورسوله* (അവർ തന്നെയാണ് മുത്തലീകളും) എന്നും. അതെ, വിശ്വാസം സാക്ഷാൽക്കരിച്ചവരും, വിശ്വാസികളാണെന്ന വാദം പ്രവർത്തനം മൂലമെന്ന സത്യമായി പുലർത്തിയവരും അവരാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധിക്കുകയും അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും, പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ട് യക്ഷരായിത്തീരുകയും ചെയ്ത യഥാർത്ഥ പുണ്യവാൻമാരും അവരാണ്. ഈ സാക്ഷ്യങ്ങളിൽ പുണ്യവാൻമാരിൽ അല്ലാഹു നമ്മെയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. آمين

178. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, കൊല്ലപ്പെട്ടവരുടെ വിഷയത്തിൽ പ്രതികരിയ നടത്തൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അതായത്, സ്വതന്ത്രനും സ്വതന്ത്രനും, അടിമക്ക് അടിമയും, സ്ത്രീക്ക് സ്ത്രീയും (എന്ന നിലക്ക്).

എന്നാൽ, ആർക്കെങ്കിലും തന്റെ സഹോദരനിൽനിന്ന് വല്ലതും മാപ്പു ചെയ്തു കിട്ടുന്നപക്ഷം, അപ്പോൾ, (ആ ചാര) മര്യാദയെ പിൻപററലും, നല്ലനിലയിൽ അവനുകൊടുത്തു വീട്ടലുമാണ് (വേണ്ടത്). അത്, നിങ്ങളുടെ റബ്ബിങ്കൽനിന്ന് (നിങ്ങൾക്ക്) ഒരു ഇളവ് നൽകലും, കാര്യണ്യവുമാകുന്നു.

178- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ
أَلْحَرُّ بِالْحَرِّ
وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ
وَأَنْتُمْ بِالْأَنْفُسِ
فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ
فَأَبَاغَهُ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَّى إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ
ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ

178. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ *كُتِبَ* രേഖപ്പെടുത്ത (നിയമിക്ക)പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു *عَلَيْكُمْ* നിങ്ങളുടെമേൽ *الْقِصَاصُ* പ്രതികരിയ നടത്തൽ *فِي الْقَتْلِ* വധിക്കപ്പെട്ട വിഷയത്തിൽ *أَلْحَرُّ* സ്വതന്ത്രൻ *بِالْحَرِّ* സ്വതന്ത്രനും (പകരം) *وَالْعَبْدُ* അടിമയും *بِالْعَبْدِ* അടിമക്ക് (പകരം) *وَأَنْتُمْ* സ്ത്രീയും *بِالْأَنْفُسِ* സ്ത്രീക്ക് (പകരം) *فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ* അപ്പോൾ വല്ലവരും, ആർ *فَأَبَاغَهُ* അവനും മാപ്പു ചെയ്യപ്പെട്ടു (വെങ്കിൽ) *وَأَدَّى إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ* തന്റെ സഹോദരനിൽനിന്ന് *وَأَدَّى* വല്ലതും, എന്തെങ്കിലും വസ്തു *فَأَبَاغَهُ* എന്നാൽ പിൻപററൽ, തുകരൽ *وَأَدَّى* സദാചാരപ്രകാരം, മര്യാദ (വഴക്കം) അനുസരിച്ച് *وَأَدَّى* കൊടുത്തുവീട്ടലും *وَأَدَّى* അവനിലേക്ക്, അവനും *وَأَدَّى* നൽകുകയോ (നല്ലനിലയിൽ) *وَأَدَّى* അത് *وَأَدَّى* ലാഭ്യമാകണം (ഇളവ്) *وَأَدَّى* നിങ്ങളുടെ റബ്ബിങ്കൽനിന്ന് *وَأَدَّى* കാര്യണ്യവും.

(*) يَنْبَغِي أَنْ يُقَالَ: عَلَى الْمَدْحِ وَالْمَثَلِ لِهَذَا الْمَوْضِعِ لَمْ يَخْلُفْ عَنِ الْقَوْلِ

നൽ വധിക്കപ്പെട്ടവന്റെ അവകാശികൾക്ക് അധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നതും, അതിന് അവർക്ക് പ്രൊത്സാഹനം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണല്ലോ.

എന്നാൽ, ഒരു അടിമയെ ഒരു സ്വതന്ത്രനോ, അല്ലെങ്കിൽ മറിച്ചോ, ഒരു സ്ത്രീയെ ഒരു പുരുഷനോ, അല്ലെങ്കിൽ മറിച്ചോ വധിച്ചുവെങ്കിലോ? ഇതിനെപ്പറ്റിയൊന്നും ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് പണ്ഡിതർക്കിടയിൽ ഇതിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാം. ആ അഭിപ്രായങ്ങളും തെളിവുകളും ന്യായങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പക്ഷം അത് കുറേ ദീർഘിച്ചുപോകുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ അതിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. ഫിഖ്ഹിന്റെ (കർമ്മ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ) ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണ് അതിന്റെ സ്ഥാനം. സൂ: മാഇദ:48ൽ മാപ്പ് എന്തായും ചില വിവരങ്ങൾ കാണാവുന്നതുകൊണ്ടു കിട്ടി, ഓരോളം കൊല ചെയ്തത് ഒന്നിലധികം പേർ വധിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അവരെല്ലാം കൊല ശിക്ഷക്ക് ബാധ്യസ്ഥരാണെന്നത്രെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം. മത സംഘത്തിൽ ഉമർ (റ) അപകാരം വിധിച്ചതായി ബുഖാരി (റ) രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

.... 'عن أبي عبد الله (ആർക്കെങ്കിലും തന്റെ സഹോദരനിൽനിന്ന് വല്ലതും മാപ്പ് ചെയ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം അദ്വൈതം സദാചാര മര്യാദയെ പിൻപറ്റലും, അവന് നല്ല നിലയിൽ കൊടുത്തുവീട്ടലുമാണ് വേണ്ടത്) എന്ന വാക്യത്തിൽ ഈ ഭാഗക്കാരെയും ബാധിക്കുന്ന പല സംഗതികളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി: (1) ഒരു കൊലപാതകം നടന്നതുകൊണ്ട് ഇറുകുട്ടരും തമ്മിലുള്ള ഇസ്ലാമിക സഹോദര്യ ബന്ധം മുറിഞ്ഞുപോകുന്നില്ല. 'അവന്റെ സഹോദരനിൽനിന്ന് വല്ലതും മാപ്പ് ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ' എന്ന വാക്ക് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പരസ്പരം സഹോദരന്മാരായതുകൊണ്ട് പ്രതിക്രിയയിൽ വല്ലതും വീട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും അത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (2) കൊല്ലപ്പെട്ടവന്റെ കൈകാര്യം നടത്തുന്നവരിൽ ചിലരെങ്കിലും പ്രതിഷേധം നടത്തുന്നതിൽ ഇളവ് നൽകുന്ന പക്ഷം ഘാതകനെ പകരം കൊല ചെയ്ത കൂടാ എന്നും ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. 'വല്ലതും മാപ്പ് ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ' എന്നാണല്ലോ അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. (3) പ്രതിഷേധത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ സദാചാര മര്യാദയെ പിൻപറ്റലും, അവന് നല്ല നിലയിൽ കൊടുത്തുതീർക്കലുമാണ് വേണ്ടത്. അതായത് സദാചാര മൃഗപ്രകാരമുള്ള നഷ്ടപരിഹാരം-അഥവാ പ്രായശ്ചിത്തം-ഘാതകന്റെ പക്ഷത്തുനിന്ന് വധിക്കപ്പെട്ടവന്റെ അവകാശികൾക്ക് കൊടുത്തു തീർക്കണം. അതിൽ വീഴ്ചയോ, തർക്കമോ നടത്തിക്കൂടാ. കേസിയായും നല്ലനിലയിലും അത് നിർവ്വഹിക്കണം. എന്നിങ്ങനെ പലതും ഈ വാക്യത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ദാിക്കൽ കൊലയിൽനിന്ന് മാപ്പ് നൽകിയിട്ട് പിന്നെയും കൊലപ്പെടുത്തുക, ചില അവകാശികൾ മാപ്പ് നൽകിയശേഷം മറ്റേ അവകാശികൾ കൊല നടത്തുക, പ്രായശ്ചിത്തം വാങ്ങിയിട്ട് പിന്നെയും കൊലചെയ്യുക, 'യഥാർത്ഥ' ഘാതകനെല്ലാതെ മറ്റാരെയെങ്കിലും കൊല്ലുക, പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റെ സംഖ്യയിൽ ആചാര വഴക്കത്തിൽ കവിഞ്ഞത് ആവശ്യപ്പെടുക, പ്രായശ്ചിത്തം നൽകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ട് അത് ശാിക്കം കൊടുത്ത് തീർക്കുന്നതിനുള്ള മുതലായ അനീതികളെക്കുറിച്ചുള്ള അക്കീദാണ് 'عن أبي عبد الله (അതിന് ശേഷം ആരെങ്കിലും അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചാൽ അവന് വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ട്) എന്ന വാക്യം. ഉദ്ദേശ്യപൂർവ്വമല്ലാതെ അബദ്ധത്തിൽ വന്നുപോകുന്ന കൊലകളിൽ പ്രായശ്ചിത്തം നൽകുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് സൂറത്തുന്നിസാഉ് 92-ാം വചനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടിയുള്ള കൊലയെപ്പറ്റിയാണ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. പ്രായശ്ചിത്തം നൂറ് ഭട്ടകമാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവ കൊടുത്ത് തീർക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള വിവരങ്ങൾ ഹദീസ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഫിഖ്ഹ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടുകാണാം.

باب في الدية (ബുദ്-ധിമാൻമാരെ) എന്ന സംബോധനയോടുകൂടി 179-ാം വചനത്തിൽ, കൊലക്ക് പകരം കൊല ചെയ്യുകയെന്ന നിയമത്തിലടങ്ങിയ തത്വം അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്-ധിമാൻമാർക്ക് അത് ചിന്തിച്ച് ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ-സാധാരണക്കാർക്കും ബാഹ്യവസ്ഥ മാത്രം കണക്കിലെടുക്കുന്നവർക്കും അത് വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത് വരികയില്ല-എന്നാണ് ആ സംബോധന സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രതികോല നിയമിച്ചതിൽ മനുഷ്യർക്ക് ഒരു ജീവിതമുണ്ട്-അഥവാ അവരുടെ ജീവന് ഒരു താങ്ങിൽ രക്ഷയുണ്ട്-എന്നാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. ആലോചിച്ചു നോക്കുക! ഈ നിയമം മുൻപെ കൊലക്കുറ്റം സമുദായത്തിൽ കുറഞ്ഞുപോകുന്നത് തീർച്ചയാണ്. എന്തെങ്കിലും വിരോധമോ, സ്വാർത്ഥമോ ഉണ്ടാകുമ്പോഴേക്കും അന്ത്യനെ വധിക്കുവാൻ പ്രേരിതരാകുന്ന ആളുകൾ-ഇത്തരക്കാർ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ദുർല്ലഭമാണെന്നുള്ളത് അനിവേധ്യമത്രെ-ആ കൃത്യത്തിൽ നിന്ന് പിൻമാറ്റുവാൻ ഈ നിയമം കാരണമാകുന്നു. ഒരിക്കൽ ഓരോ കൊലചെയ്തവന്, അവൻ ചെയ്യുക അവൻ കൊലശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്നത് അവനെപ്പോലെത്തുള്ള മനുഷ്യരെങ്കിലും ഒരു പാഠമായി

നിയമനപോലെത്തന്നെ, അവന്റെ കൈക്ക് വീണ്ടും കൊല നടക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഇല്ലാത്തതിനാലും ചെയ്യുന്നു. മശക്കുറുപ്പിലും നൂറുക്കണക്കിലും ചീമയായ കൊലകൾ നടത്തിയ ക്രൂരൻമാരെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും നാം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ കൊലയിൽ അവന്റെ ഭൗതിക കൊലശിക്ഷ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതിനെ സംഭവിക്കുകയായിരുന്നില്ലെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെയും, അവന്റെ അക്രമവാസനയിൽ നിന്നും അവിവേകത്തിൽ നിന്നും അവനെ തടയുവാനുള്ള നടപടിയെയും കുറിച്ച് മനുഷ്യനേക്കാൾ അറിയുക അവനെ സൂഷ്കിച്ച സ്രഷ്ടാവിനാണല്ലോ. അക്രമവാസനകളിൽ നിന്ന് മനുഷ്യരെ തടയുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം, കുറ്റത്തിനനുസരിച്ചു ശിക്ഷ നൽകുകയാണെന്നുള്ള അടിസ്ഥാന തത്വം സ്വീകരിക്കാത്തവർ-അവർ നിർമ്മത നിരീശ്വരവാദികളായിരുന്നാൽ പോലും-ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അല്ലെന്ന് വല്ലവരും കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ വിഡ്ഢികളിൽ വിഡ്ഢികളാണെന്നു പറയുവാനുള്ളൂ. ഈ അടിസ്ഥാന തത്വമനുസരിച്ച് പ്രായോഗികവും യുക്തവുമായ ശിക്ഷാനിയമങ്ങളാണ് അല്ലാഹു ഇസ്ലാമിന്റെ നിയമങ്ങളായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

കൊലക്കുപകരം പ്രതിക്കൊല ചെയ്യുന്നതിൽ ജാഹിലിയ്ക്കു കാലത്ത് പലരും അതിരുകവിഞ്ഞിരുന്നതായി മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ, അവരിൽ ചില വിഭാഗക്കാർ പ്രതിക്കൊല നടത്താതെ നഷ്ടപരിഹാരം വാങ്ങി തൃപ്തി അടങ്ങിയിരുന്നതായും പറയപ്പെടുന്നു. ഇന്ന് 'പരിഷ്കൃത രാഷ്ട്രങ്ങൾ' എന്ന അഭിമാനിക്കുന്ന ചില നാടുകളിൽ പ്രതിക്കൊല നടത്തുന്നത് ഒരു പഴഞ്ചൻ സമ്പ്രദായമാണെന്നും, കിരാതനിയമമാണെന്നുമൊക്കെയുള്ള ഒരു ചിന്താഗതി പ്രചരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൗതികവികസനഗതികളിൽ നിന്നും പൈശാചികമായ ദുഷ്പ്രഭാവങ്ങളിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്ത ഈ ചിന്താഗതി നിമിത്തം ചിലേടങ്ങളിൽ കൊലശിക്ഷ നിറുത്തൽ ചെയ്യുകയും, പകരം മറ്റു ചില ശിക്ഷകൾക്കാണ് മതിയാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമോ? കൊലക്കുറ്റത്തിന്റെ വർദ്ധനവും, കൊല ചെയ്യുന്ന രൂപത്തിലുള്ള വികൃത പരിഷ്കാരങ്ങളുമല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും കണ്ണുള്ളവർക്കൊക്കെ കാണുവാനും, കാര്യമുള്ളവർക്കൊക്കെ കേൾക്കുവാനും കഴിയുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണിത്. കൊലശിക്ഷ ഏകദേശം എട്ടുത്തുകയ്ക്കു തുല്യം വീണ്ടും അതു നടപ്പിലാക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമായ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഉണ്ട്. പഴഞ്ചെന്നും കിരാതമെന്നും മറ്റും ലോപിക്കപ്പെടുന്ന ശിക്ഷാനിയമങ്ങൾ നിലവിലുള്ള നാടുകളിലും നടമാടിപ്പോകുകയായിരിക്കുന്ന കൊല, കളവ്, കവർച്ച തുടങ്ങിയ അക്രമങ്ങളുടെ കണക്കുകളാണ് പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ പരമാർത്ഥം ആർക്കും കളവ്, കവർച്ച തുടങ്ങിയ അക്രമങ്ങളുടെ കണക്കുകളാണ് പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ പരമാർത്ഥം ആർക്കും ബോധ്യപ്പെടും. ഇസ്ലാമിക നിയമം നടപ്പുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ ഒരു കൊല്ലം പത്തിനു താഴെ കൊലകളാണ് നടക്കുന്നതെങ്കിൽ, മറ്റൊരിൽ മണിക്കൂറിൽ പത്തോ നൂറോ കണക്കിലായിരിക്കും കൊലപാതകങ്ങളുടെ എണ്ണം കാണുക. എന്നിട്ടും മനുഷ്യൻ കണ്ണു തുറക്കാത്തതാണ് അത്ഭുതം. (*) പക്ഷേ, സ്രഷ്ടാവിനെയും, സ്രഷ്ടാവിന്റെ നിയമങ്ങളെയും ധിക്കരിക്കുന്നവർക്ക് ഈ വക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിൽ അത്ഭുതമില്ല.

180. നിങ്ങളിൽ ഒരാൾക്ക് മരണം ആസന്നമായാൽ-അവൻ വല്ല ഗുണവും [ധനവും] വിട്ടുപോകുന്നപക്ഷം-നിങ്ങളുടെ മേൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; മാതാപിതാക്കൾക്കും, അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്കും (ആചാര) മര്യാദയനുസരിച്ച് 'വസിയുത്ത' ചെയ്യൽ.

സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരുടെ മേൽ ഒരു കടമ(യത്ര അത്).

1-ا. كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدُكُمُ الْمَوْتُ
إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةُ لِلْوَالِدَيْنِ
وَالْأَقْرَبِينَ بِمَا عَرَفْتُمْ
حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ

180. നിങ്ങളിൽ ഒരാൾക്ക് മരണം ആസന്നമായാൽ-അവൻ വല്ല ഗുണവും [ധനവും] വിട്ടുപോകുന്നപക്ഷം-നിങ്ങളുടെ മേൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; മാതാപിതാക്കൾക്കും, അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്കും (ആചാര) മര്യാദയനുസരിച്ച് 'വസിയുത്ത' ചെയ്യൽ. സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരുടെ മേൽ ഒരു കടമ(യത്ര അത്).

(*) വാഷിംഗ്ടണിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വാർത്തയിൽ, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതവും സമ്പന്നരാഷ്ട്രം-ഭ്രമമായ അമേരിക്കയിൽ കഴിഞ്ഞ വർഷം 12,000 ആളുകൾ-അതായത് ദിനപ്രതി 32പേർ-കൊല്ലപ്പെട്ടതായി 'മലയാള മനോരമ' ദിനപ്പത്രം ഓഗസ്റ്റ് 10-7-78ലെ ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

181. എന്നിട്ട് ആരെങ്കിലും അത് കേട്ടതിനു ശേഷം അതിനെ മാറ്റി മറിച്ചാൽ അതിന്റെ കുറ്റം അത് മാറ്റിമറിക്കുന്നവരുടെ മേൽ തന്നെയായിരിക്കും.

നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും, അറിയുന്നവനാകുന്നു.

181- قَسْنُ بَدَّلَ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ
فَاتِمًا إِيَّاهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ
إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

182. എന്നി, 'വസിയുത്ത' ചെയ്യുന്ന വല്ലവനിൽ നിന്നും (എന്തെങ്കിലും) ഒരു തെറ്റോ കുറ്റമോ (ഉണ്ടായതായി) ആരെങ്കിലും യേശ്വെട്ടിച്ച് അവരുടെ [വസിയുത്ത ചെയ്യപ്പെടുന്നവരുടെ] ഇടയിൽ അവൻ നന്നാക്കിത്തീർത്താൽ, അവന്റെ മേൽ (അതിൽ) കുറ്റമില്ല. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും, കരുണാധിയിയുമാകുന്നു.

182- قَسْنُ خَافَ مِنْ مُؤْصٍ جَنَفًا أَوْ أَثِمًا
فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ
فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ
إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

181. 181. എന്നിട്ട് (എന്നാൽ) ആരെങ്കിലും 20 അതിനെ മാറ്റി മറിച്ചു, ശേഷം അതിനെ വരുത്തിയ ശേഷം, പിറകെ 21 അത്വൻ കേട്ടതിന്റെ 22 എന്നാലതിന്റെ കുറ്റം (തന്നെ-മാത്രം) 23 യാതൊരുവരുടെ മേൽ (തന്നെ-മാത്രം) 24 അവൻ അതിനെ മാറ്റിമറിക്കും. 25 നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 26 കേൾക്കുന്നവനാണ് 27 അറിയുന്നവനാണ് 182. 28 എന്നാൽ ആരെങ്കിലും 29 വല്ല വസിയുത്തുകാരനിൽ (വസിയുത്തുചെയ്യുന്ന ഒരാളിൽ) നിന്നും 30 വല്ല ചായ്വും, മറിയും, തെറ്റും 31 അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റും, പാപം 32 എന്നിട്ട് അവൻ നന്നാക്കി 33 അവർക്കിടയിൽ 34 എന്നാൽ കുറ്റമില്ല 35 അവന്റെ മേൽ 36 നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 37 വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണ് 38 കരുണാധിയിയാണ്.

20 (ഗുണം അഥവാ നന്മ) കൊണ്ട് ഇവിടെ ധനമാണ് വിവക്ഷ. ധനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് അറബികൾക്കിടയിൽ ആ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. മലയാള ഭാഷക്കാരായ നമ്മുടെ ഇടയിലും ധനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് 'ഗുണം' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കാറില്ലെന്ന് പറയാറുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, നാമമാത്രമായ അൽപം വല്ലതിനെയും ഉദ്ദേശിച്ച് ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാറില്ലെന്ന് ഒരു ധനികൻ എന്നു പറയപ്പെടത്തക്കവണ്ണം കുറച്ചധികം വല്ലതും ഉണ്ടാകുമ്പോഴേ ആ വാക്ക് പറയാറുള്ളൂവെന്നും, അത് കൊണ്ട് എല്ലാവർക്കും ഈ വസിയുത്ത ബാധകമല്ല—അൽപം വകയും കഴിവു ഉള്ളവർക്കേ നിർബന്ധമുള്ളൂ—എന്നും ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 21 (അയാൾ) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥവും ഉദ്ദേശ്യവും കഴിഞ്ഞ വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ സാരം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാം: അൽപം ധനം കൈവശമുള്ള ആളു കൾ ആസന്നമരണാകുമ്പോൾ—അതായത് മരണം അടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്ന് തോന്നിക്കുന്ന രോഗമോ മറ്റോ സംഭവിക്കുമ്പോൾ—തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കും, അടുത്ത കുടുംബബന്ധമുള്ളവർക്കും സാധാരണ നിലക്ക് മര്യാദയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന തോതിൽ തന്റെ ധനത്തിൽ നിന്ന് കൊടുക്കുവാൻ സ്യത്ത് ചെയ്യുന്നത് സത്യവിശ്വാസികളുടെ മേൽ കടമയാകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കു സൂക്ഷിച്ചുപോരുന്ന യജ്ഞതന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു കടമയാണത്. സ്യത്ത് ശരിക്കും കേട്ട് മനസ്സിലാക്കിയ ശേഷം, സാക്ഷികളിലോ, സ്യത്ത് പ്രകാരം ധനം ലഭിക്കേണ്ടവരിലോ ആരെങ്കിലും അതിന്റെ യഥാർത്ഥപത്തിന് വല്ല വ്യത്യാസവും വരുത്തുന്ന പക്ഷം, അതിന്റെ കുറ്റം അവർക്കായിരിക്കും. സ്യത്ത് ചെയ്തവന് അതുകൊണ്ട് കുറ്റമൊന്നും ബാധിക്കുവാനില്ല. യഥാർത്ഥ കുറ്റക്കാരർ ആരാണെന്നുള്ളത് അല്ലാഹുവിന് നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നതാണല്ലോ. ഈ വചനങ്ങളുടെ സ്യത്തിൽ മര്യാദക്കേടായി വല്ലതും വന്നുപോകുകയോ, കുറ്റക്കരയായ വല്ലതും ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെടുകയോ ചെയ്തതായി കണ്ടാൽ, അത് മനസ്സിലാക്കിയവർ ആ തെറ്റുകുറ്റം പരിഹരിക്കുമെന്ന് വസിയുത്തിന്റെ അവകാശികൾക്കിടയിൽ യോജിപ്പുണ്ടാക്കി നന്നാക്കി വിടുന്നതിന് വിരോധമില്ലതാനും. അത് നല്ലതും കൂടിയാണ്. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള പാപമോചനവും കാര്യവും അവർക്ക് സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സൂറത്തുനീസാഇൽ അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങൾ സവിശദം വിവരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കൽപനകൾ അവതരിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അവതരിച്ചതാണ് ഈ വചനങ്ങൾ. അനന്തരാവകാശികൾ ആരെല്ലാമാണെന്നും, ഓരോരുത്തരുടെയും അവകാശം ഇന്നിന്ന പ്രകാരമാണെന്നും അവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ, സ്യത്തീനെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ വിശദമായി വിവരിച്ചിട്ടില്ല. ധനത്തിന്റെ ഏതൊരു സ്യത്തും ചെയ്യണമെന്നോ, ഓരോരുത്തർക്കും ഏതു വിതം നൽകണമെന്നോ, മാതാപിതാക്കൾക്ക് പുറമെ പറഞ്ഞ അടുത്ത ബന്ധുക്കളിൽ ആരെക്കുറേ ഉൾപ്പെടുമെന്നോ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. 'മുദ്യായനുസരിച്ച്' (بالمزني) എന്ന മാത്രമെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അനന്തരാവകാശികൾക്കെല്ലാം അനന്തരാവകാശ നിയമപ്രകാരം അവരവരുടെ അവകാശങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അനന്തരാവകാശികൾക്ക് മേലിൽ സ്യത്തം പാടില്ലെന്ന് താഴെ ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഹ. സൂകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയും കാരണമായി, ഈ വചനങ്ങളിൽ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ട സ്യത്തിന്റെ വിധിയെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ ഒന്നിലധികം അഭിപ്രായങ്ങളാണുള്ളത്. അവ ശരിക്കു പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം, ചില വിശദാംശങ്ങളൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിലൊക്കെയും അവ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളാകുന്നില്ലെന്നും, സാങ്കേതികമായ ചില സമീപനങ്ങളിൽ നിന്നുപരിചയമായാണ് ആ അഭിപ്രായങ്ങളെന്നും കാണാവുന്നതാകുന്നു. ﴿عَلَىٰ

മൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും, പ്രധാനപ്പെട്ട പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെയും അഭിപ്രായം, അനന്തരാവകാശത്തിന്റെ ആയത്തുകൾ അവതരിച്ചതോടുകൂടി സ്യത്തിന്റെ നിർണ്ണയം കാലഹരണപ്പെട്ടു (മൻസൂഖായി) പോയിട്ടുണ്ട് എന്നാകുന്നു. മേൽ സൂചിപ്പിച്ച വസ്തുതകൾക്ക് പുറമെ, ഇവർക്കുള്ള പ്രധാന തെളിവുകൾ താഴെ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള ഹദീസുകളാണ്: (1) ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ നബി (സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി അറുബ്നുഖാരീജ് (റ) ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു: 'നിശ്ചയമായും, എല്ലാ അനന്തരാവകാശികൾക്കും സ്യത്തില്ല.' (അ; ജ; ബ; ദാ.) അൽപം ചില അക്ഷരവ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടിയൊന്നെങ്കിലും ഈ ആശയം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഹദീസുകളും, മഹാൻമാരിൽ നിന്നുള്ള റിവായത്തുകളും വേറെയും പലതും ഉദ്യരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹദീസാണെങ്കിൽ ന്യൂനതകളില്ലാത്തതാകുന്നു. (2) സഅ്ദുബ്നു അബീവഖ്-ഖാസ് (റ) ഓഗ ശയ്യയിലായിരുന്നപ്പോൾ, തനിക്ക് കുറേ ധനമുണ്ടെന്നും, നേരെ അവകാശിയായി ഒരു മകൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂവെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തന്റെ ധനത്തിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടംശം സ്യത്തായി നൽകാമോ എന്ന് നബി (സ)യോട് അദ്ദേഹം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അത് പാടില്ലെന്ന് നബി (സ) പറഞ്ഞു. എന്നാൽ പകുതി ആകാമോ എന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. അതും നബി (സ) അനുവദിച്ചില്ല. എന്നാൽ മൂന്നിൽ ഒരുശം ആകാമോ എന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ നബി (സ) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ മൂന്നിലൊന്ന്. മൂന്നിലൊന്ന് തന്നെ ധാരാളമാണ്. തന്റെ അനന്തരാവകാശികളെ ജനങ്ങളോട് കൈകൊട്ടുന്നവരായി വിട്ടുപോകുന്നതിനെക്കാൾ തനിക്ക് ഉത്തമം. അവരെ ധനികരായി വിട്ടുപോകുന്നതാകുന്നു'. ഈ സംഭവം ബുഖാരിയും, മുസ്ലിമും (റ) രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്.

അനന്തരാവകാശ നിയമപ്രകാരം സ്വത്തിന് അവകാശികളായിരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്യത്തിന്റെ നിയമം ദുർബ്ബലപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും, അവകാശികളല്ലാതായിത്തീരുന്ന മാതാപിതാക്കളെയും അടുത്ത കുടുംബങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്യത്തിന്റെ നിയമം നിലവിലുണ്ടെന്നുമാണ് മറ്റൊരു അഭിപ്രായം. വിമതസ്ഥരായതുകൊണ്ടോ, സ്വത്തുടമയെ വധിച്ചതുകൊണ്ടോ മാതാപിതാക്കൾക്ക് നിയമപ്രകാരം അനന്തരാവകാശം ലഭിക്കാതെ വരാം. കൂടുതൽ അടുത്ത കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഉള്ള കാരണത്താൽ അവരെക്കാൾ അകന്ന കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും അവകാശം കിട്ടാതെ വരാം. അതോടുകൂടി അവർ ഒരിടവും ജീവിത ക്ഷേമം അനുഭവിക്കുന്നവരും ആയിത്തീരാം. ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഈ മാതാപിതാക്കൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും സ്യത്തം ചെയ്യണമെന്നും, അനന്തരാവകാശം ലഭിക്കുന്ന ആർക്കും സ്യത്തം നിർണ്ണയമില്ലെന്നുമാണ് ഈ അഭിപ്രായക്കാരുടെ പക്ഷം. സ്യത്തിന്റെ കൽപന ഒരു നിർണ്ണയ നിയമമല്ലെന്ന് അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ അഭിപ്രായം. അനന്തരാവകാശ സ്യത്തിന്റെ കൽപന ഒരു നിർണ്ണയ നിയമമല്ലെന്ന് അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ അഭിപ്രായം. അനന്തരാവകാശ സ്യത്തിന്റെ നിയമം ദുർബ്ബലപ്പെട്ടുത്തപ്പെടുകയല്ല ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നും, സ്യത്തിന്റെ നിയമം പ്രാബല്യമുള്ളതാണെന്നതിന്റെ ഒരു വിശദീകരണം മാത്രമാണ് അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങളെന്നുമാണ് വേറെ ചിലർ പറയുന്നത്. ഇത് അർത്ഥവത്തായ ഒരു അഭിപ്രായമായി തോന്നുന്നില്ല.

മേൽ കണ്ട അഭിപ്രായങ്ങളും, അവയുടെ ഏതാനും തെളിവുകളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയശേഷം ഇബ്നു കമീർ (റ) ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. അതിങ്ങിനെ ഉദ്ധരിക്കാം: സ്യത്തിന്റെ നിയമം ഒരു നിർണ്ണയ നിയമം തന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നാണ് ചിലർ പറയുന്നത്. അതുതന്നെയാണ് ആയത്തിന്റെ വാചകങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നതും. അപ്പോൾ, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ അധികമാളുകളും ഫുഖഹാക്കളിൽ കാര്യപ്പെട്ടവരായ ആളുകളും പറയുന്നതുപോലെ, ഇത്—സ്യത്തിന്റെ ഈ ആയത്ത്—അനന്തരാവകാശത്തിന്റെ ആയത്ത് മുറവന 'മൻസൂഖായി' (കാലഹരണപ്പെട്ടതായി) തീരണമെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. കാരണം, അനന്തരാവകാശികളായി വരുന്ന മാതാപിതാക്കൾക്കും അടുത്ത

കൂടും അതുകൂടും സൂത്തു ചെയ്യുന്നതിന്റെ നിർബന്ധം ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തേണ്ടത് 'ഇജ്മാഇ' (പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏകോപിച്ച അഭിപ്രായം) ഉള്ളതാകുന്നു. അത്രയുമല്ല, 'എല്ലാ അനന്തരാവകാശികൾക്കും അവരുടെ അവകാശം അല്ലാഹു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്'. എന്നി ഒരു അനന്തരാവകാശിക്കും സൂത്തില്ല എന്നു വേദവ്യാഖ്യാനം അത് വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, അനന്തരാവകാശത്തിന്റെ ആയത്ത് ഒരു സ്വതന്ത്ര നിയമം തന്നെയാകുന്നു. (അത് സൂത്തിന്റെ വിശദീകരണമല്ല) അനന്തരാവകാശത്തിൽ ഹദീസിലും പശ്ചാത്തുലവർക്ക് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്ത ഒരു നിർബന്ധ വിധിയുമാണത്. അത് മുഖേന സൂത്തിന്റെ ഈ വിധി പാടെ നിറുത്താൻ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നി, അനന്തരാവകാശികളല്ലാത്ത അടുത്ത ബന്ധുക്കളുടെ കാര്യമാണ് ബാക്കിയുള്ളത്. അവർക്ക് സ്വത്തിന്റെ മുന്നിലെല്ലാഭാഗത്തിൽ നിന്ന് സൂത്തു ചെയ്യുന്നതിന്റെ വേണ്ട രൂപകാര്യമാകുന്നു. ഈ ആയത്തിന്റെ സാരം വ്യാപകമാണെന്നുള്ളതിന് പുറമെ, ഇബ്നു ഉമർ (റ)ൽ നിന്ന് ബുഖാരിയിലും മുസ്ലിമിലും ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു ഇതിന് തെളിവാകുന്നു. അതായത്, 'അവർക്ക് സൂത്തു ചെയ്യത്തക്ക വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് തന്റെ അടുക്കൽ എഴുതിവെക്കപ്പെടാതെ രണ്ടു രാത്രി കഴിച്ച് കൂട്ടാതിരിക്കാൻ അവന്റെ കടമയാണ്' എന്ന് റസൂൽ (സ) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ഇബ്നു ഉമർ (റ) പറയുകയാണ്: 'റസൂൽ (സ) ഇത് പറയുന്നത് കേട്ടുകൊണ്ട് ഒരു രാത്രി പോലും എന്റെ സൂത്തു എന്റെ അടുക്കൽ എഴുതിവെക്കപ്പെടാതെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.' അടുത്ത ബന്ധുമാർക്ക് നൽകുകയും ഗുണവും ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച് ആയത്തുകളും ഹദീസുകളും വളരെ അധികമുണ്ടാകുന്നു.' (أبو ك)

മറ്റുള്ളവയ്ക്കും എത്ര കുറച്ചോ അധികമോ ആയിരുന്നാലും ആയത്തുകളുടെ അവകാശികൾ ആരെങ്കിലുംതാണെന്നും, അവരെത്തന്നെ അവകാശപ്പെട്ടത് എത്രയാണെന്നും അനന്തരാവകാശ നിയമപ്രകാരം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സൂത്തും കടവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് രണ്ടും കഴിച്ച് ബാക്കി മാത്രമേ അവകാശികൾക്ക് ഭാഗിക്കാവൂ എന്നും മുൻകൂട്ടാൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സൂത്തു ആർക്കൊപ്പം എത്ര വീതം വേണമെന്ന് ആയത്തിലും ഹദീസിലും നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കവിഞ്ഞപക്ഷം ആകെത്തന്നെ സ്വത്തിന്റെ മുന്നിലെല്ലാഭാഗം മാത്രമേ സൂത്തു ചെയ്യാവൂ എന്ന് മുകളിൽ സത്ത്-മുബ്നു അബീവൽ-ഖാസ് (റ)ന്റെ സംഭവത്തിൽ നബി (സ) കൽപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മേൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ എല്ലാ വസ്തുതകളും തെളിവുകളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ സൂത്തിനെ സംബന്ധിച്ചു ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്:—

- (1) അനന്തരാവകാശ നിയമപ്രകാരം സ്വത്തവകാശം ലഭിക്കുന്ന കൂടുംബാംഗങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായി സൂത്തു ചെയ്യേണ്ടതില്ല. അത് പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. (2) സ്വത്തവകാശം കിട്ടുന്നവരിൽ തന്നെ കൂടുതൽ ഓരിഭൂവു-ബുദ്ധിമുട്ടുമുള്ളവർക്ക് അവരുടെ ആ പ്രത്യേകത കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് വല്ലതും സൂത്തു ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അത് നേറുള്ള അവകാശികളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ചില ഹദീസുകളിൽ ഇത് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (3) സ്വത്തവകാശം ലഭിക്കാത്ത അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്ക് വല്ലതുമൊക്കെ സൂത്തു ചെയ്താൽ എല്ലാവരുടെയും ധർമ്മികമായ കടമയാകുന്നു. ഈ കടമയെക്കുറിച്ച് നിതിന്യായ കോടതിയിൽ നിയമപരമായി പോരും ചെയ്യപ്പെടാവതല്ലെങ്കിലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ബാധ്യതയാണത്. സൂക്ക്മതയുള്ള യേകത്ത്മാരുടെ മേൽ കടമയാണത് (أبو جعفر) എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന് ഇതിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കാം. (4) ധനത്തിന്റെ തോറും, അടുത്ത ബന്ധുക്കളുടെ സ്ഥിതിഗതികളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കണം സൂത്തു. അതിൽ പക്ഷമോ വരുത്താതെ സൂക്ഷ്മിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. സൂത്തു ആചാരമനുസരണമനുസരിച്ച് (بالعرف) ആയിരിക്കണമല്ലോ. (5) ആരെ സ്വത്തിന്റെ മുന്നിലെല്ലാഭാഗത്തിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കണം സൂത്തു. ഒരു കാരണത്താലും അതിൽ കവിയുവാൻ പാടില്ലെന്ന് നബി (സ)യുടെ ഹദീസിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്.

സൂത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് മുൻകൂട്ടിലും ഹദീസിലും വളരെ അധികം പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മുസ്ലിം സമൂഹായ മദ്യം ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ അലസതയും അവഗണനയുമാണുള്ളത്. സൂത്തു ചെയ്യുന്നവരിൽ പോലും ചിലർ അവകാശികളെ തോൽപ്പിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യം ചില ദുരുദ്ദേശ്യങ്ങൾ വെച്ചു കൊണ്ട് അത് ചെയ്യുന്നവരും ദുർലഭമല്ല. ഇത്തരം സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ ഗുണകാംക്ഷികളായി ചമയുകയും, യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങളെ മാറ്റിനിറുത്തുവാൻ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചില പിൻതിരിപ്പിന്മാർ മുതലൊക്കുന്നവരുണ്ട്. മറ്റുള്ളവർ ജീവിതകാലത്തു അയാളുടെ ഒരു പുത്രൻ മരണപ്പെട്ടാൽ, മറ്റു ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള പുത്രന്മാരെപ്പോലെ ആ മരണപ്പെട്ട പുത്രന്റെ മക്കൾക്കും-സ്ഥവര സ്വത്തുടമയുടെ നേരെ പുത്രന്മാരുള്ളപ്പോൾ തന്നെ പൗത്രന്മാർക്കും-സ്വത്തവകാശം നൽകപ്പെടാത്തത് അനന്തരാവകാശ നിയമത്തോടുള്ള ഒരു അനീതിയാണെന്നും, അനാഥരായ ആ പൗത്രന്മാർക്ക് ചെയ്യുന്ന ഒരു അക്രമമാണെന്നും, ഈ നിയമം തീർത്തുള്ളവർ മനുഷ്യമാർത്ഥം വിസ്തരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഓരോ മരണപ്പെട്ടവന്റെ പിൻതുടർച്ചയിൽ അയാളുടെ

185. 'റമളാൻ' മാസം ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായ മാസമാകുന്നു; -മനുഷ്യർക്ക് സൻമാർഗ്ഗദർശകമായും, മാർഗ്ഗദർശനവും (സത്യാസത്യ) വിവേചനവുമാകുന്ന വ്യക്തമായ തെളിവുകളായുംകൊണ്ട്.

ആകയാൽ നിങ്ങളിൽ ആർ (ആ) മാസത്തിൽ ഹാജറുണ്ടായോ അവൻ, അതിൽ നേറാമ്പുനോറുകൊള്ളട്ടെ. ആരെങ്കിലും രോഗിയോ, യാത്രയിലോ ആയിരുന്നാൽ, മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽനിന്ന് (അത്ര) എണ്ണം (പൂർത്തിയാക്കണം).

അല്ലാഹു. നിങ്ങളിൽ ഏതുപുണ്യത്തെ [സ്വാകര്യത്തെ] ഉദ്ദേശിക്കുന്നു; നിങ്ങളിൽ അവൻ ഞെരുക്കത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുമില്ല.

നിങ്ങൾ എണ്ണം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ വേണ്ടിയും, നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു സന്മാർഗ്ഗം കാണിച്ചു തന്നതിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾ അവന് 'തക്ബീർ' [മഹത്വകീർത്തനം] നടത്തുവാൻ വേണ്ടിയും, നിങ്ങൾ നന്ദി കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുമാകുന്നു (ഇതെല്ലാം നിശ്ചയിച്ചത്).

١٨٥- شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ

هُدًى لِلنَّاسِ

وَيَتَنَبَّأُ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ ۖ

فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ

وَمَنْ كَانَ قَرِيضًا

أَوْ عَلَى سَفَرٍ

فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۖ

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ

وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ

وَلْيَكْمِلُوا الْعِدَّةَ

وَلِيُشْكِرُوا لِلَّهِ عَلَى مَا هَدَاهُمْ

وَالْعَلَّامُ تَشْكُرُونَ ○

[illegible]

ഇസ്‌ലാമിന്റെ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങളിൽ ഒന്നായ നോമ്പ് നിയമമാക്കിയതും, അത് സംബന്ധിച്ച കൂറെ കാര്യങ്ങളുമാണ് ഈ വചനങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം. അവയിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കിവിടെ ഒരു സാമാന്യവീക്ഷണം നടത്താം. അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഈ വചനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്:-

(1) ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരെ എന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ടാണ് നോബ് നിങ്ങളിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് അല്ലാഹു പറയുന്നത്. അതിനാൽ, ഓരോ സത്യവിശ്വാസിക്കും നോബ് നിർബന്ധമാകുന്നു. പ്രത്യേകം ഒഴിവു നൽകപ്പെട്ടവർ മാത്രമേ ഇതിൽ നിന്ന് ഒഴിവുള്ളൂ. ഈ വിഷയത്തിൽ മുസ്‌ലിംകൾക്കിടയിൽ പിന്നാലിപ്രായമില്ല.

(2) ക്ഷണപാണിയങ്ങളും സ്ത്രീ സംസർഗ്ഗവും ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വ്രതമാണ് ഇസ്‌ലാമിലെ നോബ്. ഇത് പൊതുവെ എല്ലാവർക്കും അർപ്പം പ്രയത്നകരമായ ഒന്നാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. ആ നിലക്ക് ഇതൊരു ചാരപ്പെട്ട നിയമമായി കരുതപ്പെട്ടവർക്കുമാണ്. മുഹമ്മദ് (സ) നബിയുടെ സമുദായമായി നിങ്ങൾക്ക് മാത്രം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ഒരു നിയമമല്ല ഇതെന്നും, മുൻ സമുദായങ്ങളിലും നോബ് നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും, നിർണ്ണയം ചെയ്യപ്പെട്ട ഏതാനും ദിവസങ്ങളിൽ മാത്രമേ നോബ് നോൽക്കേണ്ടതുള്ളൂവെന്നുമാകട്ടെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ

മന:പ്രയാസം നീക്കം ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടിയൊക്കുന്നു. (3) മൂൻ സമുദായങ്ങളിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് മൂൻ സമുദായങ്ങളുടെ നോമ്പും ഈ സമുദായത്തിന്റെ നോമ്പും എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളിലും യോജിച്ചിരിക്കണമെന്നില്ല. രണ്ടും തമ്മിൽ അൽപമൊക്കെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതിന് വിരോധമില്ല.

(4) നോമ്പുകൊണ്ട് സാധിക്കുവാനുള്ള ലക്ഷ്യമായി അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് **بِرْءِ الْفِي** (നിങ്ങളെ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരാകുവാൻ വേണ്ടി) എന്നാകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികളെ പാലിക്കുക വഴി ലക്ഷ്യത്തിലുള്ളവരായിരിക്കുക എന്നത്രെ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കൽ കൊണ്ട് വിവക്ഷ്യം. ഇക്കാര്യം ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം മുമ്പ് നാം പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. മനുഷ്യനിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പാപങ്ങളും തെറ്റുകുറ്റങ്ങളും അവന്റെ ശരീരോപാധികളിൽ നിന്നും, വികാരങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. നോമ്പാകട്ടെ, ആ രണ്ടിനെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതാണുതാനും. അതുകൊണ്ടാണ് വിവാഹം ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്ത യുവാക്കളോട് നബി (സ) നോമ്പ് നോൽക്കുവാൻ ഉപദേശിച്ചതും, നോമ്പ് പാപങ്ങളെ തടുക്കുന്ന ഒരു പരിചയമാണെന്ന് പറഞ്ഞതും. (ബു:മ.) മനോ രണ്ടോ നോമ്പ് നോൽക്കുമ്പോഴേക്കും അത് ശാരീരിക വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തുമെന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. നോമ്പ് പതിവായി നോൽക്കുന്ന പക്ഷം ശരീരവും ആത്മാവും മനസ്സുമെല്ലാം സ്വയം നിയന്ത്രിതമാകുമെന്ന് തീർച്ച തന്നെ. കേവലം ശാരീരികമായ പരിശീലനമോ, ആരോഗ്യപരമായ ഒരു ഗുദ്ധീകരണമോ മാത്രമല്ല നോമ്പ്. മാനസികവും, ആത്മീയവുമായ വമ്പിച്ച ഘട്ടങ്ങളും അതു മൂലമേ സിദ്ധിക്കുവാനുണ്ട്. പക്ഷേ, നോമ്പ് നാമമാത്രമായാൽ പോരാ, ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയുള്ളതായിരിക്കണം. അതാണ് നബി (സ) ഒരു ഹദീസിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത്: 'അക്രമം പറയുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ആർ ഉപേക്ഷിച്ചില്ലയോ അവൻ അവന്റെ ക്ഷേണവും പാനീയവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ അല്ലാഹുവിന് രാവശ്യവുമില്ല.' (ബു:) (5) എണ്ണപ്പെട്ട ചില ദിവസങ്ങൾ (الأيام المفطرة) എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ വിവക്ഷ്യം മറ്റൊരു മാസത്തിലെ ദിവസങ്ങളാണെന്ന് മുന്നോക്കത്തെ വചനം കൊണ്ട് വ്യക്തമാണ്. അധികകാലമൊന്നുമില്ല-കുറച്ചു ദിവസങ്ങളെ വേണ്ടതുള്ളൂ-എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് നോമ്പിന്റെ ഭാരം കുറച്ചു കാണിക്കുകയാണ് ആ വാക്ക് ചെയ്യുന്നത്.

(6) രോഗികളെയും, യാത്രക്കാരെയും നോമ്പിന്റെ നിർബന്ധത്തിൽ നിന്ന് അല്ലാഹു ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, രോഗവും യാത്രയും ഏത് തരത്തിലുള്ളതായിരിക്കണമെന്ന് വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവ നിമിത്തം എത്ര ദിവസത്തെ നോമ്പ് വീട്ടുപോയോ അത്ര എണ്ണം മറ്റു ദിവസങ്ങളിലായി അത് നോമ്പ് വീട്ടണമെന്ന് കൽപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നോമ്പു പിടിക്കുവാൻ കഴിയാതിരിക്കത്തക്കതോ, നോമ്പ് നോൽക്കുന്ന പക്ഷം ശാരീരത്തിനോ അവയവങ്ങൾക്കോ വല്ല കേടുപാടും സംഭവിക്കാവുന്നതോ ആയ രോഗമായിരിക്കണമെന്നും, നമസ്താരം ചുരുക്കി (ഖസ്ഫറാക്കി) നമസ്കരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെടുന്നത്ര ദുരയോഗ്യമായിരിക്കണമെന്നുമാണ് പല പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ പണ്ടു കാണുന്നത്. നമസ്കാരം ഖസ്ഫറാക്കുന്നതിനുള്ള ദൂരം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലാണെങ്കിൽ, പല തർക്കവും പറഞ്ഞു കാണുന്നത്. നമസ്കാരം ഖസ്ഫറാക്കുന്നത് ശരിയായതെന്ന് തീരുമാനിക്കത്തക്ക തെളി അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടുതാനും. അവയിൽ ഇന്ന് മാത്രമാണ് ശരിയായതെന്ന് തീരുമാനിക്കത്തക്ക തെളി വ്യക്തില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കും, അല്ലാഹു ഒരു ഉപാധിയും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കും സാധാരണ പതിവനുസരിച്ച് 'രോഗി' എന്നും 'യാത്രക്കാരൻ' എന്നും ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ പറയപ്പെടത്തക്ക രോഗവും യാത്രയും സരിച്ച് 'രോഗി' എന്നും 'യാത്രക്കാരൻ' എന്നും ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ പറയപ്പെടത്തക്ക രോഗവും യാത്രയും ഉണ്ടായാൽ മതിയാകും എന്നത്രെ മറെറൊരഭിപ്രായം. ഇതാണ് കൂടുതൽ ന്യായയുക്തമായി തോന്നുന്നത്. (അപ്പാഹു വിനദിയാ.)

പക്ഷം, ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്: അങ്ങാടിയിൽ സാമാനം വാങ്ങാൻ പോകുന്നവനും, പക്ഷം, ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്: അങ്ങാടിയിൽ സാമാനം വാങ്ങാൻ പോകുന്നവനും, അൽപം ജലമോഷം പിടിപെട്ടവനുമൊക്കെ യാത്രക്കാരനും രോഗിയുമായി കണക്കാക്കാനാകുന്നു. അവർക്കൊക്കെ നോമ്പിൽ നിന്ന് ഒഴിവാകാമെന്നും വരെ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. രോഗിക്കും യാത്രക്കാരനും ഇരുവരും നൽകിയതിലുള്ള ഒരു തത്വം, അവർക്ക് നോമ്പ് നോൽക്കുവാൻ സ്വാഭാവികമായുണ്ടാകുന്ന വിഷമമാണല്ലോ. ഇവർക്കൊക്കെ തീട്ടപ്പെടുത്തി അല്ലെന്ന് കണക്കാക്കാവുന്ന കാര്യവുമല്ല. മാത്രമല്ല, വിഷമമുണ്ടെങ്കിൽ എന്തൊരു വിഷമമാകട്ടെ, തീട്ടപ്പെടുത്തി അല്ലെന്ന് കണക്കാക്കാവുന്ന കാര്യവുമല്ല. മാത്രമല്ല, വിഷമമുണ്ടെങ്കിൽ എന്തൊരു ഉപാധി അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമില്ല ഹദീസിലും അത് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് നോമ്പിന് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും രോഗിക്കും യാത്രക്കാരനും നോമ്പ് ഒഴിവാക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ലെന്നും, ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള പക്ഷം നോമ്പ് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് വേണമെന്നും മൊത്തത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ഹദീസുകളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതാണ് മനസ്സിലാകുന്നതും. ചില ഹദീസുകൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. **أَيُّهَا السَّامِعُونَ** പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതാണ് മനസ്സിലാകുന്നതും.

(7) **أَيُّهَا السَّامِعُونَ** (നോമ്പിന് സാധിപ്പിക്കേണ്ടവരുടെ മേൽ തെളെ കടമയുണ്ട്) എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യത്തെപ്പറ്റി രണ്ടിപ്രായങ്ങളാണുള്ളത്. മൂലഭാഗം മുൻപു പറഞ്ഞ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പണ്ഡിതന്മാരും സ്വീകരിച്ച അഭിപ്രായം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു: നോമ്പ് നിർബന്ധമാക്കപ്പെട്ട ആദ്യഘട്ടത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് അത് കൂറേ പ്രയാസകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. (ഹി:രണ്ടാം കൊല്ലത്തിൽ യുദ്ധനിയമം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന്

അർഹം മന്ദ്രാശ്വര്യസ്തനോസ്തിൻ നിയമമായത്) അത്കൊണ്ട് അല്ലാഹു അവർക്ക് അന്ന് അനുവദിച്ചുകൊടുത്ത ഒരു ഇളവായിരുന്നു അത്. അതായത്, നോമ്പ് പിടിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവർക്ക്-രോഗികളും യാത്രക്കാരും ജ്വരരോഗികൾ-നോമ്പ് നോൽക്കുകയോ, നോമ്പിന് പകരം മറ്റൊരു ദിവസത്തിനും മറ്റൊരു സാധുവിന്റെ ഭക്ഷണം വീതം കൊണ്ടായി കൊടുക്കുകയോ ചെയ്താൽ മതിയായിരുന്നു. അതേ സമയം നോമ്പ് നോൽക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ ഉത്തമമെന്നും അറിയിച്ചിരുന്നു. നോമ്പ് പിടിക്കാതെ തെങ്ങുകൊണ്ട് മതിയാക്കുന്നവർ പിന്നെ ആനോമ്പ് നോന്ന് വീശേണ്ടതുമില്ല. ഇതാണ് ആ വാക്യത്തിന്റെ താല്പര്യം. പിന്നീട്-ഒരു കൊല്ലത്തിനുശേഷമാണെന്ന് പറയപ്പെട്ടു കൊടുത്ത (185-ാം) വചനത്തിൽ **فَمَنْ أَصْلَحَ مِنْهُ** (ആമാസത്തിൽ ആർ ഹാജറുണ്ടായോ അവൻ അതിൽ നോമ്പ് നോൽക്കട്ടെ) എന്ന അവതരിപ്പത്തോടെ ഈ ഇളവ് മുൻബലപ്പെട്ടുപോകുകയും, നോമ്പ് നോൽക്കുകയെന്ന വേണമെന്ന നിരക്കോരീതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇസ്ലാമിലെ മറ്റു പല നിയമങ്ങളുമെന്നപോലെ, നോമ്പിന്റെ നിയമവും ക്രമേണമായിട്ടാണ് സ്ഥിരപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. ഈ അഭിപ്രായത്തിന് ആസ്ഥാനമായ ഹദീസ് ഇതാകുന്നു:—

സലമത്ത്ബ്നുൽ അക്വദ് (**عَنْ عَدِيِّ بْنِ كَيْسٍ**) പ്രസ്താവിച്ചതായി പ്രധാന ഹദീസുഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ഇപ്രകാരം വന്നിട്ടുണ്ട്: **عَنْ عَدِيِّ بْنِ كَيْسٍ** (സാധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവരുടെ മേൽ തെങ്ങുകൊണ്ട്) എന്ന വചനം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, അബ്ദിൽ നോമ്പ് നോൽക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചവർ നോൽക്കുകയും, നോമ്പ് വിട്ടുകൊടുക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചവർ വിട്ടുകൊടുക്കുകയും തെങ്ങും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ശേഷമുള്ള **فَمَنْ أَصْلَحَ مِنْهُ** (ആമാസത്തിൽ ഹാജറുള്ളവർ നോമ്പുനോൽക്കട്ടെ) എന്ന വചനം അവതരിപ്പിച്ച് അതിനെ 'നസ്'ഖ് ചെയ്യുന്നത് (മുൻബലപ്പെടുത്തുന്നത്) വരെ അതിനെ ചെയ്തു വന്നു (ബു; മു; ദാ; തി; ന; തപ. മുതലായവർ) രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായം, ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) മുതലായവരുടേതാണ്. നോമ്പിന് കഴിവുള്ളവർ തെങ്ങും കൊടുക്കണമെന്ന പരഞ്ഞത്, വാർദ്ധക്യം മൂലം നോമ്പ് നോൽക്കുവാൻ പ്രയാസം നേരിടുന്ന സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരെ സംബന്ധിച്ചാണ് എന്ന ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ബുഖാരി (റ) രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. നോമ്പ് മൂലം ഗർഭസ്ഥ ശിശുവിന് ദോഷം ബാധിക്കുമെന്ന് കാണുന്ന ഗർഭിണികളും, മൂലം കുടിക്കുന്ന കുട്ടിക്കു ദോഷം ബാധിക്കുമെന്ന് കാണുന്ന മാതാക്കളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവർ വേറെ ചിലരിൽ നിന്നും നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇമാം റാഗിബ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, അൽപവിധമം സഹിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യന് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത് എന്നാണ് **فَمَنْ أَصْلَحَ مِنْهُ** (താലത്ത്) ന്റെ അർത്ഥം. ഈ മൂലത്തിൽ നിന്നുള്ള ക്രിയയാണ് **فَمَنْ أَصْلَحَ مِنْهُ** (യുതാഫിഖ്). അതോടുകൂടി, **فَمَنْ أَصْلَحَ مِنْهُ** (യുതാഫിഖ്) എന്നും മറ്റും ഇവിടെ വായനയുണ്ടു്. തെങ്ങുണ്ടാക്കിവെക്കുക എന്നാണിതിന് അർത്ഥം. ഇതെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണ് **فَمَنْ أَصْلَحَ مِنْهُ** എന്ന വാക്കിന് 'അതിന്' (തെങ്ങുണ്ടാക്കി) കഴിവുണ്ടാകുന്നവർ എന്ന നാം അർത്ഥം കൽപിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മേൽകണ്ട അഭിപ്രായങ്ങളും അവയുടെ തെളിവുകളും ഉദ്യമിച്ചശേഷം ഇമാം ഇബ്നു ജരീർ (റ) ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവനയുടെ പ്രസക്തമാഗ. ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കാം:—**عَنْ عَدِيِّ بْنِ كَيْسٍ** (അതിനു സാധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവരുടെ മേൽ ഒരു സാധുവിന്റെ ഭക്ഷണം നൽകുകയെന്ന തെങ്ങുകൊണ്ട്) എന്നതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഏറെയും നല്ല അഭിപ്രായം. അത് 'മൻസൂഖ്' കൂറവെന്നുള്ളതാണ്. കാരണം, നോമ്പിനു കഴിവുണ്ടാകുന്നവരുടെ മേൽ തെങ്ങും കൊടുക്കൽ നിർബന്ധമാണെന്ന് വരുകയും, അതേ സമയം യാത്രക്കാരല്ലാത്ത ആരോഗ്യവാൻമാരായി നാട്ടിൽ വസിക്കുന്നവരിൽ നോമ്പിന് കഴിവുള്ളവരെല്ലാം നോമ്പ് നോൽക്കാൻ നിർബന്ധമാണെന്നും നോമ്പ് നോൽക്കാതെ തെങ്ങും കൊടുക്കുന്നതിന് അനുവദനീയമല്ലെന്നും മുസ്ലിംകളെല്ലാം ഏകോപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുമ്പോൾ, ആ വചനം മൻസൂഖാണെന്ന് തീർച്ചയാണ്. മാത്രമല്ല, ഇതിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന തെളിവുകൾ മൂത്തു്. ഇബ്നു ഉമർ, സലമത്ത്ബ്നുൽ അക്വദ് (റ) എന്നിവരിൽ നിന്ന് ഇതിന് മുസ് നാം ഉദ്യമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മൊത്തത്തിൽ ഇതിനെ പറയാം: നോമ്പ് പിടിക്കുവാൻ പ്രയാസമുള്ള കിഴവന്മാരും കിഴവികളും നോമ്പ് നോൽക്കേണ്ടതില്ല. കഴിവുള്ള പക്ഷം മറ്റൊരു ദിവസത്തിനും മറ്റു സാധുവിന്റെ ഭക്ഷണം തെങ്ങും കൊടുക്കണം. പിന്നീട് നോററു വീട്ടുന്ന പ്രശ്നം അവരെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ഗർഭത്തിലിരിക്കുന്നതോ, മൂലകുടിക്കുന്നതോ ആയ ശിശുക്കളെപ്പറ്റിയോ, സ്വന്തം ദേഹങ്ങളെപ്പറ്റിയോ നോമ്പുതുലം ദോഷം വേണ്ടെന്നു് യേശുപ്പട്ടുന്ന സ്ത്രീകളും നോമ്പ് പിടിക്കേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ, തെങ്ങും കൊടുത്താൽ മതിയെന്നും, അതല്ല സാധുമാകുമ്പോൾ നോററു വീട്ടുക കൂടി വേണ്ടതെന്നും, തെങ്ങും വേണ്ടതില്ല-നോററു വീട്ടുകയാണ് വേണ്ടത്-എന്നും അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. (**فَمَنْ أَصْلَحَ مِنْهُ**) വീശേണ്ടതെന്നും മറ്റൊന്നിന്റെയും ന്യായത്തോടും ഇവിടെ മുതിരുന്നില്ല. രോഗികളെയും, യാത്രക്കാരെയും സംബന്ധിച്ചു അല്ലാഹു തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രായം തികയാത്ത കുട്ടികൾക്കും വിശേഷം വൃദ്ധ്യിയില്ലാത്തവർക്കും നോമ്പും മറ്റും നിർബന്ധമില്ലെന്നുള്ളതിലും തർക്കമില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞവരുല്ലാത്ത ആളുകളെല്ലാം മെളാൻ

നോമ്പുനോൽക്കാൽ നിർബ്ബന്ധമാണെന്നുള്ളതിൽ മുമ്പ് ലിംകരക്കിടയിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ അടുത്തകാലത്ത് മാത്രം ചിലർ മതപരമായ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വകവെക്കാതെ ഈ വാക്യത്തിന്റെ ബാഹ്യാർത്ഥം മാത്രം കണക്കാക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നമുക്ക് മാസത്തിൽ നോമ്പ് നോൽക്കുകയും, പകരം തെങ്ങ് കൊടുക്കുകയോ ചെമ്പ് താൽകാലിയെന്നാണ് ഇസ്ലാമിലെ വിധി എന്ന സമർത്ഥിക്കാറുണ്ട്. തങ്ങൾക്കല്ലാതെ മുമ്പുള്ളവർക്കാണ് ഖുർആൻ വേണ്ടത് പോലെ മനസ്സിലാക്കുവാനോ, ഖുർആന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വിലയിരുത്തുവാനോ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന ഒരു പൊതുചോദ്യം കൂടി ഇവരുടെ വാക്കുകളിൽ പ്രകടമാകുന്നു. ആധുനിക ലഹരി, ഭൗതിക ചിന്താഗതി, പുത്തൻ അഭിപ്രായങ്ങൾ വഴി ജനശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുവാനുള്ള താൽപര്യം ആഭിയാലവയാണ് ഇതുപോലെയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ളതെന്ന് ഉറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മതവിശ്വാസികളിലേപോലും മതബോധം നശിച്ചുമാണിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് മതശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇതുപോലെ അയവ് ലഭിക്കുമാറുള്ള എത് അഭിപ്രായവും സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ ഇക്കാലത്ത് ആളെ കിട്ടാതെ വരികയില്ലല്ലോ.

(8) തെങ്ങ് കൊടുക്കേണ്ടത് ഒരു സാധുവിന്റെ ഭക്ഷണം (طعام مكي) ആണെന്നാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. അത് ഇന്നതരം ഭക്ഷണമായിരിക്കണമെന്നോ, ഇത്ര അളവു വേണമെന്നോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ സ്മിതിക്ക് സാധാരണ ഗതിയിൽ ഭക്ഷണമായി കരുതപ്പെടുന്ന ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥവും, സാധാരണഗതിയിൽ ഒരാരംക്ക് ഭക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന അളവും മതിയാകുമെന്ന് വെക്കുവാനാണ് ന്യായം. തെളിവുവെക്കുന്ന നോമ്പിന്റെ സ്മാനത്താണ് ഇപ്പറഞ്ഞത്. കൂടുതൽ ദിവസങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സാധുക്കൾക്ക് വേണ്ടുന്ന ഭക്ഷണവും നൽകണം. അനസുബ്നുമാലിക് (റ) അദ്ദേഹത്തിനു പ്രായാധിക്യം നിമിത്തം നോമ്പ് പിടിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിത്തീർന്നപ്പോൾ ഒന്നോ രണ്ടോ കൊല്ലം ഒരോ ദിവസവും ഒരോ സാധുവിന് മാംസവും റൊട്ടിയും ഭക്ഷിക്കുവാൻ കൊടുത്തിരുന്നതായി സഹീഹിൽ ബുഖാരിയിൽ (നിവേദന പരമ്പര കൂടാതെ) ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരാളുടെ ഭക്ഷണത്തിനു ഒരു 'കുട്ട' (രണ്ടു കൈകളും ചേർത്തു വാരിയാൽ കിട്ടുന്നത്ര) ധാന്യം എന്ന ചില മഹാൻമാർ കണക്കാക്കിയിരുന്നതാണ് അതിന്റെ ഒരുകദേശം കളും ചേർത്തു വാരിയാൽ കിട്ടുന്നത്ര) ധാന്യം എന്ന ചില മഹാൻമാർ കണക്കാക്കിയിരുന്നതാണ് അതിന്റെ ഒരുകദേശം നിർണ്ണയിക്കുന്നതാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തതായാലും മതിയെന്നത്ര അനസുബ്നുമാലിക് (റ)ന്റെ പ്രവർത്തിയിൽനിന്നും മറ്റും മനസ്സിലാക്കുന്നത്. (9) ഒരു പൊതുതത്വമെന്ന നിലക്കാണ് 4: 93-4: 94 ആരെങ്കിലും ഒരു നല്ല കാര്യം സ്വയംമേല ചെയ്യുന്നതായാൽ അത്വന്ന് ഉത്തമമായിരിക്കും എന്ന വാക്യം നിലകൊള്ളുന്നത്. എങ്കിലും സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ, ഒരാളുടെ ഭക്ഷണത്തോടും കൂടുതലായി വല്ലതും നൽകുകയോ, അല്പം പ്രയാസം സഹിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും നോമ്പു തന്നെ പിടിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ നോമ്പു പിടിക്കുന്നതോടൊപ്പം സാധുവിന് ഭക്ഷണം നൽകുകയോ ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം അത് കൂടുതൽ പുണ്യപ്പെട്ടതാണ് എന്നായിരിക്കും അതിന്റെ താൽപര്യം.

(10) തെങ്ങ് കൊടുത്ത് നോമ്പിന്റെ നിർബ്ബന്ധത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാകാവുന്ന അവസ്ഥയിൽപോലും കഴിയുന്നതും നോമ്പ് നോൽക്കുവാൻ തന്നെ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അല്ലാഹു പ്രത്യേകം ഉണർത്തുന്നു: 2: 183 (നിങ്ങൾ നോമ്പ് നോൽക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തമമാകുന്നു.) നോമ്പു കൂലം ലഭിക്കുവാനുള്ള നേട്ടങ്ങളും പ്രതിഫലങ്ങളും അപേക്ഷിച്ച് നോക്കുമ്പോൾ, അത് തെങ്ങ് കൂലം ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന ഗുണത്തെക്കാൾ വമ്പിച്ചതാണെന്നും, തൽക്കാലത്തെ വിഷമവും പ്രയാസവും മാർത്ത് ആ നൽക നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതെന്നും താൽപര്യം 2: 183 (നിങ്ങൾക്കറിയാമെങ്കിൽ) എന്ന വാക്ക് ഈ യഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു നോക്കുവാൻ സത്യവിശ്വാസികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നോമ്പിന്റെ പ്രാധാന്യവും, അതിനു അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്ന സ്മാനവും എത്ര വമ്പിച്ചതാണെന്ന് നബി(സ)യുടെ ഒരു വചനത്തിൽനിന്ന് ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാം. അവിടുന്ന് പറയുന്നു: 'മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും കർമ്മങ്ങൾക്കും പത്തിരട്ടി മുതൽ എഴുനൂറ്റിരട്ടിവരെ പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടും. അല്ലാഹു പറയുന്നത് നോമ്പോഴികെ-രത്ത് എന്നിങ്ങനെയാണ്'-ഞാനാണതിനു പ്രതിഫലം നൽകുക. അപൻ ഏന്റെ കാരണത്താൽ അവന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കും ഭക്ഷണവും ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.' (ബു:മ.)

(11) 2: 183 (നമുക്ക് മാസം ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട മാസമാകുന്നു) എന്ന വാക്യം, മുൻവചനത്തിൽ എണ്ണി കണക്കാക്കപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ (183) എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതോടുകൂടി, നോമ്പിന് ആ മാസം തീരത്തോടുകൂടുന്നതുള്ള കാരണവും കൂടി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് മാർഗ്ഗഗാർവ്വം നൽകുവാനും സത്യസത്യവിശ്വസനം നൽകുവാനും വേണ്ടി അവതരിച്ചതാണല്ലോ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ. ആ ദിവ്യഗ്രന്ഥം അവതരിച്ചത് ആ മാസത്തിലാണെന്ന നിലക്കും, ഖുർആന്റെ അവതരണ സ്മാനം നിലനിറുത്തുവാൻ ഉതകുന്നതെന്ന നിലക്കും, ആ മാസത്തെ അല്ലാഹു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുകയാണ്. മറ്റുള്ള ദൈവിക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അവതരണവും ഇങ്ങനെ മാസത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നും ചില ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. (അ) ഏതായാലും, ഖുർആൻ അവതരിച്ച മാസത്തിലാണ് നോമ്പ് നിയമിക്കപ്പെട്ടതെന്നിരിക്കുമ്പോൾ, ആ മാസത്തിൽ ഖുർആൻ പാരായണത്തിനും, പഠനത്തിനും കൂടുതൽ പരിഗണന നൽകപ്പെടേണ്ടതാണെന്ന് മനസ്സിലാ

അവുന്നതാണ്. ഹദീസുകൾ ഇതിന് പീൻബലം നൽകുന്നുണ്ട്. എല്ലാ റമളാനിലും ജിബ്റീൽ (അ) നബി(സ) യുടെ അടുക്കൽവന്ന് ഖുർആൻ പഠാം. നോക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അവസാനത്തെ റമളാനിൽ അങ്ങിനെ രണ്ടു പ്രാവശ്യം സംഭവിക്കുകയുണ്ടായെന്നും ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുള്ളതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

ഖുർആൻ അവതരിച്ചത് 'ലൈലത്തുൽ ഖദ്' നിലാണെന്ന് സൂ: ഖദ് നിലും, ഒരു അനുഗൃഹീത രാത്രിയിലാണെന്ന് സൂ: ഖദ് നിലും അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഖുർആന്റെ അവതരണം പൂർത്തിയായതുകൊണ്ട്, ഇത് പത്തിമൂന്നുകൊല്ലംകൊണ്ടുമാണ്. അപ്പോൾ, ആ മാസത്തിലാണ് ഖുർആൻ അവതരിച്ചതെന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്ന് ചോദിക്കപ്പെടാം. ഇതിനെപ്പറ്റി ആ രണ്ടു സൂറത്തുകളിലും വെച്ച് നാം വിവരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിലും ആ മാസത്തിലും അവതരിച്ചു എന്ന് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥവും, അല്ലാഹുവിന്റെ ജ്ഞാനമേഖലയായുള്ള 'ഖ' ഹൂത് മഹ് ഹൂളി' (طحي الح) ന്നിന്ന് അടുത്ത ആകാശത്തേക്ക് ആ രാത്രിയിൽ അവതരിക്കുകയും, പിന്നീട്, അവിടെനിന്ന് ഗഡുക്കളായി അവതരിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ് മിക്ക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. അതല്ല, ഖുർആൻ ആദ്യം അവതരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത് റമളാനിലാണെന്നാണ് അതിന്റെ അല്ലാത്തതെന്തെങ്കിലും വിഭാഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ രണ്ടഭിപ്രായവും ശരിയായിരിക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ലതാനും. طحي الح

(12) നോമ്പ് റമളാനിലാക്കിയതിന്റെ തത്വം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ശേഷം അല്ലാഹു പറയുന്നു: لَنْ يَكْفُرَ بَكُمُ اللَّهُ (അതിനാൽ, ആ മാസത്തിൽ ആർ ഹാജറുണ്ടായോ അവൻ അതിൽ നോമ്പ് നോറന് കൊള്ളട്ടെ) നോമ്പിന്റെ നിയമം ഉണ്ടായ ആദ്യകാലത്ത് നോമ്പ് പിടിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവർക്കും വേണമെങ്കിൽ തെങ്ങുകൊണ്ട് മതിയാക്കാമായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടത് ഈ വചനം മുഖേന എടുത്തുകളയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതെന്നുമാണ് ഭൂരിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായമെന്ന് മുമ്പ് പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരം, ഈ വചനം ആദ്യത്തെ ആ സ്വാതന്ത്ര്യം എടുത്തുകളയുകയും, റമളാനിൽ എല്ലാവരും നോമ്പ് പിടിക്കുകതന്നെ വേണമെന്ന് ശാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ മാസത്തിൽ ഹാജറുള്ളവരെല്ലാം നോമ്പ് പിടിക്കണമെന്ന് വരുമ്പോൾ, മുൻ ആയത്തിൽ ഒഴിവു നൽകപ്പെട്ട രോഗികൾക്കും, യാത്രക്കാർക്കും കൂടി ഈ കൽപന ബാധകമാകുമോ എന്ന് സംശയം തോന്നാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അവരെപ്പറ്റി വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി ഈ വചനത്തിൽ ... مَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ (ആരെങ്കിലും രോഗിയോ, യാത്രയിലോ ആയിരുന്നാൽ മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽനിന്ന് അത്ര എണ്ണം) എന്ന് ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നും അവർ പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായപ്രകാരം, മുൻ ആയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച അക്കാര്യം ഒന്നുകൂടി ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുക മാത്രമായിരിക്കും ഈ ആവർത്തനം കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. കൂടുതൽ യുക്തമായി തോന്നുന്നത് ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം തന്നെ.

ആ മാസത്തിൽ ഹാജറുണ്ടായിരിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, ആ മാസം വരുമ്പോൾ ആരോഗ്യവാനായിരിക്കാൻ സ്വാഭാവികമായിരിക്കുക എന്നത്രെ. രോഗികൾക്കും യാത്രക്കാർക്കും നോമ്പിൽ ഇളവുണ്ടെന്നും കൂട്ടിക്കൽക്കും വിശേഷ ബുദ്ധിയില്ലാത്തവർക്കും നോമ്പ് നിർബന്ധമില്ലെന്നും പ്രസവ രക്തവും പ്രസവ രക്തവുമുള്ളവർക്ക് നോമ്പ് നിഷിദ്ധമാണെന്നും മറ്റു തെളിവുകളാൽ അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. പ്രത്യേകം ഒഴിവ് നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഓരോ വ്യക്തിയും-അവൻ റമളാൻ മാസക്കാലത്ത് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ-നോമ്പ് പിടിക്കൽ നിർബന്ധമാണ്-നോമ്പിന് പകരം തെങ്ങും കൊടുത്താൽ പോരാ-എന്ന് ചുരുക്കം.

(13) രോഗിയോടുകൂടിയോ യാത്രയിലായിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അത്മുഖം എത്ര ദിവസത്തെ നോമ്പ് ഒഴിവാക്കേണ്ട അത്ര എണ്ണം നോമ്പ് വേറെ ദിവസങ്ങളിൽ നോറാക്കണമെന്ന കൽപിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ... مَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ (അല്ലാഹു നിങ്ങളിൽ എളുപ്പത്തെ-അഥവാ നിങ്ങൾക്ക് സൗകര്യം വരുത്തണമെന്ന്-ഉദ്ദേശിക്കുന്നു; നിങ്ങളിൽ ഒന്നെക്കണ്ടെത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുമില്ല) എന്നു പറഞ്ഞത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാകുന്നു. അല്ലാഹു സ്വയം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പൊതു തത്വവും അവന്റെ മഹത്തായ ഒരു അനുഗ്രഹവുമാണ് ഈ വാക്യം കൂറിക്കുന്നത്. വ്യത്യസ്തവർണ്ണങ്ങളിലും വെള്ളം കിട്ടാത്തപ്പോൾ മണ്ണുകൊണ്ട് 'തയത്തും', ചെയ്യണമെന്ന് കൽപിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു സൂ:മാഇദ:യിൽ പറയുന്നു: مَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ لَمْ يَجِدْ لِحْلًا لِحِلِّهِ مِنْ حَرْجٍ (നിങ്ങളുടെ മേൽ വല്ല വിഷമവും ഉണ്ടാകുവാൻ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. (മാഇദ:7). അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ മറുപ്രകാരം സമരം നടത്തണമെന്ന് കൽപിച്ച ശേഷം സൂ: ഹജ്ജിൽ പറയുന്നു: مَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ لَمْ يَجِدْ لِحْلًا لِحِلِّهِ مِنْ حَرْجٍ (നിങ്ങളുടെ മേൽ മത കാര്യത്തിൽ അവൻ ഒരു വിഷമവും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല (ഹജ്ജ്:78) مَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ لَمْ يَجِدْ لِحْلًا لِحِلِّهِ مِنْ حَرْجٍ (വിട്ടു വീഴ്ചയുള്ള-വിശാലമായ-പ്രജുവായ മാർഗ്ഗവും കൊണ്ട് ഞാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു) എന്നും മറ്റും നബി (സ) തിരുമേനിയും അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്ക് അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത കൽപനകളൊന്നും മതത്തിലില്ല; മനുഷ്യരുടെ കഴിവു പരിതസ്ഥിതികളും പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടും, ആവശ്യമായ വിട്ടുവീഴ്ചകൾ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടും മാത്രമേ മതവിധികളുള്ളൂ എന്നാക്കേണ്ടത് ഇവ

യുടെ സാരം. അഗാധജ്ഞാപ്തം, യാത്രയിലായിരിക്കുമ്പോഴും നോമ്പ് നോൽക്കുകതന്നെ വേണമെന്ന് നിർബ്ബന്ധിച്ച നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാൻ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് വേറെ ദിവസങ്ങളിൽ എണ്ണം തികച്ചാലും മതി എന്ന് വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്നാണ് ഇവിടത്തെ സൂചന.

ഹിജ്റയ്ക്കിടയിൽ മത ബോധം തീണ്ടാത്തവരും, മതത്തലങ്ങളെപ്പറ്റി വേണ്ടതുപോലെ അറിയാത്തവരായ ചില ആളുകൾ, തങ്ങളുടെ ഇച്ഛക്കനുസരണവണ്ണം മതകൽപനകളെ മറികടക്കുവാൻവേണ്ടി ഈ തത്വം-അല്ലാഹു നിങ്ങളിൽ ഞെരുക്കത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല എന്ന തത്വം-ഒരു ആയുധമാക്കി എടുക്കാറുണ്ട്. അവരുടെ ന്യായം കേട്ടാൽ തോന്നും, അത്പം ഞെരുക്കമോ ബുദ്ധിമുട്ടോ ആയി തോന്നാവുന്ന ഒരു മതവിധിയും ഇസ്ലാമിൽ ഇല്ലെന്നും, ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടെ ഹിതത്തിനും സൗകര്യത്തിനും അനുസരിച്ച് മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നടത്തുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നുമാണിതിന്റെ അർത്ഥമെന്നും! ﴿٢٤﴾

(14) ഒഴിഞ്ഞുപോയ നോമ്പ് മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ നോററു വീട്ടണമെന്നും, നിങ്ങൾക്ക് ഞെരുക്കം കൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചതെന്നും പറഞ്ഞ ശേഷം, അല്ലാഹു ഈ വിഷയം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് നോക്കുക: ﴿٢٥﴾ ﴿٢٦﴾ (നിങ്ങൾ എണ്ണം പൂർത്തിയാക്കുവാനും, നിങ്ങൾക്ക് മാറ്റുദർശനം നൽകിയതിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് മഹത്വചീർത്തതും ചെയ്തവനും വേണ്ടിയും, നിങ്ങൾ നന്ദി കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടിയും.) ഇതിൽ നിന്ന് പ്രധാനപ്പെട്ട ചില കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി: (ഒന്ന്) അല്ലാഹു ഒരു കാര്യം കൽപിക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണ രൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയാത്ത പക്ഷം, കഴിയുന്നത്ര അവൻ കൽപിച്ചതുപോലെ ആയിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളോട് വല്ല കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും വിശാധിച്ചാൽ നിങ്ങളത് (അപ്പടി) വർജ്ജിക്കണമെന്നും, ഞാൻ നിങ്ങളോട് വല്ല കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും കൽപിച്ചാൽ അതിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നത്ര കൊണ്ടുവരണമെന്നും നബി (സ) അയച്ചിടയ്ക്ക് അതായി പ്രബലമായ ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് സാധിക്കുന്നത്ര നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുവിൻ എന്ന് (64: 16) അല്ലാഹുവും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു നിർബന്ധ കർമ്മം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കൽപന തികച്ചും അതിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ അത് പാടെ വീട്ടുകളയുവാൻ പാടില്ലെന്നും, ആകുന്നത്ര അതിന്റെ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമാകുന്ന വശങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നുമാണ് ഇതിന്റെയെല്ലാം സാരം. (രണ്ട്) ഒരു നല്ല കർമ്മം ചെയ്തു കഴിയുമ്പോൾ, അല്ലാഹു വിന സ്മരിക്കുകയും, ആ സൽകാര്യം ചെയ്തവൻ അനുഗ്രഹിച്ചതിൽ അല്ലാഹുവിന് നന്ദികാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതാണ്. 'മഹത്വചീർത്തതും' എന്ന് അർത്ഥം കൽപിച്ചത് ﴿٢٦﴾ (തക്ബീറിനാകുന്നു. 'അല്ലാഹു തക്ബീർ' (അല്ലാഹു ഏറ്റവും വലിയ മഹാൻ) എന്നുള്ള കീർത്തനത്തിനാണ് 'തക്ബീർ' എന്ന് സാധാരണ പറഞ്ഞു വരുന്നത്. ഒരു നന്മ ചെയ്തതുകൊണ്ടുവാൻ കഴിയുമ്പോൾ അതിൽ സന്തോഷം തോന്നുന്നതും, ഒരു ചിത്തകാര്യം ചെയ്തതുപോലെ അതിൽ വെറുപ്പ് തോന്നുന്നതും സത്യപിശാസിയുടെ ലക്ഷണമാണെന്ന് ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. (അ.)

അപ്പോൾ, ഒരുമാസക്കാലം അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് നോമ്പുനോൽക്കുവാൻ സാധിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷവും നന്മിയും അല്ലാഹുവിന്റെ സ്മരണയിലൂടെ പ്രകടമാക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഇതിലടങ്ങിയ തത്വം. നോമ്പിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ള അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങളിലും ഈ തത്വം ഗാഢിപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ഹജ്ജുകർമ്മം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ, നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളെ സ്മരിക്കുന്നതുപോലെ, അഥവാ അതിൽ ഉപരിയായി നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്മരിക്കണമെന്ന് താഴെ (200-ാം വചനത്തിൽ) അല്ലാഹു പറയുന്നുണ്ട്. ജുഹൂഅ നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടാൽ, ഭൂമിയിൽ പരന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം തേടിക്കൊള്ളുകയും, അല്ലാഹു നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടാൽ, ഭൂമിയിൽ പരന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം തേടിക്കൊള്ളുകയും, അല്ലാഹു വിനെ ധാരാളം ഓർമ്മിക്കുകയും വേണമെന്നും (സൂ: ജുഹൂഅ: 10) നമസ്കാരത്തിന് ശേഷം അല്ലാഹുവിന് സന്തോത്രം കാണുന്നില്ല. സന്ദർഭവും, പരിതസ്ഥിതിയും, വ്യക്തികളുടെ സ്ഥിതിഗതിയും അനുസരിച്ച് ചിലപ്പോൾ നോമ്പ് അനുഷ്ഠിക്കലും, ചിലപ്പോൾ നോമ്പ് വീട്ടുകളയലുമാണ് നന്നായിരിക്കുക എന്നാണ് പൊതുവെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) ഉദാഹരണാർത്ഥം ചില ഹദീസുകൾ ഉദ്യോഗിക്കാം:-

യാത്രകളിൽ നോമ്പ് നിർബന്ധമില്ലെങ്കിലും കൂടുതൽ നല്ലത് നോമ്പ് പിടിക്കലോ, പിടിക്കാതിരിക്കലോ എന്ന വിഷയത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണാം. ഇതുസംബന്ധമായി ഹദീസുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിച്ചാൽ, ആ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് അപ്പടി ശരിവെക്കുവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. സന്ദർഭവും, പരിതസ്ഥിതിയും, വ്യക്തികളുടെ സ്ഥിതിഗതിയും അനുസരിച്ച് ചിലപ്പോൾ നോമ്പ് അനുഷ്ഠിക്കലും, ചിലപ്പോൾ നോമ്പ് വീട്ടുകളയലുമാണ് നന്നായിരിക്കുക എന്നാണ് പൊതുവെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) ഉദാഹരണാർത്ഥം ചില ഹദീസുകൾ ഉദ്യോഗിക്കാം:-

1. ഓബിർ (റ) പറയുന്നു: 'കൊ വിജയയാത്രയിൽ കുറാളൽ ഗമീം (*) എന്ന സ്ഥലത്ത് എത്തുന്നതുവരെ നബി (സ) ഷെയ്ഖ് ഞാസ്" പിടിച്ചിരുന്നു. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ, തിരുമേനി ഒരു കോപ്പ വെള്ളം കൊണ്ടു വെച്ചുകൊടുത്തു. അത് ജനങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടുമാറ് പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് കുടിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ചില ആളുകൾ നോമ്പു തുടരുകയാണെന്ന് പറയപ്പെട്ടപ്പോൾ, തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അവർ അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുന്നവരാണ്!' അവർ അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുന്നവരാണ്!' (മു: തി.) പിന്നീട് കുറാളൽ ഗമീം ചുറ്റിയതായി റിവാായത്തുണ്ട്. 2. അനസ് (റ) പറയുന്നു: ഞങ്ങൾ നബി (സ)യെത്തിച്ച് ഒരു ദിവസം അങ്ങനെയൊരു അവസ്ഥയിൽ ഇറങ്ങി. പുതുപ്പ് കൈവശമുള്ള ആളുകളായിരുന്നു ഞങ്ങളിൽ അധികം തണൽ കിട്ടുന്ന ആളുകൾ. ചിലർ കൈകൊണ്ട് വെയിൽ തടുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ, നോമ്പുള്ളവർ തളൻ, നോമ്പില്ലാത്തവർ ഏഴുനേരം തമ്പുകൾ കെട്ടുകയും, വാഹനമുഗ്ദ്ധരായ് വെള്ളം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'നോമ്പു പിടിക്കാത്തവർ കൊണ്ടുപോയി, ഇന്ന് പ്രതിഫലം' (ബ: മു: ന.) 3. അനസ് (റ) ഉദ്യമിച്ച വേറെ ഒരു ഹദീസിൽ, നോമ്പുള്ളവർ ഇല്ലാത്തവരെയും, ഇല്ലാത്തവർ ഉള്ളവരെയും കുറപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല എന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. (മു: ബു: മു: 30.)

(4). ഓബിർ (റ) പറയുന്നു: ഒരു യാത്രയിൽ (ഞങ്ങളൊന്നിച്ച്) നബി (സ) ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ അടുക്കൽ ആളുകൾ തെമിച്ചുകൂടുകയും, അദ്ദേഹത്തിന് മീതെ തണലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തതായി അറിയപ്പെട്ടു. അയാളെക്കുറിച്ച് എന്താണെന്ന് അവിടുന്ന് ചോദിച്ചു. അയാൾ നോമ്പുകാരനാണെന്ന് അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ നസൂൽ (സ) പറഞ്ഞു: 'യാത്രയിൽ നോമ്പുനോൽക്കൽ പുണ്യകാര്യത്തിൽ പെട്ടതല്ല.' (മു: ബു: മു: 30, ന.) 5. ആയിശ (റ) പറയുന്നു: 'ഹംസത്തുബ്നു അംറിൽ അസ്ലമി (റ) യാത്രയിലെ നോമ്പിനെപ്പറ്റി നബി (സ) ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടു. അദ്ദേഹം വളരെ നോമ്പുനോൽക്കാനുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. അപ്പോൾ, നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'അവിടെ' വേണമെങ്കിൽ നോമ്പ് നോക്കുകൊള്ളുക; വേണമെങ്കിൽ നോമ്പ് വിട്ടുകൊള്ളുക.' (മു: ബു: മു: 30, തി: ന.) 6. അബൂദുർദാള (റ) പറയുന്നു: 'ഉഷണത്തിന്റെ കാഠിന്യം നിമിത്തം തലയിൽ കൈവെച്ച് പോകുക മാത്രമായി. ഞങ്ങളിൽ റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയും, ഇബ്നുറവാഹത്തും (റ) അല്ലാതെ നോമ്പുള്ളവർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.' (ബു: മു: 30.) 7. ഹംസത്തുബ്നു അംറിൽ അസ്ലമി (റ) പറയുകയുണ്ടായി: 'അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലേ, എനിക്ക് യാത്രയിൽ നോമ്പിന് ശക്തിയുള്ളതായി ഞാൻ കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് എനിക്കിതിൽ തെറ്റുണ്ടോ?' അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അത് പ്രതാപശാലിയും മഹാനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ വക ഒരു ഇളവാകുന്നു. അത് ആരെയെങ്കിലും സ്വീകരിച്ചാൽ അത് നല്ലതാണ്. ഒരാൾ നോമ്പ് നോൽക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടാൽ അവന്റെമേൽ തെറ്റു കിട്ടില്ല.' (4) ഇതിനെക്കുറിച്ചായിരിക്കും 5-ാമത്തെ ഹദീസിൽ ആയിശ (റ) പ്രസ്താവിച്ചത്. ﴿عَلَيْكُمْ﴾

ഇതുപോലെ ഹദീസുകൾ വേറെയും പലതും ഉദ്യമിച്ചവാനുണ്ട്. യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇവ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കാം. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഹദീസുകളെയോ സമ്പ്രദായത്തെയോ മാത്രം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് യാത്രക്കാർക്ക് നോമ്പാണ് നല്ലതെന്നോ, നോമ്പുനോൽക്കാനിരിക്കലാണ് നല്ലതെന്നോ പെരുമ്പറ്റയിൽ ഒരു വിധി കൽപ്പിക്കുന്നത് ശാരിയായിരിക്കയില്ല. ഓരോന്നിന്റെയും സന്ദർഭംകൂടി കണക്കിലെടുത്തുവേണം യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ.

അല്ലാഹു നൽകിയ ഇളവുകളും വിട്ടുവീഴ്ചകളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് നന്നല്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ, ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സ്വയം അനുഭവിക്കുന്ന സ്വഭാവവും, നേരെമറിച്ച് നാമമാത്രമായെങ്കിലും കാണുന്ന പഴുതുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു നൽകിയ ഇളവിന്റെ പേരിൽ നിയമത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സ്വഭാവവും-രണ്ടും തന്നെ-നന്നല്ലെന്നും, ഒന്നാമത്തേത് ഒരു തരം നന്ദികേടും, രണ്ടാമത്തേത് ഒരു തരം ധീമോദവുമാണെന്നും ഇതിൽനിന്നൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. നോമ്പു വീട്ടുകളെയുവാൻ ഒരാളെക്കൂടി തക്കതായ കാരണമുണ്ടാവാൻ തന്നെയും ആ കാരണം മറയ്ക്കുവാൻ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായിരിക്കുമ്പോൾ, അയാൾ ഭാഷണം കഴിക്കുക മുതലായി നോമ്പിന് യോജിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നത് പരസ്യമാക്കാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും അമുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ഇത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം വ്യഥാ തെറ്റിട്യാണെന്നു കരുത്ത് കാണുന്നവർക്ക് മാത്രമല്ല ഇതിലുള്ള ദോഷം, ഒരു തരത്തിൽ മറ്റൊരാൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് നേരെയുള്ള ഒരു അനാദരവും, ഇസ്ലാമിന് നേരെ ദിമകത്സ്ഥിതി പരിഹാസം തോന്നിക്കുവാൻ ഇടവരുത്തുന്നതുമാണത്. അല്ലാഹുവിന്റെ വി

(*) കുറാളൽഗമീം (كراج الغمى) ഇസ്ലാമിനി (صلى الله عليه وسلم) നീന്ന് മുന്നെ നാഴിക അകലെയാണ് മക്കയിൽ നിന്ന് ഭാഷം 'അഹല:' (അഹ് ദിവസത്തെ യാത്രാദൂരം) അകലെ മദീനയിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽ ഇസ്ലാമിനും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. (المسجد)

ധീവിലക്ഷകരം ശരിയ്ക്കം പാലിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ തനിക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അവർ നമ്മെയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. പ്രാർത്ഥന

186. (നബിജേ) ഏന്റെ അടിയാൻമാർ എന്നെപ്പറ്റി നിന്നോട് ചോദിച്ചാൽ, നിശ്ചയമായും ഞാൻ സമീപസ്ഥനാകുന്നു (എന്നുപറയുക). എന്നെ വിളി(ച്ചു പ്രാർത്ഥി)ച്ചാൽ ഞാൻ വിളി(ച്ചു പ്രാർത്ഥി)ക്കുന്നവന്റെ വിളിക്കു ഉത്തരം നൽകുന്നതാണ്. എന്നാൽ, അവർ എന്നിക്ക് [എന്റെ വിളിക്കു] ഉത്തരം ചെയ്യുകയും, എന്നിൽ അവർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ; അവർ നേർവഴി പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

١٨٦- وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي
عَنِّي فَأِنِّي قَرِيبٌ
أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ
إِذَا دَعَانِ
فَلْيَسْتَجِيبُوا إِلَيَّ
وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ○

186. കിടപ്പിനന്നേന്നോട്ചോദിച്ചാൽ عايد എന്നെൻ അടിയാന്മാർ عايد എന്നെപ്പറ്റി عايد എന്നാൽ നിശ്ചയമായും ഞാൻ 'عاب' സ്ഥിരസ്ഥനാണ്, عاب ഞാൻ ഉത്തരം നൽകും عاب വിളിക്കു, പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് عاب വിളിക്കുന്ന (പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന) വന്റെ عاب അവൻ എന്നെ വിളിച്ചാൽ, എന്നോട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ عاب എന്നാൽ അവർ ഉത്തരം ചെയ്യട്ടെ, അതിനാൽ അവർ ഉത്തരം തേടി മൊള്ളട്ടെ عاب എന്നിക്ക്, എന്നോട് عاب അവർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ عاب എന്നിൽ, എന്നെന്നെക്കൊണ്ട് عاب അവരായേക്കാം, ആകുവാൻവേണ്ടി عاب അവർ നേർവഴിക്കാകും

കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ നോമ്പിനെക്കുറിച്ച് പലതും പ്രസ്താവിച്ചു. അവസാനം അല്പാഹുററിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനും, അവൻ നന്മി കാണിക്കുവാനും ഉപദേശിച്ചു. തുടർന്ന് കൊണ്ട് ഈ വചനത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അടുത്ത വചനത്തിൽ വീണ്ടും നോമ്പ് സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഇടക്ക് വെച്ച് പ്രാർത്ഥനയുടെ കാര്യം പറയുകയും, അതിന് പ്രോത്സാഹിക്കുകയും ചെയ്തതിൽനിന്ന് നോമ്പും പ്രാർത്ഥനയും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്ന്—അഥവാ നോമ്പ് കാലത്തെ പ്രാർത്ഥനക്ക് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്ന്—മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. നോമ്പ്കാൽ നോമ്പ് തുറക്കുമ്പോൾ ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനക്ക് പ്രത്യേക ഉത്തരം ലഭിക്കുന്നതാണെന്ന് ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുള്ളതും, ഇക്കാരണത്താൽ ഇബ്നു ഉമർ (റ) നോമ്പ് തുറക്കുന്ന സമയത്ത് തന്റെ വീട്ടുകാരെയും മക്കളെയും തെളിച്ച് കൂട്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വിവര്യത്ത് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു. (ഇബ്നു കസീർ നോക്കുക) ഈ വചനവും, ഇതിന്റെ മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള വചനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതി പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് നോമ്പും പ്രാർത്ഥനയും തമ്മിലുള്ള പ്രത്യേക ബന്ധം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

എന്നാൽ—മുമ്പ് ചുണ്ടിടാട്ടിയതുപോലെ—നോമ്പിന് കഴിവുള്ളവർ നോമ്പ് നോൽക്കാതെ പകരം തെങ്ങും കൊട്ടു താലും മുതിയെന്നുള്ള വിധി ഇന്നും നിലവിലുണ്ടെന്നുള്ള പുത്തൻ അഭിപ്രായക്കാരരുടെ ദൃഢ്വിധിയിൽ നോമ്പിനോ, നോമ്പും പ്രാർത്ഥനയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനോ അത്ര വലിയ സ്ഥാനമൊന്നും ഇല്ലെന്നിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവരിൽ ചിലർ, ഈ ആയുധത്തും ഇതിന്റെ മുഖത്തെ ആയുധത്തു കൂട്ടും തമ്മിൽ ഒരു പുതിയ കൂട്ടി ഇണക്കൽ നടത്തിക്കൊണ്ടുനിൽക്കുന്നത്. ഈ ആയുധത്തിന്റെ അർത്ഥം മോദം ദേശ്യങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പറയുന്നത്: 'പട്ടിണി കിടന്ന് ദേഹം പീഡിപ്പിച്ചാലേ ദൈവസംമിപ്യം പ്രാപിക്കാനാവുകയുള്ളൂവെന്നുള്ള പഴയധാരണ തെറ്റാണെന്ന്. എന്റെ അടികൾ നിന്നോട് എണക്കുകയും ചോദിച്ചാൽ (നി) പറയുക: എന്നെ സമീപിക്കുവാൻ അവർ പാടുപെടേണ്ടതില്ല) ഞാൻ (അവരുടെ) സമീപസ്ഥനാകുന്നു....' ഈ വാചകങ്ങളുടെ പിന്നിലുള്ള മനസ്സിലെപ്പ് നോമ്പിന് ഇസ്ലാമിൽ കർപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥാനം—അഥവാ അതിന്റെ ആത്മീയവശം—എന്ന് താഴ്ത്തിക്കാട്ടലല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണെന്നത് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഇത്തരം ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ഇവരിൽ നിന്നൊക്കെ വേറെയും കയ്യാറാക്കുകയാണ്. നബി (സ) യുടെ ചര്യയിൽ നിന്നറിയപ്പെട്ട സുന്നത്തു നോമ്പുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പൂർവ്വകമായി സ്വരത്തിൽ ഇത്തരക്കാരരുടെ പ്രസ്താവനകൾ അവയിൽ ചിലതാകുന്നു.

'നമ്മുടെ ദമ്പ്ത സമീപസ്ഥനാണോ? എങ്കിൽ നമുക്ക് അവനുമായി പത്തുകൾ സംഭാഷണം ചെയ്യാം. അവൻ ധ്യാസ്ഥനാണോ? എങ്കിൽ അവനോട് നമുക്ക് വിളിച്ചു ചോദിക്കാം.' എന്നു ഒരു അഅ്റാബി (തെളുവാന്തിയായ അഅ്റാബി) ചോദിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണ് ഈ വചനം അവതരിപ്പിച്ചതെന്നും, 'നമ്മുടെ ദമ്പ്ത എവിടെയാണ്?' എന്നു ചിലർ ചോദിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് അവതരിപ്പിച്ചതാണെന്നുമാർക്കു ചില രീതിവായത്തുകൾ കാണാം. യഥാർത്ഥത്തിൽ അഅ്റാബി ഒരു ചോദ്യം സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ പോലും ആരെങ്കിലും അങ്ങിനെ ചോദിച്ചാൽ ഇന്നു വിധത്തിൽ ഉത്തരം പറയണമെന്നു അല്ലാഹു നബി (സ)യെ പഠിപ്പിച്ചതുകാരണമാണ്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) ഏതായാലും 'എന്റെ അടിമകൾ ചോദിച്ചാൽ (عبيك يا علي)' എന്നോ മറ്റൊരു പറയത്തെ 'എന്റെ അടിയാൻമാർ ചോദിച്ചാൽ (عبيك يا علي)' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ, എന്നെ ആരാധിക്കുന്ന എന്റെ അടിമകളായ ആളുകൾക്ക് എന്നെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ—അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് പറഞ്ഞു കൊടുക്കുക—എന്നൊരു ആശയം അതിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു. (*) അല്ലാഹു എപ്പോഴും തന്റെ അടിയാൻമാരുടെ അടുത്തു തന്നെയുണ്ട്, അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളെല്ലാം അവൻ എപ്പോഴും മറുപടിക്കുകയും അറിയുകയും ചെയ്യും. അവരുടെ അപേക്ഷകളെ അവൻ പാഴാക്കിക്കളയുകയില്ല, അതുകൊണ്ട് അവന്റെ മുമ്പിൽ അപേക്ഷകൾ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് അവർ പ്രത്യേക സമയമോ സ്ഥലമോ നോക്കേണ്ടതില്ല, മറ്റൊരാളുടെ മുമ്പു സ്ഥലമോ ശുപാർശയോ അതിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതുമില്ല, അവനെ കേൾപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു പറയണമെന്നല്ല എന്നൊക്കെ ജനങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാൻ അല്ലാഹു ഈ വചനം മുഖേന നബി (സ)യോട് കൽപിക്കുന്നു. അവർ എന്നെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന് ഉത്തരം നൽകുവാൻ സദാ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് എന്റെ കൽപനാ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിക്കുക വഴി എന്റെ വിളിക്കും അവനും ഉത്തരം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും, എന്നിൽ ശരിക്കും വിശ്വസിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും കൂടി ഉണർത്തുന്നു. **يَا عَلِيٌّ** എന്നവാക്കിനു 'അതിനാൽ അവർ എന്നോട് ഉത്തരം നൽകുവാൻ തേടിക്കൊള്ളട്ടെ' എന്നും അർത്ഥം വരാവുന്നതാണ്. ഈ അർത്ഥം സ്വീകരിച്ചാലും അവസാനം അത് കേൾ വിവരിച്ച സാരത്തിൽ തന്നെ കലാശിക്കുന്നതാണ്. കാരണം, അല്ലാഹു വിനെ അനുസരിക്കുകയും അവനിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടല്ലാതെ അവനോട് ഉത്തരം നൽകുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നതിന് അർത്ഥമില്ല. എങ്കിലും ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ച അർത്ഥമാണ് ആ വാക്കിന് ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പൊതുവിൽ അംഗീകരിച്ചു കാണുന്നത്. കൂടുതൽ നന്നായി തോന്നുന്നതും അതുതന്നെ.

'വിളിച്ചു, പ്രാർത്ഥിച്ചു, അപേക്ഷിച്ചു, യാചിച്ചു, തേടി' എന്നൊക്കെ സന്ദർഭോചിതം അർത്ഥങ്ങൾ വരുന്ന **يَا** (യോ) എന്ന ക്രിയയുടെ ധാതുവാക്ക് **يَا** (യോ) എന്ന വാക്ക്. ഇതേ മാതിരിയുള്ള മറ്റൊരു വാക്കാണ് **يَا** (യോ) എന്നതും. അല്ലാഹുവിനെ വിളിച്ചു, അവനോട് തേടി' എന്നൊക്കെ മലയാളത്തിൽ പറയുമ്പോൾ അവനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിലായിരിക്കുമല്ലോ അത്. അതുപോലെ, ഈ വാക്കുകളും അല്ലാഹുവിനോട് ചേർത്തു പറയുമ്പോൾ അവനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. പ്രാർത്ഥനയാകട്ടെ, ആരാധനയുടെ വിവിധ രൂപങ്ങളിൽ ഒന്നാണു താനും. അത്രയേ മല്ല, ആരാധനകളുടെ കാതലായ വശം തന്നെ പ്രാർത്ഥനയാണ്. നബി (സ) പറയുന്നു: 'മുആ (പ്രാർത്ഥന) തന്നെയാണ് ഇബാദത്തു (ആരാധന.)' തുടർന്നുകൊണ്ട് (ഇതിനു തെളിവായി) സൂറത്തുൽ മുഅ്മിൻ ൧൦-ാം വചനം തിരുമേനി മറുതുകയും ചെയ്തു. (അ; തി; ൧൦; ന.) പ്രസ്തുത വചനത്തിന്റെ സാരം ഇതാകുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ ദമ്പ്ത പറയുന്നു: നിങ്ങൾ എന്നെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം ചെയ്യും. നിശ്ചയമായും, എന്നെ ആരാധിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അഹംഭാവം നടിക്കുന്നവർ നിന്ദ്യൻമാരായ നിലയിൽ വഴിയെ നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്.' ഈ വചനത്തിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥനയെ പറയുകയാണ് രണ്ടാമത് ആരാധന എന്ന പ്രയോഗിച്ചത്. മറ്റൊരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറഞ്ഞ വാചകം: 'മുആ ഇബാദത്തിന്റെ മജ്ജയെക്കുന്നു.' എന്നാകുന്നു. (തി.) ഇതുകൊണ്ടാണ്, ആരാധനയിലുള്ള തൗഹീദിനെയും, ശിർക്കിനെയും കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ, മറ്റുള്ള ആരാധനാക്രമങ്ങളെക്കാൾ അധികമായി 'മുആ'യെ (വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കലിനെ) കുറിച്ചു കൂടുതൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നതും.

يَا (ഞാൻ സമീപത്തുള്ളവനാണ്) എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം, ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ അടുത്ത സ്ഥലത്ത് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുവെന്നല്ല. താഴെ ഉദ്യമിക്കുന്ന ഹദീസുകളിൽ നിന്നു അതിന്റെ താൽപര്യം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം: അഹ്മദ്, ബുഖാരി, മുസ്ലിം (൨) മുതലായ പലതും. അബൂമുസൽ അശ്അരി (൨) പറഞ്ഞതായി ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: 'ഞങ്ങൾ ദമ്പ്ത (സ) തിരുമേനിയെപ്പറ്റി' ഒരു യുദ്യമയത്രയെ

(*) അടിമ എന്നർത്ഥമായ **عبيك** (അബ്ദ)ലുള്ള താല്പര്യസന്ദർഭവും, അതിന്റെ ബഹുവചനങ്ങളായ **عبيك يا علي** (ഇബാദു, അബ്ദ) എന്നീ പദങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെയും കുറിച്ചു ഇമം റംഗിബ് (൨)ന്റെ പ്രസ്താവനകൾ സു; ആലിഹ് 182-ാം വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ കാണുക.

ലായിരുന്നപ്പോൾ, ഞങ്ങൾ വല്ല കുന്നിലോടും കയറുകയും, കുന്നിൻ മുകളിലായിരിക്കുകയും, വല്ല താഴ്വരയിലും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോഴല്ലോ, തന്നെ, ഗബ്ദം ഉയർത്തി 'തക്ബീർ' ചൊല്ലാതിരിക്കുമായിരുന്നില്ല. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ഹേ, മനുഷ്യരേ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മേഹങ്ങളോട് മിത്താം കാണിക്കവിൻ. നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്നത്' ബധിറനായ ഒരുവനെയോ, സന്നിഹിതനല്ലാത്ത ഒരുവനെയോ അല്ല. (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും കാണുന്നവനുമായ ഒരുവനെയാണ് നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്നത്. നിശ്ചയമായും, നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്നവൻ നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരുടെയും കഴുത്തിനൊരോ അവനോട് അടുപ്പമുള്ളവനാകുന്നു....' നബി (സ) പറഞ്ഞുകേട്ടതായി അബൂഹുറൈറ: (റ) യിൽ നിന്നു ഇമാം അഹ്മദ് (റ) ഇങ്ങിനെ ഉദ്യരിച്ചു: എന്റെ അടിയാൻ എന്ന സ്ഥിതിക്കുകയും, എന്നെകുറിച്ചു അവന്റെ അധരങ്ങൾ ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ അവനോട് കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

'എന്നെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ പ്രാർത്ഥനക്ക് ഞാൻ ഉത്തരം നൽകും' (....عز: الداع....)' എന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കെ, നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകൾക്കും ഉത്തരം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതെന്നാണ് വല്ല വരും സംശയിച്ചേക്കാം. ഇതിനുള്ള മറുപടി നബി (സ) യുടെ ഹദീസുകളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്. തിർമദിയും, ഇമാം അഹ്മദ്വിന്റെ പുത്രൻ അബ്ദുല്ല (റ)യും ഉദ്യരിച്ചു ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'ഔമിയുടെ മുകളിലുള്ള മുസ്ലിമായ ഏതൊരുവനും അല്ലാഹുവിനോട് വല്ലതും പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ-അവൻ ഒരു കുററുകരമായ കാര്യത്തിനോ, ചാർച്ചാബന്ധം മുറിക്കുന്നതിനോ പ്രാർത്ഥിക്കാത്തപക്ഷം-അല്ലാഹു അവന് അത് നൽകുകയും, അല്ലെങ്കിൽ തിൻമയിൽ നിന്നു അതിനോട് തുല്യമായതൊന്നു തട്ടിനീക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ല. അബൂസ ഇബ്ദിൽ ഖുദ്രീ (റ)യിൽനിന്നു ഇമാം അഹ്മദ് (റ) ഉദ്യരിച്ച ഒരു ഹദീസിലെ വാചകം ഇങ്ങിനെയാണ്: 'കുററമില്ലാത്തതോ, ചാർച്ചാബന്ധം മുറിക്കലില്ലാത്തതോ ആയ വല്ല പ്രാർത്ഥനയും ഒരു മുസ്ലിം ചെയ്യുന്നതായാൽ, അല്ലാഹു അവനു മുന്നിൽ ഒരു കാര്യം ചെയ്തു കൊടുക്കാതിരിക്കുകയില്ല: ഒന്നുകിൽ അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ച കാര്യം അവനു വേഗമാക്കിക്കൊടുക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ അവനുവേണ്ടി പരലോകത്തക്ക് സൂക്ഷിച്ചു വെക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ അവനിൽനിന്ന് അതിന്റെ അത്ര തിൻമയെ തിരിച്ചു കളയുക.' അപ്പോൾ, സഹാബികൾ പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ നമുക്ക് (പ്രാർത്ഥന) അധികരിപ്പിക്കാമല്ലോ!' തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹു കൂടുതൽ അധികം നൽകുന്നവനാകുന്നു.' ഇമാം മുസ്ലിം (റ) രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഹദീസ് ഇങ്ങിനെയാകുന്നു: നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'കുററകരമായതിനോ ചാർച്ചാബന്ധം മുറിക്കുന്നതിനോ, ഒരു അടിയാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാത്തപ്പോൾ-അവൻ ധൃതികൂട്ടാത്തപക്ഷം-അവനു ഉത്തരം നൽകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും.' അപ്പോൾ ചോദിക്കപ്പെട്ടു: 'ധൃതികൂട്ടുക എന്നാലെന്ത്?' തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു, ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു, എന്നിങ്ങനെയുള്ള കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നില്ല എന്നു പറയുകയും, അങ്ങിനെ കുന്നംിതപ്പെട്ട് പ്രാർത്ഥന വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്യുക'. വേറെ ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുകയാണ്: 'അടിയാൻ അല്ലാഹുവിനോട് രണ്ടു കയ്യും നീട്ടി അതിലേക്ക് വല്ല നൽകയും ചോദിച്ചിട്ട് (ഒന്നും നൽകാതെ) അതു രണ്ടിനെയും പരാജയമടഞ്ഞ നിലയിൽ മടക്കിക്കളയുവാൻ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ലഭിക്കുന്നതാണ്.' (ദാ; തി; ഇ.) പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവന്റെ പ്രാർത്ഥന എപ്പോൾ, എങ്ങിനെ, എത്രകണ്ട് സ്വീകരിക്കണമെന്നും, അവനു കൂടുതൽ ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കുമെന്നൊക്കെ അവനെക്കാളും, മറ്റൊരാൾക്കോളും അറിയാതെ അല്ലാഹുവിനാണല്ലോ, വീണ്ടും നോമ്പിന്റെ വീക്ഷണം തന്നെ തുടർന്നുകൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

187. നോമ്പിന്റെ രാത്രിയിൽ നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീ [ഭാര്യ]കളുമായി സംസർഗ്ഗം നിങ്ങൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു (തരം) വസ്ത്രമാണ്; നിങ്ങൾ അവർക്കും ഒരു (തരം) വസ്ത്രമാകുന്നു, നിങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളോടു തന്നെ വഞ്ചന നടത്തിയിരുന്നവെന്ന് അല്ലാഹു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അവൻ നിങ്ങളുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുകയും, നിങ്ങൾക്ക് മാപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

എനി, ഇപ്പോൾ, നിങ്ങൾ അവരുമായി സ്വർഗ്ഗം നടത്തുകയും [കൂടിച്ചേരുകയും] അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് (വിധിച്ചു) നിശ്ചയിച്ചതിനെ നിങ്ങൾ തേടുകയും ചെയ്തു കൊള്ളുവിൻ; നിങ്ങൾ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളുവിൻ; കുറുപ്പു നൂലിൽ [ഇരുട്ടിൽ] നിന്നു പ്രഭാതമാകുന്ന വെള്ളനൂൽ നിങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായിത്തീരുന്നതുവരേക്കും.

187- اَجَلْ لَكُمْ لَيْلَةُ الصَّيَامِ وَالرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ مَأْكُوتُ اللَّهِ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ

പിന്നെ, നിങ്ങൾ രാത്രിവരെ നോമ്പ് പൂർത്തിയാക്കുക, നിങ്ങൾ പള്ളികളിൽ 'ഇഅ്തികാഫ്' [ജേനയിരിക്കൽ] ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കുമ്പോഴും അവയായി നിങ്ങൾ സ്വപ്നം നടത്തരുത് [കൂടിച്ചേരരുത്] അവ(യൊക്കെ) അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളാകുന്നു; അതിനാൽ, അവയെ നിങ്ങൾ സമീപിക്കരുത്. അപ്രകാരം, അല്ലാഹു അവന്റെ 'ആയത്തു' [ലക്ഷ്യം]കളെ മനസ്സുകൾ (വ്യക്തമാക്കി) വിവരിച്ചുതന്നു; അവർ സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചേക്കാം.

ثُمَّ أَتُوا الصَّيَامَ إِلَى الْغَيْلِ
وَلَا بُشْرَؤُكُمْ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي الْمَسَاجِدِ
تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

187 ഹലാലാക്ക (അനുവദിക്ക)പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു 21 നിങ്ങൾക്ക് 22 രാത്രിയിൽ 23 നോമ്പിന്റെ 24 സ്വകാര്യ സല്ലാപം, സംസർഗ്ഗം 25 നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളുമായി 26 അവർ 27 നിങ്ങൾക്ക് ഒരു വസ്ത്രമാണ് 28 നിങ്ങളും 29 അവർക്ക് ഒരു വസ്ത്രമാണ് 30 അല്ലാഹു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു 31 നിങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന് 32 നിങ്ങൾ വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കും 33 നിങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളോട് 34 എന്നാൽ അവൻ നിങ്ങളുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു 35 നിങ്ങൾക്ക് മാപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു 36 അതിനാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ അവരോട് സ്വപ്നം (കൂടിച്ചേരൽ) നടത്തിക്കൊള്ളുവിൻ 37 നിങ്ങൾ തേടുക (ആഗ്രഹിക്കുക)യും ചെയ്യുവിൻ 38 അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച (വിധിച്ച-ബെപ്പെടുത്തിയ)തു 39 നിങ്ങൾക്കു 40 നിങ്ങൾ തിന്നുകയും ചെയ്യുവിൻ 41 കൂടിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ 42 വ്യക്തമായിത്തീരുന്നതാവേക്കു 43 നിങ്ങൾക്ക് 44 നൂൽ 45 വെള്ള വെളുത്ത 46 നൂലിൽ നിന്ന് 47 കറുത്ത 48 പ്രഭാതത്തിനാൽ, പ്രഭാതമാകുന്ന 49 പിന്നെ നിങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുവിൻ 50 നോമ്പ് 51 രാത്രിവരെ 52 നിങ്ങളവരോട് സ്വപ്നം നടത്തരുത് 53 നിങ്ങൾ ആയിരിക്കെ 54 നിങ്ങൾ ഇഅ്തികാഫ് ചെയ്യുന്നവർ, ജേനയിരിക്കുന്നവർ 55 പള്ളികളിൽ 56 അവ,അത് 57 അല്ലാഹുവിന്റെ അതിരൂ (അതിർത്തി)കളാകുന്നു 58 അതിനാൽ അവയോട് അടുക്കരുത് 59 അപ്രകാരം 60 അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നു, വ്യക്തമാക്കും 61 അവന്റെ ആയത്തു (ലക്ഷ്യം-വചനം)കൾ 62 മനസ്സുകൾക്ക് 63 അവരായേക്കാം, ആകുവാൻ വേണ്ടി 64 സൂക്ഷ്മത പാലിക്കും.

നോമ്പുകാലത്ത് രാത്രി ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് മുമ്പാലും കഴിഞ്ഞു കഴിക്കുകയോ, ഭാര്യയോ സമീപിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. കേഴ്ഷണത്തിനു മുമ്പായി ഉറങ്ങിപ്പോയാൽ പിറ്റേന്ന് നോമ്പ് തുടരുകയാകുന്നതുവരെ കേഴ്ഷണം കഴിക്കാതിരിക്കും. ഇതിന് കാരണമെന്താണെന്ന് തീർത്തു പറഞ്ഞുകൂടാ, വേദക്കാർ ആചരിച്ചു വന്നിരുന്ന സമ്പ്രദായം മുമ്പാലും താനുവർത്തിച്ചു വന്നതാണെന്നും, നോമ്പിന്റെ ആയത്തിൽ (183-ാം വചനത്തിൽ) 'നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരുടെ മേൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ (كَانَ كِتَابُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ)' എന്ന പദത്തിൽ നിന്ന് അവരങ്ങിനെ ധരിച്ചുവശമായതാണെന്നും മറ്റും പറയപ്പെട്ടു കാണുന്നു. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.) കാരണമന്തായാലും ആ സമ്പ്രദായം തുടരുക വളരെ വിഷമകരമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒരു സഹാബിക്ക് നോമ്പ് തുടക്കുന്ന് സമയത്ത് കേഴ്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ സ്വകാര്യപ്പെടാതെ വരുകയും, അത് മറ്റൊരു പക്ഷമുള്ള അവധാനമായിട്ട് നിമിത്തം ഉറങ്ങിപ്പോകുകയും ഉണ്ടാണെന്നും, പിറ്റേന്ന് നോമ്പുനോമ്പുകൊണ്ട് ഉച്ചയായപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിന് ബോധകഷ്ടമുണ്ടാണെന്നും ബുഖാരി (8) ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉറങ്ങിയിട്ട് ശേഷം ചിലർ അല്ലാഹു സമീപിക്കുകയും, വേറെ ചിലർ കേഴ്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്തവരായിത്തീർന്നുകൊണ്ടും, പിന്നീട് മറ്റൊരു സമ്പ്രദായമായിട്ടാകുകയും ചെയ്തു. സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായതായി ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. ഇങ്ങിനെത്തന്നെ കർശനങ്ങളിൽ നിന്ന് സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് ലാഘുതം നൽകുകയാണ് ഈ വചനം മുമ്പേതെ അല്ലാഹു ചെയ്യുന്നത്.

൧൧ (൧൦൧൧) എന്നാൽ, ബെലിക്ക് ഹൃദയവാനി അപമാനമോ ദോഷാവർത്തനം തോന്നുന്ന സംസാരം, സത്ത്രികളു
 ധാരാളം സ്വകാര്യ സല്ലാപം എന്നൊക്കെയാണ് സാക്ഷാൽ അർത്ഥം. വ്യംഗ്യാർത്ഥം സത്ത്രിസംസർഗ്ഗമെന്നും.
 അതാണിവിടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നത്രെ പ്രധാന ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനകാക്കപ്പെട്ടവർ പറയുന്നത്. നോമ്പിന്റെ അത്രിയിൽ
 ഛായാർത്ഥമോ അതിലുള്ള എളുപ്പവിയ സമ്പർക്കം നടത്തുന്നതിന് വിരോധകത്വം ധാരാളം അനുവദനീയമാണ്—എന്ന്
 അറിയിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതനുവദിച്ചതിലുണ്ടായ തത്വം കൂടി അല്ലാഹു പൂർവ്വനിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അത്, അവർ
 നിഷേധം, നിഷേധം അവർക്കും ഒരു തരത്തിലുള്ള വസ്ത്രധാരണമാണുള്ളത് (൧൧) (൧൧) എന്നും എത്ര
 അർത്ഥഗർഭവും എത്ര ആകർഷകവുമായ ഒരു വാക്യം?! ഛായാർത്ഥമെന്നധർമ്മത്തെ ഇത്ര മാനുഷര്യം ഭംഗിയര്യം
 പിന്തുടരുന്ന ഒരു അലങ്കാരവാക്യം വേറെ എന്താണുള്ളത്?! ഇതിലുണ്ടായ അർത്ഥസൂചനയും വിവരിക്കേണ്ട
 തില്ലമല്ല.

[illegible][illegible]

പ്രമോദം മുതൽക്കുമാണെന്നും അതിനാൽ സാമ്പത്തിക രംഗത്ത് അധികൃതരുടെയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ നിലനിർമ്മാണത്തിന്റെയും അഭാവം മൂലമാണെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

6. ആയിശാ (റ) പറയുകയാണ്: 'റസൂൽ (സ) തിരുമേനി മരണമടയുന്നതു വരെ റമളാൻ അവസാനത്തെ പത്തു ദിവസങ്ങളിൽ 'ഇത്ത്ത് തികാഫ്' ചെയ്യുകയായിരുന്നു. പിന്നീട്, തിരുമേനിയുടെ ശേഷം അവിടുത്തെ ഭാര്യ ഭാര്യ ഇത്ത് തികാഫ് ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു'. (ബു: മു.) 7. അബൂഹുദൈറ: (റ) നിവേദനം ചെയ്ത ഒരു ഹദീസിന്റെ അന്ത്യഭാഗം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു: 'നബി (സ) എല്ലാ റകാ'അ് (റമളാനിലെ) പത്തു ദിവസം ഇത്ത് തികാഫ് ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുന്ന് കരലഗതി പ്രാപിച്ച കൊല്ലത്തിൽ ഇത്ത് പത്ത് ദിവസം ഇത്ത് തികാഫ് ചെയ്തു'. (സൂ:) ആയിശാ (റ) പ്രസ്താവിക്കുന്നു: 'റസൂൽ ഇത്ത് തികാഫ് ചെയ്യുമ്പോൾ, അവിടുന്ന് പള്ളിയിൽ ഇത്ത് കൊണ്ട് തല ഏന്റെ അടുക്കലേക്ക് (വെളിയിലേക്ക്) കാട്ടിത്തന്നു. എന്നിട്ട് ഞാൻ (തലമുടി) വാർന്നുകൊടുക്കും. (മലമുത്രവിസർജ്ജനം മുതലായ) മനുഷ്യാവശ്യങ്ങളെല്ലാത്തെയും വീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കാറില്ലായിരുന്നു'. (ബു: മു.) 8. ഇത്ത് തികാഫിലായിരിക്കുമ്പോൾ നബി (സ) രോഗികളെ സന്ദർശിക്കുവാൻ പോയിരുന്നുവെന്നും, എന്നാൽ വഴിയിലൊന്നും അവിടുന്ന് തങ്ങിത്തീരിയൊന്നെ നടന്നു പോകുകയായിരുന്നു പതിവെന്നും ആയിശാ (റ) പരാമർശം ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. (ദാ, ഇ.)

188. നിങ്ങൾ, നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളെ നിങ്ങൾക്കിടയിൽ [തമ്മതമ്മിൽ] അന്യായമായ വഴിക്കു തിന്നരുത്; അവയെ വിധികർത്താക്കളിലേക്ക് (അഥവാ ഭരണാധികാരികളിലേക്ക്) ഇട്ടുകൊടുക്കുകയും (അരുത്); മനുഷ്യരുടെ സ്വത്തുക്കളിൽ നിന്ന് ഒരു വിഭാഗത്തെ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് (തന്നെ) കററമായ നിലക്ക് നിങ്ങൾ തിന്നുവാൻ വേണ്ടി.

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
وَتُذَوِّبُهَا إِلَى الْحُكَّامِ
لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ
وَ أَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ۝

188. 13, നിങ്ങൾ തിന്നരുത് 14 നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളെ നിങ്ങൾക്കിടയിൽ 15 അന്യായം വഴി 16 ഇട്ടു കൊടുക്കുകയും (സ്ഥിപിക്കുകയും) 17 അതിനെ (അതുമായി) 18 വിധികർത്താക്കളിലേക്ക്, ഭരണാധികാരികളുടെ അടുക്കൽ 19 നിങ്ങൾ തിന്നുവാൻ വേണ്ടി 20 ഒരു വിഭാഗം 21 സ്വത്തുക്കളിൽ (ധനത്തിൽ) നിന്ന് 22 മനുഷ്യരുടെ 23 കററ(കര)മായിട്ട്, തെറ്റായിക്കൊണ്ട്, പാപമായി 24 നിങ്ങളോ 25 അറിയുന്നു (താനും)

സ്വതന്ത്രിശാസ്ത്രീകൾ സഹോദരന്മാരും, ഒരു ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളെപ്പോലെ വർത്തിക്കേണ്ടവരുമാണല്ലോ. ഇബ്നുനുജ്ജീർ (റ) മുതലായവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, 'അന്യരുടെ ധനം തിന്നരുത്' എന്നു പറയാതെ 'നിങ്ങളുടെ ധനം തിന്നരുത്' (13) എന്നു പറഞ്ഞത് അതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള പ്രയോഗം 4: 29ലും കാണാം. കൂടാതെ, കൊലയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ, (4: 29ൽ തന്നെ) 'നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ കൊലപ്പെടുത്തരുത്' (لا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ) എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ഈ തത്വം തന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അനുവദനീയവും ന്യായവുമല്ലാത്ത ഏതൊരു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയും ഒരോ മറ്റൊരാളുടെ ധനം കൈക്കലാക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞ ശേഷം, അധികാരസ്ഥൻമാർ മുഖാന്തരം മറ്റുള്ളവരുടെ ധനം കൈക്കലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം നിശാധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. 'വിധികർത്താക്കളിലേക്ക്' ധനത്തെ ഇട്ടുകൊടുക്കുക എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, അന്യന്റെ ധനം കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുമാറുള്ള വിധിയും സ്വാധീനവും ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടി വിധികർത്താക്കളെ സ്ഥിപിക്കുക-അഥവാ അധികാരികളുടെ മുമ്പിൽ കള്ളക്കേസ് സമർപ്പിക്കുക എന്നും, പ്രസ്തുത ആവശ്യർത്ഥം അവർക്ക് കൈക്കൂലി കൊടുക്കുക എന്നും ആകാവുന്നതാണ്. രണ്ടായാലും ഫലത്തിൽ ഒരുപോലെത്തന്നെ. ധനം കൈക്കലാക്കുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് 'തിന്നുക (13)' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകയെന്നത്. അത് കേവലം നിന്ദ്യവും മൃഗീയവുമായ ഒരു നീചസ്വഭാവമാണെന്നുള്ള സൂചനയാണതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അന്യന്റെ ധനം വഞ്ചിക്കുകയോ അക്രമിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ മലയാളക്കാർക്കിടയിലും 'തിന്നുക' എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടല്ലോ.

റസൂൽ (സ) അരുളി ചെയ്തതായി ഉമുസലമ: (റ) ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസിന്റെ സാരം ഇതാകുന്നു: 'ഞാൻ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്നെ. നിങ്ങൾ എന്റെ അടുക്കൽ കേസ് സമർപ്പിക്കും. ഒരു പക്ഷേ, നിങ്ങളിൽ ചിലർ, മറ്റൊരു ഒക്കാരെ തെളിവ് കൊണ്ടു വന്നിരിക്കാം. അങ്ങനെ, അയാളിൽ നിന്ന് ഞാൻ കേട്ടതനുസരിച്ച് അയാൾക്ക് ഞാൻ വിധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരാൾക്ക് (യഥാർത്ഥത്തിൽ) അവന്റെ സഹോ

മാന" അവശപ്പെട്ട വല്ലതും ഞാൻ വിധിച്ചു കൊടുക്കുന്ന പക്ഷം, ഞാൻ അവന് വിധിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്" നരകത്തിൽ നിന്നുള്ള കഷ്ടതയായിരിക്കുന്നതാണ്". (ബു: മൂ.) തെളിവനുസരിച്ചാണല്ലോ വിധികർത്താവ് കേസുകളിൽ വിധി കൽപിക്കുക. തെളിവ് നൽകുന്നവന്റെ തെളിവുകളിലുള്ള കൃത്രിമങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വവും, അതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ധർമ്മവും അവനായിരിക്കും. അതിൽ വിധികർത്താക്കൾക്ക് ഉത്തരവാദിത്വമില്ല. അതുകൊണ്ട് വിധികർത്താവ് വിധിച്ചതിന്റെ പേരിൽ, മറ്റൊരാളുടെ ധനം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നത് അക്രമവും ക്രമരഹിതമാണ് എന്നു സാരം. നബി (സ) തിരുമേനി വിധിച്ച വിധിയുടെ സ്ഥിതിപോലും ഇതാണെങ്കിൽ, മറ്റുള്ള വിധികർത്താക്കളുടെ -അവർ ഇസ്ലാമിക നിയമനുസരിച്ചുതന്നെ വിധിക്കുന്നവരായാലും ശരി-വിധിയെക്കുറിച്ച് പരയുവാനുണ്ടോ! ഇന്നത്തെ കോടതികളെപ്പോലെ, തെളിവുകളിലും വിധികളിലുമെല്ലാം തന്നെ, ഇസ്ലാമിന് നിരക്കാത്ത നിയമനടപടികൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിധികളാകുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും! കോടതികളിൽ നിന്ന് വിധി കിട്ടിയതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മറ്റൊരാളുടെ വസ്തുക്കൾ അന്യരയുമായി കൈവശപ്പെടുത്തുന്ന ആളുകൾക്ക് ആ വസ്തുക്കൾ മൂലം ലഭിക്കുന്നത് നരകത്തിലെ തീ കഷ്ടതയാണെന്നു അവർ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ഇബ്നു മുഖർ (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്: 'കൈക്കൂലി കൊടുക്കുന്നവനെയും, കൈക്കൂലി കേടിക്കുന്നവനെയും റസൂൽ (സ) ശപിച്ചിരിക്കുന്നു.' (ദാ: ഖാ: തീ.) അബൂഹുറൈറ (റ)യിൽ നിന്നുള്ള മറ്റൊരു രീതിയത്തിൽ 'കൈക്കൂലി വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നവനെയും, എന്നുകൂടിയുണ്ട്'. (അ: ബ.)

വിശദം-24

189. (നബിയെ) അവർ നിന്നോട് മാസപ്പിറവികളെപ്പറ്റി ചോദിക്കുന്നതാണ്
പറയുക: അവ മനുഷ്യർക്കും ഹജ്ജിനുമുള്ള സമയനിർണ്ണയങ്ങളാകുന്നു.
നിങ്ങൾ വീടുകളിൽ അവയുടെ പുറഭാഗങ്ങളിലൂടെ ചെല്ലുന്നതുകൊണ്ടല്ല പൂണ്യം (ലഭിക്കുന്നത്).
എങ്കിലും, സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചവനത്രെ പൂണ്യവാൻ.
വീടുകളിൽ അവയുടെ വാതിലുകളിൽകൂടി (തന്നെ) ചെല്ലുകയും ചെയ്യുവിൻ:
അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ; നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിച്ചേക്കാം.

١٨٩-يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْاَهْلِ
قُلْ هِيَ مَوَاقِيْتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ
وَلَيْسَ الْبِرُّ اَنْ تَاْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ
ظُهُورِهَا
وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى
وَاْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ اَبْوَابِهَا
وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

189. أَهْلُ അവർ നിന്നോട് ചോദിക്കും, ചോദിക്കുന്നു أَهْلُ മാസപ്പിറവികളെക്കുറിച്ചു (ബാലചന്ദ്രൻമാരെപ്പറ്റി) قُل പറയുക يَا അവ مَوَاقِيْتُ സമയ നിർണ്ണയങ്ങളാണ്. أَهْلُ മനുഷ്യർക്ക് وَلَيْسَ ഹജ്ജിനും وَالْحَجِّ പൂണ്യമല്ല أَتُوا നിങ്ങൾ ചെല്ലുന്നത് കൊണ്ട് ظُهُورِهَا വീടുകളിൽ അവയുടെ പിൻവശങ്ങളിലൂടെ, പുറങ്ങളിലൂടെ لَكِنَّ എങ്കിലും. اتَّقَى പൂണ്യം, പൂണ്യവാൻ اتَّقُوا സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചവനാണ്. اَبْوَابِهَا നിങ്ങൾ ചെല്ലുകയും ചെയ്യുവിൻ. اَتُوا വീടുകളിൽ أَهْلُ അവയുടെ വാതിലുകളിലൂടെ اَتُوا സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. اَلَّ അല്ലാഹുവിനെ اتَّقُوا നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിക്കുക.

മാസപ്പിറവി-അഥവാ ബാലചന്ദ്രൻ-എന്നർത്ഥമായ أَهْلُ (ഹിജാബ്)ന്റെ ബഹുവചനമാണ് أَهْلُ (അറബിജ്ഞ) പറയുന്ന പദത്തിന് പൂണ്യം എന്നും, പൂണ്യവാൻ എന്നും അർത്ഥം വരുന്നത് 177-ാം വചനത്തിൽ കണ്ടുവെല്ലാം. മാസപ്പിറവികളെപ്പറ്റി അവർ ചോദിക്കുന്നുവെന്നു മേത്രമേ അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ചോദ്യത്തിന്റെ വിശദരൂപം വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മാസപ്പിറവി കാണ്യരേഖയെ ചന്ദ്രൻ ക്ഷയിച്ചു പിന്നീട് വൃശ്ചി പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള കാരണം, അതിലടങ്ങിയ ഹെസ്യ ആദിയായവയെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങൾ ബബി (സ)യോട് ചോദിക്കുകയുണ്ടാ

'ഫിത്'ന' [കുഴപ്പം] കൊലയെക്കാൾ കഠിനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

'മസ്'ജിദുൽ ഹറാമി'കൽ വെച്ച് അവർ നിങ്ങളോട് (ഇങ്ങോട്ട്) യുദ്ധത്തിന് വരുന്നതുവരെ, നിങ്ങൾ അവിടെ വെച്ച് അവരോട് (അങ്ങോട്ട്) യുദ്ധം ചെയ്യരുത്.

എനി, അവർ (അവിടെവെച്ചു) നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, അപ്പോൾ (അവിടെവെച്ച്) നിങ്ങൾ അവരെ കൊന്നുകൊള്ളുക.

അപ്രകാരമാണ് അവിശ്വാസികളുടെ പ്രതിഫലം.

192. എന്നാൽ, അവർ (പിൻമാറി) വിരമിച്ചെങ്കിൽ, നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും, കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.

193. 'ഫിത്'ന' [കുഴപ്പം] ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും, 'ദീൻ' [മതം] അല്ലാഹുവിന് ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെയും നിങ്ങൾ അവരോട് യുദ്ധം നടത്തിക്കൊള്ളവിൻ.

അങ്ങനെ, അവർ വിരമിച്ചുവെങ്കിൽ, അപ്പോൾ (പിന്നെ), അക്രമം ചെയ്യുന്നവർക്കെതിരെയല്ലാതെ അതിക്രമം ഇല്ല [പാടില്ല]

وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ
وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
حَتَّى يُقَاتِلَوكُمْ فِيهِ
فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ
كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ

192- فَإِنْ أَتَوْا
فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

193- وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ
وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ
فَإِنْ أَتَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى
الظَّالِمِينَ

2: 2: 2 കുഴപ്പം 2: 2: 2 അധികംകഠിനമായതാണ് 2: 2: 2 കൊലയെക്കാൾ നിങ്ങളവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യരുത് 2: 2: 2 മസ്'ജിദുൽ ഹറാമി'കൽ വെച്ച് അവർ നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതുവരെ 2: 2: 2 അതിൽ 2: 2: 2 എനി അവർ നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്താൽ 2: 2: 2 നിങ്ങളവരെ കൊല്ലവിൻ 2: 2: 2 അപ്രകാരമാണ് 2: 2: 2 പ്രതിഫലം പകരം കൊടുക്കൽ 2: 2: 2 അവിശ്വാസികളുടെ 192, 2: 2: 2 എന്നാൽ (അങ്ങനെ, എനി) അവർ വിരമിച്ചാൽ, 2: 2: 2 എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 2: 2: 2 വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണ് 2: 2: 2 കരുണാനിധിയാണ് 193, 2: 2: 2 അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യുക 2: 2: 2 ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവോളം, ഇല്ലാതിരിക്കുന്നവരെ 2: 2: 2 കുഴപ്പം 2: 2: 2 ദീൻ (മതം) ആകുകയും 2: 2: 2 അല്ലാഹുവിന് 2: 2: 2 അങ്ങനെ അവർ വിരമിച്ചാൽ 2: 2: 2 അപ്പോൾ അതിക്രമമില്ല 2: 2: 2 അക്രമികളുടെ അല്ലാതെ

മടീനായിൽവെച്ച് യുദ്ധം സംഭവിക്കുകയും ആദ്യഘട്ടങ്ങളിൽ അവതരിച്ച ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ പെട്ടവയാണ് ഈ വചനങ്ങൾ. ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളുമായുള്ള ധർമ്മ യുദ്ധങ്ങളിൽ അനുവർത്തിക്കേണ്ടുന്ന പല അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളും ഈ വചനങ്ങൾ മുഖേന സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. ഇവയിലെ ഉള്ളടക്കം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്:-

(1). 'നിങ്ങളോട് യുദ്ധത്തിന് വരുന്നവരോട് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലായി നിങ്ങൾ യുദ്ധം നടത്തിക്കൊള്ളവിൻ'. നിങ്ങളോട് യുദ്ധത്തിന് വരുന്നവർ എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, സത്യവിശ്വാസികളോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പരിപാടിയിടുകയും, ഒരുകൂട്ടം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നവരാകുന്നു. ഇങ്ങോട്ട് വന്ന് യുദ്ധം തുടങ്ങിയ ശേഷമേ അങ്ങോട്ട് യുദ്ധം ചെയ്യാവൂ എന്ന് വെക്കുന്നത് വിഡ്ഢിത്തവും, ആത്മഹത്യാപരവുമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങോട്ട് എതിർക്കുവാൻ തയ്യാറെടുത്ത് തക്ക പാർശ്വകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യാതെ ഉള്ളവൻ അല്ലാഹു കല്പിക്കുന്നു. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് ശത്രുക്കളോട് പക വീട്ടുവാനോ, പെരിന്ദം പെരുമാറ്റം വേണ്ടിയോ ആയിരിക്കാതെ, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ മത്സരമായിരിക്കണം.-അഥവാ അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിയ്ക്കായി

നിർമ്മാണക്കാരെ അല്ലാഹിയിൽനിന്നുവെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു വിവരം മുസ് പരഞ്ഞുവെല്ലാം. അന്നിത്തേഴ് വയസ്സിൽ യൂദായോ കയ്യേറാത്തോ ഞ്ഞു പാടില്ലെന്ന് എല്ലാ കാലത്തുമുള്ള അറബികൾ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചും പാലിച്ചും വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. ഓഹിലിയോ കാലത്തുപോലും അതിൽ മാറ്റമുണ്ടായിട്ടില്ല. മുസ്ലിംകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തേയും അവർ ഈ തത്വം സ്വീകരിക്കുവാൻ കൂടുതൽ ബാദ്യുസ്ഥമാണല്ലോ. അതിനാൽ, യൂദായത്തിന് വളം കൂട്ടുന്ന ശത്രുക്കളെ ഏവിയെവെച്ചു കണ്ടു കിട്ടിയാലും കൊലപ്പെടുത്തണമെന്ന് പരാജ്ഞയിൽനിന്ന് മക്കോഹരും സകലബന്ധിവാക്യം. പക്ഷെ, അതുകാരണത്താൽ, ശത്രുക്കൾ കഅ്ബയുടെ പരിസരത്തുവെച്ചു തന്നെ യുദ്ധത്തിനെടുത്തിയാലും മുസ്ലിംകൾ അവരോട് നേരിടാതെ-കയ്യുംകെട്ടി-നിൽക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഇല്ല, അതു വേണ്ടതില്ല. അവിടെ വെച്ച് മുസ്ലിംകൾ അങ്ങോട്ട് യുദ്ധം ആരംഭിക്കുവാൻ പാടില്ല. നേരെമറിച്ചു ശത്രുക്കൾ അവിടെ വെച്ചു ഇങ്ങോട്ട് യൂദായം തുടങ്ങുന്ന പക്ഷം പിന്നെ പിൻമാറ്റമുണ്ടായില്ല. അവിടെവെച്ചുതന്നെ അങ്ങോട്ടും നടപടി എടുത്തുകൊള്ളണം. എന്നാൽ ഇല്ലാത്ത സത്യവിശ്വാസികളെ അറിയിക്കുകയാണ്.

(7) 'എന്നാൽ, അവർ (ശത്രുക്കൾ) വിരമിച്ചുവെങ്കിൽ അല്ലാഹു വളരെ പൊരുഷണവനും കരുണാനിധിയുമാകുന്നു'. അതേ, ശത്രുക്കൾ അവരുടെ നിലപാടുമാറ്റി സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുകയും, യൂദായങ്ങളും എതിർപ്പുകളും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ അല്ലാഹു അവർക്ക് മാപ്പ് നൽകുന്നതാണ്. മുസ്ലിം ചെയ്ത അക്രമങ്ങളുടെ പേരിൽ അവരോട് നടപടി എടുക്കുകയില്ല. (8). 'ഫിത്ന ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും, ദീൻ അല്ലാഹുവിനായി തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ അവരുമായി യൂദായം നടത്തിക്കൊള്ളുക' അഥവാ യൂദായം നടപടികൾമൂലം സാധിക്കാത്തവയെ പൊരുഷണമാണ് ഫിത്ന ഇല്ലാതാവലും, മതം അല്ലാഹുവിനായിരിക്കലും. എന്നുവെച്ചാൽ, മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ തയ്ക്കുകയും പൂർണ്ണമായ അവസാനിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ മതമാകുന്ന ഇസ്ലാമിനെതിരെ ആക്രമണങ്ങളും കൈകൊള്ളുകയും ഇല്ലാതായിത്തീരുകയും, അതിനു ലോകത്തെ അടിമാനപൂർവ്വം സൈദ്ധവിഹാരം കൊള്ളുമാറാകുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭം എപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നുവോ, അതുവരെ യൂദായത്തിന്റെ ആവശ്യകത നിലനില്ക്കുമായിരിക്കും എന്നു താൽപര്യം. അല്ലാതെ, ലോകത്തെ ഏവിയെയും ശിർക്കും, കൂഫ്റും അവശേഷിക്കാതെ എല്ലാ മതസ്ഥരും മുസ്ലിംകളായിത്തീരുന്നതുവരെ യൂദായം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നല്ല ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഇസ്ലാമിൽ അങ്ങിനെ ഒരുവിധിയില്ലതാനും. മതവിഷയത്തിൽ നിങ്ങളോട് യൂദായം നടത്തുകയോ നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നു ബഹിഷ്ക്കരിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തവർക്ക് നൽക ചൊയ്യുകയും, അവരോട് നിതിമുറ പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് വിരോധമില്ലെന്നും, മതവിഷയത്തിൽ നിങ്ങളോട് യൂദായം നടത്തുകയും നിങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് നിങ്ങളെ ബഹിഷ്ക്കരിക്കുകയും അതിന് പിന്തുണ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നവരോട് നിങ്ങൾ മൈത്രി കാണിക്കുന്നത് മാത്രമേ വിരോധമുള്ളൂവെന്നും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. (സൂ: മുതഫിന: 8, 9 നോക്കുക)

(9) 'അവർ വിരമിച്ചാൽ പിന്നെ അക്രമകാരികൾക്കെതിരായിട്ടല്ലാതെ അതിക്രമം പാടില്ല,' അതായത്, ശത്രുക്കൾ അവരുടെ അക്രമമർദ്ദനങ്ങളും കയ്യേറലുകളും നിറുത്താൻ ചെയ്താൽ മുസ്ലിംകളുടെ ഭാരമുണ്ടാകുന്നത് അവർക്കെതിരെ യൂദായമോ ആക്രമണമോ ഞ്ഞു ഉണ്ടായിക്കൂടാ. ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം അത് അക്രമവും അനീതിയുമായിരിക്കും. അവർ മുസ് അക്രമികളായിത്തന്നെവെന്നുവെച്ച് ഇപ്പോൾ അവരുടെ നേരെ അത്തരം നടപടികളുണ്ടാകും എടുക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നു സാരം. അക്രമികൾ ഇങ്ങോട്ട് സ്വീകരിക്കുന്ന അതിക്രമങ്ങൾക്കു പകരം അതേ മാതിരി അങ്ങോട്ടും നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഇവിടെ അതിക്രമം (بِدْرٍ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്ന് അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇത് അതിക്രമമല്ലെങ്കിലും ബാഹ്യത്തിൽ അതിക്രമമുണ്ടാകണമല്ലോ.

194. 'ഹറാമായ് [പ്രവിത്രമായ] മാസം 'ഹറാമായ് [പ്രവിത്രമായ] മാസത്തിന് (പകരം) ആകുന്നു. 'ഹുർമത്തു' [പ്രവിത്രവസ്തു] കളും പ്രതിക്രിത (നടത്തപ്പെടുന്നവ)യായാകുന്നു.

١٩٤-الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ
وَالْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ

194. 'ഹറാമായ് മാസം' ١- الشَّهْرُ الْحَرَامُ 'ഹറാമായ്, അലംഘ്യമായ, പ്രവിത്രമായ' ٢- മാസത്തിനു (പകരം) ആകുന്നു ٣- الشَّهْرُ الْحَرَامُ 'ഹറാമായ്' ٤- الْحُرُمَاتُ 'ഹുർമത്തുകൾ, അലംഘ്യവസ്തുക്കൾ, പ്രവിത്രവസ്തുക്കൾ' ٥- قِصَاصٌ പ്രതികാരമാകുന്നു

ആകയാൽ ആരെങ്കിലും നിങ്ങളുടെമേൽ അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചാൽ, നിങ്ങളുടെ മേൽ അവൻ അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു (അതേ) മാതിരിയിൽ നിങ്ങൾ അവന്റെമേലും അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുവിൻ;

لَمَنِ اغْتَدَى عَلَيْكُمْ
نَأْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اغْتَدَى
عَلَيْكُمْ
وَإِنَّمَا اللَّهُ وَأَعْلَىٰ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. അല്ലാഹു സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരുടെയായിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുവിൻ.

അതിനാൽ (അപ്പോൾ) ആരെങ്കിലും അതിക്രമം ചെയ്തു, അതിരവിട്ടു നിങ്ങളുടെ മേൽ, നിങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ അതിക്രമം ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ. അവന്റെമേൽ (എതിരിൽ) പോലെയുള്ളതുകൊണ്ടും, മാതിരിയിൽ അതിക്രമം ചെയ്തത് നിങ്ങളുടെമേൽ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവിൻ അറിയുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്ത അല്ലാഹു ആണെന്നു സൂക്ഷിക്കുന്നവരോടുകൂടെ

അലംപ്രഭുത, പവിത്രത, ആദരണീയത, നിഷിദ്ധത എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വാക്കുകളാണ് *ഹറാം*, *ഹർമ* (ഹറാം, ഹർമത്ത്) എന്നിവ. പവിത്രമായ മാസം (الشهر الحرام) എന്നു പറഞ്ഞത് യൂദ്യം നിഷിദ്ധമായ പവിത്രമാസങ്ങളെയും, പവിത്ര വസ്തുക്കൾ (أماكن) എന്നു പറഞ്ഞത് അനാദരിക്കപ്പെട്ടവൻ പാടില്ലാത്ത എല്ലാ പവിത്ര വസ്തുക്കളെയും ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. ദുൽഹജ്ജ്, ദുൽഹജ്ജ്, മുഹററും എന്നീ തുടർച്ചയായ മൂന്നു മാസങ്ങളും, റജബ് മാസവും കൂടി നാലു മാസങ്ങളാണ് യൂദ്യം നിരോധിക്കപ്പെട്ട മാസങ്ങൾ. ആരാധനാ സ്ഥലങ്ങൾ, പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ, പുണ്യദിവസങ്ങൾ, പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ ആദിയായവയെല്ലാം പവിത്രമായ വസ്തുക്കളിലും ഉൾപ്പെടുന്നു.

നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഹജ്ജിന് വരുന്ന ആളുകൾക്ക് യോഗ്യതകളൊന്നുംകൂടാതെ, സ്വൈരപൂർവ്വം പാലുകൾ തുറന്നു നിറവേറ്റി തിരിച്ചുപോകുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ആദ്യത്തെ മൂന്നു മാസങ്ങൾ തുടർച്ചയായി പവിത്രമാസങ്ങളാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഹജ്ജിന്റെ പ്രധാനകർമ്മങ്ങൾ നടക്കുന്നത് ദുൽഹജ്ജിലാണെങ്കിലും ദുരദിക്കിൽനിന്ന് വരുന്നവരുടെയും മടങ്ങുന്നവരുടെയും സൗകര്യവും മറ്റും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് അതിന്റെ മുമ്പും പിമ്പും ഓരോ മാസവും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇടക്കുവെച്ച് ഉറകർമ്മം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് അത് നിർവ്വഹിച്ചുപോകുവാൻ സൗകര്യപ്പെടുമാണ് റജബ് മാസവും പവിത്രമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ മാസങ്ങളിൽ യൂദ്യങ്ങളും ഹിജ്ജുപോകുവാൻ സൗകര്യപ്പെടുമാണ് റജബ് മാസവും പവിത്രമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അറബികൾക്കിടയിൽ പൊതുവെ അംഗീകൃതങ്ങളായിട്ടുള്ള എല്ലാവരും സമാധാനത്തിലായിരിക്കണമെന്നുള്ളത് അറബികൾക്കിടയിൽ പൊതുവെ അംഗീകൃതങ്ങളായിട്ടുള്ള എല്ലാവരും സമാധാനത്തിലായിരിക്കണമെന്നുള്ളത്. 217-ാം വചനത്തിൽ കാണാവുന്നതുപോലെ, ഇസ്ലാമിലും നിലവിലുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയെന്നിരുന്ന ഒരു തത്വമാകുന്നു. 217-ാം വചനത്തിൽ കാണാവുന്നതുപോലെ, ഇസ്ലാമിലും നിലവിലുള്ള നിയമമാണത്. എന്നാൽ, പ്രസ്തുത മാസങ്ങളിൽപെട്ട ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽവെച്ച് യൂദ്യം അത്യാവശ്യമാണെന്നു കണ്ടാൽ ആ മാസത്തിൽ തന്നെ യൂദ്യം നടത്തുകയും, അതിനുപകരം മറ്റൊരു മാസത്തെ പവിത്രമാസമായി ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പതിവ് ഓഫിലിയോ കാലത്ത് അറബി മുശ്റിക്കുകൾ സ്വീകരിച്ചു വന്നിരുന്നു. (ഇതിനെ സൂ. തബാ 37ൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്)

പ്രസ്തുത ഹറമിൽ വെച്ച് ഇങ്ങോട്ട് യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുമ്പോൾ, അവിടെ വെച്ചുതന്നെ അവരോട് യുദ്ധം നടത്തണമെന്ന് കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. അതുപോലെ, ഈ പവിത്രമാസങ്ങളെ അനാദരിക്കുകയും അവർ യൂദ്യത്തിന് വന്നാൽ അപ്പോൾ, ആ മാസങ്ങളുടെ പവിത്രത കാരണം പിന്നോക്കം നിൽക്കാതെ മുസ്ലിംകളും അവരോട് ഏറ്റുമുട്ടണമെന്നും, അങ്ങനെ ആ അതിക്രമത്തിനെതിരിൽ അതേ മാതിരി നടപടി അങ്ങോട്ടും സ്വീകരിക്കണമെന്നും ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളോട് കൽപിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അലംപ്രഭുവും ആദരണീയവുമായി കരുതപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു പവിത്രവസ്തുക്കളെയോ വസ്തുക്കളെയോ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് അവർ നടത്തുന്ന എന്ത് അക്രമങ്ങളിലും അതേപടി അങ്ങോട്ടും പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നതാവശ്യമാണെന്ന ഒരു പൊതു തത്വം കൂടി അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. ഈ തത്വം സ്വീകരിക്കാത്ത പക്ഷം—അതിന്റെ ഭവിയ്ക്കുന്നത് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, കൂടാ എന്നുവെച്ച് മുസ്ലിംകൾ ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പക്ഷം—അതിന്റെ ഭവിയ്ക്കുന്നത് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ഈ പ്രതികാര നടപടിയിലും തങ്ങളുടെ പക്ഷം നിന്ന് വല്ല പാകുപ്പിലും ഉണ്ടാകുന്നത് പ്രത്യേകം സൂക്ഷി

കൈയ്യടക്കുന്നു. അതിനെ സൂക്ഷിക്കുന്നവരുടെ പക്ഷത്തു് അല്ലാഹു ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും പ്രത്യേകം ഉണർത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

195. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിക്കുവിൻ. നിങ്ങളുടെ കൈകളെ നിങ്ങൾ നാശത്തിലേക്കു് ഇടുകയും ചെയ്യരുത്.

നിങ്ങൾ നൽക പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യണം. നിശ്ചയമായും, നൽക ചെയ്യുന്നവരെ അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കുന്നതാണ്.

195- وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ ۚ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

195. നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുവിൻ **فِي سَبِيلِ** മാർഗ്ഗത്തിൽ **وَاللَّهُ** അല്ലാഹുവിന്റെ **وَلَا تُلْقُوا** ഇടുകയും ചെയ്യരുത് **بِأَيْدِيكُمْ** നിങ്ങളുടെ കൈകളെ **إِلَى التَّهْلُكَةِ** നാശത്തിലേക്കു്, അപായത്തിലേക്കു് **وَأَحْسِنُوا** നിങ്ങൾ നൽക ചെയ്യുവിൻ, നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു്വിൻ **وَاللَّهُ** നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു **يُحِبُّ** ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു, സ്നേഹിക്കുന്നു **وَاللَّهُ** നൽക ചെയ്യുന്നവരെ, നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ.

ഇസ്ലാമിനെയും മുസ്ലിംകളെയും നാടും, വീടും, സ്വത്തും നൽകി സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അൻസാരികളായ ചില സഹാബികൾ ഇസ്ലാമിന് പ്രതാപവും ശക്തിയും സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ-എന്നി നാം മുസ്ലിം അത്രതന്നെ ചിലവഴിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെന്നും, നമുക്കു് നമ്മുടെ സ്വത്തും ധനവുമൊക്കെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടണമെന്നും പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടെന്നും തമ്മതമ്മിൽ സ്വകാര്യം പറയുകയുണ്ടായി. അതിനെത്തുടർന്നാണ് ഈ വചനം അവതരിപ്പിച്ചതെന്ന് അബൂസായ്യൂബിൽ അൻസാരി (റ)യുടെ ഒരു ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. (മു: ജ: ന: തി.) അവതരണ സന്ദർഭം അതായിരുന്നാൽ തന്നെയും ആയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം പൊതുവെ ബാധകമാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര ധനം ചിലവഴിക്കണമെന്നും, പിശുക്കു പിടിച്ച് നാശഗർഭത്തിൽ പതിക്കുവാൻ ഇടവരാതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും സത്യവിശ്വാസികളോട് ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നു. ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ നന്നായും, നിഷ്കളങ്കമായും, ഭംഗിയായും ചെയ്യണമെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവരുടെ പക്ഷത്തായിരിക്കും അല്ലാഹു-അഥവാ അവന്റെ കാര്യസ്ഥവും സഹായവും അവർക്കാണ് ലഭിക്കുക-എന്നും ഉണർത്തിക്കൊണ്ടു് അവരെ അതിന് ആവേശഭരിതരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

وَلَا تُلْقُوا (അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ) എന്ന പദത്തിൽ, അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന എല്ലാ വിഷയങ്ങളും ഉൾപ്പെടും. ഇസ്ലാമിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും അഭിവൃദ്ധിയിക്കും വളർച്ചക്കും ആവശ്യമായ കാര്യങ്ങൾ, ശത്രുക്കളു മായുള്ള സമാധാനം ആഭിയായവ അവരുടെ മുൻപന്തിയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ ശത്രുക്കളുമായ യുദ്ധം നടത്തുന്നത് സംബന്ധിച്ച പലതും വിവരിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണ് ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിക്കുവാൻ കൽപിക്കുന്നതെന്ന് മാർക്കുബോൾ, ഈ അവസാനം പദത്തെ കാര്യമാണ് ഇവിടെ മുഖ്യമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്. നിങ്ങളുടെ കൈകളെ നാശത്തിലേക്കു് ഇടരുത് **وَلَا تُلْقُوا** എന്ന വാക്യം സത്യവിശ്വാസികൾ വളരെ ഗൗരവപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്ന ഒരു വസ്തുതയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. മേൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെയുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ-മതസംബന്ധമായ സമാഹാരങ്ങളിൽ വിശദീകരിച്ചു-ധനം ചിലവഴിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ മുന്നോട്ട് വരാത്ത പക്ഷം, അത് നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കൾക്കു് ശക്തി വർദ്ധിക്കുവാനും, നിങ്ങളുടെ ഭാവി അപകടപ്പെടുവാനും കാരണമായേക്കാം; അതുകൊണ്ടു് അതിന് ഇടവരുത്തരുത് എന്നുള്ള ഒരു താക്കീതാണിത്.

വേണ്ടപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ ചിലവഴിക്കാതിരിക്കുന്നത് നിങ്ങളുടെ നാശത്തിന് ഹേതുവായേക്കുമെന്നും, അത് സൂക്ഷിക്കേണ്ടെന്നും മാത്രമല്ല, വേണ്ടാത്ത വിഷയത്തിൽ ധനം ചിലവഴിച്ച് നിങ്ങൾക്കു് ആപത്തു് പിണയുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും, അതിന് ഇടവരുത്താമെന്നുകൂടി ആ വാക്യത്തിൽ സൂചനയുണ്ട് എന്നും ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യുത്പത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഇത് ശരിയാണുതാനും. 'ആപത്തിൽ കയ്യിടരുത്' എന്നും 'കഷ്ടകാലം കടകൊള്ളരുത്' എന്നും പറയാറുള്ളതുപോലെ ഒരു അലങ്കാരപ്രയോഗമാണ് 'നാശത്തിലേക്കു് നിങ്ങളുടെ കൈ ഇടരുത്' എന്നുള്ള ഈ വാക്യവും. അടുത്ത വചനങ്ങളിൽ ഫജ്ജിനെയും ഉറായയും കുറിച്ചു പറയുന്നു:-

തർക്കം നിർവഹിക്കുന്ന ഉപാധങ്ങളിൽ ഹജ്ജ്, ഉറ എന്നീ കർമ്മങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പലതും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഹജ്ജിന്റെ ചുരുക്കുകൾക്കുള്ള അർഹതയിൽ സമ്മേളിക്കാൻ ഒഴിച്ചു കൂട്ടപ്പെട്ടതല്ലാത്ത ഉറയും അനുബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. നിശ്ചിത മാസങ്ങളിലും മീനസങ്ങളിലും മാത്രമേ ഹജ്ജിന്റെ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാവൂ. ഉറയ്ക്ക് കാലനിർദ്ദേശമില്ല. അത് പറയുന്ന പ്രകാരം ഹജ്ജിനോടൊപ്പവും, സ്വന്തമായും ഉറ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യാം. ക്ഷീരവൃദ്ധർ ആശുപത്രിയിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം ഹജ്ജ് ചെയ്ത് നിർബ്ബന്ധമാകുന്നു. (ഇബ്നുജൂഈൻ 97 നോക്കുക) ഇസ്ലാമിന്റെ പഞ്ചസത്യങ്ങളിൽ അഞ്ചാമത്തേതുമാണത്. ഉറ പാലിക്കാൻ ഉറയും നിർവ്വഹിക്കാൻ നിർബന്ധമുള്ളതാണ് എന്നതിൽ രണ്ടിപ്രായം സഹാബികൾ മുതൽക്കും പണ്ഡിതന്മാരായിട്ടായിട്ട് നിലവിലുണ്ട്. രണ്ടി ചൊല്ലുന്നതിൽ ആ പരമ്പരയ്ക്ക് ആവില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് നിർബന്ധമാണെന്ന് പറയുന്നതിൽനിന്നാണ് വേർതിരിക്കുന്നത്. രണ്ടി വിശദീകരണമനുസരിച്ച്, തെളിവുകൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട്—ഇബ്നുജൂഈൻ (1) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. നിർബ്ബന്ധമാവാലും അല്ലെങ്കിലും ശാരി, ഹജ്ജും ഉറയും ഇസ്ലാമിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ട് ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളാണ്. സർക്കാരും ക്ഷീരവൃദ്ധർ രണ്ടും കൂടുതൽ അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി നേടുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

നബി (സ) തിരുമേനി മൊജീവിതകാലത്ത് എത്ര ഹജ്ജും ഉറയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് കണക്കാക്കുന്ന കെട്ടി വെക്കപ്പെട്ടതായില്ല. പലവട്ടം ചെയ്തിരിക്കുവാനാണ് സാധ്യത. ഹിജ്രയ്ക്ക് ശേഷം മിക്കവാറും അഞ്ചാം കൊല്ലത്തിൽ ഇസ്ലാമിൽ ഹജ്ജിന്റെ നിയമം അവതരിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും അക്കാലത്ത് മക്കയിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ സുരക്ഷിതമല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട് നബി (സ)യും സഹാബികളും അക്കാലത്ത് ഹജ്ജ് ചെയ്തുകയറുകയായിട്ടില്ല. പത്താം കൊല്ലത്തിൽ അബൂബക്കർ (റ)ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംഘം സഹാബികൾ ഹജ്ജ് നിർവ്വഹിക്കുകയുണ്ടായി. പത്താം കൊല്ലത്തിൽ നബി (സ)യും സഹാബികളും ഒന്നിച്ചുപോയി ഹജ്ജ് നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു. ഇതാണ് ഔദ്യോഗിക (ഹജ്ജ് അത്തുൽ വിദാഇ) എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായ നബി (സ)യുടെ അവസാനത്തെ ഹജ്ജ്. ഉറ കർമ്മം മൂന്നു പ്രാവശ്യമാണ് നബി (സ) ചെയ്തിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അതിനുവേണ്ടി നാലു പ്രാവശ്യം അവിടുന്ന് മക്കയിൽ നിന്നു പോയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേത് ഹിജ്ര 6-ാം കൊല്ലത്തിലായിരുന്നു. പക്ഷേ, മുഗ്ദരികളുടെ തടസ്സം നിമിത്തം ഹുറൈ ബിയ്യയിൽ വെച്ചുണ്ടായ സുപ്രസിദ്ധ ഉടമ്പടിയനുസരിച്ച് തിരുമേനി അന്ന് മടങ്ങിപ്പോന്നു. രണ്ടാമത്തേത്, ആ സന്ധി നിശ്ചയപ്രകാരം അടുത്ത കൊല്ലംപോയി ഉറ നിർവ്വഹിച്ചു പോന്നതാകുന്നു. മൂന്നാമത്തേത്, 8-ാം കൊല്ലത്തിലായിരുന്നു. ഇതിന് 'ഇഹ്ദാ' (പ്രവേശനം) ഉണ്ടായത് ജിഹ്ദ്-റാൻ (11) എന്ന സമയത്തു നിന്നായതുകൊണ്ട് 'ഉറത്തുൽ-ജിഹ്ദ് റാൻ' എന്ന പേരിൽ ഇത് അറിയപ്പെടുന്നു. നാലാമത്തേത്, പത്തുത്തുൽ വിദാഇയുമാകുന്നു. എന്തിനാകട്ടെ ആയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച മുഖ്യവിഷയങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാം. അവ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്:-

(1) അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി ഹജ്ജും ഉറയും പൂർത്തിയാക്കുക, അല്ലാഹുവിന്റെ കർപനം അനുസരിച്ചും, അവന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും ഉദ്ദേശിച്ചും കൊണ്ട് അത് രണ്ടും നിർവ്വഹിച്ചുകൊള്ളുക എന്ന സ്വാഭാവികമായ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും 'അല്ലാഹുവിനായി ചെയ്യുക' എന്ന പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥവും ഇതുതന്നെ. ചുരുക്കത്തിൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഏതെങ്കിലും ആവശ്യമോ ഗുണമോ നിരവേററുവാൻവേണ്ടി എന്ന അതിനർത്ഥമില്ല. സൂപ്പർകിൾ ഇതിൽ ആരാധനകൊണ്ടോ, മറ്റേതെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ മുഖേനയോ അല്ലാഹുവിന് യാതൊരു നേട്ടവും ഉണ്ടാകുവാനില്ലെന്നതാണ്. ആതടയും ആശ്രയമോ സഹായമോ ആവശ്യമില്ലാത്ത സർവ്വധനനാണല്ലോ അവൻ. 'ഹജ്ജും ഉറയും പൂർത്തിയാക്കുക' എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഒന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: 1. രണ്ടിലും ആചരിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന ഏറ്റവും കാര്യങ്ങളും ആദ്യതം ശരിയായും നന്നായും ചെയ്തുതീർക്കുക. 2. നിർബ്ബന്ധകരമായ നിലയായാലും, ഐച്ഛികമായ നിലയായാലും രണ്ടിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതു മുഴുവൻ ചെയ്തു പൂർത്തിയാക്കുക എന്ന വേദം. ഇഷ്ടപ്പെട്ട് വല്ല മറ്റൊരു ദാനപോയോപോലും വാക്കി മുഴുവിക്കാതെ ഇടക്കുവെച്ച് നിറുത്തിക്കൊടുവാൻ പാടില്ല. 3. പ്രസ്തുത കർമ്മങ്ങളെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതല്ല. അവയ്ക്കു നൽകുന്ന പലകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുക. (*) 4. രണ്ടിന്റെയും യാത്രച്ചിലവുകൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന ധനം, ശുദ്ധമായതും, അനുവദനീയ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി സമ്പാദിച്ചതുമായിരിക്കുക. (**) ഇവ കൂടാതെ വേറെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. വാസ്തവത്തിൽ 'അല്ലാഹുവിനായി പൂർത്തിയാക്കുക' എന്നതിന്റെ സ്വാഭാത്തിൽ ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നതെന്ന് ഉറപ്പാക്കാം. 11: 62

(*) ഇപ്പോഴത്തെ ഹജ്ജ് യാത്രക്കാരിൽ ഒരു വിഭാഗം ഇത്തരക്കാരാകുന്നുവെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു.
 (**) ഈ വിഷയത്തിലും പലതടയും നില ശോചനീയം തന്നെ.

എന്റെ പ്രത്യേക വിഷയത്തിലാണുണ്ടായതെങ്കിലും അത് നിങ്ങൾക്കെല്ലാം പൊതുവെയുള്ള വിധിയാകുന്നു. സംഭവം അഹ്'മദ്, ബുഖാരി (റ) മുതലായവർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇത് ഹുദൈബിയ്ക്ക് സംഭവകാലത്തായി തന്നെ ചില റിപ്പോർട്ടുകളിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ, മൂന്നു ദിവസം നോമ്പു പിടിക്കുകയോ, ഒരു ആടിനെ ബലികഴിക്കുകയോ, അതോ 'സ്വാഇ' വീതം ആറു സാധ്യതകൾക്ക് ക്ഷമണസാധനം നൽകുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ് ഈ തെങ്ങുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. എന്നാൽ, ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ-അല്ലെങ്കിൽ അവയിൽ ചിലത്-ഹറമിൽ വെച്ചുതന്നെ വേണമോ? അതല്ല, എവിടെ വെച്ചും ആവാമോ? ഇതിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമാണുള്ളത്. രണ്ടായാലും വിരോധമില്ലെന്നാണ് ഹദീസിൽ നിന്ന് പ്രത്യേകമായി മനസ്സിലാകുന്നത്. അതിനെതിരിൽ തക്ക തെളിവുകളില്ലത്താകും. طاهر

(5) സമാധാനാവസ്ഥയിലായിരിക്കുമ്പോൾ-അപ്പോഴാണല്ലോ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിയുക-ഹജ്ജിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് മുമ്പായി ഉറ നിർവ്വഹിച്ചു കഴിയുകയും, അങ്ങനെ, അതുവരെ നിഷിദ്യമാക്കാപ്പെട്ടിരുന്ന (അറബ് കാണുന്ന) കാര്യങ്ങൾ അനുവദനീയമായിത്തീരുമെന്ന് സുഖമെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ സൗകര്യപ്പെട്ട ഒരു മൃഗത്തെ ബലിപെടുത്തേണ്ടതാണ്. 'സൗകര്യപ്പെട്ടത്' എന്ന പദത്തിരിക്കുകൊണ്ട്-മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ-അത് ആകയാലും മതി. മാത്രം, ഒട്ടകമോ ആകുന്നത് കൂടുതൽ നല്ലതുമാണ്.

ഹജ്ജിലും ഉറയിലും അപചാരകമായി പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് അത് അവസാനിച്ചു അതിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നതുവരെ പൂർണ്ണമായി തലമറക്കൽ, സ്ത്രീകൾ മുഖം മറക്കൽ, വാസനാദ്രവ്യം ഉപയോഗിക്കൽ, കാലുറ-കുപ്പായം-നത്തപ്പി പോലെയുള്ളവ ധരിക്കൽ, മൃദി എടുക്കൽ, സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം, ഇതുവേട്ട എന്നിങ്ങനെ ചില കാര്യങ്ങൾ നിഷിദ്യമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് 'ഇഹ്'റാം' (അഥവാ നിഷിദ്യം ആർപ്പെടുത്തൽ) എന്നും, അവയിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നതിന് 'തഹല്ലൂൽ' (പ്രതി അഥവാ അനുവദനീയമാക്കൽ) എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഓരോ ഭാഗത്തുനിന്നും വരുന്ന ആളുകൾ ഇന്നിന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്ന് 'ഇഹ്'റാം' ചെയ്യണമെന്ന് നിബന്ധനയുണ്ട്. ആ സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ച് 'മീഖാത്ത' (مكة - അഥവാ നിഷ്ഠിത സ്ഥാനം) എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. വിദേശത്തു നിന്ന് വരുന്നവർ ആദ്യം ഒരു ഉറ കർമ്മം ചെയ്തു പൂർത്തിയാക്കുന്നതോടുകൂടി മേൽ കണ്ട നിരോധങ്ങൾ നീക്കിപ്പോകും. പിന്നീട് ഹജ്ജിന്റെ ദിവസങ്ങൾ ആസന്നമാകുമ്പോൾ മക്കയിലോ സിക്രളപ്പോലെയോ മീഖാത്തുകളിൽ പോകാതെ അവരവർ അമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചുതന്നെ ഹജ്ജിന് 'ഇഹ്'റാം' ചെയ്താൽ മതിയാകും. ഈ ഇടക്കാലത്ത് മേൽ പറഞ്ഞ നിരോധങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കി സ്വതന്ത്രമാകുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് 'ഉറ ചെയ്തുകൊണ്ട് ഹജ്ജ് വരെ സുഖമെടുക്കുക' (تمتع بالحرة إلى الحج) എന്ന പദത്തെ. ദൂരെ നിന്ന് വരുന്നവർ അധികവും സൗകര്യം ഒർത്ത് ഇങ്ങനെയാണ് ചെയ്തുവരുന്നത്. ഹജ്ജിനുവേണ്ടി മാത്രം മീഖാത്തിൽ നിന്ന് 'ഇഹ്'റാം' ചെയ്യുന്നതിന് ൧ | (ഉറപ്പെടുത്തുക) എന്നും, ഹജ്ജിനും ഉറക്കും കൂടി 'ഇഹ്'റാം' ചെയ്യുന്നതിന് ൨ | (കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ) എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചത് ആദ്യം പറഞ്ഞ تَمَتَّ (സുഖമെടുക്കൽ)ന്റെ ഉറയെക്കുറിച്ചാകുന്നു.

(6) تَمَتَّ (സുഖമെടുക്കൽ) ചെയ്യുന്നവർ അവർക്ക് ഇടക്കുവെച്ച് ലഭിക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾക്ക് പകരം സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു ബലി (ذبيحة) നടത്തണമെന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിന് സാധിക്കാത്ത പക്ഷം, അവർ പത്തു നോമ്പ് നോൽക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇതിൽ മൂന്നെണ്ണം ഹജ്ജിന്റെ ദിവസങ്ങളിൽ-അഥവാ മുൻഹജ്ജ് പത്തിനു മുമ്പായി-തീർക്കണം. ബാക്കി ഏഴും നാട്ടിൽ മക്കയിലെത്തിയ ശേഷവും പൂർത്തിയാക്കണം. എന്നാൽ 'തമത്തുഇ'ന്റെ ആനുകൂല്യം ഹരം നിവാരണമാക്കിയില്ല. അതിനാൽ അനുബന്ധ പ്രായശ്ചിത്തവും അഥവാ ബാധകമല്ല.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ഓരോന്നിനെ സംബന്ധിച്ചും കൂടുതൽ വിശദീകരണം അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഫിഖ്'ഹു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും 'മനാസിക്'ന്റെ (ഹജ്ജ് കർമ്മ സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളുടെ) പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അവലംബിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആയത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക. എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും അതതിന്റെ യഥാർത്ഥത്തിലും, സൂക്ഷ്മതയോടെക്കൂടിയും, ക്ഷിതിനിർഭരമായും പ്രവർത്തിക്കണം. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും മന്ത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുവായിരിക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷാ നപെടിയെക്കുറിച്ച് ഭയപ്പെടേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ യാതൊരു ആ വാക്യത്തിലെ സൂചനയും رافع المرقى والمين

ശേഷം, പിന്നെ മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി فَمِنْهُم مَّنْ എന്ന പദാന്ത്യകാണ്ഡാണ് ഇക്കാര്യം അല്ലാഹു ഉണർത്തുന്നത്. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ കാലം മുതൽക്കേ ഹജ്ജിൽ സമ്മേളിക്കുന്ന ആദ്യകാല അറബായിൽ പോകുകയും, അവിടെനിന്ന് മുസ്ലിം ലീഫ് വഴി മടങ്ങുകയുമാണ് പതിവ്. എന്നാൽ, വ്യത്യസ്തമായി, അവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചിലരും മറ്റുള്ള ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരാതെ, 'ഞങ്ങൾ യോഗ്യൻമാരും വിരൻമാരും' (نَحْنُ الْحَسَنُ) എന്നും മാറ്റം അനുഭവിച്ചു കൊണ്ട് മുസ്ലിം ലീഫായിൽ സമ്മേളിക്കുകയും, അവിടെനിന്ന് തിരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. മേലിൽ മുസ്ലിംകൾ ആദ്യം അങ്ങിനെ ചെയ്യരുതെന്നും, എല്ലാവരും അറബായിൽ പോയി അവിടെനിന്നു തന്നെ മടങ്ങണമെന്നും അല്ലാഹു കൽപിച്ചിരിക്കുകയാണ് (4) അവസാനം അല്ലാഹുവിനോട് പാപമോചനം തേടുവാൻ ഉപദേശിക്കുകയും, അവൻ വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും കരുണാശീലിയുമാണെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അതിന് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

നമസ്കാരത്തിനുശേഷവും നോമ്പിനുശേഷവും ഇതേപ്രകാരം കല്പിച്ചതിനെപ്പറ്റി മുസ്ലിം നാം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയുണ്ടായി. ഇവിടെ, അറബായിൽനിന്നുള്ള മടക്കമെത്തിച്ചിട്ട് പ്രസ്താവിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണ് ഈ ഉപദേശം. ഹജ്ജ് സംബന്ധമായ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കഴിയുന്ന അവസരത്തിലും അല്ലാഹുവിനെ ഓർക്കണമെന്ന് അടുത്ത വചനത്തിൽ വീണ്ടും ഇതുപോലെ അല്ലാഹു ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. എല്ലാ ആരാധനകളുടെയും സത്തും ജീവനും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ സ്കരണയിലും അവനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധരതിലുമാണല്ലോ. ഇതാണിതിന് കാരണം. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പാപമോചനം തേടുവാൻ ഉപദേശിച്ചതിൽ ഒരു പ്രത്യേക രഹസ്യംകൂടി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം. പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തരം കിട്ടാവുന്നതും, അവന്റെ കൃപാ കടാക്ഷങ്ങൾ കൂടുതൽ ലഭിക്കാവുന്നതുമായ സന്ദർഭങ്ങളിലും, സ്ഥാനങ്ങളിലുമാണല്ലോ അവർ (ഹജ്ജ് ചെയ്യുന്നവർ) ഇപ്പോഴുള്ളത്. അത്കൊണ്ട് ഈ അവസരം അതിന് ഉപയോഗിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നത്രെ അത്. فَمِنْهُم مَّنْ എന്ന വാക്കിന് വാക്കർത്ഥം 'ഓർമ്മിക്കുക, സ്തരിക്കുക, ധ്യാനിക്കുക, പഠയ്ക്കുക, കീർത്തനം ചെയ്യുക' എന്നൊക്കെയാണ്. ഇത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ അത് പ്രാവർത്തികമാകുന്നത് ഹജ്ജ്, തസ്ബീഹ്, തഹ്ലീൽ, തക്ബീർ, മുത്ത മുതലായവ മുഖേനയാകുന്നു. മനസ്സാന്നിധ്യവും, നിയ്കളകതയും, യോജ്തിയും അവയുടെ ജീവൻവശമാകുന്നു. فَمِنْهُم مَّنْ

200. അങ്ങനെ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ (ഹജ്ജ് സംബന്ധമായ) ആരാധനാകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളെ സ്തരിക്കുന്നതുപോലെ — അഥവാ അതിനെക്കാൾ ശക്തമായ സ്തരണം — അല്ലാഹുവിനെ സ്തരിക്കുകൊള്ളുവിൻ.

എന്നാൽ, മനുഷ്യരിലുണ്ട് ചിലർ-അവർ പറയും: 'ഞങ്ങളുടെ ദമ്യേ! നീ ഞങ്ങൾക്ക് ഇഹലോകത്തിൽ നൽകേണമേ!'

പരലോകത്തിൽ അവർക്ക് യാതൊരു ഓഹരിയും ഇല്ലതാനും.

200. فَإِذَا قَضَيْتُمْ مِّنَاسِكُمْ
فَاذْكُرُوا اللَّهَ
كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا
فَإِنَّ النَّاسَ مَن يَفْقَهُونَ رَبَّنَا إِنَّا فِي
الدُّنْيَا
وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ۝

200. فَمِنْهُم مَّنْ അങ്ങനെ നിങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചാൽ فَمِنْهُم مَّنْ നിങ്ങളുടെ ആരാധനാ (ഹജ്ജ്) കർമ്മങ്ങളെ فَمِنْهُم مَّنْ അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സ്തരിക്കുവിൻ فَمِنْهُم مَّنْ അല്ലാഹുവിനെ فَمِنْهُم مَّنْ നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുന്നതുപോലെ فَمِنْهُم مَّنْ നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളെ فَمِنْهُم مَّنْ അല്ലെങ്കിൽ (അഥവാ), കൂടുതൽ ശക്തമായ فَمِنْهُم مَّنْ സ്തരണം فَمِنْهُم مَّنْ എന്നാൽ മനുഷ്യരിലുണ്ട് فَمِنْهُم مَّنْ പറയുന്നവർ, ചിലർ അവർ പറയും فَمِنْهُم مَّنْ ഞങ്ങളുടെ ദമ്യേ ഞങ്ങൾക്ക് നൽകണമേ! فَمِنْهُم مَّنْ ഇഹ(ലോക)ത്തിൽ فَمِنْهُم مَّنْ അവന്നില്ലതാനും فَمِنْهُم مَّنْ പര(ലോക)ത്തിൽ فَمِنْهُم مَّنْ ഒരു അംശവും, ഓഹരിയിൽനിന്നും (ഒന്നും)

രൂടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ ദക്ഷപശാപങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു നാശപ്പെടുക വിധേയമാകാതെ ഞങ്ങളെ കാത്തു രക്ഷിക്കണ എന്നു കൂടി അവർ പ്രാർത്ഥിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ളവർക്ക് മാതൃവരപ്പോലെ ഇഹത്തിൽവെച്ചു അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യങ്ങൾ ലഭിക്കും. പരലോകത്തിലാകട്ടെ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളും കർമ്മങ്ങളുമായി അവർ ഇഹത്തിൽവെച്ചു സമ്പാദിച്ചുവെച്ച നേട്ടങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അതിക്രമത്താൽ ഭാഗ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടുതരം പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഏതാണ് മാതൃകാത്മകമെന്നും, ഏതാണ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്നും ആലോചിച്ച് ഉചിതമായത് അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുക എന്ന സാരം. അല്ലാഹു എല്ലാവരുടെയും വീചാരണ വളരെ വേഗം നടത്തി അവർക്ക് അർഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണെന്നും, കർമ്മങ്ങൾക്കു മാത്രം പ്രതിബന്ധങ്ങളോ ഒന്നും അതിൽ നേരിടുവാനില്ലെന്നും അവസാനം ഉപദേശിക്കുന്നു.

സൂ. ഇസാഇൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'അൽക്കലികമായി ഈ ലോകത്തെ ആരെങ്കിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം, നാം വേണമെന്നുവെക്കുന്നത് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നാം വേഗമാക്കിക്കൊടുക്കും. പിന്നീട് അവന് നാം നൽകിയ ഏതെങ്കിലും കാര്യം കൊടുക്കും. അവൻ അതിൽ ആകാംഷപ്പെട്ടവനായും, നിന്ദിക്കപ്പെട്ടവനായും കൊണ്ട് എരിയുന്നതാണ്. ആരെങ്കിലും പരലോകത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുകയും, അതിനുവേണ്ടി സത്യവിചാരണയും കൊണ്ട് അതിന്റേതായ പരിശ്രമം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ലക്ഷ്യം, അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ പരിശ്രമം നന്മയോടെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതാകുന്നു. എല്ലാവർക്കും-അക്കൂട്ടർക്കും ഇക്കൂട്ടർക്കും തന്നെ-നിന്റെ റബ്ബിന്റെ വക്താക്കളായി നാം അയച്ചിട്ടു കൊടുക്കുന്നതാണ്. നിന്റെ റബ്ബിന്റെ കൊടുതി തടസ്സം ചെയ്യപ്പെടുന്നതായിരിക്കുമില്ല.' (ഇസാഇ, 18, 19, 20) ഒരു മാതൃകാ പ്രാർത്ഥനയായി അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചതന്ന ഈ പ്രാർത്ഥന **اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ** -നാവുകൊണ്ട് ഉച്ചരിക്കുവാൻ വളരെ ലഘുവായതോടൊപ്പം ഐഹികവും പാരമ്പരികവും മായ എല്ലാവിധ നന്മകളെയും ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള മഹത്തായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അന്നുതന്നെ നബി (സ) ഈ പ്രാർത്ഥന സാധാരണ പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതും, (ബു) തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥന അധികവും ഈ വാചകങ്ങളിലായിരുന്നതും, (അ) കഅ്ബയെ സ്വർവാധ്യ ചെയ്യുക മുതലായ ഹജ്ജ് കർമ്മങ്ങൾക്കിടയിലും ഈ പ്രാർത്ഥനക്ക് വളരെ സ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു.

203. എണ്ണപ്പെട്ട (അൽപം) ചില ദിവസങ്ങളിലും നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്മരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. എന്നാൽ, ആരെങ്കിലും രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ട് ധൃതിപ്പെട്ടുപോരുന്ന ലക്ഷ്യം, അവന്റെ മേൽ കുററമില്ല. ആരെങ്കിലും പിന്തി നിന്നാൽ അവന്റെ മേലും കുററമില്ല; (അതെ) സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്ക്. [അവർക്കാണ് ഇപ്പറഞ്ഞത്] നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും നിങ്ങൾ അവകൾക്ക് തെരിച്ചുകൂട്ടപ്പെടുന്നത് അറിഞ്ഞുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുവിൻ.

2.2- وَالذِّكْرُ وَاللَّهُ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ
فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ
فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ
وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَى
وَأَتَّقُوا اللَّهَ
وَأَعْلَمُوا أَنَّهُ إِلَهُ خَيْرٌ مِنْكُمْ

203 **وَالذِّكْرُ** അല്ലാഹുവിനെ സ്മരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ **فِي أَيَّامٍ** ചില ദിവസങ്ങളിൽ **مَّعْدُودَاتٍ** എണ്ണപ്പെട്ട **فَمَنْ** എന്നാൽ ആരെങ്കിലും **تَعَجَّلَ** ധൃതിപ്പെട്ട (വെങ്കിൽ) **فِي يَوْمَيْنِ** രണ്ടു ദിവസങ്ങളിൽ **فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ** എന്നാൽ കുററമില്ല **وَمَنْ** അവന്റെ മേൽ **تَأَخَّرَ** ആരെങ്കിലും പിന്തി നിന്നാൽ, താമസിപ്പിച്ചതിൽ **فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ** എന്നാൽ അവന്റെ മേൽ കുററമില്ല **وَأَتَّقُوا اللَّهَ** സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്ക് **وَأَعْلَمُوا** അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ **وَأَعْلَمُوا** അറിയുകയും ചെയ്യുവിൻ **فِي** നിങ്ങൾ (ആകുന്നു) എന്ന **وَأَعْلَمُوا** അവനിൽേക്ക് തെരിച്ചുകൂട്ടപ്പെടും (എന്ന)

وَالذِّكْرُ (എണ്ണപ്പെട്ട ചില ദിവസങ്ങൾ) കാരണം ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം വലിയ പെരുന്നാൾ ദിവസത്തെ തുടർ നൂറു കുന്നു ദിവസങ്ങളാകുന്നു. അതായത് 'അയ്യൂബ് അശ്-ശീഖ്' (إيَّامُ الشَّيْخِ) എന്ന പരമ്പരപ്പെടുന്ന ദുർഗ്ഗാഹ്നം 11, 12, 13 തീയതികൾ. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം അല്ലാഹുവിന്റെ ദീക്ർ (സ്മരണ) വേണ്ടതാണെന്ന് അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്നെയാണ്, ആ ദിവസങ്ങളിൽ നമസ്കാരങ്ങൾക്കു ശേഷവും.

ബാ(*)) കളിൽ ഏറിയുത്ഭവാവും, ബലിഭൂഗുണങ്ങളെ അറിയുവാവും, കറുപ്പും തെളിപ്പും ചെയ്യുന്നതും സൂര്യനാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. 'അയ്യായത്തം' വീവ് തിന്നുവാനും, കുടിക്കുവാനും, ചികിത്സിക്കുവാനും വിവസിക്കുവാനും നബി (സ) അയ്യായത്തം തിട്ടുമാണ്. (25) ഈ വിവസങ്ങളിൽ ഹാജിമാർ മിനായിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ജറാഹിൽ കല്ലെറുതിയും, മൂന്നു വിവസം തിന്നു മൂന്നാം വിവസം പോരുന്നതിനും വിരോധമില്ലെന്നും അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. കൂടാതെ പ്രായസ്സും കൽപിക്കേണ്ടതും ജയകം തിടയും സൂക്ഷ്മതയുമാണെന്നും, രണ്ടും സ്വന്തം സ്വാർത്ഥമല്ലെങ്കിൽ നിവൃത്തിയാക്കുകയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവസാനം-മുസ്സു പലപ്പോഴും കണ്ടുപോലെ-അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കേണ്ടെന്നും, എല്ലാവരും അവസാനം അവന്റെ അടുത്തെത്തിച്ചു ചെല്ലേണ്ടി വരുമെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ടിരിക്കേണ്ടതും വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

204. മനുഷ്യരിലുണ്ട് (ഇങ്ങിനെ) ചിലരും: ഐഹിക ജീവിത (വിപര്യ)ത്തിൽ അവന്റെ വാക്ക് [സംസാരം] നിന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തും; അവന്റെ ഹൃദയത്തിലുള്ളതിനെ [ആത്മാർത്ഥതയെ] പറ്റി അവൻ അല്ലാഹുവിനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. അവനാകട്ടെ, (വാസ്തവത്തിൽ) കൃതർക്കിയായ വഴക്കുകാരനും (അഥവാ കടുത്ത വൈരാഗ്യമുള്ളവനും) ആയിരിക്കും.

204- وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ

205. അവൻ തിരിഞ്ഞുപോയൊരാളെ, അവൻ ഭൂമിയിൽ പരിശ്രമം നടത്തുകയോ, അതിൽ നാശം [കുഴപ്പം] ഉണ്ടാക്കുവാനും, വിളയും സന്തരിയും നാശപ്പെടുത്തുവാനും! അല്ലാഹുവാകട്ടെ, നാശം [കുഴപ്പം]ത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ലതാനും.

205- وَإِذَا تَوَلَّى سَوَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ

206. അവനോട്: 'നി അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മിക്കുക' എന്ന് പറയപ്പെട്ടാലാകട്ടെ, പ്രതാപം (അഥവാ ദോഷം) അവനെ കുറ്റം (കൃത്യം)ത്തിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുകയായി.

206- وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ إِلَهَآ

എന്നാൽ, അവനു 'ജഹന്നം' [നരകം] മതി! അതു എത്രയോ മോശപ്പെട്ട വിതാനം തന്നെ!

204. മനുഷ്യരിലുണ്ട് (ഇങ്ങിനെ) ചിലർ നിന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തും. അവൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. അവന്റെ വാക്കും ജീവിതത്തിൽ ചില ഐഹികമായ ചില അവൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. അവന്റെ ഹൃദയത്തിലുള്ളതിനെ പറ്റി അവൻ അല്ലാഹുവിനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. അവനാകട്ടെ, (വാസ്തവത്തിൽ) കൃതർക്കിയായ വഴക്കുകാരനാകുന്നു. അവൻ പരിശ്രമിക്കും, ഉൽസാഹമുണ്ടാക്കും. (25) ഈ വിവസങ്ങളിൽ ഹാജിമാർ മിനായിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ജറാഹിൽ കല്ലെറുതിയും, മൂന്നു വിവസം തിന്നു മൂന്നാം വിവസം പോരുന്നതിനും വിരോധമില്ലെന്നും അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. കൂടാതെ പ്രായസ്സും കൽപിക്കേണ്ടതും ജയകം തിടയും സൂക്ഷ്മതയുമാണെന്നും, രണ്ടും സ്വന്തം സ്വാർത്ഥമല്ലെങ്കിൽ നിവൃത്തിയാക്കുകയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവസാനം-മുസ്സു പലപ്പോഴും കണ്ടുപോലെ-അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കേണ്ടെന്നും, എല്ലാവരും അവന്റെ അടുത്തെത്തിച്ചു ചെല്ലേണ്ടി വരുമെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ടിരിക്കേണ്ടതും വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

(*) മിനായിൽ വെച്ചു മൂന്നു പ്രത്യേക സ്മാണങ്ങളിൽ ഏഴോളം പ്രാവശ്യം കല്ലെറിയേണ്ടതുണ്ടാല്ലോ. ആ സ്മാണങ്ങളിലൊന്നാണ് ജറാഹ് (25) ചുരുന്ന് പറയുന്നത്.

207. മനുഷ്യരിലുണ്ട് (വേറെ) ചിലരു: അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ തേടിക്കൊണ്ട് തന്റെ സ്വന്തത്തെ [ആത്മാവിനെ] അവർ വിൽക്കുന്നതാണ്. അല്ലാഹു അടിയൻമാരായ വളരെ കൃപയുള്ളവനാകുന്നു.

2. وَمِنْ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ
ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ
وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ

207. മനുഷ്യരിലുണ്ട് ^{من} ^{بشر} വിൽക്കുന്നവൻ ^{من} തന്നെത്തന്നെ, സ്വന്തത്തെ, തന്റെ ആത്മാവിനെ ^{من} ആഗ്രഹിച്ചതിനാൽ ^{من} അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി, പൊരുത്തപ്പാട് ^{من} അല്ലാഹു വളരെ കൃപ (ദയ-കനിവ്) ഉള്ളവനാണ് ^{من} അടിയൻമാരോട്

ഐഹികമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാത്രം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരും, ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ നന്മകൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുമായ രണ്ടു തരം ആളുകളെപ്പറ്റി ചുരുക്ക പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, അതുപോലെയുള്ള വേറെ രണ്ടു തരം ആളുകളെയും അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഒരു കൂട്ടർ കപടനീക്കം മുഖ്യ മനസ്സാക്കിയും, മറ്റൊരു നിഷ്കളങ്ക വിധി മനസ്സാക്കിയവരാണ്.

ഇതിനെ രണ്ടുതരം മനുഷ്യരെപ്പറ്റിയാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒന്നാമത്തെ തരം ഒപ്പുറം പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം: ആകർഷകവും, മധുരമുപയുക്തമായ സംസാരം, മോഷ്ടനവർക്ക് കൗതുകവും, ആശ്ചര്യവും തോന്നിപ്പോകും. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മാർത്ഥതയും, മൃഗസ്വഭവവും സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ഉപേക്ഷിക്കുന്നവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും അവനെ സമീപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. യഥാർത്ഥത്തിൽ സത്യമോ, സത്യത്തിന്റെ കഷ്ടതയോ കടുത്ത ശത്രുതയും വൈരാഗ്യവുമാണ് അവരുടെ ഉള്ളിലുള്ളത്. കൃത്യമായും വഴിയും കൂടുതലിൽ നിപുണൻമാരുമായിരിക്കും. സംസാരം ഗന്ധം നിന്നു മാറി കർമ്മംഗത്ത് വന്നുമാകട്ടെ, നാട്ടിൽ കൃഷ്ണത്തിന്റെയും, നാശത്തിന്റെയും, മാർഗ്ഗങ്ങളിലായിരിക്കും അവരുടെ യത്നവും, ശ്രമവും, ഉത്സാഹവും നശിപ്പിക്കുക, സമാധാന ജീവിതം തരുന്നതല്ലെങ്കിൽ മൃതലായ അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഇതൊക്കെ കാണുമ്പോൾ, ആരോടൊരിക്കലും അവരോട് അല്ലാഹുവിനെ സമീപിക്കണം, ഇതൊന്നും അവർ ചെയ്യാൻ തയ്യാറാകുന്നതാണ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ അതിലൊക്കെ ചെറിയൊരു കാര്യം കയ്യിൽ ഉണ്ടാകും. അതായത് അഹങ്കാരവും, ദാഹവും പിടികൂടുകയും, കൂടുതൽ തോന്നിയവാസവും ധിക്കാരവും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തക്കമുള്ള ഉപാധം പ്രതാപവും അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക. ഇതിനെക്കുറിച്ചു ഗുണമായിട്ടുള്ള ഉപദേശിച്ചിട്ടോ ഫലമില്ല. അവരെ തൃപ്തിയാൽ അല്ലാഹു നോക്കത്തന്നെ ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്—നാകെ! അതുകൊണ്ട് അവിടെ എത്തുമ്പോൾ അവരുടെ ഈ ഉപാധം ധിക്കാരവുമാണ് കാണുകയില്ല. എന്നാൽ ഇത് ഇത്തരം ഒപ്പുറം പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. നമ്മെ ചുറ്റും വരുന്നവരിൽ അവരോട് ചെയ്ത ഈ താൽപ്പര്യം ഗൗരവം നോക്കേണ്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്.

അക്കാലത്തുള്ള കപടവിശ്വാസികളെ തരല്ലെങ്കിൽ അവരിൽപ്പെട്ട ചിലരെപ്പറ്റിയാണ് ഈ വിവരണമെന്നും അവരുടെ കാര്യത്തിലാണ് ഇതിന്റെ അവതരണമെന്നും വ്യായാസങ്ങളിൽ ചിലരെക്കൂടി പ്രസ്താവിച്ചു കാണാൻ കിട്ടും—വഞ്ചന, മൃതാഹിം, ദമ്പതി (9) മുതലായവർ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ—സത്യവിശ്വാസികളിലാകട്ടെ, കപടവിശ്വാസികളിലാകട്ടെ, ഈ സ്വഭാവക്കാരെ എല്ലാവരെയും സംബന്ധിക്കുന്നതാണിത് എന്നത്രെ ശരിയായ അഭിപ്രായം. ഇതൊക്കെ അറിയുന്ന ഏറ്റവും കലശലും സൂക്ഷ്മമാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഇക്കാലത്ത് വിശ്വസിച്ചും, പ്രിയപ്പെട്ടതും വാക്കിന് തിരിഞ്ഞു പോയാൽ എന്നും 'അധികാരം ലഭിച്ചാൽ' എന്നും 'അർത്ഥം' വരുവുന്നതാണ്. ഒന്നാമത്തെ അർത്ഥപ്രകാരം അവർ സംസാരം ചെയ്യുന്നതിന് നില്ക്കുന്നതാണ് എന്നും, രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥപ്രകാരം അവർക്ക് നാട്ടിൽ പല അധികാരമോ സ്വാധീനമോ കൈവന്നാൽ എന്നും ഉദ്ദേശ്യമായിരിക്കും. ഒന്നാമത്തെ അർത്ഥത്തെ രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥമാണ് ചുരുക്കി വ്യായാസങ്ങളിൽ ചുരുക്കി വിശദം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതനുസരിച്ച് ആശയം കൂടുതൽ വ്യക്തമാണ്. യഥാർത്ഥ വിശ്വാസവും അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള യാതൊരു മനസ്സിലും തിരഞ്ഞെടുക്കൽ അധികാരവും സ്വാധീനവും കിട്ടിയവരുടെയെന്ന ചെറുതികളെപ്പറ്റി അല്ലാഹു നൽകിയ ആ വിവരണം അർത്ഥമാർത്ഥത്തിൽ നാം കണ്ടും അനുസരിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ.

വലിയൊരു താക്കോൽപ്പറ്റി അല്ലാഹു അധികം വിശദീകരിച്ചിട്ടില്ല. വിശദീകരണം കൂടാതെത്തന്നെ അവനെപ്പറ്റി കർത്തൃപ്രാപ്തനാണെന്നും, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പൊതുത്താല്പര്യമാണ് അവന്റെ ഏക ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ ഏതു തദ്ദേശവും വരികയാൽ അവർ തയ്യാറാണ്. ധനം, പ്രത്യാപം മുതലായവ മാത്രമല്ല, സ്വന്തം നൂതനം വീണപ്പോലും അതിന് വേണ്ടി വെലി കഴിക്കുവാൻ അവർ ഒരുക്കമാണ്. എന്നിരിക്കെ, അവരുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും അറിഞ്ഞുനോക്കിയാൽ അത് പരമമായിട്ടുള്ളതും ഇതിനോട് ഉദാഹരണമായി സൂപ്പർഫ് (1) ന്റെ (*) സഭയ്ക്ക് സൂർത്തു വ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണ് ഈ വചനം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ചിലർ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരാണ് കാരണം ഏതായാലും അതിലെ ഉള്ളടക്കം അദ്ദേഹത്തിനുമാത്രം ബാധകമായതല്ല പൊതുവെ ബാധകമാണ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. സൂപ്പർഫ് (1) ഹിദയ്ക്ക് കാര്യത്തിലുള്ളതും, സൂപ്പർഫ് (2) അദ്ദേഹത്തെ തടഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ ദൈവനായിരിക്കാൻ ഈ നാട്ടിൽവന്നു ഇവിടെ വെച്ചു സ്ഥാപിച്ച സ്വത്തുക്കളുമായി നോക്കുകയാൽ അത് സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്ന് അവർ ശാരിച്ചു. വേണ്ടതുകൊണ്ട് സ്വന്തം ദൈവമായി പോയിരിക്കാത്തതുകൊണ്ടായി. അത്യാത്മീയവും മറ്റും വിശ്വസനീയമായ അദ്ദേഹം അവരുമായി ഒരു സംഭവനത്തിനൊരുങ്ങാതെ, തന്റെ സ്വത്തുക്കളെയും മക്കളിൽ വിട്ടുപോകാൻ കഴിയാതെത്തന്നെ പോയി. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'സൂപ്പർഫ് (1) ലോകം നേടി സൂപ്പർഫ് (2) ന്റെ കയ്യിൽ ലോകമായി' ഇതാണ് സഭയ്ക്ക്. ആദ്യത്തെ താക്കോൽപ്പറ്റി 'അവർക്ക്' ഇഹനും മതി' എന്നാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞതെങ്കിൽ ഈ വിവരങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന നോട്ടത്താൽപ്പറ്റി പറഞ്ഞത് **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** (അല്ലാഹു അടിയാൻമാരെപ്പറ്റി കൃപയുളളവനാണ്) എന്നത്രെ. ദീനിയത്തെയും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിക്കായി നിശ്ചിതമായ ഇവർക്ക് ഇതിലധികം വലിയൊരു വാഗ്ദാനം വേറെ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതുമുണ്ടോ?

208. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ മുഴുവനായി സമാധാനത്തിൽ [ഇസ്ലാമിൽ] പ്രവേശിക്കുവിൻ, നിങ്ങൾ പിശാചിന്റെ കാലടികളെ പിൻപററുകയും ചെയ്യരുത്. നിശ്ചയമായും അവൻ നിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യക്ഷ ശത്രുവാകുന്നു.

۲۰۸- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً
وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ
إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

209. എന്നാൽ, നിങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ വന്നുകിട്ടിയതിന് ശേഷം (പിന്നെയും) നിങ്ങൾ വഴുതിപ്പോകുപ്രസാദത്തിൽ.

۲۰۹- فَإِنْ زَلَلْتُمْ قَرْنَ بَعْدَ مَا جَاءَتْكُمْ
الْبَيِّنَاتُ
فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം, അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും, അഗാധജ്ഞാനുമാണെന്ന്!

208. **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ **ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً** പ്രവേശിക്കുവിൻ **وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ** സമാധാനത്തിൽ, കീഴെ തുക്കത്തിൽ, ഇസ്ലാമിൽ ക്കു മുഴുവനും, ആകമാനമായി **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** പിൻപററുകയും അരുത് **إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ** നിങ്ങൾക്ക് കാലടികളെ, പവിട്രികളെ ചിലി പിശാചിന്റെ **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** നിശ്ചയമായും അവൻ നിങ്ങൾക്ക് **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** ശത്രുവാകുന്നു **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** പ്രത്യക്ഷമായ, തന്നി 209. **فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ** എന്നി (എന്നാൽ) നിങ്ങൾ വഴുതിയെങ്കിൽ, ഇഹ യാൽ **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** ശേഷമായി **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** നിങ്ങൾക്കുവന്നതിന് **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** തെളിവുകൾ **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** നിങ്ങൾ അറിയാൻ **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്ന് **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** പ്രതാപശാലി **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** അഗാധജ്ഞൻ

(*) സൂപ്പർഫ് (1) സഭയ്ക്ക് ഇറക്കുമതിയായിരുന്നു. പൊതുവായാണ് ഒരു യൂറോപ്പിൽ നോക്കിയാൽ അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചു അടിയാൻമാരെക്കൊണ്ടുപോയി. കരപ്രകരത്തിൽ അദ്ദേഹം യാദാവിൽ വന്നു താമസമാക്കി വ്യാപാരം വഴി കൂടെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇസ്ലാമിൽ ആദ്യമായി വിശ്വസിച്ച പൂർവ്വ വിശ്വസികളിൽ ഒരാളായ അദ്ദേഹത്തിന് നാട്ടിൽ ഉറപ്പാക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സൂപ്പർഫ് (2) കൂടെയിരിക്കുകയിൽനിന്ന് വളരെക്കൂടുതൽ മർദ്ദനങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിരുന്നു.

വിയാമത്തു നാളിൽ സൃഷ്ടികളെല്ലാം മരുമിച്ചുകൂട്ടപ്പെടുന്ന ആ 'മഹ'വർഷം കലാശമേളനത്തിൽ എല്ലാവരും നവ്യം എടുക്കുവാൻവേണ്ടി അല്ലാഹുവിനോട് ശുപാർശ ചെയ്ത വാനപെക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അവർ പ്രവാചകന്മാരിൽ ഒട്ടേറെ നബി മുഹമ്മദ് (സ) തിരുമേനി അല്ലാഹുവിനോട് അതിനായി അപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ആ ശുപാർശ ക്ഷയമാകുന്നു. അകൂട്ടത്തിൽ, ഇസ്ലാം മതം (2) മുതലായ പലരും അല്ലാഹുവിനോട് (3) ചിന്തിക്കുന്ന ഉദ്യമിച്ച ഒരു ഹാസിൽ അല്ലാഹുവിന്റെയും മലക്കുകളുടെയും വരവിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു: '... എന്നിട്ട് മറ്റൊരു ആകാശവും പൊട്ടിപ്പിളർന്ന് അതിലെ മലക്കുകളെല്ലാം ഇറങ്ങിവരുന്നു. അങ്ങനെ, മോലത്തണലു കളിലായി അല്ലാഹുവും മലക്കുകളും വരുന്നു. മലക്കുകൾ പലവിധം തസ്തികകൾ (സ്ഥാനം) കിട്ടുന്നതും ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അല്ലാഹു പറയും: മിന്നുകളുടെയും, നേരുകളുടെയും കൂട്ടമായി നിങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചത് മുതൽ ഇതുവരെ ഞാൻ നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കാതിരുന്നില്ലെങ്കിലും നിങ്ങൾ പറയുന്നതും ചെയ്യുന്നതും ഞാൻ കേട്ടും കണ്ടും കൊണ്ടിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഏകദേശം ഇതാണ്. അതിൽ നന്മ കണ്ടെത്തുന്നവർ അല്ലാഹുവിനെ സ്തുതിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മറ്റു പലതും കാണുന്നവർ അവാവരമെന്നെല്ലാമെ കൂറാപ്പെടുത്താതിരുന്നതുകൊള്ളട്ടെ. അങ്ങനെ, അല്ലാഹു സൃഷ്ടികൾക്കിടയിൽ തീരുമാനമെടുക്കും.'

വിയാമത്തു നാളിൽ അല്ലാഹു സൃഷ്ടികളുടെ വിചാരണയ്ക്കു വരുന്ന സന്ദർഭത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചതെന്നാണ് ഈ ഹാസിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നത്. എന്നാൽ, മോലത്തണൽ എന്നു പറഞ്ഞത് എന്താണ്? എങ്ങനെയാണ്? എന്തുകൊണ്ട് മോലത്തണലിൽ വരുന്നു? ഇതൊന്നും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അല്ലാഹുവിനറിയാം. അവൻ പറഞ്ഞതിൽ ഒന്നും കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാതെ നമുക്കത് വിശ്വസിക്കാം. അപ്പോൾ, ഈ വചനത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങിനെയാണിരിക്കും: അവർ-കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം ഇസ്ലാമിൽ പരിപൂർണ്ണമായി പ്രവേശിക്കാതെ പിശാചിന്റെ കാലടികളെ പിൻപറ്റി പിഴച്ചുപോയവർ-വ്യക്തമായ തെളിവുകളിൽനിന്നു സത്യം മനസ്സിലാക്കി നേർമാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിക്കുന്നില്ലാത്ത പക്ഷം, മലക്കുകൾ സഹിതം അല്ലാഹു വന്ന് അവരുടെ വിചാരണ നടത്തി തീരുമാനമെടുക്കുന്ന ആ സന്ദർഭമല്ലാതെ, മറ്റൊന്നാണ് അവർക്ക് കാത്തിരിക്കുവാനുള്ളത്? അതെ, മറ്റൊന്നും കാത്തിരിക്കുവാനില്ല. ആ സന്ദർഭം വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവർക്കൊട്ടു രക്ഷയുമില്ല.

'അല്ലാഹു വരുക' എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന-അല്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷ-വരുക എന്നും മറ്റൊന്നാണ്. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചവരുടെ അഭിപ്രായം, മുമ്പു ചില സമുദായങ്ങൾ ഇതിൽ ഇറങ്ങിയ ശിക്ഷയുടെ മുന്നോടിയായി അവർ ആദ്യം കണ്ടത് മോലരുപത്തിലുള്ള വസ്തുവായിരുന്നു. ഒഴുപ്പെയ്യുമെന്ന സുപ്രതീക്ഷയോടെ അവർ സന്തോഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മലക്കുകൾ അവരിൽ മറ്റൊരു ശിക്ഷ വർഷിപ്പിച്ചത്. അതുപോലെയുള്ള വർഷിക"ഷ ഇവർക്കും സംഭവിക്കുവാൻ കാത്തിരിക്കുകയാണെന്നു ഇവർ ചെയ്തു ന്നത്? എന്നിങ്ങിനെയാണിരിക്കുക. ഈ അഭിപ്രായ പ്രകാരം എന്താണ് ആയത്തിന്റെ സാരം, രണ്ടായിരുന്നാലും, അവസരം മുമ്പുവൻ പാടാക്കിക്കളഞ്ഞ ശേഷം, പിന്നീട് ലോകത്തിൽ ഫലമില്ലാത്ത അവസരത്തിൽ മോലിക്കേണ്ടി വരുമെന്ന ശക്തിയായ ഒരു താക്കീതാണിത്.

المر (കാര്യം തീരുമാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം, ഇത് കാര്യം ഇന്ന് വിധിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും കാര്യം ഇന്നതാണെന്നും, പ്രതിഫലത്തിന്റെ സന്ദർഭം ഇന്നതാണെന്നുമൊക്കെ മുമ്പേ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാകുന്നു. മുമ്പേ ക്രിയാരൂപത്തിലാണ് ഴ എന്ന ക്രിയ ഉള്ളത് എന്ന നിലക്കാണ് ഇപ്പോഴേതത്. 'തീരുമാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും' അർത്ഥം കൽപിക്കുന്നതും, അപ്പോൾ ഉദ്ദേശ്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമാണല്ലോ. സംഭവിക്കുന്നത് തീർപ്പെട്ട കാര്യം മുമ്പേകാലരൂപത്തിൽ വിവരിക്കുക ഓഷയിൽ പതിവുള്ളതും, മുൻകൂട്ടിയിൽ പലപ്പോഴും കാണപ്പെടാറുള്ളതുമാകുന്നു. എല്ലാം വ്യവസ്ഥ ചെയ്തതാവട്ടെ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് തന്നതാണല്ലോ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും മറ്റും ചെയ്തവസാനിക്കുന്നതും (المر الحقة)

വിഭാഗം-28

211. (തമ്പിഞ്ചേ) ഇസ്രാഹാൽ സന്തതികളോട് ചേർന്ന് (2019) വ്യക്തമായ എത്ര ദുഷ്ടതകളാണ് നാം അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്? ആരെങ്കിലും അല്ലാഹു വിന്റെ അയ്യൂശ്ശം തന്നിച്ച് വന്നതിനുശേഷം അതിനെ മറന്നിരിക്കുന്ന പക്ഷം, നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു കഠിനമായി ശിക്ഷാനടപടി എടുക്കുന്നവനാകുന്നു.

٢١١- سَلْ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ
آيَاتِهِ بَيِّنَةً وَمَنْ يَبْدُلْ نِعْمَةَ اللَّهِ
مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ
فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ○

212. അവിശ്വാസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ഐഹികജീവിതം നേടിയൊരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിശ്വാസിച്ചവരെപ്പറ്റി അവർ പറിക്കുമ്പോൾ പറയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചവരായെ, വിശ്വാസത്തോടെ അവരുടെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുകയും അല്ലാതെ, അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് കണക്കില്ലാതെ നൽകുകയും ചെയ്യും.

٢١٢- الَّذِينَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا
وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ
بِغَيْرِ حِسَابٍ ○

211. ൧ മോദിക്കുക جنى التين ഇസ്രായേൽ സന്തതികളോട് ൧ എത്ര (യഥികം) അവർ
 ത്ത് നാം നൽകിയിരിക്കുന്നു ൧൧൧ ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ട് ൧൧ വ്യക്തമായ, തെളിവായ ൧൧൧ ആരെ
 മറിയും പക്ഷമാക്കിയാൽ, മറ്റൊരാളെങ്കിൽ ൧൧൧ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുകൂലത്തെ ൧൧൧ ശേഷം, ശേ
 ഷമായി ൧൧൧ അവസാനവന്നതിന് ൧൧൧ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ൧൧൧ കഠിനമായവ
 നാണ് ൧൧൧ ശിക്ഷാനടപടി 212. ൧൧ ഭംഗിയാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, അലങ്കാരമാക്കപ്പെട്ട ൧൧ യാതൊ
 രുവർക്കും ൧൧൧ അവർ അവിശ്വസിച്ചു ൧൧൧ الحيرة എന്നറിയ ജീവിതം ൧൧൧ അവർ പരിഹസിക്കു
 കയും ചെയ്തു. ൧൧൧ من الدنيا വിശ്വസിച്ചവരെ ൧൧൧ من الدنيا സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചവരുകളെ ൧൧൧ അവരുടെ
 മീതെയാക്കിയിരിക്കും ൧൧൧ من الدنيا വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ൧൧൧ من الدنيا അല്ലാഹു നൽകും ൧൧൧ അവൻ ഉദ്ദേശിക്ക
 നവർക്കു ൧൧൧ من الدنيا കണക്കില്ലാതെ

ഇസ്രായേൽക്കു സമ്പദ്കുത്തായം എത്രയോ മുമ്പ് കാണാത്ത ചരണിച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ട് അല്ലാഹു അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് നന്മ കണ്ടിരുന്നതിനു പകരം അവർ നന്മിനേട് കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതിന് തക്കതായ കരിമ്പടികൾ അല്ലാഹു നൽകാതിരിക്കുകയില്ല. അതുപോലെ സത്യവിശ്വാസികൾ ആയിത്തീർന്നു. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം സത്യനിഷേധികൾ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുവാൻ കാരണം അവർ ഐഹിക ജീവിതത്തിന്റെ മോടിയിൽ വഞ്ചിതരായതാണ്. അവരുടെ ഏക ലക്ഷ്യം ഐഹിക സുഖസൗകര്യങ്ങളായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസികൾ സമാജികരായും സമ്പന്നരായുള്ളിൽ അവരുടെ കരുണയിൽ കൈമാറി കാണുന്നതിനെയും, സത്യത്തിന്റെ ചർക്കത്തിൽ അവർ പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുകയും ചിലമ്പി ചെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെയും സംബന്ധിച്ച് അവർ പരിഹാസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അത് വിവരവക്കരുത്, ഇഹ ജീവിതത്തിൽ നന്മ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് എന്തായിത്തീരും. ശരി, സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുകയും അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിനിലക്ഷണം ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് ജീവിക്കുകയും ചെയ്തവരായിരിക്കും മിഥയാത്ത നാളിൽ അവരെക്കാൾ മിതമായിട്ടുള്ളവർ. അവരുടെ കയ്യിൽ അല്ലാഹു ഇരിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവർ കണക്കില്ലാത്ത അനുഗ്രഹങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യും.

213. മനുഷ്യർ ഒരു സമുദായമായിരുന്നു. അങ്ങനെ സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവരും, താക്കീത് നൽകുന്നവരായി അല്ലാഹു നബിമാരെ നിയോഗിച്ചു. അവരോടൊപ്പം യഥാർത്ഥവുമായി വേദഗ്രന്ഥവും അവൻ അവതരിപ്പിച്ചു; മനുഷ്യർ യാതൊന്നിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിലായോ അതിൽ അവർക്കിടയിൽ അതു വിധി കൽപിക്കുവാൻ വേണ്ടി. അത് നൽകപ്പെട്ടവരല്ലാതെ അതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിലായില്ലതാനും; (അതെ) അവർക്കു (വ്യക്തമായ) തെളിവുകൾ വന്നു കിട്ടിയതിനു ശേഷം, അവർക്കിടയിലുള്ള സ്‌പർദ്ധ (അഥവാ ധിക്കാരം) നിമിത്തം. അപ്പോൾ, യാതൊന്നിൽ അവർ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിലായോ ആ യഥാർത്ഥത്തിലേക്ക് തന്റെ അനുകൂലി പ്രകാരം അല്ലാഹു വിശ്വസിച്ചവർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകി. അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് (നേരെ) ചൊല്ലായ പാതയിലേക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നതാണ്.

فَإِذْ قَالَ اللَّهُ لِلنَّاسِ امْكُثُوا ۚ وَابْتَغُوا فِيمَا كُنْتُمْ فِيهَا دَلِيلًا مِّنْ رَبِّكُمْ ۚ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اختلفُوا فِيهِ ۚ وَمَا اختلف فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اختلفُوا فِيهِ ۚ مِنِ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ ۚ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

213. മനുഷ്യരായിരുന്നു **الناس** ഒരു സമുദായം **فَإِذْ** എന്നിട്ടു (അങ്ങനെ) അവർക്കു നിയോഗിച്ചു **اللَّهُ** അല്ലാഹു **النبى** പ്രവാചകൻമാരെ **مُرسلين** സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവരായി **والموعظين** താക്കീതു (മുന്നറിയിപ്പു) നൽകുന്നവരായും **وأنزل معكم الكتاب** അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു **بالحق** അവരോടൊപ്പം **الكتاب** (വേദ)ഗ്രന്ഥം **ليحكم بينكم فيما كنتم فيه تختلف** യഥാർത്ഥവുമായി, **الذي** അതു (അവൻ-അദ്ദേഹം) വിധിക്കുവാൻവേണ്ടി **الذين آمنوا** മനുഷ്യർക്കിടയിൽ **ما** യാതൊന്നിൽ **اختلفوا** അവർ ഭിന്നിച്ചു (ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിലായി), **وما اختلف فيه إلا الذين أوتوه من بعد ما جاءتهم البينات** അതിൽ **ما** ഭിന്നിച്ചതുമില്ല **بغيا بينهم** അതിൽ യാതൊരു വരോഴികെ **من بعد ما جاءتهم البينات** അവർക്കെത്തു നൽകപ്പെട്ടു **من بعد ما جاءتهم البينات** ശേഷം **فهدى الله الذين آمنوا** അവർക്കു വന്നതിനു **ما** തെളിവുകൾ **بغيا بينهم** സ്‌പർദ്ധ (അതിക്രമം-ധിക്കാരം-മാൽസര്യം-അസൂയ) നിമിത്തം **فهدى الله الذين آمنوا** അവർക്കിടയിൽ **ما** അപ്പോൾ അല്ലാഹു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകി, **الذين آمنوا** വിശ്വസിച്ചവരെ **ما** യാതൊന്നിലേക്ക് **ما** അതിൽ അവർ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്നു **من الحق** യഥാർത്ഥത്തിൽനിന്നും, യഥാർത്ഥമാകുന്ന **ما** അവന്റെ അനുകൂലി (സ്വയം) പ്രകാരം, അനുവാദംകൊണ്ടു **ما** അല്ലാഹു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുന്നു. വഴി കാട്ടുന്നു, ചേർക്കുന്നു **ما** അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ **ما** പാതയിലേക്കു **ما** നേരെയുള്ള, ചൊല്ലായ

മനുഷ്യസമുദായം അതിന്റെ ആരംഭം മുതൽ നേരായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ് ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഭിന്നിപ്പോ പിളർപ്പോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. (കമേണ അഭിപ്രായ ഭിന്നതകളും പിളർപ്പുകളുമായി. അപ്പോൾ അല്ലാഹു നബിമാരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയ്യം വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അയ്യം ഭിന്നിപ്പുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. എന്നിട്ടും ഭിന്നിച്ചവർ അവരുടെ ധിക്കാരവും, സ്‌പർദ്ധയും കൈവിടാതെ അതിൽ തന്നെ ശാിച്ചു നിൽക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്നാൽ, സത്യം മനസ്സിലാക്കിയ തെളിവുകൾ ലഭിക്കാതെ ആരും ഭിന്നിപ്പിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ, സത്യം മനസ്സിലാക്കി അതിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ തയ്യാറായവർക്ക് അതുവഴി സർവാർത്ഥം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം അല്ലാഹു കൊടുത്തു. അവരെ അവൻ നേർവഴിയിലാക്കിത്തീർത്തു.

സൂറത്തുയൂനുസിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: **ما كان للناس إلا واحد ما اختلفوا** (മനുഷ്യർ ഒരു സമുദായമല്ലാതെ ആ സൂറത്തുയൂനുസിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: **ما كان للناس إلا واحد ما اختلفوا** (മനുഷ്യന്മാർ 19.) ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് അവർ ഭിന്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ചെയ്തത്. യൂനുസ, 19.) ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പ്രസ്താവിക്കുന്നു: 'ആമിനും, നൂഹിനും (അ) ഇടയിൽ പത്തുതലമുറയു വിലയിരുത്തി ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഉദ്യോഗിക്കുന്നു: 'ആമിനും, നൂഹിനും (അ) ഇടയിൽ പത്തുതലമുറയു വിലയിരുത്തി ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഉദ്യോഗിക്കുന്നു. എന്നിട്ടു അവർ ഭിന്നിച്ചു. അപ്പോൾ അവർക്കായിരുന്നു. അല്ലാഹു യഥാർത്ഥ ശരീഅത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു. അല്ലാഹു നൽകുന്നവരായും കൊണ്ടു നിയോഗിച്ചവരും അല്ലാഹു നബിമാരെ സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവരായും, താക്കീതു നൽകുന്നവരായും കൊണ്ടു നിയോഗിച്ചവരും'

ആകാശത്തിൽ മനുഷ്യരാലും മേൽമാർഗ്ഗത്തിലായിരുന്നു, പിന്നീടാണ് അവിപ്രായ ഭിന്നതകളുണ്ടായത്, അപ്പോഴാണ് അല്ലാഹു പ്രവാചകന്മാരെ അയച്ചുവന്നത് എന്നു കാണിക്കുന്ന ചില വിവരങ്ങളുകൾ അബൂൽആലിയ്, ഖത്താബ്, മുഅ്വിദ് (റ) എന്നിവരിൽനിന്നു ഇബ്നു കഥീറും (റ) ഉദ്ധരിച്ചു കാണാം. അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, ആകാശത്ത് മനുഷ്യരാലും ആദ്യം (അ) നബിയുടെ മേൽമാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു വരുന്നവരായിരുന്നു. കൂടെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിഗ്രഹാരാധന നിലവിൽ വന്നു. അപ്പോൾ അല്ലാഹു നൂഹ് (അ) നബിയെ രസൂലായി അയച്ചു. അതാണ്, അദ്ദേഹമാണ് അറിയപ്പെട്ടേക്കാവുന്നതെന്ന് നന്നാകുമായി അയക്കപ്പെട്ട രസൂൽ.

'ആകാശത്ത് മനുഷ്യനു ദൈവത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല; ക്രമേണ ചില ശക്തികളെയും വസ്തുക്കളെയും ദൈവങ്ങളായി ഗണിച്ചു വന്നു; അവസാനമാണ് ദൈവവിശ്വാസത്തിലും ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിലും മനുഷ്യർ എത്തിച്ചേർന്നത്.' എന്നും മറുമൊക്കെ ചിലർ മനുഷ്യചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഉൾക്കൊണ്ടു പറയുന്നു. ഇതു ശരിയല്ലെന്നും നേരെമറിച്ചാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളതെന്നും മേൽവിവരിച്ചതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

214. അതല്ല, (ഒരുപക്ഷെ) നിങ്ങൾക്ക് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാമെന്ന് നിങ്ങൾ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നുവോ? നിങ്ങളുടെ മുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളവരുടെ മാതൃക നിങ്ങൾക്ക് വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതെ!

അവർക്ക് വിഷമതയും, കഷ്ടതയും ബാധിക്കുകയുണ്ടായി. (മാത്രമല്ല) രസൂലും, അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം വിശ്വസിച്ചവരും 'അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം എപ്പോഴായിരിക്കും' എന്നു പറയുകപോലും ചെയ്യുമാറ് അവർ കിടിലം കൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

അല്ലാ (-അറിയത്തക്കതെങ്കിലും) നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം സമീപത്തുള്ളതു (തന്നെ) ആകുന്നു.

۲۱۴- أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ
وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ
قَبْلِكُمْ
مَسْتَهْزِئِينَ الْبَاسَاءِ وَالضَّآلِّينَ وَزُلُوفًا
حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا
مَعَهُ
مَتَى نَصْرُ اللَّهِ
إِنْ نَصَرَ اللَّهُ قَرِيبٌ

214. ۱) അതല്ല, അതോ ۲) നിങ്ങൾ ഗണിച്ചു, ധരിച്ചു(വോ) ۳) നിങ്ങൾ കടക്കുമെന്നു, നിങ്ങൾക്ക് പ്രവേശിക്കാമെന്നു ۴) സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് വന്നിട്ടുചെയ്ത വരാതെ ۵) യാതൊരു കൂട്ടരുടെ മാതൃക, മാതിരി ۶) അവർ കഴിഞ്ഞുകടന്നു നിങ്ങളുടെ മുമ്പ് ۷) അവരെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു, ബാധിച്ചു ۸) വിഷമത, ബുദ്ധിമുട്ട് ۹) കഷ്ടപ്പാടും, ദുരിതവും ۱൦) അവർ വിറപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു 11) പരയുവരെ, പറയുമാറ് 12) ദൈവ) ദൂതൻ 13) വിശ്വസിച്ചവരും 14) അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം 15) എപ്പോഴാണു 16) അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം 17) അറിയുക, അല്ലാ 18) നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം 19) അടുത്തതാണ്; സമീപത്തുള്ളതാണ്

മുൻ കഴിഞ്ഞ പ്രവാചകന്മാരുടെ സമുദായങ്ങളിലും രോഗം, ന്യൂനം, ദാരിദ്ര്യം, ക്ഷീണം തുടങ്ങിയ ദുരിതങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സത്യനിഷേധികളുടെ ഭാഗത്തു നിന്നും സത്യവിശ്വാസികൾ വളരെയേറെ മർദ്ദങ്ങളും, ആക്രമണങ്ങളും, യാതനകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിയിരുന്നിട്ടുണ്ട്. സഹിക്കവയ്യാതെ യഥാവിഹിതമായിത്തീരുകയും, ചെടിച്ചു വീരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് 'എപ്പോഴാണ്' എന്നു നമുക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള സഹായം വന്നെത്തുക-നമുക്ക് സഹിക്കവയ്യാതായല്ലോ...' എന്നൊക്കെ സമുദായങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന രസൂലുകളും, അവരോടൊപ്പമുള്ള സത്യവിശ്വാസികളും സങ്കടപ്പെടുകപോലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത്രയും കടുത്ത പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് അവർ വിധേയരായിരുന്നു. സത്യത്തിന്റെ ഓർഗ്ഗത്തിൽ അബ്ബിനേയുള്ള ചില പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളും വിധേയരാകേണ്ടിവരും. അതൊന്നും കൂടാതെ, സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കടന്നുകയറാമെന്ന് നിങ്ങൾ കണക്കുകൂട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ശരിയല്ല എന്നു അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉണർത്തു

കയ്യാന" അതിനെത്തുല്ല് പാകിയെന്ന പട്ടണമുണ്ടെ പിന്നാലെത്തന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായവും ഉണ്ടായിരിക്കും. അത് വളരെ വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. അതിന്റെ സമയമാകുമ്പോൾ ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം സമീപത്തുതന്നെയാണ് എന്നൊക്കെ ലും മറ്റൊരു അല്ലാഹു വേറെ സ്ഥലത്തും വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത് കാണാം.

ഖബ്രാബുബ്ബ് നൂൽ അത് (1) തിന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഹാസിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലനെ അങ്ങനെയൊക്കെ വേണ്ടി സഹായം തേടുന്നില്ലേ. അങ്ങനെയൊക്കെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലേ എന്നിങ്ങനെയൊക്കെ പറയുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: നിങ്ങളുടെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവരിൽ, ഒരാളുടെ തലയോളം കൂർദ്ദാവിൽ ഇർച്ചവാരം വെച്ച് അയാളുടെ കാലടി വരെ പൊളിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. എന്നിട്ടത് അയാളെ അയാളുടെ മുന്നിൽനിന്ന് തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ഇതാണ് അയാളുടെ മുന്നിൽനിന്ന് അയാളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. പിന്നീട് അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു: നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു ഇക്കാര്യം പൂർത്തിയാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഒരു വാഹനക്കാരൻ സ്വർത്തുയിൽ നിന്ന് ഹളാർ മുന്നേറ്റവരെ അല്ലാഹുവിനെയും, ആടുകളെ സംബന്ധിച്ച് ചെയ്തതുകൾക്കും അല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചേർക്കുവാനില്ലാത്ത യാത്രചെയ്തതുകൾക്കും ചെയ്യും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ധൃതിപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. (ബു.) (*)

215. (നബിനേ) അവർ നിന്നോട് ചോദിക്കുന്നു: എന്താണു അവർ ചില വഴിക്കേണ്ടതു എന്നു. പറയുക: നല്ലതായുള്ളതെന്തു (തന്നെ) നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുന്നുവോ അതു, മാതാപിതാക്കൾക്കും, അടുത്ത ബന്ധുക്കൾക്കും, അനാഥകൾക്കും, അഗതികൾക്കും, വഴിപോക്കനനുമാണ് (വേണ്ടതു). നിങ്ങൾ നല്ലതായുള്ളതെന്തു ചെയ്താലും നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു അതിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാകുന്നു.

215-يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ
قُلْ مَا أُنْفِقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ
قُلُوبِ الدِّينِ وَالْأَقْرَبِينَ
وَالْيَتَامَىٰ وَالسَّكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ
وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ
فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

215. 215. അവർ നിന്നോട് ചോദിക്കും, ചോദിക്കുന്നു 215 എന്താണു അവർ ചിലവഴിക്കും, ചിലവഴിക്കണം 215 പറയുക 215 നിങ്ങൾ എന്തു ചിലവഴിച്ചുവോ, എന്തു ചിലവഴിച്ചാലും 215 നല്ലതായി, നല്ലതിൽ പെട്ട 215 (അതു) മാതാപിതാക്കൾക്കാണ് (വേണ്ടത്) 215 അടുത്തവർ (ബന്ധു കൂടുംബങ്ങൾ)ക്കും 215 അനാഥകൾക്കും 215 അഗതികൾക്കും, പാവങ്ങൾക്കും 215 വഴിപോക്കനും 215 നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യുന്നുവോ 215 നല്ലതായിട്ടും, വല്ല നന്മയും 215 എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 215 അതിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാകുന്നു

എന്താണ് ചിലവഴിക്കേണ്ടത് എന്നതിനെക്കുറിച്ചു പ്രസക്തം എങ്ങിനെയാണ് ചിലവഴിക്കേണ്ടത് എന്നുള്ളതാകുന്നു. എന്തെങ്കിലും നന്മ-അഥവാ പ്രയോജനം-ഉള്ള ഏത് വസ്തുവും ചിലവഴിക്കുവാൻ പററിയതു തന്നെ. വൻ തുകയോ, വിലപിടിച്ചതോ തന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ, ചിലവഴിക്കുമ്പോൾ മുൻഗണന നൽകേണ്ടത് മാതാപിതാക്കൾ, അടുത്ത കൂടുംബങ്ങൾ, അനാഥകൾ, സാധുക്കൾ, സ്വദേശം വിട്ട് ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന വഴിയോരത്തോളം എന്നിവർക്കൊക്കെയാകുന്നു. മാനധർമ്മങ്ങളിലെന്നല്ല, എല്ലാ തരയിലുള്ള ഏത് നന്മയും വ്യമാവിലായിപ്പോകാൻ എന്നിവർക്കൊക്കെയാകുന്നു. കണക്കുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നും. ഓരോന്നിനും അവൻ പ്രതിഫലം കൂട്ടുകയില്ല. എല്ലാം അല്ലാഹു അറിഞ്ഞും കണക്കുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോന്നിനും അവൻ പ്രതിഫലം നൽകാതിരിക്കുകയില്ല എന്ന് സാരം. ധർമ്മവിഷയങ്ങളിൽ ഏറ്റവും മുൻഗണന നൽകേണ്ടത് കൂടുതൽ ഉറവർക്കും, കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവർക്കുമാണെന്നുള്ള തത്വം ഖുർആനിലും ഹാസിയിലും ആവർത്തിച്ചു പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

(*) യമനിയിലെ ഒരു പ്രധാന പട്ടണമാണ് സ്വർത്തുത് (حرموت). അവിടെനിന്ന് ഹളാർമുന്നേറ്റി (حربوت) ലേക്ക് പോകുന്നവർ അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിന്റെ തെക്കേ തീരങ്ങളിലും അറബിക്കടലിന്റെ വടക്കേ കരയിലുമായി അനേകം മലമ്പ്രദേശങ്ങൾ താണ്ടിപ്പോകേണ്ടതുണ്ട്.

മേൽ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഉപജീവനത്തിന് വകയില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടുമ്പോൾ അത് നൽകൽ ഓരോത്തന്തന്റെയും കഴിവനുസരിച്ച് മേിച്ചുകൂടാത്ത കടമകൂടിയാകുന്നു.

216. (സത്യവിശ്വാസികളേ) നിങ്ങളുടെ മേൽ യുദ്ധം നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതാവട്ടെ, നിങ്ങൾക്കു (സ്വന്തവേ) ഒരു വെറുപ്പു(ള്ളതു) മാകുന്നു. ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾക്ക് (വാസ്തവത്തിൽ) ഗുണകരമായിരിക്കെ, നിങ്ങൾക്കതിനോട് വെറുപ്പുണ്ടായേക്കാം; ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾക്കു (വാസ്തവത്തിൽ) ദോഷകരമായിരിക്കെ നിങ്ങൾ അതിനെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തേക്കാം. (യഥാർത്ഥം) അല്ലാഹു അറിയുന്നു; നിങ്ങൾക്കു അറിയുകയില്ല.

216- كَتَبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَلَيْ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَلَيْ أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

216. നിന്മേൽ(വിധിക്ക. രേഖപ്പെടുത്ത)പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു നിങ്ങളുടെമേൽ യുദ്ധം ആത്മ, അതാവട്ടെ, അനിഷ്ടമാണ് നിങ്ങൾക്ക് ആയേക്കാവുന്നതുമാണ് നിങ്ങൾ വെറുക്കുക ഒരു കാര്യം, വസ്തു ആത്മ, അതാവട്ടെ നിങ്ങൾക്ക് ഗുണം (നല്ലത്) ആയിരിക്കും ആയേക്കുകയും ചെയ്യാം നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുക ഒരു കാര്യം അത് ദോഷവുമാണ്, മോശമാകുന്നു നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു അറിയുന്നു നിങ്ങൾ, നിങ്ങളാകട്ടെ അറിയുന്നതല്ല (താനും)

യുദ്ധം നിർബന്ധമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കൽപനയാണിത്. യുദ്ധം, മൂലം പലതരം ഞെരുക്കങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളുമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് അതിനോട് നിങ്ങൾക്ക് വെറുപ്പും, അനിഷ്ടവും ഉണ്ടാകുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. തൽക്കാലം ചില ദോഷങ്ങൾ അത്മം ഉണ്ടായേക്കുമെങ്കിലും ഇസ്ലാമിന്റെയും മുസ്ലിംകളുടെയും രക്ഷയ്ക്കും അഭിവൃദ്ധിയി്ക്കും അത്യാവശ്യമാണെന്നു അല്ലാഹുവിനറിയാം. അതുകൊണ്ടാണതിന് കൽപിക്കുന്നത് എന്ന് അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ചില കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അനിഷ്ടമായിരിക്കുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയ്ക്കും പല നന്മയും ലഭിക്കുവാനുണ്ടായിരിക്കും. നേക്കാമറിച്ച ചില കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതും അഭികാമ്യമായിരിക്കുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയ്ക്കും പല ദോഷവും ബാധിക്കുവാനുമുണ്ടായിരിക്കും. അതൊന്നും മനസ്സു് അറിയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അല്ലാഹുവിന്നേ അതറിയൂ. അതിനാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കുകൾ നിങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ നന്മയും ഭാവിഗുണവും കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടായിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയും, പൂർണ്ണമനസ്സോടെ അവ സ്വീകരിക്കുകയും വേണമെന്നു കൂടി ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് വളരെ മനസ്സുമാധാനവും ആവേശവും നൽകുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. (യുദ്ധം ആരോട് നടത്തേണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള വിവരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ 190-193 വചനങ്ങളിൽ വിവരിച്ചത് ഓർക്കുക.)

വിഭാഗം-27

217. (നബിയേ) നിന്നോട് അവർ 'ഹറാമിയ് [പ്രവിശ്യമായ] മാസത്തെ-അതായത്, അതിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനെ-പ്പറ്റി ചോദിക്കുന്നു. പറയുക: അതിൽ യുദ്ധം ചെയ്യൽ ഒരു വലിയ കാര്യം (തന്നെ) ആകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് (ജനങ്ങളെ) തടയലും, അവനിൽ അവിശ്വാസിക്കലും, 'മസ്ജിദുൽ ഹറാമി'ൽ നിന്ന് (ജനങ്ങളെ തടയലും), അതിന്റെ ആയക്കാരെ [അവിടുത്തുകാരെ] അവിടെ നിന്നു പുറത്താക്കലും അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ (അതിനെക്കാൾ) കൂടുതൽ വലിയതാകുന്നു.

217- يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ

ഫിക്സ്ഡ് കോസ്റ്റുകൾ വലിയതാകുന്നു.

അവർക്ക് സ്വാഭാവികമായി, നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ തെ
 അറിയില്ല നിന്ന് മടക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതുപോലെ, അവർ നിങ്ങളോട്
 കൂടിയും നടത്തിക്കൊണ്ടുവരികിട്ടെന്നതാണ്.

നിങ്ങളിൽ നിന്ന് ആരെങ്കിലും തന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് വിട്ടു പിൻതിരിയുകയും, അങ്ങനെ, അവൻ അവിശ്വാസി യായിക്കൊണ്ടു മരണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അപ്പോൾ അമൃതം, ഇഹത്തിലും, പരത്തിലും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിഷ്ഫലമായി.

അക്കൂട്ടർ, നരകത്തിന്റെ ആഘാതമുറപ്പാക്കുന്നു. അവർ അതിൽ നിത്യവാസികളായിരിക്കും.

218. നിഷ്പന്ദമായും, വിശ്വസ്തിച്ചവരും, 'ഹി[ജ] [സ്വദേശം വിട്ട്] പോകുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തവരും, (അതെ) അക്കൂട്ടർ, അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യവും പ്രതീകാപിഷ്ടകയാണു് ചെയ്യുന്നത്.

അല്ലാഹുവാകട്ടെ, വളരെ പൊക്കുന്നവനും കരുണാ നിധിയുമാകുന്നു.

وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ
وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ
عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا
وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ
عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ
وَهُوَ كَافِرٌ
قُلْ لَكُمْ حَيْطُتُ أَعْمَالِكُمْ
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ○

۲۱۸- إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا
وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۝

[illegible]

ഈ പ്രത്യേക സംഭവത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് ആദ്യത്തെ വചനത്തിന്റെ അവതരണമെന്നു് പല വിവര യന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: ഹിജ്ദാബാദിലെ അബ്ദുല്ലാ ഹിബ്ബത്തുൽ ഹാഖ് (റ)ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മുഹമ്മദികളായ ഏഴോ ഏഴോ പേരടങ്ങുന്ന ഒരു ചെറിയ സൈന്യസംഘത്തെ ഒരു ഏഴുത്തു സഹിതം നബി (സ) അയക്കുകയുണ്ടായി. രണ്ടു ദിവസത്തെ യാത്രക്കുശേഷം മാത്രമേ ഏഴുത്തുപോ ളിച്ചു വാതിക്കുവൂ എന്നു തിരുമേനി കൽപിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ശത്രുക്കളോടും മണത്തറിവാൾ ഇടവരാതിരിക്കുവാനായിരുന്നു നബി (സ) അങ്ങിനെ ചെയ്തത്. കത്താത്തുറന്നു നോക്കുമ്പോൾ (മക്കയുടെയും താഇഫിന്റെയും ഇടയിലുള്ള ഒരു സ്ഥലമായ) നബ്ല (بُغْدَاد) യിൽ ചെന്നു പതിയിരുന്ന ഖുരൈശികളുടെ നിക്ഷേപത്തെ നന്നായിലാക്കി വരണമെന്നായിരുന്നു അതിലെ ഉള്ളടക്കം. ഇടക്കുവെച്ചു അവരിൽ രണ്ടുപേർ അവരുടെ വാഹനമായിരുന്ന മട്ടകം വഴിത്തെറിപ്പോയതു നിമിത്തം കൂട്ടം വീട്ടുപോകയുണ്ടായി. ബാക്കിയുള്ളവർ നബ്ലയിലായിരിക്കെ ഖുരൈശികളുടെ ഒരു ചെറിയ കച്ചവടസംഘം ആ വഴിക്കുവന്നു. അതിൽ അംറുബ്നുൽഹുവൈദ്യം പേരെ മൂന്നു പേരുകാണുകയുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെവെച്ചു സൈന്യസംഘം എന്തുവേണമെന്നു തമ്മിൽ കൂടിത്തലോചന നടത്തി. അവസാനം കച്ചവട സംഘവുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. ഏറ്റുമുട്ടലിൽ ഇബ്നുൽഹുവൈദ്യം കൊല്ലപ്പെടുകയും, രണ്ടു പേർ ബന്ധനസ്ഥരാകുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാമൻ മാടി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇത് റാബ് മാസം അവസാനിക്കുകയും, ഗത്ബാൻ മാസം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിലായിരുന്നു. അതല്ല, ജമാദ്യുൽ ആഖിരിന്റെ അവസാനവും, റജബിന്റെ ആദ്യവുമായിരുന്നുവെന്നും ചില വിവരങ്ങളിലുണ്ട്. ബന്ധനത്തിലാക്കിയവരെയും, കിട്ടിയ കച്ചവട ചരക്കുകളെയും കൊണ്ട് അവർ നബി (സ) യുടെ അടുക്കൽ വന്നു. ഇതായിരുന്നു മുസ്ലിംകൾക്ക് ശത്രുക്കളിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒന്നാമത്തെ ഗന്നീമത്തു് (بُغْدَاد-യുദ്ധത്തിൽ ശത്രുപക്ഷത്തുനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ധനം). ശത്രുക്കൾ ഈ അവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ആക്രമണപര്യം പരിഹാസവും തൊടുത്തുവിട്ടു. യുദ്ധം നിഷിദ്ധമായ മാസത്തിൽ (റജബിൽ) യുദ്ധവും കൂട്ടനും യുദ്ധം നടത്തി അതിനെ അവഹേളിച്ചുവെന്നു അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അറബ് നിങ്ങളോട് യുദ്ധം നിഷിദ്ധമായ മാസത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ കൽപിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ എന്നു നബി (സ) യും പറഞ്ഞു. മുസ്ലിംകളും അവരോട് പ്രതിഷേധം നടത്തുകയുണ്ടായി. അവർ വളരെ ഖേദത്തിലായി. ഇതിനെത്തുടർന്നാണ് ഈ വചനം അവതരിച്ചത്.

ഇതിൽ, ശത്രുക്കളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ ആഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു നൽകിയ മറുപടിയുടെ സാരം ഇതാണ്: യുദ്ധം ഹറാമായ (അലംഘ്യ) മാസത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നത് വമ്പിച്ച തെറ്റാകുന്നു. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗമായ സത്യമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽനിന്നു മനങ്ങളെ തടയുക, അല്ലാഹുവിൽ അവിശ്വാസിക്കുക, അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കുവാൻ സ്ഥാപിതമായ മുസ്ലിംകൾ ഹറാമിലേക്കു സത്യവിശ്വാസികളെ പ്രവേശിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുക, ആ നാട്ടുകാരായ ആളുകളെ അവിടെ താമസിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കാതെ ബഹിഷ്കരിക്കുക മുതലായ കൃഷ്ണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അതിനേക്കാൾ വമ്പിച്ച തെറ്റാകുന്നു. രണ്ടു തെറ്റുകൾ പരസ്പരം അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ, കൂടുതൽ വമ്പിച്ച തെറ്റിനെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ വണ്ടി ചെറിയ തെറ്റു് സ്വീകരിക്കുകയെന്നുള്ളത് കേവലം ന്യായവും പ്രായോഗികവുമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, പ്രസ്തുത കൃഷ്ണങ്ങൾക്കൊണ്ടും അവർ മതിയാകുവാൻ പോകില്ല. ഇസ്ലാമിനെ അംഗീകരിച്ചവരെ കഴിയുമെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു പിൻമാറ്റുവാൻ ഉദ്യോഗവും കൂടി അവർക്കുണ്ട്. അതിനായി മുസ്ലിംകളോട് യുദ്ധം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുവാനാണ് അവരുടെ പരിഹാസി. അപ്പോൾ, മുസ്ലിംകൾക്കെതിരിൽ അവർ (മുശ്റിക്കുകൾ) നടത്തുന്ന ഫിത്തനയുടെ ഗന്ധം വളരെ വമ്പിച്ചതാണ്. എന്നിരിക്കെ, അതിനെ അപേക്ഷിച്ച് അവരിൽനിന്നു ചിലരെ കൊല്ലപ്പെടുത്തിയത് കേവലം നിസ്സാരമായി ഗണിക്കാവതെയുള്ളു. (ഫിത്തനയെപ്പറ്റി 191-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചത് ഓർക്കുക)

സന്ദർഭശാൽ മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി സത്യവിശ്വാസികളെ അല്ലാഹു ഇവിടെ ഉണർത്തുന്നു: സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച ഒരു മുസ്ലിം-സന്തം നിലക്കൊക്കട്ടെ, ശത്രുക്കളുടെ പ്രേരണ നിമിത്തമാകട്ടെ-ഇസ്ലാമിൽ നിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുന്നപക്ഷം. അതിന്റെ ഭവീഷ്യത്തു വളരെ വമ്പിച്ചതാണ്. അവൻ ചെയ്ത യാതൊരു കർമ്മവും ഇഹത്തിലാകട്ടെ, പരത്തിലാകട്ടെ സ്വീകാര്യമല്ല. ഇസ്ലാമിലായിരുന്നപ്പോൾ അവൻ ചെയ്ത കർമ്മങ്ങൾക്കുപോലും പരിഗണനയില്ല. അവിശ്വാസികളോടെന്നപോലെത്തന്നെ അവരോടും പെരുമാറും. പരലോകത്താകട്ടെ, കാരാകാല നരകശിക്ഷയും عَذَابُ الْكَافِرِينَ (അവൻ അവിശ്വാസിയായതുകൊണ്ടു മരണപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ) എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു അവൻ വീണ്ടും ഇസ്ലാമിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങിവന്നാൽ അവന്റെ മടക്കം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയെന്നും, മരിക്കുമ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ നോക്കിയാണു അവസാന തീരുമാനമെന്നും മനസ്സിലാക്കണം.

അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുൽഹാഖ് (റ) കൂട്ടുകൾ ചെയ്തതുപോലെത്തന്നെ തെറ്റാണെന്നിലും അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യവും ലക്ഷ്യവും നല്ലതായിരുന്നുവെന്നും, അവർക്കു അല്ലാഹു പൊറുത്തുകൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും 218-ാം വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുകയും, ഹിജ്ദാ പൊകുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ

220. ഇഹത്തിന്റെയും പരത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ.

അനാഥകളെപ്പറ്റിയും അവർ നിന്നോടു ചോദിക്കുന്നു. പറയുക: 'അവർക്കു നന്മ വരുത്തൽ ഉത്തമമായ കാര്യമാകുന്നു; നിങ്ങൾ, അവരുമായി കൂടിക്കല (ർന്നു ജീവിക്കുക)തക്ക യാണെങ്കിൽ, (അവർ) നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളാകുന്നു.

അല്ലാഹുവാകട്ടെ നാശമുണ്ടാക്കുന്നവനെ നന്മയുണ്ടാക്കുന്നവനിൽ നിന്നു (വേർതിരിച്ചു) അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, നിങ്ങളെ അവൻ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും, അഗാധജ്ഞനുമായും.'

22. فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَىٰ
قُلْ إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ
وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَلِخَوَائِكُمْ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ

الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ
وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَغْنَتْكُمُ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ٢٢

220. പ്രാറ്റ് ഇഹത്തി (ന്റെ കാര്യത്തിൽ), ഇഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു 2:30 പരത്തി (ന്റെ കാര്യത്തിൽ)ലും, പരത്തെപ്പറ്റിയും 2:31 അവർ നിന്നോടു ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു 2:32 അനാഥകളെപ്പറ്റി 2:33 പറയുക 2:34 നന്മ വരുത്തൽ, നന്നാക്കിത്തീർക്കൽ, നന്മയുണ്ടാക്കൽ 2:35 അവർക്കു ഉത്തമമാണ്, നല്ലതാണ് 2:36 നിങ്ങൾ അവരോടുകൂടിക്കലരുന്നുവെങ്കിൽ 2:37 അല്ലാഹുനിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളാണ് 2:38 അല്ലാഹു 2:39 അറിയും, അറിയുന്നു 2:40 നാശം (കുഴപ്പം) ഉണ്ടാക്കുന്ന (വരുത്തുന്ന)വനെ 2:41 നന്മയുണ്ടാക്കുന്നവനിൽനിന്നു 2:42 ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ 2:43 അല്ലാഹു 2:44 നിങ്ങളെ അവൻ ബുദ്ധിമുട്ടി (വിഷമിപ്പി)ക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു 2:45 നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 2:46 പ്രതാപശാലിയായും, അഗാധജ്ഞനായും, യുക്തിമാനായ

2:30 (ഖ.റ.) എന്ന വാക്കിനു കള്ള മദ്യം എന്നൊക്കെ അർത്ഥം പറഞ്ഞുവരുന്നു. അതിന്റെ ധാരാളം മനോഹരമായ മദ്യം അഥവാ മറയ്ക്കുക എന്നാണ് ഷാഖയിൽ അർത്ഥം. മദ്യം ബുദ്ധിയെ മൂടി മറയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിനു ആ പേർ വന്നു. സത്ത്രികൾ തലമുടി മറയ്ക്കുവാൻ തലയിലിടുന്ന മരണക്ക (മുട്ടത്തിനു) 2:31 (വിമാർ) എന്ന പറയുന്നതും ഇതുപോലെതന്നെ. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പനവർഗ്ഗങ്ങളുടെ നീരിൽനിന്നുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന കള്ളിന്റെ സ്ഥാനത്തു അറബികൾക്കിടയിൽ അക്കാലത്തു മുതിരിച്ചാറിൽനിന്നും, ഈണപ്പച്ചാറിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന കള്ളായിരുന്നു 2:32 യികം പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. പക്ഷേ, കള്ളിന്റെ ഇനങ്ങളിൽപ്പെട്ട എല്ലാറ്റിനും ആ പേർ പായപ്പെടും. ഇവിടെയും എല്ലാത്തരം കള്ളുകളും തന്നെയാണുദ്ദേശ്യം. അർത്ഥശാഖക്കിടയിലുത്ഭവമുള്ള നബി (സ) അതു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: 2:33 مكر خسر (മത്തുണ്ടാക്കുന്നതെല്ലാം കള്ളമാകുന്നു. ബു; 2) അല്ലാഹു, കള്ള, മദ്യം, ചാരായം, വിസ്മി, ബോണി, കഞ്ചാവ് തുടങ്ങിയ ഏതുപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതായാലും 2:34 ഹാരി, എല്ലാവറിയ ലഹരി പദാർത്ഥങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുകയും, എല്ലാം നിഷിദ്ധമാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. മെ ഹദീസിൽ നബി (സ) ഇങ്ങിനെയും പറയുന്നു: 'നിശ്ചയമായും, എന്റെ സമുദായത്തിൽനിന്നുള്ള ചില മനുഷ്യർ കള്ളുകുടിക്കും. അവർ അതിന് മറുപേർ നൽകുന്നതാണ്' (30; 2.) തിരുമേനിയുടെ ഈ പ്രവചനത്തിന്റെ പുലർച്ച ചോര കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്.

2:31 (മൈസീർ) എന്ന വാക്കിനാണ് 'ചൂതാട്ടം' എന്ന അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നത്. ഷാഖപരമായി മനോഹരമായ അതിന്റെ ധാരാളം എളുപ്പവും വേഗവുമുള്ള വല്ല മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയും ധനം കൈക്കലാക്കുക (2:32 2:33) എന്നത്രെ. എല്ലാത്തരം ചൂതുകളികളെയും പന്തയങ്ങളെയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വാക്കാണിത്. അതിനോട് തികച്ചും അനുയോജ്യമായ ഒരു മറ്റൊരു മലയാളത്തിൽ കാണുന്നില്ല. നമ്മുടെ നാടുകളിലും നമ്മുടെ കാലത്തും ചില പ്രത്യേകതരം ചൂതാട്ടങ്ങളും, ഷോട്തികളും, ഓഗുക്കറികളും, പന്തയങ്ങളുമെല്ലാം നിലവിലുള്ളതുപോലെ, ബുർജ്ജ് അവതരിക്കുന്ന കാലത്തു അറബികൾക്കിടയിലും ചില പ്രത്യേകതരം 'മൈസീറു'കൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നുവെച്ച് അവ മാറ്റമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശമെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചൂതാട്ടങ്ങളും, പന്തയങ്ങളും, ഷോട്തികളുമെല്ലാം

വാൻ കർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അവർ നബി (സ)യുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു: ഞങ്ങളുടെ ധനത്തിൽനിന്നു ചിലവഴിക്കേണ്ടുന്നതു പുനരെന്നു നമ്മൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അപ്പോൾ $\text{قَالَ لَا يَحِلُّ لَكُمْ}$ (അവർ എന്തു ചിലവഴിക്കണം എന്നു നോക്കു പോലീക്കുന്നു) എന്നു വചനം അവതരിച്ചു. അതിനുപേര് ഒരോ അയാളുടെ ധനം (മുഴുക്ക) ചിലവഴിച്ചു എന്നും ബാക്കിയൊക്കെയും, അയാൾക്ക് ധർമ്മം കിട്ടാത്തപക്ഷം കേണത്തിനു വകയില്ലാതെയും ഇരിക്കുമാറു ചിലവഴിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള ചില വിവരത്തുകൾ വേറെയും ഉണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു ഈ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലായല്ലോ. ഇതിനുള്ള മറുപടി $\text{قَالَ (بِإِذْنِ رَبِّكَ لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَكُونُوا مِثْلَ آبَاءِكُمْ وَأَبْنَاؤُهُمْ وَتَكُونُوا بَيْنَهُمْ شَاقِقِينَ)}$ എന്നാകുന്നു. 'ഞങ്ങളും ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാകാത്തതും, അയാൾക്കും കഴിച്ചു മിടുമുള്ളതും എന്നാണിതുകൊണ്ടു വിവക്ഷയെന്നു താൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഹദീസുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എല്ലാവർക്കും അനുഷ്ഠാനത്തിൽ കൊണ്ടുവരവാനു സാധിക്കുന്നതും പ്രായോഗികവും അതാണല്ലോ. ഒരോ കുടുംബത്തിൽ തുല്യംഗസന്നദ്ധനായിരിക്കാൻ, തന്റെ ആവശ്യത്തെക്കൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ ആവശ്യത്തിനു മുൻഗണന നൽകിക്കൊണ്ടും കുടുംബം ചിലവഴിക്കുന്നപക്ഷം അതു നല്ലതും ഉത്തമവും തന്നെ. അൻസാരികളായ സഹാബികളെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു തങ്ങളും അതുവശ്യമായിരുന്നാലും അവർ ഞങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു മറ്റുള്ളവർക്കു പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു ($\text{وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَكُونُوا مِثْلَ آبَاءِكُمْ وَأَبْنَاؤُهُمْ}$) എന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു പ്രസ്താവ്യമാണ്. (59:9)

മറ്റൊരാൾ സൂൽ (സ) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതായി അബീർ (റ) ഉദ്യമിക്കുന്നു: 'നി നിന്റെ ദേഹം കൊണ്ട് ആരംഭിക്കുക, അങ്ങനെ, അതിനു ധർമ്മം ചെയ്യുക. എന്നിട്ട് വല്ലതും മിച്ചമുണ്ടെങ്കിൽ, അത് നിന്റെ വീട്ടുകാർക്ക്. വീട്ടുകാരിൽനിന്ന് വല്ലതും മിച്ചമുണ്ടെങ്കിൽ അത് നിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും, നിന്റെ കുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നും മിച്ചമുണ്ടെങ്കിൽ ഇതും, ഇങ്ങിനെയും ഇങ്ങിനെയും ചെയ്തു കൊള്ളുക'. (മുസ്ലിം.) അതായത് പിന്നീട് ഇഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് കൊടുത്തുകൊള്ളുക എന്ന സാരം. മറ്റൊരു ഹദീസിൽ അവിടുന്ന് പറയുന്നു: 'ആയിന്റെ മകനെ, (മനുഷ്യൻ) മിച്ചമുള്ളത് ചിലവഴിക്കുന്നത് നിഷ്ഠിഷ്ടമായതും നിനക്ക് നല്ല കാര്യമാണ്. അത് പിടിച്ചുവെക്കുന്നത് നിനക്ക് ദോഷവുമാണ്. ആവശ്യത്തിന് മാത്രമുള്ളതിനെപ്പറ്റി നിന്നെ ആകർഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. നിന്റെ പ്രാരബ്ധത്തെ (നി ചിലവഴിക്കുവാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ട നിന്റെ ദാരുണങ്ങളെ)കൊണ്ട് ആരംഭിക്കുക, ഉയർന്ന നിൽക്കുന്ന (കൊടുക്കുന്ന) കൈ, താണു നീൽക്കുന്ന (വാങ്ങുന്ന) കൈയിനെക്കാൾ ഉത്തമമാകുന്നു.' (മുസ്ലിം.)

മുന്നോക്കത്തെ ചോദ്യം അനാഥക്കുട്ടികളുടെ വിഷയത്തിലാണ്. 'ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയല്ലാത്ത അനാഥകളുടെ സ്വത്തിനെ സമീപിക്കരുത്' (6: 152; 17: 34.) എന്നും, 'അനാഥകളുടെ സ്വത്ത് അക്രമമായി തിന്നുന്നവർ അവരുടെ വയറു നിറക്കുന്നത് അഗ്നി മാത്രമാണ്'. (4: 10) എന്നുമൊക്കെ അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, അനാഥകളുടെ ഹൈകാര്യം നടത്തിവന്നിരുന്നവർക്ക് വളരെ വിഷമം തോന്നി. കേഷണപാനീയങ്ങളിൽപോലും അവരുമായി കൂടിക്കലരാതെ സൂക്ഷിക്കുമാറു അവർ സ്വയം കർശനം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ നിലപാട് സഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതല്ലാതെ, അവരിൽനിന്നുണ്ടായ ചില അനേകാക്ഷണങ്ങളാണ് ഈ ചോദ്യംകൊണ്ടുദ്ദേശ്യമെന്ന് അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ. നസാഇ, ഇബ്നുനുജീദ് (റ) മുതലായവർ ഉദ്യമിച്ച പല വിവരത്തുകളിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകുന്നു. ഇതിന് നൽകിയ മറുപടിയുടെ സാരം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാം:-

സ്വത്തുറ്റിലാകട്ടെ, മറ്റു വിഷയങ്ങളിലാകട്ടെ, അനാഥകൾക്ക് നൽകയും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്ന എന്തുകാര്യവും ചെയ്യുന്നത് നിങ്ങൾക്കും അവർക്കും വളരെ നല്ലതാകുന്നു. അവർക്ക് ഇഹത്തിലും നിങ്ങൾക്ക് പരത്തിലും അത്യാകൃലം വലിയ പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കുവാനുണ്ട്. ഇതൊരു പൊതു തത്വമാകുന്നു. എന്നി, നിങ്ങളും അവരും കൂട്ടുജീവിതം സ്വീകരിച്ചു വരുകയാണെങ്കിൽ, അതിന് വിരോധമൊന്നുമില്ല. അവർ മതത്തിൽ-ചിലപ്പോൾ കുടുംബത്തിലും-നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളാണല്ലോ. നിങ്ങളുടെ നേരെ സഹോദരങ്ങളെന്നപോലെ, സ്നേഹത്തിലും ഇണക്കത്തിലും അവരുമായി പെരുമാറുകയും, അവരുടെ ഗുണത്തിനും നന്മക്കും വേണ്ടി യത്നിക്കുകയും, അവർക്ക് നാശമോ നഷ്ടമോ വരുന്നത് സൂക്ഷിക്കുകയും വേണം. കേഷണപാനീയങ്ങൾപോലെയുള്ള നിത്യാവശ്യങ്ങളിൽ സഹോദരങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ അനേകാന്യം കൂട്ടായി വിനിയോഗിക്കുന്നതുപോലെ, നിങ്ങൾക്കും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ, അവർക്ക് ഉപദ്രവവും നഷ്ടവും വരുത്തുവാനോ, അവരുടെ ധനം ചൂഷണം ചെയ്യാനോ ഇതൊക്കുമത് എന്തെന്നുള്ളതു. നിങ്ങൾ എന്തുചെയ്യുന്നു, നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ത് എന്നൊക്കെ അല്ലാഹുവിന് നല്ലപോലെ അറിയാം. ഇത് നിങ്ങൾ മുൻകരുവേണ്ടതും. നിങ്ങൾക്ക് പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ കഴിയാത്ത നിയമങ്ങളും നിർബ്ബന്ധങ്ങളും ചുമത്തി നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുവാൻ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നൊക്കെയാണ് ആ മറുപടിയിൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. عَلَيْكُمْ

ല്ലോ- ആ സ"ത്രികൾ മുഗ്"രിക്കുകയല്ലാത്ത അവിശ്വാസികളുമായി വിവാഹബന്ധം നടത്തിക്കൂടെ? എന്ന ചോദ്യം അപ്പോഴാണ്. ഇതിനു മറുപടി:-

(1) സത്യവിശ്വാസിനികളായ സ"ത്രികൾ ഹിജ്റ വന്നാൽ അവരെ അവിശ്വാസി (കാഫിറു) കളിലേക്കു കൂട്ടി അയക്കുന്നുണ്ടെന്നു കൽപിച്ച ശേഷം സൂറത്തു് മുതലിനും യിൻ അല്ലാഹു പറയുന്നു: - لا يَحِلُّ لَكَ الْبَغْيُ (ആ സ"ത്രികൾ അവർക്ക് - അവിശ്വാസികൾക്ക് - അനുവദനീയമല്ല; അവർ അവർക്കും - ആ സ"ത്രികൾക്കും - അനുവദനീയമല്ല.) അപ്പോൾ, മുഗ്"രിക്കുകയല്ലാത്തതെന്നതാണ് എല്ലാ കാഫിറു (അവിശ്വാസി) കളുമാണ് വ്യക്തമാകുന്നു. (2) വിഗ്രഹാരാധനപോലെ പ്രത്യക്ഷമായ ശിർക്കുകൾ ഒരു പക്ഷെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നതിൽ തന്നെയും - ഒരു നരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു നരത്തിൽ ശിർക്കിൽ നിന്ന് ശുദ്ധമായ അവിശ്വാസികളെ കാണുകയില്ല താനും. (3) ഇരു കൂട്ടരും തമ്മിൽ വിവാഹബന്ധം പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചതിലടങ്ങിയ തത്വം അല്ലാഹു തന്നെ വിവരിച്ചത്. 'അവർ ക്ഷണിക്കുന്നത് നരകത്തിലേക്കാണ്' (لا يَزِلُّونَ) എന്നാണല്ലോ. അവിശ്വാസികളുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെല്ലാം തന്നെ നരകത്തിലേക്ക് വഴി തെളിയിക്കുന്നവയും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം തടയുന്നതുമാണല്ലോ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, വേദക്കാരിൽനിന്നുള്ള സ"ത്രികളെ ചുരുക്കം ചില ഉപാധികളോടുകൂടി മുസ്"ലിംകൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്യാമെന്ന് സൂറത്തു് മാത്രം: 6-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുസ്"ലിംകളും അമുസ്"ലിംകളും തമ്മിൽ വിവാഹബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള പൊതു നിയമത്തിൽനിന്നു ഇതുമുതൽക്കു ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു.

ഭൗതിക താൽപര്യങ്ങളുടെ ആലോചന നിമിത്തം ചില ആധുനിക ചിന്താഗതിക്കാർ ഈ നിരോധത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, ഭൗതികതാൽപര്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ആർക്കുണ്ടാകും ഇല്ലാത്തപക്ഷം അവരുടെ വിവാഹബന്ധം വിജയകരമാകുകയില്ലെന്നും, അതാണ് അവർ നരകത്തിലേക്കും അല്ലാഹു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കും ക്ഷണിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമെന്നുമാറ്റം പറഞ്ഞു ഈ നിയമത്തിന്റെ കാർഷ്ട്യം ഒന്നു ലഘുവാക്കിക്കാണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് കാണാം. വാസ്തവത്തിൽ, വിവാഹബന്ധം വിജയകരമാകുകയെന്നത് ഇസ്ലാമിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെയാണെങ്കിലും അതിന്റെ വിജയപരമായമല്ല ഈ നിരോധത്തിൽ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ പശ്ചാത്തലം, സത്യവിശ്വാസത്തിലുള്ള ഐക്യവും അനൈക്യവുമാണ് അതിൽ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ വചനത്തിലെ വാക്കുകളിൽ നിന്നുതന്നെ അത് ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു. കേവലം വല്ല ആദർശത്തിന്റെയും ഐക്യത്തെക്കുറിച്ചു ഉപരിയാണ് മതത്തിലും വിശ്വാസത്തിലുമുള്ള യോജിപ്പ്. അതാണിവിടെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

നബി (സ) ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'നാലു കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ"ത്രി വിവാഹം ചെയ്യപ്പെടുന്നു: അവളുടെ ധനത്തിനുവേണ്ടിയും, കൂലമഹത്വത്തിനുവേണ്ടിയും, സൗന്ദര്യത്തിനു വേണ്ടിയും, മതത്തിനു വേണ്ടിയും. എന്നാൽ, മതമുള്ളവളെ (വിവാഹം കഴിച്ചു)കൊണ്ട് നീ ഭാഗ്യം നേടിക്കൊള്ളുക. (അല്ലാത്ത പക്ഷം) നിന്റെ കൈകൾ മൺപുരളെ'. (ബു: മു.) അഥവാ നിനക്ക് നിർഭാഗ്യമായിരിക്കുമെന്ന് സാരം. മറ്റൊരു ഹദീസിൽ തിരുമേനി പറയുന്നു: 'ഇഹലോകം ഒരു വിഷവേദം. ഇഹലോകവിലേങ്ങിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായത് സഭവ്യവായായ സ"ത്രി (ഭാര്യ)യാകുന്നു'. (മു.)

വിഭാഗം-28

222. അവർ നിന്നോട് ആർത്തവത്തെക്കുറിച്ചും ചോദിക്കുന്നു. പറയുക: 'അത് ഒരു(തരം) ഉപദ്രവമാകുന്നു; അതിനാൽ ആർത്തവ(കാല)ത്തിൽ നിങ്ങൾ സ"ത്രികളെ വിട്ടുനിൽക്കുവിൻ. അവർ ശുദ്ധീയാകുന്നതുവരേക്കും നിങ്ങൾ അവരെ സമീപിക്കുകയും അറുത്ത് അങ്ങനെ, അവർ ശുദ്ധീയായിത്തീർന്നാൽ, അല്ലാഹു നിങ്ങളോട് കൽപിച്ച വിധത്തിലൂടെ നിങ്ങൾ അവരുടെ അടുക്കൽചെന്നു കൊള്ളുവിൻ.

٢٢٢- وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذًى ۖ فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ

ഒരു പാലിയുമാണ് അല്പം പ്രസ്തുത മാലിന്യ സമാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സമീപനം-അഥവാ സംഭോഗം-പാലിയുമാണ്. അല്പം സമീപനങ്ങൾക്കും സമ്പർക്കങ്ങൾക്കും വിരോധമില്ലെന്നും നബി (സ) തിരുമനിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ആർത്തവാക്യം ഒരു മാലിന്യവസ്തുവാണെന്നല്ലാതെ, ആർത്തവമുള്ളപ്പോൾ സ്ത്രീകൾ മാലിന്യവതികളായിരിക്കരുത് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. 'ശുദ്ധിയാകുക' എന്ന പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യം ആർത്തവാക്യം നിന്നുപോയശേഷം കൂട്ടിച്ചു ശുദ്ധിയാകുക എന്നാകുന്നു. ഈ കൂട്ടി നിർബ്ബന്ധമാണു താനും. 'അല്ലാഹു കൽപിച്ച വിധത്തിലൂടെ ചെയ്യുക' എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം, മാനുഷികവും പ്രകൃതിപരവുമായ മാറ്റാക്കളും, മതനിർദ്ദേശങ്ങളും ലംഘിക്കാത്ത വിധത്തിൽ സമീപിക്കുക എന്നത്രെ. ഭാര്യമാർക്കും അവർക്കുള്ള ഭാര്യത്വവിവിതത്തെ പൊതുവിൽ ബാധിക്കുന്ന ഒരു കൽപനയാണിത്. അഥവാ ആർത്തവ ശുദ്ധിക്കു ശേഷമുള്ള സമീപനത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കൽപനയല്ല. ബാഹ്യത്തിലുള്ളതും ശാരീരികവുമായ ഒരു ശുദ്ധിയാണു ആർത്തവമെന്നും, അതിൽനിന്നുള്ള ശുദ്ധീകരണമാണു കൂട്ടിയെന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. എന്നാൽ, അതുപോലെ ആന്തരികവും ആത്മീയവുമായ ചില മാലിന്യങ്ങളാണു പാപങ്ങളെന്നും, അവയിൽനിന്നുള്ള ശുദ്ധീകരണം പശ്ചാത്താപമാണെന്നും, രണ്ടുതരം ശുദ്ധീകരണങ്ങളെയും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതാണെന്നുംകൂടി അല്ലാഹു ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു. നിശ്ചയമായും, പശ്ചാത്താപിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു, ശുദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നവരെയും അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

فَمِنْ حُرْمَتِهِ (നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾ-ഭാര്യമാർ- നിങ്ങളുടെ കൃഷിയിടമാണ്) എന്ന വാക്യം വളരെ മഹത്തായ ഒരു തത്വത്തെയാണ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. നിലം ശരിപ്പെടുത്തി വിത്തിടുകയും, വിത്തു മുളച്ചു ഉൾപണങ്ങൾ വിളയുകയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ കൃഷി. അപ്പോൾ, ഓർത്ത്ഥത്തിൽ ഒരു കൃഷിയിടം തന്നെയാണ് ഭാര്യശരണം. കൃഷിയുടെ നന്മയും അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങളും പൊതുവെ കർഷകന് ആനന്ദവും സന്തോഷവും ഉളവാക്കുന്നതായിരിക്കുമെങ്കിലും അതിൽ നിന്നുള്ള വിളവാണല്ലോ അതിൽ നിന്നും അവന്റെ ലക്ഷ്യം. അതുപോലെ സ്വന്തമാണ് ഈ കൃഷിയുടെ സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്യം. മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഈ ലോകത്ത് നിലനിൽക്കുന്നതും, വളർന്നു വർദ്ധിക്കുന്നതും ഈ കൃഷിയിലൂടെയാകുന്നു. (സഷ്ടാവും പരിപാലകനുമായ അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ഒരു പ്രകൃതി നിയമമത്രെ അത്). മേന്മയും പ്രേമവികാരങ്ങളെയും, ശാരീരിക ബോധങ്ങളെയും നിവൃത്തിയാക്കുവാനുള്ള ഒരു ഉപാധി മാത്രമായിട്ടല്ല-അതും പരിഗണനീയം തന്നെയാണെങ്കിലും-അതിനെക്കാൾ ഉപരിയായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ ഉന്നമിക്കിക്കൊണ്ടാണ് അല്ലാഹു നിന്ദാഹ ബന്ധത്തെ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത് എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിലും അതിലേക്കുള്ള സൂചന കാണാം. വെറെ പല മുൻകൂട്ടി വചനങ്ങളിൽ നിന്നും ഈ യഥാർത്ഥം വളരെ വ്യക്തമായിത്തന്നെ മനസ്സിലാകുന്നതുമാണ്.

ഭാര്യമാർ കൃഷിയിടമാണെന്ന് പറയാനുശേഷം, 'അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ കൃഷിയിടത്തിൽ നിന്നും ഉദ്ദേശിച്ച പ്രകാരം പണയ്ക്കുകൊള്ളുക' എന്നുകൂടി അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെ, അവരുടെ അടുക്കൽ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിധമല്ലാം സ്വീകരിക്കാമെന്ന് സാരം. എന്നാൽ, ഉൽപാദനത്തിനുപയക്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയായിരിക്കണം കൃഷിയിടങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതെന്നും, അതിന് വിരുദ്ധമായ പ്രവേശങ്ങൾ ശരിയല്ലെന്നും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അല്ലാഹു അവന്റെ സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യർക്കു പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്ന രേഖാപാഠങ്ങളും, അതിനുപയോഗിച്ച വാക്കുകളും നോക്കുക! വളരെ ലളിതവും, മാനുഷം ഹൃദ്യവുമായ ചുരുക്കം ചില വാക്കുകൾ! സ്നേഹവും കമ്പിയും നിറഞ്ഞ ശൈലി! അല്ലാഹുവിൽ നിന്നല്ലാതെ ഇത്തരം അദ്യുതപരമായ ശൈലി ഏവിടെ കാണുവാനാണ്? 17:36 ഒരു മാതാവിന് അവളുടെ മുലകുടിക്കുന്ന പിഞ്ചോമനയോടുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതലാണ് അല്ലാഹുവിന് അവന്റെ അടിയാൻമാരോടുള്ളതെന്ന് നബി (സ) വൈദ്യുതത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചത് ഇവിടെ സ്മരണിയമാകുന്നു.

അടുത്ത വാക്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: 'നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെവേണ്ടി മുന്നോട്ടാക്കും ചെയ്തുകൊള്ളണം, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണം. അവനുമായി കൈയ്യുട്ടേണ്ടി വരുമെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കണം.' എന്നൊക്കെ അല്ലാഹു ഉപദേശിക്കുന്നു. വൈവാഹിക ജീവിതത്തിലും മറ്റുമായി ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിക്കൊണ്ട് സ്വന്തം ഭാവി മുന്നോക്കാതെ, സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യും അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് ഭാവി വിജയത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നേരത്തേക്കുട്ടി തെക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. മുന്നോട്ടുതന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരായി അവന്റെ വിചാരണ നേരിടേണ്ടിവരുമെന്ന് സദാ ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അർത്ഥം.

فَمِنْ حُرْمَتِهِ (നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെവേണ്ടിത്തന്നെ മുൻകൂട്ടി ചെയ്തുവെക്കുവിൻ) എന്ന വാക്യത്തിന് മേൽക്കൂടെ അർത്ഥത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനമാണ് മിക്ക വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഇബ്നു കഥീർ (റ) സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, അതിനുശേഷമുള്ള രണ്ടുവാക്യങ്ങളും-അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും, അവനുമായി കൈയ്യുട്ടേ

224. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സത്യങ്ങൾക്കു അല്ലാഹുവിനെ ഒരു വിലയ്ക്ക് [തടസ്സം] ആക്കരുത്; അതായത്, നിങ്ങൾ ഹൃദ്യം പ്രവർത്തിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മമായ പാലിക്കുകയും, ഹൃദ്യരീതിയിൽ നന്മയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു.

അല്ലാഹു (എല്ലാ) കേൾക്കുന്നവനും, അറിയുന്നവനുമായവനും.

225. നിങ്ങളുടെ സത്യങ്ങളിൽ (മനഃപൂർവ്വമല്ലാത്ത) വ്യർത്ഥവാക്കു മൂലം അല്ലാഹു നിങ്ങളെ പിടികൂടുകയില്ല. എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ (മനഃപൂർവ്വം) പ്രവർത്തിച്ചുവെച്ചതുമൂലം അവൻ നിങ്ങളെ പിടികൂടുന്നതാണ്.

അല്ലാഹു വളരെ പൊരുക്കുന്നവനും സഹനശീലനമാകുന്നു.

224- وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً
لِّأَيْمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا
وَتَقْتُلُوا وَتُضِلُّوا بَيْنَ النَّاسِ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

225- لَا يُؤْخِذُكُمُ اللَّهُ
فِي أَيْمَانِكُمْ
وَلَكِنْ يُؤْخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ

224. നിങ്ങൾ ആക്കരുത് ഓ അല്ലാഹുവിനെ ഒരു വിലയ്ക്ക്, തടസ്സം, നാട്ടക്കുറിപ്പായി നിങ്ങളുടെ സത്യങ്ങൾക്കു നിങ്ങൾ നൽക (പുണ്യം) ചെയ്യുന്നതിന് നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായ പാലിക്കുകയും നിങ്ങൾ നൽക പ്രവർത്തിക്കുകയും, നന്നാക്കുകയും മനുഷ്യരീതിയിൽ ഓ അല്ലാഹു കേൾക്കുന്നവനായവനും അറിയുന്നവനായവനും 225. നിങ്ങളെ പിടികൂടുകയില്ല ഓ അല്ലാഹു അനാവശ്യം (വ്യർത്ഥം-പൊയ്വാക്ക) മൂലം നിങ്ങളുടെ സത്യങ്ങളിൽ എങ്കിലും അവൻ നിങ്ങളെ പിടികൂടും സമ്പാദിച്ചത് (പൊയ്തുവെച്ചത്, പ്രവർത്തിച്ചത്) നിമിത്തം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ഓ അല്ലാഹു പൊരുക്കുന്നവനാണ് സഹനശീലനാണ്

സത്യക്കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകയും അനുസരിക്കുന്നതിനും, ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ സന്ധിയാക്കുക മുതലായ നല്ല പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനും മേലും വരുത്തൽക്കവിധം അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്യരുത്. അഥവാ, അങ്ങിനെവെച്ച സത്യവും ചെയ്തുപോയാൽ, ആ സത്യത്തിൽ നിന്ന് വിരമിക്കുകയും ആ നല്ലകാര്യം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ സത്യം ചെയ്യുന്നതിന് അങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് തടസ്സമാകുവാൻ പാടില്ല. എന്നൊക്കെയാണ് ആദ്യത്തെ വചനത്തിന്റെ സാരം. മനഃപൂർവ്വമല്ലാത്ത, നാദിലൂടെ വന്നു പോകുന്ന സത്യവാക്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചോ, സത്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉദ്ദേശ്യപൂർവ്വമല്ലാത്ത വന്നുവരാകുന്ന അബദ്ധവാക്കുകളെപ്പറ്റിയോ അല്ലാഹു ശിക്ഷണനടപടി എടുക്കുകയില്ലെന്നും, നേരെ മറിച്ച് മനസ്സറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യപൂർവ്വം ചെയ്യുന്ന സത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണ് നടപടി എടുക്കുകയെന്നും രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിൽ അറിയിക്കുന്നു. സംസാരമധ്യേ ചിലപ്പോൾ അശ്രദ്ധ, വികാരം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ-മനസ്സറിയാത്ത വല്ല വാക്കുകളും വന്നുപോയേക്കാം. ചില വ്യക്തികളുടെയും, ചില ഭാഷക്കാര്യുടെയും സത്യങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ സൂലഭമായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ, ഒരോ അയാളുടെ അറിവിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇന്നുകാര്യം ഇന്നുപോലെ എന്നു സത്യം ചെയ്തുപറഞ്ഞേക്കാം. വാസ്തവം അതായിരിക്കുകയുമില്ല. ഇത്തരം സത്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥനില എന്താണെന്ന് അല്ലാഹു നമുക്ക് വിവരിച്ചു തന്നതാണ്.

നബി (സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'ഒരോ ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി സത്യം ചെയ്തിട്ട് അതിനേക്കാൾ ഉത്തമം കാരണമായിത്തന്നെ വന്നു കണ്ടാൽ, അവൻ അവന്റെ സത്യത്തിന് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുകയും, ആ ഉത്തമമായ കാര്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.' (ബു: മു.) സത്യം ലംഘിക്കുന്നതിന് ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രായശ്ചിത്തം (فدية) പത്തു സാധുക്കൾക്ക് ഭക്ഷണമോ, വസ്ത്രമോ കൊടുക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു അടിമയെ സ്വതന്ത്രമാക്കി വിട്ടുകൊടുക്കുക എന്നിവയെല്ലാം മൂന്നു വിധം നോമ്പ് നോൽക്കുക ഇവയാകുന്നു. (മാഇദ:92) വേറൊരു ഹദീസ് ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'ആമിന്റെ മകന്' (മനുഷ്യന്) സാധിക്കാത്ത വിഷയത്തിലാകട്ടെ, അല്ലാഹുവിനോട് അനുസരണ

അതിന് മുമ്പ് തന്നെ—തവൻ ആ ശപഥത്തിനിന്ന് മടങ്ങി പിൻമാറിയിരുന്നില്ലെന്ന് അവൻ അല്പാഹു പൊറുത്തുകൊടുത്തപ്പോൾ. നാലാംസം തീക്കയ്യമ്പോൾ രണ്ടിലൊരു കാര്യം അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു. ഒന്നുകിൽ ശപഥം പിൻപറ്റിച്ച് മാത്രമായി സംസ്കൃഗ്ഗം പുനരാരംഭിക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം അവളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്തു വിട്ടുയച്ചേണ്ടും. വിവാഹമോചനത്തിന് തക്ക കാരണമുണ്ടോ, ഇല്ല എന്നിങ്ങനെയുള്ളതല്ല. അല്ലാഹുവിന് ശരിക്കും അറിയാം. അത് കൊണ്ട് സൂക്ഷ്മിച്ചുവെന്നും അത് ചെയ്യാൻ, ഏറ്റെടുക്കുന്നത് ഈ വചനങ്ങളുടെ സാരം.

'നാലുമാസത്തെ കാത്തിരിപ്പുണ്ട്' എന്ന പറഞ്ഞതിൽനിന്നു 'ഇല്ലാതെ' ചെയ്ത് രർത്താവിന്റെ പേരിൽ ഭാര്യക്കൊ മറ്റൊ നിരോധപരമായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ നാലുമാസം കഴിഞ്ഞ പാട്ടുള്ളൂവെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. 'മടങ്ങൽ' വായനകൾക്കു പറ്റുന്നതാണ് പോരാ, പ്രവർത്തനം മൂലം നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ടതാണ്. ശപഥത്തിൽനിന്നു മടങ്ങുകയാണു അഭികാശ്യമെങ്കിലും-മുൻപചനങ്ങളിൽനിന്നും ഹാദിസ്സുകളിൽനിന്നും അറിയാവുന്നതുപോലെ-സത്യം ലംഘിച്ചതിനുള്ള പ്രായശ്ചിത്തം ചൂട്ട് അവൻ നൽകേണ്ടതുണ്ടുതാനും. ജൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും അതുതന്നെ. 'വിവാഹമോചനം ചെയ്യാൻ തീർച്ചയാക്കിയായാൽ' എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാലു മാസം കഴിയുമ്പോഴും അവൻ തന്റെ ശപഥത്തിൽനിന്നു മടങ്ങാത്തപക്ഷം, അതു കേവലം വിവാഹമോചനമായിത്തീരുകയില്ലെന്നും, നിയമാനുസൃതം വിവാഹമോചനം വേറെത്തന്നെ നടത്തേണ്ടതുണ്ടെന്നുമാണ് ജൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. നാലു മാസം കഴിയുന്നതോടെ ഭാര്യ തപലാഖായി (വിവാഹമോചിതയായി) പോകുന്നത്ര ഉമർ, ഉസ്ഥാൻ, അലി (റ) മുതലായ ചില സഹാബികളുടെയും മറ്റും അഭിപ്രായം.

'ഇറാഖ്' എന്ന സംബന്ധിച്ച ഈ വചനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെ ചില കോൺഗ്രസ്സ് നേതാക്കൾ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. 'ഇറാഖ്' ഭരണകൂടത്തിന്റെ കാര്യം കൂടാതെ കൂറ്റൻ അധികാരം ഒരു ഭർത്താവ് അയാളുടെ ഭാര്യയെ സമീപിക്കാതിരിക്കാൻ പാടില്ല. കവിഞ്ഞപക്ഷം സാധാരണനിലയിൽ ഭർത്താവിന്റെ സമീപനം കൂടാതെ ഒരു സ്ത്രീക്കു നാലുമാസക്കാലത്തിലധികം കഴിയില്ലെന്നാണ് ഈ വചനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ചില കാര്യങ്ങളെ തുടർന്ന് ഉമർ (റ) ഇതിനെപ്പറ്റി സ്ത്രീകളോടു ആലോചന നടത്തിയതായും, ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്റെ സൈന്യങ്ങളിൽ ആരെയും നാലു മാസത്തിലധികം കാലം വീട്ടുവീട്ടുപോകുവാൻ താൻ അനുവദിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതായും ഇതാകാലിക (റ) നിരവേണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭർത്താക്കളോടു ഭാര്യമാർക്കുള്ളതുപോലെ, ഭാര്യമാരോടു ഭർത്താക്കൾക്കും ചില ന്യായമുള്ള പാലികൾ കടമയുണ്ടെന്നു അടുത്ത വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. വിവാഹിതയും അവിവാഹിതയുമല്ലാത്ത റിധം സ്ത്രീകളെ ഇട്ടു കയ്യിടപ്പെടുത്തരുതെന്നു അൽബഖറ: 231-ാം വചനത്തിലും 4: 129ലും കാണാവുന്നതുമാകുന്നു. 'നിനക്കു നിന്നോടും, നിന്റെ വീട്ടുകാരോടും ചില കടമകളുണ്ട്' എന്ന നബി (സ)യുടെ പ്രസ്താവത്തിലും (ബു.) സത്യം ചെയ്യാതെയാണെങ്കിലും ശരി, ന്യായമായ വല്ല കാരണവും കൂടാതെ ഭാര്യഭർത്തൃസംബന്ധം പാലിക്കാത്ത ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി ഭാര്യക്കു ന്യായാധിപ സ്ഥാനത്തു സകടം ബോധിപ്പിക്കാവുന്നതും, അതിനു ന്യായാധിപൻ പരിഹാരമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

228. വിവരണമോചനം ചെയ്യപ്പെട്ട സമ്പ്രദായം അവരുടെ ഭരണങ്ങളുമായി [സ്വയം] മൂന്നു 'ഘട്ട' [ആർത്ഥവശ്യമായി] കലം കാത്തിരിക്കണം.

അവരുടെ ഗർഭാശയങ്ങളിൽ അല്ലാഹു സൂക്ഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഒളിച്ചുവെക്കൽ അവർക്കു അനുവദനീയമാകുകയില്ല; അവർ അല്ലാഹുവിലും, അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ. അതിൽ [ആ കാലത്തിൽ] അവരെ മടക്കിയെടുക്കുന്നതിന് അവരുടെ വരൻമാർ കൂടുതൽ അവകാശപ്പെട്ടവരമാകുന്നു: (അതെ) അവർ നന്മ വരുത്തുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചെങ്കിൽ.

۲۲۸- وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ
بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ
وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ
أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي
أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَيَقُولُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي
ذَلِكَ إِنْ
أَرَادُوا إِصْلَاحًا

228. **ചിദ്യ തലാവ്** (വിവാഹമോചനം) ചെയ്യപ്പെട്ട സ്ത്രീക്കൾ അവർ കാത്തിരിക്കുന്നു, പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ചിദ്യ തങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളുമായി ചിദ്യ മൂന്നു മാർ വളർത്തു (ആന്തരികവശം) കൾ ചിദ്യ അനുവദനീയമാക്കിയില്ല ചി അവർക്കു അറിയുന്ന അവർ ഉള്ളിൽ (മറയ്ക്കുക-മുടി) വെക്കൽ ചിദ്യ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചതിനെ ചിദ്യ അവരുടെ ഗർഭാശയ (ഗർഭപാത്ര)ങ്ങളിൽ ചിദ്യ അവർ വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ ചിദ്യ അല്ലാഹുവിൽ ചിദ്യ അന്ത്യമിനത്തിലും ചിദ്യ അവരുടെ ഉത്തരവ് ചിദ്യ കൂടുതൽ അവകാശപ്പെട്ടവരാണ് ചിദ്യ അവരെ മക്കവാണ് (മക്കളെ ഏകദേശം വാൻ) ചിദ്യ അതിൽ ചിദ്യ അവർ ഉള്ളിൽ ചിദ്യ നൽക വരുത്തുവാൻ, നന്നാക്കിത്തീർക്കൽ

വിവരമറിയിക്കുന്നത്. അതുകൂടം സംഭവിക്കാവുന്ന ഭവിയ്ക്കത്താകട്ടെ, വലുതുമായിരിക്കും. മടക്കി എടുക്കലും പുതിയ വിവാഹം നടത്തലുമെല്ലാം ഇപ്പോഴത്തെ ആശ്രയിച്ചാണല്ലോ നടക്കുക. ബാഹ്യമായ തെളിവനുസരിച്ചു നിയമ നടപടികൾ എടുക്കുവാനും വഴിയുള്ളൂ. അതിനും പുറമെ, അക്കാര്യങ്ങൾ മിക്കവാറും സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രം അറിയാവുന്നതും, പാക്കി അറിയാൻ കഴിയാത്തതുമാണുതാനും. ഇതെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണ് വളരെ ഗൗരവ സ്വരത്തിൽ 'അവർ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ (وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْآخِرَةِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْأُولَىٰ) എന്നുകൂടി താക്കീത് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഒളിച്ചുവെക്കുന്നത് വമ്പിച്ച തെറ്റും ശിക്ഷാർഹവുമാണെന്നത്രെ ഈ വാക്ക് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

എന്തെങ്കിലും കാരണത്താൽ വിവാഹമോചനം ചെയ്തശേഷം, അതുവേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന് മേലിക്കലും, അല്ലെങ്കിൽ ആ കാരണം അവസാനിച്ചിരിക്കുകൊണ്ട് മേലിൽ തങ്ങൾക്ക് യോജിച്ചു പോകാമായിരുന്നുവെന്ന് തോന്നലും മനുഷ്യസഹജമായ സ്വഭാവമാണല്ലോ, അതിനാൽ, വിവാഹമോചനം ചെയ്ത ഭർത്താവിന് ഇടകാലം കഴിയുംമുമ്പ് അവളെ വീണ്ടും പഴയ വിവാഹത്തിലേക്കു മടക്കിയെടുക്കുവാൻ അല്ലാഹു ഇസ്ലാമിൽ നിയമപരമായിത്തന്നെ അവസരം നൽകിയിരിക്കുന്നു. പുതിയൊരു വിവാഹത്തെക്കാൾ നല്ലത് അതാണെന്നും, കഴിവതും മടക്കി എടുക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നും സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതാണ് 'അതിൽ-ഇടകാലത്തിൽ-അവരെ മടക്കി എടുക്കുവാൻ അവരുടെ വരൻമാർ കൂടുതൽ അവകാശപ്പെട്ടവരാകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ, രണ്ടുപ്രാവശ്യം വിവാഹമോചനം നടത്തുകയും, മടക്കി എടുക്കുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞശേഷം മൂന്നാമതും വിവാഹമോചനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഈ അവസരം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നതാണെന്ന് അടുത്ത വചനത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. മടക്കി എടുക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്: മടക്കി എടുക്കുന്നത് വല്ല ദുരുദ്ദേശ്യവും വെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും. മടക്കി എടുക്കുന്നത് കൊണ്ട് പ്രത്യേകം ഉപദ്രവമൊന്നും ഉണ്ടായിത്തീരവാനും പാടില്ല. നന്മ വരുത്തണം, തമ്മിൽ നന്നായിത്തീരണം, തങ്ങളുടെ ഭാവി ഗുണകരമായിത്തീരണം എന്നൊക്കെയുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയായിരിക്കണം മടക്കി എടുക്കുന്നത്. 'അവർ നന്മ വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചെങ്കിൽ' എന്ന ഉപാധിയോടെയാണ് മടക്കി എടുക്കുവാനുള്ള അവകാശം അല്ലാഹു നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്ന് മടക്കി എടുക്കുന്നവരും, അതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവരും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വല്ല ദുരുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയും ഒരാരം മടക്കി എടുക്കുന്നപക്ഷം, അത് തെളിയിക്കുവാനും, അതിന്റെ പേരിൽ നിയമനടപടി എടുക്കുവാനും പ്രയാസമാണെങ്കിലും അത് അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ വെളിച്ചത്താകുമെന്നും, അല്ലാഹു അതിന്റെ പേരിൽ ശിക്ഷാനടപടി സ്വീകരിക്കുമെന്നും അവർ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

തുടർന്നുകൊണ്ട് അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു: ഭാര്യമാരുടെമേലുള്ള ബാധ്യതപോലെ അവരോട് ഭർത്താക്കൾക്കും ബാധ്യതയുണ്ട് (وَالرِّجَالُ كَالنِّسَاءِ) എന്നും, വളരെ വിശാലവും അർത്ഥഗർഭവുമായ ഭാഗമായാണ് ഈ വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, പൊതുവിൽ പറഞ്ഞാൽ അവർ കേവലം വീട്ടുസാമാനങ്ങളെപ്പോലെയോ, അടിമകളെപ്പോലെയോ, അല്ലെങ്കിൽ ആടുമാടുകളെപ്പോലെയുള്ള ചില ജീവികളെപ്പോലെയോ മാത്രം കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് സ്ത്രീകൾക്ക് അവർക്കിരിക്കുന്ന അവകാശങ്ങളെല്ലാം ഈ ഒരൊറ്റ വാക്യം കൊണ്ട് അല്ലാഹു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ഓരോ ഭാഗത്തും നിന്നും മറ്റൊരു ഭാഗത്തോട് നിറവേറ്റേണ്ടുന്ന ബാധ്യതകൾ ഇന്നതൊക്കെയോണെന്നു എണ്ണിപ്പറയുക പ്രയാസമാണല്ലോ. മതദ്വേഷം പ്രത്യേകം അറിയപ്പെട്ടതും, സദാചാരപരമായി പൊതുവെ അറിയപ്പെട്ടതുമായ ബാധ്യതകളും, ഗാർഹികം, കുടുംബപരം, ദാമ്പത്യപരം, സാമ്പത്തികം ആദിയായ തുറകളിൽ പരസ്പരം അനുവർത്തിക്കേണ്ടുന്ന ബാധ്യതകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുമാറ് 'ആചാരമുദാത്തനുസരിച്ച് (بِالْعُرْفِ)' എന്ന വിശേഷണം കൊണ്ട് അല്ലാഹു മതിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. (*) എല്ലാത്തരം ബാധ്യതകളും ഈ വാക്കിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല, ആ ബാധ്യതകൾ പാലിക്കുന്നത് ഓരോത്തന്തരുടെയും കഴിവും പരിതസ്ഥിതിയും അനുസരിച്ചു വേണമെന്ന ഒരു സൂചനകൂടി ഇതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണാം. സ്ത്രീകളോട് പുരുഷൻ നിറവേറ്റേണ്ടുന്ന ബാധ്യതകൾക്ക് ഏതാനും ചില ഉദാഹരണങ്ങളും, അതിന്റെ വിസ്തൃതിയെക്കുറിച്ച് ഏതാണ്ടൊരു അനുമാനവും താഴെ കാണുന്ന ഉദാഹരണികളിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നതാണ്.:-

1. നിങ്ങൾക്കു സ്ത്രീകളോടും, സ്ത്രീകൾക്ക് നിങ്ങളോടും ചില കടപ്പാടുകളുണ്ടെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നബി (സ) പറയുന്നു: 'എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെമേൽ നിങ്ങളോടുള്ള കടപ്പാട്: നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരെ നിങ്ങളുടെ വിരുപ്പിൽ ചവിട്ടുവാൻ അവർ അനുവദിക്കരുത്' നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവർക്ക് നിങ്ങളുടെ വീടുകളിൽ അവർ അനുവാദം നൽകുകയും ചെയ്യരുത്. നിങ്ങളുടെമേൽ അവരോടുള്ള കടപ്പാട്: അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങളിലും

(*) **بِالْعُرْفِ** എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥമാദ്യേശ്യത്തെപ്പറ്റി 178-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഓർക്കുക.

നിങ്ങൾ അവർക്ക് [ഭാര്യമാർക്ക്] കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് യാതൊന്നും (തിരിച്ചു) വാങ്ങൽ നിങ്ങൾക്ക് അനുവദനീയമാകയില്ല; അവർ [ഭാര്യ-ഭർത്താക്കൾ] രണ്ടുപേരും അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളെ നിലനിറുത്തിപ്പോരുകയില്ലെന്ന് അവർ യജ്ഞപ്പെടുന്നതായാലല്ലാതെ.

എന്നി, അവർ രണ്ടുപേരും അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളെ തങ്ങൾ നിലനിറുത്തിപ്പോരുകയില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ യജ്ഞപ്പെട്ടെങ്കിൽ, അപ്പോൾ, അവർ യാതൊന്നും (കൊടുത്തു)കൊണ്ട് സ്വയം മോചിതയാകുന്നുവോ അതിൽ രണ്ടുപേരുടെ മേലും തെറ്റില്ല.

അത് (ഒക്കെയും) അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളാകുന്നു; ആകയാൽ, അവയെ നിങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുക്കരുത്. ആർ അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളെ വിട്ടു കടക്കുന്നുവോ അക്കൂട്ടർതന്നെയാണ് അക്രമികൾ.

230. എന്നിട്ട് (പിന്നെയും) അവൻ അവളെ താലാഖ് [വിവാഹമോചനം] നടത്തിയെങ്കിൽ അവനല്ലാത്ത (വേറെ) ഒരു ഭർത്താവിനെ അവൾ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതുവരേക്കും എന്നി അവൾ അവനു അനുവദനീയമാകുകയില്ല.

എന്നിട്ടു, അവൻ [രണ്ടാമത്തേവൻ] അവളെ വിവാഹമോചനം നടത്തിയെങ്കിൽ,-

وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا
أَتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا
إِلَّا أَنْ يُخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ
فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ
بِهِ
تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ
فَلَا تَعْتَدُوهَا
وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ
فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

230- فَإِنْ طَلَّقَهَا
فَلَا يَحِلُّ لَهُ
مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَ
فَإِنْ طَلَّقَهَا

229. വിവാഹമോചനം, താലാഖ് ൧൪൪ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ആകുന്നു ൧൪൫ എന്നിട്ട് പിടിച്ചുവെക്കൽ (പിരിച്ചയക്കാതിരിക്കുക) ൧൪൬ ആചാരം (മദ്യാദ) അനുസരിച്ച് ൧൪൭ അല്ലെങ്കിൽ പിരിച്ചയക്കുക, വേർപെടുത്തുക വിട്ടയക്കുക ൧൪൮ നന്മ ചെയ്ത് കൊണ്ട് (നല്ലനിലക്ക്) ൧൪൯ അനുവദനീയമാകുകയില്ല ൧൫൦ നിങ്ങൾക്ക് ൧൫൧ നിങ്ങൾ വാങ്ങൽ ൧൫൨ അവർക്ക് നിങ്ങൾക്കൊടുത്തിൽനിന്ന് ൧൫൩ യാതൊന്നും ൧൫൪ അവർ രണ്ടുപേരും യജ്ഞപ്പെടുന്നതായാലല്ലാതെ ൧൫൫ അവർ നിലനിറുത്തുക (നടത്തിപ്പോരുക)യില്ലെന്ന് ൧൫൬ അല്ലാഹുവിന്റെ അതിർത്തികളെ, പരിധികളെ ൧൫൭ എന്നി നിങ്ങൾ യജ്ഞപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ ൧൫൮ അവർ രണ്ടാളും നിലനിർത്തുകയില്ലെന്ന് ൧൫൯ അല്ലാഹുവിന്റെ അതിർത്തികളെ, പരിധികളെ ൧൬൦ എന്നാൽ കുറ്റമില്ല, തെറ്റില്ല ൧൬൧ അവർ രണ്ടാളുടെയും മേൽ ൧൬൨ യാതൊന്നിൽ ൧൬൩ അവൾ സ്വയം മോചിതയായി, തെണ്ടം നൽകി ൧൬൪ അതുകൊണ്ട്, അതുകൂലം ൧൬൫ അതു, അവ ൧൬൬ അല്ലാഹുവിന്റെ അതിർത്തികളാകുന്നു ൧൬൭ അതിനാൽ നിങ്ങളത് വിട്ടുകൊടുക്കരുത്, അതിക്രമിക്കരുത് (ലംഘിക്കരുത്) ൧൬൮ ആരെങ്കിലും അതിക്രമിച്ചാൽ, വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നപക്ഷം ൧൬൯ അല്ലാഹുവിന്റെ അതിരുകളെ ൧൭൦ എന്നാൽ അക്കൂട്ടർതന്നെ ൧൭൧ അക്രമികൾ 230. ൧൭൨ എന്നിട്ടു അവൻ അവളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്താൽ ൧൭൩ എന്നാൽ അവൾ അവനു അനുവദനീയമാകുകയില്ല ൧൭൪ പിന്നീട്ടു, ശേഷം ൧൭൫ അവൾ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതുവരെ ൧൭൬ ഒരു ഭർത്താവിനെ ൧൭൭ അവനല്ലാത്ത, അവനൊഴികെ ൧൭൮ എന്നിട്ടു അവൻ അവളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്താൽ

അപ്പോൾ, അവർ രണ്ടുപേരും അന്യോന്യം മടങ്ങിവരു
ന്നതിന് അവരുടെ മേൽ തെററിലു; (അതെ) അവർ രണ്ടാളും
അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളെ തങ്ങൾ നിലനി
റുത്തിപ്പോരുന്നെന്ന് വിചാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ.

അവ (മക്കയും) അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തി
കളാകുന്നു; അറിയുന്ന ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അവൻ അവ വിവ
രിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്.

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا
أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ
اللَّهِ
وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ
يَسْتَنْهَى الْقَوْمَ يَنْفَعُونَ

لا جراح എന്നാൽ തെററിലു ല്ല അവർ രണ്ടാളുടെ മേൽ اتراج അവർ രണ്ടാളും അന്യോന്യം മട
ങ്ങുന്നതിന് اتر അവർ രണ്ടാളും വിചാരിച്ചെങ്കിൽ, ധരിച്ചാൽ اتر അവർ രണ്ടാളും നിലനിറുത്തുന്നെന്ന്
اتر അവർ രണ്ടാളും അതിർത്തികളെ اتر അവ, അതും اتر അവർ രണ്ടാളും അതിർത്തികളാ
കുന്നു اتر അവയെ അവൻ വിവരിക്കുകയാണ്, വ്യക്തമാക്കുന്നു اتر ഒരു ജനതക്കു (ജനങ്ങൾക്കു)
വേണ്ടി اتر അവർ അറിയും.

കഴിഞ്ഞ 224, 225 വചനങ്ങളിൽ സത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ചില കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചു. തുടർ
ന്നുള്ള രണ്ടു വചനങ്ങളിൽ ഒരു പ്രത്യേകതരം സത്യമായ 'ഈലാഇ'നെക്കുറിച്ചും പ്രസ്താവിച്ചു. സന്ദർഭം
അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടു താലാഖിനെ (വിവാഹമോചനത്തെ) സംബന്ധിച്ചും സ്വപർശിക്കുകയുണ്ടായി.
അങ്ങിനെ, 228-ാം വചനത്തിൽ, താലാഖു സംബന്ധമായ നിയമങ്ങൾ വിവരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ, താലാഖിനുശേഷം
ഭാര്യയെ മടക്കി എടുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും, ഇട്ടയെപ്പറ്റിയും സംസാരിച്ചു. അതിനെ തുടർന്ന് ഇവിടെ മടക്കി എടു
ക്കാവുന്ന താലാഖു എന്താണെന്നും, മടക്കി എടുക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത താലാഖ് എന്താണെന്നും, താലാഖ് നിർവ്വഹിക്കേ
ണ്ടുന്നതു എങ്ങിനെയായിരിക്കണമെന്നും മറ്റും വിവരിക്കുന്നു. താലാഖ് സംബന്ധമായി പ്രധാനപ്പെട്ട പല നിയമ
ങ്ങളും ഈ വചനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇടക്കിടെ നാലഞ്ചുപ്രാവശ്യം അവയെപ്പറ്റി اتر (അല്ലാഹു നി
ശ്ചയിച്ച നിയമാതിർത്തികൾ) എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുകയും, അവ ലംഘിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി കർശനമായ താക്കീതു
നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത നിയമങ്ങൾക്കു അല്ലാഹു കൽപിച്ചിട്ടുള്ള ഗൗരവമാണു ഇതെല്ലാം. ചു
ണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. പക്ഷേ, ഇതൊക്കെയായിട്ടും മുസ്ലിം സമുദായം ഈ കർശനമായ നിയമാതിർത്തികളെ മിക്കതും ലം
ഘിക്കുകയും, മറികടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാഴ്ചയാണു കാണുന്നതെന്നു അപാരമായ വ്യസനത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടി
വന്നിരിക്കുകയാണ്! (اَلَيْسَ كَذَلِكَ)

അറബികൾക്കിടയിൽ നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന പല നടപടിക്രമങ്ങളും-അവയിൽ ചില പരിഷ്ക്കാരങ്ങളോ, ന്യ
യന്ത്രണങ്ങളോ വരുത്തിക്കൊണ്ടു-ഇസ്ലാം അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽപെട്ടതാണ് വിവാഹ
മോചനവും, അതിനുശേഷമുള്ള മടക്കി എടുക്കലും (اَلَيْسَ كَذَلِكَ). ഒരോക്കു അയാളുടെ ഭാര്യയെ എത്ര പ്രാവശ്യം വേ
ണമെങ്കിലും വിവാഹമോചനം നടത്തുകയും, മടക്കി എടുക്കുകയും ചെയ്യാൻ അന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇ
തുകൂടം സ്ത്രീകൾ വളരെയധികം കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിയും വന്നിരുന്നു. വിവാഹം നിമിത്തം ലഭിക്കേ
ണ്ടുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിക്കുകയോ, വിവാഹമോചനംവഴി ലഭിക്കേണ്ടുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ-
അതെ, വിവാഹിതയോ, വിവാഹമോചിതയോ അല്ലാത്തവിയം-എത്രയോ സ്ത്രീകൾ ആയുഷ്കാലം ഉന്തിനീക്കേ
ണ്ടി വരുകയും പതിവായിരുന്നു. തമ്മിൽ വല്ല വഴക്കോ വക്കാണമോ കൂടുമ്പോൾ 'ഞാൻ നിന്നെ ഒരു കാലത്തും ഏ
റെടുക്കുകയുമില്ല, വിട്ടയക്കുകയുമില്ല' എന്നു ചിലർ തുറന്നു പറയുക കൂടി ചെയ്തെങ്കും. ഇസ്ലാമിന്റെ ആ
രംഭത്തിൽ അൻസാരികൾക്കിടയിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടാകുകയും, ആ സ്ത്രീ നബി(സ)യുടെ അടുക്കൽ വന്നു
സങ്കടം മ്പോയിപ്പിക്കുകയും ഉണ്ടായതായി രിവയെത്തുക വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ നികുഷ്ഠ സമ്പ്രദായത്തിനു അറുതി
വരുത്തുകയും, നീതിയുക്തവും ഉപകാരപ്രദവും പ്രായോഗികവുമായ നിയമങ്ങൾ വഴി അതിനു നിയന്ത്രണം വ
രുത്തുകയും, അങ്ങനെ, അത്തരം അക്രമങ്ങൾക്കു ഇരയാകുന്നതിൽനിന്നു സ്ത്രീ സമുദായത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയു
മാണ് ഈ വചനങ്ങൾ മുഖേന അല്ലാഹു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ഓഫിലിയും കാലത്തും അറബികളിൽ സ്ത്രീകളുടെ വിവാഹമോചന വിഷയത്തിൽ ഒരുതരം അനാദികതയായി
രുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലായല്ലോ. അതുപോലെയോ, അതിലുപരി

യായോ ഉള്ള ഓരോരുത്തരും പരിഷ്കൃത യുഗമെന്ന പരയപ്പെടുന്ന ഇക്കാലത്തും-ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ബഹുഭൂരി പക്ഷമുള്ള യൂറോപ്യൻ നാടുകളിൽ പോലും-നടക്കാതിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതേ സമയത്ത് ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, ബൈബിളിന്റെ വിധി നേരെ മറിച്ചാണുള്ളതും. ഒരു പുരുഷൻ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിച്ചാൽ, പിന്നീട് ഒരു കാരണവശാലും അവനെ അവളെ വിവാഹമോചനം നൽകി വിട്ടുവാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. തമ്മിൽ യോജിക്കാതെ വേർപിരിഞ്ഞു താമസിക്കേണ്ടി വന്നാൽ പോലും രണ്ടു കൂട്ടർക്കും വിവാഹം കഴിക്കാൻ പാടില്ല. വിവാഹം കഴിക്കുന്നപക്ഷം-പുരുഷനാവട്ടെ, സ്ത്രീയാവട്ടെ-അത് വ്യഭിചാരമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതാകുന്നു. (മത്തായി: 5ൽ 31, 32; ലൂക്കോസ്: 16ൽ 18; 1. കൊരിന്ത്യർ: 7ൽ 10-12 നോക്കുക) അർത്ഥപരമായ വ്യത്യാസം കാണപ്പെടുകയില്ല. ഏറെക്കുറെ ഫിന്ത്യമതാനുയായികളിലും ഇതുപോലെയുള്ള നടപടിക്രമങ്ങളാണുള്ളത്. ഇസ്ലാമാകട്ടെ, പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ രണ്ട് നയങ്ങൾക്കും മദ്ധ്യ-മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് അനുയോജ്യവും, പ്രാത്യാഗമിക ജീവിതത്തിനു അനുയുക്തവുമായ ഒരു നിലപാടാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് നിഷ്പക്ഷമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഏവർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഈ വചനങ്ങളിലടങ്ങിയ മുഖ്യവിഷയങ്ങളിലെ മദ്രാസ് കൊടുക്കാം. من الله ولي

(ഒന്ന്:) (2: الفرق) (താലാഖ്-വിവാഹമോചനം-രണ്ടുപ്രാവശ്യമാകുന്നു.) ഇദ്ദേഹം മടക്കിയെടുക്കാവുന്ന താലാഖ് രണ്ടുപ്രാവശ്യമാണുള്ളതെന്ന് സാരം. അല്ലാതെ, ഒരൊരിക്കൽ തന്റെ ഭാര്യയെ ആകെ രണ്ട് പ്രാവശ്യമേ താലാഖ് നടത്താവൂ എന്നല്ല അർത്ഥം. തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ നിന്നു ഇതു സ്ഥൂഷമാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ ഒന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യം താലാഖ് നടത്തിയാൽ അതിന്റെ ഇദ്ദേഹം കഴിയും മുമ്പായി ഭർത്താവിന് ഭാര്യയെ വിവാഹത്തിലേക്ക് മടക്കിയെടുക്കാം. ഇദ്ദേഹം കഴിയുന്നതുവരെ മടക്കിയെടുക്കാതെ വിവാഹമോചനം നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യും. മടക്കി എടുക്കുന്നപക്ഷം ആവശ്യം നേരിട്ടാൽ രണ്ടാമതും താലാഖ് നടത്താം. ഈ താലാഖിനുശേഷം ഭർത്താവ് രണ്ടിലൊന്നു സ്വീകരിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥനായി: (2: الفرق) (സദാചാര മര്യാദപ്രകാരം അവളെ വെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ നൽകിയത് തുകൊണ്ടു-നല്ല നിലയിൽ-അവളെ പിരിച്ചുവിടുക.) അതായതു അവളെ വിവാഹത്തിലേക്ക് മടക്കി എടുത്ത് നല്ല രൂപത്തിലും മര്യാദയനുസരിച്ചും അവളുമായി പെരുമാറിക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു കൂടുക. മടക്കി എടുക്കുന്നതു വല്ല ദുരുദ്ദേശ്യവും ചെയ്യുകയോ, അവളുമായി സുഖകരമല്ലാത്ത പെരുമാറ്റം പെരുമാറിക്കൊണ്ടോ ആയിരിക്കരുത്. ഇതിന് തയ്യാരില്ലാത്ത-അല്ലെങ്കിൽ സാധിക്കാത്ത-പക്ഷം, നല്ല നിലക്കും മാനുഷമായ രീതിയിലും അവളെ പിരിച്ചുവിടുക. ഈ രണ്ടിലൊന്ന് സ്വീകരിക്കുവാൻ ഭർത്താവ് നിർബന്ധിതനാകുന്നു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച നിയമങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില വസ്തുതകളും വിശദീകരണങ്ങളും കൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി: (1) 'താലാഖ് രണ്ടാണെന്നാണ്' എന്നോ മറ്റോ പറയാതെ 'താലാഖ് രണ്ട്' പ്രാവശ്യമാണ് (2: الفرق) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകയോ മറ്റോയെന്നു പറയാതെ രണ്ടോ മൂന്നോ താലാഖുകൾ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായം ശരിയല്ലെന്നും, ഓരോ താലാഖും വെറുതെ പ്രാവശ്യത്തിലായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഈ വിഷയത്തിലുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളെക്കുറിച്ച് താഴെ സംസാരിക്കാം. (2) ഇദ്ദേഹം കോലം മീർച്ചിച്ചു പോകുവാൻ ഇടയാക്കത്ത അവസരത്തിലായിരിക്കണം താലാഖ് നടക്കുന്നത്. അഥവാ, സംയോഗം നടന്നിട്ടില്ലാത്ത ശുദ്ധീകാരത്തായിരിക്കണം. ആർത്തവകാലത്തോ, സംയോഗം നടന്നിട്ടുള്ള ശുദ്ധീകാരത്തോ ആവരുത്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു സൂ: താലാഖിലെ ആദ്യത്തെ വചനത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിന് പുറമെ, ഹദീസിൽ നബി (സ) അത് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശദവിവരത്തിന് സൂ: താലാഖിന്റെ വ്യാഖ്യാനം നോക്കുക. (3) ഒന്നാം പ്രാവശ്യത്തെ താലാഖിനെ തുടർന്നുള്ള ഇദ്ദേഹം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതുവരെ മടക്കി എടുക്കാത്തപക്ഷം, പിന്നീട് അവൾക്ക് വേറെ വിവാഹം കഴിക്കാം. ഇരു വിഭാഗക്കാർക്കും ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ വിവാഹമോചനം നടത്തിയ ആദ്യത്തെ ഭർത്താവിന് തന്നെയും അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാവുന്നതാണ്. രണ്ടാം പ്രാവശ്യം താലാഖ് നടത്തിയാലുള്ള വിധിയും ഇപ്പോലെ തന്നെ. ഇദ്ദേഹം മടക്കി എടുക്കുകയോ, താഴെ പറയും പ്രകാരം പ്രതിഫലം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള താലാഖായത് (3: الفرق) നിമിത്തമോ ആണ് ഭാര്യയും ഭർത്താവും തമ്മിൽ വേർപെട്ടു പോകുന്നതെങ്കിൽ, അതിന് (3: الفرق) (ചെറിയ വേർപാട്) എന്നാണ് സാരം. തിക ഭാഷയിൽ പറയപ്പെടുക. കാരണം, വേണമെങ്കിൽ ഈ വേർപാടിനുശേഷവും അവർക്ക് പുതിയൊരു വിവാഹം മുമ്പേ പറയുന്ന പ്രകാരം മറ്റൊരാൾക്ക് വിവാഹം കഴിക്കുകയും, അവൻ വിവാഹമോചനം നടത്തി ഇദ്ദേഹം കഴിയുകയും ചെയ്താൽ വീണ്ടും വിവാഹം കഴിക്കാനും പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ വേർപാടിന് (3: الفرق) (വലിയ വേർപാട്) എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. (4) ആർത്തവ (حوض) കാലത്തോ, സംയോഗം നടന്നിട്ടുള്ള ശുദ്ധീകാരത്തോ താലാഖ് നടത്തുന്നതിന് വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിന് അനാചാരമായ താലാഖ് (4: الفرق) എന്നു പറയപ്പെട്ടുവന്നു. ഈ താലാഖ് സാധ്യമാകുമോ എന്നതിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും അതു

ഇത് അഭിപ്രായക്കാരാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും പരസ്പരം ഒരു ധാരണയിലെത്താനെ, തമ്മൊന്നാവാത്ത സംഖ്യ കർത്താവിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് അനിതിയും അക്രമവുമാകുന്നു. 'വ്യക്ത' നടന്നാൽ പിന്നെ, അതിനെത്തുടർന്നുള്ള ഇടയിൽ മടക്കി എടുക്കുവാനുള്ള കർത്താവിന്റെ അവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നതാകുന്നു.

(നാബ്:) $\text{لَا يَحِلُّ لَكَ الْإِيمَانُ}$ (എനി, അവൻ അവന്റെ വിവാഹമോചനം നടത്തിയെങ്കിൽ, അവനല്ലാത്ത ഒരു കർത്താവിനെ അവൻ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതുവരെ എനി അവൻ അവനെ അനുവദനീയമാക്കുകയില്ല.) അതായത്, മുമ്പ് രണ്ട് വട്ടം താലാഖ് കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മൂന്നാമതും താലാഖ് നടത്തിയാൽ പിന്നെ മടക്കി എടുക്കുന്ന പ്രശ്നമില്ല. മറ്റൊരു കർത്താവ് അവന്റെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും, അവൻ അവന്റെ വിവാഹമോചനം നടത്തുകയും വേണം. അതിന്റെ നിയമപ്രകാരമുള്ള ഇടം കഴിയുകയും വേണം. എന്നാൽ മാത്രമേ പിന്നീട് അവനെ അവന്റെ വീണ്ടും വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. 'അവന്റെ മറ്റൊരാരം വിവാഹം കഴിക്കുന്നതുവരെ' എന്നോ മറ്റൊരു പദത്തെ 'അവൻ മറ്റൊരു കർത്താവിനെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതുവരെ' (لَا يَحِلُّ لَكَ الْإِيمَانُ) എന്ന പദാന്തിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ആ വിവാഹം സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള വിവാഹമായിരിക്കണം—ആദ്യ കർത്താവിന്റെയോ മറ്റൊരു നിർബന്ധ പ്രകാരമോ ആവശ്യപ്രകാരമോ ആയിരിക്കാതെ—എന്നാണത് കർണിക്കുന്നത്. 'വിവാഹം കഴിക്കുന്നതുവരെ' എന്ന മാത്രമേ അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും ആ വിവാഹത്തിൽ അവർ തമ്മിൽ സംഭോഗം നടന്നിരിക്കുകയോ കഴിഞ്ഞിട്ടുവെന്ന് നബി (സ) വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. (ബു: മു) $\text{لَا يَحِلُّ لَكَ الْإِيمَانُ}$ (എന്നിട്ട് അവൻ അവന്റെ വിവാഹമോചനം നടത്തുന്നപക്ഷം, അവർ രണ്ടുപേരും അന്യോന്യം മടങ്ങിവരുന്നതിന് തടവില്ല) എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന് ആ നികാഹ് (വിവാഹം) പോലെത്തന്നെ ആ താലാഖും സാധാരണ ഗതിയിൽ നടന്നതായിരിക്കണം—മറ്റൊരു നിർബന്ധത്തിനോ ആവശ്യത്തിനോ വഴങ്ങിക്കൊണ്ടാവരുത്—എന്നും മനസ്സിലാക്കണം. താലാഖ് കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതിനെത്തുടർന്നുള്ള ഇടയും കഴിയേണ്ടതുണ്ടെന്നും, ആ കർത്താവ് അവന്റെ മടക്കി എടുക്കാനിരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഇതെല്ലാം ശരിയായാൽ പിന്നെയും ഒരു ഉപാധിയുണ്ട്. തമ്മിൽ വിവാഹബന്ധം നടന്നശേഷം മൂന്നു പ്രാവശ്യം ആ ബന്ധത്തിന് വിഘാതം നേരിടുകയുണ്ടായ ആ കാര്യംകർത്താക്കൾ തമ്മിൽ മേലിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമപരിധിക്കുള്ളിൽ തെറ്റിനിന്നു രജ്ഞിപ്പോടെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതുള്ള പ്രതികൂല രണ്ടുപേർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണം. രണ്ടാരംകൂടോ, രണ്ടിൽ ഒരാൾക്കോ അങ്ങിനെ പ്രതികൂലമായില്ലാത്ത പക്ഷം അവർ വീണ്ടും വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നത് ശരിയല്ല. $\text{لَا يَحِلُّ لَكَ الْإِيمَانُ}$ (അല്ലാഹുവിന്റെ അതിർത്തികളെ തങ്ങൾ നിലനിറുത്തിപ്പോയതാണ് രണ്ടുപേരും കരുതിയാൽ) എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന് ഇത് സ്വപക്ഷമാണ്. മൂന്നു പ്രാവശ്യം തെറ്റിപ്പിരിഞ്ഞ അവർ നാലാമത്തെ പ്രാവശ്യം പ്രത്യേകം ഇക്കാര്യം ഗൗനിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. മനുഷ്യരുടെ മനസ്സാത്രം മനുഷ്യരെക്കൊണ്ട് അറിയാവുന്ന സ്രഷ്ടാവ് മറ്റൊരു വാക്യത്തിലും മനുഷ്യന്റെ നൽകലോപേക്ഷി നൽകുന്ന മാർഗ്ഗാർത്ഥത്തെപ്പറ്റി ഒന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക! ബാഹ്യവസ്ഥകളെ—യഥാർത്ഥമായ മനസ്സാശ്രിതമാണ്—ഇവിടെ പരിഗണനയുള്ളതെന്ന് ആർക്കും വ്യക്തമാകും. മനസ്സിനുപ്പുറം മറ്റൊന്നായിരിക്കേണ്ടത് അവർ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ പിന്നെയും വിവാഹബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതെങ്കിൽ—നിയമപ്രകാരം വിവാഹം സാധ്യവായെക്കുകയില്ല—അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ കുറ്റക്കാരായിരിക്കും. ഇഹത്തിലാകട്ടെ, ആ ബന്ധം അവർക്ക് പൂർവ്വാധികം അസ്വാസ്ഥ്യകൂടെ വാക്യവാദന ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ.

മൂന്നു പ്രാവശ്യം വിവാഹമോചനം ചെയ്തതിനുശേഷം സ്ത്രീകളെ വീണ്ടും വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർ അല്ലാഹു വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ച മേൽ കണ്ട ഉപാധികളെ മറികടക്കുവാനുള്ള ചില സൂത്രങ്ങൾ നടത്തുന്ന പതിവ് ഇന്ന് മുമ്പ് ലിംഗരക്ഷയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ചില പണ്ഡിതവിഭാഗങ്ങൾ അതിന് അതനിൽക്കുകയും പിന്തുണനൽകുകയും ചെയ്തു വരുന്നു. വല്ല വിഡ്ഢികളെയും പ്രതിഫലം കൊടുത്തോ മറ്റൊരു സ്വധീനിച്ച ഒരു നാലാമതാ വിവാഹം ബാഹ്യത്തിൽ നടത്തുക, അടുത്ത അവസരം തന്നെ അവരെക്കൊണ്ട് വിവാഹമോചനവും ചെയ്യിക്കുക. ഇതാണ്. ചില വിഡ്ഢികൾ പ്രതിഫലം മോഹിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം തന്നെ അതിന് തയ്യാറെടുക്കലും ഉണ്ട്. 'ചടങ്ങു നിൽക്കുക' എന്ന പേരിലാണ് ഈ വിവാഹം അറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ പേരുതന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തെ അവഗണിക്കാലാണെന്നും അതിനെ കേവലം ഒരു ചടങ്ങായി മറ്റൊരാളാണെന്നും വിളിച്ചോതുന്നു. തക്കതായ കാരണം കൂടാതെയും, ഭാവിയിൽപ്പറ്റി വീണ്ടുവിവാഹിപ്പിച്ചതെയും രണ്ടും മൂന്നുവരക്കെ താലാഖ് ഒന്നു അടിയ്ക്കു നടത്തിക്കളയും. അടുത്ത ദിവസംതന്നെ അതിനെപ്പറ്റി ബോത്തിലുമാകും. അടുത്ത ആലോചന ഈ ശപിടപ്പെട്ട ചടങ്ങിനെക്കുറിച്ചായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ തോന്നിയവാസത്തിൽ നിന്ന് തോന്നിയവാസത്തിലേക്കായി അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമപരിധികളെയെല്ലാം അവർ അതിലംഘിക്കുന്നു. അല്ലാഹു കൽപിച്ച പ്രകാരമാണ് ആദ്യമുതലാക്കെ താലാഖ് നടക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഇങ്ങിനെയുള്ള തോന്നിയവാസങ്ങൾക്കൊന്നും ആവശ്യം നേരിടുകയില്ല. ഏതായാലും ഈ ചടങ്ങുനിൽക്കലും, ചടങ്ങു നിറുത്തലും, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടക്കുന്ന വിവാഹവും ശരിയല്ല.

തിരിക്കുന്നത്. (4) മർത്താവു, ഭാര്യയും തമ്മിൽ സംയോഗം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മൂന്നും, സാധുവരും, ഇല്ലാത്ത പക്ഷം ഒന്നു സാധുവാകുകയുണ്ടു്. ഇബ്നൂഅബ്ബാസ് (റ) ന്റെ ശിഷ്യൻമാരായ പലരുടെയും, ഇബ്നഹുഖ്ബ"നു ഹംഖൈഹി (റ) യുടെയും അഭിപ്രായം ഇതാണെന്ന് കാണുന്നു.

ഇതാണു് അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ചുരുക്കം. കൂടുതൽ വിശദീകരണം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് അന്വേഷിച്ചറിയേണ്ടതാകുന്നു. മേൽകണ്ട അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിവരിച്ചശേഷം, പ്രസിദ്യഹ ഹാസ്യഗ്രന്ഥമായ 'സുലൂഗുൽമറാമി' ന്റെ വ്യാഖ്യാതാവ് അല്ലാമാ മുഹമ്മദ്ബ"നു ഇസ്മാഇൽസ്വൻആനി (റ) ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവനയുടെ സാരം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ശാഖാ റിഷയങ്ങളിൽ ചർച്ച നടത്തുന്നവർ ഈ വിഷയത്തിൽ ദീർഘമായി സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉമർ (റ) മൂന്നു തവണയും (*) നടപ്പിലാക്കി എന്നതിനെ (**) ആസ"പദമാക്കി നാലു് മദ്ഹബുകളുടെ ആശയങ്ങളും അതിൽ യോജിപ്പി രിക്കുന്നു. അതിനോട് വിരുദ്ധമല്ലാത്തവരെപ്പറ്റി അവരുടെ പ്രതിരോധം വളരെ കഠിനമാകുന്നു. ഒന്നു സാധുവാ കുകയുള്ളവെന്ന് ഫത്വാ ചെയ്ത (വിധി പറഞ്ഞ) കാരണത്താൽ ശൈഖുൽഇസ്ലാം ഇബ്നൂതൈമിയ്യ (റ) മദ്ദ് നമേൽക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ ഹാഫിദ്ബ"നുൽവെയ്യിമിയ്യ (റ) ഒട്ടകപ്പുറത്തു് കയറി നാടു ചുറ്റിക്കു കയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ശാഖാപരമായ ഒരു വിഷയത്തിലുള്ള കടുത്ത പക്ഷപാത മനസ്ഥിതി മാത്രമാണിതെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. സമുദായത്തിലെ മുൻഗാമികൾക്കും പിൻഗാമികൾക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള ഒരു വിഷയമാ ണിത്. എന്നിരിക്കെ, ചിന്നാഭിപ്രായമുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ അനുകൂലിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി ആക്ഷേ പിക്കുവാനില്ലെന്ന വസ്തുത പ്രസിദ്യമാണ്. ചിന്തകരും യജ്ജ"തൻമാരുംകൂടുന്ന നീതിമാൻമാരും, അല്ലാത്തവരും തമ്മിൽ വേർതിരിയുന്നത് ഇങ്ങിനെമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലാകുന്നു'.

231. നിങ്ങൾ സ്ത്രീകളെ വിവാഹമോചനം ചെയ്തിട്ട് അവർ അവരുടെ (ഇട്ടയുടെ) അവധി പ്രാപിച്ചാൽ, അവരെ നിങ്ങൾ (ആചാര) മര്യാദയനുസരിച്ചു വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു വിൻ; അല്ലെങ്കിൽ (ആചാര) മര്യാദയനുസരിച്ച് അവരെ പിരിച്ചുവിടുവിൻ.

നിങ്ങൾ അതിന് വിട്ടുപോകുമാറു് ദ്രോഹമുണ്ടാക്കുവാ നായിട്ട് അവരെ നിങ്ങൾ പിടിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

ആരെങ്കിലും അത് ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അവൻ അവനോട് തന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തു പ്രചനംകളെ നിങ്ങൾ പരി ഹാസ്യമാക്കിത്തീർക്കരുത്

٢٣١- وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ
أَجَلَهُنَّ نَأْسِكُوهُنَّ بِغُرُوبٍ
أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِغُرُوبٍ
وَلَا تُنْسِكُوهُنَّ خِرَارًا لِّتَعْتَدُوا
وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ
فَنَفْسُهُ ظَلَمٌ نَفْسُهُ
وَلَا تَحْسُدُوا آلِيَهُ اللَّهِ هُرُوا

231. നിങ്ങൾ വിവാഹമോചനം ചെയ്താൽ ഫലി സ്ത്രീകളെ എന്ന് എന്ന് ഇവർ എത്തി, പ്രാപിച്ചു എ അവരുടെ അവധി നെസ്കു എന്നാലവരെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവിൻ ആചാരം (മര്യാദ) അനുസരിച്ചു അല്ലെങ്കിൽ അവരെ പിരിച്ചയക്കുക, വേർപെടുത്തുക ആചാര പ്രകാരം, മര്യാദയനുസരിച്ചു അല്ലെങ്കിൽ അവരെ നിങ്ങൾ പിടിച്ചുവെക്കരുത് ഖരദ്രോഹം ചെയ് വാൻ, നിങ്ങൾ അതിന് വിട്ടുവാനായിട്ട്, അതിക്രമം ചെയ്യുമാറു് ആരെങ്കിലും ചെയ്യു ന്നതായാൽ അത് ഫലി എന്നാലവൻ അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചുകളഞ്ഞു ഫലി അവനോട് തന്നെ ഖരദ്രോഹം നിങ്ങൾ ആക്കിത്തീർക്കരുത് ഫലി അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളെ പരി പരിഹാസം (പരിഹാസം)

(*) ഒരു അവസ്ഥയിൽ നടത്തപ്പെട്ടതാണ് തവലാഖാണ് ഉദ്ദേശ്യം. (**) ജനങ്ങൾ താലാഖിന്റെ കാര്യ ത്തിൽ ധൂതികൂട്ടിത്തുടങ്ങിയതുകാരണം അവരെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നു അങ്ങിനെ അദ്ദേഹം നടപ്പു ക്കിയതെന്ന് അയ്യം റിവാഇത്തിൽ തന്നെ കാണാം.

നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു ചെയ്ത അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യണം; വേദഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും, വിജ്ഞാനത്തിൽനിന്നുമായി നിങ്ങൾക്ക് സദുപദേശം നൽകിക്കൊണ്ട് അവൻ നിങ്ങൾക്ക് ഇറക്കിത്തന്നിട്ടുള്ളതും (ഓർമ്മവിൻ)

നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും, അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും അറിയുന്നവനാണെന്ന അറിഞ്ഞുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുവിൻ.

وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ
مِّنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةَ
يُعْظُمُ بِهَا وَالْتَقُوا اللَّهَ
وَاعْلَمُوا
إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

നിങ്ങൾ ഓർമ്മക്കയും ചെയ്വിൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ നിങ്ങൾക്ക് അതാൽ ഇറക്കിയതിനെയും നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങൾക്ക് ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും വിജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും അതുവഴി നിങ്ങൾക്ക് അവൻ സദുപദേശം നൽകിക്കൊണ്ട് (നൽകുവാൻ) അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ അറിയുകയും ചെയ്വിൻ അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്നും എല്ലാ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയും അറിയുന്നവൻ

താലാഖിനെത്തുടർന്ന് സ്ത്രീകൾ ആചരിക്കേണ്ടുന്ന ഇദ്ദേഹം കഴിയാനാകുമ്പോൾ രണ്ടിലൊന്ന് ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു: ഒന്നുകിൽ അവളെ വിവാഹബന്ധത്തിലേക്ക് മടക്കി എടുത്ത് അവളെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ മടക്കി എടുക്കാതെ പിരിച്ചു വിടുക. മടക്കി എടുക്കുന്നത് ഇദ്ദേഹം കഴിയുമ്പോൾ എപ്പോഴും ആവാമെന്ന് മുമ്പ് വചനങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ ഇവിടെ വിഷയം രണ്ട് കാര്യത്തിലാണ് ഉന്നി നിൽക്കുന്നത്: ഇദ്ദേഹുടെ കാലാവധി അവസാനിക്കാനാകുമ്പോഴാണ് രണ്ടിലൊന്ന് അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നത്. ഇദ്ദേഹുടെ അവസരം പാഴാക്കിയാൽ മടക്കി എടുക്കുന്ന പ്രശ്നം ഇല്ലാതായിത്തീരും. ഇതാണ് ഒന്ന്. മറ്റൊന്ന്: രണ്ടിൽ ഏത് സ്വീകരിച്ചാലും ശരി, അത് നീതിയും മര്യാദയും അനുസരിച്ചായിരിക്കണം. ഏതെങ്കിലും ദുരൂഹ ദ്വേഷം വെച്ചുകൊണ്ടോ, ഉപദ്രവവും ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാകുന്ന തരത്തിലോ ആയിക്കൂടാ എന്നുള്ളതാണ്. ഇക്കാര്യമാണ് ഈ വചനത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ വിഷയം. ആദ്യത്തെ ഒന്നരണ്ടു വാക്യങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ മറ്റു വാക്യങ്ങളെല്ലാം ഈ വിഷയത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതാണെന്ന് കാണാം.

ചിലപ്പോൾ മടക്കി എടുക്കുന്നതിലായിരിക്കും ഇരുവരുടെയും നന്മ. ചിലപ്പോൾ ഭാര്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതായിരിക്കും നല്ലത്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ നേരെ മറിച്ചുമായിരിക്കും. പരിതസ്ഥിതികളും ചുറ്റുപാടുകളും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഏതിലാണ് നന്മയെന്നും, ഏതാണ് കഠിനമായെന്നും ആലോചിച്ചു വേണം രണ്ടിലൊന്ന് തീരുമാനിക്കുവാൻ. അത്പം വല്ല വഴക്കും ഉണ്ടാകുമ്പോഴോ ഭാര്യയെ താലാഖ് നടത്തുക, എന്നിട്ട് ഇദ്ദേഹം കഴിയുമ്പോഴോ മടക്കി എടുക്കുക, അധികം താമസിയാതെ മറ്റൊരു കാരണം കിട്ടുമ്പോൾ വീണ്ടും താലാഖ് നടത്തുക, പിന്നെയും മടക്കി എടുക്കുക, അങ്ങിനെ രണ്ടുമല്ലാത്ത നിലയിൽ അവളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുക, അല്ലെങ്കിൽ മടക്കി എടുത്ത ശേഷം നല്ല നിലക്ക് പെരുമാറാതിരിക്കുക, ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ടുന്ന ബാധ്യതകളിൽ വീഴ്ച വരുത്തുക, അവസാനം പ്രതിഫലം നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിവാഹമോചനത്തിന് ('ഖുൽഇ'നു) അവൾ നിർബന്ധിതയാകുക തുടങ്ങിയ ദുസ്സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള താക്കീതാണ് لَا تَكُونُوا مِنَ الظَّالِمِينَ (അതിരുകവിയുമാൻ ദ്രോഹം ചെയ്വാനായിട്ട് അവരെ പിടിച്ഛവക്കരുത്) എന്ന വാക്യം.

ഇത്തരം ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്വാൻ വേണ്ടി സ്ത്രീകളെ മടക്കി എടുക്കരുതെന്ന് വിരോധിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു വിഷയം മതിയാക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അവനവനോടുതന്നെ ചെയ്യുന്ന അക്രമമാണ്. അഥവാ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് അവരവർതന്നെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും എന്ന് താക്കീത് ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, അത് അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളെ അവഗണിക്കലും പരിഹാസിക്കലുമാണെന്നും അവന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളോടും, ഖുർആനിലൂടെയോ നബി (സ) മുഖാന്തരമോ അവൻ നൽകിയ സദുപദേശങ്ങളോടും കാണിക്കുന്ന നന്മ കേടുമാണെന്നും സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവസാനം അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും, അവൻ എല്ലാ രഹസ്യപരസ്യങ്ങളും അറിയുന്നവനാണെന്ന് ഓർമ്മവെക്കണമെന്നും ഉണർത്തുന്നു. അപ്പോൾ ഈ വിഷയം എത്ര രഹസ്യപരസ്യങ്ങളും അറിയുന്നവനാണെന്ന് ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതിരിക്കുന്നതെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക! ഇതെല്ലാമായിട്ട് മാത്രം ഗൗരവത്തിലാണ് അല്ലാഹു കണക്കിലെടുത്തിരിക്കുന്നതെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക!

ഇന്നത്തെ മുസ്‌ലിംകൾ അധികവും ഈ വിഷയത്തിൽ അവലംബിച്ചുവരുന്ന സമ്പ്രദായം ഓർക്കുസ്ഥാനം അതിയായ സങ്കടം മോശ്സന്നു. ഇസ്‌ലാമിലെ വൈവാഹിക വ്യക്തിനിയമങ്ങൾക്കെതിരിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശത്രുക്കൾ ഇന്ന് പ്രചാരണം നടത്തുന്നുവെങ്കിൽ, അതിനുള്ള യഥാർത്ഥ കാരണങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഇത്തരം കൽപനകളെ അഗണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുസ്‌ലിംകൾ തന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റൊരു കാരണവും അല്ലാഹുവും അവന്റെ ദയയും പഠിപ്പിച്ചും ഉപദേശിച്ചും തന്ന നിയമങ്ങൾ അന്വേഷി പാലിക്കുകയും, അന്വേഷിച്ചു തെളിയിക്കുകയും നിരക്കാത്ത നടപടികൾ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് മുസ്‌ലിംകൾ ജീവിക്കുന്ന ഏതുകാര്യവും, ഏത് ദേശത്തും ഇസ്‌ലാമിന്റെ നിയമനടപടികൾക്കെതിരെ പ്രചാരണം നടത്തുവാൻ അതിന്റെ ശത്രുക്കൾ ആയുധം കിട്ടാതെ കൃഷ്ണഭീമനായിത്തീർന്നു.

നബി (സ) ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'മൂന്ന് വിഷയങ്ങളുണ്ട്: അതിൽ കാര്യവും കാര്യംതന്നെ, തമാശയും കാര്യംതന്നെ. അതായത്, നികാഹും, താലാഖും (വിവാഹവും, വിവാഹമോചനവും), മടക്കിപ്പിടിക്കലും'. (മാ; തി; മ.) അതായത് ഈ മൂന്ന് വിഷയവും നടക്കുന്നത് കാര്യമായിട്ടായാലും, തമാശയായിട്ടായാലും നിയമ പരമായി അത് സാധ്യമായിത്തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടും-അത് തമാശയായി നടന്നതാണെന്നുപറഞ്ഞു ഒഴിവാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല-എന്ന് സാരം. ഈ ആശയം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഹദീസുകളും വേറെയും കാണാം.

വിശദം-30

232. നിങ്ങൾ സ്ത്രീകളെ താലാഖ് [വിവാഹമോചനം] നടത്തിയിട്ട് അവർ അവരുടെ (ഇദ്ദയുടെ) അവധി പ്രാപിച്ചാൽ, അവർ അവരുടെ ഭർത്താക്കളെ-തങ്ങൾക്കിടയിൽ (സദാചാരം) മദ്യാദിപ്രകാരം അവർ പരസ്പരം തൃപ്തിപ്പെട്ടാൽ, വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് നിങ്ങളവരെ മുക്തിയിടരുത്.

ഇത് [ഈ കൽപന] മൂലം, നിങ്ങളിൽനിന്ന് അല്ലാഹു വിലയും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നവർക്ക് സഭ പദേശം നൽകപ്പെടുകയാണ്.

അത് നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും സംശ്യാധമായതും, ഏറ്റവും വ്യക്തിയായതുമായതാണ്.

അല്ലാഹുവിനറിയാം; നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ.

۲۳۲-وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَّغْنِ أَجَلَهُنَّ
فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ
إِذَا تَرَائِعَوا بَيْنَهُنَّ بِالْعُرْفِ
ذَلِكَ يُؤْخَذُ بِهِ
مَنْ كَانَ مِنْكُمْ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
ذَلِكَ أَزْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرُ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

232. നിങ്ങൾ വിവാഹമോചനം ചെയ്താൽ പല സ്ത്രീകളെ പല എന്നിട്ടവർ എത്തി (യാൽ), പ്രാപിച്ചു പല അവരുടെ അവധി എത്താൻ നിങ്ങളവരെ മുക്തിയിടരുത്. അവർ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന് (ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന്) അവരുടെ ഭർത്താക്കളെ അതാലാഖ് അവർ പരസ്പരം തൃപ്തിപ്പെട്ടാൽ പല അവർക്കിടയിൽ മദ്യാദി (സദാചാരം) അനുസരിച്ച് ക്ക അത് പല അത്മമുഖന സഭപദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്നു പല ആയിട്ടുള്ളവർക്ക് നിങ്ങളിൽനിന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു പല അല്ലാഹുവിൽ അന്ത്യദിനത്തിലും ക്ക അത് നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും സംശ്യാധമായതാണ് പല അധികം വ്യക്തിയായതും പല അല്ലാഹു അറിയുന്നു പല നിങ്ങളാകട്ടെ പല നിങ്ങൾ അറിയുകില്ല

വിവാഹമോചനം നടത്തിയ ഭർത്താക്കളെയും, വിവാഹമോചനം നടത്തപ്പെട്ട സ്ത്രീകളുടെ കൈകാര്യ കർത്താക്കളെയും, മറ്റു ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടവരെയും പൊതുവിൽ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ വചനം. എങ്കിലും സ്ത്രീയുടെ കൈകാര്യം നടത്തുന്ന ബന്ധുക്കളോടാണ് കൂടുതൽ ആഭിമുഖ്യമുള്ളത്. രണ്ടാമതായി, താലാഖ് നടത്തിയ

ഭർത്താക്കളോടും. ഇദ്ദേഹം തന്റെ മക്കളെ എടുത്തുപിടിച്ചിട്ടുള്ള സത്രീകൾ സദാചാര മര്യാദകളെ അതിവംശിപ്പിക്കാത്ത നിലയിൽ പരസ്പരം തൃപ്തിപ്പെട്ട ഭർത്താക്കളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് തടസ്സമുണ്ടാക്കരുതെന്നും, അതിന് തടസ്സം നേരിടുന്നത് അവരെ മുടക്കിയിടുവാൻ പാടില്ലെന്നും രണ്ടുകൂട്ടരോടും അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നത്. **فَالْزَّوْجَ (അവരുടെ ഭർത്താക്കളെ)** എന്നു പറഞ്ഞതിൽ, വിവാഹമോചനം നടത്തിയ ആദ്യത്തെ ഭർത്താക്കളും, പുതുതായി ഭർത്തൃത്വം ഏൽക്കുവാൻ മുമ്പോട്ട് വരുന്നവരും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ ഭാഗത്തുനിന്നും പരസ്പരം നല്ല നിലക്കുള്ള തൃപ്തി ഉള്ളവായിട്ടുണ്ടോ എന്നുള്ളതാണ് പ്രധാനം.

ബുഖാരി (റ) മുതലായവർ ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു സംഭവത്തിൽനിന്ന് ഈ വചനത്തിലെ ആശയം കൃത്യതയ്ക്ക് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം. അതിങ്ങിനെയാണ്: മഅ്ഖലൂബ് നുയ്സാർ (റ) ന്റെ സഹോദരിയെ അവരുടെ ഭർത്താവ് തലാവ് നടത്തി. ഇദ്ദേഹം കഴിയുന്നതുവരെ മക്കളെ എടുക്കാതെ അദ്ദേഹം അവരെ വിട്ടു. പിന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന് ആ സത്രീയോടും, സത്രീക്ക് അദ്ദേഹത്തോടും സ്നേഹം തോന്നി. പിന്നീട് ആ സത്രീയെ വിവാഹമോചനം നടത്തിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹവും വിവാഹമോചനം നടത്തുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ മഅ്ഖൽ (റ) പറഞ്ഞു: 'ഹേ, വിഡ്ഢി! അവളെക്കൊണ്ടു ഞാൻ നിന്നെ ആദരിക്കുകയും, അവളെ ഞാൻ നിനക്കു ഇണയാക്കിത്തരുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ട് നീ അവളെ വിവാഹമോചനം നടത്തുകയാണ് ചെയ്തത്. അല്ലാഹുവിനെത്തന്നെയാണ് എനി, നിന്റെ അടുക്കലേക്ക് അവൾ ഒരിക്കലും മടങ്ങി വരികയില്ല!' മഅ്ഖൽ (റ) പറയുകയാണ്: 'അപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന് അവളിലേക്കും, അവൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിലേക്കുമുള്ള ആവശ്യം അല്ലാഹു അറിഞ്ഞു. അവൻ **لَا يَزَالُ** എന്നുള്ള (ഈ) വചനം അവതരിപ്പിച്ചു. എന്റെ ഈ വിഷയത്തിലാണ് ഇത് അവതരിച്ചത്.' (ബു: തി: 8: 30.)

അവതരണമോതു പ്രത്യേക സംഭവമായിരുന്നാലും ആയത്തിലെ വിധി പൊതുവെയുള്ളതുതന്നെ. അപ്പോൾ, സദാചാരമര്യാദകൾക്കനുസരിച്ച് പരസ്പരം തൃപ്തി തോന്നിയ ഭർത്താക്കളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിന് സത്രീകളെ അനുവദിക്കാതെ, അവരുടെ കൈകാര്യക്കാരോ (വലിയുകൾ) മറ്റൊരാളിലുമോ അവരെ കൂട്ടക്കിലാക്കരുതെന്നാണ് ഈ വചനം മുഖേന അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നത്. കുലമഹത്വം, പൂർവ്വവൈരം, ദുരഭിമാനം, ദുർവ്വാശി, പ്രതികാര മനസ്സാധിനി, സ്വാർത്ഥതാൽപര്യം ആദിയായ കാരണങ്ങളാൽ, സത്രീകളുടെ കൈകാര്യകർത്താക്കളും, ചിലപ്പോൾ നാട്ടുകാരിൽ സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവരും, ചിലപ്പോൾ മുസ് വിവാഹമോചനം നടത്തിയ ഭർത്താക്കളും, അവരുടെ പക്ഷക്കാരായവരോടൊക്കെ ഇങ്ങിനെ സത്രീകളെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ സംഭവിക്കാമെന്ന്. മുൻ വചനത്തിലെ നവോപദേശം, ഈ വചനത്തിലും ഈ വിഷയത്തിന് അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്ന പ്രാധാന്യവും, അതിനെ അവഗണിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ നൽകുന്ന താക്കീതും നോക്കുക! 'നിങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിച്ചു വരുന്നവർക്കാണ് ഇതുമുഖേന സദ്യുപദേശം നൽകപ്പെടുന്നത്' എന്ന് ആദ്യമായി ഉണർത്തുന്നു. ഈ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും ശരിക്കും വിശ്വാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വാസമുള്ളവർ ഈ ഉപദേശം അർത്ഥം. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വാസമുള്ളവർ ഈ ഉപദേശം പാലിക്കാതിരിക്കുകയില്ല എന്ന് സാരം. തുടർന്നുകൊണ്ട് 'അതാണ് നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും സംശ്യാദയമായതും വെട്ടുപ്പുള്ളിയും' എന്നും പറയുന്നു. ഈ ഉപദേശം വിലവെക്കാതിരുന്നാൽ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നിങ്ങൾക്ക് നിന്ദ്യതയും അപമാനത്തിനും കാരണമാകും, അതുകൊണ്ട് കഴിക്കേണ്ടമെങ്കിൽ ഈ ഉപദേശം നിങ്ങൾ പാലിക്കേണ്ട നിന്ദ്യതയും അപമാനത്തിനും കാരണമാകും, അതുകൊണ്ട് കഴിക്കേണ്ടമെങ്കിൽ ഈ ഉപദേശം നിങ്ങൾ പാലിക്കേണ്ട താണെന്ന് സാരം. അവസാനം അല്ലാഹുവിന് എല്ലാം അറിയാം, നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം ഗുണദോഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുപോലും അറിയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അഥവാ അതുകൊണ്ടാണ് ഇത്രയൊക്കെ ഉപദേശിക്കുന്നതും, ഇങ്ങിനെയെല്ലാം വിവരിച്ചു തരുന്നതും എന്നുകൂടി ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു. (وَاللَّهُ يَلْمِ زَانِمًا لَا تَلْمِزْ) അല്ലാഹുവിന് അവന്റെ സൃഷ്ടികളുടെ ഗുണത്തിലുള്ള താൽപര്യം എത്ര മഹത്തരം!

233. മാതാക്കൾ അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണമായ രണ്ടുകൊല്ലം മുലകൊടുക്കണം; (ഇതു) മുലകുടി(ക്കാലം) പൂർത്തിയാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കുള്ളതത്രെ.

യാതൊരുവനും (സന്താനം) ജനിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അവന്റെ മേലാണ് (ആചാര) മര്യാദയനുസരിച്ച് അവരുടെ [മുലകൊടുക്കുന്നവരുടെ] ആഹാരവും, വസ്ത്രങ്ങളും (ബാധ്യത) ഉള്ളത്.

ഒരു ദേഹത്തോടും അതിന്റെ കഴിവ് (അനുസരിച്ച്) അല്ലാതെ ശാസിക്കപ്പെടുകയില്ല.

٢٣٣- وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِشْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْعَرَفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا

ഒരു മാതാവ് അവളുടെ സന്താനം നിമിത്തമാകട്ടെ, യാതൊരുവനും(സന്താനം)ജനിച്ചുവോ അവൻ അവന്റെ സന്താനം നിമിത്തമാകട്ടെ, ദ്രോഹം ചെയ്യപ്പെട്ടുകൂടാ.

അനന്തരാവകാശിയായുള്ളവന്റെ മേലും അതുപോലെ (ബാധ്യത) യുണ്ട്.

എന്നി, അവർ രണ്ടാളിൽനിന്നുമുള്ള പരസ്പര തൃപ്തിയോടെയും, കൂടിയാലോചനയോടെയും (മുലകുടി) പിരിക്കുവാൻ അവർ രണ്ടാളും ഉദ്ദേശിച്ചുവെങ്കിൽ, അപ്പോൾ, രണ്ടാളുടെമേലും (അതിൽ) തെറ്റില്ല.

നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്ക് (മനോരമവൽ മുഖേന) മുലകൊടുപ്പിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചുവെങ്കിൽ, അപ്പോൾ, (അതിനും) നിങ്ങളുടെമേൽ തെറ്റില്ല; നിങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നത് (ആചാര) മര്യാദപ്രകാരം നിങ്ങൾ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുത്താൽ.

നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും, അല്ലാഹു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി കണ്ടറിയുന്നവനാണെന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുവിൻ.

لَا تُضَارُّ وَالِدَهُ بِوَلَدِهَا
وَلَا مَوْلَاؤُكَ لَهُ بِوَلَدِهِ
وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ

فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا
وَكُفَّاءٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا
وَإِنْ أَرَدْتُمُ
أَنْ تَسْرُضُوا أَوْلَادَكُمْ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُم بِالْمَعْرُوفِ
وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

233. 2: البقرة മാതാക്കൾ, പ്രസവിച്ച സ്ത്രീകൾ അവർ മുലകൊടുക്കണം. അവരുടെ കുട്ടി (സന്താനം)കൾക്ക് പാർ രണ്ട് കൊല്ലം പക്ഷ (രണ്ട്) പൂർണ്ണമായ ഉദ്ദേശിച്ചവർക്ക് പാർ പൂർത്തിയാക്കുവാൻ മുലകുടി മുലയൂട്ടി യാതൊരുവനും ജനിച്ചുവോ അവന്റെ മേലാണ് പാർ അവരുടെ ആചാരം, ഉപജീവനം പാർ അവരുടെ വസത്രങ്ങളും മര്യാദപ്രകാരം പാർ ശാസിക്കപ്പെടുകയില്ല ഒരു ദേഹവും, ആത്മാവും പാർ അതിന്റെ കഴിവ് (സാധിക്കുന്നതും) അല്ലാതെ പാർ ദ്രോഹിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ, ഉപദ്രവം ഏൽപ്പിക്കപ്പെടുകയും പാർ ഒരു മാതാവും പാർ അവളുടെ കുട്ടി(സന്താനം) നിമിത്തം പാർ യാതൊരുവനും ജനിച്ചുവോ അവനും (പിതാവും) പാടില്ല പാർ അവന്റെ കുട്ടി (സന്താനം) കാരണം പാർ അനന്തരാവകാശിയുടെ മേലുണ്ട് പാർ അതുപോലെയുള്ളത് പാർ എന്നി അവർ രണ്ടാളും ഉദ്ദേശിച്ചെങ്കിൽ പാർ (മുലകുടി) പിരിക്കുവാൻ പാർ പരസ്പര തൃപ്തിയോടെ പാർ അവർ രണ്ടാളിൽനിന്നും പാർ അന്യോന്യം ആലോചനയോടെയും പാർ എന്നാൽ തെറ്റില്ല, കുറ്റമില്ല പാർ അവർ രണ്ടാളുടെമേൽ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചെങ്കിൽ പാർ നിങ്ങൾ മുല കൊടുപ്പിക്കുവാൻ പാർ നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്ക് പാർ എന്നാൽ കുറ്റമില്ല, തെറ്റില്ല പാർ നിങ്ങളുടെമേൽ, നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങൾ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുത്താൽ പാർ നിങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നത് പാർ മര്യാദപ്രകാരം, ആചാരമനുസരിച്ചു പാർ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ പാർ അറിയുകയും ചെയ്യുവിൻ പാർ അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്നു പാർ നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പാർ കണ്ടറിയുന്നവനാണ് (എന്നും)

കഴിഞ്ഞ ചില വചനങ്ങളിൽ വിവാഹമോചനത്തെയും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെയും കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ വചനത്തിൽ ശിശുക്കളുടെ മുലകുടി സംബന്ധമായി ചില കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നു. ശിശുക്കളെ പാലുട്ടി വളർത്തുന്ന കാര്യം വൈവാഹിക ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു വശമാണല്ലോ. മര്യാദത്താക്കൽ തരീൽ വിവാഹമോചനം വഴി വേർപിരിയുമ്പോൾ അതൊരു വലിയ പ്രശ്നമായി മാറുന്നു. അത് കൊണ്ടാണ് പാർ കാര്യം കനായ അല്ലാഹു വിവരണമോചനം സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഉപദേശവും വിവരിക്കുന്നത്. ഈ വചനത്തിലടങ്ങിയ നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം: -

(7) കേൾക്കുന്നതിനും വസ്ത്രത്തിനുമുള്ള തുക കൊടുക്കുന്നതിലും വാങ്ങുന്നതിലും മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ള കാര്യങ്ങളിലും തന്നെ മുലകുടിക്കുന്ന കൂട്ടിമൂലം മാതാവിനോ പിതാവിനോ ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകാവതല്ല, കൂട്ടിയെ തന്നിട വിട്ടുകിട്ടാതെ, അല്ലെങ്കിൽ ചിലവിനുള്ള വക നൽകപ്പെടാതെ, അല്ലെങ്കിൽ തന്നിട വിവാഹത്തിലേർപ്പെടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊന്നും കൂട്ടിമൂലം മാതാവിനു വരുത്തുവാൻ പാടില്ല. കൂട്ടിയെ ഏറ്റുവാങ്ങാതെ, കഴിവിൽ കവിഞ്ഞ സംഖ്യ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, കൂട്ടിയെ കാണുവാൻപോലും അനുവദിക്കാതെ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊന്നും പിതാവിനും വരുത്തുവാൻ പാടില്ല. രണ്ടുപേരും വിവാഹബന്ധത്തിലായിരിക്കുമ്പോഴും ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെല്ലാം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു തന്നെ. എങ്കിലും വിവാഹബന്ധം നിലവിലില്ലാത്തപ്പോൾ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. (8) അനന്തരാവകാശികൾക്കും മേൽപറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള ബാധ്യതയുണ്ട്. (الرارلرلرلرلر) ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. അനന്തരാവകാശി (الرارلر) എന്ന പദത്തെപ്പിന്നിടാൻ അവകാശികളെ ഉദ്ദേശിച്ചും, കൂട്ടിയുടെ അവകാശികളായി വരുന്നവരെ ഉദ്ദേശിച്ചും, മാതാവടക്കം എല്ലാവരുടെയും അവകാശികളെ ഉദ്ദേശിച്ചും, അവകാശികളിൽതന്നെ മാതാപിതാക്കൾപോലെയുള്ള അടുത്ത അവകാശി (رلر)കളെ ഉദ്ദേശിച്ചും ആയിരിക്കുവാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ് ഈ അഭിപ്രായ ഭിന്നിപ്പിനു പ്രധാന കാരണം. 'അതുപോലെയുള്ളത്' (رلر رلر) എന്ന പദത്തിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞ എല്ലാ ബാധ്യതകളും ഉൾപ്പെടുവാനും, അതിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പു പറഞ്ഞ കാര്യം-മാതാവിനും പിതാവിനും കൂട്ടിമൂലം ദ്രോഹം ഉണ്ടാകാവതല്ല എന്നുള്ളതു-മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുവാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ഇതാണതിനു മറ്റൊരു കാരണം. ഈ മറ്റൊരു ബാധ്യതയെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ഈ മറ്റൊരു ചെറുവാക്യത്തിൽനിന്നു ശാഖോപശാഖകളായ പല കാര്യങ്ങളും കർമ്മശാസ്ത്ര നിയമങ്ങളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. ഇതു സംബന്ധിച്ചു സയ്യിദുൾ ശീറുദീൻ (9) 'അഫ്സീറുൽമനാഹി'ൽ പ്രസ്താവിച്ചതാണ് നമുക്കും ഇവിടെ പറയുവാനുള്ളത്. അതായത്, ഇത്രയും വിപുലമായ അർത്ഥസാധ്യതയുള്ള ഈ വാചകം അല്ലാഹു ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ രഹസ്യം, ഒരു പക്ഷേ അവയെല്ലാം അതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നുള്ളതു തന്നെയായിരിക്കും. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.) ഒരു കാര്യം ധൈര്യമായി പറയാം: പിതാവോ മാതാവോ ജീവിച്ചിരിക്കില്ലെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ രോഗംകൊണ്ടോ മറ്റൊരു ജീവിച്ചിരിക്കില്ലാത്ത ഫലത്തിലാണെങ്കിൽ, ഇതുകൂട്ടിയുടെയും ബന്ധപ്പെട്ടവർ കൂട്ടിയുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടതുചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.

(9) രണ്ടുകൊല്ലമാണ് മുലകുടിയുടെ കാലം. എന്നു പറഞ്ഞുവെല്ലാം, എന്നാൽ വല്ല പരിതസ്ഥിതിയും നിമിത്തം മാതാപിതാക്കൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിയായോചിച്ച് പരസ്പരം തൃപ്തിയോടെ കൂട്ടിയുടെ മുലകുടി അതിനു മുമ്പു തന്നെ നിർത്തണമെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. പക്ഷേ, തീരുമാനം ഏകപക്ഷീയമാകരുത്. കാരണം, തന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഒഴിവാക്കാൻവേണ്ടി മാതാവും, തന്റെ ബാധ്യതകളിൽനിന്നു മുക്തി ലഭിക്കുവാൻ പിതാവും ചിലപ്പോൾ ധൂതികൂട്ടിയെന്നു വരും. കൂട്ടിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു ദോഷകരമായിരിക്കും. രണ്ടു ഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള പൂർണ്ണസമ്മതത്തോടെയാകുമ്പോൾ-ഇന്നത്തെപ്പോലെ സ്വന്തം കൃത്തുസ്സോടുപോലും കരുണത്തോന്നാത്ത മുമ്പിയ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ലഹരി ബാധിക്കാത്ത മാതാപിതാക്കളാണെങ്കിൽ-തങ്ങളുടെ കൂട്ടിയുടെ നൽകുകി കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു ആ തീരുമാനമുണ്ടാകൂ. (10) കൂട്ടിയുടെ നൽകയോ, മാതാവിന്റെ വിഷമതയോ പിതാവിന്റെ പരിതസ്ഥിതികളോ പരിഗണിച്ച് മാതാവല്ലാത്ത മറ്റു വല്ല സ്ത്രീകളെയും കൂട്ടിക്കു മുല കൊടുത്തു വളർത്തുവാൻ ഏൽപ്പിക്കുന്നതിൽ മാതാപിതാക്കൾക്കു കുറ്റമില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇവിടെ അല്ലാഹു പ്രത്യേക ഉപദേശിക്കുന്നു പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും, മാതാവിന്റെ അനുമതികൂടാതെ പിതാവോ, പിതാവിന്റെ സമ്മതമില്ലാതെ മാതാവോ അങ്ങിനെ ചെയ്യുവാൻ പാടില്ലെന്നു മേൽ വിവരിച്ച വസ്തുതകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്നതാണ്. സൂ: ത്വഹി: 2: 21 (നിങ്ങൾ പരസ്പരം ഒത്തുകൂടി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം അവനും-കുമാരിയും-വേണ്ടി മറ്റൊരു സ്ത്രീ മുല കൊടുക്കാം) എന്ന പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ഈ വിഷയം ഇവിടെയും സൂ: ത്വഹി: 2: 21 പിതാക്കളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. കൂട്ടിയുടെ നൽകയപ്പറ്റി ഗൗനിക്കേണ്ടുന്ന ബാധ്യതയിൽ പിതാക്കൾക്കാണു മുൻഗണനയെന്നാണു ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. (11) മറ്റൊരു സ്ത്രീയാണു കൂട്ടിക്കു മുലകൊടുക്കുന്നതെങ്കിൽ അവൾക്കും സാധാരണ ആചാരമനുസരിച്ചുള്ള വേതനം ലഭിക്കും കൂടാതെ നൽകേണ്ടതാണ്. അതിൽ പിശുക്കു പിടിക്കുകയോ, അമാന്തം വരുത്തുകയോ ചെയ്തു കൂടാ. ഇതു സ്വന്തം കൂട്ടിക്കു തന്നെ ദോഷമായി വേിക്കുന്നതിനു പുറമെ ആ കൂട്ടിയെ വളർത്തുന്ന മാതാവിനോടു ചെയ്യുന്ന അനീതിയുദ്ധമായിരിക്കുമല്ലോ. (12) അവസാനമായി-ഇങ്ങനെയുള്ള നിയമോപദേശങ്ങൾ വിവരിച്ചശേഷം പലപ്പോഴും അല്ലാഹു ഉണർത്തുന്നതുപോലെ മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ശരിക്കും പാലിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും, അതിൽ വിഴുപ്പയോ, കൃത്രിമയോ നടത്തുന്നതു അല്ലാഹു വി

234. നിങ്ങളിൽനിന്നു യാതൊരു കൂട്ടർ മരിക്കുകയും, ഭാര്യമാരെ വിട്ടേച്ചു പോകുകയും ചെയ്യുന്നവോ, (അവരുടെ ശേഷം) അവർ [ആ ഭാര്യമാർ] അവരുടെ ദേഹങ്ങളുമായി നാലു മാസവും ഒരു പത്തും [പത്തു ദിവസവും] കാത്തിരിക്കണം.

എന്നിട്ട്, അവർ തങ്ങളുടെ അവധി പ്രാപിച്ചാൽ, അപ്പോൾ അവർ തങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ (ആചാര) മര്യാദയനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്നതിൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ തെറ്റില്ല.

അല്ലാഹു, നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവനാകുന്നു.

٢٣٢- وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ
أَزْوَاجًا يَتَرَكْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ
وَعَشْرًا ۖ وَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا
فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ۝

234. നിങ്ങളിൽനിന്നു യാതൊരു കൂട്ടർ മരിച്ചു അവർ മുഴുവനുമായി പിടിച്ചെടുക്കപ്പെടുന്നു (മരിക്കുന്നു) കൂടാതെ നിങ്ങളിൽനിന്നു മരിച്ച അവർ വിട്ടേക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഇണകളെ (ഭാര്യമാരെ) ആ സത്ത്രികൾ കാത്തിരിക്കണം. അവരുടെ ദേഹങ്ങളുമായി, സ്വന്തങ്ങളും കൊണ്ടു നാലു മാസവും ഒരു പത്തും (പത്തുദിവസവും) എന്നിട്ടു അവർ എത്തിയാൽ, പ്രാപിച്ചാൽ അവരുടെ അവധി പൂർത്തിയാക്കി നിങ്ങളുടെമേൽ അവർ ചെയ്യുന്നതിൽ അപരാധം (കാര്യ)ങ്ങളിൽ, ദേഹങ്ങളെപ്പറ്റി മര്യാദ (ആചാര) പ്രകാരം അല്ലാഹു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവനാണ്.

٢٣ (അവഹ്-ഫ) എന്നാൽ 'നിറവേറുക, പൂർത്തിയാക്കുക, മുഴുവൻ എടുക്കുക' എന്നൊക്കെയാണ് വാക്കർത്ഥം. ഒരാൾ മരണപ്പെടുന്നത് അയാളുടെ ആയുസ്സ് കാലം അല്ലാഹു പൂർത്തിയാക്കുമ്പോഴാണ് അത്. കൊണ്ട് 'മരണപ്പെടുക' എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ ആ യാതൊരുവരിൽനിന്നുള്ള പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുക സാധാരണമാണ്. മരണപ്പെടുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'കാലം കഴിഞ്ഞു, കാലഗതി പ്രാപിച്ചു' എന്നും മറ്റും മലയാളത്തിൽ പറയപ്പെടാറുള്ളതുപോലെ അറബിയിലുള്ള ഒരു പ്രയോഗമാണിത്. ع (അശ്) എന്ന വാക്കിന് 'പത്തു' എന്ന വാക്കർത്ഥമുള്ളുവെങ്കിലും ഉദ്ദേശ്യം പത്തുദിവസം എന്നാകുന്നു. ദിവസങ്ങളാണുദ്ദേശ്യമെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ എണ്ണപറഞ്ഞു മതിയാക്കൽ അറബിയിൽ പതിവുള്ളതാണ്. (20:103ലും ഇങ്ങിനെ ഉപയോഗിച്ചു കാണാം.)

മർത്താക്കൾ കാലഗതി പ്രാപിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ഭാര്യമാർ നാലുമാസവും പത്തു ദിവസവും ഇട് ആചരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്ക് സദാചാര മര്യാദകൾക്ക് വിരുദ്ധമല്ലാത്തവിധം അവരുടെ ഭാവി കാര്യം തീരുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. അതിൽ അവരെ മുടക്കം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. അവർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട മർത്താക്കളെ സ്വീകരിക്കുകയോ, തൽക്കാലം വിവാഹം വേണ്ടെന്നുവെക്കുകയോ യുക്തംപോലെ ചെയ്യാം എന്ന സാരം. ഇട് കാലങ്ങളിൽ വിവാഹവും വിവാഹാലോചനയും വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മർത്താവിന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്നുള്ള ഈ ഇട്യിൽ സൗന്ദര്യലങ്കാരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതും വിലക്കുപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിലക്കുക്കളല്ലാം ഇട്ടയോടൊപ്പം അവസാനിക്കുന്നു.

മർത്താവ് മരണപ്പെട്ടാൽ ഒരു കൊല്ലംവരെ സത്ത്രികൾ അതിദയനീയമായ നിലയിൽ ദുഃഖാചരണം നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായമായിരുന്നു ജഹീലിയ്ക്കു കാലത്തുണ്ടായിരുന്നത്. അത്വരെ നിന്ദ്യയും മലിനവുമായ വസ്ത്രം ധരിച്ച് കൂട്ടുകൂട്ടംബങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പാടില്ലാതെ, വല്ല കൂടിലിലോ മറ്റോ വീട്ടുമുഗങ്ങൾ കണക്കെ കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടിയിരുന്ന അത്തോടൊപ്പം കൂടെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും ആചരിക്കുകയും വേണ്ടിയിരുന്നു. ഇസ്ലാമാകട്ടെ, ഇട്യുടെ കാലം അതിന്റെ മുന്നിലൊന്നാക്കി ചുരുക്കുകയും ദുഃഖാചരണത്തിലെ നിരർത്ഥകമായ മാമുലുകളെല്ലാം ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്തു. സൗന്ദര്യലങ്കാരങ്ങളിൽ നിന്നും വിവാഹാലോചനകളിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കാൻ മതിയെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. നബി(സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു സത്ത്രിയും തന്നെ മർത്താവിന്റെ പേരിൽ നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവുമാണെ-മറ്റൊരാൾ

കിഖ: മരണപ്പെട്ടതിന്റെ പേരിൽ മൂന്നുദിവസത്തിലധികം ദൂരവാചരണം നടത്തുന്നത് അനുവദനീയമാകുകയില്ല (ബു: ൨.)

രീത്താവിന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്നുള്ള ഇദ്ദേഹ നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവുംമാണെന്നുള്ളതിൽ സത്ത്രീകളുടെ ചെറുപ്പവലിപ്പമോ, സംയോഗം നടന്നിട്ടുണ്ടോ ഇല്ല എന്നോ മറ്റോ ഉള്ള വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നാണ് ആയത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തത്. വിശദാംശങ്ങളിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടുതാനും. എന്നാൽ ഈ വിധിയിൽനിന്നു ഗർഭിണികൾ ഒഴിവാക്കണം. അവരുടെ ഇദ്ദേഹ ഗർഭം പ്രസവിക്കുന്നതുവരെ മാത്രമാണെന്നും സൂ: ബഖറ: 4-൨. വചനത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. സഅദ്ദുബ്നുഖലഃ (റ) മരണമടയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മര്യ സൂരബെഇയ്: (رحمة - رحمة) ഗർഭിണിയായിരുന്നുവെന്നും അധികം താമസിയാതെ അവർ പ്രസവിക്കുകയും അതോടെ അവരുടെ ഇദ്ദേഹ അവസാനിച്ചതായി നബി (സ) വിധികൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നും ബുഖാരിയും, മുസ്ലീമും (റ) ചെലുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിവാഹമോചനത്തിനും, രീത്താവിന്റെ മരണത്തിനും ശേഷം സത്ത്രീകൾ ഇദ്ദേഹ ആവശ്യവാൻ നിയമിച്ചതിലടങ്ങിയ ഒരു പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം അവർക്ക് ഗർഭമുണ്ടോ എന്നറിയുകയാണ്. അതാകട്ടെ, സാധാരണ ഗതിയിൽ മൂന്നുനാലു മാസം കൊണ്ട് അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എന്നിരിക്കെ, നാലുമാസവും പത്തു ദിവസവുമെന്ന ഇവിടെ ഇളകാലം കൃത്യമായി നിയമിച്ചതിന്റെ രഹസ്യമെന്താണെന്നു നമുക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. അല്ലാഹുവിനറിയാം. എന്നുമാത്രമേ നമുക്ക് പറയുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇതുപോലെ, നമസ്കാരത്തിന്റെ എണ്ണം, സകാത്തിന്റെ തോത്, ചില ദികറുകളുടെ എണ്ണം എന്നിങ്ങനെ പലതിന്റെയും നിർണ്ണയത്തിലടങ്ങിയ യുക്തിയുമെന്നല്ലാതെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി അവയെപ്പറ്റി തീരുമാനിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് അത്തരം കാര്യങ്ങൾക്ക് 'حد' ('തഅബ്ദുഹ്'-അഥവാ ആരാധനാപരമായ കാര്യം) എന്ന പദമുപയോഗിക്കണം. ഈ ഇദ്ദേഹം ബന്ധപ്പെട്ട ചില കാര്യങ്ങൾക്കുടി അടുത്ത വചനത്തിൽ അല്ലാഹു തുടർന്നു പറയുന്നു:-

235. (ആ) സത്ത്രീകളുടെ വിവാഹാർത്ഥന സംബന്ധിച്ചു നിങ്ങൾ (വല്ലതും) സൂചന നൽകുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ ഒളിച്ചുവെക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ തെറ്റില്ല.

നിങ്ങൾ വഴിയേ അവരെ ഓരോത്തക്കുന്നതാണെന്ന് അല്ലാഹുവിനറിയാം. എങ്കിലും, നിങ്ങൾ അവരോട് രഹസ്യമായി (ഒരു) വാഗ്ദാനം നടത്തരുത്; -നിങ്ങൾ മര്യാദയുള്ളവല്ല വാക്കും പറയുക എന്നുള്ളതുല്ലാതെ.

നിയമം അതിന്റെ അവധിയിലെത്തുന്നതുവരേക്കും വിവാഹബന്ധം നിങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യരുത്.

അല്ലാഹു നിങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിലുള്ളത് അറിയുമെന്ന് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ അവനെ ശ്രദ്ധിച്ചു (കാത്തു) കൊള്ളുവിൻ.

അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും, സഹനശീലനുമായാണ് അറിയുകയും ചെയ്യുവിൻ.

235- وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَضْتُمْ بِهِ
مِنْ خُطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَتَمَّتُمْ عَلَيْكُمْ
عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذَكَّرُونَ فِيهِ
وَلَكِنْ لَا تَوَاعِدُوا لَهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا
قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْرِضُوا عَنْهُ الْبُكَاءَ
حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ
فَاعْلَمُوا أَنَّهُ عَفُورٌ حَلِيمٌ

235. നിങ്ങളുടെ മേൽ തെറ്റില്ല. യാതൊന്നിൽ, ഒരു കാര്യത്തിൽ 'عَرَضْتُمْ' അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ സൂചന നൽകി 'مِنْ خُطْبَةِ' വിവാഹാർത്ഥന സംബന്ധിച്ചു 'أَوْ أَتَمَّتُمْ' (ആ) സത്ത്രീകളുടെ അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഒളിച്ചു(മറച്ചു)വെച്ചു 'عَلَيْكُمْ' നിങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളിൽ (മനസ്സുകളിൽ) 'فِيمَا' അല്ലാഹുവിനറിയാം. 'فِي' നിങ്ങൾ (ആകുന്നു) എന്ന 'بِهِ' വഴിയെ നിങ്ങൾ അവരെ ഓർമ്മിക്കും. 'عَلِمَ اللَّهُ' എങ്കിലും 'نِ' നിങ്ങളവരോട് 'وَا' വാഗ്ദാനം നടത്തരുത് 'وَلَكِنْ' രഹസ്യമായി, സ്വകാര്യത്തിൽ 'سِرًّا' നിങ്ങൾ പറയുന്നതൊഴികെ 'إِلَّا' വല്ല വാക്കും 'مَعْرُوفًا' മര്യാദയായ (മിതമായ) 'قَوْلًا' നിങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തുക (ഉറപ്പിക്കുക)യും അരുത് 'حَتَّى' വിവാഹബന്ധത്തെ 'يَبْلُغَ' എത്തുന്നതുവരേക്കും 'الْكِتَابُ' നിയമം, രേഖ 'أَجَلَهُ' അതിന്റെ അവധി 'فَاعْلَمُوا' അറിയുകയും ചെയ്തുവിൻ 'فَاعْلَمُوا' അല്ലാഹു അറിയുന്നതാണെന്ന് 'أَنَّ' നിങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിലുള്ളത് 'أَنَّ' അതിനാൽ നിങ്ങളവനെ ശ്രദ്ധിച്ചു കാക്കുവിൻ 'أَنَّ' അറിയുകയും ചെയ്യുക. 'أَنَّ' അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്ന 'أَنَّ' വളരെ പൊറുക്കുന്നവൻ 'عَفُورٌ' സഹനശീലൻ

സമാനമായി നൽകണമെന്നും, അത് ഓരോരുത്തരുടെയും കഴിവിനും പദവിക്കും അനുസരിച്ചു വേണമെന്നും കൽപിക്കുന്നു. ഈ വിവരം 26 (മുത് അത്ത) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

'മുത് അത്ത' എന്തായിരിക്കണം, എത്ര വേണം എന്നൊന്നും ബുർത്തനിലോ ഹദീസിലോ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഭർത്താവിന്റെ കഴിവനുസരിച്ചും സാമാഹാര്യമായനുസരിച്ചും വല്ലതും കൊടുക്കണമെന്ന കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, സൂക്ശ്ണവാൻമാരായ ആളുകൾക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു കടമയാണ് അതെന്നുകൂടി അല്ലാഹു ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും അത് നൽകേണ്ടതില്ല എന്നല്ല ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. സൂക്ശ്ണവും മാനുഷവുമായ ഒരു കാര്യമാണെന്നും, അതിൽ ആരും പിശുക്ക് കാണിക്കരുതെന്നും ശക്തിയായ ഭാഷയിലുള്ള ഒരു പ്രേമൽസാഹസം നൽകലാണത്. മിതമായ തോതിലുള്ള 'മുത് അത്ത' ന് പല മഹാൻമാരും പല ഉദാഹരണങ്ങളും പറഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ട്. ഒരു കൂട്ടം വസ്ത്രം, ഒരു വേലക്കാരൻ, ഒരു കുപ്പായവും തട്ടവും തൂണിയും എന്നിങ്ങനെയും, സാധാരണ ഗതിയിൽ അതത് സ്ത്രീകൾക്ക് ലഭിക്കാറുള്ള മഹ്റിന്റെ പകുതി, പത്തോ മൂപ്പതോ പണം എന്നിങ്ങനെയുമൊക്കെ അതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയപ്പെട്ടു കൊണ്ടുണ്ട്. ചില മഹാൻമാർ ആയിരക്കണക്കിൽ സംഖ്യ മുത് അത്ത നൽകിയതായും നിവേദനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, കഴിവും, മാനദണ്ഡവും, കാലദേശവ്യത്യാസങ്ങളുമനുസരിച്ച് ആ സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരു മനസ്സമാധാനവും സന്തോഷവും ലഭിക്കത്തക്കവിധം വല്ല വിവരവും നൽകുക എന്നതാണ് 'മുത് അത്ത' കൊണ്ട് വിവക്ഷ എന്ന് സാമാന്യമായി പറയാം.

വിവാഹം കഴിക്കുമ്പോൾ ഭർത്താവ് ഭാര്യക്ക് മഹ്റു കൊടുക്കൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു നിർബന്ധമാത്രമല്ല, എന്നാൽ, വിവാഹകാര്യം (നിക്കാഹ്) നടക്കുമ്പോൾതന്നെ മഹ്റിന്റെ സംഖ്യ നിർണ്ണയിക്കൽ നിർബന്ധമില്ല. അത് പിന്നീട് നിശ്ചയിച്ചാലും മതിയാകും. വിവാഹ കർമ്മത്തോടൊപ്പംതന്നെ മഹ്റു മുഴുവൻ കൊടുത്തതിന് എന്നു മില്ല. രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന നിശ്ചയപ്രകാരം പിന്നീട് കൊടുത്താലും മതിയാകും. എന്നൊക്കെ ഈ വചനത്തിൽനിന്നും അടുത്ത വചനത്തിൽനിന്നുമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. കൂടാതെ, ഹദീസുകളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ വിവാഹകർമ്മം നടക്കുമ്പോൾ മഹ്റു ഇത്രയാണെന്ന് പറയാനുണ്ടെങ്കിലും അത് കൊടുത്തു തീർക്കാതിരിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം ചിലർക്കിടയിൽ നടപ്പുണ്ട്. പിന്നീട് വിവാഹമോചനത്തെത്തുടർന്നോ, മരണത്തെത്തുടർന്നോ ഇരുകൂട്ടർക്കുമിടയിലുള്ള ധനപരമായ കണക്കുകൾ അന്യോന്യം പറയുമ്പോൾമാത്രമേ അവർ മഹ്റിന്റെ സംഖ്യയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാറുള്ളൂ. ഇത് ശരിയല്ലെന്നും, നിശ്ചയിച്ച മഹ്റു യഥാസമയം കൊടുത്തു തീർക്കണമെന്നും സമ്യമായ സ്നേഹികളായ പലരും ശബ്ദമുയർത്താറുള്ളതിന്റെ അർത്ഥം വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിക്കാത്തതിന്റെ ഫലമായി വിവാഹകർമ്മം നടക്കുമ്പോൾതന്നെ മഹ്റു മുഴുവൻ കൊടുക്കൽ നിർബന്ധമാണെന്നും ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതായി കാണാം. വാസ്തവം മുകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരമാണുതാനും.

237. അവരെ [ഭാര്യമാരെ] സ്പർശിക്കുന്നതിന് മുമ്പായി നിങ്ങൾ അവരെ വിവാഹമോചനം ചെയ്തുവെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ അവർക്ക് ഒരു നിർണ്ണയം നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ടുതാനും—എന്നാൽ, നിങ്ങൾ നിർണ്ണയം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന്റെ പകുതിയാണ് (കൊടുക്കേണ്ടത്); അവർ [ആ സ്ത്രീകൾ] മാപ്പാക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ വിവാഹബന്ധം യാതൊരു വന്റെ കൈവശമാണോ അവൻ മാപ്പാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായാലൊഴികെ.

۲۳۷- وَإِنْ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً نِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بَيْنَ يَدَيْ عَقْدَةِ الزَّكَاءِ

237. നിങ്ങളവരെ തലാഖ് (വിവാഹ മോചനം) ചെയ്തുവെങ്കിൽ നിങ്ങളവരെ സ്പർശിക്കുന്നതിന് മുമ്പായി, നിങ്ങളവരെ നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ടുതാനും, നിശ്ചയിച്ചിരിക്കെ 24 അവർക്ക്, അവരോട് 25 ഒരു നിർണ്ണയം, നിശ്ചയം 26 എന്നാൽ പകുതിയാണ് 27 നിങ്ങൾ നിർണ്ണയിച്ചതിന്റെ, നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ 28 അവർ മാപ്പാക്കി യാലല്ലാതെ, വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്താലൊഴികെ 29 അല്ലെങ്കിൽ മാപ്പുചെയ്യുക 30 യാതൊരുവൻ 31 അവന്റെ കയ്യിലാണ് 32 ബന്ധം, ഉറപ്പ്, കെട്ട് 33 വിവാഹത്തിന്റെ

(തൃക്കമുളവരായിട്ടു) കേന്തിയുള്ളവരായ നിലയിൽ അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി നീക്കുകയും ചെയ്യവിൻ.

239. എന്നി, നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നപക്ഷം, കാൽനടക്കാരായിക്കൊണ്ടോ, വാഹനമേറിയവരായിക്കൊണ്ടോ (ആവാം.)

എന്നാൽ, നിങ്ങൾ (ഭയം നീങ്ങി) സമാധാനത്തിലായാൽ, നിങ്ങൾക്കറിയുമായിരുന്നില്ലാത്തത് അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചു തന്നതുപോലെ, നിങ്ങൾ അവനെ സ്തുതിക്കവിൻ,

وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ

٢٣٩- إِنْ خِفْتُمْ فِرْجَآلًا أَوْ رُكْبَانًا

فَإِذَا أَمِنتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ

كَمَا عَلَّمَكُم

مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

നീക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതിൽ അല്ലാഹുവിനായി, അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി കേന്തിയുള്ളവരായിട്ട്, തൃക്കമുളവരായിക്കൊണ്ടോ 239. എന്നി നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടെങ്കിൽ ആളുകളോ കാൽനടക്കാരായിക്കൊണ്ടോ വാഹനങ്ങളായി (വാഹനമേറി) കൊണ്ടോ എന്നാൽ നിങ്ങൾ സമാധാനപ്പെട്ടാൽ, നിർഭയമായാൽ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ച (അറിവ് നൽകിയ) പോലെ നിങ്ങൾ ആയിരുന്നില്ലാത്തത് നിങ്ങൾ അറിയുക (യായിരുന്നില്ലാത്തത്)

കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വചനങ്ങളിൽ വൈവാഹികവും സാമൂഹികവുമായ ചില വിഷയങ്ങളായിരുന്നു സംസാര വിഷയം. അടുത്ത വചനങ്ങളിൽ അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ വീണ്ടും തുടരുന്നുതുണ്ട്. ഇടക്കവെ ഇസ്ലാമിലെ നിത്യാനുഷ്ഠാന കർമ്മങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നമസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചും, അത് കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഈ രണ്ടു വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഭാര്യമക്കൾ, ഗർഭിണികാര്യങ്ങൾ, കുടുംബകാര്യങ്ങൾ ആദിയായവയിൽ ബാധശ്രദ്ധയരായിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ സ്തുതിക്കായിലും നമസ്കാരത്തിലുമുള്ള ശ്രദ്ധ വിട്ടുപോയിക്കൂടാ എന്നൊരു സൂചനയായി ഇതു കണക്കാക്കാം.

المحكمة (നമസ്കാരം നിലനിറുത്തുക) എന്ന പ്രയോഗം ഖുർആനിൽ സാധാരണമാണ്. ഇവിടെ കണ്ടതു പോലെ المحكمة (നമസ്കാരത്തെപ്പറ്റി സൂക്ഷിച്ചുപോരുക) എന്ന പ്രയോഗം ചുരുക്കം സന്ദർഭങ്ങളിലെ കഠിനപ്പെടുകയുള്ളൂ. പതിവായും കൃത്യസമയത്തും ചിട്ടയോടെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുക എന്നീ രണ്ടു അതിന്റെ സാരാങ്കു വിവരം നമസ്കാരത്തിനു ഇസ്ലാം കൽപിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാനവും ഏറ്റക്കുറച്ചും അല്ലാത്തതും അറിയാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യന്റെയും ശിർക്ക കൃഷ്ണകളുടെയും ഇടക്കുള്ള അതിർവരമ്പാണ് നമസ്കാരം എന്നത്രെ നബി (സ) ഒരു ഹദീസിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. (മ) കർമ്മങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായത് ഏതാണെന്നു ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) ചോദിച്ചപ്പോൾ 'നമസ്കാരം അതിന്റെ സമയത്തു ചെയ്യലാണ്' എന്നായിരുന്നു നബി (സ) മറുപടി പറഞ്ഞത്. പിന്നെ ഏതാണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോഴായിരുന്നു മൗഢിത്വമുള്ള നമസ്കാരം നൽകു ചെയ്യുന്നതിനെയും, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യുന്നതിനെയും കുറിച്ചു തിരുമനസ്സിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. (ബു: മ.) മറ്റൊരു നമസ്കാരവേഷത്തിന്റെ ആവശ്യമായതും തന്നെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ നബി (സ) തിരുമനസ്സിലേക്കായിരുന്ന നിഷ്കർഷയും, അതിൽ സഹായിക്കേണ്ടതായിരുന്ന ഉത്സാഹവും പ്രസിദ്ധമാണ്.

നമസ്കാരത്തെപ്പറ്റി സൂക്ഷിച്ചു പോരണമെന്നു കൊണ്ടാണിത് പറഞ്ഞശേഷം, മധ്യ നമസ്കാരത്തെ (المحكمة الوسطى) പറ്റി പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. المحكمة എന്ന വാക്കിനു മദ്ധ്യത്തിലുള്ളത് എന്നാണു് സാക്ഷാൽ അർത്ഥം വരുകയും, 'ഉദ്യോഗസ്ഥമായത്', ഉത്തമമായത്' എന്നീ ഉദ്യോഗങ്ങളിലും ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നു മുമ്പ് 143-ാം വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവിടെയും അതാണു് ശ്രദ്ധ്യം. 'മദ്ധ്യനമസ്കാരം' എന്നാണു് നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഊന്നിപ്പറയേണ്ടത്. പക്ഷെ, അറബ് നമസ്കാരമാണു് അതെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതും, വ്യക്തമാക്കുന്നതുമാത്രമെന്നില്ലാ. ഹദീസുകൾ ഇമാം മുസ്ലിം (റ) മുതലായവർ നിവേദനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (ഇമാം ഇബ്നു കഥീർ അവതരിപ്പിച്ച കാണ്മാം.) അതിനാൽ പണ്ഡിതന്മാരിൽ അധിക ഭാഗവും അതാണു് ബലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അറബ് നമസ്കാരത്തെ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുവാൻ കാരണം-ചില വ്യവസ്ഥാക്കാരും ചില ഹിജാബിതരുംപോലും-അതിന്റെ സമയം ഉച്ചനേരത്തെ വിശ്രമശേഷിയായതുകൊണ്ട് അതു കൃത്യസമയത്തു നിർവ്വഹിച്ചു പോരണമെങ്കിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. മറ്റൊരു നിലക്ക് നേരക്കേടായും, പക്ഷെ

ലത്തെ രണ്ടു നമസ്കാരങ്ങളായ സൂബ്ഹും, ഓഫർ എന്നിവയുടെയും, രാത്രി നമസ്കാരങ്ങളായ മഗ്റീബ്, ഇശാ എന്നിവയുടെയും മദ്യത്തിലാണ് അസർ നമസ്കാരം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതും. ﴿٢٤٠﴾

'നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി കേ്തിയുള്ളവരായിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ' എന്ന പദത്തിന്റെ സാരം, അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ നമസ്കരിക്കുവാൻ നിൽക്കുന്നതു കേ്തിയോടുകൂടിയും, അച്ചടക്കവും മൃതശവവും ഉപേക്ഷിച്ച് ശുദ്ധ് കൊടുക്കൽ, ധൃതഗതിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടൽ, കൈകാലുകൾ മുതലായവ അടക്കിവെക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിയായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നമസ്കാരത്തിൽ വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഹമീസുകളിലും കളി, ഇവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം പ്രത്യേകം വിവരിച്ചു പറയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സൈദുബ്നു അർഖം (റ) പറയുന്നു: 'ഞങ്ങൾ നമസ്കാരത്തിൽ സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാം തന്റെ സഹോദരനോടു തന്റെ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ﴿٢٤٠﴾ എന്നുള്ള (ഈ വചനം) അവതരിച്ചു. അപ്പോൾ, ഞങ്ങളോടു അടങ്ങിക്കൊള്ളുവാൻ കൽപിക്കപ്പെട്ടു.' (ബു.) ഒരാളോടു അവസരത്തിൽ നബി (സ) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'ഈ നമസ്കാരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ സംസാരമൊന്നും പറയുകയില്ല, അതു തസ്ബീഹും, തക്ബീറും ഖുർആൻ പാരായണവുമാകുന്നു.' (മു.) സൂജൂദു ചെയ്യുമ്പോൾ (നിലത്തെ) മണ്ണു നിരപ്പാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരാളോടു നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'നീ അങ്ങിനെ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതു ഒരു പ്രാവശ്യമാകട്ടെ. (ബു; മു.) കൂടുതൽ ചെയ്യുന്നതു അച്ചടക്കത്തിനു നിരക്കാത്തതാണെന്നു സൂചന. ഒരു ഹമീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'നീ ഞ്ളിലൊരാം നമസ്കാരത്തിൽ കോട്ടുവാ ഇടുന്നതായാൽ കഴിയുന്നേടത്തോളം അവനതു മൃതശവ് നിർത്തട്ടെ. അവൻ (വാ തുറന്നു) 'ഹാ' എന്നു പറയരുത്. കാരണം, അതു പിശാചിൽ നിന്നുള്ളതാകുന്നു. അവൻ അതു നിമിത്തം (സന്തോഷിച്ചു) ചിരിക്കുന്നതാണ്.' (ബു.) നമസ്കാരത്തിൽ ഉറക്കം കൈകൃത്തി നിൽക്കുന്നതു നബി (സ) വിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അബൂഹൂദൈറ (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. (ബു; മു.) നമസ്കാരത്തിൽ തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ആയിശാ (റ) ചോദിച്ചതിനു നബി (സ) മറുപടി പറഞ്ഞതിങ്ങിനെയാണ്: 'അടിയാന്റെ നമസ്കാരത്തിൽനിന്നു പിശാചു തട്ടിയെടുക്കുന്ന ഒരു തട്ടിയെടുക്കലാണത്' (ബു; മു.)

നമസ്കാരം, കൃത്യസമയത്തും, കേ്തിയോടുകൂടിയും അനൂഷ്ഠിച്ചു പോരണമെന്നു കൽപിക്കുമ്പോൾ, അതിനു സാദ്യമല്ലാതായിത്തീരുന്ന ദുർഘട ഘട്ടങ്ങളിൽ എന്തു ചെയ്യുമെന്നു സംശയിച്ചേക്കാമല്ലോ: അതിനുള്ള മറുപടിയാണു രണ്ടാമത്തെ വചനം. അതായതു, ശത്രുക്കളെക്കുറിച്ചോ, അല്ലെങ്കിൽ അഗ്നി, കാട്ടുമൃഗം, കൊടുങ്കാറ്റും, മലവെള്ളം, അക്രമി എന്നിങ്ങനെയുള്ള വല്ലതിനെയും കുറിച്ചോ യെപ്പെടുകയും, നമസ്കാരം യഥാമുപത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരുകയും ചെയ്താൽ നടന്നുകൊണ്ടോ, വാഹനപ്പുറത്തുകയറിയോ സാധിക്കുന്ന പോലെ അതു നിർവ്വഹിക്കണം. എന്നാലും നമസ്കാരം വിട്ടുകളയുവാൻ പാടില്ല എന്നു സാരം. ഈ അവസരത്തിൽ ഖിബ്ലാക്കു തിരിഞ്ഞു തീർന്നു എന്നില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ, സൂജൂദ്, ദൂകൂള മുതലായവയും സാധിക്കുന്നത്ര നന്നായി ചെയ്താൽ മതിയാകും. സൗകര്യമുള്ളതോളം എല്ലാം ചെയ്യണമെന്നെയുള്ളു. യെപ്പാടിന്റെ കാരണം നീങ്ങി സമാധാനപ്പെട്ടാൽ അല്ലാഹു പഠിപ്പിച്ചുതന്നപോലെ ശരിയായ രൂപത്തിൽ തന്നെ അതു നിർവ്വഹിക്കുകയും വേണം.

240. നിങ്ങളിൽ നിന്ന് യാതൊരു കൂട്ടർ മരിക്കുകയും, ഭാര്യമാരെ വിട്ടേച്ചുപോകുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർക്ക് ഒരു ഒസിയ്യത്തു് (അവർ ചെയ്യേണ്ടതാണ്). അതായത്: (വീട്ടിൽ നിന്ന്) പുറത്താക്കാത്തവിധം (ഒരു) കൊല്ലത്തേക്കുള്ള (ഒരു) വിലവം. എന്നി, അവർ (സ്വയം) പുറത്തു പോയെങ്കിൽ, അവർ തങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ (സദാചാര) മര്യാദയായി ചെയ്യുന്നതിൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ തെറ്റില്ല. അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും അഗാധജ്ഞനാകുന്നു.

٢٤٠- وَالَّذِينَ يَتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ
أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِّأَزْوَاجِهِمْ
مَّتَاعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرِ إِخْرَاجٍ
فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ
وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ۝

240). وَالَّذِينَ യാതൊരു കൂട്ടർ നിങ്ങളിൽനിന്ന് മരിക്കുന്ന وَيَذَرُونَ വിട്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്ന أَزْوَاجًا ഭാര്യമാരെ وَصِيَّةً ഒരു ഒസിയ്യത്തു് لِّأَزْوَاجِهِمْ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർക്ക് مَّتَاعًا إِلَى الْحَوْلِ കൊല്ലത്തേക്കു് غَيْرِ إِخْرَاجٍ പുറത്താക്കാതെ എന്നി അവർ പുറത്തു പോയെങ്കിൽ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ നിങ്ങളുടെ മേൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ مَا فَعَلْنَ അവർ ചെയ്ത (ചെയ്യുന്ന)തിൽ مِنْ مَّعْرُوفٍ അതെറ്റില്ല. ആചാരമായി ആചാരമായി വരുടെ ദേഹങ്ങളിൽ, തങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ مَعْرُوفٍ മര്യാദയായിട്ട്, അപാരമായി അപാരമായി عَزِيزٌ പ്രതാപശാലിയാണ് حَكِيمٌ അഗാധജ്ഞനാണ് ۝

മുൻ ആയത്തുകളിൽ വിവാഹമാചന സംബന്ധമായും മറ്റും സംസാരിച്ചിരുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായിട്ടാണ് ഈ വചനവും അടുത്ത രണ്ട് വചനവും നിലകൊള്ളുന്നത്. ഭർത്താക്കൾ മരണപ്പെടുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ തങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് മാറിത്താമസിപ്പിക്കാതെ ഒരു കൊല്ലം അവിടെത്തന്നെ പാർപ്പിക്കുവാനും, അവർക്ക് അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന ചിലവുകൾ കൊടുക്കുവാനും അവർ സെയ്യിത്തം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ, ആ സ്ത്രീകൾ അവരുടെ സ്വന്തം നിലക്ക് ആ വീട് വിട്ടുപോകുവാനും, സദാചാരവിരുദ്ധമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ അവരുടെ (വിവാഹം മുതലായ) ഭാവികാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനും ഇഷ്ടപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവരെ മടക്കം ചെയ്യുകയും വേണ്ടാ. അവർക്ക് അവരുടെ വീടുകളിലേക്ക് നീങ്ങാവുന്നതാണ്. ഇത്രയുമാണ് ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ചുരുക്കം. ഈ വചനത്തിന്റെ ആശയവും താൽപര്യവും വിവരിക്കുന്നതിൽ, മുൻഗാമികളും പിൻഗാമികളുമായ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ മിന്നമായ നിലപാടാണ് സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നത്. അവയിൽ പ്രസക്തമായ രണ്ട് അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇതാണ്:-

(1) ഇസ്ലാമിന്റെ ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വിധിയാണിത്. പിന്നീട് ഭർത്താക്കൾ മരണപ്പെട്ടാൽ സ്ത്രീകൾ നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവും ഇട് അചരിക്കണമെന്ന നിവേദനം (234-ാം വചനത്തിൽ) അവതരിപ്പിക്കുകയും, ഒരു മാർക്കുള്ള അനന്തരാവകാശം (സ്വന്തത്തിന്റെ നാലിലൊന്നോ എട്ടിലൊന്നോ) നടപ്പാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി ഈ വിധി-ഒരു കൊല്ലം വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചു ചിലവുകൊടുക്കണമെന്ന വിധി-ദുർബ്ബലപ്പെടുകയും ('മൻസൂഖാ' കൂടുകയും) ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (*) ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ അധികപക്ഷവും ഈ നിലപാടാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഒരു വിധി 'മൻസൂഖാ'ണെന്നു വെക്കുവാനുള്ള ഉപാധികൾ പൂർത്തിയാകുകയും, രണ്ടു വിധികളും തമ്മിൽ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതാകുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ 'നസ്ഖി'ന്റെ പ്രശ്നം ഉത്ഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ, പ്രസ്തുത ഉപാധികൾ വേണ്ടത്ര പൂർത്തിയായിട്ടില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല, താഴെ ഉദ്യരിക്കുന്ന മുജാഹിദ് (റ) മുതലായവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ, രണ്ട് വിധികളും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്താത്ത വിധം യോജിപ്പിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടുതാനും.

(2) ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം സ്ത്രീ ആ വീട്ടിൽ താമസിക്കുവാനും അവിടെ നിന്ന് ചിലവ് പറ്റാനും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നപക്ഷം, ഒരു കൊല്ലം വരെ അവൾക്ക് താമസവും ചിലവും നൽകുവാൻ സെയ്യിത്തം ചെയ്യണമെന്നാണ് ഈ വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം. അവൾ അതിന് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തപക്ഷം നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവും നിർബന്ധമായും ഇട് അചരിക്കണമെന്നാണ് ആ വചനത്തിൽ (234ൽ) പറയുന്നത്. അഥവാ, നാലു മാസവും പത്തു ദിവസവും ഇട് അചരിക്കൽ നിർബന്ധമാണെന്നും, പിന്നീടുള്ള ഏഴു മാസവും ഇരുപത് ദിവസവും കൂടി ആചരിക്കുന്നത് അവളുടെ ഇഷ്ടപോലെയാവാമെന്നും ചുരുക്കം. ഈ അഭിപ്രായം മുജാഹിദ് (റ) മുതലായവരുടെതായി അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായമാണ് കൂടുതൽ യുക്തമായി തോന്നുന്നത്. ¹ നിർബന്ധമായ ഇട്യുടെ കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം മറ്റൊരു വിവാഹത്തിനുള്ള സൗകര്യം ലഭിക്കാത്തപ്പോൾ, ഒരു കൊല്ലം പൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ പക്ഷം കൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ അവൾക്ക് ഈ സെയ്യിത്തം വളരെ സഹായകരമായിരിക്കുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഈ അഭിപ്രായം വിവരിച്ചശേഷം ഇബ്നു കുമീർ (റ) ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: അപ്പോൾ, പ്രസവംനിമിത്തമോ, നാലുമാസവും പത്തുദിവസവും തികഞ്ഞത് നിമിത്തമോ അവളുടെ ഇള കഴിയുകയും, അവൾ ആ (ഭർത്താവിന്റെ വക) വീട്ടിൽനിന്ന് നീങ്ങുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്താൽ അത് തടയുവാൻ പാടില്ല. അവർ പുറത്തു പോയി അവരുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത് ചെയ്യുന്നതിന് വിരോധമില്ല (لا جبر في ذلك) എന്ന് അല്ലാഹുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ഈ അഭിപ്രായത്തിന് ന്യായമുണ്ട്. (ആയത്തിലെ) വാചകത്തിൽ അതിന് സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ ഈ അഭിപ്രായമാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. അവരിൽ ഒരാളാണ് അബൂൽ അബ്ബാസ് ഉമർ ഇബ്നു അബ്ദിൾബർ-റ (റ). മറ്റൊരു കൂട്ടർ ഇതിനെ ഖണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാളാണ് അബൂ

(*) 'നസ്ഖി'നെ (മുൻവിധി ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തലിനെ)പ്പറ്റി മുഖവുരയിലും 103-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

242. അപ്രകാരം, അല്ലാഹു അവന്റെ 'ആയത്തു' [ലക്ഷ്യം]കൾ നിങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചു തരുന്നു; നിങ്ങൾ ബുദ്ധി കൊടുത്തു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേണ്ടി.

242-كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ
الَّتِي تَقْرَأُونَ

242. ഈ അതുപോലെ ഈ അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നു ഈ നിങ്ങൾക്ക് ഈ അവന്റെ ആയത്തു (വചനം-ലക്ഷ്യം-ദൃഷ്ടാന്തം) കളെ ഈ നിങ്ങൾ ആകുവാൻ വേണ്ടി, ആയത്തം. ഈ ബുദ്ധി കൊടുക്കും, മനസ്സിലാക്കുന്ന(വർ)

വളരെ അർത്ഥവത്തായ ഒരു ഉപദേശമാണിത്. അല്ലാഹു വിവരിച്ചുതന്ന നിയമങ്ങളും അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യ ലക്ഷ്യങ്ങളും യഥാവിധി പാലിക്കുന്നതാണ് ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായിട്ടുള്ളത്. എന്തെങ്കിലും ഒഴികഴിവുകളോ യുക്തിനൂയങ്ങളോ, സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങളോ നിമിത്തം അവയിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ബുദ്ധി

=മാണ് അധിക പേരുടെയും മനസ്സിലാക്കുവാൻ തുറന്നടിക്കുന്നവരും കുറവല്ല. ഈ നീക്കത്തിൽ പ്രധാന പ്രതികൂലികൾ മുസ്‌ലിംകളാണെന്നത് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. വിവാഹം, വിവാഹമോചനം, പിന്തുടർച്ചാവകാശം തുടങ്ങിയ കൂടുതൽ സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ ദൈവത്തോടു ഒരു നിയമ സംഹിത (ശരീഅത്ത്) യനുസരിച്ച് നിർവ്വഹിക്കാൻ മുസ്‌ലിംകൾ മതപരമായി ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുക സാധ്യമല്ല. അതു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകർത്താക്കൾ പോലും മുസ്‌ലിംകൾക്ക് പ്രത്യേക വ്യക്തിനിയമമനുവദിച്ചത്.

1973ൽ ക്രിമിനൽ നടപടിക്രമത്തിൽ ഭേദഗതി വരുത്തിയപ്പോൾ ഭർത്താവ് ഭാര്യക്ക് ചെലവിന് കൊടുക്കണമെന്ന നിയമത്തിലെ 'ഭാര്യ' യുടെ നിർവ്വചനത്തിൽ 'വിവാഹമോചനം നേടുകയോ വിവാഹമോചനം ചെയ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ട് പുനർ വിവാഹം ചെയ്യപ്പെടാത്ത സ്ത്രീ' എന്നുകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഇതു സംബന്ധമായി പാർലിമെന്റിൽ നടന്ന ചർച്ചയിൽ മുസ്‌ലിം മെമ്പർമാർ ഭേദഗതിയെ ശക്തിയായി എതിർക്കുകയും തൽഫലമായി മുസ്‌ലിംകളെ ഭേദഗതിയുടെ വരുത്തിയിൽ നിന്നൊഴിവാക്കാനുള്ള ഭേദഗതി വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ വിവാഹമുക്തയായ സ്ത്രീക്ക് പുനർവിവാഹംവരെ, അല്ലെങ്കിൽ മരണംവരെ മുൻഭർത്താവ് ജീവനാംശം നൽകണമെന്ന നിയമത്തിൽനിന്ന് മുസ്‌ലിംകൾ വാസ്തവത്തിൽ ഒഴിവാക്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും ചില ജഡ്ജിമാർ മുസ്‌ലിംകൾക്കും പ്രസ്തുത നിയമം ബാധകമാക്കിക്കൊണ്ടു വിധിക്കുകയുണ്ടായി.

ഇൻഡോറിലെ ഷാബാനുബീഗത്തിന് മുൻഭർത്താവ് അധ്വ: മുഹമ്മദ് അഹ്മദ് മുഖാൻ ചെലവിന് കൊടുക്കണമെന്ന് മദ്യപ്രദേശിലെ കീഴ്കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും വിധിച്ചു. ഇതിനെതിരിൽ ഖാൻ സുപ്രീം കോടതിയിൽപോയി. ചീഫ് ജസ്റ്റീസടക്കം അഞ്ചു ജഡ്ജിമാരുടേതായ ഭരണഘടനാ ബെഞ്ച് ഖാൻതിരിൽ വിധി 2:241ൽ കൽപ്പിച്ച 'മത്താത്ത്' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം വിവാഹ മോചിതക്ക് മരണംവരെ, അല്ലെങ്കിൽ പുനർവിവാഹംവരെ ചെലവിന് കൊടുക്കുകയാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു. യൂസൂഫ് അലി തന്റെ ഖുർആൻ പരിഭാഷയിൽ ഇവിടെ 'മത്താത്ത്' Maintenance അഥവാ ജീവനാംശം എന്നാണ് അർത്ഥം. കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്ന് പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. (മുൻ മുഹസ്സിനുകളിൽ ചിലർ വ്യാഖ്യാനിച്ചപ്പോലെ ഇദ്ദേഹത്തിലെ ജീവനാംശത്തിലുപരി ആജീവനാന്ത ജീവനാംശമാണ് യൂസൂഫ് അലി ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നു പറയുവാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല.)

ഈ വിധിക്കെതിരെ ദീനി താൽപര്യമുള്ള മുസ്‌ലിം സംഘടനകളും മനോഹരവും ചോദിച്ചു ശബ്ദമുയർത്തി. ശരീഅത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിന് സമാധാനപൂർവ്വമായ സമരമുറകൾ കൈക്കൊണ്ടു. (അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ മുസ്‌ലിംകൾ ലക്ഷ്യം നേടി. മുസ്‌ലിംകളുടെ കാര്യത്തിൽ പാർലിമെന്റ് പ്രത്യേക നിയമം പാസ്സാക്കി) ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിന്റെ വിശദീകരണ ശരീഅത്തിനെ പഴഞ്ചൻ കാട്ടാൻ നിയമമായി നാടുനീളെ അപലപിച്ചു നടന്നു. വിവാഹമുക്തയായ മുസ്‌ലിം സ്ത്രീക്ക് വേണ്ടി അവർ മുതലാക്കണ്ണിർ വാർത്ത. ഇതെല്ലാമായപ്പോൾ ഇസ്‌ലാം പഴഞ്ചനായിപ്പോകത്തല്ലോ, ആധുനിക മോഴ്സപ്പാടുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാവണമല്ലോ എന്നതിൽ തൽപരരായ ചിലർ സുപ്രീം കോടതിയുടെ ചുവടുപിടിച്ചു 2:241ലെ 'മത്താത്ത്'ന് നൂതനവ്യാഖ്യാനം നൽകുകയാണുണ്ടായത്. മുൻഭർത്താവിന്റെ ഭരണമോചനം എന്നും ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ മാത്രം അനുസ്സം അഭിമാനവുമില്ലാത്തവളായി സ്ത്രീയെ ഇസ്‌ലാം തരംതാഴ്ത്തിയിട്ടില്ലെന്നതാണ് വസ്തുത.

'മത്താത്ത്' എന്നായിരിക്കണം, എത്ര വേണമെന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് പ്രത്യേക നിയമമില്ല. മഹ്ദ് എത്ര വേണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കാതെ സ്വർഗ്ഗത്തിന്മുമ്പ് വിവാഹമോചനം ചെയ്താലുള്ള 'മത്താത്ത്'നെപറ്റി 236-ാം വചനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവിടെ നൽകിയ വിശദീകരണം ഇവിടെയും പ്രസക്തമാണ്. -പ്രസാദ്

അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അല്ലാഹു മിഥിപ്പിച്ചു എന്ന പദത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥവും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടും. ചില കിരാമത്തുകളിൽ പറയുന്നതുപോലെ, ഏതെങ്കിലും പ്രവാചകന്റെ പ്രാർത്ഥനയെ തൃപ്തംനോ മറ്റോ ഒരു കൽ ചെയ്യുന്ന അതിനെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിട്ടു. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിൽപെട്ടതാണല്ലോ. ചിലർ അതി പ്രാമുഖ്യമുള്ളതുപോലെ, മണപ്പെട്ട തലമുറക്കുശേഷം, കൂടുതൽ മനോഹരവും ദൃഢവിശ്വാസവുമുള്ള ഒരു പിൻതലമുറ അവരുടെ മേൽ രംഗത്തുവന്ന് ആ സമുദായം പുനരുദ്യമിച്ച് എന്ന അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിലുള്ള ഒരു വർദ്ധനവെന്നുവരാം. യഥാർത്ഥം നമുക്ക് അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ വിടാം. അതാണ് സൂരകൾഷിതമായ മാർഗ്ഗം.

ഏതായാലും, സംഭവത്തിൽനിന്ന് ലഭിക്കുവാനുള്ള ഗുണപദം വ്യക്തമാണ്. മിഥിതവും മരണവുമൊക്കെ അല്ലാഹു കണക്കാക്കുന്നതും, അവന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലുള്ളതുമാകുന്നു. യുദ്ധമോ, മറ്റു പരീക്ഷണങ്ങളോ മേരിടുമ്പോൾ മരിച്ചവയും, വെപ്രാളവുംകൂടി ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങൾ മേരിടുമ്പോൾ, ഏലാം അല്ലാഹുവിൽ അർപ്പിച്ചും, അവന്റെ വിധിയിൽ തുല്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ധൈര്യ സമരം ഉറച്ചു നിൽക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ, അവന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള സഹായവും മോചനവും ലഭിക്കുകയും, വിജയം കൈവരുകയും ചെയ്യും. വിഷമാവസ്ഥകളിൽ തുറന്നുനിന്ന് തയ്യാറല്ലാതെ പിന്മാവ് അവലംബിച്ചു പിൻമാറി പിന്നോക്കം പോകുന്നത് അല്ലാഹുവിനോടു ചെയ്യുന്ന നന്ദിമെടുക്കുകയാണ്. എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളാണ് ഇതിൽനിന്ന് പഠിക്കുവാനുള്ള പാഠങ്ങൾ. ശത്രുക്കളുമായി മേരിടുന്നതിൽ മരിച്ചവ നിമിത്തം ഓടിപ്പോകുന്നതിനെ ഖുർആനിലും (8:16) ഹദീസുകളിലും വിരോധിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. വിഷുചിക രൂതലായ പകർച്ചവ്യാധികളുടെ നാട്ടിലേക്ക് പോകരുതെന്നും, അവ ഒരു നാട്ടിൽ സംഭവിച്ചാൽ അവിടെനിന്ന് ഓടിപ്പോകരുതെന്നും നബി (സ) പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ബു: മു.) ഇതെല്ലാം ഈ തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ്. അല്ലാഹു തൃപ്തനാകുന്നു:-

244. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുകയും, അല്ലാഹു (ഏലാം) കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമായെന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളുകയും ചെയ്യവിൻ.

۲۴۴-وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

244. നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുവിൻ **فِي سَبِيلِ اللَّهِ** അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ **وَعَلِمُوا** അറിയുകയും ചെയ്യുക **أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ** അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്നു കേൾക്കുന്നവൻ **وَعَلِمُوا** അറിയുന്നവൻ

ആപതിഘട്ടങ്ങളിൽ വെപ്രാളംപൂണ്ട് ഓടിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയെ തടുക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുപോലെത്തന്നെ, അവന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധത്തിന് തയ്യാറാകാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയോ യുദ്ധവേളയിൽ പിൻതിരിഞ്ഞൊഴുകയോ ചെയ്തിട്ടും ഫലമുണ്ടാകുന്നില്ല. സംഭവിക്കേണ്ടത് സംഭവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. **فِي سَبِيلِ اللَّهِ** (നിങ്ങൾ എവിടെയായിരുന്നാലും മരണം നിങ്ങളെ പ്രാപിക്കും. നിങ്ങൾ ഉന്നത സ്ഥലങ്ങളിലായിരുന്നാലും ശരി. (4:78.) യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത്കൊണ്ട് മരണം നേരത്തെ സമീപിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതിന്നു ഒരു തെളിവാണ് മുസ്ലിം സൈന്യത്തോടടുത്ത് അഗ്രഗണ്യനും 'സൈഫുല്ലാഹി' (അല്ലാഹുവിന്റെ വാൾ) എന്നറിയപ്പെടുന്ന മഹാനുമായ ഖാലിദ്ബ'നുമുൽഖലീദ് (൪). അദ്ദേഹം മരണാസന്നനായ സമയത്ത് വ്യസനപൂർവ്വം പറയുകയാണ്: ഞാൻ ഇത്രയിത്ര യുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഏതൊരു അവയവത്തിലും അമ്പോ, വെട്ടോ, കടത്തോ ഏറ്റം മുറിവ് പറ്റാത്തതില്ല. എന്നിട്ടും ഞാനിതാ വിദ്യുപ്പിൽകിടന്നു ഭക്തപരാക്രമംപോലെ മരണമടയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മിറക്കുള്ളൂടെ കണ്ണുകൾ ഉറങ്ങാതിരിക്കട്ടെ! അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ മരണംകൊണ്ട് യുദ്ധം ചെയ്താൽ മാത്രംപോരാ, അതിൽധനം ചിലവഴിക്കുക കൂടി വേണ്ടതുണ്ടെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു ചോദിക്കുന്നു:-

245. ആരുണ്ട് അല്ലാഹുവിന് നല്ല കടമായി കടംകൊടുക്കുന്നവൻ? എന്നാലവന് അതിനെ വളരെ ഇരട്ടികളായി ഇരട്ടിച്ചു അവൻ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

۲۴۵-مَنْ قَالَهُ
يُقْرِضُ اللَّهُ قَرْضًا حَسَنًا
فَيُضْفِئُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً

അല്ലാഹു (ചുരുക്കി) പിടിക്കുകയും, നീട്ടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അവരുലേഖനത്തെ നിങ്ങൾ മടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

وَاللَّهُ يَفْضُ وَيَبْطِ
وَالَّذِينَ كُفِرُوا

245. "അല്ലാഹു", ഇങ്ങിനെയുള്ളവർ ആരാണ് " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** കൊടുക്കുന്നവൻ " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** അല്ലാഹുവിന് " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** നല്ലതായ " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** എന്നാൽ അവൻ അതിനെ ഇരട്ടിയായിക്കൊടുക്കും " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** അവന് " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** ഇരട്ടികൾ " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** വളരെ, അധികം " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** അല്ലാഹു " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** പിടിക്കുന്നു, ചുരുക്കിപ്പറക്കും " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** നീട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു, പറഞ്ഞുകയും ചെയ്യും " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** അവരുലേഖനത്തെ " **وَالَّذِينَ كُفِرُوا** നിങ്ങൾ മടക്കപ്പെടുന്നു

'അല്ലാഹുവിനു കടം കൊടുക്കുക' എന്നും 'നല്ല കടം' എന്നും പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റി സൂറ: ഹദീദ", 11ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കൂടുതൽ കാണുക. പൂർണ്ണമനസ്സോടെയും, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലം മോഹിച്ചും നൽകുന്ന ഏതു സംഭാവനയും, ദാനധർമ്മങ്ങളും അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കും. മനു: ജീവകോശെ എല്ലാം അവൻ കണക്കുവെക്കുകയും, അതിനെ വളർത്തി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവസാനം ധാരാളക്കണക്കിൽ ഈട്ടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ധാരാളക്കണക്കിൽ പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യും. എന്നു സാരം. ഈ വചനം അവതരിച്ചപ്പോൾ, അൻസാരികാരനായ അബൂദുഹ്"ദാഹ്" (أبو داود - ح) അദ്ദേഹത്തിനങ്ങയറുന്ന ഏകസ്വത്തും അറുന്നൂറും ഈ അപ്പനകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ ഒരു തോട്ടം 'അാനിതാ അല്ലാഹുവിനു കടംകൊടുക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അതു നബി (സ)യെ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കുകയുണ്ടായെന്നു ഇബ്നു അബീഹാതിമ (r) മറ്റും ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു.

നല്ല വിഷയത്തിൽ ധനം ചിലവഴിക്കുവാൻ മടിക്കേണ്ടതില്ല. ധനവും ഉപജീവനമാർഗ്ഗവുമൊക്കെ കൊടുക്കുന്നതും, ഏടുക്കുന്നതും, അതു വിശാലമാക്കുന്നതും, കൂട്ടുസ്സാക്കുന്നതും അല്ലാഹുവാണ്. അവസാനം എല്ലാവരും അവരുലേഖനത്തെ മടങ്ങിച്ചെല്ലുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ, ചിലവഴിച്ചതിന്റെ ലാഭവും, ചിലവഴിക്കാത്തതിന്റെ നഷ്ടവും അവിടെവെച്ചു അനുഭവപ്പെടും. എന്നൊക്കെയാണ് അവസാനത്തെ വാക്യങ്ങളിൽ മർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്.

246. നീ കണ്ടില്ലേ, മൂസായുടെ (കാല)ശേഷം ഇസ്രായേൽ സന്തതികളിൽ നിന്നുള്ള പ്രധാനികളെ? - അതായത്, അവർ അവരുടെ ഒരു പ്രവാചകനോടു പറഞ്ഞ സന്ദർഭം: 'താങ്കൾ ഞങ്ങൾക്കു ഒരു രാജാവിനെ നിയോഗിച്ചു തരണം - ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്തു കൊള്ളാം.' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു; 'നിങ്ങളുടെ മേൽ യുദ്ധം നിയമിക്കപ്പെടുന്ന പക്ഷം, നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യാതിരുന്നേക്കാമോ?'

۲۴۶- اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا
مِنْ بَنِي إِسْرَآئِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى
إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ
لَهُمْ اَبْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ
اللّٰهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ اِنْ كُنْتُمْ عَلَيَّكُمْ
الْقِتَالُ اَلَّا تُقَاتِلُوا

246. നീ കണ്ടില്ലേ, നോക്കുന്നില്ലേ **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** പ്രധാനികളെ, സംഘത്തിലേക്കു **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** ഇസ്രായേൽ സന്തതികളിൽ നിന്നുള്ള **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** മൂസായുടെ ശേഷം **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** അവർ പറഞ്ഞ സന്ദർഭം **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** അവരുടെ ഒരു നബിയോടു **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** ഞങ്ങൾക്കു നിയോഗിച്ചു തരുക **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** ഒരു രാജാവിനെ **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** ഞങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യാം **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** നിങ്ങൾ **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** നിങ്ങളുടെ മേൽ, **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** യുദ്ധം **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** നിയമിക്ക (വിധിക്ക)പ്പെട്ടാൽ **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** നിങ്ങളുടെ മേൽ, **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** യുദ്ധം **اَلَمْ تَرَ اِلَى الْمَلَا** ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ

അവർ പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങൾക്കെന്താണ്, ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ (കാരണമുള്ളത്)? ഞങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിൽനിന്നും, മക്കളിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ പുറത്താക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക്!'

എന്നിട്ട്, അവരുടെമേൽ യുദ്ധം നിയമിക്കപ്പെട്ടാറെ, അവർ തിരിഞ്ഞു കളഞ്ഞു-അവരിൽനിന്നു അൽപം (ആളുകൾ) ഒഴികെ. അല്ലാഹു അക്രമികളെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനുമാത്രം.

قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَقَدْ أَخْرَجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا
ثَلَاثًا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ
ثَوَارِئًا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

125 അവർ പറഞ്ഞു 126 ഞങ്ങൾക്കെന്താണു 127 ഞങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ 128 അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ 129 ഞങ്ങൾ പുറത്താക്കപ്പെട്ടിരിക്കെ 130 ഞങ്ങളുടെ വസതികളിൽനിന്നു 131 ഞങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരിൽ(മക്കളിൽ) നിന്നും 132 എന്നിട്ടു നിയമിക്ക (നിർബന്ധമാക്കി)പ്പെട്ടപ്പോൾ 133 അവരുടെ മേൽ 134 യുദ്ധം 135 അവർ തിരിഞ്ഞു കളഞ്ഞു 136 അല്ലാഹു, അല്ലാഹുവാകട്ടെ 137 അറിയുന്നവനാണ് 138 അക്രമികളെപ്പറ്റി

മുമ്പ് പൂർണ്ണമായിരുന്ന പരിത്ര സംഭവങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ് ഈ വചനത്തിലും തുടർന്നുള്ള ചില വചനങ്ങളിലും വിവരിക്കുന്നത്. മൂസാ (അ) നബിക്കുശേഷം പല നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞ് ഓവൂദ് (അ) നബിയുടെ ആദ്യകാലത്ത് സംഭവിച്ച ഒരു സംഭവമാണിത്. 'ഇസ്രാഇൽ'യിൽ പ്രധാനികൾ തങ്ങളുടെ ഒരു പ്രവാചകനോട് പറഞ്ഞത് കണ്ടില്ലെന്ന് എന്ന് പറഞ്ഞ് സംഭവത്തിലേക്ക് അല്ലാഹു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുന്നു. 'ഉ(മലയ്ക്ക്) എന്ന വാക്കിന് 'പ്രധാനികൾ, മുഖ്യന്മാർ, മുപ്പന്മാർ, പ്രമാണികൾ' എന്നൊക്കെ അർത്ഥം പറയാം. ചിലപ്പോൾ 'ജനക്കൂട്ടത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചും ഉപയോഗിക്കപ്പെടും. ബഹുവചനാർത്ഥത്തിലേ അത് ഉപയോഗിക്കുകയുള്ള ഇസ്രാഇൽ'യിൽ വളരെയധികം പ്രവാചകന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. പ്രവാചകന്റെ പേര് പറയാതെ അവരിൽപ്പെട്ട ഒരു പ്രവാചകൻ എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞത്, സംഭവത്തിലെ ഗുണപരമായ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രവാചകന്റെ പേരിന്റേതെന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. താഴെ കാണുന്ന വിവരങ്ങളിൽനിന്ന് അത് ശമവീൽ (അഥവാ അഥവാ) പ്രവാചകനായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു. ബൈബിളിൽ ശമവേൽ ഒന്നാം പുസ്തകത്തിൽ (*) ഈ പരിത്രം വളരെ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു കാണാം. ചില പ്രസ്താവനകളിൽ അത് ഖുർആനുമായി യോജിക്കുന്നില്ല. ഈ വചനങ്ങളിലടങ്ങിയ പല പ്രസ്താവനകളുടെയും ഒരു വിശദീകരണം അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും, ചില പ്രവാചക ചരിത്ര ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും, ബൈബിളിന്റെയും പ്രസ്താവനകൾ മുമ്പിൽവെച്ച് പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, സംഭവത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്:-

മൂസാ(അ)ന്റെ വിരോധാഭാസം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകനായിരുന്ന യോശുവാ (യൂഷ) പ്രവാചകന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇസ്രാഇൽ ജനത ഫലസ്തീനിൽ പ്രവേശിച്ചശേഷം, അദ്ദേഹം അവരുടെ ഓരോ ഗോത്രത്തിനുമുള്ള വാസസ്ഥലം നിർണ്ണയിച്ചുകൊടുക്കുകയും, (**) അവരിൽ ന്യായാധിപന്മാരെ നിയമിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണംവരെ ഇസ്രാഇൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. മൂസാ (അ)യ്ക്കുശേഷം നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടം അവരിൽ രാജാക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രവാചകരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ച് ന്യായാധിപന്മാർ കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചുപോന്നു. പ്രവാചകന്മാർ അവർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രവാചകന്മാർ ന്യായാധിപന്മാരായിരിക്കും. കാലക്രമേണ ബിംബരായനയും, ദൈവപ്രതിഷ്ഠകളും വരെയുള്ള ദുരൂഹാരങ്ങളും തോന്നിയവസങ്ങളും ഇസ്രാഇൽ പടർന്നുപിടിച്ചു. ഇക്കാലങ്ങളിൽ അജോനാഥൻ, മിദ്യാനികൾ, ഫെലിസ്ത്യർ, മോവാബ്യർ മുതലായ അരാബികൾ (മുഹ്) വർഗ്ഗങ്ങളും,

(*) ശമവേൽ പ്രവാചകന്റെ ജനനം മുതൽ ഓവൂദ് (അ) ന്റെ മരണംവരെയായിരുന്ന ഉള്ളടക്കം.

(**) ഓരോ ഗോത്രത്തിനും ഫലസ്തീനിൽ ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കപ്പെട്ട സ്ഥലം 5-ാം നമ്പർ മൂപടത്തിൽ കാണാം.

ഇസ്രാഇൽ വർഗ്ഗവും തമ്മിൽ പല യുദ്ധങ്ങളും നടക്കുകയുണ്ടായി. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഫെലിസ്ത്യരുമായ് ഞായ യുദ്ധത്തിൽ ഇസ്രാഇലുകൾക്ക് ഭാര്യണമായ പരാജയം നേരിട്ടു. തങ്ങളുടെ വിജയവും രക്തസ്രാവവും ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ട് തങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടുപോയിരുന്ന നിയമപെട്ടകം (*) എന്നറിയപ്പെടുന്ന 'താബുത്തും' തന്നത്തും ഫെലിസ്ത്യർ പിടിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. ഇതുകൂടും അവർ വമ്പിച്ച വിലാപത്തിലാകുകയും, അവരുടെ വിദ്യവും ഗാഢവും നശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലത്ത് ഇസ്രാഇലുകൾ പ്രവാചകൻമാർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രവാചക പാരമ്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന കൂടുംബത്തിലെ ഒരു സ്ത്രീ ഒരു ആൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു. പ്രാർത്ഥനക്ക് ഉത്തരം കിട്ടി എന്ന അർത്ഥത്തിലാണത്രെ അതിന് ശബ്ബേൽ (ശിഖിർ) എന്ന് പേരിട്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന് പിന്നീട് പ്രവാചകത്വവും സിദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരുടെ പ്രവാചകനും, ന്യായാധിപനുമായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന് വാർദ്ധക്യം പിടിപെട്ട അവസരത്തിലായിരുന്നു തങ്ങളെ നയിക്കുവാനും, യുദ്ധത്തിലും മറ്റും നേതൃത്വം നൽകുവാനുംവേണ്ടി ഒരു രാജാവിനെ നിയോഗിച്ചുതരണമെന്ന് ഇസ്രാഇലുകൾ ആ പ്രവാചകനോടാവശ്യപ്പെട്ടത്. ഒരു രാജാവ് നിലവിൽ വന്നാൽ അവരിലുണ്ടാകുന്ന പ്രതികരണവും സ്വഭാവവും ഇന്നാതിരിയായിരിക്കുമെന്ന് അവരുമായി ഇടപഴകിയ ആ പ്രവാചകന് ഊഹിക്കാമല്ലോ. അങ്ങിനെ, ഒരു രാജാവിനെ നിയോഗിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധം നടത്തേണ്ടി വരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ പിൻമാറി അനുസരണമേട് കാണിച്ചെങ്കിലോ? എന്ന് അദ്ദേഹം അവരോട് ചോദിച്ചു. ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധം നടത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ സ്വയം തയ്യാറാകുമെന്നുള്ള കാരണങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടല്ലോ. ശത്രുക്കൾ ഞങ്ങൾക്ക് വരുത്തിത്തീർത്ത വിനയം കുറച്ചൊന്നുരല്ല. ഞങ്ങളെ നാട്ടിൽനിന്നും വീട്ടിൽ നിന്നും തുരത്തിവിടുക, ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പിടിച്ചു ബന്ധനത്തിലാക്കുക മുതലായ പലതും അവർ ചെയ്തിരിക്കട്ടെ, ഒരു രാജാവിന്റെ നേതൃത്വം കൂടി ലഭിച്ചാൽ ഞങ്ങൾ എങ്ങിനെ പിൻമാറും? എന്നായിരുന്നു അവരുടെ മറുപടി. അവസാനം സംഭവിച്ചത് മിക്കവാറും പ്രവാചകൻ സംശയിച്ചതുപോലെത്തന്നെ. അതാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്; 'എന്നിട്ട് അവരുടെമേൽ യുദ്ധം നിയമിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരിൽ അർപ്പം ആദ്യകളായിച്ച് ബാക്കിയുള്ളവർ പിൻമാറി'. കൂടുതൽ വിവരം താഴെ വരുന്നുണ്ട്.

ഈ രംഗം ബൈബിൾ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ചുരുക്കം ഇങ്ങിനെയാണ്: 'മിസ്രായേൽ മൂപ്പൻമാർ ശമുവേലിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു പറഞ്ഞു: നീ വ്യഭാസനായി. നിന്റെ പുത്രൻമാർ നിന്റെ വഴിയിൽ നടക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ, എല്ലാ ജാതികൾക്കുമുള്ളതുപോലെ ഞങ്ങളെ ഭരിക്കേണ്ടതിനു ഒരു രാജാവിനെ നിയമിച്ചുതരണം. ഇതു ശമുവേലിനു അനിഷ്ടമായി. ശമുവേൽ യഹോവയോടു (ദൈവത്തോടു) പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവരുടെ അപേക്ഷ കേൾക്കുകയും, എന്നാൽ അവരെ വഴുതുന്ന രാജാവിന്റെ ന്യായം അവരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന യഹോവ ഉത്തരം നൽകി. അങ്ങനെ, രാജാവു വന്നാൽ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന വിഷമാവസ്ഥകളും, നാശനഷ്ടങ്ങളും അദ്ദേഹം അവരെ കേൾപ്പിച്ചു. അവർ തങ്ങൾക്കു രാജാവു വേണമെന്നു ശഠിച്ചു' (1. ശമുവേൽ, 8:14-22)

247. അവരുടെ പ്രവാചകൻ അവരോടു പറഞ്ഞു: 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു താലൂത്തിനെ നിങ്ങൾക്കു രാജാവായി നിയോഗിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്.'

അവർ പറഞ്ഞു: 'എങ്ങിനെയെന്ന് അവനു ഞങ്ങളുടെ മേൽ രാജത്വം ഉണ്ടാകുന്നത്? ഞങ്ങളാകട്ടെ, രാജത്വത്തിനു അവനെക്കാൾ അർഹതയുള്ളവരാകുന്നു; (മാത്രമല്ല) ധനം സംബന്ധിച്ചു (വേണ്ടുന്ന) ഒരു കഴിവും അവനു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല (എന്നിരിക്കെ)!'

٢٤٧- وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ
إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا
قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا
وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ
وَلَمْ يُؤْتِ سَعَةً مِنَ الْمَالِ

(*) ഈ പെട്ടകത്തെക്കുറിച്ചാണ് തുല്യ താബുത്ത എന്ന് പറയുന്നത്. വേദപുസ്തക നിഘണ്ടു പറയുന്നത്: 'ഇതിനു യഹോവയുടെ പെട്ടകം, വിശുദ്ധപെട്ടകം എന്ന് മറ്റും പേരുണ്ട്. മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കി സ്വർണ്ണം കൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞതാണിത്. അതിൽ ന്യായപ്രമാണപ്പലക (തന്നത്ത) എഴുതിയ പലക) കട ഉണ്ടായിരുന്നു. മിസ്രായേൽ ഇതിനെ കേതിബഹുമാനത്തോടെ സൂക്ഷിച്ചു കൂടെക്കൊണ്ടുനടന്നു. ഒരുവിട്ട് ശിലാ എന്ന ആരാധനാ സ്മാരകം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഇത് ഇരുന്ന സ്മാരകങ്ങളിലൊന്നെയും യഹോവയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ശലോമോൻ രാജാവ് (സുലൈമാൻ നബി) ദൈവാലയത്തിൽ ഇതിനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശേഷമുള്ള ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കാൻ പാടില്ല.'

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ നിങ്ങളുടെ മേൽ (രാജ്യത്തിനു) തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു; അവൻ അദ്ദേഹത്തിനു അറിവിലും, ശരീരത്തിലും വികാസം കൂട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവന്റെ (വക) രാജ്യം നൽകുന്നു. അല്ലാഹു വിശാലനും (എല്ലാം) അറിയുന്നവനുമാകുന്നു.'

قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ
وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ
وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ۝

247. അവരോടു പറയുകയും ചെയ്തു അവരുടെ പ്രവാചകൻ ചില നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചതാണെന്നിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ പ്രവാചകന്മാരിൽനിന്നും ഒരു രാജാവായിട്ടു പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു. എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകും, ആകുന്നതെങ്ങിനെ. അവൻ പ്രവാചകൻ. അങ്ങനെയൊരു രാജാവായിട്ടു കൂടുതൽ അർഹരാണു. പ്രവാചകന്മാരിൽനിന്നും അവനെക്കൊണ്ടു പ്രവാചകൻ അവനു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വല്ല കഴിവും, ഒരു വല്ല സ്ഥാനവും, ധനത്തിൽനിന്നും, ധനത്താൽ, ധനം സംബന്ധിച്ചു പ്രവാചകന്മാർ പറഞ്ഞു ചില നിശ്ചയം. അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെമേൽ ചില അദ്ദേഹത്തിന്നു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വികാസം, വിശാലത, വല്ല സ്ഥാനവും അറിവിൽ, ജ്ഞാനത്തിൽ. ശരീരത്തിലും. അല്ലാഹു കൊടുക്കും. പ്രവാചകൻ (വക) രാജാവായും അവനുദേശിക്കുന്നവർക്കു അല്ലാഹു വിശാലനാണ്. അറിയിക്കുന്നവനാണ്.

അവരുടെ അപേക്ഷ പ്രകാരം താലൂത്തു എന്ന് പോരായ ഒരാളെ അവർക്കു രാജാവാക്കി നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്തു ഈ വിവരം പ്രവാചകൻ അവരെ അറിയിച്ചപ്പോൾ അവർക്കു അതു തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. അങ്ങനെയൊരു ശരിയാകുമ്പോഴും അവനെക്കൊണ്ട് അർഹത അതിന്നു ഇങ്ങനെയൊന്നല്ല ഉള്ളതെന്ന്. ധനംകൊണ്ടുള്ള കഴിവു അവനില്ല. എന്നൊക്കെയായിരുന്നു അവരുടെ പ്രതികരണം. പ്രവാചകൻ അവരെ കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. 1-ാമതു അല്ലാഹുവാണ് അദ്ദേഹത്തെ രാജാവാക്കി നിയമിച്ചത്. ഞാനല്ല. നിങ്ങൾക്കു രാജാവായവൻ അദ്ദേഹം. മതിയെന്നു അല്ലാഹുവിന്നറിയാവുന്നതുകൊണ്ടാണല്ലോ അവനങ്ങനെയൊരു ചെയ്യുന്നത്. 2-ാമതു, അറിവുകൊണ്ടും ശരീരസാധനങ്ങളാലും അദ്ദേഹം മികച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഒരിക്കലും നയിക്കുവാനും വേണ്ടത് അറിവാണ്. യുദ്ധം പോലെയുള്ള സന്നിധിയിലുള്ളതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. 3-ാമത്, രാജ്യം നൽകലും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. അതിൽ നമ്മുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നു സ്ഥാനമില്ല. 4-ാമതു, അനുഗ്രഹംകൊണ്ടും കഴിവുകൊണ്ടും കരുണകൊണ്ടുമെല്ലാം അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ വിശാലനാണ്. അദ്ദേഹം സർവ്വജ്ഞനാണ്. അദ്ദേഹം സർവ്വകൃത്യകളുടെ ഗുണവും ആവശ്യവും അവന്നു അജ്ഞാതമല്ല. അതിലവൻ പിശുക്കും കാണിക്കുകയില്ല. എന്നൊക്കെ.

ഇസ്രായേലുകാർ പത്രങ്ങൾ ഗോത്രങ്ങളായിരുന്നുവല്ലോ. അവരിൽ ലേഖി ഗോത്രത്തിൽ പ്രവചകന്മാരും, യെഹൂദ്യ ഗോത്രത്തിൽ ന്യായാധിപന്മാരും പാരമ്പര്യമായി തുടർന്നുപോന്നിരുന്നു. അവരിൽ ഒരു ചെറുഗോത്രമായ ബിന്യാമിൻ ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ആളായിരുന്നു താല്യത്ത്. അദ്ദേഹം കാലികളെ മേക്കുക, ചെറുപ്പം തുടങ്ങിയ കൃത്യമായ ജോലികൾ ചെയ്തിരുന്നു. പരമത്തക്ക മനശേഖിയെന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അവനെക്കുറിച്ച് രാജാവിന്റെ അടുത്തത്തിന് അർച്ചിയിൽ കാണുന്ന പേർ ശത്ത് (17) എന്നതെ. (*) അദ്ദേഹത്തിന് രണ്ടു പേരുമായിരുന്നതാണെന്നും, അദ്ദേഹം പേർ ലോഹിപ്പട്ടം മറ്റും വന്നതാണെന്നും ഈ വ്യത്യാസത്തിന് കാരണമെന്താണെന്നു ചോദിക്കാം. അതായത്, പേർ ലോഹിപ്പട്ടം മറ്റും വന്നതാണെന്നും ഈ വ്യത്യാസത്തിന് കാരണമെന്താണെന്നു ചോദിക്കാം. അതായത്, പേർ ലോഹിപ്പട്ടം മറ്റും വന്നതാണെന്നും ഈ വ്യത്യാസത്തിന് കാരണമെന്താണെന്നു ചോദിക്കാം.

(*) ശാലിനെപ്പറ്റി വേദപുസ്തക നിലണ്ടുവിൽ ഇങ്ങിനെ കാണാം: 'ഇവൻ യിസ്രായേലിലെ ഒന്നാമത്തെ രാജാവായിരുന്നു. കാലം ക്രി. മു. 1050-1017 എന്നു പറയാം.'

മനസ്സുള്ളതിനും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പ്രവാചകൻ അവരെ അറിയിച്ചു. നിങ്ങളിൽ നിന്ന് ശത്രുക്കൾ മുമ്പ് പിരിയുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ വളരെയധികം മനസ്താപത്തിലും പതിതനാത്തിലുമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ആ പെട്ടിക (تحت) നിങ്ങളുടെ യാതൊരു പാഠശാലയും കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചു വരുന്നതാണ്. മലക്കളായിരിക്കും അത് കൊണ്ടുവരുക. ഇതാണ് ദൃഷ്ടാന്തം. ഇതവർക്ക് ആവേശവും മനോവിര്യവും മനസ്സമാധാനവും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. അതാണ് 'അതിൽ നിങ്ങളുടെ രബ്ബികൾ നിന്നുള്ള ശാന്തിയുണ്ടായിരിക്കും' എന്നു പറഞ്ഞത്. 'മുസായ്യുടെയും ഹാറൂന്റെയും ആക്കാർ വിട്ടെപ്പോയ ചില അവശിഷ്ടവുമുണ്ടായിരിക്കും' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ പല അഭിപ്രായങ്ങളും കാണപ്പെടുന്നു. തരറത്തിന്റെ പകർപ്പ്—അല്ലെങ്കിൽ അതുകൂടിയ ചില പലകകളോ, അതിന്റെ കഷ്ണങ്ങളോ—എന്നും, മുസാ (അ)ന്റെയും ഹാറൂൻ (അ)ന്റെയും വടികൾ എന്നും, അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ എന്നും മറ്റുമൊക്കെ പറയപ്പെടുന്നു. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.)

'മലക്കുകൾ അത് വഹിച്ചുകൊണ്ടുവരും' എന്ന വാക്യത്തെപ്പറ്റി, മലക്കുകൾ അത് താലൂത്തിന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചു എന്നു ഖത്താദ (റ)യിൽ നിന്നും, മന്നോ രണ്ടോ പശുക്കളെ കെട്ടിയ ഒരു വണ്ടിയിൽ മലക്കുകൾ അത് കൊണ്ടുവന്നു എന്ന് മദാരി (റ)യുടെ ഗുരുവര്യൻമാർ പറഞ്ഞതായി അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും പെട്ടിയുടെ മടങ്ങിവരവ് താലൂത്തിന്റെ രാജ്യത്തിന് ഒരു അടയാളമാണെന്ന് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പെട്ടിയുടെ മടങ്ങിവരവിനെപ്പറ്റി ബൈബിൾ വിസ്തരിച്ചു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ അടയാളമായി അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. ബൈബിൾ വിവരിച്ചതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു:—

'ഫെലിസത്യർ ദൈവത്തിന്റെ പെട്ടികകൊണ്ട് ദാഹോൻ (داحان) എന്ന വിഗ്രഹത്തിന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു. ദാഹോൻ അതുകൊണ്ട് മറഞ്ഞുവീണുകൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീട് വേറെ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് മാറ്റിവെച്ചുനോക്കി. അവിടങ്ങളിലും മരണം, എലിശലും, മൂലക്കുരു മുതലായ ആപത്തുകൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം ചിലരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം അത് മടക്കി അയക്കുവാനും, പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള കുരേ വസ്തുക്കളുണ്ടാക്കി അതോടൊപ്പം പ്രായശ്ചിത്തമായി അയക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചു. അവയെല്ലാം ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറ്റി രണ്ട് കുറുക്കളെ കെട്ടി വണ്ടി വിട്ടു. വണ്ടി തെളിക്കുവാനോ, വഴി കാട്ടുവാനോ ആളില്ലായിരുന്നു. പശുക്കൾ നേരെ ബേത്തുശേമസി (بيت شمس)ലേക്ക് പോയി. അവിടെ നിന്ന് അതെങ്ങോട്ട് പോകുന്നുവെന്ന് നോക്കുവാൻ പിന്നാലെ ഫെലിസത്യ പ്രഭുക്കളും പോയിരുന്നു. അവർ അവിടെനിന്ന് മടങ്ങിപ്പോയി. പിന്നീട്—ചില കാരണങ്ങളാൽ—യെയാരി (يهرار) നിവാസികൾ അതുകൊണ്ടുപോയി അബീനാദാബിന്റെ വീട്ടിൽ വെച്ചു. അവന്റെ മകനെ ശുശ്രൂഷക്കേൾപ്പിച്ചു. ഏഴു മാസം അത് ഫെലിസത്യരുടെ അടുക്കലും, ഇരുപതു കൊല്ലം യെയാരിയിലും ഇരുന്നു. യിസ്രായേൽ യഹോവയോട് വീലപിച്ചു. ഈ സമയത്തു ശമുവേൽ പ്രവാചകൻ അവരെ തെളിച്ചുകൂട്ടി ഉപദേശങ്ങൾ നൽകി. നിങ്ങൾ യഹോവയിലേക്ക് പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ തിരിയുന്നുവെങ്കിൽ അന്യ ദൈവങ്ങളെയും, പ്രതിഷ്ഠകളെയും നീക്കി യഹോവയെ മാത്രം സേവിക്കണം. എന്നാലവൻ നിങ്ങളെ ഫെലിസത്യരുടെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷിക്കും. അങ്ങനെ അവർ വിഗ്രഹങ്ങളെയും, പ്രതിഷ്ഠകളെയും ഉപേക്ഷിച്ചു. (1. ശമു. അ: 4-8)

പെട്ടിയുടെ വരവ് ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, ആ വണ്ടിയെയും അതിൽ കെട്ടിയ പശുക്കളെയും നിയന്ത്രിക്കുവാനോ, തെളിക്കുവാനോ ആളില്ലാതെ അത് വളരെദൂരം സഞ്ചരിക്കുകയും, വഴിതെറ്റാതെ എങ്ങനെ സ്ഥലത്ത് വന്നു നിൽക്കുകയും ചെയ്തു സ്ഥിതിക്ക് അതിന്റെ നിയന്ത്രണം നടത്തിയിരുന്നതത് ഒരു അദ്യശ്യശക്തി തന്നെ യായിരിക്കുമെന്നും, ഇമാം-മദാരി (റ)യിൽ നിന്ന് നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം അതാണ് 'മലക്കുകൾ അത് വഹിച്ചുകൊണ്ടുവരും' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യമെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. അത് കൊണ്ടാണ് പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. (ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'പശു' എന്നതിനുപകരം 'കാള' എന്നും കാണാം. രണ്ടും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമില്ലാത്തതാകുന്നു) വാസ്തവം അല്ലാഹുവിനറിയാം.

വിഭാഗം - 33

249. അങ്ങനെ, താലൂത്ത് സൈന്യങ്ങളെയും കൊണ്ടു (സ്ഥലം) വിട്ടു പോയപ്പോൾ, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു ഒരു നദിയുവേണ നിങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുന്നതാണ്: അപ്പോൾ, അതിൽനിന്ന് ആർ (വെള്ളം) കുടിച്ചുവോ അവൻ എന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവനല്ല; ആർ അത് രുചി നോക്കിയില്ലയോ അവൻ എന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവനാണ്; തന്റെ കൈകൊണ്ടു ഒരു കോരൽ കോരിയെടു (ത്തു കടി) കണവനൊഴികെ. [അതിനു വിരോധമില്ല.]

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ
 قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ
 فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي
 وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي
 إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ

എന്നിട്ട് അവരിൽനിന്ന് അൽപം (ആളുകൾ) ഒഴികെ (ബാക്കിയെല്ലാം) അതിൽനിന്നു കൂടിച്ചു. അങ്ങനെ, അദ്ദേഹവും, അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം വിശ്വസിച്ചവരും അത് [നദി] വിട്ടുകടന്നപ്പോൾ, അവർ പറഞ്ഞു: 'ജാലൂത്തിനോടും, അവന്റെ സൈന്യങ്ങളോടും (ഏറുകയുമാൻ) ഇന്ന് നമുക്ക് കഴിവില്ല.'

തദാ അല്ലാഹുവുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നവരാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ പറഞ്ഞു: 'കുറഞ്ഞതായ ഏതയോ സംഘം (ആളുകൾ) അധികരിച്ചതായ സംഘത്തെ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതി പ്രകാരം ജയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു! അല്ലാഹുവാകട്ടെ, കഷ്ടമിക്കുന്നവരുടെ കൂടെയായിരിക്കും.'

فَتَرَكُوا مِنْهُ لَآءًا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ

قَالَ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ أَكْثَرُ مُلْقُوا لِلَّهِ كَمْ مِّنْ فِتْنَةٍ قَلِيلَةً قَلَبَتْ فِتْنَةٌ كَثِيرَةً لِّبَنِي آدَمَ اللَّهُ مَعَ الصَّادِقِينَ

249. 249. അങ്ങനെ, പിരിഞ്ഞ(വേറിട്ട)പ്പോൾ 249. ത്വാലൂത്തും 249. സൈന്യങ്ങളെയുംകൊണ്ട് 249. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു 249. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 249. നിങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുന്നവനാണ് 249. ഒരു പുഴ മുഖേന 249. അപ്പോൾ ആർ കൂടിച്ചുവോ 249. അതിൽനിന്നു 249. എന്നാൽ അവനല്ല 249. എന്നിൽനിന്നുള്ള, എന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട(വൻ) 249. അതിനെ ആർ രൂപി നോക്കിയില്ല (കഴിച്ചില്ല)യോ 249. എന്നാലവൻ എന്നിൽ പെട്ട(വൻ) ആകുന്നു 249. കോരി (മുക്കി) എടുത്തവനൊഴികെ 249. തന്റെ കൈകൊണ്ട് 249. തന്റെ കൈകൊണ്ട് 249. എന്നിട്ട് അവർ കടിച്ചു 249. അതിൽനിന്നു 249. അൽപം (ആളുകൾ)ഒഴികെ 249. അവരിൽനിന്നു 249. അങ്ങനെ അതിനെ വിട്ടു കടന്നപ്പോൾ 249. അദ്ദേഹവും വിശ്വസിച്ചവരും 249. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം 249. അവർ പറഞ്ഞു 249. കഴിവില്ല 249. നമുക്ക് ഇന്ന് ജാലൂത്തിനോടും 249. അവന്റെ സൈന്യങ്ങളോടും 249. പറഞ്ഞു 249. വിചാരിക്കുന്നവർ 249. തങ്ങൾ(അവർ)എന്നു 249. അല്ലാഹുവുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നവരാണ് (എന്നു) 249. എത്ര, എത്രയോ(ഉണ്ട്) 249. സംഘത്തിൽനിന്നു 249. കുറഞ്ഞ, അൽപമായ 249. ജയിച്ചിരിക്കുന്നു 249. അധികരിച്ച (വളരെയുള്ള) സംഘത്തെ 249. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതി കൊണ്ട് (ഉത്തരവ്-സമ്മതപ്രകാരം) 249. അല്ലാഹുവാകട്ടെ 249. കഷ്ടമിക്കുന്നവരോട് കൂടെയായിരിക്കും.

ഇസ്രാഇൽയരുടെ അച്ചടക്കരാഹിത്യവും, വിശ്വാസ ദുർബ്ബലവും, പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അദ്ദേഹം മനസ്സാടെ പൂർണ്ണവരും, രാജാവിനെക്കുറിച്ച് ആശങ്ക പൂർണ്ണവരും, ത്യാഗസന്നദ്ധരല്ലാത്തവരും അവരിലുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ളവരെയും, നിഷ്കളങ്കരെയും വേർതിരിക്കുവാനുള്ള ഒരു പരീക്ഷണം നടന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഈ വചന അങ്ങനെയുള്ളവരെയും, നിഷ്കളങ്കരെയും വേർതിരിക്കുവാനുള്ള ഒരു പരീക്ഷണം നടന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഇസ്രാഇൽയരുടെ വാസ സ്ഥലങ്ങളിലൂടെ ഒഴുകുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധ നദിയാണ് ജോർഡാൻ നദി. അതിന് വളരെ പോഷക നദികളുണ്ട്. ത്വാലൂത്തും സൈന്യവും പടയെടുത്തു പോകുമ്പോൾ അവയിൽ ഏതൊരൊ കടന്ന് പോകേണ്ടിയിരുന്നു. അവിടെവെച്ചാണ് പരീക്ഷണം നടക്കുന്നത്. നദിയിൽനിന്നും ആനം വെള്ളം കൂടിക്കെട്ടി; കൂടിച്ചവരെ സൈന്യത്തിൽ ചേർക്കുകയല്ല; കൂടിക്കാത്തവരെ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ; അത്യാവശ്യമെങ്കിൽ കൈകൊണ്ട് ഒന്ന് കോരിക്കുകയും; അതിലധികം പാടില്ല. ഇതായിരുന്നു കർപന. ചില വ്യംഗ്യതാക്കൾ പറഞ്ഞുകാണുന്നതുപോലെ, ഉഷ്ണവും ദാഹവും കൂടുതലുള്ള ഒരു സന്ദർഭം കൂടിയായിരിക്കാം അത്. അപ്പോഴാണ് പരീക്ഷണഫലം പൂർത്തിയാകുക. അൽപനേരത്തേക്ക് ദാഹം സഹിക്കുവാൻ പോലും തയ്യാറല്ലാത്തവരെ, അതിനെക്കാൾ വമ്പിച്ച ആപത്തുകളെ നേരിടുവാൻ കൊണ്ടുപോകുന്നത് ഗുണത്തിലേറെ ദോഷം വരുത്തുകയാണ് ചെയ്യുക. പരീക്ഷണം ഫലപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അൽപം ആളുകൾ മാത്രമേ വെള്ളം കൂടിക്കാതിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ, ദുരിതാഗ്നിയും സൈന്യത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണപ്പെട്ടുവെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല.

ത്വാലൂ (ത്വാലൂത്തും) സൈന്യവും ശത്രുക്കളുമായി നടത്തിയ പല യുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയും ബൈബിൾ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ 'സന്ധ്യക്ക് മുമ്പും, ഞാൻ ശത്രുക്കളോട് പ്രതികാരം ചെയ്യുമോളവും'

അവനും കഴിക്കുന്നവൻ ശപിഷ്കപ്പെട്ടവൻ' എന്ന അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതായും, അന്ന് ജനങ്ങൾ ആഹാരം കഴിക്കാതെ വിശ്രമിക്കുകയായും അവിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. (1. ശമ. 14:24.) എന്നാൽ ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെത്തന്നെ ഒരു പരീക്ഷണ സംഭവം ബൈബിളിൽ കാണുന്നില്ല. ചരിത്രസംഭവങ്ങളിൽ ഖുർആൻ പൂർണ്ണ കൃത്യം കർമ്മപ്രധാനമായ പല രംഗങ്ങളും ബൈബിളിൽ കാണപ്പെടാതിരിക്കുക പതിവാണ്. വെള്ളം കുടിക്കാത്ത വർഷം, യഥാർത്ഥ വിശ്വാസവും ഉറച്ച മനസ്സുമിതിയും ഉള്ളവർ-അൽപം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. ബദർ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തവരുടെ അത്ര എണ്ണം-മുസ്ലിംവിപത്തിൽപരം പേർ-മാത്രമായിരുന്നു അവർ എന്ന് ബുഖാരി, ഇബ്നു ജാരി (9) മുതലായവർ ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു.

പരീക്ഷണം കഴിഞ്ഞശേഷം താലൂത്തും, പരീക്ഷണത്തിൽ വിജയിച്ചവരും നമി കടന്നു പോർക്കളത്തിലേക്കുണ്ടാത്തപ്പോൾ, ശത്രു സൈന്യത്തിന്റെ പെരുപ്പവും, ഞങ്ങളുടെ എണ്ണക്കുറവും കണ്ട് അവരിൽ ചിലർ: നമുക്ക് ഇന്ന് ജാലൂത്തിനോടും അവന്റെ സൈന്യത്തോടും നോട്ടുവാൻ കഴിവില്ലാല്ലോ എന്ന് പറഞ്ഞു. അവരിൽ കൂടുതൽ അറിയും ബോധവും വിശ്വാസവും ഉള്ളവർ അവരെ പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ചു: അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയും സഹായവുംകൊണ്ട് ചെറിയ ചെറിയ സംഘങ്ങൾ വലിയ വലിയ സംഘങ്ങളോട് വിജയം നേടിയ സംഭവങ്ങൾ എത്രയോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതെ, നാം കേവലം ഒരു ന്യൂന സംഘമാണെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയും കൽപനയും അനുസരിച്ചാണല്ലോ നാം യുദ്ധത്തിനിറങ്ങുന്നത്. അപ്പോൾ, അവൻ നമ്മെ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. നമുക്കല്ലാത്തവർക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാകുന്നല്ലോ മടങ്ങിച്ചെല്ലുക. അത്കൊണ്ട് നാം ക്ഷമ കൈക്കൊള്ളണം. ക്ഷമിക്കുന്നവരുടെ പക്ഷമാണ് അല്ലാഹു ഉന്നായിരിക്കുക എന്നൊക്കെ. ഉമർ (9) ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞ ഒരു വാക്യം, ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു: 'ആരും കറുപ്പു നിമിത്തം നമുക്ക് പരാജയം ബാധിക്കുകയില്ല. പരാജയം നിമിത്തമാണ് നമുക്ക് പരാജയം ബാധിക്കുക.'

ശത്രു സൈന്യത്തിന്റെ നാശകനായിരിക്കും ജാലൂത്ത് എന്ന് ഈ വചനത്തിൽനിന്നും അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്നുമായി തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഒരുപക്ഷേ, അവരിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ശൂന്യവും വിരസമായ ഒരു പടയാളിയായിരുന്നെന്ന് വരാം. അല്ലാഹുവിനറിയാം. ബൈബിളിൽ, ജാലൂത്തിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'അന്നന്തരം, ഫെലിസ്ത്യർ സൈന്യങ്ങളെ യുദ്ധത്തിന് ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി...ഗോലാത്ത് യിസ്രായേലുകൾ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി... അപ്പോൾ, ഫെലിസ്ത്യരുടെ പാളയത്തിൽനിന്ന് ഗോലാത്ത് ഗൊലാത്ത് (*) എന്ന ഒരു മല്ലൻ പുറപ്പെട്ടു. അവൻ ആദ്യമേ ഒരു ചാണും (**) തെടുപ്പുള്ളവനായിരുന്നു...ഗൊലാത്ത്തിന്റെ തലയിൽ താമ്ര ശിരസ്ത്രമുണ്ടായിരുന്നു. അയ്യായിരം ശേഷൽ തൂക്കമുള്ള താമ്രകവചവും, താമ്ര (***) കൊണ്ടുള്ള കരൽപ്പട്ടയും മറ്റും അവൻ ധരിച്ചിരുന്നു' (1.ശമ. 17:1-6)

جَالُوت (അല്ലാഹു ക്ഷമിക്കുന്നവരോടൊപ്പമായിരിക്കും) എന്ന അവസാനത്തെ വാക്യം, ആ സത്യവിശ്വാസികളുടെ വാക്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായും, അല്ലാഹുവിന്റെ വക വാക്യമായും വരാം. രണ്ടായാലും ക്ഷമയുള്ളവർക്കായിരിക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം ലഭിക്കുക എന്ന് താൽപര്യം.

250. അവർ ജാലൂത്തിനോടും അവന്റെ സൈന്യങ്ങളോടും (യുദ്ധത്തിൽ) പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങളുടെ ദബ്ബേ, ഞങ്ങളുടെ മേൽ ക്ഷമ ചൊരിഞ്ഞു തരുകയും, ഞങ്ങളുടെ പാദങ്ങളെ ഉറപ്പിച്ചു തരുകയും ചെയ്യേണമേ! അവിശ്വാസികൾക്കെതിരിൽ ഞങ്ങളെ നീ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യേണമേ!'

250- وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ
قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا مَبْرَرًا
وَتَيِّبْتَ أَفْدَامَنَا
وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ○

250. അവർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട (രംഗത്തുവന്ന)പ്പോൾ جَالُوت ജാലൂത്തിനോട് جُنُود അവന്റെ സൈന്യങ്ങളോടും 250 അവർ പറഞ്ഞു 250 ഞങ്ങളുടെ ദബ്ബേ غر ചൊരിയണമേ 250 ഞങ്ങളുടെ മേൽ 250 ക്ഷമ, സഹനം 250 ഉറപ്പിക്കുക (സ്ഥിരപ്പെടുത്തുക)യും ചെയ്യേണമേ 250 ഞങ്ങളുടെ പാദങ്ങളെ 250 ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യേണമേ 250 ജനങ്ങൾക്കെതിരെ 250 അവിശ്വാസികളായ

(*) ഗൊലാത്ത് (Goliath) എന്ന പേരിന്റെ അറബി ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള വകക്കേമാണ് ജാലൂത്ത് (جَالُوت)
(**) ഗൊലാത്ത്തിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ, വേദപുസ്തക നിഘണ്ടു പറയുന്നു: 'ഏകദേശം മമ്പതിനാലുപോളെ ഈ ഫെലിസ്ത്യൻ അനാകർ (നീണ്ട കഴുത്തുള്ളവർ) എന്ന പൂർവ്വ ജനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു യുദ്ധവിരനായിരുന്നു. ഇവനെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ അസ്ഥികൂടങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇത്ര ചൊക്കമുള്ള ഒരുത്തൻ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കുമായില്ല എന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ'.
(***) താമ്രം=ചെമ്പും വെള്ളിയവും ചേർന്നുള്ള ഒരു ലോഹം. ശേഷൽ=ഏറെക്കുറെ ഒരു പണത്തിന്റെ തൂക്കം വരുന്ന ഒരു പ്രാചീന തൂക്ക അളവ്. (വേ. പു. നീ.)

251. അങ്ങനെ, അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതി കൊണ്ട് അവരെ തോല്പിച്ചുകളഞ്ഞു; ജാലൂത്തിനെ ദാവൂദ് കൊല്ലുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹത്തിന് അല്ലാഹു രാജത്വവും, വിജ്ഞാനവും നൽകുകയും ചെയ്തു; അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ചിലത് അദ്ദേഹത്തിന് അവൻ പഠിപ്പിച്ചും കൊടുത്തു.

അല്ലാഹു മനുഷ്യരെ-അവരിൽ ചിലരെ ചിലരെക്കൊണ്ട്-തടുകുലിപ്പായിരുന്നെങ്കിൽ, ഭൂമി നാശപ്പെടുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അല്ലാഹു ലോകരുടെ മേൽ ദയവുള്ളവനാകുന്നു.

251- فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ
وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ
وَأَتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ
وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مَا يَشَاءُ
وَلَوْ لَا دَفَعَهُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضُهَا لِبَعْضٍ
لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ
وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ

251. അങ്ങനെ അവർ അവരെ പൊട്ടിച്ചു. പരാജയപ്പെടുത്തി അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതികൊണ്ട് ദാവൂദ് ദാവൂദു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ജാലൂത്തിനെ അദ്ദേഹത്തിന് അല്ലാഹു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ രാജത്വം, വിജ്ഞാനവും, അദ്ദേഹത്തിന് അവൻ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ചില അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിൽ നിന്നും (ചിലത്) ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ തടവ്, തടുകുൽ മനുഷ്യരെ അവരിൽ ചിലരെ ചിലരെക്കൊണ്ട് നാശപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു, ഭൂമിക്കുന്നതാണ് ഭൂമി പക്ഷേ (എന്നാൽ, എങ്കിലും) അല്ലാഹു ദയവ് (അനുഗ്രഹം-ദയവ് ഉള്ളവനാണ്) ലോകരുടെമേൽ, ലോകരോട്

അല്ലാഹു ക്ഷമിക്കുന്നവരുടെ കൂടെ ആയിരിക്കുമെന്ന് കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധക്കളത്തിലിറങ്ങിയപ്പോൾ ആ സത്യവിശ്വാസികൾ, തങ്ങളിൽ ക്ഷമയോകുന്ന അനുഗ്രഹം വർഷിച്ചുതരുവാനും, ശത്രുക്കളുമായി സധാരണരോട് വിജയം വരിക്കേണ്ട-ചിരത്വവും കാൽപനയും കൂടാതെ പരമം ഉറപ്പിച്ചു തരുവാനും, അവസാന വിജയം തങ്ങൾക്കായിത്തീരുന്നവരും അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉറപ്പിച്ചു തരുവാനും, അവസാന വിജയം തങ്ങൾക്കായിത്തീരുന്നവരും അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആയുധം ശക്തിയും ധാരാളമുണ്ടായാൽ പോലും വിജയവും സഹായവും യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിൽനിന്നുതന്നെ ലഭിക്കേണ്ടതല്ലോ. (وما العسر الا يسرا) അതാ, അവരുടെ പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയും സഹായവും കൊണ്ടു ആ വമ്പിച്ച ശത്രുസൈന്യത്തെ അവർ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും തുരത്തുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ നട്ടെല്ലായിരുന്ന ഭീമൻ ജാലൂത്തിനെ സത്യവിശ്വാസികളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു ദാവൂദ് (അ) കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

താലൂത്ത് രാജാവിനുശേഷം ദാവൂദ് (അ) ഇസ്രായേലുകാരുടെ രാജാവായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രവാചകത്വവും ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. വിജ്ഞാനം (الحكمة) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം പ്രവാചകത്വംകൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാ യിരിക്കാം. ചില ഏതായാലും രാജ്യത്തിന്റെയും പ്രവാചകത്വത്തിന്റെയും പദവികൾ ഒന്നിച്ചുലഭിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ദീഖ് ഒന്നാമത്തെ മഹാൻ ദാവൂദ് (അ) നബി തന്നെയെന്നെന്നത്ര അറിയപ്പെടുന്നത്. പക്ഷെ നിർമ്മിക്കൽ, പക്ഷികളുടെക്കൂട് മനസ്സിലാക്കൽ മുതലായ ചില അറിവുകൾ അദ്ദേഹത്തിന് പര്യേകം നൽകപ്പെട്ട അനുഗ്രഹങ്ങളായി ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു (أعلم ما يشاء) എന്നു പറഞ്ഞതു ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ജാലൂത്തിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയ കാലത്ത് അദ്ദേഹം ആടുകളെ മേച്ചുകൊണ്ട് നടന്നിരുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. താഴെ ഉദ്യമിക്കുന്ന ബൈബിളിന്റെ ഉദ്യമണിയിലും അങ്ങനെ പറയുന്നു. വാസ്തവം അല്ലാഹുവിനറിയാം. ഈ രംഗം ബൈബിൾ വിവരിച്ചതിന്റെ ചുരുക്കം ഇങ്ങനെ ഉദ്യമണിയിൽ:-

'.....അവൻ (ഗൊല്യാത്ത്) യിസറായേൽ നിരകളോടു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: ഞാൻ ഫെലിസ്ത്യനും നിങ്ങളുടെ ശാലിന്റെ ചേവകരുമാണല്ലോ. ഒരാൾ എന്റെ അടുക്കൽ വരട്ടെ. അവൻ അകം വെട്ടി എന്നു കൊല്ലുന്നപക്ഷം.

അങ്ങനെയൊക്കെ അറിയാതെ. ഈ വാക്കു കേട്ട് ശൗലും കൂട്ടരും യെപ്പെട്ടു. ദാവീദു (ദാവൂദ്) യെഹൂദ്യയിലെ സെത്താലെ ഹാദി (سَيْتَا لَه) യെ യിശ്ശായിയുടെ മകനായിരുന്നു. യിശ്ശായിയുടെ മൂത്ത മൂന്നു മക്കൾ യൂദ്യ അതിന് പോന്നിരുന്നു. ദാവീദ് ചെറിയവനും ആടുകളെ മേക്കാൻ പോകുന്നവനുമായിരുന്നു. യെഹൂദ്യയിലെ ഹാദിയിൽ വാക്കുകൾ കേട്ടു. അവനെ കൊല്ലുന്നവന് രാജാവ് എന്ത് കൊടുക്കുമെന്ന് ദാവീദു അന്വേഷിച്ചു. രാജാവ് അവനെ സമ്പന്നനാക്കും, മകളെ അവനു കെട്ടിച്ചു കൊടുക്കും എന്നും മറ്റും ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു. വിവാഹം ശൗൽ അറിഞ്ഞു, ദാവീദിനെ വരുത്തി ചോദിച്ചു ചെമ്മന്തു. എന്റെ ആടുകളെ പിടിക്കുവാൻ സിംഹവും കരകിയും വന്നിട്ട് അനവധി അടിച്ചുകൊന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ, ശൗൽ ദാവീദിനു അകിയും വാളും മറ്റും നൽകി. പക്ഷേ, അങ്ങനെയെല്ലാം ദാവീദു അതെല്ലാം അഴിച്ചുവെച്ചു. വടി ഏറ്റു അയച്ചു. അയ്യകല്ലും പെറുക്കി ഇടയ്ക്കു സഞ്ചിയിലിട്ടു. കയ്യിൽ കവണയുമായി ശൗലയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. ബാലനും കോമളനുമായ ദാവീദിനോട് ചേർന്നു കൊണ്ടു വരുവാൻ ഞാൻ നായയോടോ എന്നും മറ്റും ചോദിച്ചു ശൗലയോട് നിന്ദിച്ചു. ദാവീദു ഒരു കല്ല് കവണയിൽ വെച്ച് വീശി. അതവന്റെ നെറ്റിക്കുകൊണ്ടു. അവൻ വീണു. അങ്ങനെ, ഒരു കല്ലുകൊണ്ടു അവനെ കൊന്നു. ഇത് കണ്ടു ഫെലീസ്ത്യർ ഓടി. യിസ്രായേൽ, യഹൂദ്യ, ആർത്തുവിളിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ പിൻതുടർന്നു. (1. ശ മൂ. അ3: 17)

ശൗൽ ദാവീദിനു മകളെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്തതിലും പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന് ജനങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള സ്നേഹവും സ്വാധീനവും കണ്ട് ശൗലിനു അദ്ദേഹത്തോട് ശത്രുതയായി; അതിനെത്തുടർന്ന് അവർക്കിടയിൽ പല സംഘട്ടനങ്ങളും നടന്നു; അതിലൊക്കെ ശൗലിന്റെ ഒരു മകൻ ദാവീദിന് അനുകൂലമായി പ്രവർത്തിച്ചു; ശത്രുവേൽ പ്രവാചകനും ശൗൽ രാജാവു തമ്മിൽ തന്നെയും വിരോധിപ്പുണ്ടായി; ശൗലിന്റെ ശേഷം രാജ്യം തന്നിടാമെന്നത് ദാവീദിനോട് ശത്രുവേൽ പറഞ്ഞിരുന്നു; ഫെലീസ്ത്യരുമായുണ്ടായ ഒരു യൂദ്യത്തിൽ ശൗൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു; അതിനു മുമ്പായി ശത്രുവേൽ കാലഗതി പ്രാപിച്ചിരുന്നു; ശൗലിനുശേഷം യെഹൂദ്യക്കാർ ദാവീദിനെ രാജാവായി സ്വീകരിച്ചു. മറ്റുള്ളവർ ശൗലിന്റെ ഒരു മകനെ രാജാവാക്കി; ആ മകന്റെ മരണശേഷമാണ് ഇസ്രായേലിന് മുഴുവനും ദാവീദിനെ രാജാവായി അംഗീകരിച്ചത്. എന്നാൽ തുടർന്നുള്ള അ3: 17-ൽ ഉണ്ടായതിൽ ബൈബിൾ വിവരിച്ചു കാണാം. ഇതിൽ അധിക ഭാഗവും ഖുർആന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ശരിവെക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതാകുന്നു. ഖുർആനുകളെ, ദാവൂദ് (അ)ന്റെ ചരിത്രപ്രധാനമായ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം കൂടി ഇവിടെ 'ദാവൂദ്' അല്ലെങ്കിൽ 'ദാവൂദ്' എന്നും, 'അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് രാജ്യവും വിജ്ഞാനവും നൽകി' എന്നും, 'അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ അറിയുന്നവനായി പഠിപ്പിച്ചു' എന്നുള്ള (لَمَّا مَلَآ الْقُرْآنَ) മൂന്നു ചെറുവാക്യങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ബൈബിൾ നന്നിലധികം അ3: 17-ൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിവരിച്ച ഒരു സംഭവം ഒന്നും രണ്ടും വാക്കുകളിൽ തെളിയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഖുർആനിൽ ഇതുപോലെ വേറെയും സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

ഈ ചരിത്രസംഭവം വിവരിച്ചശേഷം ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിലടങ്ങിയ രീതിയും അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാണ് (لَمَّا مَلَآ الْقُرْآنَ) (മുഹമ്മദിൽ ചിലരെ ചിലരെക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു തടുക്കലിലായിരുന്നെങ്കിൽ ചൂടി നശിപ്പിച്ചുപോകുമായിരുന്നു.) ഭൂലോകം നശിച്ചു പോകുകയെന്നോ അതികമ്പിരിയെന്നോ നിലച്ചുപോകുകയെന്നോ അല്ല-ഭൂലോകത്ത് സമാധാന ജീവിതവും ധർമ്മിക ജീവിതവും, താമസമാകുക എന്നത്രെ-ചൂടി നശിപ്പിച്ചുപോക എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. അവിശ്വാസത്തിന്റെയും ദുർമ്മർദ്ദത്തിന്റെയും വൻശക്തികൾക്കെതിരെ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെയും സർവ്വതോന്നിന്റെയും ദൈവവാക്യംകൊണ്ട് അല്ലാഹു ഇടക്കിടെ സഹായിച്ചു വിജയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവയെ തടുത്തു നിർത്താത്തപക്ഷം, ഭൂലോകമാകെ പൈശാചികത്വത്തിന്റെയും മൃഗീയതയുടെയും കൂത്താണായി മാറുമല്ലോ. അതില്ലാത്താകുവാൻ വേണ്ടി-ലോകരുടെ പൊതുനന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ച്-അല്ലാഹു അവന്റെ ദൈവവും അനുഗ്രഹവും നിമിത്തം ഈ ലോകത്ത് നടപ്പിൽവരുത്തുന്ന നടപടികളിൽ ഒന്നാണത് എന്ന് അല്ലാഹു പറയുന്നു: ...لَمَّا مَلَآ الْقُرْآنَ (സാരം: മുഹമ്മദിൽ ചിലരെ ചിലരെക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു തടുക്കലിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം ധർമ്മമായി കീർത്തിക്കപ്പെടുന്ന പല സന്യാസിമാരും, ക്രിസ്തീയ ദേവാലയങ്ങളും, ജൂത ദേവാലയങ്ങളും, മുസ്ലിം പള്ളികളും പൊളിച്ചു തകർക്കപ്പെട്ടു മായിരുന്നു. (ഹജ്ജു: 40)

252. അത് (ക്കൈയ്യും) അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തം' [ലക്ഷ്യം]കളാകുന്നു; യഥാർത്ഥപ്രകാരം, നാം അവയെ നിനക്കു ഓതിത്തരുകയാണ്.

إِنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ بِالْحَقِّ

നിശ്ചയമായും, നീയും 'മുർസലൂ' കളിൽ [ദിവ്യതയും നൽകപ്പെട്ടവരിൽ] പെട്ടവർതന്നെയാകുന്നു.

وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

252. ക്കു അത്, അവ, ഇവ **أَتَا** അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളാണ് **أَتَا** അവയെ നാം ഓതിത്തരുന്നു **أَتَا** നിന്റെമേൽ, നിനക്ക് **أَتَا** യഥാർത്ഥപ്രകാരം, മറയ്ക്കപ്പെട്ട **أَتَا** നിശ്ചയമായും നീയും **أَتَا** മുർസലൂകളിൽ പെട്ട(വൻ) തന്നെ

മേൽ വിവരിച്ചതെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങളാണ്. വേദക്കാർക്കും ചരിത്രാണുപണ്ഡിതർക്കും അറിയാവുന്ന പരമാർത്ഥങ്ങളാണ്. നീ അല്ലാഹുവിനാൽ അയക്കപ്പെട്ട ദൈവദൂതനായതുകൊണ്ട് നിനക്ക് ഇതൊക്കെ നാം (മലക്കുമാരന്മാർ) ഓതിക്കേൾപ്പിച്ചു വിവരിച്ചതുകൊണ്ട് എന്തൊക്കെ നബി (സ) തിരുമേനിയെ അല്ലാഹു ഉണർത്തുകയാണ്.

വിഭാഗം- 34

ജുസു'ഉ-3

253. (മേൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട) ആ റസൂലുകൾ, അവരിൽ ചിലരെ ചിലരെക്കൊണ്ട് നാം ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവരിൽനിന്ന് (ചിലർ) അല്ലാഹു സംസാരിച്ചവരുണ്ട്. അവരിൽ ചിലരെ അവൻ പല പദവികൾ ഉയർത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

മർയ്യാമിന്റെ മകൻ ഇസാക്ക് നാം വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ നൽകുകയും, പരിശുദ്ധാത്മാവ് മുഖേന അദ്ദേഹത്തെ നാം ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവരുടെ ശേഷമുള്ളവർ അവർക്ക് വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ വന്നതിനു ശേഷം (പരസ്പരം) ശണ്ഠ കൂടുകയില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും, അവർ (അഭിപ്രായ) ഭിന്നിപ്പിലായി; എന്നിട്ട് അവരിൽ നിന്ന് (ചിലർ) വിശ്വസിച്ചവരുണ്ട്; അവരിൽ നിന്ന് (ചിലർ) അവിശ്വസിച്ചവരുണ്ട്. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവർ (പരസ്പരം) ശണ്ഠ കൂടുകയില്ലായിരുന്നു.

എങ്കിലും, അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ചെയ്യുന്നു.

253-**تِلْكَ الرُّسُلُ**

فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِنْهُمْ مَنْ

كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ

وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ

وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ

مَا أَقْتَتَلَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ

مَنْ بَعْدَ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ

اِخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ

كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَتَلُوا

وَلَكِنْ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ

وَالَّذِينَ

فَ

253. **تِلْكَ** ആ റസൂലുകൾ **فَضَّلْنَا** നാം ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയിരിക്കുന്നു **بَعْضَهُمْ** അവരിൽ ചിലരെ **عَلَى** ചിലരെക്കാൾ **مِنْهُمْ** അവരിലുണ്ട് **أَتَا** അല്ലാഹു സംസാരിച്ചവർ **أَتَا** അവൻ ഉയർത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു **أَتَا** അവരിൽ ചിലരെ **أَتَا** പല പദവികൾ, പടികൾ **أَتَا** നാം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു **أَتَا** അവരിൽ ചിലരെ **أَتَا** മർയ്യാമിന്റെ മകൻ **أَتَا** (വ്യക്തമായ) തെളിവുകൾ **أَتَا** അദ്ദേഹത്തെ നാം ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടു **أَتَا** പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കൊണ്ട് **أَتَا** അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ **أَتَا** ശണ്ഠ കൂടുക (യുദ്ധം ചെയ്യുക-കൊലനടത്തുക)യില്ലായിരുന്നു **أَتَا** അവരുടെ ശേഷമുള്ള **أَتَا** ശേഷം, ശേഷമായി **أَتَا** അവർക്ക് വന്നതിന്റെ **أَتَا** എങ്കിലും **أَتَا** അവർ ഭിന്നിച്ചു **أَتَا** എന്നിട്ട് അവരിലുണ്ട്, അവരിൽ ചിലർ ആകുന്നു **أَتَا** വിശ്വസിച്ചവർ **أَتَا** അവരിലുണ്ട്, ചിലർ ആകുന്നു **أَتَا** അവിശ്വസിച്ചവർ **أَتَا** അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ **أَتَا** അവർ ശണ്ഠ കൂടുകയില്ലായിരുന്നു **أَتَا** അവൻ (അവൻ) ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ചെയ്യും, ചെയ്യുന്നു **أَتَا** എങ്കിലും അല്ലാഹു **أَتَا** അവൻ ചെയ്യും, ചെയ്യുന്നു

ഈ സൂറത്തിൽ, ഇതേവരെയായി പല റസൂലുകളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ സമുദായങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അവസാനം, കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ നബി (സ) തിരുമേനിയും ആ റസൂലുകളിൽ പെട്ട ഒരാളാണെന്നും പറഞ്ഞു. അതിനു ശേഷം മേൽ പ്രസ്താവിച്ച എല്ലാ റസൂലുകളെയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുള്ള ഒരു പൊതു പ്രസ്താവനയാണിത്. അതായത്: ജനങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുവാനായി നിയോഗിച്ചവരെപ്പോലെ വൈദികന്മാരാണ് അവരെല്ലാം. എന്നാൽ, ശ്രേഷ്ഠതയിലും പദവികളിലും എല്ലാവരും സമനിലക്കാരല്ല. അവരിൽ ചിലരെ ചിലരെക്കാൾ അല്ലാഹു ശ്രേഷ്ഠരാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലർക്ക് നൽകപ്പെടാത്ത പല പദവികളും വേറെ ചിലർക്ക് നൽകിയിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി, മലക്കുകളുടെയും മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം കൂടാതെ നേരിൽ തന്നെ അല്ലാഹു സംസാരിച്ചവർ അവരിലുണ്ട്. അതുപോലെ, വേറെ ചിലർക്ക് മറ്റവർക്കില്ലാത്ത ചില പ്രത്യേകതകളും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നത്രെ ആദ്യത്തെ വാക്യങ്ങളിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

അല്ലാഹു നേരിൽ സംസാരിക്കുകയെന്ന മഹാമാഗ്യം സിദ്ധിച്ച റസൂലാണ് മുസാ നബി (അ). അദ്ദേഹത്തോട് അല്ലാഹു സംസാരിച്ചതായി അല്ലാഹു തന്നെ സ്ഥിരീകരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. (4: 164) കൂടാതെ, സീനാ താഴ്വരയിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹത്തോട് അല്ലാഹു സംസാരിച്ച സംഭവം ഒന്നിലധികം സ്ഥലത്തും ഖുർആനിൽ കാണാം. ഈ മൂലോക്താവെച്ച് ഈ ഭാഗ്യം മറ്റാർക്കും ഉണ്ടായതായി അറിയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി **مُوسَىٰ** (കലീമുല്ലാഹി = അല്ലാഹു സംസാരിച്ച ആൾ) എന്ന് പറയുന്നത്. നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ 'മിത്റാജി'ൽ (വാനാരോഹണ യാത്രയിൽ) തിരുമേനിയോട് അല്ലാഹു സംസാരിച്ചതായി ബലപ്പെട്ട ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. സൂറത്തുനജ്ദിൽ അതിന്റെ ചില സൂചനകളും കാണാവുന്നതുമാണ്. എല്ലാ റസൂലുകളും ഏതെങ്കിലും ഒരു ജനതയിലേക്കും കാലത്തേക്കും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ലോകജനതയിലേക്ക് ആകമാനമായി അയക്കപ്പെട്ട ആളും അന്ത്യപ്രവചകനും എന്ന പദവി നബി (സ)ക്ക് മാത്രമാണുള്ളത്. ഇതുപോലെ മറ്റു പ്രവചകന്മാർക്കില്ലാത്ത ബഹുമാനികര പലതും വേറെയും തിരുമേനിക്കുണ്ട്. ഇതുപോലെ, ഇബ്രാഹീം (അ) നബിക്കും തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്ക് ലഭിക്കാത്ത പല സ്ഥാനപദവികളും ശ്രേഷ്ഠതകളും ഉള്ളതായി ഖുർആനിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. 'അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു ചങ്ങാതി ആക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു' എന്ന് 4: 125ൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി **مُؤْتَمِدٌ** ('ഖലീലുല്ലാഹി = അല്ലാഹുവിന്റെ ചങ്ങാതി) എന്ന് പറയുന്നത്. എല്ലാ റസൂലുകളും അവരവരുടെ ഭാര്യ നിർവ്വഹണത്തിനാവശ്യമായ തെളിവുകളും **بَيِّنَاتٌ** നൽകപ്പെട്ടതായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അവയിലും റസൂലുകളുടെ നില വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. ഈസാ (അ) നബിക്ക് നൽകപ്പെട്ട തെളിവുകൾ അതിനുദാഹരണമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുക, മണ്ണുകൊണ്ട് കൃതവികളുണ്ടാക്കി പാപ്പിക്കുക, മറ്റാവശ്യമായ സുഖപ്പെടുത്തുക മുതലായവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക മൗലികതയായിരുന്നു.

ഈസാ (അ) നെപ്പറ്റി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ദൈവപുത്രനാണെന്നും ദൈവം തന്നെയാണെന്നും വാദിച്ചുവരുന്നു. ഈ വാദം കളവാണെന്നും, അദ്ദേഹം പിതാവില്ലാതെ ജനിച്ച ആളാണെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീയിൽനിന്നു ജനിച്ചതനുഷ്ടൻ മാത്രമാണെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ഈസാ(അ) നബിയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ മിക്കപ്പോഴും **مَوْلَا** (മർയ്യിന്റെ മകൻ ഈസാ) എന്ന പ്രയോഗം മുഖേന അല്ലാഹു സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവ് (**روح القدس**) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ജിബ്റീൽ (അ) എന്ന മലക്കാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന് ജിബ്റീൽ (അ) മുഖേന ലഭിച്ചിരുന്ന ആത്മീയ സഹായങ്ങളായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ബലപ്പെടുത്തി എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യമെന്നും 87-ാം വചനത്തിന്റെ വാഖ്യാനത്തിൽ നാം മുമ്പ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരം അവിടെ നോക്കുക. (പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ക്രിസ്തീയ ജാതകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് സൂറത്തുനനീസാഇന്റെ അവസാന ഭാഗത്തിൽ വെച്ച് വിവരിക്കുന്നതാണ്. **1-12**)

ശ്രേഷ്ഠതകളിലും പദവികളിലും റസൂലുകൾ വ്യത്യസ്ത നിലക്കാരായിത്തന്നെവെങ്കിലും അവരുടെയെല്ലാം പ്രബോധന തത്വം ഒന്നായിരുന്നു. അത് സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ എല്ലാവർക്കും നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഭിന്നിപ്പു നിലനിൽക്കുകയും, സത്യവിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളുമായി ചേരിപിരിഞ്ഞ് ശത്രുതയും കലഹവും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊക്കെ അല്ലാഹു അറിയാതെ സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ സംഭവിക്കരുതെന്ന് അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. അഥവാ എല്ലാവരും ഒന്നടക്കം സത്യവിശ്വാസികളും സൽമാർഗ്ഗികളും തന്നെ ആകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, നല്ലതും ചീത്തയും തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള വിവേചന ബുദ്ധിയും വേണ്ടത്ര തെളിവുകളും നൽകിയതോടൊപ്പം തന്നെ, ഇഷ്ടമുള്ളതിനെ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള ഇച്ഛാ സ്വാതന്ത്ര്യവും മനുഷ്യന് അല്ലാഹു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ഈ ലീലിതത്തിൽ എന്ത് നിലപാട് സ്വീകരിക്കുന്നുവോ അവിളിവിതത്തിൽ അതനുസരിച്ചുള്ള പ്രതിഫലം അവന് നൽകുവാനാണ് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു

കൂട്ടർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി സർക്കാർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുന്നു. വേറൊരു കൂട്ടർ അത് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി ദുർമാർഗ്ഗമാണ് പിന്നീടുള്ള വാക്യത്തിൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായ സാരം. ഈ വിഷയകാരാ സൂ:ഹൂറ" 118, 119 വചനത്തിൽ കൂടുതൽ വിവരം വരുന്നതാണ്. ﴿فَالْجَنَّةُ﴾

മേൽപറഞ്ഞ മിന്നിപ്പ് (فَالْجَنَّةُ) കൊണ്ടുമാണ് മീവിതത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ പുരോഗതിയും വളർച്ചയും ആവശ്യമായ മിന്നവാസനകളാണെന്ന് സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ചിലർ ചില പുതിയ ആശയങ്ങൾ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്. അതിനെയൊക്കെക്കുറിച്ച്, ആ മിന്നിപ്പിനെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് ﴿فَالْجَنَّةُ﴾ (അങ്ങനെയോ, അവരിൽ വിശ്വസിച്ചവരുടെയും; അവിശ്വസിച്ചവരുടെയും) എന്ന് അല്ലാഹു പറയുമായിത്തന്നിട്ടു്. 'അവരിൽ കച്ചവടം ചെയ്തവരുടെയും' എന്നിങ്ങനെ മറുപല്ലതുമായിത്തന്നെ പറയേണ്ടിയിരുന്നതും.

മനുഷ്യർക്ക് രണ്ടും സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള ഇപ്തമാ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തിന് നൽകപ്പെട്ടു? എന്തുകൊണ്ട് സന്മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള വാസന മാത്രം നൽകിക്കൊണ്ട് സൂഷ്കീകരപ്പെട്ടില്ല? എന്നിങ്ങനെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ മനുഷ്യന് അർഹതയില്ല. അതിന്റെ ഉത്തരം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക ത്രാണിയും മനുഷ്യനില്ല. ﴿فَالْجَنَّةُ﴾ (അവൻ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുകയില്ല; അവരുകളെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യും.) എല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ സൂഷ്കീ. അവന്റെ നിയമ വ്യവസ്ഥ. ഒരൊരു സൂഷ്കീയും നൽകപ്പെടേണ്ടുന്ന ആകൃതിയേതും, പ്രകൃതിയേതും എന്നൊക്കെ അവനറിയാം. അവനെ അന്തരീക്ഷത്തുകൂടി. എല്ലാം അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും ഹിതവും ﴿فَالْجَنَّةُ﴾ അതനുസരിച്ചു എല്ലാം അവൻ നടപ്പിൽ വരുത്തും.

വിഭാഗം-34

254. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരെ, നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയതിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുവിൻ, ഒരു ക്രയവിക്രയമാകട്ടെ ശുപാർശയോകട്ടെ, ചങ്ങാതിത്തമാകട്ടെ, (ഉണ്ടായിരിക്കുക) ഇല്ലാത്ത ഒരു ദിവസം വന്നെത്തുന്നതിന് മുമ്പായി.

അവിശ്വാസികൾ തന്നെയാണ് അക്രമകാരികൾ.

254-
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
انْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ
مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعٌ فِيهِ
وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ
وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ

254. ഹേ വിശ്വസിച്ചവരെ, ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുവിൻ നിങ്ങൾക്ക് നാം നൽകിയതിൽനിന്ന് ﴿مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ﴾ മുമ്പായി ﴿مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعٌ فِيهِ﴾ ഒരു ദിവസം ലഭ്യ ഒരു ക്രയവിക്രയവും (വിൽപനയും-കച്ചവടവും) ഇല്ല എ അതിൽ ചില ചങ്ങാതിത്തവും (സുഹൃൽ ബന്ധവും) ഇല്ല ചില ശുപാർശയുമില്ല ﴿وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ﴾ അവിശ്വാസികൾ എ അവർതന്നെ ﴿وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ അക്രമികൾ.

243-ാം വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ സംഭവം വിവരിച്ചതിനെത്തുടർന്നു അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ധനം ചിലവഴിക്കുവാൻ ഉപദേശിച്ചതുപോലെ, ഇസ്രാഇലിൽ കഴിഞ്ഞ രണ്ടാമത്തെ (താലൂത്തിന്റെ) സംഭവം വിസ്മയകരമായി പരാമർശിച്ചു. ഇവിടെയും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിക്കുവാൻ സത്യവിശ്വാസികളെ അല്ലാഹു അനുനയിപ്പിച്ചു. സത്യഭിന്നിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യാൻ ദൈവങ്ങളെപ്പോലെ ധനവും ആവശ്യമാണല്ലോ. ഉപദേശിക്കുന്നു. സത്യഭിന്നിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യാൻ ദൈവങ്ങളെപ്പോലെ ധനവും ആവശ്യമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് സമരത്തെയും യുദ്ധത്തെയും കുറിച്ചു പറയുന്നതൊക്കെപ്പോലും പലപ്പോഴും ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഉണർത്താനുള്ളത്. ക്രയവിക്രയവും, ചങ്ങാതിത്തവും ശുപാർശയുമില്ലാത്ത ദിവസം എന്നു പറഞ്ഞു ഹിന്ദുക്കൾ നാളിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു പറയേണ്ടിയില്ല. അത് കർമ്മങ്ങളാകട്ടെ, സാധനസാമഗ്രികളാകട്ടെ അന്യോന്യം കൈമാറ്റം നാളിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു പറയേണ്ടതാകുന്നു, ശുപാർശയും സാധനവും മുമ്പേയോ രക്തപ്പെടുത്തലോ രക്തപ്പെടുത്തലോ, സ്നേഹബന്ധങ്ങൾകൊണ്ടോ, ശുപാർശയും സാധനവും മുമ്പേയോ രക്തപ്പെടുത്തലോ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. ആ ദിവസം പെട്ടെന്നൊരിക്കൽ വന്നെത്തുമെന്നുള്ളതും, അതിനുമുമ്പായി ചെയ്തതുപോലുള്ളതും അതുകൊണ്ട് കഴിയുന്നത്ര ധനം അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിച്ചു മാത്രമേ അന്നു ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് കഴിയുന്നത്ര ധനം അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിച്ചു അന്നത്തോളമെങ്കിലും സന്മാർഗ്ഗം വെച്ചുവിൻ. ധനമാണെങ്കിൽ അല്ലാഹു നൽകിയ ഒരു ഗ്രഹമാണുതാനും. അത് അവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിക്കുവാൻ മടിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ എന്നൊക്കെ അല്ലാഹു മാർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

255. അല്ലാഹു അവനല്ലാതെ ഒരു ആരാധ്യനുമില്ല (അവൻ) ജീവത്തായുള്ളവൻ; സർവ്വ നിയന്താവായുള്ളവൻ മയക്കമാകട്ടെ, ഉറക്കമാകട്ടെ, അവനെ പിടിപെടുകയില്ല.

അവന്റെതാണ് ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും (എല്ലാം), ആത്മാവ്, അവന്റെ അനുവാദപ്രകാരമല്ലാതെ അവന്റെ അടുക്കൽ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നവൻ? [ആരുമില്ല]

അവരുടെ മുമ്പിലുള്ളതും, അവരുടെ പിമ്പിലുള്ളതും അവൻ അറിയുന്നു. അവന്റെ അറിവിൽനിന്നും അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചതിനെക്കുറിച്ചല്ലാതെ, യാതൊന്നിനെക്കുറിച്ചും അവർ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുകയില്ല.

അവന്റെ 'കുർസിയ്' [രാജപീഠം] ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിക്കും വിശാലമായിരിക്കുന്നു. [അവ രണ്ടും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണത്] അവ രണ്ടിന്റെയും സംരക്ഷണം അവനെ ഭാരപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല.

അവനത്രെ, ഉന്നതനും മഹത്തായുള്ളവനും.

255-100

الْحَيُّ الْقَيُّومُ

لَا تَأْخُذُہٗ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ

لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَہٗ اِلَّا بِاِذْنِہٖ

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيہُمْ وَمَا خَلْفَهُمْ

وَلَا يُحِيطُوْنَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِہٖ

اِلَّا بِمَا شَاءَ

وَسِعَ كُرْسِيُّہٗ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ

وَلَا يَئُودُہٗ حِفْظُہُمَا

وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ

255. 255. 255. അല്ലാഹു 255 ഒരു ഇലാഹുമല്ല, ആരാധ്യനുമില്ല അവനല്ലാതെ 255 ജീവത്തായുള്ളവനാണ് 255 സർവ്വനിയന്താവാണ്, സ്വയം നിലകൊള്ളുന്നവൻ 255 അവനെ പിടിപെടുകയില്ല 255 മയക്കം (പ്രാഥമികനിദ്ര) 255 നിദ്രയുമില്ല 255 അവനാണ്, അവന്റെതാണത് 255 ആകാശങ്ങളിലുള്ളത് 255 ഭൂമിയിലുള്ളതും 255 (ഉടനീളനുള്ള) അവൻ ആർ, ആത്മാവ് 255 അവൻ ശുപാർശ ചെയ്യും 255 അവന്റെ അടുക്കൽ 255 അവന്റെ അനുമതി കൂടാതെ 255 അവൻ അറിയുന്നു, അറിയും 255 അവരുടെ കൈകൾക്കിടയിലുള്ള (പിമ്പിലുള്ള)തും 255 അവരുടെ പിമ്പിലുള്ളതും 255 അവർ വലയം ചെയ്തുകയില്ല (സൂക്ഷ്മമായി അറിയുകയില്ല) 255 യാതൊന്നിനെപ്പറ്റിയും 255 അവന്റെ അറിവിൽനിന്നും 255 അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചതിനെപ്പറ്റിയല്ലാതെ 255 വിശാലമായിരിക്കണം 255 അവന്റെ കുർസിയ് (രാജപീഠം) 255 ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിക്കും 255 അവനെ ഭാരപ്പെടുത്തുകയില്ല, വിഷമിപ്പിക്കുകയില്ല 255 അവൻ രണ്ടിനെയും സംരക്ഷിക്കൽ, കാക്കൽ, സംരക്ഷിക്കൽ 255 അവൻ, അവനത്രെ 255 ഉന്നതൻ 255 മഹത്തായുള്ളവൻ, മഹാൻ

ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ 'കുർസിയ്'നെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'ആയത്തുൽ കുർസിയ്' (2: 255) എന്ന പേരിൽ ഈ വചനം അറിയപ്പെടുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ പല നാമങ്ങളും മഹൽഗുണങ്ങളും ഇതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വചനത്തിന്റെ ദ്രവ്യത്തെയും പ്രായത്യാവ്യം കുറിക്കുന്ന പല ഹദീസുകളും കാണാം. ഉബയ്യൂബ്നു കഅ്ബ് (റ)ൽ നിന്നു നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഹദീസിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കിതാബിലുള്ള ഏറ്റവും മഹത്തായ ആയത്തു (2: 255) എന്ന നബി (സ) ഇതിനെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു (മു) രാത്രി ഉറങ്ങുവാൻ കിടക്കുമ്പോൾ, ഈ ആയത്തു മറയ്ക്കുന്നപക്ഷം, മനുഷ്യപുരുഷനായവൻ പിശാചിന്റെ മേയം ബാധിക്കുകയില്ലെന്നു ബുഖാരി (റ) മുതലായവർ ഉദ്യമിച്ചു എന്നിലധികം ഹദീസുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചില ഹദീസുകളിൽ, നമസ്കാരത്തിനുശേഷവും മറ്റും ഈ വചനം മരുമ്പാൻ പ്രേരണാശ്ചിഹ്നിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും കാണാം. പിശാചിന്റെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു കാവലാണ് ആയത്തുൽ കുർസിയ് എന്നുള്ളത് പൊതുവെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യമത്രെ. പക്ഷേ, വായകൊണ്ടു-ശിരസ്സെഴുപ്പാലെ-ഉരുവിടുന്നതുകൊണ്ടു ആ വചനം കാണുകയില്ല. അതിൽ ഉള്ളതെല്ലാം ആശയവും ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും, ഹൃദയം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുകായിരിക്കണം മറയ്ക്കുന്നത്.

പകർത്താക്കൾ ചെയ്യുകയും ആദ്യത്തെ ഇതിൽനിന്ന് ഒഴിവല്ല. ഈ വിഷയകമായി ഇതിനുമുമ്പ് ചില ആയത്തുക്കളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിന് പുറമെ, താഴെ വീണ്ടും പല സ്ഥലങ്ങളിലും പരാമർശങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. പാലോക്കൽ വെച്ച് നടക്കുന്ന ശുപാർശകളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ ശുപാർശ (ശുപാർശ) നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ ശുപാർശയാകുന്നു. അതുപോലെ ശത്രുക്കളെ ഉപാധികളാക്കി കൂടിയായിരിക്കാം. ആ വമ്പിച്ച ശുപാർശകൾ സംബന്ധിച്ചു ബുഖാരി, മുസ്ലിം (2) തുടങ്ങിയ മഹാൻമാരെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഹദീസുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ യാഥാർത്ഥ്യം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം.

സൂപ്പിടികൾ ആകമാനം 'മഹ്ശർ' മഹാസമ്മേളനത്തിൽ തെളിച്ചുകൂടി അനിശ്ചിതാവസ്ഥയിൽ ഭയവിഹ്വലമായിരിക്കാതിരിക്കാൻ, തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വല്ല തീരുമാനവും എടുത്തുതരുവാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ തങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ശുപാർശ ചെയ്യണമെന്ന് അവർ പ്രവാചക പ്രധാനികളായ പലരോടും അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ പ്രവാചകനും ഓരോ കാരണം പറഞ്ഞ് അതിൽ അതിനു അർഹതയില്ലെന്നു മറുപടി പറയും. അവസാനം മനങ്ങുന്ന നബി മുഹമ്മദ് (സ) തിരുമേനിയുടെ അപേക്ഷിച്ചു. തീരുമാനം അല്ലാഹുവിന് സമ്മേളനമായി വിട്ടുകൊടുക്കും, അല്ലാഹു അപ്പോൾ തോന്നിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്ന സത്തു കീർത്തനങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും നടത്തുകയും ചെയ്യും. അന്നുതന്നെ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരും മുഹമ്മദ്, തലമുറകളിൽ ചോദിച്ചുകൊള്ളുക, ശുപാർശ ചെയ്തുകൊള്ളുക എന്നു അല്ലാഹു ഉത്തരവ് നല്കും. അപ്പോഴായിരിക്കും തിരുമേനി ആ അപേക്ഷ സമർപ്പിക്കുക. അല്ലാഹു ഒരു അനിർത്തി നിശ്ചയിച്ചുകൊടുക്കും. അതിനപ്പുറം തിരുമേനി ചോദിക്കുകയില്ല. എന്നാലൊരു ഹദീസുകളിൽ തന്നെ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ശുപാർശ സംധാരമുള്ള അർത്ഥത്തിലുള്ള ശുപാർശയല്ലെന്നും, ഏതെങ്കിലും വിധേയനുള്ള സ്വാധീനത്തിന് അതിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്നും, അവന്റെ നിശ്ചിതമായ നിയമനടപടിമേ അതു മൂലം അവൻ വ്യത്യസ്തം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് സ്ഥിരപ്പെടണമല്ലോ.

(6) അവന്റെ മുമ്പിലുള്ളതും പിമ്പിലുള്ളതുമെല്ലാം അവൻ അറിയുന്നു. (مَنْ شَاءَ مِنْكُمْ فَعَلْتُ) അതെ, ആകാശഭൂമികളിലുള്ളവരുടെ സകലകാര്യങ്ങളും ഭൂതവർത്തമാനമാവികാല വ്യത്യാസമോ, പെറുപ്പു വലുപ്പ വ്യത്യാസമോ കൂടാതെ അവൻ അറിയുന്നു. എല്ലാം അവൻ കണ്ടും, മേട്ടും, വീക്ഷിച്ചും, രേഖപ്പെടുത്തിയും കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (7) അതെ സമയത്ത്, അല്ലാഹുവിന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ട ഏതൊരു കാര്യത്തെയും അറിയും അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചതല്ലാതെ ആർക്കും സൂക്ഷ്മമായി ഒന്നും അറിയുകയില്ലതെന്നും. (لَا يَخْفَىٰ مِنْ عِلْمِهِ شَيْءٌ) അവന്റെതായ അറിവ്, അവനെ സംബന്ധിച്ച അറിവ്, അവന് അറിയപ്പെുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്നൊക്കെ (അവന്റെ അറിവ്) എന്ന വാക്കിന് വിവക്ഷ നൽകപ്പെടാറുണ്ട്. ഇവയിൽ ഏത് വിവക്ഷ സ്വീകരിച്ചാലും ശരി, അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചതും അവൻ അറിയിച്ചുകൊടുത്തതുമെല്ലാമെന്തെ ആർക്കും അറിയുകയില്ലതെന്നു. മനസ്സുനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം-അവനാണല്ലോ അറിയപ്പെട്ടേക്കാത്തതും അറിവ് സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയാൻ ചെറുവ് നൽകപ്പെട്ട സൂപ്പിടികൾ അവന്റെ അറിവ് വികസിക്കുമെന്നും അവന്റെ ദാജ്ജലിയുടെ വിശാലത അവന് വേദാധ്യക്ഷകനാണ് ചെയ്യുന്നത്.

(8) അവന്റെ കർസിത്ത് ആകാശഭൂമികളെയൊക്കെ ഉള്ളതെല്ലാം വിശാലമായതാകുന്നു. (سِعْرُ كُرْسِيِّكَ الْاَرْضَ) 'പീഠം, രാജപീഠം, മദ്യോഗിക ഇരിപ്പിടം' എന്നൊക്കെയാണ് 'കൂർസിയി'ന് വാക്കർത്ഥം. ഈ അർത്ഥത്തിൽ നിന്നാണ് കടസലക്ക് അറബി ഭാഷയിൽ كُرْسِي (കൂർസിത്ത്) എന്ന പേർ വന്നത്. ഇവിടെ അതുകൊണ്ട് വിവക്ഷ എന്താണെന്നുള്ളതിൽ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനക്കാർക്കിടയിൽ വ്യത്യസ്തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. അല്ലാഹുവിന്റെ സിംഹാസനമാകുന്ന അർശ്വം (عَرْشُ) കൂർസിത്ത് (كُرْسِي) മൗതുന്നയാണെന്നും, രണ്ടും വെച്ചുണ്ടാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഓരോന്നിനും അനുകൂലമായ ചില രീതികളും ഉദ്യമങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കാറുണ്ടെന്നല്ലാതെ, തക്കതായ തെളിവുകളൊന്നും ഇല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണാധിപത്യത്തെയും, അധികാര മഹത്വത്തെയും, മ്ത്താനവിശാലതയെയും കുറിക്കുന്ന ഒരു ഉപമാലങ്കാരവാക്കാണ് അതെന്നു പലരും പറയുന്നു. അപ്പോൾ, ആകാശഭൂമികളും അവയിലുള്ളതുമെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണാധികാരികളായി, അവന്റെ അറിവിലും തെളിയിക്കുന്നവയാണ് എന്നായിരിക്കും ഈ വാക്യത്തിലെ ആശയം. ചുരുക്കത്തിൽ, എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ഖുർആനിൽനിന്നോ, നബി വാക്യങ്ങളിൽനിന്നോ വ്യക്തമായ വിവരം ലഭിക്കാത്തപ്പോൾ, മൗലാപരമായ അർത്ഥത്തെ മാത്രം ആശ്രയിക്കാൻ നമുക്കു അനുമതി നൽകിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു 'കൂർസിയി'ന്റെയും, അതു വിശാലമാണെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെയും യാഥാർത്ഥ്യമെന്തെന്നു അല്ലാഹുവിനറിയാം എന്നുവെച്ചു നമുക്കു സമാധാനിക്കുകയാണ് നല്ലത്.

(9) ആകാശങ്ങളെയും ഭൂമിയെയും കാര്യസൂക്ഷ്മിച്ചുപോരുന്നതും അല്ലാഹുവിന് ഒരു ഭാരമായിത്തീരുന്നില്ല (لَا يَئُودُهُ حِفْظُهُنَّ) അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, വസ്തുക്കളുടെയോ, വസ്തുതകളുടെയോ എണ്ണവണ്ണങ്ങളും, ചെറുപ്പവലുപ്പങ്ങളും ഒരു പ്രശ്നമാകുന്നതല്ല. ഏതൊരു കാര്യവും വേണമെന്ന് അവൻ നിശ്ചയിക്കുകയോ വേണ്ടു. അതു

ബാഹിരിയായും. (36: 82) അവർക്കിടയിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യങ്ങൾ പോലും അവർ അറിയാതിരിക്കുകയുമില്ല. (34: 3.) അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നോ അവർ പ്രവർത്തിക്കും. (11: 107.) അവർ ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി അവനെ ചോദ്യം ചെയ്യാനും ആയില്ല. (21: 23) എന്നിവിടെ, ആകാശത്തുനിന്നും കൈകാര്യം നിയന്ത്രിച്ചു. അവൻ എങ്ങിനെ ഒരു ഭാഗമായിത്തീർന്നു? (10) അവൻ തന്നെയാണ് ഉന്നതനും, മഹത്തരവുമായവനും. (وَعَزَّالِ الْمَطْبِ) നിന്മുഖം എന്നതും മഹത്വം അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ഇല്ലതെന്നും മറ്റാരുമില്ലാത്തതായും ശരി, അവൻ ഉന്നതനെന്നും മഹാനെന്നും പറയുമ്പോൾ, അത് തികച്ചും ആപേക്ഷികവും, സാപാധികവുമായിരിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ അധികമാനും ചിന്തിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല.

ഒരു യഥാർത്ഥം ഓർമ്മിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെയും, പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നവയോ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. അതായത്, 'അല്ലാഹു കാണുന്നവനാണ്', കേൾക്കുന്നവനാണ്, നീതിമാനാണ്, വലിയവനാണ്, അവൻ കോപിച്ചു, തൃപ്തിപ്പെട്ടു, കൊടുത്തു, അയച്ചു എന്നിങ്ങനെ നാമവിശേഷണങ്ങളും ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളും അവനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ, അവയൊക്കെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു പഠിച്ചാൽ അത് അർത്ഥത്തിലല്ല ഉള്ളത്. അല്ലാഹുവിന്റെതായ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ പ്രത്യേകം മോതിപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകൾ മനുഷ്യഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, അങ്ങനെ ഒരു പ്രത്യേകാർത്ഥമുള്ള ഭാഷയിൽ അവയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കാൻ നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടും നമുക്ക് പരിചിതമായ വാക്കുകളിൽ അവ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതും. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ ഏറ്റവും പരിപൂർണ്ണവും ഏറ്റവും പരിശുദ്ധമായവയായ അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമേ അവ വിലയിരുത്തപ്പെടാവൂ. കാരണം, അവനെപ്പറ്റിയ ഒരു വസ്തുതയും ഇല്ല. (لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ) അവനോട് കിടയൊത്ത ഒരാളും ഇല്ല. (وَلَمْ يَلَمْ يَلْ كُفْرًا أَحَدًا) ആയത്തുൽ കർസിയുടെ വ്യാഖ്യാനം ഇമാം ഇബ്നുൽകഥീർ (റ) അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: 'ഈ ആയത്തുകളിലും, അവയുടെ അർത്ഥത്തിലുള്ള ബലപ്പെട്ട ഹദീസുകളിലും ഏറ്റവും നല്ലത് 'സലഹുസ്സാലിഹി'ന്റെ (സലൂഷനുള്ളതായ മുൻഗാമികളുടെ) മാർഗ്ഗമാകുന്നു. ഇത് പ്രകാരത്തിലേക്ക്, വ്യാഖ്യാനിക്കുകയോ, സൂക്ഷ്മീകരിക്കുകയോ സാദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാതെ, അവ (ഖുർആനിലും ഹദീസിലും) വന്നപോലെ അവയെ വിട്ടുകൊടുക്കുക. ഇതാണ് അവർ ചെയ്തത്'.

മേൽ കണ്ട സൈയ്ദ് വാക്യങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും അടങ്ങിയ തത്വയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം, അല്ലാഹുവല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ല (لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ) എന്ന ഒന്നാമത്തെ വാക്യത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതും മാണ് അവ ഓരോന്നും എന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. رَمَزَ الْمَوْفِقِ وَالْمَعِينِ رَمَزَ يَهْدِي السَّبِيلِ

256. മതത്തിൽ നിർബന്ധം ചെലുത്തലേ ഇല്ല; ദുർമാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് നേർമാർഗ്ഗം (വേർതിരിഞ്ഞത്) വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ആകയാൽ, എന്തൊരുവൻ 'ത്വാഗൂത്തി'ൽ [ദുർമുർത്തികളിൽ] അവിശ്വസിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, എന്നാലവൻ, വളരെ ബലവത്തായ പിടിക്കയർ മുറുകെ പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിന് അററുപോകൽ (സംഭവിക്കുക) ഇല്ല. അല്ലാഹു (ഏല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാകുന്നു.

256- لَا إِلَهَ إِلَّا فِي الدِّينِ
تَدْتَبَّعْنَ الشَّرَّ مِنْ الْغَيِّ
فَمَنْ يَكْفُرُ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنُ بِاللَّهِ
فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ
لَهَا ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

256. 256. നിർബന്ധം ചെലുത്തലില്ല, ബലാൽക്കാരമില്ല 256. മതത്തിൽ 256. വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്, തീർച്ചയായും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനോട് നേർമാർഗ്ഗം, നേർവഴി 256. ദുർമാർഗ്ഗത്തിൽ (വഴിക്കേടിൽ) നിന്ന് അപ്പോൾ (അതിനാൽ) യാതൊരുവൻ അവിശ്വസിക്കുന്നുവോ, ആരെങ്കിലും അവിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം 256. ത്വാഗൂത്തിൽ (ദുർമുർത്തിയിൽ-പിശാചിൽ) 256. വിശ്വസിക്കുകയും 256. അല്ലാഹുവിൽ പിടിക്കുക എന്നാലവൻ മുറുകെ പിടിച്ചു, പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു 256. പിടിക്കുകയും 256. 256. അല്ലാഹുവിൽ 256. എന്നാലവൻ മുറുകെ പിടിച്ചു, പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു 256. 256. അതിനു അററുക്കയറിനെ, പിടിബന്ധത്തെ 256. വളരെ ബലവത്തായ, ഏറ്റവും ഉറപ്പുള്ള 256. അതിനു അററു (മുറിഞ്ഞു-പൊട്ടി പോകലില്ല 256. അല്ലാഹു 256. കേൾക്കുന്നവനാണ് 256. അറിയുന്നവനാണ്

257. അല്ലാഹു വിശ്വസിച്ചവരുടെ ബന്ധു (അഥവാ രക്ഷാധികാരി) ആകുന്നു; അവരെ അവൻ അന്ധകാരങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രകാശത്തിലേക്കു പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു.

അവിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ, അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ (അഥവാ കാര്യകർത്താക്കൾ) 'ത്യാഗ്യാത്ത്' [ദുർമൂർത്തികളു] മാകുന്നു; അവർ അവരെ പ്രകാശത്തിൽനിന്നു അന്ധകാരങ്ങളിലേക്കു പുറത്തുകൊണ്ടു വരുന്നു.

അക്കൂട്ടർ നരകത്തിന്റെ ആൾക്കാരത്ര. അവർ അതിൽ നിത്യവാസികളായിരിക്കും.

257. وَاللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا
يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَهُمُ الظُّلُمَاتُ
يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

257. 257. 257. അല്ലാഹു 257. അല്ലാഹു 257. അല്ലാഹു വിശ്വസിച്ചവരുടെ ബന്ധു (മിത്രം, രക്ഷാധികാരി) ആകുന്നു. അവൻ അവരെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു, വെളിക്കു വരുത്തും. അന്ധകാരങ്ങളിൽനിന്നു പ്രകാശത്തിലേക്കു വിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ, മിത്രങ്ങൾ, കൈകാര്യക്കാർ ത്യാഗ്യാത്ത് ആകുന്നു. അവർ അവരെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. പ്രകാശത്തിൽനിന്നു അന്ധകാരങ്ങളിലേക്കു കൂട്ടർ അവർ അവരെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. നരകത്തിന്റെ ആൾക്കാരാകുന്നു. അവർ അതിൽ നിത്യവാസികളാണ്.

മതത്തിൽ-ഇസ്ലാമിൽ-ആരെയും നിർബ്ബന്ധിച്ചു പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന അല്ലാഹു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അതിനുള്ള കാരണവും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ദുർമ്മർദ്ദത്തിൽ നിന്നു നേർമ്മർദ്ദം വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു (فَيُبَيِّنُ الرَّحْمَنُ مِنَ النَّارِ) എന്നുള്ളതാണത്. അതായത്, സത്യവിശ്വാസവും സന്മാർദ്ദവും ഇന്നതാണെന്നും, അവിശ്വാസവും ദുർമ്മർദ്ദംഗവും ഇന്നതാണെന്നും സ്വപക്ഷമായി തിരിച്ചറിയത്തക്ക തെളിവുകളും, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ധാരാളം നിലവിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ആരെയും നിർബ്ബന്ധിക്കാണെന്ന ആവശ്യമില്ല. 'വേണമെന്നുള്ളവർ വിശ്വസിക്കും, വേണമെന്നുള്ളവർ അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യും.' 18:29 (18:29) മഞ്ചി (مَنْ شَاءَ فَلْيُكْفِرْ) രണ്ടിനും അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. പക്ഷേ, നേരായ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ച സത്യവിശ്വാസികളാകുന്നവർക്കു ഓവിയീൽ രക്ഷയും, അല്ലാത്തവർക്കു കാലാകാല ശിക്ഷയുമായിരിക്കും അനുഭവം. സൂ: യൂനുസ് 99ൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: (നിന്റെ രബ്ബു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നവെലിൽ ചുമയിലുള്ളവർ മുഴുവനും വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നു. എന്നിരിക്കെ, മനുഷ്യർ സത്യവിശ്വാസികളായിരിക്കുവാൻ നീ അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയോ?)

257. 257. 257. അല്ലാഹു വിശ്വസിച്ചവരുടെ ബന്ധു (മിത്രം, രക്ഷാധികാരി) ആകുന്നു. അവൻ അവരെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു, വെളിക്കു വരുത്തും. അന്ധകാരങ്ങളിൽനിന്നു പ്രകാശത്തിലേക്കു വിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ, മിത്രങ്ങൾ, കൈകാര്യക്കാർ ത്യാഗ്യാത്ത് ആകുന്നു. അവർ അവരെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. പ്രകാശത്തിൽനിന്നു അന്ധകാരങ്ങളിലേക്കു കൂട്ടർ അവർ അവരെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. നരകത്തിന്റെ ആൾക്കാരാകുന്നു. അവർ അതിൽ നിത്യവാസികളാണ്.

(*) മദ്രൈക്കലിന്റെ താൽപര്യത്തെപ്പറ്റി 7-ാം വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇബ്നുക്കഥീർ (റ) ഉദ്ധരിച്ചതും അല്ലാത്തതായി വന്നിട്ടുള്ള ആ തീവായത്തുകളുടെ പട്ടികയും ഇതാണ്: 'മുഹമ്മദായ അൻസാരി-ഇബ്നു ഫിഖ്റ' യഹൂദന്മാരോ ക്രിസ്ത്ത്യന്മാരോ സ്വീകരിച്ച മതങ്ങളായിരുന്നു ഇസ്ലാംകളും ആ പിതാക്കൾ അവർ ചെയ്യുകയും ഇസ്ലാംകൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ അവസ്ഥയിലാണ് ഈ വചനം അവതരിച്ചത്.' ഈ വചനത്തെക്കുറിച്ചു പണ്ഡിതന്മാരുടെ വേറെ രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇബ്നുക്കഥീർ (റ) ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. വേദക്കാർ സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ വചനത്തിൽ പറയുന്നത്; അവർ ഇസ്ലാംകൾക്ക് കപ്പം കൊടുക്കുന്നപക്ഷം അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ഉദ്ദേശ്യം. ഇതാണ് ശരിപ്രായം. മറ്റൊരു ശരിപ്രായം, യൂദായ കൽപനയോടുകൂടി ഇതിലെ വിധി ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുവാനായിത്തന്നെ എന്താകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കോ, ഇതുപോലെയുള്ള വേറെ ചില അഭിപ്രായങ്ങൾക്കോ സ്വീകാര്യമായ തെളിവുകൾ സമർപ്പിക്കുവാനില്ലതാനും. ഇബ്നുക്കഥീർ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമായി സ്വീകരിച്ചതും ആദ്യ ഉദ്ധരിച്ചതുമായ വ്യാഖ്യാനം തന്നെയാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളത്. 1-മതമായി: അവതരണമെന്നു എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും ആയത്തിലെ വാചകം പൊതുവെയുള്ളതും ഉപാധി വൈകാരികതയാണ്. അവതരണമെന്നു പ്രത്യേകമായാൽ തന്നെയും ആയത്തുകളുടെ വിധി പൊതുവെ ബാധകമാണെന്നുള്ളത് തർക്കമുണ്ടാകുന്നു. 2-മതമായി: മതം (دِين) കേവലം ബാഹ്യമായ ചില ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, വിശ്വാസമാണ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. നിർബ്ബന്ധവും ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് വിശ്വാസം മറ്റൊന്നുമല്ല. ഉണ്ടാക്കുവാനും സാധ്യമല്ല. 3-മതമായി: യൂദായകൽപനയും, മതത്തിൽ നിർബ്ബന്ധം പാടില്ലെന്ന കൽപനയും തമ്മിൽ പരസ്പരം വൈരുദ്ധ്യമില്ല. യൂദായകൽപനയാകട്ടെ, ഇസ്ലാമിൽ ആളുകളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു ചേർക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ലതാനും.

تَابِعُوا (താബ്അൂ) എന്ന പദത്തിന്റെ ക്രിയാരൂപം تَبِعُوا (താബ) എന്നാണ്. 'അതീരുവിട്ടു, ധിക്കരിച്ചു' എന്നൊക്കെയാണതിനു അർത്ഥം. അനുസരണക്കേടിൽ 'അതിരുവിട്ടു, എല്ലാവരും, അല്ലാഹു അല്ലാത്ത എല്ലാ ആരാധ്യവസ്തുക്കൾക്കും ആ പദം ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. മനുഷ്യരെ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്ന നേതാക്കൾ, ആഭിചാരികൾ, പ്രശ്നങ്ങൾ, പിശാചുക്കൾ, ദുർബ്ബന്ധങ്ങൾ, വിഗ്രഹങ്ങൾ ആദിയായവയെ ഉദ്ദേശിച്ചും താബ്അൂ എന്ന പദമുപയോഗിക്കും. ഏകവചനാർത്ഥത്തിലും ബഹുവചനാർത്ഥത്തിലും ആ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. (تَابِعُوا أَعْرَابًا مَّنَزِلًا) 'മുർമുത്തി, സേവ്'കരായിപതി, ചെകത്താൻ' എന്നിങ്ങനെ മലയാളത്തിലുള്ള ചില പ്രയോഗങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു പ്രയോഗമാണു അറബിയിൽ 'താബ്അൂ' എന്ന സാമാന്യമായി പറയാം. ഇവിടെ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിന്റെ നേരെ വിപരീതവശമായിക്കൊണ്ടാണ് 'താബ്അൂ'യിൽ അവിശ്വസിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ, അല്ലാഹു അല്ലാത്ത-പിശാചുക്കളെ-എല്ലാ ആരാധ്യവസ്തുക്കളുമാണ് ഈ വചനത്തിൽ 'താബ്അൂ' കൊണ്ടു വിവക്ഷയെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. 'മുറിഞ്ഞു പോകാത്ത ബലവത്തായ പിടിക്കാൻ മറ്റൊരു പിടിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം വ്യക്തമാണ്. താബ്അൂക്കളിലെല്ലാം അവിശ്വസിക്കുകയും അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ശാശ്വതമായ രക്ഷാമാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നർത്ഥം تَابِعُوا (വലിയു) എന്ന വാക്കിന്റെ ബഹുവചനമാണ് تَابِعُوا (ഓലിയായു) 'ബന്ധു, മിത്രം, കൈകാര്യകർത്താവ്, രക്ഷാധികാരി, സഹായകൻ, അയൽക്കാരൻ, സഖി, ചങ്ങാതി 'എന്നിങ്ങനെ സന്ദർഭോചിതം പല അർത്ഥത്തിലും അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടും. അടുപ്പവും ബന്ധവും ഉള്ളവൻ എന്നാണതിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം.

അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചും അവനെ ആരാധിച്ചും വരുന്നവർക്കു അല്ലാഹു അവരുടെ മിത്രവും, ബന്ധുവും, രക്ഷാകർത്താവും, സഹായിയുമായിരിക്കും. ശിർക്ക്, കൂഫർ, സംശയം, മറുപട്യം, ആശയക്കുഴപ്പം, ദുർന്നടപടി കൾ, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ ആദിയായ എല്ലാ അന്ധകാരങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തി സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെയും, അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ ആദിയായ എല്ലാ അന്ധകാരങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തി സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രകാശത്തിലേക്കു അവൻ അവരെ നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നേരെമറിച്ചു അല്ലാഹുവിൽ അസന്തോഷത്തിന്റെയും പ്രകാശത്തിലേക്കു അവൻ അവരെ നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മിത്രങ്ങളും, കാര്യകർത്താക്കളുമൊക്കെ താബ്അൂക്കളായിരിക്കും. വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു അവരുടെ ബന്ധുക്കളും, മിത്രങ്ങളും, കാര്യകർത്താക്കളുമൊക്കെ താബ്അൂക്കളായിരിക്കും. ഏതെല്ലാം അന്ധകാരങ്ങളിൽനിന്നും സത്യവിശ്വാസികളെ അല്ലാഹു രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുവോ അത് അന്ധകാരങ്ങളിലേക്കായിരിക്കും ആ താബ്അൂകൾ അവരെ നയിക്കുക. അവസാനം ഒരു കാര്യവും രക്ഷകിട്ടാത്തവിധം കാലാകാലം നരകശിക്ഷയും!

വിഭാഗം-35

258. നീ കണ്ടില്ലേ, ഇബ്രാഹീമിനോടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദബ്ബിന്റെ കാര്യത്തിൽ ന്യായവാദം നടത്തിയ ഒരാളനെ? (അതെ) അവൻ അല്ലാഹു രാജ്യം നൽകിയതിനാൽ!

وَالَّذِي يَدْعُو إِلَى اللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ هَدَىٰ سُبُلًا
مَّا لَمْ يَكُن لَّيْطَافَ بِهِ الْأَعْيُنُ وَمَا لَمْ يَحْصُرْهُ الْقُلُوبُ
وَنَحْنُ غَافِلُونَ عَنِ ذَٰلِكَ عَظِيمًا

(അനായത്ത്യം) 'എന്റെ രാജ്യത്തെ ജീവിപ്പിക്കുകയും, മരണപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നവൻ' എന്ന ഇസ്രാഹീംപറഞ്ഞപ്പോൾ, അവൻ പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ജീവിപ്പിക്കുകയും, മരണപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നവൻ (വല്ലോ).'

ഇന്ദ്രാഹി: പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ, അല്പാഹു സൂര്യനെ കിഴക്കോട്ടു നീക്കി കൊണ്ടുവരുന്നു; നീ അതിനെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തു നിന്നു (ഒന്നു) കൊണ്ടുവരുക! അപ്പോൾ, (ആ) അവിശ്വസിപ്പിച്ചവൻ (ഉത്തര: മട്ടി) സ്തംഭിച്ചു. അല്പാഹു, അക്രമകാരികളായ ജനങ്ങളെ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയില്ല.

إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ
قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ
قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ
يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ
فَأَتِي بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ
قَبِلْتُ الَّذِي كَفَرْتُ
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ٥

258. അറബി നീക്കത്തിലേക്ക്, നോക്കുന്നില്ല. **الحاج** നായവാദം ചെയ്തവനെ **إبراهيم** ഇബ്രാഹീം
 തിന്നോട് **و** അദ്ദേഹത്തിന്റെ (റബ്ബിന്റെ കാര്യത്തിൽ) **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 നാൽ **و** അദ്ദേഹം **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 ജീവിപ്പിക്കുന്നവനാണ് (....വൻ) **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 അദ്ദേഹം ജീവിപ്പിക്കുന്നു **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 എന്നാണ്, ഉദാഹരണത്തിന് **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 ന്നു, അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 അവിശ്വസിച്ചവൻ **و** അല്ലാഹു **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി
 അക്രമികളായ **و** അദ്ദേഹം അവൻ അല്ലാഹു നൽകിയതി

അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികളുടെ ബന്ധുവും, രക്താകർത്താവും, അല്ലാഹുവായിരിക്കേ
തെന്നും, അവൻ അവരെ അന്ധകാരങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രകാശത്തിലേക്ക് നയിക്കുമെന്നും, നേരെമറിച്ചു അല്ലാഹുവിൽ
അവിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ ബന്ധുക്കളും, കൈകാര്യകർത്താക്കളും, താഗ്യത്തുകളായിരിക്കുമെന്നും, അവർ അവരെ
പ്രകാശത്തിൽ നിന്ന് അന്ധകാരങ്ങളിലേക്കാണ് തള്ളിവിടുക എന്നും കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവെല്ലാം.
അതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ് ഈ വചനം. ഇബ്രാഹീം (അ) സത്യത്തിന്റെയും ന്യായത്തിന്റെയും പ്രകാശം ആസ്വ
ദിച്ചു വിജയിച്ചതും അദ്ദേഹത്തോടു തർക്കം നടത്തിയ ആ രാജാവിന് ആ പ്രകാശം ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴി
യാതെ അവൻ അന്ധകാരത്തിൽ മുഴുകി പരാജയപ്പെട്ടതാണ് ആ സംഭവത്തിൽ കാണുന്നത്. പ്രസ്തുത
രാജാവിന്റെ പേര് നംറൂദ് (نمرود) എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. നാടുനോക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരെ വെട്ടിക്കൊന്നു
പ്രഭുക്കൾ അവരെ ദൈവങ്ങളാക്കി ആരാധിക്കുകയും പൂർവ്വകാലത്ത് പതിവായിരുന്നു. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ
മേധാവ്യം ഏതാനും നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ മുസാ (അ) നബിയുടെ കാലം. അക്കാലത്ത് ഇജിപ്തിലെ
രാജാവായിരുന്ന ഫിരഔൻ, ഞാനാണ് നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ഉന്നതനായ രാജാവ് (أنا سيدك الأعلى) എന്നും, ഞാനല്ലാതെ
നിങ്ങളോട് മറ്റൊരു ഇലാഹുമുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല (لا اله الا أنا) എന്നുവെച്ചു പറഞ്ഞുവെല്ലോ. രാജാക്കന്മാരെ
ദൈവങ്ങളായി കരുതുന്ന സമ്പ്രദായം അടുത്തകാലം വരെ ജപ്പാൻ, സയറം മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും
ചുരുക്കം മനങ്ങളിൽ ആ വിശ്വാസം നില്ക്കുക. നിങ്ങളാഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് പറയാം. ഫിരഔനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം
ഒരു ഖുർആനിൽ ധാരാളം കാണാമെങ്കിലും, നംറൂദിനെക്കുറിച്ച് ഈ വചനത്തിലല്ലാതെ ഖുർആനിൽ പരാമർശം
കാണുന്നില്ല. ആ മേധാവ്യം ഖുർആനിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയും അവനും തമ്മിൽ നടന്ന സംഭവം
ഘടനയിൽ നിന്ന് അവനും അതൊരു ദൈവമാണെന്ന് വാദിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്.

ഏതായാലും ദൈവവാദികളായ ആരെങ്കിലും, ആകാശകൃതികളെ സൃഷ്ടിച്ചതും, അവയിലെ വൻകാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചുപോരുന്നതും തങ്ങളാണെന്ന് വാദിച്ചതായി അറിയപ്പെടുന്നില്ല. വല്ലവരും അങ്ങനെ വാദിച്ചാൽതന്നെയും അത് അംഗീകരിക്കുവാൻ എക്കാലത്തും ആളുണ്ടാകുമെന്ന് തോന്നുന്നുമില്ല. ലോകസ്രഷ്ടാവും, ലോകനിയന്താവും

മാത്ര ഒരു മഹാശക്തി ഉള്ളതോടെത്തന്നെ, തങ്ങളുടെ അധികാരമന്യത്തിലുള്ളിലെ അധികാരങ്ങളും കൈകാര്യങ്ങളും കൊണ്ടു തന്നെയാണെന്നും, അക്കാരണത്താൽ എല്ലാവരുടെയും ആരാധനാവണക്കങ്ങളുള്ള അവകാശം തങ്ങളുടെതാണെന്നുമായിരിക്കും അവരുടെ വാദം. അതോടുകൂടി, നാട്ടിലെ മേജമൈശാധ്യങ്ങളെല്ലാം തങ്ങളുടെ വക അനുഗ്രഹങ്ങളായും, ആപത്തുകളും അനിഷ്ട സംഭവങ്ങളും തങ്ങളുടെ ശാപമകരപങ്ങളായും സമർത്ഥിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു മാത്രമാണ് റബ്ബും ഇലാഹും (ലോകരക്ഷിതാവും ആരാധ്യനും) എന്നതാണല്ലോ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും മൗലിക പ്രധാനമായ പ്രബോധനത്വം. ഈ തത്വം അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതോടുകൂടി ആ വാദങ്ങളും, അവയെ അടിത്തറയാക്കി ചെട്ടിപ്പൊക്കപ്പെട്ട എല്ലാ വൻകോട്ടകളും പൊളിഞ്ഞു പോകുന്നു. അതോടൊപ്പം, അധികാരത്തിന്റെയും, മാനന്യത്തിന്റെയും സഹജങ്ങളായ ഔചത്യവും അധികാരവും അവരിൽ പ്രകടമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതാണിവിടെ നംറൂദിന്റെ തക്കത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ عَالِي كِبْرٍ (അവൻ അല്ലാഹു രാജത്വം നൽകിയതിനാൽ) എന്ന് അല്ലാഹു പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നത്.

ഈ വിവാദത്തെപ്പറ്റി ബൈബിളിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും തൽമുദിൽ (*) ഈ.സം.വേ. വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഇബ്രാഹീം (അ) വിഗ്രഹങ്ങളെപ്പറ്റി ആക്ഷേപിക്കുകയും അവയെ കൊരിയറിക്കുകയും ചെയ്തതിനെത്തുടർന്നാണത് സംഭവിച്ചത് എന്നത്രെ അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. (അല്ലാഹു വിനശിതം.) ഏതായാലും മൂസാ (അ) നബി ഫിർഔനെ തടഹിദിലേക്ക് ചെന്നിപ്പോയ مَرْيَمَ (മൂസാ, അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ രണ്ടാളുകളുടെയും-മൂസാ(അ)ന്റെയും ഹാറൂൻ(അ)ന്റെയും-റബ്ബ് ആരാണ്? എന്നും, اَللّٰهُمَّ (എന്താണ് ഈ ലോകരക്ഷിതാവ്?) എന്നുമൊക്കെ അവൻ ചോദിച്ചതുപോലെ നംറൂദും ഇബ്രാഹീം (അ) നോട് ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചിരിക്കാം. അതിനെത്തുടർന്നായിരിക്കാം അദ്ദേഹം رَبِّ الْمَدْيَنَ (എന്റെ റബ്ബ് ജീവിപ്പിക്കുകയും മരണപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ്) എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞത്. اَللّٰهُ

ജീവിതത്തിനും മരണത്തിനും സർവ്വ സ്വീകാര്യമായ ഒരു ശാസ്ത്രീയ നിർവ്വചനം നൽകുവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അത് രണ്ടും തിരിച്ചറിയുവാൻ എല്ലാവർക്കും കഴിയുന്നവിധം വ്യക്തമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണവ. അതുപോലെത്തന്നെ, ഈ രണ്ടു കാര്യത്തിനും ബാഹ്യമായ ചില കാരണങ്ങളൊക്കെ പറയുവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മുതിർന്നെക്കമെങ്കിലും ആ കാരണങ്ങളുടെ പിന്നിലുള്ള യഥാർത്ഥ കാരണം അല്ലാഹുവാണെന്നതിലും സംശയമില്ല. ബാഹ്യന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയാത്തതെല്ലാം കണ്ണടച്ച നിഷേധിക്കുന്ന നാസ്തികന്മാർക്ക് മാത്രമേ അതിൽ എതിരഭിപ്രായമുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. ജീവികൾക്ക് ജീവിതവും മരണവും നൽകുന്ന സാക്ഷാൽ കർത്താവ് ഏതാണോ അതാണ് എന്റെ റബ്ബ്-ആ റബ്ബിലേക്കാണ് ഞാൻ കഷണിക്കുന്നത്-എന്നാണ് ഇബ്രാഹീം (അ) പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

ഇതംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ നംറൂദിന്റെ അഹന്തയുണ്ടോ സമ്മതിക്കുന്നു? അവൻ ജീവിതത്തിനും മരണത്തിനും ഒരു പുതിയ വ്യാഖ്യാനം നൽകിക്കൊണ്ട് ആ യഥാർത്ഥത്തെ മറികടക്കുവാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. അവൻ പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ജീവിപ്പിക്കുകയും മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവല്ലോ'. അതെ, അപ്പോൾ ഞാനല്ലേ റബ്ബാകുന്നത് എന്നർത്ഥം. എത്രയോ പേരെ അതിന്യമവ് അവൻ കൊലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയും, പലരെയും കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നിട്ടും കൊല്ലാതെ വിട്ടേക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ-ചില ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പറയുന്നതുപോലെ-രണ്ടുപേരെകൊണ്ടുവന്ന് അവരിൽ ഒരാൾക്ക് കൊലശിക്ഷ നൽകുകയും, മറ്റൊരാളെ ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ-ഇബ്നൂ കഥീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയപോലെ-അതു രണ്ടും എന്റെ വാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ-ഈ ഔചത്യവും മുൻപ്രാപ്തിയും അവനെക്കൊണ്ട് പറയി സ്വന്തം പ്രവർത്തിതന്നെയാണെന്ന് അവന്റെ അഹങ്കാരവും ഔചത്യവും മുൻപ്രാപ്തിയും അവനെക്കൊണ്ട് പറയിപ്പിച്ചതുമാവാം. അഥവാ 'നിങ്ങൾക്ക് ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരു ഇലാഹും ഉള്ളതായി എനിക്കറിയില്ല' എന്ന് ഫിർമാൻ അഹങ്കരിച്ചതുപോലെയുള്ള ഒരു അഹങ്കാര വാക്കായിരിക്കാം. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.) ഏതായാലും, അതൊന്നും ഇബ്രാഹീം (അ) പറഞ്ഞതിന് ഒരുവിധത്തിലും ഖണ്ഡനമാകുന്നില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടംതന്നെ.

എന്നാലും നംറൂദിന്റെ വാക്കിനെ വിശകലനം ചെയ്താൽ, അത് പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ വിശദീകരിക്കുവാനോ ഇബ്രാഹീം (അ) മുതിർന്നില്ല. തത്വത്തിൽ ആദ്യവാദത്തിന്റെ മറ്റൊരു രൂപംതന്നെയാണെങ്കിലും ഒരു

(*) ക്രിസ്തു മതത്തിന്റെ ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ യഹൂദി പണ്ഡിത ശ്രേണിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട യഹൂദ മത ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് തൽമുദ് (Talmud). വേദപുസ്തക നിഘണ്ടുവിൽ പറയുന്ന: 'യഹൂദ പരമ്പരയെക്കുറിച്ച് തെളിവായി അറിയണമെങ്കിൽ റബ്ബിമാർ രചിച്ച തൽമുദ് അതിന്റെ പൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശോധിക്കണം....'പഠിത്തം' എന്നർത്ഥമുള്ള തൽമുദ് യൂദ റബ്ബിമാർ നിർമ്മിച്ചു. കൊടാനുകോടി പാഠങ്ങൾ, വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, തർക്കശാസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവ അടങ്ങിയ കലാസംഗ്രഹമാണത്....തൽമുദ് മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണവും ഒന്നുപോലെ അധികാരമുള്ളവയാണെന്ന് യഹൂദ ശാസ്ത്രീമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു....'

അല്ലെങ്കിൽ ഇത് പ്രസ്താവിക്കുന്നത് സംസാരത്തിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ... (ഇന്നത്, അല്ലാഹു സത്യത്തെ കിഴക്കുനിന്ന് കൊണ്ടുവരുന്നു. അത് പടിഞ്ഞാറുനിന്ന് കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്യും. ജീവിതവും മരണവും അന്ത്യം നൽകുന്നത്—അല്ലെങ്കിൽ താനും നൽകുന്നു—എങ്കിൽ അതങ്ങനെ തീർക്കും. ഈ സത്യത്തെ അന്ത്യം കിഴക്കുനിന്ന് ഉദിച്ചിച്ച് പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്ത് അസ്തമിക്കുന്ന ഒരു കടലാകാശമായിത്തീർക്കും. അത് തന്നെല്ലാം. ആ കടലാകാശമായിത്തീർക്കുന്നത് ഞാൻ ചെയ്യുന്നതാണ്. അത് ചെയ്യുന്നതിൽ തനിക്ക് അതിനെ പടിഞ്ഞാറുനിന്ന് കിഴക്കോട്ട് കൊണ്ടുവരാനും സാധിക്കണമല്ലോ. അതാണു കാര്യം. എന്ന് സദാ. നേരം ഉത്തരമുട്ടി സ്തംഭിച്ചുപോയി. അന്നത്തരം എന്തുമായി എന്ന് അല്ലാഹു തുടൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സംഭവത്തിൽനിന്നും അറിവില്ലായ്മയിൽനിന്നും അല്ലാതെ—അഹമതയിൽനിന്നും ഓടിയപ്പോൾ നിന്നു. മാത്രം ഉടലെടുത്ത വാങ്ങലുകളെ കർത്താക്കൾ ഉത്തരം മുട്ടിയൊരു വാങ്ങലിൽനിന്നും പ്രയത്നമാണല്ലോ. ഫിർഖൻ മൂസാ (അ)നോട് ഉത്തരം മുട്ടിയപ്പോൾ, നിങ്ങളിലേക്ക് അയക്കപ്പെട്ട ഈ ദസ്തൂർ ഒരു പ്രമാണമാണെന്നും (26:27) എന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലാത്ത മറ്റൊരു ഇലാഹിനെ നിസ്തീർക്കുന്ന പക്ഷം ഞാൻ നിന്നെ കാരാഗൃഹത്തിലിടും (26:29) എന്ന് മൂസാ (അ) നെ മീഡ്ണിപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് വലിയ നേരം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ് ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു നാം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. എന്തായാലും അവൻ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ പ്രബോധനം സ്വീകരിക്കുകയോ, തന്റെ ദാമനത്തിൽ നിന്ന് പിൻമാങ്ങുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് തീർച്ചയല്ല. لا يهدي القوم الظالين (അക്രമികളായവരുടെ അല്ലാഹുനേർക്കു തിരിയുന്നില്ല) എന്നു പറഞ്ഞതിൽനിന്നു തന്നെ അത് മനസ്സിലാക്കാം. അദ്ദേഹം അഗ്നികുണ്ഡലത്തിൽ എറിയപ്പെട്ടതും, അവസാനം രാജ്യം ത്യജിച്ചു ഹിജ്റപോയതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

259. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു രാജ്യത്തിലൂടെ നടന്നുപോയ ഒരുവന്റെ മാതിരി (കണ്ടില്ലേ?) അതു [ആ രാജ്യം] അതിലെ മേൽപുരകളോടെ വീണിരിക്കുകയുണ്ടായി;

(അദ്ദേഹം) അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഇതു ചത്തു (നിർജീവമായി) പോയതിന്റെ ശേഷം ഇതിനെ അല്ലാഹു ജീവിപ്പിക്കണമെന്നു എങ്ങിനെയായിരിക്കും?!' എന്നിട്ട്, അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു നൂറുവർഷം മരിപ്പിച്ചു (കിടത്തി); പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെ (ജീവിപ്പിച്ചു) എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു. അവൻ [അല്ലാഹു] പറഞ്ഞു: 'നീ എത്ര (കാലം) കഴിഞ്ഞുകൂടി?'

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ഒരു ദിവസം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ദിവസത്തിന്റെ കറച്ചുഭാഗം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കുന്നു.' അവൻ പറഞ്ഞു: (അല്ല) പക്ഷേ നീ നൂറുവർഷം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കുന്നു;—എന്നാൽ നിന്റെ ക്ഷണത്തിലേക്കും പരനിയത്തിലേക്കും നോക്കൂ: അതു (പഴക്കം പിടിച്ച്) മാറ്റം വന്നിട്ടില്ല. നിന്റെ കഴുതയിലേക്കും നോക്കുക (അതെങ്ങിനെയുണ്ടെന്നു)! നിന്നെ മനുഷ്യർക്കു നാം ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ആക്കുവാൻ വേണ്ടിയും (കൂടി) ആകുന്നു (ഇത്).

259-أَوَكَاَلَيْكَ مَرَرٌ عَلَى قَرْيَةٍ
 وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا
 قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا
 فَأَمَّا اللَّهُ فَمَأْتَهُ اللَّهُ مِائَةً عَامٍ
 ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ
 قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ
 قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةً عَامٍ
 فَأَنْظُرْ إِلَى طَعَامِكَ
 وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ
 وَانْظُرْ إِلَى حِمَارِكَ
 وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ

259. അല്ലെങ്കിൽ യാതൊരുവന്റെ മാതിരി, അദ്ദേഹം നടന്നുപോയി ഒരു രാജ്യത്തിലൂടെ കറച്ചുഭാഗം അതു വീണിരിക്കുന്നതാണ്. അതിലെ മേൽപുരകളോടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു എങ്ങിനെയായിരിക്കും, ഇതിനെ ജീവിപ്പിക്കുക. അല്ലാഹു ഇതു നിർജീവമായതിനുശേഷം എന്നിട്ടു അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു മരണപ്പെടുത്തി നൂറു വർഷം പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെ എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞു നീ എത്ര താമസിച്ചു, കഴിഞ്ഞുകൂടി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു ഞാൻ ഒരു ദിവസം താമസിച്ചു, കഴിഞ്ഞുകൂടി. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ദിവസത്തിന്റെ കറച്ചുഭാഗം. അവൻ പറഞ്ഞു പക്ഷേ (എന്നാൽ) നീ താമസിച്ചു നൂറു വർഷം എന്നാൽ നീ നോക്കുക നിന്റെ ക്ഷണ (സാധന)ത്തിലേക്കും പരനിയത്തിലേക്കും. അതു കാലപ്പഴക്കം ചെന്നിട്ടില്ല. നിന്റെ കഴുതയിലേക്കും നോക്കുക. (അതെങ്ങിനെയുണ്ടെന്നു)! നിന്നെ മനുഷ്യർക്കു നാം ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ആക്കുവാൻ വേണ്ടിയുമാണ്. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം മനുഷ്യർക്കു

കയ്യും, ശേഷിച്ചവരെ അടികളാക്കി ബാബിലോണിയയിലേക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്ത സംഭവം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണ്. അങ്ങനെ, ആ രാജ്യം വളരെക്കാലം നിർജീവമായും ജനശൂന്യമായും കിടക്കുകയായിരുന്നു. ആ കാലത്താണ് ഇത് കുറിക്കുന്നതെന്നാണ് അധിക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും പറയുന്നത്. ഈ സംഭവം ബൈബിളിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതിലെ ചില വശങ്ങളുമാറി സാമ്യം തോന്നിക്കുന്നതോ, ഇതുമായി ബന്ധം തോന്നിക്കുന്നതോ ആയ ചില സംഭവങ്ങൾ അതിൽ കാണാവുന്നതുമാണ്.

‘ഈ രാജ്യം ചത്ത’ നിർജീവമായതിനു ശേഷം ഇതെങ്ങിനെയായിരിക്കും അല്ലാഹു ജീവിപ്പിക്കുക എന്ന ആ ഹോൻ പരത്തുക വേലം നിഷേധാർത്ഥത്തിലോ, സംശയാർത്ഥത്തിലോ ആയിരുന്നില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ അപരമായ കഴിവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും ഉളവായ ഒരു ആശ്ചര്യത്തിന്റെ പ്രകടനമായിരുന്നു അതെന്നു തുടർന്നുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. അക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവത്തിലൂടെത്തന്നെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുവാൻ അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചു. ലക്ഷ്യങ്ങളും, ദുഷ്ടാഭിപ്രായങ്ങളും വഴി വിശ്വാസം എത്രത്തന്നെ സുദൃഢമായിരുന്നാലും അനുഭവത്തിൽ കാണുന്നതു അതിനെ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുമല്ലോ. അടുത്ത വചനത്തിൽ പറയുന്ന ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ സംഭവത്തിൽ നിന്ന് ഈ വാസ്തവം കൂടുതൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. അല്ലാഹു ആ മഹാനെ നൂറുകൊല്ലം മരണപ്പെടുത്തുകയും പിന്നീട് ജീവിപ്പിച്ചു എഴുന്നൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും കാലം അദ്ദേഹം മരണപ്പെട്ടു കിടന്നത് എവിടെയായിരുന്നു? വല്ല മനുഷ്യരും അതു കണ്ടിരുന്നുവോ? നൂറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു ജീവിക്കുകയാണോ ചെയ്തത്? അതല്ല, പടിപടിയായി ജീവൻ വീണ്ടുകിട്ടുകയാണോ ചെയ്തത്? അല്ലാഹുവിന്നറിയാം. ഇതുപോലെയുള്ള സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകളുടെ പരിധിക്കപ്പുറം കടന്നു വല്ലതും പറയുവാൻ നമുക്ക് നിവൃത്തിയില്ല. വിശ്വാസനിയമായ മറ്റു തെളിവുകളുമില്ല. അല്ലാഹു പരത്തുന്നതുകൊണ്ട് നമുക്ക് മതിയാക്കാം. അതിൽ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാം.

അദ്ദേഹം ജീവിച്ചശേഷം അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തോട് താൻ മരണാവസ്ഥയിൽ എത്രകാലം കഴിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുണ്ടാകുമെന്നു ചോദിച്ചു. അല്ലാഹുവിന്നറിയാത്തതുകൊണ്ടല്ല, അദ്ദേഹത്തിനു യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം. നൂറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാതെയല്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഞാൻ ഒരു ദിവസമോ, ഒരു ദിവസത്തിന്റെ കുറച്ചു ഭാഗമോ അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കാം. അർദ്ധമാണെന്നോ ഉറക്കിപ്പെട്ടു മൂന്നു ദിവസം കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഗുഹാവാസികൾ (أهل الجحيم) അവരുടെ ഉറക്കിൽനിന്ന് ഉണർന്നപ്പോൾ അവർ തമ്മിലും ഇതേമതിരി അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചതായി സൂറത്തുൽ കഹ്ഫ് 19ൽ കാണാം. അദ്ദേഹം മരിക്കുമ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ മാറ്റങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹം ജീവിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്നില്ലെന്നാണ് ഈ മറുപടിയിൽനിന്ന് മനസ്സിലാകുന്നത്. പ്രസ്തുത ചോദ്യം അദ്ദേഹത്തോടു അല്ലാഹു ചോദിച്ചതും, അതിനു അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞതും വഹ്ധ് മൂലമോ, മലക്കു മൂലമോ ആയിരിക്കാം. അദ്ദേഹം ഒരു പ്രവാചകനായിരിക്കുമെന്നാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. (വാസ്തവം അല്ലാഹുവിന്നറിയാം) താൻ വിചാരിച്ചതുപോലെയല്ല കാര്യം—താൻ നൂറുകൊല്ലം മരിച്ചു കിടന്നിരിക്കുന്നു—എന്നു അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന് യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാകുന്നത്.

ഇവിടെ മത സംശയം ഉന്നയിക്കപ്പെടുകയും, ഒരു ഐഹിക ജീവിതവും, ഒരു മരണാനന്തര ജീവിതവും എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു ജീവിതമാണല്ലോ ഉള്ളത്. ഇദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവിതം മൂന്നെണ്ണമാകുമല്ലോ. മാത്രമല്ല, മരണപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു പുനരുത്ഥാനംവരെയുള്ള ഇടക്കാലത്തു (خبر الموتى) ഓരോരുത്തന്റെയും സ്ഥിതിഗതികൾക്കനുസരിച്ചു സൂക്ഷ്മത്തിന്റേതോ, ദുഃഖത്തിന്റേതോ ആയ ആത്മീയാനുഭവങ്ങളും അജ്ഞാതങ്ങളാണ്. അപ്പോൾ, നൂറുകൊല്ലം മരിച്ചുകിടന്ന ഇദ്ദേഹത്തിനും അങ്ങിനെ അനുഭവപ്പെടേണ്ടതല്ലേ? ഇതാണാ റിയാം. ഇങ്ങിനെയുള്ള സങ്കല്പങ്ങളെയും സംശയങ്ങളെയും ആസ്പദമാക്കി സ്ഥിരമായ ഭാഷയിൽ അല്ലാഹു ഭവവിലക്കു അംഗീകരിക്കുകയും, അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന സംശയങ്ങൾക്കു മറ്റു തെളിവുകളിൽനിന്നു തക്കതായ മറുപടി കാണാത്തപ്പോൾ വാസ്തവം അല്ലാഹുവിന്നറിയാമെന്നുവെച്ചു സമാധാനിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് നാം വേണ്ടത്. അതോടുകൂടി താഴെ പറയുന്നതുപോലുള്ള ചില വസ്തുതകൾക്കു ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്:—

(1) ഭൗതിക ജീവിതം ഓരോക്കു ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ അനുഭവത്തിൽ വരൂ എന്നതു പൊതുവായ ഒരു നിയമം തന്നെ. ഈ നിയമത്തിൽ മനുഷ്യർ മാത്രമല്ല, ഇതര ജീവികളും ഉൾപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ, പൊതുവെയുള്ള പ്രകൃതി നിയമങ്ങൾക്കെതിരായ ചില സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാറുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഈ പൊതു നിയമത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായും ചിലതു സംഭവിച്ചുകൂടാ എന്നില്ല. ഈ വചനത്തിൽത്തന്നെ ആ മഹാന്റെ ചത്ത കഴുതയെ ജീവിപ്പിച്ച വിവരം

അടുത്ത വാക്യങ്ങളിൽ വരുന്നുണ്ട്. അടുത്ത വചനത്തിൽ ഇബ്രാഹിം (അ) നബിക്ക് പക്വീകളെ ജീവിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഇസാ (അ) നബിക്ക് നൽകപ്പെട്ട പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഒന്ന് മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. (3: 49; 5:113). അപ്പോൾ ചുരുങ്ങിയത് ഒരിക്കലെയെങ്കിലും അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിരിക്കുമെന്നാണല്ലോ കരുതേണ്ടത്. ഇവിടെയൊക്കെ അത്യാലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു ദുർവ്വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ മുതിരുന്ന പക്വീകൾ, അതേ മാനദണ്ഡം വെച്ചുകൊണ്ടു ഖുർആനിലെ മിക്ക പ്രസ്താവനകളെയും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം തുറക്കലായിരിക്കും അതിന്റെ ഫലം.

(2) ഈ സംഭവത്തിലെ ആ മഹാനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറയുകയാണെങ്കിൽ, ആ നൂറുകൊല്ലക്കാലം ആത്മീയമായ അനുഭവങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ഉണ്ടായിട്ടില്ലാതിരിക്കുവാനും സാധ്യതയുണ്ട്. അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതൊന്നും രണ്ടാമത്തെ ഭൗതിക ജീവിതത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിപഥത്തിൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്യപ്പെടുവാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ഇതുപോലെ ദൃഷ്ടാന്തമായി കാണിക്കപ്പെടുന്ന സംഭവങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും. അല്ലാഹുവിനു എല്ലാറ്റിനും കഴിവുണ്ടല്ലോ. (3) പ്രവാചകൻമാർക്ക് ചില അദ്യശ്യജ്ഞാനങ്ങൾ അല്ലാഹു വെളിവാക്കിക്കൊടുത്തെന്നുവരും. (72:27) ജനങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ മുഖേനയും തെളിവുകൾ വഴിയും മനസ്സിലാക്കി വിശ്വസിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ അവർ അനുഭവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്നെയായിരിക്കും മനസ്സിലാക്കുന്നതും വിശ്വസിക്കുന്നതും. (ഇതിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ അടുത്ത വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കാണാം.) നബി (സ) കണ്ടതായ ഒരു അനുഭവം ഇതാ. ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: 'എനിക്കു സ്വർഗ്ഗവും നരകവും പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. നൽമയിലും തിൻമയിലും അന്നത്തെപ്പോലെ (മറ്റൊരു ദിവസവും) ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഏനിക്കു അറിയാവുന്നതു നിങ്ങൾക്കറിയാമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ കുറച്ചു (മാത്രം) ചിരിക്കുകയും, നിങ്ങൾ ധാരാളമായി കരയുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു' (ബു:മു:)

നൂറുകൊല്ലക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ മഹാന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾക്കു മാറ്റമൊന്നും സംഭവിച്ചിരുന്നില്ല. അതേ സമയത്ത് കഴുതയൊക്കട്ടെ, ചത്തു ജീർണ്ണിക്കുകയും, എല്ലുകൾമാത്രം അവശേഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു! കഴുത ചത്തു ജീർണ്ണിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിൽനിന്നു അത് സംബന്ധമാകുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ, ആ രാജ്യത്തെ പുനരുദ്ധരിച്ച് അതിൽ ജനപ്പെരുപ്പവും സമ്പൽസമൃദ്ധിയുമുണ്ടാക്കി അതിനെ വീണ്ടും ജീവിപ്പിക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിന് ഒരു പ്രയാസവുമില്ലെന്നും, മരണാനന്തര ജീവിതം മുതലായി മനുഷ്യ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രയാസകരമെന്നു തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കേവലം നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നുമൊക്കെ അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിന് ഈ സംഭവം മുഖേന അനുഭവത്തിൽ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. മാത്രമല്ല, ആ സംഭവത്തെ മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടി ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാക്കുവാനും അല്ലാഹു ഇത് മുഖേന ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുകയാണ്. (سُبْحَانَكَ يَا اَللّٰهُ)

ഇക്കാലമത്രയും ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ മാറ്റമൊന്നും കൂടാതെ ശേഷിച്ചതുതന്നെയാണ് അതിലടങ്ങിയ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം. അതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. കഴുതചത്തു ഭവിക്കുകയോ, സാധാരണഗതിയിൽ സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ് അതുകൊണ്ട് കഴുതയിലൂടെ കാട്ടിക്കൊടുത്ത ദൃഷ്ടാന്തത്തെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. അത് ചത്തു ജീർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും എല്ലുകൾ മാത്രമാണ് ശേഷിച്ചുള്ളതെന്നും കണ്ട അദ്ദേഹത്തോട് ആ എല്ലുകളിലേക്ക് നോക്കുവാനും, അവയെ പുനസ്സംഘടിപ്പിച്ച് മാംസംകൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞ് വീണ്ടും അതിനെ ജീവിപ്പിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുവാനും അല്ലാഹു കൽപിച്ചു. അദ്ദേഹം കാണത്തന്നെ അത് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പിന്നെ എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ ആ മഹാൻ പറഞ്ഞുപോയി: അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യങ്ങളിനും കഴിവുള്ളവനാണ്-ഒരു കാര്യവും അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രയാസകരമല്ല-എന്നു ഞാനിതാ അനുഭവത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണ്-ഒരു കാര്യവും അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രയാസകരമല്ല-എന്നു ഞാനിതാ അനുഭവംകൊണ്ട് കണ്ടറിയുന്നു എന്ന്! (يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنَ لَا يَحْزَنْ اِنَّ اِلٰهَنَا لَا يَحْزَنُ وَلَا يَسْتَعْجِلُ الْاَمْرَ وَلَٰكِنْ اِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ) മുമ്പേ അറിഞ്ഞും, വിശ്വസിച്ചും വരുന്ന യഥാർത്ഥംകൊണ്ട് കണ്ടറിയുന്നു എന്ന്! ഇവിടെ (അഅ്ലമു) എന്നവർത്തമാന ക്രിയയുടെ സ്ഥാനത്ത് (يَعْلَمُونَ) കാഴ്ചയിൽ കണ്ടറിഞ്ഞുവെന്ന് സാരം. ഇവിടെ (يَعْلَمُونَ) എന്നവർത്തമാന ക്രിയയുടെ സ്ഥാനത്ത് (يَعْلَمُونَ) എന്നു (ഇഅ്ലം) എന്ന് ശാസനം ക്രിയ രൂപത്തിലും വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 'അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണ്' എന്നു ശാസനം ക്രിയ രൂപത്തിലും വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 'അല്ലാഹു പറഞ്ഞു' എന്നായിരിക്കും അപ്പോൾ അർത്ഥം. നാണെന്ന് നി അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക എന്നു അദ്ദേഹത്തോട് അല്ലാഹു പറഞ്ഞു എന്നായിരിക്കും അപ്പോൾ അർത്ഥം. രണ്ടായാലും അറിവ് (يَعْلَمُونَ) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം അനുഭവപൂർവ്വമുള്ള അറിവുതന്നെ.

ഈ സംഭവം വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം സയ്യിദ്ഖുത്ത്ബ് (റ) പറഞ്ഞ ചില വാക്കുകൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമായാകുന്നു. അതിങ്ങിനെ ഉദ്യരിക്കാം: 'ഈ അസാധാരണ സംഭവം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? മറ്റൊരു അസാധാരണ സംഭവങ്ങളുംപോലെത്തന്നെ അതെ. ഒന്നാമത്തെ ജീവിതത്തിലെ അസാധാരണതപോലെത്തന്നെ അല്ലാഹു രണ്ടാമത്തെ ജീവിതത്തിലെ അസാധാരണതയെപ്പോലെത്തന്നെ (എന്തുകൊണ്ട്) സംഭവിച്ചുവെന്ന്-ഉദ്ദേശിച്ച ഒരു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അത് സംഭവിച്ചുവെന്നല്ലാതെ-അതെങ്ങിനെ (എന്തുകൊണ്ട്) സംഭവിച്ചുവെന്ന്-നമുക്കറിവില്ലല്ലോ. ജീവ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ വലിയ ആളായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഡാർവിൻ അതാ ജീവനെ സംബന്ധിച്ച തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിലൂടെ ജീവന്റെ അസാധാരണതയിലേക്ക് പടിപടിയായി ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് പരിശോ

(1) മരണപ്പെട്ടവരെ എങ്ങനെ ജീവിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു ആശ്ചര്യരൂപത്തിലോ, സംശയരൂപത്തിലോ ചോദിക്കുകയല്ല ഇസ്ലാഹി. (അ) ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് ഉറപ്പായി വിശ്വാസമുള്ള അക്കാര്യം സംഭവിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു രൂപം തന്നെക്കൊന്നു കാണിച്ചുതരണമെന്നു അല്ലാഹുവിനോടു അപേക്ഷിക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തത്. (2) മുമ്പിയെയോ, രാജ്യത്തെയോ, സമുദായത്തെയോ ഉദ്യമിക്കുക-അഥവാ അജീവ്യദധിപ്പെടുത്തുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ജീവിപ്പിക്കുക (أحي)' എന്ന പദപ്പെടുത്തലുകളിലും ഇവിടെ 'ജീവിപ്പിക്കൽ' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം സാക്ഷാൽ അർത്ഥത്തിലുള്ള ജീവിപ്പിക്കൽ-അഥവാ ജീവൻ നൽകി എഴുന്നേൽപ്പിക്കൽ-തന്നെയാകുന്നു. കാരണം, മരണപ്പെട്ടവരെ (المتوفين) ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യം. മുമ്പിയെയോ ജനങ്ങളെയോ കുറിച്ചല്ല. **يحي** എന്ന വാക്കിനു ഭാഷയിലും പ്രയോഗത്തിലുമൊക്കെ 'മരണപ്പെട്ടവർ' എന്ന അർത്ഥം തന്നെയാണുള്ളത്. പുർത്തനിൽ പതിനേഴു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈ വാക്ക് കാണാം. ആ സ്ഥലങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവിടെയെല്ലാം ഈ അർത്ഥം തന്നെയാണുദ്ദേശ്യമെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

(3) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യം മനസ്സമാധാനത്തിനു വേണ്ടിയായിരിക്കട്ടെ, ഒന്നുകിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹവും അപേക്ഷയും നിവൃത്തിയുണ്ടാകട്ടെക്കൂടി, അല്ലെങ്കിൽ നിരൂപാധികരോ സോപാധികരോ അതിനെ നിരാകരിക്കുക. ഈ രണ്ടിലൊരു രൂപത്തിലുള്ളതായിരിക്കണം മറുപടി. അഥവാ, മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിനു സാധിക്കുമെന്നു വല്ല ഉപമ മുഖേനയോ, തെളിവു മുഖേനയോ അദ്ദേഹത്തെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു മറുപടിയല്ല ഇവിടെ ആവശ്യം. അല്ലാഹു നൽകിയ മറുപടിയൊക്കട്ടെ, അപേക്ഷ നിരൂപാധിക സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതുമാണ്. നാലു പക്ഷികളെ പിടിച്ചു ഇന്നിന്നപ്രകാരമൊക്കെ ചെയ്യാൻ മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നു നിനക്കു കണ്ടറിയുമെന്നാണല്ലോ അതിന്റെ ചുരുക്കം. (4) പക്ഷികളുടെ ഇനത്തിൽ പെട്ട നാലെണ്ണമെന്ന അല്ലാഹു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ഇന്നിന്ന പക്ഷികളായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന പക്ഷികൾ ഇന്നിന്നവയായിരുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്ന ചില പ്രസ്താവനകൾ ചില തത്ത്വസീസ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാമെങ്കിലും, അതിനു വിശ്വാസയോഗ്യമായ തെളിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, പക്ഷികളുടെ പേര് നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേക പ്രയോജനമെന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും നാം അതൊന്നും ഇവിടെ ഉദ്യമിക്കാത്ത ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. (5) പക്ഷികളെ പിടിച്ച ശേഷം അവയെക്കൊണ്ടു എന്തു ചെയ്യണമെന്ന വിവരണത്തിലെ ചില വാക്കുകളെപ്പറ്റി അർത്ഥമെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മാത്രമേ സംഭവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ രൂപം വ്യക്തമാകുകയുള്ളൂ:-

(ഒന്നു): **مرحله** ഇതു 'സ്വർഹുന്ന' എന്നും 'സ്വർഹുന്ന' എന്നും വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ വായനയാണ് കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധമായത്. തത്ത്വസീർ ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളും, അറബി നിഘണ്ടുക്കളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഈ വാക്കിനു ഭാഷാർത്ഥമെന്ന നിലക്കോ, ഉദ്ദേശാർത്ഥമെന്ന നിലക്കോ നൽകപ്പെട്ടു കാണുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ ഇവയാകുന്നു: **مرحله**: **مرحله**: **مرحله**: **مرحله** ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതായ **مرحله** ('അമൽ') എന്ന വാക്കിനു വശപ്പെടുത്തുക, പാട്ടിലാക്കുക, ചായ്വുണ്ടാക്കുക, സ്വാധീനിക്കുക, വശീകരിക്കുക, വളക്കുക, ഒടിക്കുക, ചെറിക്കുക, മറിക്കുക എന്നൊക്കെ സന്ദർഭപോലെ ഭാഷാന്തരം നൽകാം. കൂടുതൽ വിവരം താഴെ വാണു മുണ്ട് **مرحله** എന്ന വാക്കിനു കൂട്ടിച്ചേർക്കുക എന്നും **مرحله** എന്നതിനു ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുക, ശേഖരിക്കുക എന്നും, **مرحله** എന്നതിനു ക്ഷണിക്കുക, മുറിക്കുക എന്നും, **مرحله** എന്നതിനു ബന്ധിക്കുക, കൂട്ടിക്കെട്ടുക എന്നും മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം നൽകാം. ഈ ക്രിയയുടെ തൊട്ട് **مرحله** (നികലക്കുക) എന്ന കൂടിയുള്ളതുകൊണ്ടു നാലാമത്തെ അർത്ഥമായ **مرحله** (ക്ഷണിക്കുക) എന്ന അർത്ഥം ഇവിടെ യോജിക്കുകയില്ലെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, **مرحله** (ഇല) എന്ന അവ്യയത്തോടു യോജിക്കുന്ന അർത്ഥംകൂടി അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും (*) അപ്പോൾ 'അവയെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവരുക' എന്നോ 'കൊണ്ടുവന്നു ക്ഷണിക്കുക' എന്നോ അർത്ഥമാകാമെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മേൽകണ്ട അർത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രം പറഞ്ഞവയായും, രണ്ടോ മൂന്നോ അർത്ഥങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞവയായും കാണാം. ഇതെല്ലാംകൂടി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ **مرحله** എന്ന വാക്യത്തിന്റെ സാരം ആ പക്ഷികളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു നിന്റെ പാട്ടിലാക്കി വെക്കുക എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ അവയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ക്ഷണിക്കുക എന്നോ-ഈ രണ്ടിൽ ഒന്നു-ആയിരിക്കും ഉദ്ദേശ്യം.

(രണ്ടു): **مرحله** (പിന്നീട്) എല്ലാ മലയിലും അവയിൽനിന്നു ഓരോ അംശം ആക്കിക്കൊള്ളുക എന്ന വാക്യത്തിൽ എല്ലാ മലകളുമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം ചുറ്റുപാടിൽ സൗകര്യപ്പെട്ട എല്ലാ മലകൾ.

(*) അറബി സാഹിത്യശാസ്ത്ര (علم اللغة العربية)ത്തിൽ ഇതിനു **مرحله** (ഒരു ക്രിയയിൽ മറ്റൊരു ക്രിയയുടെ അർത്ഥംകൂടി ഉൾക്കൊള്ളിക്കുക) എന്നു സാമാന്യമായി പറയപ്പെടുന്നു.

(7) **كَيْفَ** എന്ന വാക്കിന് 'ആ പക്'ഷികളെ നിന്റെ അടുക്കലേക്കു കൂട്ടിച്ചേർക്കുക' എന്നു അർത്ഥമാണെങ്കിൽ ആ കൽപനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ചോദിക്കപ്പെടാം. ഇതിനു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ-അക്കൗസുനതുപോലെ-യുക'തമായ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്'ഷികളെപിടിച്ചു ഉടനെത്തന്നെ-അവയുടെ രൂപം, വസ്തുത, വർണ്ണം മുതലായവനോക്കി പരിചയപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പായി-അവയെ അറുത്തു കഷ'ണിച്ചു മലരൽ കൊണ്ടുപോയി ഇറട്ടക്കുന്ന പക്'ഷം. അദ്ദേഹം വിളിക്കുമ്പോൾ ഓടിവരുന്ന പക്'ഷികൾ മുമ്പത്തെ പക്'ഷികൾ തന്നെയാണോ, അവയിൽ വല്ലതാറവു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നാണു അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുകയല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നോക്കത്തക്ക അവയുമായി പരിചയപ്പെടുകയാണു ഈ കൽപനകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം എന്നതേ അർത്ഥം. (8) കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ കൗസുപോലെ-അല്ല, മിക്കവചനങ്ങളിലും കാണാവുന്നതുപോലെ-ഈ വചനത്തിന്റെ അവസാനവും അതിലെ ഉള്ളടക്കത്തെ കൂടുതൽ ദൃഢപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സമാപന വാക്യം അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. **كَيْفَ** എന്നാൽ 'പ്രതാപമുള്ളവൻ, വീര്യമുള്ളവൻ, ഉഷാൻ, ശക്തൻ, ബഹുമാന്യൻ' എന്നൊക്കെയാണു വാക്കർത്ഥം. **كَيْفَ** എന്നാൽ 'അഗാധമായജ്ഞാനമുള്ളവൻ, യുക'തിമാൻ, വിജ്ഞാനി, തത്വജ്ഞൻ' എന്നിങ്ങനെയും അർത്ഥം പറയാം. അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ രണ്ടു ഗുണവിശേഷങ്ങളും ഇവിടെ എടുത്തു പറഞ്ഞതിലുള്ള സൂചന ഇതാണു: അവൻ പ്രതാപശാലിയായതുകൊണ്ടു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഏതൊരു കാര്യവും നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ അവനു കഴിയും. അവനെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാനോ മുകക്കും ചെയ്യാനോ ഒരു ശക്തിക്കും സാധ്യമല്ല. അവൻ അഗാധജ്ഞാനയതുകൊണ്ടു ഓരോ കാര്യവും എങ്ങിനെ, എപ്പോൾ വേണം എന്നൊക്കെ അവനറിയാം. അതനുസരിച്ചായിരിക്കും അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. അയുക'തികമായോ അന്യായമായോ അവൻ ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കുകയല്ല.

ഈ സംഭവത്തിനു ചില ആധുനിക വ്യാഖ്യാതാക്കൾ നൽകിയ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളും, അവക്കു മറുപടിയും

മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനായിരുന്നു ഇബ്രാഹീം (അ)നബി അല്ലാഹുവിനോട് അപേക്ഷിച്ചത്-അഥവാ ചൈതന്യമറ്റു നിർജീവമായി കിടക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ഉദ്യരിച്ചു നന്നാക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനായിരുന്നില്ല-എന്നും, മരണമടഞ്ഞ പക്ഷികളെ ജീവിപ്പിച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ടാണു ആ അപേക്ഷ അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചതെന്നും, ആ അപേക്ഷക്കു അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു മറ്റൊരു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സംശയമോ, ആശയക്കുഴപ്പമോ ആയിരുന്നില്ലെന്നും മേൽ വിവരിച്ചതിൽനിന്നു നമുക്ക് വ്യക്തമായി. എന്നാൽ, ഖുർആനിൽനിന്നു നിഷ്പക്ഷമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതും, മൻ ഗാമികളും പിൻഗാമികളുമായ മുസ്ലീംകൾ-പണ്ഡിത-പാദര വ്യത്യാസം കൂടാതെ-പൊതുവിൽ അംഗീകരിച്ചു വരുന്ന പ്രസ്തുത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ചില വക്ര ചിന്താഗതിക്കാരായ ആളുകൾ നിഷേധിക്കുകയും, ഈ വചനത്തിനു പല ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളും നൽകി തൃപ്തി അടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഖുർആനിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട മിക്ക അസാധാരണ സംഭവങ്ങളും ഇവരുടെ ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിനു വിധേയമാകുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു മാത്രമാണിതു. അവരുടെ വ്യാഖ്യാനമനുസരിച്ചു സംഭവത്തിന്റെ രൂപം ഇതാണു: 'ഇബ്രാഹീം (അ) നബി സ്വജനതയെ പല നയതന്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് വളരെക്കാലം സത്യത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ഫലമുണ്ടായില്ല. അഗ്നിപരീക്ഷണത്തിനു പോലും വിധേയനായി. ഒടുക്കം നിരാശനായി രാജ്യം വിട്ടു. അപ്പോഴാണ് നിർജീവമായി കിടക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യരെ എങ്ങിനെയാണു നീ ജീവിപ്പിക്കുക? അതെങ്ങിനെ സാധ്യമാകും? എന്നു ചോദിച്ചതു. അപ്പോൾ നാലു പക്'ഷികളെ പിടിച്ചു ഇണക്കുവാനും, ശരിക്കു ഇണക്കിക്കഴിഞ്ഞശേഷം ഓരോ കുന്നുകളിനേൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു അവയെ വിളിക്കുവാനും ഉപദേശിച്ചു. മനുഷ്യരോട് ഇണക്കമില്ലാതെ, കണ്ടാൽ പറന്നുപോകുന്നവരാണ് പക്'ഷികൾ. അവയെ പിടിച്ചു കൂറെ ദിവസം ഇണക്കിയാൽ അവ വിളിച്ചേടത്തു വരും. മനുഷ്യനു ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ നിർജീവമായി കിടക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ജീവിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയമായും കഴിയുമെന്നു പാമാണ് ഇതുകൂടെവേണ അല്ലാഹു പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഇബ്രാഹീം (അ)നുള്ള മനസ്സാധാരണക്കുറവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധഃപതിച്ചുകിടക്കുന്ന ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. അവരെക്കുറിച്ചു നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല എന്നു കാണിക്കുന്ന ഒരു ഉപമയാണിത്'. ഇതാണവർ ഈ സംഭവത്തിന് നൽകുന്ന രൂപത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

കുറച്ചുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കേരളമുസ്ലീംകൾക്കിടയിൽ ഇവരുടെ ഈ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അറുപ് ചെപ്പടുത്തുകയുണ്ടായി. അമനുഷിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ (الاحكام) അടിയോടെ നിഷേധിക്കാതെ തന്നെ അവയെ സാധാരണ സംഭവങ്ങളാക്കി വ്യാഖ്യാനിക്കുക പതിവാക്കിയ ചിലരിൽ നിന്നാണു അവ ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടത്. എന്തു അബ

ഓരോയിരുന്നാലും പൂതിയതൊന്നു കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, പിന്നാലെ കൂടുവാൻ പൂർണ്ണ-
ധീകം ആദ്യകൂടെ കിട്ടുന്ന കാലമാണല്ലോ ഇത്. അതൊക്കെ 'സുഭ'യിലിവി'കളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളായി ചിത്രീക-
രിക്കുന്നവരും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെ സത്യത്തിലേക്കു മടക്കുവാൻ പ്രയത്നമാണിവിടം. ശുഭ'ധന-
തികാരം. സത്യരേഖയികളുമായ സഹോദരങ്ങൾക്കു യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാനും, പ്രസ്തുത ദൃഢവാദന-
ങ്ങളിൽ അവർ വഴിതരുകാതിരിക്കുവാനും വേണ്ടി ഈ സംഭവം സംബന്ധിച്ച അവരുടെ ഏതാനും പ്രസ്താവന-
കളും അതിനുള്ള മറുപടികളും ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

(1-ാം തരത്തിൽ:—) **مَرْحُومٌ** (ഫ-സാഹിബുസ്സ-ഇലൈക്) എന്ന വാക്യത്തിനു 'അവയെ നീയുമായി (നല്ലപോലെ) ഇണക്കുക' എന്ന അർത്ഥം നൽകിക്കൊണ്ട് അവർ പറയുന്നു: 'ബൈദ്വാവീ, സഖബ്-ഗരീ, അബുസ്സുയൂഖ്' മുതലായ പ്രധാന ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളെല്ലാം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും, ഇമാംറാഗിബിൻറ മുഹ്റാത്തിലും, സാധാരണ നിഘണ്ടുക്കളിലും കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ഈ അർത്ഥം തന്നെയാകുന്നു. ചിലർ അതിന് 'അറുക്കുക' എന്ന അർത്ഥം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അതിന് അറബി സാഹിത്യത്തിൽ പിൻതുണയില്ല. ആ അർത്ഥം അപരിചിതവും അസാധാരണവുമാണെന്നു ഖാളിഇയാളു പറഞ്ഞതു ഇബ്നുഫജർ 'ഫത്ഹുൽബാരി'യിൽ ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്യസത്യങ്ങളും അസത്യങ്ങളും കൂടിക്കലർന്ന ഈ പ്രസ്താവനയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതിന് 'കുസ്' ചില വസ്തുതകൾ അറിയുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ഇവിടെ മാത്രമല്ല, ചിലപ്പോൾ വേറെ സന്ദർഭങ്ങളിലും അതുകൊണ്ട് സത്യാന്വേഷികൾക്കു ഗുണം ഉണ്ടാകുന്നതുമാണ്. മേല്പട്ട

[illegible]

ഖാളപിണ്ഡൈയ്ക്കുവേണ്ടി (ന)യുടെ തത്ത്വം സിറിലെ വാചകം ഇതാണ്: (أفركي) (أفركي) ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ ഇതേവാക്കുകയെന്നതാണ് അബുസ്സുൽമുദ (ന) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്ത്വം സിറിലും, സമയം (ന) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്ത്വം സിറിലും (കുറ്റാധി)ലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. (أفركي) എന്ന വാക്കിന് ഇക്കൂട്ടർ പറയുന്നതുപോലെ 'ഇന്നുകൂടുക' എന്ന അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിൽപോലും (أفركي) എന്നുകൂടി അവർ കൂട്ടിച്ചേർത്ത സ്ഥിതിക്ക് ആ അർത്ഥത്തിന് ന്യായമില്ല. പക്ഷികളെ പിടിച്ചു ഇണക്കിയശേഷം-ഇതിന് കര ദിവസങ്ങൾതന്നെ വേണ്ടിവരും-കലയിൽ കൊണ്ടു പോയിവെച്ചാൽ അവ വിളിച്ചപ്പോൾ വരുമെന്നാണ് ആയത്തിന്റെ അർത്ഥം. എന്നാണല്ലോ ഇവർ പറയുന്നത്. (أفركي) എന്ന അർത്ഥം പറഞ്ഞ ആ മഹാൻമാരും ഈ അർത്ഥം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടേ ഇല്ല. അവരുടെ വാചകങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ സ്ഥിരമായി പറഞ്ഞു. പക്ഷികളെ പിടിക്കുവാൻ കൽപിച്ചതിനു പുറമെ അവയെ തന്റെ അടുക്കലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻകൂടി കൽപിച്ചതിന് കാരണമായി-മേലുദ്യോഗിച്ച വാക്കുകളെ തുടർന്ന്-അതേ മഹാൻമാർ പറഞ്ഞ വാചകങ്ങൾ നോക്കുക: ഖാളപിണ്ഡൈയ്ക്കുവേണ്ടി (ന) പറയുന്നത്: (أفركي) (أفركي) (അവയെ ജീവപ്പെടുത്തിയശേഷം നിന്നുകൊണ്ട് അവയെ തിരിച്ചറിയത്തക്കവരായിക്കുവാൻവേണ്ടി അവയെക്കുറിച്ചും അവയുടെ വർണ്ണക്കലർപ്പുകളെക്കുറിച്ചും നന്നായി പഠിച്ചു പരിചയപ്പെടുവാനാണത്.) അബുസ്സുൽമുദ (ന) അങ്ങിനെത്തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ ഒരു സംശയത്തിനുള്ള മറുപടിയല്ലെന്നും സംശയനിവാരണത്തിന് അത് മാത്രമല്ല മാർഗ്ഗമുള്ളതെന്നും അവർക്കറിയാം. പക്ഷികളുടെ ഈ സംഭവം ഇബ്രാഹീം (അ) ന്റെ 'സംശയത്തിന്' നിവൃത്തി വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ഒരു 'ഉദാഹരണ'മാണ് എന്നുള്ള സ്വന്തം വാദത്തെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻ ഇവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ആ രണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങളും അതിന് ശരിക്കും ഉദാഹരണം തന്നെയാണോ? ആണെങ്കിൽ തന്നെ, ഈ സംഭവവും അതിലൊന്നാണോ? ഇബ്രാഹീം (അ) അതിനപേക്ഷിച്ചത് സംശയം നിമിത്തമായിരുന്നുവോ? ഇതൊക്കെയാണിവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടത്.

ഇബ്രാഹീം (അ) നബിക്കു മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിനു കഴിയുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയമോ വിശ്വാസക്കുറവോ ഇല്ല. അത് ഉറപ്പായ കാര്യമായതുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് അതൊന്നു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചതും. എന്നിരിക്കെ, സംശയനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ഉപമ വിവരിച്ചു കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇവിടെയില്ല. ഒന്നുകിൽ അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അത് നിരസിക്കുകയും അതിന് കാരണം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുക. അതുമല്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെ അപേക്ഷിച്ചത് മര്യാദകേടാണെന്നു ആക്ഷേപിക്കുക. ഇതാണ് വേണ്ടത്. അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കുകതന്നെയാണ് ചെയ്തതും. പിന്നെ, സംശയനിവൃത്തിക്കുപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ഉപമ വിവരിച്ചുകൊടുത്തു മതിയാക്കിയതാണ് എന്നുള്ളതിന് ഇവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ ഉദാഹരണങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് എനി പരിശോധിക്കുവാനുള്ളത്. അതിൽ ഒന്നാമത്തേത് മൂസാ (അ) നബി അല്ലാഹുവിനെ കാണുവാൻ അപേക്ഷിച്ചതാണല്ലോ. അതിനെപ്പറ്റി പറയുവാനുള്ളതും ഇതുപോലെത്തന്നെ. മൂസാ (അ) അതിനപേക്ഷിച്ചത് ഇസ്രാഇൽക്കുരുടെ ദുഷ്ടാചാര്യം കൊണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല. ഇസ്രാഇൽക്കുരു അല്ലാഹുവിനെ തങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണണമെന്നു ശഠിച്ച സംഭവവും, മൂസാ (അ) അല്ലാഹുവിനെ കാണുവാൻ ആഗ്രഹിച്ച സംഭവവും സന്ദർഭവും വെച്ചുവെക്കുന്നതാണ്. (2:55; 4:153; 7: 143 എന്നീ വചനങ്ങൾ നോക്കുക.) (*)

ഏതായാലും, അല്ലാഹുവിനെ കാണുവാൻ സാധിക്കുമോ ഇല്ലെ എന്നോ മറ്റോ ഉള്ള സംശയമല്ല മൂസാ (അ)ന്റെ ആ അപേക്ഷയും കാരണം. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനപ്രകാരം താനാണു ഏറ്റവും അടുത്തവൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം സീനാ പർവ്വതത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരം നേരിൽ കേൾക്കുവാനുള്ള മഹാമാഗ്യം സിദ്ധിച്ചപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം, 'ഏന്റെ രണ്ടു ഞാൻ നിന്നെ ഒരു നോക്കിക്കാണട്ടെ, നിന്നെ നീ എനിക്കു കാട്ടിത്തരണം! (رباني االراني)' എന്നു അപേക്ഷിച്ചതെന്നു അല്ലാഹു തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (അത് 143 നോക്കുക.) അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുവചനങ്ങൾ കേട്ടാസ്വദിച്ചതിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച അത്യുപേക്ഷയായിരുന്നു ആ അപേക്ഷ കാരണമെന്നു ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു സംശയത്തിൽ നിന്നു ഉളവാത്തതും ഇസ്രാഇൽക്കുരുടെ ദുഷ്ടാചാര്യം കാരണം—അപേക്ഷയെന്നു തന്നെ ഇവർക്കല്ലാത്തതെന്നുവാനിടയില്ല. ഏതായാലും, ആ അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല. ഈ ലോകത്തുവെച്ചു എന്നെ കാണുവാൻ നിനക്കു കഴിയുകയില്ലെന്നു അറിയിക്കുകയും, ചില അനുഭവങ്ങൾ മുമ്പേ അതു അദ്ദേഹത്തെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയുമാണ് അല്ലാഹു ചെയ്തത്. (കൂടുതൽ വിവരം യഥാസ്ഥാനത്തു നോക്കുക.) കേവലം ഒരു ഉപമ പറഞ്ഞു കൊടുത്തു അല്ലാഹു മതിയാക്കുകയുണ്ടായില്ല.

അടുത്ത ഉദാഹരണവും നോക്കുക. കഴിഞ്ഞ വചനത്തിലെ സംഭവമാണല്ലോ ഇവർ രണ്ടാമതായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത്. അവിടെയും ഒരു സംശയം നിമിത്തമുള്ള അപേക്ഷയോ, ആ അപേക്ഷക്ക് ഒരു ഉപമ വിവരിച്ചു കൊടുത്തു കൊണ്ടുള്ള മറുപടിയോ കാണുന്നില്ല. ആ സഞ്ചാരി—അദ്ദേഹം ഒരു പ്രവാചകനായിരിക്കുവാനാണ് ന്യായമെന്നും മൂസാ കണ്ടതാണ്— ആ രാജ്യം വീണ്ടെടുത്തു നശിച്ചു കിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ആശ്ചര്യഭരിതനായിക്കൊണ്ട് സ്വയം പറഞ്ഞു: 'ഇത്രയും നിർജ്ജീവാവസ്ഥയിലുള്ള ഈ രാജ്യം അല്ലാഹു ജീവിപ്പിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയായിരിക്കും? ആശ്ചര്യം തന്നെ! (فراخا في حة عة)'. ആ രാജ്യത്തെ അല്ലാഹു പുനരുദ്ധരിക്കുമെന്നും, അതിൽ മരണപ്പെട്ടവരെ വീണ്ടും ഒരിക്കൽ ജീവിപ്പിക്കുമെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന് അറിയുവുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അത്ഭുതം തോന്നിയതും. അദ്ദേഹം വല്ലസംശയവും പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞുപോയതെന്ന് വെക്കുക, എന്നാലും ഒരു ഉപമയല്ല. ആ സംശയം ദൂരീകരിക്കുകയല്ല അല്ലാഹു ചെയ്തത്. അദ്ദേഹത്തെയും, കഴുതയെയും മരിപ്പിച്ചു ജീവിപ്പിച്ചു കൊടുത്തും, ഭക്ഷണപാനീയം നൂറു കൊല്ലം കേടുവരാതെ കാണിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവ് അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവത്തിലൂടെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ കാണിച്ചുകൊടുക്കലിന്റെ ലക്ഷ്യം, ആ മഹാനു മനസ്സാധനമോ, സംശയനിവൃത്തിയോ നൽകൽ മാത്രമായിരുന്നില്ലെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ സംഭവം ജനങ്ങൾക്കൊരു ചൂമ്പാത്തം കൂടിയായിരിക്കുവാനാണ് അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നും അല്ലാഹുതന്നെ അവിടെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. (فكناكنااس)

(*) രണ്ടും കൂടി ഒരു സംഭവമാക്കുവാൻ ഇക്കൂട്ടർ ഒരു പാഴ്ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി സൂ: അത് 143ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിക്കാം. 6666

വർകൂറവന്തിരിക്കും. അപ്പോൾ, അതൊന്നു കണ്ടറിയണമെന്നു വല്ലവരും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അയാൾ അതിൽ സംശയിക്കുന്നുവെന്നാണോ അർത്ഥം? (*)

ഇവയുടെ ഈ പ്രസ്താവനയിലടങ്ങിയ ഒരു ഉദാഹരണത്തിൽ പ്രാദേശികമായി അഗ്നിയിലിട്ടു പരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ പൊതുവായ പാഞ്ചലത്തിലുള്ള ഇബ്രാഹീം (അ) ചോദിച്ചപ്പോൾ ഉറച്ചുനിന്നു എന്നു ഇവർ പറഞ്ഞുവല്ലോ. യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അഗ്നിയിലിട്ട സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് നിശ്ചയിക്കുകയാണ് ഇവർ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇതു പൊതുവായ കൂടെ ചുറ്റുവട്ടാലുള്ള സമർത്ഥനകളും നിരത്തിക്കൊടുക്കേണ്ട ശത്രുക്കളുടെ കേൾപാഗ്നിയിലാണ്—യഥാർത്ഥ അഗ്നിയാലല്ല—അദ്ദേഹം പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടതെന്നു (സൂത്രാന്തരം അസ്തിത്വം 89-ാം വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ വെച്ചു) ഇവർ തന്നെ പറഞ്ഞു കാണാവുന്നതാണ്. അതിരിക്കട്ടെ, പല നയതന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടും ഉണരുന്ന നിർജീവമായിപ്പോയ തന്റെ ജനതയെ എന്തിനെ ജീവിപ്പിക്കും (ഉദാഹരണം)? അതെങ്ങനെ സാധ്യമാകും? എന്നായിരുന്നു ഇബ്രാഹീം (അ) ചോദിച്ചതെന്നു ഇവർ സമർത്ഥിച്ചതും ശരിയല്ലെന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ നിന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മരണപ്പെട്ടവരെ നീ എങ്ങനെയാണ് ജീവിപ്പിക്കുക (كَيْفَ حَيَّيْتَهُم) എന്നാണദ്ദേഹം ചോദിച്ച വാക്ക്. قَدْ എന്ന വാക്കിനു 'മരണപ്പെട്ടവർ' എന്നാണർത്ഥമെന്നും 'നയതന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടും ഉണരുന്ന നിർജീവമായിപ്പോയവർ' എന്നല്ല അതിനു അർത്ഥമെന്നും നാം മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ.

(4-ാം അധ്യായം :) അവർ പറയുന്നു:—'മനുഷ്യരുമായി ഇണക്കമില്ലാത്ത പക്ഷികളെപ്പിടിച്ചു ഇണക്കുവാനും, വിളിക്കുന്നതനുസരിച്ചു വരുത്തുവാനും മനുഷ്യനു കഴിയുമെങ്കിൽ നിർജീവമായി കിടക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ജീവിപ്പിക്കുവാനും കഴിയുമെന്നു പറയണം' അല്ലാഹു പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പക്ഷികളെ പിടിക്കുവാൻ കൽപിച്ചതിൽ അർത്ഥമുണ്ടെന്നു പലരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഇബ്രാഹീം നബിക്കുണ്ടായിരുന്ന മനസ്സാധാരണക്കുറവ് തന്റെ ജനതയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഇവീടെ ഇത് ഉദാഹരിച്ചതിന്റെ ആവശ്യകത നോക്കുമ്പോഴും അത് വ്യക്തമാണ്. അധഃപതിച്ചുകിടക്കുന്ന ലോകത്തെ ഉദാഹരിക്കുവാനാണ് നബി (സ) യെ അല്ലാഹു അയച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അനുയായികളുടെയും ത്യാഗങ്ങൾക്കു ഫലമുണ്ടാകുമെന്നു കാണിക്കുവാനാണ് ഈ സംഭവങ്ങൾ ഇവീടെ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ളത്. (അവർ തുടരുന്നു:) 'ഇബ്രാഹീം നബിയുടെ ചോദ്യത്തിന്റെയും അല്ലാഹുവിന്റെ മറുപടിയുടെയും താല്പര്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇരംറാസി പ്രസ്താവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലൊന്നാണ് നാം വിവരിച്ചത്. ഈ അഭിപ്രായം ഇമാം മുഹമ്മദ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസ്സിലും, ഇബ്നുനുഹജർ അസ്ഖലാനി 'ഫത്ഹുൽബാരീ'യിലും ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അജ്ഞാനം ധകാരം പിടിപെട്ടവരെക്കുറിച്ചു നിർജീവിക്കുകയും, വിദ്യയും സംസ്കാരവുമുള്ളവരെക്കുറിച്ചു ജീവിപ്പിക്കുന്നവർ എന്തെല്ലാ പരയുന്നതും അറബി സാഹിത്യത്തിൽ സാധാരണമാണെന്നതിന് 'റൂഹുൽമത്തനീ' മുതലായ താമസ്സുകളിൽ പല ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുഹമ്മദിന്റെ ജനനത്തോടുകൂടി വിഷയങ്ങളുടെ ഉള്ളിലേക്കുകടന്നു നോക്കുമ്പോഴും ഈ വാചകങ്ങളിലെ പൊള്ളത്തരവും കൃത്രിമവും മനസ്സിലാകും.

മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കുന്നത് കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനല്ല— അധഃപതിച്ചു നിർജീവമായ ജനങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചു ജീവിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നാണ്—ഇബ്രാഹീം (അ) ചോദിച്ചതെന്നു തങ്ങളുടെ വാദത്തെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി, ഈ സംഭവം അല്ലാഹു ഇവീടെ ഉദ്ധരിച്ചതിന്റെ ആവശ്യകത ഇന്നതാണെന്ന് ഇവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയല്ലോ. നബി (സ) യുടെയും അനുയായികളുടെയും ത്യാഗങ്ങൾക്കു ഫലമുണ്ടാകുമെന്നു കാണിക്കുവാനാണത്രെ അത്. വാസ്തവത്തിൽ ഇത് വാദത്തെ വാദംകൊണ്ടുതന്നെ ന്യായീകരിക്കുകയും, വാദത്തിനു വാദിയുടെ മൊഴിതന്നെ തെളിവായിക്കൊള്ളാം. നബി (സ) യുടെ ജനതയെ നബി (സ) യെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രധാനമായ ഒരു ആക്ഷേപം മരണാനന്തര അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചും ആദരിച്ചും വരുന്നവരുമാണ്. ആ നിലക്ക് തങ്ങളുടെ പിതാമഹന് മരണപ്പെട്ട വസ്തുക്കളെ അല്ലാഹു ജീവിപ്പിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ ജനങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുവാനാണ് അല്ലാഹു ഇത് ഉദ്ധരിച്ചതെന്ന് വെക്കുന്നതല്ലെങ്കിൽ ന്യായമായിട്ടുള്ളത്? പക്ഷെ, ഈ സംഭവം ഇവീടെ ഉദാഹരിച്ചത് എന്താവശ്യത്തിന് വേണ്ടിയാണെന്ന് അല്ലാഹു വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സാഹിത്യം

(*) കൂറച്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഏഴുതിയതാണ് റശീദുററിദ്(റ) ഇത്യ. അമേരിക്കയിലെയും റഷ്യയിലെയും ചില വ്യക്തികൾ ചന്ദ്രനിൽ പോയിവരുവാൻ വേണ്ടുന്ന അറിവും സാമഗ്രികളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർപോലും ആ വ്യക്തികളെപ്പോലെ തങ്ങൾക്കും ചന്ദ്രനിൽ പോയിക്കണ്ടാൽ കൊല്ലാമെന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടാവാൻ അവർക്കതിൽ സംശയം ഉണ്ടെന്നു അർത്ഥമാകുമോ?

റാസി, ഖുർആൻ, അസ്ഖലാനി, ആലുസി (റ) എന്നിവരെല്ലാം തന്നെ, ആയത്തിന്റെ ശരിയായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് പലരും പലതും പറഞ്ഞതിനെ ഉദ്യോഗിച്ചു കൂട്ടുന്നതാണ്. ഇതൊക്കെ ഉദ്യോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവർക്കും ഈ പുതിയ വാദത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നവരാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുവാനുള്ള ഇക്കൂട്ടരുടെ പാഴ്ശ്രമത്തിന്റെ ഉത്തുകൾ ഇപ്പോൾ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ആദാമത്തായി റാസി (റ) ഉദ്യോഗിച്ച ആ അഭിപ്രായം സൂഫികളുടെ വകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. ചില സൂഫികളുടെ അഭിപ്രായമാണെന്ന നിലക്കാണ് ഖുർആൻ (റ)യും അതു ഉദ്യോഗിച്ചത്. അത് പണ്ഡിച്ച്കൊണ്ടാണ് അസ്ഖലാനി (റ) അത് ഉദ്ധരിച്ചത്. (സത്യത്തിൽ നിന്നും വളരെ വിദ്യരമായ ഒരഭിപ്രായമാണെന്നത് അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.) ആലുസി (റ) ആകട്ടെ, സൂഫികളുടെ ഗോപ്യർത്ഥങ്ങളിലാണ് അത് ഉദ്യോഗിച്ചത്. ആ അർത്ഥം സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതൊരു ചേർന്നു അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗിച്ചത്. അബിദോഷാ സാഫിത്യങ്ങളിലെവിടെയും കാണപ്പെടാത്തതായ (പക്ഷികൾ അറുക്കൽ മുതലായവയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ച) വേറെ കുറെ അർത്ഥങ്ങളും കൂടി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അതെല്ലാം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇക്കൂട്ടർ തയ്യാറാണോകുമോ? ആലോചിച്ചു നോക്കുക! തയ്യാറല്ലാത്തപക്ഷം തികച്ചും അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ആ ഗോപ്യർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് ഈ ഒന്നു മാത്രം സ്വീകരിച്ചതിന് യാതൊരു നീതികാണവുമില്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ 'സൂഫികൾ' എന്ന പേര് കേൾക്കുമ്പോഴേക്കുതന്നെ പൂർണ്ണമായും പരിഹാസവും തോന്നുന്ന 'പുരാണഗണാശയ'ക്കാരാണിവർ എന്നാണ് വയ്പ്. പക്ഷെ, തെറ്റായ ഒരു പുത്തൻ ആശയം ബലപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും സ്വീകരിക്കണമെന്ന ഒരു നയമാണ് ഇവിടെയെന്നപോലെ പലപ്പോഴും ഇവർ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നത്. ഇത് മാനുഷവും പാണ്ഡിത്യത്തിനും യോജിക്കുന്നതല്ല.

(പ്രസ്തുത പണ്ഡിതൻമാർ അവരുടെ പതിവനുസരിച്ച് പല അഭിപ്രായങ്ങളും ഉദ്യോഗിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ ഈ ഒരഭിപ്രായവും ഉദ്യോഗിച്ചുവെന്നല്ലാതെ, ഒരാൾപോലും അതിനെ ശരിവെച്ചിട്ടില്ല. സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും സൂചന നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുതാനും. ഇവരിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരാളാകട്ടെ, പ്രധാന ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലോ ഹദീസു വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലോ പെട്ട മറ്റൊരുകിലുമൊക്കട്ടെ, ഇബ്രാഹീം (അ) ന്റെ അപക്ഷയഗോപ്യർത്ഥത്തിൽ മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചല്ലെന്നോ, പക്ഷികളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് അറുത്ത് കയ്യിലോ മലകളിൽ കൊണ്ടുപോയി വെക്കുവാനല്ല—അവയെ ഇണക്കി പരിശീലിപ്പിച്ചു ജീവനോടെ മലകളിൽ കൊണ്ടുപോയി വെക്കുവാനാണ്—അല്ലാഹു കൽപിച്ചതെന്നോ, മരണപ്പെട്ട പക്ഷികളെ ജീവിപ്പിച്ചു കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം മാത്രം അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം സ്പർശിക്കുന്നതുമുണ്ട്.)

(5-മത്തായി:) അവർ ചൂടടുത്തു:— 'ഒരോ അംശം (ജുസൂഉ') ഓരോ മലയിൽ വെക്കുവാൻ പറഞ്ഞതാണ് സാധ്യത്തിനു മറ്റൊരു കാരണം. 'ജുസൂഉ' എന്നു ഒന്നിന്റെ അംശത്തിനും ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗത്തിനും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഖുർആനിൽ 15:44ൽ ആ അർത്ഥമാണുള്ളത്.....മല നാലെണ്ണമായിരുന്നു: കോഴി, മയിൽ, പ്രാവ്, കാക്ക ഇങ്ങിനെ നാലു പക്ഷികളെയാണ് പിടിച്ചത് എന്നല്ലോ പറയുന്നത് കഥകൾ മാത്രമാണ്. ഖുർആനിൽ ഇല്ല. ഖുർആൻ പറഞ്ഞ രൂപം ശരിപ്പെടണമെങ്കിൽ രണ്ടു മല മാത്രമുണ്ടായാലും തീർ.'

'ജുസൂഉ' (جُزْءٌ) എന്ന വാക്കിന് 'അംശം, ഭാഗം, ചിലത്, അവയവം' എന്നൊക്കെ അർത്ഥം വരാമെന്നും, ഒരു വസ്തുവിന്റെ അംശത്തിനും, ഒരു സമൂഹത്തിലെ വിഭാഗത്തിനും, അതു ഉപയോഗിക്കാമെന്നും നാമും സമ്മതിക്കുന്നു. എങ്കിലും അധികവും ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത് ഒരു വസ്തുവിന്റെ അംശം എന്ന അർത്ഥത്തിലാകുന്നു. അതാണതിന്റെ സാക്ഷ്യം അർത്ഥവും: 15:44ൽ ഉള്ളതുപോലെ, ഒരു സമൂഹത്തെ ഒട്ടാകെ ഒരു വസ്തുവായി കണക്കാക്കിക്കൊണ്ട് അതിലെ ഒരു വിഭാഗത്തിനും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നത് ശരിയാണ്. ഈ സംഭവത്തിന് ഇവർ നൽകുന്ന ഈ പുതിയ രൂപത്തിന് യോജിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളത് ഒഴിവാക്കിയാൽ, അതിന് അതിന്റെ സാക്ഷ്യം അർത്ഥം തന്നെ നൽകുന്നതിന് ഒരു തടസ്സവും ഇവിടെ ഇല്ലതാനും. എന്നിരിക്കെ, ഈ ന്യായത്തിന് വലിയ പ്രസക്തിയൊന്നുമില്ല. പിന്നെ, മലകൾ നാലെണ്ണമാണ്, എഴുതാണ്, പക്ഷികൾ കോഴി മുതലായവയാണ് എന്നൊക്കെയുള്ള ഇതൊക്കെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയോ, മുസ്ലിംകളുടെയോ പൊതു അംഗീകാരമുള്ളതാണെന്ന് തോന്നിക്കുന്ന ചിത്രീകരണം മാനുഷം യോജിച്ചതായില്ല. ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞ രൂപം ശരിപ്പെടുവാൻ മല രണ്ടെണ്ണമായാലും മതി എന്നുള്ള ഗണിത തത്വത്തിലടങ്ങിയ രഹസ്യം ഇതാണ്: ഓരോന്നിനെ ഓരോ മലയിൽ വെക്കുവാൻ കൽപിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. രണ്ടും രണ്ടുമാരോ, ഒന്നും മൂന്നുമാരോ ഭാഗിച്ചു ഒരു വിഭാഗം ഒരു മലയിലും മറ്റൊരു മലയിലും വെക്കാം. പക്ഷെ, അല്ലാഹു പറഞ്ഞ വാക്ക്: **لَا جَبَلٌ إِلَّا عَلَىٰ جَبَلٍ** (എല്ലാ ഓരോ മലയിലും ഓരോ 'ജുസൂഉ' ആക്കിക്കൊള്ളുക) എന്നാണ്. **جَبَلٌ** എന്ന വാക്കിന്റെ നേർക്ക് നേരെ അർത്ഥം നോക്കുമ്പോൾ—റാസി (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ—ലോകത്തുള്ള എല്ലാ മലകളും എന്നാണ് വരുന്നത്. പക്ഷെ, അങ്ങിനെ ആരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതിന് ന്യായവുമില്ല. സാധ്യമാകുന്ന മലകൾ എന്നാണ് മുഖാഫിദും, ഉപഹ്—ഹാകും (റ) പറയു

പുരുഷിപ്പറഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ എതിർപ്പിന്റെ മർമ്മം സമീതി ചെയ്യുന്നത് 'ഇന്നക്ക'ത്തിന്റെ കാര്യത്തിലല്ല, സത്യത്തെയും മൗലികമെന്നായുള്ള വ്യംഖ്യാനത്തോടും കാണിക്കപ്പെടുന്ന 'പിന്നക്ക'ത്തിലാണ് പ്രധാനമായും നമുക്കെ എതിർപ്പുള്ളത്.

ഖുർആന്റെ വ്യക്തമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കും, ഖുർആൻ വ്യംഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ പൊതുവെ മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏകകണ്ഠമായ പ്രസ്താവനകൾക്കും വിരുദ്ധമായ ഇത്തരം ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളെപ്പറ്റി സത്യംനേഷികളായ സത്യവിശ്വാസികൾ-ഇക്കാര്യം വിശേഷിച്ചും-മാധ്യമകരായിരിക്കേണ്ടതുള്ളതുകൊണ്ടു ഈ വിഷയത്തിൽ ഇത്രയും സംസാരിക്കേണ്ടി വന്നതാണ്. അല്ലാഹു നമുക്കെല്ലാവർക്കും സൽബുദ്യിയും, സത്യം മനസ്സിലാക്കുവാനും സ്വീകരിക്കുവാനുമുള്ള താഹീഖും നൽകി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ, ആമീൻ.

വിശദം-36

261. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ ചെലവഴിക്കുന്നവരുടെ ഉപമ, എല്ലാ (ഓരോ) കതിരിലും നൂറു ധാന്യമണിയുള്ളതായ ഏഴു കതിരുകൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ധാന്യമണിയുടെ മാതിരിയാകുന്നു. അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് ഇരട്ടി (പ്പടി)യായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു വിശാലനും (എല്ലാം) അറിയുന്നവനുമാകുന്നു.

261- مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْتُ سَبْعَ سَبَائِلَ فِي كُلِّ سُبُلَةٍ وَآتَتْ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

261. 261. യാതൊരു കുട്ടരുടെ ഉപമ, ഉദാഹരണം 261. അവർ ചിലവഴിക്കുന്ന സ്വത്തുക്കളുടെ പ്രകാരം മാർഗ്ഗത്തിൽ 261. അല്ലാഹുവിന്റെ 261. ഒരു ധാന്യമണിയുടെ മാതിരിയാണ് 261. അതു ഉൽപാദിപ്പിച്ചു 261. ഏഴു കതിരുകൾ (കുല)കളെ 261. എല്ലാ കതിരിലുമുണ്ട് 261. നൂറു ധാന്യമണി 261. അല്ലാഹു 261. ഇരട്ടി (പ്പടി)യായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും 261. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു 261. അല്ലാഹു വിശാലനുമായും (എല്ലാം) അറിയുന്നവൻ

അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യവും, ധനം ചെലവഴിക്കുന്നതിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന പല കാര്യങ്ങളും വിവരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ വചനവും തുടർന്നുള്ള ഏതാനും വചനങ്ങളും. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗം (261. 261) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം അവൻ തൃപ്തിപ്പെടുന്ന എല്ലാ നല്ല വിഷയങ്ങളുമാകുന്നു. അതിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിലകൊള്ളുന്നതാണ് 'ജിഹാദ്'-അഥവാ ഇസ്ലാമിലെ ധർമ്മ സമരം. നൽകുകയും പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുമെന്നും, തിരികെക്കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുകയുള്ളവെന്നും (സൂ: അൻആ, 160ൽ) അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ധനം ചിലവഴിക്കുക എന്ന നൽകലും ഏഴുനൂറു ഇരട്ടിവരെ പ്രതിഫലം നൽകുമെന്നും, അത്രയുമല്ല, അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അതിലും കൂടുതലായും ലഭിക്കുമെന്നും ഈ വചനം മുഖേന അറിയിക്കുന്നു. എത്ര അധികം പ്രതിഫലം നൽകുന്നതിലും പിശുക്കോ, മടിയോ; വിഷമമോ ഇല്ലാത്തവനാണ് അവൻ എന്നും, ആർക്കെല്ലാമാണ് കൂടുതൽ നൽകേണ്ടതെന്നും, ഏതിനൊക്കെയാണ് അധികം നൽകേണ്ടതെന്നുമൊക്കെ അവന്നറിയാമെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏഴുനൂറ്റിരട്ടി പ്രതിഫലം നൽകുമെന്നു പറയാതെ, നൂറുമണിവീതമുള്ള ഏഴുകതിർ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ധാന്യം പോലെ എന്നു പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ചിലവഴിക്കുന്ന ധനത്തിന്റെ പരിശുദ്ധി, വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം, ചിലവഴിക്കുന്നവന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യം ആദിയായവ അനുസരിച്ചും, ചെലവഴിച്ചതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന നൽകലുകളുടെ തോതനുസരിച്ചുമായിരിക്കും ആ വർദ്ധനവ് എന്നുള്ള സൂചനയാണിതിലുള്ളത്. വിത്തിന്റെ ഗുണം, മണ്ണിന്റെ ഗുണം, വെള്ളവും വളവും ലഭിക്കുന്ന തോത് എന്നിവയനുസരിച്ചാണല്ലോ ചെടിയുടെ വളർച്ചയും വിളവും ഉണ്ടാകുക. ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല, എല്ലാ സൽക്കർമ്മങ്ങളുടെയും സമീതി ഇതു തന്നെ. ഈ വസ്തുത നബി വചനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു കാണാം.

നബി (സ) ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'ഞാൻ പരിശുദ്ധമായ സന്ദാർശത്തിൽ നിന്ന് ഒരു കാരണത്താൽ വലയ്ക്കുകയും ചെയ്താൽ - പരിശുദ്ധമായതല്ലാത്ത അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടാകും. - അല്ലാഹു (ലാളിച്ചു) വളർത്തുന്നതുപോലെ അതിന്റെ ആകുലതയെ അതിനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അങ്ങനെ, 'നസൂലേ, ഇത് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ളതാണ്'. അപ്പോൾ, തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അതിന് പകരം സാരം ഇതാണ്: 'മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും നല്ല കർമ്മങ്ങളും ഒരു നന്മ അതിന്റെ പത്തു കണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെ, ഏഴുനൂറ്റിരുതിവരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അല്ലാഹു പറയുന്നു: നോമ്പോഴികെ-അതെന്നിക്കൂറുള്ളതാണ്'-അനന്തരം അതിന് പ്രതിഫലം കൊടുക്കുക. അവൻ ഏന്റെ കാരണത്താൽ അവന്റെ ദേഹപ്രായം ക്ഷണവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു....' (ബു; മു.)

262. യാതൊരു കൂട്ടർ തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചെലവഴിക്കുകയും, പിന്നീട് തങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ഉപകാരം എടുത്തു പറയുകയാകട്ടെ, ദ്രോഹിക്കുകയാകട്ടെ ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, അവർക്ക് തങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ തങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായിരിക്കും. അവരുടെ മേൽ യാതൊരു ഭയവുമില്ല. അവർ വ്യസനപ്പെടുകയുമില്ല.

٢٦٢- الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا
مِنَّا وَلَا أَذَى
لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ○

٢٦٣- قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ
خَيْرٌ مِمَّنْ صَدَقُوا يُتَّبَعُهَا أَذَى
وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ○

263. (നല്ല) മദ്യാദിപ്പട്ട വല്ല വാക്കും, പൊറ്റുത്തു കൊടുക്കലും, മദ്രാഹം തുടർന്നു വരുന്നതായ ധർമ്മത്തെക്കാരും ഉത്തമമായതാകുന്നു. അല്ലാഹുവാകട്ടെ, (പരാശ്രയം വേണ്ടാത്ത) ധന്യനും സഹനശീലനുമാണ്

٢٦٣- قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ
خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَاتٍ تَتَّبِعُهَا أَذَىٰ
وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ۝

264. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, ഉപകാരം ഏകദേശം ഉണ്ടായെങ്കിലും, ദ്രോഹികളും വഴി, നിങ്ങളുടെ (ഭാഗ്യ)ധർമ്മങ്ങളെ നിങ്ങൾ നിഷ്ഠലമാക്കരുത്;— (അതെ) മനുഷ്യരെ കാണിക്കുവാനായി തന്റെ ധനം ചെലവഴിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിൽ അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനെ ശ്ലോല.

٢٦٣- يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
لَا تُبْطِلُوْا صَدَقَتِكُمْ بِالْمَرْغِ وَالَّذِيْ
كَالَّذِيْ يَنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ
وَلَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ

262. യാതൊരു കൂട്ടർ അവർ ചിലവഴിക്കും അല്ലെങ്കിൽ സ്വത്തുക്കളെ, ധനത്തെ
പിന്നെ അവർ തുടർന്നു ചെയ്യുകയില്ല അവർ
അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ പിന്നെ അവർ തുടർന്നു ചെയ്യുകയില്ല അവർ
ചിലവഴിച്ചതിനെ (തുടർന്ന്) ഇപ്രകാരം എടുത്തുപറയൽ അല്ലാഹുവും (ഉപദേശവും) ഇല്ല
അവർക്കുണ്ട് അവരുടെ പ്രതിഫലം അവരുടെ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഉള്ള യാതൊരു
മറ്റൊരാൾക്കുമില്ല അവരുടെ മേൽ, അവർക്ക് അവർ വ്യസനപ്പെടുകയുമില്ല 263. മുഖറിഫ് മ
രയാപ്പെട്ട (സഭാചാരമായ) ഒരു വാക്ക് (വല്ലവാക്കും) പൊതുതത്വങ്ങളുടെയും ഉ
ത്തമാണ് ഒരു ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അതിനെ തുടർന്നുണ്ടാകും ഉപദേശം അല്ലാ
ഹു ധന്യനാണ്, അനുശ്രയനാകുന്നു സുശീലനാകുന്നു 264. വിശ്വസിച്ചവരെ
നിങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കരുത് നിങ്ങളുടെ (ദാന) ധർമ്മങ്ങളെ ഉപകാരം എടുത്തു
പറയൽ കൊണ്ട് അല്ലാഹുവും അല്ലാഹുവും ചിലവഴിക്കുന്നവനെപ്പോലെ തന്റെ ധനത്തെ
മനുഷ്യരെ കാണിക്കുവാൻ (മാനം നേടാൻ) അവൻ വിശ്വസിക്കുകയുമില്ല അല്ലാ
ഹുവിൽ അന്ത്യദിനത്തിലും

എന്നാൽ, അവന്റെ ഉദാഹരണം, മീനെ (കുറച്ചു) മണ്ണു ഉള്ളതായ ഒരു മിനുസപ്പാറയുടെ മാതിരിയാകുന്നു; എന്നിട്ട് അതിന് ഒരു കനത്ത മഴ ബാധിച്ചു അതിനെ ഉറച്ചു മിനുത്ത നിലയിൽ വിട്ടേച്ചു കളഞ്ഞു. (അതായത്:) അവർ ചെയ്തതുവെച്ചതിൽ യാതൊന്നിനും [യാതൊന്നും അനുഭവിച്ചവർ] അവർക്ക് കഴിയുകയില്ല.

അല്ലാഹു അവിശ്വാസികളായ ജനങ്ങളെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയുമില്ല.

فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ
عَلَيْهِ زُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا
لَا يَقْدُرُونَ عَلَى شَيْءٍ
مِمَّا كَسَبُوا
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ٢

2: എന്നാൽ അവന്റെ ഉപമ **صَفْوَانٍ** ഒരു മിനുസപ്പാറമാതിരിയാണ് **زُرَابٍ** അതിന്മേൽ മണ്ണുണ്ട് **صَابٍ** എന്നിട്ട് അതിന് ബാധിച്ചു **وَابِلٌ** ഒരു പേമാരി **تَرَكَهُ** എന്നിട്ടതു അതിനെ വിട്ടേച്ചു (ബാക്കിയാക്കി വിട്ടു) **صَلْدًا** ഉറച്ചതായി, ഉറച്ചു മിനുത്തുകൊണ്ട് **لَا يَقْدِرُونَ** അവർക്ക് കഴിയുകയില്ല **مِمَّا كَسَبُوا** യാതൊന്നിനും **وَاللَّهُ** അവർ സമ്പാദിച്ചു (ചെയ്തു) വെച്ചതിൽ(പെട്ട) **لَا يَهْدِي** അല്ലാഹു സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയുമില്ല **وَاللَّهُ** അവിശ്വാസികളായ ജനങ്ങളെ

അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ—അഥവാ സൽക്കാര്യങ്ങളിൽ—ധനം ചിലവഴിക്കുന്നവർ അവശ്യം മനസ്സിതരത്തലുള്ള പല കാര്യങ്ങളും അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ദാനധർമ്മങ്ങൾ ഫലശൂന്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന മൂന്ന് കാര്യങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് അവ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ കൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (1) ചെയ്ത ഉപകാരം എടുത്തു പറയുകയും, എണ്ണിക്കാട്ടുകയും ചെയ്യുക (2). ദുരഭിമാനവും സൽപേർ സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള വാങ്ങായുമാണ് ഇതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുക. ഉപകാരം ചെയ്യപ്പെട്ടവർക്കൊക്കെ, അവരുടെ അന്ത്യനും മാനത്തിനും ഇത് കഷ്ടം എൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. (2) ഉപകാരം ചെയ്യപ്പെട്ട ആൾക്ക് വാക്കുകൊണ്ടോ, പ്രവൃത്തികൊണ്ടോ ഉപദ്രവവും സ്വൈരക്കേടും വരുത്തുക (3). ചെയ്ത ഉപകാരത്തിന്റെ പേരിൽ നന്ദിയും, കൂറും പുലർത്തിക്കൊണ്ടുവാനോ, പ്രത്യുപകാരം ലഭിക്കുവാനോ ഉള്ള മോഹത്തിൽ നിന്നും അവൻ തന്നോട് കടപ്പെട്ടവനാണെന്ന ദുർവിചാരത്തിൽ നിന്നുമാണ് ഇതിന്റെ ഉത്ഭവം. (3) അന്യരെ കാണിക്കുവാനും, അവർ കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുക (4). ജനമദ്യെ പേരും കീർത്തിയും നേടുകയാണിതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ മൂന്ന് കാര്യങ്ങളും ദാനധർമ്മങ്ങളെ നിഷ്ഫലമാക്കുമെന്നും, അവയിൽ നിന്ന് സുരക്ഷിതമാകുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിലേ അവ പ്രതിഫലം അർഹിക്കുകയുള്ളൂവെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള ധനവ്യയങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു വമ്പിച്ച ഫലം ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യപ്പെടുന്ന നല്ല കർമ്മങ്ങൾക്ക് ഫലം സിദ്ധിക്കാതെയോ, വല്ല ഹാനിയും നേരിട്ടോ അവ പാടായിപ്പോകുമെന്ന ഭയം വേണ്ട, ചിലവഴിച്ചതിനെപ്പറ്റി ഭാവിയിൽ ഒരിക്കലും വ്യസനപ്പെടേണ്ടി വരുകയുമില്ല എന്ന് വാഗ്ദാനവും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനെത്തുടർന്ന് വല്ല ഉപദ്രവമോ സ്വൈരക്കേടോ ഉണ്ടാകുന്ന പക്ഷം—അത് വ്യക്തികളെയോ സാമാനങ്ങളെയോ ബാധിക്കുന്നതായാലും ശരി—അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ അതിനെക്കാര്യം മേടം ആ ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാതിരിക്കലാണ്; നല്ല വാക്ക് പറഞ്ഞു സമാശ്വസിപ്പിക്കലും, വിട്ടുവിട് പയോടെ പെരുമാറാലുമാണ് അതിനെക്കാര്യം ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത് എന്നൊക്കെയാണ് രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിലെ ആശയങ്ങൾ. ജനങ്ങളുടെ ദാനധർമ്മങ്ങളൊന്നും അല്ലാഹുവിന് ആവശ്യമില്ല; അതിന്റെ ഗുണം അവർക്കുതന്നെയാണ്; അതുകൊണ്ട് അത് നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്; സൂക്ഷിക്കാത്തവരുടെ പേരിൽ തൽക്കാലം നടപടിയൊന്നും എടുക്കാതിരിക്കുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ സഹനംകൊണ്ടാണ് എന്നൊക്കെയുള്ള സൂചനകളാണ് 'അല്ലാഹു ധന്യനും സഹനശീലനുമായാകുന്നു (2: 204)' എന്ന വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ചെയ്ത ഉപകാരം എടുത്തുപറഞ്ഞും, ഉപദ്രവവും സ്വൈരക്കേടും ഉണ്ടാക്കിയും ദാനധർമ്മങ്ങളെ നിഷ്ഫലമാക്കുമെന്നും, അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യനാളിലും വിശ്വാസമില്ലാതെ, ജനമദ്യെ പേരിനും പെരുക്കുംവേണ്ടി ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതിന് തുല്യമാണ് അതെന്നും, അത് സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് യോജിച്ചതല്ലെന്നും ഒരു ഉദാഹരണസഹിതം മൂന്നാമത്തെ വചനത്തിലും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉറപ്പും മിനുസവുമുള്ള വെപാറക്കല്ലിന്മേൽ കുറച്ചു മണ്ണുണ്ടായിരിക്കാം, അതിന് ശക്തിയായ മഴ തട്ടിയാൽ ആ മണ്ണ് അവിടെ പിന്നെ ഒട്ടും ബാക്കിയാവുകയില്ലല്ലോ. അതുപോലെയാണ് അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ കർമ്മങ്ങൾ, അവകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവും പരലോകത്ത് അവർക്ക് ലഭിക്കുവാനില്ല എന്നതേ ഉപമയുടെ സാരം.

ഇങ്ങിനെയാകാം കൽപിക്കുന്നതും ഉപദേശിക്കുന്നതും മനുഷ്യന്റെ തന്നെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. അല്ലാഹു വീന അതിലൊന്നും യാതൊരാൾക്കുമോ നേട്ടമോ ഇല്ല. അവൻ ആദ്യതെയും ഒരുവിധത്തിലുള്ള ആശ്രയവും വേണ്ടാ, അവന്റെ ഗുണങ്ങളിലും പ്രവർത്തികളിലുമെല്ലാം അവൻ പരിപൂർണ്ണമായും സ്തുതികീർത്തനങ്ങൾക്ക് അർഹനാകുന്നു എന്നാകയാണു **يُحْيِي الْمَيِّتَ** (അല്ലാഹു ധന്യനും സ്തുത്യർഹനുമാണ്) എന്ന വാക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നതും.

കയ്യിൽ ഉള്ളതു ചിലവഴിച്ചാൽ കൂടുങ്ങിപ്പോകും. സ്വന്തം അത്യാവശ്യങ്ങളിൽ വിനിയോഗിക്കുവാൻ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടും എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വിചാരവും യേവുമാണ് മനുഷ്യനെ പിശുക്കനാക്കുന്നത്. അതേ സമയത്തു നല്ല വഴിയിൽ ചിലവഴിക്കുവാൻ പിശുക്കു തോന്നുന്ന അതേ വസ്തുക്കളെ ചിലപ്പോൾ ദുർവ്വൃത്തികളിലും തോന്നിയവസ്തുക്കളിലും അവൻ ചിലവഴിച്ചെന്നു വരും. പിശാചിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭീഷണികളുടെയും ദുഷ്പ്രേരണകളുടെയും ഫലമാണിത്. മനുഷ്യമനസ്സിൽ ദുർമ്മന്ത്രം നടത്തി വഴിപിഴപ്പിക്കലാണ് പിശാചിന്റെ ജോലി. അവനാണ് ആ വിചാരങ്ങൾ മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ കൂത്തിച്ചെലുത്തുന്നത്. നേരെമറിച്ച് അല്ലാഹുവും മനുഷ്യരോടു ചില വാഗ്ദാനങ്ങളൊക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വല്ലതും ചിലവഴിച്ചാൽ ഉടനെത്തന്നെ അതിലധികം അവനു പകരം ലഭിക്കുമെന്നല്ല അത്. അതിനൊക്കെ മഹത്തരമത്രെ അവന്റെ വാഗ്ദാനം. പാപങ്ങൾ പൊറ്റത്തുകൊടുക്കുമെന്നും, അനുഗ്രഹവും ഭയവും നൽകുമെന്നുമാണത്. ഈ ജീവിതത്തിൽവെച്ചു ലഭിക്കാവുന്ന ഏതു നേട്ടത്തൊക്കും വമ്പിച്ചത് അതാണുതാനും.

ഇവീടെ 'പിശാചു(الشياطين)' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം, അദ്ദേശ്യജീവിയായ സാകഷാൽ പിശാചു തന്നെ. ധനം ചിലവഴിച്ചാൽ ദാരിദ്ര്യം പിടിപെടുമെന്നു യേപ്പെടുത്തുന്ന മനുഷ്യപ്പിശാചാണിവിടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു സാക്ഷാൽ പിശാചിനെ നിഷേധിക്കുന്ന ചിലർ എഴുതിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇതു പ്രത്യേകം ഉണർത്തുന്നത്. പൈശാചികമായ ഈ ദുർമ്മന്ത്രം നടത്തുന്ന ചില മനുഷ്യപ്പിശാചുക്കൾ ഉണ്ടെന്നതു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ഈ വിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ സാധനം ചെലുത്തുന്നത് സാകഷാൽ പിശാചായിരിക്കും. മറ്റൊരാളുടെ ഭീഷണിയോ, ദുർമ്മന്ത്രമോ കൂടാതെത്തന്നെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും കടുത്ത പിശുക്കൻമാരായിക്കഴിയുന്ന എത്രയോ ആളുകളുണ്ടെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ആർക്കാണ് നിഷേധിക്കുവാൻ കഴിയുക? എന്നാൽ, അടുത്ത വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള 'ബുദ്ധി' ജീവികൾക്കേ സാകഷാൽ പിശാചിനെയും, മനുഷ്യപ്പിശാചിനെയും ശരിക്കും തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

269. അവൻ [അല്ലാഹു] ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ വിജ്ഞാനം നൽകുന്നു. ഏതൊരുവനും വിജ്ഞാനം നൽകപ്പെടുന്നുവോ അവൻ ധാരാളം നന്മ നൽകപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു! (സൽ) ബുദ്ധിയുള്ളവരല്ലാതെ ഉററാലോചിക്കുകയില്ലതാനും.

٢٦٩-يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ
وَمَنْ يُؤْتِ الْحِكْمَةَ
فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا
وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

269. **يُؤْتِي** അവൻ നൽകുന്നു **الْحِكْمَةَ** വിജ്ഞാനം, തത്വജ്ഞാനം. യുക്തി **يَشَاءُ** അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് **يُؤْتِي** ആർക്കും (ഏതൊരുവനും) നൽകപ്പെടുന്നുവോ **الْحِكْمَةَ** വിജ്ഞാനം, യുക്തി **فَقَدْ أُوتِيَ** എന്നാലവൻ നൽകപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു **خَيْرًا** നന്മ **كَثِيرًا** ധാരാളം **وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ** ഉററാലോചിക്കുകയില്ല പല്ലാപല്ലാ ബുദ്ധിമാൻമാർ (സൽബുദ്ധിയുള്ളവർ) അല്ലാതെ

ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതുമൂലം ദാരിദ്ര്യം വരുമെന്നു യേപ്പെടുത്തലും, നീചവൃത്തികൾക്കു പ്രേരിപ്പിക്കലും പിശാചിന്റെ പണിയാണെന്നും, പാപമോചനവും അനുഗ്രഹവും സിദ്ധിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് അല്ലാഹു ഉപദേശിക്കുന്നതെന്നും കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പറഞ്ഞു. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചിലവഴിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പല കാര്യങ്ങളും അതിനു മുമ്പും വിവരിച്ചു, തൃക്കുന്നു വിവരിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ, അങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വേണ്ടതുപോലെ ചിന്തിച്ചു വിലയിരുത്തുവാനും, അവ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ കൊണ്ടു വന്നു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാനും ആർക്കാണ് ഭാഗ്യമുണ്ടാകുക എന്നത്രെ ഇടക്കുവെച്ചു ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. വളരെ അർത്ഥവത്തും സാരഗർഭവുമായ ഒരു തത്വമാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

يُؤْتِي (ഫിക്മത്തു) എന്ന വാക്കിന് 'വിജ്ഞാനം, തത്വജ്ഞാനം, യുക്തി' എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെടേണ്ടതും. കാര്യം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ രൂപത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുവാനും അതു പ്രവർത്തനത്തിൽ

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ 'ബുദ്ധിമാൻമാർ, ബുദ്ധിശാലികൾ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥത്തിൽ അറബിഭാഷയിൽ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ള *علاء القول* പോലെയുള്ളവാക്കുകളിൽ അടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകാർത്ഥത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമാൻമാരാണ് *أولوا الألباب* കൊണ്ടുള്ളദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രീയമായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ, തത്വശാസ്ത്രപരമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, അധികാരവും സ്വാധീനവും സ്വാധീനമനുഭവിക്കുവാനുള്ള സാർവ്വത്രികമൂലമായവക്കു പ്രാപ്തമാകുന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള ബുദ്ധിയല്ല 'ലുബ്ബ' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. സൂറ: ആഖുദ: 79- 190ഉം വചനങ്ങളിൽ ഇത് സംബന്ധിച്ചു കൂടുതൽ വിവരം കാണാവുന്നതാണ്. *أولوا*

270. നിങ്ങൾ വല്ല ചിലവും ചിലവഴിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ വല്ല നേർച്ചയും നേർച്ചയാക്കുകയോ ചെയ്താലും, നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു അതിനെ അറിയുന്നതാണ്. അക്രമികൾക്കു യാതൊരു സഹായികളും ഇല്ല.

٢٤٠- وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ ثَقَفَةٍ
أَوْ نَذْرٍ تُمْرُّ مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

271. നിങ്ങൾ ദാനധർമ്മങ്ങളെ വെളിവാക്കി ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അത് എത്രയോ നല്ലത് (തന്നെ). നിങ്ങൾ അത് മറച്ചു ചെയ്യുകയും, ദരിദ്രന്മാർക്ക് കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അത് നിങ്ങൾക്കു (കൂടുതൽ) ഗുണകരമാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ തിന്മകളിൽനിന്നും (കുറെഭാഗം) അവൻ മൂടി വെച്ചുമാറ്റിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

٢٤١- إِنْ تُبْدُوا الصَّدَقَاتِ
فَيَنْتَعِمَ مِنْهَا وَإِنْ تَخْفَوْهَا
وَتُؤْتَوْهَا الْفُقَرَاءَ
فَلَكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ

അല്ലാഹുവാകട്ടെ, നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവനാകുന്നു.

وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

270. നിങ്ങൾ എന്തു ചിലവഴിക്കണമോ അത് ചിലവായിട്ടു, വല്ല ചിലവും അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ നേർന്നു(വോ) വല്ല നേർച്ചയും, നേർച്ചയായിട്ട് ചില എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ചില അതിനെ അറിയും *أولوا الألباب* അക്രമികൾക്കില്ല യാതൊരു സഹായികളും 271. നിങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നപക്ഷം, വ്യക്തമാക്കിയെങ്കിൽ *أولوا* ദാനധർമ്മങ്ങളെ *أولوا* എന്നാൽ വളരെ (എത്രയോ) നല്ലതത്രെ, *أولوا* അവ, അത് *أولوا* അവയെ നിങ്ങൾ മറച്ചുവെക്കുന്ന പക്ഷം *أولوا* അവയെ കൊടുക്കുകയും *أولوا* ദരിദ്രന്മാർക്ക് ചില എന്നാലത് *أولوا* നിങ്ങൾക്ക് ഉത്തമമാണ് *أولوا* നിങ്ങൾക്കു (നിങ്ങളിൽനിന്നു) അവൻ മൂടിവെക്കുക(മാറ്റിക്കൊടുക്കുക)യും ചെയ്യും *أولوا* നിങ്ങളുടെ തിന്മകളിൽനിന്നു (ചിലത്) ചില അല്ലാഹുവാകട്ടെ *أولوا* നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ചില സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവനാണ്

ദാനധർമ്മങ്ങളെ നിലക്കോ അല്ലാതെയോ ചെയ്യപ്പെടുന്ന എല്ലാ ചിലവുകളെക്കുറിച്ചും എല്ലാതരം നേർച്ചകളെക്കുറിച്ചും-അവ ചെറുതോ വലുതോ, രഹസ്യമോ പരസ്യമോ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയോടെയോ അല്ലാതെയോ ആവട്ടെ-അല്ലാഹുവിനറിയാം. ഒന്നും അവന്റെ കണക്കിൽപെടാതിരിക്കുകയില്ല. അതിനിന്നു തക്ക പ്രതിഫലം അവൻ നൽകുകയും ചെയ്യും. വേണ്ടപ്പോൾ വിഷയത്തിൽ ചിലവഴിക്കാതിരിക്കുന്നതും, അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചിലവഴിക്കുന്നതും, അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിഫലമല്ലാതെ മറ്റു വല്ല ലക്ഷ്യവും വെച്ചുകൊണ്ടു ചിലവഴിക്കുന്നതും അക്രമവും അനിതിയുമാകുന്നു. അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കുവെക്കട്ടെ, വിരോധത്തുനാളിൽ യാതൊരു രക്ഷയും, സഹായവും ലഭിക്കുകയില്ല താനും. എന്നൊക്കെയാണ് ഒന്നാമത്തെ വചനത്തിന്റെ സാരം. ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും മറ്റുള്ളവർ കാണത്തക്കവിധം പരസ്യമായി ചെയ്യുന്നതിന്നു വിരോധമാണുവരില്ല. വളരെ നല്ലതു തന്നെ. പരസ്യമായിപ്പോയെന്നതുകൊണ്ടു അല്ലാഹു അതു സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ, ശുദ്ധ്യമനസ്സോടെയും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ ഉദ്ദേശിച്ചുവായിരിക്കണമെന്നു മാത്രം. എങ്കിലും, ചിലവഴിക്കുന്നത് രഹസ്യമായിരിക്കുകയും, ദരിദ്രവിഭാഗത്തിനായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് അതിനെക്കുറേ ഉത്തമം. കൂടുതൽ പൂണ്യം അതിലാണുള്ളതു. ദാനധർമ്മങ്ങൾക്കു-സ്വകാര്യമായി ചെയ്യുന്നവർക്കു വിരോധിച്ചു-അല്ലാഹു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകും

മെന്നു മാത്രമല്ല, ചെയ്തുപോയ പല പാപങ്ങളും പൊറുക്കുവാൻകൂടി അതു കാരണമാകുന്നതാണു. ആരെക്കൊന്നും ഏതൊക്കെ ചെയ്യുന്നു, ഭാരാണ. എത്ര കണ്ടു പ്രതിഫലം അർഹിക്കുന്നു എന്നിത്യാദി കാര്യങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിനു സസ്പഷ്ടം അറിയാം. അതനുസരിച്ചു അവൻ നടപടി എടുക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തൊക്കെയാണ് രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിന്റെ സാരം.

നിർബ്ബന്ധമില്ലാത്ത വല്ല പുണ്യകർമ്മവും ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന സ്വയം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നതിനാണ് **لَا تَجْبِرُونَهُ** (നേർച്ച) എന്നു പറയുന്നത്. ഇത് ആരാധനയുടെ ഇനത്തിൽപെട്ടതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നേർച്ചകളെല്ലാം അല്ലാഹുവു നു മാത്രമേ പാടുള്ളുവെന്നു നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു കാര്യം നേർച്ചയാക്കിയാൽ അതു നിർബ്ബന്ധിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധമാകുന്നു. പുണ്യകരമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാമെ നേർച്ചയാക്കുവാൻ പാടില്ല താനും. നബി (സ) ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: 'ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവാൻ (അനുസരണത്തിന്റെ ഇനത്തിൽ പെട്ട വല്ലതും ചെയ്യാൻ) നേർച്ചയാക്കിയാൽ, അവൻ അവനെ (അല്ലാഹുവിനെ) അനുസരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ആരെങ്കിലും അവനോട് അനുസരണമോട് കാണിക്കുവാൻ (അനുസരണമോടെയല്ലാത്തതും ചെയ്യാൻ) നേർച്ചയാക്കിയാൽ അവൻ അവനോട് അനുസരണമോട് കാണിക്കുകയും അരുത്.' (ബു) 'അനുസരണമോടിന് നേർച്ചയേ ഇല്ല,' എന്നും തിരുമേനി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (2) അല്ലാഹുവിന്റെ തണലല്ലാത്ത മറ്റൊരു തണലും ഇല്ലാത്ത ദിവസം-ഖിയാമത്തുനാളിൽ-അല്ലാഹു തണൽ നൽകുന്ന ഏഴുകൂട്ടരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന പ്രസിദ്യ ഹദീസിൽ, 'വലത്തുക്കെ ചിലവഴിക്കുന്നത് ഇടത്തു കൈ അറിയത്തവിധം സ്വകാര്യമായി ധനം ചിലവഴിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ'യാണ് നബി (സ) മന്ന് എണ്ണിയിരിക്കുന്നത്. (ബു; മു) സ്വകാര്യമായി മാനധർമ്മം ചെയ്യുന്നവൻ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാംക്ഷിക്കുന്നില്ലല്ലോ. അതാണിതിന് കാരണം.

ധനികൻമാർക്ക് ധർമ്മം നൽകപ്പെടുന്നത് ദുർലഭമാണെങ്കിലും കാര്യമായ ഞെരുക്കമോ ബുദ്ധിമുട്ടോ ഇല്ലാത്തവർക്കും ചിലപ്പോൾ ധർമ്മം നൽകപ്പെട്ടുവെന്നുവരാം. ചിലപ്പോൾ ധനിക-ദാരിദ്ര്യത്യാസം അറിയപ്പെടാതെ കൊടുക്കേണ്ടിയും വരാം. എന്നാലും അത് നല്ല കാര്യം തന്നെ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ദാനധർമ്മങ്ങൾ പരസ്യമാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ, ദാരിദ്ര്യൻമാർക്കൊന്നും ധനികർക്കൊന്നും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കാത്തതും, കൂടുതൽ നല്ലതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ രഹസ്യമാക്കുന്നതൊക്കെപ്പ. ദാരിദ്ര്യൻമാർക്കായിരിക്കുക എന്നുകൂടി ചേർത്തു പറഞ്ഞതും. **لَا تَعْلَنَ** പരസ്യമായ ധർമ്മത്തെക്കാൾ രഹസ്യമായ ധർമ്മമാണ് ഉത്തമമെന്നുള്ളത് ഒരു പൊതു തത്വം തന്നെ. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അതിൽ വ്യത്യാസം വരാം. ഉദാഹരണമായി, ഒരൊ ചിലവഴിക്കുന്നത് മറ്റുള്ളവർക്ക് മാതൃകയായിത്തീർന്നേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ ചിലവഴിക്കാതിരിക്കുകയോ, ചിലവഴിക്കുന്നത് മറ്റുള്ളവർ അറിയുന്നതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു നീമിത്തം തെറാദിധാരണയോ, പൊതു നന്മക്ക് ദോഷമോ ഉണ്ടായേക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ പരസ്യമാക്കുന്നതായിരിക്കും നന്നായിരിക്കുകയെന്ന് പണ്ഡിതൻമാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

272. (നബിയേ) അവരെ സന്മാർഗ്ഗഗത്തിലാക്കൽ നിന്റെ മേൽ (ബാധ്യത) ഇല്ല. എങ്കിലും, അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ സന്മാർഗ്ഗഗത്തിലാക്കുകയത്ര ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങൾ നല്ലതായുള്ളത് എന്തു ചിലവു ചെയ്യാലും (അതു) നിങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി (തന്നെ)യായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിന്റെ മുഖത്തെ [പ്രീതിയെ] തേടിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുന്നതുമില്ല (എന്നിരിക്കെ).

നിങ്ങൾ നല്ലതായുള്ളതെന്ന് ചിലവഴിക്കുന്നതായാലും അത് [അതിന്റെ പ്രതിഫലം] നിങ്ങൾക്ക് നിറവേറ്റിത്തരപ്പെടുന്നതാണ്; നിങ്ങളോട് അനീതിചെയ്യപ്പെടുകയില്ലതാനും.

٢٧٢-لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ
وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُشَاءُ
وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا تُنْفِكُمْ
وَمَا تُنْفِقُونَ
إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ
وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
يُؤْتِ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ

272. നിന്റെ മേൽ ഇല്ല **لَيْسَ عَلَيْكَ** അവരുടെ സന്മാർഗ്ഗം, സന്മാർഗ്ഗഗത്തിലാക്കൽ **لَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُشَاءُ** അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ **وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا تُنْفِكُمْ** നിങ്ങൾ നല്ലതായുള്ളത് എന്തു ചിലവഴിക്കുന്നുവോ **وَمَا تُنْفِقُونَ** നിങ്ങൾ ചെയ്യാലും **إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ** നിങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി **وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُؤْتِ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ** (തന്നെ)യായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിന്റെ മുഖത്തെ (പ്രീതിയെ) തേടിക്കൊണ്ടല്ലാതെ നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുന്നതുമില്ല **لَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُشَاءُ** നിങ്ങളോട് അനീതിചെയ്യപ്പെടുകയില്ലതാനും.

പ്രബോധനം ചെയ്യുക, ഉപദേശിക്കുക, സന്മാർഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുക ഇതൊക്കെയാണ് നബി (സ) യുടെ ചുമതല. എന്നല്ലാതെ, അത് അംഗീകരിപ്പിച്ചു നേർമാർഗ്ഗത്തിൽ ചേർക്കുക തീരുമെന്നിയുടെ ബാധ്യതയല്ല. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കും. ആരെയാണ് നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുന്നത്, ആരാണതിന് അർഹൻ എന്നൊക്കെ അല്ലാഹുവിനാണല്ലോ അറിയുക. ഈ സംഗതി ഖുർആനിൽ പല സ്ഥലത്തും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.

ദാനധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഇക്കാര്യം എടുത്തു പറയുവാൻ കാരണമുണ്ടെന്ന് പല രീതിവായത്തുകളിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അവയുടെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു: സത്യവിശ്വാസികളിൽ പലരും തങ്ങളുടെ അവിശ്വാസികളായ ബന്ധുക്കൾക്കും സ്വന്തക്കാർക്കും നൽകി വന്നിരുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ നിറുത്തൽ ചെയ്യുകയും, അവർക്ക് ദാനധർമ്മങ്ങൾ നൽകുവാൻ മടിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഈ വചനം അവതരിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മുസ്ലീംകൾക്കല്ലാതെ ധർമ്മം കൊടുക്കരുതെന്ന് നബി (സ)യും ഉപദേശിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഇബ്നുനുഅബ്ബിഹാതിം (റ) മുതലായവരുടെ ചില രീതിവായത്തുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അവർ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാത്തതിലുള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, അവരെ സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്ക് പ്രേരിപ്പിക്കുവാനും കൂടിയാശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ആ സമ്പ്രദായം തുടരുന്നതില്ലെന്ന് ഈ വചനം മുമ്പേ അറിയിക്കുന്നു. ദാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് മുസ്ലീംകൾക്കു തന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് മുമ്പേ അറിയിക്കുന്നു. അത് നല്ല കാര്യം തന്നെ. അവർ സന്മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിന്റെ ബാധ്യത നിങ്ങൾക്കില്ല. അക്കാര്യം അല്ലാഹുവും അവനും തമ്മിൽ ആയിരിക്കേണ്ടതും. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു ദാനധർമ്മവും-അതെത്ര നിസ്സാരമായതായാലും ശരി-ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലം നിങ്ങൾക്കു തന്നെയാണ് ആസ്വദിക്കുക. ഒന്നും അല്ലാഹു പാടാക്കുകയില്ല. പ്രതിഫലത്തിൽ യാതൊരു കുറവും വരുത്താതെ അവൻ നിരവേറിത്തരുകതന്നെ ചെയ്യും. എന്നൊക്കെയാണ് തുടർന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം.

വിശ്വാസികൾക്കും അവിശ്വാസികൾക്കും നൽകുന്ന ധർമ്മങ്ങളും, സമ്ജനങ്ങൾക്കും ദുർജ്ജനങ്ങൾക്കും നൽകുന്ന ധർമ്മങ്ങളും എല്ലാ നിലക്കും ഓരോപാലെയായിരിക്കുമെന്ന് ധരിക്കേണ്ടതില്ല. വാങ്ങുന്നവർ എന്തുതരക്കാരായാലും കൊടുക്കുന്നത് പൂണ്ണകർമ്മം തന്നെ എന്നേ മേൽ പറഞ്ഞതിന് അർത്ഥമുള്ളൂ. സക്കാത്തുപോലെയുള്ള നിർബ്ബന്ധ ധർമ്മങ്ങൾ മുസ്ലീംകൾക്കുതന്നെ നൽകപ്പെടേണ്ടതുമാകുന്നു. നൽകപ്പെടുന്ന ധനം ഇസ്ലാമിനെതിരെയോ, ദുർജ്ജനംഗങ്ങളിലോ വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നുമുണ്ടാകാൻ, അപ്പോൾ അങ്ങിനെയുള്ളവർക്ക് ദാനധർമ്മങ്ങളോ സംഭാവനകളോ നൽകിക്കൂടാത്തതുമാകുന്നു. നൽകപ്പെടുന്ന ആളുകളുടെയും, ചിലവഴിക്കപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളുടെയും സ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച് ദാനധർമ്മങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

273. لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أَحْمَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِحْقَافًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ قَدْ ثَارَ اللَّهُ بِهِ عَالِمٌ

273. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ തടഞ്ഞുവെക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരായ ദരിദ്രർക്കെത്ര (ദാനധർമ്മങ്ങൾ നൽകേണ്ടത്); ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ അവർക്ക് കഴിയുന്നതല്ല; ആത്മാഭിമാനം പാലിക്കുന്നതു നിമിത്തം, അറിയാത്തവൻ അവരെ ധനികന്മാരായി കണക്കാക്കുന്നു; അവരുടെ ലക്ഷണം കൊണ്ട് അവരെ നിനക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്; അവർ മനുഷ്യരോട് ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു (ഒന്നും) ചോദിക്കുകയില്ല. [ഇങ്ങിനെയുള്ളവർക്കെത്ര ദാനധർമ്മങ്ങൾ നൽകേണ്ടത്.] നിങ്ങൾ നല്ലതായുള്ളത് എന്ത് ചിലവഴിക്കുന്നതായാലും അല്ലാഹു അതിനെക്കുറിച്ച് അറിയുന്നവനാകുന്നു.

273. 273. ദരിദ്രർക്ക് 273 യാതൊരു കുട്ടരായ 273 അവർ തടഞ്ഞുവെക്കപ്പെട്ടു, മുകൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു 273 അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ 273 അവർക്ക് കഴിയുകയില്ല 273 ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ, യാത്രക്ക് 273 അവരെ കണക്കാക്കും, ഗണിക്കും 273 അറിയാത്തവൻ, മുഖൻ 273 ധനികന്മാരെന്ന് 273 ആത്മാഭിമാനം പാലിക്കൽ നിമിത്തം 273 നിനക്കവരെ മനസ്സിലാക്കാം 273 അവരുടെ ലക്ഷണം (അടയാളം)കൊണ്ട് 273 അവർ ചോദിക്കുകയില്ല 273 മനുഷ്യരോട് 273 ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു 273 നിങ്ങൾ എന്തു ചിലവഴിക്കുന്നതായാലും 273 നല്ലതായിട്ട് 273 എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 273 അതിനെക്കുറിച്ച് അറിയുന്നവനാണ്

ആർക്കായാലും മാനധർമ്മം ചെയ്യുന്നത് നല്ല കാര്യമാണെന്ന് കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. എന്നാൽ, അതിന് ഏറ്റവും അർഹമായവർ ആരാണെന്ന് ഇവചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മക്കയിൽ ഹിജ്റ വന്നവരു പർപ്പിറക്കോ ഉപജീവന മാർഗ്ഗംഗമാ ഇല്ലാത്തവയായ കൂടെ സഹാബികൾ മീനാ പള്ളിക്കോലായയിലും പരിസര ആയായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇസ്ലാമിക വിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുക, നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം സമരങ്ങളിലും സൈനിക നടപടികളിലും പങ്കെടുക്കുക മുതലായ മീനാ സേവനങ്ങളിൽ മുഴുകിയവരായിരുന്നു അവർ. 'സ്വഹാബ'-ഫത്തുക്കർ (في الفاتح) (കോലായയിൽ താമസിക്കുന്നവർ) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അവർ ഏറെക്കുറെ മൂന്നുറ്റു പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർക്കാണ് മാനധർമ്മങ്ങളിൽ മുൻഗണന നൽകപ്പെടേണ്ടതെന്ന് അല്ലാഹു ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇക്കാരണം സ്വഹാബ'-ഫത്തുക്കർ ഇല്ലെങ്കിലും-മംഗികരായിട്ടെങ്കിലും- അവരെപ്പോലെ മതവിജ്ഞാന സമ്പാദനം തുടങ്ങിയ മീനാസേവനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് ജീവിത മാർഗ്ഗത്തിന് വകയില്ലാത്ത ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവർക്കും ഇതുപോലെ എല്ലാ കാലത്തും മുൻഗണന നൽകേണ്ടതുണ്ടെന്നും, അവർക്കുവേണ്ടി ധനം ചിലവഴിക്കുന്നത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പുണ്യകർമ്മമാണെന്നും ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. സ്വഹാബ'-ഫത്തുക്കരുടെ മാതൃകാപരമായ ചില സ്വഭാവങ്ങൾ അല്ലാഹു എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്.-

(1) അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ തടഞ്ഞുവെക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അതെ, ഭൗതികമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളൊന്നും അവർക്കില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മതത്തിനുവേണ്ടി അവർ നാടും വീടും ത്യജിച്ചുപോന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കലും, ഇസ്ലാമിന് വേണ്ടി തങ്ങളാൽ കഴിയുന്ന ത്യാഗങ്ങൾ അന്യുഷ്ടിക്കലുമാണവരുടെ ജീവിത ലക്ഷ്യം. (2) ഭൂമിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് കച്ചവടം, കൃഷി മുതലായവ നടത്തുവാനുള്ള പരിതസ്ഥിതികളും സൗകര്യവും അവർക്കില്ല. (3) അതേസമയം അവരുടെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ച് അറിയത്തക്ക അവരെപ്പറ്റി കേവലം ധനികൻമാരാണെന്നായിരിക്കും ധരിക്കുക. കാരണം, അവർ അത്രയും ആത്മാർത്ഥരും സൗകര്യപ്പെടുന്നവരും. അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തിലോ, സംസാരത്തിലോ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും, തെരുക്കുഞ്ഞുന്റെയും സൂചനകൾ അവർ പ്രകടിപ്പിക്കുകയില്ല. (4) പക്ഷേ, പില പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങൾ- വിനയം, തെരുക്കം, വിളർത്ത മുഖം, മട്ടിയ വയർ, പരവശപ്പെട്ട ശരീരം, കീറിയതും പഴയതുമായ വസ്ത്രം ആദിയായ അടയാളങ്ങൾ-വഴി അവരുടെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. വിശപ്പിന്റെ കാരിന്യമൂലം അവരിൽ ചിലർ പള്ളിയിൽ നമസ്കാരവേളയിൽ വീണുപോകുകയും, ഉടനാട്ടുകരായ അറബികൾ അത് കാണുവോൾ അവർക്ക് ഭരണാണെന്ന് ധരിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ബുഖാരി (r) യെപ്പറ്റിയ ഒരു ഹദീസിൽ അബൂഹുരൈറ: (r) പറയുകയുണ്ട്: 'സ്വഹാബ'-ഫത്തുക്കർ ആകാശത്തിൽ എഴുപത് പേരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ മരണത്തെങ്കിലും ഒരു തട്ടം (രണ്ടാം മൂലം) ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നുകിൽ ഒരു തൂണി, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കരിമ്പടം (കമ്പിളി). അതവർ ഞാളുകളിൽ കെട്ടിയിരിക്കും. ചിലത് കണമലിൽ പകുതിവരെയും, ചിലത് ഞെരിയാണിവരെയും എത്തുമായിരിക്കും. ഗുഹ്യസ്ഥാനം കാണാതിരിക്കുവാനായി അവർ അത് (കൈകൊണ്ടു) കൂട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു'. (5) എന്നാലും മറ്റുള്ളവർക്കു യാചിക്കുകയോ, വല്ലതും ചോദിച്ചു കൂട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. (6) എന്നാലും മറ്റുള്ളവർക്കു യാചിക്കുകയോ, വല്ലതും ചോദിച്ചു കൂട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. അനിവാര്യമായ പട്ടത്തിൽപോലും ആരോടെങ്കിലും വല്ലതും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽതന്നെ അത് മാനുഷമായ നിലയിലും സൂചനാപരമായിരിക്കും. ഇവർക്ക് മുൻഗണന നൽകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം സ്ഥിരമാണല്ലോ.

യാചനയും, അന്യരോട് ചോദിച്ചു വാങ്ങുന്നതും ഇസ്ലാമിൽ എത്രമാത്രം ആകർഷകമായിട്ടാണ് ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് താഴെ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള പല നബി വചനങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്: (1) ബുഖാരി, മുസ്ലിം (r) മുതലായവർ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു നബി വചനത്തിന്റെ സാരമാണിത്: 'ഒന്നോ രണ്ടോ കാരക്കയോ, ഒന്നോ രണ്ടോ പിടി ഭക്ഷണമോ കൊടുത്താൽ മടങ്ങിപ്പോകുന്ന ഈ അലഞ്ഞു നടക്കുന്നവരല്ല സാധുക്കൾ. പരശ്രയം കൂടാതെ കഴിക്കാവുന്ന ധനമില്ലാതെയും, മാനധർമ്മം ലഭിക്കാത്ത അവർക്കു നൽകുന്നവരല്ല സാധുക്കൾ. മനുഷ്യരോട് ഒന്നും ചോദിക്കാതെയും ഇതി വണ്ണം മറ്റുവളവർക്ക് തന്നെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതെയും, മനുഷ്യരോട് ഒന്നും ചോദിക്കാതെയും ഇതി കൂറുന്നവനാണ് സാധു.' (2) ബുഖാരിയും മുസ്ലിം (r) ഉദ്യോഗിച്ച മറ്റൊരു നബി വചനം: 'നിങ്ങളിലൊരാൾ ചോദിച്ചു വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായാൽ, അവൻ അല്ലാഹുവിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്ന സമയത്ത് (ഖിയാമത്ത് നാളിൽ) ചോദിച്ചു വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയില്ല'. 'ധനം വർദ്ധിക്കുവാനായി ആരെങ്കിലും മനസ്സാ അവന്റെ മുഖത്ത് ഒരു പിച്ച് മാസ വു ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല'. 'ആകയാൽ അവൻ, (ചോദ്യം) കൂറക്കു റോട് ചോദിച്ചു വാങ്ങുന്നതായാൽ, അവൻ തീക്കനലാണ് ചോദിക്കുന്നത്. ആകയാൽ അവൻ, (ചോദ്യം) കൂറക്കു വാൻ ശ്രമിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അധികരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയോ (ഇഷ്ടംപോലെ) ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.' (മു.) (4) ആർ അഭിമാനം കാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവോ അവന് അല്ലാഹു അഭിമാനം കാത്തുകൊടുക്കും. ആർ ധന്യത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവോ അവന് അല്ലാഹു ധന്യത നൽകും.' (ബു; മു.) (5) ദൈവസരത്തിൽ ഖബീസ്: (r) എന്ന സഹാബിയോട് നബി (സ) പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമിതാണ്: 'ചോദിച്ചുവാങ്ങുവാൻ മൂന്നാളുകൾക്കു പാടുള്ളൂ; വല്ല

കുടുംബാംഗുതയും ഏറ്റെടുത്തവന് അത് ലഭിക്കുന്നതുവരെയും വല്ല അന്ത്യോപത്തും സംഭവിച്ചുപോകുന്ന നശിച്ചു പോയവന് അന്ത്യോപശ്ച ജീവിതത്തിനുള്ള വക ലഭിക്കുന്നതുവരെയും, ഇന്ന ആരക്കു ദാരിദ്ര്യം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നോട്ടംകൊണ്ടു മൂന്ന് ബുദ്ധിമാന്മാർ പറയത്തക്കവിധം ദാരിദ്ര്യം പിടിപെട്ട ആരക്കു അന്ത്യോപശ്ച ജീവിതത്തിനുള്ള വക ലഭിക്കുന്നതുവരെയും, പിന്നീടവൻ നിറുത്തണം. ഇതല്ലാത്ത ചോദ്യം-ഖബീസ്-ഹറമാകുന്നു, അത് തിന്നുന്നവൻ ഹറാമു തിന്നുകയാണ്. (മു.)

വിഭാഗം-38

274. യാതൊരു കൂട്ടർ, രാത്രിയും പകലും, രഹസ്യമായും, പരസ്യമായും തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ ചിലവഴിക്കുവാൻ, അവർക്കു അവരുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ അവരുടെ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായിരിക്കും; അവരുടെമേൽ യാതൊരു ഭയവുമില്ല; അവർ വ്യസനപ്പെടുകയുമില്ല.

٢٤٣-الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

274. الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ചിലവഴിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളെ രാത്രിയിൽ പകലിലും രഹസ്യമായി പരസ്യമായും എന്നാൽ അവർക്കു അവരുടെ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായിരിക്കും. തങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ ഒരു പേടിയും ഇല്ല അവരുടെ മേൽ അവർ വ്യസനപ്പെടുകയുമില്ല.

രാപ്പകൽ വ്യത്യാസമെന്നു രഹസ്യമായും പരസ്യമായും സന്ദർഭത്തിനും കഴിവിനുമനുസരിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് സൽക്കാരങ്ങളിൽ ധനം ചിലവഴിക്കുന്നവർക്കു അവരുടേതായ വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം ഉണ്ടാകും. അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അവർക്കു ലഭിക്കാതിരിക്കുകയില്ലെന്നും, അവർക്കു ഒരു തരത്തിലുള്ള യോഗ്യതയോ വ്യസനമോ ഏർപ്പെടുകയില്ലെന്നും അല്ലാഹു സന്തോഷവർത്തനത്തിൽ അറിയിക്കുന്നു. വേണ്ടപ്പോൾ എല്ലാ വിഷയത്തിലുമുള്ള ധനവ്യയം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഹദീസിൽ സഅ്ദുബ്നു അബ്ദുവഖ്-ഖാസ് (റ) നോക്കു നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്ത ഒരു വചനം ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ മുഖത്തെ പ്രീതിയെ-തേടിക്കൊണ്ടു നീ ചിലവഴിക്കുന്ന ഏതൊരു ചിലവും, തന്നെ, തന്നിരിക്കുന്നു. പദവിയും, ഉയർച്ചയും വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയില്ല-തന്റെ ഭാര്യയുടെ വായയിലേക്കു കൊടുക്കുന്ന ഭക്ഷണവരെ' (ബു: മു.) ഇബ്നുനുനസ്'ഉദ് (റ) ഉദ്യമിക്കുന്ന മറ്റൊരു നബിവചനം: 'ഒരു മുസ്ലിം (അല്ലാഹുവിന്റെ) പ്രതിഫലം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു തന്റെ വീട്ടുകർക്കുവേണ്ടി ചിലവഴിച്ചാൽ അത് അവന്റെ വക ഒരു ധർമ്മമായിത്തീരുന്നതാണ്. (ബു: മു.)

275. പലിശ (മുതൽ) തിന്നുന്നവർ, ബാധ (അഥവാ ഭാരം) നിമിത്തം പിശാചു മറിച്ചു വീഴ്ത്തുന്നവൻ ഏഴു നേൽക്കുന്ന പോലെയല്ലാതെ ഏഴുനേൽക്കുന്നതല്ല. അത് (സംഭവിക്കുന്നത്) 'നിശ്ചയമായും കച്ചവടം [കൊള്ളിക്കൊടുക്കൽ] പലിശപോലെത്തന്നെയാണ്' എന്ന് അവർ പറഞ്ഞത് കൊണ്ടത്രെ. കച്ചവടം [കൊള്ളിക്കൊടുക്കൽ] അല്ലാഹു അനുവദനീയമാക്കുകയും, പലിശ അവൻ നിഷിദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഏതൊരുവന് തന്റെ റബ്ബിൽ നിന്നുള്ള സദുപദേശം വന്നിട്ട് അവൻ (അതിൽനിന്നു) വിരമിച്ചുവോ, എന്നാലവന് മുൻകഴിഞ്ഞത് ഉണ്ടായിരിക്കും, [അതവന് ഏകദേശം.]

٢٤٥-الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقْوَمُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَاتَّقِ اللَّهَ مَا سَلَفَ

അതിൽ നബി (സ) പലിശയെന്നത് ഒന്ന് എണ്ണിയിട്ടുള്ളതെന്ന കാര്യവും പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. (*) വേറൊരു ഹദീസിൽ, പലിശ ഏഴുപതു വിധത്തിലുണ്ടെന്നും, അവയിൽ ഏറ്റവും ലഘുവായത്, ഒരോ അവന്റെ മാതാവിനെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണെന്നും നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇ:ബ.)

١٢ (രിബാ) എന്ന മൂലപദമാണ് 'പലിശ' എന്നു ഷാഖാത്തം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. [*] ഇതിന് ഷാഖാത്ത്ഥം 'വളർച്ച' അല്ലെങ്കിൽ 'വർദ്ധനവ്' എന്നത്രെ. മൂലധനം വർദ്ധിച്ചു വളർന്നു കിട്ടുന്ന ആദായമാണല്ലോ പലിശ. പലിശ ഇപ്പോഴും സ്വ ഭാഷയിൽ ഇന്നുമായി വിഭജിക്കപ്പെടുന്നു. അതായത്, -

(1) കടക്കാരന് അവധി അനുവദിക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ ഈടാക്കപ്പെടുന്ന ആദായം. ഇത് فائدة (അവധി വ്യാപി) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ ഇനത്തിൽ അറബികൾക്കിടയിൽ അക്കാലത്തു പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നതും, അവർ പലിശ ഇടപാടുകളായി ഗണിച്ചു വന്നിരുന്നതും മൂന്നുതരം ഇടപാടുകളായിരുന്നു. ഒന്ന്: വല്ല സാധനവും അവധിവെച്ച് ഒരു സംഖ്യക്ക് വീററ ശേഷം, അത് വാങ്ങിയവൻ ആ അവധിക്ക് വില തീർക്കത്തക്കപക്ഷം വീണ്ടും അവധി നീട്ടിക്കൊടുക്കുകയും, വിലയുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പിന്നെയും അവധി വീണ്ടും നീട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന പക്ഷം വീണ്ടും സംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. രണ്ട്: ഇത്ര കാലത്തേക്ക് ഇന്നു മതത്തിൽ ആദായം കൂട്ടിത്തരണമെന്ന നിശ്ചയത്തോടെ കടം കൊടുക്കുക. മൂന്ന്: കടത്തിന് ഒരു നിശ്ചിത അവധിവെക്കുകയും അന്ന് ഇത്ര സംഖ്യ കൂട്ടിത്തരണമെന്ന നിശ്ചയവെക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതിലൊന്നത്തന്നെ കടത്തിന് അവധി നൽകുന്നതിന്റെ പേരിലാണ് മൂലസംഖ്യയേക്കാൾ വർദ്ധനവ് ഈടാക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഇന്ന് നിലവിലുള്ള എല്ലാ പലിശ ഇടപാടുകളും വിശകലനം ചെയ്താൽ-കാലാനുസൃതമായ ചില വ്യവസ്ഥകളും ഉപാധികളും ഒഴിവാക്കിയാൽ-ഈ മൂന്നിലൊരു തരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായി കാണാം.

(2) സ്വർണ്ണം സ്വർണ്ണത്തിനും, ഗോതമ്പ് ഗോതമ്പിനുമെന്നപോലെ, ഒരു സാധനം അതേ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട സാധനത്തിന് വീൽക്കുമ്പോൾ (കൈമാറുമ്പോൾ) വസൂലാക്കപ്പെടുന്ന അധികാരമായും. ഇത് مخارج (മിച്ചപ്പലിശ) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഇതിന് مخارج (ഓക്കപ്പലിശ) എന്നും പറയപ്പെടും. ഈ മിച്ചമായും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കച്ചവടലോഭമായി കരുതപ്പെടാവുന്നതുകൊണ്ട് ഇത്തരം ഇടപാടുകളെ അറബികൾ പലിശ ഇടപാടുകളായി ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, കടക്കാരന് അവധി അനുവദിക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ ആദായം ഈടാക്കുകയെന്ന തത്വം ഇതിൽ വ്യക്തവുമല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ്-താഴെ വരുന്നതുപോലെ-ഈ ഇനം പലിശയെ സഹാബികളിൽ പെട്ട ചില വ്യക്തികൾ ആദ്യം നിഷേധിച്ചതും, പിന്നീട് നബി (സ) യുടെ ഹദീസുകളെപ്പറ്റി അറിവായപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തിൽ നിന്ന് മടങ്ങിയതും. ആ ധാരണ നീക്കം ചെയ്താനായിരിക്കാം രണ്ടാമത്തെ ഇനം പലിശയെപ്പറ്റി ഹദീസുകളിൽ കൂടുതൽ വിശദീകരിച്ചു കാണുന്നതും. അല്ലാഹുവിനറിയാം.

നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതായി അബൂസഹൂരിൽ ഖുദാരി (റ) ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു: 'സ്വർണ്ണം സ്വർണ്ണത്തിനും, വെള്ളി വെള്ളിക്കും, ഗോതമ്പ് ഗോതമ്പിനും, യവം യവത്തിനും, കാരക്ക കാരക്കക്കും, ഉപ്പ് ഉപ്പിനും തുല്യത്തിന് തുല്യമായും, കൈക്കു കയ്യായും ആയിരിക്കണം (വീൽക്കുന്നത്). ആരെങ്കിലും അധികം നൽകുകയോ, അധികം ആവശ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്താൽ അത് പലിശയായിത്തീർന്നു. വാങ്ങുന്നവനും കൊടുക്കുന്നവനും ഇതിൽ സമമാണ്. (ബു: മു.) ഹദീസിന്റെ ചില വാചകങ്ങളിൽ 'നിങ്ങൾ ഏറ്റക്കുറവ് വരുത്തരുത്' എന്നും, ചില വാചകങ്ങളിൽ 'ഈ താനികൾ വ്യത്യാസപ്പെട്ടാൽ-അത് കൈക്കുകയായി (ഏറ്റക്കുറവായി)ട്ടാണെങ്കിൽ-നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചപ്രകാരം വിരോധകങ്ങളുക' എന്നും വന്നിട്ടുണ്ട്. അക്ഷരവ്യത്യാസങ്ങളും പദവ്യത്യാസങ്ങളും കാണപ്പെടുമെങ്കിലും ഈ ആശയം വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പല ഹദീസുകളും ബുഖാരി, മുസ്ലിം (റ) തുടങ്ങിയ ഹാദീസ് പണ്ഡിതന്മാർ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും, പല സഹാബികൾ വഴിയായും ഉദ്യരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു. അബൂസഹൂരിൽ ഖുദാരി (റ) വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: 'നബി (സ)യുടെ അടുക്കൽ ബിലാൽ (റ) കുറച്ചു ബറനീ(എന്ന ഉയർന്നതരം) കാരക്ക കൊണ്ടുവരുകയുണ്ടായി. 'ഇതു ഏവിടെനിന്നു (കിട്ടി)' എന്നു നബി (സ) ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ കുറച്ചു' താണതരം കാരക്കയുണ്ടായിരുന്നു.

[*] ശിർക്ക, സിഹ്ൻ, അന്യായമായകൊല, പലിശതിന്നൽ, അനാഥകളുടെ ധനം തിന്നൽ, യുദ്ധത്തിൽ നിന്നു പിൻമാറിപ്പോരുത്, പതിവ്രതകളായ സത്യവിശ്വാസിനികളെപ്പറ്റി വ്യഭിചാരാരോപണം ചെയ്യൽ ഇവയാണ് ആ ഏഴെണ്ണം (ബു: മു.)

[*] ഇത് ١ എന്നും ٢ എന്നും ഏഴുതപ്പെടുന്നു. മുസ്ഹഫുകളിൽ ١ എന്നാണ് സാധാരണ ഏഴുതപ്പെടാറുള്ളത്.

അതിർന്നിന്ന് മൺ 'സ്വാമി' ന്നു ഒരു 'സ്വാമി' വീട് വാങ്ങിയതാണ്. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ആവട്ടെ! പലിശ പലിശ തന്നിപ്പലിശ! അങ്ങനെ ചെയ്യരുത്. താൻ വാങ്ങുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം, കാര്യം വേറെ ഒരു മാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്ന മറ്റു പല ഇടപാടുകളെയും ഇതുപോലെ നമ്പി (സ) വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മറ്റും സൂചനയുണ്ട്.

കാലാവധി അനുവദിക്കുന്നതിന്റെ പേരിൽ അസൽ സംഖ്യയെക്കാൾ കൂടുതൽ ഈടാക്കുന്നതായാണല്ലോ പ്രത്യേകം പലിശയിൽ പലിശയായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒരു സാധനം അതേ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട സാധനത്തിന് വിൽക്കുമ്പോൾ വിൽക്കുന്നവനോ വാങ്ങുന്നവനോ കൂടുതൽ അളവ് കൈപറയുന്നതും, രണ്ടിലൊരാൾക്ക് അവധി അനുവദിക്കുന്നതും പലിശ ഇടപാടുകളുടെ അതിന് സാക്ഷ്യം വരുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടും ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാലത്ത് പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പലിശ ഇടപാടുകളിലടങ്ങിയ ദോഷവശങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന എല്ലാ ഇടപാടുകളും ഇസ്ലാമിൽ നിന്നു നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യണമെന്ന നിലക്കാണ് നബി (സ) ഇത്തരം ഇടപാടുകളെല്ലാം പലിശ ഇടപാടുകളായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്. അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയ പലിശയുടെയും, പലിശ ഏർപ്പെടുന്ന ഇടപാടുകളുടെയും വിശദീകരണം നൽകുകയും, പലിശ ഇടപാടുകളുമായി സാമ്യമുള്ള ഇടപാടുകൾ വിശദീകരിക്കുകയുമാണ് നബി (സ) ഇത് മുമ്പേ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. കൂടാതെ, ഒരു ഇനത്തിൽപ്പെട്ട വസ്തുക്കളെ ഏതെങ്കിലും ചില ആവശ്യത്തെ മുന്നിർത്തി സഹോദരങ്ങൾ തമ്മിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്യേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ അതിന്റെ പേരിൽ ഒരു ആദായം പറ്റുവാൻ തുനിയാതെ, അന്യോന്യം സഹായസഹകരണം ചെയ്യേണ്ടതിനുള്ള ഒരു പ്രോത്സാഹനംകൂടി ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കൂടിയേ കഴിയൂ എങ്കിൽ-മേലുദ്യോഗിച്ച ബിലാൽ (റ) ന്റെ സംഭവത്തിലും മറ്റും നബി (സ) പറഞ്ഞത് പോലെ-കയ്യിലുള്ള സാധനം മറ്റൊരു വിലക്ക് വീണ് ആ വിലക്കൊണ്ട് ആവശ്യമുള്ള സാധനം വേറെ വാങ്ങാവുന്നതുമാണല്ലോ. എന്നിട്ടെങ്കിലും പലിശയുടെ ചുവയിൽനിന്ന് മുസ്ലിംകൾ സംശ്യാമായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നാണ് ബിലാൽ (റ) നോട് നബി (സ) കൽപിച്ചതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത്.

ഹദീസുകളിൽ എടുത്തു പറയപ്പെട്ട മേൽക്കണ്ട ആറു വസ്തുക്കളുടെ വിൽപനയിൽ-ഹദീസിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരമല്ലാതെ അവ വിനാശം-പലിശ ഏർപ്പെടുന്നതല്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ മുൻഗാമികളും പിൻഗാമികളുമായ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ മിന്നാമിപ്രായമില്ല. ആ ആറിൽ മാത്രമേ പലിശ ഏർപ്പെടുകയുള്ളൂവെന്നാണ് ഒരു വിഭാഗക്കാരുടെ അഭിപ്രായം. ആ ആറിന് പുറമെയുള്ള സാധനങ്ങളിലും പലിശ ഏർപ്പെടുകയെന്നാണ് മറ്റൊരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. (വിശദവിവരം യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് അറിയേണ്ടതാകുന്നു.) എന്തായാലും, ഹദീസുകളിൽനിന്ന് അനിഷ്ടമുതലായവണ്ണം അറിയപ്പെടുന്നതാണ് മിച്ചപ്പലിശ (مُتَجَرَّر) യും ഇസ്ലാമിൽ നിഷിദ്ധമാണെന്നത്. നബി (സ) യുടെ ഹദീസുകൾ പ്രമാണമായി അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരാൾക്കും അതംഗീകരിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിർബ്ബാഹമില്ല.

പലിശ തിന്നുന്നവരെപ്പറ്റിمَنْ أَكَلَ رِبَاً... [ബാധ നിമിത്തം പിശാച് മറിച്ചു വീഴ്ത്തുന്നവൻ എഴുന്നേൽക്കുന്നതുപോലെല്ലാതെ അവർ എഴുന്നേൽക്കുകയില്ല] എന്നത്രെ അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. ഭ്രാന്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് 'ബാധ, സ്വപ്നം' എന്നൊക്കെയാണ് അതിന് വാക്കർത്ഥം. مَنْ (മസ്) എന്ന അറബികൾ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. 'ബാധ, സ്വപ്നം' എന്നൊക്കെയാണ് അതിന് വാക്കർത്ഥം. പിശാചിന്റെ ബാധനിമിത്തമാണ് ഭ്രാന്തുകളാകുന്നത് എന്ന അവയുടെ ധാരണയിൽ നിന്നാണ് ഭ്രാന്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് ആ വാക്ക് പ്രയോഗത്തിൽ വന്നത്. ആ ധാരണ അന്തർവിച്ചുള്ള പ്രയോഗം മാത്രമാണ് പിശാച് മറിച്ചു വീഴ്ത്തുക (مَنْ أَكَلَ رِبَاً) എന്ന വാക്ക്-അഥവാ പിശാച് ആരെയും മറിച്ചു വീഴ്ത്തുന്നില്ല-എന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. പല കാരണങ്ങളാൽ ഈ അഭിപ്രായം അപ്പടി ശരിവെക്കുവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല.

കാണുന്നതും ഖബറുകളിൽനിന്ന് പുനർജീവിച്ച് എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ പലിശ തിന്നാൻ കഴിയാതെ അവസ്ഥയാണിത് എന്നാണ് മിക്ക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും അഭിപ്രായം. ഐഹിക ജീവിതത്തിൽ ഓരോരുത്തരും കൈകൊണ്ടിരുന്ന നടപടികൾക്കനുയോജ്യമായ ചില അവസ്ഥാ വിശേഷങ്ങൾ ഖിയാമത്തുനാളിൽ എല്ലാവരിലും വെളിപ്പെട്ടു കാണുമെന്നുള്ളത് ഖുർആനിൽനിന്നും ഹദീസിൽനിന്നും പൊതുവെ അറിയപ്പെട്ടതാകുന്നു. ധനം കബളിപ്പിച്ചെടുത്തവർ കബളിപ്പിച്ചെടുത്ത വസ്തുവുമായി ഖിയാമത്ത് നാളിൽ വരും എന്ന് (3: 161) അല്ലാഹു പറയുന്നു. വളച്ചു ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായി ഖിയാമത്തു നാളിൽ സത്യവിശ്വാസികളുടെ മുഖവും കൈകാലുകളും വെളിച്ചത്തിരിക്കുമെന്ന് ഹദീസിലും വന്നിരിക്കുന്നു. പലിശ തിന്നുന്നവരുടെ വയറു വീടുകളെ കൈകാലുകളും വെളിച്ചത്തിരിക്കുമെന്ന് ഹദീസിലും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെ വേറെയും പലതും കാണാം. അപ്പോൾ, പലിശമുതൽ കൊണ്ടു വയറുനിറച്ചു വന്നതിന്റെ ഫലമായി ഖിയാമത്തുനാളിൽ അവർക്കു ശരിയായ എഴുന്നേൽക്കുവാനോ നടക്കുവാനോ കഴിയാതെ, ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ ചരിക്കത്തും മറഞ്ഞും വീണു

കൊണ്ടിരിക്കേണ്ട സ്വഭാവം. മറ്റൊരാളിപ്രായം ഇതാണ്: പലിശക്കാരും ഭരണവും. പിടിക്കപ്പെട്ടവരെപ്പറ്റിയെ
യായിരിക്കും ജ്യോതിയിൽ വർത്തിക്കുക. അഥവാ മനം ശോഭിക്കാത്തവർ വേണ്ടി അവർ ഭരണത്തിനെപ്പറ്റിയെ എന്തും
മലയ്ക്കുകൊണ്ടിരിക്കും എന്നു സ്വഭാവം. എച്ച്

പലിശക്കുറിക്കൂ ഈ നിർദ്ദേശം അനുവേദിച്ചുവെന്നുള്ള കാരണം അല്ലാഹു പൂർണ്ണമാക്കുന്നു: 'കച്ചവടം പലിശപോലെത്തന്നെയാണ്' എന്നും അവർ പറഞ്ഞത് നിമിത്തമാണത്' മുതൽ മുടക്കി ആദായം എടുക്കലാണ് പലിശ. അതു കുറയാണെങ്കിൽ കച്ചവടവും കുറയുകയോകണ്ടാൽപ്പോ അതു ആദായമെടുക്കാൻ തന്നെയാണല്ലോ. എന്നിരിക്കെ പലിശ വാങ്ങൽ തെറ്റായതും, കച്ചവടം ചെയ്ത് തെറ്റില്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്തെന്നാക്കുകയാണ് അവർ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥവും. ഇതു പഴയ കാലത്തെ അപരിഷ്കൃതരായിരുന്ന ആ അറബികളിൽ നിന്നു മാത്രം ഉയർന്ന ഒരു പഴഞ്ചൻ ന്യായമല്ല. എല്ലാ നിലക്കും പരിഷ്കൃതവും പുരോഗമിച്ചവരുമെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ ചില ഹൈന്ദവന്മാരിൽ നിന്നുപോലും കേൾക്കാവുന്ന ഒരു ന്യായവാദമാണിത്. പലിശവാങ്ങി തിന്നുകയെന്ന അക്രമത്തിനു പുറമെ, ആ അക്രമത്തെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള മറ്റൊരു അക്രമവുമാണിത്. എന്നാൽ, ഇതിന് അല്ലാഹു നൽകുന്ന മറുപടി നോക്കുക: **الْبَيْعُ حَرَامٌ** (അല്ലാഹു കച്ചവടത്തെ അനുവദനീയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. പലിശയെ അവൻ നിഷിദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.) കച്ചവട ഇടപാടും, പലിശ ഇടപാടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമോ, ഒന്ന് അനുവദനീയവും മറ്റൊന്ന് നിഷിദ്ധവും ആക്കുവാനുള്ള കാരണമന്താണെന്നോ അല്ലാഹു ഈ മറുപടിയിൽ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. സാധാരണക്കാർ മുതൽ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്ര വിദഗ്ദ്ധന്മാർവരെ യുള്ള എല്ലാവർക്കും-പലിശപ്രിയന്മാരും അവരുടെ സഹകാരികളുമല്ലാത്ത ഏവർക്കും-അത്പം ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്നതാണ് രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. അതിനെക്കുറിച്ചല്ല. ഗൗരവത്തോടെ ഒരു തത്വമാണ് ഈ വാക്യത്തിൽ പൂർണ്ണമാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

അതായത്:- മനുഷ്യനടക്കമുള്ള സകല വസ്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവു, പരിപാലകനും, രക്ഷാധികാരിയുമാണ് അല്ലാഹു. എല്ലാം അവന്റെ അടിമയും ഉടമയും. മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിപരവും, സമൂഹ്യവും, നാഗരികവുമായ എല്ലാവിധ നന്മക്കും പുരോഗതിക്കും വേണ്ടത് എന്തൊക്കെയാണ്, ഏതൊക്കെയാണ് എന്ന് മനുഷ്യനോട് അറിയുന്നവനും അവൻ തന്നെ. എന്നിരിക്കെ, നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ അധികാരവും അർഹതയും അവന് മാത്രമാണുള്ളത്. അതനുസരിച്ചാണ് മനുഷ്യൻ ബാധ്യസ്ഥനാകുന്നത്. അതിലേ അവന് യഥാർത്ഥത്തിൽ രക്ഷയുമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് എന്തായ കാര്യത്തിലും അല്ലാഹു അത് അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടോ, നിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ച് അതിനെ പിൻപറ്റുകയല്ല മനുഷ്യന്റെ കടമ. അവന്റെ നിയമങ്ങളിലടങ്ങിയ മുക്തിതത്വങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതും ആരാധ്യുന്നതും നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷേ, അത് ബാധ്യസ്ഥന്റെ കീഴെ ആ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കൂ എന്നുവെക്കുവാൻ മനുഷ്യന് പാടില്ല. അതിൽ കൂതർക്കവും ന്യായവാദവും നടത്തുവാൻ അവന് അർഹതയുമില്ല. എന്തൊക്കെയാണ് ആ വാക്യത്തിലടങ്ങിയ സൂചനകൾ.

അല്ലാഹു തുടരുന്നു: 'ആകയാൽ, എന്തൊരുവന് തന്റെ രക്തവിതാവീകൽ നിന്നുള്ള സമുപദേശം വന്നിട്ട് അവൻ അതിൽ നിന്ന് വിരമിച്ചാൽ, മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയത് അവനുണ്ടായിരിക്കും'. അതായത്, പലിശ ഏർപ്പാട് ഇത്രയും കടുത്ത പാപമാണെന്നും, അത് അല്ലാഹു നിഷിദ്ധമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ട് അത് വർദ്ധിച്ചിരിക്കണമെന്നെന്നും വിവരം കീഴിയ ഉടനെ അതിൽ നിന്ന് വല്ലവരും വിരമിച്ചു നിലവിലുള്ള ഇടപാട് തുടരാതെയും പുതിയ ഇടപാട് നടത്താതെയുമിരുന്നാൽ, മുമ്പ് അവർ നടത്തിയ പലിശ ഇടപാടുകളെപ്പറ്റി അവരുടെ മേൽ നടപടിയൊന്നും എടുക്കപ്പെടുകയില്ല; മുമ്പ് പലിശയായി വസൂൽ ചെയ്തിരുന്ന സംഖ്യയൊന്നും തിരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമില്ല എന്നു താൽപര്യം എന്നാൽ, അവൻ വിരമിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും അതിൽ അവന്റെ മാനസിക സ്ഥിതിയെന്താണ്? ശുദ്ധമനസ്സോടും അനുസരണ ബുദ്ധിയോടും കൂടിയായോ വിരമിച്ചത്? അതല്ല, പ്രതിഷേധത്തോടും വെറുപ്പോടും കൂടിയായോ? തന്റെ ഇടപാടുകാരെ അവൻ എത്ര കണ്ട് ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്? എന്തിന്യാഗി കാര്യങ്ങളൊന്നും ഇപ്പോൾ ചൂഴ്ന്നതന്ത്രപര്യവേഷണത്തില്ല. അതെല്ലാം അല്ലാഹു പരിശോധിച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്തുകൊള്ളും എന്നൊക്കെയാണ് ക്വി. ൧൨ (അവന്റെ കാര്യം അല്ലാഹുവിൽവേക്കാണ്) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ സാരം. സമീപദേശീയരീതി (൨) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, പലിശ നിഷിദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കൽപനയെ കർവ്വതാർത്ഥം അറിയുന്നതിന്റെ മുമ്പ് വാങ്ങി ഉപയോഗിച്ച പലിശ മടക്കിക്കൊടുക്കാൻ നിർബ്ബന്ധമില്ലെങ്കിലും കൂടുതൽ നല്ലത് മടക്കിക്കൊടുക്കലാണെന്നത്രെ അല്ലാഹു പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. എന്നി വല്ലവരും ഈ ഉപദേശം വിലവെക്കാതെ പിന്നെയും പഴയപടി തുടരുകയോ, പുതിയ പലിശ ഇടപാട് നടത്തുകയോ ചെയ്താൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു:بَلَىٰ بَلَىٰ ۖ أَتَىٰ عَلَى الْكَافِرِينَ (വല്ലവരും ആവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം, അക്കൂട്ടർ നാശത്തിന്റെ ആഘാതംകൊള്ളുന്നു. അവരതിൽ സ്ഥിരവാസികളുമായിരിക്കും). പലിശ ഏർപ്പാട് എത്രമേൽ ഗൗരവപ്പെട്ട അപരാധമായിട്ടാണ് അല്ലാഹു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ഈ താക്കീതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാകുന്നു. പ

പലിശ ഇപ്പോൾ നടത്തുക മാത്രമല്ല, അതിനെ ന്യായീകരിക്കുകയും അതിനായി അല്ലാഹുവിന്റെയും നസൂലിന്റെയും വാക്യങ്ങളെ ചുരുക്കുകയും ചെയ്യുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നവർ ഈ അക്കീത് പ്രത്യേകം മാർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പലിശ ഇസ്ലാമിൽ കർശനമായി വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു മഹാപാപമാണെന്ന പ്രസിദ്ധമാണെങ്കിലും— ഇസ്ലാമിന്റെ (റ) സൂചിപ്പിച്ചതുംപോലെ—വിശദാംശങ്ങളിൽ പല ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും സങ്കീർണ്ണമാക്കിക്കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. അബൂഹുറൈറ (റ)യിൽ നിന്നു നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഹദീസ് ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാത്രം. അതിങ്ങിനെയാണ്: 'ജനങ്ങൾ പലിശ തിന്നുന്ന ഒരു കാലം അവരിൽ വരും'. എന്ന നബി (സ) പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ചോദിക്കപ്പെട്ടു: 'എല്ലാ മനുഷ്യരുമോ?' തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അതിൽ നിന്ന് തിന്നിട്ടില്ലാത്തവർക്കു അതിന്റെ പൊടിപടലത്തിൽനിന്നും ബാധിക്കുന്നതാണ്.' (അ; 30; ന; 3) അതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നതും സത്യവിശ്വാസിയും ലാശുകാരായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പലിശയുടെ നേരിയ ചുവയെങ്കിലും ഉണ്ടാകാവുന്ന ഇടപാടുകളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും, അത്തരം ഇടപാടുകളെ ഗുദ്യമായ ഇടപാടുകളാക്കി ന്യായീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിരിക്കുകയുമാണ് അതിനുള്ള പൊരവഴി. താഴെ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള ഹദീസുകൾ ഇതിനു മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണ്:—

(1) ഓൻ നബി (സ)യിൽനിന്ന് ഇബ്ബിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഹസനുബ്നുഅലി (റ) ഉദ്യോഗിക്കുന്നു: 'നിനക്ക് ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നതിനെ വിട്ട് ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കാത്തതിലേക്ക് തിരിയുക. കാരണം, സത്യം മനസ്സുമാധാനവും അസത്യം ആശയക്കുഴപ്പവുമായിരിക്കും.' (അ; തി; ന.) (2) വാബിസാ: (റ)യോടു നബി (സ) ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചു: 'അൻ പൂണ്ണുത്തെയും പാപത്തെയുംപറ്റി ചോദിക്കുവാൻ വന്നിരിക്കുകയാണോ?' അദ്ദേഹം 'അതെ' എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ തിരുമേനി വിരലുകൾ കുട്ടിപ്പിടിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെഞ്ചിൽ കൊട്ടിക്കൊണ്ട്: 'തന്റെ മനസ്സിനോട് വിധി തേടിക്കൊള്ളുക' എന്ന് മൂന്ന് പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞു. പിന്നീട് പറഞ്ഞു: 'പൂണ്ണും എന്നാൽ ഏതൊന്നിന്റെ നേരെ മനസ്സിനു സമാധാനവും, ഹൃദയത്തിന് ശാന്തതയും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നുവോ അതാണ്. പാപം എന്നാൽ, ജനങ്ങൾ (എന്തു) വിധി പറഞ്ഞാലും ശരി, മനസ്സിൽ കെട്ടിപ്പിണവുണ്ടാകുന്നവയും, നെഞ്ചിൽ ആശങ്ക ഉളവാക്കുന്നതുമായിരിക്കും.' (അ; ദാരിമീ.) (3) നബി (സ) പറഞ്ഞതായി ജറബിർ (റ) ഉദ്യോഗിക്കുന്നു: 'ഹറാമിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചുണ്ടായ മാംസം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കടക്കുകയില്ല. ഹറാമിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചുണ്ടായ മാംസത്തിന് കൂടുതൽ അർഹമായിട്ടുള്ളതു നരകമാകുന്നു.' (അ; ദാ; ബ.) (4) നബി (സ) പറഞ്ഞതായി ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) ഉദ്യോഗിക്കുന്നു: 'ഏതൊരാളിനും ഹറാമിന്റെ ധനം സമ്പാദിച്ച് അതിൽ നിന്ന് ധർമ്മം ചെയ്യുന്നതായാൽ അവനിൽ നിന്ന് അത് സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല; അതിൽ നിന്ന് ചിലവഴിച്ചാൽ അതിൽ പെർക്കത്ത (വേദി വുദ്യ) നാൽകപ്പെടുന്നതുമല്ല; അത് ബാക്കിപെച്ചു (മരണപ്പെട്ട്) പോയാൽ അത്വന്ന് നരകത്തിലേക്കുള്ള യാത്രാസാധനമാകാനിരിക്കുകയുമില്ല.' (അ; ശുഹുസ്സുന്ന്) അല്ലാഹുനമ്മെയെല്ലാം അവന്റെ വിധിവിധിക്കുകൾ സൂക്ഷിച്ച് ജീവിക്കുന്ന സമ്ജനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തട്ടെ. ആമീൻ.

276. പലിശയെ അല്ലാഹു തുടച്ചു നീക്കുന്നു; ദാനധർമ്മങ്ങളെ അവൻ വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു വാക്കളെ മഹാ പാപിയായ നന്ദികെട്ട (അഥവാ അവിശ്വാസിയാ) എല്ലാവരെയും [ഓരോരുത്തനും] ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുമല്ല.

۲۷۶-يَسْخَرُ اللَّهُ التَّوْبَةَ وَيُزِيلُ الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ

276. ഈ തുടച്ചുനീക്കും, മാക്കും, അമി വുദ്യയിലൊത്താക്കും. അല്ലാഹു പലിശയെ കൂട്ടി അവൻ വളർത്തുക (അമി വുദ്യയിൽപ്പെടുത്തുക)യും ചെയ്യും. പലിശ ദാനധർമ്മങ്ങളെ കൂട്ടി അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുക (സ്നേഹിക്കുക)യില്ല. ഈ എല്ലാ (ഓരോ) നന്ദികെട്ടവരെയും, ഈ അല്ലാഹു കൂട്ടി (മഹാ-കടുത്ത) പാപിയായ അവിശ്വാസികളാണെന്നെയും.

ദാനധർമ്മങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രസ്താവനകളെ തുടർന്നുകൊണ്ടാണല്ലോ കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പലിശയെ കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചത്. ഈ വചനത്തിൽ രണ്ടിന്റെയും അനന്തരഫലങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. പലിശയെ തുടച്ചുനീക്കുകയും, ദാനധർമ്മങ്ങളെ വളർത്തുകയും ചെയ്യുമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ

ഉദ്യോഗം പലിശക്കാര്യം ധനമല്ലാ; നശിച്ചുപോകുന്നു. ധർമ്മം ചെയ്യുന്നവരുടെ ധനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നുള്ളൂ. ചിലപ്പോൾ അതിനെ സംഭരിക്കാനുണ്ടെങ്കിലും മറിച്ചും സംഭരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് നിഷേധിക്കുകയല്ല. സുഖത്തോടും സത്യപ്രതിയോടുംകൂടി ജീവിക്കുക, സമൂഹമാധ്യമമായും അനന്യമായിത്തീരുക. ജനങ്ങളുടെ സ്നേഹദൈവ്യതയ്ക്കും ലഭിക്കുക മുതലായ കാര്യങ്ങളാണല്ലോ ധനം മൂലം ഇഹത്തിൽ ലഭിക്കുവാനുള്ള നേട്ടങ്ങൾ. പലിശക്കാരെ സംബന്ധിച്ചപ്പോൾ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളൊന്നും അവർക്ക് ലഭിക്കുവാനില്ല. ധനം വർദ്ധിക്കുന്നതോ, അവർക്ക് പിശുക്കും ആർത്തിയും സമാധാനക്കുറവും വർദ്ധിക്കുകയോ ചെയ്യുക. അതോടുകൂടി, ജനങ്ങളുടെ വെറുപ്പും ശത്രുതയും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. പരലോകത്തിലാകട്ടെ, ആ ധനംകൊണ്ട് യാതൊരു ഉപകാരവും അവർക്കില്ല. വേണ്ടപ്പോൾ വിധിയത്തിൽ തന്നെ ചിലവഴിച്ചാലും-അതുപോലെ സമ്പാദ്യമായത് കൊണ്ട്-അത് മൂലം അവർക്ക് പുണ്യം ലഭിക്കുവാനില്ല. ഹാജരായ ധനം ഉപയോഗിച്ചു നമിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർക്ക് ദോഷകരമായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു. ധർമ്മിഷ്ഠനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവർ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ ചിലവുകൾക്കും അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയും അവന്റെ ധർമ്മങ്ങളെ അല്ലാഹു വളർത്തി വലുതാക്കുകയും ചെയ്യും. ധനം കൃത്യത്തോടുകൂടിയതും ഉള്ളതിൽ അവനു സത്യപ്രതിയും മനസ്സോടാനവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ജനങ്ങൾക്ക് അവനോട് സ്നേഹവും അനുഭാവവും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. കൃടാഭി, പലിശയെയും ദാനധർമ്മങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു മുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയ വചനങ്ങളിൽ നിന്നും, മേൽപ്രകാരമുള്ള ഹദീസുകളിൽനിന്നും, വേറെയും ചില വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണു.

ഇബ്നുകസീറുടെ (1) ൽ നിന്ന് ഉദ്യോഗിക്കപ്പെട്ട ഒരു നബി വചനത്തിൽ ഇങ്ങനെ വന്നിരിക്കുന്നു: പലിശ-അത് അധികമുണ്ടായാലും ശരി- അതിന്റെ പര്യവസാനം കുറവിലേക്കായിരിക്കും. (അ: 3) ശുദ്ധമായ സമ്പാദ്യത്തിൽ നിന്ന് ഒരു കാരണമായും വല്ലവരും ധർമ്മം ചെയ്താൽ, അതിനെ നിങ്ങളിലൊരാൾ തന്റെ കൃതിയെക്കൂട്ടിയെ വാളിച്ചു വളർത്തുന്നതുപോലെ അല്ലാഹു അവന് വേണ്ടി അതിനെ വളർത്തി മലപോലെ വലുതാക്കുമെന്ന് ബുഖാരിയും, മുസ്ലിമും (1) രേഖപ്പെടുത്തിയ ഹദീസ് ഇതിന് മുമ്പ് നാം കാണുകയുണ്ടായി. അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'പറയുക: ദുഷിച്ചതും നല്ലതും സമാകൂകയില്ല-ദുഷിച്ചതിന്റെ ആധിക്യം നിന്നെ അത് മൂലപ്പെടുത്തിയാലും ശരി' (മാതൃ 3: 103) 'ആരോങ്കിലും ഒരു നല്ല കാര്യം ചെയ്തുവെച്ചാൽ അതിൽ അവന് നാം നൽകുവർദ്ധിച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ്.' (ശുറാ : 23)

മഹാപാപിയായ നന്മിനെക്കുറിച്ചും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. എന്ന വാക്യം വളരെ ഗൗരവസ്വരത്തിലുള്ള ഒരു വാക്യമാകുന്നു. ഒരു പൊതുതത്വമെന്ന നിലക്കാണ് ആ വാക്യം നിലകൊള്ളുന്നത്. എന്നാലും പലിശക്കാരെപ്പറ്റി അതിൽ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് സന്ദർഭംകൊണ്ടുവ്യക്തമാണ്. അല്ലാഹു തന്നിട്ടുള്ള അത്യാധികാരം കൊടുത്ത ഹലാലായ ധനവും സമ്പാദ്യവുംകൊണ്ട് മതിയാക്കാതെ, ദുഷിച്ച മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അന്യന്റെ ധനം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവനാണല്ലോ പലിശക്കാരൻ. അപ്പോൾ, അവൻ നന്മിനെക്കുറിച്ചും മഹാപാപിയുമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. അവനെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അവനോട് അല്ലാഹുവിന് അനിഷ്ടവും വെറുപ്പുമാണുള്ളതെന്നും, അവന്റെ പക്കൽ നിന്ന് വല്ല സഹായമോ രക്ഷയോ അവന് കിട്ടുകയില്ലെന്നുമാകുന്നു. ഇതിൽപരം കഷ്ടവും നഷ്ടവും മറ്റൊന്നാണുള്ളത്? അല്ലാഹു നമ്മെ കാക്കട്ടെ- ആമിൻ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് പാത്രമായിത്തീരുന്നവരും, അവനോട് നന്മിയുള്ളവരും എങ്ങിനെയുള്ളവരായിരിക്കുമെന്ന് അടുത്ത വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:—

277. നിഷ്ഠയുമായും, വിശ്വസിക്കുകയും, സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും, നമസ്കാരം നിലനിറുത്തുകയും, സകാത്തത് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തവർ, അവർക്ക് തങ്ങളുടെ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ തങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായിരിക്കും; അവരുടെ മേൽ യാതൊരു ഭയവുമില്ല; അവർ വ്യസനപ്പെടുകയുമില്ല.

٢٤٤- إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ
لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

277. നിഷ്ഠയുമായും, വിശ്വസിച്ചവർ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തവർ സൽക്കർമ്മങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തവർ നമസ്കാരം സകാത്തത് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തവർ അവർക്ക് അവരുടെ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായിരിക്കും അവരുടെ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ അവർ ഇല്ലാത്തതും വ്യസനപ്പെടുകയുമില്ല.

1-മത്തെ വചനത്തിൽ, ആദ്യമായി അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾ പാലിച്ചുകൊണ്ട് അവനെ സൂക്ഷിക്കണമെന്ന മോത്തത്തിൽ ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു. പിന്നീട്, നിങ്ങൾ മുമ്പ് നടത്തിയിട്ടുള്ള പലിശ ഇടപാടുകളിൽ നിശ്ചയപ്രകാരം പിരിഞ്ഞുകിട്ടുവാൻ ബാക്കിയുള്ളതൊന്നും മേലിൽ വസൂലാക്കരുതെന്നും, അത് അപ്പടി ഉപേക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണമെന്നും കൽപിക്കുന്നു. സത്യവിശ്വാസിയായെന്നു വാദിക്കുന്ന ഒരാൾക്കും ഈ കൽപന അനുസരിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്നത്രെ. 'നിങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം:

സൈദ്ബ്നു അസ്ഃ, ഇബ്നുജുരൈജ്, മുഖാത്തിൽ, സുദാദി (റ) എന്നിവരിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള ചില നിവായത്തുകൾ കാണിക്കുന്നത് ഈ വചനം മക്ക മദീനയും ഉണ്ടായതിന്റെ അടുത്ത കാലത്ത് അവതരിച്ചതാണെന്നു കുന്നു. ആ നിവായത്തുകളുടെ സാരം ഇപ്രകാരമാണ്: മഖീഫു ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ബനുഅഹ് കുടുംബങ്ങളിൽ ചിലർക്ക് മഖ്സൂം ഗോത്രക്കാരായ മുഗീറ: കുടുംബത്തിലെ ചില അംഗങ്ങളിൽനിന്ന് കുറച്ച് പലിശ പിരിഞ്ഞുകിട്ടുവാൻ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും ഇസ്ലാമിനെ അംഗീകരിച്ച ശേഷം, മഖീഫുകാർ തങ്ങളുടെ കിട്ടേണ്ടുന്ന ആ സംഖ്യ ആവശ്യപ്പെട്ടു. മുഗീറ കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂടിയായോചുന്ന നടത്തിയ ശേഷം, ഇസ്ലാമിൽ വെച്ചുണ്ടാകുന്ന സമ്പദ്യം കൊണ്ട് തങ്ങൾ എന്നി പലിശ തന്നു തീർക്കുവാൻ തയ്യാറാല്ലെന്ന് അവർ മറുപടി കൊടുത്തു: ഈ വിവരം നബി (സ) മക്കയിലെ അമീറായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന അത്താബ് (عبد الله بن مسعود) തിരുമേനിക്ക് എഴുതി. ഈ അവസരത്തിലാണ് ഈ വചനം അവതരിച്ചത്. തിരുമേനി ഈ വചനം അറിയിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടിയും അയച്ചു. അപ്പോൾ, മഖീഫുകാർ: തങ്ങൾ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് വേദിച്ചു മടങ്ങുകയും, ബാക്കി പലിശ വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

പലിശ നിഷിദ്ധമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കൽപന വരുന്നതിന് മുമ്പ് വാങ്ങിപ്പറ്റിയ പലിശസംഖ്യ തിരിച്ചു കൊടുക്കൽ നിർബന്ധമില്ലെന്ന് ഈ വചനത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. ബാക്കി കിട്ടുവാനുള്ളത് ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന് മാത്രമാണല്ലോ അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. പലിശയായി മുമ്പ് വാങ്ങിയതൊക്കെ തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കുമെങ്കിലും അത് നിർബന്ധമാക്കുന്നപക്ഷം അതനുഷ്ഠിക്കുവാൻ പലപ്പോഴും സാധ്യതാകാതെ വന്നാൽ മാത്രമല്ല, അത് കൈപ്പറ്റുമ്പോൾ അതിൽ നിയമതടസ്സമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അത് മക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നതിന് ന്യായവുമില്ലല്ലോ.

2-മത്തെ വചനത്തിൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം, അതിന് തയ്യാറാല്ലാത്തവർക്കെതിരെ അല്ലാഹുവും റസൂലും യുദ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുമെന്ന് ശക്തിയായി അറിയിച്ചു ചെയ്യുന്നു. ചെയ്തപ്പോഴായിരുന്നെപ്പറ്റി വേദിച്ചു മടങ്ങിയവർ മൂലധനം-അഥവാ കടംകൊടുത്ത സംഖ്യ-രക്ഷപ്പെട്ടു കിട്ടുമെന്നും അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. 'നിങ്ങൾ അക്രമിക്കുകയും, അക്രമിക്കപ്പെടുകയും ഇല്ല' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം, മൂലധനത്തെയും അധികം വാങ്ങി അക്രമം ചെയ്യാനോ, അതിൽ നിന്നും വല്ലതും വിട്ടുകൊടുത്തു അക്രമത്തിന് വിധേയരാകുവാനോ അനുവദിക്കുകയില്ല എന്നത്രെ. അല്ലാഹുവും റസൂലും ആരോടു യുദ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുവോ അവർ, പരലോകത്ത് അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപങ്ങൾക്കും ശിക്ഷയ്ക്കും വിധേയരായിരിക്കുമെന്നും, അവർ ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ശത്രുക്കളായിരിക്കുമെന്നും വ്യക്തമാണ്.

പലിശയിൽനിന്നു പിൻതിരിഞ്ഞു മടങ്ങാത്തവരോട് അല്ലാഹുവും റസൂലും യുദ്യം പ്രഖ്യാപിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം ഒന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. പ്രസ്തുത അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: (1) അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തിനു വഴങ്ങാത്തവരായതുകൊണ്ടു അവർ അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും എതിർപക്ഷക്കാരായിത്തീരുന്നുവെന്നും, അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ കഠിനമായ കോപത്തിനു വിധേയരായിരിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു കനത്ത അഭിപ്രായമാണ്. പക്ഷേ, ആയത്തിലെ വാക്കുകൾക്കു മുമ്പിൽ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു പ്രസക്തി കാണുന്നില്ല. (2) അവർക്കെതിരെ ജനരോഷം ഉണ്ടായിത്തീരുകയും, അവരുമായി സമരങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളും ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അഭിപ്രായം, കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ **يُحَارَبُونَ** (അല്ലാഹു പലിശയെ തുടച്ചു നീക്കം) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താമെന്നല്ലാതെ, ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമായിരിക്കുവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കുന്ന ചില ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാർ, ഇക്കാര്യം സർവ്വത്ര കാണപ്പെടുന്ന 'മുതലാളി-തൊഴിലാളി' സംഘട്ടനങ്ങളും, ധനിക വർഗ്ഗവും ദരിദ്ര വർഗ്ഗവും തമ്മിൽ നടമാടുന്ന വടംവലികളും ഈ യുദ്യപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കരണമായി ചിത്രീകരിക്കാറുണ്ട്. ഈ സത്വത്തിൽ പ്രസ്തുത സംഘട്ടനങ്ങളും വടംവലികളും പരിശോധിച്ചാൽ, അധിക ഭാഗവും പലിശയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല-മറ്റു പലതുമുണ്ട്-അതിന് കാരണമെന്ന് കാണാവുന്നതാകുന്നു.

(3) പലിശ ഇടപാടിൽ നിന്ന് വിരമിച്ചു മടങ്ങുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും അവർ മടങ്ങാത്തപക്ഷം, ഭരണാധികാരി അവരോട് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കണം. മറ്റൊരു വ്യക്തികളാണെങ്കിൽ അവർ കൊലശിക്ഷയ്ക്കും വിധേയരായിരിക്കുമെന്നും വ്യക്തമാണ്.

യിരിക്കും. ഇതാണ് മറ്റൊരു അഭിപ്രായം. ഇസ്‌ലാമിക ഭരണം നിലവിലുള്ളതെങ്കിൽ ഇത് നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ നടത്തിയത് ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. സകാത്തുകൾക്കുവേണ്ടി വിസമ്മതിച്ച മനങ്ങളോട് അബൂബക്കർ (റ) യും ഇസ്‌ലാമിക ഭരണകൂടം അടിച്ചമർത്തേണ്ടതായുണ്ട്. കവർച്ച, കൊല മുതലായ പൊതുജനദ്രോഹങ്ങൾ നടത്തുന്നവരെയും ഡ്രീസ്‌മാൻ വ്യാപാരങ്ങളുടെയും അഭിപ്രായം. കൂടുതൽ യുക്തവും, ആയത്തിലെ വാക്കുകളോട് കൂടുതൽ യോജിച്ചു കാണുന്നതും ഇതുതന്നെ. മഖീഹു ഗോത്രക്കാരും മഖ്‌സൂം ഗോത്രക്കാരും തമ്മിൽ നടന്നതായി മുകളിൽ ഉദ്യരിച്ച സംഭവത്തിൽ മഖീഹു ഗോത്രം പശ്ചാത്തപിക്കുവാൻ തയ്യാറില്ലാത്ത പക്ഷം, അവരോട് യുദ്ധം നടത്തുവാൻ നബി (സ) അത്താബ് (റ)ന് എഴുതിയ കത്തിൽ അറിയിച്ചിരുന്നുവെന്നും, മഖീഹു ഗോത്രക്കാർ 'ഞങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിനോടും റസൂലിനോടും ഏറ്റുമുട്ടുവാൻ കഴിവില്ല' എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും പലരും ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാമിക വാഴ്ച നിലവിലില്ലാത്തപ്പോൾ മുസ്‌ലിം സമൂഹം അവരുടെ നേരെ തങ്ങളുടെ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു 'നിങ്ങൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങിയാൽ നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ മൂലധനം ലഭിക്കും. (إِذَا جَاءَ بِكُمْ نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَبَدَأَ الْفَتْحُ) ' എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് അവർ സ്വയം മടങ്ങാതെ ബലം പ്രയോഗിച്ചു മടക്കേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം അവരുടെ മൂലധനം കൂടി യാവർക്ക് നൽകേണ്ടതില്ലെന്ന് വരുന്നു. പല പണ്ഡിതന്മാരും അങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും.

3-ാംമത്തെ വപനത്തിൽ, കടക്കാരന് കടം വീട്ടുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം ഞൊയ്യക്കം ബാധിച്ചാൽ, അതിനുള്ള സൗകര്യം ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ അവൻ ഒഴിവു കൊടുക്കണമെന്നും, അതുവരെ അവനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുതെന്നും കൽ പിടുന്നു. ഏല്ലാ കടക്കാരെയും ബാധിക്കുന്ന ഒരു കൽപനയാണിത്. ഓരോ മുസ്ലീമും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു കടമയുമാകുന്നു. കടസംഖ്യ പാടെ വീട്ടുകൊടുക്കണമെന്നു അച്ഛാഹു ശാസിക്കുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ശാസിക്കുന്നപക്ഷം, ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവർക്ക് കടം കൊടുത്തു സഹായിച്ചുവാൻ ആരും തയ്യാറാകാതെ വരുമല്ലോ. എന്നാൽ, അത് ധർമ്മമാക്കി വീട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണു നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ഉത്തമമെന്നും, നിങ്ങൾ കാര്യം വേണ്ടതുപോലെ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതാണു നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതെന്നും പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മുഴുവൻ വീട്ടുകൊടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിൽ കൃണ ഭാഗമെങ്കിലും വീട്ടുകൊടുത്താൽ അതും വളരെ നല്ലതാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. കടം വീട്ടുവാൻ കഴിയാതെ ഞൊയ്യക്കം ബാധിച്ചവർക്ക് കടം തീർക്കുവാനുള്ള അവധി നീട്ടിക്കൊടുക്കുക, സംഖ്യ വീട്ടുകൊടുക്കുക മുതലായ ഇളവുകൾ ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ചു പല ഹദീസുകളിലും വളരെയധികം ഉണർപ്പുണ്ടായിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഉദാഹരണത്തിനു മാത്രം ചിലതു ഉദാഹരിക്കുന്നു:-

(1) മുഹമ്മദുസ്സനുക്കത്ബ് (محمّد بن عبد الله) ഇദ്യരിച്ച ഒരു സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം:- അബൂഖത്താഃ (റ)
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കടക്കാറെനെ തെടിയില്ലായ്മയാൽ കടക്കാൻ വെളിച്ചവാതെ ഒളിപ്പിക്കുകയായി. ഓരോന്നും
അവർ തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടി. ഞാൻ ഞെരുക്കുകയാണ്, എന്നീ കടം തന്നു തീർക്കാൻ കഴിവില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം
അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ, അബൂഖത്താഃ (റ) ചോദിച്ചു: 'അല്ലാഹുവിൽ സത്യമായും അതെയോ?' കടക്കാൻ ഉത്തരം
പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിൽ സത്യം! അതെ'. അപ്പോൾ അബൂഖത്താഃ (റ) കാര്യംകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:
'ഖിയമത്തെ നാളിലെ ദൃഢങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്ലാഹു തന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത് ആർക്കെങ്കിലും സന്തോഷമാണെങ്കിൽ,
അവൻ ഞെരുക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രദ്ധയും നൽകുകയും അവൻ വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളട്ടെ'. എന്ന്
അവൻ ഞെരുക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രദ്ധയും നൽകുകയും അവൻ വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അല്ലാഹുവിന്റെ തണലിൽ
ഇരിക്കാനാണ് മാത്രവും ചെയ്തു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അല്ലാഹുവിന്റെ തണലിൽ ഇരിക്കാനാണ്.
(അ; മ.)

(2) നബി (സ) പറയുന്നു: 'വല്ലവനും ഒരു ഭാരത
വാസി (സ) പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. (അ; മ.) (3) നബി (സ) പറയുന്നു: 'വല്ലവനും ഒരു ഭാരത
വാസി (സ) പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. (അ; മ.)

(3) അബൂസഇദ്ഃ (റ) പറയുന്നു: 'നബി (സ) യുടെ കാലത്തു ഹൈന്ദവ വാങ്ങിയിരുന്ന ഫലങ്ങളിൽ ആചാര്യ ബാ
ധിച്ചു. അങ്ങിനെ, അയാളുടെ കടം വർദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ധർമ്മം നൽകുവാൻ നബി
(സ) പറഞ്ഞു. ജനങ്ങൾ ധർമ്മം നൽകി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടം തീർക്കുവാൻ മതിയായില്ലെന്നില്ല.
അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടമിടപാടുകാരോട് നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾക്ക് കീട്ടിയത് നിങ്ങൾ എടുത്തു
കൊള്ളുവിൻ. അതല്ലാത്ത നിങ്ങൾക്ക് ഒന്നുമില്ല.' (മ.) കടം വീട്ടുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവരെ എല്ലാവരും സഹായി
ക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും, കടം തീർക്കുവാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് നൽകേണ്ടതുണ്ടെന്നും, കൊടുത്തു തീർക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം
വുമില്ലാത്തപ്പോൾ ഭരണാധികാരി ഇടപെട്ട് കടബാധിതരിൽനിന്ന് കടക്കാറെനെ ഒഴിവാക്കാമെന്നും ഇതിൽ നിന്ന് മറ്റ്
ഫലമായി.

[illegible]

ചെയ്തു അതും വരുത്തൽ അകമാകുന്നു. നിങ്ങളിൽ ഓരോ ഒരു കഴിവുള്ളവനോടുകൂടി ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ അവൻ അവനെ പിൻതുടർന്നുകൊള്ളട്ടെ.' (ബു: മു.) അതായത് യഥാർത്ഥ കടക്കാരൻ തന്റെ കടം മറ്റൊരാളെ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ആൾ കഴിവുള്ള ആളായിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആ ഏൽപന സ്വീകരിക്കണമെന്നർത്ഥം. (2) 'ആരാകിലും മനങ്ങളുടെ മനം, അതു വീട്ടിക്കൊടുക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു (കടം) മോടിച്ചാൽ അത് അല്ലാഹു അവന് വീട്ടിക്കൊടുക്കും. ആരാകിലും അത് (കൊടുക്കാതെ) നശിപ്പിക്കണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് മോടിച്ചാൽ അല്ലാഹു അത് നശിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്' (ബു.) (3) 'മനങ്ങളിൽ വെച്ചു ഉത്തമൻ അവരിൽവെച്ചു' നന്നായി കടം വീട്ടുന്നവനാകുന്നു.' (മു.) (4) 'ഉള്ളവൻ (കടം തീർക്കാതെ) അമാന്തം വരുത്തുന്നവനും, അവന്റെ മാനത്തെ സ്വീകരിക്കലും (അവനെ) ശിക്ഷിക്കലും അനുവദനീയമാകുന്നു.' (അ:ന.) അവനോടു പരുഷമായി സംസാരിക്കുകയും, വേണ്ടിവന്നാൽ ബന്ധുക്കളോടുകൂടിയും ചെയ്യാമെന്നു സാരം. (5) അബൂഖത്താദ (റ) പറയുന്നു: ഒരു മനുഷ്യൻ ചോദിച്ചു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ സുലേ, കണ്ടുവോ? (ഇതെന്നു പറഞ്ഞു തരണം): ഞാൻ ക്ഷമയുള്ളവനായും, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതിഫലം ഉദ്ദേശിക്കുന്നവനായും, പിൻതിരിയാതെ മുന്നോട്ടു ചെയ്യുന്നവനായും കൊണ്ടിരിക്കെ, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ (യുദ്ധത്തിൽ) വെച്ചു ഞാൻ കൊല്ലപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ, എന്റെ പാപം അല്ലാഹു എന്നിങ്ങനെ പ്രാപ്തമാക്കിത്തരുകോ?' അപ്പോൾ തിരുമേനി 'അതെ' എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടു അയാൾ തിരിഞ്ഞു പോയപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'അതെ, കടം മഴികെ. (കടം അല്ലാഹു ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടു.) ജിബ്ബിൽ ഏതൊരു അങ്ങനെ പറഞ്ഞു തന്നിരിക്കുന്നു.' (മ.)

4-മത്തെ വചനത്തിൽ, ഈ ജീവിതം താൽക്കാലികമാണ്, ശാശ്വതമായ പരലോക ജീവിതം വരാനിരിക്കുന്നു, അവിടെവെച്ചാണ് ഏല്പാ കർമ്മങ്ങൾക്കും തക്കതായ പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുക, അതുകൊണ്ടു അന്നത്തേക്കു വേണ്ടുന്ന മുൻകരുതലുകളും ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്നൊക്കെ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വചനമാണ് അവസാനം അവതരിച്ച വ്യർത്ഥൻ വചനമെന്നും, പിന്നീട് ഏതാനും ജീവനങ്ങളും മാത്രമേ നബി (സ) ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുള്ളുവെന്നും ചില രീതിയത്തുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. ﴿عَلَى﴾

വിഭാഗം-39

282. ഹേ, വിശ്വാസിവരേ, നിങ്ങളൊരു നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട അവധി വരേക്കു (കാലം വെച്ചുകൊണ്ടു) അന്യോന്യം വല്ല കടമിടപാടും നടത്തിയാൽ, നിങ്ങളിൽ എഴുതിവെക്കുവിൻ. ദൈവത്തുകാരൻ നിങ്ങളെക്കീടയിൽ നീതിയനുസരിച്ചു (അത്) എഴുതുകയും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.

ദൈവത്തുകാരനും (തന്നെ) അവൻ അല്ലാഹു പാടിപ്പിച്ചു കൊടുത്തതുപോലെ, (അത്) എഴുതുവാൻ വിസമ്മതിക്കുകയും അരുത്. അങ്ങനെ, അവൻ എഴുതിക്കൊള്ളട്ടെ;

യാതൊരുവന്റെ മേലാണോ കടബാധ്യത ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് അവൻ വാചകം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും, തന്റെ രണ്ടായ അല്ലാഹുവിനെ അവൻ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. അതിൽനിന്ന് അവൻ ഒരു വസ്തുവും കുറവ് വരുത്തുകയും അരുത്.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
إِذَا تَدَانَيْتُمْ بِدَيْنٍ
إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَلْتُبَيِّنُوا
وَلْيَكْتُبْ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ
وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ
أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ
وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ
وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ
وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا

282. ഹേ വിശ്വാസിവരേ ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا﴾ നിങ്ങളന്യോന്യം കടമിടപാട് നടത്തിയാൽ ^١ ^٢ വല്ല കടമിടപാടിനെയും ^٣ ^٤ ^٥ ^٦ ^٧ ^٨ ^٩ ^{١٠} ^{١١} ^{١٢} ^{١٣} ^{١٤} ^{١٥} ^{١٦} ^{١٧} ^{١٨} ^{١٩} ^{٢٠} ^{٢١} ^{٢٢} ^{٢٣} ^{٢٤} ^{٢٥} ^{٢٦} ^{٢٧} ^{٢٨} ^{٢٩} ^{٣٠} ^{٣١} ^{٣٢} ^{٣٣} ^{٣٤} ^{٣٥} ^{٣٦} ^{٣٧} ^{٣٨} ^{٣٩} ^{٤٠} ^{٤١} ^{٤٢} ^{٤٣} ^{٤٤} ^{٤٥} ^{٤٦} ^{٤٧} ^{٤٨} ^{٤٩} ^{٥٠} ^{٥١} ^{٥٢} ^{٥٣} ^{٥٤} ^{٥٥} ^{٥٦} ^{٥٧} ^{٥٨} ^{٥٩} ^{٦٠} ^{٦١} ^{٦٢} ^{٦٣} ^{٦٤} ^{٦٥} ^{٦٦} ^{٦٧} ^{٦٨} ^{٦٩} ^{٧٠} ^{٧١} ^{٧٢} ^{٧٣} ^{٧٤} ^{٧٥} ^{٧٦} ^{٧٧} ^{٧٨} ^{٧٩} ^{٨٠} ^{٨١} ^{٨٢} ^{٨٣} ^{٨٤} ^{٨٥} ^{٨٦} ^{٨٧} ^{٨٨} ^{٨٩} ^{٩٠} ^{٩١} ^{٩٢} ^{٩٣} ^{٩٤} ^{٩٥} ^{٩٦} ^{٩٧} ^{٩٨} ^{٩٩} ^{١٠٠} ^{١٠١} ^{١٠٢} ^{١٠٣} ^{١٠٤} ^{١٠٥} ^{١٠٦} ^{١٠٧} ^{١٠٨} ^{١٠٩} ^{١١٠} ^{١١١} ^{١١٢} ^{١١٣} ^{١١٤} ^{١١٥} ^{١١٦} ^{١١٧} ^{١١٨} ^{١١٩} ^{١٢٠} ^{١٢١} ^{١٢٢} ^{١٢٣} ^{١٢٤} ^{١٢٥} ^{١٢٦} ^{١٢٧} ^{١٢٨} ^{١٢٩} ^{١٣٠} ^{١٣١} ^{١٣٢} ^{١٣٣} ^{١٣٤} ^{١٣٥} ^{١٣٦} ^{١٣٧} ^{١٣٨} ^{١٣٩} ^{١٤٠} ^{١٤١} ^{١٤٢} ^{١٤٣} ^{١٤٤} ^{١٤٥} ^{١٤٦} ^{١٤٧} ^{١٤٨} ^{١٤٩} ^{١٥٠} ^{١٥١} ^{١٥٢} ^{١٥٣} ^{١٥٤} ^{١٥٥} ^{١٥٦} ^{١٥٧} ^{١٥٨} ^{١٥٩} ^{١٦٠} ^{١٦١} ^{١٦٢} ^{١٦٣} ^{١٦٤} ^{١٦٥} ^{١٦٦} ^{١٦٧} ^{١٦٨} ^{١٦٩} ^{١٧٠} ^{١٧١} ^{١٧٢} ^{١٧٣} ^{١٧٤} ^{١٧٥} ^{١٧٦} ^{١٧٧} ^{١٧٨} ^{١٧٩} ^{١٨٠} ^{١٨١} ^{١٨٢} ^{١٨٣} ^{١٨٤} ^{١٨٥} ^{١٨٦} ^{١٨٧} ^{١٨٨} ^{١٨٩} ^{١٩٠} ^{١٩١} ^{١٩٢} ^{١٩٣} ^{١٩٤} ^{١٩٥} ^{١٩٦} ^{١٩٧} ^{١٩٨} ^{١٩٩} ^{٢٠٠} ^{٢٠١} ^{٢٠٢} ^{٢٠٣} ^{٢٠٤} ^{٢٠٥} ^{٢٠٦} ^{٢٠٧} ^{٢٠٨} ^{٢٠٩} ^{٢١٠} ^{٢١١} ^{٢١٢} ^{٢١٣} ^{٢١٤} ^{٢١٥} ^{٢١٦} ^{٢١٧} ^{٢١٨} ^{٢١٩} ^{٢٢٠} ^{٢٢١} ^{٢٢٢} ^{٢٢٣} ^{٢٢٤} ^{٢٢٥} ^{٢٢٦} ^{٢٢٧} ^{٢٢٨} ^{٢٢٩} ^{٢٣٠} ^{٢٣١} ^{٢٣٢} ^{٢٣٣} ^{٢٣٤} ^{٢٣٥} ^{٢٣٦} ^{٢٣٧} ^{٢٣٨} ^{٢٣٩} ^{٢٤٠} ^{٢٤١} ^{٢٤٢} ^{٢٤٣} ^{٢٤٤} ^{٢٤٥} ^{٢٤٦} ^{٢٤٧} ^{٢٤٨} ^{٢٤٩} ^{٢٥٠} ^{٢٥١} ^{٢٥٢} ^{٢٥٣} ^{٢٥٤} ^{٢٥٥} ^{٢٥٦} ^{٢٥٧} ^{٢٥٨} ^{٢٥٩} ^{٢٦٠} ^{٢٦١} ^{٢٦٢} ^{٢٦٣} ^{٢٦٤} ^{٢٦٥} ^{٢٦٦} ^{٢٦٧} ^{٢٦٨} ^{٢٦٩} ^{٢٧٠} ^{٢٧١} ^{٢٧٢} ^{٢٧٣} ^{٢٧٤} ^{٢٧٥} ^{٢٧٦} ^{٢٧٧} ^{٢٧٨} ^{٢٧٩} ^{٢٨٠} ^{٢٨١} ^{٢٨٢} ^{٢٨٣} ^{٢٨٤} ^{٢٨٥} ^{٢٨٦} ^{٢٨٧} ^{٢٨٨} ^{٢٨٩} ^{٢٩٠} ^{٢٩١} ^{٢٩٢} ^{٢٩٣} ^{٢٩٤} ^{٢٩٥} ^{٢٩٦} ^{٢٩٧} ^{٢٩٨} ^{٢٩٩} ^{٣٠٠} ^{٣٠١} ^{٣٠٢} ^{٣٠٣} ^{٣٠٤} ^{٣٠٥} ^{٣٠٦} ^{٣٠٧} ^{٣٠٨} ^{٣٠٩} ^{٣١٠} ^{٣١١} ^{٣١٢} ^{٣١٣} ^{٣١٤} ^{٣١٥} ^{٣١٦} ^{٣١٧} ^{٣١٨} ^{٣١٩} ^{٣٢٠} ^{٣٢١} ^{٣٢٢} ^{٣٢٣} ^{٣٢٤} ^{٣٢٥} ^{٣٢٦} ^{٣٢٧} ^{٣٢٨} ^{٣٢٩} ^{٣٣٠} ^{٣٣١} ^{٣٣٢} ^{٣٣٣} ^{٣٣٤} ^{٣٣٥} ^{٣٣٦} ^{٣٣٧} ^{٣٣٨} ^{٣٣٩} ^{٣٤٠} ^{٣٤١} ^{٣٤٢} ^{٣٤٣} ^{٣٤٤} ^{٣٤٥} ^{٣٤٦} ^{٣٤٧} ^{٣٤٨} ^{٣٤٩} ^{٣٥٠} ^{٣٥١} ^{٣٥٢} ^{٣٥٣} ^{٣٥٤} ^{٣٥٥} ^{٣٥٦} ^{٣٥٧} ^{٣٥٨} ^{٣٥٩} ^{٣٦٠} ^{٣٦١} ^{٣٦٢} ^{٣٦٣} ^{٣٦٤} ^{٣٦٥} ^{٣٦٦} ^{٣٦٧} ^{٣٦٨} ^{٣٦٩} ^{٣٧٠} ^{٣٧١} ^{٣٧٢} ^{٣٧٣} ^{٣٧٤} ^{٣٧٥} ^{٣٧٦} ^{٣٧٧} ^{٣٧٨} ^{٣٧٩} ^{٣٨٠} ^{٣٨١} ^{٣٨٢} ^{٣٨٣} ^{٣٨٤} ^{٣٨٥} ^{٣٨٦} ^{٣٨٧} ^{٣٨٨} ^{٣٨٩} ^{٣٩٠} ^{٣٩١} ^{٣٩٢} ^{٣٩٣} ^{٣٩٤} ^{٣٩٥} ^{٣٩٦} ^{٣٩٧} ^{٣٩٨} ^{٣٩٩} ^{٤٠٠} ^{٤٠١} ^{٤٠٢} ^{٤٠٣} ^{٤٠٤} ^{٤٠٥} ^{٤٠٦} ^{٤٠٧} ^{٤٠٨} ^{٤٠٩} ^{٤١٠} ^{٤١١} ^{٤١٢} ^{٤١٣} ^{٤١٤} ^{٤١٥} ^{٤١٦} ^{٤١٧} ^{٤١٨} ^{٤١٩} ^{٤٢٠} ^{٤٢١} ^{٤٢٢} ^{٤٢٣} ^{٤٢٤} ^{٤٢٥} ^{٤٢٦} ^{٤٢٧} ^{٤٢٨} ^{٤٢٩} ^{٤٣٠} ^{٤٣١} ^{٤٣٢} ^{٤٣٣} ^{٤٣٤} ^{٤٣٥} ^{٤٣٦} ^{٤٣٧} ^{٤٣٨} ^{٤٣٩} ^{٤٤٠} ^{٤٤١} ^{٤٤٢} ^{٤٤٣} ^{٤٤٤} ^{٤٤٥} ^{٤٤٦} ^{٤٤٧} ^{٤٤٨} ^{٤٤٩} ^{٤٥٠} ^{٤٥١} ^{٤٥٢} ^{٤٥٣} ^{٤٥٤} ^{٤٥٥} ^{٤٥٦} ^{٤٥٧} ^{٤٥٨} ^{٤٥٩} ^{٤٦٠} ^{٤٦١} ^{٤٦٢} ^{٤٦٣} ^{٤٦٤} ^{٤٦٥} ^{٤٦٦} ^{٤٦٧} ^{٤٦٨} ^{٤٦٩} ^{٤٧٠} ^{٤٧١} ^{٤٧٢} ^{٤٧٣} ^{٤٧٤} ^{٤٧٥} ^{٤٧٦} ^{٤٧٧} ^{٤٧٨} ^{٤٧٩} ^{٤٨٠} ^{٤٨١} ^{٤٨٢} ^{٤٨٣} ^{٤٨٤} ^{٤٨٥} ^{٤٨٦} ^{٤٨٧} ^{٤٨٨} ^{٤٨٩} ^{٤٩٠} ^{٤٩١} ^{٤٩٢} ^{٤٩٣} ^{٤٩٤} ^{٤٩٥} ^{٤٩٦} ^{٤٩٧} ^{٤٩٨} ^{٤٩٩} ^{٥٠٠} ^{٥٠١} ^{٥٠٢} ^{٥٠٣} ^{٥٠٤} ^{٥٠٥} ^{٥٠٦} ^{٥٠٧} ^{٥٠٨} ^{٥٠٩} ^{٥١٠} ^{٥١١} ^{٥١٢} ^{٥١٣} ^{٥١٤} ^{٥١٥} ^{٥١٦} ^{٥١٧} ^{٥١٨} ^{٥١٩} ^{٥٢٠} ^{٥٢١} ^{٥٢٢} ^{٥٢٣} ^{٥٢٤} ^{٥٢٥} ^{٥٢٦} ^{٥٢٧} ^{٥٢٨} ^{٥٢٩} ^{٥٣٠} ^{٥٣١} ^{٥٣٢} ^{٥٣٣} ^{٥٣٤} ^{٥٣٥} ^{٥٣٦} ^{٥٣٧} ^{٥٣٨} ^{٥٣٩} ^{٥٤٠} ^{٥٤١} ^{٥٤٢} ^{٥٤٣} ^{٥٤٤} ^{٥٤٥} ^{٥٤٦} ^{٥٤٧} ^{٥٤٨} ^{٥٤٩} ^{٥٥٠} ^{٥٥١} ^{٥٥٢} ^{٥٥٣} ^{٥٥٤} ^{٥٥٥} ^{٥٥٦} ^{٥٥٧} ^{٥٥٨} ^{٥٥٩} ^{٥٦٠} ^{٥٦١} ^{٥٦٢} ^{٥٦٣} ^{٥٦٤} ^{٥٦٥} ^{٥٦٦} ^{٥٦٧} ^{٥٦٨} ^{٥٦٩} ^{٥٧٠} ^{٥٧١} ^{٥٧٢} ^{٥٧٣} ^{٥٧٤} ^{٥٧٥} ^{٥٧٦} ^{٥٧٧} ^{٥٧٨} ^{٥٧٩} ^{٥٨٠} ^{٥٨١} ^{٥٨٢} ^{٥٨٣} ^{٥٨٤} ^{٥٨٥} ^{٥٨٦} ^{٥٨٧} ^{٥٨٨} ^{٥٨٩} ^{٥٩٠} ^{٥٩١} ^{٥٩٢} ^{٥٩٣} ^{٥٩٤} ^{٥٩٥} ^{٥٩٦} ^{٥٩٧} ^{٥٩٨} ^{٥٩٩} ^{٦٠٠} ^{٦٠١} ^{٦٠٢} ^{٦٠٣} ^{٦٠٤} ^{٦٠٥} ^{٦٠٦} ^{٦٠٧} ^{٦٠٨} ^{٦٠٩} ^{٦١٠} ^{٦١١} ^{٦١٢} ^{٦١٣} ^{٦١٤} ^{٦١٥} ^{٦١٦} ^{٦١٧} ^{٦١٨} ^{٦١٩} ^{٦٢٠} ^{٦٢١} ^{٦٢٢} ^{٦٢٣} ^{٦٢٤} ^{٦٢٥} ^{٦٢٦} ^{٦٢٧} ^{٦٢٨} ^{٦٢٩} ^{٦٣٠} ^{٦٣١} ^{٦٣٢} ^{٦٣٣} ^{٦٣٤} ^{٦٣٥} ^{٦٣٦} ^{٦٣٧} ^{٦٣٨} ^{٦٣٩} ^{٦٤٠} ^{٦٤١} ^{٦٤٢} ^{٦٤٣} ^{٦٤٤} ^{٦٤٥} ^{٦٤٦} ^{٦٤٧} ^{٦٤٨} ^{٦٤٩} ^{٦٥٠} ^{٦٥١} ^{٦٥٢} ^{٦٥٣} ^{٦٥٤} ^{٦٥٥} ^{٦٥٦} ^{٦٥٧} ^{٦٥٨} ^{٦٥٩} ^{٦٦٠} ^{٦٦١} ^{٦٦٢} ^{٦٦٣} ^{٦٦٤} ^{٦٦٥} ^{٦٦٦} ^{٦٦٧} ^{٦٦٨} ^{٦٦٩} ^{٦٧٠} ^{٦٧١} ^{٦٧٢} ^{٦٧٣} ^{٦٧٤} ^{٦٧٥} ^{٦٧٦} ^{٦٧٧} ^{٦٧٨} ^{٦٧٩} ^{٦٨٠} ^{٦٨١} ^{٦٨٢} ^{٦٨٣} ^{٦٨٤} ^{٦٨٥} ^{٦٨٦} ^{٦٨٧} ^{٦٨٨} ^{٦٨٩} ^{٦٩٠} ^{٦٩١} ^{٦٩٢} ^{٦٩٣} ^{٦٩٤} ^{٦٩٥} ^{٦٩٦} ^{٦٩٧} ^{٦٩٨} ^{٦٩٩} ^{٧٠٠} ^{٧٠١} ^{٧٠٢} ^{٧٠٣} ^{٧٠٤} ^{٧٠٥} ^{٧٠٦} ^{٧٠٧} ^{٧٠٨} ^{٧٠٩} ^{٧١٠} ^{٧١١} ^{٧١٢} ^{٧١٣} ^{٧١٤} ^{٧١٥} ^{٧١٦} ^{٧١٧} ^{٧١٨} ^{٧١٩} ^{٧٢٠} ^{٧٢١} ^{٧٢٢} ^{٧٢٣} ^{٧٢٤} ^{٧٢٥} ^{٧٢٦} ^{٧٢٧} ^{٧٢٨} ^{٧٢٩} ^{٧٣٠} ^{٧٣١} ^{٧٣٢} ^{٧٣٣} ^{٧٣٤} ^{٧٣٥} ^{٧٣٦} ^{٧٣٧} ^{٧٣٨} ^{٧٣٩} ^{٧٤٠} ^{٧٤١} ^{٧٤٢} ^{٧٤٣} ^{٧٤٤} ^{٧٤٥} ^{٧٤٦} ^{٧٤٧} ^{٧٤٨} ^{٧٤٩} ^{٧٥٠} ^{٧٥١} ^{٧٥٢} ^{٧٥٣} ^{٧٥٤} ^{٧٥٥} ^{٧٥٦} ^{٧٥٧} ^{٧٥٨} ^{٧٥٩} ^{٧٦٠} ^{٧٦١} ^{٧٦٢} ^{٧٦٣} ^{٧٦٤} ^{٧٦٥} ^{٧٦٦} ^{٧٦٧} ^{٧٦٨} ^{٧٦٩} ^{٧٧٠} ^{٧٧١} ^{٧٧٢} ^{٧٧٣} ^{٧٧٤} ^{٧٧٥} ^{٧٧٦} ^{٧٧٧} ^{٧٧٨} ^{٧٧٩} ^{٧٨٠} ^{٧٨١} ^{٧٨٢} ^{٧٨٣} ^{٧٨٤} ^{٧٨٥} ^{٧٨٦} ^{٧٨٧} ^{٧٨٨} ^{٧٨٩} ^{٧٩٠} ^{٧٩١} ^{٧٩٢} ^{٧٩٣} ^{٧٩٤} ^{٧٩٥} ^{٧٩٦} ^{٧٩٧} ^{٧٩٨} ^{٧٩٩} ^{٨٠٠} ^{٨٠١} ^{٨٠٢} ^{٨٠٣} ^{٨٠٤} ^{٨٠٥} ^{٨٠٦} ^{٨٠٧} ^{٨٠٨} ^{٨٠٩} ^{٨١٠} ^{٨١١} ^{٨١٢} ^{٨١٣} ^{٨١٤} ^{٨١٥} ^{٨١٦} ^{٨١٧} ^{٨١٨} ^{٨١٩} ^{٨٢٠} ^{٨٢١} ^{٨٢٢} ^{٨٢٣} ^{٨٢٤} ^{٨٢٥} ^{٨٢٦} ^{٨٢٧} ^{٨٢٨} ^{٨٢٩} ^{٨٣٠} ^{٨٣١} ^{٨٣٢} ^{٨٣٣} ^{٨٣٤} ^{٨٣٥} ^{٨٣٦} ^{٨٣٧} ^{٨٣٨} ^{٨٣٩} ^{٨٤٠} ^{٨٤١} ^{٨٤٢} ^{٨٤٣} ^{٨٤٤} ^{٨٤٥} ^{٨٤٦} ^{٨٤٧} ^{٨٤٨} ^{٨٤٩} ^{٨٥٠} ^{٨٥١} ^{٨٥٢} ^{٨٥٣} ^{٨٥٤} ^{٨٥٥} ^{٨٥٦} ^{٨٥٧} ^{٨٥٨} ^{٨٥٩} ^{٨٦٠} ^{٨٦١} ^{٨٦٢} ^{٨٦٣} ^{٨٦٤} ^{٨٦٥} ^{٨٦٦} ^{٨٦٧} ^{٨٦٨} ^{٨٦٩} ^{٨٧٠} ^{٨٧١} ^{٨٧٢} ^{٨٧٣} ^{٨٧٤} ^{٨٧٥} ^{٨٧٦} ^{٨٧٧} ^{٨٧٨} ^{٨٧٩} ^{٨٨٠} ^{٨٨١} ^{٨٨٢} ^{٨٨٣} ^{٨٨٤} ^{٨٨٥} ^{٨٨٦} ^{٨٨٧} ^{٨٨٨} ^{٨٨٩} ^{٨٩٠} ^{٨٩١} ^{٨٩٢} ^{٨٩٣}

നിങ്ങളന്യോന്യം വിൽപന [കൊള്ളിക്കൊടുക്കൽ] നടത്തുമ്പോൾ നിങ്ങൾ സാക്ഷി നിറുത്തുകയും ചെയ്തിൽ, ഒരു ഏഴുത്തുകാരനാകട്ടെ, ഒരു സാക്ഷിയാകട്ടെ, ദ്രോഹിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യരുത്.

നിങ്ങൾ (അങ്ങിനെ) ചെയ്യുന്നവെങ്കിലോ, അത് നിങ്ങളിലുള്ള ധിക്കാരമായിരിക്കും. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ. അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതരുകയാണ്.

അല്ലാഹുവാകട്ടെ, എല്ലാ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും അറിയുന്നവനാകുന്നു.

وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ
وَلَا يُضَارُّكَ تَبِّ وَلَا شَهِيدٌ
وَأَنْ تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ
وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيَعْلَمَ اللَّهُ
وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

2:251 നിങ്ങൾ സാക്ഷി നിറുത്തുകയും ചെയ്യുവിൻ നിങ്ങളന്യോന്യം വിൽപന (ക്രയവിക്രയം) നടത്തിയാൽ 2:252 ദ്രോഹിക്കപ്പെടുകയും അരുത്, ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്ത് 2:253 വല്ല ഏഴുത്തുകാരനും 2:254 വല്ല സാക്ഷിയും അരുത് 2:255 നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവെങ്കിലോ 2:256 എന്താലത് ധിക്കാരമാണ്, അതന്നിടവാസമായിരിക്കും 2:257 നിങ്ങളിലുള്ള 2:258 നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ 2:259 അല്ലാഹുവിനെ 2:260 നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു 2:261 അല്ലാഹു 2:262 അല്ലാഹുവാകട്ടെ എല്ലാ കാര്യത്തെ (വസ്തുവെ) പഠിയും 2:263 അറിയുന്നവനാണ്

കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ പലിശയെയും, പലിശ ഇടപാടുകളെയും കുറിച്ച് പലതും വിവരിച്ചതിന്റെശേഷം മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിലെ നിത്യാവശ്യങ്ങളായ മുതലിടപാടുകളിൽ പൊതുവെ പാലിക്കപ്പെടേണ്ടതും, അവയുടെ നൽകലും സൂക്ഷിക്കുവാനും ഉപയുക്തമായതുമായ പല പദങ്ങൾ നിർദ്ദേശങ്ങളും, വിധി വിധികളും, പൂർത്തനിലെ ഏറ്റവും വലിയ സൂക്ഷ്മമായ ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിലും, സ്വഭാവത്തിലും, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലുമെന്നപോലെ, മനപരമായ ഇടപാടുകളിലും സത്യവിശ്വാസികൾ ഉന്നതവും മാനുഷ്യമായ നിലവാരം പുലർത്തി മറുക്കുവർക്ക് മാതൃകയാകേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. വ്യക്തവും വിശദവുമായ ഭാഷയിൽ അല്ലാഹു കൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഇടപാട് മറ്റൊരു വേണ്ടതുകൊണ്ടല്ല, പൊതുവെ "കൈകൊണ്ട്" അവ പാലിക്കുവാൻ മറ്റൊരാളോട് കൂടുതൽ ബോധ്യസ്ഥരായിരുന്നിട്ടുപോലും, മുസ്ലിം കമ്മ്യൂണിറ്റിയിൽ ഇടപാട് സംബന്ധമായ വഴക്കും, വഴക്കുണ്ടാകും ഇക്കാലത്ത് സാധാരണമാണെന്നുള്ളത് പരിതാപകരമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അധിക വ്യാപ്തനമോ വിവരണമോ കൂടാതെത്തന്നെ, ഏറ്റവും എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നവിധം വ്യക്തമാണ് ഈ വചനത്തിലെ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ, എന്നാലും മറ്റൊരു വാക്യത്തിന്റെയും വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ മതപണ്ഡിതന്മാർ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കർമ്മപരമായ പല നിയമങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും നൽകിക്കൊണ്ടും, വിശുദ്ധ പൂർത്തന്റെ വാചകങ്ങൾലിയുടെയും, പ്രതിപാദന രീതിയുടെയും സവിശേഷതയോടുകൂടിയിട്ടുള്ള സ.ഗ്രഹിക്കാം:-

(1) ഒരു നിശ്ചിത അധിവിവർത്തനങ്ങളുള്ള കർമ്മപരമായ നടത്തുമ്പോൾ അത് ഏഴുതി മേലുപെട്ടത്തിലൊക്കെയും കർമ്മപരമായതും എന്ന പദത്തിൽ, മതപണ്ഡിത വിശ്വാസികളെപ്പോലെയും, അങ്ങനെയും കൊടുത്തുതീർക്കേണ്ടുന്ന ബാധ്യത റൊക്കം തന്നെ കൊടുത്തുതീർക്കേണ്ടതുമായ എല്ലാ ഇടപാടുകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ കൽപന നിയമപരമായ ഒരു നിർദ്ദേശം-അല്ലെങ്കിൽ നിബന്ധന-എന്ന നിലക്കുള്ളതല്ല. അഥവാ, ഏഴുതിവെക്കേണ്ടതുകൊണ്ടുമാത്രം ശിക്ഷയ്ക്ക് വിധേയമാകുകയോ, ഇടപാട് സാധുവല്ലാതാകുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല എന്നത്രെ ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം, മാറിയിൽ സംശയത്തിനോ, കൗപിശക്കോ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരെ വിശ്വസിച്ചാൽ) എന്നു തുടങ്ങിയ വാക്യം ഇതിനു തെളിവായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥവും വ്യാഖ്യാനവും അവിടെ വെച്ച് നമുക്ക് കാണാം. 2:251 എന്തായാലും ഇടപാട് കേവലം ചെയ്യാനുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം, ഏഴുതിവെക്കൽ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ല. പരസ്പരം വിശ്വാസ വഞ്ചന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ പേരിൽ മാത്രമേ അത് വേണ്ടെന്നുവെച്ചുകൂടൂ. ഇടപാട് ചെയ്യാനുള്ള വല്ലാതായാലും ഏഴുതിവെക്കുവാൻ മടിക്കരുത് എന്നു അല്ലാഹു തുടർന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ.

അതിന് സാക്ഷ്യം നൽകുകയുണ്ടെന്നുള്ളത് അവളുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ കൃത്യവനിമിത്തമാണ്. അവൾ വിവസ്താ ആണ്. നമസ്കരിക്കാത്തവൾ, മെസാനിൽ നോമ്പു നോൽക്കാത്തവൾ. (ഋതുക്കാലങ്ങളിൽ) കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത് അവളുടെ മേൽതിലുള്ള കൃത്യമാകുന്നു. (മുസ്ലിം.)

(9) സാക്ഷ്യം ഏറ്റെടുക്കുന്ന സന്ദർഭം നേരിടുമ്പോൾ സാക്ഷികൾ അതിന് വിസമ്മതിച്ചുകൊള്ളാത്തതാകുന്നു. ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നിടത് ചില നിശ്ചിത വ്യക്തികൾ മാത്രമാണ് ഹാജരുള്ളതെങ്കിൽ അവർ തന്നെ അത് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവരും. സാക്ഷ്യത്തിന് കൊള്ളാവുന്ന പലരും തയ്യാറുള്ളതെങ്കിൽ അവരിൽ ആരെങ്കിലുമായി അത് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഒരു സാമൂഹ്യ കടമയും കൂടിയാണിത്. ആവശ്യം വരുമ്പോൾ, വിധികർത്താക്കളുടെയും മേധാസ്ഥാൻമാരുടെയും മുമ്പിൽ സാക്ഷികൾ തങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ അവരുടെ ചുമതലയാകുന്നു. ഒരു നബിവചനത്തിൽ ഇപ്രകാരം വന്നിട്ടുണ്ട്: സാക്ഷികളിൽ ഏറ്റവും നല്ലവനെപ്പറ്റി ഞാൻ നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയോ? ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ (താൻ ഏറ്റെടുത്ത) സാക്ഷ്യവുമായി വരുന്നവനാകുന്നു. (മു.) വേണ്ടിവരുമ്പോൾ മടികൂടാതെ സാക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നവൻ എന്ന് സാരം. മറ്റൊരു നബിവചനത്തിൽ ഇങ്ങിയെഴുതുന്നു: 'സാക്ഷികളിൽവെച്ചു മോശമായവനെപ്പറ്റി ഞാൻ നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയോ? സാക്ഷി നിൽക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പ് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവനാണത്'. (ബു:മു.) ഇത് കള്ള സാക്ഷികളുടെ ലക്ഷണമാണല്ലോ.

(10) ഇപ്പോൾ ചെറുതായാലും വലുതായാലും കടപത്രം എഴുതിവെക്കുവാൻ വൈമനസ്സും കാണിച്ചുകൂടാ. അഥവാ വലിയ ഇപ്പോടുകൾമാത്രം രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചാൽ മതിയെന്നു വെക്കുന്നത് ശരിയല്ല. കടമിടപാടുകളെപ്പറ്റിയാണല്ലോ സംസാരം. അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോഴിന്റെ അവധി കഴിഞ്ഞത് അത് അവസാനിക്കുന്നതുവരെ അതിന്റെ രേഖ സൂക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണ്ടതുണ്ടു. രേഖ സൂക്ഷിച്ചു വെക്കുവാനുള്ള അവകാശം ആർക്കാണെന്നു വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും വാചകം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാനുള്ള അവകാശം കടബാധ്യത എൽക്കുന്നവനുള്ളതാകകൊണ്ട് കടം തീർത്തുകിട്ടേണ്ടുന്ന ആൾക്കാണ് രേഖ സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള അവകാശം. മാത്രമല്ല, വേണ്ടിവന്നാൽ ഇപ്പോഴിലെ നിശ്ചയങ്ങളും നിബന്ധനകളും തെളിയിക്കേണ്ടി വരുക അവനാണല്ലോ.

(11) എഴുതി രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇത്ര ഉന്നിപ്പറയുവാനുള്ള കാരണങ്ങളും അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. നെ: അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ കൂടുതൽ നീതിപൂർവ്വകമായത് അതാണ്. രണ്ട് പക്ഷത്തിനും മോശം പറ്റാതെ ഇപ്പോഴിലെ നിശ്ചയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു കാര്യങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ അത് ഉതകുന്നു. രണ്ടാമതായി: സാക്ഷികളുടെ സാക്ഷ്യത്തിനു അതൊരു പിൻബലവുമായിരിക്കും. സാക്ഷികളുടെ മൊഴിയും എഴുതിവെച്ച രേഖയും കൂടിയാകുമ്പോൾ തെളിവ് കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടും. കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടോ മറ്റോ സാക്ഷി ഇപ്പോടുകാർക്കു തന്നെയും ഇപ്പോഴിലെ വല്ല വ്യവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ചോ വിശദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചോ സംശയങ്ങൾ നേരിടുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടു. ആ സംശയം തീർക്കുവാനും വളരെ സഹായകരമായിരിക്കും അത്. മനുഷ്യരുടെ നൽകയിൽ അല്ലാഹുവിനു എത്രമാത്രം താൽപര്യമാണുള്ളതെന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുക! (12) ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചതെല്ലാം കടമിടപാടുകളെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. എന്നി, ഇപ്പോൾ കൈക്കൂം മൊഴിക്കൂം അവസാനിക്കുന്ന—അഥവാ സാധനം കൊടുക്കലും പ്രതിഫലം വാങ്ങലും മിപ്പും തീരുന്ന—റൊക്ക ഇപ്പോടായിരുന്നാലോ? അത് എഴുതി പാടായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ ഭാവിയിൽ ഉടമസ്ഥത തെളിയിക്കേണ്ടുന്ന ഘട്ടം നേരിടുമെന്നല്ല. വൻതോതിലുള്ള ഇടമറ്റൊരു അത് രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു ആവശ്യമാണെന്നുവരുമ്പോൾ എഴുതിവെക്കുകയാണു വേണ്ടതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുമില്ല.

(13) എന്നാലും, റൊക്ക ഇപ്പോടുകളിലും രണ്ടാളെ സാക്ഷി നിറുത്തുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. കക്ഷികൾ തമ്മിലോ പുറമെ നിന്നോ വല്ല തർക്കവും വാദവും ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം, അതില്ലാത്താകുവാൻ ഇത് പ്രയോജനപ്പെടും. നിത്യേന ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിലറ്റ കൊള്ളപ്പെടാത്തതുകൾകളിലെല്ലാം രണ്ടു സാക്ഷികൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ധരിക്കേണ്ടതില്ല. കാര്യപ്പെട്ടതും, ഭാവിയിൽ സാക്ഷിയുടെ ആവശ്യം നേരിടുകയെന്നു തോന്നുന്നതുമായ ഇപ്പോടുകളിൽ മാത്രമേ സാക്ഷി നിറുത്തേണ്ടതുള്ളൂ. റൊക്ക ഇപ്പോടുകളിൽ ഇരു കക്ഷികളുടെയും സ്വാഭാവിക അപ്പോപ്പോൾ തീർന്നുപോകുന്നു. കടമിടപാടുകളിൽ അവയുടെ കാരലാധി അവസാനിക്കുമ്പോഴേ സ്വാഭാവിക അവസാനിക്കുന്നതുള്ളൂ. ഇതാണ് രണ്ടും തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസത്തിന് കാരണം. അതു കൊണ്ടായിരിക്കാം കടമിടപാട് ചെറുതായാലും വലുതായാലും അത് എഴുതിവെക്കേണ്ടതെന്ന് പറഞ്ഞതുപോലെ, റൊക്കകടമിടപാടുകൾ ചെറുതായാലും വലുതായാലും സാക്ഷി നിറുത്തേണ്ടതെന്ന് അല്ലാഹു പറയാതിരുന്നതു. ﴿عَلَىٰ

(14) لا يَخَارُ كَابَ وَلَا يَخَارُ كَابَ وَلَا يَخَارُ كَابَ എന്ന വാക്യത്തിലെ يَخَارُ എന്ന ക്രിയ രൂപം കർത്താവ് അറിയപ്പെടുന്നതും (يَخَارُ) ആയിരിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ഇതനുസരിച്ച് അതിന്റെ തൊട്ടുനിൽക്കുന്ന രണ്ടു നാമങ്ങൾ (يَخَارُ, يَخَارُ) അതിന്റെ കർത്താവോ കർമ്മമോ (لَا يَخَارُ كَابَ) ആകുന്നതുമാണ്. അതിനാൽ ആ വാക്യത്തിന് രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ അർത്ഥം വരാം. ഒന്നാമത്തേതുപ്രകാരം 'ഏഴുത്തുകാരനാകട്ടെ, സാക്ഷിയുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കരുത്' എന്നും, രണ്ടാമത്തേതുപ്രകാരം 'ഏഴുത്തുകാരനോടാകട്ടെ, സാക്ഷിയോടാകട്ടെ ഉപദ്രവം ചെയ്യപ്പെടരുത്' എന്നും അർത്ഥമായിരിക്കും. ഈ രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥമാണ് നാം പരിഭാഷയിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. രണ്ടായാലും ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാണ്. ഏഴുത്തിലോ, സാക്ഷ്യമൊഴിയിലോ കൃത്രിമം നടത്തുക, ആവശ്യം നേരിട്ടുവേണ്ട ഏഴുതിക്കൊടുക്കുവാൻ മടിക്കുക, സാക്ഷ്യം നിർവ്വഹിക്കാതിരിക്കുക, മദ്യാദിയിൽ കവിഞ്ഞ കൂലിയോ യാത്രച്ചിലവോ വാങ്ങുക മുതലായ ഉപദ്രവങ്ങൾ ഏഴുത്തുകാരന്റെയും സാക്ഷിയുടെയും ഭാഗത്തു നിന്നു ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നായിരിക്കും ആദ്യത്തെ അർത്ഥപ്രകാരം അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഏഴുത്തിലോ സാക്ഷ്യത്തിലോ കൃത്രിമം നടത്തുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുക, മദ്യാദിപ്രകാരം നൽകപ്പെടേണ്ട കൂലിച്ചെലവുകൾ കൊടുക്കാതിരിക്കുക, ഒഴിവു സൗകര്യവുമില്ലാത്തവരെ ഏഴുതുവാനും സാക്ഷി പറയുവാനും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുക മുതലായ ഉപദ്രവങ്ങൾ ഇടപാടുകാരുടെ ഭാഗത്തു നിന്ന് ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നായിരിക്കും രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥപ്രകാരം അതിന്റെ താൽപര്യം.

(15) ആരുടെ ഭാഗത്തു നിന്നായാലും ഉപദ്രവവും അനീതിയും ഉണ്ടാകുന്ന പക്ഷം അതവരിൽ നിന്നുള്ള ധിക്കാരവും തോന്നിയവാസവുമായിരിക്കുമെന്ന് അല്ലാഹു താക്കീത് ചെയ്യുന്നു. തുടർന്നുകൊണ്ട് ഏല്ലാവരും ഏല്പാർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും, ഇത്രയൊക്കെ വിശദരൂപത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചു തരുന്നത് നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മതനിയമങ്ങൾ പഠിച്ചറിയുവാൻ വേണ്ടിയാണെന്നും, നിങ്ങളുടെ നന്മക്കും വിജയത്തിനും ആവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നും, നിങ്ങൾ അവ എത്രത്തോളം പാലിക്കുന്നുണ്ടെന്നും തുടങ്ങിയ സർവ്വകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അല്ലാഹു അറിയുന്നുണ്ടെന്നും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ മഹത്തായ വചനം അല്ലാഹു അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്. അല്ലാഹുവിന് അവന്റെ അടിയാൻമാരായ സത്യവിശ്വാസികളുടെ ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ജീവിതങ്ങൾ വിജയകരമാക്കുന്നതിലുള്ള താൽപര്യവും, അവരുടെ നേരെ അവൻ കാണിക്കുന്ന കാര്യണവും എത്ര മഹത്തരം! മൂലകൂടിക്കുന്ന ശിശുവിനോട് അതിന്റെ മാതാവിനുള്ളതിനേക്കാൾ എത്രയോ കരുണയാണ് അല്ലാഹുവിന് അവന്റെ അടിയാൻമാരോടുള്ളതെന്ന് നബി (സ) ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ അരുളിച്ചെയ്ത ഹദീസും നാം മുമ്പ് വായിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. اللَّهُمَّ تِلْكَ الْحُدَىٰ حَتَّىٰ تَرَىٰ

283. നിങ്ങൾ വല്ല യാത്രയിലുമായിരിക്കുകയും, നിങ്ങൾക്ക് ഒരെഴുത്തുകാരനെ കിട്ടാതിരിക്കുകയുമാണെങ്കിൽ, അപ്പോൾ, കൈവശം നൽകപ്പെടുന്ന പണയങ്ങൾ (കൊടുക്കേണ്ടതാണ്)

എനി, നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരെ വിശ്വസിച്ചവെങ്കിൽ അപ്പോൾ, വിശ്വാസമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവൻ തന്റെ വിശ്വാസ്യത നിർവ്വഹിച്ചു [പാലിച്ചു] കൊള്ളട്ടെ; അവൻ തന്റെ രബ്ബിനെ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളട്ടെ;

നിങ്ങൾ സാക്ഷ്യത്തെ (നിറവേറാതെ) മറച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

ആരെങ്കിലും അതിനെ മറച്ചുവെക്കുന്ന പക്ഷം, അവൻ, ഹൃദയം പാപിയായവനാകുന്നു. അല്ലാഹുവാകട്ടെ, നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനുമാണ്.

۲۸۳- وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ

وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا

فَرِهْنِ مَقْبُوضَةً*

فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا

فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِيَ أَمَانَتَهُ

وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ*

وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ*

وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ إِثْمٌ قَلْبُهُ*

۞ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ۝

283. നിങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയതുമില്ല ക്ക ഒരെഴുത്തുകാരനെ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا എന്നാൽ പണയം നൽകുക, പണയങ്ങൾ مَقْبُوضَةً കൈവശം നൽകപ്പെടുന്ന ചിലർ ചിലരെ വിശ്വസിച്ചവെങ്കിൽ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരെ വിശ്വസിച്ചവെങ്കിൽ فَإِنْ أَمِنَ Bَعْضُكُم Bَعْضًا എന്നി വിശ്വസിച്ചെങ്കിൽ فَإِنْ أَمِنَ Bَعْضُكُم Bَعْضًا വിശ്വാസമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവൻ فَإِنْ أَمِنَ Bَعْضُكُم Bَعْضًا തന്റെ വിശ്വസ്തനായി അവൻ സൂക്ഷിച്ചു (പാലിച്ചു) കൊള്ളട്ടെ فَرِهْنِ مَقْبُوضَةً വിശ്വാസമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവൻ فَإِنْ أَمِنَ Bَعْضُكُم Bَعْضًا തന്റെ വിശ്വസ്തനായി അവൻ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളട്ടെ فَإِنْ أَمِنَ Bَعْضُكُم Bَعْضًا തന്റെ രബ്ബായ അല്ലാഹുവിനെ فَإِنْ أَمِنَ Bَعْضُكُم Bَعْضًا നിങ്ങൾ ഒളിച്ചു (മറച്ചു-മൂടി) വെക്കുകയും ആരെങ്കിലും അതിനെ ഒളിച്ചുവെക്കുന്ന പക്ഷം, ആരെങ്കിലും അതിനെ ഒളിച്ചുവെക്കുന്ന പക്ഷം, അവൻ, ഹൃദയം പാപിയായവനാണ് وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ إِثْمٌ قَلْبُهُ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അവൻ, ഹൃദയം പാപിയായവനാണ് وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ إِثْمٌ قَلْبُهُ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അവൻ, ഹൃദയം പാപിയായവനാണ്. وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി اللَّهُ അറിയുന്നവനുമാണ്.

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിലെ വിഷയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഈ വചനത്തിലുമുള്ളതും. പ്രധാനമായും മൂന്നു കാര്യങ്ങളത്രെ ഇതിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. (1) യാത്രകളിൽവെച്ച് കടമടപടയ്ക്കു നൽകുവാനും കടപത്രം എഴുതുകയാൽ ആളെ കിട്ടാത്തപക്ഷം, കടം വാങ്ങുന്നവൻ (അധർണ്ണൻ) കടം കൊടുക്കുന്നവനു (ഉത്തർണ്ണനു) വല്ല വസ്തുവും പണയമായി കൈവശം കൊടുത്തു ഇടപാടിനു ഉറപ്പു നൽകണമെന്നാകുന്നു. യാത്രയിലായിരിക്കാലും എഴുത്തുകാരനെ കിട്ടാതിരിക്കാലും പണയം നൽകലിന് ഒരു നിബന്ധനയാണ്—അഥവാ യാത്രയിലല്ലാത്തപ്പോഴും എഴുത്തുകാരൻ നിലവിലുള്ളപ്പോഴും പണയം നൽകിക്കൂടാ—എന്നില്ല. യാത്രയിലാകുമ്പോഴായിരിക്കും എഴുത്തുകാരനെ കിട്ടുവാനുള്ള വിഷമവും, പണയത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെടുക. അതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ പറഞ്ഞുവെന്നെയുള്ളും മൂൻകാലത്ത് എഴുത്തറിയുന്നവരുടെ വിരളതയും, അറബികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാത്ര ഒരു നിത്യസംഭവമായിരുന്നുവെന്നതും പ്രസ്താവ്യമാണ്. നബി(സ) തിരുമേനി കാലഗതി അടയുമ്പോൾ, അവിടത്തെ പടയകി ഒരു യഹൂദന്റെ കയ്യിൽ പണയത്തിലായിരുന്നുവെന്നും, വീട്ടുകാരുടെ ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ധാന്യം കടം മേടിച്ചതിന്റെ പേരിലായിരുന്നു അതെന്നും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമത്രെ. യാത്ര പണയത്തിനു ഒരു നിബന്ധനയല്ലെന്ന് ഇതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. പണയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഉത്തർണ്ണനു തന്റെ സംഖ്യ തീർത്തു കിട്ടുമെന്നു ഉറപ്പു വരുത്തലാണ്. ഈ ലക്ഷ്യം സാധിക്കണമെങ്കിൽ പണയ വസ്തു അവനു കൈവശം ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ടു. അതുകൊണ്ടാണു 'കൈവശം നൽകപ്പെടുന്ന പണയം' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

(2) പരസ്പരം വിശ്വാസം അർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആ വിശ്വാസ്യത ശരിയ്ക്കും പാലിക്കേണ്ടത് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടവന്റെ കടമയാണു; അതിൽ കൃത്രിമമോ വഞ്ചനയോ നടത്തുന്നതിൽ അവൻ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം എന്നുള്ളതാണു. ഇതൊരു പൊതുവായ തത്വമായിട്ടാണു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പണയം വാങ്ങുന്നവനും കൊടുക്കുന്നവനും അടക്കമുള്ള ഇടപാടുകാരെ ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഉന്നം വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് സന്ദർഭം കൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കാം. കടസംഖ്യ കൊടുത്തു തീർക്കുമ്പോൾ മടികൂടാതെ പണയവസ്തു മടക്കിക്കൊടുക്കുക, അത്യവശം കേടുപാടാണു. വരുത്താതെ അതിനെ സൂക്ഷിക്കുക, പണയമോ സാക്ഷിയോ ഇല്ലാതെയും കടപത്രം എഴുതി മരപ്പൊട്ടുത്താതെയും പരസ്പര വിശ്വാസത്തിന്മേൽ നടത്തപ്പെട്ട ഇടപാടാകുമ്പോൾ അതിലെ നിശ്ചയങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമായി നിറവേറുക, കൊടുത്തുതീർക്കുവാൻ കടപ്പെട്ട വസ്തുവിൽ മായം ചേർക്കുക പോലെയുള്ള കൃത്രിമങ്ങളാണു. ചെയ്യാതെ നന്നാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വിശ്വാസവഞ്ചനയെപ്പറ്റി ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഖുർആൻ വചനങ്ങളും, നബി വചനങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. (3) സാക്ഷ്യം മൂടിവെക്കുവാൻ പാടില്ല. ഹൂദയും ദുഷിച്ചവരുടെ സ്വഭാവമാണതു. ഹൂദയും ദുഷിച്ചവന്റെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ദുഷിക്കുമെന്നും, അവൻ കുറ്റക്കാരനും പാപിയുമായിത്തീരുമെന്നും പരമയെ നൽകുക മുതലായവയെല്ലാം സാക്ഷ്യത്തെ ഒളിച്ചുവെക്കൽതന്നെ. ന്യായവിരുദ്ധവും, സത്യവിരുദ്ധവുമായ ക്രമാക്കടകൾ ആദ്യത്തെ ചെയ്താലും ശരി, അത് എന്തുതന്നെ ആയാലും ശരി, എല്ലാം അല്ലാഹു അറിയുന്നതും അവന്റെ മുമ്പിൽ അതിന് ഉത്തരം പറയേണ്ടി വരുമെന്നും അവസാനം അല്ലാഹു താക്കീത് ചെയ്യുന്നു.

വിഭാഗം-40

284. അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണു ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും ഭൂമിയിലുള്ളതും (എല്ലാം) നിങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിലുള്ളതിനെ നിങ്ങൾ വെളിവാക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ നിങ്ങൾ മറച്ചുവെക്കുകയോ ചെയ്താലും അല്ലാഹു അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങളെ വിചാരണ ചെയ്യുന്നതാണ്.

وَمَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
وَأَنْ بَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ
أَوْ خَفَوْهُ لِمَخَافَتِكُمْ بِاللَّهِ

284. ۞ അല്ലാഹുവിനാണ്, അല്ലാഹുവിന്റേതാണ് مَا فِي السَّمَوَاتِ ആകാശങ്ങളിലുള്ളത് وَمَا فِي الْأَرْضِ ഭൂമിയിലുള്ളതും وَأَنْ بَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ നിങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നപക്ഷം, വ്യക്തമാക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളിൽ (മനസ്സുകളിൽ) ഉള്ളത് أَوْ خَفَوْهُ لِمَخَافَتِكُمْ بِاللَّهِ അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ മറച്ചുവെക്കുന്നുവെങ്കിൽ ۞ അല്ലാഹു അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങളെ വിചാരണ ചെയ്യും. ۞ അല്ലാഹു

എന്നിട്ട് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് അവൻ പൊതു ആകെക്കൊടുക്കുകയും, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാത്ത എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

فَيَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ
وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

ദിനം എന്നിട്ട് അവൻ പൊന്തത്തു കൊടുക്കും. ലാഹ് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് ലാഹ് അവൻ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. ലാഹ് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ ലാഹ് അല്ലാഹു, അല്ലാഹുവാകട്ടെ 'ശിക്ഷ' എല്ലാ കാര്യത്തിനും ലാഹ് കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

ഖുർആനിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഈ മഹത്തായ സൂറത്തിൽ ഇരുപത്തൊമ്പതായി തന്ത്രപരമായും, ചരിത്രപരമായും, നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വളരെയധികം കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹു വിവരിച്ചു തന്നു. അതിനു ശേഷം മൗലിക പ്രധാനമായ ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഈ സൂറത്ത് അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ പോകുകയാണ്. ആകാശത്തേക്കുളിയിൽ-അതെ, അഖിലാണ് ധത്തിൽ-ഉള്ള സർവ്വ വസ്തുക്കളും അല്ലാഹുവിന്റേതാണ്. അവന്റെ സൃഷ്ടിയും അവന്റെ ഉടമയുമാണു്. അവന്റെ അധികാരത്തിലും നിയന്ത്രണത്തിലുമാണു്. രഹസ്യപരസ്യമെന്നും, ഗൂഢവ്യക്തമെന്നും വ്യത്യാസം കൂടാതെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അവനറിയാവുന്നതാണു്. അവന്റെ അടിയാൻമാർ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയോ വാക്കുകളിലൂടെയോ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും, വെളിപ്പെടുത്താതെ മനസ്സിൽ മറച്ചു വെക്കുന്നതുമായ എല്ലാ വിചാരവികാരങ്ങളെയും അവൻ അറിയുന്നു. അവയെപ്പറ്റി അവൻ വിചാരണ നടത്തുകയും ചെയ്യും. എന്നിട്ടു പൊറുത്തുകൊടുക്കേണ്ടവർക്കു പൊറുത്തു കൊടുക്കുകയും, ശിക്ഷിക്കേണ്ടവരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. ഹൃദയങ്ങളിലുള്ള വിചാരങ്ങളടക്കം എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളെയും പരസ്യങ്ങളെയും അല്ലാഹു അറിയുന്നെന്നുള്ളത് പലപ്പോഴും ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിക്കാറുള്ളതാണ്. എന്നാൽ, ഹൃദയങ്ങളിലുള്ളതിനെ സംബന്ധിച്ചു അവൻ മനുഷ്യരെ വിചാരണ നടത്തുമെന്നു ഈ വചനത്തിൽ മാത്രമാണ് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥവ്യപ്തിയിൽ നിന്നായിരിക്കാം തന്റെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള രീതിയെത്തുകളിൽ കാണാവുന്നതുപോലെ, ഈ വചനം അവതരിച്ചപ്പോൾ സഹാബികൾക്ക് മനപ്രയാസം അനുഭവപ്പെടുകയുണ്ടായതും.

അഫ്കേ, മൂസാലിം (റ) മുതലായ മഹാൻമാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു സുഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'ഈ വചനം അവതരിച്ചപ്പോൾ സഹാബികൾക്കു അത് സാഹിഖ്വാൻ കഴിയാതായി. അവർ നബി (സ)യുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു സങ്കടപ്പെട്ടു. ഞങ്ങളുടെ കഴിവിൽ പെട്ട നമസ്കാരം, നോമ്പ്, ധർമ്മം, സമരം മുതലായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഞങ്ങൾ ശാസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇപ്പോഴിതാ ഈ വചനം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് ഞങ്ങളുടെ കഴിവിനപ്പുറമാണല്ലോ. (മനസ്സിലെ വിചാരങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിവില്ലല്ലോ) എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. നബി (സ) അവരോടു പറഞ്ഞു: 'മൂസ' വോക്കാർ ചെയ്തതുപോലെ, ഞങ്ങൾ കേട്ടു, ഞങ്ങൾ അതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ, ഞങ്ങൾ കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളൂവിൻ'. അങ്ങനെ, കുറച്ചു കാലം അവർ ഈ വചനം പഠിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു പരിചയപ്പെട്ടപ്പോൾ, അവരുടെ മനപ്രയാസം നീങ്ങുകയും, അല്ലാഹു അടുത്ത ആയത്തു അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 'ഓരോരുത്തർക്കും കഴിവുള്ളതല്ലാത്ത ആരോടും ശാസിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നും മറ്റും അടുത്ത രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

(പ്രസ്തുത സംഭവം നിലവിലുള്ള പ്രസ്തുത ചില സഹസംഗീതം, ഈ വചനത്തെ അടുത്ത വചനം 'നസ'ഖ' ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. ഈ വാക്കിനെ ആധാരമാക്കി ചില ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഈ വചനം 'മൻസൂഖ' എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, സാധാരണ പറയപ്പെടാറുള്ള-സാക്ഷാത്കാർ ത്തം മന്തിലുള്ള-നസ'ഖ' (വിധി ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തൽ) അല്ല അറബ് ആ വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആദ്യം അവതരിച്ച വചനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പിന്നീട് അവതരിച്ച വചനം വിവരിച്ചു തരുന്നുവെന്ന ആ 'നസ'ഖി'ന് അർത്ഥമുള്ളൂ. ഇതും അസ'ഖലാനി (റ) മുതലായവർ ഈ സംഗതി പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (മുൻഗാമികൾ നസ'ഖി (خ) ന് കൽപ്പിച്ചിരുന്ന അർത്ഥവും പിൻമുറ പണ്ഡിതന്മാർ അതിന് നൽകി വരുന്ന സാക്ഷാത്കാർത്ഥവും അടക്കം 'നസ'ഖി'നെ സംബന്ധിച്ച പല വിവരങ്ങളും മുഖവുരയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുറംകൂടെ ചിലതെല്ലാം 106-ാം വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിലും കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരം അവിടങ്ങളിൽ നോക്കുക.)

മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാ വിചാരങ്ങളെയും, തോന്നലുകളെയും കുറിച്ച് അല്ലാഹു ശിക്ഷാനടപടി എടുക്കുമെന്നല്ല അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യമെന്നു വ്യക്തമാണ്. നല്ല വിചാരങ്ങളും ചീത്തവിചാരങ്ങളും പരിശോധിച്ചു തിരഞ്ഞെടുത്തു നൽകി എടുക്കുമെന്നും, മാപ്പു നൽകേണ്ടവർക്ക് മാപ്പും ശിക്ഷ നൽകേണ്ടവർക്ക് ശിക്ഷയും നൽകുമെന്നും, ആരാക്കെയോ മാപ്പിന്നു-അല്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷയും-അർഹിക്കുന്നു അല്ലാഹു വിനയിച്ചാൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം. വിചാരണ നടത്തുമെന്നു പറഞ്ഞതിനെത്തുടർന്നു (എന്നിട്ട് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവൻ പൊതുവെ കൊടുക്കുകയും, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും) എന്നുകൂടി അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. താഴെ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള ഹദീസുകളിൽ നിന്നു ഇപ്പറഞ്ഞതു കൂടുതൽ വിശദമാകുന്നതാകുന്നു:-

(1) നബി (സ) പറയുന്നു: 'നിഷ്ഠയായും, എന്റെ സമുദായത്തിന് അവരുടെ മനസ്സുകൾ വർത്തമാനം പറയുന്നതു (മനസ്സിൽ തോന്നിയതു)-അതവർ പ്രവർത്തിക്കുകയോ സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത പക്ഷം-അല്ലാഹു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.' പ്രധാന ഹദീസ് പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ഉദ്യോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണിതു. (2) മറ്റൊരു നബി വചനത്തിന്റെ സാരം: 'രോഹ ഒരു നൽക ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു, എന്നിട്ട് അതവൻ ചെയ്തില്ല. എന്നാലവൻ ഒരു പൂർണ്ണമായ നൽകയായി അത് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടും. ഒരു നൽക ഉദ്ദേശിച്ചിട്ട് അതവൻ ചെയ്താൽ, പത്തു മൂതൽ ഏഴ് നൂറ്റിരതിവരെയായി അത് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടും. രോഹ ഒരു തീൻക ഉദ്ദേശിച്ചു, എന്നിട്ട് അതവൻ ചെയ്തില്ല, എന്നാലത് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുകയില്ല. അതവൻ ചെയ്താൽ ഒരു തീൻകയായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടും.' ബുഖാരിയും, മുസ്ലിമും (3) പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി ഉദ്യോഗിച്ചതാണിതു. (3) മുസ്ലിം (4) ഇപ്രകാരം നിവേദനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. 'ഒരു സംഘം ആളുകൾ റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയുടെ അടുക്കൽ വന്നിട്ടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങളിൽ രോഹയ്ക്കു അവന്റെ മനസ്സിൽ ചിലതു (ചില ദുർബ്ബോധനങ്ങൾ) അനുഭവപ്പെടുന്നു. അതു മേനിയോട്: 'അങ്ങനെ നിങ്ങളെ അനുഭവപ്പെടുന്നുവോ? അവർ 'അതെ' എന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അതു സ്വപ്നമായ വിശ്വാസമാകുന്നു.' വിശ്വാസസംബന്ധമായ തത്വങ്ങൾക്കു എതിരായുള്ള വിധം മനസ്സിൽ ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകുന്നതും, മറ്റുള്ളവരോടു തുറന്നു പറയുവാൻ പോലും ധൈര്യം വരാത്തതുമായ ശങ്കാവിചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് സഹാബികൾ നബി (സ) യോട് സംശയം ചോദിച്ചത്. അത് പറയുവാൻപോലും അവർക്ക് മടിതോന്നുന്നത് അവരുടെ വിശ്വാസദർശനത്തോടു സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നും, അങ്ങനെയുള്ള തോന്നലുകൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ കഴിവിൽ പെട്ടതല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അവ മൂലം സത്യവിശ്വാസത്തിന് കോട്ടം തട്ടുന്നതല്ലെന്നുമാണു നബി (സ) അവർക്കു നൽകിയ മറുപടിയുടെ സാരം.

മനസ്സിന്റെ വിചാരവികാരങ്ങളിൽ തന്നെ, നല്ലതും ചീത്തയും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും, ചിലതു പുണ്യത്തിലേക്കും ചിലതു പാപത്തിലേക്കും നയിക്കുമെന്നും പറയേണ്ടതില്ല. സത്യവിശ്വാസം, നീഷ്ഠകളകത, യക്ഷ്തി, സൽക്കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം ആദിയായവയും, സത്യനിഷേധം, അഹംഭാവം, അസൂയ, കാപട്യം, ഭ്രാന്തികമോഹം ആദിയായവയുമെല്ലാം മനസ്സിന്റെ സന്തതികളാണല്ലോ. മറ്റേ പ്രവൃത്തി തന്നെ, മനസ്സിലെ വിചാരമനുസരിച്ചു നല്ലതും ചീത്തയുമായിത്തീരുന്നു. ആകയാൽ, സർവ്വജ്ഞനായ അല്ലാഹു ഓരോരുത്തന്റെയും പ്രവൃത്തികൾ മാത്രമല്ല, അവന്റെ മനസ്സിലെ വിചാരവികാരങ്ങളെയും ഉദ്ദേശ്യതാൽപര്യങ്ങളെയും മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചു ഓരോന്നിന്റെ പേരിലും അർഹിക്കുന്ന നടപടി സ്വീകരിക്കുമെന്നും, മനുഷ്യന്റെ കഴിവിനും നിയന്ത്രണത്തിനും വിധേയമല്ലാത്തവയെ വിട്ടുകൊടുക്കുമെന്നും മൊത്തത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. വിചാരവികാരങ്ങളെ അനിയന്ത്രിതമായി അയച്ചുവിടാതെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതുണ്ട്, ദുർ വിചാരങ്ങൾക്കും ദുഷ്ടദ്വേഷങ്ങൾക്കും കഴിയുന്നത്ര കടിഞ്ഞാണിടേണ്ടതുണ്ട്, നിയന്ത്രണാതിതമായവയെ പ്രവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ടുവരാതെ അടക്കി നിറുത്തുവാൻ സൂക്ഷ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നാക്കെയോ നാം ഇതിൽനിന്നു പഠിക്കേണ്ടതു. رَأَى الْوَقَاتِ وَالْبَاقِ

285. റസൂലിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ റബ്ബികൽനിന്നു അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിൽ, അദ്ദേഹവും സത്യവിശ്വാസികളും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു.

എല്ലാവരും (തന്നെ) അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ മലക്കുകളിലും, അവന്റെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, അവന്റെ റസൂലുകളിലും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു.

۞۞۞
مَنْ رَزَقَهُ وَالْمُؤْمِنُونَ
كُلٌّ آمَنَ بِاللّٰهِ وَمَلَكَاتِهِ
وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ

അവന്റെ റസൂലുകളിൽ റൊലക്കിയീലും ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം കാണിക്കുകയില്ല. (ഇതാണ്വരുടെ നീല). അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു: 'ഞങ്ങൾ കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; നിന്റെ പൊറുക്കൽ-(അതാണ് ഞങ്ങൾ തേടുന്നത്)-ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ നിന്റെ അടുക്കലേക്കത്രെ തിരിച്ചുവരവും.'

286. ഒരു ആത്മാവിനോടും [ഒരു വ്യക്തിയോടും] അതിനു നിവൃത്തിയുള്ളതല്ലാത്ത അല്ലാഹു ശാസിക്കുകയില്ല. അതു (നിൻമ) സമ്പാദിച്ചതു അതിനു തന്നെയായിരിക്കും; അത് (നിൻമ) സമ്പാദിച്ചു കൂട്ടിയതും അതിന്റെമേൽ തന്നെയായിരിക്കും.

((പാർത്ഥിക്കുക:)) 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ! ഞങ്ങൾ മറന്നു പോകുകയോ, ഞങ്ങൾ അബദ്ധം ചെയ്യുകയോ ചെയ്തു വെങ്കിൽ നീ ഞങ്ങളെ പിടികൂടരുതേ! [ശിക്ഷാ നടപടി എടുക്കരുതേ!] ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ! ഞങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരുടെ മേൽ നീ ചുമത്തിയതുപോലെ, ഞങ്ങളുടെ മേൽ നീ ഭാരം ചുമത്തുകയും ചെയ്യരുതേ!

ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ! ഞങ്ങൾക്കു സാധ്യതയില്ലാത്തതു ഞങ്ങളെ(ക്കൊണ്ടു) നീ വഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യരുതേ! ഞങ്ങൾക്ക് മാപ്പും നൽകേണമേ! ഞങ്ങൾക്ക് പൊറുത്തു തരുകയും വേണമേ! ഞങ്ങളോട് കരുണ ചെയ്യുകയും ചെയ്യേണമേ! നീ ഞങ്ങളുടെ യജമാനനാകുന്നു. ആകയാൽ, അവിശ്വാസികൾക്കെതിരെ ഞങ്ങളെ നീ സഹായിക്കേണമേ!

لَا تُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ
وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا
عُفِّرْ لَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ۝

286- لَا يَكِلُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وَسْعَهَا
لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ
رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ كُنَّا
أَوْ أَخْطَأْنَا

رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا
إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ

عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا

رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ
وَاعْفُ عَنَّا

وَاعْفِرْ لَنَا

وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا

فَاَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ۝

285. അവതരിപ്പിക്ക (ഇറക്കപ്പെട്ട)തിൽ പി അദ്ദേഹത്തിന് ദൂതന്മാരുടെ തന്റെ റബ്ബിൽനിന്ന് സത്യവിശ്വാസികളും എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അവന്റെ മലക്കുകളിലും അവന്റെ (വേദ)ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അവന്റെ റസൂലുകളിലും, ദൂതന്മാരിലും ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം കാണിക്കുകയില്ല. അവന്റെ റസൂലുകളിൽനിന്നും അവർ പറയുകയും ചെയ്തു, പറയുന്ന ഞങ്ങൾ കേട്ടു. അവന്റെ റസൂലുകളിൽനിന്നും അവർ പറയുകയും ചെയ്തു. നിന്റെ പൊറുക്കൽ ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ! ഞങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു. നിന്റെ പൊറുക്കൽ ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവേ! നിന്നിലേക്കു തന്നെയാണ് തിരിച്ചുവരവ്, പര്യവസാനം. 286. അല്ലാഹു ശാസിക്കുകയില്ല, നിർബ്ബന്ധിക്കുകയില്ല, കീർത്തിക്കുകയില്ല. ഒരു ആത്മാവിനോടും (ആളോടും-വ്യക്തിയോടും) അതിന്റെ നിവൃത്തി (സൗകര്യം-കഴിവ്) അല്ലാത്ത അതിനാണ്, അതിനുണ്ടായിരിക്കും, അതിന്റേതാണ്. അത് സമ്പാദിച്ചത് അതിന്റെ മേലും തന്നെ, അതിനു തന്നെ. അത് സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടിയത് ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ. ഞങ്ങളെ നീ പിടികൂടരുതേ! ഞങ്ങൾ മറന്നു പോയെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ അബദ്ധം ചെയ്തെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ ചുമത്തുകയും ചെയ്യരുതേ! ഞങ്ങളുടെമേൽ, ഞങ്ങൾക്ക് ഭാരം (ഞെരുക്കം) ചുമത്തുകയും ചെയ്യരുതേ! ഞങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരുടെമേൽ ഞങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവരുടെമേൽ നീ ചുമത്തിയതുപോലെ ഞങ്ങളുടെ മേൽ നീ ചുമത്തുകയും ചെയ്യരുതേ! ഞങ്ങളെ വഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യരുതേ! ഞങ്ങളോട് കരുണ ചെയ്യുകയും വേണമേ! ഞങ്ങൾക്കു അതിനു മാപ്പും നൽകുകയും വേണമേ! ഞങ്ങൾക്ക് പൊറുത്തു തരുകയും വേണമേ! കൃപ കാണിക്കുകയും വേണമേ! ഞങ്ങളുടെ യജമാനനാകുന്നു. തമ്പുരാനാണു ആകയാൽ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കേണമേ! നീ ഞങ്ങളുടെ മേൽ (എതിരെ) അവിശ്വാസികളായ ജനങ്ങളുടെ മേൽ (എതിരെ)

സൂറത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ, വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന 'മുത്തഖി' കൾക്ക് മാർഗ്ഗനിർദ്ശനമാണെന്നു അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചു. അദ്വൈതാത്മ്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുക, നമസ്കാരം നിലനിർത്തുക, അല്ലാഹു നൽകിയതിൽ നിന്ന് ചിലവഴിക്കുക, ദസ്തുൽ തിരുമേനിക്കും മുൻ പ്രവാചകന്മാർക്കും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിലും പരലോകത്തിലും വിശ്വസിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവരാണ് മുത്തഖികൾ എന്ന് തുടർന്നു വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനു ശേഷം, ഇതേവരെയായി വളരെയേറെ കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ആ മുത്തഖികൾ നബി (സ)യും, നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിച്ച സത്യവിശ്വാസികളുമാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടും, വിശ്വാസം, യാക്വീ, അനുസരണം ആദിയായവയിൽ അവരുടെ നിലപാടു എന്താണെന്നു വിവരിച്ചുകൊണ്ടും ഈ സൂറത്ത് അല്ലാഹു അവസാനിപ്പിക്കുകയാണ്.

ദസ്തുലിനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദബ്ബിൽ നിന്നു എന്തെല്ലാം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ അതിലെല്ലാം അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ട്. (من الرسول بما آتاه من الله) അദ്ദേഹം അതിൽ വിശ്വസിക്കുകയെന്നുള്ളതു സ്വാഭാവികവുമാണു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ വചനം അവതരിപ്പിച്ചത്. (അദ്ദേഹം അതിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു) എന്ന് നബി (സ) പറയുകയുണ്ടായത്. (ബൈഹഖി, ഹാകിം, ഇബ്നു ജരിർ.) ദസ്തുൽ മാത്രമാണോ അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതു? അല്ല. എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു (يؤمنون) അത് അവതരിപ്പിച്ചതു അല്ലാഹുവായിരിക്കെ, ഒന്നാമതായി വിശ്വസിക്കേണ്ടതു അല്ലാഹുവിലാണല്ലോ. മലക്കുകളാകുന്ന അദ്വൈതാത്മ്യതന്മാരുടെ കൈക്കൊണ്ട് അത് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും. അതിനാൽ മലക്കുകളിലും വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നബി (സ)ക്ക് മാത്രമോ, നബി (സ)ക്ക് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഖുർആൻ മാത്രമോ അല്ല അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. പല ദസ്തുലുകൾക്കുമായി വേറെയും പല വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതിന് മുമ്പ് അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ആ ദസ്തുലുകളുടെയും ഭാഗ്യങ്ങളും, പ്രബോധനങ്ങളുമെല്ലാം തന്നെ, നബി (സ)യുടെയും ഖുർആന്റെയും ഭാഗ്യത്തിൽ നിന്നും, പ്രബോധനങ്ങളിൽ നിന്നും അന്യമായിരുന്നതുമില്ല. അതിനാൽ, അവരെല്ലാവരും-ദസ്തുലും സത്യവിശ്വാസികളുമെല്ലാം തന്നെ-അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ മലക്കുകളിലും അവന്റെ മുഴുവൻ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, അവന്റെ എല്ലാ ദസ്തുലുകളിലും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. (كل من يأمن بالله ورسوله)

അല്ലാഹുവിന്റെയും അവന്റെ ദസ്തുലുകളുടെയും ഇടയിൽ വ്യത്യസ്തതാവം കൈക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു (من بدين الله) (ഞങ്ങൾ ചിലതിൽ വിശ്വസിക്കും, ചിലതിൽ ഞങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യും- 4: 150) എന്നു അവിശ്വാസികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ അവർ പറയുകയില്ല. വേദക്കാർ ചെയ്തതുപോലെ (من بدين الله) (ഞങ്ങൾക്ക് ഇറക്കപ്പെട്ടതിൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കും-2: 91) എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മറ്റുള്ള വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവർ അവിശ്വസിക്കുകയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്തുലുകളിൽ പെട്ട ഒരാൾക്കിടയിലും ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം കാണിക്കുകയില്ല. എന്നത്രെ അവർ സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന നിലപാട്. അഥവാ, എല്ലാ ദസ്തുലുകളിലും, അവർക്ക് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണവർ. അതുപോലെത്തന്നെ, മുമ്പ് ഇസ്രാഇലുകൾ പറഞ്ഞതുപോലെ (من بدين الله) (ഞങ്ങൾ കേട്ടു, അനുസരണക്കേടും കാണിക്കുന്നു. (2: 93) എന്നും അവർ പറയുകയില്ല. ഞങ്ങൾ കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നായിരിക്കും അവർ പറയുക. (من بدين الله) അതെ, അല്ലാഹു എന്ന് കൽപിച്ചാലും വിരോധിച്ചാലും അതെല്ലാം ശരിക്ക് കേട്ട് സ്വീകരിക്കുവാനും, അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാനും തയ്യാറുള്ളവരാണവർ. കാരണം, അവരുടെ ഏക ലക്ഷ്യം അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള പരപരപാര്യതിയാണ്. തങ്ങൾ അല്ലാഹുവിൽക്കൂടാ മടങ്ങിച്ചെന്നു അവന്റെ മുമ്പിൽ കണക്കുബോധിപ്പിക്കേണ്ടി വരുമെന്ന ബോധവും അവർക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് 'ഞങ്ങളുടെ ദബ്ബ്, നിന്റെ പൊരുതി-അതാണു ഞങ്ങളെ വേണ്ടതു-ഞങ്ങളുടെ തിരിച്ചുവരവു നിന്റെ അടുക്കലേക്കാണല്ലോ'. എന്നു അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും.

ശരി, മേൽ പ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരം വിശ്വസിക്കുന്നവരും, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിധികളെല്ലാം നിരൂപാധികൾ അനുസരിക്കുന്നവരുമാണു സത്യവിശ്വാസികൾ. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ എല്ലാ വിധിവിധികളും അപ്പടി സ്വീകരിച്ചു അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ മനസ്സു കഴിയുമോ? എന്നു വല്ലവർക്കും സംശയം തോന്നിയേക്കാമെങ്കിൽ അതിനുള്ള മറുപടിയായി അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'രൊളോടും ആ വ്യക്തിക്ക് നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സൗകര്യമായതല്ലാത്ത അതിനപ്പുറം അല്ലാഹു ശാസിക്കുന്നതല്ല. (فلا اله الا الله) 'വളരെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വാക്യമാണിത്. 'പരമാവധി സാധ്യമാകുന്നതു' എന്നോ, 'വിഷമത്തോടു കൂടെയെങ്കിലും കഴിയുന്നതു' എന്നോ മറ്റോ അർത്ഥം വരാവുന്ന (فلا اله الا الله) പോലെയുള്ള വാക്കുകളാണെന്നും ഉപയോഗിക്കാതെ, 'അനുസരിക്കുവാൻ സൗകര്യവും നിവൃത്തിയുമുള്ളതു'

എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രാ. എന്നത്രെ അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ച വാക്ക്. വലിയ വിഷമമെന്നും സഹിക്കേണ്ടിവരാതെ-
ട്ടുള്ളവനാണിതിന്റെ അർത്ഥം. അല്ലാഹു പറയുന്നു: $\text{لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ} \text{ (മതത്തിൽ അവൻ നിങ്ങളുടെമേൽ)}$
കൊടുത്ത ഒരു വിഷമവും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. (22: 78.) സാധാരണനിലയിൽ പറയത്തക്ക ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കൊക്കെ നിർവ്വഹി
സാങ്കേതികമായോ ഏർപ്പെട്ടുപ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ അതിനനുസരിച്ച പ്രതിവിധികളും ഇവകളും നൽകപ്പെട്ടിട്ടു
ണ്ടുതാനും.

പക്ഷേ, തികച്ചും സ്വതന്ത്രനായി-ഇഷ്ടത്തിനും ഇച്ഛിക്കുകയോത്തവിധം- ജീവിക്കുകയോളവൻ മനുഷ്യനെ
അല്ലാഹു അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളത് പ്രാർത്ഥനയാണ്. അത് അല്ലാഹുവിന്റെ നീതിക്കും, അവന്റെ സുഷ്ടി
കളുടെ ഭാവനയുള്ള ദയക്കും യോജിക്കുന്നതുമാണ്. ബുദ്ധിയോ യുക്തിയോ അതിനെ ശരിവെക്കുകയുമില്ല. അ
ങ്ങിനെ ജീവിക്കുന്നതിന് മതം ഒരു തടസ്സമായി കാണുകയും, അതിന്റെ പേരിൽ മതത്തോട് വെറുപ്പും അറപ്പും തോ
ന്നുകയും ചെയ്യുന്നവരെപ്പറ്റി, അവർ കേവലം പക്വമിശ്ശിഗാദികളെപ്പോലെയുള്ള ദയയോ പ്രാകൃത ജീവികളെന്നേ
കരുതേണ്ടതുള്ളൂ. യഥാർത്ഥത്തിൽ, ഓരോ വ്യക്തിയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നന്മ അതിനനുതന്നെയാണ് ഗുണം
ചെയ്യുന്നത്. അത് ചെയ്തുകൊടുത്തതിന് അതിനനുതന്നെയാണ് ദോഷം വരുത്തുന്നതും. $\text{مَا كُنَّا بِمُنصَرِفِينَ} \text{ (അതിൽ അല്ലാഹുവിന് എന്തെങ്കിലും നേട്ടമോ കോട്ടമോ ഉണ്ടാവാനില്ല. പക്ഷേ, മനുഷ്യന് ഗുണകരമായി കലാശിക്കുന്നത് ഏതൊക്കെയാണോ, ദോഷകരമായി കലാശിക്കുന്നത് ഏതൊക്കെയാണോ എന്നുള്ള സൂക്ഷ്മമന്തോനം അവന് മാത്രമാണുള്ളത്. മനുഷ്യന് അതിനിത്തുകയും, അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യൻ ജീവിക്കേണ്ടത് ഇന്നിന്ന പ്രകാരമെന്നത് അല്ലാഹു ശാസിക്കുന്നതും.)}$

നബി (സ) യും സത്യവിശ്വാസികളും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതും, പ്രാർത്ഥിക്കാറുള്ളതുമായ മറ്റൊ
ത്തായ ഒരു പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടാണ് ഈ അദ്യായം. അല്ലാഹു അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു. ഇബ്നുഅബ്ബാസ് (റ) പറ
യുകയാണ്: 'റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയുടെ അടുക്കൽ ജിബ്ബിൽ (അ) ഉണ്ടായിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു ശബ്ദം
കേൾക്കപ്പെട്ടു. ജിബ്ബിൽ മേൽപോട്ട് നോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു: ആകാശത്ത് മുസ് അതിനെ തുറക്കപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടി
ല്ലാത്ത ഒരു കവരം തുറക്കപ്പെട്ടതാണത്. അങ്ങനെ, അതിലൂടെ ഒരു മലക്കു ഇറങ്ങി നബി (സ) യുടെ അടുക്കൽ
വന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: താങ്കൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രണ്ടു പ്രകാശങ്ങൾകൊണ്ട് സന്തോഷപ്പെട്ടുകൊള്ളുക.
താങ്കളുടെ മുസ് ഒരു പ്രവാചകനും അത് നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതായത് 'ഫാതിഹത്തുൽ കിതാബും' (സൂറ: ഫാ
തിഹ:യും), സൂറത്തുൽ ബഖറ:യുടെ അന്ത്യഭാഗങ്ങളും. അവ രണ്ടിൽ നിന്നും താങ്കൾ ഏതെങ്കിലും ഓതിയാലും അത്
താങ്കൾക്ക് നൽകപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല.' (മു.ന) സൂറത്തുൽ ഫാതിഹയുടെയും, ഈ സൂറത്തിന്റെയും അവസാന
ത്തിലുള്ള പ്രാർത്ഥനകളാണ് ആ രണ്ടു പ്രകാശങ്ങൾകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. ആ പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് അല്ലാഹു ഉത്തരം
നൽകാതിരിക്കുകയില്ലെന്നത്രെ മലക്ക് നബി (സ) യെ അറിയിച്ചത്. അല്ലാഹുവിന്റെ അടിയാൻമാരായ സത്യവിശ്വാ
സികൾ അവനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ വേണ്ടി അവർതന്നെ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത പ്രാർത്ഥനയായിരിക്കെ, ആ
പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് അവൻ ഒരു പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകാതിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

പ്ര (ഞങ്ങളുടെ ദൈവം) എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസികൾ ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രാർത്ഥനയിലെ അപേ
ക്ഷകൾ ഇവയാണ്: (1) 'ഞങ്ങൾ മറന്നുപോകുകയോ, 'ഞങ്ങൾ അബദ്ധം പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്താൽ നീ
ഞങ്ങളെ പിടികൂടി ശിക്ഷാനടപടി എടുക്കുമെന്ന് മറവി മൂലമോ, അബദ്ധത്തിലോ ചെയ്യുന്ന തെറ്റുകൾക്ക് ശിക്ഷി
ക്കപ്പെടുന്നതല്ലെന്ന് നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പല ഖുർആൻ വചനങ്ങളിൽ നിന്നും അത് വ്യക്തമാ
കുന്നുമുണ്ട്. എന്നിരിക്കെ, ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണെന്ന് തോന്നിയേക്കാം. അശ്രദ്ധമൂലവും
കർത്തവ്യ ബോധത്തിന്റെ പോരായ്മ നീമിത്തവുമായിരിക്കും മിക്കപ്പോഴും മറവിയുടെയും അബദ്ധത്തിന്റെയും
കാരണം. ചിലപ്പോൾ അനാവശ്യമോ ആക്ഷേപാർഹമോ ആയ വിഷയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ മുഴുകിപ്പോയതുകൊണ്ടുമായി
രിക്കും. അപ്പോൾ, എല്ലാ മറവിയിലും അബദ്ധത്തിലും മനുഷ്യൻ തികച്ചും നിരപരാധിയായിരിക്കുകയില്ല.
എന്നി, മറവിക്കൊണ്ടോ അബദ്ധത്തിലോ ചെയ്തതെറ്റുകൾ മാപ്പുചെയ്യപ്പെട്ടാൽ തന്നെയും അതിനെ തുടർ
ന്ന് തൃപ്തികരമല്ലാത്ത ഭവിഷ്യത്തുകൾ വേറെ സംഭവിക്കുവാനും ഇടയുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക് മറവി ബാധിച്ചോ
അബദ്ധം പിണഞ്ഞോ ഉണ്ടാവുന്ന ദോഷങ്ങളൊന്നും ബാധിക്കാതെ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഞങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷി
ക്കണ എന്നാണിതിന്റെ അർത്ഥം.

(2) 'മുമ്പുള്ളവരുടെ മേൽ ചുമത്തിയതുപോലുള്ള ഭാരങ്ങളൊന്നും ഞങ്ങളുടെ മേൽ ചുമത്തരുത്' മുൻ
സമൂഹങ്ങളുടെ മേലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെയുള്ള ചില കർശന നിയമങ്ങളും, പ്രയാസം കൂടിയ കർമ്മചാരങ്ങളും

കാണാം. ൧൦. (൧) കടത്തുവേലം. നബി(സ)യുടെ കടത്തുവേലത്തെ വിവരിക്കുന്ന ചുട്ടത്തിൽ ൧൧:൧൦ (أَصْرَمَ) (അവർഗ്ഗം - ബാക്കിയുടെ - ഭാവം), അവരുടെ മേലുണ്ടായിരുന്ന കൂടുതൽബന്ധങ്ങളും അദ്ദേഹം അവരിൽനിന്ന് ഇറക്കിവെക്കും. (അത്-റാഫ്: 157) എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാണാം. മുൻ സമുദായങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പല നിയമങ്ങളും നബി (സ) തിരുമേനിന്റെ സമുദായത്തിന് ലഘൂകരിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ട്. (3) 'ഞങ്ങൾക്ക് സാധ്യതയില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളൊന്നും ഞങ്ങളെ വഹിപ്പിക്കരുത്! അഥവാ ഞങ്ങൾക്ക് അത്യാവർ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഞങ്ങളിൽ സംഭവിപ്പിക്കരുത്! ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഞങ്ങൾക്ക് സഹിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത കയ്പ്പാപ്പകൾ വാങ്ങേണ്ടതല്ല എന്ന് നാം അറിയുന്നു. (4) 'ഞങ്ങൾക്ക് അപ്പു നൽകണം! (5) 'ഞങ്ങൾക്ക് പൊറുത്തു തരണം! (6) 'ഞങ്ങൾക്ക് മരുണ ചെയ്യണം!' ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളും തെറ്റുകുറ്റങ്ങളും വെളിക്ക് വരുത്താതെ മൂടിവെച്ചു മാപ്പാക്കുകയും, അവ മൂലം ഞങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുകയും അപമാനത്തിലും അകപ്പെടുത്താതെ പൊറുത്തുതരുകയും ചെയ്യണമെന്ന് എന്നുവേണ്ട, ഞങ്ങളുടെ ഐക്യവും പാരത്രികവുമായ ജീവിതങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും കാര്യങ്ങളുമെങ്കിലും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് എന്ന് താൽപര്യം.

(7) പ്രാർത്ഥനയിലെ അവസാന വാക്യത്തിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു:— 'ദൈവം നീയെത്ര അങ്ങളുടെ യജമാനൻ. ദൈവൻ ആരുടെ യജമാനനാകും. അങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. എന്നിരിക്കെ, അങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിച്ച് അങ്ങളെ അന്യഗ്രഹിക്കുവാനും, നിന്റെ അടിയാൻമാരും സത്യവിശ്വാസികളുമായ അങ്ങനെയെ അങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെയെന്നിവരെ സഹായം നൽകുവാനും അങ്ങനെയെ നിന്നെയല്ലാത്ത ആരെയും ആശ്രയിക്കുവാനില്ലല്ലോ. ആകയാൽ, അവിശ്വാസികളായ എല്ലാവർക്കുമെതിരിൽ സത്യവിശ്വാസികളായ അങ്ങളെ നീ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം.'

ഇബ്നുസുയൂബ് (റ) ന്നിന്ന ബുലാരി, മുസ്ലിം (റ) മുതലായ പല മഹാനുമാരും ഉദ്യോഗിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'സൂറത്തുൽ ബഖറയുടെ അവസാനത്തിൽ നിന്ന് രണ്ട് ആയത്തുകൾ ആരെങ്കിലും ഒരു രശ്ശിയിൽ ഓതിയാൽ അവ അവന് മതിയാകും'. ഈ വചനങ്ങൾ അവതരിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ നബി (സ) അവ ഓതിയപ്പോൾ, ഓരോ വാക്യത്തിന്റെയും ഉടനെ **പ്രാപ്തം** (അപകാരം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.) എന്നു പറയപ്പെട്ടതായി ഇബ്നുസുയൂബ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. (മു. തി.) ഈ വചനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയോടെ കൂറിക്കൂറായി പല ഹദീസുകൾ കേൾക്കുന്നതാണു. ഈ സൂറത്തു ഓതിക്കഴിഞ്ഞുവന്നു മുത്താബ് (റ) 'ആമിൻ' (أَمِينَ-ഉത്തരം നൽകുന്നവൻ) എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതായി ഇബ്നുസുയൂബ് (റ) മുതലായവർ നിവേദനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

[اللهم ربنا ولك الحمد ولك المنة والفضل]

[يقول آخر الباد الى رحمة الله محمد بن حسن الاماني انتهى تبين السخة الموددة لهذه السورة العظيمة ليلة الثلاثاء السادسة من ربيع الاول

3- സ്മരണയ്ക്കു ആലു ഇംറാൻ

മലിനയിൽ അപതരിച്ചത് — വചനങ്ങൾ 200 — വിഭാഗം (സൂക്തം) 20

ഈ സ്മരണയിൽ ഇറാൻ കൂട്ടംബത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് കൊണ്ട് ഇതിന് സ്മരണ ആലു ഇറാൻ (ഇറാൻ കൂട്ടംബം) എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ സ്മരണയുടെ ശ്രദ്ധേയമായ ഉപദേശങ്ങളുള്ള ചില ഹാസ്യ കലാ സ്മരണകൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ആലു ഇറാൻ കൂട്ടംബത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. യഹൂദികളെയും ഇസ്രായേലികളെയും പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു അൽബറയിൽ പലതരം കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. അതുപോലെ, ഈ സ്മരണയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സംബന്ധിച്ചും കൂറേ അധികം പ്രസ്താവനകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഹിബ്രു ഭാഷയിൽ കൊല്ലത്തിൽ നൽകാൻ * ദേശക്കാരായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയ നിവേദക സംഘം നബി (സ) യുടെ അടുത്തുവന്ന സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. ഈ സ്മരണയുടെ ആദ്യം മുതൽക്കുള്ള എഴുത്തുകാരന്മാർ വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ച് എന്നത്രെ പല പേർക്കു വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ആ വചനങ്ങളിലടങ്ങിയ ചില ആശയങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ആ സംഭവത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നത് പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. ഇസ്ലാം ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, ചില ഹാസ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു:-

[illegible]

* ഹിജാബിനും, യമനിനും ഇടയിലുള്ള ഒരു വാദം.

(**) ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രത്യേകത സിദ്ധാന്തത്തിൽ ഇക്കാര്യം മറ്റൊരു വിധം (മർയം-ബീവിക) സ്ഥാനം വകുപ്പ് പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി സന്ദർശിക്കുക. പിന്നീട് വിവരിക്കുന്നതാണ്. ചിലപ്പോൾ

ജോവ: ഒന്നിലധികം പേരുള്ളവരാണ്. മറ്റും അവർ സമീകരിക്കുകയുണ്ടായി. (*) അവരുടെ വാദങ്ങളെയും, ന്യായങ്ങളെയും ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് ഖുർആൻ അവതരിപ്പിക്കുകയും, അവർ നബി (സ) യോട് ഉത്തരത്തിൽ മട്ടുക്കയും ചെയ്തു. അവരെ നബി (സ) ഇസ്ലാമിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. ഞങ്ങൾ മുബ്ന മുസ്ലിംകളായി കഴിഞ്ഞിട്ടു ഖണ്ഡ് അവർ വാദിച്ചു. അല്ലാഹുവിന് സന്താനമുണ്ടെന്ന വാദം, പന്നിമാംസം ഭുജിക്കൽ, കൂരിശാരായന മുതലായവ നിങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന സമീകരിക്ക് നിങ്ങൾ ഇസ്ലാം അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് നബി (സ) മറുപടി പറഞ്ഞു. സത്യം മനസ്സിലായിട്ടും അതിലേക്കു മടങ്ങുവാൻ തയ്യാറാകാതിരുന്ന അവരെ-താഴെ 61-ാം വചനത്തിൽ കാണാവുന്ന തൃപേരല-നബി(സ) ഒരു 'മുഖാഫല'ക്കു (പ്രസ്താവം: ശാപപ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നതിന്) ആഹ്വാനം ചെയ്തു. അതിൽ നിന്ന് അവർ ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയാണ് ചെയ്തത്. അവസാനം കപ്പം കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് കരാർ ചെയ്തുകൊണ്ട് അവർ മടങ്ങിപ്പോയി. അവരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ചില അദ്യന്തര വഴക്കുകളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുവാൻ പാരിയ വിശ്വസ്തനായ മൊളെ തങ്ങളോന്നിച്ചു അയച്ചുതരണമെന്ന അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം, 'സമുദായത്തിലെ വിശ്വസ്തൻ (يَا أَيُّهَا) എന്ന കീർത്തി നാമത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന അബൂഉബൈദ: (റ) യെ അവരൊന്നിച്ച് നബി (സ) അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

ക്രിസ്ത്യാനികളെയും, അവരുടെ വാദങ്ങളെയും പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ സൂറത്തിലെ ഏതാനും വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിരിക്കുന്നത് എന്ന സമീകരിക്കു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസരചാരങ്ങളിൽ പലതിനെയും ഈ സൂറത്തിൽ ഖണ്ഡിക്കുകയും വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നത് കാണാം. അതേസമയത്തു തത്തുല്യങ്ങളായമറ്റു പല അബദ്ധ വിശ്വാസരചാരങ്ങളെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിലാണ് അവ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വേറൊരു വസ്തുതകൂടി ഓർമ്മിക്കുന്നത് നന്നു: ആദ്യത്തെ 80ൽ പരം വചനങ്ങൾ മേൽ പ്രസ്താവിച്ച നജ്രാൻ നീവേക സംഘത്തിന്റെ സംഭവത്തെത്തുടർന്ന് അവതരിപ്പിച്ചവയാണെന്ന് പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും മൊത്തത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ചില വചനങ്ങളിലെ വിഷയവും സംസാരശൈലിയും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, അവ അതിന് മുമ്പു തന്നെ അവതരിപ്പിക്കണമെന്നാണ് മനസ്സിലാകുന്നതു. ബദർ യുദ്ധത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന 13-ാം വചനം ഇതിനൊരു ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടപ്പെടുന്നു. പ്രസ്തുത 80ൽ പെട്ട ചില വചനങ്ങളുടെ അവതരണം നജ്രാൻ സംഘത്തിന്റെ വരവിനെ തുടർന്നുണ്ടായതല്ലെന്ന് കാണിക്കുന്ന ചില രിവായത്തുകൾ നിലവിലുണ്ടുതാനും. ആ സ്ഥിതിക്ക് 80 ആയത്തുകൾ നജ്രാൻകാരെ സംബന്ധിച്ചാണെന്നുള്ള രിവായത്തുകളെ ആസ്പദമാക്കി അത് ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിനാൽ, ആ ഏൻപതിൽ മിക്കവാറും വചനങ്ങൾ അവരെ സംബന്ധിച്ചും, മറ്റു ചിലത് വേറെ അവസരങ്ങളിലും അവതരിപ്പിച്ചായിരിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നതാണ് ന്യായം. عَلَيْكُمْ

പരമകാര്യണികനും കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുനാമത്തിൽ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
١- اَللّٰهُمَّ

1. അലിഫ്-ലാം-മീം
2. അല്ലാഹു-അവനല്ലാതെ ആരാധ്യനേയില്ല. (അവൻ) ജീവത്തായുള്ളവൻ; സർവ്വ നിയന്താവായുള്ളവൻ.

٢- اَللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ

1. اَللّٰهُمَّ അലിഫ്-ലാം-മീം. 2. اَللّٰهُ അല്ലാഹു اَللّٰهُ ആരാധ്യനേയില്ല اَللّٰهُ അവനല്ലാതെ اَللّٰهُ ജീവത്തായുള്ളവൻ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവനായ اَللّٰهُ സർവ്വനിയന്താവ്, സ്വയം നിലകൊള്ളുന്നവനായ

'അലിഫ്-ലാം-മീം' എന്നതുപോലെ ചില സൂറത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിലുള്ള കേവലാക്ഷരങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൂറത്തുൽ ബഖറയുടെ ആരംഭത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിലെ ആശയങ്ങൾ അതിലെ 255-ാം വചനമായ 'ആയത്തുൽ കൂർസീ'യുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ വേറെ ആർക്കും ആരാധ്യനാകുവാൻ അവകാശമില്ലെന്നുള്ളതിനു ഒരു കാരണം, അവൻ ജീവത്തായുള്ളവനും, സർവ്വ നിയന്താവായുള്ളവനുമായെന്ന യഥാർത്ഥ്യമാണെന്നും നാം അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു.

(*) ഇത്തരം ക്രിസ്തീയവാദങ്ങളെല്ലാം-കാലോചിതമായ ചില പൊടിപ്പും തൊണ്ടും സഹിതമാണെങ്കിലും-ഇന്നും പാതിരിമാർക്കിടയിൽ സാധാരണമാകുന്നു.

4. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [ലക്ഷ്യം] കളിൽ അവിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളവർ (ആരോ), അവർക്ക് കഠിനമായ ശിക്ഷയുണ്ട്. അല്ലാഹുവാകട്ടെ, പ്രതാപശാലിയാണ്; ശിക്ഷാ നടപടി എടുക്കുന്നവനാണ്.

5. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു-ഭൂമിയിലാകട്ടെ, ആകാശത്തിലാകട്ടെ-യാതൊന്നും അവന്റെ മേൽ അവികൃതമായിരിക്കയില്ല.

6. അവനത്രെ, താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രകാരം ഗർഭാശയങ്ങളിൽ നിങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നവൻ. അവനല്ലാതെ ആരാധ്യനേ ഇല്ല; അഗാധജ്ഞനായ പ്രതാപശാലിയാണ് (അവൻ).

4- إِنَّ الدِّينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۝ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ۝

5- إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ۝

6- هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۝

4. നിശ്ചയമായും അവിശ്വസിച്ചവർ **آيَاتِ** അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളിൽ **كَفَرُوا** അവർക്കുണ്ട് ശിക്ഷ **عَذَابٌ** കഠിനമായ **شَدِيدٌ** അല്ലാഹുവാകട്ടെ **ذُو** പ്രതാപശാലിയാണ് **انتِقَامٍ** ശിക്ഷാ നടപടി എടുക്കുന്നവനാണ്, പ്രതികാരമെടുക്കുന്നവനായ 5. **إِنَّ** നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു **لَا يَخْفَى** അവന്റെ മേൽ അവികൃതമായില്ല (മറഞ്ഞുപോകുന്നതല്ല) **عَلَيْهِ** ഒരു വസ്തുവു **شَيْءٌ** ഭൂമിയിൽ **فِي الْأَرْضِ** ആകാശത്തിലുമില്ല 6. **هُوَ الَّذِي** അവനത്രെ നിങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നവൻ **يُصَوِّرُكُمْ** ഗർഭാശയങ്ങളിൽ **كَيْفَ** അവൻ എങ്ങിനെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ (അങ്ങിനെ) **إِلَّا** ഒരു ആരാധ്യനുമില്ല **إِلَّا** അവനല്ലാതെ **الْعَزِيزُ** പ്രതാപശാലി **الْحَكِيمُ** അഗാധജ്ഞൻ, യുക്തിമാൻ

മാതാക്കളുടെ ഗർഭാശയങ്ങളിൽവെച്ചു ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടേതായ രൂപം നൽകി സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കുന്നവൻ അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റൊരുവല്ല. അതാകട്ടെ, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന രൂപത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും. അതിൽ നിങ്ങൾക്കോ നിങ്ങളുടെ പിതാക്കൾക്കോ ആരാധ്യൻമാർക്കോ മറ്റൊരാ യാതൊരു പങ്കുമില്ല. ആരുടെ ഉദ്ദേശത്തിനും അതിൽ സ്ഥാനമില്ല.

7. (നബിയെ) അവനത്രെ, നീന്റെ മേൽ വേദഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചവൻ. 'മുഹ്കമായ' [ദൃഢപ്രധാനമായ] ഒരു തരം 'ആയത്തു' [വചനം] കൾ അതിൽ പെട്ടതാകുന്നു. അവ (ആ) ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂലകേന്ദ്രമത്രെ. 'മുതശാബിഹായ' [പരസ്പര സാദൃശ്യമുള്ളതായ] മറ്റൊരു വിഭാഗവും അതിൽ ഉണ്ട്.

7- هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُّحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ

7. **هُوَ الَّذِي** അവൻയാതൊരുവനത്രെ, അവനത്രെ യാതൊരുവൻ **أَنْزَلَ** നീന്റെ മേൽ അവതരിപ്പിച്ച, അവൻ ഇറക്കി **بِكَتَابٍ** (വേദ) ഗ്രന്ഥം, (ഇത്) ഗ്രന്ഥത്തെ **أُخَرُ** അതിലുണ്ട്, അതിൽപെട്ടതാണ് **آيَاتٍ** ചില ആയത്തുകൾ, ഒരു(തരം) ആയത്തു(വചനം)കൾ **مُحْكَمَاتٍ** ദൃഢപ്രധാനമായ, ബലവത്തായ, നിയമബലമുള്ള **أُخَرُ** അവ **مُتَشَابِهَاتٍ** ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂലമാകുന്നു (കേന്ദ്രമാണ്-മർമ്മപ്രധാനമാണ്-തള്ളയാണ്) **أُخَرُ** വേറെ ചിലതുമുണ്ട്, മറ്റുചിലത് **مُتَشَابِهَاتٍ** പരസ്പരം സാദൃശ്യമായവ, അന്യോന്യം തിരിച്ചറിയാത്തവ **أُخَرُ** എന്നാൽ യാതൊരുവർക്കും **أُخَرُ** അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ള (ഉണ്ടു)

വശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കണം പല വിഷയങ്ങളും. അവയെ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ വചനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അവ കൃഷി മേടിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ഈ വചനങ്ങളുടെ സാരം ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാം:-

ഖുർആനാകുന്ന ഈ വെദഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചത് അല്ലാഹുവാണ്. അതിൽ 'മുഹ്കമാ'യ വചനങ്ങൾ (المحكمات) എന്നും 'മുതശാബിഹാ'യ വചനങ്ങൾ (المشابهات) എന്നും രണ്ടു തരം വചനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ വിഭാഗമാണ് ഖുർആന്റെ മുഖ്യപ്രധാനമായ ഭാഗം. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ വ്യാഖ്യാനവും പൊതുവും അല്ലാഹുവിനെ അറിയുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ, വക്രഹൃദയരായ ആളുകൾ കൃഷ്ണമുണ്ടാക്കുവാനും, ദുർ വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാനും വേണ്ടി ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ പിന്നാലെ കൂട്ടുന്നതാണ്. അടിപതറാത്ത അറിവുള്ള ആളുകൾ ഈ വിഭാഗത്തിന് തങ്ങളുടെ വക വ്യാഖ്യാനം നൽകുവാനും അതിൽ ചുഴിഞ്ഞുനോക്കണം. നടത്തുവാനും മുതിരുകയുണ്ട്. എല്ലാം അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതും സത്യയഥാർത്ഥ്യവുമാണെന്നു ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുകയും, വിശദം പ്രകാരം അല്ലാഹുവിലേക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയായിരിക്കും അവർ ചെയ്യുക. തങ്ങളുടെ പക്കൽ വല്ല വക്രതയും അബദ്ധവും പററിപ്പോകാതിരിക്കുവാനും, അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യവും ലഭിക്കുവാനും അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

'മുഹ്കമാ' (المحكمات) എന്ന വാക്കിന് ബലവത്തായത്, ദൃഢമാക്കപ്പെട്ടത്, യുക്തിമത്തായത്, സുവ്യക്തമായത്, നിയമബലമുള്ളത് എന്നൊക്കെ സന്ദർഭമനുസരിച്ച് അർത്ഥം നൽകാവുന്നതാണ്. 'മുത ശാബിഹു' (المشابهات) എന്നാൽ പാസ് പര സാദൃശ്യമുള്ളത്, (സാദൃശ്യം നിമിത്തം) ചേർത്തിരിച്ചറിയാത്തത്, അന്യോന്യം തുല്യമായുള്ളത് എന്നിങ്ങിനെയും അർത്ഥമാകുന്നു. ഇവിടെ 'മുഹ്കമാ' കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷയെപ്പറ്റി ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനക്കാർ പലരും പല വിധത്തിൽ വിവരിച്ചു കാണാം. അവയിൽ കൂടുതൽ യുക്തവും അനുയോജ്യവുമായി കാണുന്നതും, സൂക്ഷ്മമണ്ണാണിതെന്നുള്ള പല മഹദ്മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു വരുന്നതുമായ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്:- സംശയത്തിന്നും ആശയക്കുഴപ്പത്തിന്നും ഇടമില്ലാത്തവണ്ണം അർത്ഥവും ആശയവും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതെല്ലാം 'മുഹ്കമാ', അല്ലാത്തവ 'മുതശാബിഹു'മാകുന്നു. ഈ നിർവ്വചനം വിശദീകരിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം ഈ നിർവ്വചനത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽ തെങ്ങി നിൽക്കുന്നവയോ, അതിന്റെ ചില വശങ്ങൾക്കുമാത്രം പ്രാധാന്യം നൽകുന്നവയോ ആണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

ഇമാം റാഗിബ് (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖുർആൻ നിഘണ്ടുവായ 'അൽമുഹ്റദാത്തി'ൽ ഈ രണ്ടു വാക്കുകളെയും വിവരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസ്താവിച്ച ചില വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നത് നന്നായിരിക്കും. (٢-١) എന്ന മുഖ്യപദത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന മദ്യെ ഈ (7-8) വചനം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'മുഹ്കമാ' എന്നാൽ, പദത്തെ അപേക്ഷിച്ചാകട്ടെ, അർത്ഥത്തെ അപേക്ഷിച്ചാകട്ടെ യാതൊരു ആശയവും എർപ്പെടുവാനില്ലാത്തതാകുന്നു. 'മുത ശാബിഹു' പല തരത്തിലുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി തർസ്മാനത്തു പ്രസ്താവിക്കാം. പിന്നീട് (٢-٢) എന്ന മുഖ്യ പദത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്ന മദ്യെ ഈ വാഗ്ദാനം നിരവധിക്കൊണ്ടു സൂദീർഘമായ ഒരു വിശദീകരണം അദ്ദേഹം നൽകിക്കൊണ്ടും. അതിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു:-

'വാക്കിലോ അർത്ഥത്തിലോ മറ്റൊന്നിനോടു സാദൃശ്യമുള്ള കാരണത്താൽ, വ്യാഖ്യാനത്തിൽ സംശയം കൂട്ടു മ്പുന്ന ഭാഗത്തിനാണ് ഖുർആനിൽ 'മുതശാബിഹു' എന്നു പറയുന്നത്. ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവ മൂന്നു വിധത്തിലായിരിക്കും: (1) നിരൂപാധികം മുഹ്കമായത്. (2) നിരൂപാധികം മുതശാബിഹായത്. (3) ഒരു വശത്തുണ്ടെന്നോക്കുമ്പോൾ മുഹ്കമും, മേറൊരു വശത്തുണ്ടെന്നോക്കുമ്പോൾ മുതശാബിഹുമായത്, മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മുതശാബിഹിനെ കൊഴുപ്പിൽ മൂന്നായി ഭാഗിക്കാം: (1) പദം നോക്കുമ്പോൾ മുതശാബിഹായത്. മറ്റൊരു വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം സൂനിശ്ചിതമല്ലായ്മകൊണ്ടും, വാചകഘടനയുടെ പ്രത്യേക സ്വഭാവം നിമിത്തവും ഇതുണ്ടാകുന്നു. (2) ഉദ്ദേശ്യം നോക്കുമ്പോൾ മുതശാബിഹായത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ, ഖിയാമത്തുനാളിലെ വിവരങ്ങൾ ആദിയായവ ഇതിൽപ്പെട്ടതാകുന്നു. കാരണം, അവ നമ്മുടെ ഊഹത്തിന്നും, അനുമാനത്തിന്നും, പാടിപയത്തിന്നും അതീതമാകുന്നു. (3) പദങ്ങൾ നോക്കുമ്പോഴും ഉദ്ദേശ്യം നോക്കുമ്പോഴും മുതശാബിഹായത്. ഇതിന്നു പല ഉദാഹരണങ്ങളുമുണ്ട്. (ആയത്തിലെ) വിധി പൊതുവായതോ പ്രത്യേകമായതോ? നിർബ്ബന്ധ രൂപത്തിലുള്ളതോ ഉപദേശരൂപത്തിലുള്ളതോ? ആദ്യം അവതരിച്ചതോ പിന്നീട് അവതരിച്ചതോ? വിധി ഏതു സന്ദർഭത്തിലേക്ക് ബോധകമായതാണ്? വിധിയുടെ ഉപാധികം എന്തൊക്കെ? എന്നിത്യാദി വിഷയങ്ങളിൽ നേരിടുന്ന അസ്പഷ്ടതയായിരിക്കും ഇതിന്നു കാരണം. ഈ വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ, മുതശാബിഹിന്നു ഖുർ ആൻ വ്യാഖ്യാനക്കാർ നൽകിയിട്ടുള്ള വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. (من الترات)

താൻ ചുവന്നിടാതിയ പ്രസ്തുത മാരക ഇനം മുതലാങ്ങിയിട്ടും ഇമാം നാഗിബ് (റ) ഉപാഹ്വാനത്തും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൗലാഖുദയം നിമിത്തം നാമകൃപിച്ചിട്ടുള്ളതിലൊക്കെയാണ്. മുതലാങ്ങിയിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ നിന്നു മുഹ്കമിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇമാം നാഗിബ് വലിയുല്ലാഹിദ്ഹ് ലഖി (റ) യിൽ നിന്നും മറ്റും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു അവസാനിൽ വിവരിച്ചതിൽനിന്നും, മൗലാഖുദയം ഉദ്ധരണിയിൽ നിന്നുമായി മുഹ്കമ്-മുതലാങ്ങിയിനെപ്പറ്റി അത്യാവശ്യ വിവരം ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ചിത്രം

'മുഗ്ഹി'കൾ. മുതശാബിഹ്, തത്ത്വീൻ (**المغربي**) എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ സവിശദം വിവരിച്ചശേഷം, സന്ദിഗ്ദ്ധതയോടുകൂടി അറിയുന്നത് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കും. അതിങ്ങിനെ ഉദ്യേശിക്കാം: 'ശൈഖുൽ ഇസ്ലാം ഇബ്നു തൈമിയ്യ: (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂറത്തുൽ ഇബ്ലാഹിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ 'മുതശാബിഹി' നെയും, 'തത്ത്വീൻ' നെയും ചൂണ്ടിച്ചു സംസാരിച്ചാൽ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ, അതാണ് ഏറ്റവും യഥാർത്ഥവും ശരിയുമായ വിവരണമെന്ന് നമുക്ക് ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. അർത്ഥം ഗ്രാഹ്യമല്ലാത്ത വാക്യം ഖുർആനിൽ ഇല്ല എന്നും, 'മുതശാബിഹു' കേവലം ആപേക്ഷികമാണ്—ദ്യുർബ്ബലൻമാർക്ക് (സാധാരണക്കാർക്കു) മുതശാബിഹായിരിക്കുന്നതു താടിയിലുള്ള പണ'മായിത്തീർന്നു മുതശാബിഹായിരിക്കുകയില്ല—എന്നും, അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളുടെയും, സ്വർഗ്ഗ നന്മകളുടെയും മുതലായ അദ്യമ്യ ലോകങ്ങളുടെയും യഥാർത്ഥ്യം പോലെയുള്ള കാര്യങ്ങളാണ് അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും 'തത്ത്വീൻ' (പ്രാപ്യം) അറിയാത്തവ കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം അതിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ 'ഖുദാത്ത' (ക്ഷിപ്) എങ്ങിനെയുള്ളതാണു, 'അർഹി'ന്മേൽ അല്ലാഹു ആരോഹണം ചെയ്യുന്നത് എങ്ങിനെയാണു, സ്വർഗ്ഗസ്ഥർക്കു ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളുടെയും നന്മകൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന ശിക്ഷകളുടെയും യഥാർത്ഥ രൂപം എങ്ങിനെയാണു എന്നിത്യാദി കാര്യങ്ങളാണെന്നും അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ അറിയുകയില്ലല്ലോ. (സ്വർഗ്ഗക്കാർക്കുവേണ്ടി) 'കൗകുളിർ'യായിക്കൊണ്ട് അവർക്കുവേണ്ടി ശോപ്യരായി സൂക്ഷിച്ചു വെക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഒരാരംഭം അറിയാവുന്നതല്ല.' എന്ന് അല്ലാഹു പറയുന്നു. (32: 17) നന്മകളുടെയും അഗ്നി ദൂലോകത്തിന്റെ അഗ്നി പോലെയല്ല. അത് വേറെ ഒരു അഗ്നിയാണു. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ പലങ്ങളും പാലും തേനുമൊക്കെ ഈ ലോകത്തു നമുക്കു പരിചയപ്പെട്ട പഴങ്ങളും പാലും മരനും അല്ല. അവയും വേറെ തരത്തിലുള്ളവയാകുന്നു.

[illegible]

മുതലാബിഹുകൾക്കു പിന്നാലെ കൂടലും, അവക്കു ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ച് ഇസ്‌ലാമിലെ അംഗീകൃത തത്വങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യലും എല്ലാ പിഴച്ച കക്ഷികളിലും കാണപ്പെടുന്ന ഒരു സ്വഭാവമാകുന്നു. ഇതിനു ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരന്തരം പക്ഷം അതുതന്നെ വലിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമായിത്തീരും. ഖുർആനിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വാക്കിനോ, വാക്യത്തിനോ വരാൻ സാധ്യതയുള്ള പല അർത്ഥ സാരങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെക്കൊണ്ട്, വാക്യത്തിനോ വരാൻ സാധ്യതയുള്ള പല അർത്ഥ സാരങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെക്കൊണ്ട് സ്വപക്ഷമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചെറു ചില കാര്യങ്ങളിൽ ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ്.

കയ്യും അതിന്റെ പേരിൽ സന്തം അർത്ഥത്താൽ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വക്രബുദ്ധിമയങ്ങളുടെ പല ദുർവ്വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലൊന്നും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നാം പലപ്പോഴും ചൂണ്ടിക്കാട്ടാറുള്ളതാണ്.

തന്ത്രത്തിലെ ക്രിസ്തീയ നിരവേക സംഘം നബി (സ) യുമായി നടത്തിയ സംഭാഷണത്തെത്തുടർന്നാണ് ഈ സൂക്തത്തിലെ ഏതാനും വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചതെന്നുള്ള അഭിപ്രായം മുമ്പ് പറഞ്ഞുവെല്ലാം. ഇതസാ (അ) നബിയെപ്പറ്റി (4: 171-ൽ കാണാവുന്നതുപോലെ) **أَحْمَدٌ...عَبْدٌ** (അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്കും, അവന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള ആത്മാവും) എന്ന ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവത്വം ഖുർആൻ അംഗീകരിച്ചതാണെന്ന സർവ്വതീയീകൃതവാദി ആ സംഘത്തിലെ ചിലർ മുതിരുകയുണ്ടായെന്ന ആ സംഘം വിവരിക്കുന്ന ചില രിവായത്തുകളിൽ വന്നിട്ടുള്ളത് പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു. വെണ്ടാ, ഇന്നു പല ക്രിസ്തീയ പാതിരിമാർ ആ രണ്ടു വാക്കുകളെയും ഖുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഖുർആൻ ഇതസാ (അ)ന്റെ ദിവ്യത്വം അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന സർവ്വതീയീകാര്യം. മുമ്പ് 'ഖി' ബഹുജനങ്ങളെ ക്രിസ്തീയ മതത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കുവാൻ ഇന്നു അവർ സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന പുതിയ പല സൂത്രങ്ങളിൽ ഒന്നുമാണത്.

മുതശാബിഹിന്റെ പിന്നാലെ കൂടുന്നതും, അതിനു വ്യാഖ്യാനം തേടുന്നതും ഇത്രയും അചകുടകരമാകുവാനുള്ള കാരണം തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അതിനു മുമ്പ് ചില സംഗതികൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും: (1) **قُلٌّ** എന്ന വാക്കിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം അവസാനത്തിൽ നിന്നു മറ്റൊരു വസ്തുതയിലേക്കൊക്കിത്തീർക്കുക (**مِنْ قُلٍّ إِلَى قُلٍّ**) എന്നാകുന്നു. വ്യാഖ്യാനം, വിവരണം (**تفسير**) എന്നിങ്ങനെയും, അന്തസ്സാരം, യഥാർത്ഥം പൊരുൾ, തത്വം, ലക്ഷ്യം, പര്യവസാനം എന്നിങ്ങനെയും (**المعنى والمبدأ**) എന്നീ പല അർത്ഥങ്ങളിൽ അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഖുർആനിൽ തന്നെ ഇതിനെല്ലാം ഉദാഹരണങ്ങളും കാണാം. ഇവിടെ ആ വാക്കിനു (വ്യാഖ്യാനം വിവരണം എന്ന) അർത്ഥമാണു ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഒരു വിഭാഗം സ്വീകരിക്കുന്നത്. മറ്റൊരു വിഭാഗം അന്തസ്സാരം-പൊരുൾ മുതലായ അർത്ഥവും സ്വീകരിക്കുന്നു. (2) അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ, പരമലോകവാർത്തകൾ എന്നിങ്ങനെ നമ്മുടെ ഊഹത്തിനും പരിപാതിക്കും അതീതമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളും, 'അലിഫ്'-ലാം-മീം പോലെ ചില സൂരത്തുകളുടെ ആരംഭത്തിലുള്ള കേവലാക്ഷരങ്ങളുമാണ് ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മുതശാബിഹികൾ. അവയുടെ യഥാർത്ഥ പൊരുളും അവയിലടങ്ങിയ അന്തസ്സാരങ്ങളും അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാണല്ലോ അറിയുക.

(3) **قُلٌّ** (അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം-അഥവാ പൊരുൾ-അല്ലാഹുവോടൊന്നെ അറിയുകയില്ല) എന്നുള്ളത് ഒരു വാചകവും **قُلٌّ قُلٌّ** (അറിവിൽ അടിയുറച്ച ആളുകൾ പറയുന്നു....) എന്നുള്ളത് മറ്റൊരു വാചകവുമാണെന്നത്രെ പണ്ഡിതന്മാരിൽ വലിയൊരു വിഭാഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അതനുസരിച്ച് ഈ അഭിപ്രായക്കാർ **قُلٌّ** എന്നിടത്തു 'വഖ്ഫ്' ചെയ്യുന്നു (നിറുത്തി വായിക്കുന്നു.) (*) പരിഭാഷയിൽ ഈ അഭിപ്രായമാണു നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മറ്റൊരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ **قُلٌّ** മുതൽ **قُلٌّ** വരെ യുള്ളതെല്ലാം ചേർന്നു ഒരു വാചകമാകുന്നു. അടുത്ത വാചകം **قُلٌّ** മുതൽ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് ആ വാചകത്തിന്റെ അർത്ഥം: 'അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം അല്ലാഹുവും, അറിവിൽ അടിയുറച്ചവരുമല്ലാതെ അറിയുകയില്ല' എന്നായിരിക്കും. (**)

قُلٌّ (തഅ്വീൽ) എന്ന വാക്കിന് 'യഥാർത്ഥം പൊരുൾ-അഥവാ അന്തസ്സാരം' എന്ന അർത്ഥം കൽപിക്കുന്നവരും, അല്ലാഹുവിന് മാത്രം അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണ് 'മുതശാബിഹ്' കൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്ന അഭിപ്രായക്കാരാണെന്നു **قُلٌّ** എന്നിടത്തു വഖ്ഫ് ചെയ്യുന്നത്. **قُلٌّ** വ്യാഖ്യാനം, വിവരണം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നവരും, മുതശാബിഹികളിൽ അല്ലാഹുവിനു മാത്രം അറിയാവുന്നതും, അല്ലാഹുവിനും വിജ്ഞാനപടക്കളായ ആളുകൾക്കും അറിയാവുന്നതും ഉണ്ടാവാനെന്ന അഭിപ്രായക്കാരാണു് അവയുടെ വഖ്ഫ് ചെയ്യാതെ **قُلٌّ** മുതൽ രണ്ടാമത്തെ വചനം ആരംഭിക്കുന്നത്. രണ്ടിൽ ഒരോര അഭിപ്രായത്തിനും പല ന്യായീകരണങ്ങളും തെളിവു

(*) 'വഖ്ഫ്' (**قُلٌّ**) കളെപ്പറ്റാ, മുഖവുരയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(**) **قُلٌّ** എന്നതിലെ 'ഖ' എന്ന അക്ഷരം (**قُلٌّ**) അതിന്റെ മുമ്പുള്ള നാമത്തോടു ചേർത്തുപറയുവാനുള്ളതു (**قُلٌّ**) ആയിരിക്കുവാനും, പുതിയ വാചകത്തിന്റെ തുടക്കം കുറിക്കുന്നതു (**قُلٌّ**) ആയിരിക്കുവാനും സാധ്യതയുള്ളതാണ് ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് കാരണം.

അതിനെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനെപ്പറ്റിയാണ് അൻമാലിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. പിന്നീടു യൂദീയ കള്ളന്മാരിൽപ്പെട്ട് ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകങ്ങളുടെ മനോവിദ്യ നശിച്ച പരമയുദ്ധയുദ്ധൻ വേണ്ടി മുസ്ലീംകൾ വളരെ അധികമുള്ളതായി അവരുടെ മുമ്പാകെയായിത്തന്നെ. ഇതിനെപ്പറ്റിയാണ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചത്.

13- زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ
14- قُلْ أُوْتِيتُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكَ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ

14. കാര്യ വസ്തുക്കളോടുള്ള പ്രേമ മനുഷ്യർക്ക് അലങ്കാരമായി കാണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (അതെ) സ്ത്രീകളും, പുത്രന്മാരും, സ്വർണ്ണത്തിൽനിന്നും വെള്ളിയിൽ നിന്നും കായി അട്ടിയിടപ്പെട്ട കുമ്പാരങ്ങളും, ലക്ഷണമൊത്ത കതിരകളും, (ആടുമാടൊട്ടകങ്ങളാകുന്ന) കാലികളും, കൃഷിയിടങ്ങളാകുന്ന (കാര്യവസ്തുക്കളോടും).

അതു ഐഹിക ജീവിതത്തിന്റെ വിഭവമത്ര.

അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അവന്റെ അടുക്കലാണ് നല്ല മടക്ക സ്ഥാനമുള്ളത്.

15. പറയുക: 'അതിനെക്കാൾ ഉത്തമമായതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വിവരം നൽകട്ടെയോ? സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചവർക്ക് തങ്ങളുടെ ദബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ, അടിഭാഗത്തിലൂടെ അരുവികൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും; അതിൽ (അവർ നിത്യവാസികളായിക്കൊണ്ടു, പരിശുദ്ധരാക്കപ്പെട്ട ഇണകളും, അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ഒരു (മഹത്തായ) പ്രീതിയും (ഉണ്ടായിരിക്കും).

അല്ലാഹു, അടിയാൻമാരെപ്പറ്റി കണ്ടറിയുന്നവനാകുന്നു.

(14) 33 ഭംഗി (മോടി) യാക്കപ്പെട്ടു, അലങ്കാരമാ(യി കാണി) ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു 34 മനുഷ്യർക്ക് 35 സ്നേഹം 36 ഇച്ഛകളെ, ഇച്ഛാവാസ്തു (കാര്യവസ്തു)ക്കളോടു 37 സ്ത്രീകളാകുന്ന, സ്ത്രീകളിൽനിന്നുള്ള 38 പുത്രന്മാരും 39 കുമ്പാരങ്ങളും (ധാരാളങ്ങളായിലുള്ള ധനവും) 40 അട്ടിയിടപ്പെട്ട, കുന്നുകൂട്ടപ്പെട്ട 41 സ്വർണ്ണത്തിൽനിന്ന് 42 വെള്ളിയിൽ നിന്നും 43 കുമ്പാരവും, കുമ്പാരകളും 44 അടയാളമാക്കപ്പെട്ട, ലക്ഷണമൊത്ത 45 കുന്നുകാലികളും 46 കൃഷിയും, കൃഷിയിടവും 47 അതു 48 ഉപകാരണമാണ്, വിഭവമാകുന്നു 49 ഐഹിക ജീവിതത്തിന്റെ 50 അല്ലാഹുവാകട്ടെ 51 അവന്റെ പക്കലാണ് നല്ലമടക്കസ്ഥാനം 15. 3 പറയുക 32 ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വിവരമായിക്കട്ടെയോ 33 അതിനെക്കാൾ 34 സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചവർക്ക് 35 തങ്ങളുടെ ദബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ 36 സ്വർണ്ണങ്ങൾ 37 ഒഴുകി 38 അവയുടെ അടിയിലൂടെ 39 അരുവികൾ 40 സ്ഥിരവാസികളായിട്ട 41 അവയിൽ 42 ഇണകളും 43 (പരി) ശുദ്ധ്യമാക്കപ്പെട്ട 44 പ്രീതിയും, ഒരു പ്രീതിയും 45 അല്ലാഹുവിൽനിന്നു 46 അല്ലാഹു 47 കണ്ടറിയുന്നവനാണ് 48 അടിയാൻമാരെപ്പറ്റി

33 (ഖിൻതാർ)ന്റെ ബഹുവചന രൂപമാണ് 34 (ഖനാത്പീർ). കുമ്പാരം, അട്ടി എന്നാക്കേണമെന്നത് അർത്ഥം. ഏറെക്കുറെ നൂറ്റാണ്ടിൽ വരുന്ന ഒരു തൂക്ക അളവിനും അത് ഉപയോഗിക്കപ്പെടും. ധാരാളങ്ങളാക്കിയുള്ള ധനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു. ആ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഇവിടെയും അതാണുദ്ദേശ്യം. സ്ത്രീകൾ ഗുടങ്ങി മേൽപറഞ്ഞ വസ്തുക്കളെല്ലാം മനുഷ്യർക്കു വളരെ കാര്യമായിത്തോന്നുന്നവയാണ് അവയോടുള്ള പ്രേമ തങ്ങൾക്കു ഒരു അലങ്കാരമായി അവർ കരുതുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അവയെല്ലാം താൽക്കാലികവും നശാവസ്ഥയായ ഐഹിക സുഖങ്ങൾ മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയോടുള്ള മനുഷ്യനു പ്രേമമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്. അവയെക്കൊണ്ട് ഐശ്വര്യം

യോ ഉന്നതവും അനന്യവുമായ സ്വർഗ്ഗീയ അനുഗ്രഹങ്ങളാണ് അല്ലാഹുവിനുള്ളത്. എല്ലാറഹിദ്യും ഉപരിയായ അവൻ പരിഗ്രഹിക്കേണ്ടതും എന്നു സാരം.

പട്ടത്രകളത്രാദികളും സമ്പത്തുകളുമൊന്നും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൂടാ എന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. അവയെ അമിതമായ വില കൽപിക്കുക, പരലോകാനുഗ്രഹങ്ങളെക്കൊരു മുൻഗണന അവയെ നൽകുക, അവയിൽ പ്രാധാന്യം കൂട്ടുകയും കൊണ്ടു പരലോക കാര്യം വിസ്മരിക്കുക, ഇതൊക്കെയാണ് ആക്രമണപരമായും ക്രൂരമായും സുഖങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിനോട് നന്മ കാണിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിനെയും പരലോകത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ഗുണകരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു പറയുന്നു: **لَا يَرْجُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ الَّذِينَ يَذُوقُونَ ثَمَرًا مِمَّا فِي الْأَرْضِ لَا يَسْخَرُونَ مِنْهُمْ وَلَا يَذُوقُونَ** (പറയുക: അല്ലാഹു അവന്റെ അടിയാൻമാർക്കുവേണ്ടി ഉൽപാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അലങ്കാരത്തെയും, നല്ല വിശിഷ്ടമായ ആഹാര വസ്തുക്കളെയും നിഷിദ്ധമാക്കിയതാണത്?) (അഅ്റാഫ്: 32)

ആരെല്ലാമാണ് ഭൗതികസുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്, അവയെ ജീവിത ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്, ആരെക്കൊണ്ട് അവയെ മിതവും നിയമാനുസൃതവുമായ രീതിയിൽ കയ്യാളുന്നത്, പരലോകാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയ്ക്കും അവയെക്കൊരു വില കൽപിക്കുന്നതു എന്നിത്യാദി കാര്യങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്നു ശരിക്കും അറിയാം. മാരകമായതും അർഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലം അവൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തൊക്കെയാണ് 'അല്ലാഹു അവന്റെ അടിയാൻമാരെപ്പറ്റി കണ്ടറിയുന്നവനാണ്' എന്ന അവസാന വാക്യം മുഖേന ഉണർത്തുന്നത്. സ്വർഗ്ഗം മുതലായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത് സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്കാണ് എന്ന പഠനവുമല്ല. സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരുടെ സ്വഭാവ വിശേഷതകൾ അടുത്ത വചനത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു:-

16. അതായത്, (ഇങ്ങിനെ) പറയുന്നവർ: 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ! ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുത്തു തരുകയും, ഞങ്ങളെ നരക ശിക്ഷയിൽ നിന്നു കാത്തുതരുകയും ചെയ്യേണമേ!'

17. (അതെ) ക്ഷമാലകളും, സത്യവാൻമാരും, ഭക്തന്മാരും, ചിലവഴിക്കുന്നവരും, നിശ്ചിതവേളകളിൽ പാപമോചനം തേടുന്നവരും! [ഇവരാണു സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർ.]

۱۶- الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا
إِنَّا أَمْنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

۱۷- الصَّابِرِينَ وَالشَّكُورِينَ
وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ
وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ

16. **الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّا أَمْنَا** ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ **إِنَّا أَمْنَا** നിശ്ചയമായും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു **فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا** ആകയാൽ ഞങ്ങൾക്കു പൊറുത്തു തരേണ **وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ** ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ നിശ്ചിതവേളകളിൽ പാപമോചനം തേടുന്നവരും! 17. **الصَّابِرِينَ وَالشَّكُورِينَ** ക്ഷമാലകളും സത്യവാൻമാരും **وَالْقَانِتِينَ** ചിലവഴിക്കുന്നവരും **وَالْمُنْفِقِينَ** നിശ്ചിതവേളകളിൽ പാപമോചനം തേടുന്നവരും **وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ** രാത്രിയുടെ അവസാനയാമങ്ങളിൽ

ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു പൊറുത്തുതരുകയും, ശിക്ഷയിൽ നിന്നു ഞങ്ങളെ കാത്തുതരുകയും ചെയ്യേണമേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ-അഥവാ പാപമോചനത്തെയും, ശിക്ഷാമോചനത്തെയും സത്യവിശ്വാസത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിപ്പറഞ്ഞതിൽ-കാലികമായ ഒരു തത്വം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവർക്കു മാത്രമേ പാപമോചനവും രക്ഷയും ലഭിക്കുകയുള്ളൂ, അവർക്കു മാത്രമേ അത്യാശയുള്ളൂ അപേക്ഷിക്കാൻ അർഹതയുള്ളൂവെന്നുള്ളതാണത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ മുഖേന അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ വിനയവും അത്ഭുതവും അർപ്പിക്കുന്നവരാണ് അവരെങ്കിൽ, അവരെ അതിനു പരിപകാരംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില സവി

ശേഷം ഗുണങ്ങളും അർപ്പിക്കുവാനായിരിക്കണമല്ലോ. ആ ഗുണങ്ങളെത്ര: (1) ക്ഷമ. അതായത്, കൽപന നീർദ്ദശങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിലും, നിരോധങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലും നേരിടുന്ന എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും സഹിക്കുക, ആപത്തുകളിലും അനിഷ്ടങ്ങളിലും ക്ഷമ കൈക്കൊള്ളുക മുതലായവ. (2) സത്യം, അതായത്, ഉദ്ദേശ്യത്തിലും, പ്രവൃത്തിയിലും, വാക്കിലും സത്യം പാലിക്കുക. (3) ഭക്തി. അഥവാ, വീനയത്തോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടി അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കൽ. (4) ചിലവഴിക്കൽ. നിർബന്ധമായ മാനധർമ്മങ്ങളും, സ്വർക്കാര്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടിയും ധനം വിനിയോഗിക്കലും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (5) നിഗമനത്തിൽ-രാത്രിയുടെ അവസാന സമയങ്ങളിൽ-പാപമാചനത്തിന് പ്രാർത്ഥിക്കുക. ഈ സമയം പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് പ്രത്യേകം ഉത്തരം ലഭിക്കുന്ന സമയമാണെന്നും, നമസ്കാരത്തിനും ലീക്ൻ മുതലായ കർമ്മങ്ങൾക്കും കൂടുതൽ വിശേഷപ്പെട്ട സമയമാണെന്നും ഖുർആനിൽ നിന്നും, നബി വചനങ്ങളിൽ നിന്നും പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടതാണ്.

18. താനല്ലാതെ ഒരു ആരാധ്യനുമില്ലെന്ന അല്ലാഹുവും, മലക്കുകളും, അറിവുള്ളവരും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു: - (അതെ, അവൻ) നീതിമുറ നിലനിറുത്തുന്നവനായിക്കൊണ്ടു. അവനല്ലാതെ ആരാധ്യനേയില്ല; അഗാധജ്ഞനായ പ്രതാപശാലിയത്രെ (അവൻ).

18- شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

18. ۞: അല്ലാഹു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു ۞: ഒരു ആരാധ്യനുമില്ലെന്ന അവൻ (താൻ) അല്ലാതെ ۞: മലക്കുകളും അറിവുള്ളവരും ۞: നിലകൊള്ളുന്ന (നടത്തുന്ന)വനായും കൊണ്ടു ۞: നീതിമുറയും കൊണ്ടു, നീതിയെ ۞: ഒരു ആരാധ്യനുമില്ല അവനല്ലാതെ ۞: പ്രതാപശാലി, അജയ്യൻ ۞: അഗാധജ്ഞൻ, യുക്തിമാൻ

അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ആരാധനക്കർഹതയുള്ള ഏക ആരാധ്യൻ, മറ്റുള്ള ആരാധ്യ വസ്തുക്കളെല്ലാം മിഥ്യകളും അനർഹങ്ങളുമാകുന്നുവെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം എത്രയോ ദൃഷ്ടാണങ്ങളും, തെളിവുകളുംവഴി അല്ലാഹു സ്ഥൂഢമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലക്കുകളും അറിവുള്ളവരുമെല്ലാം അതു മനസ്സിലാക്കുകയും വിശ്വസിച്ചുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അഖിലലോക നീതിവ്യവസ്ഥ നിലനിറുത്തി നടത്തിപ്പോരുന്നവൻ അവനല്ലാതെ മറ്റൊരുമല്ല- അജയ്യനായ പ്രതാപശാലിയും, തത്വവിജ്ഞാന സമ്പൂർണ്ണനായ യുക്തിമാനും അവനാണ്. അതുകൊണ്ടു ആരാധ്യനായിരിക്കുവാൻ അവനു മാത്രമേ അർഹതയുള്ളൂ എന്നു തൽപര്യം. ഈ വചനം മാതൃബോധം, 'റാബ്ബ, അനും അതിനു സാക്ഷിയാണ്' (يا ربنا انت على كل شيء شاهد) എന്ന നബി (സ) പറഞ്ഞിരുന്നതായി ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവല്ലാതെ ആരാധ്യനില്ലെന്ന അറിവുള്ളവരും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പരഞ്ഞതിൽനിന്നു ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കാം. അല്ലാഹുവിന്റെ അസ്തിത്വത്തിനും, ഏകത്വത്തിനും സാക്ഷ്യം വഹിക്കാത്ത ആളുകൾ-അവർ ഒറ്റു ചില വീഷയങ്ങളിൽ അതീവ യോഗ്യരായിരുന്നാലും-അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ കേവലം അജ്ഞരും വിഡ്ഢികളുമായിരിക്കുമെന്നത്രെ അത്.

19. നിശ്ചയമായും, മതം അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ 'ഇസ'ലാമാ'കുന്നു. വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവർ-തങ്ങൾ കീടയിലുള്ള ധിക്കാരം (അഥവാ അസൂയ) നിമിത്തം-തങ്ങൾക്ക് അറിവ് വന്നെത്തിയ ശേഷമല്ലാതെ, മിന്നിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്ത' [ദൃഷ്ടാന്തം] കളിൽ ആരെങ്കിലും അവിശ്വസിക്കുന്ന പക്ഷം, - എന്നാൽ, (അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ) നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു വേഗം വിചാരണനടത്തുന്നവനാകുന്നു.

19- إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ
وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوْتُوا الْكِتَابَ
إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَفَيْئَتِهِمْ
مَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

20. എന്നി, അവർ നിന്നോട് (തർക്കിച്ചു) ന്യായവാദം നടത്തുകയാണെങ്കിൽ, നീ പറയുക: 'എന്റെ മുമ്പം ഞാൻ അല്ലാഹുവിന് കീഴൊത്തുകയിരിക്കുന്നു-എന്നെ പിൻപറ്റിയവരും (കീഴൊത്തുകയിരിക്കുന്നു).' വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരോടും, അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത (അഥവാ വേദഗ്രന്ഥം പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത) വരോടും 'നിങ്ങൾ കീഴൊത്തുണ്ടിരിക്കുന്നുവോ' എന്നു ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്നിട്ട്, അവർ കീഴൊത്തുണ്ടിയെങ്കിൽ, അവർ നേർമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു; അവർ തിരിഞ്ഞു കളഞ്ഞുവെങ്കിലോ, നിന്റെ മേൽ (പ്രബോധനം മാത്രമാണ്) ബാധ്യത (ഉള്ളത്). അല്ലാഹു അടിയാൻമാരെക്കുറിച്ച് കണ്ടിരിക്കുന്നവനുമാകുന്നു.

٢٠- فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسَلَمْتُ وَجْهِي
لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ
وَقُلْ لِلدِّينِ أَوْثُوا الْكُتُبَ
وَالْأَرْهَاقَ ۚ أَسَلَمْتُكُمْ
فَإِنْ أَسَلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا
وَلَوْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ
وَاللَّهُ بِصِيرِكُمْ بِالْعِبَادَةِ

19. ചിലിയിൽ നിശ്ചയമായും മതം ചില അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ഴലാ ഴ ഇസ്ലാം ലാമകുന്നൂ
 ചിലിയിൽ നിന്നിട്ടില്ല ചിലിയിൽ വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവർ ചിലി ശൈഖുമായിട്ടല്ലാതെ ചിലി
 അവർക്കു വന്നതിന്റെ ചില അറിവ് ചിലിയിൽ അറിയാമായിട്ട്, അതിക്രമമായി (അസ്സുയ്യാൽ) ചില അവ
 ക്കിടയിലുള്ള ചിലി ആരെങ്കിലും അവിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം ചില അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തു (ല
 ക്ഷ്യം-ദൃഷ്ടാന്തം)കളിൽ ചില എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ചില വേഗമുള്ളവനാകുന്നു
 ചില വിചാരണ, കണക്കുനോക്കൽ 20. ചില അവർ നിന്നോട് ന്യായവാദം (തർക്കം)ചെയ്താൽ
 ചില നീ പറയുക ചില ഞാൻ കീഴൊത്തുകിയിരിക്കുന്നു ചില എന്നർത്ഥം ചില അല്ലാഹുവിന് ചില
 എന്ന പിൻപറിയുവരും ചില പറയുക (ചോദിക്കുക) യും ചെയ്യുക ചില നൽകപ്പെട്ടവരോട്
 ചില (വേദ) ഗ്രന്ഥം ചില അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത (വേദഗ്രന്ഥം ലഭിക്കാത്ത)വരോടും ചില
 നിങ്ങൾ കീഴൊത്തുണ്ടിയോ ചില എന്നിവർ കീഴൊത്തുണ്ടിയാൽ ചില എന്നാലവർ നേർമാർഗ്ഗം
 (പാപിച്ചു ചില അവർ തരിഞ്ഞുപോയെങ്കിലും ചില എന്നാൽ നിന്റെ മേൽ (ബാദധൃത)
 ചില പ്രബോധനം, എത്തിക്കൽ (മാത്രം) ആകുന്നു ചില അല്ലാഹു ചില കണ്ടറിയുന്നവനാണ് ചില
 അടിയന്തരമാരെപ്പറ്റി

സുരത്ത് ഫോണിംഗിൽ വെച്ച് വിവരിച്ചതുപോലെ, ദിൻ (24) എന്ന വാക്കിന് 'നടപടി ക്രമം ആചാരം, നിയമനടപടി, അനുസരണം, പതിവ്, മതം' എന്നിങ്ങനെ സന്ദർഭോചിതം പല അർത്ഥവും വരാം. മതം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് അധികവും അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ഇവിടെയും അതാണുദ്ദേശ്യം. മതം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ദൈവ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന നിയമ വ്യവസ്ഥ- ഒരു ജീവിത വ്യവസ്ഥ-അഥവാ ജീവിതത്തിൽ ദൈവ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന നിയമ വ്യവസ്ഥ-യാകുന്നു. പക്ഷെ-ചിലർ ധർമ്മാർത്ഥമുള്ളതുപോലെ- 'ദിൻ' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥമല്ല അത്. കച്ചവടം ഒരു തൊഴിലായതുകൊണ്ട് 'കച്ചവടം' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം 'തൊഴിൽ' എന്നാണെന്നു വരുമെങ്കിലും,

മനുഷ്യന്മാരും തൊട്ട് മനുഷ്യാവസാനം വരെയുള്ള എല്ലാവർക്കും അല്ലാഹു നിയമിച്ചതും, ഒന്നാമത്തെ പ്രവാചകനും ഒന്നാമത്തെ വേദഗ്രന്ഥവും തുടങ്ങി അത് പ്രവാചകനും അവസാന വേദഗ്രന്ഥമായ വിശുദ്ധ ഖുർആനും വരെ പ്രബോധനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതും, അല്ലാഹു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു തൃപ്തിപ്പെട്ടു കൊടുത്തതുമായ ഏകമതമാണു ഇസ്ലാം. അതിലേക്കുമാത്രമാണ് എക്കാലത്തും അവർ മനുഷ്യരെ ക്ഷണിച്ചിട്ടുള്ളതും, ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. 85-ാം വചനത്തിൽ വായനയുപോലെ, അല്ലാത്ത മറ്റൊരു മതവും അവർ സ്വീകരിച്ചുവെച്ചില്ല. എന്നാൽ, വേദഗ്രന്ഥം ലഭിച്ചുകയ്യും, പ്രവാചകന്മാരുടെ അനുയായികളെന്ന പദം അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ചില സമുദായങ്ങൾ ഈ സത്യത്തിൽനിന്നു പിന്നിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. അതിനു കാരണം അവർക്കു വേണ്ടത്ര അറിവ് ലഭിക്കാത്തതല്ല. അറിവു കിട്ടിയിട്ടു പിന്നെയും അവർക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്ന അസൂയ, പക, വീരോധം, അതിശയം തുടിയായ ധിക്കാര സ്വഭാവങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു. വാസ്തവം ഇതാണെങ്കിലും ഈ സത്യത്തിന് വിരുദ്ധമായി ഇസ്ലാമിനെ പരാമർശിക്കുന്നതും അതിൽ പോലും അവർ തർക്കവും, ന്യായവും നടത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അവരോട് വാദപ്രതിവാദം നടത്തിയിട്ടു കാര്യമില്ല. അതുകൊണ്ടു അവരോട്

തർക്കത്തിന്മുൻനിൽക്കേണ്ടതില്ലെന്നും, ഞാനും എന്തെ പിൽപാറുന്ന സത്യവിശ്വാസികളും അല്ലാഹുവിന്റെ ഏകത്വത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു അവനെ മാത്രം ആരാധിച്ചു അവൻ കീഴൊത്തുത്തിരിയുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു ഖദീവായാൽ മതിയെന്നും അല്ലാഹു നബി (സ) യോടു കൽപിക്കുന്നു.

വേദക്കാരായാലും, വേദഗ്രന്ഥവുമായി പരിചയപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ അറബികളായാലും ശരി, എല്ലാവർക്കും ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രബോധനം എത്തിക്കുകയും, അതിലേക്കു ക്ഷണിക്കുകയും മാത്രമേ നബി (സ) ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ. അവരെല്ലാം മുസ്ലിമാക്കിത്തീർക്കുക നബി (സ) യുടെ ബാധ്യതയല്ല. പ്രബോധനവും ക്ഷണവും ലഭിച്ചിട്ടു പീണയും കീഴൊത്തുത്തവരുടെ വിചാരണയും തീരുമാനവും അല്ലാഹു നടത്തിക്കൊള്ളും. അതിനു യാതൊരു പ്രയാസവും അവനില്ല. യാതൊരുത്തരുടെയും സ്ഥിതി അവൻ കണ്ടും അറിഞ്ഞും കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നു നബി (സ) യെ ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അബൂഹുരൈറ (റ) യിൽ നിന്നു നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഹമീസിൽ നബി (സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'എന്റെ ആത്മാവു യാതൊരുവന്റെ കയ്യിലുണ്ടാണോ അവൻ തന്നെ സത്യം! ഈ (മനുഷ്യ) സമുദായത്തിൽപെട്ട ഏതൊരാളും തന്നെ-അതു യഹൂദിയോകളെ, ക്രിസ്ത്യാനിയോകളെ-എന്നെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുകയും, ഞാൻ യാതൊന്നുമായി അയക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അതിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയും, ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അവൻ നരകക്കാരിൽപെട്ടവനാകാതിരിക്കുകയില്ല.' (മു)

വിഭാഗം-3

21. നിശ്ചയമായും, യാതൊരു കൂട്ടർ: അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [ലക്ഷ്യം]കളിൽ അവിശ്വസിക്കുകയും, യാതൊരു ന്യായവും കൂടാതെ പ്രവാചകൻമാരെ കൊലപ്പെടുത്തുകയും, -മനുഷ്യരിൽ നിന്നും നീതിമുറ പാലിക്കുവാൻ കൽപിക്കുന്നവരെ കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു(വോ), -അവർക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക.

22. അക്കൂട്ടർ, ഇഹത്തിലും, പരത്തിലും തങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങൾ വിഫലമായിപ്പോയവരത്രെ. സഹായികളായിട്ടു അവർക്കു (ഒരാളും തന്നെ) ഇല്ലതാനും.

٢١- إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّنَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
٢٢- أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

21. إِنَّ നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ كَافِرُونَ അവർ അവിശ്വസിക്കുന്നു آيَاتِ اللَّهِ അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളിൽ بِغَيْرِ حَقٍّ കൊല്ലുകയും وَيَقْتُلُونَ നബിമാരെ ഒരു ന്യായവും കൂടാതെ كَافِرُونَ കൊല്ലുകയും إِنَّ യാതൊരുവരെ بِأَمْرِ കൽപിക്കുന്ന, ഉപദേശിക്കുന്ന قِسْطِ നീതിമുറയെ സ്റ്റററി مَن مനുഷ്യരിൽനിന്നു عَذَابٍ അവർക്കു സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക ശിക്ഷയെപ്പറ്റി بَشِّرْ വേദനയേറിയ, വേദനപ്പെട്ട 22. أُولَٰئِكَ അക്കൂട്ടർ യാതൊരുവരാണ് حَبِطَتْ വിഫലമായിരിക്കുന്നു, പൊളിഞ്ഞുപോയി أَعْمَالُهُ അവരുടെ കർമ്മങ്ങൾ, പ്രവൃത്തികൾ فِي الدُّنْيَا ഇഹത്തിൽ وَالْآخِرَةِ പരത്തിലും وَمَا لَهُمْ അവർക്കില്ലതാനും مِنْ نَاصِرِينَ സഹായികളായിട്ടു (ആരും)

വേദക്കാർ അനുവർത്തിച്ചു വന്ന ചില ധിക്കാരങ്ങളെയും അഴിമതികളെയും കുറിച്ചാണു പറയുന്നത്. വേദവാക്യങ്ങളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമാകുന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളെ നിഷേധിക്കുക. പ്രവാചകൻമാരെയും, മതപ്രബോധകരുടെയും നിർദ്വയം കൊലചെയ്യുക മുതലായവയിൽ ഒരു നീണ്ട പാരമ്പര്യംതന്നെ അവർക്കുണ്ട്. സൂറത്തുൽ ബഖറയിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ച പല വിവരങ്ങളും നാം കാണുകയുണ്ടായി. ആ പഴയ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നു അവർ സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കു മടങ്ങാത്തപക്ഷം, അവർക്കുഅതികാമനമായശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുമെന്നു മാത്രമല്ല, നല്ല കർമ്മങ്ങളായി വല്ലതും അവർ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇഹത്തിലാകട്ടെ, പരത്തിലാകട്ടെ അവർക്കെന്തൊക്കെ യാതൊരു പ്രയോജനവും ലഭിക്കുവാനില്ല. അവർ യാതൊരുസഹായവും പ്രതീക്ഷിക്കുവാനുമില്ല. എന്നൊക്കെ

അല്ലാഹു അവരെ താക്കീതുചെയ്യുന്നു. സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കത്തക്കപക്ഷം ആ കർമ്മങ്ങൾക്കുപുറം ഇഹത്തിൽ വെച്ചു അവർ വല്ല പ്രശംസയോ കീർത്തിയോ, ആനുകൂല്യങ്ങളയോ പാത്രമാകുകയില്ല; പാലോകത്തു യാതൊരു പുണ്യഫലവും അവർക്കു ലഭിക്കുന്നതുമല്ല എന്നു സാരം.

ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു 'താക്കീതു ചെയ്യുക' എന്നു പറയേണ്ടുന്ന സ'മാനത്ത് 'സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞത് പരിഹാസ രൂപത്തിലുള്ള ഒരു അലങ്കാര പ്രയോഗമാകുന്നു. അവർക്കു വല്ല സന്തോഷ വാർത്തയും അറിയിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിൽ അതുശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണുള്ളത് എന്നു അർത്ഥം.

23. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും ഒരു ഓഹരി നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ നീ (നോക്കി) കണ്ടില്ലേ? അവർക്കിടയിൽ വിധി കൽപിക്കുവാനായി അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു അവർ വിളിക്കപ്പെടുന്നു;-(എന്നിട്ടു) പിന്നെ, അവരിൽനിന്നു ഒരു കക്ഷി (അതാ) വിമുഖരായും കൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു കളയുന്നു.

24. 'എണ്ണപ്പെട്ട (അൽപം) ചില ദിവസങ്ങളല്ലാതെ നരകം ഞങ്ങളെ സ്വപർശിക്കുകയേ ഇല്ല' എന്നു അവർ പറഞ്ഞുവന്നതു നിമിത്തമാകുന്നു അതു, അവർ കെട്ടിച്ചമച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു അവരുടെ മത (കാര്യ)ത്തിൽ അവരെ വഞ്ചി (തരാ)ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

25. എന്നാൽ, യാതൊരു സന്ദേഹവുമില്ലാത്ത ഒരു ദിവസത്തേക്കു അവരെ നാം ഒരുമിച്ചു കൂട്ടിയാൽ എങ്ങിനെ യായിരിക്കും (അവരുടെ സ്ഥിതി)?!

(അന്ന്) ഓരോ വ്യക്തിക്കും അതു സമ്പാദിച്ചുവെച്ചതു നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും;-(അവരാകട്ടെ, (അവരോട്) അനീതി ചെയ്യപ്പെടുന്നതുമല്ല.

23-الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا
إِيمَانَهُمْ بِشِرْكٍ
لَّيْلًا يَوْمَ يُنْفَخُ الْكُتُبُ
وَهُمْ مُخْرَجُونَ

24-ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَنْ
تَسْتَأْذِنَنَا الْكُتُبُ
إِلَّا آيَاتًا مَّعْدُودَاتٍ
وَعَزَّوهُمْ فِي دِينِهِمْ
مَا كَانُوا يَفْكُرُونَ

25-فَكَفَيْتَ إِذَا جُمِعْتَهُمْ
لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ
وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ
مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

23. നോക്കുന്നില്ലേ, നോക്കുന്നില്ലേ ആവർക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ആ ഒരു ഓഹരി, പക്ഷം പക്ഷം (വേദ) ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു അവർ വിളിക്ക (ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നു) ചിലർ അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു അതു വിധി കൽപിക്കുവാൻ അവിരിൽനിന്നു (എന്നിട്ടു) പിന്നെ (പിൻമാറി) കളയുന്നു അവരിൽനിന്നു ഒരു കക്ഷി അവർ (ആയിക്കൊണ്ടു) വിമുഖർ, അവഗണിക്കുന്നവർ 24. ചില ദിവസങ്ങളല്ലാതെ നരകം ഞങ്ങളെ സ്വപർശിക്കുകയേ ഇല്ല ചില നരകം അതു അവർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടാണു ഞങ്ങളെ സ്വപർശിക്കുകയേ ഇല്ല ചില നരകം ചില ദിവസങ്ങളല്ലാതെ എണ്ണപ്പെട്ട (നിശ്ചിത) അവരെ വഞ്ചിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു അവരുടെ മതത്തിൽ അവർ ആയിരുന്നതു കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കുക 25. അപ്പോൾ(എന്നാൽ)എങ്ങിനെയായിരിക്കും അവരെ നാം ഒരുമിച്ചു കൂട്ടിയാൽ അതിൽ നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും ഓരോ ആത്മാവിനും, ദേഹത്തിനും, വ്യക്തിക്കും അതു സമ്പാദിച്ചുവെച്ചതു നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും അനീതി (അക്രമം) ചെയ്യപ്പെടുകയില്ല അവർ, അവരാകട്ടെ

അറബിയിലും ഇംഗ്ലീഷിലിലും അനുയായികളെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന വേദവാദി, അല്ലാഹുവിനെയും സൂഫിസ്മയും അനുസരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള വിധികളെ സ്വീകരിക്കുക വാർദ്ധക്യസ്ഥനാണ്. എന്നിട്ടും അതിനു അവരെ ക്ഷണിച്ചാൽ, ആ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാതെ അവർ പിൻമാറിക്കൊള്ളുന്നു. ഇത് ശിക്ഷാർഹവും ദൈവദൂഷകവുമാണെന്ന് അവർക്ക് അറിയുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ എന്തു ചെയ്യുകയും ചെയ്താലും കവിഞ്ഞപക്ഷം ചില നിശ്ചിത ദിവസങ്ങളോളം മാത്രമേ അങ്ങനെ നരകശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുകയുള്ളൂവെന്നും മറ്റും നേരത്തേത്തന്നെ മതത്തിന്റെ പേരിൽ അവർ സ്വയം കെട്ടിച്ചമച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണത്തിൽ അനേകം മത ഭക്തന്മാരുമായി അവർ അംഗീകരിച്ച് വഞ്ചിതരാകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് കാരണം. ഇത്തരം അന്ധവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമായ ധാരണകൾ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതും എല്ലാവരെയും ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൂട്ടി ഓരോരുത്തരുടെയും ചെയ്തികൾക്കു യാതൊരു അനീതിയും കൂടാതെ തക്കതായ നടപടി കൈകൊള്ളുന്ന ഒരു ദിവസം വരുവാനുണ്ട്, അന്ന് അവർ വേദിക്കേണ്ടി വരും. ആ വേദം കൊണ്ടു ഒരു പ്രയോജനവും സിദ്ധിക്കുകയുമില്ല; അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ തന്നെ രക്ഷാമാർഗ്ഗം തേടിക്കൊള്ളുകയാണ് അവർക്കു നല്ലത്, എന്നാൽക്കൂടി അല്ലാഹു അവരെ താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. (അൽപ ദിവസമല്ലാതെ അങ്ങനെയൊരു നരകശിക്ഷ ബാധിക്കുകയല്ലെന്നും അവർ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥവും അർത്ഥം 80ലും വ്യംഗ്യംനത്തിലും വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

26. (നബിയേ) പറയുക: അല്ലാഹുവേ, രാജാധിപത്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനേ! നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു നീ രാജാധിപത്വം കൊടുക്കുന്നു; നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരിൽനിന്നു നീ രാജാധിപത്വം നീക്കിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു; നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ നീ പ്രതാപത്തിലാക്കുകയും, നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ നീ നിന്ദ്യതയിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നീന്റെ കൈവശമത്രെ നന്മയുളളത്. നിശ്ചയമായും നീ എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

27. 'നീ രാത്രിയെ പകലിൽ കടത്തുകയും, പകലിനെ രാത്രിയിൽ കടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു; നീ ജീവിതം നിർജീവിതത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു വരുത്തുകയും, നിർജീവിതം ജീവിതത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു; നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് നീ കണക്കില്ലാതെ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

٢٦- قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمُلْكِ
تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ
وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ
وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ
وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ
إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

٢٧- تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ
وَتُخْرِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ
وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ۝

26. ഈ പറയുക ഏ അല്ലാഹുവേ ഈ ഈ രാജത്വ(രാജാധിപത്വ)ത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനേ! നീ നൽകുന്നു ഈ രാജത്വത്തെ ലഭ്യം നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു ലഭ്യം നീ നീക്കം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു ഈ രാജത്വത്തെ ലഭ്യം നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരിൽനിന്നു ലഭ്യം നീ പ്രതാപത്തിലാക്കുക (പ്രതാപം നൽകുക)യും ചെയ്യുന്നു ലഭ്യം നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ ലഭ്യം നീ നിന്ദ്യതയിലാക്കുക (നിന്ദ്യതപ്പെടുത്തുക)യും ചെയ്യുന്നു ലഭ്യം നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ ലഭ്യം നീന്റെ കയ്യിലാണു ലഭ്യം ഗുണം ലഭ്യം നിശ്ചയമായും നീ എല്ലാ കാര്യത്തിനും ലഭ്യം കഴിവുള്ളവനാകുന്നു 27. ഈ നീ കടത്തുന്നു ഈ രാത്രിയെ ലഭ്യം പകലിൽ ലഭ്യം നീ കടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു ലഭ്യം പകലിനെ ലഭ്യം രാവിലെ ലഭ്യം നീ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു ലഭ്യം ജീവിതം ലഭ്യം നിർജീവിതമായതിൽനിന്നു ലഭ്യം നിർജീവിതമായതിനെ നീ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു ലഭ്യം ജീവിതത്തിൽനിന്നു ലഭ്യം നീ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു, ഉപജീവനം നൽകുന്നു ലഭ്യം നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു ലഭ്യം കണക്കുകൂടാതെ

പ്രവാചകത്വം, പ്രതാപം, രാജത്വം, ബുദ്ധിയായവ തങ്ങളുടെ കൃത്രിമകാവകാശമായി ഗണിക്കുകയും, ആജീവനത്തിൽ ദുരഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് വേദക്കാർ. പ്രത്യനിഷേധത്തിനും ധിക്കാരത്തിനും അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന കാരണവും അതാകുന്നു. അത്തരം വാദങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു ഖണ്ഡനമാണ് ഈ വചന

അല്ലാഹു അവനെക്കുറിച്ചുതന്നെ (ജാഗരൂകരായിരിക്കണമെന്ന്) നിങ്ങളെ താക്കീത് ചെയ്യുന്നു.

അല്ലാഹുവിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ തിരിച്ചു വരവ്.

وَعَذَّرَ اللَّهُ نَفْسَهُ
وَالِلَّهِ الْحُكْمُ

28. 28:3 ആക്കിവെക്കരുത് 28:3 സത്യവിശ്വാസികൾ 28:3 അവിശ്വാസികളെ 28:3 മിത്രങ്ങൾ, കാര്യകർത്താക്കൾ 28:3 കൂടാതെ (അല്ലാതെ) 28:3 സത്യവിശ്വാസികളെ 28:3 ആരെങ്കിലും (വല്ലവതം) ചെയ്താൽ 28:3 അത് (അങ്ങിനെ) 28:3 എന്നാൽ അവനല്ല 28:3 അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ച്, അല്ലാഹുവിനോട് 28:3 ഒരു കാര്യത്തിലും (ഒന്നിലും) 28:3 നിങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കൽ അല്ലാതെ 28:3 അവരെക്കുറിച്ച് 28:3 ഒരു സൂക്ഷ്മത (കാവൽ) 28:3 നിങ്ങളെ താക്കീത് ചെയ്യുന്നു, ജാഗരൂകരാകുന്നു 28:3 അല്ലാഹു 28:3 തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ 28:3 അല്ലാഹുവിന്റെ ലക്ഷ്യമാണ് 28:3 തിരിച്ചെത്തൽ, പര്യവസാനം.

അവിശ്വാസികളായ വ്യക്തികളോടും, സംഘങ്ങളോടും സ്നേഹബന്ധം സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസികൾ അവരെ മിത്രങ്ങളും കൈകാര്യക്കാരായായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനെ അല്ലാഹു കർശനമായി വിരോധിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അല്ലാഹുവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല-അഥവാ അല്ലാഹുവിൽനിന്നു അവന് യാതൊരു കരുണയും സ്നേഹവും പ്രതീക്ഷിക്കുവാനില്ല-എന്നു കനത്ത താക്കീതും നൽകുന്നു. എന്നാൽ, അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് വല്ല ആപത്തോ, അസഹനീയമായ അക്രമ മർദ്ദനങ്ങളോ ഉണ്ടായേക്കാമെന്നു ഭയപ്പെടുന്ന പക്ഷം, അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കാനുള്ള ഒരു കരുതലെന്ന നിലക്കു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവരുമായി മൈത്രിയും മൃഗേഹ ബന്ധവും സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് വിരോധമില്ലെന്നും അറിയിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ആ ബന്ധം പരിധിയിൽ കവിയുകയോ, ആവശ്യത്തിലധികമായിത്തീരുകയോ ചെയ്യുന്നതു സൂക്ഷിക്കണമെന്നും, ഇല്ലാത്തപക്ഷം അല്ലാഹു നടപടി എടുക്കുമെന്നും കൂടി ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ശത്രുപക്ഷക്കാരായുള്ള അണഞ്ഞ ബന്ധം ഇസ്ലാമിനും മുസ്ലിംകൾക്കും ദ്രോഹകരമായിത്തീരുന്നതല്ലതാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ ഇത്രയും കർശനമായ താക്കീതിന് കാരണം. മന്ത്രിമല്ല, സ്വന്തം മതത്തിന്റെയും സമുദായത്തിന്റെയും നന്മക്കുവേണ്ടത്ര വില കൽപിക്കുന്നില്ലെന്നും, ശത്രുക്കളുടെ നിലപാടുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നുവെന്നുമാണല്ലോ അവരെ മിത്രങ്ങളായി കരുതുന്നതിന്റെ അർത്ഥം.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'ഹേ, വിശ്വാസിച്ചവരെ, നിങ്ങളെ യഹൂദികളെയും ക്രിസ്ത്യാനികളെയും മിത്രങ്ങളാക്കിവെക്കരുത്. അവരിൽ ചിലർ ചിലരുടെ (അവർ തമ്മിൽ) മിത്രങ്ങളത്രെ. നിങ്ങളിൽ നിന്നു ആരെങ്കിലും അവരെ മിത്രങ്ങളാക്കുന്ന പക്ഷം അവൻ അവരിൽപെട്ടവനായിരിക്കും.' (മാഇദ:51) 'അവിശ്വാസിച്ചവരിൽ ചിലർ ചിലരുടെ മിത്രങ്ങളാകുന്നു. (നിങ്ങളോടു അവർ മിത്രങ്ങളല്ല.) അങ്ങിനെ നിങ്ങളെ ചെയ്യാത്ത പക്ഷം മുമ്പിയിൽ കൃഷ്ണവും വലിയ നാശവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.' (അൻഫാൽ:73) 'ഹേ വിശ്വാസിച്ചവരെ, ഏന്റെ ശത്രുവും, നിങ്ങളുടെ ശത്രുവുമായവരോട് സ്നേഹം കാട്ടിക്കൊണ്ട് അവരെ നിങ്ങളെ മിത്രങ്ങളാക്കരുത്'.....' (മുതഹിദ:1.) ഈ വചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണഭാഗവും വ്യാഖ്യാനവും സൂറ: മുതഹിദയിൽ നോക്കുന്നത് സന്ദർഭരോചിതമായിരിക്കും. അബൂദാർദള് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ബുഖാരി (റ) ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു: ചില ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ഞങ്ങൾ (ചിരിച്ച്) പല്ലുകാട്ടും. ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ശപിക്കുന്നുമുണ്ടായിരിക്കും.' അതായത് ഞങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളിൽ പെട്ട ചിലരുമായി കാണുസ്വരം, പുറമെ ഞങ്ങൾ ചിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ അവരോട് വെറുപ്പും അറപ്പുമായിരിക്കുമെന്ന് സാരം. ഈ വചനത്തിൽ (74) (സൂക്ഷ്മത കാണിക്കുക) എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായി ഇബ്ൻ അബ്ദുസ് (റ) ത് നിന്ന് ഇമാംഗശരി (റ) മ്യതലായവർ ഇങ്ങിനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു: 'പ്രവൃത്തികൾ ഒല്ല സൂക്ഷ്മത. നാവ്കൊണ്ട് മാത്രമാണ് സൂക്ഷ്മത.' അതായത്, സംസാരത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലും സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ, ഹൃദയം ഇണങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള സ്നേഹമോ, സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളോ ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നു സാരം. ഗത്യന്തരമില്ലാത്ത രാജ്യത്തിൽ, ഹൃദയത്തിൽ സത്യവിശ്വാസം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് 'ക്വാമ്'റിന്റെ വല്ല വാക്കുകളും പറയേണ്ടിവന്നാൽ അതിന് വിരോധമില്ലെന്ന് (സൂറ നഹ്ൽ 106ൽ) അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരമാവധി. ഇപ്പോൾ വെച്ചു ചെയ്ത എല്ലാ നീക്കത്തിനുമുള്ള മുമ്പിൽ കണ്ടുവന്ന വിവരമാണിത്. അതുകൊണ്ട് വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങനെയാണ്. പക്ഷേ: 'അതിനും അതിനുമുമ്പിൽ— അഥവാ ആ ആത്മാവിനും ആ ദിവസത്തിനുമുമ്പിൽ—വിശുദ്ധമായ അകലം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ (നന്നായെന്ന)। എന്നു അർത്ഥം കൊണ്ടു'. അതായത്, തിന്ന പ്രവർത്തിച്ചവർ വിശുദ്ധരായിരുന്നു നമ്മുടെ അന്ത്യകാലം. തീരാദിവസത്തിലായിട്ട് വിശുദ്ധരായിരുന്നു.

പ്രകാരം-4

31. പറയുക: 'നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സ്തനേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ഏതൊരു പിൻപറയ്ക്കലിൽ: (ഏതാൽ) അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്തനേഹിക്കുകയും, നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ പൊതുത്തുതരുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു വളരെ പൊരുഷ്യനാകുന്നു, കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.'

۳۱- قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ
فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

32. പറയുക: 'നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും അനുസരിക്കുവിൻ,' എന്നിട്ട് അവർ തിരിഞ്ഞു കളയുന്നപക്ഷം, നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു (ആ)അവിശ്വാസികളെ സന്നേഹിക്കുന്നതല്ല.

۳۲- قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ ۚ
فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ۝

31. ശ്വപരയുക **مُتَكَبِّرِينَ** നിങ്ങളാകുന്നുവെങ്കിൽ **مُتَكَبِّرِينَ** അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നു (വെങ്കിൽ) **مُتَكَبِّرِينَ** എന്നാൽ എന്നെ പിൻപറുവിൻ **مُتَكَبِّرِينَ** അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കും. **مُتَكَبِّرِينَ** അവൻ പൊറുത്തുതരുകയും ചെയ്യും. **مُتَكَبِّرِينَ** നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ **مُتَكَبِّرِينَ** അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണ് **مُتَكَبِّرِينَ** കരുണാനിധിയാണ്. 32. ശ്വപരയുക **مُتَكَبِّرِينَ** അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവിൻ **مُتَكَبِّرِينَ** ദസ്യുലിനെയും **مُتَكَبِّرِينَ** എന്നിട്ടവർ തിരിഞ്ഞു കളഞ്ഞെങ്കിൽ **مُتَكَبِّرِينَ** എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു **مُتَكَبِّرِينَ** അവൻ സ്നേഹിക്ക (ഇഷ്ടപ്പെടുക)യില്ല **مُتَكَبِّرِينَ** അവിശ്വാസികളെ

ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെറക്ഷരളും ഇഷ്ടക്കാര്യമാണ്" (إنا لله وأنا إليه راجعون) എന്നു വാദിക്കുന്ന ജൂദരും ക്രിസ്ത്യാനികളുമാകുന്ന വേദക്കാർ, അല്ലാഹുവിന്റെ സാമീപ്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണെന്ന ഭാരവന-പ്രത്യക്ഷമായോ-പരോക്ഷമായോ-അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ, ഞങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുന്നവരെന്ന വാദിച്ചുകൊണ്ട് നബിചര്യകളും, നബി വചനങ്ങളും അവഗണിച്ചു പുറംതള്ളുന്ന 'അഹ'ലുൽ ഖുർആനി'കൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവർ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവർക്കെല്ലാം തക്കതായ ഖണ്ഡനം ഈ വചനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. റസൂലിനെ അനുസരിക്കുകയും റസൂലിന്റെ മാർഗ്ഗം പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യാത്തവർ, അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത അവിശ്വാസികളാകുന്നുവെന്നത്രെ അവസാനത്തെ വചനം കാണിക്കുന്നത്. റസൂലിനെ അനുസരിക്കുകയെന്ന കാര്യം- ചില ലഘു ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ-കേവലം ഒരു നിസ്സാര വിഷയമെന്നു കല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുപോയ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും എല്ലാ റസൂലുകളും നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവർ ഓരോരുത്തരും നബി (സ)യെ പിൻപറ്റി നടക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാകുമായിരുന്നു. അത്രയും ഗൗരവപ്പെട്ടതാണ് ആ വിഷയം. ഇതിനെപ്പറ്റി താഴെ 81-ാം വചനത്തിൽ കൂടുതൽ വിവരം കാണാവുന്നതാണ്. ചിലപ്പോൾ

സുരതത്വം ഫാതിഹയിൽപ്പെട്ടു മുസ്ലിം വിവരിച്ചതുപോലെ, സ്നേഹത്തിൽ നിന്നാണ് യോജിതമായതും അനുസരണത്തിന്റെയും ബഹുമാനത്തിന്റെയും ഉൽഭവം. അല്ലാഹുവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വാദിക്കുന്ന ഷുവരും നബി (സ) തിരുമേനി കാണിച്ചു തന്ന മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്: 'ഏതൊരു പ്രകാരത്തിലാണോ നമ്മുടെ കാര്യം, അപ്രകാരമല്ലാത്ത

ഒരു പ്രവൃത്തി ആരംഭിച്ചു. പ്രവർത്തിച്ചത് അത് തുടർച്ചയായിരിക്കും.' (ബു) അല്ലാഹുവിനെ സ്തനഹിക്കുന്ന
 ഞ്ഞ ധാരാ. സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതു സൂൽ (സ) തിരുമേനിയുടെ കരു സഹിക്കുന്നതു വഴിയുണ്. അങ്ങിനെ
 ചെയ്യുന്നവരെയാണ് അല്ലാഹുവും സ്തനഹിക്കുക; സ്തനഹിക്കുക മാത്രമല്ല അവന്റെ പരപഞ്ചര അവൻ പൊറ്റത്തു
 കൊടുക്കുകയുപി ചെയ്യും. അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുകയും സൂലിനെ അനുസരിക്കുകയും വിഴിഞ്ഞല്ല- രണ്ടും ഒന്നു
 തന്നെയാകുന്നു-എന്നൊക്കെയാണ് അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. വേറൊരിടത്തിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: من يطلع
إلى رسول الله فله أجر من آمن (സൂലിനെ ആർ അനുസരിക്കുന്നുവോ അവൻ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചു. (നിസാഇ": 80)

33. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, ആദമിനെയും, നൂ
 ഹിനെയും, ഇബ്രാഹീം കുടുംബത്തെയും, ഇംറാൻ കുടുംബ
 തെയും ലോകരിൽ (ഉൽകൃഷ്ടരാക്കി) തിരഞ്ഞെടുത്തിരി
 കുന്നു:-

۲۳- إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ
 إِبْرَاهِيمَ وَآلَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ

34. (അതെ) ചിലർ (മറു) ചിലരിൽ നിന്നുള്ള സന്ത
 തികളായിക്കൊണ്ട്. അല്ലാഹു (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനാണ്.
 അറിയുന്നവനാണ്.

۲۴- ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ
 وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

33. ചില നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു اصطفى തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു, തെളിയിച്ചെടുത്ത آدم و نوحا
 ആദമിനെയും നൂഹിനെയും إبراهيم وآل ഇബ്രാഹീം കുടുംബത്തെയും إمران ഇംറാൻ കുടുംബ
 തെയും على العالمين ലോകരിൽ 34. ചു സന്തതികളായിക്കൊണ്ട് بعضها من بعض അവയിൽചിലർ من بعض ചി
 ലരിൽ നിന്നാകുന്നു والله سمع عليم അല്ലാഹു കേൾക്കുന്നവനാണ് അറിയുന്നവനാണ്

സൂറത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, ആദ്യം മുതൽ എൺപതിൽപരം വചനങ്ങൾ മുഴുവനും
 നഷ്രാനിൽ നിന്നു വന്ന ക്രിസ്തീയ നിവേദക സംഘത്തെക്കുറിച്ച് അവതരിപ്പിച്ചതായിരുന്നുവു. അല്ലെങ്കിലും ശരി,
 ഈ വചനങ്ങളിലും തുടർന്നുള്ള ഏതാനും വചനങ്ങളിലും പ്രസ്തുത സംഭവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളാണ്
 അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യപിതാവും, ഒന്നാമത്തെ പ്രവാചകനുമായല്ലോ ആദം നബി (അ). അദ്ദേഹത്തിനു
 ശേഷം അറിയപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ സൂലാണ് നൂഹ് നബി (അ). അനന്തരം നിയുക്തരായ സൂലുകളുടെ ചരിത്ര
 ഘട്ടത്തിൽ പല നിലക്കും മഹത്തായ സ്ഥാനപദവികൾ ലഭിച്ച പ്രവാചക വര്യനാണ് ഇബ്രാഹീം നബി (അ). അദ്ദേ
 ഹത്തിന്റെ സന്താനപരമ്പരകളത്രെ ഇസ്രാഇലുടനും അറബികളും. ഇസ്രാഇലുടരിൽ പെട്ട ഒരു പ്രധാന ശാഖയാണു
 ഇംറാൻ കുടുംബം (ആലുഇംറാൻ). ഇവർക്കെല്ലാം അതതു കാലത്തുള്ള ഇതര ജനങ്ങളെക്കാൾ അല്ലാഹു ശ്രേഷ്ഠത
 നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നു സാരം.

ഇംറാൻ (إمران) എന്നു പറഞ്ഞത് മൂസാ, ഹാശിൻ (അ) എന്നീ നബിമാരുടെ പിതാവായ ഇംറാനാണെന്നും
 ഇംറാൻ കുടുംബം എന്ന വാക്കിൽ അവർ രണ്ടുപേരും ഉൾപ്പെടുന്നുമാണ് ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. ഈസാ (അ)
 നബിയുടെ മാതാവായ മറിയം (അ) ബീവിയുടെ പിതാവായ ഇംറാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബവുമാണ് ഉദ്ദേശ്യ
 മെന്നത്രെ മറ്റൊരു അഭിപ്രായം. തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യവിഷയം ഈസാ (അ) നെക്കുറി
 ച്ചാണെന്ന വസ്തുതയും, 'ഇംറാന്റെ സ്ത്രീ പറഞ്ഞപ്പോൾ' എന്നുള്ള അടുത്ത വചനത്തിന്റെ തുടക്കവും നോക്കു
 ന്നാൽ, ഈ രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായത്തിനാണു മുൻഗണന കാണുന്നത്. 'ഇംറാന്റെ സ്ത്രീ' എന്നതിനും ഇംറാന്റെ
 കുടുംബത്തിൽ പെട്ട ഒരു സ്ത്രീ എന്നാണ് ഒന്നാമത്തെ അഭിപ്രായക്കാർ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഇത്ര നന്നായി
 മനസ്സിലാക്കി. ഏതായാലും തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളിൽ ഈസാ, സകരിയും, യഹ്യാ (അ) എന്നീ നബിമാരെക്കുറി
 ച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകൾക്കു ഒരു മുഖവുരയെന്നാണുമാണ് ഈ വചനങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നത്. ആദം (അ) തൊട്ട്
 ഇംറാൻ കുടുംബം വരെയും, അതിനു ശേഷവുമുള്ള എല്ലാ ചരിത്രങ്ങളും സവിശദം അല്ലാഹുവിനറിയാമെന്നുള്ള ഒരു
 സൂചന, അല്ലാഹു എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാണ് (إلى سمع عليم) എന്ന അവസാനത്തെ വാക്യത്തിൽ
 ഉള്ളതായി കാണാവുന്നതാണ്. إلى سمع عليم

35. ഇംറാന്റെ സത്രീ [ഭാര്യ] പറഞ്ഞ സന്ദർഭം (മർദ്ദാ): 'എന്റെ റബ്ബേ, നിശ്ചയമായും എന്റെ വയറി ലുളുളതിനെ [ഗർഭസ്ഥശിശുവെ] സ്വതന്ത്രമാക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ ഞാൻ നിനക്കു് (നേർച്ച) നേർന്നിരിക്കുന്നു; ആകയാൽ, നീ എന്നിൽനിന്നു് (അത്) സ്വീകരിക്കേണമേ!

നിശ്ചയമായും, നീ തന്നെയാണു് (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും, അറിയുന്നവനും'.

35-
إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي
نَدُّتُكَ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحْتَرًّا
فَتَكَلَّمْ مِنِّي
إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۝

35. **إِذْ قَالَتِ** പറഞ്ഞസന്ദർഭം **امْرَأَتُ عِمْرَانَ** ഇംറാന്റെ സത്രീ **رَبِّ** എന്റെ റബ്ബേ **نَدُّتُكَ** നിശ്ചയമായും **لَكَ** ഞാൻ നേർന്നിരിക്കുന്നു **مَا فِي بَطْنِي** എന്റെ വയറിലുളളതിനെ **مُحْتَرًّا** സ്വതന്ത്രമാക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ **فَتَكَلَّمْ** അതിനാൽ നീ സ്വീകരിക്കേണമേ **مِنِّي** എന്നിൽനിന്നു് **إِنَّكَ** നിശ്ചയമായും, നീ തന്നെ **السَّمِيعُ** കേൾക്കുന്നവൻ **الْعَلِيمُ** അറിയുന്നവൻ

മർദ്ദാ: (അ) ബീവിയുടെ മാതാവാണ് ഇംറാന്റെ ഭാര്യ. അവരുടെ പേർ ഹന്ന (ح) എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. അവർക്ക് മക്കൾ ജനിച്ചിരുന്നില്ല; ഒരു കുട്ടിക്കുവേണ്ടി അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചു; ഗർഭവതിയാരുപ്പോലും ഗർഭസ്ഥശിശു ജനിച്ചാൽ അതിനെ ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസിലെ പരിപരണത്തിനും, അവിടെ ആരാധനാകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും വേണ്ടി വഴിപാടാക്കുവാൻ നേർച്ചനേർന്നു; ഗർഭവതിയായിരുന്നുപ്പോലും തന്നെ കുട്ടിയുടെ പിതാവു് മരണപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ പലതും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസിലെ ശുശ്രൂഷക്കു വേണ്ടി ആൺകുട്ടികളെ വഴിപാടാക്കുക അക്കാലത്തു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു ആ മഹതിയും അങ്ങിനെ ചെയ്തു. താൻ പ്രസവിക്കുന്ന കുട്ടി ആണായിരിക്കുമെന്നു അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കാം. ആണായിത്തീരണമെന്ന ആഗ്രഹവും അവർക്കുണ്ടായിരിക്കാം അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം പ്രസവിക്കും മുമ്പുതന്നെ അങ്ങിനെ നേർച്ചയാക്കിയതെന്നാണ് അടുത്ത വചനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നത്. സ്വതന്ത്രമാക്കപ്പെട്ടവനാക്കുക (محرر) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പള്ളിയുടെ പരിപരണത്തിലും ആരാധനയിലുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും ശ്രദ്ധ പതിക്കാത്തവനാക്കുക എന്നത്രെ.

36. എന്നിട്ടു അവൾ അതിനെ [ആ പെൺകുട്ടിയെ] പ്രസവിച്ചപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞതു: 'എന്റെ റബ്ബേ, ഞാൻ അതിനെ പെണ്ണായി പ്രസവിച്ചു (വല്ലോ)!' - അവൾ പ്രസവിച്ചതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു ഏറ്റവും അറിയുന്നവനാണ് താനും - 'ആണു് പെണ്ണിനെപ്പോലെ അല്ല (വല്ലോ). ഞാൻ അവൾക്കു് 'മർദ്ദാ' എന്നു പേരുവെച്ചിരിക്കുന്നു; അവൾക്കും, അവളുടെ സന്തതികൾക്കും ആട്ടപ്പെട്ട [ശപിക്കപ്പെട്ട] പിശാചിൽ നിന്നു് ഞാൻ നിന്നോടു് ശരണം തേടുകയും ചെയ്യുന്നു.'

36-
فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا
أُنْثَىٰ ۖ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ
وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ
وَلِي سَمِيَّتُهَا مَرْيَمُ
وَلِي أُعِيذُ بِكَ
وَدُرِّيْتُهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ۝

36. **فَلَمَّا وَضَعَتْهَا** എന്നിട്ടു അതിനെ (അവളെ) അവൾ പ്രസവിച്ചപ്പോൾ **قَالَتْ** അവൾ പറഞ്ഞതു **رَبِّ** എന്റെ റബ്ബേ **إِنِّي** നിശ്ചയമായും **وَضَعْتُهَا** ഞാൻ അതിനെ (അവളെ പ്രസവിച്ചു) **أُنْثَىٰ** പെണ്ണായിട്ടു **وَاللَّهُ** അല്ലാഹു **أَعْلَمُ** (നല്ലപോലെ) അറിയുന്നവനുമാണു് **بِمَا وَضَعْتَ** അവൾ പ്രസവിച്ചതിനെപ്പറ്റി **وَلَيْسَ** ആണല്ലതാനും, ആണല്ലല്ലോ **الذَّكَرُ** പെണ്ണിനെപ്പോലെ **كَالْأُنْثَىٰ** നിശ്ചയമായും **وَلِي** ഞാൻ അവൾക്കു പേരു വെച്ചിരിക്കുന്നു **مَرْيَمُ** മർദ്ദാ എന്നു **وَلِي** ഞാൻ അവൾക്കു ശരണം തേടുക (ശരണമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു) **بِكَ** നിന്നോടു്, നിന്നെക്കൊണ്ടു **دُرِّيْتُهَا** അവളുടെ സന്തതികൾക്കും **مِنَ الشَّيْطَانِ** പിശാചിൽ നിന്നു **الرَّجِيمِ** ആട്ടപ്പെട്ട (ശപിക്കപ്പെട്ട)

ആൽ മുഖദുസിലെ പുരോഹിതന്മാരുടെ തലവനും, മർയമിന്റെ മാതൃസഹോദരിയുടെ ഭർത്താവും കൂടിയായിരുന്നു, അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിലും, പ്രത്യേക പരിഗണനയിലും, പുരോഹിതന്മാരുടെ പൊതുവെയുള്ള ലക്ഷ്യനായിലുമായി മർയം വളർന്നു വന്നു. പള്ളിയിലെ മിഹ്റാബിൽ-പ്രാർത്ഥനാ മണ്ഡപത്തിൽ-തന്നെയായിരുന്നു മർയമിനും സ്ഥലം ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നത്. (*)

മർയമിനു വേണ്ടുന്ന ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുക, അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ അന്വേഷിക്കുക, അവർക്കുവശ്യമായ സാധനങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക മുതലായ കാര്യങ്ങൾക്കായി സകരിയ്യാ (അ) പ്രാർത്ഥനാ മണ്ഡപത്തിൽ അവരുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുക പതിവായിരിക്കുമല്ലോ. ചെല്ലുമ്പോഴൊക്കെ, അവിടെ സാധാരണ ഗതിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ അവകാശമില്ലാത്ത ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ അദ്ദേഹം കാണുമായിരുന്നു. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ആശ്ചര്യം തോന്നി. മർയമേ, നിനക്കവിടെ നിന്നാണിതു കിട്ടുന്നത്? (يا مريم اني لك هذا) എന്ന അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ഇതു അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നു കിട്ടുന്നതാണ് (هو من عند الله) എന്നായിരുന്നു അവരുടെ മറുപടി. സകരിയ്യാ(അ)നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തിയ ആ വസ്തുക്കൾ എന്തായിരുന്നു? അതു കിട്ടിയിരുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏതായിരുന്നു? ഇതിനെപ്പറ്റി സ്വർദ്ധ്യനിലോ ഹദീസിലോ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. പരമാണിക ഹൊൻമാരിൽ നിന്നു ഉദ്യമിക്കപ്പെടുന്ന രണ്ടുതരം ദിവ്യവസ്തുക്കളാണ് ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കുവാനുള്ളത്: (1) മുജാഹിദ്, ഇക്രീമ സുൽത്താബ് നു ജുബൈർ, ഖത്താദ, റബീഉ് (2) മുതലായ പലരിൽനിന്നും ഇബ്നു ജരീർ (2) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഹ്മസീറിൽ ഉദ്യമിച്ചതും, മിശ്ഖുൽബുർഹാൻ വ്യഖ്യാതാക്കളും ഉദ്യമിക്കാറുള്ളതുകൊണ്ടു. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: ഉഷ്ണകാലത്തെ പഴവർഗ്ഗങ്ങൾ ശൈത്യകാലത്തും, ശൈത്യകാലത്തെ പഴവർഗ്ഗങ്ങൾ ഉഷ്ണകാലത്തും അദ്ദേഹം മർയമിന്റെ അടുക്കൽ കണ്ടിരുന്നു.

(2) 'മററു ചിലർ പറയുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഇബ്നു ജരീർ (2) ഉദ്യമിച്ചതാണു രണ്ടാമത്തേത്, അതിങ്ങിരുന്നതാണ്: 'സകരിയ്യാ (അ) മർയമിന്റെ അടുക്കൽ മിഹ്റാബിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ, അവരുടെ ഭക്ഷണചിലവു നടത്തിയിരുന്ന ആൾ അവർക്കു കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതിനൊരൾ കൂടുതൽ ഭക്ഷണസാധനം അദ്ദേഹം അവിടെ കണ്ടിരുന്നു'. തുടർന്നുകൊണ്ടു ഇതിന്നാസ്പദമായി മുഹമ്മദുബ്നു ഇസഹാഖ് (2)ൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു ദിവ്യവസ്തു ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു: അക്കാലത്ത് വലിയ ഭക്ഷണ ക്ഷാമമുണ്ടായി, സകരിയ്യാ (അ) നബിക്കോ മറ്റൊരാളോ അവരുടെ ചിലവു നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിയാതായി. അവസാനം നറുക്കിട്ടു, ജുബൈർ എന്നൊരാൾക്ക് നറുക്ക് വീണു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷമം കണ്ടപ്പോൾ മർയം (അ) അദ്ദേഹത്തെ സഹാശ്വസിപ്പിച്ചു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന് അന്നത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വക കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദിവസവും അതിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം മർയമിനുള്ള പങ്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതുകൊണ്ടു ചെന്നാൽ അല്ലാഹു അത് വളർത്തി വർദ്ധിപ്പിക്കും. സകരിയ്യാ (അ) ചെല്ലുമ്പോൾ, ജുബൈർ കൊടുക്കാറുള്ള അളവിൽ കൂടുതൽ സാധനങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവിടെ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ രണ്ടിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നോ-രണ്ടും തന്നെയോ-ശരിയാണെന്നു വന്നാലും അല്ലെങ്കിലും ശരി, ഒരു കാര്യം നമുക്കു തീർത്തു പറയാം: സാധാരണഗതിയിൽ മർയമിനു ലഭിക്കുവാൻ ഇടയില്ലാത്തതും, സകരിയ്യാ (അ) നബിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്നതുമായ ഏതോ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ലഭിച്ചതായിരിക്കണം ആ ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടാണദ്ദേഹം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടതും, ആ ചോദ്യം ചോദിച്ചതും. അവിടെ കണ്ട ഏതോ ഭക്ഷണസാധനത്തെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അതുകൊണ്ടുവന്നു തന്ന മനുഷ്യൻ ആരാണെന്നുള്ള ഒരു കേവലാനുമാനമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യം. മർയമിന്റെ മറുപടിയും തന്നെ, അത് ലഭിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽ ഏതോ ഒരു തരം അസാധാരണതയുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നു. അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നതുപോലെ, മർയമിനെ അല്ലാഹു ഇങ്ങിനെ അസാധാരണമായ ആദരവു ആദരിച്ചു കണ്ടപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാര്യ വന്ധ്യയും, അൻ വൃദ്ധനുമായിരുന്നിട്ടുപോലും തനിക്ക് ഒരു സന്താനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും.

.... قرآن ٤١ ٢ (അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് കണക്കില്ലാതെ നൽകുന്നു) എന്ന അവസാനത്തെ വാക്യം, അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വന്തം വാക്യമായും, മർയമിന്റെ മറുപടിയിൽപെട്ട വാക്യമായും വരുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. രണ്ടാലും ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തം തന്നെ. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു സാധനങ്ങൾ കണക്കില്ലാതെയുണ്ടു്.

(*) പള്ളികളിൽ നമസ്കാരത്തിനു നേതൃത്വം നൽകുന്ന ഇമാമിനു നിൽക്കുവാൻ വേണ്ടി പ്രത്യേകം ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക സ്ഥാനത്തിനാണ് നാം ഇപ്പോൾ 'മിഹ്റാബു' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇവിടെ അതല്ല ഉദ്ദേശ്യം. ക്രിസ്തീയ പള്ളികളിലും മറ്റും അവിടെത്തെ പുരോഹിതന്മാർക്കും, പരിചരകന്മാർക്കും പ്രാർത്ഥനാ കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുവാൻ വേണ്ടി പ്രത്യേകം സജ്ജമാക്കപ്പെടുന്നതും, മറ്റു സ്ഥലങ്ങളെക്കൊണ്ട് അൽപം ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നതുമായ പ്രാർത്ഥനാമണ്ഡപമാണ് അതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്.

വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, മറുപുറം പരിശോധിക്കുകയും, അവർക്കു പ്രതികരണവകാശമില്ലാത്തതു മായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ കൊടുക്കുമെന്നുള്ളതു, ആ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മർയമിന്റെ വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

38. അവിടെവെച്ചു സകരിയ്യ തന്റെ രബ്ബിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. (അതെ) അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'റബ്ബേ, ഏനിക്കു നിന്റെ പക്കൽനിന്ന് [നിന്റെ വകയായി] ഒരു വിശിഷ്ട സന്തതിയെ പ്രദാനം ചെയ്യേണ:-

നിശ്ചയമായും, നീ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുന്ന [സ്വീകരിക്കുന്ന]വനാകുന്നു.'

39. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം 'മിഹ്റാബി'ൽ [പ്രാർത്ഥനാ മണ്ഡപത്തിൽ] നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ മലക്കുകൾ വിളിച്ചു (പറഞ്ഞു): യഹ്യാ (എന്ന കുട്ടി)യെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു തനിക്കു സന്തോഷമറിയിക്കുന്നുവെന്ന്; അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ഒരു 'വാക്കി'നെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നവനും, നേതാവും, ആത്മനിയന്ത്രകനും, സദ്‌വൃത്തൻമാരിൽപെട്ട പ്രവാചകനുമായി കൊണ്ടു.

۳۸- هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۖ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ۝

۳۹- فَتَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًا لِّكَلِمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ۝

38. اَلَا اَۤا اَۤا اَۤا اَۤا (ആസന്നാദിൽ) زَكَرِيَّا സകരിയ്യ പ്രാർത്ഥിച്ചു, വിളിച്ചു ۙ തന്റെ രബ്ബിനോടു, രബ്ബിനെ رَبِّ اَلَا اَۤا അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു رَابِّ اَلَا ഏനിക്കു പ്രദാനം ചെയ്യേണ اَلَا നിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു اَلَا സന്തതിയെ اَلَا വിശിഷ്ടമായ, പരിശുദ്ധമായ اَلَا നിശ്ചയമായും നീ اَلَا കേൾക്കുന്നവനാണ് اَلَا പ്രാർത്ഥന, വിളി 39. اَلَا എന്നിട്ടു (അപ്പോൾ) അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു اَلَا മലക്കുകൾ اَلَا അദ്ദേഹം നിൽക്കുന്നവനായിരിക്കെ اَلَا നമസ്കരിച്ചു കൊണ്ടു اَلَا മിഹ്റാബിൽ اَلَا അല്ലാഹു (ആകുന്നു) എന്നു اَلَا നിനക്കു (തനിക്കു) സന്തോഷമറിയിക്കുന്നു (എന്നു) اَلَا യഹ്യായെക്കുറിച്ച് اَلَا സത്യപ്പെടുത്തുന്നവനായിട്ടു اَلَا ഒരു വാക്കിനെ اَلَا അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള اَلَا നേതാവായും اَلَا നിയന്ത്രിതനായും (ആത്മനിയന്ത്രകനായും) اَلَا പ്രവാചകനായും اَلَا സദ്‌വൃത്തരിൽപെട്ട

മർയംബീവിയുടെ കഥയാണല്ലോ കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിലെ വിഷയം. അതിന്റെ തുടർന്നുള്ള ഭാഗം 42-ാം വചനം മുതൽ താഴെ വിവരിക്കണമുണ്ട്. ഇടക്ക് 'വെച്ചു' അതോടു പല നിലക്കും ബന്ധപ്പെട്ട സംഭവമെന്ന നിലക്ക് വചനം മൂതൽ താഴെ വിവരിക്കണമുണ്ട്. ഇടക്ക് 'വെച്ചു' അതോടു പല നിലക്കും ബന്ധപ്പെട്ട സംഭവമെന്ന നിലക്ക് സകരിയ്യ (അ)നബി സന്താനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, ആ പ്രാർത്ഥന സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു സംഭവം വിവരിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

അടുത്ത വചനത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ, സകരിയ്യ (അ) വളരെ വൃദ്ധനായിരിക്കുന്നു. മറുപുറം അതിൽ പ്രസവിക്കാത്ത ഒരു വന്ധ്യയും. അദ്ദേഹത്തിന് ശേഷം അദ്ദേഹത്തിനൊരു പിൻതുടർച്ചാവകാശി ഇല്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹം വ്യസനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കേവലം വൃദ്ധനായ ഒരു മാതാവിൽനിന്ന് മർയം ജനിച്ചതും, തന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ കഴിയില്ലാത്ത മർയമിനെ അല്ലാഹു വളരെ വിശിഷ്ടവും പരിശുദ്ധവുമായ നിലപാടിൽ എത്തിച്ചതും, സാധാരണമല്ലാത്ത ഏതോ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ആഹാരം നൽകിയും മറുപുറം മർയമിനെ അവൻ ആദരിച്ചതും അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഇങ്ങിനെയുള്ള അത്ഭുതങ്ങളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും സൂഷ്മീകരിക്കുന്ന അല്ലാഹുവിന് തനിക്കൊരു സന്താനത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ ഒട്ടും പ്രയാസമില്ലല്ലോ. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ തനിക്കും ഒരു സന്താനത്തെ തന്നെ ന്യുഗ്രഹിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആ സന്താനം ഒരു വിശിഷ്ടനും പരിശുദ്ധനുമായ ന്യുഗ്രഹിക്കുന്നവൻ എന്നുകൂടി അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു. തന്റെ ധനത്തിനോ സ്വത്തുക്കൾക്കോ അവകാശിയായിത്തീ

മൂന്നു ഒരു പിൻതുടർച്ചക്കാൻ ഉത്തരയിൽനിന്നുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യം. സത്യദീനീന്റെ പ്രബോധനകൃത്യങ്ങൾ അതിന്റെ ഭാഗം. നിർവ്വഹിക്കുമാറുള്ള ഒരു പിൻതുടർച്ചാവകാശി ഉണ്ടായിരിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് "കൊണ്ട്" (19: 5, 6). അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുകയും, അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനാമണ്ഡപത്തിൽ നടസ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിച്ചുവെന്നുള്ള സന്തോഷവാർത്ത മലങ്കരയ്ക്കും മറ്റുവാർത്ത. അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനു ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്ന കൂട്ടി ആണായിരിക്കുമെന്നും, പോയ ധനം എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്നും അറിയിച്ചു (19:7). മാത്രമല്ല, ആ കൂട്ടിയുടെ സവിശേഷഗുണങ്ങളും മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചുകൊടുത്തു.

അതായത്: (1) അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ഒരു വാക്കിനെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നവനായിരിക്കും. 'വാക്ക്' കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ഈസാ (അ) നബിയാകുന്നുവെന്നു 45-ാം വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. കൂടുതൽ വിവരം അവിടെ വെച്ചു കാണാവുന്നതാണ്. **وَأَنَّ** ഈസാ (അ)ക്കു പ്രവാചകത്വം ലഭിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിൽ ഒന്നാമതായി വിശ്വസിച്ച ആളും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധന രത്നങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ആളുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. **وَأَنَّ** (വാക്ക്) കൊണ്ട് ഇവിടെ വിവക്ഷ്യം വേദഗ്രന്ഥമോ, വഹ്യോ (ദിവ്യസന്ദേശമോ) ആണെന്നു അബൂഉബൈദ (റ)യിൽ നിന്ന് നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ വാക്കുകളടങ്ങിയ സംസാരത്തിനും **وَأَنَّ** എന്ന പദമുപയോഗിക്കാമെന്നും. (2) അദ്ദേഹം ഒരു നേതാവായിരിക്കും. മതവിജ്ഞാനം, ഉൽകൃഷ്ട സ്വഭാവം, യോജിത മൃതലാവയവയിലേറ്റും പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സമുദായത്തിലെ മതനേതാവുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് 'സ്തംഭപകനായ യോഹന്നാൻ' [*] എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നതും. (3) ആത്മനിയന്ത്രണമുള്ള ആളായിരിക്കും. കളി വിനോദങ്ങളിലോ, പാപങ്ങളിലോ, മാനുഷമല്ലാത്ത വിഷയങ്ങളിലോ അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. (4) സമപ്രജ്ഞനായ ഒരു പ്രവാചകനുമായിരിക്കും. ഇത് മറ്റൊരാളാണെന്നെങ്കിലും ഉന്നതമായ യോഗ്യത തന്നെ.

'ആത്മനിയന്ത്രണമുള്ളവൻ' എന്നു നാം അർത്ഥം കുൽപ്പിച്ചതു **وَأَنَّ** (ഹസ്ബർ) എന്ന വാക്കിനാണു സ്ത്രീ സമ്പർക്കം നടത്താത്തവൻ എന്നത്രെ പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും. ഇതിനു അർത്ഥം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃത്യം അദ്ദേഹത്തിനു അതിനു കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഇത് ശരിയല്ലെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മനിയന്ത്രണം കൊണ്ടായിരുന്നു അതെന്നും പ്രഗത്ഭരായ പല മഹാൻമാരും തിരിച്ചറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽപ്പെട്ട ഒരാളാണ് ഖാലീഇയ്യാളെ (റ). അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ശിഫാ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഇതാണ്: 'യഹ്യാ (അ) സ്ത്രീ സമ്പർക്കത്തിനു കഴിയാത്ത ആളായിരുന്നുവെന്നു ചിലർ പറയുന്നത് ശരിയല്ല. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും പണ്ഡിതൻമാരിലും ഉൾപ്പെട്ട പല യോഗ്യന്മാരും അതിനെ ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൊരു പോരായ്മയാണെന്നും, അതു പ്രവാചകൻമാരുടെ സ്ഥാനത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നും അവർ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. പാപത്തിൽനിന്നു സുരക്ഷിതമായവൻ എന്നാണു **وَأَنَّ** കൊണ്ട് വിവക്ഷ്യം. ശരീരോപചയില്ലാത്തവൻ എന്നും, സ്ത്രീകളോടു മോഹം കാണിക്കാത്തവൻ എന്നും മറ്റും അതിന് അർത്ഥം പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിവാഹത്തിന് കഴിവില്ലാത്തതിരിക്കുന്നത് ഒരു താഴ്മയാണെന്നും, കഴിവുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ആത്മ നിയന്ത്രണം ചെയ്യുന്നതിലാണ് യോഗ്യതയുള്ളതെന്നും ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ അതിന് കഴിവുണ്ടായിരിക്കുകയും, അത് പ്രവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുകയും, അതിന്റെ മര്യാദകളും കടമകളും പാലിക്കുകയും, അതോടുകൂടി അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കടമകൾക്ക് അത് മുടക്കം വരുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് അതിനെക്കാൾ ശ്രദ്ധേയമായ യോഗ്യത. അതാണ് നമ്മുടെ നബി (സ) യുടെ സ്ഥിതി. നബി (സ) തിരുമേനിക്കു ഭാര്യമാർ അധികമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവിടുത്തെ ആരാധനാനുഷ്ഠാന കർമ്മങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയല്ലാതെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവിടുന്ന് ഐഹിക ജീവിതത്തിന് വില കുൽപ്പിച്ചിരുന്നതുമില്ല. ഖാലീഇയ്യാളെ (റ) ഈ പ്രസ്താവന ഇബ്നു കഥീർ (റ) ശരിവെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

40. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'റബ്ബേ, എനിക്കു എങ്ങിനെയാണ് ആൺകുട്ടിയുണ്ടാകുക? എനിക്കു വാർദ്ധക്യം എത്തിക്കഴിഞ്ഞു; എന്റെ സ്ത്രീ (ഭാര്യ) മച്ചിയുമാകുന്നു (എന്നിരിക്കെ)!'

• قَالَ رَبِّ اَنۡى يَكُونۡ لىٓ غُلَامٌ
وَقَدْ بَلَغَتۡى الْكِبَرَ
وَاَمْرَاۗئِى عَاقِرٌ

[*] ബൈബിളിൽ യോഹന്നാൻ സ്തംഭപകൻ എന്നും **يحيى المجدل** എന്നും John Baptist എന്നുമൊക്കെ പറയുന്നത് യഹ്യാ (അ) നബിയെക്കുറിച്ചാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ 'ജ്ഞാന സ്നാന'ത്തെപ്പറ്റി അൽബവൻ 1388ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മുതലായവ ഓർപ്പ് ചെയ്ത സന്ദർഭങ്ങൾ മൂന്നു ദിവസം സ്വയം നിറുത്തൽ ചെയ്യുക. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അതു മുതൽ കൃത്യമായവർ പെരുകുന്നതായി കണക്കാക്കാം. (3) മൂന്നു ദിവസം വ്രതം ആചരിക്കുക. നോമ്പുകൾ പത്തു അത്തയ്യയായി സംസ്ഥാനിക്കാതെ മാനം ആചരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അക്കാലത്തു പതിവുവരുത്തിയിരുന്നു. ഏതാ താലൂക്ക് ചിലർ പറഞ്ഞു കാണുന്നതുപോലെ, കൂട്ടിയെപ്പറ്റി മലക്കുകൾ സുവിശേഷം അറിയിച്ചിട്ടു പിന്നെയും അദ്ദേഹം അതിനൊരായാലും ആവശ്യപ്പെട്ടതിന്റെ പേരിൽ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു ശിക്ഷയായിരുന്നില്ല അതു ബൈബിളിലെ (ലൂക്കോസ് 1:20) ചില പ്രസ്താവനകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരിക്കാം അവർ അങ്ങിനെ പറയുവാൻ കാരണം. ഒരു പ്രവാചകനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മലക്കുകളുടെ സുവിശേഷ വാർത്തകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാ തിരിക്കുകയെന്നതു കേവലം സംഭവമല്ല.

മർയ്യാ (അ)ന്റെയും ഈസാ (അ)ന്റെയും ജനന സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് കുറച്ചുകൊണ്ട് വിവരിച്ച മറ്റൊരു അദ്ധ്യായമാണ് സൂറത്തു മർയ്യാ. കൂടുതൽ വിശദീകരണത്തിനു ആ സൂറത്തും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും കൂടി നോക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

വിഭാഗം-5

42. മലക്കുകൾ പറഞ്ഞ സന്ദർഭവും (ഓർക്കുക): 'മർയ്യാമേ, നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, നിന്നെ (വിശിഷ്ടയായി) തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, നിന്നെ ശുഭ്ധിയാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; ലോകരിലുള്ള സ്ത്രീകളിൽ നിന്നെ അവൻ (ദേശസ്ത്രീയായി) തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

٢٢- وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ لِمَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ

43. 'മർയ്യാമേ, നിന്റെ രബ്ബിനോട് നീ ഭക്തി കാണിക്കുക; നീ 'സുജൂദ്' [സാഷ്ടാംഗ നമസ്കാരം] ചെയ്യുകയും, 'റുക്ഉദ്' [കുമ്പിട്ടു നമസ്കാരം] ചെയ്യുന്നവരോടൊപ്പം 'റുക്ഉദ്' [കുമ്പിട്ടു നമസ്കാരം] ചെയ്യുകയും ചെയ്തു കൊള്ളുക.'

٢٣- يٰمَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ

42. മലക്കുകൾ പറഞ്ഞ സന്ദർഭവും ٢٢ മലക്കുകൾ مَرْيَمُ മർയ്യാമേ إِنَّ اللَّهَ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു إِنَّ اللَّهَ നിന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു, തെളിയിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു وَطَهَّرَكِ നിന്നെ ശുഭ്ധിയാക്കുകയും وَاصْطَفَا നിന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു عَلَى نِسَاءِ സ്ത്രീകളിൽ, സ്ത്രീകളെക്കാൾ أَوْلَى ലോകരിലെ (43) مَرْيَمُ മർയ്യാമേ اِقْنِي നീ ഭക്തി (തെക്കും) കാണിക്കുകയും ചെയ്യുക اِسْجُدِي നിന്റെ രബ്ബിനു وَارْكَعِي സുജൂദ് ചെയ്യുക مَعَ الرَّاكِعِينَ റുക്ഉദ് ചെയ്യുന്നവരോടുകൂടി

മർയ്യാ (അ)ന്റെ സംഭവം വിവരിക്കുന്ന മദ്ധ്യ ഇടക്കുവെച്ച് അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതെന്ന നിലക്ക് സകരിയും (അ) നബിയുടെ ചില വർത്തമാനങ്ങൾ വിവരിച്ചശേഷം വീണ്ടും ആ സംഭവം തുടരുകയാണ്. മർയ്യാ (അ) ബീവിച്ച പ്രവാചകത്വം സ്ഥാനമില്ലെങ്കിലും മലക്കുകൾ അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നിരുന്നതായും, അവർക്ക് പല സന്ദേശങ്ങൾ അറിയിച്ചിരുന്നതായും ഖുർആന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്. മലക്കുകൾ അവർക്ക് രണ്ടുമൂന്നു അനുഭാവന സന്ദേശങ്ങൾ നൽകിയതായി ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: അല്ലാഹു അവരെ വിശിഷ്ടയാക്കി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും, ശുഭ്ധമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, അതായത് ആരാധന, ഭയഭക്തി, സ്വഭാവ ഗുണം, ത്യാഗം, വിജ്ഞാനം ആദിയായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളും, മുർഗ്ഗഗുണങ്ങളിൽ നിന്നും മാലിന്യങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്ത പരിശുദ്ധിയും നൽകി അല്ലാഹു അവരെ ഉയർത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സാരം. ലോകത്തുള്ള മറ്റു സ്ത്രീകളെക്കാൾ ദേശസ്ത്രീയായ പദവി നൽകി അല്ലാഹു അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മലക്കുകൾ അറിയിച്ചു. അക്കാലത്തുള്ള ഇതര സ്ത്രീകളെക്കാൾ ഉന്നതമായ പദവി എന്നാണിതുകൊണ്ടു വിവക്ഷയെന്നത്രെ അവിഷ്കാരം കാണുന്ന ഉദ്യമം ബീകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്:-

സുലാഹിയ്യും, മുസ്‌ലിഖും (റ) ഉപയിച്ച ഒരു നബിവാചനത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'ഇസ്മാൻ മഹ്മദ് മർയം തന്റെ (കാലത്തെ) സ്ത്രീകളിൽ ഉത്തമയും സുലൈഖയും മകൾ-മദീജ് തന്റെ (കാലത്തെ) സ്ത്രീകളിൽ ഉത്തമയുമാകുന്നു'. തിർക്കി (റ)യും മറയും ഉപയിച്ച ചില ഹദീസുകളിൽ, ഇവർ രണ്ടരക്കു പുറമെ, ഫിർഖ് പേർക്കു പുറമെ, നബി (സ)യുടെ പുത്രിയായ ഫാത്തിമ (റ) എന്നിവരും, വേറെ ചിലതിൽ ഈ നാല്പത് സൂറത്തു-അഹ്‌ലിയിൽ, സത്യവിശ്വാസിനികളായ രണ്ടു മാതൃകാവനിതകളുടെ പേരെടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നാകുന്നത് ഫിർഖ് തന്റെ മരുമകളും, രണ്ടാമത്തേത് മർയമിനെയുമാകുന്നു.

മേൽക്കണ്ട അനുമാന സന്ദർഭങ്ങൾക്കു പുറമെ, സൂജൂദ്, റൂക്യൂദ് ചെയ്യാനും മലക്കുകൾ മർയം (അ) നോടു ഉപദേശിക്കുന്ന ചുവം നിലത്തുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള സാഷ്‌ടംഗ നമസ്കാരമാണ് സൂജൂദ്. കൃമ്പിട്ടു കുന്നിത്തട്ടുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന നമസ്കാരമാണ് റൂക്യൂദ്. അക്കാലത്തുള്ള നമസ്കാര കർമ്മത്തിന്റെയും, നിലവിലുള്ള നമസ്കാര കർമ്മത്തിന്റെയും അന്ത്യം എന്ന ക്രമങ്ങളിൽ അർപ്പണമാക്കു വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും സൂജൂദ്, റൂക്യൂദ്, ഖിയം (നിറുത്തം) എന്നിവ അനേകം നമസ്കാരത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ തന്നെ. അതുകൊണ്ടാണ് നമസ്കാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു വ്യർത്ഥനയും ഹദീസിലും പ്രസ്തുത ഘടകങ്ങളായ ഈ മൂന്നു വാക്കുകളും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നതും. കൃമ്പിട്ടുന്നവരോടൊപ്പം കൃമ്പിട്ടുകൊള്ളുവാൻ കൽപ്പിച്ചതിന്റെ താൽപര്യം, നമസ്കരിക്കുന്നവരോടൊപ്പം ചേർന്ന് ഒന്നിച്ചു നമസ്കരിക്കണമെന്നാണെന്നും, നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കാറുള്ള സജ്ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ താറും ഉൾപ്പെടേണമെന്നാണെന്നും-ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രകാരത്തിലും-വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ۞ അല്ലാഹു പറയുന്നു:

۞ ذٰلِكَ مِنْ اَنْبَاءِ الْغَيْبِ
تُوْحِيْهِ اِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ
اِذْ يُلْقُوْنَ اَقْلَامَهُمْ
اِنَّهُمْ يَكْتُلُ مُرْسِمًا
وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ
اِذْ يَخْتَصِمُوْنَ

44. അതു (ഒക്കെയും) അദ്ദേശ്യവാർത്തകളിൽ പെട്ടതാകുന്നു; നാം നിനക്കു അതു 'വഹ്‌യു' [ദിവ്യസന്ദേശം] നൽകുകയാണ്. മർയമിനെ തങ്ങളിൽ ഏതൊരുവൻ ഏറെടുക്കണമെന്നു അവർ തങ്ങളുടെ പേനകൾ (=അഥവാ അമ്പു കോലുകൾ- മ്യൂപേറാ നറുക്ക്) ഇട്ടപ്പോൾ, നീ അവരുടെ അടുക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല (ല്ലോ). അവർ തർക്കം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും നീ അവരുടെ അടുക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

(44) ۞ അതു ۞ വാർത്ത(വാർത്തമാനം)കളിൽ പെട്ടതാണു ۞ അദ്ദേശ്യത്തിന്റെ ۞ അതിനെ നാം വഹ്‌യു നൽകുന്നു ۞ നിനക്കു ۞ നീ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ۞ അവരുടെ അടുക്കൽ ۞ അവർ ഇടുമ്പോൾ ۞ അവരുടെ പേനകളെ, അമ്പുകോലുകളെ ۞ അവരിൽ ഏതൊരുവൻ (ആർ) ۞ ഏറ്റുവാങ്ങും ۞ മർയമിനെ ۞ നീ ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല ۞ അവരുടെ അടുക്കൽ ۞ അവർ തർക്കിക്കു (കേസുകൾക്കു) മേലേ.

മർയം (അ) ജനിച്ച ശേഷം മാതാവു തന്റെ നേർച്ച നിറവേറ്റുവാനായി കൂട്ടിയെ ബൈത്തുൽ മുഖട്ടസിൽ കൊണ്ടു ചെന്നപ്പോൾ, തങ്ങളുടെ നേതാവായിരുന്ന ഇസ്മാന്റെ പുത്രിയായ ആ കൂട്ടിയെ ആർ ഏറ്റുവാങ്ങണമെന്നതിൽ അവിടുത്തെ പുരോഹിത-പരിചാരകവൃത്തങ്ങളിൽ തർക്കമായി. അവസാനം അവർ നറുക്കിട്ടു. സകരിയ്ക്ക (അ) നബിക്കാണു നറുക്കു വീണത്. അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം അവരെ ഏറ്റുവാങ്ങി. ഈ സംഭവങ്ങളെന്നും നടന്നപ്പോൾ നബി (സ) തീരുമെന്നി അവിടെ ഇല്ലല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു നബി (സ) യെ സംബന്ധിച്ചു കേൾക്കാത്തതും അതല്ലോ. അദ്ദേശ്യ വാർത്തകളാകുന്നു. വഹ്‌യു മുഖേന അല്ലാഹു അറിയച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു നബി (സ) കൂടെ അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതു എന്നു ധാരം. ഈ നറുക്കെടുപ്പിനെക്കുറിച്ചു ബൈബിളിൽ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കാത്തതും അദ്ദേശ്യമാണെന്നു പറയാം. ഈ നറുക്കെടുപ്പിനെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്ന മറ്റു വിഷയവുമല്ല അത്. നബി (സ) കോക്കട്ടെപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. വേദക്കർഷികയിൽ പരാമർശിക്കുന്ന മറ്റു വിഷയവുമല്ല നബി (സ) ഇത്തരം വർത്തമാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കാത്തതും നബി (സ) യുടെ സത്യം പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ അതൊന്നും നിഷേധിക്കാതിരുന്നതു നബി (സ) യുടെ സത്യം തക്കു തെളിവാണെന്ന് വ്യക്തം.

(ക്രിസ്തു) പാപത്തെ 'ക്രിസ്തു' എന്നു വാക്കു. ചിലർ പറഞ്ഞു കാണുന്നതുപോലെ, ഒരു അറബി വാക്കുതന്നെയാണ് 'മസീഹു' എന്നു വെച്ചാലും അത് അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയാണ് അപ്പോഴും അത് കഥാശ്രീകുന്നത്. കാരണം 'അബൂക്' എന്നർത്ഥമായ (മസ'ഹ')ൽ നിന്നുള്ളതായിരിക്കും ആ വാക്ക്. ഞങ്ങളെ റാജാവായോ, പുരോഹിതനായോ വാദിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽ ഒരു പ്രത്യേകതരം തൈലം ഒഴിച്ചു തൊട്ടുതടവിക്കാണുള്ള ഒരു അഭിഷേക കർമ്മം അക്കാലത്ത് വേദക്കാരിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ഇസ്രായേൽ (അ) നെപ്പറ്റി വ്യർത്ഥനയിൽ ഉപയോഗിച്ച ഈ മൂന്നു വാക്കുകളെയും കൂടെവെച്ചു നീട്ടി മുൻപു വന്നും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഇസ്രായേൽ (അ) നബിക്ക് ക്രിസ്ത്യാനികൾ കൽപിക്കുന്ന ദിവ്യത്വത്തെ വ്യർത്ഥനയും അനുകൂലിക്കുന്നുവെന്ന് വരുത്തുവാൻ ഇപ്പോൾ ചില പാതിരിമാർ ഒരു പാഴ്ശ്രമം നടത്തുന്നു. മൂസ്ലിം പൊതുജനങ്ങളെ കബളിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി അടുത്തകാലത്ത് ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട ക്രിസ്തീയ കൃതന്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്. പ്രാഥമിക സ്വദേശിയെകിലുള്ള ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ കൊള്ളാത്തായ്കക്കു തെളിവു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനേ ആ കൃതന്ത്രം ഉപയോഗപ്പെടുകയുള്ളൂ.

ഇസ്രായേൽ (അ) നെക്കുറിച്ചു മലക്കുൾ മർയം (അ) ബീവിച്ചു സുവിശേഷം അറിയിച്ചപ്പോൾ, ആദ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയെ കുറിക്കുന്ന വിശേഷണനാമമായി *ابن مريم* (അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള വാക്കു) എന്ന പദം ആണ്. അന്നന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുവ്യക്തമാക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സ്ഥാനപദവിയെ കുറിക്കുന്ന *الحج* (അഭിഷിക്തൻ) എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചു. പിന്നീടാണ് സമകാലീന പേരായ *عيسى* (ഇസ്രായേൽ) എന്ന പദം ഉണ്ടായത്. പേരുകൊണ്ടും മതിയാക്കാതെ *ابن مريم* (മർയമിന്റെ മകൻ) എന്നുകൂടി വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇസ്രായേൽ (അ)നെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ, പലപ്പോഴും വ്യർത്ഥനയിൽ മർയമിന്റെ മകൻ എന്ന ഈ വിശേഷണത്തോടുകൂടിയാണ് പ്രസ്താവിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. പിതാവില്ലാത്ത-മാതാവിൽനിന്ന് മാത്രം-ജനിച്ച ആളാണെന്ന് അറിയപ്പെടുന്നതിന് പുറമെ, ഈ പ്രയോഗത്തിൽ വേറെയും സൂചന അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അഥവാ, ദൈവ പുത്രൻ എന്നുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വാദത്തിന്റെയും, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുത്രനെന്നും (*) വ്യക്തമാക്കുന്ന പുത്രനെന്നുമുള്ള യഹൂദികളുടെ വാദത്തിന്റെയും ഖണ്ഡനം കൂടി അതുളക്കൊള്ളുന്നു. അദ്ദേഹം ഇഹത്തിലും പരത്തിലും പ്രമുഖനാണെന്നും, അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് സാക്ഷാത്കാരിയായും സിദ്ധിച്ച ആളാണെന്നും, സർവ്വജ്ഞാനം ഉള്ളതാണെന്നും പരഞ്ഞതിന്റെ സാരം വ്യക്തമാണല്ലോ. തൊട്ടിലിൽവെച്ചും, മേയ്യ വയസ്കനായിരിക്കുമ്പോഴും ജനങ്ങളോട് സംസാരിക്കുമെന്ന് പരഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം ഒരു മുഷ്കാണ്ടെന്ന നിലക്ക് ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. പ്രവാചകനും ദൈവപുത്രനെന്ന നിലക്ക് വലുപ്പത്തിലും സംസാരിക്കുമെന്നായിരിക്കും. പ്രസവം കഴിഞ്ഞശേഷം കൂട്ടിയുമായി മർയം (അ) ജനമേയ്യ വന്നപ്പോൾ, ജനങ്ങൾ അവരുടെ നേരെ ആകർഷണപരമായ പുറപ്പെട്ടുവെച്ചുവെന്നും, അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന പ്രകാരം കൂട്ടിയുടെ നേരെ അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയെന്നും, ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിയറവാണ്. പ്രവാചകനാണെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം അപ്പോൾ പറയുകയുണ്ടായെന്നും സ്മരണയ്ക്കു മർയമിൽ അല്ലാഹു പ്രസംഗിച്ചിരിക്കുന്നു. (മർയം:27-33)

47. അവൾ (മർയം) പറഞ്ഞു: 'എന്റെ രാജ്യം, എനിക്ക് ഒന്നാണെങ്കിൽ കൂട്ടിയുണ്ടാകും? എന്റെ ഒരു മനുഷ്യനും സ്വർഗ്ഗത്തിലില്ലല്ലോ!'

അവൻ പറഞ്ഞു: 'അങ്ങിനെത്തന്നെയാണ്' (കാര്യം); അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് സൂക്ഷ്മിക്കുന്നു

٢٠- قَالَتْ رَبِّ اِنِّي يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ
قَالَ كَذَلِكَ اللّٰهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ

47. ٢٠ അവൾ പറഞ്ഞു ٢١ എന്റെ രാജ്യം എങ്ങിനെയുണ്ടാകും ٢ എന്നിക്ക് ٢ ഒരു കൂട്ടി ٢ എന്നെ തൊട്ടിട്ടുമില്ല ٢ ഒരു മനുഷ്യൻ ٢ അവൻ പറഞ്ഞു ٢ كَذَلِكَ اللّٰهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്

(*) കന്യകയായ മർയമിനെ ദാവീദു വംശജനായ യേശുക്രിസ്തു വിവാഹം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. മർയം പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ഗർഭം ധരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിപ്പാൻ മടിച്ചു. പിന്നീട് മർയമിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് മനസ്സിലായപ്പോൾ വിവാഹം ചെയ്തു, മാതാവിനെയും കൂട്ടിയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പിതൃസംരക്ഷണങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണിതെന്നാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളും ബൈബിളും (മത്തായി 1:2) പറയുന്നത്. ഇസ്രായേൽ (അ)നെക്കുറിച്ചു അപവാദങ്ങൾ പരക്കുവാൻ ജൂദന്മാർക്ക് ഇതുവളരെ സഹായമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

(അതെ) അവൻ ഒരു കാര്യം തീരുമാനം ചെയ്താൽ, അതിനോട് 'ഉണ്ടാകുക' എന്നു മാത്രം പറയുന്നു; അല്ലാതെ അതു ഉണ്ടാകുന്നു.

إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا
فَأَمَّا يَقُولُ لَكُنْ فَيَكُونُ ۝

30: 3 അവൻ തീരുമാനിച്ചാൽ 30: 3 ഒരു കാര്യം 30: 3 എന്നാലവൻ പറയുകമാത്രം ചെയ്യും 3 അതിനോട്, അതിനെക്കുറിച്ച് 3 ഉണ്ടാകുക എന്നു 30: 3 അല്ലാത്തു ഉണ്ടാകും.

അല്ലാഹുവിന് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഏതൊരു കാര്യവും നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നു സകരിയ്യ (അ) നെ പ്രോത്സാഹിതം ചെയ്തപ്പോൾ, മർയം (അ) ബീവിച്ചു. അറിയാം. പക്ഷെ, നിയമാനുസൃതമായ രീതിയിലോ അല്ലാതെയോ പൂർണ്ണ സമ്പർക്കമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീക്കു കൂട്ടി ജനിച്ച ഒരു സംഭവം ഇതിന് മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു അവർക്കിടയിൽ അത്ഭുതം മോന്നുകയും, അതെങ്ങിനെയാണെന്നറിയുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ചോദ്യത്തിനു ലഭിച്ച മറുപടിയോടെ മർയമിനു മാത്രം ബാധകമായ മറുപടിയായിത്തന്നില്ല. കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള എല്ലാ അത്ഭുത സംഭവങ്ങളിലും മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കത്തക്കതല്ലാത്ത ഒരു മറുപടി യായിരുന്നു അത്. അതെ, 'കാര്യം അങ്ങിനെയാകേണ്ടതല്ല. അല്ലാഹു എന്തു ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ അതവൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഏതൊരു കാര്യവും-അതു പ്രകൃതി സാധാരണമായതാവട്ടെ, അല്ലാത്തതാവട്ടെ-ഉണ്ടാവണമെന്നു അവൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതു ഉണ്ടാകണമെന്നു അതിനോട് കൽപിക്കുകയേ വേണ്ടൂ, അതുണ്ടായിക്കൊള്ളൂ.' ഇതായിരുന്നു മറുപടി.

പ്രകൃതി നിയമങ്ങളെന്നു നാം ധരിച്ചുവരുന്നതും, നമുക്ക് സുപരിചിതവുമായ കാര്യകാരണ വ്യവസ്ഥകൾക്കു നിരക്കാത്ത സംഭവങ്ങളെന്നും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നൊരു ധാരണ മനസ്സിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞ ചിലർക്കു ഇംസാ (അ) ന്റെ ജനനം പിതാവില്ലാതെയായിരുന്നുവെന്ന് സമ്മതിക്കുവാൻ കൂടെ മനപ്രയാസം അനുഭവപ്പെടുന്ന തായി കാണുന്നു. മുസ്ലിം സമുദായത്തിൽ പെട്ടവരാകെകൊണ്ട് ഖുർആൻ പ്രസ്താവനകളെ പരസ്യമായി നിഷേധിക്കുവാൻ അവർക്ക് ധൈര്യമുണ്ടാകും! അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത യൂക്തിവാദത്തിനു രണ്ടു സമർത്ഥന മാർഗ്ഗങ്ങളാണവർ സ്വീകരിക്കാനുള്ളത്. (1) അതേസമയം എന്നു പേരായ ഒരാൾ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കാര്യമാണ് മർയം (അ) ഗർഭിണിയായതെന്ന ബൈബിളിലെ പ്രസ്താവന അൽപം വലിച്ചു നീട്ടിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തവരണം. (2) ഇംസാ (അ) പിതാവില്ലാതെ ജനിച്ച ആളാണെന്നു ഖുർആൻ ഖബ്ദിയ്ക്കായ ഭാഷയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളതല്ലെങ്കിൽ. വാസ്തവത്തിൽ, ഖുർആനിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, മുസ്ലിമെന്നു വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാൾ വ്യക്തിക്കും ഈ പുതിയ വാദം സ്വീകരിക്കുക സാധ്യമല്ല. അത്രയുമല്ല, അതു ശരിയായെങ്കിലും ഏതൊരു നേരിയ സംശയം പോലും മോന്നുവാൻ വകാശമില്ല. 'ഇംസാക്കു പിതാവില്ല' എന്നൊരു വാക്കു ഖുർആനിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതു ശരിതന്നെ. അതേസമയത്തു പിതാവില്ലാതെ ജനിച്ച ആളാണെന്നു പ്രസ്ഥാനം ചെയ്യുന്ന മുസ്ലിം സമുദായത്തിൽ വ്യക്തികൾക്കുണ്ടാകാത്ത വാക്കുകളും, പ്രസ്താവനകളും ഖുർആനിൽ നിരസിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഇംസാ (അ) കൂടി പിതാവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നോ, പിതാവിൽ നിന്നും മാതാവിൽ നിന്നുമായി അദ്ദേഹം ജനിച്ചുവെന്നോ സൂചിപ്പിക്കുന്ന-അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തമാക്കുന്ന-ഒരാൾ വാക്കുകളിലും ഖുർആനിൽ തൊട്ടു കാണിക്കുവാൻ അവരെ നാം ധൈര്യസമർത്ഥം വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ٢٠ ٢١ ٢٢ ٢٣ ٢٤ ٢٥ ٢٦ ٢٧ ٢٨ ٢٩ ٣٠ ٣١ ٣٢ ٣٣ ٣٤ ٣٥ ٣٦ ٣٧ ٣٨ ٣٩ ٤٠ ٤١ ٤٢ ٤٣ ٤٤ ٤٥ ٤٦ ٤٧ ٤٨ ٤٩ ٥٠ ٥١ ٥٢ ٥٣ ٥٤ ٥٥ ٥٦ ٥٧ ٥٨ ٥٩ ٦٠ ٦١ ٦٢ ٦٣ ٦٤ ٦٥ ٦٦ ٦٧ ٦٨ ٦٩ ٧٠ ٧١ ٧٢ ٧٣ ٧٤ ٧٥ ٧٦ ٧٧ ٧٨ ٧٩ ٨٠ ٨١ ٨٢ ٨٣ ٨٤ ٨٥ ٨٦ ٨٧ ٨٨ ٨٩ ٩٠ ٩١ ٩٢ ٩٣ ٩٤ ٩٥ ٩٦ ٩٧ ٩٨ ٩٩ ١٠٠

സകരിയ്യ (അ) ന്റെ നിലയുടേയും, മർയം (അ) ന്റെയും കഥകളിൽ, അവർക്കു സന്താനമുണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന സന്തോഷവർത്ത അറിയിച്ചതു മലക്കുകളാണ്. അതിനെത്തുടർന്നു അവർ രണ്ടുപേരും ആൾമാരും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതും 'റബ്യ (بَرْي)' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടും അല്ലാഹുവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടുമായിരുന്നു. അഥവാ മലക്കുകളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി സൂറത്തു മർയമിലെ പ്രസ്താവനകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, സകരിയ്യ (അ) ന്റെ സുവിശേഷം അറിയിച്ചതു അല്ലാഹുവാണെന്നും, അതിനെക്കുറിച്ചു കൂട്ടിയുണ്ടാകുമെന്നു മർയം (അ) ചോദിച്ചതു മലക്കിനോടായിരുന്നുവെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. (മർയം: 7, 20, 21 നോക്കുക.) അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള മേൽ അപ്പടി എത്തിക്കുക മാത്രമാണ് മലക്കുകൾ ചെയ്യുന്നത്. അല്ലാതെ ആ മേൽനിന്നുവരുന്നവരുമായി അവർ പറയുന്നതും, അവരോടു പറയപ്പെടുന്നതുമല്ല. വാസ്തവത്തിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നതും, അല്ലാഹുവിനോട് പറയപ്പെടുന്നതുമായിരിക്കും. ഇതാണു ഈ വ്യത്യസ്തമായ പ്രസ്താവനകളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന രഹസ്യം. സകരിയ്യ (അ) ന്റെ സുവിശേഷം ചോദ്യത്തിനു നൽകിയ മറുപടിയിൽ ٢٠ ٢١ ٢٢ ٢٣ ٢٤ ٢٥ ٢٦ ٢٧ ٢٨ ٢٩ ٣٠ ٣١ ٣٢ ٣٣ ٣٤ ٣٥ ٣٦ ٣٧ ٣٨ ٣٩ ٤٠ ٤١ ٤٢ ٤٣ ٤٤ ٤٥ ٤٦ ٤٧ ٤٨ ٤٩ ٥٠ ٥١ ٥٢ ٥٣ ٥٤ ٥٥ ٥٦ ٥٧ ٥٨ ٥٩ ٦٠ ٦١ ٦٢ ٦٣ ٦٤ ٦٥ ٦٦ ٦٧ ٦٨ ٦٩ ٧٠ ٧١ ٧٢ ٧٣ ٧٤ ٧٥ ٧٦ ٧٧ ٧٨ ٧٩ ٨٠ ٨١ ٨٢ ٨٣ ٨٤ ٨٥ ٨٦ ٨٧ ٨٨ ٨٩ ٩٠ ٩١ ٩٢ ٩٣ ٩٤ ٩٥ ٩٦ ٩٧ ٩٨ ٩٩ ١٠٠ (അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു ചെയ്യും) എന്നും, മർയം (അ) ന്റെ ചോദ്യത്തിനു

നൽകിയ മറുപടിയിൽ **لَا يَخْلُقُ** (അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് സൃഷ്ടിക്കും) എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. സകരിയ്യാ (അ) നബിക്കു കൂട്ടി ജനിച്ചതിലുള്ള അസാധാരണത, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാർദ്ധ്യയായതാകട്ടെ, അതിലും ഉപരിയായതാണ്. പുരുഷന്റെ നാമമാത്ര സ്വർഗ്ഗം പോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീയിൽ നിന്നാണ് ആ കുട്ടിയുടെ ജനനം. പക്ഷേ, ഈ കാരണത്താൽ ആ കുട്ടി ദൈവമോ, ദൈവപുത്രനോ, ദൈവപുരുഷനോ എന്നു തന്നെ ആകുന്നില്ലെന്നും, ആ കുട്ടിയും മറ്റു കട്ടികളെപ്പോലെ അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ പെട്ട ഒരു സൃഷ്ടി മാത്രമാണെന്നും, അല്ലാഹു എന്ത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായാലും അത് അവൻ ചെയ്യാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ലെന്നുമുള്ള സൂചനകൾ രണ്ടാമത്തെ മറുപടിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

യഹ്യാ (അ)ന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ച് സകരിയ്യാ (അ)ക്കും, ഈസാ (അ)യുടെ ജനനത്തെക്കുറിച്ച് മർയം (അ)നും നൽകപ്പെട്ട സന്തോഷ വാർത്തകളെ സംബന്ധിച്ച് ലൂക്കോസ് 1-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ബൈബിൾ ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു. യഹ്യാ (അ)നെ സംബന്ധിച്ച ഭാഗം സൂറത്തു മർയമിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ യഥാസ്ഥാനത്ത് നാം ഉദ്യരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈസാ (അ)നെ സംബന്ധിച്ച അതിലെ പ്രസ്താവന ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'ആ നാളുകൾ (സൈഖ്യാവു മരണമായിരുന്ന നാളുകൾ) കഴിഞ്ഞിട്ടു ഭാര്യ ഏലീശബെത്ത് ഗർഭം ധരിച്ചു.... ആറാം മാസത്തിൽ ദൈവം ഗബ്രിയേൽ ദൂതനെ നസറേത്ത് എന്ന ഗലീലയിൽ യോസേഫ് എന്നൊരു പുരുഷന് വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കന്യകാ മറിയമയുടെ അടുക്കൽ അയച്ചു. ദൂതൻ പറഞ്ഞു: വന്ദനം. കർത്താവു നിന്നോടുകൂടെയുണ്ട്. അവൾ ഭ്രമിച്ചു. ദൂതൻ: മറിയമേ, ഭയപ്പെടേണ്ട. നിനക്ക് ദൈവകുല ലഭിച്ചു. നീ ഗർഭം ധരിച്ച് ഒരു മകനെ പ്രസവിക്കും. അവൻ യേശു (*) എന്ന പേർ വിളിക്കണം. 'അത്യുന്നതന്റെ പുത്രൻ' എന്ന് വിളിക്കപ്പെടും, കർത്താവായ ദൈവം അവന്റെ [യേശുവിന്റെ] പിതാവായ ദാവീദിന്റെ സിംഹാസനം അവനു കൊടുക്കും. യാക്കോബു ഗൃഹത്തിന് എന്തും രാജാവാകും എന്നും പറഞ്ഞു. മറിയം: ഞാൻ പുരുഷനെ അറിയാത്തതുകൊണ്ട് ഇത് എങ്ങനെ സംഭവിക്കും? ദൂതൻ: പരിശുദ്ധാത്മാവു നിന്റെ മേൽ വരും. അത്യുന്നതന്റെ ശക്തി നിന്റെ മേൽ നിഴലിടും. ആകയാൽ, ഇത്ഭവിക്കുന്ന വിശുദ്ധ പ്രജ 'ദൈവപുത്രൻ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടും. നിന്റെ ചാർച്ചക്കാരി ഏലീശബെത്തും വാർദ്ധ്യകൃത്തിൽ ഗർഭം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. മച്ചി എന്നു പറഞ്ഞുവന്നവരക്ക് ഇത് ആറാം മാസം, ദൈവത്തിനു ഒരു കാര്യവും അസാധ്യമല്ലല്ലോ....' (ലൂക്കോസ് 1:26-38.)

മർയം (അ)നു ലഭിച്ച ഈ സവിശേഷ വാർത്തയെപ്പറ്റി ബൈബിളിൽ ലൂക്കോസ് മാത്രമേ ഉദ്യരിച്ചു കാണുന്നുള്ളൂ. ലൂക്കോസിന്റെ ഈ പ്രസ്താവനയിൽ കുറേയൊല്ലാം ഖുർആന്റെ പ്രസ്താവനയുമായി യോജിക്കുന്നുവെങ്കിലും 'അത്യുന്നതന്റെ പുത്രൻ', 'ദൈവത്തിന്റെ പുത്രൻ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള സത്യവിരുദ്ധമായ ചിലതും അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ഇത് ആ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെയോ മറ്റൊരു വക കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കുവാനേ അർത്ഥമുള്ളൂ. മറ്റു സുവിശേഷങ്ങളുടെ കർത്താക്കളാകും ഈ വാക്കുകൾ യേശുവിനെക്കുറിച്ചു ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ, 'ദാവീദിന്റെ സിംഹാസനം അവനു കൊടുക്കും' എന്നും, 'അവൻ എന്നും രാജാവായും' എന്നും പറഞ്ഞതും ശരിയല്ല. യേശു ഒരു രാജാവായിരുന്നില്ലെന്നും, ദാവീദിന്റെ (ദാവൂദ്-അ-ന്റെ) സിംഹാസനം അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ലൂക്കോസാണെങ്കിൽ, യേശുവിന്റെ ശിഷ്യനോ, ശിഷ്യന്മാരുടെ ശിഷ്യനോ അല്ല. പിൽക്കാലത്തു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച ഒരാൾ മാത്രമാകുന്നു. അപ്പോൾ, പിൽക്കാലത്തു പുതുതായി രൂപംകൊണ്ട ക്രിസ്തീയവിശ്വാസ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ലൂക്കോസ് തന്റെ സ്വന്തം വകയായി യേശുവിന് നൽകിയ സ്ഥാനപദവികളാണവയെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷ പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭം തന്നെ ഇങ്ങിനെയാണ്: 'നമ്മുടെ ഇടയിൽ പൂർണ്ണമായി പ്രമാണിച്ചുവരുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ ചരിത്രം ചമെപ്പാൻ പലരും തുനിഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് അതു ക്രമമായി എഴുതുന്നത് നന്നെന്ന് എനിക്കും തോന്നിയിരിക്കുന്നു'. ഈ മൂലവുമാ പ്രസ്തുത അനുമാനത്തിനു ശക്തി കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇടക്കുവെച്ചു മർയം (അ)ന്റെ ചോദ്യവും, അതിന്റെ ഉത്തരവും ഉദ്യരിച്ച ശേഷം, മലക്കളുടെ സുവിശേഷ വാർത്തയുടെ ബാക്കിഭാഗം അല്ലാഹു ഇങ്ങിനെ തുടരുന്നു:-

48. 'അവൻ [അല്ലാഹു] അവനു [ഈസാക്കു] ഗ്രന്ഥവും, വിജ്ഞാനവും, തൗറത്തും, ഇഞ്ചീലും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും:-

٢٨- وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ۚ

48. ഫലം അവൻ അവനു പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷി ഗ്രന്ഥം, വിജ്ഞാനവും, തൗറത്തും, ഇഞ്ചീലും

بِكَلَامٍ ۖ وَكَانَ

[*] ഹിബ്രു ഭാഷയിലെ 'യേശുവാ' (عيسى) എന്ന വാക്കും, യവന ഭാഷയിലെ 'യേശു' എന്ന വാക്കും ഏതാണ്ടു ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയുള്ളതാകുന്നു.

49. 'ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളിലേക്കു സൂലായും (അവനെ അയക്കും): നിങ്ങളുടെ രബ്ബികൾനിന്നു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടു ഞാൻ നിങ്ങളിൽ വന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു (ഇതു ഊതുവുമായി): അതായതു, പക്ഷിയുടെ ആകൃതിപോലെ കളിമണ്ണിനാൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു (രൂപം) സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിത്തരും: എന്നിട്ട് ഞാനതിൽ ഊതും, അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദംകൊണ്ട് അത് പക്ഷിയായിത്തീരും. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദംകൊണ്ട് ജാത്യാനം ധനെയും, വെള്ളപ്പാണിധികാരനെയും ഞാൻ സുഖപ്പെടുത്തുകയും, മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

നിങ്ങൾ തിന്നുന്നതിനെയും, നിങ്ങളുടെ വീടുകളിൽ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുന്നതിനെയും കുറിച്ചു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസമറിയിക്കുകയും ചെയ്യും. നിശ്ചയമായും, അതിൽ നിങ്ങൾക്കു ഒരു (വമ്പിച്ച) ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ട്. നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ.

50. 'തഴറാത്താകുന്ന എന്റെ മുമ്പിലുള്ളതിനെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നവനായും, നിങ്ങളുടെ മേൽ നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ ചിലതു നിങ്ങൾക്കു അനുവദനീയമാക്കിത്തരുവാൻ വേണ്ടിയും (ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നു). നിങ്ങളുടെ രബ്ബികൾ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും, എന്നെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ.

٢٩-وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَٰئِيلَ
أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ
فَأَنفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا
بِإِذْنِ اللَّهِ
وَأُبْرِئُ الْكَفَّةَ وَالْأَبْرَصَ
وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ
وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمِمَّا تَدْخُرُونَ
فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن
كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ٥٠

٥٠-وَمُصَدِّقًا لِّمَا
بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَلِأَجْلِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي
حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
فَأَتَّقُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا ٥٠

49. 'ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളിലേക്കു സൂലായും (അവനെ അയക്കും): നിങ്ങളുടെ രബ്ബികൾനിന്നു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടു ഞാൻ നിങ്ങളിൽ വന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു (ഇതു ഊതുവുമായി): അതായതു, പക്ഷിയുടെ ആകൃതിപോലെ കളിമണ്ണിനാൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു (രൂപം) സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിത്തരും: എന്നിട്ട് ഞാനതിൽ ഊതും, അപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദംകൊണ്ട് അത് പക്ഷിയായിത്തീരും. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദംകൊണ്ട് ജാത്യാനം ധനെയും, വെള്ളപ്പാണിധികാരനെയും ഞാൻ സുഖപ്പെടുത്തുകയും, മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങൾ തിന്നുന്നതിനെയും, നിങ്ങളുടെ വീടുകളിൽ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുന്നതിനെയും കുറിച്ചു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസമറിയിക്കുകയും ചെയ്യും. നിശ്ചയമായും, അതിൽ നിങ്ങൾക്കു ഒരു (വമ്പിച്ച) ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ട്. നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ.

50. 'തഴറാത്താകുന്ന എന്റെ മുമ്പിലുള്ളതിനെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നവനായും, നിങ്ങളുടെ മേൽ നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ ചിലതു നിങ്ങൾക്കു അനുവദനീയമാക്കിത്തരുവാൻ വേണ്ടിയും (ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നു). നിങ്ങളുടെ രബ്ബികൾ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും, എന്നെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ.

51. 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു എന്റെ ദൈവം, നിങ്ങളുടെ ദൈവമാകുന്നു; അതിനാൽ അവനെ നിങ്ങളെ ആരാധിക്കുവിൻ. ഇതു നേരെ (ചൊല്ലൂ) യുത്തു പാതയാകുന്നു. [ഇതൊക്കെയാണു എന്റെ ദൈവം]'

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي
وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ
هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

51. ചില നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ദൈവം എന്റെ ദൈവം നിങ്ങളുടെ ദൈവമാണ്. അതിനാൽ അവനെ ആരാധിക്കുവിൻ. ഇതു ഒരു പാതയാകുന്നു. നേരായ, ചൊല്ലായ

തന്നിട്ടു ജനിക്കുവാൻ പോകുന്ന കൂട്ടി ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഒരു പ്രമുഖനായിരിക്കും. ശിശുവായിരിക്കുമ്പോഴും മദ്യവ്യവസ്ഥകളായിരിക്കുമ്പോഴും അവൻ ജനങ്ങളുടെ സംസാരിക്കും എന്നും മറ്റും മലക്കുകൾ മർയം (അ) നോട് പറഞ്ഞതായി 45, 46 വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുവെല്ലാം. അദ്ദേഹത്തിന് വേദ വിജ്ഞാനങ്ങളും, തത്വ വിജ്ഞാനങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണെന്നും, അദ്ദേഹം ഇസ്രായേലിലേക്കു നസൂലായിരിക്കുമെന്നും ഈ വചനങ്ങളിൽ അവർ തുടർന്നറിയിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'രീസാലത്തിന്റെ' (ദിവ്യമായ തൃത്തിന്റെ) പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നും, പ്രധാന ദൈവവിശ്വസങ്ങൾ എന്താണെന്നും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥം (പ്രകാശം) എന്ന വാക്കിൽ, എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും പൊതുവിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെ പുറമെ ലഭിക്കുന്ന വിജ്ഞാനങ്ങളെല്ലാം തത്വവിജ്ഞാനം (പ്രകാശം) എന്ന വാക്കിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. (ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം മോട്ടോഴ്സെസ്റ്ററി അൽബർ 129-ാം വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് മറക്കുക) ഇസ്രായേലുകാരുടെ നിലവിലുള്ളതും, മൂസാ (അ) നബിക്കു അവതരിച്ചതുമായ തന്നത്തു തന്നെയായിരുന്നു ഈസാ (അ) ന്റെ കാലത്തും മതത്തിന്റെ നിയമ സംഹിതയായി-നിയമപ്രമാണമായി-പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈസാ (അ) ക്കു പ്രത്യേകമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട വേദഗ്രന്ഥമാണ് ഇഞ്ചിൽ എന്ന സംജാതം സൂട്ടിരുന്നത്. ഈസാ (അ) ക്കു പ്രത്യേകമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട വേദഗ്രന്ഥമാണ് ഇഞ്ചിൽ എന്ന സംജാതം സൂട്ടിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ആദ്യം പൊതുവിൽ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, തന്നത്തുതന്നെയും ഇഞ്ചിലിനെയും പ്രത്യേകം ഏകദേശം പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഈ രണ്ടു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈസാ (അ) നബിക്കു ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈസാ (അ) ക്കു ഏഴുത്തും വായനയും അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിനു തന്നത്തും ഇഞ്ചിലും പഠിപ്പിക്കുമെന്നു പിന്നീട് പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടും പ്രകാശം എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം 'അദ്ദേഹത്തിന് ഏഴുത്തും പഠിപ്പിക്കും' എന്നാണ്. അഥവാ വേദഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കും എന്നല്ല-എന്നു ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കു അഭിപ്രായമുണ്ട്. ധാതാർത്ഥം നോക്കുമ്പോൾ അതിനു സാധ്യതയുണ്ടു തന്നെ. ഈസാ (അ) ഇസ്രായേൽ സമുദായത്തിലേക്കു അയക്കപ്പെട്ട ഒരു നസൂലായിരുന്നുവെന്നും (പ്രകാശം) ഈ സൂവിശേഷത്തിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ജനസമുദായത്തിനും നസൂലായി അയക്കപ്പെട്ട അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് (സ) തിരുമേനി വന്നശേഷം ഇസ്രായേൽ കൂലവനും തിരുമേനിയെ പിൻപറ്റുവാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണെന്നും ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

പല മഹാൻമാരും പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ, ഓരോ കാലത്തും നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന നസൂലുകളുടെ സത്യത സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരുടെ കൈക്കു അല്ലാഹു വെളിപ്പെടുത്താറുള്ള അമാനുഷിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ('മുഅ്ജിസത്തുകൾ') അതതു കാലത്തെ ജനങ്ങളുടെ വളർച്ചക്കും, പരിതസ്ഥിതികൾക്കും അനുസരിച്ചായിരിക്കും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നത്. മൂസാ (അ) നബിയുടെ കാലം 'സിഹ്റീ' നു വളരെ പ്രചാരമുള്ള കാലമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു നൽകപ്പെട്ട പ്രധാന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സിഹ്റീനെ വെല്ലുന്നവയായിരുന്നു. നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ കാലം സാഹിത്യത്തിനു വളരെ സമാനം കൽപിക്കപ്പെടുന്ന കാലമായിരുന്നു. തിരുമേനിക്കു നൽകപ്പെട്ട പ്രധാന ദൃഷ്ടാന്തം സാഹിത്യകാൻമാരെ വെല്ലുന്ന ഖുർആനാകുന്നു. അതുപോലെ, ഈസാ (അ) നബിയുടെ കാലം മറൈട്ട്, തത്വശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, മുതലായവയിൽ വളരെ പുരോഗതി പ്രാപിച്ച ഒരു കാലമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു നൽകപ്പെട്ട പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അങ്ങിനെയുള്ള ശാസ്ത്രീയ കഴിവുകളെയെല്ലാം വെല്ലുമാറ്റിയവയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മുഅ്ജിസത്തുകൾ' അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകത്വവും സത്യതയും സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതിനു പുറമെ, മറ്റൊരു രഹസ്യം കൂടി അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു ആലോചിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാണ്. പിതാവില്ലാതെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനത്തിൽ അസംഭവ്യതയാണു മറ്റൊരു കാര്യം എന്ന് കരുതുന്നതാണ്. പിതാവില്ലാതെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനത്തിൽ അസംഭവ്യതയാണു മറ്റൊരു കാര്യം എന്ന് കരുതുന്നതാണ്. സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, നിർജ്ജീവ വസ്തുവിന് ജീവൻ നൽകാത്തതിലുള്ളതാണ് സയ്യിദ് മുഹമ്മദ് (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, നിർജ്ജീവ വസ്തുവിന് ജീവൻ നൽകാത്തതിലുള്ളതാണ്.

കൃഷ്ണൻ, കോട്ടയം ജില്ലയിൽ, മലപ്പുറം പഞ്ചായത്ത് കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ. അദ്ദേഹം പറയുന്നത് ഇതാണ്: "കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ കഴിയുന്ന അളവിലും അളവിനും അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണം. അദ്ദേഹം കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയി മാറിയതിന്റെ അർത്ഥം, കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ കഴിയുന്ന അളവിലും അളവിനും അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണം എന്നാണ്. അദ്ദേഹം കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയി മാറിയതിന്റെ അർത്ഥം, കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ കഴിയുന്ന അളവിലും അളവിനും അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണം എന്നാണ്. അദ്ദേഹം കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയി മാറിയതിന്റെ അർത്ഥം, കോളേജ് സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ കഴിയുന്ന അളവിലും അളവിനും അനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കണം എന്നാണ്."

ഇന്ത്യ (അ) ന്റെ 'മുതലിസത്ത'കളായി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഇവയെക്കുറിച്ചു: (1) കളി കളിക്കുകയും പക്ഷികളുടെ ആകൃതിയിൽ രൂപമുണ്ടാക്കി അതിൽ അദ്ദേഹം ഉത്തിയാൽ അതു പക്ഷിയായിത്തീർന്നു. (2) ദോഹം നിമിത്തമോ മറ്റോ അല്ലാതെ, ജനനാൽതന്നെ കാഴ്ചയില്ലാത്തവരായ ജാത്യംനായന്മാരെയും, മറ്റാവശ്യമായി വെള്ളപ്പൊങ്ങുകൾക്കും സുഖപ്പെടുത്തി വിടുക. (3) മരണപ്പെട്ടവരെ ജീവിപ്പിക്കുക. (4) ജനങ്ങൾ തിന്നുന്നതും, അവർ വീട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുന്നതുമായ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുക. അഥവാ അങ്ങിനെയാണു മറ്റേതെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ പറയുക. ഇവയെല്ലാം ചിലപ്പോഴെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്കൂ സമ്പ്രദിച്ചിട്ടുണ്ടാവാമെന്നു നമുക്കു തീർത്തുപറയാം. ഇല്ലാത്തപക്ഷം, അവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി എണ്ണുന്നതിനു അർത്ഥമില്ലല്ലോ. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പലതും കണ്ടിട്ടുപോലും അദ്ദേഹത്തെ നിശ്ചയിക്കുകയും കാര്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു യഹൂദികൾ ചെയ്തതെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. ബൈബിളിലെ പുതിയ നിയമ പുസ്തകങ്ങളിൽ അവയിലെ സത്യസത്യങ്ങൾ തിരിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിലും—അന്നയനുപോലെ അദ്ദേഹം സുഖപ്പെടുത്തിയ പല സംഭവങ്ങളും, മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിച്ച ചുരുക്കം ചില സംഭവങ്ങളും ഉദ്യോഗിച്ചു കാണാവുന്നതുകൊണ്ട് മുതലിസത്തകളെ എണ്ണിപ്പറഞ്ഞശേഷം $\text{وَمَا كَانَ يَدْرِي أَنَّهَا تَكُونُ} (നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും നിങ്ങൾക്കതിൽ ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ട്.) എന്നു പറഞ്ഞതിൽനിന്നുതന്നെ ഇതു വ്യക്തമാണ്. ഇതെല്ലാം എന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണെന്നു അദ്ദേഹം വാദിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, അവയൊന്നും സംഭവിച്ചു കാണാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യതയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസത്യതകൊണ്ടല്ലോ തെളിവായിത്തീരുക. എന്നാൽ, യേശു പ്രസ്താവിച്ച ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ മനോഹരം അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു വെളിപ്പെട്ട സംഭവങ്ങൾ പലതും ചില വിവരങ്ങൾകളിലും, ബൈബിളിലും പ്രസ്താവിച്ചു കാണാമെന്നല്ലാതെ ഒന്നിനും വിശ്വാസയോഗ്യമായ തെളിവു കാണുന്നില്ല.$

ചില സംഗതികൾ ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതായുണ്ട്. ﴿قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ﴾ (നിങ്ങളുടെ ഐതിഹ്യത്തിൽനിന്നു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ദൃഷ്ടാന്തവുമായി വന്നിരിക്കുന്നു.) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു ഈസാ (അ) ആ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്കു വെളിപ്പെടുമെങ്കിലും അവയുടെ യഥാർത്ഥ കർത്താവ് അല്ലാഹുവെന്നാണിതു കാണിക്കുന്നത്. പിന്നീട് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ എണ്ണിപ്പറഞ്ഞപ്പോൾ അതെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം (﴿بِإِذْنِهِ﴾ ആകുന്നുവെന്നു അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സൂറത്തുൽ മാഇദ 110ൽ ഈസാ (അ)നെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലാഹു ഇതേ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ, അവയെല്ലാം നീ ചെയ്യുന്നതു എന്റെ അനുവാദപ്രകാരം (﴿بِإِذْنِي﴾ ആണെന്നു അവിടെയും ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഈ യഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കാതെ, അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കാതെ, പലർക്കും അമളി പിണയുകയും, അങ്ങനെ, പ്രവാചകൻമാരും അല്ലാത്തവരുമായ പല മഹാ നരകികൾക്കും അവർ ദിവ്യത്വം കൽപ്പിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ മഹാത്മാക്കൾ ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവർക്കു പല അസാധാരണ സംഭവങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുവാനും, ചിലമുറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അറിയുവാനും കഴിയുമെന്നും അവർ ധരിച്ചുവശായിരിക്കുന്നു. ഈ ധാരണ നിമിത്തം മുസ്ലിം സമുദായത്തിൽ ശീർക്കു പരമായ ഏതരോ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുകയാണ്. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളോടുകൂടി അയക്കപ്പെട്ട പ്രവാചകന്മാർക്കു പോലും അവർ ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ ആ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ലതെന്നു. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ അനുവാദപ്രകാരം മാത്രമേ അവർക്കും അതിനു സാധ്യമുള്ളൂ. അല്ലാഹു പറയുന്നത്: ﴿إِن يَشَاءْ يُخْرِجْكُمْ مِنْهَا﴾ (ഒരു ദിവ്യവശം തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരമല്ലാതെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടുവരാനാകുകയില്ല. എല്ലാ അവധിക്കുമുണ്ട് ഓരോ നിയമ നിശ്ചയം. (റഅ്മു:38.)

ഇപ്പോൾ (അ) നിർമ്മാണകോണത്തോടുള്ള രണ്ടു കാര്യങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. (ഒന്നാം) തന്റെ മുമ്പിലുള്ള തുറന്നതാകുന്ന വേദഗ്രന്ഥത്തെ അദ്ദേഹം സത്യപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അതെ, അദ്ദേഹം തുറന്നതിന്റെ അത്യാളം അംഗീകരിക്കുകയും തുറന്നതിന്റെ നിയമ നടപടികളെ പിൻപറ്റുകയും അതിനെ പുനർജീവിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു അവതരിപ്പിച്ച ഇഞ്ചിൽ ഒരു പുതിയ നിയമ സംഹിതയായിരുന്നു. ഉപദേശങ്ങൾ, അഭിപ്രായങ്ങൾ, ഉപദേശങ്ങൾ ആദിയായവയാണ് അവയിലെ പ്രധാന ഉള്ളടക്കം. ഇഞ്ചിൽ (2:1) എന്ന വാക്കിനു തന്നെ സുവിശേഷം എന്നാണ് അർത്ഥം. ഈ വാസ്തവം യേശുവിന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ ബൈബിൾ ഇങ്ങനെ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഞാൻ ന്യായപ്രമാണത്തെ

(അറാത്തിനെ) യോ, പ്രവാചകന്മാരെയോ നിഷേധിക്കുന്നവന്മാരു എന്ന് നിരൂപിക്കരുത്. നിഷേധാപനല്ല, നിവൃത്തിപ്പാനത്രെ ഞാൻ വന്നത്. സത്യമായിട്ടു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു; ആകാശവും ഭൂമിയും ഖിത്തുപോകും വരെ സകലവും നിവൃത്തിയാകുമ്പോളും ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിന്നു ഒരു വളിയെങ്കിലും പുളിയെങ്കിലും ഒരു നാളും ഖിത്തു പോകയില്ല. (മത്തായി, 5, 17, 18.)

(മറ്റൊന്നും:) ഇസ്രാഇലുകൾക്കു മേൽ നിഷിദ്യമാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെ അദ്ദേഹം അവർക്കു അനുവദനീയമാക്കിക്കൊടുക്കും. ഇപ്പറഞ്ഞതിനു രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ വിവക്ഷ നൽകപ്പെടുന്നു: (1) പൊതുവിൽ തന്നെ അതിന്റെ നിയമനടപടി തന്നെയാണ് അദ്ദേഹവും പിൻപറയുന്നതെങ്കിലും അതിൽ ഇസ്രാഇലുകൾക്കു നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചില കാര്യങ്ങളുടെ നിരോധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു 'നസ്'ഖ് ചെയ്യപ്പെടുക (മുർത്തലപ്പെടുത്തുക)യുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. യഹൂദികൾക്കു അനുവദനീയമായിരുന്ന ചില വസ്തുക്കൾ അവരുടെ അക്രമം നിമിത്തം അവർക്കു നിഷിദ്യമാക്കപ്പെട്ടതായി അല്ലാഹു (4: 160; 6: 146) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വല്ലതും പിന്നീട് ഈസാ (അ) ന്റെ കാലത്തു അവർക്കു അനുവദനീയമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായത്തെയാണ് ഇബ്നു കമീർ (റ) മുതലായവർ ശരിവെച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുപോലെയുള്ള വല്ല നിയമങ്ങളിലും കാലാനുസൃതമായ എന്തെങ്കിലും ചില്ലറ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നതു അറാത്തിനെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു എതിരാകുന്നില്ലെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം. (2) യഥാർത്ഥത്തിൽ നിഷിദ്യമാക്കപ്പെട്ടവയല്ലെങ്കിലും പുരോഹിതന്മാരുടെയോ മറ്റൊരു വ്യക്തിയോയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും കാരണമായി നിഷിദ്യങ്ങളെന്നു കരുതപ്പെട്ടു വന്നിരുന്ന ചില കാര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ വിധി തുറന്നു കാട്ടും. ഈസാ (അ) പറഞ്ഞതായി മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു **بِإِذْنِ اللَّهِ وَبِإِذْنِ النَّاسِ** (നിങ്ങളുടേതല്ല പ്രായപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ ചിലതു ഞാൻ നിങ്ങളോടു വ്യക്തമാക്കിത്തരുവാനും. (സുഖ്റുഹ്: 63) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഈ അഭിപ്രായത്തിനു തെളിവായി ഉദ്യോഗിക്കപ്പെടുന്നു. **أَعْلَمُ**

അവസാനം, 'നിങ്ങളുടെ രബ്ബികൾ നിന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു ദൃഷ്ടാന്തവും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു' എന്നു ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരുടെയും സത്യ പ്രധാനമായ മാലിക തത്വങ്ങൾ ഈസാ (അ) നബിയും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. **فَأَمَّا آلِ الْبَطْشِ صَرَاطِ مَقِيمٍ** അതെ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണം, എന്ന അനുസരിക്കണം, എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും രബ്ബ് അല്ലാഹുതന്നെയാണ്. അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കണം, ഇതാണ് നേർക്കുന്നേരെയുള്ള മാർഗ്ഗം എന്നൊക്കെ. ഈ ഉദ്ബോധനങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തുംനീകൾ എന്തുതന്നെ വ്യാഖ്യാനം നൽകിയാലും ശരി അവരുടെ അംഗീകൃത വേദഗ്രന്ഥങ്ങളായി അവർ സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന നിലവിലുള്ള സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഈ പരമാർത്ഥം ഇന്നും അവിടവിടെയായി ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടെന്ന വസ്തുത അവർക്കു പോലും നിഷേധിപ്പാൻ സാധ്യമല്ല. ഉദാഹരണമായി: പിശാചിന്റെ ഒരു പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയനായ അവസരത്തിൽ യേശു അവനോട് പറയുകയാണ്: 'സാത്താണേ, എന്നെ വിട്ടുപോ, നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ നമസ്കരിച്ച് അവനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ പിശാച് അവനെ വിട്ടുപോയി.' (മത്തായി, 4: 10, 11) ജൂദ പണ്ഡിതന്മാരെ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് യേശു പറയുന്നു: '.... ഇങ്ങനെ നിങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായത്താൽ നിങ്ങൾ ദൈവ വചനത്തെ മുർത്തലമാക്കിയിരിക്കുന്നു. കപട മകൃതിക്കാരായ നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് യേശുവാവു പറഞ്ഞതു ശരി: 'ഈ ജനം അധരംകൊണ്ട് എന്നെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവരുടെ ഹൃദയം എങ്കൽനിന്നു ദൂരത്തു അകന്നിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യകർപനകളായ ഉപദേശങ്ങളെ ഇവർ ഉപദേശിക്കുന്നുകൊണ്ട് എന്ന വ്യർത്ഥമായി മേിക്കുന്നു.' (മർക്കോസ്, 7: 5-7; മത്തായി, 15: 7-9).

52 എന്നിട്ട് ഈസാ അവരിൽ [ഇസ്രാഇലുകൾ] നിന്നു അവിശ്വാസത്തെ (അനുഭവത്തിൽ) അറിഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കുള്ള (മാർഗ്ഗത്തിൽ) എന്റെ സഹായികൾ ആരുണ്ട്?'
'ഹവാരികൾ' പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ (മാർഗ്ഗത്തിൽ) സഹായികളാകുന്നു; ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ 'മുസ്ലിം' കളാകുന്നുവെന്നു താങ്കൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യണം.

٥٢- فَلَمَّا أَحْسَسَ عَيْنِي مِنْهُمْ الْكُفْرَ
قَالَ مَنِ الْمُنْصَارِي إِلَى اللَّهِ
قَالَ الْخَوَارِثُونَ نَحْنُ الْمُنْصَارُونَ
إِنَّمَا بِاللَّهِ
وَالشَّهَادَةُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

52. എന്നിട്ട് അറിഞ്ഞപ്പോൾ, അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞാറെ ഈസാ അവരിൽനിന്നു അവിശ്വാസം **لَمَّا أَحْسَسَ عَيْنِي مِنْهُمْ الْكُفْرَ** അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു **قَالَ مَنِ الْمُنْصَارِي إِلَى اللَّهِ** എന്റെ സഹായികൾ ആരാണെന്ന് **قَالَ الْخَوَارِثُونَ نَحْنُ الْمُنْصَارُونَ** അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായികളാകുന്നു **إِنَّمَا بِاللَّهِ** ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു **وَالشَّهَادَةُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ** താങ്കൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യണം.

53- رَبُّنَا أَمَّا أَنْزَلَتْ
وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ
فَاكْتُتِبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ

53. 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബു നീ അവതരിപ്പിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകയും, ഞങ്ങൾ റസൂലിനെ പിൻപറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, നീ ഞങ്ങളെ സാക്ഷികൾക്കൊപ്പം രേഖപ്പെടുത്തണമേ!'

54. അവർ [അവിശ്വാസികൾ] തന്നെ [പ്രയോഗിച്ചു: അല്ലാഹുവു] തന്നെ [പ്രയോഗിച്ചു] അല്ലാഹുവാകട്ടെ, തന്നെ [പ്രയോഗിക്കുന്നവരിൽ ഉത്തമനാകുന്നു]

54- وَمَكْرُؤًا وَّمَكْرَالَهُ
وَاللَّهُ خَيْرُ الْبَاكِتِينَ

53. 1, ഞങ്ങളുടെ റബ്ബു 2, ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു 3, നീ അവതരിപ്പിച്ചതിൽ 4, ഞങ്ങൾ പിൻപറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു 5, റസൂലിനെ 6, അതിനാൽ ഞങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തണമേ 7, സാക്ഷികൾക്കൊപ്പം 54. 1, അവർ തന്നെ 2, പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു 3, അല്ലാഹു തന്നെ 4, പ്രയോഗിച്ചു 5, അല്ലാഹുവാകട്ടെ തന്നെ 6, പ്രയോഗിക്കുന്നവരിൽ ഉത്തമനാകുന്നു.

സൂ: സാഫ്-ഫിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ, മർയ്യാമിന്റെ മകൻ ഇസാ അല്ലാഹുവിൽ ലഭിക്കു എന്റെ സഹായികൾ ആരാണ്' എന്നു 'ഹവാരി'കളോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായികളാണ്' എന്നു ഹവാരികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായികളായിത്തീരുവിൻ- എന്നിട്ട് ഇസ്രാഇൽ സന്തതികളിൽനിന്നു ഒരു വിഭാഗം വിശ്വസിച്ചു; ഒരു വിഭാഗം അവിശ്വസിച്ചുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, വിശ്വസിച്ചവർക്കു അവരുടെ ശത്രുക്കൾക്കെതിരിൽ നാം ബലം നൽകി. അങ്ങിനെ, അവർ (വിജയം നേടി) പ്രത്യക്ഷമായിത്തീർന്നു. (الف ... الف) 'ഹവാരി'കൾ (الحواريين) എന്ന പദത്തിന്റെ വാക്കർത്ഥത്തിൽ കിന്നോടിപ്രവൃത്തന്മാർ. അവർ അലക്കുകാരായിരുന്നുവെന്നും, മൽസ്യവേട്ട നടത്തുന്നവരായിരുന്നുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും 'സഹായികൾ' എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ ആ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അഹ്-സാബ്-യൂസ്-യത്തിൽ പമെടുകുവാൻ നബി (സ) ജനങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ, സുബൈർ (റ) വേഗം ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. അപ്പോൾ തിരുമേനി, 'എന്റെ ഹവാരിയാണ്' സുബൈർ' എന്നു പറയുകയുണ്ടായി. (ബു:മു.)

ഇസാ (അ) നബിയുടെ സത്യോപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാതെയും, ദുഷ്ടാചാരങ്ങൾ വക്രവക്രങ്ങളെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനത-ഇസ്രാഇലുൾ-അവിശ്വാസത്തിൽ ശരിച്ചു നിന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷേധിക്കുക മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അവർ കള്ളാരോപണങ്ങൾ തൊടുത്തുറപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ ഗൂഢശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എണ്ണ സഹായികൾ ആരാണ് തയ്യാറുള്ളത്. (من انصارى الى) എന്നതിന്റെ അനൗപചാരികയോട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. കർച്ചകൾ ഭരണാട്ടുവന്ന് ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തെ സഹായികൾ ആരാണ് (من انصارى الى) എന്നറിയിച്ചു അഥവാ അല്ലാഹുവിന്റെ മതം പ്രചരിപ്പിക്കുകയും പ്രബോധനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറാണെന്ന് താൽപര്യം. ഇവരാണ് 'ഹവാരികൾ' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇവർ പന്ത്രണ്ടു പേരായിരുന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.) തങ്ങൾ യഥാർത്ഥ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവരും, അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനകൾ നിരുപാധികം കീഴടങ്ങിയവരും (മുഅ്മിനുകളും, മുസ്ലിംകളും) ആണെന്നും ഇ-സാ (അ) ന്റെ മുമ്പിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയും, റസൂലിനെ പിൻപറിയ സത്യസന്ധികളിൽ തങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാനായി അല്ലാഹുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തെ നിഷേധിച്ചവരും കള്ള-ഇവരാണ് ബഹുഭൂരിഭാഗവും- അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യപ്രബോധനങ്ങളെയും നശിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി പല കൂട്ടന്ത്രങ്ങളും അക്രമങ്ങളും നടത്തിപ്പോന്നു. പക്ഷേ, അവർക്കെതിരായ ചില തന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലാഹു അവരെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. ഇത്രയും കാര്യങ്ങളാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ നിന്നു മൊത്തത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ളത്.

ഇസാ (അ) നബിയിൽ അവിശ്വസിച്ചവർക്കെതിരെ അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ച തന്ത്രങ്ങളെപ്പറ്റി അടുത്ത വചനങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അവർ ഇസാ (അ) ക്കെതിരെ പ്രയോഗിച്ച തന്ത്രങ്ങൾ എന്തായിരുന്നുവെന്നു

ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും, വ്യക്തമാക്കിയ പല പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നും മറ്റുമായി അവ ഏതെങ്കിലും തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമാക്കുന്നത്, ചെപ്പടിവിദ്യക്കാരൻ, കള്ളവരൾ, രാജാക്കന്മാർ, മറ്റാരുമില്ല, എന്നാൽ അതിൽനിന്നും കലഹവുമുണ്ടാകുന്നവൻ എന്നിങ്ങനെ പലതും അവർ ആരോപിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവിനെപ്പറ്റി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. മറ്റും പറഞ്ഞുണ്ടാകില്ല. ആ പ്രവാചകന്റെ തത്ത്വപരമായ ആശയങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ ആകൃഷ്ടരാകുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ, തങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റം താഴ്മയുള്ളതാക്കുകയും പാപങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകത്വവും അതിന്റെയും പ്രത്യാശയും പ്രബോധനം ചെയ്തു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതോടെയാണ് ഇതെല്ലാം ആരംഭിച്ചത്. ചെപ്പടി സംരംഭങ്ങളിലൊന്നും അവർക്കു വിജയിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വന്നപ്പോൾ, എതിർപ്പും കൂതുന്നതും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ മകളെ പെട്ടെന്ന് വിവാഹം കഴിയില്ലെന്നും (കുശിക്കുവാനും ശ്രമം നടത്തി. ബൈബിളിന്റെ പ്രവാചകൻ, മാർക്കോസ് മൂന്നാമത്തെ സുവിശേഷത്തിലെ) വിവരങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇങ്ങനെയാണ്:-

[illegible]

യഥാർത്ഥത്തിൽ, കരിശു സംഭവത്തിന്റെ പശ്ചാത്താപം മരണാനന്തരം. അവർ മറ്റൊരു പിടികൂടിയതും, കൃരിശിൽ തറച്ചതും ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, ആ ആൾ ഇപ്പോൾ (അ) ആയിരുന്നില്ല. അവരിൽനിന്നും അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായത്. അതെ, **وَمَكَرُوا مَكْرًا وَكَرَّ وَهُمْ خَيْرٌ لِّمَا كُفِّرُوا** (അവർ തന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു, അല്ലാഹുവും തന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു. അല്ലാഹുവേക്കാളും, തന്ത്രജ്ഞന്മാരിൽവെച്ച് ഉത്തമനാകുന്നു) അടുത്ത വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രയോഗിച്ച തന്ത്രമെന്തെന്ന് വിവരിക്കുന്നു:-

വിഭാഗം-6

55. (അതെ) അല്ലാത്തു പറഞ്ഞ സന്ദർഭം: 'ഇന്ദ്രം, നിശ്ചയമായും, നിന്നെ ഞാൻ പൂർണ്ണമായി പിടിച്ചെടുക്കുകയും, നിന്നെ ഏതൊരുകൾക്കെങ്കിലും ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അവിശ്വസിച്ചവരിൽ നിന്ന നിന്നെ (ഞാൻ) ശുദ്ധമാക്കുകയും, നിന്നെ പിൻപറിയവരെ വിന്യസിക്കുന്നതും വേരുകളും അവിശ്വസിച്ചവരുടെ മീതെ ആ(ഓവെ) ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്'.

٥٥- اِذْ قَالَ اللهُ لِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ
رَافِعْكَ اِلَى وَمُطَهِّرَكَ
مِنَ الذِّمِّينَ كَفَرُوا
وَجَاعِلُ الذِّمِّينَ السَّعْوَةَ فَوْقَ
الَّذِينَ كَفَرُوا اِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ

പിന്നീട് എന്റെ അടുക്കലേക്കായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ മടങ്ങിവരവ് അപ്പോൾ നിങ്ങൾ മിന്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞാൻ വിധി കല്പിക്കുന്നതാകുന്നു.

56. 'എന്നിട്ട് അപ്പോൾ, യാതൊരു കൂട്ടർ അവിശ്വസിച്ചുവോ അവരെ ഇഹത്തിലും, പരത്തിലും ഞാൻ കഠിനമായ ശിക്ഷ ശിക്ഷിക്കും; അവർക്കു സഹായികളായിട്ടു (ആരും ഉണ്ടാകുക) ഇല്ലതാനും.

57. 'എന്നാൽ, യാതൊരുകൂട്ടർ വിശ്വസിക്കുകയും, സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവോ അവർക്കു അവൻ അല്ലാഹു അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു, അക്രമികളെ സ്നേഹിക്കുകയില്ല.'

ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ
فَأَخْلَعُ بَيْنَكُمْ
فَمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ

56- فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذُّهُمْ عَذَابًا
شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
وَمَا لَهُمْ قِینَ نُصْرَةٍ

57- وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فَيُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُمُ
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ

55. ചിലർ അല്ലാഹു പറഞ്ഞ സന്ദർഭം ഇതാ നിശ്ചയമായും ഞാൻ നിന്നെ പൂർണ്ണമായെടുക്കുന്ന (പിടിപ്പെടുക്കുന്ന) വന്നാണു നിന്നെ ഉയർത്തുന്നവനാണു നിന്നെ എത്തിലേക്കു കൂട്ടി നിന്നെ ശുദ്ധമാക്കുന്നവനാണു നിന്നെ അവിശ്വസിച്ചവരിൽനിന്നു നീക്കുന്നവനാണു കൂട്ടി നിന്നെ പിൻപററിയവർ; മീതെ നിന്നെ അവിശ്വസിച്ചവരുടെ നാലവരെ ചില വിധാമത്തിന്റെ നിന്നെ എന്റെ അടുക്കലേക്കാണു നിങ്ങളുടെ മടക്കം ഇവ അപ്പോൾ ഞാൻ വിധി കൽപിക്കും, വിധിക്കും നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ചില യാതൊന്നിൽ ചില അതിൽ നിങ്ങളായിരുന്നു ചില നിങ്ങൾ മിന്നിച്ചു (മിന്നാമിപ്രായത്തിലായി)കൊണ്ടിരിക്കും. 56. 56 എന്നാലപ്പോൾ നിന്നെ അവിശ്വസിച്ചവർ അവരെ ഞാൻ ശിക്ഷിക്കും ചില കഠിനമായ ശിക്ഷ ചില ഇഹത്തിൽവെച്ചു പരത്തിലും ചില അവർക്കില്ലതാനും ചില സഹായികളായിട്ടു (ആരും) 57. 57 എന്നാൽ യാതൊരു കൂട്ടർ അവർ വിശ്വസിച്ചു അവർ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു ചില സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചില അവർക്കവൻ നിറവേറ്റി (പൂർണ്ണമായി) കൊടുക്കും ചില അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങൾ, കൂലി ചില അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല ചില അക്രമികളെ

ഇതാ (അ) നബിയിൽ അവിശ്വസിച്ചവർക്കെതിരെ അല്ലാഹുവും തന്നെ പ്രയോഗിച്ചുവെന്നു കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. പ്രസ്തുത നടപടി പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവെന്ന് അതെങ്ങിനെയായിരിക്കുമെന്നു ഇതാ (അ)ക്ക് അല്ലാഹു അറിയിച്ച വിവരമാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. അതിന്റെ സാരം ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം: ആ അവിശ്വസികൾ എന്ത് കൃതന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചാലും ശരി, അവരുടെ കൈനീട്ടിൽ അകപ്പെടാതെ നിന്നെ (ഈസാനബിയെ) ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുത്തും. നിന്നെ ഞാൻ അവരിൽ നിന്നു പിടിപ്പെടുത്തു എന്റെ അടുക്കലേക്കു ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വരും. അങ്ങനെ, ആ ദുഷ്ടന്മാരിൽനിന്നു നിനക്കു ഞാൻ മോചനം നൽകും. നിന്നെ പിൻപററിയിട്ടുള്ള സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വിധാമത്തുനാലവരെ ആ അവിശ്വസികളെക്കാൾ ഉന്നതസ്ഥാനം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അവസാനം എല്ലാവരും എന്റെ അടുക്കൽ മടങ്ങിവരുമല്ലോ. അപ്പോഴായിരിക്കും നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മിന്നിപ്പുകളെ സംബന്ധിച്ച അന്തിമ തീരുമാനം ഞാൻ എടുക്കുക. അവിശ്വസികൾക്കു ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഞാൻ കഠിനമായ ശിക്ഷ നൽകും. അതിൽനിന്നു അവരെ സഹായിച്ചു രക്ഷ നൽകുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. സത്യവിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും സ്വീകരിച്ചവർക്കുള്ള പ്രതിഫലം ഞാൻ പൂർണ്ണമായി നൽകി അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും. അക്രമികളെ അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കുക എന്ന പ്രശ്നമേ ഇല്ല.

ഇസാ (അ) നെ കുരിശിൽ തറച്ച മൃഗീയമായ രൂപത്തിൽ വധിക്കുവാനായിരുന്നുവല്ലോ യഹൂദികൾ വട്ടം കൂട്ടിയിരുന്നത്. അവരിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു രക്ഷിക്കുകയെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു നൽകിയ ഈ വാഗ്ദാനം അല്ലാഹു എങ്ങിനെ പാലിച്ചുവെന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു അല്ലാഹു തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇസ്രാഇൽക്കു അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപങ്ങൾക്കു പാത്രമാകുവാനുള്ള പല കാരണങ്ങളും എടുത്തു പറയുന്ന കൃതികളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്യവും മർദ്ദമിന്റെ മകനുമായ മസീഹി ഈസായെ ഞങ്ങൾ കൊലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള അവരുടെ വാദം ഉദ്യോഗിച്ചുകൊണ്ട് സൂറത്തുനിന്നിസാഇൻ അല്ലാഹു പറയുന്നു: അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല; അദ്ദേഹത്തെ കുരിശിച്ചിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും, അവർക്കദ്ദേഹം തിരിച്ചറിയത്തക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. നിശ്ചയമായും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒന്നാമിപ്രായത്തിലായവർ, അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് സംശയത്തിൽ തന്നെയോകുന്നു. അവർക്കു അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഉറപ്പാക്കിയ പിൽപറയുകയല്ലാതെ ഒരു അറിവുമില്ല. ഉറപ്പായും അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അല്ലാഹു തന്റെ അടുക്കലേക്കു അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തുകയാണ് ചെയ്തത്. അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു. (നിസാഇ: 157, 158) അതെ, അദ്ദേഹത്തെ കുരിശിൽ തറച്ചു കൊല്ലുവാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം അവർ ചെയ്തുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ അവർക്കു പിടികിട്ടിയില്ല. അദ്ദേഹമെന്നു ധരിച്ച് അദ്ദേഹത്തോടു രൂപ സാദൃശ്യമുള്ള ഒരാളെ പിടിച്ചു ക്രൂശിക്കുകയാണുണ്ടായത്. തങ്ങൾ കൊലപ്പെടുത്തിയതു അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെയാണെന്നു ഉറപ്പിക്കത്തക്ക ഒരു തെളിവോ ഉറപ്പായ അറിവോ അവർക്കില്ല. അവർ ഊഹിച്ചതു അങ്ങിനെയാണെന്നു മാത്രം. യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതു മറ്റൊന്നാകുന്നു. അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ അവർക്കു ലക്ഷ്യം ഉയർത്തിക്കളഞ്ഞു. പിന്നെ ഏങ്ങിനെയാണ് അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തുക?

യേശുവിനെ തങ്ങൾ ക്രൂശിച്ചു കൊലപ്പെടുത്തിയെന്നു അഹങ്കരിക്കുന്ന യഹൂദികൾക്കോ, യഥാർത്ഥം നമസ്കരിക്കുവാൻ കഴിയാതിരിക്കുകയും, ക്രമേണ ആ സങ്കല്പത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പുതിയൊരു മതസംഹിത കെട്ടിപ്പടുത്തുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്ത്യോനികൾക്കോ ആ സംഭവത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ രൂപം അറിഞ്ഞുകൂടാ. അല്ലാഹു പറഞ്ഞതുപോലെ, അവർ കുരിശിലേറിയത് യേശുവിനെത്തന്നെയാണെന്നോ, അവർ കൊലപ്പെടുത്തിയത് അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെയാണെന്നോ അവർക്ക് ഉറപ്പില്ലെന്നുള്ള യഥാർത്ഥം ബൈബിളിന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു തന്നെ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് വന്നവർ അദ്ദേഹത്തെ നേരിൽ അറിയാത്തവരായിരുന്നു, രാത്രി പന്തം കൊളുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അവർ തോട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞു നടന്നത്, വിചാരണസമയത്ത് യഹൂദികൾ മാത്രമേ സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. യേശുവിനോട് രൂപസാദൃശ്യമുള്ള ആളുകൾ വേറെയും ഉണ്ടായിരുന്നു, യേശുവിന്റെ തന്നെയും രൂപരേഖം മറ്റൊരു സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ചില മണിക്കൂറുകൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹം കുരിശിൽ തറക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നിട്ടുള്ളൂ. (*) കുരിശിൽനിന്നിറക്കിയപ്പോൾ മുറിവിൽനിന്നു രക്തം ഒഴുകിയിരുന്നു എന്നിങ്ങിനെയുള്ള അതിന്റെ പല പ്രസ്താവനകളും, അദ്ദേഹത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുത്ത യൂദാ എന്ന ശിഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പരാമർശങ്ങളും വസ്തുനിഷ്ഠമായി പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് ഈ വാസ്തവം ബോധ്യമാകും. കൂടുതൽ വിശദീകരണത്തിനു മുന്നിരുന്നപക്ഷം അത് കുറേ ദീർഘിച്ചു പോകുന്നതാണ്.

ദുർവ്യാഖ്യാനവും, മൂൻവിധിയും, യുക്തിവാദവുമൊക്കെ ഒരു ഭാഗത്ത് ഒരുക്കിവെച്ചുകൊണ്ട് ശുദ്ധ മനസ്സോടെ അല്ലാഹു വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രസ്താവിച്ചതെന്തും മുഖവിലക്കു സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടെ ഈ ഖുർആൻ വചനവും, സൂ: നിസാഇൽനിന്നു മേലുദ്യോഗിച്ച വചനവും വായിക്കുന്ന ഒരു മുസ്ലീമിന് മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ ഈസാ (അ) നബിയും മരിച്ചുമണ്ണിഞ്ഞു പോയിരിക്കുകയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അല്ലാഹു തന്റെ അടുക്കലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തി (أُحْيِيَهُ) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ പിടിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടുപോയി എന്നാണെന്നോ, അവന്റെ അടുക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഉന്നത പദവി നൽകി എന്നാണെന്നോ പറഞ്ഞു തൃപ്തിപ്പെടുവാനും സാധ്യമല്ല. അദ്ദേഹത്തെ അവർ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല (أَمْ يَكْفُرُونَ) എന്നും, അദ്ദേഹത്തെ അവർ ക്രൂശിച്ചിട്ടുമില്ല (أَمْ يَكْفُرُونَ) എന്നുമുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ 'അദ്ദേഹത്തെ' എന്ന സർവ്വനാമം (مَنْ) കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ എന്തെന്നാണോ അതെ വസ്തുതയെന്നായിരിക്കണമല്ലോ 'അദ്ദേഹത്തെ' അല്ലാഹു അവർക്കു ലക്ഷ്യം ഉയർത്തി (أُحْيِيَهُ) എന്ന വാക്യത്തിലെ സർവ്വനാമം കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷയും. വക്രതയിലാത്ത ഏതൊരു സാമാന്യ ബുദ്ധിയിക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണിത്. ആദ്യത്തെ രണ്ടിലും ഭവവും ആത്മാവും കൂടിയുള്ള ഈസാ (അ) നബിയാണ് ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ മൂന്നാമത്തേതിലും അങ്ങിനെത്തന്നെ. ആദ്യത്തെ രണ്ടിലും ഭവവും ആത്മാവും കൂടിയ അദ്ദേഹമാണെന്നും, മൂന്നാമത്തേതിൽ മാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവു മാത്രമാണെന്നു-അല്ലെങ്കിൽ ഭവം മാത്രമാണെന്നും-പറയുന്നതിന് നീതികരണമില്ല. ഭാഷാചട്ടങ്ങൾക്കോ യുക്തിക്കോ അതു യോജിക്കുന്നതുതല്ല.

(*) അക്കാലത്തു നിലവിലുള്ള കുരിശു മരത്തിന്റെ രൂപവും, അതിൽ മനുഷ്യരെ ക്രൂശിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും മനോക്കുമ്പോൾ കുരിശിൽ തറക്കപ്പെട്ട ആൾ മരണപ്പെട്ടവൻ രണ്ടുതൂണുദിവസം വേണ്ടിനര്യമായിരുന്നു.

അല്ലാഹു (അല്ലാഹു അരുഹത്ത അവകാശം ഉയർത്തി) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, അദ്ദേഹത്തിനു അല്ലാഹുവിൽ ഉന്നതപദവി നൽകി എന്നാണെന്നുള്ള വാദം. പാശ്ചാത്യർക്ക് പകിട്ടാക്കുവാൻ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. കാരണം ഒരു പ്രിയയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അതിനുശേഷം 31 (ഇലാ) എന്ന അവ്യയം വരുമ്പോൾ ആ പ്രിയ സംഭവിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെയോ, സ്ഥലത്തിന്റെയോ അവസ്ഥ കൂറിക്കുവാനുള്ളതായിരിക്കും അത്. (بَدَأَ مَا خَلَقَ) ഈ അവ്യയത്തിന് മലയാളത്തിൽ നാം -ലേക്ക് എന്നും 'വരെ' എന്നും സാധാരണ ഉപയോഗം നൽകാറുള്ളതു്. ഇതേ അർത്ഥം ഉദ്ദേശിച്ചു തന്നെയാകുന്നു. അതായത്, അല്ലാഹുവിൽ ലേക്കു എത്തു ന്നതുകൾ അദ്ദേഹത്തെ അവർ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോയി എന്നു സാരം. നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള ഈ വചനത്തിൽ 31 (ഇലാ) (എന്നിലേക്കു ഉയർത്തുന്നു) എന്നും, സൂറ: നിസാഇലെ വചനത്തിൽ 31 (ഇലാ) (അല്ലാഹു അവകാശം ഉയർത്തി) എന്നുമാണല്ലോ ഉള്ളത്. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിൽ ലേക്ക് ഉയർത്തി എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യമെന്തെന്താണ്? ഇതാണു് എന്നു ആലോചിക്കുവാനുള്ളത്. ആകാശത്തേക്കു ഉയർത്തി എന്നാണതിന്റെ താൽപര്യമെന്നത്രെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അടുക്കലുള്ള ബലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം. ഏതായാലും, മേൽപോട്ടു ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോയി എന്നതിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമില്ല. ഉപരിലോകത്തേക്കു എന്നു സാരമായതിനാലാണു് പറയാം എന്നല്ലാത്ത. സ്ഥാനം തിട്ടപ്പെടുത്തിപ്പറയുവാൻ തക്ക തെളിവുകളില്ല. യഥാർത്ഥം അല്ലാഹുവിനറിയാം.

അല്ലാഹുവിൽ ഉന്നത പദവി നൽകുക എന്നുള്ള ഈ പുതിയ അർത്ഥം കൽപിക്കുന്നവർ, അതിനെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ ഇംറീസു (അ) നബിയെപ്പറ്റി സൂറത്തു മർയ്യിൽ 19 (അദ്ദേഹത്തെ നാം ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തു ഉയർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു) എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ എടുത്തു കാണിക്കാറുണ്ട്. ഇതിൽ 'ഇലാ' (31) എന്ന അവ്യയം ഇല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്ത് (19) എന്നു അല്ലാഹുതന്നെ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ചു് 'ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തേക്ക്' (31) എന്നായിരുന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞതെങ്കിൽ, മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം തന്നെയായിരിക്കും ഇവിടെയും ഉദ്ദേശ്യം. നമസ്കാരത്തിലെ ഒരു പ്രാർത്ഥനയിൽ 31 (എന്നെ ഉയർത്തണേ) എന്നുള്ളതു് ഇവർ എടുത്തു കാണിക്കാറുണ്ട്. ഇതിലും 31 എന്ന അവ്യയം ഇല്ലല്ലോ. അറബിഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു പ്രാഥമിക ജ്ഞാനമെങ്കിലും ഉള്ളവർക്കറിയാം, ക്രിയകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന അവ്യയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു ക്രിയകളുടെ അർത്ഥത്തിൽ വ്യത്യാസം നേരിട്ടുകൊണ്ട്.

'ഘാദിയുന്നികൽ' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന അഹ്മദി മതക്കാർക്ക് അവരുടെ പുതിയ മതാടിസ്ഥാനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പറയുന്നതിനു ഈസാ (അ) മരണപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കേണ്ടുന്ന ഗതികേടുള്ളതുകൊണ്ട് അവർ പൂരോഗമനവാദികളെന്നു സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്ന ചില മുസ്ലിം യൂക്തിവാദികൾക്കു അവരുടെ യൂക്തിവാദങ്ങൾക്കും ധാസ്യം തീയ നിഗമനങ്ങൾക്കും നിരക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവർ ഈസാ (അ) നബിയെ ഉപരിലോകത്തേക്കു അല്ലാഹു ഉയർത്തിയതിനെ നിഷേധിക്കുന്നവരാകുന്നു. ഈ ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് പാട്ടുപെട്ടെങ്കിലും തങ്ങൾക്കു അനുകൂലമായി അവർ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തു വരുന്നു. അവരുടെ ചില അർത്ഥ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ സൂചിപ്പിച്ചാണ് നാം മുകളിൽ ചിലതെല്ലാം സംസാരിച്ചത്. വളരെ കാര്യമായി അവർ കെട്ടിച്ചുഴുത്തുവെച്ച ഒരു വാക്കാണ് 31 (മുതവഫ്-ഫീ) എന്നുള്ളത്. 'നാം നിന്നെ മരണപ്പെടുത്തുന്നതാണ്' എന്നും മറ്റുമാണ് അവർ ഈ വാക്കിനു അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ വാക്കിനെപ്പറ്റിയും അൽപമൊന്നു ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 31 (തവഫ്-ഫീ) എന്ന ധാതുവിൽ നിന്നുള്ള കർത്ഥ നാമം (31) ആണത്. 'നിറവേറ്റി എടുക്കുക, പൂർണ്ണമാക്കുക, മൂഴുവൻ എടുക്കുക' എന്നൊക്കെയാണ് അതിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം. കടം മുഴുവൻ തീർത്തുവാങ്ങി എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ 31 31 എന്നു പറയറുള്ളത് ഈ അർത്ഥമനുസരിച്ചാകുന്നു. മരണം മനുഷ്യനെ മുഴുവനുമായി പിടിപ്പെടുത്തുകയോ പോകുന്നതുകൊണ്ട് മരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു്. ഉറക്കം കേവലം ഒരു അർത്ഥ മരണമായതുകൊണ്ട് ഉറക്കത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു്. ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടുതാനും 'മരണപ്പെട്ടു' എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ 'കാലം കഴിഞ്ഞു, കാലഗതി പ്രാപിച്ചു, കഥ കഴിഞ്ഞു' എന്നൊക്കെ മലയാളത്തിൽ പറയപ്പെടാറുള്ളതു പോലെ ഒരു പ്രയോഗമാണിതു്. അഥവാ വാക്കർത്ഥമോ, ഭാഷാർത്ഥമോ എന്ന നിലക്കല്ല-സന്ദർഭത്തിനൊത്ത ഉദ്ദേശ്യം അർത്ഥം എന്ന നിലക്കാണ് എന്നു സാരം. (31 എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥങ്ങളെയും, പ്രയോഗങ്ങളെയും കുറിച്ച് സൂർ, 42; സജ: 11 എന്നീ വചനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കൂടുതൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.)

മരണവേളയിലും ഉറക്കിലും അല്ലാഹു ആളുകളെ പിടിപ്പെടുത്തുന്നു (31) എന്നു സൂർ 42ലും, സ്ത്രീകളുടെ ഇടയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന മദ്യെ, അവരെ മരണം പിടിപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ (31) എന്നു നിസാഇ 16ലും അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മണ്ടു സ്ഥലത്തു് 31 എന്ന വാക്കു തന്നെ ഉപയോഗിച്ചു്. ആ വാക്കിന് 'മരണപ്പെടുത്തുക' എന്നു അർത്ഥം കൽപിക്കുന്ന പക്ഷം, ഒന്നാമത്തെ വാക്യത്തിനു്

‘മരണവേളയിലും ഉപശിഖ്യം അധഃപാത ആദ്യകാല മരണപ്പെടുത്തുന്നു’ എന്നും, രണ്ടാമത്തെ വാക്യത്തിന്തു ‘മരണം അവനെ മരണപ്പെടുത്തുന്നതല്ല’ എന്നും ആയിരിക്കുമല്ലോ അർത്ഥം വരുക. ഇതു തികച്ചും നിഷേധമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ൧൧ എന്ന വാക്കിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം ‘മരണപ്പെടുത്തുക’ എന്നോ ‘ലീലിതം അവസാനിപ്പിക്കുക’ എന്നോ അല്ലെന്നു ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ വ്യക്തമാണ്. ശരി, വാസ്തവം ഇതാണെങ്കിലും **كَمَرِهْ** എന്ന വാക്കിന്റെ ഉദ്ദേശാർത്ഥമെന്ന നിലക്കു ‘ഞാൻ നിന്നെ മരണപ്പെടുത്തുന്നതാണു’ എന്നു എന്തു കൊണ്ട് അതിന് അർത്ഥമാക്കിക്കൂടാ? എന്നു ചോദിക്കപ്പെട്ടതോ. തുടർന്നുകൊണ്ടു ൧൨ **كَمَرِهْ** (നിന്നെ എന്റെ അടുക്കലേക്കു ഉയർത്തുന്നതുമാണു) എന്നു കൂടിപറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് ആ ഉദ്ദേശാർത്ഥം ഇവിടെ കൽപിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇതാണിതിനു ശുപടി. കാരണം, മരണപ്പെട്ട ആളെ ഉയർത്തുന്നതു ഞാങ്കിൽ തായാളുടെ ജഡത്തെ ഉയർത്തുകവഴിയോ, ആത്മാവിനെ ഉയർത്തുകവഴിയോ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകുകയുള്ളൂ. ഇത് രണ്ടും ശരിയല്ലെന്നും, ജഡവും ആത്മാവും ചേർന്നുള്ള ഈസാ (അ) നെ ഉയർത്തുകമെന്ന അതിനർത്ഥമായിരിക്കുവാൻ പാടുള്ളുവെന്നും നാം മുകളിൽ പൂണ്ടിക്കാട്ടിയല്ലോ.

[illegible]

പാൻ ഇഷ്ടുതർക്കു സാധ്യമല്ലെന്നും.

അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ച ആ മേട്യപ്രദേശം (ഇ) ദിമശ്ഖി (ഡമസ്കസ്)ലാണെന്നും, ബൈത്തുൽ മുഖദുസി ലാണെന്നും, ഫലസ്തീനിലെ രംഗയിലാണെന്നും, ഈജിപ്തിലാണെന്നുമൊക്കെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. ഇവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഈസാ (അ) നബിയും മാതാവും താമസിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം ഇതിന്നു കാരണം. (അല്ലാഹുവിനറിയാം) ഏതായാലും കൗശ്തീരിലാണെന്ന്-കഴിഞ്ഞ ചില ദശവത്സരങ്ങളായി ഖാദിയാനീ മതക്കാർ പറഞ്ഞു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്-ഒരു പണ്ഡിതനും പറയുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. പറയുവാൻ ന്യായവുമില്ല, ബൈബിളിന്റെ പ്രസ്താവന ശരിയാണെങ്കിൽ, ആ മേട്യപ്രദേശം ഈജിപ്തിലായിരിക്കുമെന്നു അനുമാനിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടുതാനും. ബൈബിൾ പറയുന്നു: 'കർത്താവിന്റെ ദൂതൻ യോസേഫിന്നു സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. നിഘോഷണരം ശിശുവിനെയും അമ്മയെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു മിസ്രയീമി (ഈജിപ്തി)ലേക്കു ഓടിപ്പോയി ഞാൻ നിന്നോടു പറയുംവരെ അവിടെ പാർക്കൂ. ഹെറോദോസ് (രാജാവു) ശിശുവിനെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു അവനെ അന്വേഷിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. ഹെറോദോസിന്റെ മരണത്തോളം അവർ അവിടെ പാർത്തു..... എന്നാൽ, ഹെറോദോസ് കഴിഞ്ഞുപോയശേഷം കർത്താവിന്റെ ദൂതൻ മിസ്രയീമിൽ വെച്ചു യോസേഫിന്നു സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. ശിശുവിന്നു പ്രാണഹാനി വരുത്തുവാൻ നോക്കിയവൻ മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു നീ ഏഴുനേരനു ശിശുവിനെയും അമ്മയെയും കൂട്ടി യിസ്രായേൽ ദേശത്തേക്കു പോക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ അവരെയും കൂട്ടി യിസ്രായേൽ ദേശത്തുവന്നു.' (മത്തായി അദ്ധ്യായം: 2ൽ 13-22) (യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു പിറക്കുമായിട്ടുണ്ടെന്നു ജോർസ്യൻമാരിൽ നിന്നു ഖാദിവു കിട്ടിയതനുസരിച്ചാണു ഹിറോദസ് (ഹെറോദോസ്) രാജാവു അദ്ദേ

ഹത്ത അടിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതെന്നും, അദ്ദേഹവയ്ക്കുവന്നു താഴെയുള്ള വളരെ ശിശുക്കളെ ഇക്കാരണത്താൽ ബൈത്ത് ലെഹമി(الم)ൽ കൊല്ലപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം.

إلى مكة وراعى إلى എന്ന വാക്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാന വിവരണത്തിൽ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനക്കമ്മിഷനിൽ എത്തുന്നു. ചില അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണെങ്കിലും, ഈസാ (അ) നബിയുടെ ഐഹികജീവിതം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം അദ്ദേഹത്തെ ഉപരിലോകത്തേക്ക് അല്ലാഹു ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുമെന്നാണ് അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നും, അദ്ദേഹം ഉപരിലോകത്തേക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുമുള്ളതിൽ അവരെല്ലാം ഏകാഭിപ്രായക്കാരാകുന്നു. ബലവത്തായ പല ഹദീസുകളിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധമായി അറിയപ്പെടുന്നതുപോലെ, ലോകാവസാനം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഭൂമിയിൽ ഇറങ്ങിവരുന്നതുള്ളതിലും അർഹിക്കുകയിൽ ഭിന്നിപ്പില്ല. ആരുംതന്നെ, അദ്ദേഹം ഉപരിലോകത്തേക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും മരണപ്പെട്ട് ഖബ്റിൽ അടക്കപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുകയാണെന്നോ പറയുന്നില്ല. യേശുക്രിസ്തു ശത്രുക്കളാൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും, ശിഷ്യൻമാരിൽ ഒരാളായ യൂദാപരാണ് അദ്ദേഹത്തെ മററിക്കൊടുത്തതെന്നും, മൂന്നാം ദിവസമോ ചരറാ ശവക്കല്ലറയിൽ നിന്നു ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുകയും, ആകാശലോകത്തേക്കു ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തുവെന്നുമാണ് ബൈബിളും ക്രിസ്ത്യാനികളും പറയുന്നത്. പക്ഷെ, കുരിശുസംഭവത്തെയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിനെയും സംബന്ധിച്ചു ബൈബിളിലെ സുവിശേഷങ്ങളും, പ്രസ്താവനകളും പരിശോധിച്ചാൽ അവ പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യം നിറഞ്ഞതായി കാണാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു അവയെ ആസ്പദമാക്കി ആ സംഭവത്തിനു ഒരു ഐക്യരൂപം നിർണ്ണയിക്കുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു തന്നെയും സാധിക്കാത്തയാണിരിക്കുന്നത്. (*)

ലോകാവസാനകാലത്തു ഈസാ (അ) ഭൂമിയിൽ ഇറങ്ങിവരുന്നതും, ഇസ്ലാമിന്റെ നിയമ നടപടികൾക്കനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം നീതിന്യായം നടത്തുമെന്നും, ക്രിസ്ത്യാനികൾ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ പല നടപടികളെയും അദ്ദേഹം എതിർക്കുമെന്നും മറ്റും നബി (സ) തിരുമേനി പ്രസ്താവിച്ചതായി ബുഖാരി, മുസ്ലിം (റ) തുടങ്ങിയ മഹാൻമാർ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും, പൊതുവെ അറിയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും ഇതിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്ന ചില സൂചനകൾ സൂ: നിസാഓ 159ലും, സുഖ്റുഫ് 61ലും കാണാവുന്നതുകൊണ്ടും യുക്തിവശങ്ങളെയോ, കക്ഷിതാൽപര്യങ്ങളെയോ മുൻനിറുത്തി ഈ സത്യത്തിനുമേൽ കണ്ണടക്കുകയും, ഒരു മുൻവിധി വെച്ചുകൊണ്ടു ഖുർആനെയും നബിവചനങ്ങളെയും വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ മുതിരുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കേ ഇതിൽ വിശ്വാസിയ്ക്കുവാൻ അവകാശമുള്ളൂ.

ഈസാ (അ) നബിക്കു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ദിവ്യത്വം കൽപ്പിച്ചതിനെയും, അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിനെയും ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈസാത്തിലെ പല വചനങ്ങളും. മറ്റു സൂറത്തുകളിലും ഇതുപോലെ പല വചനങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു ദിവ്യത്വവും ആരാധ്യതയും കൽപ്പിക്കപ്പെടുവാൻ അവർ പറയുന്ന പ്രധാന ന്യായങ്ങൾ മൂന്നെണ്ണമത്രെ: (1) അദ്ദേഹം പിതാവില്ലാത്ത ജനിച്ചതു. (2) അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്കു പ്രത്യേകമായി വെളിപ്പെട്ട അമാനുഷിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ. (3) അദ്ദേഹത്തെ കുരിശിൽ തറച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടശേഷം ആകാശത്തേക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ടുവെന്നുള്ളതു. ഈ മൂന്നിൽ ഒന്നാമത്തേതിനെയും, രണ്ടാമത്തേതിനെയും ഖുർആൻ ഒട്ടും നിരസിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, രണ്ടിനെയും സ്ഥാപിക്കുകയും, വിശദീകരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, അതൊക്കെപ്പോലും തന്നെ, അക്കാരണങ്ങളാൽ അദ്ദേഹം ദൈവമോ ദൈവപുത്രനോ ആകുന്നില്ലെന്നും, അതെല്ലാം

(*) ഈ വിഷയകമായി വേദപുസ്തക നിഘണ്ടു ടൂവിൽ ഒരു നീണ്ട പ്രസ്താവന തന്നെ കാണാവുന്നതാണ്. അതിലെ ചില വരികളുടെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'അതിനു ഒന്നാമത്തെ തെളിവു നാലു സുവിശേഷങ്ങളല്ല. അവയിലെ വൃത്താന്തങ്ങളെ ഒത്തുനോക്കി പരിശോധിക്കുന്നവർ അബദ്ധമായ അഭിപ്രായത്തിനു അധീനരാകും. സുവിശേഷങ്ങൾ ഏതപ്പെടുന്നതിനു അനേക സംഭവത്സരങ്ങൾ മുമ്പ് യേശു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നു അനേകായിരം(?) പേർ വിശ്വസിക്കുകയും, അതിന്റെ പേരിൽ അവർ മർദ്ദനത്തിനു വിധേയരാകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതാണു പ്രധാന തെളിവ്. അതിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് സുവിശേഷങ്ങളിൽ പ്രാദീപമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രധാന തെളിവു നാലു സുവിശേഷങ്ങളല്ല. ക്രിസ്താബ്ദം 55-ാം കൊല്ലത്തിൽ ഏഴുതപ്പെട്ട കൊരിന്ത്യർക്കൊഴുതിയ പഴലോസിയൻ 1-ാം ലേഖനമാണു തെളിവ്. ഇവൻ ക്രിസ്തുവിന് ശേഷം മൂന്നോ നാലോ ഏഴോ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് വിശ്വസിച്ച ആളാണ്.' (വേ. പു. നി. പേജ് 410) ബൈബിളിലെ പരസ്പര വിരുദ്ധമായ പ്രസ്താവനകൾ ക്രിസ്ത്യാനികളെത്തന്നെ ഒരേത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ ചൂഷണിയിരിക്കുകയാണെന്നു ഇതിൽനിന്നു സ്పഷ്ടമാണല്ലോ. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ നിലവിലുള്ള മിക്ക വിശ്വാസ സീദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും കാരണക്കാരൻ പഴലോസാണെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമത്രെ.

അല്ലാഹുവിന്റെ കവിയിൽപെട്ടതും, അവന്റെ പ്രവൃത്തിയുമാണെന്നും ആകയാൽ അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിന്റെ സൂക്തിയും അറിയാനും അല്ലാഹുവുണ്ടായിരുന്നതും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. നേരെറിച്ച് ഈ രണ്ടു ന്യായങ്ങളെയും അല്ലാഹു നിരസിക്കുകയായിരുന്നു മുൻകൂറിലെ ലക്ഷ്യത്തിൽ ഇവയെന്നും വിശദീകരണമോ ആവർത്തനമോ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഓരോ പ്രവാദം ഈസായുടെ പിതാവു തന്നെ സൂക്തിയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു പിതാവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞാൽ അനാദിത്ത ന്യായം വെണ്മയിക്കുവാൻ അത്യുക്തം. കതിയാമെന്ന, അതുപോലെത്തന്നെ, ദൈവത്തെ ന്യായത്തെ വെണ്മയിക്കുവാൻ, അത്തരം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു് അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അദ്ദേഹം കാണിച്ച ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ മാത്രം വല്ലതുമായിരുന്നുവെന്നും ഒരു സൂക്തി നൽകിയാലും കതിയാകുകയായിരുന്നു. അതെന്നും ചെയ്താൽ, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രസ്തുത ന്യായങ്ങളെ ശരിവെക്കുകയും, അതോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യത്വത്തെ നിരസിക്കുകയുമാണ് അല്ലാഹു ചെയ്യുന്നത്.

എന്നാൽ, മുന്നാമത്തെ ന്യായത്തെ—ക്രൂശിച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടശേഷം ഉയർത്തപ്പെട്ടുവെന്നതിനെ—സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടും കൊല്ലപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും, ഉയർത്തപ്പെട്ടതിനെ സ്ഥാപിക്കുകയുമാണ് മുൻകൂറിലെ ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതെ, أول ما ذكره (അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുചെയ്തു, ക്രൂശിച്ചിട്ടുചെയ്തു) എന്നു തന്നെ ഓരോരുത്തർ ആ ന്യായത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വശം വെണ്മയിക്കുകയും നിരസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉയർത്തപ്പെട്ടുവെന്ന വശത്തെ أول ما ذكره (എങ്കിലും അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ അടുക്കലേക്ക് ഉയർത്തുകയാണ് ചെയ്തത്) എന്നു പറഞ്ഞ് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, കൂരിശ്വ സംഭവത്തിന്റെ കഥ ഉണ്ടാകുവാനും പ്രചരിക്കുവാനുമുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയുണ്ടി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതെ, أول ما ذكره (എങ്കിലും അവർക്കു അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചറിയാതെ പോയിരിക്കുകയാണു്) എന്നും അഥവാ ഈസായാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് വേറെ ഒരാളെ അവർ കൂരിശിൽ തറച്ചു കൊല്ലപ്പെടുത്തുകയാണു് ഉണ്ടായതു എന്നും, കൊല്ലപ്പെട്ട ആരോ അദ്ദേഹം തന്നെയാണെന്നു അവർക്കു യാതൊരു അറിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല (أول ما ذكره) എന്നുകൊണ്ടു വിസ്മയിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

എന്നിരിക്കെ, ക്രൂശിച്ചതും കൊല്ലപ്പെട്ടുത്തീയതും സത്യമല്ലാത്തതുപോലെ, ഉപരിലോകത്തേക്കു ഉയർത്തിയതും സത്യമല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ—അഥവാ, ശത്രുക്കളിൽനിന്നു എങ്ങിനെയോ രക്ഷപ്പെടുകയും പിന്നീട് എല്ലാവരെയുംപോലെ മരണമടയുകയും, ആത്മാവ് മാത്രം ഉയർത്തപ്പെടുകയുമാണ് ഉണ്ടായതെങ്കിൽ—അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലപ്പെടുത്തിയിട്ടുചെയ്തു, ക്രൂശിച്ചിട്ടുചെയ്തു, അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോയിട്ടുചെയ്തു എന്നു മറ്റൊരു ആയിരുന്നു പറയേണ്ടിയിരുന്നത്. (അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തി) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം, മരണശേഷം ആത്മാവിനെ ഉയർത്തി എന്നാണെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, ആശയക്കുഴപ്പവും, തെറ്റായ വിശ്വാസവും നീക്കുവാനല്ല—കൂടുതൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമായിരിക്കും—അതു ഉപയോഗപ്പെടുക.

.... أول ما ذكره (നിന്നെ പിൻപറ്റിയവരെ വിധേയത്തുനടത്തുവാനും നാം അവിശ്വസിച്ചവർക്കു മീതെ യാക്കി വെക്കുന്നതാണു്) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടു കാണാം. ഓരോ വാക്കുണ്ടാക്കിയ വെക്കുന്നതാണു് എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം രണ്ടും ശരിയായിരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടുതാനും. അവയുടെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു: (1) പിൻപറ്റിയവർ എന്നു പറഞ്ഞതു ക്രിസ്ത്യാനികളെയും, അവിശ്വസിച്ചവർ എന്നു പറഞ്ഞത് യഹൂദികളെയും ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷം ക്രിസ്ത്യാനികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ഏതെത്തന്നെ പിഴച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും—അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളെന്ന പദം നിലനിറുത്തിപ്പോരുന്നവരായിരിക്കും. (2) ഈസാ (അ)ന്റെ കാലത്തു അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച സത്യവാരായിരിക്കും. ഈസാ (അ)ന്റെ കാലത്തു അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച സത്യമാർഗ്ഗം തെറ്റിപ്പോകാതിരിക്കുകയും ചെയ്ത എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളുമാണു് 'പിൻപറ്റിയവർ' എന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ. അല്ലാത്തവരല്ലാം അവിശ്വസിച്ചവരും ഇതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പിൻപറ്റിയവരെ അവിശ്വസികളുടെ മീതെയെക്കുക എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം, ശക്തിയിലും പ്രതാപത്തിലും മീതെയെക്കുക എന്നല്ല. ന്യായം, സത്യം, തെളിവു, അല്ലാഹുവിനുള്ള സ്ഥാനപദവി ആദിയായവയിൽ അവരെക്കാൾ മികച്ചവരാകുക എന്നായിരിക്കും أول ما ذكره കേൾ വിവരിച്ച വിഷയങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണു് അടുത്ത വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നത്:—

58. (നബിയേ) അതു [മേൽ വിവരിച്ചതു] ലക്ഷ്യങ്ങളും, യുക്തിമത്തായ ഉൽബോധനവുമായിക്കൊണ്ടു് നാം നിനക്കു ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുകയാണ്.

58. ذلِكَ نَذِيرٌ عَلَيْكَ مِنَ الرِّبِّ وَالَّذِينَ كَفَرُوا

58. أول ما ذكره അതു നാം ഓതിത്തരുന്നു أول ما ذكره നിനക്കു ആയത്തു (ദൃഷ്ടാന്തം) കളായിട്ടു أول ما ذكره ഉൽബോധനവും, പ്രസ്താവനയും أول ما ذكره യുക്തിമത്തായ

നബി (സ) തീരുമെന്നിരിക്കെ സത്യരക്ഷയും, ഇസ്രാ (അ)നെ സംബന്ധിച്ച സത്യവസ്ഥ വേദക്കാർ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും മതിയായ പക്ഷങ്ങളും, ഖുർആന്റെ ഉൽസാധനങ്ങളുമായിക്കൊണ്ട് നബി (സ)ന്റെ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വിവരങ്ങളൊക്കെ എന്നു സാരം. ഇസ്രാ (അ) ന്റെ വിഷയത്തിലുള്ള സത്യവസ്ഥ കൃഷ്ടിൽ വിവരിച്ചുപോലെത്തന്നെയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനത്തിലുണ്ടായ പ്രത്യേകത നിമിത്തം, മറ്റു മനുഷ്യർക്കൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ചില പ്രത്യേക സ്ഥാനപദവികൾ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരിക്കുമെന്നല്ല എന്നു വല്ലവരും കരുതുന്നപക്ഷം, അതിനുള്ള മറുപടി അല്ലാഹു നൽകുന്നു:-

59. നിശ്ചയമായും, ഇസ്രായേലിന്റെ ഉപമ, അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ആദമിന്റെ ഉപമ പോലെയാകുന്നു. [അതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമില്ല.] (അതെ) അവൻ അദ്ദേഹത്തെ മണ്ണിനാൽ സൃഷ്ടിച്ചു (രൂപപ്പെടുത്തി); പിന്നീട് അതിനോടു 'ഉണ്ടാകുക' എന്നു പറഞ്ഞു; അപ്പോൾ (അതാ) അത്യുണ്ടാകുന്നു!

٥٩- إِنْ مَثَلٌ جِئْتَنِي عِنْدَ اللَّهِ كَسَلِيلِ آدَمَ
خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ
ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ○

60. യഥാർത്ഥം, നീന്റെ ദണ്ഡികൾ നിന്നുള്ളതാകുന്നു. ആകയാൽ, നീ സന്ദേഹപ്പെടുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലായിത്തീരരുത്.

٦٠- أَلَمْ تَكُنْ مِنْ رِجَالِهِ
فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُتَرَدِّينَ ○

59. നിശ്ചയമായും ഉപമ ഇസ്രായേലിന്റെ അടുക്കൽ ഉപമപോലെയാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ അവൻ സൃഷ്ടിച്ചു (രൂപപ്പെടുത്തി) മണ്ണിനാൽ, മണ്ണിൽനിന്നു പിന്നെ അവൻ പറഞ്ഞു അതിനോടു ഉണ്ടാകുക അപ്പോൾ അതു (അവൻ) ഉണ്ടാകുന്നു (ഉണ്ടാകുകയായി) 60 യഥാർത്ഥം, സത്യം നീന്റെ ദണ്ഡികൾ നിന്നാകുന്നു. അതിനാൽ നീ ആയിരിക്കരുത്. സംശയപ്പെടുന്നവരിൽ

മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആദ്യ പിതാവും ഒന്നാമത്തെ മനുഷ്യനുമായ ആദം (അ)നെ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയതു പിതാവിൽനിന്നോ, മാതാവിൽനിന്നോ അല്ല. ഒരു സ്ത്രീ പുരുഷ സമ്പർക്കം അതിനുമുമ്പ് ഉണ്ടായിട്ടു മില്ല. മണ്ണിൽനിന്നു അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയുണ്ടാക്കി. പിന്നീടു അതിനോടു മനുഷ്യനാവണമെന്നു കൽപിച്ചു. അതു മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു. അത്രമാത്രം. ഇസ്രായേലിന്റെ ജനനമാണെങ്കിൽ അതു ഒരു മാതാവിൽ നിന്നാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു അതിനെക്കാൾ എത്രയോ പുതുമയും അത്ഭുതകരവുമാണ് ആദമിന്റെ ഉത്ഭവം. എന്നിരിക്കെ, ഇസ്രായേലിന്റെ ഉന്നതസ്ഥാനം കൽപിക്കപ്പെടേണ്ടതു ആദമിനല്ലേ? അദ്ദേഹത്തിനു ആരും ദിവ്യത്വം കൽപിക്കുന്നില്ല. യഥാർത്ഥ്യം ഇതായിരിക്കെ, ഈ വിഷയത്തിന്നോ ആശയമെപ്പത്തിനോ സ്ഥാനമില്ല എന്നു സാരം. നബി (സ) യോടു സന്ദേഹപ്പെടുത്തു എന്നു കൽപിച്ചതു, നബി (സ) സംശയിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതു കൊണ്ടല്ല; മറുനൂറു സംശയത്തിന്നധീനരാമായിത്തീരരുതെന്നുള്ള ഒരു താക്കീതാണിത്.

ആണും പെണ്ണും കൂടാതെ അല്ലാഹു ആദം (അ) നെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഒരു പെണ്ണിലൂടെ അല്ലാതെ ഹമ്പാള (അ) നെയും സൃഷ്ടിച്ചു. ആണിന്റെ ബന്ധംകൂടാതെ ഇസ്രാ (അ) നെയും അവൻ സൃഷ്ടിച്ചു. ആണിൽനിന്നും പെണ്ണിൽനിന്നുമായിട്ടാണ് മറുനൂറുവരുടെയെല്ലാം സൃഷ്ടി നടന്നുവരുന്നതു. അപ്പോൾ, അല്ലാഹു എന്ത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ അതു ചെയ്യാൻ അവനു കഴിവുണ്ടെന്നും, അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, മറ്റൊരു വരുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത പ്രകൃതി നിയമം എന്നൊന്നില്ലെന്നും സ്ഥിരമായിത്തന്നെ നാം സാധാരണ കണ്ടു പരിചയിച്ചു വരുന്ന ചില കാര്യകാരണ ബന്ധങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നാം ഇന്നിന്നതു പ്രകൃതി നിയമമെന്നു കരുതുകയും, അതിനെ തിരിച്ച് വല്ലതും സംഭവിക്കുന്ന പക്ഷം അതു നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നല്ലാതെ, ആ പ്രകൃതി വ്യവസ്ഥയുടെ സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാം ഒരുപോലെത്തന്നെ, ഒരു കാര്യം ഉണ്ടാവണമെന്നു അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അതുണ്ടാകണമെന്നു അവൻ കൽപിക്കുകയേവേണ്ടൂ. അതങ്ങുണ്ടാകുകയായി അല്ലാഹു തുടങ്ങുന്നു:-

61. എന്നി, നിനക്കു അറിവു വന്നുകിട്ടിയശേഷം, അതിൽ [അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ] നിന്നോടു വല്ലവരും തർക്കിച്ചു) ന്യായവാദം നടത്തുന്നതായാൽ, നീ പറയുക: 'വരുവിൻ, ഞങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരെയും, നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരെയും, ഞങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെയും, നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെയും, ഞങ്ങളെത്തന്നെയും, നിങ്ങളെത്തന്നെയും നാം വിളിക്കുക; പിന്നെ നാം ഉള്ളഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുക; അങ്ങനെ, അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപത്തെ നാം വ്യാജം പറയുന്നവരുടെ മേൽ ആ(ക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥി)ക്കുക.'

٦١- فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ○

62. നിശ്ചയമായും, ഇതുതന്നെയാണു യഥാർത്ഥമായ കഥാവിവരണം.

അല്ലാഹു അല്ലാതെ യാതൊരു ആരാധനയും ഇല്ലതാനും. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു തന്നെയാണു അഗാധജ്ഞനായ പ്രതാപശാലിയും.

63. എന്നിട്ട് അവർ തിരിഞ്ഞുകളഞ്ഞെങ്കിൽ, നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, നാശകാരികളെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാകുന്നു. [ഇതവർ ഓർത്തിരിക്കട്ടെ.]

٦٢- إِنَّ هَذَا لَهُو الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ○

٦٣- فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ○

(61); എന്നി (അതിനാൽ) വല്ലവരും നിന്നോടു ന്യായവാദം ചെയ്താൽ, അതിൽ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നോടു ന്യായമായിട്ടു നിനക്കു വന്നതിന്റെ അറിവിൽ നിന്നും അപ്പോൾ പറയുക വരുവിൻ നാം വിളിക്കുക ഞങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരെ നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരെയും നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെയും നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളെയും നിങ്ങളുടെ സ്വന്ത(ദേഹ)ങ്ങളെയും പിന്നെ നാം ഉള്ളഴിഞ്ഞുപേക്ഷിക്കുക (നമുക്കു കേന്ദ്രിയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കാം) അങ്ങനെ നാം ആകുക പിന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപത്തെ വ്യാജം പറയുന്നവരുടെ മേൽ 62. നിശ്ചയമായും ഇതു തന്നെയാണു യഥാർത്ഥമായ കഥനം അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രതാപശാലിയാണു അല്ലാഹുവല്ലാതെ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു അവൻതന്നെ പ്രതാപശാലി (യു) എന്നിട്ടു (എന്നി) അവർ തിരിഞ്ഞുകളഞ്ഞെങ്കിൽ 63. എന്നിട്ടു (എന്നി) അല്ലാഹു നാശകാരികളെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാകുന്നു

ഈസാ (അ) നബിയുടെ യഥാർത്ഥ ചരിത്രം ഇന്നിന്ന പ്രകാരമാണെന്നും അദ്ദേഹം ദൈവമോ ദൈവപുത്രനോ, അല്ലെന്നും കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ വിശദമായി വിവരിച്ചു. അതിൽ സംശയത്തിന്നു എന്നി വകയില്ലെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അതെല്ലാം കേട്ടറിയുകയും അതിനെതിരിൽ തെളിവുകൾ സമർപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുപോലും സത്യത്തിലേക്കു തെങ്ങുവാൻ തയ്യാറല്ലാതെ, അവിശ്വാസത്തിൽതന്നെ ഇറച്ചുന്നിരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കുറിച്ചു. അന്യോന്യം ഉള്ളഴിഞ്ഞു ശാപപ്രാർത്ഥന നടത്തുക-അഥവാ രണ്ടുകൂട്ടരും ഒരുമിച്ചുകൂടി നമ്മിൽ കള്ളവാദികളായവർക്കു അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപം വരുട്ടെ എന്നു എല്ലാവരും അല്ലാഹുവിനോടു അകരഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നത്രെ 'മുസ്തഫാലികൊണ്ടും' ദേവം.

ഈ സൂറത്തിന്റെ ആരംഭമുതൽ ഏറെക്കുറെ ഏകപാത്യ വചനങ്ങൾ-അല്ലെങ്കിൽ എന്താനും വചനങ്ങൾ-ന(സ)നിൽ നിന്നുവന്ന ക്രിസ്തീയ വിമോചന സംഘത്തിന്റെ വാദവിനെത്തുടർന്നു അവതരിപ്പിച്ചതാണെന്നും, നബി (സ)

അവസാനം അവരെ മുബാഹലക്കു ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായെന്നും, അവർ ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയാണ് ചെയ്തതെന്നും, നാം മുസ്കണ്ടുവല്ലോ. ഈ വചനമനുസരിച്ചായിരുന്നു നബി (സ) അവരെ അതിനു ക്ഷണിച്ചത്. ആദ്യം അവർ അതിനു സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി. അലി, ഫാത്തിമ, ഹസൻ, ഹുസൈൻ (റ) എന്നിവരെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു നബി(സ) നിശ്ചിത സമയത്തും സ്ഥലത്തും തയ്യാറായി വന്നു. പക്ഷേ, ക്രിസ്ത്യാനി സംഘം വരുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. തൽക്കാലം ചില ഒഴികഴിവുകൾ പറഞ്ഞു പിൻമാറുകയും, നബി (സ) യുമായി ചില സന്ധി നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്തു തിരിച്ചുപോകുകയുമാണ് അവർ ചെയ്തത്. സംഘത്തിലെ ചില നേതാക്കൾ 'മുബാഹല'ക്കു നുകൂലം പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ മറ്റു ചിലർ അവരോട് ഇങ്ങിനെ പറയുകയുണ്ടായി, മുഹമ്മദ് സത്യവാനായ ഒരു പ്രവാചകനാണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാം, ഒരു പ്രവാചകനുമായി ശാപ പ്രാർത്ഥന (ശപ്ത) നടത്തുന്ന ജനത നാമാവശേഷമാവാതിരിക്കുകയില്ല.' അവരെപ്പറ്റി നബി(സ) പറഞ്ഞു: 'അവർ മുബാഹലക്കു പുറപ്പെട്ടു വന്നിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ സ്വത്തും കുടുംബവും ഇല്ലാതെ (എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട്) അവർ മടങ്ങുമായിരുന്നു.' പ്രസ്തുത സംഭവം വിശദമായും സംക്ഷിപ്തമായും പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടി ഫദീസു പണ്ഡിതന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാവുന്നതാണ്.

വാദപ്രതിവാദ വേളകളിൽ സത്യം വ്യക്തമായി പുലർന്നാലും, അഹങ്കാരവും പിടിവാശിയും നിമിത്തം പലരും സത്യം സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാവാതിരിക്കുക പതിവാണ്. ഏതു കടുംകയ്യും, സൂത്രങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് സ്വന്തം നിലയിൽ അവർ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, സ്വന്തം കൂട്ടികളെയും സ്ത്രീകളെയും നേടുക നാശത്തിലേക്കു വലിച്ചിടുവാൻ അൽപം ബുദ്ധിയില്ലാത്തവരാരും ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവരെക്കൂടി മുബാഹലയിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കുവാൻ കല്പിക്കുന്നത്. **عَلَيْكُمْ** സത്യം തങ്ങളുടെ മേൽത്താണെന്ന പൂർണ്ണവിശ്വാസമുള്ളവർക്കു നേടും യെപ്പടേണ്ടതായിട്ടില്ലതാനും. സത്യം ഇന്നതാണെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടു പിന്നെയും അതു സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും, മുബാഹലയിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും ചെയ്യുന്നവർ നാശകാരികളും കൂഴപ്പക്കാരുംമാണെന്നും, അവരെക്കുറിച്ചു അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടതുപോലെ അറിയാമെന്നും, അവരുടെ പേരിൽ വേണ്ടുന്ന നടപടികൾ അവൻ വഴിയെ എടുത്തുകൊള്ളുമെന്നുമുള്ള താക്കീതാണ് 63-ാം വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

വിഭാഗം-7

64. (നബിയേ) പറയുക: 'വേദക്കാരേ, ഞങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കുമിടയിൽ സമമായ ഒരു വാക്കിലേക്കു [തത്വത്തിലേക്കു] വരുവിൻ; അതായതു: അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ നാം ആരാധിക്കാതിരിക്കുകയും, അവനോട് യാതൊന്നിനെയും നാം പങ്കുചേർക്കാതിരിക്കുകയും, നമ്മിൽ ചിലർ ചിലരെ അല്ലാഹുവിന് പുറമെ റബ്ബുകളാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നു (ഉള്ളതിലേക്കു).'

എന്നിട്ടവർ തിരിഞ്ഞുകളയുന്നപക്ഷം, (അവരോടു) നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളുക: 'ഞങ്ങൾ 'മുസ്ലിം'കളാണ് [അല്ലാഹുവിന് കീഴൊതുങ്ങിയവരാണ്] എന്നു നിങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.'

٦٤- قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ
سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ
أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ
وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ
بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا
قُلْ دُونَ اللَّهِ فَرِيقٌ تَوَلَّوْا
فَقُولُوا أَشْهَدُ
بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ○

64. ഈ പറയുക **يَا أَهْلَ الْكِتَابِ** വേദക്കാരേ **تَعَالَوْا** വരുവിൻ **كَلِمَةٍ** ഒരു വാക്കിലേക്കു **سَوَاءٍ** സമമായ **بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ** ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ നിങ്ങൾക്കിടയിലും **أَلَّا** നാം ആരാധിക്കുകയില്ലെന്നു **إِلَّا اللَّهَ** അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ **وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا** അവനോടു നാം പങ്കു ചേർക്കുകയില്ല എന്നും **وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا** യാതൊന്നിനെയും **قُلْ** നമ്മൾ ആക്കുകയില്ലെന്നും **دُونَ اللَّهِ** നമ്മിൽ ചിലർ ചിലരെ **فَرِيقٌ** റബ്ബുകൾ **تَوَلَّوْا** അല്ലാഹുവിന് പുറമെ **أَشْهَدُ** എന്നിട്ടു (എന്നാൽ) അവർ തിരിഞ്ഞുകളഞ്ഞെങ്കിൽ **بِأَنَّا مُسْلِمُونَ** നിങ്ങൾ പറയുവിൻ **يَا أَهْلَ الْكِتَابِ** നിങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുവിൻ എന്നു **سَوَاءٍ** ഞങ്ങൾ മുസ്ലിംകളാകുന്നുവെന്ന്

കാണുന്നത് അതിനെ ഒരു വിധിയായി അംഗീകരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മുസ്‌ലിം സമൂഹത്തിൽ പടർന്നു പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രശ്നമാകുന്നു. ഈ രാഗത്തിൽ നിന്നു പകർപ്പെടുത്ത ഭാഗ്യവാൻമാർ വളരെ കുറവായെന്നു പറയാം. സത്യാവസ്ഥ എന്താണെന്നു അന്വേഷിക്കുവാനോ, ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുവാനോ യഥാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ അതു സഹിക്കുവാനോ തയ്യാറിലാത്ത ബഹുജനങ്ങളും, അവരെ വഴിപിഴപ്പിച്ചു മുതലെടുക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും ഈ ഖുർആൻ വചനവും തബീവചനവും ഒന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി വിവരമില്ലാത്തവർ വിവരമുള്ളവരോടു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അവരുടെ വാക്കു സ്വീകരിക്കണം എന്ന തത്വം ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, അനധികൃതമായ അനുകരണവും, ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കാലും പിൻകടങ്ങാതിരിക്കുന്നതുമാണ് ആവശ്യം.

ഇസാ (അ) നബിയുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ടു വേദക്കാരെ താഹീദിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ, ഈ സൂറയിലെ ആ. 6 മുതൽക്കുള്ള പ്രസ്താവനകൾ അവലോകനം ചെയ്യുന്നപക്ഷം-ഇമാം ബൈദാവീ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ-വളരെ യുക്തവും ന്യായവുമായ ഒരു നയക്രമമാണു അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. ഇസാ (അ)ന്റെ ഉത്ഭവവും, സ്ഥിതിഗതികളും, ദൈവമായിരിക്കുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനർഹതയും ആദ്യം വിവരിച്ചു. പിന്നീടു, ക്രിസ്ത്യാനികൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനധികൃതവിശ്വാസങ്ങളുടെയും, ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുടെയും പൊള്ളത്തരം തുറന്നുകാട്ടി. അവർ തർക്കവും പിടിവശിയും വീടാതായപ്പോൾ അവരെ മുബാഹലക്കു വിളിച്ചു. അതിൽ അവരുടെ മനസ്സെങ്കിലും ക്ഷമയോടെ തട്ടിയെങ്കിലും അവർ അതിനു മുന്നോട്ടു വരുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, വളരെ ലഘുവായ ഒരു മാർഗ്ഗം അവരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചുകാട്ടി. അതെ, രണ്ടുകൂട്ടർക്കും യോജിക്കാവുന്ന ഒരടിസ്ഥാനത്തിലേക്കു അവരെ ക്ഷണിച്ചു നോക്കി. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും, ന്യായങ്ങളും, താക്കീതുകളും, ഉപദേശങ്ങളും ഒന്നും തന്നെ ഫലിക്കുന്നില്ലെന്നുകണ്ടപ്പോൾ-അവസരമായി- 'ഞങ്ങളിതാ അല്ലാഹുവിനു കീഴൊത്തുണ്ടിയ മുസ്‌ലിംകളാണെന്നു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു അവരെ അവരുടെ പാട്ടിനു വിട്ടുകൊടുവാൻ അല്ലാഹു നബി (സ)യോടു കൽപിക്കുന്നു. അഥവാ, നിങ്ങൾ അവനു കീഴൊത്തുണ്ടി മുസ്‌ലിംകളാവാതെ അവിശ്വാസികളായി തുടരുവാനാണു ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ പൈതൃകങ്ങളും, ഞങ്ങളിനു തയ്യാറിലാണെന്നു സാരം.

പ്രസ്‌പരം ആശയപരമായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തിൽ കഴിയുന്ന വിഭാഗക്കാർ തമ്മിൽ, എല്ലാവർക്കും കൂടി യോജിക്കാവുന്നതും തമ്മിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതുമായ സനാതന മൂല്യങ്ങളിൽ ഒത്തൊരുമിച്ച് പോകുന്ന പക്ഷം, കക്ഷികൾ തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച ക്രമേണ ഇല്ലാതായിത്തീരുവാൻ അതു ഉപകരിക്കുമെന്നൊരു പൊതു തത്വം ഈ വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. وَأَعْلَمُ

65 വേദക്കാരേ, എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ ഇബ്രാഹീമിന്റെ കാര്യത്തിൽ (തർക്കിച്ചു) ന്യായവാദം നടത്തുന്നത്? തയ്യാറാത്തതും, ഇഞ്ചിലും അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷമല്ലാതെ ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലല്ലോ (എന്നിരിക്കെ)! അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നില്ലേ?

66. ഹേ, നിങ്ങൾ (ഇസാ) ഇങ്ങിനെയുള്ളവരാകുന്നു: നിങ്ങൾക്ക് അറിവുള്ള കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ (തർക്കിച്ചു) ന്യായവാദം നടത്തി! എന്നാൽ, നിങ്ങൾക്കു അറിവില്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ ന്യായവാദം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?!

٦٥- يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أُنْزِلَتِ التَّوْرَةُ وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ
٦٦- هَآؤُنَآ هَؤُلَاءِ حَآجُّنَا فِيْمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ قُلْ لِمَ تُحَاجُّونَ فِيْمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ

65. വേദക്കാരേ എന്തിനാണു നിങ്ങൾ ന്യായവാദം (തർക്കം) നടത്തുന്നത്? ഇബ്രാഹീമിനെപ്പറ്റി, ഇബ്രാഹീമിന്റെ കാര്യത്തിൽ وَمَا أُنْزِلَتِ ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല താനും. ഇറക്കപ്പെടാത്ത സ്ഥിതിക്കു تُحَاجُّونَ തെറ്റാത്തതു فِيْمَا ഇഞ്ചിലും لَكُمْ بِهِ അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷമല്ലാതെ عِلْمٌ അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നില്ലേ 66. ഹേ (അറിയുക) നിങ്ങൾ لَيْسَ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരാണ് لَكُمْ بِهِ നിങ്ങൾ ന്യായവാദം (തർക്കം) നടത്തി فِيْمَا യാതൊരു കാര്യത്തിൽ تُحَاجُّونَ അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കേണ്ട لَكُمْ بِهِ അറിവു عِلْمٌ എന്നാൽ (അപ്പോൾ) എന്തിനാണ് لَيْسَ നിങ്ങൾന്യായവാദം നടത്തുന്നത് فِيْمَا ഇല്ലാത്ത കാര്യത്തിൽ تُحَاجُّونَ നിങ്ങൾക്കതിനെപ്പറ്റി لَكُمْ بِهِ അറിവ്

അല്ലാഹു (എല്ലാം) അറിയുന്നു: നിങ്ങൾക്കു് അറിയുകയില്ലതാനും.

○ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

٢٤- مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا

وَلَا نَصْرَانِيًّا

وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا

○ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

67 ഇബ്രാഹീം ഒരു യഹൂദിയായതല്ല. ക്രിസ്ത്യാനിയായതല്ല. ആയിരുന്നില്ല. ഏകിലും, അദ്ദേഹം ഒരു ശുദ്ധ മനസ്കനും. 'മുസ്ലിമും' [കിഴൊതുങ്ങിയവനും] ആയിരുന്നു: അദ്ദേഹം 'മുശ്രിക്കു' [ബഹുദൈവവിശ്വാസി] കളിൽപ്പെട്ടവനായിരുന്നതുമില്ല.

67. ഇബ്രാഹീം ആയിരുന്നില്ല യഹൂദി ക്രിസ്ത്യാനിയും ആയിരുന്നില്ല ഏകിലും അദ്ദേഹമായിരുന്നു ഈ ഋജുമാനസ്സ് ൾ മുസ്ലിമായ, കിഴൊതുങ്ങിയവൻ ൾ ആയിരുന്നതുമില്ല മുശ്രിക്കുകളിൽ പെട്ടവൻ

യഹൂദികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും ബഹുമാനിച്ചാടിക്കുന്ന ആളാണല്ലോ ഇബ്രാഹീം നബി (അ). അദ്ദേഹം തങ്ങളുടെ മതക്കാരനും, തങ്ങളുടെ നടപടിക്രമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആളുമായിരുന്നുവെന്നാണു് ഇരുകൂട്ടരും വാദിക്കുന്നത്. നല്ലനിലെ ക്രിസ്തീയ നിയമമനുസരിച്ച് വന്ന അവസരത്തിൽ, അവരും യഹൂദികളും ചേർന്ന നബി(സ) യുടെ അടുക്കൽവെച്ചു ഈ വിഷയത്തിൽ തർക്കവും വാദവും നടത്തുകയുണ്ടായതായി മുഹമ്മദ് ബ്നു ഇസ്ഹാഖ് (റ) വിവരമെഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള ഈ തർക്കത്തെക്കുറിച്ചാണു് അല്ലാഹു ഇരുകൂട്ടരെയും ഒരു സാരത്തിൽ ആക്ഷേപിക്കുന്നത്. താരാത്തിന്റെ അനുയായികളാണു് യഹൂദികൾ. ഇബ്രാഹീമിന്റെ അനുയായികളാണു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ. ഇബ്രാഹീം (അ) ന്റെ കാലശേഷം വളരെ കഴിഞ്ഞിട്ടാണു് ആ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും അവതരണം. എന്നിരിക്കെ, രണ്ടുകൂട്ടരുടെ വാദവും പൊള്ളയും നിരർത്ഥവുമാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. തങ്ങൾക്കറിയാത്ത വിഷയത്തിൽ തർക്കവും ന്യായവാദവും നടത്തുകയെന്ന വിഡ്ഢിത്തമാണു് ഇരുകൂട്ടരും പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു് അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഇരുകൂട്ടരുടെയും വേദഗ്രന്ഥത്തെയും, പ്രവാചകനെയും സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങളിൽപ്പോലും പരസ്പരം തർക്കവും വാദവും നടത്തിവരുന്ന പാരമ്പര്യമാണു് അവർക്കുള്ളത്. ആ തർക്കങ്ങൾ അവർക്കറിയാവുന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചാണെന്നു് പറഞ്ഞാൽ. എന്നാൽ, എത്രയും കാലംമുമ്പ് കഴിഞ്ഞുപോയ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തെയും കുറിച്ചു് തർക്കം നടത്തുന്നതിനു് അവർക്കെന്താണു് അവകാശമുള്ളത്? എന്നു് ചോദിച്ചുകൊണ്ടും, സത്യാവസ്ഥ അല്ലാഹുവിനാണു് അറിയുക - നിങ്ങൾക്കറിയുകയില്ല - എന്നു് ഉണർത്തിക്കൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥനില ഇന്നതായിരുന്നുവെന്നു് അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നു. അതെ, അദ്ദേഹം യഹൂദനോ, ക്രിസ്തീയനോ ആയിരുന്നില്ല. (അവനികളെപ്പോലെ) മുശ്രിക്കുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ആളല്ലായിരുന്നു. യാതൊരു വക്രമാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കാത്ത ശുദ്ധഹൃദയനും, അല്ലാഹുവിൽ ശരിക്കും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് അവനു് പൂർണ്ണമായും കിഴൊതുങ്ങി ജീവിച്ചുവന്ന ഒരു മുസ്ലിമുമായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു് വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വാസ്തവം ഇതായിരിക്കെ, ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുമായി അടുപ്പബന്ധം അവകാശപ്പെടുവാനുള്ള അർഹത ആർക്കാണുള്ളതെന്നുകൂടി അടുത്ത വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:-

68. നിശ്ചയമായും, മനുഷ്യരിൽ വെച്ചു് ഇബ്രാഹീമിനോടു കൂടുതൽ (അടുപ്പ) ബന്ധമുള്ളവർ, അദ്ദേഹത്തെ പിൻപറ്റിയവരും, ഈ പ്രവാചകനും, വിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളവരും തന്നെയാണു്.

٢٨- إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ
لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ
وَالَّذِينَ آمَنُوا

അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളുടെ രക്ഷാധികാരി (അഥവാ സഹായി) ആകുന്നു

وَاللَّهُ دَلِيلُ الْمُؤْمِنِينَ

68. ﴿لَا يَسْتَوِي﴾ നിശ്ചയമായും കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടവർ, അധികം അർഹതയുള്ളവർ **لَا** മനുഷ്യരിൽ **لَا** ഇബ്രാഹീമിനോടും, ഇബ്രാഹീമിനെ സംബന്ധിച്ചു **لَا** യാതൊരു കൂട്ടർ തന്നെ **لَا** അദ്ദേഹത്തെ പിൻപറ്റിയ **لَا** ഈ നബിയും **لَا** വിശ്വസിച്ചവരും **لَا** അല്ലാഹു വാക്കു **لَا** രക്ഷാധികാരി (ബന്ധു-സഹായി-മിത്രം) ആകുന്നു **لَا** സത്യവിശ്വാസികളുടെ

ഇബ്രാഹീം (അ) സ്വീകരിച്ചുവന്ന മാർഗ്ഗത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടപടിക്രമങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തെ മാതൃകയാക്കി പിൻപറ്റിപ്പോന്നവരാരോ അവർക്കു അദ്ദേഹവുമായുള്ള അടുപ്പവും ബന്ധവും അവകാശപ്പെട്ടു വാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അവർ ഏതു കാലക്കാരോ വിഭാഗക്കാരോ ആവട്ടെ. അങ്ങിനെയുള്ളവരത്രെ ഈ പ്രവചനനായ മൂഹമ്മദ് നബിയും, അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ള സത്യവിശ്വാസികളും. വേദക്കാരായ നീദ്രയ, ഇസ്രായേൽ, കൂട്ടരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ബഹുദൂരം അകന്നുപോയിരിക്കുകൊണ്ടു അദ്ദേഹവുമായി നിബന്ധിക്കു ബന്ധമില്ലാത്തവരിരിക്കുന്നു എന്നു താൽപര്യം.

69. (സത്യവിശ്വാസികളെ) വേദക്കാരിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വിഭാഗം (ആളുകൾ) മോഹിക്കുകയാണ്, നിങ്ങളെ അവർ വഴിപിഴപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ (കൊള്ളാമായിരുന്നു) എന്ന്! (വാസ്തവത്തിൽ) അവർ തങ്ങളെത്തന്നെയല്ലാതെ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്നുമില്ല; (അത്) അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല.

٦٩- وَكَذَٰلِكَ ظَلَمُوا أَهْلَ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّوكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

٧٠- يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ

70. വേദക്കാരേ, അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [ലക്ഷ്യം] കളിൽ, (അവർക്കു സത്യ) സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു (തന്നെ) നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുന്നതു എന്തിനാണു?!

71. വേദക്കാരെ നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തെ അയഥാർത്ഥവുമായി കൂട്ടിക്കലർത്തുകയും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു (തന്നെ) യഥാർത്ഥത്തെ ഒളിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു എന്തിനാണു?!

٧١- يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْفُرُونَ بِالْحَقِّ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ

69. **لَا** മോഹിക്കുകയാണ് **لَا** ഒരു വിഭാഗം **لَا** വേദക്കാരിൽനിന്നു **لَا** അവർ നിങ്ങളെ വഴി പിഴപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ(എന്നു) **لَا** അവർ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്നുമില്ല(താനും) **لَا** തങ്ങളെത്തന്നെ (സ്വന്തങ്ങളെ)യല്ലാതെ **لَا** അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല, അവർക്കു ബോധം വരുന്നുമില്ല 70. **لَا** വേദക്കാരേ **لَا** എന്തിനാണു നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുന്നത് **لَا** അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തു (ലക്ഷ്യം-ദൃഷ്ടാന്തം)കളിൽ **لَا** നിങ്ങളാകട്ടെ **لَا** സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു(താനും) 71. **لَا** വേദക്കാരേ **لَا** നിങ്ങൾ എന്തിനാണു കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതു **لَا** യഥാർത്ഥ (സത്യ)ത്തെ **لَا** അയഥാർത്ഥത്തോടു **لَا** നിങ്ങൾ ഒളിച്ചു (മൂടി) വെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു **لَا** യഥാർത്ഥ മത്തെ **لَا** നിങ്ങളാവട്ടെ **لَا** അറിയുന്നു(താനും)

നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ സത്യതയ്ക്കു തെളിവായി അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അറിവിലുമുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി ശരിവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, അതേദൈവം അവയെ മൂടിവെക്കുകയും, സത്യാസത്യങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൂഴിച്ചു യഥാർത്ഥം വ്യക്തമാക്കാതിരിക്കുകയുമാണു അവർ ചെയ്യുന്നത്. എന്തിനായിട്ടാണു ഇത്തരം തോന്നിയവാസങ്ങൾ നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു അവരെ അല്ലാഹു ആക്ഷേപിക്കുകയാണ്.

വിഭാഗം-8

തബി (സ) രാജ്യം, സത്യവിശ്വാസികളാകുമ്പോൾ അസൂയയും, പകരവും നിമിത്തം സത്യവിശ്വാസികളെ ഖജനാക്കാര്യവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു വേദക്കാർ നടത്തുന്ന ഒരു കൃത്യം അല്ലാഹു തുറന്നു കാട്ടുന്നു:-

72. വേദക്കാരിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വിഭാഗം (ആളുകൾ) പറയുകയാണ്: "(ഈ) വിശ്വസിച്ചവരുടെ മേൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിൽ, പകലിന്റെ ആരംഭത്തിൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവിൻ; അതിന്റെ അവസാനത്തിൽ നിങ്ങൾ (അങ്ങ) അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. (എന്നാൽ) അവർ മടങ്ങി വരുകയും;

٤٢- وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
إِيمَانًا بِالَّذِي
أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ
آمَنُوا وَجْهَ النَّهَارِ
وَأُفْرُوا آخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ۝

73. 'നിങ്ങളുടെ മതത്തെ പിൻതുടർന്നവരെല്ലാത്ത നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യരുത്' (നബിയേ) പറയുക: 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗംഗർഭനമത്രെ, (യഥാർത്ഥ) മാർഗ്ഗംഗർഭനം. (അതെ) നിങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടതുപോലെ, (വേറെ) വല്ല ഒരാൾക്കും നൽകപ്പെട്ടു നന്നിനാൽ; അല്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ വെച്ച് അവർ നിങ്ങളോടു ന്യായവാദം ചെയ്യുമെന്നതിനാൽ.'

٤٣- وَلَا تَتَّبِعُوا
إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ
قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ
أَنْ يُؤْتَىٰ أَحَدٌ
مِّثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ
أَوْ يُحَاجُّوْكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ
قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَنْ يَّشَاءُ
وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ۝

പറയുക 'നിശ്ചയമായും അനുഗ്രഹം അല്ലാഹുവിന്റെ കൈവശമത്രെ (ഉള്ളതും) അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അത് അവൻ നൽകുന്നു.

അല്ലാഹു, വിശാലനും, (എല്ലാം) അറിയുന്നവനുമായകുന്നു.

74. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ തന്റെ കാരണവും കൊണ്ടു അവൻ പ്രത്യേകപ്പെടുത്തുന്നു. അല്ലാഹു, മഹത്തായ അനുഗ്രഹമുള്ളവനത്രെ.'

٤٤- يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَّشَاءُ
وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ۝

72. പറയുകയും ചെയ്തു പറയുകയാണ് ഈ ഒരു വിഭാഗം من أهل الكتاب വേദക്കാരിൽ നിന്നു من أهل الكتاب നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവിൻ على الذين آمنوا വിശ്വസിച്ചവർക്ക് ٤٢ പകലിന്റെ മുഖത്തു(മുമ്പിൽ-ആരംഭത്തിൽ) من أهل الكتاب നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു 73. നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യരുത് ٤٣ യാതൊരുവരെയല്ലാത്ത നിങ്ങളുടെ മതത്തെ من പറയുക ٤٤ നിശ്ചയമായും മാർഗ്ഗംഗർഭനം, വഴിചേർക്കൽ ٤٥ അല്ലാഹു വിന്റെ മാർഗ്ഗംഗർഭനമാണു, വഴിചേർക്കലത്രെ ٤٦ നൽകപ്പെട്ടുന്നതിനാൽ ٤٧ വല്ല ഒരാൾക്കും ٤٨ യാതൊന്നുപോലെ ٤٩ അത് നിങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടു ٥٠ അല്ലെങ്കിൽ അവർ നിങ്ങളോടു ന്യായവാദം നടത്തുന്നതിനാൽ ٥١ നിങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ ٥٢ പറയുക ٥٣ നിശ്ചയമായും അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു ٥٤ അല്ലാഹുവിന്റെ കയ്യിലാണു ٥٥ അവൻ നൽകുന്നു 74 അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു ٥٦ അല്ലാഹു ٥٧ വിശാലനാകുന്നു ٥٨ അറിയുന്നവനാണു 74 ٥٩ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു ٦٠ (അല്ലാഹുവാകട്ടെ) ٦١ അനുഗ്രഹം ഉള്ളവനാണു ٦٢

വേദങ്ങൾ-അഹ്മദികൾ വിശ്വസിച്ചു.-സത്യവിശ്വാസികൾ വഴിതെറ്റിക്കൊണ്ടുവാൻ തക്ക പാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിനായി അവർ ഗൂഢാസ്യത്വം ചെയ്ത ഒരു പരിപാടിയാണ് 72-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. തങ്ങളിൽ പെട്ട ചിലരെ ശത്രുക്കളിലെക്കു; അവർ രാവിലെ ചെന്നു തങ്ങളെ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞു മൂസ് ലിം വേദമണിയുക; കൂറേ നേരം മൂസ് ലിം കളുതായി ഇടകലർന്നശേഷം, വൈകുന്നേരമാകുമ്പോൾ ഇസ് ലാമിൽ നിന്നു സ്വന്തം ഡ്രോക്യകളും ചെയ്യുക. 'ഇസ് ലാം സത്യമതമെന്നു ധരിച്ചു' എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇപ്പോഴല്ല അതിന്റെ ഉള്ളുകളിൽ മനസ്സിലായത്, അതുകൊണ്ടു ഇതാ എങ്ങനെയെന്നു മടങ്ങിപ്പോന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതു കാണുമ്പോൾ, വേദഗ്രന്ഥവുമായി പരിചയമുള്ള ഇവർ ഇങ്ങനെ പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു ഇതു പരമാർത്ഥമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി അത്പ്രകാരം കളു കൾക്കും കഥ അറിയാത്തവരുമായ ചില സത്യവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ചും ഇസ് ലാമിൽ നിന്നു വിട്ടുപോവുവാൻ കാരണമാകുന്നു. ഇവർ ചുരുക്കം ചെയ്തുകൊണ്ടു ഇസ് ലാമിനെതിരിൽ ഭനമദ്യെ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കാനെന്നൊക്കെ നോക്കുവാൻ കണ്ടുകൂട്ടൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു ആചരിച്ചു വരുന്ന മതനടപടികൾക്കെതിരായി ആരോരു പറഞ്ഞാലും ചെയ്താലും നിങ്ങൾ അതൊന്നും-നാവികകൊണ്ടു സ്ഥിതിച്ചാലും-മനസ്സുകൊണ്ടു വിശ്വസിക്കരുതെന്നും ഈ കോമരങ്ങളോടു അവർ പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

അവരുടെ ഈ ഗൂഢാസ്യം തുറന്നുകൊടുക്കു മാത്രമല്ല, അതുകൊണ്ടെന്നും ഒരു പ്രയോജനവും അവർക്കു ലഭിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ലെന്നും, അസൂയയുടെയും വിദ്വേഷത്തിന്റെയും ഒരു പ്രകടനം മാത്രമാണെന്നും അവരെ തെറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ നബി (സ)യോടു കൽപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സന്മാർഗ്ഗം കണ്ടിച്ചുനടക്കുന്നതും, അതു പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം നൽകുന്നതും അല്ലാഹുവാണ്. ഇന്നിന്ന വിശ്വാസക്കാരെ സമുദായത്തിനോ മാത്രമേ അനുഗ്രഹം നൽകുകയുള്ളുവെന്നു ഒരു നിയമവും അവൻ വെച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങളെപ്പോലെ കൂടില മനസ്കനെന്നു മല്ല അല്ലാഹു. അവൻ വളരെ വിശാലനും എല്ലാം അറിയുന്നവനുമായെന്നും അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ അനുഗ്രഹിക്കും. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവൻ പ്രത്യേകം കാര്യവും ചെയ്തിട്ടു കൊടുക്കും. ആർക്കൊക്കെയൊന്നു അനുഗ്രഹവും കാര്യവും നൽകേണ്ടതെന്നു അവനറിയാം. നിങ്ങളെ ലഭിച്ചതുപോലെ മറ്റൊരു കൂട്ടർക്കു (മൂസ് ലിംകൾക്കു) വേദഗ്രന്ഥവും പ്രവാചകനും വന്നു കിട്ടിയതിലുള്ള നിങ്ങളുടെ അസൂയയാണ് ഇതിനു ഒരു കാരണം. സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ, അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ സത്യത്തെ നിഷേധിച്ചവരെന്നു നിങ്ങളെന്നു വാദിച്ചു നിങ്ങളെ തോൽപ്പിക്കുവാൻ ഇടവരത്തക്കവണ്ണം അവർ സന്മാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചവരായിത്തീരുമെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ വ്യാമോഹമാണ് മറ്റൊരു കാരണം. ഇതാണു ഇത്തരം നീചവൃത്തികൾക്കു നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇതിലൊന്നും നിങ്ങൾ വിജയിക്കുകയില്ലെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക. എന്നാൽയെന്ന് അല്ലാഹു തുടർന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം.

73-ാം വചനത്തിലെ **وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَلِيلٌ لَّا يَخْلُفُونَ مَا لَهُمْ مِنْ شَيْءٍ عَسَىٰ تَعْلَمُونَ** ('നിങ്ങളെ നൽകപ്പെട്ടതുപോലെ' എന്നു തുടങ്ങി 'നായാവാട് ചെയ്യുന്നതിനാൽ' എന്നതുവരെയുള്ള) വാക്യങ്ങൾ നബി (സ) അവരോടു പറയേണ്ടുന്ന മറുപടിയുടെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലക്കാണ് നാം മുകളിൽ വിവരിച്ചത്. പരിഭാഷയിൽ സ്വീകരിച്ചത്. ഇതു വേദക്കാര്യുടെ പ്രസ്താവനയുടെ തുടർച്ചയായിരിക്കുവാനും. **وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَلِيلٌ لَّا يَخْلُفُونَ مَا لَهُمْ مِنْ شَيْءٍ عَسَىٰ تَعْلَمُونَ** (അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗദർശനമാണു മാർഗ്ഗദർശനമെന്നു പറയുക) എന്ന വാക്യം ഇടക്കുവെച്ചു നബി (സ)യോടു കൽപിച്ചതായിരിക്കുവാനും സാധ്യതയുണ്ട്. വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ പലരും ഇങ്ങിനെയാണു സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നതും. അപ്പോൾ, ആ വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്: ഇവർ-സത്യവിശ്വാസികൾ അവരുടെ മതത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നപക്ഷം, നമുക്കു ലഭിച്ചതുപോലെ വേദഗ്രന്ഥം മുതലായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നമുക്കു പുറമെ ഇവരെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു ലഭിച്ചതായി വരും, അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ വെച്ചു നമുക്കെതിരിൽ നായം സമർപ്പിക്കുവാനും ഇടവരും. അതുകൊണ്ടു അതിനു നാം അവർക്കു അവസരം കൊടുക്കുന്നതിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ടായാലും ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാകുന്നു, വേറെയും ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം.

75. വേദക്കാരിലുണ്ടു ചിലർ: ഒരു 'ഖിൻത്വാറി'നെ [കുന്യാരത്തെ] സംബന്ധിച്ചു നീ അവരെ വിശ്വസിച്ചാൽ അവർ നിനക്കതു തന്നുതീർക്കും.

അവരിലുണ്ടു(വേറെ) ചിലരും: ഒരു 'ദീനാറിനെ' [പെൺ പണത്തെ] സംബന്ധിച്ചു നീ അവരെ വിശ്വസിച്ചാൽ അവരിൽ [അവരെ തിരക്കിക്കൊണ്ടു] നീ നിലകൊള്ളുന്നവനായിരുന്നാലല്ലാത്ത അവർനിനക്കതു തന്നു തീർക്കുകയില്ല.

46- وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنْهُ بِقَبْضِ يَدَيْهِ يُؤَدِّيَ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنْهُ بِدِينَارٍ فَلَا يُؤَدِّيَ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا

“(വേദക്കാരല്ലാത്ത) നിരക്ഷരജ്ഞരുടെ കാര്യത്തിൽ, ഞങ്ങളുടെ മേൽ (ബാധ്യതയുണ്ടാവാൻ) ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ല, എന്നു അവർ പറയുന്നതു നിമിത്തമത്രെ അത്”. അവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു (തന്നെ) അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ വ്യാജം പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّينَ سَبِيلٌ
وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

41- بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ
وَإِتَّقَىٰ

قَالَ اللَّهُ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ○

76. അങ്ങനെയല്ല, യാതൊരുവൻ തന്റെ കരാർ നിറവേറുകയും, സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും ചെയ്തുവോ, എന്നാൽ, (ആ) സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരെ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കും.

76. വേദക്കാരിലുണ്ട് ചിലർ, യാതൊരുവൻ പഴി അവരെ (അവനെ) നിശ്ചയിച്ചാൽ ഒരു വിൻത്യാറിനെ (കുമ്പാരത്തെ) സംബന്ധിച്ചു പഴി അത്വർ (അവൻ) വീട്ടിത്തരും. ചില നിനക്കു അവരിലുണ്ട് ചിലർ, യാതൊരുവൻ പഴി അവരെ (അവനെ) നിശ്ചയിച്ചാൽ ഒരു ദീനാറിനെ (പൊൻപണത്തെ)പ്പറ്റി പഴി അത്വർ (അവൻ) വീട്ടുകയില്ല. ചില നിനക്കു പഴി നി ആയിക്കൊണ്ടിരുന്നാലല്ലാതെ പഴി അവന്റെ മേൽ (അവരിൽ) നില്ക്കുകയുള്ളൂന്നവൻ ചില അതു അവർ പറയുന്നതു നിമിത്തമാണു ഞങ്ങളുടെ മേൽ ഇല്ല. പഴി നിരക്ഷരജ്ഞരിൽ ഒരു മാർഗ്ഗവും അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. പഴി അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ വ്യാജം അവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു 76. ചില അങ്ങനെയല്ല. ആർ നിറവേറിയോ തന്റെ കരാർ, ഉടമ്പടി സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ചില എന്താൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കും, ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ചില സൂക്ഷ്മതപാലിക്കുന്നവരെ

കുമ്പാരം-അഥവാ വളരെ ധനം-എന്നാണുദ്ദേശ്യം. അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത - അഥവാ ഏഴുത്തും വായനയും അറിയാത്ത ആളുകൾ എന്നാണു ചില എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. വേദഗ്രന്ഥവുമായി പരിചയമില്ലാത്തവരായ അറബികളാണ് ഉദ്ദേശ്യം.

വേദക്കാരുടെ പല ഭൂഷ്ഠചെയ്തികളും മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ, അവരിലുള്ള എല്ലാ വ്യക്തികളും ഒരുപോലെയാല്ല. വളരെയധികം ധനം വിശ്വസിച്ചുപിടാൻ പോലും തക്കസമയം മടക്കിത്തരുന്ന നല്ല മനസ്ഥിതിക്കാരും അവരിലുണ്ട്. നേരെ മറിച്ചു ഒരു പൊൻപണം പോലും വിശ്വസിച്ചു കൊടുത്താൽ-മടക്കിത്തരണമെന്നു തീർക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം മടങ്ങിക്കിട്ടിയെക്കുന്നില്ലാതെ- തിരിച്ചുതരുവാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ആളുകളും അവരിലുണ്ട്. തിരിച്ചുതരാൻ തയ്യാറല്ലാത്തവർ അതിനു പറയുന്ന ന്യായം ഇതാണു: വേദക്കാരല്ലാത്തവരോടുള്ള ബാധ്യതകൾ നിറവേറാണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമൊന്നുമില്ല. അവരുടെ ധനം ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഭക്ഷണം, കുറ്റകരമല്ല, സ്വാസ്ഥ്യവായത്തിൽ പെട്ടവരോടുള്ള കടമകൾപാലിക്കാലേ നമുക്കു കടമയുള്ളു എന്നൊക്കെ. അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ അവർ പാലിക്കേണ്ടതാണ്. കരാറുകൾ പാലിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവിചക്ഷുക്കൾ സൂക്ഷിച്ചുപോരുകയും ചെയ്യുന്നവരെയാണു അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കുക. അല്ലാത്തവർക്കു അവന്റെ സ്നേഹം ലഭിക്കുകയില്ല. എന്നൊക്കെയാണു ഈ വചനങ്ങളുടെ സാരം.

സ്വജാതിക്കാരല്ലാത്തവരോടു ഇടപാടുകളിൽ വിട്ടുവീഴ്ച കാണിക്കേണ്ടതില്ല. അവരോട് പലിശ വാങ്ങുന്നതിനും വിരോധമില്ല. സ്വജാതിക്കാരോടു കടമുട്ടിച്ചു ചോദിക്കുകയോ പലിശ വാങ്ങുകയോ ചെയ്തുകൂടാ എന്നൊക്കെ യഹൂദികൾ പരമ്പര്യമായി വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. (ആവർത്തന പുസ്തകം 16: 8, 23; 20) അജ്ഞരായ ചില പാരമുസ്ലീകളിലും ഇത്തരം ചില അന്ധമായ ധാരണകൾ കടന്നുകൂടാറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, നീതിയും വിശ്വസ്തതയും പാലിക്കുന്നതിൽ മുമ്പാകെ അമൃതസുഖമെന്നു വിവേചനമില്ല. ഇബ്നനുഅ

ഹദീസ്-ന്ദിം (6) ഉദ്യമിക്കുന്ന ഒരു ഹദീസ് കാര്യം. അതിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'നിരക്ഷരജ്ഞതയുടെ കാര്യത്തിൽ അജ്ഞതയോട് ഒരു ബന്ധമുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി (إِسْ عَلِيٌّ إِلَى الْإِيمَانِ) എന്നു വേദങ്ങൾ പറഞ്ഞു. നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രുക്കൾ കളവു പറയുകയാണ്'. ജാഹിലിയ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന (ഉത്തരം) ഏതു കാര്യവും ഏതെങ്കിലും ഈ രണ്ടു കാലദികൾക്കിടയിലാക്കപ്പെടാതെ ഇല്ല. (എല്ലാം തള്ളപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു) അതാണത് (വിശദീകരണമുണ്ട് കാര്യം) ഒഴികെ. അതാകട്ടെ, പുണ്യവാന്മാരും, ദുഷ്ടന്മാരും നിർവ്വഹിക്കപ്പെടാത്തതാകുന്നു'

77. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കരാറിനും [[പതിഞ്ചേഴ്ച], തങ്ങളുടെ സത്യ (ശപഥ)ങ്ങൾക്കും തുച്ഛമായ വിലവാങ്ങുന്നവർ, അക്കൂട്ടർ അവർക്കു പരലോകത്തിൽ യാതൊരു ഓഹരിയുമില്ല; ഖിയാമത്തുനാളിൽ അല്ലാഹു അവരോടു സംസാരിക്കുകയുമില്ല; അവരുടെ നേരെ നോക്കുകയുമില്ല; അവരെ സംസാരിക്കുകയുമില്ല; അവരെ സംസാരിക്കുകയുമില്ല;

അവർക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ടായിരിക്കും.

۞ إِنَّ الدِّينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ
وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا
أُولَٰئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ
وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ
وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
وَلَا يُزَكِّيهِمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝

77. നിശ്ചയമായും വാങ്ങുന്നവർ ചില, അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കരാറിനും തങ്ങളുടെ സത്യ (ശപഥ)ങ്ങൾക്കും തുച്ഛമായ വില ചില അക്കൂട്ടർ ഖിയാമത്തിൽ നിന്ന് അവർക്കു പരലോകത്തിൽ യാതൊരു ഓഹരിയുമില്ല. അല്ലാഹു അവരോടു സംസാരിക്കുകയുമില്ല. അവരെ സംസാരിക്കുകയുമില്ല. അവരെ സംസാരിക്കുകയുമില്ല. ഖിയാമത്തുനാളിൽ അവരെ സംസാരിക്കുകയുമില്ല. അവർക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ടായിരിക്കും.

ചില (അല്ലാഹുവിന്റെ അഥവാ അല്ലാഹുവിനോടുള്ള-കരാർ) എന്നതിന്റെ അർത്ഥമാദ്യേന്ദ്രങ്ങളെപ്പറ്റി അൽ ബഖറ 27-ാം വചനത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു ഓർക്കുക. നബി (സ) യിൽ വിശ്വസിക്കുക, അവിടുന്ന് കൊണ്ടുവന്ന മാർഗ്ഗം പിൻപറ്റുക മുതലായവ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന നിശ്ചയവും പ്രതിജ്ഞയുമാണിവിടെ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശ്യം. അല്ലാഹുവിനോടു ബന്ധമുള്ള ഏറ്റവും കഠിനമായും ശപഥങ്ങളും നിരോധനങ്ങളും അതിനുപകരം നിസ്സാരമായ വില-ഏതെങ്കിലും കാര്യ ലാഭോദയം-കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നവർക്കു പരലോകത്തു യാതൊരു നഷ്ടവും നഷ്ടവും ലഭിക്കുവാനില്ലെന്നും, കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും, സ്നേഹത്തിന്റെയും, മാപ്പിന്റെയും കണികാപാലവും അവർക്കു അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു ലഭിക്കുകയില്ലെന്നും, അതോടുകൂടി അതികഠിനമായ ശിക്ഷയും അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അല്ലാഹു താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. അവരോടു അല്ലാഹു സംസാരിക്കുകയില്ലെന്നും, അവരുടെ നേരെ നോക്കുകയില്ലെന്നും പറഞ്ഞതു അല്ലാഹുവിനു അവരോടുള്ള അമർഷത്തിന്റെ ഗൗരവമാണെന്ന് കുറിക്കുന്നത്.

ഈ തീവ്ര വചനത്തിലെ അമർഷത്തോടു ബന്ധമുള്ളതും, അതിന്റെ വ്യൂഹപ്രതിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതും, നിത്യജീവിതത്തിൽ നാം കാര്യത്തിലൊന്നിലൊന്നെത്തുമാത്രം പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നബി (സ) യുടെ ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനു നൂറുതരങ്ങളുണ്ട്. ഉദ്യമിക്കാം: (1) അബൂദർ-റ (റ) പറയുന്നു: റസൂൽ (സ) പറഞ്ഞു: 'മൂന്നു കൂട്ടമുണ്ട്: അവരോടു ഖിയാമത്തുനാളിൽ അല്ലാഹു സംസാരിക്കുകയുമില്ല, അവരുടെ നേരെ നോക്കുകയുമില്ല, അവരെ സംസാരിക്കുകയുമില്ല.' ഓർപ്പറഞ്ഞു: 'അവർ നഷ്ടപ്പെടുകയും അപമാനപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വല്ലാ! ആറാണവർ, റസൂലേ' തിരുമേനി ആ വാക്ക് മൂന്നുവട്ടം ആവർത്തിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു: 'റസൂൽ, നിലത്തിഴു നടക്കുന്നവനും, കള്ളസത്യം വഴി ചർച്ച ചിലവഴിക്കുന്നവനും, ചെയ്ത ഉപകാരം ഏകദേശം പരയുന്നവനും'. (അ:മു:.) (2) പല സഹാബികളിൽനിന്നും നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'ഞങ്ങളുടെ സ്വത്തു പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ വേണ്ടി ആരെങ്കിലും കള്ളസത്യം ചെയ്താൽ അല്ലാഹു അവന്റെമേൽ കോപിച്ചവനായിക്കൊണ്ടു അവർ കണ്ടുവരുന്നതാണ്.' (അ: ബു: മു:)

78. നിശ്ചയമായും, അവരിൽ തന്നെ (വേറെ) ഒരു കക്ഷിയുണ്ടു്: വേദഗ്രന്ഥത്തി(ന്റെ വായനയി)ൽ തങ്ങളുടെ നാവുകളെ അവർ വളച്ചുതിരിക്കും, അതു വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ പെട്ടതെന്നു നിങ്ങൾ ഗണിക്കുവാൻ വേണ്ടി. അതു വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ പെട്ടതല്ലതാനും. 'അതു അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നുള്ളതാണു്' എന്നു അവർ പറയുകയും ചെയ്യും. അതു അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നുള്ളതല്ലതാനും.

അവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് (തന്നെ) അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ വ്യാജം പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

٤٨- وَإِنْ مِنْهُمْ لَفَرِيقٌ يَلُونُ السِّتْرَ
بِالْكِتَابِ لِيَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ
وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ
عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبُ
وَهُمْ يَعْلَمُونَ

78. നിശ്ചയമായും അവരിലുണ്ടു് ഒരു കക്ഷി (സംഘം-വിഭാഗം) തന്നെ അവർ വളച്ചു തിരിക്കും, ചുരുട്ടുന്ന ക്കാൽ അവരുടെ നാവുകളെ ക്കാൽ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ, ഗ്രന്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചു് നിങ്ങൾ ഗണിക്ക (വിചാരിക്ക)വാൻ വേണ്ടി വേദഗ്രന്ഥത്തിൽപെട്ടതായി അതല്ലതാനും. അതു അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നുള്ളതാണു് (എന്നു) അവർ പറയുകയും ചെയ്യും. അതു അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നുള്ളതല്ലതാനും. അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നു് അവർ പറയുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ വ്യാജം, അസത്യം അവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു്

യഹൂദി പണ്ഡിതന്മാർ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ നടത്താറുള്ള ഒരു കടുത്ത വഞ്ചനയെക്കുറിച്ചാണു് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. വേദഗ്രന്ഥം വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കൊത്ത അർത്ഥം വരത്തക്കവണ്ണം അക്ഷരങ്ങളും പദങ്ങളും മാറ്റിമറിച്ചും, സ്ഥാനം തെറ്റിച്ചും, അതിൽ ഏറെക്കുറവു വരുത്തിയോ വരയിടുക. വിവരമില്ലാത്ത ആളുകൾ അതെല്ലാം വേദവാക്യങ്ങളാണെന്നു് ധരിക്കുമല്ലോ. അവരുടെ ലക്ഷ്യവും അതുതന്നെ. തങ്ങൾ വായിക്കുന്നതെല്ലാം വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളും, അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചതുംമാണെന്നു നിലക്കായിരിക്കും അവർ വാദന ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു വ്യവസ്ഥാപനത്തിലോ അഭിപ്രായത്തിലോ ഉണ്ടാകുന്ന അബദ്ധമല്ലെന്നും, അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ തനി കളളു് കെട്ടിപ്പറയലാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഏതാണ്ടു് ഇതുപോലെയുള്ള ചില കൃത്രിമങ്ങൾ വക്രതാൽപര്യക്കാരായ ചില മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാരിലും ചിലപ്പോൾ കാണാറുള്ളതാണു്. ഖുർആന്റെ അക്ഷരങ്ങളോ പദങ്ങളോ മാറ്റിമറിക്കാറില്ല. അതൊട്ടു സംധ്യവുമല്ല. ഖുർആന്റെ അർത്ഥം അറിയാത്തവർക്കുപോലും അതിലെ വാക്കുകൾ സൂനിഗ്ധീതമായി അറിയുന്നതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് യോജിക്കുന്ന വിധത്തിൽ അതിലെ വാക്കുകൾക്കോ, വാക്യങ്ങൾക്കോ അർത്ഥവ്യത്യാസം നൽകുകയും, എന്നിട്ടു് അതൊക്കെ ഖുർആന്റെ പ്രസ്താവനകളായി സമർത്ഥിക്കുകയെന്നാണവർ ചെയ്യുക. വേദക്കാരുടെ ചില അഴിമതികളെപ്പറ്റി പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ, സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥം എഴുതുകയും, എന്നിട്ടു് തുപ്തമായ കാര്യലാഭത്തിനുപേണ്ടി അതു അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ളതായി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെക്കുറിച്ചു് സൂ: അബ്ബഖറ 79ൽ കഴിഞ്ഞുപോയ കഠിനമായ താക്കീതു് ഇങ്ങിനെമുള്ളവരും യെപ്പേടേണ്ടതാകുന്നു.

79. ഒരു മനുഷ്യന്നും (തന്നെ) ഉണ്ടാകുകയില്ല, അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തിനു വേദഗ്രന്ഥവും, വിധികർത്തൃത്വവും (അഥവാ വിജ്ഞാനവും), പ്രവാചകത്വവും നൽകുക; പിന്നീടു് അദ്ദേഹം മനുഷ്യരോടു: 'നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്നു് ഞ്ഞെ-എന്നിടുക-അടിയാൻമാരായിരിക്കുവിൻ' എന്നു പറയുകയും ചെയ്യുക. [ഇതു രണ്ടും കൂടിക്കരിക്കലും സംഭവിക്കുകയില്ല]

٤٩- مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ
الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنَّبُوءَ
شَحْوَ يَقُولُ لِلنَّاسِ
كُونُوا عِبَادًا لِّي
مِنْ دُونِ اللَّهِ

എങ്കിലും 'നിങ്ങൾ മോശനത്'മം പഠിപ്പിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടും, നിങ്ങൾ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും നിങ്ങൾ 'റബ്ബ'ബാനികൾ' [മതാപദേഷ്ടാക്കൾ] ആയിത്തീരുവിൻ' എന്നായിരിക്കും (അദ്ദേഹം പറയുക).

وَلَكِنْ كَوَّلُوا رِيبَيْنِ
بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ
وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ۝

80. നിങ്ങൾ ചലച്ചിത്രങ്ങളെയും, നാടകങ്ങളെയും, ഐക്യമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ അർഹം. നിങ്ങളോടു കൽപ്പിക്കുകയും (ഉണ്ടാകുക) ഇല്ല നിങ്ങൾ മുസ്‌ലിംകൾ [അല്ലാഹുവിന്നു കീഴോത്തുണ്ടിരുന്നവർ] ആയിട്ടുള്ളതിനുശേഷം. നിങ്ങളോടു അവിശ്വാസത്തിനു അർഹം കൽപ്പിക്കുകയോ?!

٨٠- وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُتَّخَذَ وَالْمَلَكُوتَ
وَالشَّيْئِينَ آدِبًا ۚ أَيَاْمُرُكُمْ بِالْكَفْرِ
بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ۚ

79. പകലുണ്ടാവുകയില്ല, ഉണ്ടാകാവതല്ല **لَيْسَ** ഒരു മനുഷ്യനും. **لَيْسَ** അവനു നൽകുക. **لَيْسَ** അല്ലാഹു **لَيْسَ** (ഗനം) **لَيْسَ** വിജ്ഞാനവും, വിധിയും (അധികാരവും) **لَيْسَ** പ്രവാചകത്വവും **لَيْسَ** പിന്നീടു അദ്ദേഹം പറയുക **لَيْسَ** മനുഷ്യരോടു **لَيْسَ** നിങ്ങളായിരിക്കുവിൻ **لَيْسَ** എനിക്കു (എന്റെ) അടിയാൻമാർ **لَيْسَ** അല്ലാഹുവീനെ കൂടാതെ (അല്ലാഹുവിന്നല്ലാതെ) **لَيْسَ** എങ്കിലും (പറയും) **لَيْسَ** നിങ്ങളായിരിക്കുവിൻ **لَيْسَ** രബ്ബാനീകൾ **لَيْسَ** നിങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു **لَيْسَ** നിങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു **لَيْسَ** വേദഗ്രന്ഥം **لَيْസَ** നിങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു. **لَيْسَ** പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു 80 **لَيْسَ** അദ്ദേഹം നിങ്ങളോടു കൽപിക്കുകയും (ഉണ്ടാകുക) ഇല്ല **لَيْسَ** നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ **لَيْسَ** മലക്കളെ **لَيْسَ** നബിമാരെയും **لَيْسَ** രബ്ബുകളായി **لَيْسَ** അദ്ദേഹം നിങ്ങളോടു കല്പിക്കുകയോ **لَيْسَ** അവിശ്വാസത്തിനു **لَيْسَ** നിങ്ങൾ ആയതിനുശേഷം **لَيْسَ** മുസ്ലിംകൾ (ക്രിസ്താതുങ്ങിയവർ)

٤ (അബ്ദു) എന്ന വാക്കിന്റെ ബഹുവചനമാണു ٥ (ഇബ്രാഹ്). ഉടമയായ 'അടിമ' എന്ന അർത്ഥത്തിലും ആരായകനായ 'അടിയാൻ' എന്ന അർത്ഥത്തിലും അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യത്തെ അർത്ഥത്തിലാകുമ്പോൾ—ഇമാം-റാഗിബ് (റ) ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചപോലെ ٤ (അബ്ദു) എന്നും രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ ٥ (ഇബ്രാഹ്) എന്നും ബഹുവചനം വരുന്നതാണ്. ٦ (റബ്ബാനിയ്യ) എന്നതിന്റെ ബഹുവചനമാണു ٧ (റബ്ബാനിയ്യന). 'വേദവിജ്ഞാനി, മതനേതാവു, മതോപദേഷ്ടാവ്, ഭരണനേതാവു, ദിവ്യ പുരുഷൻ' എന്നൊക്കെ അർത്ഥം പറയാവുന്ന വിധത്തിൽ ഇതിനു വിവക്ഷ നൽകപ്പെട്ടു കാണാം. ഇതിലെ മൂലശബ്ദമായ ٨ (റബ്ബ) എന്ന വാക്കിനു രാഷ്ട്രത്തിൽ 'വളർത്തുന്നവൻ, പരിപാലകൻ, നാഥൻ, പരിശീലനം നൽകുന്നവൻ, യജമാനൻ' എന്നൊക്കെ അർത്ഥങ്ങൾ വരുന്നതിനെയും, അല്ലാഹുവിന്റെ നാമവിശേഷണമായി അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളതിനെയും അസ്പഷ്ടമാക്കിയാണു മേൽ പറഞ്ഞ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം അതിനു കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. 'റബ്ബാനി' കളായിരിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിനുള്ള കാരണമായി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചതു 'നിങ്ങൾ വേദഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു' (يا كَنتُمْ تَلْمِذُونَ) എന്നാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് 'വേദവിജ്ഞാനങ്ങളെ അറിഞ്ഞും ഉപദേശിച്ചും വരുന്ന മതോപദേഷ്ടാക്കളും, മതവിജ്ഞാനികളുമാണു ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു കരുതാവുന്നതാകുന്നു. ഈ വാക്ക് സാക്ഷാൽ അറബിവാക്കാണെന്നും, അതല്ല, അബ്രാഹി (ഹിബ്രു) വാക്കാണെന്നും മറ്റും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ശബ്ദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ഇതിനോടു സാമ്യമുള്ള രൂപത്തിൽ ചില വാക്കുകൾ ബൈബിളിൽ പലേടത്തും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. അതുകൊണ്ട് വേദക്കാർക്കിടയിൽ മുമ്പേ സുപരിചിതമായിരുന്ന ഈ വാക്കാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. (*)

(*) ബൈബിളിലെ പല വാക്യങ്ങളും ചുണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് വേദപുസ്തക നിഘണ്ടു ട്രൂവിൽ 'റബ്ബി' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ പറയുന്നു: 'റബ്ബി' എന്ന ഏതൊരു (അല്ലെങ്കിൽ) പദത്തിനു ഏതൊരു കർത്താവേ എന്നർത്ഥം. 'റബ്ബി' എന്ന പദത്തിനു വലിയവൻ എന്നും അർത്ഥമാകയാൽ അതു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാർക്കു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടു ഇതു വേദശാസ്ത്ര വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ശാസ്ത്രവിമാർക്കു സമ്പ്രദായമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. 'റബ്ബി' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ വീണ്ടും പറയുന്നു: 'ഏതൊരു ഭാഷയിലെ 'റബ്ബി' എന്ന പദത്തെ ആരായ (ആരാധി) ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ 'റബ്ബി' എന്നു പറയും. ഇതിനു ഏതൊരു കർത്താവേ എന്നർത്ഥം. ഈ പദം ശാസ്ത്രവിമാരെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു.

ആയതിന്റെ സാരം പട്ടാകത്തിൽ ഇങ്ങനെ നേർന്നിരിക്കുന്നു: വേദഗ്രന്ഥവും വിജ്ഞാനവും-അഥവാ വേദനിയമങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള വിധി കർമ്മപദ്ധതിയും-പ്രവാചകത്വവും ലഭിച്ച ഒരു നേതൃത്വം, നിങ്ങൾ എന്ന ആരെ വിളിക്കുന്ന അടിയാൻമാരായിരിക്കണമെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും കൈകൾ പരയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല, അങ്ങനെ സംഭവിക്കുക തുടങ്ങിയു. നേരെനിച്ച് വേദഗ്രന്ഥം പഠിച്ചിറങ്ങുകയും, മനസ്സിലാക്കുക ഉപദേശിച്ചുകയും, പഠിപ്പിച്ചുകയും, അല്ലാഹുവിനെ അഭിഷേകിച്ചുകയും, അനുസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേദവിജ്ഞാനികളായിത്തീരണം എന്ന അവർ പറയുകയുണ്ടു. അതു പോലെത്തന്നെ, അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമല്ലാതെ-മലക്കളെയോ നബികളെയോ-നബുക്കളായി സ്വീകരിക്കുവാനും അങ്ങനെയുള്ള ആരും കൽപിക്കുകയില്ല. അഹിദിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനും പ്രചരണത്തിനുംവേണ്ടി നിന്റേയൊക്കെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് പ്രവാചകന്മാർ. അവരുടെ പ്രബോധനമനുസരിച്ച് നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനു കീഴ്പ്പെട്ട മുസ്ലിംകളായിക്കഴിഞ്ഞശേഷം, പിന്നീട് അതിനു കടകവിരുദ്ധമായ കൂഫറും ശിർക്കും (അവിശ്വാസത്തിനും ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തിനും) അവരെങ്ങനെയെ ഉപദേശിക്കും? നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ കണ്ടാൽ അങ്ങനെയൊന്നല്ലാതെത്തരം. വാസ്തവത്തിൽ അതൊന്നും സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല.

ഈസാ (അ) നബിയുടെ അനുയായികളെ വാദിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആദ്യത്തെ റബ്ബായി ഗണിക്കുകയും, ആരാധിച്ചുവരുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ പ്രത്യേകിച്ചും, പ്രവാചകന്മാരുടെ അനുയായികളെ വാദിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കു ദിവ്യത്വം കൽപിക്കുകയും അവർക്കു ആരാധനകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരെയും പൊതുവായും ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ വചനങ്ങൾ. അല്ലാഹുവിന്നും മനുഷ്യർക്കുമിടയിലുള്ള വശമും പൊതുവായും ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ വചനങ്ങൾ. അല്ലാഹുവിന്നും മനുഷ്യർക്കുമിടയിലുള്ള വശമും പൊതുവായും ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ വചനങ്ങൾ. അല്ലാഹുവിന്നും മനുഷ്യർക്കുമിടയിലുള്ള വശമും പൊതുവായും ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ് ഈ വചനങ്ങൾ.

മദ്യവീതികളും മൂതൻമാരുമാണല്ലോ പ്രവാചകന്മാരും മലക്കുകളും. അവർക്കുപോലും ദിവ്യസ്ഥാനം കൽപിക്കപ്പെടുവാനും ആരാധനകളർപ്പിക്കപ്പെടുവാനും പാടില്ലെങ്കിൽ, പ്രവാചകന്മാരുടെ അനുയായികളായ പണ്ഡിതന്മാർ, പുരോഹിതന്മാർ, ശൈഖന്മാർ, മഹാന്മാർ തുടങ്ങിയ ആർക്കെങ്കിലും—അവർ എത്ര ഉന്നതപദവിക്കാരായാലും ശനി-ദിവ്യതാപദവി നൽകി റബ്ബുകളാക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടില്ല. റബ്ബുകളാക്കുക എന്നതിന്റെ താൽപര്യം പ്രത്യേകമായി അവർക്കു ആരാധനകളർപ്പിക്കുകയെന്നോ, അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരാവകാശഗുണവിശേഷങ്ങളിൽപ്പെട്ടു വല്ലതും അവർക്കും വകവെച്ചുകൊടുക്കുകയെന്നോ മാത്രമല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകളെന്നാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ വിധി വിലക്കുകൾക്കു മതത്തിൽ സ്ഥാനം കൽപിക്കലും അവരെ റബ്ബാക്കലാണെന്നു 64-ാം വചനത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്.

വിഭാഗം-9

81. അല്ലാഹു പ്രവാചകന്മാരുടെ ഉറപ്പുവാങ്ങിയ സന്ദർഭം ഓർക്കുക): വേദഗ്രന്ഥമായും, വിജ്ഞാനമായും ഞാൻ നിങ്ങളുടെ വല്ലതും നൽകുകയും, പിന്നീട്, നിങ്ങളുടെ കൃത്യയുള്ളതിനെ സത്യമാക്കുന്ന ഒരു സത്യം നിങ്ങളിൽ വരുകയും ചെയ്താൽ, തീർച്ചയായും, നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥായികളാക്കുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

٨١- وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ

81. വാങ്ങിയ സമ്പദ്ഭരം എന്ന അല്ലാഹു കുറുപ്പും ഉടമ്പടി, കരാർ എന്നീ നബിമാരുടെ കുറുപ്പും തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ വല്ലതും നൽകിയാൽ വേദഗ്രന്ഥമായി വി ജ്ഞാനമായും പിന്നീട് നിങ്ങൾക്കു വന്നു വല്ല ദൂതനും സത്യമാക്കുന്ന നി ങ്ങളുടെയെ ഉള്ളതിനെ തീർച്ചയായും അദ്ദേഹത്തിൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കും, വിശ്വസിക്കുക അദ്ദേഹത്തെ തീർച്ചയായും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും (ചെയ്യണം)

അവൻ (അവരോടു) പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾ (ഏറ്റവും) സമ്മതിക്കുകയും, അതിനെക്കുറിച്ച് എന്റെ ബാധ്യത [എന്നോടുള്ള കരാറിന്റെ ബാധ്യത] നിങ്ങൾ (ഏറ്റവും) എടുക്കുകയും ചെയ്തുവോ?' അവർ പറഞ്ഞു: 'ഞങ്ങൾ (ഏറ്റവും) സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.' അവൻ പറഞ്ഞു: 'എന്നാൽ, നിങ്ങൾ (അതിനു) സാക്ഷ്യം വഹിക്കവിൻ, ഞാനും നിങ്ങളോടൊപ്പം സാക്ഷികളിൽപ്പെട്ടവനാകുന്നു.'

82. എന്നിരിക്കെ, അതിനുശേഷം ആരെങ്കിലും തിരിഞ്ഞുകുളഞ്ഞാൽ, അക്കൂട്ടർ തന്നെയാണ് തോന്നിയവാസികൾ

قَالَ مَا قُرَّرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ
إِصْرِي قَالُوا اقْرَرْنَا
قَالَ فَاشْهَدُوا
وَإِنَّا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ

82. فَكُنْ تَوَلَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ
قَاوَلِيكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

81 അവൻ പറഞ്ഞു قُرَّرْنَا നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചു (ഉറച്ചു പറഞ്ഞു-ഏറ്റവും പറഞ്ഞു)വോ أَخَذْتُمْ നിങ്ങൾ എടുക്കുക (സ്വീകരിക്കുക)യും ചെയ്തു(വോ) عَلَىٰ അതിനെക്കുറിച്ച്, അതിന്റെ പേരിൽ إصري എന്റെ (എന്നോടുള്ള)ബാധ്യത (കരാർ,ഭാരം) قَالُوا അവർ പറഞ്ഞു اقْرَرْنَا ഞങ്ങൾ സമ്മതിച്ചു ഉറച്ചുപറഞ്ഞു 82 അവൻ പറഞ്ഞു فَاشْهَدُوا എന്നാൽ സാക്ഷ്യം വഹിക്കവിൻ فَكُنْ ഞാനും നിങ്ങളുടെകൂടെ تَوَلَىٰ സാക്ഷികളിലുണ്ട് 82. فَكُنْ എന്നിരിക്കെ ആരെങ്കിലും തിരിഞ്ഞുകുളഞ്ഞാൽ قَاوَلِيكَ അതിനുശേഷം هُمُ الْفَاسِقُونَ എന്നാൽഅക്കൂട്ടർ തന്നെ قَاوَلِيكَ തോന്നിയവാസികൾ

അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നു വേദഗ്രന്ഥവും, വിജ്ഞാനബോധനങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏതൊരു പ്രവാചകനും തന്നെ, അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച മാർഗ്ഗദർശനങ്ങളെയും തത്ത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളെയും ശരിവെച്ചുകൊണ്ട് പിന്നീട് വേറൊരു റസൂൽ വരുന്നപക്ഷം, ആ റസൂലിൽ വിശ്വസിക്കലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സഹായ സഹകരണം നൽകലും നിർബന്ധമാകുന്നു. എല്ലാ റസൂലുകളുടെയും മൗലികമായ ദൗത്യ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഒന്നായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഓരോരുത്തരുടെയും മറ്റൊരാളോടേതിനോട് ഒരിക്കലും എതിരായിരിക്കുകയില്ലെല്ലാ ഇപ്രകാരം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരോടും അല്ലാഹു ഉറപ്പുനൽകുകയും, എല്ലാവരും അതു തങ്ങളുടെ ബാധ്യതയായി ഏറ്റവും പറഞ്ഞു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നബിമാർക്കുപോലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഗൗരവമേറിയ ഈ ബാധ്യത അവരുടെ സമുദായങ്ങൾക്കും ബാധകമാണെന്നു വിശിഷ്ടം പറയേണ്ടതില്ല. എന്നിരിക്കെ, ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ നബിയിലും, ഞങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലും മൗദ്രിക വിശ്വസിക്കുകയുള്ളൂ - അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടതുള്ളൂ-എന്നുപറയുവാൻ വേദക്കാരായ ഒരു സമുദായത്തിനും അവകാശമില്ലാത്തതാകുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു ധിക്കാരവും തോന്നിയവാസവുമാണ്. എന്നു സാരം.

നബി (സ) തിരുമേനി അവസാനത്തെ പ്രവാചകനായാൽ തിരുമേനിയുടെ കാലത്തോ അതിനുശേഷമോ വേറൊരു റസൂൽ വരുവാനില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഈ ബാധ്യതയിൽ നിന്നു തിരുമേനി സ്വാഭാവികമായും ഒഴിവാകുന്നു. എന്നാൽ, തിരുമേനിയുടെ മുമ്പുള്ള ഏതൊരു പ്രവാചകന്റെ അനുയായികളായി നിലകൊള്ളുന്നവരും തിരുമേനിയിൽ വിശ്വസിക്കലും, തിരുമേനിയെ പിൻപറ്റലും നിർബന്ധമാണെന്നും. വേദക്കാരായ സമുദായങ്ങളെ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടാണു ഈ കരാറിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു. ഈ കരാറിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നബി (സ) ഒരു ഹദീസിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും: 'നിങ്ങളിൽ മൂസാ (അ) ഉണ്ടായിരിക്കുകയും, എന്നിട്ട് അദ്ദേഹത്തെ നിങ്ങൾ പിൻപറ്റുകയും, എന്നെ വിട്ടേക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വഴിപിഴക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു' (അ). അബൂയഅ്ലാ (റ) യുടെ ഒരു ഹദീസിലെ വാചകം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു; 'മൂസാ (അ) നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിനു എന്നെ പിൻപറ്റുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല.'

83. അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ മരുമല്ലാത്തതിനെ [മറന്നു മതത്തെ] യാണോ അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്? അവൻ ആകാശഭൂമികളിലുള്ളവർ (എല്ലാം)—അനുസരണപൂർവ്വമോ, നിർബന്ധപൂർവ്വമോ—കീഴൊതുങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു (എന്നിരിക്കെ)!

അവനിലേക്കുതന്നെ അവർ മടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു (എന്നുചിരിക്കെ)!

84 (നബിയേ) പറയുക: 'ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും ഞങ്ങൾക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു; (മാത്രമല്ല) ഇബ്രാഹീമിന്റെയും, ഇസ്മായീലിന്റെയും, ഇസഹാഖിന്റെയും, യഅ്ഖൂബിന്റെയും, 'സീബ'ത്താബ' [സന്തതി]കളുടെയും മേൽ ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിലും, മൂസാക്കും, ഈസാക്കും, (മാറു) നബിമാർക്കും അങ്ങളുടെ രബ്ബികൾനിന്നു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിലും (വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു). (അതെ) അവരിൽ ഓരോരുടെ ഇടക്കും ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം കാണിക്കുകയില്ല;

ഞങ്ങളോടെ അവനു [അല്ലാഹുവിനു കീഴൊതുങ്ങിയ] മുസ്ലിംകളുമൊക്കുന്നു.

۸۳- أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْتَغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا ۖ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ

۸۴- قُلْ أَمَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أَوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ ۚ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

83. അപ്പോൾ അല്ലാത്തതിനെയോ ചില അല്ലാഹുവിന്റെ മരു ആവശ്യപ്പെടുന്നു ചില അവനു (തന്നെ) ചില കീഴൊതുങ്ങിയിരിക്കുന്നു ചില ആകാശങ്ങളിലുള്ളവർ ചില ഭൂമിയിലും ചില അനുസരണപൂർവ്വം (ഇഷ്ടമേന്താടെ) ചില നിർബന്ധപൂർവ്വവും, അനിഷ്ടമായും ചില അവകലേക്കുതന്നെ ചില അവർ മടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു 84 ന് പറയുക ചില ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു ചില അല്ലാഹുവിൽ ചില ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും ചില ഞങ്ങൾക്കു ചില ഇസ്മായീലിനും ഇസഹാഖിനും യഅ്ഖൂബിനും 'സീബ'ത്താബ' ഇബ്രാഹീമിനു ചില ഇസ്മായീലിനും ഇസഹാഖിനും യഅ്ഖൂബിനും 'സീബ'ത്താബ' സന്തതികൾക്കും ചില നൽകപ്പെട്ടതിലും ചില മൂസാക്കും ഈസാക്കും നബിമാർക്കും ചില അങ്ങളുടെ രബ്ബികൾനിന്നു ചില ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം ചെയ്കയില്ല ചില അവരിൽനിന്നു ചില ഞങ്ങൾ, ഞങ്ങളോടെ ചില അവനു ചില മുസ്ലിംകളുമൊക്കെയായിലും ചില അവരിൽനിന്നു ചില ഞങ്ങൾ, ഞങ്ങളോടെ ചില അവനു ചില മുസ്ലിംകളാണു, കീഴൊതുങ്ങിയവരാണു.

എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരാരും പ്രബോധനം ചെയ്യപ്പെട്ട മതം അല്ലാഹുവിന്റെ മരുമായ (ഇസ്ലാമാകുന്ന) ഒരേ ഒരു മതമാകുന്നു. അതിനും പൂർവ്വമേ, മനുഷ്യരും ആകാശഭൂമികളിലുള്ളവരെയും തന്നെ അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ചു വെച്ച നിയമ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയരായിരിക്കാണെന്നു നിലകൊള്ളുന്നതും. ഇഷ്ടപ്രകാരമായാലും ശരി നിർബന്ധിതമായിട്ടായാലും ശരി, ആ നിയമവ്യവസ്ഥക്കു കീഴൊതുങ്ങുകയല്ലാത്ത ഒരാൾക്കും ഗത്യന്തരമില്ല. അവസാനം എല്ലാവരും മടങ്ങിച്ചെന്നു പര്യവസാനിക്കുന്നതും അവകലേക്കുതന്നെ. എന്നിരിക്കെ, അല്ലാഹു നിയമിച്ചതും കല്പിച്ചതുമല്ലാത്ത മറ്റൊരതലിലും മതം സ്വീകരിക്കണമെന്നാണോ അവരുടെ ആവശ്യം? എങ്കിൽ അതൊരിക്കലും സ്വീകാര്യമല്ല. ഇതാണ് ആദ്യത്തെ വചനത്തിലെ ആശയം. രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിൽ ഈ ആശയം ഒന്നുകൂടി ശക്തിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതായതു, എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു അല്ലാഹുവിന്റെതായ ആ മതം തന്നെയാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു ചിലരുടെ മതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, ചിലരുടെതിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലെന്നുമുള്ള മൗലിക യാഥാർത്ഥ്യം സ്വീകരിച്ചവരാണു ഞങ്ങളെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ അല്ലാഹു നബി (സ) യോടു കൽപിക്കുന്നു. അടുത്ത വചനത്തിൽ അർത്ഥ ശങ്കക്കു ഇടമില്ലാത്തവണ്ണം ഈ പരമാർത്ഥം വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്.

അനുസരണപൂർവ്വമോ നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വമോ ആകാശജൂതികളിലുള്ളവരെല്ലാം അല്ലാഹുവിന് കീഴൊതുങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദാഹരണം. എല്ലാവരും അവന്റെ ഭരണ വ്യവസ്ഥകൾക്കും അവൻ നിയമിച്ച പ്രകൃതി വ്യവസ്ഥകൾക്കും തീക്ഷ്ണ വിധേയരായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു സ്വൽപമെങ്കിലും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ ഒരു കിടയിടപോലും നിലകൊള്ളുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല എന്നത്രെ. സത്യവിശ്വാസി, അവിശ്വാസി, പ്രകൃതിവാദി, ബഹുദൈവവാദി, ദൈവനിഷേധി എന്നിങ്ങനെയുള്ള തര വ്യത്യാസങ്ങളോ, മനുഷ്യൻ, ജിന്നുകൾ, മലക്കുകൾ, ജീവജന്തുക്കൾ, നിർജ്ജീവ വസ്തുക്കൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വർഗ്ഗ വ്യത്യാസമോ കൂടാതെ സകല വസ്തുക്കളും ഈ അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിനു കീഴ്പ്പെട്ടവരാകുന്നു. (റഅദു, 15: ഹാമി: സജദ: 11 മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വിവരം കാണാം.) എന്നിരിക്കെ, അവൻ കൽപിച്ചിട്ടുള്ളതും, മനുഷ്യന്റെ ശാശ്വത നന്മക്കു നിദാനമായതുമായ അവന്റെ മതനിയമങ്ങൾക്കു കീഴൊതുങ്ങുന്നതിരിക്കുന്നതു നീതിയുക്തമല്ല-അനീതിയും ധിക്കാരവുമാണു-എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

(പ്രവാചകൻമാർ ലക്ഷക്കണക്കിൽ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ അറബികളുടെയും, വേഷക്കാരരുടെയും ഇടയിൽ പല നിലക്കും കൂടുതൽ സുപരിചിതരും ബഹുമാന്യരുമാകുകൊണ്ടും, ചരിത്രപരവും മതപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ കൂടുതൽ സ്ഥിരണീയമാകുകൊണ്ടുമാണു ഇബ്രാഹീം (അ) നബി തൃടങ്ങിയ ചില നബിമാരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. യഅ്ഖൂബു (അ) നബിയുടെ പന്ത്രണ്ടു സന്താനപരമ്പരകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രവാചകൻമാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു عيسى (സന്തതികൾ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയെക്കുറിച്ചും മറ്റും പറഞ്ഞപ്പോൾ 'അവരുടെ മേൽ ഇറക്കപ്പെട്ടതു' (نزلنا) എന്നും, പിന്നീട് മൂസാ, ഇസാ(അ) എന്നിവരെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ 'അവർക്കു നൽകപ്പെട്ടതു' (أنازلنا) എന്നുമാണ് അല്ലാഹു പ്രയോഗിച്ച വാക്കുകൾ. അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള വഹ്യും സന്ദേശവും ലഭിക്കുന്നതിലും, ഓരോരുത്തരുടെയും സത്യത സ്ഥാപിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നൽകപ്പെടുന്നതിലും ഏറെക്കുറെ എല്ലാ പ്രവാചകൻമാർക്കും പങ്കുണ്ടായിരിക്കും. എങ്കിലും, മൂസാ (അ) നബിയുടെ തറവാത്തും, ഇസാ (അ) നബിയുടെ ഇബ്രീലും പോലെയും, അവരുടെ കൈക്കു വെളിപ്പെട്ട മിവ്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾപോലെയും അത്ര പ്രസിദ്ധി മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കോ, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്കോ സമുദായമദ്ധ്യേ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അങ്ങിനെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി പ്രസ്താവിച്ചത്. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.)

85. ആരെങ്കിലും 'ഇസ്ലാം' (മതം) അല്ലാത്തതിനെ മതമായി തേടുന്നപക്ഷം,-
അതു അവനിൽ നിന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലതന്നെ.
അവൻ പരലോകത്തിലാകട്ടെ, നഷ്ടക്കാരിൽ പെട്ടവനായിരിക്കും.

وَمَنْ يَبْتَغِ
غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا
فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ
شَيْءٌ فِي الْآخِرَةِ
مِنَ الْخَاسِرِينَ

85. ആരെങ്കിലും തേടുന്ന പക്ഷം غير الاسلام ഇസ്ലാം അല്ലാത്തതിനെ മതമായി ക്ലപ്തം എന്നാൽ അതു സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലതന്നെ അവനിൽ നിന്നു അവൻ, അവനാകട്ടെ الآخرة പരലോകത്തിൽ من الخاسرين നഷ്ടക്കാരിൽ പെട്ടവനായിരിക്കും.

പ്രകൃത്യം മനുഷ്യൻ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഔദ്യോഗികമായതും, എല്ലാ പ്രവാചകൻമാരും പ്രബോധനം ചെയ്തതും അല്ലാഹുവിന്റെ മതമായ ഏകമതം മാത്രമാണെന്നു മുമ്പ് വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. അതുതന്നെയാണു ഇസ്ലാം മതം. عيسى عليه السلام (നിഷ്പത്യമായും അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ മതം ഇസ്ലാമാകുന്നു)എന്നു 19-ാം വചനത്തിലും പ്രസ്താവിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഇസ്ലാമല്ലാത്ത ഏതൊരു മതം ആരുതന്നെ സ്വീകരിക്കുകയോ, ആവശ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്താലും അതു അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യമല്ലെന്നും, അവൻ പരലോകത്തിൽ സർവ്വവും നഷ്ടപ്പെട്ടവനായിരിക്കുമെന്നും യാതൊരു സംശയത്തിനും വ്യത്യാസത്തിനും ഇടമില്ലാത്തവിധം അല്ലാഹു ഈ വചനത്തിൽ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

'മതം ഏതായാലും വിരോധമില്ല, മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി' എന്നൊരു പഴയതൻ തത്വം-അല്ല, ഇത്സുദ്ധതം ബുദ്ധിജീവികളുമെന്നു സ്വയം ധരിക്കുന്ന ചിലരിൽ നിന്നു കേൾക്കപ്പെടുന്ന മധുരമോഹനമായ ഒരു നിരർത്ഥ

വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖേനയും, തെളിവുകൾ മുഖേനയും നബി (സ) യുടെയും അവിടുന്ന് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതിന്റെയും സത്യതയിൽ ബോധ്യവും വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും നബി (സ) യിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത അവിശ്വാസികളായിത്തീർന്ന വേദക്കാരെയും, സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം ഇസ്ലാമിൽനിന്നും ഭ്രഷ്ടായിപ്പോയവരെയും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള കനത്ത താക്കീതാണ് ഈ വചനങ്ങൾ. അവരുടെമേൽ അല്ലാഹുവിന്റെയും മലക്കുക്കളുടെയും മനുഷ്യരുടെയുമെല്ലാം ശാപമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം സൂറത്തുൽ ബഖറ 161ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ അതാവർത്തിക്കുന്നില്ല.

90. നിശ്ചയമായും, തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനുശേഷം അവിശ്വസിക്കുകയും, പിന്നീടു അവിശ്വാസം വർദ്ധിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തവർ, അവരുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയേ ഇല്ല; അക്കൂട്ടർതന്നെയാണു വഴി പിഴച്ചവരും.

91. നിശ്ചയമായും, അവിശ്വസിക്കുകയും, തങ്ങൾ അവിശ്വാസികളായിക്കൊണ്ടു (തന്നെ) മരണപ്പെടുകയും ചെയ്തവർ, അവരിൽ ഒരാളിൽനിന്നും ഭൂമി നിറയെ സ്വർണ്ണം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലതന്നെ-അവനതു തെണ്ട. [പ്രായശ്ചിത്തം] ചെയ്താലും ശാി അക്കൂട്ടർ. അവർക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ടായിരിക്കും; അവർക്കു സഹായികളായി (ആരും) ഇല്ലതാനും.

٩٠-إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

بَعْدَ إِيمَانِهِمْ

ثُمَّ آذَوْا كُفْرًا

لَنْ يُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ

وَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

٩١-إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَرَاءُ

لَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ

مِلَّةُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوِ اتَّخَذَىٰ

أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ

90. നിശ്ചയമായും അവിശ്വസിച്ചവർ **بَعْدَ إِيمَانِهِمْ** അവരുടെ വിശ്വാസത്തിനുശേഷം **ثُمَّ آذَوْا كُفْرًا** പിന്നീട് വർദ്ധിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു അവിശ്വാസം **لَنْ يُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ** സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലതന്നെ അവരുടെ പശ്ചാത്താപം **وَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ** അക്കൂട്ടർതന്നെയാണു വഴി പിഴച്ചവർ 91. നിശ്ചയമായും അവിശ്വസിച്ചവർ **وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ** അവർ മരണപ്പെടുകയും ചെയ്തു അവർ അവിശ്വാസികളായിക്കൊണ്ടു **لَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلَّةُ الْأَرْضِ ذَهَبًا** സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലതന്നെ **وَلَوِ اتَّخَذَىٰ** അവൻ തെണ്ട (പ്രാചനമൂലം-പ്രായശ്ചിത്തം) നൽകിയാലും **أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ** അതിനെ, ദാരുണമാണു **وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ** അക്കൂട്ടർ **وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ** അവർക്കുണ്ടു **وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ** എന്തിനും **وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ** സഹായികളായിട്ടു (ആരും)

അവിശ്വാസികളായ ആളുകൾ അവിശ്വാസികളായിക്കൊണ്ടുതന്നെ-അഥവാ അതിൽ നിന്നു മങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത-മരണമടയുന്നപക്ഷം, അവർക്കു പരലോകത്തിൽ യാതൊരു രക്ഷയുമില്ല; മരണവേളയിൽ വേദം പ്രകടിപ്പിച്ചതു കൊണ്ടോ, വല്ല പ്രായശ്ചിത്തവും മുഖേനയോ, അവിശ്വാസികളായിരിക്കെ അവർ ചെയ്തതൊക്കെയെന്ന ഏതെങ്കിലും നല്ല കാര്യങ്ങൾ മുഖേനയോ-ഒന്നും തന്നെ-അവിടെ അവർക്കു ഒരു പ്രയോജനവും ലഭിക്കുവാനുമില്ല എന്നു അല്ലാഹു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. ഈ വിഷയം ഖുർആനിൽ പലപ്പോഴും വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഒരോ വിശ്വാസിയോ, അവിശ്വാസിയോ, സൽമാർഗ്ഗിയോ, ദുർമാർഗ്ഗിയോ എന്നുള്ളതിന്റെ അവസ്ഥത്തെ തീരുമാനം അവന്റെ മരണത്തോടു കൂടിയാണു തീർപ്പെടുന്നതെന്നു ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'ഖിയ്യാമത്തു നാളിൽ നരകക്കാരനായ ഒരാളോടു: ഇതാ മനറക്കൂ! ഭൂമിയിലുള്ളതെല്ലാം നിനക്കുള്ളതായിരുന്നാൽ (ഇപ്പോൾ) നീ അത് തെണ്ടുകൊണ്ടു കൊടുക്കുക എന്നു ചോദിക്കപ്പെടും. അവൻ, അതെ, എന്ന് ഉത്തരം പറയും. അപ്പോൾ, അല്ലാഹു പറയും: നിന്നിൽനിന്നു ഇതിനെക്കാൾ വളരെ നിസ്സാരമായ കാര്യമായിരുന്നു ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. നിന്റെ പിതാവായ ആദമിന്റെ മൃതുകിൽവെച്ചു നീ എന്നോടു ഒന്നിനെയും പങ്കുചേർക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു ചൊല്ലുവാങ്ങി. നീ അതിനു വിസമ്മതിച്ചു എന്നോടു പങ്കു ചേർക്കുക തന്നെ ചെയ്തു.' (അ; ബു; 26)

വിഭാഗം-10

ജുസ് ഉം- 4

92. (സത്യവിശ്വാസികളെ) നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവയിൽനിന്നു നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ പുണ്യം പ്രാപിക്കുകയില്ല തന്നെ.

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا حُبَبْتُمْ
وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ
فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

നിങ്ങൾ ഏതൊരു വസ്തുവും (തന്നെ) ചിലവഴിക്കുന്നതായാലും, നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു അതിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാണു്.

92. 1. നിങ്ങൾ പ്രാപിക്കുകയില്ലതന്നെ 2. നിങ്ങൾ ചിലവഴിക്കുന്നതുവരെ 3. നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതിൽനിന്നു 4. നിങ്ങൾ എന്തു ചിലവഴിച്ചാലും 5. വല്ലവസ്തുവെയും 6. എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 7. അതിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാണു്

അവിശ്വാസികൾ—അവർ അവിശ്വാസികളായിരിക്കെ—ചെയ്യുന്ന നല്ല കാര്യങ്ങളൊന്നും അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ കണ്ടുവല്ലോ. സത്യവിശ്വാസികൾ ചെയ്യുന്ന എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങളും—അതെന്ന നിസ്സാരമായിരുന്നാലും—അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യവുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ചിലവഴിക്കുന്നതു പുണ്യകരവും കൂടുതൽ പ്രതിഫലം അർഹിക്കുന്നതുമായിരിക്കണമെങ്കിൽ, അതെങ്ങിനെയായിരിക്കണമെന്നു അല്ലാഹു ഈ വചനത്തിൽ അറിയിക്കുന്നു. അവർക്കു ഇഷ്ടകരമായ വസ്തുക്കളിൽ നിന്നായിരിക്കണം ചിലവഴിക്കുന്നത്. അപ്പോഴേ അതു പുണ്യകർമ്മമായിത്തീരുന്നതല്ല. ഒരു വസ്തു ഇഷ്ടപ്പെട്ടതായിരിക്കുന്നതു അതിന്റെ വിലയുടെ ആധിക്യം നിമിത്തമായിരിക്കാമെന്നല്ല. മറ്റേതെങ്കിലും കാരണം കൊണ്ടുമായിരിക്കാം അത്. അതിനാൽ, അത്തരം വസ്തുക്കൾക്കു പകരം അവയെക്കാൾ വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്തുക്കളെപ്പോലും ചിലവഴിക്കുവാൻ അവയുടെ ഉടമസ്ഥൻ ചിലപ്പോൾ തയ്യാറായെന്നും വരും. അപ്പോൾ, ഒരോ തനിക്കു വളരെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു വസ്തു നല്ല വിഷയത്തിൽ ചിലവാക്കുന്നപക്ഷം, അയാൾ അതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യം കൽപിക്കുന്നതു അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിക്കും പ്രതിഫലത്തിനുമാണു് എന്നാണല്ലോ അതു കാണിക്കുന്നത്. ഈ മനസ്ഥിതിയാണു് അതിനെ പുണ്യകരമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും. ചിലവഴിക്കുന്ന വസ്തുവോടുള്ള പ്രീതി കൂടുംതോറും അതു ചിലവഴിക്കുന്നതിലുള്ള പുണ്യവും വർദ്ധിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ചു് പ്രിയകരമല്ലാത്തതും മോശപ്പെട്ടതുമായ വസ്തുക്കളെ ചിലവഴിക്കുവാൻ കരുതിവെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നന്നല്ലെന്നു ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണു്. (ഇതിനെപ്പറ്റി 2:267ൽ പ്രസ്താവിച്ചതു ഓർക്കുക)

ഈ വചനം അവതരിച്ചപ്പോൾ, അതു നബി (സ) യുടെ സഹാബികളിൽ വരുത്തിയ പ്രതികരണങ്ങൾ എത്ര വിവിചിത്രമായിരുന്നവെന്നു കാണിക്കുന്ന അൽപം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക: 1. അനസ് (റ) പറയുകയാണു്: അൻസാറികളിൽ വളരെ ധനമുള്ള ആളായിരുന്നു അബൂത്വൽഹത്ത (റ) [*] അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കളിൽ വെച്ചു അദ്ദേഹത്തിനു ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായതു 'ബൈറുഹാ' (بَيْرُهَا) എന്ന തോട്ടമായിരുന്നു. പള്ളിയുടെ മുമ്പുശ്ചായ്ക്കായിരുന്നു അത്. നബി (സ) അതിൽ പ്രവേശിക്കാലും അതിലെ നല്ല ജലം കുടിക്കാലും പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ... എന്ന ഈ വചനം അവതരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്യവേ, നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവയിൽ നിന്നു ചിലവഴിക്കാതെ നിങ്ങൾക്കു പുണ്യം ലഭിക്കുകയില്ല എന്നു അല്ലാഹു പറയുന്നു. എന്റെ സ്വത്തിൽ വെച്ചു എനിക്കു ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതു 'ബൈറുഹാ' ആകുന്നു. അതു അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടിയുള്ള ധർമ്മമാകുന്നു. അല്ലാഹുവിങ്കൽ വെച്ചു അതിന്റെ പുണ്യവും പ്രതിഫലവും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹു അങ്ങക്കു അഭിപ്രായം തോന്നിച്ച പ്രകാരം അങ്ങുന്നു അതിനെ (വേണ്ടുന്ന വിഷയത്തിൽ) നിശ്ചയിച്ചു കൊള്ളുക.' അപ്പോൾ, നബി(സ) പറഞ്ഞു: 'ഹി ഹി അതു ലാഭകരമായ ധനം! ലാഭകരമായ ധനം! (താങ്കൾ പറഞ്ഞതു ഞാൻ കേട്ടു. താങ്കൾ അതു അടുത്ത കൂടുംബങ്ങൾക്കു വേണ്ടി (ധർമ്മമാക്കി) വെക്കുവാനാണു് ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു.' അബൂത്വൽഹത്ത (റ) പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊള്ളാം.' അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം അതു തന്റെ അടുത്ത കൂടുംബങ്ങൾക്കും പിതൃവ്യപുത്രന്മാർക്കുമായി ഓഗിച്ചുകൊടുത്തു. (അ; ബു; മു.)

[*] അനസ് (റ)ന്റെ മാതാവിനെ അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നു.

കണ്ടു കിട്ടുന്ന വിടവുകളെല്ലാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി നബി (സ)യെയും, ഇസ്‌ലാമിനെയും ആക്ഷേപിക്കുക പതിവാക്കിയവരാണല്ലോ യഹൂദികൾ. ഇസ്രാഇൽയർ നിഷിദ്യമായി ഗണിച്ചുവന്നിരുന്ന ചില ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ ഇസ്‌ലാമിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടത് അടുത്തതിൽ അവർ അതിനൊരു പഴുതാക്കി ഉപയോഗിച്ചു. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ പിൻഗാമിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്ന ആളുമാണ് മുഹമ്മദ് എന്നല്ല അവൻ പറയുന്നത്. ഇബ്രാഹീം (അ) മുതൽക്കുള്ള പ്രവാചകന്മാർ നിഷിദ്യമായി അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ആ പദാർത്ഥങ്ങൾ മുഹമ്മദിനു എങ്ങിനെ അനുവദനീയമാകും? ഇതായിരുന്നു അവരുടെ ആക്ഷേപം. അതിനുള്ള മറുപടിയാണിത്.

ഇസ്രാഇലീ ഗോത്രങ്ങളുടെ പിതാവും, ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ പുത്രനുമായ യഅ്ഖൂബ് (അ) നബിയാണ് ഇസ്രാഇൽ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലംവരെ ഇസ്രാഇൽയർക്കു എല്ലാ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളും പൊതുവെ അനുവദനീയമായിരുന്നു. പിന്നീട്, ചില കാരണങ്ങളാൽ അദ്ദേഹം ചില വസ്തുക്കളെ താൻ ഉപയോഗിക്കുകയില്ലെന്നു വെച്ചു സ്വയം നിഷിദ്യമാക്കുകയുണ്ടായി. ഇതു മൂസാ (അ) നബിയുടെയും ത്വറാത്തിന്റെയും മുമ്പാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. യഅ്ഖൂബ് (അ) നിഷിദ്യമായിരുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തതികളും ആ വസ്തുക്കളെ നിഷിദ്യമായി ഗണിച്ചുപോന്നു. അങ്ങിനെ, ത്വറാത്തു അവതരിച്ചപ്പോൾ, ഒന്നുകിൽ-നിസാജ്, 160ലും അൻആം, 146ലും കാണാവുന്നതുപോലെ-അവരുടെ അക്രമം നിമിത്തം അവർക്കു ചില വസ്തുക്കൾ നിരോധിക്കപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ അവയും അവർക്കു നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ, ത്വറാത്തിൽ അവയെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ നിരോധം ഒന്നുതീർന്നില്ലെങ്കിലും പാരമ്പര്യമായി അവർ സ്വീകരിച്ചു വന്ന ആ നിരോധം തങ്ങളുടെ ഒരു സ്ഥിരം മതനിയമമായി ഇസ്രാഇൽയർ ആചരിച്ചുവന്നു. (ഇങ്ങിനെ രണ്ടുപ്രകാരങ്ങളുണ്ട്) രണ്ടിൽ ഏതായാലും ആ വസ്തുക്കൾ മത ദൃഷ്ടിയാ അവർക്കു നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു-അല്ലെങ്കിൽ ത്വറാത്തിൽ അവ നിഷിദ്യമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നു-ത്വറാത്തിൽനിന്നു തെളിയിക്കുവാൻ യഹൂദികൾക്കു സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണു നിങ്ങൾ സത്യവാദികളാണെങ്കിൽ ത്വറാത്തുകൊണ്ടുവന്നു വായിക്കുവിൻ എന്നു അവരെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നത്.

ഈ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുവാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ-ഒന്നാമത്തെ അഭിപ്രായപ്രകാരം - ആക്ഷേപത്തിനിടയായ ആ വസ്തുക്കൾ ഇബ്രാഹീം (അ) നബി കാലത്തു നിഷിദ്യമായിരുന്നില്ലെന്നും, ഇസ്രാഇൽയരുടെ ധിക്കാരം കാരണം പിന്നീട് അവരുടെമേൽ നിഷിദ്യമാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും ത്വറാത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകും. അപ്പോൾ, നബി (സ) ഇബ്രാഹീം (അ) നബി മാർഗ്ഗം കൈവെടിഞ്ഞുവെന്നുള്ള അവരുടെ വാദം കളവായി പുലരുമെന്നും, നബി (സ) ഇബ്രാഹീം (അ) നബി മാർഗ്ഗം കൈവെടിഞ്ഞുവെന്നുള്ള അവരുടെ വാദം കളവായി പുലരുമെന്നും പറയാം. അല്ലെങ്കിൽ-രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായപ്രകാരം- ആ വസ്തുക്കൾ നിഷിദ്യ വസ്തുക്കളായി ത്വറാത്തിൽ കാണുകയില്ല. അവ നിഷിദ്യങ്ങളാണെന്നുള്ള അവരുടെ വാദം അവർ പാരമ്പരാഗതമായി അംഗീകരിച്ചുപോന്ന ഒരു സ്വയംകൃത നിയമം മാത്രമാണെന്നും. അതിൽ നബി (സ) യെ ആക്ഷേപിക്കുവാൻ വകയൊന്നുമില്ലെന്നും വ്യക്തമാവുകയും ചെയ്യും. ഈ രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായം ബലപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം, ഇവിടെ ഒരു സംശയം വരാം. ബൈബിളിൽ (ലേവ്യപുസ്തകം, 11ൽ 4-6; ആവർത്തനം, 14ൽ 7) ഭട്ടകം, മൂയൽ മുതലായ ചിലതു നിഷിദ്യമാണെന്നു കാണാമല്ലോ. ഇതു യഹൂദികൾക്ക് ത്വറാത്തിൽ നിന്നു വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചുകൂടേ? ഇതാണു സംശയം. ത്വറാത്തിന്റെ അസ്സൽ പകർപ്പിൽ ഇല്ലാത്തതും, പിന്നീട് പലതും അതിൽ എഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതുമായിരുന്നു എന്നു ഇതിനു മറുപടി. ഇതോ, ഇതുപോലെയുള്ള വല്ല പ്രസ്താവനയോ സാക്ഷാൽ ത്വറാത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നുവെങ്കിൽ, ഈ വെല്ലുവിളിക്കു അവകാശമില്ല. വെല്ലുവിളിച്ചാൽ യഹൂദികൾക്കു തങ്ങളുടെ വാദം തെളിയിക്കുവാൻ അതു നല്ല അവസരമാകുകയും ചെയ്തേക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരാരും അതിനു മുതിരാതിരുന്നതു, അക്കാലത്തു അവരുടെ പക്ഷമുള്ള ത്വറാത്തിൽ അതില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നും, അതു പിന്നീട് എങ്ങിനെയോ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു.

യഅ്ഖൂബ് (അ) നബി ഏതെല്ലാം വസ്തുക്കളെയാണ് നിഷിദ്യമായിരുന്നത്, അതിനു കാരണമെന്തായിരുന്നു എന്നൊന്നും പറയത്തക്ക തെളിവു കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ ഒരു മാരാഗത്തെ തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ഭട്ടകത്തിന്റെ മംസവു പാലും നിഷിദ്യമായിരുന്നു. മറ്റൊരാൾക്കു ചില വിവായത്തുകളിൽ കാണുന്നു. (അല്ലാഹു വിനാശം) ഏതായാലും ത്വറാത്തു വായിച്ചു തങ്ങളുടെ വാദം സ്ഥാപിക്കുവാൻ യഹൂദികൾ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അവരുടെ ആരോപണം അടിസ്ഥാനപരമായതാണെന്നും, വാദം അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യാജമാണെന്നും ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമായി. ആരോപണം തെറ്റാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കെ, ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ പാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടുന്ന അവർ ആ ശുദ്ധമായ സകനായിരുന്ന പ്രവാചകന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന യഥാർത്ഥ മാർഗ്ഗം പിൻപറ്റുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണല്ലോ. അതിനു അവരെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതാണു 95-ാം വചനത്തിൽ കാണുന്നത്. അതോടൊപ്പം, വേദക്കേന്ദ്രിലോ അറബികളിലോ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ശിർക്കുകളെന്തും തീണ്ടാത്ത ഏകദൈവ വിശ്വാസിയായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ശാഖാപരമായ അനുഷ്ഠാന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വില കൽപിക്കപ്പെടേണ്ടതു ശിർക്കും-താഹീദുകൾക്കാണെന്നു ഖു സൂചനയും അതിൽ കാണാം.

96. നിശ്ചയമായും, മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതായ ഒന്നാമത്തെ വീട്, ആശീർവദിക്കപ്പെട്ടതായും, ലോകർക്ക് മാർഗ്ഗദർശനമായുംകൊണ്ട് ബക്ക [മക്ക]യിലുള്ളതു തന്നെയാകുന്നു.

96- إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِلْعَالَمِينَ

97. അതിൽ സുവ്യക്തങ്ങളായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്- (വിശിഷ്ട) 'മഖാമു ഇബ്രാഹീം [ഇബ്രാഹീം നിന്നസ്ഥലം]. അതിൽ ആർ പ്രവേശിച്ചുവോ അവൻ നിർഭയനായിരിക്കുന്നതാണ്. ആ വീട്ടിലു് 'ഹജ്ജു' ചെയ്തൽ മനുഷ്യർക്ക് അതിലേക്കു (ചെന്നെത്തുവാനുള്ള) മാർഗ്ഗം സാധിച്ചു കിട്ടിയവർക്കു- അല്ലാഹുവിനോട് (ബാധ്യത) ഉണ്ട്.

97- فِيهِ آيَاتٌ لِّقَوْمٍ أُولِي الْأَبْصَارِ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

വല്ലവരും അവിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം, നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു. ലോകരെ സംബന്ധിച്ചു അനാശ്രയനാകുന്നു.

96. ١ : ج : ١ നിശ്ചയമായും ഒന്നാമത്തേതു ١ : ج : ١ വീടു ١ : ج : ١ വെക്കപ്പെട്ട (സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട) ١ : ج : ١ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ١ : ج : ١ യാതൊന്നു തന്നെ ١ : ج : ١ ബക്ക (മക്ക)യിലുള്ള ١ : ج : ١ ആശീർവദിക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ, അനുഗൃഹീതമായിക്കൊണ്ടു ١ : ج : ١ മാർഗ്ഗദർശനവും ١ : ج : ١ ലോകർക്കു 97. ١ : ج : ١ അതിലുണ്ട് ١ : ج : ١ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ١ : ج : ١ വ്യക്തങ്ങളായ ١ : ج : ١ ഇബ്രാഹീമിന്റെ (നിന്ന) സ്ഥലം ١ : ج : ١ ആർ അതിൽ കടന്നുവോ ١ : ج : ١ അവൻ നിർഭയനായി ١ : ج : ١ അല്ലാഹുവിനോടുണ്ട് ١ : ج : ١ മനുഷ്യരുടെമേൽ (കടമ-ബാധ്യത) ١ : ج : ١ (ആ) വീട്ടിനെ കരുതിച്ചെല്ലൽ (ഹജ്ജ്-തീർത്ഥാടനം-ചെയ്തൽ) ١ : ج : ١ സാധ്യമായവർക്കു ١ : ج : ١ അതിലേക്കു (ചെല്ലുവാൻ) ١ : ج : ١ മാർഗ്ഗം, മാർഗ്ഗത്താൽ ١ : ج : ١ ആരെങ്കിലും അവിശ്വസിച്ചാൽ ١ : ج : ١ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ١ : ج : ١ ധന്യനാണ്, അനാശ്രയനാണ് ١ : ج : ١ ലോകരിൽനിന്നു, ലോകരെ സംബന്ധിച്ചു

വേദക്കാർ തങ്ങളുടെ തീർത്ഥാടന കേന്ദ്രം (വെ. പുണ്യസ്ഥലവുമായി അംഗീകരിച്ചു വന്നതു ബൈത്തുൽ മുഖട്ടസായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നബി (സ)യെപ്പറ്റി അവർ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന ആക്ഷേപങ്ങളിൽ ഒന്ന് അവിടുന്ന് കഷ്ടബയ്യിഖ് ലിബ്ലയും, തീർത്ഥാടന കേന്ദ്രവുമായി സ്വീകരിച്ചു വരുന്നതായിരുന്നു. താരതമ്യേന ഈ ആക്ഷേപം കുറച്ചു പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു ഇതിനു ഒന്നിലധികം സ്ഥലത്തു ഖുർആനിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു കൊണ്ടും. അവയിൽ ഒന്നത്രെ ഈ സ്ഥലവും. സൂറത്തുൽ ബഖറയിൽ ചിലതെല്ലാം മുസ്ലിമുകൾക്കു കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടു്. ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ കൈക്കു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു എന്നു മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവാൻവേണ്ടി ജനങ്ങൾക്കായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ ആരാധനാ മന്ദിരവും, പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും മേൽകളും അടങ്ങിയതുമാണതു്. അതുകൊണ്ടു മറ്റൊരല്ലാ ആരാധനാ മന്ദിരങ്ങളെക്കാൾ പ്രശസ്തമായതാണതു്. അവിടെ വന്നു ഹജ്ജ് സംബന്ധമായ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവൻ സാധിക്കുന്ന എല്ലാവരും അതു നിർവ്വഹിക്കൽ അല്ലാഹുവിനോടുള്ള മനുഷ്യരുടെ കടമയാകുന്നു. അവിടെ പ്രവേശിച്ചവർക്കെല്ലാം അതൊരു അയ്യസ്ഥാനവുമാണ്. എന്നിരിക്കെ, വേദക്കാർ വിശേഷിച്ചും അതിനെ തങ്ങളുടെ ആരാധനാകേന്ദ്രമായി അംഗീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. എന്നാക്കയാണു് ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ പറഞ്ഞ മറുപടിയുടെ താൽപര്യം. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറല്ലാത്തവർ അവിശ്വാസികളാണെന്നും, ആർ തന്നെ അവിശ്വസിച്ചാലും അല്ലാഹുവിനു അതുകൊണ്ടു യാതൊരു ദോഷവും വേിക്കുവാനില്ലെന്നും മാർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ജനങ്ങൾക്കു ഒന്നാമതായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ആരാധനാമന്ദിരം ബക്ക എന്ന (*) മക്കയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കഷ്ടബയ്യിഖ് എന്ന പരഞ്ഞതിൽ നിന്ന് അതിനു മുമ്പു അങ്ങിനെ ഒരു ആരാധനാകേന്ദ്രമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു വ്യക്ത

(*) മക്ക എന്നതിനു പകരം ബക്ക എന്നും മൗനകാലത്തു പറയപ്പെട്ടിരുന്നു.

മാണ്. ഇബ്രാഹിം (അ) നബിക്കു മുമ്പുതന്നെ കഅ്ബ സ്മാരപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, കാലക്രമത്തിൽ അതു നശിച്ചുപോയ ശേഷം അതിന്റെ അടിത്തറയിൽ നിന്നു വീണ്ടും അതിനെ കെട്ടിപ്പൊക്കി പുനർനിർമ്മാണം ചെയ്യുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തതെന്നുമാണ് പല മഹറൻമാരുടെയും അഭിപ്രായം. ഇതിനു പിൻബലമായി പല നിവാരണങ്ങളും ഉദ്യമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പലവണ്ണമുണ്ട്. അതേ സമയം, ഈ അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നു തീരുമാനിക്കത്തക്കവിധം ഖുർആനിൽ നിന്നും ഹദീസിൽ നിന്നും വ്യക്തമായ തെളിവുകളും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു വാസ്തവം അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കു വിടുവാനെ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. നബിയായും ജൂമിയീൽ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവാൻ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ മന്ദിരം കഅ്ബയാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദേസാകട്ടെ, സുലൈമാൻ (അ) നബിയുടെ കാലത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. [*] മൂസാ (അ) നബിക്കു ശേഷം നാനൂറോ അഞ്ഞൂറോ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു അത്. ഇബ്രാഹിം (അ) നബിയുടെ ശേഷം പല നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞാണു മൂസാ (അ)ന്റെ കാലം. അപ്പോൾ, ഇബ്രാഹിം (അ) നബിയായ് സ്ഥാപിതമായ കഅ്ബയെ തങ്ങളുടെ ആരാധനാകേന്ദ്രമായി അംഗീകരിക്കുന്നതിൽ അവർക്കു വൈമനസ്യമുണ്ടാവാൻ ന്യായമില്ല. നബി (സ) അതിനെ ഖിബ്ലയായി സ്വീകരിച്ചതിനെ ആകാശപീക്കുവാനും ന്യായമാണുമില്ല.

[illegible]

എന്നെക്കുറിച്ചു എടുത്തുപറയുന്നതാണ്. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതും, വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതും ഒന്നിലധികം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ ഒരു പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടാന്തമത്രെ 'ഇബ്രാഹീം മഖാം' (مقام ابراهيم) ഇതിനെപ്പറ്റി സൂറത്തുൽ ബഖറ 125-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നാം വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അന്നു തൊട്ടു ഇന്നോളം ആ കല്പം ഒരു പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടാന്തമായിത്തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നു. അതുപോലെത്തന്നെ, പണ്ടു കാലം മുതൽക്കേ എല്ലാവരും അംഗീകരിച്ചു വന്ന ഒരു തത്വമാണു അവിടെ ആർ തന്നെ പ്രവേശിച്ചാലും അവൻ നിർജ്ജനനാണ് (لا يك فيه روح) എന്നുള്ളതു്. എത്ര വമ്പിച്ച അക്രമിയോ, കുറ്റവാളിയോ ആയാലും അവിടെ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞവനു അതൊരു പരിപൂർണ്ണ അയ്യസ്ഥാനം തന്നെ. അവൻ ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുകയോ അക്രമിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തുകയില്ല സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളെ വെട്ടിക്കൊന്ന ലോകകന് അവിടെ വെച്ചു കണ്ടാൽ, അവൻ പുറത്തു കടക്കുന്നതു നോക്കിനിൽക്കുവാനേ അണുധികാരക്കുപോലും നിർദ്വഹമുള്ളൂ. അവിടെവെച്ചു പ്രതികരണപരിപാടി എടുത്തുകൂടാ. കൂടാതെ, ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു കൊല്ലത്തോറും ഹജ്ജ് കർമ്മത്തിനായി വരുന്നവർ നിർമ്മുഖമായി വന്നുപോകത്തക്കവണ്ണം ഹജ്ജ് മൗസത്തിലും അതിന്റെ മുമ്പും പിമ്പുമായി ദുൽഖത്താദ്, മുഹററും എന്നീ മാസങ്ങളിലും മുമ്പു മുതലേ യൂദ്യം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇടക്കുവെച്ചു ഉറ കർമ്മം ചെയ്യാൻ ചെല്ലുന്നവരുടെ സൗകര്യങ്ങൾക്കും ദജബു മാസവും യൂദ്യം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ജാഹിലിയ്ക്കു കാലത്തും, ഇസ്ലാമിലും സ്വാർത്ഥം ദജബു മാസവും യൂദ്യം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ജാഹിലിയ്ക്കു കാലത്തും, ഇസ്ലാമിലും നിലവിലുള്ള കാര്യങ്ങളത്രെ. മക്കക്കാഹിലിൽ വെച്ചു ആയുധം ധരിക്കുവാനോ, ജീവികളെ വേട്ടയാടുവാനോ പാടില്ല. വ്യക്തങ്ങളും ചെടികളും നശിപ്പിക്കുന്നതുപോലും നബി (സ) നിരോധിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

[illegible]

അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവാൻവേണ്ടി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ വേനമെന്ന നിലക്കും, അന്ത്യഗൃഹീതവും മാർഗ്ഗം കർമ്മവും അന്ത്യഗൃഹീതവുമായ മകന് പ്രവൃത്തി നിലക്കും വേദാഭാരംകൊണ്ടും എല്ലാവരും അതിനെ തങ്ങളുടെ ആരാധനാ മകന് പ്രവൃത്തി നിലക്കും മകന് പ്രവൃത്തിയായി അംഗീകരിക്കുവാൻ ബോധ്യസ്ഥരാകുന്നു. അതെ, ആ മകന് പത്തുവർഷത്തെ ഹജ്ജ് കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാൻ അല്ലാഹുവിനോടു ജനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു ബാധ്യതയാണ്. (أمر على امرح حـ ا حـ ا) പക്ഷെ, മൂലോക്താവിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന എല്ലാവർക്കും അതിനു സാധ്യമാണെന്നു വരികയില്ല. ശാരീരികമായും, സാമ്പത്തികമായും, ഗതാഗതസംബന്ധമായും മറ്റുമുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു അവിടേക്കു പോയി വരുവാനാവശ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കുള്ള സാധ്യത ആർക്കോ അവർക്കു മാത്രമേ അതു നിർബന്ധമുള്ളൂ. (من استطاع إلى سـ ا حـ ا) കഴിവുള്ളവർക്കുപോലും കൊല്ലം തോറും ഹജ്ജ് നിർവ്വഹിക്കുന്നതു പ്രയാസകരമാകുകൊണ്ടു ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ അതു നിർബന്ധമായി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടാവുന്നു നബി (സ) തിരുമേനിയും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു കഅ്ബർ മന്ദിരത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യവും, അതിനെ ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ആരാധനാ മകന് പ്രവൃത്തി നിലക്കും മകന് പ്രവൃത്തിയായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും വ്യക്തമായല്ലോ. അപ്പോൾ, ഇതംഗീകരിക്കുവാൻ ആരെങ്കിലും തയ്യാറല്ലാതിരിക്കുന്നതു തികച്ചും അവിശ്വാസവും സത്യനിഷേധവും കാണുന്നതു പറയേണ്ടതില്ല. ആർ അവിശ്വാസിച്ചാലും അതിന്റെ ദോഷഫലം അവർ തന്നെ അനുഭവിക്കുമെന്നല്ലാതെ, അല്ലാഹുവിനു അതുകൊണ്ടു ഒരു ദോഷവും ബാധിക്കുവാനില്ല. ലോകത്ത് ആരുടെയും ആശ്രയിം വേണ്ടാത്ത ധന്യനത്ര അവർ. (من كفر بالله عن الألق) ലോകരെല്ലാം അവിശ്വാസികളായിരുന്നാലും, ഒരു വ്യക്തിപോലും കഅ്ബരെയും അടുക്കൽ ചെന്നു ഹജ്ജ് കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാതായാലും അല്ലാഹുവിനു അതുകൊണ്ടു യാതൊരു കേടുപാടും കുറവും ബാധിക്കുവാനില്ല എന്നു സാരം.

നബി (സ) ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി: 'മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളുടെ മേൽ അല്ലാഹു ഹജ്ജ് കർമ്മം 'ഫർളാ'ക്കി (നിർബന്ധം നിശ്ചയിച്ചു) യിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഹജ്ജ് ചെയ്യണം'. അപ്പോൾ, ഒരാരം ചോദിച്ചു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്യവേ, എല്ലാ കൊല്ലത്തിലും വേണമോ?' തിരുമേനി മുമ്പം അവലംബിച്ചു. അങ്ങനെ, അയരം മുന്നൂറുവട്ടം ആവർത്തിച്ചു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ 'അതേ' എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു(കൊല്ലം തോറും) നിർബന്ധമാകുമായിരുന്നു, നിങ്ങൾക്കതു സാധ്യമാകാതെ വരുകയും ചെയ്യും'. പിന്നീടു തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ നിങ്ങളെ (കൂടുതൽ വിശദീകരണം നല്ലതെ) വിദ്യകുബേരം നിങ്ങൾ (കൂടുതൽ ചോദ്യം ചെയ്യാതെ) എന്ന വിദ്യകുബേരം. നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ളവർ നാശത്തിൽ പതിച്ചതു അവരുടെ ചോദ്യത്തിന്റെ ആധിക്യവും, അവരുടെ നബിമാരോടു അവർക്കുള്ള അഭിപ്രായ ഭിന്നിപ്പും നിമിത്തമായിരുന്നു. ആകയാൽ, ഞാൻ നിങ്ങളോടു വല്ലതും കൽപിച്ചാൽ, നിങ്ങൾ അതിൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നത്ര നിർവ്വഹിക്കുവിൻ. നിങ്ങളോടു ഞാൻ വല്ലതിനെക്കുറിച്ചും, വിരോധിച്ചാൽ നിങ്ങൾ അതു (അപ്പടി) വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ'. (ബു: മു) ഹജ്ജിന്റെ നിർബന്ധം ഒരു പ്രാവശ്യമുണ്ടാകുമെന്നും, കഴിയുന്നത്ര അതു വർജ്ജിപ്പിക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതാണെന്നും ഈ തിരുവചനത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. അബൂഹുറൈറ(റ)യിൽനിന്ന് നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ ഹദീസിലെ ചോദ്യകർത്താവ് അബ്ദുള്ളബ്നുഹുറൈറ (عبد الله بن جابر) ആയിരുന്നുവെന്നു ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഇത്യാസംബന്ധിച്ചു നിവേദനം ചെയ്ത വേറൊരു ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. ആ ഹദീസിൽ 'വല്ലവരും കൂടുതൽ (ഹജ്ജ്) ചെയ്താൽ അതു ഐക്യ കർമ്മമാണു' എന്നുകൂടി നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതായും ഉണ്ട്. (അ:ന: ദാരിഖി) വേറൊരു നബി വചനം അബൂഹുറൈറ (റ) ഇപ്രകാരം ഉദ്ഘാടിച്ചിരിക്കുന്നു: 'ഒരാരം ഹജ്ജ് ചെയ്യുകയും, (അതിൽ) സ്ത്രീ സല്ലാപമോ തേനിയവാസമോ ചെയ്യാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അവന്റെ ഉഷ് അവനെ പ്രസവിച്ച ദിവസത്തിലെന്നപോലെ (പ്രാപ്തമാകുന്നതായി) അയരം മടങ്ങുന്നതാണ്'. (ബു: മു) അദ്ദേഹം തന്നെ ഉദ്ഘാടിച്ച വേറൊരു നബി വചനത്തിന്റെ സാരം: ഒരു ഉറ (കർമ്മം) അടുത്ത ഉറ വരെയുള്ള പാപങ്ങൾക്കു പ്രായശ്ചിത്തമായിരിക്കും. പൂണ്യപ്പെട്ട (കോട്ടവും പേരായ്കയും ബാധിക്കാത്ത) ഹജ്ജാകട്ടെ, അതിനു സ്വർഗ്ഗമല്ലാതെ പ്രതിഫലവുമില്ല. (ബു:മു)

വേദക്കാർ കഅ്ബരെയുടെ മഹത്വവും പ്രാധാന്യവും അംഗീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാകാതിരിക്കുകയും, നബി (സ) അതു അംഗീകരിച്ചതിന്റെ പേരിൽ ആക്രോധം ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്തതിനെ സൂക്ഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെല്ലോ ഈ വചനങ്ങളിൽ കഅ്ബരെയുടെയും ഹജ്ജിന്റെയും സ്ഥാനം വീവരിച്ചത്. അവരുടെ അവിശ്വാസമാണിതിനു കാരണമെന്നു ധ്വനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അടുത്തവചനത്തിൽ അവരെപ്പറ്റി അല്ലാഹു നബി (സ)യോടു പറയുന്നു:-

98. (നബിയേ) പറയുക: 'വേദക്കാരേ, എന്തിനാണു നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [ലക്ഷ്യം] കളിൽ അവിശ്വസിക്കുന്നതു? നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു (ദൂത) സാക്ഷിയാണല്ലോ!

٩٨- قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ۖ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ

99. പറയുക: 'വേദക്കാരേ, എന്തിനാണു നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു—അതിനു വക്രതയെ ആഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടു—വിശ്വസിച്ചവരെ തട്ടിക്കളയുന്നതു?—നിങ്ങൾ (അതിനു) സാക്ഷികളാണെന്നിരിക്കെ! നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു അശ്രദ്ധനെന്നാണു മല്ല

٩٩- قُلْ يَٰأَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مَنَٰمَن تَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ وَأَنتُمْ شُهَدَآؤُا ۖ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ

98. ഈ പറയുക: ഈ വേദക്കാരേ! നിങ്ങളെന്തിനും അവിശ്വസിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ആയത്തുകളിൽ ഈ അല്ലാഹുവാകട്ടെ ഈ സാക്ഷിയാണു നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് 99. ഈ പറയുക: ഈ വേദക്കാരേ! നിങ്ങളെ എന്തിനാണു തടയുന്നതു, തിരിച്ചുവിടുന്നതു ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ഈ അല്ലാഹുവിന്റെ വിശ്വസിച്ചവരെ ഈ അതിനു നിങ്ങളെ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ഈ വക്രത, വളവുണ്ടാക്കുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ, നിങ്ങളുടെ സാക്ഷികളാണെന്നും, ഈ അല്ലാഹു അല്ലാത്തതും. ഈ അശ്രദ്ധൻ നിങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

വേദഗ്രന്ഥം മുമ്പെയും പ്രവാചകൻമാർ വഴിയും നബി (സ)യുടെയും, ഖുർആന്റെയും സത്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടു പിന്നെയും അല്ലാഹുവിന്റെതായ ആ മാർഗ്ഗം വേദക്കാർ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. മാത്രമോ? സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവരെ അതിൽ നിന്നു ഏതെങ്കിലും വിധം തട്ടിത്തിരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമം അവർ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അതെല്ലാം അല്ലാഹു കണ്ടിത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതിന്റെ മേലിപ്പത്തു അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നുെന്നും അവരെ താക്കീതു ചെയ്യാൻ അല്ലാഹു നബി (സ)യോടു കൽപിക്കുന്നു. അവരുടെ കെണിയിൽപ്പെടുന്നതു സൂക്ഷിക്കുവാൻ അടുത്ത വചനത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികളെയും ഉണർത്തുന്നു:-

100. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തെ നിങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം നിങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസം (സ്വീകരണ)ത്തിനുശേഷം, അവർ നിങ്ങളെ അവിശ്വസികളാക്കി മടക്കിയേക്കും. [അതു സൂക്ഷിക്കണം]

١٠٠- يَٰۤأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تُحِبُّوا قَرِيبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُم بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كُفْرًا ۖ

100. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ! നിങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്ന പക്ഷം ഈ ഒരു വിഭാഗത്തെ, കക്ഷിയെ ഈ യാതൊരുവരിൽനിന്നും (വേദ) ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവർ അവിശ്വസികൾ നിങ്ങളുടെ മടക്കം. നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനുശേഷം.

101. നിങ്ങൾ എങ്ങനെ അവിശ്വസിക്കും? നിങ്ങളാകട്ടെ, നിങ്ങൾക്കു അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [ലക്ഷ്യം] കരം ലാഭിക്കപ്പെട്ടിരിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു; നിങ്ങളിൽ അവന്റെ ദസ്തുഖ്യം ഉണ്ട് (എന്നിരിക്കെ)! ആർ അല്ലാഹുവിനെ മുറുകെ പിടിക്കുന്നുവോ അവൻ (നേരെ) ചൊഴുത്ത പാതയിലേക്കു നയിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു.

۱۱- وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ
وَأَنْتُمْ تُثَلِّىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتِ اللَّهِ وَفِيكُمْ
رُسُلُهُ ۚ وَمَنْ يَعْصِمْ بِاللهِ
فَقَدْ هَدَىٰ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۝

101. **നിങ്ങൾ ഏങ്ങിനെ അവിശ്വസിക്കും** **നിങ്ങളാവട്ടെ** **നിങ്ങൾക്കു**
മാതിഅരെപ്പെടുന്ന **അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകൾ** **നിങ്ങളിലുണ്ടുതാനും** **അവന്റെ**
നസൂൽ **വല്ലവരും** **ആരെങ്കിലും** **മുറുകെ പിടിക്കുന്നതായാൽ** **രക്തം** **(പ്രാപിച്ചാൽ)** **അല്ലാഹുവിനെ** **അല്ലാഹുവിനെക്കൊണ്ടു** **എന്നാലവൻ നയിക്കപ്പെട്ടു** **അപാത (വഴി)**
യിലേക്കു **ചെല്ലായ**

സു: അത്ഭുതം 109ൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, വേദശാസ്ത്രപ്രകാരം അസത്യ നിമിത്തം, സത്യവിശ്വാസികളിൽ ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അവരെ ഇസ്ലാമിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ളവരെ സൂക്ഷിക്കണം, അവരുടെ വാക്കുകൾ സ്വീകരിക്കരുത്. അല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾ അവിശ്വാസത്തിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങുവാൻ കാരണമായിത്തീരും. ഏതൊക്കെ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉണർത്തുന്നു. നിങ്ങൾക്കു അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്, അവന്റെ ദസ്യം നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ജീവിച്ചിരിപ്പുകൂടെ. അതുകൊണ്ടു സംശയ നിവാരണത്തിനോ, തെളിവുകൾക്കോ, വിശദീകരണങ്ങൾക്കോ മറ്റൊന്നെയും നിങ്ങൾക്കു ആശ്രയിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൈവരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. നിങ്ങൾ നേരായമാർഗ്ഗം പിഴച്ചുപോകുകയില്ല. ഏതൊക്കെ അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഖുർആൻ അവതരിച്ച കാലത്തുള്ള സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചും, അന്നു അറേബ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന വേദക്കാർ സംബന്ധിച്ചും മാത്രമാണു ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കരുതിക്കൂടാ. വേദക്കാർ-ജൂതപ്രസിസ്താനികൾ - മുസ്ലിംകളെ വഴിപിഴപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അന്നുതൊട്ടു ഇന്നോളം നടത്തിക്കൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. മുസ്ലിംകളെ അവരുടെ മതത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു കാലത്തിനൊത്ത ആസൂത്രിത പരിപാടികൾ പലതും അവർ സ്വീകരിച്ചും വരുന്നു. മുസ്ലിംകളുടെ ഗുണകാംക്ഷികളും, സത്യംനേചഷികളും, വിജ്ഞാനകുതുകികളുമെന്ന ഭാവേന ഈ ആവശ്യർത്ഥം അടുത്തകാലത്തായി ഷാഹർ അതിനു സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന അതിസമർത്ഥരായ ഒരു മാർഗ്ഗമത്രെ ഓറിയന്റലിസ്. പാശ്ചാത്യ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ തണലിലും, അവരുടെ സഹായസഹകരണത്തോടുകൂടിയും പൗരസ്ത്യഭാഷാ സംസ്കാര പഠന ഗവേഷണങ്ങളുടെ പേരിലും നടക്കുകയുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ സംരംഭത്തിന്റെ മുമ്പോട്ടേക്കും ഇസ്ലാമിനെയും, ഖുർആനെയും, നബി (സ) തീരുമാനിയെയും കുറിച്ച് മുസ്ലിംകളിൽ ആശയക്കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കലും, ഇസ്ലാമികാഭ്യൂഹപനങ്ങളിൽ നിന്നു അവരെ അകറ്റലുമാകുന്നു. ഖുർആനിലൂടെയും നബിചര്യയിലൂടെയും ഇസ്ലാമിനെ മനസ്സിലാക്കുവാനോ, ഇസ്ലാമിനെ വിജ്ഞാനങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുവാനോ അവസരം ലഭിക്കാതെ, ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളുടെ സാഹിത്യങ്ങളിൽ നിന്നു ഇസ്ലാമിനെക്കുറിച്ചു വല്ലതും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇടവന്ന അഭ്യസ്ത വിദ്യരായ പലർക്കും അതുവഴി വളരെ യാധികം തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഇസ്ലാമിനെപ്പറ്റി ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളുടെ സാഹിത്യകൃതികളിൽ ജൂതപണ്ഡിതൻമാർക്കാണ് കൂടുതൽ കയ്യുളളതെന്ന സംഗതിയും ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. വേദക്കാരുടെ കൃതപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനയിലും, അവരിൽ പലരും സത്യവിശ്വാസികളെ അവിശ്വാസികളാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരാണെന്ന താക്കീതിലും ഇവരും ഇവരുടെ കൃതികളും ഉൾപ്പെടുന്നതെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. (*)

(*) ഓറിയന്റലിസം രൂപകളെയും, അവരുടെ പഞ്ചസാരയിൽ പൊതിഞ്ഞ പല വിഷബീജങ്ങളെയും സംസ്കരിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ **ح - ومكانها في التاريخ الاسلامي الدكتور معطي الباع** പോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉപകരിക്കും. (ഇ: അമാനി മൗലവി വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ ബുക്കിന് ഗ്രന്ഥം നഷ്ടമായത് മൂജാഹിദിൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (പ്രസാ:)

വിഭാഗം-11

കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ, വേദക്കാരെക്കുറിച്ചും, അവരെ അഭിമുഖീകരിച്ചും പലതും പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, അടുത്ത ചില വചനങ്ങളിൽ സത്യവിശ്വാസികളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലാഹു പല ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുന്നു:—

102. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മീകരിക്കേണ്ടുന്ന മുൻപ്രകാരം അവനെ സൂക്ഷ്മീകരിക്കവിൻ. നിങ്ങൾ മുസ്ലിംകൾ ആയിക്കൊണ്ടല്ലാതെ മരണമടയുകയും ചെയ്യരുതു.

103. നിങ്ങൾ ഏല്പാവരും (ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടു) അല്ലാഹുവിന്റെ പാശത്തെ മറുകെ പിടിക്കുകയും ചെയ്യവിൻ; നിങ്ങൾ ജിന്നിക്കുകയും അരുത് നിങ്ങളുടെമേൽ അല്ലാഹു ചെയ്ത അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾ ഓർക്കുകയും ചെയ്യവിൻ; നിങ്ങൾ (പരസ്പരം) ശത്രുക്കളായിരുന്ന അവസരത്തിൽ, അവൻ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇണക്കിത്തന്നു; അങ്ങനെ, നിങ്ങൾ അവന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ടു (പരസ്പരം) സഹോദരങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

നിങ്ങൾ അഗ്നിയാകുന്ന (അഥവാ നരകമാകുന്ന) ഒരു (വസ്തി) കൂണ്ടിന്റെ വക്കിലായിരുന്നു. എന്നിട്ട് നിങ്ങളെ അതിൽ നിന്നു അവൻ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരം, അല്ലാഹു അവന്റെ 'ആയത്തു' (ലക്ഷ്യം)കൾ നിങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചു തരുന്നു-നിങ്ങൾ സൻമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചുകൊ.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَكُونُوا
إِلَّا وَانْتُمْ مُسْلِمُونَ

وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا
وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ
فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا
وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ
فَأَنقَذَكُم مِّنْهَا
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ
لَكُمْ آيَاتِهِ
لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

102. ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ! നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മീകരിക്കവിൻ. നിങ്ങൾ ആവനെ സൂക്ഷ്മീകരിക്കേണ്ടുന്ന മുൻപ്രകാരം നിങ്ങൾ അതിനെ സൂക്ഷ്മീകരിക്കവിൻ. നിങ്ങൾ മുസ്ലിംകൾ (കിഴക്കത്തുയിതവർ) ആയിക്കൊണ്ടല്ലാതെ മരണമടയുകയും ചെയ്യരുതു. നിങ്ങൾ ജിന്നിക്കുകയും (ചരിത്രിക്കുകയും) അരുത് നിങ്ങളുടെമേൽ അല്ലാഹു ചെയ്ത അനുഗ്രഹത്തെ ഓർക്കുകയും ചെയ്യവിൻ; നിങ്ങൾ ആയിരുന്നപ്പോൾ ചെറിയ ശത്രുക്കൾ എന്നിട്ടവൻ ഇണക്കി നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കിടയിൽ അങ്ങനെ നിങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾ നിങ്ങളോടുകൂടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. നിങ്ങൾ വക്കിൽ, കൂഴിയുടെ നരകമാകുന്ന രീതിനാലുള്ള നിങ്ങളെ രക്ഷപ്പെടുത്തി നിങ്ങൾ നിന്നു അപ്രകാരം വിവരിച്ചു നിങ്ങൾക്ക് അവന്റെ ആയത്തു (ലക്ഷ്യം)കളെ നിങ്ങൾ സൻമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചുകൊ.

ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കും ദുരുപദേശങ്ങൾക്കും വഴി സത്യമാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു പിഴച്ചുപോകുന്നതും സൂക്ഷ്മീകരിക്കേണ്ട കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ സത്യവിശ്വാസികളെ ഉണർത്തിയശേഷം, അതിനെ പിഴച്ചുപോകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന ചില ഉപദേശങ്ങൾ അല്ലാഹു അവയ്ക്കു നൽകുന്നു. (1) അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മീകരിക്കേണ്ടുന്ന മുൻപ്രകാരം അവനെ സൂക്ഷ്മീകരിക്കവിൻ. (2) നിങ്ങൾ ജിന്നിക്കുകയും (ചരിത്രിക്കുകയും) അരുത് നിങ്ങളുടെമേൽ അല്ലാഹു ചെയ്ത അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾ ഓർക്കുകയും ചെയ്യവിൻ. (3) നിങ്ങൾ ആയിരുന്നപ്പോൾ ചെറിയ ശത്രുക്കൾ എന്നിട്ടവൻ ഇണക്കി നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കിടയിൽ അങ്ങനെ നിങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്നു. (4) നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾ നിങ്ങളോടുകൂടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. (5) നിങ്ങൾ വക്കിൽ, കൂഴിയുടെ നരകമാകുന്ന രീതിനാലുള്ള നിങ്ങളെ രക്ഷപ്പെടുത്തി നിങ്ങൾ നിന്നു അപ്രകാരം വിവരിച്ചു നിങ്ങൾക്ക് അവന്റെ ആയത്തു (ലക്ഷ്യം)കളെ നിങ്ങൾ സൻമാർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചുകൊ.

കൊണ്ടുവന്ന മുദ്രപ്രകാരം സൂക്ഷിപ്പിക്കണം. അവന്റെ കൽപനകൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും, അവന്റെ നിരോധങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മുമ്പേയെന്നത്ര അവനെ സൂക്ഷിപ്പിക്കൽ (അഡ്വാ) ഉണ്ടാകുന്നതും, അവനെ മുദ്രപ്രകാരം സൂക്ഷിക്കുക എന്നതിനു ഒരു വിശദീകരണമെന്ന നിലക്കു ഇബ്നുമസ്ഊദി (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇബ്നു അബീഹാതിം (റ) മുതലായവർ ഇപ്രകാരം ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു: 'അവനോടു അനുസരണമേടെ' കഠിനിക്കാതെ അവതു വഴിപ്പെടുക, അവനെ വിസ്മരിക്കാതെ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക, അവനോട് നന്ദികേട് കഠിനിക്കാതെ നന്ദി കാണിക്കുക ഇവതാണ്.' എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കടപ്പാടുകളും, മറ്റുള്ളവരുമെല്ലാം മുദ്രപ്രകാരം കണക്കുതീർത്തു പൂർത്തീകരിക്കുക മനുഷ്യസാധ്യമല്ലെന്നും, അവ നിരവോര്യനായിട്ട് എല്ലാവർക്കും ഒരേ നിലവാരം പുലർത്തുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നും പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് അവനെ മുദ്രപ്രകാരം സൂക്ഷിപ്പിക്കുക എന്ന പദത്തെതിന്റെ താൽപര്യം - സൂ: തഗാത്വുൻ.16ൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ-ഓരോരുത്തനും അപ്നവന്റെ കഴിവനുസരിച്ചു സൂക്ഷിക്കുക എന്നാണെന്നു ഓർമ്മയിൽ മനസ്സിലാക്കാം. പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും പ്രസ്താവിച്ചതും അതാകുന്നു. **نُحِيطُ بِهِ** (നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നത്ര അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിപ്പിക്കുവിൻ) എന്നാണ് അല്ലാഹു അവിടെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു വ്യക്തിയോടും ആ വ്യക്തിയുടെ കഴിവിനപ്പുറം അല്ലാഹു ശാസിക്കുകയില്ല (**لَا يُلَاقِيهِ إِلَّا بِمَا عَمِلَ**) എന്നു അല്ലാഹു അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

(2) മുസ്ലിംകളായിരിക്കാണല്ലോതെ മരണപ്പെടുന്നത്. അഥവാ മരണപ്പെടുന്നവരും മുസ്ലിമല്ലാത്തവരിൽക്കൊണ്ടും ഇസ്ലാമിൽ നിന്നു ഒരിക്കലും അകന്നുപോകാതെ സദാ മുസ്ലിംകളായി വർത്തിക്കണം. ഓരോ ദീർഘകാലം മുസ്ലിമായി ജീവിച്ചശേഷം അവസാന നിമിഷത്തിൽ അവിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ടു മരണപ്പെട്ടാൽ ആ ഇസ്ലാം കൈക്കൊണ്ടു നശിക്കാത്ത പ്രയാണനവുമില്ലാത്തതാണ്. മുസ്ലിമാകുകയെന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷ്യമാണ് മുസ്ലിമാകുകയെന്നല്ലതെന്ന. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകയും അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു അവനു പൂർണ്ണമായും കീഴടങ്ങുക എന്നത്രെ വിവക്ഷ്യം. (3) അല്ലാഹുവിന്റെ പാശത്തെ മുറുകെ പിടിക്കണം. അല്ലാഹുവിന്റെ പാശം അഥവാ കയർ (حبل)കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പലവും പലവകകളിൽ വിവരിച്ചുകാണാം. അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളുമെന്നുള്ള ഉടമ്പടി, ഖുർആൻ, ഇസ്ലാം, അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കൽ, ഇസ്ലാമികമായ ഐക്യം എന്നും മറ്റുമാണത്. 'അല്ലാഹുവിന്റെ കീഴംബ' (ഖുർആൻ) ആകാശത്തുനിന്നു ഭൂമിയിലേക്കു നീട്ടിയിട്ടുണ്ടാകുന്ന ഒരു കയറാണ്.' എന്നു ഇബ്നു ജരീർ (റ) മുതലായവർ ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. ആ നിലക്കു ഖുർആനാണു ഉദ്ദേശ്യമെന്ന അഭിപ്രായത്തിനു മുൻഗണന നൽകപ്പെടാം. എങ്കിലും, ശരിക്കു പരിശോധിച്ചാൽ മറ്റുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇതിനു വിരുദ്ധമാകുന്നില്ലെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഇമാംറാസി(റ) സൂചിപ്പിച്ചപോലെ, വിജയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ മൾക് ഗത്തിലേക്കു എത്തിച്ചേരുവാൻ ആവശ്യമായതെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ പാശം തന്നെ എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ചിലർ അവയിൽ ചിലതു പറഞ്ഞുവെന്നുമാത്രം.

ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഉപദേശങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ഉപാധിയോടുകൂടിയാണു ഈ ഉപദേശം അല്ലാഹു നൽകിയിരിക്കുന്നത്. 'നിങ്ങളെല്ലാവരും (جميعا)' എന്നത്രെ അത്. അല്ലാഹുവിന്റെ പാശം മുറുകെ പിടിക്കുന്നതിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ കാരു, മാത്രം ഗൗനിച്ചാൽ പോരാ, എല്ലാവരും പരസ്പരം സഹായിച്ചും, സഹകരിച്ചും, ഉപദേശിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നാണതു ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ആശയം ഒന്നുകൂടി വ്യക്തിമാക്കിക്കൊണ്ടു 'നിങ്ങൾ ചിന്നിച്ചുപോകരുത്' (لا تفرقوا)' എന്നുകൂടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായ ചിന്നിപ്പുകളും, ആഭ്യന്തര വഴക്കുകളും മുസ്ലിം സമുദായത്തിൽ ഇതരപര്യന്തം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള ആപത്തുകൾ ആരെയും പരഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല. അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ നേരത്തെത്തന്നെ താഴ്ന്നു ചെന്തിട്ടുണ്ട്. **وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَاتَّقُوا اللَّهَ** നിങ്ങൾ(അല്ലാഹുവിനെയും അവന്റെ അസൂലിനെയും അനുസരിക്കുവിൻ. പരസ്പരം വഴക്കടിക്കുകയും ചെയ്യരുത്. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു ഡെറക്ഷ്യം ബാധിക്കുകയും, നിങ്ങളുടെ വാസന (വീര്യം) നശിച്ചു പോവുകയും ചെയ്യും. (അൻഫാൽ, 46.) ഈ വിഷയകമായി പല ആയത്തുകളും ഹദീസുകളും ഉദ്യരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ മുന്നറിയിപ്പു ചെവികൊള്ളാത്തതിന്റെ തികൃതഫലം മുസ്ലിം സമുദായം പൂർവ്വോപരി അനുഭവിച്ചു വരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു നാം ഇന്നുള്ളത്. അല്ലാഹു നമ്മെ രക്ഷിക്കട്ടെ ആമീൻ.

(4) അല്ലാഹു ചെയ്തതുതന്നെ അനുഗ്രഹം ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞ അനുഗ്രഹങ്ങളെ ഓർമ്മിക്കുന്നതു അല്ലാഹുവിനോടു നന്ദി കാണിക്കലും, നന്ദികേടുപ്രവർത്തിക്കുതിരിച്ചുവാങ്ങലും പ്രാണയുക്തമാണെന്നു സിദ്യീക്കുവാങ്ങലും കാണാവുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം എണ്ണിയാൽ ഒട്ടുണ്ടാത്ത വിധം കണക്കറ്റതാണെങ്കിലും ഖുർആൻ ഒന്നാമതായി അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന അന്നത്തെ സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒട്ടും വിസ്മരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതും, ഓവിയിലെ സത്യവിശ്വാസികൾക്കു സ്ഥിരമായ ഒരു ചരിത്ര പാരമ്പര്യമായിരിക്കുവാൻ പോന്നതുമായ ഒരു അനുഗ്രഹത്താണു അല്ലാഹു ഇവിടെ എടുത്തു

പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആവിർഭാവകാവത്ത് അറബി ഗോത്രങ്ങളത്രയും അന്യോന്യം കലഹിച്ചും രക്തം ചിത്തിയും പരസ്പരം ശത്രുക്കളായി കഴിയുകയായിരുന്നു. മരീനാ നിവാസികളായിരുന്ന ഓസു ഗോത്രവും, ഖസാജ് ഗോത്രവും തമ്മിൽ വിശേഷിച്ചും. നൂറിൽപരം കൊല്ലങ്ങളായി കടുകടുത്ത യുദ്ധങ്ങളും കലഹങ്ങളും അവർക്കിടയിൽ നിരന്തരം തുടരുകയായിരുന്നു. ഇസ്‌ലാം അവരെല്ലാം ഏകോദന സഹോദരങ്ങളാക്കി മാറ്റി, മക്കയിൽനിന്നു മുഹാജിറുകളും അവരും തമ്മിലാകട്ടെ ലോകപരിത്രത്തിൽ ഏവിടെയും ഇണക്കുറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള ഒരു കൂട്ടു ജീവിതമാണു ഉണ്ടായിത്തീർന്നത്. ഇതിനെപ്പറ്റിയാണ് 'നിങ്ങൾ ശത്രുക്കളായിരുന്നിട്ട് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കിടയിൽ അല്ലാഹു ഇണക്കുകയും, അങ്ങനെ നിങ്ങൾ സഹോദരങ്ങളാകുകയും ചെയ്തു' എന്നു പറഞ്ഞത്. മാത്രമല്ല, വിഗ്രഹാരാധനവരെയുള്ള എല്ലാ അനാചാരദുരാചാരങ്ങളിലും, അന്നിയവാസങ്ങളിലും മുഴുകി നരകാഗ്നിയിൽവീണു നശിക്കുവാൻ പോകുകയുണ്ടായിരുന്നു അവരെല്ലാം. നരകത്തിന്റെ വക്കിലോളം അവർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് മരണം ഏതു നിമിഷത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നുവോ അത് നിമിഷത്തിൽ അവർ നരകക്കുണ്ടിലേക്കു മറഞ്ഞു വീഴുകയായി. ഇതായിരുന്നു അവസാനം. അല്ലാഹു ഇസ്‌ലാമാകുന്ന അനുഗ്രഹം നൽകി അവരെ അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും, സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ രാജപാതയിലേക്കു തിരിച്ചുവരുത്തുകയും ചെയ്തു.

പ്രസ്തുത ഉപദേശങ്ങൾ നൽകിക്കഴിഞ്ഞശേഷം, ലക്‌ഷ്യദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ ഖുർആൻ വഴി നിങ്ങൾക്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ സൽമാർഗ്ഗനിരതരായിരിക്കുവാൻ പേണ്ടിയാണെന്നും, അതിനുവേണ്ടുന്ന ലക്‌ഷ്യദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ലോകംകൂടാതെ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കു വിവരിച്ചുത്തന്നതാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു ആരും നേർവഴി തെറ്റിപ്പോകാതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും അവസാനം ഉണർത്തുന്നു (..... كَذٰلِكَ يَدَّبُّوْنَ) വീണ്ടും അല്ലാഹു തുടരുന്നു:-

104. (സത്യവിശ്വാസികളേ) നിങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടായിരിക്കെയും ചെയ്യട്ടെ, നന്മയിലേക്കു ക്ഷണിക്കുകയും, സദാചാരം കൊണ്ടു കൽപിക്കുകയും, ദുരാചാരത്തെക്കുറിച്ചു വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമുദായം. (അങ്ങനെയുള്ള) അക്കൂട്ടർ തന്നെയാണു വിജയികളും.

105. നിങ്ങൾ യാതൊരു കൂട്ടരെപ്പോലെ ആയിരിക്കുകയും അരുതു: (വ്യക്തമായ) തെളിവുകൾ അവർക്കു വന്നതിനു ശേഷം അവർ (പരസ്പരം) ഭിന്നിക്കുകയും, അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിലാകുകയും ചെയ്തു. അക്കൂട്ടരാകട്ടെ, അവർക്കു വമ്പിച്ച ശിക്ഷയുണ്ടായിരിക്കും:-

١-٢ وَلَئِنْ مِّنكُمْ اُمَّةٌ يَّدْعُوْنَ اِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ۚ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

١-٣ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا ۚ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ ۚ ۚ وَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

104. നിങ്ങളിൽ നിന്നും, നിങ്ങളിലൂടെ ഈ ഒരു സമുദായം, ഉണ്ടായിരിക്കെയും ചെയ്യട്ടെ, നന്മയിലേക്കു, നല്ലതിലേക്കു, സദാചാരം കൊണ്ടു കൽപിക്കുക (ഉപദേശിക്കുക)യും ചെയ്യും, ദുരാചാരത്തിനു, സൽകാര്യം കൊണ്ടു വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യും. ദുരാചാരത്തെ (ദുഷ്കാര്യത്തെ)പ്പറ്റി നിങ്ങളായിരിക്കെയും അരുതു ഈ യാതൊരു കൂട്ടരെപ്പോലെ വിജയികൾ. 105. നിങ്ങളായിരിക്കെയും അരുതു ഈ യാതൊരു കൂട്ടരെപ്പോലെ അവർ ഭിന്നിച്ചു, മറിയിച്ചു (അഭിപ്രായ) വ്യത്യാസത്തിലാകുകയും ചെയ്തു. അതിനു ശേഷമായി അവർക്കു വന്നതിനു തെളിവുകൾ, അക്കൂട്ടരാകട്ടെ അവർക്കുണ്ടു, അവർക്കുണ്ടു വമ്പിച്ച ശിക്ഷ

106. (അതെ) ചില മൃഗങ്ങൾ വെട്ടിക്കൊന്നും, ചില മൃഗങ്ങൾ കറുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവസം! എന്നാൽ, യാതൊരു കൂട്ടരുടെ മൃഗങ്ങൾ കറുത്തുപോ അവർ,-

(അവരോടു പറയപ്പെട്ടു:-) 'നിങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസത്തിനു ഭംഗം നിങ്ങൾ അവിശ്വസിച്ചുപോ?!

എന്നാൽ നിങ്ങൾ അവിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും നിമിത്തം നിങ്ങൾ ശിക്ഷ ആസ്വദിച്ചു കൊള്ളുവിൻ'.

107. എന്നാൽ, യാതൊരു കൂട്ടരുടെ മൃഗങ്ങൾ വെട്ടത്തുപോ അവർ, അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ ചുമ്മായിരിക്കും.

അവരതിൽ ശാശ്വതൻമാരായിരിക്കുന്നതാണ്.

108. അവ [മേൽ പറഞ്ഞതൊക്കെ] അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തു [ലക്ഷ്യം] കളകുന്നു; യഥാർത്ഥ പ്രകാരം നാം അവ നിനക്കു ഓതിത്തരുകയാണ് അല്ലാഹു, ലോകരോടു യാതൊരു അനീതിയും (ചെയ്യാൻ) ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

109. അല്ലാഹുവിനുള്ളതത്രെ, ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും (എല്ലാം).

അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കു തന്നെ കാര്യങ്ങൾ മടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

106-يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ

فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ

اَكْفَرْتُمْ بَعْدَ آيَاتِنَا

فَلَوْ قُتِلُوا الْعَذَابَ

بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

107-وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ

فَإِنَّهُمْ رَحِمَةُ اللَّهِ

هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

108-تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ

تُنَزِّلُهَا عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ

وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْغَالِبِينَ

109-وَاللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ

وَمَا فِي الْأَرْضِ

وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ

106. ചില മൃഗങ്ങൾ വെട്ടിക്കൊന്നും, ചില മൃഗങ്ങൾ കറുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവസം എന്നാൽ (അപ്പോൾ) യാതൊരു കൂട്ടർ കറുത്തു പോ അവരുടെ മൃഗങ്ങൾ നിങ്ങൾ അവിശ്വസിച്ചുപോ നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭംഗം നിങ്ങൾ അവിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും നിങ്ങൾ ശിക്ഷ ആസ്വദിക്കുവിൻ നിങ്ങളായിരുന്നതും കൊണ്ടു അവിശ്വസിക്കും 107. ചില അപ്പോൾ (എന്നാൽ) യാതൊരു കൂട്ടർ വെട്ടത്തു പോ അവരുടെ മൃഗങ്ങൾ കറുക്കുകയും കാര്യങ്ങൾ (അന്യഗ്രഹ)ത്തിലായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിന്റെ അവർ അതിൽ ശാശ്വതൻമാരായിരിക്കും 108. അവ, ഇവ ചില അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളാണ് അവ നാം ഓതിത്തരുന്നതും നിനക്കു യഥാർത്ഥ (മുറ) പ്രകാരം ചില അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല ചില അനീതിയും, അക്രമത്തെ ചില ലോകരോടു ലോകരോടു 109 ചില അല്ലാഹുവിനാണു, അല്ലാഹുവിന്റെതാണു ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും (എല്ലാം) ഭൂമിയിലുള്ളതും ചില അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കു (തന്നെ) മടക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു കാര്യങ്ങൾ

(മഅ്റൂഫ്) എന്നാൽ, 'അറിയപ്പെടത്തും, പരിചയപ്പെടത്തും' എന്നിങ്ങനെയും, (മുൻകർ) എന്നാൽ 'വെട്ടിക്കപ്പെടത്തും, അപരിചിതം' എന്നിങ്ങനെയും അർത്ഥമാകുന്നു. ഇതാം രാഗിബ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ബുദ്ധി മുമ്പേനയും, മതം മുമ്പേനയും നല്ല കാര്യമായി അറിയപ്പെടുന്നതെല്ലാം 'മഅ്റൂഫും', രണ്ടിലൊന്നു മുമ്പേന വെട്ടിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യത്തെല്ലാം 'മുൻകറും' ആകുന്നു 111-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഈ വചനങ്ങളെപ്പറ്റി

ഇബ്നു ബർദ് (9) പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'മത്റൂഫി'ന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ സ്പഷ്ടമാകുന്നു എന്നാണ്. ഏതൊരു കാര്യം ചെയ്യുന്നതും നല്ലതും, സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചീത്തയായി ഗണിക്കപ്പെടാത്തതുമായതാണ് അതല്ല. 'മത്റൂഫാ'കുന്നു. അല്ലാഹുവിന് വഴിപ്പെടുന്നതിന് 'മത്റൂഫാ' എന്നു പറയുന്നതു അതു സത്യവിശ്വാസികളുടെ അടുക്കൽ അറിവപ്പെട്ടതും വെറുക്കപ്പെടാത്തതുമായതാണ്. 'മുൻകാ'ന്റെ സാക്ഷാൽ വിവക്ഷ അല്ലാഹു വെറുത്തതും, സത്യവിശ്വാസികൾ ചീത്തയായി ഗണിക്കുന്നതുമായതും. അതുകൊണ്ടാണ് അല്ലാഹുവിനോടു അനുസരണമോടുകൂടുന്ന കാര്യത്തിനു 'മുൻകാ' എന്നു പറയുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, പൊതുവെ നല്ല കാര്യമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതെല്ലാം **مُحْسِنَاتٌ** പൊതുവെ ചീത്ത കാര്യമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതെല്ലാം **فُجُورٌ** ഉൾപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിൽ 'സദാചാരം', ദുരാചാരം' എന്നിങ്ങനെയും, 'സൽകാര്യം', ദൃഷ്ട്കാര്യം' എന്നിങ്ങനെയും മറ്റും സന്ദർഭമനുസരിച്ചു അതിനു വിവർത്തനം നൽകാവുന്നതാണ്. ചില മുഖങ്ങൾ വെളുക്കുകയും മറ്റു ചിലതു കറുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവസം കൊണ്ടു വിവക്ഷ വിയാമത്തു നാളാകുന്നു. സമ്ജനങ്ങളുടെ മൂലം സന്തോഷാധികൃത്താൽ അന്നു പ്രസന്നവും പ്രകാശമവുമായിരിക്കുകയും, ദുർജ്ജനങ്ങളുടെ മൂലം ദുഃഖഭാരവും ഭയംധികൃതവും നിമിത്തം അന്നു മ്ളാനവും ഇരുണ്ടതുമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുമല്ലോ.

സത്യവിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ-മറയുള്ളവരെ നന്നാക്കി തരികുവാൻ ശ്രമിക്കുകയ്ക്കി ചെയ്യുന്നതു അവരുടെ കടമയെന്നു-എന്നും, അതിനായി അവർ തമ്മിൽ ചില മറയുള്ളവരെയും നല്ലകാര്യങ്ങൾക്കായി ഉപദേശിക്കുകയും, ചീത്ത കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നും അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നു. മുസ്ലീമായൊരാൾ വ്യക്തിപരമായ കഴിവനുസരിച്ചും സന്ദർഭം അനുസരിച്ചും ബാധകമാകുന്നതാണു ഈ കൽപന. അത്താക്കൂക്കി, മതപരമായ മറ്റു തുറകളിലെ പൊതുവെ, ഈ തുറയിലും ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം ഈ സമൂഹത്തിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായി കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നു. നബി (സ) ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ ആരെങ്കിലും ഒരു ദുരാചാരം (വെറുക്കപ്പെട്ട കാര്യം) കാണുന്നപക്ഷം, അവൻ തന്റെ കൈകൊണ്ടു അതു മറയ്ക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. എന്നി, അതവൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ നാവുകൊണ്ടു (പറഞ്ഞു മറയ്ക്കിക്കൊള്ളട്ടെ). എന്നി, അതവൻ കഴിവില്ലെങ്കിൽ അവന്റെ ഹൃദയംകൊണ്ടു (അതിനെ വെറുത്തുകൊള്ളട്ടെ). അതാവട്ടെ, സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഏറ്റവും ദുർബ്ബലമായതുമായതാകുന്നു. (മു.) ഒരു വിധത്തിൽ ഇങ്ങനെയും കൂടിയുണ്ട്: 'അതിനപ്പുറം സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഒരു കടുകുമണിയളവ് ഇല്ലതാനും'. ഈ വിഷയത്തിനു ഇസ്ലാം കൽപിച്ചിട്ടുള്ള ഗൗരവം എത്രത്തോളമാണെന്നു ഈ തിരുവചനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇതു സംബന്ധിച്ചു ധാരാളം വ്യക്തൻ വാക്യങ്ങളും നബി വാക്യങ്ങളും ഉദ്യഹിക്കുവാനുണ്ടുതാനും. ഉദാഹരണാർത്ഥം ചില ഹദീസുകൾ മാത്രം ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കുക:-

1. നബി (സ) പറഞ്ഞതായി ഇബ്നു സുരൈദ് (9) ഉദ്യഹിച്ച ഒരു ഹദീസിന്റെ സാരം: 'ഇസ്രാഇൽ സന്തതികൾ പാപത്തിൽ മുഴുകിയപ്പോൾ അവരിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ അവരെ വിരോധിച്ചു. അവർ വിരോധിച്ചു. എന്നിട്ട് അവർ അവരുകൾക്കായി ഇരുത്തത്തിലും (സഹവസത്തിലും) ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളിലും സഹകരിക്കുകയായി. അപ്പോൾ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അല്ലാഹു തമ്മിൽ മാടിപ്പിച്ചു. (മതിഗ്രിപ്പിച്ചു-) അവർ, സുലൈമാൻ, ഈസാ (അ) എന്നീ നബിമാരുടെ നാവുകളിലൂടെ അവരെ അവൻ ശപിക്കുകയും ചെയ്തു...' (അ; തി.) 2. അബൂസ ഇബ്നു ഖുവ്വദി (9) ഉദ്യഹിക്കുന്ന ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'ഏറ്റവും വമ്പിച്ച ജിഹാദിൽ (ധർമ്മ സമാരത്തിൽ) പെട്ടതാണു അക്രമിയായ സുൽത്താന്റെ (മാണാധിപന്റെ) അടുക്കൽ ഒരു നീതിയുടെ വാക്കു പറയൽ' (അ; തി.) 3. ഹുദൈഫത്തുബ്നുൽ യമാൻ (9) ഉദ്യഹിച്ച ഒരു നബിവചനം: 'എന്റെ ആത്മാവു യാതൊരു വന്റെ കയ്യിലാണോ അവൻ തന്നെയാണു! നിങ്ങൾ സദാചാരം കൊണ്ടു കൽപിക്കുകയും, ദുരാചാരത്തെക്കുറിച്ചു വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുകതന്നെ വേണം. അല്ലാത്തപക്ഷം, അല്ലാഹു അവന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള വല്ല ശിക്ഷാ നടപടിയും നിങ്ങളിൽ നിയോഗിച്ചെന്നുവരും. പിന്നീട്, നിങ്ങളവനെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ അവൻ ഉത്തരം നൽകുകയില്ല'. (അ; തി; ഒ.) കൂടുതൽ ഹദീസുകൾ ഉദ്യഹിച്ചു ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. സൽകാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഉപദേശിക്കുകയും, ദൃഷ്ട്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമൂഹത്തിനെ വിജയവും പുരോഗതിയും ഉണ്ടാകുകയുള്ളുവെന്നും നമ്മെ അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. (مُحْسِنَاتٌ)

പ്രവർത്തകന്മാരും, വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും മൂലമെന്ന വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ ലഭിക്കുകയും, സത്യം ശരിക്കും മനസ്സിലായി സത്യവിശ്വാസം സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം, ക്രമേണ ആ സത്യത്തെക്കുറിച്ച് ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളും ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളും ഉടലെടുക്കുകയും, പരസ്പരം കക്ഷിതവവും മതിഭവവും ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തവരാണ് വേദക്കാർ. അവരെപ്പോലെ നിങ്ങളും ആയിത്തീരരുതെന്നും അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉപദേശിക്കുന്നു. അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ പാശാത്ത മുമ്പുകെ പിടിച്ചില്ല, അന്യായവും യോജിപ്പിലും മതത്തിലും വർത്തിച്ചില്ല. പരസ്പരം സമുപദേശം നൽകുകയും ദുർബ്ബത്തികളിൽനിന്നു തടയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്തിരു

അവെങ്കിൽ അവർ ഇറാഖിലും ശോചനീയാസ്ഥലയിൽ എത്തിച്ചേരുമായിരുന്നില്ല. പരലോകത്തുവെച്ചുകൂടെ, അതികവിനമായ ശിക്ഷയും അപമാനവും മാത്രമാണവർക്കുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു അവരുടേതുപോലെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ നിങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവാനിരിക്കുവാനും, നിങ്ങൾ ചരിക്കേണ്ടുന്ന മാപ്പും നിങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുവാനും വേണ്ടുന്ന ഏല്പാതെളിവുകളും വീശിക്കൊണ്ടു നാം നിങ്ങൾക്കു തന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തു ആരോടും യാതൊരു അനിതിയും കാണിക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിനു ഉദ്ദേശ്യമേയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു ഇത്രയൊക്കെ ആവർത്തിച്ചും വീവരിച്ചും തരുന്നതു. അഖിലവസ്തുക്കളും അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടിയും ഉടമയുടേതത്രെ. എല്ലാം പര്യവസാനിക്കുന്നതും അവകുലപ്പെടുന്നതെന്നു. അപ്പോൾ, അവൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മാത്രം ചരിക്കുവാനും, അവന്റെ അനിഷ്ടത്തിനും വെറുപ്പിനും കാരണമായത്തീരുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുവാനും അവന്റെ സൃഷ്ടികളെല്ലാം ബാധ്യസ്ഥരാണല്ലോ. എന്നൊക്കെയാണു 105-109 വചനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ ആശയത്തിന്റെ ചുരുക്കം. علم

അല്ലാഹുവിന്റെ ശക്തിയായ ആ താക്കീത് വേണ്ടത് പോലെ മാർമ്മിച്ചുവന്ന കാലത്തോളം മുസ്ലിം സമുദായം വിജയത്തിലും നന്മയിലും തന്നെയായിരുന്നു. എന്നുമുതൽ, ആ താക്കീതിന്റെ ഗൗരവത്തിനു സമുദായത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഉലവുവന്നുവോ അന്നു മുതൽ-ആ ഉലവിന്റെ തോതനുസരിച്ച്-അതിന്റെ അനന്തരഫലവും അവരിൽ പ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ, അതു അതിന്റെ അങ്ങ അരറ്റത്തെത്തുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്യുൽ ചെയ്ത പ്രവചനം അക്ഷരപ്രതി അവരിൽ പുലരുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. അല്ലാഹു സമുദായത്തെ രക്ഷിപ്പിക്കട്ടെ. ആമീൻ. നബി (സ) തിരുമേനി അരുളിച്ചെയ്തതായി മുആവിയ (റ) ഇപ്രകാരം ജനങ്ങളെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി: 'വേദക്കാർ അവരുടെ മതത്തിൽ ഏഴുപത്തിരണ്ട് കക്ഷികളായി പിരിഞ്ഞു. ഈ സമുദായം വഴിയെ ഏഴുപത്തിമൂന്നു മാർഗ്ഗക്കാരായി-അഥവാ തൽപര കക്ഷികളായി-പിരിഞ്ഞെക്കും. ഒന്നൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം നശിക്കുന്നതിലായിരിക്കും. അതത്രെ 'ജമാഅത്ത'. (യഥാർത്ഥ മുസ്ലിം സംഘം) എന്റെ സമുദായത്തിൽ വഴിയെ ചില ജനങ്ങൾ വെളിക്കു വരും. പേയ് പീടിപെട്ട ആളിൽ പേയ് പടർന്നു വ്യാപിക്കുന്നതുപോലെ, തന്നിഷ്ടങ്ങൾ അവരിൽ പടർന്നു വ്യാപിക്കും. അവന്റെ ഒരു ഞരമ്പോ, സന്ധിയോ അത് പ്രവേശിക്കാതെ ബാക്കിയായിരിക്കുമില്ലല്ലോ.' ഇമാം അഹ്മദ് (റ) നിവേദനംചെയ്ത ഈ ഹദീസു പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടിയും വന്നിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധ ഹദീസത്രെ.

വിഭാഗം-12

110. നിങ്ങൾ, മനുഷ്യർക്ക് വേണ്ടി പുറപ്പെട്ടവിക്കപ്പെട്ട ഏറ്റവും ഉത്തമ സമുദായമാകുന്നു. നിങ്ങൾ സദാചാരം കൊണ്ടു കൽപിക്കുകയും, ദുരാചാരത്തെ കുറിച്ചു വിരോധിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വേദക്കാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കത് ഏറ്റവും ഉത്തമമായിരുന്നു. അവരിൽ(ചിലർ) സത്യവിശ്വാസികളുണ്ടു; അവരിൽ അധികവും തോന്നിയവാസികളത്രെ.

110- كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ
تَأْمُرُونَ بِالْعُرْوَةِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ النَّكَرِ
وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرَ الْأُمَّةِ
مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ
وَالَّذِينَ هُمْ يُفْسِقُونَ

110. നിങ്ങളാകുന്നു ഏറ്റവും ഉത്തമ സമുദായം, സമുദായത്തിൽ ഉത്തമമായത് പുറപ്പെട്ടവിക്കപ്പെട്ടു. 111 മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി, മനുഷ്യരിലേക്ക് 112 നിങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നു 113 സദാചാരംകൊണ്ടു 114 നിങ്ങൾ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു 115 ദുരാചാരത്തെപ്പറ്റി 116 നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു 117 അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ 118 വേദക്കാർ 119 അതാകുമായിരുന്നു 120 ഉത്തമം, ഏറ്റവും നല്ലത് 121 അവർക്ക് 122 അവരിലുണ്ട് 123 സത്യവിശ്വാസികൾ 124 അവരിൽ അധികവും 125 തോന്നിയവാസികൾ(യക്കോബി-തൊമ്മാടി)കളത്രെ

111. അവർ വല്ല ശല്യവും (ഉണ്ടാക്കുക) അല്ലാതെ നിങ്ങളോടു ഉപദ്രവം (ഒന്നും) ചെയ്യുകയില്ലതന്നെ. അവർ നിങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണെങ്കിലോ, അവർ നിങ്ങളോടു പിൻ തിരിഞ്ഞു പോകുന്നതുമാണ്. പിന്നെ, അവർ സഹായം ലഭിക്കുകയുമില്ല.

١١١- لَنْ يُضَارَّكُمْ إِلَّا أَدْنَىٰ
وَأِنْ يُقَاتِلُوكُمْ يُؤْلَوْكُمْ الْأَذْبَارُ
ثُمَّ لَا يُنْصَرُونَ

112. അവർ എവിടെത്തന്നെ കാണപ്പെട്ടാലും (ശരി) അവരുടെ മേൽ നിൻദ്യത അടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള വല്ല കയറും ജനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വല്ല കയറും സഹിതമല്ലാതെ (അവർക്കതിൽ നിന്നു രക്ഷയില്ല.)

١١٢- ضَرِبَتْ عَلَيْهِمُ الدَّلِيلَةُ أَنْ مَّا تُفْعَلُونَ
إِلَّا يُحْبِلُ مِنَ اللَّهِ وَحَبْلٌ مِنَ النَّاسِ
وَبَاءٌ وَبَغْضَبٍ مِنَ اللَّهِ
وَضَرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةُ ذَلِكُمْ بِأَنَّهُمْ
كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ
وَيَقْتُلُونَ الرُّسُلَ بَغْيًا بِغَيْرِ حَقٍّ

അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള കോപവും കൊണ്ടു അവർ മടങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. [അതാണവർക്കു ലഭിച്ച നേട്ടം.] നിർഗ്ഗതിയും (അഥവാ പതിതത്വവും) അവരുടെ മേൽ അടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അത്, അല്ലാഹുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ അവർ അവിശ്വസിക്കുകയും, ഒരു ന്യായവും കൂടാതെ പ്രവാചകൻമാരെ അവർ കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു നിമിത്തമാകുന്നു.

ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

(അതെ) അത് അവർ അനുസരണക്കേടു ചെയ്തതും, അവർ അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതും നിമിത്തമത്രെ.

111. അവർ നിങ്ങളോടു ഉപദ്രവം വരുത്തുകയേയില്ല (സൈന്യരക്കേട-ലാലുവായ ദ്രോഹം) അല്ലാതെ (അവർ നിങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലോ അ-വർ നിങ്ങളോടു തിരിച്ചും പിൻപുറങ്ങളെ പിന്നെ അവർ സഹായിക്കപ്പെടുക-യില്ല. 112. അടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (ആക്കിവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു) അവരുടെമേൽ, അ-വിൽ പാ നിൻദ്യത, എളിമത്വം എവിടെത്തന്നെ അവർ കാണപ്പെട്ടാലും, (എവിടെ വെച്ചു-കണ്ടാലും) വല്ല കയറും കൊണ്ടല്ലാതെ, വല്ലബന്ധവും നിമിത്തമല്ലാതെ (അല്ലാഹുവി-കൾനിന്നു കയറും (ബന്ധവും) മനസ്സിൽനിന്നു അവർ മടങ്ങുകയും ചെ-യ്തു കോപവുമായി അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു അടിക്ക (ആക്ക) പ്പെടുകയും ചെ-യ്തു അവരുടെ മേൽ നിർഗ്ഗതി, പതിതത്വം അതു (കാരണം) അവർ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടാണു അവിശ്വസിക്കുക അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തു (ദൃഷ്ടാന്തം) കളിൽ അവർ കൊലപ്പെടുത്തി വരുകയും പ്രവാചകൻമാരെ ഒരു ന്യായവും കൂട്ടിൽ അവർ കൊലപ്പെടുത്തി വരുകയും അവർ അനുസരണക്കേടു ചെയ്തതുകൊണ്ടാണു (കാര്യവും-അവകാര്യവും) ഇല്ലാതെ അതു അവർ അതിരൂപിടുക, അതിക്രമം ചെയ്യുക (നിമിത്തമാണു) അവരായിരുന്നതും അവർ അതിരൂപിടുക, അതിക്രമം ചെയ്യുക

പുറപ്പെടുവിക്കപ്പെട്ട ഉത്തമ സമുദായമാകുന്നു' എന്നും, 'മനുഷ്യരിലേക്കു വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളിൽ വെച്ചു ഉത്തമമായതാണു' എന്നും അർത്ഥം വരുത്തേണ്ടതാകുന്നു. ആദ്യത്തെതനുസരിച്ച് 'നിങ്ങളു ത്തമസമുദായങ്ങളെക്കു-മാർകയും നേതൃത്വവും നൽകുവാൻ വേണ്ടി നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ഉത്തമ സമുദായമാണെന്നും, രണ്ടാമത്തെതനുസരിച്ച് 'മനുഷ്യ സമുദായങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിങ്ങളാണു ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠവും ഉത്തമവുമായ സമുദായമെന്നും സാരമാകുന്നു. രണ്ടും അവസാനം ഒരേ ആശയത്തിൽ തന്നെയാണു കലശലാക്കുന്നതും. സമുദായങ്ങളിൽ വെച്ചു ഉത്തമമായതും ഇതര സമുദായങ്ങളോടു മാർകയോടേകണതും കൃസ്തീ- സമുദായംതന്നെ. പക്ഷേ, അതിനു അല്ലാഹു ഹില ഉപാധികയോടുകൂടി വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. അതായതു 'നിങ്ങളു സദാചാരംകൊണ്ടു കൽ

പിടുകയും മൃതമാക്കത്തക്കുറിച്ചു വിരോധിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.' എന്നു വെച്ചാൽ, ഈ സവിശേഷതകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു നിങ്ങൾ ഉത്തമ സമുദായമായതു, ആ ഗുണങ്ങൾ നിങ്ങളിൽ നില വിലുക്കുപ്പോഴേ നിങ്ങൾ ഉത്തമ സമുദായമായിരിക്കുകയുള്ളുവെന്നു താൽപര്യം. ഈ വചനം ഓതിക്കൊണ്ടു ഉമർ (റ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി ഖത്താദ (റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: 'ഹേ, മനുഷ്യരെ, ഇപ്പറഞ്ഞ സമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു ആർക്കെങ്കിലും സന്തോഷമാണെങ്കിൽ, അതിനു അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച നിബന്ധന അവൻ പൂർത്തിയാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ.' (ഇബ്നുനുജ്മിർ.)

'നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും ഉത്തമ സമുദായം' എന്നുപറഞ്ഞതു-ഇബ്നുനുകമീർ (റ) മുതലായ മഹാൻമാർ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ-മുസ്ലീം സമുദായത്തെ പൊതുവിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു വിധിയത്രെ. അഥവാ-ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ നബി (സ) യുടെ കാലത്തുള്ള മുസ്ലീംകളെമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞതല്ല. മറ്റു പ്രവാചകൻമാർക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും, നബി (സ) ക്കു മാത്രം സിദ്ധിച്ചതുമായ ചില പ്രത്യേകതകൾ ഏടുത്തുപറഞ്ഞകൂട്ടത്തിൽ **أهل البيت** (ഏൻറ സമുദായം സമുദായങ്ങളിൽവെച്ചു ഉത്തമമായതാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു) എന്നു നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇമാം അഹമദ് (റ) ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപ്രസ്താവുകുന്നു. ഇതിന് ഉപോൽബലം നൽകുന്ന ഹദീസുകൾ വേറെയും ഉണ്ട്. ഇബ്നുനുകമീർ (റ) അവയിൽ പലതും ഉദ്ധരിച്ചു കാണാം. എന്നാൽ നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ കാലത്തും അതിന്റെ അടുത്ത കാലങ്ങളിലുമുള്ള സത്യവിശ്വാസികൾ മേൽപറഞ്ഞതുപോലുള്ള സവിശേഷതകളിൽ മൂന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നവരായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഉത്തമത്തിന്റെ മുൻപന്തിയിൽ അവരാണ് ഉള്ളതെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ഈ വസ്തുത ഒരു തിരുവചനത്തിൽ നബി (സ) വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. **أهل البيت** (ഏൻറ സമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഉത്തമം ഏൻറ കാലക്കാരാണ്. പിന്നീട് അവരോടു അടുത്തുവരുന്നവരും, പിന്നീട് അവരോടു അടുത്തുവരുന്നവരും.) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തിരുമേനി ഇങ്ങനെ തുടർന്നു: 'പിന്നെ അവരുടെ ശേഷം ചില ജനങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും: അവർ സാക്ഷി പറയും, അവരോടു സാക്ഷ്യത്തിനാവശ്യപ്പെടുകയുമില്ല; അവർ ചതിക്കും, അവർ വിശ്വസിക്കപ്പെടുകയുമില്ല; അവർ നേർച്ചനേരും, അവർ നിരവേറുകയുമില്ല. അവരിൽ (സഖാബ, ബറ മീവിന, നിമിത്തം)കൊഴുപ്പു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യും. (ബു: മു.) ഒരു രാവായത്തിൽ 'അവർ സത്യം ചെയ്യും, അവരോടു സത്യം ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയുമില്ല' എന്നു കൂടിയുണ്ട്.

...**أهل البيت** (വേദക്കാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കു കൂടുതൽ നല്ലതായിരുന്നു) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം, തങ്ങൾ നബിമാരുടെ പിൻഗാമികളും, വിശ്വാസികളുമാണെന്നു അവർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ വിശ്വാസവും നടപടികളുമെല്ലാം പിഴച്ചുപോയിരിക്കുകയാണ്; അതുകൊണ്ടു അവർ നബി (സ) യിൽ വിശ്വസിച്ച യഥാർത്ഥ സത്യവിശ്വാസികളായിത്തീരുന്ന പക്ഷം അവരും ഈ ഉത്തമ സമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഭാഗ്യവാൻമാരായിത്തീരും എന്നാകുന്നു. വേദക്കാർ എന്ന വാക്ക് ഇസ്രാഹീലുകാരെയും അല്ലാത്തവരെയും ഉൾപ്പെടുത്തുമെങ്കിലും, താഴെ കാണുന്ന പരാമർശങ്ങൾ വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ഇവിടെ ഇസ്രാഹീലുകാരെ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് മനസ്സിലാകുന്നത്; ഏതായാലും, വേദക്കാരെല്ലാം വഴിപിഴച്ചവരും അവിശ്വാസികളുമായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെന്നും, അവരിൽ ചുരുക്കം ചിലർ സത്യവിശ്വാസികളായി നല്ലവരുണ്ടെന്നും.. അധിക ഭാഗവും പിഴച്ചവർതന്നെയാണെന്നുംകൂടി അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചുരുക്കം ചിലരിൽ പെട്ടവരത്രെ അബൂല്ലാഹിബ്നുസലാം (റ) പോലെയുള്ളവർ. വേദക്കാർ സത്യവിശ്വാസികളോടും ഇസ്ലാമിനോടും അസൂയയും ശത്രുതയുംവെച്ചു പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു വെച്ചു അവരെ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ അറിയിക്കുന്നു. അവർ നിമിത്തം കൃതദിയൊക്കെ, ശല്യവും സൈബരക്കേടും ഉണ്ടാവാമെന്നല്ലാതെ മുസ്ലിംകൾക്കു ഉപദ്രവം വരുത്തുവാനുള്ള കഴിവും ധീരതയും അവർക്കില്ലെന്നും, അവർ യുദ്ധത്തിനുവന്നാൽതന്നെ പിൻതിരിഞ്ഞാടിക്കളയുകയോ ചെയ്തുകയുള്ളുവെന്നും, വിജയം വരിച്ചുവെങ്കിൽ അവർക്കു സാദധ്യമല്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഖൈനൂലാഉ, നളീർ, വുഖൈ: (نعلان، نعلان، نعلان) എന്നീ യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നപ്പോൾ മടിക്കുന്നവരായ ഹൂദികളിലും, ബൈബറിൽവെച്ചു അവിടുത്തെ ഹൂദികളിലും ഈ പ്രവചനത്തിന്റെ പുലർച്ച മുസ്ലീംകൾ കാണുകയും ചെയ്തു.

112-ാം വചനത്തിൽ അവർ ഏവിയെയാലും അവരുടെ മേൽ നിന്ദ്യത-അഥവാ ഹീനത-അടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (بُذِلُوا) എന്നും, അവർ അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള കൊപവുംകൊണ്ടു മടങ്ങിയിരിക്കുന്നു (يَرْجِعُونَ) എന്നും അവരുടെ മേൽ നിർഗ്ഗതി അഥവാ പരിതപം-അടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (يُذَلُّونَ) എന്നും, പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം സ്വന്തത്തിൽ ബഖറ: 61-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ യഹൂദികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വേദക്കാർക്കുറിച്ചു പൊതുവിലുള്ള പ്രസ്താവന

വെള്ളം വശം കൂടി ഓർമ്മിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു: ഇസ്രാഇൽ രാഷ്ട്രം (ഭരണ, യന്ത്രസംയോജനം) എന്ന ശാഖ കണ്ടുവന്നിരുന്നതും, ദൈവം വെളിച്ചം കൊണ്ടു ജനസംഖ്യകൊണ്ടും വളരെ ചെറുതായ [*] ആ രാഷ്ട്രത്തെ കൂട്ടിച്ചേർത്തതും പോകട്ടെ. അടക്കി നിറുത്തുവാനും, മുസ്‌ലിംകൾക്കെതിരെയുള്ള അതിന്റെ നീക്കങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാനും ശ്രമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അറബി മുസ്‌ലിം രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും, അറബികളാൽ മുസ്‌ലിം രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ഇത് വലിയൊരു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അടുത്ത കാലത്ത് കഴിഞ്ഞതല്ലെന്ന പ്രതിപക്ഷം വഴിക്കാണുണ്ടിട്ടുള്ളത്. അറബി രാഷ്ട്രങ്ങളാണെങ്കിൽ, സമ്പത്തുകൊണ്ടും അഭിവൃദ്ധിയിലുള്ളതും എന്നതെന്തൊരു യഥാർത്ഥ്യം മുൻപന്തിയിലാണു ഇന്നുള്ളത്. എന്താണിതിനു കാരണം? മുസ്‌ലിം രാഷ്ട്രങ്ങളെന്ന നിലക്കാണ് അവ അറിയപ്പെടുന്നതെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായ ഇസ്‌ലാമിക ചൈതന്യം അവിടങ്ങളിൽ വിനശമായിരിക്കുന്നു. സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ പൊതുപ്പേരായൊപ്പം ഇസ്‌ലാമിക ജീവിതത്തിൽ നിന്നുള്ള അകലെയും, ഭൗതിക സുഖാരംഭങ്ങളിലുള്ള അർത്ഥരഹിതവുമാണ് അവിടങ്ങളിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അറബി രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കിടയിൽ നിലവിലുള്ള അനൈക്യവും, പരസ്പര ശത്രുതയും അതിന്റെ അനിവാര്യഫലങ്ങളാകുന്നു.

ബുലഫാഇർ-റാശിദിന്റെ കാലത്തു ഇറാഖു യുദ്ധങ്ങളിലെ സർവ്വസൈന്യാധിപനും സഹാബീ പ്രമുഖന്മാരിൽ ഒരാളും, നബി (സ) തീരുമാനിച്ചതുകൊണ്ടു അമ്മാനുമായിരുന്ന സഅദ് ബിനു സഅദ്-ഖാസ (റ) ന് ബലിഹർ ഉമർ (റ) നൽകിയ ചില ഉപദേശങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുന്നതു ഇവിടെ സന്ദർഭോചിതമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞ യജ്ഞം അദ്ദേഹത്തോട് ഉമർ (റ) ചെയ്ത സഖ്യത്തിന്റെ സാരം ഇതാണ്: 'സഅദ്, താങ്കൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സൂപ്പർ അമ്മാനും സ്നേഹിതനുമായെന്നുള്ള കാര്യം താങ്കളെ വഞ്ചിതനാക്കരുത്. തീർച്ചയെ അല്ലാഹു തിരക്കൊണ്ടു മറയ്ക്കുകയല്ല, നൽകുകയല്ല, നൽകുകയല്ല തീർച്ചയെ മറയ്ക്കുകയല്ല. അല്ലാഹുവിനു വഴിപ്പെടുന്നതു മുമ്പെ നല്ലതാണ്, അല്ലാഹുവിനും ഒരോക്കുമിടയിൽ കൂടുംബബന്ധമെന്നുമില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പാകെ എല്ലാവരും സമന്മാരാണ്. സൂപ്പർ (സ) ഏതൊരു കൈവിടത്തെ വന്നിരുന്നതായി താങ്കൾ കണ്ടുവോ അതു താങ്കളെ കൈവിടത്തെ മുറുകെ പിടിക്കുക'. പിന്നീട് സഅദ് (റ) പോയശേഷം അദ്ദേഹത്തിനായു ഒരു എഴുത്തിലെ ചില വാചകങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ വായിക്കുന്നു: 'താനും തന്റെ ഒന്നിച്ചുള്ളവരും സദാ 'തഖ്വ' (യുക്തി)യുള്ളവരായിരിക്കണം. ശത്രുക്കൾക്കെതിരെയുള്ള ഏറ്റവും വലിയ സന്നാഹവും, ഏറ്റവും വലിയ യുദ്ധശക്തിയും അതത്രെ. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെക്കൊള്ളുക. നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു തന്നെ ദാഹര്യകാരായിരിക്കണം. കാരണം, സൈന്യം ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങളെയാണ് അവരുടെ ശത്രുക്കളെക്കൊള്ളാൻ കയ്യെത്തുന്നത്. മുസ്‌ലിംകളുടെ ശത്രുക്കൾ അല്ലാഹുവിനോടു അനുസരണമുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു മാത്രമാണു അവർക്കെതിരിൽ മുസ്‌ലിംകൾക്കു സഹായം ലഭിക്കുന്നത്. അതില്ലാത്തപക്ഷം, നമുക്കവരോടു എതിർക്കുവാൻ കഴിവുണ്ടാകയില്ല. കാരണം, നമ്മുടെ എണ്ണം അവരുടെ എണ്ണം പോലെയില്ല, നമ്മുടെ യുദ്ധസന്നാഹങ്ങൾ അവരുടെ സന്നാഹം പോലെയാകില്ല. അപ്പോൾ, പാപത്തിൽ നമ്മും അവരെപ്പോലെ ആയിത്തീർന്നാൽ, ശക്തിയിൽ അവർ നമ്മെ കവച്ചുവെക്കും. ഇല്ലെങ്കിലും, നമ്മുടെ യോഗ്യതകൊണ്ടു നമുക്കവരെ ജയിക്കാം. നമ്മുടെ ശക്തികൊണ്ടു നാം അവരെ ജയിക്കുകയില്ല....' [**]

നിന്ദ്യാവസ്ഥയിൽനിന്നു വല്ല രക്ഷയും ലഭിക്കുവാൻ ഒരു പക്ഷേ അവർക്കു സാദ്ധ്യമായേക്കുമെന്നു അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയെങ്കിലും, അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിൽ നിന്നും, പതിതത്വത്തിൽനിന്നും മരിക്കാലേങ്കിലും അവർക്കു രക്ഷ കിട്ടുവാൻ അർഹ്വമുള്ളതായി അല്ലാഹു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപത്തിന്റെ ഫലം പരലോകത്തുവെച്ചു അവർ അനുഭവിക്കുമെന്നു തീർച്ചയെന്നു. ഇഹലോകത്തെ സ്ഥിതി പറയുകയാണെങ്കിൽ, അധർമ്മം വെറും, പാപിത്യമനുസ്ഥിതിയും യഹൂദരുടെ ഒരു സ്വഭാവ പ്രകൃതിതന്നെയാകുന്നു. വമ്പിച്ച ധനമോ ഹവ്വം അതിയായ പിശുക്കും അവരുടെ ഒരു വിശേഷതയാണെന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ടു ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതിലും സമ്പാദ്യം അനുഭവിക്കുന്നതിലും ധനിക മതിഭവ്യത്വാസം കൂടാതെ അവർ മടിയന്മാരാകുന്നു. വേഷത്തിൽ പോലും അങ്ങിനെത്തന്നെ. കൂടാതെ, ഏതൊരു ഭരണത്തിൽ കീഴിൽ അവർ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം ഒരു താണതരം പ്രജകളായല്ലാതെ അവർ ഗണിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രമില്ല. അവരുടേതായ ഒരു രാഷ്ട്രം നിലവിൽ വന്ന ഇക്കാലത്തുപോലും ഒരു സമുദായമെന്ന നിലക്കു മറ്റുള്ളവരുടെയെല്ലാം എതിർപ്പിനും വെറുപ്പിനും ഇത്രയും പാത്രമായ ഒരു സമൂഹം വേറെ ഇല്ല.

(*) രാഷ്ട്രം സ്ഥാപിച്ചശേഷം പലപ്പോഴായി അവർ പിടിച്ചടക്കി കയ്യെടുത്ത സ്ഥലങ്ങൾ ഒഴിവാക്കിയതും, ഒരു ജില്ലയോളം വരുന്ന ആ രാഷ്ട്രത്തിൽ ആകെത്തന്നെ ജനസംഖ്യ 25 ലക്ഷത്തിൽപരം വരും. ഇവരിൽ രണ്ടു ലക്ഷത്തോളം മുസ്‌ലിംകളും അറബികൾക്കും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉൾപ്പെടുന്നതു പറയപ്പെടുന്നു. (24-11-77ലെ മാതൃഭൂമി ദിനപത്രത്തിൽ നിന്നു)

(**) من انما الرفاء في سيرة الخلفاء للشيخ محمد الحنري كـ

വേദക്കാരെ-പ്രത്യേകിച്ചും ഇസ്രാഇലുകൾ-കുറിച്ചും ഖുർആനിൽ ഇങ്ങിനെത്തുള്ള അനേകം പരാമർശങ്ങളിൽ നിന്നും നാം കൂറെ ചരിത്ര വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്യേണ്ടത്. ആ ചരിത്രങ്ങളിലടങ്ങിയ പാഠങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയും, അവർക്കു പിന്നെത്ത ദോഷങ്ങൾ നമുക്കു വരാതിരിക്കുവാൻ നാമതു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും മാണു ചെയ്യേണ്ടത്. അല്ലാഹു നമ്മെ അതിനു തൃണക്കൂട്ടെ ആമീൻ. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

113- لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
أُمَّةٌ قَائِمَةٌ
يَتَّبِعُونَ آيَاتِ اللَّهِ
أَنَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ

113. അവർ [വേദക്കാർ-എല്ലാവരും] സമമല്ല; വേദക്കാരിൽ ചൊവ്വിനു നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു സമൂഹം ഉണ്ട്: രാത്രി സമയങ്ങളിൽ അവർ 'സുജൂദു' [സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം] ചെയ്തുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [വേദവാക്യം] പാരായണം ചെയ്യുന്നു. (ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു സമൂഹം.)

114. അവർ അല്ലാഹുവിലും, അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിക്കുന്നു; അവർ സദാചാരം കൊണ്ടു കൽപിക്കുകയും, ദുരാചാരത്തെക്കുറിച്ചു വിരോധിക്കുകയും, നല്ല കാര്യങ്ങളിൽ പരസ്പരം ധൃതികൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അക്കൂട്ടർ സദ്‌വൃത്തന്മാരിൽപ്പെട്ടവരുമാണ്.

114- يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ
وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ

115. അവർ നല്ല കാര്യമായി എന്തു ചെയ്യുന്നതായാലും അതിൽ അവരോടു നന്നിടേക്ക് ചെയ്യപ്പെടുകയില്ല തന്നെ. അല്ലാഹു സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാകുന്നു.

115- وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَن يُكْفَرُوهُ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ

113. അവരല്ല ഈ സമം, ഒരുപോലെ من أهل الكتاب വേദക്കാരിൽ ഉണ്ടു ചെ ഒരു സമൂഹം യം(സമൂഹം) ചെ നേരെ (ചൊവ്വിനു) നിൽക്കുന്ന ഒരു പാരായണം ചെയ്യും ചെ അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളെ ചെ രാത്രി നേരങ്ങളിൽ അവർ സുജൂദു ചെയ്തുകൊണ്ടു, അവർ സുജൂദു ചെയ്യും 114. അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു ചെ അല്ലാഹുവിൽ യوم الآخر അന്ത്യദിനത്തിലും അവർ കൽപിക്കുക (ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു അവർ സദാചാരംകൊണ്ടു ചെ അവർ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു അവർ പരസ്പരം ധൃതിപ്പെടുകയും (വാശിപൂർവ്വം ബദ്ധപ്പെടുകയും) ചെയ്യും ചെ നല്ല കാര്യങ്ങളിൽ അവർ അക്കൂട്ടർ നല്ലവരിൽ പെട്ടവരുമാണ് 115. അവർ എന്തു ചെയ്യുന്നതായാലും ചെ നന്നായിട്ടു അവരോടു (അവർക്കു) അതിൽ (അതിനോടു) നന്നിടേക്കു കാണിക്കപ്പെടുന്നതെ യല്ല ചെ അല്ലാഹു ചെ അറിയുന്നവനാണ് ചെ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി

വേദക്കാരെപ്പറ്റി അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപങ്ങൾക്കു വിധേയരായിരിക്കയാണെന്നു കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, നപാത്തുവിലുള്ള സഫിതി ആതാണെങ്കിലും അവർ മൂഴുവനും അങ്ങനെയുള്ളവരല്ലെന്നും അത്പം ചിലർ നേർമാർഗ്ഗത്തിലും സത്യവിശ്വാസത്തിലും ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നവരുണ്ടെന്നും ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ മുമ്പും, തിരുമേനിയുടെ കാലത്തും ഇങ്ങിനെയുള്ളവർ അറബിൽ ചുരുക്കം പേരുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ, നബി (സ)യുടെ കാലത്തും അതിനുശേഷമുള്ളവരും നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിക്കാൻ അനിവാര്യമത്രെ. അതുകൊണ്ടാണ് വേദക്കാരിൽനിന്നു നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിച്ചു ഇസ്രാഇലിൽ അംഗീകരിച്ച വ്യക്തികളാണ് ഇവരെക്കൊണ്ടു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു പല വ്യാഖ്യാതാക്കളും പറയുന്നത് ഇബ്നു ഇസ്രാഖ്, തബ്ബറാനി, ബൈഹഖി, ഇബ്നു മരീർ (റ) മുതലായവർ ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പറഞ്ഞതായി ഉദ്ധരിച്ച ഒരു രിവായത്തിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുസലാം (റ) മുതലായവർ സലാമിൽ പ്രവേശിക്കുകയും, നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, യഹൂദി പണ്ഡിതന്മാരും അവരിലുള്ള അവിശ്വാസികളും പറഞ്ഞു: ഞങ്ങളിൽ മോശക്കാരായ ആളുകൾ മാത്രമാണ് കൃപയ്ക്കിൽ വിശ്വസിച്ചു

അവർ നല്ലവരായിത്തീർന്നുവെങ്കിൽ, അവർ തങ്ങളുടെ പിതാക്കളുടെ മതം വിട്ടു മരണാനിഭലക്കു പോകുകയായിരുന്നില്ല. അപ്പോഴാണ് ഈ വചനം അവതരിച്ചത്. ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു എടുത്തു പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവർ നബി (സ)യുടെ ശിഷ്യന്മാരായിത്തീർന്നു. നബി (സ)യിൽ വിശ്വസിച്ചവരായിരിക്കുവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂവെന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ: (1) അവർ സൂജൂദ് ചെയ്തുകൊണ്ടു ഓതി സമയങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ആജ്ഞകൾ പാറായണം ചെയ്യും. അതായത്, രാത്രി നമസ്കരിക്കുകയും നമസ്കാരത്തിൽ ഖുർആൻ പാറായണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നർത്ഥം. അപ്പോൾ, സൂജൂദ്കൊണ്ടുശ്ശെയ്ക് നമസ്കാരമായിരിക്കും. നമസ്കാരത്തെപ്പറ്റി സൂജൂദ് എന്നും, ദുക്വുദ് എന്നും ഖുർആനിൽ ഉപയോഗിക്കുക പതിവുണ്ടാകും. അതോടുകൂടി സൂജൂദിൽ ഖുർആൻ പാറായണം നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു നബി (സ) വിരോധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. **مِمَّا يَنْهَى اللَّهُ عَنْهُ** എന്ന വാക്കിനു 'അവർ സൂജൂദ് ചെയ്യുകയും ചെയ്യും' എന്നും അർത്ഥം വരും. ആശയത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ല താനും. (2) അവർ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നു. വേദക്കാർ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെങ്കിലും ശിർക്ക് കലർന്നുകൊണ്ടു മാത്രമേ അവർ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുള്ളൂ. അന്ത്യനാളിനെക്കുറിച്ചാകട്ടെ, അവർക്കു അവരുടെതായ ചില അർത്ഥവ്യവസ്ഥകളാണുള്ളത്. ഖുർആന്റെ വ്യക്തമായ വിവരണങ്ങൾക്കു നിരക്കാത്തതുമാണവ. അതുകൊണ്ട് ഈ ആദ്യകര അങ്ങിനെയുള്ളവരല്ല അവർ ശരിക്കുള്ള വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചവരാണു-എന്നു ഞ്ഞിതിന്റെ അർത്ഥം. (3) അവർ സൽക്കാര്യംകൊണ്ടു ജനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുകയും, ദുഷ്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യും. സത്യം മട്ടിവെക്കുക, ജനഹിതത്തിനും സ്വന്തം അർത്ഥത്തിനും ഒപ്പിച്ചു സത്യം വളച്ചുതിരിക്കുക, മറ്റുള്ളവർ എന്തു വേണ്ടവഴിയിൽ ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാലും മൗനം ഭീഷിക്കുക, മുതലായതൊന്നും അവരുടെ പതിവല്ലെന്നു സാരം. (4) അവർ നല്ല കാര്യങ്ങളിൽ ധൃതിപൂർവ്വം മുനണിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

വേദക്കാരിലുള്ള ബഹുഭൂരിഭാഗവും ഇപ്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളില്ലാത്തവരാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവരെ പ്രതി (110.ാം വചനത്തിൽ) 'അവരിൽ അധികവും തോന്നിയവാസികളാണെന്നു പറഞ്ഞത്. മേരെ മറിച്ചു ഇവരെ പ്രതി 'അവർ സാഹചര്യത്തിൽ പെട്ടവരാണു' എന്നു അല്ലാഹു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. കൂടാതെ, അവർ ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു നല്ല കാര്യവും-അതെത്ര നിസ്സാരമായാലും ശരി-അല്ലാഹു പാഠാക്കുകയില്ലെന്നും, നന്മിപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണെന്നും സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

116. നിശ്ചയമായും, അവിശ്വസിച്ചിട്ടുള്ളവർ,-

അവരുടെ സ്വത്തുക്കളാകട്ടെ, അവരുടെ മക്കളാകട്ടെ, അല്ലാഹുവിൽ മിന്നു(ള്ള ശിക്ഷ) യാതൊന്നും അവർക്കു തടുത്തു കൊടുക്കുന്നതെല്ല. അക്കൂട്ടർ, നരകത്തിന്റെ ആലക്കാരാകുന്നു; അവർ അതിൽ നിത്യവാസികളായിരിക്കും.

117. ഈ ഐഹികജീവിതത്തിൽ അവർ ചിലവഴിക്കുന്നതിന്റെ ഉപമ, ഒരു കാരറിന്റെ മാതിരിയാകുന്നു; അതിൽ അതിശൈത്യമുണ്ടു; തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളോടു തന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിച്ച ഒരു ജനതയുടെ കൃഷിയിടത്തിന്നു അതു ബാധിച്ചു; എന്നിട്ട് അതിനെ അതു നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. (ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കാരറിന്റെ മാതിരി)

١١٦- إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ
أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ
مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

١١٧- مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ
أَصَابَتْ حَرْثَ
قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ

116. إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا നിശ്ചയമായും അവിശ്വസിച്ചവർ **لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ** എന്ന **لَمْ** അവർക്കു **أَمْوَالُهُمْ** അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ **وَلَا أَوْلَادُهُمْ** അവരുടെ മക്കളും (സന്താനങ്ങളും) ഇല്ല **مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا** അല്ലാഹുവിൽനിന്നു **لَا** യാതൊന്നും ഒട്ടും **أُولَٰئِكَ** അക്കൂട്ടർ **أَصْحَابُ النَّارِ** നരകത്തിന്റെ ആലക്കാരാകുന്നു **هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ** അവർ അതിൽ **خَالِدُونَ** സാധാരണവാസികൾ ആകുന്നു. 117. **مَثَلُ** യാതൊന്നിന്റെ ഉപമ, ഉദാഹരണം **رِيحٍ** അവർ ചിലവഴിക്കുന്ന **فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا** ഈ ജീവിതത്തിൽ **كَمَثَلِ** ഐഹികമായ **حَرْثٍ** ഉപമപോലെയാണു **قَوْمٍ** ഒരു കാരറിന്റെ **ظَلَمُوا** അതിലുണ്ടു **أَهْلَكَتْ** അതിശൈത്യം **أَصَابَتْ** അതു ബാധിച്ചു **قَوْمٍ** ഒരു ജനതയുടെ വിളയ്ക്കു, വിളയിടത്തിന്നു **ظَلَمُوا** അവർ അക്രമം (അനീതി) ചെയ്തിരിക്കുന്നു **أَهْلَكَتْ** തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളോടു **أَهْلَكَتْ** എന്നിട്ടു അതിനെ നശിപ്പിച്ചു

തീർച്ചയായും. (ഇതാ) നാം നിങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ വിവരിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു; നിങ്ങൾ ബുദ്ധി കൊടുത്തു ചിന്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ.

قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ
إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ

119. ഹാ! നിങ്ങളിതാ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരാണ്: നിങ്ങൾ അവരെ (അറങ്ങാട്ടു) സ്നേഹിക്കുന്നു; അവർ നിങ്ങളെ (ഇറങ്ങാട്ടു) സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏല്പാം (തന്നെ) വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. [അവർ അതും ചെയ്യുന്നില്ല.]

119- هَآئِذَا تَوَلَّوْا
أُولَآءِ يُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ
وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ
وَإِذَا الْقُؤُومُ قَالُوا آمَنَّا
وَإِذَا خَلَوْا

നിങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ അവർ പറയും: 'ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്ന്. അവർ (നിങ്ങളെ വിട്ട്) ഒഴിഞ്ഞുപോയാലോകട്ടെ, കോപം നിമിത്തം നിങ്ങളെപ്പറ്റി അവർ വിരൽ കടിക്കുകയും ചെയ്യും. (നബിയേ) പറയുക: 'നിങ്ങളുടെ കോപംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ മരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ!' നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, നെഞ്ചു [ഹൃദയം] കളിലുള്ളതിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാകുന്നു.

عَظُمُوا عَلَيْكُمْ إِلَّا نَأْمِلُ
مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُؤْتُوا بَعْضُكُمْ
بِإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

120. നിങ്ങളെ വല്ല നന്മയും സ്വർശിക്കുന്നപക്ഷം, അതവർക്ക് വെറുപ്പ് (അഥവാ വ്യസനം) ഉണ്ടാക്കുന്നു; നിങ്ങൾക്കു വല്ല തിന്മയും ബാധിക്കുന്നുവെങ്കിലോ, അവരതിൽ സന്തോഷമടയുകയും ചെയ്യുന്നു.

120- إِنْ تَسْتَكْبِرُوا تَسْأَلُهُمْ
وَأِنْ تُصِيبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا

118. വിശ്വസിച്ചവരെ ദൃഷ്ട്വ നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി വെക്കരുതു, സ്വീകരിക്കരുതു. അകമ്പടി (ഉള്ളുകളിൽ-രഹസ്യബന്ധം)ക്കാരെ ദൃഷ്ട്വ നിങ്ങൾക്കു പുറമെയുള്ള (നിങ്ങളല്ലാത്ത) വരിൽ നിന്നു ദൃഷ്ട്വ അവർ നിങ്ങളോടു (നിങ്ങൾക്കു) വീഴ്ച (കുറവു) വരുത്തുകയില്ല. കുഴപ്പത്തിൽ, നാശത്തിന്നു ദൃഷ്ട്വ അവർ കൊതിക്കുകയാണു നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതിന്നു, കഷ്ടപ്പെടുവാൻ ചർച്ച വെളിവാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇതർഷ്യത, വൈരാഗ്യം. നിങ്ങൾ അവരുടെ വായകളിൽ നിന്നു മറച്ചുവെക്കുന്നതാകട്ടെ നിങ്ങൾ അവരുടെ നെഞ്ചുകൾ കൂടുതൽ വലുതാക്കുന്നു, വമ്പിച്ചതാണു നിങ്ങൾ വിവരിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. തീർച്ചയായും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു ദി നിങ്ങൾക്കു ദൃഷ്ട്വ ദൃഷ്ട്വകാര്യങ്ങളെ നിങ്ങൾ ആണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ബുദ്ധി കൊടുക്കുന്നു(വെങ്കിൽ) 119. ഹാ! നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരാണ് നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവർ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ നിങ്ങൾ അതിലെല്ലാം. അവർ നിങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ അവർ പറയും. ഹാ! ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ ഒഴിഞ്ഞു (ഒഴിവാക്കി) പോയാലോകട്ടെ അവർ കടിക്കും, കടിക്കുകയായി നിങ്ങളെപ്പറ്റി, നിങ്ങളെക്കുറിച്ചെ വിരൽ കടിക്കുകയെ (വിരലുകളെ) കഠിന കോപം നിമിത്തം. പറയുക നിങ്ങൾ മരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങളുടെ കോപം കൊണ്ടു നിങ്ങൾ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു അറിയുന്നവനാണു നെഞ്ചു (മനസ്സു)കളിലുള്ളതിനെപ്പറ്റി 120. നിങ്ങളെ സ്വർശിച്ചെങ്കിൽ, തീണ്ടുന്ന പക്ഷം. വല്ല നന്മയും. അതവരെ വെറുപ്പിക്കും (വ്യസനിക്കും). നിങ്ങൾക്കു ബാധിച്ചുവെങ്കിലോകട്ടെ വല്ല തിന്മയും. അവർ പുളകംകൊള്ളും. അതിൽ, അതിനെപ്പറ്റി

നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുകയും, സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അവരുടെ തന്ത്രം നിങ്ങൾക്കു ഒട്ടും ഉപദ്രവം വരുത്തുന്നതുമല്ല, നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, അവർ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ (യെല്ലാം) വലയം ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു. [അവനു എല്ലാം അറിയാം.]

وَإِنْ تَصُدُّوا عَنْتُمْ
لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا
إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ

നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയും നിങ്ങൾക്കു ഉപദ്രവം വരുത്തുകയില്ല. അവരുടെ ഉപായം, കൈനീട്ടലും (ഒട്ടും) നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ വലയം ചെയ്യുന്ന (സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്ന)വനാണ്. [അവനു എല്ലാം അറിയാം.]

പുറമെ ധരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾക്കും (ഉദാഹരണം) എന്നും, അതിന്റെ വിപരീതമായി ഉള്ളിൽ ധരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾക്കും (ഉദാഹരണം) എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ആദ്യത്തെ കാര്യങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളും പരസ്പരം കൈമാറുമാറു് അടുത്തു ബന്ധപ്പെടുന്ന പ്രത്യേകക്കാർ, അകംപടിക്കാർ, അണഞ്ഞ സ്നേഹിതന്മാർ, ഉറവർ എന്നിങ്ങിനെയുള്ളവർക്കും അലങ്കാരരൂപത്തിൽ ഏകദേശം പറയപ്പെടുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെയും അതു ഉള്ളത്. 'വേദിച്ചു', 'അത്ഭുതപ്പെട്ടു' എന്നീ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ 'കൈ കടിച്ചു' എന്നും 'നാക്കടിച്ചു' എന്നുമൊക്കെ ഉപയോഗത്തിൽ പറയാറുള്ളതുപോലെ, 'വേദിച്ചു', 'കോപിച്ചു' എന്നീ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ (വിരൽ തലപ്പു കയ്യാളത്തിൽ പറയാറുള്ളതുപോലെ, 'വേദിച്ചു', 'കോപിച്ചു' എന്നീ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ) എന്നു കൊണ്ടാണ്—കയ്യാളം—അഥവാ വിരൽ—കടിച്ചു എന്നു അർത്ഥത്തിലും പറയാറുണ്ട്. ഇവിടെ വ്യസനം കൊണ്ടല്ല—കോപംകൊണ്ടാണ്—അതെന്നു ആയത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. 'കോപംകൊണ്ട്' മരിച്ചുകൊള്ളുവിൻ (مُتَوَلِّينًا) എന്നു ശത്രുക്കളോട് പറയുവാൻ കൽപിച്ചതിന്റെ താൽപര്യം, അവരോടുള്ള വെറുപ്പും പ്രതിഷേധവും മേഖപ്പെടുത്തലാകുന്നു. കോപാധികൃതംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ മണപ്പെട്ടാലും ശരി, നിങ്ങളുടെ പക്ഷപാതക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധ്യമല്ല എന്ന ഒരു അറിയിപ്പും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

മടീനായിലെ യഹൂദികളും അറബികളും തമ്മിൽ ഓഹിലിയ്യത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പഴയ സഖ്യബന്ധങ്ങളും, അയൽപക്ക ബന്ധങ്ങളും നിമിത്തം, അതിന്റെ തുടർച്ചയായി ഇസ്ലാമിലും ചില മുസ്ലീംകളും അവതരണത്തിൽ വ്യക്തിപരമായ സ്നേഹബന്ധം പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്നു. മുസ്ലീംകളുടെ ചില ആദ്യത്തെ രഹസ്യങ്ങളും യഹൂദികൾക്കു ഇതുവഴി അറിയുവാൻ അവസരം ലഭിക്കുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. യഹൂദികളാവട്ടെ, ആ ബന്ധങ്ങൾ ചൂഷണം ചെയ്തു രഹസ്യങ്ങൾ ചോർത്തിയെടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അതു മുസ്ലീംകളിൽ കഴപ്പുണ്ടാക്കുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ, അക്കാലത്തെ നിൽക്കപ്പെടുത്തിയവർക്കു ഇസ്ലാമിന്റെ വേഷമണിഞ്ഞ ചില കപടവിശ്വാസികളുമായും ചില മുസ്ലീംകൾക്കു അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിന്റെ ഫലവും മേൽപറഞ്ഞതുതന്നെ. മുസ്ലീംകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവർ തുറന്ന മനസ്സോടുകൂടി യവരായിരിക്കും. എതിർപക്ഷങ്ങളുടെ നില അതായിരുന്നില്ല. അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ, അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ വിഷകലുഷിതങ്ങളായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെയും കൂട്ടുകെട്ടുകളുടെയും ഭവിഷ്യത്തു വന്നിട്ടുതാണല്ലോ.

അതുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസികൾ, അവരല്ലാത്തവരിൽ ആരോടും അത്തരം അണഞ്ഞ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെ ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു നിരോധിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചു താക്കീതു ചെയ്യുകയും, ഇരുകൂട്ടരുടെയും മനസ്സിൽ പരസ്പര വിരുദ്ധമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നു തുറന്നുകാണിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവതരണ സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ, യഹൂദികളോടും, കപടവിശ്വാസികളോടും, അണഞ്ഞബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെയാണു ഇതിൽ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പറയാം. പക്ഷേ, അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകളും, വിശദീകരിച്ച കാരണങ്ങളും നോക്കുമ്പോഴും, മുസ്ലീംകൾക്കും അവരുടെ ശത്രുക്കളായി രംഗത്തുള്ള ഇതര സമുദായങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ഇതുപര്യന്തം കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള ചരിത്ര യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ നോക്കുമ്പോഴും, ഒരു പ്രത്യേക സംഭവത്തെ തുടർന്നു അവതരിച്ചതായാലും ആയത്തുകളിലടങ്ങിയ വിധി പൊതുവായിരിക്കുമെന്ന ചട്ടം നോക്കുമ്പോഴും ഈ വചനങ്ങൾ, അണഞ്ഞ യഹൂദികളെയും കപട വിശ്വാസികളെയും മാത്രം ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ടുള്ളതല്ലെന്നു സ്ഥൂഷമാണ്. ശത്രുഭാഗക്കാരുടെ മനസ്സിനിപ്പുകളായി അല്ലാഹു എടുത്തുകാണിച്ച അവസ്ഥ വിശദ

പ്രകാരം ആയിരത്തോളം-അവർ പുതു ചന്ദ്രക്കാരാ വിശ്വകാരാ ആകട്ടെ-അവതരമായി ഉള്ളണഞ്ഞ ബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വിശ്വകാരാ ആപതിക്കാവുന്നതല്ല.

അതുസംബന്ധിച്ചതായി സന്ദേശത്തിലും, രത്നമിപ്പിലും, മതയലും വർത്തിക്കുന്നു, എല്ലാവരോടും നീതിയും നന്നെയും പാലിക്കുന്നു എന്നൊക്കെയുള്ള ഇസ്ലാമിക തത്വങ്ങളും ഈ നിരോധവും തമ്മിൽ യാതൊരു വിരോധമില്ലാത്തതല്ല. രണ്ടും രണ്ടവസ്ഥകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണുള്ളതെന്നും, മുസ്ലിംകൾ അങ്ങോട്ടു കറണിക്കുന്ന വിശ്വാസം സാധാരണയായി സന്ദേശാവസ്ഥയും അതേപടി ഇങ്ങോട്ടും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചാണു് ഈ നിരോധനമെന്നും, ഈ നിരോധം അവഗണിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തു മേകരമായിരിക്കുമെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആയതിലേ വാചകങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചു നോക്കുക. വിശദീകരണമെന്നും കൂടാതെത്തന്നെ അവ സ്വയം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ വിഷയം ഇത്രയും ഗൗരവത്തോടുകൂടി വിശ്വകാരാ പരാമർശം അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളോടു അവസരം പറഞ്ഞ വാക്കു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുക. 'നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അവരുടെ തന്ത്രം നിങ്ങൾക്കു ഒരു ഉപദ്രവവും വരുത്തുകയില്ല. നിശ്ചയമായും, അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ അല്ലാഹു വലയം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനാണു്-അഥവാ ശരിക്കു അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു'.

അബൂസഇദിൽ ഖുദ്രി (റ)യിൽ നിന്നും മറ്റും ഒന്നിലധികം മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ വന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'അല്ലാഹു ഒരു നബിയെ നിയോഗിക്കുകയോ, ഒരു ഖലീഫയെ ഖലീഫയാക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു (തരം) 'ബിത്ഥാനത്തു'കൾ ഉണ്ടായിരിക്കാതിരിക്കയില്ല. നൽകേണ്ട ഉപദേശിക്കുകയും, അതിനു പ്രതിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു 'ബിത്ഥാനത്തു' തിന്മകൊണ്ടു ഉപദേശിക്കുകയും, അതിനു പ്രതിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു 'ബിത്ഥാനത്തു'. അല്ലാഹു ആരെ കാത്തു കാഴ്ചിച്ചാലോ അവരെതന്നെ കാഴ്ചപ്പെടുവർ'. (ബു; ന.) ഇബ്നു അബീഹാതിം (റ) ഉദ്യമിക്കുന്നു: 'ഉമർ (റ)നോടു പറയപ്പെട്ടു: ഇവിടെ ഹിറാ (*) കോരൽപെട്ട ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണു്. അവൻ മാർജ്ജകത്തിയുള്ളവനും എഴുത്തുകാരനാണു്. അവനെ അവിടുന്ന് ഒരു എഴുത്തുകാരനായി എടുക്കുന്നത് കൊള്ളാമെന്നു് അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്താൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്കു പുറമെയുള്ളവരിൽനിന്നു ഞാൻ ഒരു 'ബിത്ഥാനത്തി'നെ സ്വീകരിക്കുകയായിത്തീരും'. ഇതു ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടു ഇബ്നു കമീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ ഖുർആന്റെ വാക്കു ഉമർ (റ)ന്റെ വാക്കും കൂടി നോക്കുമ്പോൾ, മുസ്ലിംകൾക്കു കപ്പംകൊടുത്തുകൊണ്ടു് അവരുടെ കീഴിൽ ജീവിക്കുന്ന[**] വിമതസ്ഥരെപ്പോലും മുസ്ലിംകളുടെ ഉള്ളുകളിലേക്കു അറിയുവാൻ ഇടവരുന്ന ജോലിയിൽ നിശ്ചയിക്കുന്നത് പാടില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ കീഴിൽ എഴുത്തുജോലി നടത്തുന്ന ആൾ, ഭരണപരമായ രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി അതു ശത്രുക്കൾക്കു് ഒറിയിക്കേണ്ടതുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടല്ലോ.

വിഭാഗം-13

കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വചനങ്ങളിലായി ഇസ്ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ പല സാധാരണഗതികളും വിവരിച്ചു. അവയോടായി മനസ്സിലാക്കിയ ബന്ധം പുലർത്തുന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ചു താക്കീതും ചെയ്തു. അവസാനം, അവരുടെ കൃത്യങ്ങളുടെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷ ലഭിക്കുവാൻ ക്ഷമയും സൂക്ഷ്മതയും കൈകൊള്ളണമെന്നു ഉണർത്തുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അതെല്ലാം അനുഭവത്തിൽ കണ്ടറിയുവാൻ മുസ്ലിംകൾക്കു ഇടവരുന്നതും, ഓരോരവസ്ഥയ്ക്കു പല പാടും ലഭിച്ചതുമായ ഒരു സംഭവത്തെ-അഥവാ ഉഹ്ദു യുദ്ധത്തെ-പ്പറ്റിയാണു് അടുത്ത വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. തുടർന്നുള്ള ആ വചനങ്ങളിലെ പരാമർശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സഹായകമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത യുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു സംക്ഷിപ്ത വിവരം മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

ഹിജ്ര രണ്ടാം കൊല്ലത്തിൽ നടന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ബദർ യുദ്ധത്തിൽ ഖുറൈശികളുടെ സൈന്യം, എണ്ണം കൊണ്ടും ആയുധ സജ്ജീകരണങ്ങൾകൊണ്ടും മുസ്ലിംകളെക്കാൾ എത്രയോ വമ്പിച്ചതായിരുന്നു. എന്നിട്ടു അവർ

(*) ഹിറാ (جذرا) ഇറാഖിൽപെട്ടതും കൃഷിയുടെ അടുത്തു സാധാരണ ചെയ്യുന്നതുമായ ഒരു പ്രദേശം. ഇറാഖിൽ ഉമർ (റ)ന്റെ കാലത്തു ഖാലിദ്ബിനുൽഖലീദ് (റ)ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആദ്യം ജയിച്ച പ്രദേശം അതായിരുന്നു. പേർസ്യൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കീഴിലുള്ള നാട്ടു രാജാക്കളുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായിരുന്നു അത്.

[**] ഹിറാ ജയിച്ചതിനെത്തുടർന്നു് ആ നാട്ടുകാർ മുസ്ലിംകൾക്കു കപ്പംകൊടുക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചതോടെ സന്ധിനടക്കുകയാണുണ്ടായത്.

കേരണാണു പത്മപ്രസന്നൻ യിസഹാബികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആയുധങ്ങളും അമ്പുകളും എതിരെ ഒരു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ഹൈക്കോർട്ടിൽനിന്നിരുന്നു. അവരുടെ വിചാരക്രമങ്ങൾ ഇന്നയാതെയായിരുന്നു. സ്വന്തം ജീവൻ തൂണവൽക്കരിച്ച് നബി (സ) തിരുമേനിക്കുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ ഭാവിയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ അവരിൽ ചിലർക്ക് അറുപതും എഴുപതും കുറ്റവാളികൾ ആയിത്തീർന്നു. നബി (സ) തിരുമേനിക്കും പരമാർത്ഥവും ഏൽക്കുകയും അവിടുത്തെ പല കൃഷ്ണകൃഷ്ണയും ഉണ്ടായി. കൃഷ്ണ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് തിരുമേനി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നറിയാൻ സഹാബികൾക്കു കഴിഞ്ഞത്. അതോടുകൂടി അവർക്കുണ്ടായ ആശ്വാസം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തിരുമേനി മലയിൽ ഒരു കുന്നുകയറി 'ഇങ്ങോട്ടു വരിൻ! ഇങ്ങോട്ടു വരിൻ!' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുതിയൊരു ആവേശത്തോടും ധൈര്യത്തോടുംകൂടി സഹാബികൾ ചുറ്റും മാടിക്കൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. തുറത്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, തങ്ങളുടെ ആദ്യം കിട്ടിയ വിജയത്തിൽ ശേഷിച്ചുള്ളൊരു ദൗർഗ്ഗണ്ഡം നമ്മൾ വിട്ടുകൊള്ളണം ചെയ്തു. ഇതു മുസ്‌ലിംകൾക്കു അല്ലാഹു ചെയ്തതുകൊണ്ടു വെറുമായിരുന്നു. എന്നി നമുക്കു ആയത്തുകളിലെക്കു പ്രവേശിക്കാം. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

۱۳۱- وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ
تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ
مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ۝

121. (നബിയേ) സത്യവിശ്വാസികൾക്കു യുദ്ധത്തിനുള്ള താവളങ്ങൾ സൗകര്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുവാനായി നീ നിന്റെ വീട്ടുകാരിൽനിന്നു കാലത്തു (പുറപ്പെട്ടു) പോയ സന്ദർഭം (ഓർക്കുക): അല്ലാഹു (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും, അറിയുന്നവനുമായവനും.

122. (അതെ) നിങ്ങളിൽപ്പെട്ട രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ കീഴുതപം കാണിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച സന്ദർഭം; അല്ലാഹുവാകട്ടെ, ആ രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും കാര്യകർത്താവു (അഥവാ സഹായിയു)മാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ(തന്നെ) ഭരമേൽപിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, സത്യവിശ്വാസികൾ!

۱۲۲- اِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتٌ مِّنْكُمْ
اَنْ تَفْشَلَا ۚ وَاللّٰهُ وَلِيُّمَا
وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ۝

121. നീ രാവിലെ പോയ സന്ദർഭം. **كلمة من** നീന്റെ വീട്ടുകാരിൽ (കുടുംബത്തിൽ) നിന്നു **قوله** നീ സൗകര്യപ്പെടുത്തി (ശരിപ്പെടുത്തി)ക്കൊണ്ടു **بعض** സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് **أما** ഇരിപ്പിടങ്ങൾ, താവളങ്ങളെ **أما** യുദ്ധത്തിനു **أو** അല്ലാഹു **أو** കേൾക്കുന്നവനാണു **أما** അറിയുന്നവനാണു 122. **أما** ഉദ്ദേശിച്ച(ശ്രമിച്ച)പ്പോൾ **بعض** രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ **في** നിങ്ങളിൽ നിന്നു **أما** അവ മീരുതപം കാണിക്കുവാൻ **أو** അല്ലാഹുവാകട്ടെ **أما** അവ രണ്ടിന്റെയും കാര്യകർത്താവാകുന്നു (സഹായിച്ചാണു) **أما** അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ(തന്നെ) **فقط** അപ്പോൾ ദൈവമേൽ പിടിക്കുകയുള്ളതെ **بعض** സത്യവിശ്വാസികൾ.

നിങ്ങളിൽ രണ്ടു വിഭാഗക്കാർ ഭീരുത്വം കാട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചു (لا تفرق بين الفريقين) എന്നു പറഞ്ഞതു ഖസ്^റ രജ[ാ] ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ബനുസലമഃശാഖയും, ഔസു ഗോത്രക്കാരിൽപ്പെട്ട ബനുഹാരിമഃ ശാഖയുമാകുന്നു. മുസ്^{ഹി}ബി-
സൈന്യത്തെ ഇരുവശത്തും പാർശ്വ സേനകളായി നിറുത്തപ്പെട്ടിരുന്നതു അവരായിരുന്നു. സ്ഥിതി ഗതികളുടെ ഗൗരവം
നീക്കിത്ത. അവർക്കു മനോവിരൂപം ക്ഷയിക്കുകയുണ്ടായെന്നു സാരം. അവർ കൽപിച്ചുകൂട്ടി ചെയ്ത ഒരു അനുസര
ണക്കേടോ കൊള്ളരുതായ്മയോ, ആയിരുന്നില്ല അതെന്നു لا يفرقون (അല്ലാഹുവരകളെ, അവരുടെ കൈകാര്യ കർത്താവു
മായിരുന്നു) എന്ന വാക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭീരുത്വം അന്നുവാനുള്ള കാരണം മുമ്പു വിവരിച്ചതിൽനിന്നു
ഊഹിക്കാമല്ലോ. ആദ്യത്തെ വചനം 'അല്ലാഹു കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാണ്' (الله اعلم) എന്നും, രണ്ടാ
മത്തെ വചനം 'സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽതന്നെ ഭരമേൽപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ' (الله اعلم) എന്നും
കുള്ള വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. മിക്ക ആയത്തുകളുടെയും അവസാനത്തിൽ,
അതതു ആയത്തുകളിലെ ആശയത്തിനും സന്ദർഭത്തിനും അനുയോജ്യമായ ഇത്തരം സമാപന വാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടായി
രിക്കുന്നത് മുൻപുതന്നെ ഒരു വിശേഷതയാണല്ലോ. ഈ സമാപന വാക്യങ്ങളിലടങ്ങിയ തത്വങ്ങൾ സന്ദർഭംനോക്കി
പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കരം സാധനങ്ങളെ കയ്പുകയും വെക്കാനുള്ള ചുമട്ടുകാരും ചില ആയുധങ്ങളും, രണ്ടു കുതിരകളും എഴുപതു ഭക്തങ്ങളും മാത്രമേ അവരുടെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂതാനും. അങ്ങിനെ, എണ്ണത്തിലും ശക്തിയിലുമെല്ലാം ശത്രുക്കളെക്കാൾ എത്രയോ ക്ലാത്തവരായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവരെപ്പറ്റി **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** (എളിയവർ) എന്ന അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിച്ചത്. നിങ്ങൾ അത്ര എളിയ ഒരു സംഘമായിരുന്നിട്ടും നിങ്ങളെ ബദ്രിൽ അല്ലാഹു സഹായിച്ചു വിജയിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ, എണ്ണകൊണ്ടോ ആയുധം കൊണ്ടോ അല്ല വിജയം സിദ്ധിക്കുന്നത്. വിജയം അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നു മാത്രമാണ് സിദ്ധിക്കുന്നത് (**يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا**) അതുകൊണ്ടു ഉഹ്ദിൽ വന്നതുപോലെയുള്ള പാകപ്പിഴവുകൾ പറ്റാതെ-അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിപ്പിച്ചു. അവനിൽ കാര്യങ്ങൾ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു-ശത്രുക്കളെ നേരിട്ടാൽ നിങ്ങൾക്കു വിജയം തീർച്ചയാണ്. അങ്ങനെ, നിങ്ങൾക്കു സന്തോഷിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിനോടു നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ബദർ യുദ്ധം ഇതിനൊരു തെളിവാണ്ല്ലോ. എന്നാകെ 123-ാം വചനത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികളെ അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

അനന്തരം 124-ാം വചനത്തിൽ, ബദ്രിൽവെച്ചു ആ മഹാവിജയം ലഭിച്ച സന്ദർഭം വിവരിക്കുന്നു. അതായതു തങ്ങളെക്കാൾ വളരെ വമ്പിച്ച ആ സൈന്യത്തോടു ഏറ്റുമുട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ, ശത്രുസൈന്യത്തെ സഹായിക്കുവാൻ വീണ്ടും സഹായസൈന്യം വരുന്നുണ്ടെന്നൊരു വിവരം മുസ്ലിംകൾ കേൾക്കുകയുണ്ടായി. ഇതവരെ വിചിത്രപ്പെടുത്തി. ഈ അവസരത്തിൽ നബി (സ) അവരോടു പറഞ്ഞു: 'മുവ്വാദിരും മലക്കുകളെ ഇറക്കിമക്കൊണ്ടു അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സഹായിച്ചാൽ പോരേ? അതെ, മതി! നിങ്ങൾ ക്ഷമയും സൂക്ഷ്മതയും സ്വീകരിക്കുകയും, ശത്രുസൈന്യം ക്ഷണത്തിൽ വന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം, പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയ അയ്യായിരം മലക്കുകളെക്കൊണ്ടു തന്നെ നിങ്ങളെ അവൻ സഹായിക്കും.' പക്ഷേ, ശത്രുസൈന്യം യുദ്ധത്തിൽ അമ്പെ പരാജയപ്പെട്ടുവെന്ന വിവരം കിട്ടിയ കാരണത്താൽ ആ സഹായ സൈന്യം വരികയുണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ട് അയ്യായിരം മലക്കുകൾ ഇറക്കപ്പെട്ടതുമില്ല. ആദ്യം അറിയിച്ച പ്രകാരം മുവ്വാദിരും മലക്കുകൾ മാത്രമാണ് ഇറക്കപ്പെട്ടത്. എന്നിപ്രകാരമാണ് പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു സംബന്ധമായി ചില തിവ്രാന്തരങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ് ബദർ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ, ആയിരം മലക്കുകളെ ഇറക്കി സഹായിക്കുമെന്നു സൂ: അൻഫാൽ 9-ാം വചനത്തിൽ പറഞ്ഞതും, ഇപ്പറഞ്ഞതും തമ്മിൽ എതിർമില്ലെന്നും, ആദ്യം ആയിരം വാഗ്ദാനം ചെയ്തശേഷം പിന്നീട് മുവ്വാദിരോടൊപ്പം വർദ്ധിപ്പിച്ചുവെന്നും, ചില ഉപാധികളോടുകൂടി വീണ്ടും അതു അയ്യായിരമാക്കി വർദ്ധിപ്പിച്ചുവെന്നും, ശത്രുസൈന്യം വന്നെത്താൻ കയോൽ ഉപാധി പൂർത്തിയാക്കത്തക്കതുകൊണ്ടു അയ്യായിരം ഇറക്കുകയുണ്ടായില്ല-മുവ്വാദിരും മാത്രമാണ് ഇറക്കിയത്-എന്നും ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا**

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു 124-ാം വചനത്തിലെ **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** (നി പറയുന്ന സന്ദർഭം) എന്ന വാക്ക് 123-ാം വചനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്-അഥവാ ബദ്രിൽ മലക്കുകളെ ഇറക്കിയതിനെ സംബന്ധിച്ചാണ്-എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ട. ആയത്തിലെ വാചകങ്ങളിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വ്യക്തമാകുന്നതു അങ്ങിനെത്തന്നെ. വേറെമുരൂരിപ്രായം ഇവിടെയുണ്ട്. മലക്കുകളെ ഇറക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചു നബി (സ) പറഞ്ഞതായി പ്രസ്താവിച്ചതു ഉഹ്ദിൽ വെച്ചായിരുന്നു-ബദ്രിൽ വെച്ചല്ല-എന്നത്രെ ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** എന്ന വാക്കു 121-ാം വചനത്തോടുബന്ധപ്പെട്ടതാകുന്നു. ഉഹ്ദിൽ വെച്ചു നബി (സ) പറഞ്ഞതിനെ ഉദ്യരിച്ചതാണു അതെന്നു സാരം. എങ്കിലും **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** (നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുകയും സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം) എന്ന ഉപാധി പൂർത്തിയാക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടു മലക്കുകൾ ഉഹ്ദിൽ ഇറക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ലെന്നു ഇവരും പറയുന്നു. പക്ഷേ, അയ്യായിരം ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല-ആദ്യം പറഞ്ഞ മുവ്വാദിരും ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്-എന്നും, തീരെ ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നും ഇവരിൽ രണ്ടിപ്രായക്കാര്യം. വാഗ്ദാനം അല്ലാഹുവിനറിയാം. ഇതു സംബന്ധമായ അഭിപ്രായങ്ങളും അവയുടെ തെളിവുകളും ഉദ്യരിച്ചു ദീർഘിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. അവയെപ്പറ്റി സാമാന്യം വിവരിച്ചശേഷം ഇബ്നുനുജീർ (റ) ചെയ്ത പ്രസ്താവനയുടെ സാരം അറിയുന്നതു നന്നായിരിക്കും. അതിങ്ങിനെ ഉദ്യരിക്കാം:-

'ഇവയിൽവെച്ചു' വാഗ്ദാനത്തോടു കൂടുതൽ അടുപ്പമുള്ള അഭിപ്രായം ഇതാണു: 'മുവ്വാദിരും മലക്കുകളെക്കൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ രബ്ബു നിങ്ങളെക്കു സഹായം നൽകുന്നതു നിങ്ങൾക്കു മതിയാകുകയില്ല' എന്നു സത്യവിശ്വാസികളോടു രസൂൽ (സ) പറഞ്ഞതായി അല്ലാഹു ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, മുവ്വാദിരും മലക്കുകളെക്കൊണ്ടു സഹായിക്കുമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. എന്നാൽ, മുവ്വാദിരുംകൊണ്ടോ, അയ്യായിരംകൊണ്ടോ, അവർക്കു സഹായം നൽകിയെന്നോ, ഇല്ലെന്നോ ആയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു പക്ഷേ, സഹായം നൽകിയിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ സഹായം നൽകാതിരുന്നിരിക്കാം. തെളിവില്ലാതെ രണ്ടും പറഞ്ഞുകൂടാ, തെളിവുണ്ടെങ്കിൽ രണ്ടിലൊന്നു സമ്മതിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ബദ്രിൽ ആയിരം മലക്കുകളെക്കൊണ്ടു സഹായം നൽകിയെന്നു ഖുർആനിൽ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു സൂ: അൻഫാൽ 9-ാം വചനമാണ്. ഉഹ്ദിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മലക്കുകളെ ഇറക്കിയതിൽ

ക്കിടക്കൊണ്ടുള്ള സഹായം നൽകൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് ഉണ്ടെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെക്കുറവ വ്യക്തമായിക്കൊണ്ടുനന്തം, കാരണം, അങ്ങിനെ സഹായം നൽകപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അവർക്കു പരാജയം പിണയുകയും, ആപത്തുകൾ ബാധിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. (ان جرير)

126. അതിനെ [മലക്കുകളെ ഇറക്കി സഹായം നൽകുന്നതിനെ] നിങ്ങൾക്കൊരു സന്തോഷവാർത്തയല്ലാതെ അല്ലാഹു ആക്കിയിട്ടില്ല; നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ അതുകൊണ്ടു സമാധാനമടയുവാൻ വേണ്ടിയുമാകുന്നു.

സഹായമാകട്ടെ, പ്രതാപശാലിയായ അഗാധജ്ഞനായ അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നല്ലാതെ (ലഭിക്കുക) ഇല്ലതാനും.

127. (അതെ) അവിശ്വസിച്ചവരിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഭാഗത്തെ മുനി(ച്ചു നശിപ്പി)ക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് (അത്); അല്ലെങ്കിൽ, അവരെ അപമാനപ്പെടുത്തുകയും, അങ്ങനെ അവർ നിരാശരായി (പരാജയപ്പെട്ട്) തിരിഞ്ഞുപോകുകയും ചെയ്യാൻ (വേണ്ടിയാണു)

126- وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ
وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ
وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ
127- لِيَقْطَعَ طَرَقًا
مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ

126. وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ 4 അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ സമാധാനമടയുവാൻവേണ്ടിയും 5 നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ 6 അതുകൊണ്ടു സമാധാനമടയുവാൻവേണ്ടിയും 7 അല്ലാഹുവിന്റെ 8 പ്രതാപശാലിയായ സഹായം അല്ലതാനും 9 പക്കൽനിന്നല്ലാതെ 10 അല്ലാഹുവിന്റെ 11 പ്രതാപശാലിയായ അഗാധജ്ഞനായ, യുക്തിമനനായ 127. لِيَقْطَعَ മുനി(ച്ചു കളയുവാൻവേണ്ടി 13 ഒരു ഭാഗം, ഒരു തലപ്പാ 14 مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا അവിശ്വസിച്ചവരിൽനിന്ന് 15 അല്ലെങ്കിൽ അവരെ അപമാനപ്പെടുത്തുകയും, അങ്ങനെ അവർ നിരാശരായി, അപമാനമടഞ്ഞവരായി 16 തിരിഞ്ഞുപോകുകയും 17 നിരാശരായി, അപമാനമടഞ്ഞവരായി 18 എന്നിട്ട് അവർ തിരിഞ്ഞുപോകുകയും 19 നിരാശരായി, അപമാനമടഞ്ഞവരായി 20

സാരം: മലക്കുകളെ ഇറക്കി നിങ്ങൾക്കു സഹായം നൽകുന്നതും, ഈ വിവരം നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതുമൊക്കെ നിങ്ങൾക്കു അതൊരു സന്തോഷവാർത്തയും അനുഗ്രഹവുമായിക്കൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അതുവഴി നിങ്ങൾക്കു മനോവിശ്വാസം, ധൈര്യവും, ഉന്മേഷവും ലഭിക്കുകയും, അങ്ങനെ നിങ്ങൾക്കു മന:സമാധാനം ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അല്ലാതെ, അവർ മൂലം നിങ്ങൾക്കു സഹായവും വിജയവും ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല. കാരണം, സഹായം അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു മാത്രം ലഭിക്കുന്നതാണ്. മലക്കുകളെ ഇറക്കിയതുകൊണ്ടു അതു സിദ്ധിക്കണമെന്നില്ല. എണ്ണ കൊണ്ടോ ശക്തികൊണ്ടോ അല്ല നിങ്ങൾക്കു വിജയം കൈവരുന്നത്. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം, മലക്കുകളെ ഇറക്കാതെയും, യുദ്ധം പോലും നടത്താതെയും നിങ്ങൾക്കു വിജയം ലഭിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ പിന്നെ, നിങ്ങൾക്കു യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്നും, ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടണമെന്നുമൊക്കെ കൽപിക്കുന്നതു എന്തിനാണെന്നു ചോദിക്കപ്പെടാം. നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളായ അവിശ്വസികളിൽ കൂറെ ആളുകൾ നശിച്ചും, കൂറെ ആളുകൾ ബന്ധനത്തിലാക്കപ്പെട്ടും മറ്റുമായി അവരുടെ ശക്തി ക്ഷയിക്കുകയും, അങ്ങനെ അവർ പരാജിതരും നിരാശരായിത്തീരുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടിയാണത്. എന്നല്ലാതെ, അവിശ്വസികളെ മൃഗ്യവൻ കൊന്നൊടുക്കുകയല്ല ഉദ്ദേശം.

ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടിയാൽ സധീനം അവരുമായി നേരിടണമെന്നും മറ്റും ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടു സുറത്തു മുഹമ്മദിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നപക്ഷം, അവരിൽ നിന്നു അവൻ സ്വയം രക്ഷാനടപടി എടുക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിലും, നിങ്ങളിൽ ചിലരെ ചിലരെക്കൊണ്ടു പരീക്ഷണം നടത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണത്.' (وَإِن يَبِغُوا بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ فَيَرْكَبُوا فِتْنَةً أُولَٰئِكَ فِي آيَاتٍ) ബദ'നിൽ ആയിരം മലക്കുകളെ ഇറക്കിയ വിവരം പറഞ്ഞതിനെ അനുസരിച്ചു സൂ: അൻഫാലിലും തന്നെ 126-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച ഈ സംഗതി അല്ലാഹു ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതു കാരണം.

ബദ'ർ യുദ്ധമല്ലാത്ത മറ്റു യുദ്ധങ്ങളിലാണു മലക്കുകൾ ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, ബദ'റിൽ മലക്കുകൾ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുമാണു ദൂരിയ്ക്ക. പണ്ഡിതൻമാരുടെയും അഭി

പ്രായം. ബദലിൽ അവർ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ, ഖുർആൻ വ്യായാസത്തെയും ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരും ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണെന്നതിന് ഇക്കാരാസ്തി (9) പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം ഇവിടെ മാർജിനാൽ ഉണ്ട്. മലക്കുകൾ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു എന്നു പറയുമ്പോൾ, അവരുടെ പ്രവർത്തനവും ഇടപെടലും മനുഷ്യരൂപം പോലെയല്ലെന്നായിരിക്കുമെന്നു കണക്കാക്കുന്നത്. ഈ ലോകത്തു നടക്കുന്ന പല വിഷയങ്ങളിലും മലക്കുകൾക്കു ചില കൈകളുണ്ടെന്നു ഖുർആൻ കൊണ്ടും ഹദീസുകളാലും സംശയാതീതമായി സ്ഥാപിതമായതാണ്. എന്നിരിക്കെ, 'ഒരു മലക്ക് പോരെ ശത്രുക്കളെ ഒന്നാകെ നശിപ്പിക്കുവാൻ? പിന്നെ, ആയിരക്കണക്കിന് മലക്കുകളുടെ ആവശ്യമെന്ത്? മലക്കുകൾ യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മനുഷ്യരുടെ കൈകളെക്കാൾ ശത്രുക്കൾ മരിച്ചുവീഴുന്നതു കാരണമല്ലേ? ആയിരം മലക്കുകൾ ഇറങ്ങി യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടും എഴുപതുപേരെല്ലാ കൊല്ലപ്പെട്ടുള്ളൂ.' എന്നിത്യാദിയുള്ള ചിലരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ല.

മേൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെയുള്ള ചില യൂക്തി ന്യായങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, മലക്കുറുക്ക ഇറങ്ങുന്നതിനെയും, യൂട് ഡം ചെയ്യുന്നതിനെയും മുന്നിലാക്കി പാടെ നിഷേധിച്ച ഒരാളാണു അബൂബകറിൽ അസ്വഹ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായവാദങ്ങൾക്കെല്ലാം മറുപടിയും ഖണ്ഡനവും നൽകിക്കൊണ്ടു ഇമാംറാസി (റ) യും മറ്റും ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു; 'ഖുർആനെയും, പ്രവാചകത്വത്തെയും നിഷേധിക്കുന്നവർക്കു ഇങ്ങിനെ പറയുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഖുർആനും, അനേകം ഫദീസുകളും വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ച ഈ വിഷയം നിഷേധിക്കുവാൻ അബൂബകറിൽ അസ്വഹിന്നു ഒരിക്കലും പാടില്ലായിരുന്നു' ഇതു സംബന്ധിച്ചു സൂറത്തുൽ അൻഫാലിൽവെച്ചു നമുക്കു കൂടുതൽ സംസാരിക്കാം. ❦❦❦

128. (നബിയേ) കാര്യത്തിൽ (അഥവാ അധികാരത്തിൽ) നിനക്കു യാതൊന്നും (തന്നെ) ഇല്ല. ഒരു പക്ഷേ, അവൻ [അല്ലാഹു] അവരുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അവരെ ശിക്ഷിക്കുക-കാരണം, നിശ്ചയമായും അവൻ അക്രമികളാകുന്നു. [എന്നിരിക്കെ, രണ്ടിനും സാധ്യതയുണ്ട്.]

١٢٨- لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ ۚ

أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ

أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ○

129. അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ്, ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും.

അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവൻ പൊതുത്തു കൊടുക്കും; അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അവൻ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു വളരെ പൊരുക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.

١٣٩- وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ

يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ

وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ

وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝

128. നിനക്കില്ല من الامر കാര്യത്തിൽനിന്നും, അധികാരത്തിൽനിന്നും യാതൊന്നും
 അല്ലെങ്കിൽ (ഒരു പക്ഷം) അവൻ പശ്ചാത്താപം (മടക്കം) സ്വീകരിക്കുക (ഉണ്ടാവാം) അവർക്കു
 അല്ലെങ്കിൽ അവരെ ശിക്ഷിക്കുകയും (ആവാം) കാരണം നിശ്ചയമായും
 അവർ ظالمون അക്രമികളാകുന്നു. 129. അല്ലാഹുവിനാണു ആകാശങ്ങളിലുള്ളതു
 ഭൂമിയിലുള്ളതും അവൻ പൊറുക്കും അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവൻ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും
 അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണു കരുണാനിധിയാണു

ഉഹ്ഃ യുദ്ധത്തിൽ നബി (സ) ക്കും സഹാബികൾക്കും ശത്രുക്കളുടെ കൈക്കൽ പല അത്യാഹിതങ്ങളും സംഭവിക്കുകയുണ്ടായപ്പോൾ അതിനെത്തുടർന്നു ശത്രുക്കളിൽ കൂടുതൽ അക്രമം നടത്തിയ ചില മുശ്ശികക്കുരകൾക്കെതിരായി നബി (സ) പ്രവർത്ഥിക്കുകയോ പ്രവർത്ഥിക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിനോട് അനുവാദത്തിന് അപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായെന്നും, അതോടു ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണു ഈ വചനം അവതരിച്ചതെന്നും ഹിദായത്തിൽ വന്നിരി

ക്കുന്നു. ഇന്നിന്നവർ സന്മാർഗ്ഗികളാണെന്നും, ദുർമാർഗ്ഗികളാണെന്നുമുള്ള തീരുമാനമെടുക്കുവാനോ, വിധി കൽപിക്കുവാനോ നബി (സ) ക്കു അധികാരമില്ല. അക്കാര്യം അല്ലാഹുവിന്റെ അധികാരാവകാശത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. ഒരുപക്ഷേ, അവിശ്വാസിയും ദുർമാർഗ്ഗിയുമാണെന്നു കരുതപ്പെട്ടവൻ പിന്നീടു മോദിച്ചു മടങ്ങി നന്നാവുകയും, അവന്റെ മടക്കം അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തെന്നുവരാം. അല്ലെങ്കിൽ അവർ അക്രമികളായ സ്ഥിതിക്കു അല്ലാഹു അവരെ ശിക്ഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്തെന്നും വരാം. മാരാദൃശ്ശാക്കുറിച്ചും സൂക്ഷ്മവും അതിമധുരമായ തീരുമാനം അല്ലാഹുവിലാണുള്ളതു എന്നൊക്കെയാണു ഒന്നാമത്തെ വചനത്തിന്റെ സാരം. രണ്ടാമത്തെ വചനം ഈ ആശയം ഒന്നുകൂടി ദൃഢപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മേൽസൂചിപ്പിച്ചപ്രകാരം ഇസ്ലാമിന്റെ കാനി വിശ്വാസികളായിരുന്ന ചില വ്യക്തികൾ പിന്നീടു നബി (സ) യിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, പ്രധാന സഹാബികളായിത്തീരുകയും അവരെക്കൊണ്ടു ഇസ്ലാമിനു വളരെ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു. മറ്റൊരിടത്തു അല്ലാഹു പറയുന്നു: **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنَجْزِيهِمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مِنْ ذَلِكَ** (നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരെ നീ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയില്ല; എങ്കിലും അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുന്നു.)

വിഭാഗം-14

130. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ ഇരട്ടിയിരട്ടികളായി പലിശ (മുതൽ) തിന്നരുത്.

നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യവിൻ. നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട്.

131. അവിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടി തെക്കിവെക്കപ്പെട്ടതായ നരകത്തെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യവിൻ.

130-يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً

وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

131-وَاتَّقُوا النَّارَ

الَّتِي أَعَدَّتْ لِلْكَافِرِينَ

130. ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** നിങ്ങൾ തിന്നരുത് (ഉപയോഗിക്കരുത്) **الرِّبَا** പലിശ **لَا تَأْكُلُوا** ഇരട്ടികളായി **أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً** ഇരട്ടിയാക്കപ്പെട്ട (ഇരട്ടിയിരട്ടിയായി) **وَاتَّقُوا اللَّهَ** സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യവിൻ **لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ** നിങ്ങളായെക്കാൾ, ആകവാൻവേണ്ടി **وَاتَّقُوا النَّارَ** നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിക്കുക 131. **وَاتَّقُوا النَّارَ** സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യവിൻ **الَّتِي أَعَدَّتْ لِلْكَافِرِينَ** നാകത്തെ **وَاتَّقُوا** തെക്കിവെക്കപ്പെട്ടതായ **وَاتَّقُوا** അവിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടി

മൗലികമായ പല വിഷയങ്ങളും, യുദ്ധസംബന്ധമായ കൃമ കാര്യങ്ങളും വിവരിച്ചശേഷം, നിത്യജീവിതത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികൾ അറിഞ്ഞും അനുഷ്ഠിച്ചും വരാവുന്ന പുതമ്പും, വിധി വിലക്കുകളും, ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങളും അല്ലാഹു നൽകുന്നു. വിഷയങ്ങളുടെ ക്രമീകരണത്തിലും, അവ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിലും ഖുർആൻ സ്വീകരിച്ച രീതി ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണെന്നും, അതിനു അതിന്റെതായ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയുണ്ടെന്നും മുമ്പവസരയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് മാരാദൃശ്ശാക്കും അതിന്റെ തൊട്ട ആയത്തും തമ്മിൽ വിഷയപരമായി പ്രത്യേകത്വത്തിൽ ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കാത്തതാണെന്നും നാം അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും മൊത്തത്തിൽ പഠിപ്പോയിച്ചാൽ, ഈ വചനങ്ങളും മുമ്പുള്ള വചനങ്ങളും തമ്മിൽ വിഷയപരമായി ബന്ധം ഇല്ലായ്മകയ്ക്കില്ല താനും. സത്യവിശ്വാസികളും അവരുടെ എതിരാളികളും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനം സംബന്ധിച്ച പരമാർശങ്ങളെത്തുടർന്ന് എതിരാളികളിൽ നിലവിലുള്ള മോയഗുണങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളിൽ ഇല്ലാതാക്കുവാനും, അവരെ ഉത്തമ സമൂഹമായതാക്കി വളർത്തിയെടുക്കുവാനും വേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവർക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതു അനുയോജ്യമായിരിക്കുമല്ലോ.

പലിശകൃതൻ തിന്നുന്നതിനെ-അഥവാ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ-ക്കുറിച്ചു സത്യവിശ്വാസികളെ ഈ വചനം മുമ്പേണ അല്ലാഹു വിലക്കുന്നു. പലിശയെ സംബന്ധിച്ചു പല വിവരങ്ങളും സൂറത്തുൽ ബക്കറയിൽ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്, അതുകൊണ്ടു അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികം വിശദീകരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. പ്രത്യേക ഉപാധികളാ

വിശേഷണങ്ങളോ ഒന്നും കൂടാതെയാണു അവിടെ പലിശയെ അല്ലാഹു നിഷിദ്യമാക്കി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ പലിശ ഉപയോഗിക്കരുതെന്നു വിലക്കിയപ്പോൾ ഇരട്ടിയിരട്ടിയായ നിലയിൽ തിന്നരുത് ﴿لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبُخْلِ﴾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഇക്കാരണത്താൽ, ഇരട്ടിക്കണക്കിൽ വാങ്ങുന്ന പലിശ മാത്രമേ വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളുവെന്നും, പലിശക്കാരുടെ ഭാഷയിലുള്ള 'മിത്പ്പലിശ'ക്കു വിരോധമില്ലെന്നോ ഇതിനർത്ഥമില്ല. നികുഷ്കമോ, നീചമോ ആയ ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ആക്ഷേപിക്കുകയോ, വിലക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്റെ ദുഷിച്ച ചില വശങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ എടുത്തു പറഞ്ഞു അതിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മ ചൂണ്ടിക്കാട്ടലും ശ്രോതാക്കൾക്കു അതിനോടു വെറുപ്പു തോന്നത്തക്ക ഗൈലിയിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കലും സാധാരണ പതിവാണ്. എല്ലാ ഭാഷയിലും സാഹിത്യങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണിത്.

അക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാണ് 'പലിശ ഉപയോഗിക്കരുത്' എന്നോ മറ്റൊരു പദയാതെ 'പലിശ തിന്നരുത്' ﴿لَا تَأْكُلُوا﴾ എന്നു ഇവിടെയും, 'അനാഥകളുടെ സ്വത്തുക്കൾ എടുത്ത് ഉപയോഗിക്കരുത്' എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം 'അനാഥകളുടെ സ്വത്തുക്കൾ തിന്നരുത്' ﴿لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُم﴾ എന്നുമൊക്കെ അല്ലാഹു പറയുന്നതും അതുപോലെ യുള്ള ഒരു പ്രയോഗം തന്നെയാണു 'ഇരട്ടിയിരട്ടിയായി' ﴿بِضْعَيْنِ﴾ എന്ന പ്രയോഗവും, അന്യന്റെ ധനം ന്യായം കൂടാതെ മേടിക്കുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതും തെറ്റാണ്, അതു അങ്ങാട്ടു കൊടുത്തതിനെക്കാൾ ഇരട്ടിക്കണക്കിലാക്കുന്നതു അതിനേക്കാൾ യോജനമായി തെറ്റായിത്തീരുന്നു എന്നാണതിലുള്ള സൂചന. സ്വന്തം മേൽ കൊല്ലുന്നതിനെപ്പറ്റി ആക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ ﴿لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبُخْلِ﴾ (ആ കൂട്ടി നിന്റെ കൂടെ മേൽക്കം കഴിക്കുന്നതിനെ തടയുക) എന്നും, വ്യഭിചാരത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ ﴿لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبُخْلِ﴾ (നിന്റെ അർക്കാരന്റെ ഭാഗ്യത്തെ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുക) എന്നും നബി (സ) പറഞ്ഞതായി ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുള്ളതും ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതു തന്നെ. കൂട്ടി രാൻ കൂടെ ക്ഷണം കഴിക്കുമെന്ന യേമില്ലാത്തൊപ്പാൾ സ്വന്തം മേൽ കൊല്ലാമെന്നും, അർക്കാരന്റെ ഭാഗ്യത്തെ സ്ത്രീകളെ വ്യഭിചരിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെന്നോ സർവ്വമായിക്കൊല്ലും ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുകയില്ലല്ലോ.

ബുദ്ധി ജീവികൾ, ഉൽബുദ്യർ, പുരോഗമനചിന്തയുള്ളവർ എന്നൊക്കെ സ്വന്തം അറിയുന്ന ചില ഔദീകതാൽപര്യക്കാരും, ഇസ്ലാമിന്റെ ഗുണകാംക്ഷികളെന്ന ഭാവന നയപൂർവ്വം കൃത്രിമീകര്യ ഇസ്ലാമിന്തിന്നു അകറ്റുവാനുള്ള ഗുണ പരിപാടിയിട്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചിലരും ഇസ്ലാമിൽ 'മിത്പ്പലിശ'ക്കു വിരോധമില്ലെന്നും 'ഇരട്ടിപ്പലിശ' മാത്രമാണ് വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും തട്ടിപ്പറയുകയും ചെയ്തു. ഇവർക്കു തങ്ങൾക്കു തെളിവായി പൊക്കിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തു. അല്ലാഹുവിന്റെ വ്യക്തതയും, നബി (സ) വ്യക്തസ്യുതയും ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രകാശമായി അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്കും ഇതിനോടു യോജിക്കുക സാധ്യമല്ല. എന്നു മാത്രമേ തൽക്കാലം ഇതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നുള്ളൂ. സൂറത്തുൽ ബഖാരിൽ പലിശയെക്കുറിച്ചു അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകളിൽനിന്നും, അവയുടെ വിവരണത്തിൽനിന്നും ഈ വാസ്തവം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കിക്കിട്ടിട്ടുള്ളല്ലോ.

﴿بِضْعَيْنِ﴾ (ഇരട്ടിയിരട്ടിയായ നിലയിൽ) എന്നു പറയുവാൻ മറ്റൊരു കാരണം കൂടിയുണ്ട്. അക്കാലത്തു അറേബ്യയിൽ കൂടുതൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു ഇരട്ടിക്കണക്കിൽ പലിശ ഉറപ്പാക്കുന്ന സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. ഒരു സംഖ്യ അവധി നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു പലിശക്കുറുക്കാക്കുക, അവധിക്കു കൂലധനവും പലിശയും മേടിക്കാത്തതില്ലെങ്കിൽ-മിക്കവാറും അതിനു സാദൃശ്യമുള്ളതായി നിശ്ചയിക്കുന്നതാകുകയായിരിക്കും. ഇപ്രകാരം നന്നായിരിക്കുക അതുവരെ കിട്ടേണ്ടുന്ന പലിശ സംഖ്യയും കൂലധനത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുക, പിന്നത്തെ അറഡ് അവസാനിക്കുമ്പോൾ അതുവരെയുള്ള പലിശയും അസ്സൽ മുതലാക്കി വീണ്ടും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അതിനും പലിശ കൂട്ടുകയും ചെയ്യുക അങ്ങനെ, അവസരം കിട്ടിയാൽ വീണ്ടും വീണ്ടും അപ്രകാരം തന്നെ ചെയ്യുക. അവസാനം, ആദ്യം കൊടുത്ത കൂലധനത്തിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടിയായിരിക്കും വസൂലാക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതോടെ കടക്കാരന്റെ കഥ കഴിയുകയും ചെയ്യും.

ഈ സമ്പ്രദായം ഇന്നും പലിശക്കുലവദക്കാരെ സഹിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതാണ്. 'പരിഷ്കൃത യൂഗ'മെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇക്കാലത്തു-അല്ലാഹു വിലക്കിയതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളകിലും-നട്ടിന്റെ സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾക്കു ഉപദ്രവകരമാണെന്നു കരുണത്താൽ, പല രാഷ്ട്രങ്ങളും ഈ ഇരട്ടിപ്പലിശ സമ്പ്രദായത്തിൽ പല നിയന്ത്രണങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. അതേ സമയത്ത് അവരുടെ സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിലുള്ള മിത്പ്പലിശ നിലവിലുള്ള സാമ്പത്തിക നയത്തിന്റെ വെണ്ണനിവരയ്ക്കു യോജിക്കുന്നതാണ് എല്ലാവരും നിലനിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

സത്യവിശ്വാസികളോട് നരകത്തെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു താക്കീതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടാക, അതു അവിശ്വാസികൾക്കായി ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ﴿لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبُخْلِ﴾ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. നരകം പ്രധാനമായും അവിശ്വാസികളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും കറുക്കുതയുടെ ചെയ്യുന്ന സത്യവിശ്വാസികൾക്കും

അതിലെ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും ഓർക്കണം. പലിശപോലുള്ള പാപകൃത്യങ്ങളിൽ അതിനു കമ്പി കൂടാതെ, ഇവിടെയും, അൽബഖറ 24ലും നരകത്തെക്കുറിച്ചും, അടുത്ത 133-ാം വചനത്തിലും സൂറഹറീദ് 21ലും സ്വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞപ്പോൾ, അതു ഒരുക്കിവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (تَعْلَمُ) എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു സ്വർഗ്ഗവും നരകവും നേരത്തേത്തന്നെ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഇതിനെപ്പറ്റി അൽബഖറയിൽ മുമ്പു നാം വിവരിച്ചതാണ്.

132. നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെയും, റസൂലിനെയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ-നിങ്ങൾക്കു കരുണ ചെയ്യപ്പെടേക്കാം.

١٣٢- وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ٥

133. നിങ്ങളുടെ റബ്ബികൾനിന്നുള്ള പാപമോചനത്തിലേക്കു (അന്യോന്യം) ധൂതിക്കൂട്ടി വരുകയും ചെയ്യുവിൻ; ഒരു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കും (ധൂതി കൂട്ടുവിൻ); അതിന്റെ വിസ്താരം ആകാശങ്ങളും ഭൂമിയും (കൂടിയ അത്ര) ആകുന്നു; അതു സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവ (രായ യേകേത്ത്മാ) രിക്കുവേണ്ടി ഒരുക്കിവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

١٣٣- وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمُوتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ٥

132. اطعوا അനുസരിക്കുക (വഴിപ്പെടുക)യും ചെയ്യുവിൻ ٥ അല്ലാഹുവെ رسول റസൂലിനെയും ٥ നിങ്ങളായേക്കാം, ആകുവാൻ رحمة നിങ്ങൾക്കു (നിങ്ങളോടു) കരുണ ചെയ്യപ്പെടും 133. سارعوا (അന്യോന്യം) ധൂതിപ്പെട്ടു വരുകയും (ബദ്യപ്പാടു കാണിക്കുക-ഉത്സാഹം കാട്ടുകയും) ചെയ്‌വിൻ ٥ مَغْفِرَةٍ പാപമോചനത്തിലേക്കു ٥ നിങ്ങളുടെ റബ്ബികൾ നിന്നുള്ള ٥ ഒരു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കും ٥ അതിന്റെ വിസ്താരം, വീതി عَرْضُ ആകാശങ്ങളാകുന്നു ٥ ഭൂമിയും ٥ അതു ഒരുക്ക(തയ്യാറാക്ക)പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ٥ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്കു, യേകേത്ത്മാർക്കു ٥

അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവാൻ കൽപിക്കുന്നതോടൊപ്പം റസൂലിനെയും അനുസരിക്കണമെന്നു ഖുർആനിൽ പലേടത്തും പറഞ്ഞുകാണാം. അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കൽ സാക്ഷാൽകൃതമാകുന്നതു റസൂലിനെ അനുസരിക്കുന്നതു വഴിയാണല്ലോ. കാരണം, അല്ലാഹുവിന്റെ എല്ലാ കൽപനാ നിർദ്ദേശങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതു റസൂൽ മുഖേനയാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് طاعة الرسول (റസൂലിനെ ആർ അനുസരിക്കുന്നുവോ അവൻ അല്ലാഹുവിനെ നമിക്കുന്നു). അതുകൊണ്ടാണ് طاعة الله (അല്ലാഹു പരമുന്നത). ഖുർആൻ മാത്രമേ മുസ്‌ലിം അനുസരിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു (4:80ൽ) അല്ലാഹു പറയുന്നത്. ഖുർആൻ മാത്രമേ മുസ്‌ലിം അനുസരിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു (സ)യുടെ സൂന്നത്തിനെ പ്രമാണമാക്കേണ്ടതില്ല-എന്നു വാദിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവപ്രമാണമായി അംഗീകരിക്കേണ്ടതുള്ളതും-നബി (സ)യുടെ സൂന്നത്തിനെ പ്രമാണമാക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചു വിരോധകക്ഷിക്കാർ ഈ യാഥാർത്ഥ്യം വിസ്മരിച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. പലിശ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു വിരോധിച്ചതിനെത്തുടർന്നാണല്ലോ അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും അനുസരിക്കുവാൻ കൽപിച്ചത്. അപ്പോൾ, പലിശയെ സംബന്ധിച്ചു നബി (സ) നൽകിയിട്ടുള്ള എല്ലാ വിശദീകരണങ്ങളും കൽപനകളും സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേക സൂചന കൂടി ഇതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് എന്നു വ്യക്തമത്രെ.

അല്ലാഹുവിനെയും റസൂലിനെയും അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു പാപമോചനം നേടുവാനും, ഞാൻ മുമ്പിലാവണം ഞാൻ മുമ്പിലാവണം എന്ന വിരോധ സർക്കർത്താൽ ചെയ്തുകൊണ്ട് ആകാശചൂതികളോളം വിശാലവിസ്തൃതമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അനുഗൃഹീത ജീവിതം നേടുവാനും അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ആവേശപ്പെടുത്തുന്നു. കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ അവിശ്വാസികളാക്കി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട നരകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നതു സൂക്ഷിക്കണമെന്നു കൽപിച്ചതുപോലെ, സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്ന യേകേത്ത്മാർക്കു വേണ്ടിയാണു വചനം പോലെയുള്ള ഒരു വചനം സൂറത്തുൽ റഹീദ് 21ലും കാണാവുന്നതാണ്. കൂടുതൽ വിവരണം അവിടെ കാണാം. സ്വർഗ്ഗത്തിനു അവകാശികളായിത്തീരുന്ന യേകേത്ത്മാരുടെ ഗുണങ്ങൾ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:-

134. അതായത്, സന്തോഷാവസ്ഥയിലും, കഷ്ടാവസ്ഥയിലും ചിലവഴിക്കുന്നവർ, കോപം തുടങ്ങിവെക്കുന്നവരും, മനുഷ്യർക്കു മാപ്പു നൽകുന്നവരും.

അല്ലാഹു, നൽക പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതുമാണ്.

135. യാതൊരു കൂട്ടവും: തങ്ങൾ വല്ല നീചകൃത്യവും ചെയ്യുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളോടു തന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്താൽ, അവർ അല്ലാഹുവിനെ ഓർമ്മിക്കുകയും, അങ്ങനെ, തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്; -അല്ലാഹു അല്ലാതെ പാപങ്ങളെ ആർ പൊറുക്കും?! - (മാത്രമല്ല) തങ്ങൾ ചെയ്തതിൽ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ ശരിച്ചു നിൽക്കുകയുമില്ല. [ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കാണ് സ്വർഗ്ഗം ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്]

136. അക്കൂട്ടർ-(അതെ) അവരുടെ പ്രതിഫലം, തങ്ങളുടെ റബ്ബികൾ നിന്നുള്ള പാപമോചനവും, അടിഭാഗത്തിലൂടെ അരുവികൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗങ്ങളു കുന്നു; അതിൽ (അവർ) നിത്യവാസികളായ നിലയിൽ.

[പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ പ്രതിഫലം എത്ര നല്ലത്!]

١٣٤-الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ
وَالْكُظَّيْنِ الْغَيْظِ
وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ
وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ٥

١٣٥-وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً
أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ
فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ
وَمَنْ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ
وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوا
وَهُمْ يَعْلَمُونَ ٥

١٣٦-أُولَئِكَ جَزَاءُ هُمْ
مَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّاتُ جَدِّىٰ
مِنْ خَتَمِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ٥

134. سَرَّاءٍ: ചിലവഴിക്കുന്നവർ ضَرْاءٍ സന്തോഷാവസ്ഥയിൽ, സന്തോഷത്തിൽ ضَرْاءٍ കഷ്ടാവസ്ഥയിലും, സന്തോഷത്തിലും كُظَّيْنِ: തുടങ്ങി (മുടി) വെക്കുന്നവരും غَيْظِ കോപത്തോ, കഷ്ടതയും, കഠിന കോപം غَيْظِ മാപ്പു നൽകുന്നവരും عَنِ النَّاسِ മനുഷ്യർക്കു, മനുഷ്യരെപ്പറ്റി ٥ അല്ലാഹു, അല്ലാഹുവാകട്ടെ بِ: സ്നേഹിക്കുന്നു, ഇഷ്ടപ്പെടും الْحَنِ: നൽക (പുണ്യം) ചെയ്യുന്നവരെ 135. ذَكَرُوا: യാതൊരു കൂട്ടവും ظَلَمُوا അവർ ചെയ്താൽ فَاحِشَةً വല്ല(ഒരു) നീചകൃത്യം أَوْ ظَلَمُوا അല്ലെങ്കിൽ അക്രമം ചെയ്താൽ غَيْظِ തങ്ങളോടു തന്നെ, സ്വന്തങ്ങളോടു ذَكَرُوا അവർ ഓർമ്മിക്കുന്നതാണ് ٥ അല്ലാഹുവിനെ يَغْفِرُ എന്നിട്ട് (അങ്ങനെ) അവർ പാപമോചനം തേടും وَلَمْ يُصِرُّوا തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾക്കു وَمَنْ ആർ പൊറുക്കും وَمَنْ പാപങ്ങളെ ٥ لَا അല്ലാഹു അല്ലാതെ لَمْ يَصِرُوا അവർ ശരിച്ചു (വേറൊരാൾ) നിൽക്കുകയുമില്ല ٥ وَلَمْ يُصِرُّوا തങ്ങൾ ചെയ്തതിൽ وَمَنْ അവർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു 136. جَنَّاتُ: അക്കൂട്ടർ جَزَاءُ അവരുടെ പ്രതിഫലം مَغْفِرَةٌ പാപമോചനമാണ് ٥ جَنَّاتُ തങ്ങളുടെ റബ്ബികൾനിന്നു جَنَّاتُ സ്വർഗ്ഗങ്ങളും جَنَّاتُ സഞ്ചരിക്കും, ഒഴുകും ٥ جَنَّاتُ അതിന്റെ അടിയിലൂടെ جَنَّاتُ അരുവികൾ, നദികൾ جَنَّاتُ സ്ഥിരവാസികളായിക്കൊണ്ടു ٥ جَنَّاتُ അതിൽ جَنَّاتُ എത്രയോ (വളരെ) നല്ലത് ٥ جَنَّاتُ പ്രതിഫലം جَنَّاتُ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ

സ്വർഗ്ഗവാകശീകളായ ജേതാക്കൾമാരുടെ കൂട്ടം ഗുണങ്ങളാണ് ആദ്യത്തെ വചനത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. (1) സന്തോഷാവസ്ഥയിലും, കഷ്ടാവസ്ഥയിലും ധനം ചിലവഴിക്കുക. അതായത്, സുഖദുഃഖമെന്നോ, കഷ്ടത കഷ്ടതയെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ കഴിവനുസരിച്ചും സർവ്വമനുസരിച്ചും സൽക്കാരങ്ങളിൽ ചിലവഴിക്കുക. സുഖവും സന്തോഷവുമുള്ളപ്പോൾ കൃതയെക്കൊ കയ്യയച്ചു ചിലവഴിക്കുന്നവർപോലും ചിലപ്പോൾ വല്ല ദുഃഖമോ തെന്തെങ്കിലും നേരിട്ടാൽ പിന്നെ, അക്കാരണമൊണ്ടു പിശുക്കൻമാരായി മാറലും, നേരെമറിച്ചു പിശുക്കൻമാരായിക്കഴിയുന്ന ചിലർ, വല്ല ആപത്തും കഷ്ടപ്പാടും നേരിട്ടുപോയ, മാനസാന്തരം വന്നു മാനധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയവരും പതിവുണ്ട്. ഇവർ അങ്ങനെയായിരിക്കുകയും എന്നു താൽപര്യം. പലിശയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ

പ്രോഫ. അതു നരകത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതാണെന്നു പൂജിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായല്ലോ. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതായി പലിശയുടെ നേരെ വിപരീത സ്വഭാവമായ ദാനധർമ്മങ്ങളെ അല്ലാഹു എണ്ണിയിരിക്കുകയാണ്. (2) കോപം തെളിക്കിവെക്കുക. കോപം വരുമ്പോൾ അതു ക്ലർച്ഛിക്കുകയാൽ അനുവദിക്കാത്തതും, വികാരപ്രകടനം നടത്താത്തതും സ്വന്തം മനസ്സിൽ തെളിക്കി നിറുത്തുക. (3) മനസ്സാക്കു മാറ്റു നൽകുക. അതായതു, മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പാക്ഷ്ഠിപത്യങ്ങളുടെയും, തെറ്റുകൃത്യങ്ങളുടെയും പേരിൽ പ്രതികാരമോ അക്രമമോ നടത്താതെ വിട്ടുകളയുകയും, അവരോടു പകയും ശത്രുതയും വെച്ചു പുലർത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങളെയും എടുത്തു പറഞ്ഞശേഷം, ഇങ്ങിനെ നൽക ചെയ്യുന്നവരെ അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കും. (4) (5) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ശാഢിപത്യം. അല്ലാഹുവിന്റെ സ്നേഹം ലഭിക്കുന്നതിൽ ഉപരിയായി മറ്റൊന്നു കാര്യമാണ് മനുഷ്യനു ലഭിക്കുവാനുള്ളത്?!

[illegible][illegible][illegible]

പ്രധാനമായും പട്ടണങ്ങളിലായിട്ടാണ് കൃഷി ചെയ്യുന്നത്. പട്ടണങ്ങളിലെ കൃഷിയിൽ പട്ടണത്തിന്റെ ഉപയോഗം വളരെ പ്രധാനമാണ്. പട്ടണത്തിന്റെ ഉപയോഗം കൃഷിയിൽ വളരെ പ്രധാനമാണ്. പട്ടണത്തിന്റെ ഉപയോഗം കൃഷിയിൽ വളരെ പ്രധാനമാണ്.

ആവർത്തിക്കുമ്പോൾ പശ്ചാത്താപവും ആവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം അതുകൂറ്റത്തിൽ ശാിച്ചു നിൽക്കലായിരിക്കുമ്പോൾ, ചെറിയ കൂറ്റത്തിൽ പശ്ചാത്താപിക്കാതിരിക്കലാണു ശാിച്ചു നിൽക്കൽ. നബി (സ) പറയുന്നു: 'പാപമോചനം തെളിയാൻ ശാിച്ചു നിന്നിട്ടില്ല. അവൻ ഒരു ദിവസം ഏഴുപത്ത് പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചാലും ശരി.' (ദാ:തി.) പാപം പലപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചാലും അപ്പോഴൊക്കെ വേദിച്ചു മടങ്ങുകയും, അല്ലാഹുവിനോടു പാപമോചനം തേടുകയും വേണം. അല്ലാഹു പൊതുത്തുകയില്ലെന്നു നിരസപ്പെടത്തു എന്നത്രെ ഹദീസിന്റെ സാരം. മറ്റൊരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'നിങ്ങളിൽ ഓളുടെ ഒട്ടകം (വാഹനം) ഒരു മരുഭൂമിയിൽ വെച്ചു പാഴായി (കാണാതായി) പോയിട്ട് അതിനെ അവനു കണ്ടുകിട്ടുമ്പോഴത്തെ സന്തോഷത്തെക്കാൾ അധികമാണു അല്ലാഹുവിനു അവന്റെ അടിയാൻ പശ്ചാത്താപിക്കുന്നതിലുള്ള സന്തോഷം.' (ബു:മ.) പാപം ചെറിയതവെങ്കിലും പശ്ചാത്താപത്തെ സ്റ്റാറി പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ-ആ പ്രസ്താവന തീരുമന്യു തന്നെ-ഓള ഇടവരുകയായി ۞ ۞ ۞ (അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആരാണു പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുക?!) എന്ന അല്ലാഹു ചോദിച്ച ചോദ്യം, ഹാ, ഏതു പാപിക്കുന്നു അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ ആശങ്കിക്കാത്ത?!) അവനോടു പാപമോചനം തേടുവാൻ ആർക്കാണ് ആവേശം നൽകാത്തത്?!) അല്ലാഹുവേ! നീ ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെല്ലാം പൊറുത്തുതന്നെ ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കണമേ!

137. നിങ്ങളുടെ മുമ്പു പല നടപടി ക്രമങ്ങളും കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഭൂമിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുവിൻ, എന്നിട്ട് വ്യാജമാക്കിയവരുടെ പര്യവസാനം എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നു (ആലോചിച്ചു) നോക്കുവിൻ.

۞ ۞ ۞ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ ۖ فَيَتَذَكَّرُ فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ۝

138. ഇതു മനുഷ്യർക്കു (പൊതുവെയും)ള്ള ഒരു വിവരണമാകുന്നു; സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്കു [ഭയഭക്തൻ മാർക്കു] മാർഗ്ഗദർശനവും സദുപദേശവും ആകുന്നു.

۞ ۞ ۞ هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ۝

137. ۞ ۞ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടു ۞ ۞ നിങ്ങൾക്കുമുമ്പു ۞ ۞ പല നടപടി ക്രമങ്ങൾ, സമ്പ്രദായങ്ങൾ, ചര്യകൾ ۞ ۞ എന്നാൽ നിങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുവിൻ, നടക്കുവിൻ ۞ ۞ ഭൂമിയിൽ ۞ ۞ എന്നിട്ടു നോക്കുവിൻ ۞ ۞ എങ്ങിനെ ആയിരുന്നുവെന്നു ۞ ۞ പര്യവസാനം ۞ ۞ വ്യാജമാക്കിയവരുടെ 138. ۞ ۞ ഇതു വിവരണമാകുന്നു ۞ ۞ മനുഷ്യർക്കു ۞ ۞ മാർഗ്ഗദർശനമാകുന്നു ۞ ۞ സദുപദേശവും ۞ ۞ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്കു

(പ്രവാചകൻമാരും അവരുടെ അനുയായികളും ഒരു ഭാഗത്തും, അവരുടെ എതിരാളികളായ സത്യനിഷേധികൾ മറുഭാഗത്തുമായി എത്രയോ ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ ഇതിനുമുമ്പുകഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. അതിലെല്ലാം അവസാനവിജയം സത്യവിശ്വാസികളുടെ പക്ഷത്തിനായിരിക്കുകയെന്ന നടപടിച്ചട്ടമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഭൂമിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു മുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയ ആ സമുദായങ്ങളുടെ പര്യവസാനം എങ്ങിനെയൊക്കെയാണു സംഭവിച്ചിരുന്നതെന്നു അന്വേഷിച്ചു നോക്കിയാൽ ഇതിനു ധാരാളം തെളിവു നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതാണ്. മനുഷ്യർക്കു പൊതുവെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചു തരുന്നത്. അതേ സമയത്തു സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവർക്കു മാർഗ്ഗദർശനവും സദുപദേശവും കൂടിയാകുന്നു. അവരാണ് ഈ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നവർ. എന്നു സാരം.

139. നിങ്ങൾ അധൈര്യപ്പെടുകയുമരുത്; വ്യസനിക്കുകയുമരുത്. നിങ്ങൾതന്നെയാണു ഏറ്റവും ഉന്നതന്മാർ. നിങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാകുന്നുവെങ്കിൽ!

۞ ۞ ۞ وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا ۚ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۝

139. ۞ ۞ നിങ്ങൾ ദുർബ്ബലരാവരുതു, അധൈര്യപ്പെടരുതു ۞ ۞ വ്യസനിക്കുകയുമരുതു ۞ ۞ നിങ്ങൾ (തന്നെ) ۞ ۞ അധികം (ഏറ്റവും) ഉന്നതന്മാർ ۞ ۞ നിങ്ങളാകുന്നുവെങ്കിൽ ۞ ۞ സത്യവിശ്വാസികൾ

വസ്തുത രേഖപ്രസംഭവിച്ചു കാണിക്കുകയും, ഉഹ്ദിൽ സംഭവിച്ചതുപോലെ അതിശാലികമായ വല്ല പരാജയം വിഷമങ്ങളും അനുഭവിച്ചതിന്റെ പേരിൽ, നിങ്ങൾ ധൈര്യം നശിച്ചു ദുർബ്ബലരായിത്തീരുകയും, അതിനെപ്പറ്റി വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യരുത്. നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥ സത്യവിശ്വാസികളായിത്തീരുന്ന കാലത്തും ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഉന്നതസ്ഥാനം നിങ്ങൾക്കുതന്നെയായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിൽ ദുർബ്ബലം വന്നുപോകുന്നതാണു നിങ്ങൾ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. അതു ബാധിക്കാത്തപക്ഷം, നിങ്ങൾ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു മെല്ലെക്കേണിപ്പി എന്നൊക്കെ സത്യവിശ്വാസികളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയാണ്. അല്ലാഹു തുടങ്ങും.

140. നിങ്ങൾക്കു വല്ല മുറിവു [പരിക്കും] ബാധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അതുപോലെയുള്ള മുറിവു [പരക്കും] (ആ) ജനത്തക്കും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആ ദിവസങ്ങൾ - അവയെ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ നാം കൈമാറും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വിശ്വസിച്ചവരെ അല്ലാഹു (വേർതിരിച്ചു) അറിയുവാനും, നിങ്ങളിൽനിന്നു സാക്ഷികളെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാനും വേണ്ടി (യാണത്). അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അക്രമികളെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല.

141. (കൂടാതെ) വിശ്വസിച്ചവരെ ശുദ്ധീകരിച്ചെടുക്കുവാനും, അവിശ്വാസികളെ [അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ] തുടച്ചുകളയുവാനും വേണ്ടിയാണ്.

139-
إِنْ يَنْتَسِبْكُمْ قَوْمٌ
فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْصٌ مِّمَّنْهُ
وَبَلَاكُ الْأَيَّامِ نَدَاؤُهَا بَيْنَ النَّاسِ
وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ
140-
وَلِيَمْخَصَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
وَيُخْرِجَ الْكَافِرِينَ

140. നിങ്ങളെ സ്വപർശിക്കുന്നതിൽ, നിങ്ങൾക്കു ബാധിക്കുന്നതിൽ വല്ല മുറിവു, പരിക്കും എന്നാൽ സ്വപർശിച്ചിട്ടുണ്ടു, ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു (ആ) ജനത്തക്കും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു. അതുപോലെയുള്ള മുറിവു ആ നാളുകൾ, ദിവസങ്ങൾ നാം നമവയെ കൈമാറും ചെയ്യുന്ന അല്ലാഹു അറിയുവാനും, നിങ്ങളിൽനിന്നു സാക്ഷികളെ ഉണ്ടാക്കു(എർപ്പെടുത്തു)വാനും നിങ്ങളിൽനിന്നു സാക്ഷികളെ (ഇഷ്ടപ്പെടുക)യില്ല അക്രമികളെ 141. ശുദ്ധീകരിക്കി എടുക്കുവാനും, തെളിയിച്ചെടുക്കുവാനും അല്ലാഹു വിശ്വസിച്ചവരെ (അഭിവൃദ്ധി) മായിക്കുവാനും, നീക്കം ചെയ്യാനും അവിശ്വാസികളെ.

ഉഹ്ദിൽ നിങ്ങൾക്ക് വളരെ പരക്കും കഷ്ടതയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ബദ്രിൽ ശത്രുക്കൾക്കും അതുപോലെ ബാധിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അങ്ങനെ വല്ലതുമൊക്കെ ബാധിക്കുമ്പോഴേക്കും അതിൽ കഷ്ടതകളും ധൈര്യകഷ്ടതയും ഉണ്ടാവരുത്. ജയാപജയങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ബാധിച്ചെന്നു വരും. അതെല്ലാം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു അല്ലാഹുവാണ്. ഒരിക്കൽ ഒരു കൂട്ടം ഗുണം കണ്ടാൽ, മറ്റൊരിക്കൽ മറിച്ചും കാണും. ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ടാണു അല്ലാഹു അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. യഥാർത്ഥവിശ്വാസികളും കപടവിശ്വാസികളും വേർതിരിഞ്ഞുവെളിക്കുവരണം, സത്യത്തിനുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള സത്യസാക്ഷികൾ നിങ്ങളിൽ ഉൾത്തിരിയണം. നിങ്ങളിലുള്ള ദുർബ്ബലവും പോരായ്മയും നീക്കി നിങ്ങളെ ശുദ്ധീകരിച്ചെടുക്കണം, അങ്ങനെ പ്രകാശം അവിശ്വാസികളുടെ ശക്തിയും പ്രതാപവുമെല്ലാം തുടച്ചു നീക്കിക്കളയണം. ഇങ്ങനെ പലതുമാണു ഈ പരീക്ഷണംകൊണ്ടു അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു എന്നു സാരം.

(നിങ്ങളിൽനിന്നു സാക്ഷികളെ ഉണ്ടാക്കുക) എന്നതിന്നു രണ്ടു തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്: (1) നിങ്ങളിൽ രക്തസാക്ഷികൾ ഉണ്ടായിത്തീരുക. രക്തസാക്ഷികൾക്കു അല്ലാഹുവിങ്കൽ ലഭിക്കുന്ന മഹത്വം വളരെ മഹത്തായതാണല്ലോ, രക്തസാക്ഷികളായവർക്കു അവരുടെ മരണശേഷം ലഭിക്കുന്ന മഹത്വം വളരെ മഹത്തായതാണല്ലോ, തങ്ങളെ വീണ്ടും വീണ്ടും ജീവിപ്പിച്ചു ശത്രുക്കളാൽ കൊല്ലപ്പെടുമാറാക്കിയാൽ നന്നാ

യെന്നെ എന്നു അവർ കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഇഹ്ദിലാക്കട്ടെ, ഏഴുപതു പേർ രക്തസാക്ഷികളാകുകയും ചെയ്തു. (2) ഇസ്ലാമിനുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും വരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം ശുദ്ധീകരിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട സത്യസാക്ഷികൾ-അഥവാ മാതൃകാ പുരുഷന്മാർ-ഉണ്ടായിത്തീരുക. രണ്ടിപ്രവൃത്തിയും അവസാനം ഒരേ തലത്തിൽ തന്നെ കലശലാക്കുന്നതാണെന്നു കാണാം.

الحج (അല്ലാഹു അറിയുവാൻവേണ്ടി) എന്നു 140-ാം വചനത്തിലും, الحج والعمرة (അല്ലാഹു അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരിക്കെ) എന്നു അടുത്ത താഴെ വചനത്തിലും കാണുന്നതുപോലെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളിൽനിന്നും-ചില യുക്തിവാദക്കാർ സമർത്ഥിക്കാറുള്ളതുപോലെ-കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അല്ലാഹുവിനു അവയെപ്പറ്റി അറിയുന്നതല്ലെന്നു ആരും ധരിച്ചു പോകരുത്. ഭൂത-വർത്തമാന-ഭാവി കാല വ്യത്യാസം കൂടാതെയും, ചെറുപ്പ വലുപ്പ വ്യത്യാസം കൂടാതെയും സകല കാര്യങ്ങളും അറിയുന്നവനാണ് അല്ലാഹു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നിരവധി വ്യർത്തൻ വചനങ്ങൾകൊണ്ടും, നബി വചനങ്ങൾകൊണ്ടും, സംശയാതീതമായി സ്ഥാപിതമായതാകുന്നു. ബുദ്ധിയും യുക്തിയും അതിന്റെ അനിവാര്യത വിളിച്ചോതുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിനു മുൻകൂട്ടി അറിയാവുന്ന ആ കാര്യങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്കും കൺത്തക്കവണ്ണം അനുഭവത്തിലൂടെ വെളിപ്പെട്ടുകാണുക എന്നത്രെ ആ വാക്കുകളുടെ താൽപര്യം. താഴെ 179-ാം വചനത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ഇതു കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾

142. അതല്ല-നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചുവോ? നിങ്ങളിൽനിന്നും സമരം ചെയ്തവരെ അല്ലാഹു (വേർതിരിച്ചു) അറിയുകയും, ക്ഷമാലുകളെ (വേർതിരിച്ചു) അറിയുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലാതിരിക്കെ!

142- أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الضَّالِّينَ

143. തീർച്ചയായും, നിങ്ങൾ മരണത്തെ കൊതിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നിട്ടുണ്ടു് അതിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനു് മുമ്പ്. ഇപ്പോൾ, നിങ്ങളതു (അനുഭവത്തിൽ) നോക്കിക്കൊണ്ടു (തന്നെ) കണ്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.

143- وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

142. അതോ(അതല്ല)നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചുവോ, ഗണിച്ചുവോ നിങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുമെന്നു, നിങ്ങൾക്കു കടക്കാമെന്നു ﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാതെ, അറിയാതിരിക്കെ ﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ تِلْكَ الْأُمُودُ﴾ സമരം (ധർമ്മ യുദ്ധം)ചെയ്തവരെ ﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ تِلْكَ الْأُمُودُ﴾ നിങ്ങളിൽനിന്നു പറ്റി അവൻ അറിയുകയും (ചെയ്യാതെ) ﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ تِلْكَ الْأُمُودُ﴾ ക്ഷമിക്കുന്നവരെ, ക്ഷമാലുകളെ 143. തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ ആയിരുന്നിട്ടുണ്ടു നിങ്ങൾ കൊതിക്കുക തന്നെ മരണത്തെ നിന്നു മുമ്പ് നിങ്ങളതിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനു മുമ്പ് എന്നാൽ നിങ്ങൾ അതിനെകണ്ടിട്ടുണ്ടു നിങ്ങൾ (ആയിരിക്കാണ്ടു) നിങ്ങൾ നോക്കും.

ദീനിയുവേണ്ടി സമരം ചെയ്യുന്നവരെയും ശത്രുക്കളെ നേരിടുന്നതിൽ സഹനവും ക്ഷമയും കൈക്കൊള്ളുന്നവരെയും അനുഭവത്തിൽ വേർതിരിച്ചറിയുവാൻ അവസരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു മുമ്പ്-സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു വെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം-നിങ്ങൾക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതുവേണ്ട. (2:214;29:2 എന്നീ വചനങ്ങളും നോക്കുക.) മുൻ സമുദായങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞതുപോലുള്ള പല പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും നിങ്ങളും വിധേയരാകേണ്ടതുണ്ട്. പരീക്ഷണങ്ങളിൽ സ്ഥൈര്യവും, സഹനവും അവലംബിക്കുന്നവർക്കേ ഇഹത്തിൽ വിജയവും, പരത്തിൽ സ്വർഗ്ഗവും ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ശത്രുക്കളുമായി അടരാടി ഇസ്ലാമിനുവേണ്ടി വീരമൃത്യു അടയുവാൻ വളരെ കൊതിച്ചിരുന്നുവല്ലോ നിങ്ങൾ. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളതു അനുഭവത്തിൽ കണ്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടു സധീരം അതിനെ നേരിടുവാൻ തയ്യാറാകുകയാണു നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതു എന്നു സാരം. 'അല്ലാഹു അറിയാത്ത സ്ഥിതിക്കെ' (﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾) എന്നതിന്റെ താൽപര്യം കഴിഞ്ഞ വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞതു മാർക്കുക.

ഇംറാൻ നിയമിക്കപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ, ശത്രുക്കളുടെ മർദ്ദനവും അക്രമവും നിമിത്തം അവരുമായി ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആഗ്രഹം സത്യവിശ്വാസികളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. (സൂറ: ഹജ്ജ് 39-ാം വചനവും വ്യാഖ്യാനവും നോക്കുക.) പക്ഷെ യൂദ്ധം കഴിഞ്ഞശേഷം, അതിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ കഴിയാതെ വന്നതിൽ പലരും ചെറിച്ചുവളർന്നിരിക്കുകയാണ് ഉഹ്ദു സംഭവം ഉണ്ടായത്. ഇതൊക്കെയാണ് അല്ലാഹു പൂർണ്ണമാക്കുന്നത്. ശത്രുക്കളോടുള്ള പ്രതികാരവാഞ്ഛയ്ക്ക് മാത്രമല്ല അവരെ അതിന് പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. മിന്നിപ്പോയിയെന്നും, രക്തസാക്ഷ്യവും വരിച്ചു പൂണും നേടണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ മോഹം. നബി (സ) ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'ശത്രുവിനെ കണ്ടു കൂട്ടുവാൻ നിങ്ങൾ മോഹിക്കരുത്. അല്ലാഹുവിനോടു (അതിൽനിന്നു) ഒഴിവാക്കിത്തരുവാൻ പോരെയുള്ളതാണ്. എന്നി, നിങ്ങൾ അവരുമായി കണ്ടുമുട്ടിയെങ്കിലും, അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ക്ഷമ കൈക്കൊള്ളണം. നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞു കൊള്ളുക: സ്വന്തം വാളുകളുടെ തണലിലാണെന്നു.' (ബു: മു.)

വിഭാഗം-15

144. മുഹമ്മദ് ഒരു റസൂൽ[ഭൂതൻ]അല്ലാതെ(മറന്നൊന്നും)

അല്ല.

അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പു റസൂലുകൾ കഴിഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്. എന്നിരിക്കെ, അദ്ദേഹം മരണപ്പെടുകയോ, കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്തുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മുമ്പു കാലുകളിൽ തിരിച്ചു പോകുകയോ!

ആരെങ്കിലും തന്റെ മുമ്പുകാലുകളിൽ തിരിച്ചുപോകുന്നപക്ഷം, അവൻ അല്ലാഹുവിനു യാതൊന്നും ദ്രോഹം വരുത്തുകയില്ല തന്നെ. നന്ദി കാണിക്കുന്നവർക്കു അല്ലാഹു വഴിയെ പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യും.

145. ഒരു ദേഹത്തിനും [ആൾക്കും] അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയോടെയല്ലാതെ മരണപ്പെടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല; അവധി കുറിക്കപ്പെട്ട ഒരു രേഖയായിട്ട് (അവനതു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു).

144- وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ
أَوْ قُتِلَ

انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ

وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ

فَلَنُيَذِّرَ اللَّهُ شَيْئًا

وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ۝

145- وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ

كِتَابًا مُؤَجَّلًا

144. * മുഹമ്മദ് ഒരു റസൂലല്ലാതെ കഴിഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനുമുമ്പു റസൂലുകൾ എത്തിയിരിക്കെ അദ്ദേഹം മരണപ്പെട്ടെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു(വെങ്കിൽ) നിങ്ങൾ മറി (തിരിച്ചു)പ്പോകുക(യോ) നിങ്ങളുടെ മുമ്പു കാലുകളിലായി ആരെങ്കിലും (വല്ലവരും) മറി (തിരിഞ്ഞു-തിരിച്ചു) പോകുന്ന പക്ഷം അല്ലാഹുവിനു യാതൊന്നും, ഒട്ടും എന്നാലവൻ ദ്രോഹം വരുത്തുന്നതേയല്ല. അല്ലാഹു തന്റെ (രണ്ടു) മുമ്പുകാലുകളിൽ നിന്നാലവൻ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു വഴിയെ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാഹു നന്ദി ചെയ്യുന്ന (കാണിക്കുന്ന)വർക്കു 145. ഏതൊരു ജീവിയെ (നിവൃത്തിയില്ലാ-പോയില്ല) ഒരു ദേഹത്തിനും, വ്യക്തിയ്ക്കും അതു മരണപ്പെടാൻ അനുമതിയോടെയല്ലാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ രേഖയായിട്ടു, നിശ്ചയമായി അവധി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട

ആരെങ്കിലും ഇഹലോകത്തെ പ്രതിഫലം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം അവനു അതിൽവെച്ചു നാം നൽകുന്നതാണ്. ആരെങ്കിലും പരലോകത്തെ പ്രതിഫലം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം, അവനു അതിൽവെച്ചു നാം നൽകുന്നതാണ്. നന്ദി കാണിക്കുന്നവർക്ക് വഴിയെ നാം പ്രതിഫലം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

وَمَنْ يُؤْتَ
ثَوَابَ الدُّنْيَا فُتَاتٍ مِّمَّا
وَمَنْ يُؤْتَ ثَوَابَ الْآخِرَةِ
ثَوَاتٍ مِّمَّا
وَسَنَجْزِي الشَّكْرِينَ ۝

ആരെങ്കിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നപക്ഷം ثَوَابِ الدُّنْيَا ഇഹത്തിലെ പ്രതിഫലം ۞ അവന് നാം നൽകും ۞ അതിൽനിന്നു (അതിൽവെച്ചു) ۞ ആരെങ്കിലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നപക്ഷം ثَوَابِ الْآخِرَةِ പരലോകത്തെ പ്രതിഫലം ۞ അവനു അതിൽനിന്നു (അതിൽവെച്ചു) നാം നൽകും ۞ വഴിയെ നാം പ്രതിഫലം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും ۞ نَجْزِي നന്ദി കാണിക്കുന്നവർക്ക്

ഇഹ്ലിലെ യുദ്യംഗം മുർദ്യന്യത്തിൽ എത്തിയ അവസരത്തിൽ നബി (സ) തിരുമേനി കൊല്ലപ്പെട്ടുവെന്നൊരു കിംവദന്തി പരക്കുകയുണ്ടായ വിവരം മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതു മുമ്പിലും കളിൽ വലിയ അമ്പരപ്പുണ്ടാക്കി. 'മുഹമ്മദു കൊല്ലപ്പെട്ടെങ്കിൽ എനി എന്തിനു യുദ്യം ചെയ്യണം', 'എനി, നമുക്ക് നമ്മുടെ പഴയ മതത്തിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങുമല്ലോ' എന്നൊക്കെ പലരും പറഞ്ഞു. കപടവിശ്വാസികളും, ദുർബ്ബല വിശ്വാസികളുമായിരിക്കും ഇതിന്റെ വക്താക്കൾ എന്നു പറയേണ്ടതില്ല. നേരെമറിച്ചു 'മുഹമ്മദു കൊല്ലപ്പെട്ടെങ്കിൽ വിരോധമില്ല, അദ്ദേഹം നമുക്ക് എത്തിച്ചുതരേണ്ടതു എത്തിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു, നാം നമ്മുടെ മതത്തിനുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുക' എന്നും ചിലർ പറഞ്ഞു. പലരും യുദ്യംകളും വിട്ടുപോയി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ആ വാർത്ത മുമ്പിലും പൊതുവിൽ നിർവ്വീര്യമാക്കുകയും, ഭയത്തിലാഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെപ്പറ്റിയാണ് അല്ലാഹു പറയുന്നത്.

മുഹമ്മദ് കേവലം അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു റസൂൽ മാത്രമാണ്. അദ്ദേഹം ദൈവമോ ദൈവ പുത്രനോ ഒന്നുമല്ല, എന്നിരിക്കെ, അദ്ദേഹം മരണപ്പെടുകയോ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്യാം. എന്നാലും നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മതവും വിശ്വാസവും വിട്ടു പഴയ നിലപാടിലേക്ക് മടങ്ങുകയോ? ഇത്ര ദുർബ്ബലമാണോ നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം? റസൂലു കൾ പരലോകം പ്രാപിക്കുകയെന്നതു പൂതുമയൊന്നുമല്ല. മുമ്പു കഴിഞ്ഞ റസൂലുകളൊരും ബറാക്കിയില്ലല്ലോ. അവരിൽ ചിലർ കൊല്ലപ്പെടുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. റസൂലിന്റെ ജീവിതത്തോട് മാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല സത്യവിശ്വാസം. എന്നി, കാരണമെന്തായിരുന്നാലും സത്യദീൻ വിട്ടെച്ചുകൊണ്ട് പഴയ ശിർക്കിലേക്കും കൂഫ്റിലേക്കും വല്ലവരും മടങ്ങിപ്പോകുകയാണെങ്കിൽ, ആ നന്ദികേടിന്റെ ബീഷ്യത്തു അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. അല്ലാഹുവിനു അതുകൊണ്ടു ഒരു ദോഷവും നേരിടുവാനില്ല. ഒരു കാര്യമുണ്ട്. അല്ലാഹു ചെയ്യുകൊടുത്ത സൽമാർഗ്ഗം ദർശനം മുതലായ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു നന്ദി കാണിച്ചുകൊണ്ട് ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നവർക്ക് അല്ലാഹു പിന്നീടു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം തീർച്ചയായും നൽകുന്നതാണ്.

മരണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും പ്രവാചകനെന്നോ അല്ലാത്തവരെന്നോ വ്യത്യാസമില്ല-മാണം ഇന്നപ്പോഴായിരിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു നിശ്ചിത അവധി അല്ലാഹു മുമ്പേ കണക്കാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ അവധിക്കു മുമ്പോ പിമ്പോ അതു സംഭവിക്കുകയില്ല. യുദ്യം മുതലായ കാരണകൊണ്ട് അതു നിശ്ചിത സമയത്തിനു മുമ്പ് സംഭവിക്കുകയെന്നോ, ഓടി രക്തപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു അതിൽനിന്ന് രക്തപ്പെടാമെന്നോ ആരും ധരിക്കേണ്ടതില്ല. അൽപായുസ്സ് ലഭിക്കുന്നതും, ദീർഘായുസ്സ് ലഭിക്കുന്നതുമെല്ലാം ആ നിശ്ചയമനുസരിച്ച് മാത്രമാകുന്നു. (35: 11) വേറൊരു കാര്യം; യുദ്യത്തിൽ പങ്കെടുക്കുക മുതലായ കർമ്മങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന പ്രതിഫലം അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചായിരിക്കും ലഭിക്കുക. ധനം സമ്പാദിക്കുകപോലുള്ള ഐഹിക ലാഭങ്ങളാണ് വല്ലവരുടെയും ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ ഐഹികമായ നേട്ടങ്ങളായിരിക്കും അവർക്കു സിദ്ധിക്കുക. പാരത്രിക നേട്ടങ്ങളാണ് വല്ലവരുടെയും ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ അവർക്കു ലഭിക്കുന്നതു പാരത്രിക നേട്ടങ്ങളായിരിക്കും. നന്ദിയുള്ളവർക്കൊട്ടെ, കൂടുതൽ നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എന്നൊക്കെയാണ് ഈ വചനങ്ങളിലടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ.

റസൂൽ (സ) തിരുമേനി ചരമം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ, സഹാബികൾ സ്തംഭിച്ചുപോകുകയും, ധീരനായ ഉമർ (റ) അടക്കം പലരും തിരുമേനിയുടെ മരണത്തെ നിഷേധിക്കുകയും ഉണ്ടായ സംഭവം പ്രസിദ്ധമാണ്. തൽസമയം അവിടെ ഇല്ലായിരുന്ന അബൂബക്കർ (റ) വന്ന് തിരുമേനിയെ നോക്കിക്കണ്ടശേഷം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു; 'മുഹമ്മദിനെ

147. അവരുടെവാക്ക് അവർ (ഇങ്ങിനെ) പാലല്ലാതെ (മരണാത്മ്യം) ആയിരുന്നതുമൂലം: 'ഞങ്ങളുടെ രബ്ബേ, ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെയും, ഞങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ അതിരുകവിലയിനെയും, നിങ്ങളോക്കു പൊരുത്തു തരേണമേ! ഞങ്ങളുടെ കാലടികളെ (പതറാതെ) ഉറപ്പിച്ചു തരുകയും, അവിശ്വാസികളായ ജനങ്ങളുടെ മേൽ ഞങ്ങളെ നിസ്സഹായിക്കുകയും ചെയ്യേണമേ!'

148. അങ്ങനെ, അല്ലാഹു അവർക്കു ഇഹലോകത്തെ പ്രതിഫലവും, പരലോകത്തെ നല്ല പ്രതിഫലവും നൽകി. അല്ലാഹുവാകട്ടെ നന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു.

۱۴۷- وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا
رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا
ذُنُوبَنَا وَارْحَمْنَا فِي أَمْرِنَا
وَتَبَتَّ أَقْدَامُنَا
وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ۝

۱۴۸- فَآتَاهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ
ثَوَابِ الْآخِرَةِ ۖ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْحَسَنِينَ ۝

147. ۱۴۷, ആയിരുന്നതുമൂലം അവരുടെ വാക്കു ۱۴۷ അവർ പറഞ്ഞതല്ലാതെ ۱۴۷ ഞങ്ങളുടെ രബ്ബേ ۱۴۷ ഞങ്ങളോക്കു പൊരുത്തു തരേണ ۱۴۷ ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെയും ۱۴۷ ഞങ്ങളുടെ അതിരുകവിലയും ۱۴۷ ഞങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ۱۴۷ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുക(ഉറപ്പിക്കുക)യും വേണമേ ۱۴۷ ഞങ്ങളുടെ പാദങ്ങളെയും ۱۴۷ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും വേണമേ ۱۴۷ ജനങ്ങളെ മേൽനിന്നു അവിശ്വാസികളായ 148. ۱۴۸ അങ്ങനെ (അതിനാൽ-എന്നിട്ടു) അവർക്കു നൽകി ۱۴۸ അല്ലാഹു ۱۴۸ ഇഹത്തിലെ പ്രതിഫലം ۱۴۸ നല്ല പ്രതിഫലവും ۱۴۸ പരലോകത്തെ ۱۴۸ അല്ലാഹുവാകട്ടെ ۱۴۸ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു ۱۴۸ നന്മ ചെയ്യുന്നവരെ

۱۴۷ (രിബ്ബിയ്) എന്നതിന്റെ ബഹുവചനമാണു ۱۴۷ (രിബ്ബിയ്കൾ). ഏതാണ്ട് 79-ാം വചനത്തിൽ കണ്ട ۱۴۷ (റബ്ബാനീ) പോലെയുള്ള ഒരു പദം തന്നെയാണിത്. 'പുരോഹിതന്മാർ, വിജ്ഞാനികൾ, ദിവ്യപുരുഷന്മാർ, പുണ്യവാന്മാർ, അനുയായികൾ' എന്നിങ്ങിനെയും, 'സംഘങ്ങൾ' എന്നും ഇതിന് അർത്ഥങ്ങൾ പറയപ്പെടാറുണ്ട്. അധികാരസ്ഥന്മാർക്കു 'റബ്ബാനീ'കൾ എന്നും അവരുടെ കീഴ്ജീവനക്കാർക്കു 'രിബ്ബികൾ' എന്നും പറയപ്പെടാമെന്നു വേറെയും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഏതായാലും, ആയത്തിന്റെ താൽപര്യം വ്യക്തംതന്നെ.

മുമ്പ് എത്രയോ പ്രവചകന്മാരോടൊപ്പം അവരുടെ അനുയായികളായിരുന്ന ധാരാളക്കണക്കിൽ നല്ല മനുഷ്യന്മാർ സത്യഭിന്നിനുവേണ്ടി ശത്രുക്കളുമായി അടരാടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ശത്രുക്കളിൽനിന്നു അവർക്കു പല അനിഷ്ട സംഭവങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടുമുണ്ട്. എന്നിട്ടൊന്നും അവർ അക്വമയോ, അധൈര്യമോ, ഓർച്ചല്ലായ്മോ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ശത്രുക്കൾക്ക് കീഴൊതുങ്ങി അടിയറവെച്ചതുമില്ല. ഞങ്ങളുടെ പാപമോചനത്തിനും, ശത്രുക്കളുടെ മുമ്പിൽ കാലിടറാതെ ഉറച്ചുനിന്നു വിജയം വരിക്കാനുള്ള സഹായത്തിനുംവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, ഏല്പം അല്ലാഹുവിൽ അർപ്പിക്കുകയുമാണവർ ചെയ്തത്. അങ്ങനെ, ഇഹത്തിൽ അവർക്കു അല്ലാഹു വിജയവും സമാധാനവും നൽകി. പരത്തിൽ വമ്പിച്ച പ്രതിഫലങ്ങളും നൽകി. അവരുടെ മാതൃക നിങ്ങളും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണം. കഷ്ടമാലുക്കളെയും, പുണ്യവാന്മാരെയും അല്ലാഹു സഹായിക്കാതിരിക്കുകയില്ല എന്നു നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കണം എന്നു സാരം.

۱۴۸ എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു ۱۴۸ എന്നും വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ 'അവരോടൊപ്പം-നബിമാരോടൊപ്പം-വളരെ രിബ്ബികൾ കൊലചെയ്യപ്പെട്ടു' എന്നായിരിക്കും അർത്ഥം. ഇതനുസരിച്ചു ആയത്തിന്റെ സാരം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കാം: എത്രയോ നബിമാരും, അവരോടൊപ്പം യൂദ്യം ചെയ്ത പുണ്യവാന്മാരും യുദ്ധത്തിൽ മുമ്പ് കൊല്ലപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ശേഷിച്ച സത്യവിശ്വാസികളായ അവരുടെ അനുയായികൾക്കു ഓർച്ചല്ലായ്മോ, മൈര്യകഷ്ടതയോ ബാധിക്കാതെ അവർ ഉറച്ചുനിന്നു. മാതൃ നിങ്ങൾക്കും മാതൃകയായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ? മൂഹമ്മദു (സ) നബി കൊല്ലപ്പെട്ടുവെന്നൊരു വാർത്ത കേൾക്കുകയും, ചിലർ മരണമടയുകയും ചെയ്തപ്പോഴേക്കു നിങ്ങൾക്കു ഭീരുത്വം പിണയുകയും, നിങ്ങളുടെ വീര്യം കെട്ടു പോവുകയും ചെയ്തതുപോലെയല്ല (വ്രഹചകന്മാരുടെ അനുയായികൾ ചെയ്യേണ്ടത്). ഇബ്നു ഖരീർ (റ) മുമ്പ്ഗണന നൽകിക്കൊണ്ടുണ്ടാത്ത രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ ഈ വായനക്കൊക്കുന്നു. ۱۴۸

വിഭാഗം-16

149. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ അവിശ്വസിച്ചവരെ അനുസരിക്കുന്നപക്ഷം, അവർ നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ മടമ്പുകാലുകളിൽ (പുറകോട്ടു) മടക്കിക്കളയും; അങ്ങനെ, നിങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടവരായി മാറിപ്പോയേക്കും.

149- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يُرْدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ

150. പക്ഷം, അല്ലാഹുവത്രെ നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ, അവൻ സഹായികളിൽവെച്ചു ഉത്തമനാകുന്നു.

150- بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ

151. അവിശ്വസിച്ചവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ നാം വഴിയെ ഭീതി ഇട്ടുകൊടുക്കുന്നതാണ്; അല്ലാഹു യാതൊരു (അധികൃത) രേഖയും അവതരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനെ അവനോടു പങ്കുചേർത്തതുമിമാന്തം. അവരുടെ സങ്കേത സ്ഥാനം നരകവാകുന്നു. (ആ) അക്രമികളുടെ പാർപ്പിടം എത്രയോ ചീത്ത!

151- سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانٌ وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ

149. ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ! നിങ്ങൾ അവിശ്വസിച്ചവരെ അനുസരിക്കുന്നപക്ഷം, അവർ നിങ്ങളെ മടക്കും, തള്ളിവിടും. നിങ്ങളുടെ മടമ്പുകാലുകളിൽ (പിന്നോക്കം) അങ്ങനെ (അപ്പോൾ) നിങ്ങൾ മറിയും, മാറും, മടങ്ങും. നിങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടവരായി. 150. പക്ഷം, അല്ലാഹു നിങ്ങളുടെ യജമാനനാകുന്നു. അവനാകട്ടെ സഹായികളിൽ ഉത്തമനാണ്. 151. നാം വഴിയെ ഇട്ടുകളയും. ഹൃദയങ്ങളിൽ ഭീതി, നടുക്കം. അവർ പങ്കു ചേർത്തതിനെ അവതരിപ്പിക്കാത്തതിനെ അവൻ അവതരിപ്പിക്കാത്തതിനെ. അല്ലാഹുവിൽ, അല്ലാഹുവോടു പങ്കു ചേർത്തതും നിമിത്തം. അവരുടെ സങ്കേതം, പ്രാപ്യസ്ഥാനം നരകമാകുന്നു. എത്രയോ ചീത്ത പാർപ്പിടം. അക്രമികളുടെ

(പ്രവാചകന്മാരുടെ കാൽപാടുകളിൽ ഉറച്ചു നിന്ന സത്യവിശ്വാസികളെ മാതൃകയാക്കണമെന്നു ഉപദേശിച്ച ശേഷം, അവിശ്വാസികളെ അനുസരിക്കുകയും അവരെ കൈകാര്യക്കാരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചു താക്കീതു ചെയ്യുകയാണ്. അവരെ അനുസരിച്ചാൽ അവർ നിങ്ങളെ ശിക്ഷിന്റെ മതത്തിലേക്കുതന്നെ മടക്കുകയും, നിങ്ങൾ സർവ്വവും നഷ്ടപ്പെട്ടവരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമെന്നും, നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ അല്ലാഹുവാണ്-അവനാണ് നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും നല്ല സഹായി-എന്നും, അവനെ അനുസരിക്കുകയാണ് നിങ്ങളുടെ ബാധ്യതയെന്നും ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉഹ്ദിൽ മുസ്ലിംകൾക്കു പറ്റിയ പരാജയത്തെ പൂർണ്ണമായും തള്ളിക്കളയുകയും കപട വിശ്വാസികളും അവരിൽ ആശയക്കുഴപ്പവും സംശയവും ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തുകയുണ്ടായി. അവരെ അനുസരിച്ചാൽ നിങ്ങൾ കഷ്ടത്തിലാകും എന്ന താക്കീതാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. തുടർന്നുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസികൾക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരു സന്തോഷവാർത്തയും: തൽക്കാലം ഈ അവിശ്വാസികൾക്കു ദുരഭിമാനത്തിനു ഭാവസരം സിദ്ധിച്ചുവെങ്കിലും അതു സ്ഥിരമല്ല, അടുത്ത ഓവിയുടനീളം സമിതി നേരെ മറുഭാഗത്തു തിരിച്ചുകൊണ്ടു. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ഭീതികൊണ്ട് നിറയും. കാരണം, യാതൊരു പ്രമാണമോ ന്യായമോ ഇല്ലാത്ത അല്ലാഹുവല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ ആശ്രയിച്ചുവരുന്ന അവരെ ആ വസ്തുക്കളൊന്നും സഹായിക്കുകയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം അവർ

പ്രകാരം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. നാകമായിരിക്കും അവരുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം. അതുകൊണ്ടു സത്യവിശ്വാസികളായ നിങ്ങൾ അവരെക്കുറിച്ചു ഭീതിയിലും വിചാരത്തിലും ആകേണ്ടതില്ല.

നബി (സ) പറഞ്ഞതായി ജാബിർ (റ) ഉദ്യമിക്കുന്നു: 'എന്റെ മുമ്പുള്ള പ്രവചകൻമാരിൽ ഒരാൾക്കും നൽകപ്പെടാത്ത അഞ്ചു കാര്യങ്ങൾ എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു മാസത്തെ വഴി അകലത്തോളം (എന്നെക്കുറിച്ചു ശത്രുക്കൾക്കുണ്ടാകുന്ന) ഭീതികൊണ്ടു എനിക്കു സഹായം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭൂമി (എല്ലായിടവും) എനിക്കു നമസ്കാര സ്ഥലവും ശുദ്ധീകരണ വസ്തുവും ആക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'ഗനീമത്തു' സ്വത്തുക്കൾ എനിക്കു അനുവദനീയമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എനിക്കു 'ശഹാത്ത' (പരലോകത്തുവെച്ചു ശുപാർശ ചെയ്യുവാനുള്ള അനുമതി) നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (മാറുള്ള) നബിമാർ അവരുടെ ജനതയിലേക്ക് മാത്രമായിരുന്നു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; അൻ മനുഷ്യരിലേക്കെല്ലാം തന്നെ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.' (ബു: മു.) ഒരു മാസത്തെ യാത്രാദൂരം വരെയുള്ള ശത്രുക്കൾക്കു നബി (സ)യെയും അനുയായികളെയും കുറിച്ചു ഭീതിയും ഭയവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ഇതു നബി (സ)യുടെ പ്രത്യേകതകളിൽ ഒന്നാണെന്നും സാരം. ചരിത്ര താളുകൾ ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ തിരുവചനത്തിന്റെ പൂർവ്വതന്നെയാണത്.

152. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിപ്രകാരം നിങ്ങൾ അവരെ കൊന്നു നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, തീർച്ചയായും അവൻ തന്റെ വാഗ്ദാനം നിങ്ങളോടു (പാലിച്ചു) സത്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ, നിങ്ങൾ ഭീരുത്വം കാണിക്കുകയും, കാര്യത്തിൽ അന്യോന്യം പിണങ്ങുക[ഭിന്നിക്കുക]യും, നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന കാര്യം നിങ്ങൾക്കു അവൻ (അനുവദത്തിൽ) കാട്ടിത്തന്നശേഷം നിങ്ങൾ അനുസരണമേടടു ചെയ്യുകയും ചെയ്തപ്പോൾ.....! [അതെ, അപ്പോഴാണ് സഹായം ലഭിക്കാതായത്.] നിങ്ങളിൽ ഇഹലോകത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരുണ്ടു; നിങ്ങളിൽ പരലോകത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരുമുണ്ടു.

പിന്നെ, നിങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി അവരിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ അവൻ [അല്ലാഹു] തിരിച്ചുവിട്ടു. അവൻ നിങ്ങൾക്കു മാപ്പു നൽകുകതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. അല്ലാഹു, സത്യവിശ്വാസികളുടെ മേൽ അനുഗ്രഹം (അഥവാ ഔദാര്യം) ഉള്ളവനത്രെ.

152- وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُّونَهُم بِإِذْنِهِ حَتَّى إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِمَّنْ بَعْدَ مَا أَرْسَلَكُمْ مِّنْ نَّحْبُونٍ ۚ مِنكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَّفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۚ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ۝

152. നിങ്ങൾക്കു സത്യമാക്കുകയുണ്ടായി ۞ അല്ലാഹു ۞ അവന്റെ വാഗ്ദാനം, വാഗ്ദത്തം ۞ നിങ്ങൾ അവരെ കൊന്നു നശിപ്പിക്കുമ്പോൾ ۞ അവന്റെ അനുമതി പ്രകാരം ۞ അങ്ങനെ ۞ നിങ്ങൾ ഭീരുത്വം കാണിച്ചപ്പോൾ നിങ്ങൾ അന്യോന്യം പിണങ്ങുക (വഴക്കിടുക-തർക്കിക്കുക-ഭിന്നിക്കുക)യും ۞ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ അനുസരണമേടടു ചെയ്കയും ۞ ശേഷം നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു കാട്ടിത്തന്നതിന്റെ നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു നന്നിനെ (കാര്യത്തെ) നിങ്ങളിലുണ്ടു ചിലർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു ۞ ഇഹലോകം നിങ്ങളിലുണ്ടു നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർ ۞ പരലോകത്തെ പിന്നെ അവൻ നിങ്ങളെ തിരിച്ചുവിട്ടു ۞ അവരിൽനിന്നു നിങ്ങളെ അവൻ പരീക്ഷിക്കുവാൻ ۞ അവൻ മാപ്പു നൽകുക തന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു നിങ്ങൾക്കു ۞ അല്ലാഹു ۞ അനുഗ്രഹം (ഭയവും-ഔദാര്യം) ഉള്ളവനാണു ۞ സത്യവിശ്വാസികളുടെ മേൽ

വരു. പരമോക്ത ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരും ഉണ്ട് എന്ന് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. ഇബ്നു മസ്ഊദ (റ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി നിബന്ധന ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയുടെ സഹാബികളിൽ ആരെങ്കിലും ഇഹലോകത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരുണ്ടെന്ന് ഉഹ്ദ് സഭയിൽ അങ്ങൊപ്പറ്റി ഈ വചനം അവതരിക്കുന്നതുവരെക്കും ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല.

ഇതിനെ പല പാകപ്പിഴകളും സഹാബികളിൽ വന്നുപോയി. അതു നിമിത്തം അവർ വളരെയേറെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാമത്തെ അക്രമണത്തിൽ ശത്രുക്കൾക്കു വേണമെങ്കിൽ മുസ്ലിംകളെ നശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയത്തക്ക സാഹചര്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതു ഉപയോഗപ്പെടുത്താതെ അവർ വേഗം വിജയത്തിലൂടെ സഫലം വിട്ടുകൊണ്ടു പോയത്. ഇതു അല്ലാഹു മുസ്ലിംകൾക്കു ചെയ്തുകൊടുത്ത വലിയൊരു അനുഗ്രഹമാത്രം. ഇതിനെപ്പറ്റിയാണ് പിന്നീട് നിങ്ങളെ അവൻ അവരിൽനിന്നു തിരിച്ചുവിട്ടു (لَمَّا مَرَّكُمْ) എന്നു പറഞ്ഞത്. ഇതല്ലാ നിങ്ങളെ പരീക്ഷണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ടു മേലിൽ ഈ സംഭവത്തിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ പഠം പഠിക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രാവശ്യം സംഭവിച്ചതു അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കു മറപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നു. മേലിൽ ഇതിനെ ആവർത്തിക്കരുത്. നിങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാണല്ലോ, സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വളരെ ഭയഭക്തി ചെയ്യുന്നവനാണ് അല്ലാഹു. അതുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾക്കു അവൻ മറപ്പു നൽകുന്നതും ശിക്ഷയും നടപടി ചെയ്യുന്നതും എടുക്കാതിരിക്കുന്നതും. എന്നൊക്കെയാണു തുടർന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ അറിയിക്കുന്നത്.

അനന്തരം, സംഭവഗതികൾ മൂർച്ഛനൂത്തിലെത്തിയ ഘട്ടത്തെ 153-ാം വചനത്തിൽ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു അവിചാരിതവും അപ്രതീക്ഷിതവുമായ ശത്രുക്കളുടെ തിരിച്ചുവരവും പുനരാക്രമണവും കണ്ടതൊക്കുകൂടി മുസ്ലിംകൾ ഭയവിഹാലരായി. എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതായി. ചിലർ നേരെ മടീനായിലേക്ക് മാടി. ചിലർ എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ സഫലം വിട്ടുകളഞ്ഞു. ചിലർ മലയിലൂടെമേൽപോട്ടു കയറി. ഈ സമയത്തു റസൂൽ (സ) തിരുമേനി സ്വസ്ഥാനം തെരഞ്ഞെ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ അടിയാൻമാരേ, ഇങ്ങൊട്ടുവരിൻ! ('ഇഖ്വു ഇസ്ഥാഖ്ലാഹ') (اِهْبِطُوا) എന്നു തിരുമേനി പിന്നിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, ജീവനും കൊണ്ടൊടുങ്ങുന്ന അവർ എങ്ങും തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നില്ല. നെട്ടോട്ടം തന്നെ. ഇതിനിടെ നബി (സ) കൊല്ലപ്പെട്ടുവെന്ന ഒരു കള്ളവർത്തയും! ഭാവിഭയത്താണെന്ന് എന്തും പിടിയുമില്ല. പോരെങ്കിൽ, ശത്രുക്കൾ നേരെ മടീനായിൽ കടന്നു വീടുകളും കൂട്ടംബങ്ങളുമെല്ലാം നശിപ്പിച്ചെടുക്കുമോ എന്ന ഭയവും! ആകപ്പാടെ ദുഃഖത്തിലൂടെ ദുഃഖം! ദുരിതത്തോടെ ദുരിതം! ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചതു അവരുടെ സ്വന്തം പ്രവൃത്തിമൂലം തന്നെ. അതേ സമയത്ത് അതിൽ ചില രഹസ്യങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടുതാനും. അതെ, ആപത്തുകളിൽ ക്ഷമയും സഹനവും കൈകൊള്ളുവാൻ സത്യവിശ്വാസികളെ അല്ലാഹു അതുമൂലം പരിശീലിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും, നഷ്ടപ്പെട്ടാലും മേലിൽ അതിലൊന്നും അവർ വ്യസനിക്കുകയോ, വേദനിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. അതിന്നു തക്കവണ്ണം അവരുടെ വിശ്വാസം സുദൃഢമാകുകയും, അവരുടെ മനക്കരുത്തു ശക്തിപ്പെടുകയും വേണം. (...بِحُجَّتِهِمْ) എല്ലാവരുടെയും എല്ലാ പ്രവർത്തികളും, അവക്കു പ്രേരകമാകുന്ന ചെത്താവികാരങ്ങളുമെല്ലാം ശരിക്കും സസൂക്ഷ്മവും അറിയുന്നവനാണല്ലോ അല്ലാഹു. (وَأَلَمْ يَعْلَم بِمَا تَعْمَلُونَ)

154. പിന്നീട് (ആ) ദുഃഖത്തിന്നു ശേഷം, അവൻ [അല്ലാഹു] നിങ്ങളിൽ ഒരു നിർഭയത-(അതായത്) ഒരു നിദ്രാമയക്കം ഇറക്കിത്തന്നു. നിങ്ങളിൽ നിന്നു ഒരു വിഭാഗത്തെ അതു ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു; ഒരു വിഭാഗമാകട്ടെ, അവരുടെ സ്വന്തം (കാര്യ)ങ്ങൾ അവരെ അസ്വസ്ഥമാക്കിക്കളഞ്ഞു; അല്ലാഹുവിനെപ്പറ്റി അവർ ന്യായമല്ലാത്തതു-(അതെ) 'ജാഹിലിയ്യത്തിന്റെ [അജ്ഞാനകാലത്തെ] വിചാരം-വിചാരിച്ചു കൊണ്ടു.

154- ثُمَّ أُنْزِلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمْنٌ نَاعَسًا يَغْشَى طَآئِفَةً مِنْكُمْ وَطَآئِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ

154. പിന്നെ അവൻ ഇറക്കി നിങ്ങളുടെ മേൽ ثُمَّ നിങ്ങളുടെ മേൽ ഒരു നിർഭയത, മനഃശാന്തി لَمَّ അതായതു ഒരു നിദ്രാമയക്കം غَشَى അത് മൂടിയിരുന്നു, ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു غَشَى ഒരു വിഭാഗത്തെ فَ, നിങ്ങളിൽനിന്നു غَشَى ഒരു വിഭാഗമാകട്ടെ ثُمَّ അവരെ വിചാരത്തിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു, അസ്വസ്ഥമാക്കിക്കളയുകയും ചെയ്തു ثُمَّ അവരുടെ സ്വന്തം, ദോഷങ്ങൾ يَظُنُّ അവർ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു ثُمَّ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചു ظَنُّ الْجَاهِلِيَّةِ (യഥാർത്ഥം) അല്ലാത്തതു ظَنُّ الْجَاهِلِيَّةِ ജാഹിലിയ്യത്തിന്റെ വിചാരം

അവർ പറയുന്നു: 'കാര്യത്തിൽ നിന്നു വല്ലതും (ഒരു പക്ഷം) നമുക്കുണ്ടോ?!' (നബിയേ) പറയുക: 'നിശ്ചയമായും, കാര്യമെല്ലാം (തന്നെ) അല്ലാഹുവിനാണു(ള്ളത്). നിന്നോട് അവർ വെളിപ്പെടുത്താത്ത (ചില)ത് അവർ തങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ ഒളിച്ചുവെക്കുന്നു. അവർ പറയുന്നു: 'കാര്യത്തിൽ നിന്നു വല്ലതും (ഒരു പക്ഷം) നമുക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, നാം ഇവിടെ വെച്ചു കൊല്ലപ്പെടുമായിരുന്നില്ല'. പറയുക: 'നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീടുകളിലായിരുന്നാലും യാതൊരുവരുടെ മേൽ കൊലവിധിക്കു [നിശ്ചയിക്ക]പ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അവർ, തങ്ങളുടെ കിടപ്പു സ്ഥാന [മരിച്ചു വീഴുന്ന സ്ഥല]ങ്ങളിലേക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു വരുകതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണു'.

(മാത്രമല്ല) നിങ്ങളുടെ നെഞ്ചു [മനസ്സു]കളിലുള്ളതു അല്ലാഹു പരീക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയും, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ളതു ശുദ്ധീകരണം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയും (കുടിയൊന്നതൊക്കെ ചെയ്തതു).

അല്ലാഹുവാകട്ടെ, നെഞ്ചു[മനസ്സു]കളിലുള്ളതിനെപ്പറ്റി അറിയുന്നവനാകുന്നു.

يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ
قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ
مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ
مَا قَتَلْنَا هَهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ
لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ
وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ
وَلِيَخْصَّ مَا فِي قُلُوبِكُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

അവർ പറയുന്നു ۞ നമുക്കുണ്ടോ ۞ കാര്യത്തിൽ നിന്നു, കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു ۞ വല്ലതും, വല്ല വസ്തുവും ۞ പറയുക ۞ നിശ്ചയമായും കാര്യം ۞ അതെല്ലാം ۞ അല്ലാഹുവിനാണു (ഉള്ളത്) ۞ അവർ മറച്ചു (ഒളിച്ചു)വെക്കുന്നു ۞ അവരുടെ സ്വന്തങ്ങളിൽ (മനസ്സിൽ) ۞ അവർ വെളിവാക്കാത്തതു, വ്യക്തമാക്കാത്ത ചിലതു ۞ നിന്നോടു, നിനക്കു ۞ അവർ പറയുന്നു ۞ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ۞ നമുക്കു ۞ കാര്യത്തിൽ നിന്നു ۞ വല്ലതും, വല്ല വസ്തുവും ۞ നാം കൊല്ലപ്പെടുമായിരുന്നില്ല ۞ ഇവിടെ വെച്ചു ۞ പറയുക ۞ നിങ്ങൾ ആയിരുന്നെങ്കിൽ, ആയിരുന്നാലും ۞ നിങ്ങളുടെ വീടുകളിൽ ۞ വെളിക്കു വരുക (പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക-പുറത്തു വരുക)തന്നെ ചെയ്യും ۞ യാതൊരു കുട്ടർ ۞ അവരുടെ മേൽ നിശ്ചയിക്ക (വിധിക്ക-രേഖപ്പെടുത്ത)പ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ۞ കൊല, കൊല്ലപ്പെടൽ ۞ അല്ലാഹു പരീക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയും ۞ അതെല്ലാം ۞ നിങ്ങളുടെ നെഞ്ചു (ഹൃദയം-മനസ്സു)കളിലുള്ളതു ۞ ശുദ്ധീകരിക്കുവാനും ۞ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ളതു ۞ അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അല്ലാഹു ۞ അറിയുന്നവനാണു ۞

ഉഹ്ദിൽ സഹാബികൾ വളരെത്തരം ക്ലേശങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും പിന്നീട്-യുദ്ധക്കളത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ-അല്ലാഹു അവർക്കു ശാന്തിയും മനസ്സമാധാനവും നൽകി. തങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ബാധിച്ചിട്ടില്ലാത്തപോലെ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്ക് സ്വാസ്ഥത ലഭിച്ചു. അതെ, അന്നേരം അല്ലാഹു അവർക്കു അത്യൽഭുതകരമായ ഒരു നിദ്രയേക്കും ഇട്ടുകൊടുത്തു. അതോടെ കഴിഞ്ഞ ആപത്തുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യാകുലചിന്ത അവരിൽ നിന്നും നീങ്ങിപ്പോയി. നബി (സ) തിരുമേനിയും അൽപം ചില സഹാബികളും നെറപ്പെടുകയും, ശത്രുക്കൾ അവരുടെ ഏറ്റവും വീരോടുകൂടിയ ആക്രമണങ്ങൾ നടത്തുകയും ഉണ്ടായപ്പോൾ, നബി (സ) യുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി സ്വർവ്വനെപ്പോലും വകവെക്കാതെ ശത്രുക്കളെ ചെറുത്തു നിന്നവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അബൂത്വാൽഹത്തുൽ അൻസാരി (റ). അദ്ദേഹം പറയുകയാണ്: 'ഉഹ്ദിൽ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ അണികളിൽ നിൽക്കേണ്ടതെന്ന, ഞങ്ങൾക്കു നി

ദാമയക്കും ബാധിക്കുകയുണ്ടായി. അന്ന് ആ മയക്കും ബാധിച്ചവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഞാനും. ഏന്റെ വാടം ഏന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വീഴുകയും, ഞാൻ അതു കയ്യിലെടുക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു.' ബുഖാരി, മുസ്'ലിം (റ) മുതലായ പലതും നിവേദനം ചെയ്തതാണിത്. ചില നിവേദനങ്ങളിൽ 'മയക്കും നിമിത്തം ഒരാളും തന്നെ തന്റെ തല തന്റെ പരിചയുടെ താഴ്ന്നു ചരിയാതിരുന്നിട്ടില്ല' എന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ പലതത്തിൽ, ഇങ്ങിനെ ഒരു ഉറക്കിന്റെ മയക്കും സംഭവിച്ചതു അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും അവർക്കു സിദ്ധിച്ച ഒരു അസാധാരണ അനുഗ്രഹം തന്നെയാണെന്നു തീർച്ച. എന്നാൽ, ആത്'ഖിയദുഷ്'ടി നഷ്ടപ്പെട്ട ചില യുക്തി വാദക്കാർ ഈ മയക്കത്തെ (Laf എന്ന വാക്കിനെ) ഒരു ഉപമാലങ്കാരമായി മാത്രം ചിത്രീകരിച്ചു കാണുന്നതിൽ നമുക്ക് അത്ഭുതം മതാനുന്നില്ല. കാരണം, അവരുടെ യുക്തിക്കു ദഹിക്കാത്തതാണല്ലോ അത്.

ഈ മയക്കും മുസ്'ലിം പക്ഷത്തുള്ള എല്ലാവരെയും ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. വിശ്വാസത്തിൽ കപടവും കള്ളവും തീണ്ടാത്ത സ്വത്വവിശ്വാസികൾക്കു മാത്രമേ അതു ബാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണു 'നിങ്ങളിൽ നിന്നു ഒരു വിഭാഗത്തെ അതു ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു'വെന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞതു. മയക്കവും, അതുവഴി ലഭിച്ച മനശ്ശാന്തിയും അനുഭവപ്പെടാതിരുന്ന വിഭാഗക്കാർ കപട വിശ്വാസികളായിരുന്നുവെന്നു അവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തിൽ നിന്നു തന്നെ സ്'പഷ്ടമാണ്. അവർക്കു മനസ്സമാധാനത്തിനുപകരം, അസാസ്'മ്യവും പരിഭ്രമോമായിരുന്നു ഉണ്ടായത്. സ്വന്തം കാര്യത്തെക്കുറിച്ചല്ലാതെ, ഇസ്'ലാമിനെപ്പറ്റിയോ, നബി (സ)യെപ്പറ്റിയോ, സ്വത്വവിശ്വാസികളെപ്പറ്റിയോ അവർക്കു വിചാരമില്ല. ഇസ്'ലാം അതോടെ പൊളിഞ്ഞു തരപററിപ്പോയി, എന്നിങ്ങനെ നീലനിൽപ്പില്ല, മുസ്'ലിംകൾക്കു വിജയമുണ്ടെന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ വാഗ്ദാനം പാലിക്കപ്പെട്ടില്ല എന്നിത്യാദി ധാരണകളാണു അവരുടെ മനസ്സിലുള്ളത്. അതെ, ജാഹിലിയ്യാകാലത്തെ വിചാരങ്ങളും ചിന്താഗതികളും തന്നെ. 'നമ്മൾ പറഞ്ഞതൊന്നും മുഹമ്മദു കേട്ടില്ല. കാര്യങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിൽ നമുക്കുണ്ടോ വല്ല പങ്കും? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ യൊന്നും സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ ആളുകൾ ഇങ്ങിനെ വധിക്കപ്പെടുകയുമുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല.' എന്നിങ്ങിനെ പലതും അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ മനസ്സിനുപ്പിൽ ചിലതു മാത്രമാണത്. അതിന് അല്ലാഹു അവർക്കു നൽകുന്ന മറുപടിയുടെ സാരം ഇതാണു: കാര്യങ്ങളൊക്കെ അല്ലാഹുവിനാണുള്ളത്. എല്ലാം അവന്റെ അധികാരവും നിയന്ത്രണവും ഉദ്ദേശവും അനുസരിച്ചുമാത്രം നടക്കുന്നു. മരണത്തിന്റെ കാര്യവും ഇതിൽനിന്നു ഒഴിവല്ല. ഇന്നു ആൾ ഇന്നു സ്'ഥലത്തു ഇന്നപ്പോൾ കൊല്ലപ്പെടുമെന്നു അവൻ നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു പോലെ സംഭവിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. പുറത്തുറങ്ങാതെ വീട്ടിൽ അടച്ചിരിക്കുന്നവർ പോലും ആ സമയത്തും സ്ഥലത്തും വെളിക്കുവന്നു അവർ കൊല്ലപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല. കൂടാതെ നിങ്ങളിലുള്ള കപടന്മാരെയും, വഞ്ചകന്മാരെയും ദെർതിരിച്ചു കാണിക്കുവാനുള്ള ഒരു പരീക്ഷണവും ശുദ്'ധീകരണവും കൂടിയാണിതൊക്കെ.

155. നിശ്ചയമായും, രണ്ടു സംഘങ്ങൾ (പരസ്പരം) കൂട്ടിമുട്ടിയ ദിവസം നിങ്ങളിൽനിന്നു (പിൻ) തിരിഞ്ഞു പോയവർ

അവർ ചെയ്തുവെച്ചതിൽ ചിലതു നിമിത്തം, പിശാചു അവരെ വഴി തെറ്റിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതു മാത്രമാകുന്നു. തീർച്ചയായും, അല്ലാഹു അവർക്കു മാപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണു; സഹനശീലനാണു.

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ

155. إِنَّ نِيശ്ചയമായും യാതൊരുകൂട്ടർ ۱۵۵ അവർ തിരിഞ്ഞുകളഞ്ഞു ۶ നിങ്ങളിൽ നിന്നു ۷ കൂട്ടിമുട്ടിയ (കൂട്ടിമുട്ടിയ)ദിവസം ۸ രണ്ടുസംഘങ്ങൾ ۹ അവരെ വഴി തെറ്റിക്കുവാൻ (കാലിക്കുവാൻ) ശ്രമിച്ചിരിക്കയാണു ۱۰ പിശാചു ۱۱ ചിലതു നിമിത്തം ۱۲ അവർ സമ്പാദിച്ച ۱۳ തീർച്ചയായും മാപ്പുചെയ്തിട്ടുണ്ട് ۱۴ അല്ലാഹു ۱۵ അവർക്കു, അവരെപ്പറ്റി ۱۶ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ۱۷ വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണു ۱۸ സഹനശീലനാണു

മുസ്'ലിം-സംഘവും, ശത്രുസംഘവും തമ്മിൽ യുദ്'ധം നടക്കുമ്പോൾ, ഒന്നുകിൽ വിജയം, അല്ലെങ്കിൽ വീരമരണം ('ശഹാദത്ത') എന്നുറച്ചു നിൽക്കേണ്ടവരാണു മുസ്'ലിംകൾ, ഉഹ'ദിൽവെച്ച മുസ്'ലിംകളിൽ

പലാം പിൻതീർത്തുപോയി പരാജയം വരിച്ചത്. ചിലർ സമലം വിട്ടുവിട്ടുപോയതുമൂലം പിശാബിന്റെ കണിയിൽ അവർ അകപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ്. അതിനുള്ള ഹേതു അവരിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടായ തെറ്റുകൃതങ്ങളാകുന്നു എന്ന് അല്ലാഹു മൃസലിംകളെ വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഏതായാലും, കഴിഞ്ഞുപോയ ആ തെറ്റുകളെ അല്ലാഹു അവർക്കു മാപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നുകൂടി അതോടൊപ്പം അവരെ സങ്കാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും, വളരെ സഹന ശീലുള്ളവനുമാണല്ലോ.

വിഭാഗം-17

156. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, അവിശ്വസിക്കുകയും, തങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളെ ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ പടയെടുത്തു പോകുന്നവരായിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവരെക്കുറിച്ചു (ഇങ്ങിനെ) പറയുകയും ചെയ്യുന്നവരെപ്പോലെ നിങ്ങൾ ആയിരിക്കരുതു: 'അവർ നമ്മുടെ അടുക്കലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ മരണപ്പെടുകയായിരുന്നില്ല; അവർ കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നില്ല.'

അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അല്ലാഹു അതൊരു വേദമാക്കിത്തീർക്കുവാനായിട്ട്. [അതാണിതിന്റെ അനന്തരഫലം.]

അല്ലാഹു (തന്നെ) ജീവിപ്പിക്കുകയും മരണപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി കണ്ടറിയുന്നവനുമത്രെ.

157. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിങ്ങൾ കൊല്ലപ്പെടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ മരണപ്പെടുകയോ ചെയ്തതുവെങ്കിലും, അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു (ഭരംകുന്ന) പാപമോചനവും, കാര്യവും അവർ ശേഖരിച്ചു കൂട്ടുന്നതിനെക്കാൾ ഉത്തമം തന്നെയാകുന്നു.

158. നിങ്ങൾ മരണപ്പെടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്തതുവെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കുതന്നെ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

156- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُرَىٰ لِّوَالِدَائِهِمْ أَوْ مَا تَوَلَّوْا مَا قَاتِلُوا ۖ لِيَجْزَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ ۚ وَاللَّهُ يُخَيِّتُ ۖ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۝

157- وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتِمْتُمْ مَغْفِرَةً مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةً خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ۝
158- وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ لِلَّهِ تَحْشُرُونَ ۝

156. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا നിങ്ങൾ ആയിരിക്കരുതു لَا تَكُونُوا യാതൊരു കൂട്ടരെയോ സഹോദരങ്ങളെക്കുറിച്ചു كَفَرُوا അവർ അവിശ്വസിച്ചു وَقَالُوا അവർ പറയുകയും ചെയ്തതു لِإِخْوَانِهِمْ അവർ സഞ്ചരിച്ചാൽ فِي الْأَرْضِ ഭൂമിയിൽ أَوْ كَانُوا غُرَى അവർ അല്ലെങ്കിൽ അവരായിരുന്നുവെങ്കിൽ أَوْ مَا تَوَلَّوْا നമ്മുടെ അടുക്കൽ مَا قَاتِلُوا അവർ കൊല്ലപ്പെടുകയുമില്ലായിരുന്നു لِيَجْزَلَ اللَّهُ ആ കിതതീർക്കുവാൻ ذَٰلِكَ ഒരു വേദം حَسْرَةً അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ۚ وَاللَّهُ ജീവിപ്പിക്കുകയും മരണപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു ۖ وَاللَّهُ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി കണ്ടറിയുന്നവനുമത്രെ ۖ وَاللَّهُ നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി കണ്ടറിയുന്നവനുമത്രെ ۝
157. وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ നിങ്ങൾ കൊല്ലപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ لَئِنْ قُتِلْتُمْ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ قُتِلْتُمْ അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മരണപ്പെട്ടെങ്കിൽ قُتِلْتُمْ മരണപ്പെട്ടുവെങ്കിലും مَغْفِرَةً അല്ലാഹുവിൽനിന്നു مَغْفِرَةً പാപമോചനം مِّنَ اللَّهِ അല്ലാഹുവിന്റെ കാര്യവും رَحْمَةً ഉത്തമമാണു رَحْمَةً നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി ۝
158. وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ നിങ്ങൾ കൊല്ലപ്പെട്ടുവെങ്കിലും لَئِنْ قُتِلْتُمْ അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു تَحْشُرُونَ നിങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടപ്പെടുന്നു ۝

അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി നിശ്ചയങ്ങളിലും, അവന്റെ ഉദ്ദേശമനുസരിച്ചു മാത്രമേ എല്ലാം സംഭവിക്കുകയുള്ളൂ എന്നതിലും വിശ്വാസമില്ലാത്തവരാണ് ലോകത്തിലെ അവിശ്വാസികൾ. അതുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കളോ, ബന്ധുക്കളോ വല താഴ്വരകളിലും വെച്ച് മരണപ്പെടുകയോ, വല്ല യുദ്ധത്തിലും ശത്രുക്കളാൽ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ 'ഹാ! അവൻ ഇവിടെത്തന്നെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ ഇതു സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല!' എന്നും മറ്റും അവർ പറഞ്ഞുകൂടും. അല്ലാഹു കണക്കാക്കുന്നതാണ് ജീവിതവും മരണവും, അവർ വീടുവിട്ടുപോകാതിരുന്നാൽ തന്നെയും നിശ്ചിത സമയത്തു മരണം പിടിച്ചെടുക്കു തന്നെ ചെയ്യും എന്നാണ് അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടേണ്ട. വീടു വിട്ടുപോയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർ കൂറുകാലം കൂടി ജീവിക്കുമെന്നായിരിക്കും അവരുടെ ധാരണ. അങ്ങനെ, മരണപ്പെട്ടവർ അക്കാലം മരണമടഞ്ഞതിലും, അതിന്നു ഇടയാകുമ്പോൾ വീടുവിട്ടു പോയതിലും അവർ വളരെ ഖേദത്തിലും വിലാപത്തിലും മുഴുകിത്തീരുന്നു. നേരെ മറിച്ചു എല്ലാ കാര്യവും അല്ലാഹുവിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരം നടക്കുന്നതാണെന്ന് ഉറച്ച വിശ്വാസിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസികൾക്കു അതിലൊന്നും ഖേദത്തിനോ വിലാപത്തിനോ അവകാശമില്ല; അത്യാവശ്യമായൊരു കാര്യമല്ല; ആ സ്ഥിതിക്ക് ഉഹ്ഠിലോ മറ്റോ തങ്ങളുടെ സ്വന്തക്കാരോ, ഇഷ്ടക്കാരോ നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ പേരിൽ അത്തരം വിചാരങ്ങളോ വാക്കുകളോ സത്യവിശ്വാസികളിൽ ഉണ്ടായിക്കൂടാത്തതാണ്. എന്നാൽ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉണർത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ധാരണകളും വാക്കുകളും ചില മുസലിം സാമാന്യ ജനങ്ങളിലും പ്രകടമാകാറുണ്ട്. ഈ 158-ാം വചനം അങ്ങിനെയുള്ളവർ പ്രത്യേകം മനസ്സിലുറങ്ങേണ്ടതാകുന്നു.

മരണം സംഭവിക്കുന്നതു സ്വാഭാവിക രൂപത്തിലായാലും, കൊലപാതകയുള്ള കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടായാലും ശരി-അതു അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ വെച്ചായിരിക്കുന്നപക്ഷം-അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന പരപരപോരുന്നതും, കാര്യങ്ങളുമായിരിക്കും ഈ ലോകത്തുപെച്ചു സമ്പാദിക്കാവുന്ന സ്വർവ്വത്തക്കുള്ള ഉത്തമമായിരിക്കുക. അതുകൊണ്ടു മരണപ്പെടുന്നതു അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കുകയെന്നതു ഒരു മാതൃകയായി മാത്രമേ കരുതിക്കൂട്ടൂ. ആർ, എങ്ങിനെ, എപ്പോൾ മരണപ്പെട്ടാലും മടങ്ങിയെത്തുന്നതു എല്ലാവരും അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കലേക്കു തന്നെ. അപ്പോൾ, ഓരോരുത്തന്റെയും സ്ഥിതിഗതികൾ പരിശോധിച്ചു തക്ക നടപടി അവൻ ഓരോരുത്തന്റെ പേരിലും എടുക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാക്കയാണു പിന്നീടു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

159. (നബിയേ) എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള ഒരു (മഹത്തായ) കാര്യവും നിമിത്തം നീ അവരോടു സൗമ്യമായിരിക്കുന്നു. [സൗമ്യമായിവർത്തിക്കുന്നു.] നീ ഒരു പരമ സ്വഭാവിയും, കഠിന ഹൃദയനുമായിത്തന്നുവെങ്കിൽ, അവർ നിന്റെ ചുറ്റുപാടിൽ നിന്നു വേറിട്ടുപോകുകയെന്ന ചെയ്യുമായിരുന്നു. ആകയാൽ, നീ അവർക്കു മാപ്പു നൽകുകയും, അവർക്കുവേണ്ടി പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്തു കൊള്ളുക. കാര്യത്തിൽ, അവരോടു നീ കൂടിയോലോചന നടത്തുകയും ചെയ്യുക.

എന്നിട്ടു, നീ (വല്ലതും) തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ, നീ അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഭരമേൽപിച്ചു കൊള്ളുക. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, ഭരമേൽപിക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു.

159- فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ
وَلَوْ كُنْتَ ظَافِرًا غَلِيظَ الْقَلْبِ
لَا تُفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ
فَاعْفُ عَنْهُمْ
وَاصْفَحْ لَهُمْ
وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ
فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

159. 159. 159. എന്നാൽ ഒരു(വലിയ)കാര്യവുംകൊണ്ടു 159. അല്ലാഹുവിൽനിന്നു 159. നീ മാർദ്ദവമായിരിക്കുന്നു, സൗമ്യമായിരിക്കുന്നു 159. അവരോടു 159. നീ ആയിത്തന്നുവെങ്കിൽ 159. പരമസ്വഭാവിയ, ദൃഢസ്വഭാവിയ 159. കഠിനഹൃദയൻ 159. അവർ വേറിട്ടു പോകരുതെന്ന ചെയ്യുമായിരുന്നു 159. നിന്റെ ചുറ്റുപാടിൽ നിന്നു 159. ആകയാൽ അവർക്കു മാപ്പു കൊടുക്കുക 159. പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്യുക 159. അവർക്കുവേണ്ടി 159. അവരോടു കൂടിയോലോചന നടത്തുകയും ചെയ്യുക 159. കാര്യത്തിൽ 159. അങ്ങിനെ (എന്നിട്ടു) നീ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ 159. അപ്പോൾ ഭരമേൽപിക്കുക 159. അല്ലാഹുവിന്റെമേൽ 159. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 159. സ്നേഹിക്കുന്നു 159. ഭരമേൽപിക്കുന്നവരെ,

160. നിങ്ങളെ അല്ലാഹു സഹായിക്കുന്ന പക്ഷം, നിങ്ങളെ ജയിക്കുന്ന ഓരോരുത്തരും, അവൻ നിങ്ങളെ (സഹായിക്കാതെ) കൈവെടിയിരുത്തുമ്പോൾ, എന്നാൽ (പിന്നെ) അവനു പുറമെ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതായ ഒരാൾ ആരാണുള്ളത്!

۱۶۰- اِنْ يَنْصُرْكُمُ اللّٰهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ
وَ اِنْ يَخْذُلْكُمْ
فَسَنَ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ
وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ

അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഭരമേൽപിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, സത്യവിശ്വാസികൾ!

160. ۱۶۰. നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്ന പക്ഷം ۱۶۰. اِنْ يَنْصُرْكُمُ اللّٰهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ എന്നാൽ ജയിക്കുന്നവനില്ല, മികച്ചുനിൽക്കുന്നവനേയില്ല ۱۶۰. اِنْ يَخْذُلْكُمْ നിങ്ങളെ, നിങ്ങളോടു അവൻ നിങ്ങളെ കൈവെടിഞ്ഞാലോ ۱۶۰. فَسَنَ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നവൻ അവനു പുറമെ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതായ ഒരാൾ ആരാണുള്ളത്! ۱۶۰. وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ സത്യവിശ്വാസികൾ

ഉഹ്'ദിൽവെച്ച് സഹാബികളിൽ പല പാകപ്പിഴവുകളും, അനുസരണക്കേടും വന്നുപോയി. അതുനിമിത്തം പല അതൃപ്തിതങ്ങളും അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടുപോലും നബി (സ) അവരോടു പരുഷമായോ, കഠിനമായോ പെരുമാറുകയുണ്ടായില്ല. വളരെ മയത്തിലും സൗമ്യതയിലുമാണു പെരുമാറിയത്. അവരുടെ നേതാവും മേലധികാരിയുമെന്ന നിലക്കു അധികാര സ്വാരത്തിലും ആക്'ഷേപ സ്വാരത്തിലും അവിടുന്ന് പെരുമാറിയിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, സഹാബികളിൽ അതു കടുപ്പം വെറുപ്പും ഉളവാക്കുകയും അവർ നബി (സ) യിൽനിന്നും അകന്നു നിൽക്കുവാൻ കാരണമാവുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. നബി (സ) യുടെ ഈ ഉൽകൃഷ്ട സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പ്രശംസിക്കുകയാണ്. ഇതാ മനോഹരമായ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു പദവിയാണല്ലോ ഇത്. ഇത്രയും ഉന്നതമായ ഈ സ്വഭാവഗുണം നബി (സ) യിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതു അല്ലാഹു അവന്റെ മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ നിമിത്തം നബി (സ) ക്കും, സത്യവിശ്വാസികൾക്കും നൽകിയ ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമാണെന്നു ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. നബി (സ) തിരുമേനിയുടെ ചര്യചരിത്രങ്ങളെപ്പറ്റി അൽപമെങ്കിലും പരിചയപ്പെട്ടവൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായവർക്കു തിരുമേനിയുടെ അനിതരസാധാരണമായ സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഒന്നിലധികം സ്ഥലങ്ങളിൽ തിരുമേനിയുടെ ഉൽകൃഷ്ട സ്വഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ പ്രശംസിച്ചു കാണാവുന്നതാണ്. 'ഉൽകൃഷ്ട സ്വഭാവങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കുവാൻവേണ്ടി മാത്രമാണു ഞാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.' എന്നു തിരുമേനി അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു.

നബി (സ) അങ്ങേയറ്റം സൗമ്യശീലനും, നയമത്താടും മയമത്താടും കൂടി പെരുമാറുന്നവനായിരുന്നുവെന്നു കൊണ്ട് അവിടുന്ന് ഒരിക്കലും ധീരമായി പെരുമാറുകയില്ലെന്നും, എന്തു കണ്ടാലും കണ്ണടക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്നോ അർത്ഥമാില്ല. സൗമ്യം വേണ്ടിത്തന്നു സൗമ്യതയിലും, ധീരത വേണ്ടിത്തന്നു ധീരതയിലും തിരുമേനി നിസ്തൂലനായിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഓരോന്നിനും ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. ഉഹ്'ദു സംഭവത്തിൽതന്നെ ഇതിനു പല ഉദാഹരണങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവിടെ അതു വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭമല്ലല്ലോ. തിരുമേനിയുടെ സൗമ്യമായ ശീല സ്വഭാവത്തിന്റെ അനുഗൃഹണമെന്നാണു രണ്ടു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ അല്ലാഹു അവിടുത്തോടു വന്നുപോയ തന്റെ അല്ലാഹു മാപ്പു നൽകണമെന്ന്. അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കടുപ്പാടുകളിൽ അവരുടെ പക്ഷം യോടുള്ള കടുപ്പാടുകളിൽ അവരുടെ പക്ഷം വന്നുപോയ വീഴ്ച നബി (സ) യും മാപ്പാക്കണമെന്നാണു ഇതിന്റെ സാരം. ഈ കൽപന ഒരു പൊതു കൽപനയാണെങ്കിലും ഉഹ്'ദുതായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. (2) അവർക്കുവേണ്ടി പാപമോചനം തേടണമെന്ന്. നബിമാർ അവരുടെ അനുയായികൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥന അല്ലാഹുവിങ്കൽ കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായിരിക്കുന്നതാണ്. കപട വിശ്വാസികളുടെ ചില ദൃഷ്ടി സ്വഭാവങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന മദ്യെ ഒരിടത്തു അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'അവർ അവരോടുതന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചപ്പോൾ, അവർ നിന്റെ അടുക്കൽ വരുകയും, എന്നിട്ട് അവർ അല്ലാഹുവിനോടു പാപമോചനം തേടുകയും അവർക്കുവേണ്ടി ദസ്സലും പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ,

വളരെ ചെറുത്താലും സ്വീകരിക്കുന്നവനായും കരുണാനിധിയായും അല്ലാഹുവിനെ അവർക്കു കണ്ടെത്താമായിരുന്നു.' (4:64.)

(3) കാര്യങ്ങളിൽ ആവശ്യമായി കൂടിയാലോചന നടത്തണമെന്നു, ഒരു വിഷയത്തിൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളുമായി കൂടിയാലോചന നടത്തുമ്പോൾ, അക്കാലത്തിൽ അയാളുടെ അഭിപ്രായം കൂടി അറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതിനു പുറമെ, അയാൾക്കൊരു മാനുസ്ക്രീം കൽപിക്കുകയും അതുമൂലമെന്ന ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. ആ സ്ക്രീനിൽ റസൂൽ(സ) അവന്റെ കൂടിയാലോചിക്കുന്നതു അവരുടെ മനസ്സിനു കൂടുതൽ അടുപ്പവും, ഇണക്കവും, അനുസരണ സന്നദ്ധതയും ഉളവാക്കുമല്ലോ. യൂദ്യം പോലെയുള്ള പൊതുക്കാര്യങ്ങൾ, നയതന്ത്രപരമായ കാര്യങ്ങൾ, ഭരണകാര്യങ്ങൾ, പ്രാദേശിക വിഷയങ്ങൾ മുതലായ കാര്യങ്ങളാണു ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം. അഥവാ, മതകാര്യങ്ങളിൽ അവി എങ്ങിനെ വേണമെന്നതിൽ-ആരുടെയും അഭിപ്രായം ആരായേണ്ടതില്ല. അതിൽ അല്ലാഹുവും, അവന്റെ റസൂലും ഏകപ്പെട്ട തീരുമാനത്തിനു മാത്രമേ സ്ക്രീനുള്ളൂ. അതുപോലെത്തന്നെ, മേൽസൂചിപ്പിച്ച ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ അതു ഇണക്കപോലെ ആയിരിക്കണമെന്നു നബി (സ)ക്കു വഹ്യം ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, ആ കാര്യത്തിലും പിന്നെ അന്യരുടെ അഭിപ്രായം ആരായുവാനില്ല.

അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു വഹ്യം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നബി (സ) തിരുമേനിയോടുപോലും കാര്യങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവരുമായി കൂടിയാലോചന നടത്തുവാൻ കൽപിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, കേവലം പ്രവാചകൻമാരല്ലാത്ത മേന്മാക്കളും, ഭരണകർത്താക്കളുമൊക്കെ അവരുടെ കീഴിലുള്ളവരുമായി കൂടിയാലോചന നടത്തുന്നതിന്റെ ആവശ്യകത എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു ഉറപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു പാത്രങ്ങളായിത്തീരുന്ന സത്യവിശ്വാസികളുടെ ചില ഗുണങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിനിടയിൽ സൂ:ശൂറായിൽ അല്ലാഹു പറയുന്നു: **وَأَمْرٌ شَورَىٰ** (അവരുടെ കാര്യം അവർക്കിടയിൽ കൂടി ആലോചിക്കപ്പെടുന്നതുമായിരിക്കും. (ശൂറാ:38) തിർമദീ (റ) ഉദ്ധരിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ ഇപ്രകാരം വന്നിരിക്കുന്നു: നിങ്ങളുടെ അധികാരസ്ക്രീനാൽ നിങ്ങളിലുള്ള ഉത്തമൻമാരും, നിങ്ങളുടെ ധനികൻമാർ നിങ്ങളിൽ കയ്യയവുള്ളവരും, നിങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കിടയിൽ കൂടി ആലോചന നടത്തപ്പെടുന്നവയും ആയിരുന്നത്, നിങ്ങൾക്കു കൂമിയുടെ ഉപദേശത്താലും (മരണപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ) അതിന്റെ ഉപരിഭാഗം (ജീവിതം) ഉത്തമമായിരിക്കുന്നതാണ്....കൂടുതൽ വിശദീകരണം സൂ:ശൂറായിൽ കാണാം.

മറ്റുള്ളവരോടു കൂടിയാലോചന നടത്തണമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആലോചിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ നിരൂപാധികം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു ഉദ്ദേശിച്ചില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അറിഞ്ഞശേഷം അവയിൽ കൂടുതൽ യുക്തവും 'നൂറായവുമായതും', കൂടുതൽ പ്രായോഗികമായതും തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനും തീരുമാനത്തിൽ അവർക്കു ശോജിപ്പും തൃപ്തിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാനും വേണ്ടിയാണത്. ഈ വചനം അവതരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് നബി (സ) ജനങ്ങളുമായി കാര്യങ്ങളിൽ കൂടിയാലോചന നടത്തുക പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഈ വചനത്തിൽനിന്നു ധരിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. മുമ്പും പിമ്പും തിരുമേനിയുടെ ഒരു ഗുണമായിരുന്നു അതെന്ന വസ്തുത ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമാണ്. ബദർ യൂദ്യത്തിലും, ഖൻദഖ് യൂദ്യത്തിലും, ഹുണ്ദൈബിയ്ക്കും സംഭവത്തിലുമൊക്കെ പല വിഷയകരമായും തിരുമേനി സഹാബികളുമായി കൂടിയാലോചന നടത്തിയതു പ്രസിദ്ധമത്രെ. വേണ്ടോ, ഉഹ്ദ് സംഭവത്തിൽ തന്നെയും അതിന്റെ ഉദാഹരണം നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഒരു പുതിയ കൽപനയെന്ന നിലക്കല്ല-നബി (സ) യുടെ ആ ഉൽകൃഷ്ട സാക്ഷാത്ക്കാര പ്രശംസിക്കുകയും, മേലിലും തിരുമേനി അതിൽ ജനങ്ങൾക്കു മാതൃക കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ള നിലക്കാണ്-ഈ കൽപനയുള്ളത്.

കൂടിയാലോചന നടത്തിയശേഷം, കാര്യം എങ്ങനെ വേണമെന്നു തീരുമാനമെടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ അതങ്ങു നടത്തിക്കൊള്ളണം എന്നു പറയുമ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഭരമേൽപിച്ചുകൊള്ളുക **(أَمْرٌ مَعَهُ كَرْهٌ ۚ وَكَرْهٌ ۚ)** എന്നത്രെ അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. തീരുമാനമെടുത്തതു ഏതടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നാലും ശരി, അതു നടപ്പിലാക്കുവാനും, അതിന്റെ പര്യവസാനം നന്നായിരിക്കുവാനും അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം അനിവാര്യമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അവന്റെ സഹായത്തിൽ വിശ്വസിച്ചും, അതു പ്രതീക്ഷിച്ചും അപേക്ഷിച്ചും കൊണ്ടായിരിക്കണം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നതു എന്നു ഞാനു കാണിക്കുന്നത്. അതോടുകൂടി, 'തവക്കുൽ' (അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഭരമേൽപിക്കൽ) ചെയ്യുന്നവരെ അല്ലാഹു വിന് വളരെ ഇഷ്ടമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'തവക്കുൽ' ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവന്റെ സഹായം ലഭിക്കുമെന്നും, തവക്കുൽ ചെയ്യാത്തവർക്കു അവന്റെ സഹായം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൂടാ എന്നും സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ തവക്കുൽ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ എന്നു പിന്നെയും ആവർത്തിച്ചുണർത്തുന്നു. അല്ലാഹുവിന് അവന്റെ അഭിയാൻമാരുടെ നന്മയിലുള്ള താൽപര്യം എത്ര മഹത്തരം!

161. ഒരു പ്രവാചകനും (തന്നെ) വഞ്ചിച്ചെടുക്കൽ പാടില്ലാത്തതാണ്. ആർ വഞ്ചിച്ചെടുക്കുന്നുവോ അവൻ, താൻ വഞ്ചിച്ചെടുത്തതുമായി ഖിയാമത്തു നാളിൽ വരുന്നതാണ്.

പിന്നീട് എല്ലാ (ഓരോ) വ്യക്തിയും സമ്പാദിച്ചുവെച്ചതു അതിനു നിറവേറിക്കൊടുക്കപ്പെടും; അവരാകട്ടെ, അക്രമിക്കപ്പെടുകയില്ലതാനും.

162. അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ പിൻപറിയവൻ അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള കോപവും കൊണ്ടു [കോപം നേടിക്കൊണ്ടു] മടങ്ങുകയും, തന്റെ സങ്കേത സ്ഥാനം 'ജഹന്നം' [നരകം] ആകുകയും ചെയ്ത ഒരുവനെപ്പോലെയാണോ! (ആ) പര്യവസാന സ്ഥലം എത്രയോ ചീത്ത!

163. അവർ, അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ പല (തരം) പദവികൾ (ഉള്ളവർ) ആകുന്നു. അല്ലാഹുവാകട്ടെ അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി കണ്ടറിയുന്നവനാകുന്നു.

161- وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغْلُ

وَمَنْ يَغْلُ

يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَمَةِ

ثُمَّ تَوَفَّى

كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ

وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

162- أَفَمَنْ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ

كُنْ بَاءً يَسْخَطُونَ اللَّهَ

وَمَا أُولَئِهِمْ جَهَنَّمُ

وَيُتْسَى الصَّيْرُ

163- هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ

وَاللَّهُ بِصِيْرِهِمْ يَعْلَمُونَ

161. ുണ്ടാകയില്ല, പാടില്ല, ഉണ്ടാകാവതല്ല ു ഒരു നബിക്കും ു അദ്ദേഹം വഞ്ചിച്ചെടുക്കൽ ു ആർ വഞ്ചിച്ചെടുക്കുന്നുവോ ു അവൻ വതം ു അവൻ വഞ്ചിച്ചെടുത്തതുമായി ു ഖിയാമത്തുനാളിൽ ു പിന്നീട് നിറവേറിക്കൊടുക്കപ്പെടും, പൂർണ്ണമായി നൽകപ്പെടും ു എല്ലാ ആത്മാവിനും, ആരാക്കും, വ്യക്തിക്കും ു അതു സമ്പാദിച്ചതു ു അവരാകട്ടെ ു അക്രമി[അനീതി]ക്കപ്പെടുകയില്ല. 162. ു അപ്പോൾ (എന്നാൽ) യാതൊരു വനോ ു പിൻപറിയ ു അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ ു മടങ്ങിയ(നേടിയ)വനെപ്പോലെയാണോ! ു അല്ലാഹുവിൽനിന്നു ു അവന്റെ സങ്കേതസ്ഥാനമാകട്ടെ, പ്രാപ്യസ്ഥാനം ു ജഹന്നമാകുന്നു ു എത്രയോ ചീത്ത ു (ആ) പര്യവസാന സ്ഥലം, ചെയ്ത പേരുന്ന സ്ഥാനം. 163. ു അവർ പല പദവികളാണു. പടികളാകുന്നു ു അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ു അല്ലാഹുവാകട്ടെ ു കണ്ടറിയുന്നവനാണ് ു അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

161. ു (ഗുലൂൽ) എന്ന ധാതുവിൽ നിന്നുള്ളതാണ് ു (ഗുലൂ, യഗുലൂ) എന്നീ ക്രിയാനുപങ്ങൾ. വഞ്ചിച്ചെടുക്കുക, കബളിപ്പിക്കുക, ചതിക്കുക എന്നൊക്കെയാണതിന്റെ അർത്ഥം. യുദ്ധത്തിൽ ശത്രുപക്ഷത്തുനിന്നു കിട്ടുന്ന 'ഗനീമത്തു' സ്വത്തുക്കളിൽനിന്നു കബളിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിലാണ് അധികവും ഉപയോഗമെങ്കിലും പൊതുസ്വത്തിൽ നിന്നോ, അന്യന്റെ അവകാശത്തിൽ നിന്നോ കബളിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിലും അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടുക പതിവാണ്. പൊതുസ്വത്തായാലും ശരി, വ്യക്തികൾക്കവകാശപ്പെട്ട സ്വത്തായാലും ശരി, വഞ്ചിച്ചെടുക്കൽ കടുത്ത അക്രമവും മഹാപാപവുമാകുന്നു. എന്നിരിക്കെ, ഒരു പ്രവാചകനും അന്തരീക്ഷലും ചെയ്തുകയില്ല. ചെയ്യാവതുമല്ല. എന്നി, ആരെങ്കിലും-അതു ഒരു പ്രവാചകൻ തന്നെ ആയിരുന്നാലും ശരി-വല്ലതും വഞ്ചിച്ചെടുക്കുന്നപക്ഷം ആ വഞ്ചിച്ചെടുത്ത വസ്തുവും കൊണ്ടായിരിക്കും ഖിയാമത്തുനാളിൽ അവൻ വരുക. അങ്ങനെ, ആരും അറിയാതെ സ്വകാര്യമായി ചെയ്ത ആ കൃത്യം നിമിത്തം മഹാശനിലെ മഹാ സദസ്സിൽ വെച്ച് അവൻ അങ്ങ അറം വെളുക്കപ്പെടുന്നു. മത്രമല്ല, അതിനുള്ള ശിക്ഷ അവനു കണക്കുതീർത്തു നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ, കുറ്റത്തിൽ കവിഞ്ഞ ശിക്ഷ നൽകിയോ മറ്റോ അവനോടു യാതൊരു അനീതിയും കാണിക്കപ്പെടുകയില്ലതാനും. എന്നൊക്കെയാണ് ആദ്യവചനത്തിന്റെ താൽപര്യം.

ഈ വചനത്തിന്റെ അവതരണ സന്ദർഭമെന്ന നിലയ്ക്കു രണ്ടുതരം രിവായത്തുകൾ കാണാം: (1) ഉഹ്ദിൽ ശത്രുക്കൾ ആദ്യം പരാജയപ്പെട്ട് ഓടിയ അവസരത്തിൽ യുദ്ധമകളുണ്ടായിരുന്ന മുസ്ലിംകൾ അവർ വിട്ടെടുത്ത പൊയ സാധനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴാണ് മോലികളിൽ നിന്നിരുന്ന വില്ലാളികൾ അതുകൾ സ്ഥലം വിട്ടിരുന്നിപ്പോഴും, ശേഖരണത്തിൽ പങ്കെടുത്തതും. അവരവർ ശേഖരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ അവരവർക്കു തന്നെ നബി (സ) വിട്ടുകൊടുത്തുകൊടുക്കുമോ, ഗനീമത്തു സ്വത്തുക്കൾ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ വിതിച്ചു കൊടുക്കാനിരിക്കുകയോ ചെയ്തേക്കാം; അതുകൊണ്ട് നാമും പോയി നട്ടുകൊടുക്കിയിട്ടു ശേഖരിക്കുക എന്ന തത്ത്വത്തിൽ പറഞ്ഞു കൊണ്ടായിരുന്നു അവർ മല വിട്ടിരുന്നിപ്പോഴും. പിന്നീട് നബി (സ) അവരോട് സ്ഥലം വിട്ടുവരുന്നതു കാരണം ചോദിച്ചപ്പോൾ അതു തുറന്നു പറയുവാൻ അവർ മടിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ തിരുമേനി അവരോടു ഇങ്ങിനെ പറയുകയുണ്ടായി: 'അതല്ല, നാം വഞ്ചിക്കുകയൊന്നും, നാം ശരിക്കു വിതിച്ചു കൊടുക്കുകയില്ലെന്നുമാണു നിങ്ങൾ ധരിച്ചത്'. ഈ അവസരത്തിലാണ് ഈ വചനം അവതരിച്ചതു എന്നത്രെ ചില രിവായത്തുകളിൽ കാണുന്നത്. ഉഹ്ദു യുദ്ധം സംസ്ഥനമായ കര്യങ്ങളാണു ഈ വചനങ്ങളിലെ പരാമർശ വിഷയമെന്ന നിലയ്ക്കു ഈ രിവായത്തിനാണു കൂടുതൽ ബോധിപ്പു കാണുന്നത്. (2) ബദർ യുദ്ധത്തിൽ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു കിട്ടിയിരുന്ന ഒരു ചവന്ന പട്ടുപ്പട്ടം കാണാതായി. അതു നബി (സ) തനിക്കായി എടുത്തുവെച്ചതായിരിക്കുമെന്നു ചില കപടവിശ്വാസികൾ പറഞ്ഞു. ഇതു സംസ്ഥനമായിരുന്നു ഈ വചനത്തിന്റെ അവതരണമുണ്ടായതു എന്നാണു രണ്ടാമത്തെ രിവായത്ത്. നിരവേനമർഗ്ഗം നോക്കുമ്പോൾ ഇതിനാണു കൂടുതൽ ബലം കാണുന്നത്. രണ്ടിൽ ഏതായാലും നബി (സ) 'ഗനീമത്തു' സ്വത്തുക്കൾ ശരിക്കു കൈകാര്യം ചെയ്യുകയില്ലെന്നോ, നീതിപൂർവ്വം എല്ലാവർക്കും ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ലെന്നോ ആരും സംശയിച്ചുകൂടാ; ഒരു പ്രവാചകനും അങ്ങിനെ ചെയ്കയില്ല എന്നാണ് ആയത്തിന്റെ അല്ലാദ്യം.

൧:൧ (യഗൂല്യ) എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു ൧:൧ (യഗൂല്യ) എന്നും വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 'ഒരു പ്രവാചകനും വഞ്ചിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ല'-അഥവാ, പ്രവാചകനെ കബളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ആർക്കും ഒന്നും ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നായിരിക്കും അപ്പോൾ അർത്ഥം. ഒരു പ്രവാചകനെയും വഞ്ചിച്ചെടുക്കുന്ന ആളായി ധരിക്കുവാൻ പാടില്ല എന്ന അർത്ഥത്തിലും ഈ വായന വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ഏതായാലും ഉദ്ദേശ്യം എല്ലാവരിലും വ്യക്തം തന്നെ. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ ഉന്നംവെച്ചും, പ്രീതി ലഭിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം പിൻപറിയുംകൊണ്ട് അവന്റെ പ്രീതിക്കു പാത്രമായ ആളുകളും, അവന്റെ കോപത്തിനു കാരണമാകുന്ന വഞ്ചനപോലുള്ള ദൃഷ്ടി മാർഗ്ഗം പിൻപററിക്കൊണ്ട് അവന്റെ കോപപാത്രം സമ്പാദിച്ച ആളുകളും ഒരുപോലെയാല്ല. ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗക്കാർ സ്വർഗ്ഗീയാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും മറ്റും വിഭാഗക്കാർ നാമു ശിക്ഷയ്ക്കും അർഹരായിരിക്കും. പക്ഷേ, ഓരോ വിഭാഗക്കാരിലുംതന്നെ, അവരവർ സ്വീകരിച്ചുപോന്ന നിലപാടനുസരിച്ച് ഓരോരുത്തരും തമ്മിൽ സ്ഥാനത്തിലും പദവികളിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കും. എന്നൊക്കെയാണു തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളുടെ സാരം.

വഞ്ചനയെക്കുറിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള പൂർത്തർ വചനങ്ങളും നബി വചനങ്ങളും മറ്റാരുമാണ്. ഉദാഹരണാർത്ഥം ചില നബി വചനങ്ങൾ നമുക്കിവിടെ സ്മരിക്കാം: (1) അബൂഹുരൈറീസ്സാഇദി(റ) പറയുകയാണ്: 'അസദ് (3) ഗോത്രക്കാരനായ ഓരോ നബി (സ) സമം: (സകാത്തു) പിരിച്ചെടുക്കുന്ന മോലിക്കു നിശ്ചയിച്ചയച്ചു. അയാൾ വന്നപ്പോൾ 'ഇതു നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണു, ഇതു എന്നിക്കു ഹദയ് (സമ്മാനം) ലഭിച്ചതാണു' എന്നു പറയുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ റസൂൽ (സ) മിമ്പറിൽ പ്രസംഗം പീഠത്തിൽ കയറി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'ചില മോലിക്കാരുടെ സ്ഥിതിയെന്താണു? അയാളെ നാം ഒരു മോലിക്കു നിയമിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് അയാൾ പറയുന്നു: ഇതു നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണു, ഇതു എന്നിക്കു ഹദയ് കിട്ടിയതാണു' എന്ന്. അയാൾ അയാളുടെ പിതാവിന്റെയും മാതാവിന്റെയും വീട്ടിൽ ഇരിക്കവെ അയാൾക്കു ഹദയ് കിട്ടുന്നുണ്ടോ, ഇല്ല എന്നു നോക്കരുതേ? യുഹമ്മദിന്റെ ആത്മാവു യാതൊരുവന്റെ കയ്യിലാണോ അവൻ തന്നെയാണു' (സത്യം)! നിങ്ങളിൽ ആരും തന്നെ അങ്ങിനെ വല്ലതും കൊണ്ടുവരുന്നതായാൽ, അതവന്റെ പിരടിയിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ഖിയാമത്തു നാളിൽ അവൻ വരാതിരിക്കായില്ല. മട്ടകമാണെങ്കിൽ അതിനു അലറിച്ചയും, പശുവാണെങ്കിൽ അതിനു അകറിച്ചയും, ആടാണെങ്കിൽ അതിനു ഇരമ്പലും [*] ഉണ്ടായിരിക്കും'. പിന്നീടു തിരുമേനി, കൊണ്ടും കക്ഷത്തിന്റെ നിറം കാണുമാറു ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവേ! ഞാൻ (ജനങ്ങൾക്കു) എത്തിച്ചുകൊടുത്തുവോ?!' (അ; ബു; മ.) തിരുമേനി തന്റെ ചുമതല നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നു അല്ലാഹുവിനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി എന്നു സാരം. مَنْ يُلْ بِأَيْ يُلْ بِأَيْ يُلْ (ആർ വഞ്ചിച്ചെടുക്കുന്നുവോ അവൻ, താൻ വഞ്ചിച്ചെടുത്തതും കൊണ്ടു ഖിയാമത്തുനാളിൽ വരുന്നതാണു.) എന്ന വാക്യത്തിനു ഒരു വിശദീകരണം കൂടിയാണു ഈ ഹദീസ്. വഞ്ചിച്ചെടുത്ത അതേ വസ്തുക്കളും പേറിക്കൊണ്ടായിരിക്കും വഞ്ചകൻമാർ ഖിയാമത്തു നാളിൽ മഹ്ശരിൽ വരുക എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥമെന്നു ഈ ഹദീസിൽ നിന്നു സ്ഥൂപമാണു.

[*] ഓരോന്നും അതതിന്റെ നിലവിളി രേഖയ്ക്കു പുറപ്പെടുവിക്കുമെന്നുദ്ദേശ്യം.

(2) അല്ലാഹുവിന്റെ (റ)യിൽ നിന്ന ഉദ്യമിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഹാദീസിന്റെ സാരമിതാണ്: ഒരു ദിവസം പ്രസംഗത്തിൽ റസൂൽ (സ) വഞ്ചിച്ചെടുക്കുന്നവരെപ്പറ്റി വളരെ കഠിനമായി സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നീടു പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളിലൊരാരും അവന്റെ പിൻപിൽ അലറി ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒട്ടകത്തെയോ, മറ്റൊരതെങ്കിലും മൃഗത്തെയോ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ഖിയാമത്തുനാളിൽ വരുന്നതു ഞാൻ കാണാതിരിക്കട്ടെ! എന്നിട്ട് അവൻ പറഞ്ഞതും: അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലേ, ഏതൊ സഹായിക്കണേ എന്ന്! ഞാൻ പറയും: 'നിനക്ക് അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന യാതൊന്നും തടയുവാൻ എനിക്കു കഴിവില്ല. ഞാൻ (വിവരം മുസ്ല) എത്തിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്'. (അ; ബു; മു)

(3) അദിയൂബ് നൂളമൈ (عدي بن مسعود) പറയുന്നു: റസൂൽ(സ) പറഞ്ഞു: 'ഹേ, മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും നമുക്കുവേണ്ടി ഒരു ജോലി ചെയ്തിട്ട് അതിൽ നിന്ന് ഒരു സൂചിയോ, അതിനു മീതെയുള്ള (അതിനെക്കാൾ വലിയ) വല്ലതുമോ ഉളിച്ചുവെക്കുന്നപക്ഷം, അതു വഞ്ചനയാകുന്നു. അവൻ അതും കൊണ്ട് ഖിയാമത്തുനാളിൽ വരും'. അപ്പോൾ, അൻസാരികളിൽ പെട്ട കറുത്ത ഒരു പുരുഷൻ-അതു സഅ്ദുബ് നൂളമൈ (റ) ആയിരുന്നു-ഏഴുനേരം നിന്ന് പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലേ, അവിടുത്തെ ഉദ്യോഗം എന്നിൽ നിന്നു അവിടുന്ന് (തീർച്ച) ഏറ്റവും വാങ്ങിയൊലും!' തിരുമേനി ചോദിച്ചു: 'അതെന്താ?' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'അവിടുന്ന് ഇന്നിന്നപ്രകാരം പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. (അതുതന്നെ.)' അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ഞാനതു ഇപ്പോഴും പറയുന്നു. നാം ഒരാളെ ഒരു ജോലിയിൽ ഏൽപ്പിച്ചാൽ, അയാൾ അതിൽ (അതുവഴി ലഭിക്കുന്നതിൽ) ചെറുതും വലുതുമെല്ലാം (രംഗത്തും) കൊണ്ടുവരണം. അതിൽ നിന്ന് അവനു കൊടുക്കപ്പെടുന്നതു അവനു സ്വീകരിക്കാം. അവനോടു വിരോധിക്കപ്പെട്ടതിൽ നിന്നു അവൻ ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുകയും വേണം'. (അ; മു; ദാ.) ഈ ഖുർആൻ വചനവും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള നബി (സ)യുടെ ഉപദേശങ്ങളും അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു സഹാബികൾ കാണിച്ചിരുന്ന സത്യസന്ധതയ്ക്കു ഇന്നു കാണാത്ത എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങൾ സഹാബികളുടെ ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

١٦٤- لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ○

164. തീർച്ചയായും, സത്യവിശ്വാസികളിൽ അവരിൽ നിന്നുതന്നെയുള്ള ഒരു റസൂലിനെ നിയോഗിച്ചിരിക്കയാൽ, അല്ലാഹു അവർക്ക് (വലിയ) ദാക്ഷിണ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; അവന്റെ ആയത്തു [ലക്ഷ്യം] കൽ അദ്ദേഹം അവർക്കു ഓതിക്കൊടുക്കുകയും, അവരെ സംസ്കരിക്കുകയും, അവർക്കു വേദഗ്രന്ഥവും വിജ്ഞാനവും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന (ഒരു റസൂലിനെ). നിശ്ചയമായും, മുസ് അവാർ വ്യക്തമായ വഴിപിഴവിൽ തന്നെയായിരുന്നു.

164. ۞ തീർച്ചയായും ഉണ്ടു ۞ അല്ലാഹു ദാക്ഷിണ്യം (കനപ്പെട്ട അനുഗ്രഹം) ചെയ്തിട്ടുണ്ട്) ۞ സത്യവിശ്വാസികൾക്കു ۞ അവൻ അയച്ചതിനാൽ, നിയോഗിച്ച സ്ഥിതിക്ക് ۞ അവരിൽ നിന്നു തന്നെ, അവരുടെ സ്വന്തങ്ങളിൽ നിന്നായി ۞ അവന്റെ ആയത്തുകളെ ۞ അവരെ സംസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യും ۞ അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ۞ (വേദ) ഗ്രന്ഥം ۞ വിജ്ഞാനവും ۞ നിശ്ചയമായും അവരായിരുന്നു ۞ മുസ്ല, മുസ്ല മുതൽക്കേ ۞ വഴിപിഴവിൽ തന്നെ ۞ വ്യക്തമായ, പ്രത്യക്ഷമായ

ചിരകാലമായി ഖുർമാർഗ്ഗത്തിൽ പതിച്ചു നടന്നിരുന്ന ശേഷം, സന്മാർഗ്ഗനിരതരായി ജീവിക്കുമെന്നുള്ള തത്ത്വം പരേമങ്ങളും, മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്ന് എത്തിച്ചു കൊടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന-ചോദിച്ചറിയുവാനും, മാതൃകയാക്കുവാനും അടുത്തുപെരുമാറുവാനും വളരെ സൗകര്യപ്രദമായ-തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ജനിച്ചു തങ്ങളുടെപ്പോലെയുള്ള ജീവിച്ചുവരുന്ന-ഒരു റസൂലിനെ നിയോഗിച്ചു കൊടുക്കുകവഴി സത്യവിശ്വാസികൾക്കു അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നു ലഭിച്ച ഹാദീസുകളെപ്പറ്റി അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയാണ്. ഈ വചനത്തിലടങ്ങിയ ആശയങ്ങളെ സൂ: ബഖറ: 129 ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുസ്ല വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സൂ: ബുഖറായിൽ കൂടുതൽ വിശദീകരണം കാണാം.

165. നിങ്ങൾക്കു ഒരു വിപത്തു ബാധിച്ചപ്പോഴേക്കും അതിന്റെ രണ്ടു നിങ്ങൾ (അങ്ങാട്ടു) ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു നിങ്ങൾ പറയുകയോ: 'ഇതെങ്ങിനെയാണു (സംഭവിച്ചതു)?' എന്നു!

(നബിയേ) പറയുക: 'അതു നിങ്ങളുടെ തന്നെ അടുക്കൽ നിന്നാകുന്നു. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.'

166. രണ്ടു സംഘങ്ങൾ കൂടിയ (ആ) ദിവസം നിങ്ങൾക്കു ബാധിച്ചതു (കൈയ്യും) അല്ലാഹുവിന്റെ അനുജതിപ്രകാരമാകുന്നു. അവൻ സത്യവിശ്വാസികളെ (വേർതിരിച്ചു) അറിയുവാൻ വേണ്ടിയുമാകുന്നു;

167. കറപട്യം കാണിച്ചവരെ (വേർതിരിച്ചു) അറിയുവാൻ വേണ്ടിയും. അവരോടു [ആ കപടന്മാരോടു] പറയപ്പെട്ടു: 'വരുവിൻ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുവിൻ, അല്ലെങ്കിൽ ചെറുത്തു നിൽക്കുവിൻ' അവർ പറഞ്ഞു: 'ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടാകുമെന്നു' ഞങ്ങൾ' അറിഞ്ഞിരുന്നവെങ്കിൽ, ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ പിൻതുടരുക തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു.'

സത്യവിശ്വാസത്തോടുള്ളതിനെക്കാൾ - അന്നത്തെ ദിവസം-അവർ അവിശ്വാസത്തോടു കൂടതൽ അടുത്തവരാകുന്നു. തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതു അവർ തങ്ങളുടെ വായ കൊണ്ടു പറയുന്നു. അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അവർ മുകളിലെക്കെന്ന തിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിയുന്നവനുമാണ്.

165- أَوَلَمَّا أَصَابَكُمْ مُصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَهَا ۚ قُلْتُمْ أَنَّى هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝

166- وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ التَّفَىٰ الْجَنَّةِ فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ۝

167- وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَعْمَالَكُمْ فَآتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْادَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ

هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمَيزُ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ ۚ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ۝

165. നിങ്ങൾക്കു ബാധിച്ചപ്പോഴേക്കും, ബാധിച്ചപ്പോഴോ ഒരു ബാധ (വിപത്തു) നിങ്ങൾ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ രണ്ടു നിങ്ങൾ പറയുക (യോ), പറഞ്ഞു(വോ) ഇതെങ്ങിനെയാണു പറയുക അതു അടുക്കൽനിന്നാണു നിങ്ങളുടെ തന്നെ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുള്ളവനാണ്. 166. നിങ്ങൾക്കു ബാധിച്ചതു കണ്ടുമുട്ടിയ ദിവസം രണ്ടു സംഘങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ സമ്മതം കൊണ്ടാണു അവൻ അറിയുവാൻ വേണ്ടിയും സത്യവിശ്വാസികളെ 167. അവൻ അറിയുവാനും കറപട്യം കാണിച്ചവരെ പറയപ്പെട്ടു അവരോടു വരുവിൻ യുദ്ധം ചെയ്യുവിൻ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ തടുക്കു (ചെറുക്കു) വിൻ അവർ പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾക്കറിയാത്തതെന്തെങ്കിലും ഞങ്ങളെ പിൻതുടരുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു അവർ അവിശ്വാസത്തോടു അന്നത്തെ ദിവസം ഏറ്റവും (അധികം) അടുത്തവരാണു അവരെ (അവർ അടുത്തതിനെ)ക്കാൾ സത്യവിശ്വാസത്തോടു അവർ പറയുന്നു അവരുടെ വായകൾകൊണ്ടു ഇല്ലാത്തതു തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവാകട്ടെ ഏറ്റവും അറിയുന്നവനാണ് അവർ ഒളിച്ചുവെക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

കൈക്കൂ വീട്ടുകൊടുക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ നിങ്ങളൊന്നിച്ചു ഞങ്ങളും ചേർന്നുകൊള്ളാം. ഇതു കേവലം ഒരു തട്ടിപ്പും പരിഹാസവും മാത്രമെന്നെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ക്ഷിത്ത തവണ ബദിൽ വെച്ചു തങ്ങളെക്കൂ പിണഞ്ഞ തീരാനഷ്ടത്തിനു പകരം വീട്ടുവാൻ ഒരുങ്ങിവന്ന ഒരു വമ്പിച്ച സൈന്യം. എണ്ണം കൊണ്ടും വണ്ണം കൊണ്ടും കുറവായ മുസ്‌ലിംകളോടു ഏറ്റുമുട്ടാതെ അവർ വെറുതെത്തു മടങ്ങിപ്പോകുകയില്ലെന്നു ആ കപടവിശ്വാസികൾക്കു ശരിക്കും അറിയാം. ഇതേവരെ മുസ്‌ലിംകളിലൂടെ ഇസ്‌ലാമികവേഷം അഭിനയിച്ചു ക്ഷിത്തുകൂടിയിരുന്ന അവരുടെ യഥാർത്ഥ ഉള്ളിലിരുപ്പു ഇപ്പോഴാണ് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നത്. അതിനെപ്പറ്റിയാണ് 'സത്യവിശ്വാസത്തോടുള്ളതിനെക്കാൾ അവിശ്വാസത്തോടാണ് അവർ അന്നു കൂടുതൽ അടുപ്പമുള്ളത്' എന്നും, അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതു അവർ വായകൊണ്ടു പറയുന്നു എന്നും അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. ഇബ്നുക്വമീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കനുസരിച്ച് അവന്റെ നിലപാടിൽ മാറ്റം സംഭവിക്കുമെന്നും, അങ്ങനെ ചിലപ്പോൾ സത്യവിശ്വാസത്തോടും, മറ്റു ചിലപ്പോൾ അവിശ്വാസത്തോടും അവനു അടുപ്പം കൂടുതലായും കുറവായുമിരിക്കുമെന്നും മഹാൻമാർ م الكفر يولد എന്ന വാക്യത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

യുദ്ധത്തിൽ പലരും രക്തസാക്ഷികളായി മരണപ്പെടേണ്ടി വന്നതു അവർ തങ്ങളുടെ വാക്കു കേൾക്കാതെ യുദ്ധത്തിന്നിറങ്ങിയതുകൊണ്ടാണെന്നും കപട വിശ്വാസികൾ പറഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങിനെയൊന്നെങ്കിൽ, യുദ്ധത്തിത്തിലൊന്നും പങ്കെടുക്കാതെ അവർ വീട്ടിൽ അടങ്ങിരുന്ന് മരണത്തിൽ നിന്നൊന്നു രക്ഷപ്പെടട്ടെ, അതൊന്നു കാരണമല്ലേ എന്നു അവരോടു പറയുവാൻ നബി (സ) യോടു അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നു. അതെ-154-ാം വചനത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ-മരണം അല്ലാഹു കണക്കാക്കിയതാണ്. അതിന്റെ സമയം വന്നാൽ അതു സംഭവിക്കേതെന്നു ചെയ്യും. ഇതാണു യഥാർത്ഥത്തിലുള്ളതെന്നു താൽപര്യം. ഏതായാലും കുറെപേർ മരണപ്പെട്ടുപോയല്ലോ, അതു നിമത്താനു വാത്ത നഷ്ടം തന്നെയല്ലേ? എന്നു ചോദിക്കപ്പെടാം. അതിനുള്ള ഉത്തരം അടുത്ത വചനത്തിൽനിന്നറിയാം. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

169. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടവരെ (അവർ) മരണപ്പെട്ടവരാണെന്നു തീർച്ചയായും നീ ഗണിക്കരുത്. എന്നാൽ, തങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് (അവർ). അവർക്കു ഉപജീവനം നൽകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു;

149- وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا ۚ
بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزُقُونَ ۖ
150- فَرَجَيْنَ بِمَا أَثَرُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ
وَيَسْتَبْشِرُونَ
بِالَّذِينَ لَهُمْ لِحَافٌ بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ ۚ
أَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ۚ

170. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്നും (അഥവാ ഔദാര്യം നിമിത്തം) അവർക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ സന്തുഷ്ടരായിക്കൊണ്ടു. അവരുടെ പിന്നിൽ (ഉള്ളവരിൽ) നിന്ന് അവരോടു (വന്നു) ചേർന്നിട്ടില്ലാത്തവരെക്കുറിച്ച് അവർ സന്തോഷമടയുകയും ചെയ്യുന്നു, അവരുടെ മേൽ യാതൊരു ഭയവുമില്ല, അവർ വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്യുകയില്ല എന്നു.

169. لَا تَحْسَبَنَّ തീർച്ചയായും നീ ഗണിക്കരുത്, വിചാരിക്കരുത് الَّذِينَ قُتِلُوا കൊല്ലപ്പെട്ടവരെ وَأَمْوَاتًا അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ قُتِلُوا മരിച്ചവരായി, മരണപ്പെട്ടവരെന്നു أَمْوَاتًا എന്നാൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് رَبِّهِمْ തങ്ങളുടെ റബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ يُرْزُقُونَ അവർക്കു ആഹാരം (ഉപജീവനം) നൽകപ്പെടുന്നു 170. فَرجَيْنَ സന്തുഷ്ടരായിക്കൊണ്ടു بِمَا أَثَرُمُ അവർക്കു നൽകിയതിൽ مِنْ فَضْلِهِ അല്ലാഹു فَضْلِهِ അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്നു, ഔദാര്യം നിമിത്തം وَيَسْتَبْشِرُونَ അവർ സന്തോഷമടയുക (ശുഭാപ്തി വിശ്വാസമടയുക)യും ചെയ്യും بِالَّذِينَ لَهُمْ لِحَافٌ (വന്ന്) ചേർന്നിട്ടില്ലാത്തവരെപ്പറ്റി مِنْ خَلْفِهِمْ അവരോടു, അവരുമായി مِنْ خَلْفِهِ അവരുടെ പിന്നിൽ നിന്നു, പിന്നാലെ (യുള്ളവരിൽ) നിന്നു أَلَا خَوْفٌ അവർക്കുമേൽ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ അവരില്ല എന്നും يَحْزَنُونَ വ്യസനപ്പെടുക

പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം അവർക്കു പല അന്യഗ്രഹങ്ങളും ലഭിക്കുമെന്നാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നുള്ളതു സ്വർത്തന്റെയും നബി വചനങ്ങളുടെയും വ്യക്തമായ പ്രസ്താവനകൾക്കു നിരക്കാത്തതാകുന്നു. (3) അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന അന്യഗ്രഹങ്ങൾക്കൊണ്ടു അവർ സന്തുഷ്ടരായിരിക്കും. ഉപജീവനം നൽകപ്പെടുന്നതിനു പുറമെ മേനറയും പല അന്യഗ്രഹങ്ങളും അവർക്കു സിദ്ധിക്കുമെന്നാണ് ഇതിലെ സൂചന. (4) അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന അന്യഗ്രഹങ്ങൾക്കൊണ്ടു സന്തോഷഭരിതരാവുക മാത്രമല്ല അവർ ചെയ്യുന്നത്; തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലേക്കു ഭവിയറിൽ വന്നുചേരുന്നവർ നിരിക്കുന്ന രക്തസാക്ഷികളാകുന്ന തങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കു അവിടെ ലഭിച്ചേക്കുന്ന അന്യഗ്രഹങ്ങൾക്കും അവർ വളരെ സന്തോഷം കൊള്ളുന്നതായിരിക്കും. അതെ, തങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ ശേഷം വന്നെത്തുവാൻനിരിക്കുന്ന സഹോദരങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർക്കു താൽപര്യമുണ്ടായിരിക്കും. (5) അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതും, ലഭിക്കുന്നതുമായ ദോഷങ്ങൾക്കും അന്യഗ്രഹങ്ങൾക്കും പുറമെ, അവരെ പട്ടികകൾ കൊള്ളിക്കുന്ന മറ്റൊരു കാര്യംകൂടിയുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസികൾക്കും-അവർ രക്തസാക്ഷികളാകട്ടെ, അല്ലാത്തവരാകട്ടെ-പൊതുവെ ലഭിക്കുവാൻനിരിക്കുന്ന വമ്പിച്ച പ്രതിഫലങ്ങളിലും, അവരുടെ മാനദണ്ഡം അവയെന്നും നഷ്ടപ്പെടാതെ അവർക്കു സിദ്ധിക്കുമല്ലോ എന്നുള്ളതിലും അവർ സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഈ വചനങ്ങളിലെ ആശയങ്ങളിലേക്കു വെളിച്ചം തരുന്ന പല നബി വചനങ്ങളും ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. അവയിൽ ചിലതുമാത്രം നമുക്കിവിടെ ഓർമ്മിക്കാവുന്നതാണ്: 1. നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്തതായി അനസ" (റ) ഉദ്യഹരിക്കുന്നു: 'മരണപ്പെട്ടുപോയിട്ട് അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു നന്മ ലഭിക്കുന്ന ഒരാൾമാവിനും തന്നെ, ഇഹലോകത്തെക്കു മടങ്ങിവരുന്നതു സന്തോഷമായിരിക്കയില്ല-ശഹീദ് ഒഴികെ. അവൻ ശഹാദത്തിന്റെ (രക്തസാക്ഷിയായി മരിക്കുന്നതിന്റെ) ശ്രേഷ്ഠതകളനുഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ ഇഹലോകത്തേക്കു മടങ്ങിവന്ന് മറ്റൊരു പ്രാവശ്യംകൂടി കൊല്ലപ്പെടുന്നതു അവനു സന്തോഷകരമായിരിക്കും.' (അ: മു.) 2. ജാബിർ(റ)പറയുകയുണ്ട്: 'എന്റെ പിതാവ് ഉഹ്ദ്യയുദ്യത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഞാൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുനിന്നു തൃണി നീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയായി. സഹാബികൾ എന്നെ വിലക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. റസൂൽ (സ) വിലക്കുകയുണ്ടായില്ല. അവിടുന്നു പറഞ്ഞു: 'കരയേണ്ട, അദ്ദേഹം ഉയർത്തപ്പെടുന്നതു(അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനാസ: എടുക്കപ്പെടുന്നതു) വരെ മലക്കുകൾ അവരുടെ ചിറകുകളാൽ അദ്ദേഹത്തിനു തണലേകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.' (ബു: മു:ന.)

3. ഇബ്നു അബ്ബാസ്" (റ) പറയുന്നു: റസൂൽ (സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'ഉഹ്ദ്യയുടെ ദിവസം നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കു ആപത്തു പീണിഞ്ഞപ്പോൾ, അവരുടെ ആത്മാക്കളെ അല്ലാഹു പച്ച വർണ്ണമുള്ള ചില പക്ഷികളുടെ ഉള്ളങ്ങളിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ അരുവികളിൽനിന്നു വെള്ളം കുടിക്കുന്നു. അതിലെ ഫലങ്ങളിൽനിന്നു തിന്നുകയും ചെയ്യുന്നു. 'അർശി'ന്റെ തണലിലുള്ള സ്വർണ്ണക്കിനാദി (വിളക്കു)കളിൽ അവ ചെന്നുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, അവർ തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളുടെ മെച്ചവും വിശ്രമസ്ഥാനത്തിന്റെ മെച്ചവും കണ്ടപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾക്കു അല്ലാഹു ചെയ്തതുതന്നെ ഞങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾ കണ്ടെങ്കിൽ എത്ര നന്നായെന്ന! എന്നാലവർ സമരത്തിൽ താൽപര്യപ്പെടാൻവരു കാണിക്കാതെയും, യുദ്യത്തിനു മടിക്കാതെയും ഊന്നേണ! അപ്പോൾ, അല്ലാഹു പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ഇതു (ഈ വിവരം) അവർക്കു എത്തിച്ചുകൊടുത്തുകൊള്ളാം. അങ്ങനെ, അല്ലാഹു ഈ (169-171) വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. (അ: മാ: ഹാ: ഇബ്നു ജരീർ) 4. ഇബ്നു അബ്ബാസ്" (റ)ൽ നിന്നു അഹ്മദ്യം, ഇബ്നുജരീറും (റ) നിവേദനം ചെയ്ത ഒരു ഹദീസിൽ, ശുഹദാക്കൾക്കു അവരുടെ ആഹാരം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു രാവിലെയും വൈകുന്നേരവും ലഭിക്കുന്നതാണ് എന്നും വന്നിരിക്കുന്നു.

വിഭാഗം-18

172. തങ്ങൾക്കു മുറിവു (പരിക്കു) ബാധിച്ചതിനു ശേഷം (പിന്നെയും) അല്ലാഹുവിനും റസൂലിനും ഉത്തരം നൽകിയ കൂട്ടർ! [പ്രശംസനീയർതന്നെ] അവരിൽനിന്നു നന്മ പ്രവർത്തിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്ക് മഹത്തായ പ്രതിഫലമുണ്ട്.

142- الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ
مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ
لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا
أَجْرٌ عَظِيمٌ

173. (അതായത്) യാതൊരു കൂട്ടർക്കും: അവരോട് മനുഷ്യൻമാർ പറഞ്ഞു: 'നിശ്ചയമായും, നിങ്ങളോടു (ഒന്നിടുവാൻ ആ) മനുഷ്യർ (ആളുകളെ) ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്.' ആകയാൽ, നിങ്ങൾ അവരെ പേടിച്ചുകൊള്ളവിൻ.' അപ്പോൾ, അവർക്കു വിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

അവർ പറയുകയും ചെയ്തു: 'നമുക്ക് അല്ലാഹു മതി! അവൻ എത്രയോ നല്ല ഭരമേൽപിക്കപ്പെടുന്നവൻ!'

174. അങ്ങനെ, അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നുള്ള ഒരു (മഹത്തായ) അനുഗ്രഹവും, ഔദാര്യവുമായി അവർ തിരിഞ്ഞു [മടങ്ങി] വന്നു. ഒരു തിൻമയും അവരെ സ്പർശിച്ചില്ല, (മാത്രമല്ല) അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ (പ്രീതിയെ പിൻപററുകയും ചെയ്തു.

അല്ലാഹുവാകട്ടെ, വമ്പിച്ച ഔദാര്യവാനുമാകുന്നു.

143- الَّذِينَ قَالُوا لِلْأَسَافِ
إِنَّ الْإِنْسَانَ قَدْ فَتِنَا الْكُفْرُ
فَأَخَذْنَاهُمْ

فَزَادَهُمْ إِلَيْنَا

وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

144- قَالُوا لَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ

قُلْنَا لَمْ يَسْسِرْ لَكُمْ سُبُوًّا

وَأَتَّبَعُوا رِضْوَانِ اللَّهِ

وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ

172. യാതൊരു കൂട്ടർക്കും അവർ ഉത്തരം നൽകി: 'അല്ലാഹുവിനു നസൂലിനും മനുഷ്യന്മാർക്കും ശേഷമായി, പിന്നീട് അവർക്കു ബാധിച്ചതിന്റെ മൂറിവു (പരക്കു) യാതൊരു കൂട്ടർക്കുണ്ടു നന്മ പ്രവർത്തിച്ചു അവരിൽ നിന്നു സൂക്ഷ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രതിഫലം മഹത്തായ 173. യാതൊരു കൂട്ടർക്കും അവരോടു പറഞ്ഞു മനുഷ്യർ നിശ്ചയമായും മനുഷ്യർ അവർ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്' നിങ്ങൾക്കു അതിനാൽ അവരെ പേടിക്കവിൻ അപ്പോൾ അവർക്കു വർദ്ധിപ്പിച്ചു വിശ്വാസത്തെ അവർ പറയുകയും ചെയ്തു നമുക്കുമതി! അല്ലാഹു എത്രയോ നന്നു ഭരമേൽപിക്കപ്പെടുന്നവൻ 174. അങ്ങനെ അവർ മറുത്തു (തിരിഞ്ഞു-മടങ്ങി) ഒരു അനുഗ്രഹവുമായി അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു ഔദാര്യവും അതും-മടങ്ങി) ഒരു തിൻമയും അവർ പിൻപററുകയും ചെയ്തു അല്ലാഹുവിന്റെ (പ്രീതിയെ അല്ലാഹുവാകട്ടെ ഔദാര്യമുള്ളവനാണു വമ്പിച്ച, മഹത്തായ

യുദ്ധം. അതിൽ പരാജയം അനുഭവപ്പെട്ടവരിലും മുസ്ലീംകളുടെ പക്ഷം വന്നുപോയ കൈപ്പിടവുകൾ കാരണം വീണ്ടും തിരിച്ചടിച്ചു വമ്പിച്ച വിനയം വരുത്തിയശേഷം, അഹങ്കാരപൂർവ്വം വേഗം സ്ഥലം വിട്ടു പോകുകയാണു മുസ്ലീംകൾക്കു ചെയ്തത്. ഔപചാരികമായി, അവർ വീണ്ടും തിരിച്ചുവന്നു മടിക്കയെ ആക്രമിച്ചു നശം വരുത്തിയെക്കുമോ എന്നു നബി (സ) ക്കു മോന്നി. അങ്ങനെയൊരു വർത്ത പ്രവർത്തിച്ചതായും പറയപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ, പിറ്റേ ദിവസം തന്നെ ശത്രുക്കളെ പിൻതുടരുവാൻ തിരുമേനി ജനങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചു. മുസ്ലീംകൾക്കു അവരുടെ വീര്യം നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ശത്രുക്കളെ തെരുപ്പെടുത്തുകയും, അവരിൽ ഭീതി ജനിപ്പിക്കുകയുമായിരുന്നു നബി (സ) യുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഉഹ്ദിൽ പങ്കെടുത്തവരല്ലാത്ത ആരും തന്നോടൊപ്പം വരരുതെന്നും തിരുമേനി കല്പിച്ചു. ഒരു സംഘം സഹാബികൾ ചെന്നു സമീപിച്ചു തയ്യാറായി. ഉഹ്ദിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നില്ലെങ്കിലും നബി (സ)യുടെ പ്രത്യേകാനുമതിപ്രകാരം ജാബിറും (റ) അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നതായി ഇബ്നുനുജയ്ക്കും (റ) മറ്റും പ്രസ്ഥാവിച്ചിരിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിന്റെ വീട്ടിൽ അക്കൂട്ടത്തിന്റെ സഹോദരികളായി ഏഴു സ്ത്രീകളുണ്ടായിരുന്നു. പൂർണ്ണശക്തിയോടെ അദ്ദേഹവും, പിതാവു അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഹുസൈനും (റ) മാത്രമേ വീട്ടിലുള്ളൂ. അവരെ നോക്കുവാൻ ജാബിർ (റ)നെ ഏൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു പിതാവു യുദ്ധത്തിനു പോയത്. അദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിൽ രക്തസാക്ഷിയായവരെയും ചെയ്തു. താൻ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനുള്ള പരാജയം അനുഭവിക്കുകയും അതുകൊണ്ടു ഈ യാത്രയിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും ജാബിർ (റ) നബി (സ) യോടപേക്ഷിച്ചു. തിരുമേനി അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. നബി (സ) യും സംഘവും ഏകദേശം അകലെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന

ഹംറാൽ അസദിലെത്തി. തിരുമേനി ഉഹിച്ചതു ശരിയായിരുന്നു. യൂദ്യത്തിൽ വിജയിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് മദീനയിൽ കണ് ആക്രമണം നടത്താൻ വേഗം മടങ്ങിയതിൽ വഴിമടയ്യുണ്ടിച്ചു ശത്രുക്കൾക്ക് വേദം തോന്നുകയുണ്ടായി. അജ്ഞ, പിന്നാക്കം തിരിച്ചുവരുവാൻ അവർക്കുത്ത്യിരുന്നു. നബി (സ) യൂടെയും സംഘത്തിന്റെയും ഈ വശവു നിമിത്തം അവർ യെപ്പട്ടു. ഇന്നലെ യൂദ്യത്തിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടില്ലാത്ത പലരും ആ സംഘത്തിലുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും, മുസ്ലിംകൾക്കു പുതിയ ശക്തിയും സ്വാധീനവും ലഭിച്ചിരിക്കുമെന്നും അവർ കരുതി. അവർ വേഗം മക്കയിലേക്കു മടക്കയാത്ര തുടരുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഘത്തിൽ പങ്കെടുത്തുപോയ സഹാബികളെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണു 172-ാം വചനം. തലേ ദിവസം യൂദ്യത്തിൽ ബാധിച്ച ആപത്തുകളും പരുക്കുകളും വിലവെക്കാതെയാണല്ലോ അവർ നബി (സ)യുടെ കീഴ്ബന്ധം സ്വീകരിച്ചത്. ചില സഹാബികൾക്കു ഏറ്റിരുന്ന പരുക്കുകൾ നിമിത്തം ശരിക്കു നടക്കുവാൻ പോലും കഴിയാതെ അന്യംനും താങ്ങിയും സഹായിച്ചും കൊണ്ടായിരുന്നു അവർ പോയതെന്നും ചില നിവാരണത്തുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. അവരുടെ മഹത്തരമായ അത്തരം ത്യാഗസന്നദ്ധത ഏറ്റവും കാലത്തുമുള്ള സത്യവിശ്വാസികൾക്കും തെളുത്തക മാതൃകയായിത്തീരേണ്ടതിനു വേണ്ടിയാണു അവരുടെ ഈ സ്മരണ ഖുർആനിൽ അല്ലാഹു നിലനിറുത്തിയിരിക്കുന്നത്. സഹാബികളുടെ മാതൃകാപരമായ മറ്റൊരു സംഭവത്തെപ്പറ്റിയാണ് 173-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് എന്നത്രെ പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും പറയുന്നത്. ആ സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു:-

ഉഹ്ദ് യൂദ്യം കഴിഞ്ഞ് വിജയഭേരി മുഴക്കിക്കൊണ്ട് ശത്രുസൈന്യം മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ, അവരുടെ സർവ്വ സൈന്യംധീപനായ അബൂസുഫ്യാൻ (*) എന്നിയത്തെ കാഴ്ച അടുത്തുകൊല്ലം ബദ്രിൽ വെച്ചായിരിക്കുമെന്നു വിളിച്ചു പറയുകയും, നബി (സ) അതു സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കൊല്ലംതോറും വമ്പിച്ച ഒരു കച്ചവടമേള നടക്കാനുള്ള സാധ്യതയായിരുന്നു ബദർ. നിശ്ചിതകാലം വന്നപ്പോൾ, ഖുറൈശികൾക്കു കീഴ്ബന്ധം പിടീപെട്ടിരിക്കുമായിരുന്നതു നിമിത്തം അവർക്കു യൂദ്യ സന്നാഹം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചില്ല. വാഗ്ദത്തലംലനത്തിന്റെ അപമാനത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ വേണ്ടി അബൂസുഫ്യാൻ (റ) ഒരു സൂത്രം പ്രേയാഗിച്ചു. ഖുറൈശികൾ വമ്പിച്ച യൂദ്യ സന്നാഹം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി മദീനയിൽ പ്രചാരണം നടത്തുക; അങ്ങനെ മദീനാ നിവാസികളിൽ ഭീതി ഉളവാക്കുകയും യൂദ്യത്തിന് ഒരുങ്ങാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം മുസ്ലിംകളെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക. ഇതായിരുന്നു സൂത്രം. ഇതിനായി നുഐമുബ്നുകസ"ഉദ്" എന്നൊരാളെ വമ്പിച്ച ഇനാമും നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളെ അയക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ.... **فَلَمَّا جَاءَ الْغَدَاةَ** (മനൂഷ്യൻമാർ അവരോടു പറഞ്ഞു: ആ മനൂഷ്യൻ നിങ്ങളോടു നേരിടുവാൻ ആളുകളെ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്നു) എന്നു പറഞ്ഞതു നുഐമിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയ ഈ കള്ള പ്രചരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കുമെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഈ പ്രചരണത്തിൽ അബ്ദുലൈസ് ശത്രുക്കാരായ ഒരു യാത്രാസംഘത്തിനും, മദീനയിലെ കപടവിശ്വാസികൾക്കും പങ്കുണ്ടായിരുന്നതായും ചില നിവാരണത്തുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. ഏതായാലും നബി (സ)യും സത്യവിശ്വാസികളും ആ കൃപ്രചരണത്തിനു വില കൽപ്പിച്ചതേയില്ല. അതെ, **فَلَمَّا جَاءَ الْغَدَاةَ** (അതവർക്കു വിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, അങ്ങനെയു അല്ലാഹു മതി! അവൻ എത്രയോ നല്ല ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നവൻ! എന്നു അവർ പറയുകയും ചെയ്തു.) നബി (സ)യാകട്ടെ, വാക്കു പറയിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. അതായത്:

ആയിരത്തഞ്ഞൂറു പേരടങ്ങുന്ന ഒരു സൈന്യത്തെ നയിച്ചുകൊണ്ട് അടുത്ത കൊല്ലം ശഅ്ബാനിൽ നബി (സ) ബദ്രിൽ ചെന്നിറങ്ങി. ഖുറൈശികൾ വരുകയുണ്ടായില്ല. മദീനയിൽ നടത്തപ്പെട്ട ആ പ്രചരണം ഫലപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നു അബൂസുഫ്യാൻ ധരിച്ചു. ഏങ്കിലും, വരക്കു പാലിച്ചെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കുവാൻ ഒരു സൈന്യവുമായി അബൂസുഫ്യാൻ മക്കയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട് ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസത്തെ യാത്രക്കു ശേഷം തിരിച്ചു പോകുകയും ഉണ്ടായി. ബദ്രിലെ കച്ചവടമേള നടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു മുശ്റിക്കുകളുടെ മത്സരവും ശത്രുതയും നേരിടാത്തവിധം വമ്പിച്ച കച്ചവടം നടത്തി ലാഭം നേടുവാൻ അങ്ങിനെ മുസ്ലിംകൾക്കു അവസരം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവം ചെറിയ ബദർ(**بَدْرُ الْغَدَاةِ**) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ച പ്രകാരം 172-ാം വചനത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച സംഭവം ഹംറാളിൽ അസദ് സംഭവമാണെന്നും, 173-ാം വചനത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതു ചെറിയ ബദർ സംഭവമാണെന്നുമാണ് വ്യാഖ്യാതാക്കളിൽ അധികപക്ഷത്തി

[*] ഖുറൈശി പ്രമാണികളിലെ ഒരു പ്രധാനിയായിരുന്നു അബൂസുഫ്യാൻ (റ). ഇസ്ലാമിനെതിരിൽ ഖുറൈശികൾ നടത്തിയ പല യൂദ്യങ്ങൾക്കും നേതൃത്വം വഹിച്ചതു അദ്ദേഹമായിരുന്നു. മക്കാവിജയകാലത്തു അദ്ദേഹം മുസ്ലിമായി. പിന്നീടു ഹൂനൈൻ യൂദ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തു. നബി (സ)യുടെ ശേഷം, പ്രസിദ്ധമായ യർമുക്ക് യൂദ്യത്തിലും അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂതനാണ് അമീർ മുആവിയ (റ).

ന്റെയും അജിപ്രായം, ചെറിയ ബദർ സഭയുമുണ്ടായതു ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണെന്നിലും ഉഹ്ദു യുദ്ധവും അതും തമ്മിൽ ബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടു എല്ലാം ഒന്നിച്ചു വിവരിച്ചതാണെന്നും അവർ പറയുന്നു. ഈ രണ്ടു വചനങ്ങളും ചെറിയ ബദർ സഭയെത്തുടർന്നുവന്നതാണെന്നത്രെ ചില വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അഭിപ്രായം. പക്ഷേ-ഇബ്നു ജരീറും (റ) മററും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ-172-ാം വചനത്തിലെ من بعد ما أصابكم القرع (അവർക്കു മുറിവു പറ്റിയശേഷം എന്ന വാക്യം ആദ്യം പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിനാണു ശക്തി നൽകുന്നത്. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാണല്ലോ ചെറിയ ബദർ സഭയും. അപ്പോഴേക്കും തലേകൊല്ലം ഉഹ്ദിൽപ്പെട്ട് മുറിവുകൾ മിക്കവാറും സുഖപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ. രണ്ടു വചനങ്ങളിലെയും പരമാർശ വിഷയങ്ങൾ രണ്ടു സംഭവങ്ങളോടും ഏറെക്കുറെ യോജിപ്പുള്ളതായിക്കാണുന്നതും, രണ്ടും സംബന്ധിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള രീതികളിലെ പ്രസ്താവനകൾ അന്യോന്യം ഇടകലർന്നു കാണുന്നതുമായിരിക്കണം. ഈ അഭിപ്രായവാദം സത്തിനു കാരണം. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള അനുഗ്രഹവും ഔദാര്യവും കൊണ്ടാണ് അവർ മടങ്ങിയതെന്നും, അവർക്കു യാതൊരു തിന്മയും ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും മററുമുള്ള 174-ാം വചനത്തിലെ പ്രസ്താവനകൾ ഈ രണ്ടഭിപ്രായത്തിനും എതിരാകുന്നില്ലെന്നും. رأى علم

ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പറഞ്ഞതായി ബുഖാരി (റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: 'حياتكم وسم الوكيل' (ഞങ്ങൾക്കു അല്ലാഹു മതി. ഭരമേൽപിക്കപ്പെടുവാൻ അവൻ എത്രയോ നല്ലവനാണ്.) എന്ന അഗതിയിൽ ഇടപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയും, من بعد ما أصابكم القرع (മനുഷ്യർക്കു തിന്മയോടു താടിടുവാൻ ആദ്യകളെ ശാഖരിച്ചിരിക്കുന്നു) എന്നു ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ മുഹമ്മദ് (സ) നബിയും പറയുകയുണ്ടായി.

175. (സത്യവിശ്വാസികളേ) നിശ്ചയമായും അതു പിശാചു തന്നെയാണു; അവൻ തന്റെ മിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു (നിങ്ങളെ) യെപ്പെടുത്തുകയാണ്. അതിനാൽ, അവരെ നിങ്ങൾ യെപ്പെടേണ്ടോ, എന്നു യെപ്പെടുകയും ചെയ്യുവിൻ, നിങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാണെങ്കിൽ.

١٧٥- اِنَّمَا ذٰلِكُمُ الشَّيْطٰنُ يُخَوِّفُ اَوْلِيَآئِهٖ
فَلَا تَخَافُوْهُ
وَخَافُوْنَ اِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ

175. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَآئِهِ ۖ فَلَا تَخَافُوهُ ۚ وَالْخَافُونَ ۖ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ (തന്നെ-മാത്രം) പിശാചു (തന്നെയാണു - മാത്രമാണു) അത്. അവൻ യെപ്പെടുത്തുന്ന പിശാചു അവന്റെ മിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു. ബന്ധുക്കളെപ്പറ്റി അതിനാൽ നിങ്ങളവരെ യെപ്പെടരുത്. എന്ന് യെപ്പെടുകയും ചെയ്യുവിൻ. നിങ്ങളാണെങ്കിൽ സത്യവിശ്വാസികൾ

മദീനയെ ആക്രമിക്കുവാൻ സുരദേശികൾ വന്നിട്ടു സൈന്യമാവര. നമ്മുക്കുണ്ട്. അവർ ഈ രാജ്യം നശിപ്പിച്ചേക്കും. അവരെ യെപ്പെടുകൊള്ളണം എന്നിങ്ങനെ മുകളിൽ കടമുപാധമായുള്ള ഭീഷണികളും, കള്ള പ്രചാരണങ്ങളുമൊക്കെ പിശാചിന്റെ വകയായാണ്. അവനും അവന്റെ അനുയായികളുമാണ് അതിന്റെ വക്താക്കൾ. അവന്റെ ബന്ധുക്കളായ അവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ചു നിങ്ങളിൽ യെ. ഒന്നിച്ച് നിങ്ങളെ നിർവ്വീര്യരാക്കി മുതലെടുക്കുകയാണവന്റെ ലക്ഷ്യം. അത്തരം ഭീഷണിക്കൊന്നും സത്യവിശ്വാസികളായ നിങ്ങൾ വഴങ്ങരുത്. സത്യവിശ്വാസികളായ സ്ഥിതിക്കു നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രമാണു യെപ്പെടേണ്ടതു എന്നു സാരം.

176. (നബിയേ) അവിശ്വാസത്തിൽ (പതിക്കുവാൻ) ധൂതി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ നിന്നെ വ്യസനിപ്പിക്കാതെ യുദ്ധിരിക്കട്ടെ. നിശ്ചയമായും അവർ, അല്ലാഹുവിനു യാതൊന്നും ഉപദ്രവം വരുത്തുകയില്ലതെന്നു. പരലോകത്തിൽ അവർക്കു ഒരു പങ്കും ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാതിരിക്കുവാൻ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. അവർക്കു വന്നിട്ടു ശിക്ഷയുമുണ്ട്.

١٧٦- وَلَا يَحْزَنُكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ ۚ إِنَّهُمْ لَن يَضُرُّوْا اللّٰهَ شَيْئًا ۚ
يُجْزِلُ اللّٰهُ
الَّذِينَ يَخْطِئُوْنَ فِي الْاٰخِرَةِ
وَاللّٰهُ عَلٰٓمٌ عَظِيْمٌ

177. നിശ്ചയമായും സത്യവിശ്വാസത്തിനു (പകരം) അവിശ്വാസം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവർ, അവർ അല്ലാഹുവിന്നു യാതൊന്നും ഉപദ്രവം വരുത്തുകയെ ഇല്ല.

അവർക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുമാകുന്നു.

178. അവിശ്വസിച്ചവർക്ക് നാം (കാല) താമസം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതു അവരുടെ സ്വന്തങ്ങൾക്കു ഗുണകരമാണെന്നു അവർ നിശ്ചയമായും വിചാരിക്കേണ്ടാ. അവർക്കു നാം (കാല) താമസം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതു അവർക്കു പാപം വർദ്ധിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു. അവർക്കു അപമാനകരമായ ശിക്ഷയുമാകുന്നു.

١٧٧- الَّذِينَ اشْتَرُوا

الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ

لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٥

١٧٨- وَلَا يَحْسِبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا

أَنَّمَا تُنْفِى لَهُمْ خَيْرٌ لَّأَنفُسِهِمْ

إِنَّمَا تُنْفِى لَهُمْ لِيُذْذَبُوا إِنَّمَا

وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ٥

176. നിന്നെ വ്യസനിപ്പിക്കാതെയുമിരിക്കട്ടെ യാതൊരു കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു അവിശ്വാസത്തിൽ നിശ്ചയമായും അവർ ഉപദ്രവം ചെയ്യുകയില്ല തന്നെ ഓ അല്ലാഹുവിനെ യാതൊന്നും, ഒട്ടും അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു ആക്കത്തെ (ഏർപ്പെടുത്താതെ) ഇരിക്കുവാൻ അവർക്കു ഒരു പക്ഷം പരലോകത്തിൽ അവർക്കുണ്ട് (താനും) വമ്പിച്ച ശിക്ഷ 177 നിശ്ചയമായും യാതൊരുവർ അവർ വാങ്ങി വിലക്ക് അവിശ്വാസത്തെ, കൂടാതെ സത്യവിശ്വാസത്തിനു പകരം അവർ ഉപദ്രവം ചെയ്യുകയില്ല തന്നെ ഓ അല്ലാഹുവിന്നു യാതൊന്നും അവർക്കുണ്ട് (താനും) വേദനയേറിയ ശിക്ഷ 178. തിർച്ചയായും ഗണിക്കേണ്ട, വിചാരിക്കരുത് അവിശ്വസിച്ചവർ നാം ഒഴിവു (താമസം) നൽകുന്നതു അവർക്കു ഉത്തമമാണു, ഗുണകരമാണു (എന്നു) അവരുടെ സ്വന്തങ്ങൾക്കു, ആത്മാക്കൾക്കു നിശ്ചയമായും നാം താമസം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതു (മാത്രമാണു) അവർക്കു അവർക്കു വർദ്ധിക്കുവാൻ വേണ്ടി (മാത്രമാണു) പാപം, കററം അവർക്കു ശിക്ഷയുമാകുന്നു അപമാനകരമായ, നിന്ദിക്കുന്ന

സത്യവിശ്വാസവും നേർമ്മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കുവാൻ ആവശ്യവും പ്രേരകവുമായ ദാരാജം തെളിവുകളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അതൊന്നും വിലവെക്കാതെ, മൽസര ബുദ്ധിയോടും, ധിക്കാര മനസ്സിലോടും കൂടി സത്യ നിഷേധത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ പതിക്കുവാൻ തീരക്കൂക്ഷുന്ന എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണു ഈ വചനങ്ങൾ. ഇതുപോലെയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ഖുർആനിൽ പലേടത്തും കാണാവുന്നതാണ്. (9:55, 85; 23:55, 56; 68:44, 45 മുതലായവ നോക്കുക.) വേണ്ടത്ര വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും മനങ്ങൾ അവിശ്വാസത്തിൽ ശരിച്ചു നിൽക്കുന്നതുകണ്ട് നബി (സ) നിരൂപണത്തിൽ വളരെ വ്യസനം ഉണ്ടായിരുന്നു. (18:6; 26:3 മുതലായവ നോക്കുക.) അങ്ങിനെ വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല; അവരുടെ ധിക്കാരം നിമിത്തം അല്ലാഹുവിനോ, അവന്റെ മതത്തിനോ ഒരു ദോഷവും പറ്റുവാനില്ല; അവർ ചെയ്യുന്നതൊക്കെ ചെയ്തു കൊള്ളട്ടെ എന്നുവെച്ചു അല്ലാഹു അവരെ അയച്ചുവിട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ ദോഷമല്ല അവർ തന്നെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. എന്തൊക്കെ അല്ലാഹു നബി (സ) യെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയാണ്.

179. (സത്യവിശ്വാസികളേ) നിങ്ങൾ ഏതൊരു പ്രകാരത്തിലാണോ (ഉള്ളതു) അപ്രകാരം സത്യവിശ്വാസികളെ വിട്ടേക്കുവാൻ അല്ലാഹു (വിന്നു ഉദ്ദേശം) ഇല്ല; നല്ല (ശുദ്ധമായ) തീൽ നിന്നു (ചിത്തപ്പെട്ടു) ദുഷിച്ചതിനെ അവൻ വേർതിരിക്കുന്നതുവരെ.

١٧٩- مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ

عَلَىٰ مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ

حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَيْبَ مِنَ الطَّيِّبِ

അദ്യശ്യ (കാര്യ) ഞ്ഞക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കു വെളിവാക്കിത്തരുവാനും അല്ലാഹു (വിനു ഉദ്ദേശം) ഇല്ല; എങ്കിലും, തന്റെ ദൂതൻമാരിൽ നിന്നു താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അതിനാൽ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ ദൂതൻമാരിലും വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലോ, നിങ്ങൾക്കു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലമുണ്ടായിരിക്കും.

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظِلَّكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَالْكِتَابِ اللَّهُ يَخْتِى مِنْ رُسُلِهِ مَن يَشَاءُ
فَأْمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ
وَأِنْ تَوَلَّوْا
وَتَنَقَّوْا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ٥

179. ചിപ്കട അല്ലാഹു ആകുകയില്ല, (ഉദ്ദേശിക്കുകയില്ല) ചി അവാൻ വിട്ടുകളയുവാൻ, ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ചിപ്പ് സത്യവിശ്വാസികളെ ചിപ്പ യാതൊന്നിൽ, യാതൊരു പ്രകാരം ചിപ്പ നിങ്ങൾ അതിലാണു, അപ്രകാരമാണു ചിപ്പ അവാൻ വേർതിരിക്കുന്നതുവരെ ചിപ്പ ദൂതനായിത്തീർന്നു, ചിത്തയെ ചിപ്പ നല്ലതിൽനിന്നു, ശുദ്ധമായതിൽനിന്നു ചിപ്പകട അല്ലാഹു ആകുകയുമില്ല (ഉദ്ദേശിക്കുകയുമില്ല) ചിപ്പ നിങ്ങൾക്കു വെളിവാക്കിത്തരുവാൻ (കാട്ടിത്തരുവാൻ) ചിപ്പ അദ്യശ്യ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ചിപ്പ എങ്കിലും അല്ലാഹു ചിപ്പ അവാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കും, പ്രത്യേകമായെടുക്കും ചിപ്പ അവാൻ തന്റെ ദൂതൻമാരിൽനിന്നു ചിപ്പ അവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ ചിപ്പ അതിനാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവിൻ ചിപ്പ അല്ലാഹുവിൽ ചിപ്പ അവന്റെ റസൂലുകളിലും ചിപ്പ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിലോ ചിപ്പ നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും ചിപ്പ എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കുണ്ടു ചിപ്പ വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം ചിപ്പ നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും ചിപ്പ എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കുണ്ടു ചിപ്പ വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം

യഥാർത്ഥ വിശ്വാസികളും, കപട വിശ്വാസികളും വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്ന നിലപാടുമാറി ഇരു കൂട്ടരും തമ്മിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു കാണാവുന്ന ഒരു ചുറ്റുപാടുണ്ടാകാതെ പരസ്യമായി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഉഹ്ദിൽ ഉണ്ടായതുപോലെയുള്ള ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ അല്ലാഹു നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഓരോ വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചും അവന്റെ ഹൃദയപരസ്യങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹുവിനു നന്നായി അറിയാം. എന്നാലതും അദ്യശ്യ കാര്യങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്. അദ്യശ്യ ജ്ഞാനമാകട്ടെ, അല്ലാഹുവിനു മാത്രമാണുള്ളത്. സൂക്ഷ്മതയ്ക്കുമാത്രം പ്രവാചകൻമാർക്കുപോലും അതറിയാകുകയില്ല. ബഹുവ്യക്തികൾക്കു കാര്യങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതയ്ക്കു അറിയുവാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, അവന്റെ റസൂലുകൾക്ക് അവൻ ചില അദ്യശ്യ വിവരങ്ങൾ അറിയിച്ചു കൊടുത്തെന്നുവരും. അതും അവനു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കും, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും മാത്രമായിരിക്കും. ആ കാര്യങ്ങൾ ആ റസൂലുകൾക്കും, അവനു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കും, അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും മാത്രമായിരിക്കും. അത്രയേ ഉള്ളൂ. ആകയാൽ, അദ്യശ്യ അവാൻ മുമ്പേ അവാന്റെ അനുയായികൾക്കും അറിയുവാൻ സാധിക്കും. അത്രയേ ഉള്ളൂ. ആകയാൽ, അദ്യശ്യ അല്ലാഹു അറിയുന്ന അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ സന്ദേശവാഹകരായ റസൂലുകളിലും നിങ്ങൾ ശരിക്കും വിശ്വസിക്കുകയും അറിയുന്ന അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ സന്ദേശവാഹകരായ റസൂലുകളിലും, സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചുകൊണ്ടും വരുന്നവർക്കു അല്ലാഹു കേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. അങ്ങനെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടും, സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചുകൊണ്ടും വരുന്നവർക്കു അല്ലാഹു വിളർന്നിന്നു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്നതുമായിരിക്കും.

غ (അദ്യശ്യകാര്യം) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൂ: അബ്ബാസ് 3-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്യശ്യ കാര്യങ്ങളുടെ അറിവു സംബന്ധിച്ചുള്ള പല വിശദീകരണങ്ങളും സൂ: അൻആ: 50; നഃല: 65; ബിന: 26; മുതലായ വചനങ്ങളിലും അവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്.

180. അല്ലാഹു അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്നും തങ്ങൾക്കു നൽകിയിട്ടുള്ളതിൽ ലുബ്ധത കാണിക്കുന്നവർ, നിശ്ചയമായും വിചാരിക്കേണ്ട, അതവർക്കു ഗുണകരമാണെന്നു. എന്നാൽ, അത് അവർക്കു ദോഷകരമാകുന്നു. അവർ യാതൊന്നിൽ ലുബ്ധത കാണിച്ചുവോ അതിനെ വിയരമത്തു നാളിൽ, അവർക്കു കഷ്ടതാഭരണമാക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرٌ لَّهُمْ
بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ سَيُطَوَّقُونَ
مَا بَلَغُوا فِيهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ١٨٠

അല്ലാഹുവിനാണു ആകാശങ്ങളുടെയും, ഭൂമിയുടെയും അനന്തരാവകാശം. അല്ലാഹു, നിങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മജ്ഞാനിയുമാകുന്നു.

وَبَلَدَاتُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ۝

180- **وَبَلَدَاتُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ** ലുബ്ധത കാണിക്കുന്നവർ ലുധാത്താനിൽ **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അല്ലാഹു അവർക്കു നൽകിയ **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്നു. യഥാർത്ഥ അർത്ഥം **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അതു ഗുണ(കര)മാണെന്നു **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അവർക്കു **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** എന്നാൽ അതു **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അവർക്കു ദോഷമാകുന്നു **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അവർക്കു വഴിയെ കഴുത്താഭരണമാക്കപ്പെടും. കണ്ഠമാലയിടപ്പെടും. **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അവർക്കു അതിൽ ലുബ്ധത കാണിച്ചുവോ അതിനെ **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** വിയാമത്തുനാളിൽ **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അല്ലാഹുവിനാണു **وَاللَّهُ بِمَا تَع്മَلُونَ خَبِيرٌ** അനന്തരാവകാശം. **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** ആകാശങ്ങളുടെ **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** ഭൂമിയുടെയും **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** അല്ലാഹുവാകട്ടെ **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** നിങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി **وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ** സൂക്ഷ്മജ്ഞാനിയുമാണു

അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ശരിയെ കൊണ്ടുള്ള ത്യാഗത്തെക്കുറിച്ചു പലതും ഇതിനു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ വചനത്തിൽ ധനം കൊണ്ടുള്ള ത്യാഗത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, ലുബ്ധതയെക്കുറിച്ചു അക്കീതു ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. 'അല്ലാഹു അവന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ നൽകിയതിൽ ലുബ്ധത കാണിക്കുക' എന്നതിന്റെ വിവക്ഷ പ്രധാനമായും ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതിൽ പിശുക്കു പിടിക്കലാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. എങ്കിലും, അല്ലാഹു നൽകിയ അറിവ്, ആരോഗ്യം മുതലായ അനുഗ്രഹങ്ങളും ആവശ്യവേളയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നതും ആക്രമ്യപരമായ പിശുക്കിൽ ഉൾപ്പെട്ടതുതന്നെ. ഇബ്നു കഥീറും (9) മറ്റും സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ഈ പിശുക്കു വിരോധം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ധനത്തിലുള്ള പിശുക്കിനേക്കാൾ ഗൗരവത്തരമായിത്തീരുക. അതു പേരെലത്തന്നെ, സകാത്തും അല്ലാത്തതുമായ ധനപരമായ കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലും, ദാനധർമ്മാദി സൽക്കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിലുമുള്ള എല്ലാത്തരം പിശുക്കുകളും ആക്രമ്യപിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. പക്ഷേ, നിർബ്ബന്ധ കാര്യങ്ങളിലുള്ള പിശുക്കുകളെല്ലാം കുറ്റകരവും ശിക്ഷക്കു വിധേയവുമായിരിക്കും. മുസ്ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചിടമത്താളം, സകാത്തുപോലെയുള്ള നിശ്ചിത കടമകൾക്കു പുറമെ, സന്ദർഭവും അവസരവും അനുസരിച്ചും, കഴിവിന്റെ തോതനുസരിച്ചും വേറെയും ധനപരമായ കടമകൾ പലതും നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ടതായുണ്ടാകുന്നു.

നല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചിലവഴിക്കാതെയും, കടമകൾ കൊടുത്തു തീർക്കാതെയും കെട്ടിപ്പൂട്ടിവെക്കുന്ന സ്വത്തുക്കളെ, വിയാമത്തു നാളിൽ അവയുടെ ഉടമകളായ പിശുക്കന്മാർക്കു കഴുത്താഭരണമായി അണിയിക്കപ്പെടുമെന്നു അല്ലാഹു താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. സകാത്തു കൊടുത്തു തീർക്കാത്ത സ്വത്തിനെ ഒരു കുറ്റൻ സർപ്പമാക്കി വിയാമത്തു നാളിൽ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനു മാലയിട്ടു ശിക്ഷിക്കുമെന്നും (ബു.) അന്യന്റെ ഭൂമി കയ്യറിയവനു ആ ഭൂമി വിയാമത്തു നാളിൽ മാലയിടപ്പെടുമെന്നും, (ബു;മു) മറ്റും നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ വചനത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദീകരണങ്ങളാകുന്നു. അതൊന്നും കേവലം ചില അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളോ, ഉപമകൾ അല്ല. പാലോക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും, ഭൗതികാനുഭവങ്ങളും ഒരു മാനദണ്ഡംകൊണ്ടു അളന്നു കണക്കാക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ അത്താക്ക അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ടുന്ന ഗതികേടു വരുകയുള്ളൂ. ഓരോ കുറ്റത്തിനും പരലോകത്തുവെച്ചു അനുഭവപ്പെടുന്ന ശിക്ഷ, ആ കുറ്റത്തെക്കുറിച്ചുവേണ്ടിയായ രൂപത്തിലായിരിക്കുമെന്നും, ഈ ലോകത്തു സങ്കല്പിക്കുവാൻപോലും സാധ്യമല്ലാത്ത പല യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും പരലോകത്തു സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നും, അറിയുന്നവർക്കു അല്ലാഹുവിന്റെയും ദസ്യുലിന്റെയും ഇത്തരം പ്രസ്താവനകളൊക്കെ അവയുടെ സ്വപക്ഷമായ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

ധനം കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള താൽക്കാലികമായ അവകാശവും അവസരവും മനുഷ്യനു അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അതിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥൻ അല്ലാഹുവാണ്. അവസാനം സർവ്വത്തിന്റെയും സകല വിധ കൈകാര്യങ്ങളും അവനിൽ മാത്രം നിക്ഷിപ്തമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പന നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കനുസരിച്ചുള്ള കൈകാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാനേ ധനത്തിൽ മനുഷ്യനു അർഹതയുള്ളൂ. അല്ലാത്ത, അതു കെട്ടിപ്പൂട്ടിവെക്കുവാനും, അവൻ കൽപിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ചിലവഴിക്കാതിരിക്കുവാനും മനുഷ്യനധികാരമില്ല. ധനത്തിലെന്നപോലെ അല്ലാഹു നൽകിയ മറ്റു അനുഗ്രഹങ്ങളിലും അങ്ങിനെത്തന്നെ. അവയെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ ഏതെങ്കിലും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുവെന്നും, എന്തൊക്കെയാണവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും അല്ലാഹു സസൂക്ഷ്മം അറിഞ്ഞും വീക്ഷിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നൊക്കെയാണു അവസാനം അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്.

വിഭാഗം-19

181 'അല്ലാഹു ഒരിഭ്രമം, നാം ധനികന്മാരുമാണ്' എന്നു പറഞ്ഞവരുടെ വാക്കു അല്ലാഹു തീർച്ചയായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവർ (അ) പറഞ്ഞതും, ഒരു ന്യായവും കൂടാതെ അവർ പ്രവാചകന്മാരെ കൊന്നതും നാം എഴുതി (രേഖപ്പെടുത്തി) കൊള്ളാം.

നാം (അവരോടു) പറയുകയും ചെയ്യും: 'കുത്തിയെരിയുന്ന (നരക) ശിക്ഷ ആസ്വദിക്കുവിൻ.

182. 'അതു നിങ്ങളുടെ കരങ്ങൾ മുൻ ചെയ്തുവെച്ചതു നിമിത്തവും, അല്ലാഹു അടിമകളോടു അനീതി ചെയ്യുന്നവനെന്നുമല്ലെന്നുള്ളതിനാലുമാകുന്നു'.

١٨١- لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ
قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ
وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا
وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ
بِغَيْرِ حَقٍّ
وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ○
١٨٢- ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ
أَيْدِيَكُمْ
وَأَنَّ اللَّهَ
لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ○

[illegible]

അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ധനം ചിലവഴിക്കുവാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് **من أين يقرض الله قرضا حسنا** (ആരാണു് അല്ലാഹുവിനു നല്ലതായ കടം കൊടുക്കുന്നവൻ? (2: 245; 57:11) എന്നു ഖുർആനിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്. യഹൂദികൾ അതൊരു പരിഹാസത്തിനു ആയുധമാക്കി. 'അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അല്ലാഹു ഒരിടത്തും, നാം ധനികരുമാണല്ലോ; അല്ലാഹു ഒരിടത്തായതുകൊണ്ടാണല്ലോ അവൻ കടം ചോദിക്കുന്നതും, ലാഭം കൊടുക്കുമെന്നു പറയുന്നതും.' എന്നൊക്കെ അവർ ഇൽപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റിയൊന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ആ വാക്കുകൾ ഉള്ളതെല്ലാം അല്ലാഹു ശരിക്കും കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതെല്ലാം അവൻ രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുകേൾക്കുകയും കടുത്ത വാക്കുകൾ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചു പറയുക മാത്രമല്ല അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു യാതൊരു ന്യായവും കൂടാതെ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രവാചകൻമാരെ വധിക്കുകപോലുള്ള കടുംകൃത്യങ്ങളും ചെയ്തവരാണ്വർ. അതെല്ലാം അവരുടെ കർമ്മരേഖകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇതിനൊക്കെ അവർക്ക് കണക്കുതീർത്തു ശിക്ഷ നൽകുന്നതിരിക്കുമ്പോഴാണ് എന്നു സാരം. നീതി മാത്രമേ അല്ലാഹു ചെയ്തുകയുള്ളൂ. കുറ്റത്തിൽ കവിഞ്ഞ ശിക്ഷ ആർക്കും നൽകുകയില്ല. അക്രമത്തിന് വിധേയരായവർക്കു അവൻ നഷ്ടപരിഹാരം ഇടാക്കിക്കൊടുക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. നല്ലതു പ്രവർത്തിച്ചവരുടെ പ്രതിഫലത്തിൽ അവൻ ഒരു കുറവും വരുത്തുകയില്ല. ഓരോരുത്തന്റെയും കഴിവനുസരിച്ചല്ലാതെ ആരോടും അവൻ നിർബന്ധിക്കുകയില്ല. എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പല യഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതാണ് **أليس بلام للبيد** (അല്ലാഹു അടിമകളോടു അനീതി ചെയ്യുന്നവനല്ല) എന്ന അവസ്ഥത്തെ വാക്യം.

183. (ഇങ്ങിനെ) പറഞ്ഞവരാണ് (അവർ): 'അഗ്നി തിന്ന (ഓഹിപ്പിക്ക) മാറുള്ള ഒരു ബലി [യാഗ] കർമ്മവുമായി ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വരുന്നതുവരെ, ഒരു റസൂലിനെയും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കരുതെന്നു നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ഞങ്ങളെ ആജ്ഞാതീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.'

(നബിയെ) പറയുക: 'എന്റെ മുമ്പ് പല റസൂലുകളും വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ സഹിതവും നിങ്ങൾ (ഇ) പറഞ്ഞതു സഹിതവും നിങ്ങൾക്കു വരുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്: എന്തിട്ട് എന്നിനാണു നിങ്ങൾ അവരെ കൊലചെയ്തതു-നിങ്ങൾ സത്യവാൻമാരാണെങ്കിൽ?'

184. എന്നി (പിന്നെയും), അവർ നിന്നെ വ്യാജമാക്കുകയാണെങ്കിൽ (അതിൽ പരിഭവിക്കണമിട്ട്); കാരണം, നിനക്കുമുമ്പ് പല റസൂലുകളും വ്യാജമാക്കപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്; അവർ, വ്യക്തമായ തെളിവുകളും, ഏകകൂടും, വെളിച്ചം നൽകുന്ന വേദഗ്രന്ഥവും, കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. [എന്നിട്ടും വ്യാജമാക്കപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തത്.]

183- الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَاهِدُ النَّبِيِّ
إِلَّا نُؤْمِنُ لِرَسُولٍ
حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ
قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِ
بِالْبَيِّنَاتِ وَإِلَٰهِي قُلْتُمْ
فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

184- فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولُ
مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ
وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ

183. الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَاهِدُ النَّبِيِّ ۖ إِلَّا نُؤْمِنُ لِرَسُولٍ ۖ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ ۖ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِ ۖ بِالْبَيِّنَاتِ ۖ وَإِلَٰهِي قُلْتُمْ ۖ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ ۖ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ 184. فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولُ مِّن قَبْلِكَ ۖ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ ۖ وَالزُّبُرِ ۖ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ۖ

യഹൂദികൾ കെട്ടിച്ചമച്ച ഒരു കള്ളവാദത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ആക്രമിക്കുകയാണ്. ഒരു ബലികർമ്മം നടത്തുകയും അതിനെ ദിവ്യമായ അഗ്നി വന്നു ഓഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു കാണിച്ചാലല്ലാതെ, ഒരു ദൈവദൂതനെയും വിശ്വസിക്കരുതെന്നാണ് ഞങ്ങളോട് അല്ലാഹു കൽപിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു അങ്ങിനെ ഒരു ബലികർമ്മം നടത്തിയല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കു മുമ്പാകെ വിശ്വസിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ജൽപനം. ശരി, അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, വ്യക്തമായ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളോടുകൂടിയും, നിങ്ങൾ ജൽപിക്കുന്ന അതേ ബലി ദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചുകൊണ്ടും മുമ്പു നിങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ പല റസൂലുകളെയും നിങ്ങൾ വ്യാജമാക്കുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. നിങ്ങളുടെ വാദം ശരിയാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ കാരണമെന്ത്? ഈ വാദം തന്നി കള്ളമാണെന്നുള്ളതിന് നിങ്ങളുടെ ചരിത്രം തന്നെ സാക്ഷിയുണ്ടല്ലോ. എന്ന് അവരോടു മറുപടി പറയുവാൻ അല്ലാഹു നബി(സ) യെ ഉപദേശിക്കുന്നു. അവരുടെ ഇത്തരം വാദങ്ങളെല്ലാം തട്ടിപ്പു മാത്രമാണെന്നു വെളിവാക്കിയിട്ടു പിന്നെയും അവർ സത്യം സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിൽ പരിഭവിക്കുകയോ വ്യസനിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും, ദൈവികമായ ശാഖകളും, സത്യംസത്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി വിവരിക്കുന്ന വേദഗ്രന്ഥവും കൊണ്ടുവന്ന പല റസൂലുകളും ഇതിനു മുമ്പു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ നിഷേധം നടക്കുകയെന്നുള്ളതല്ല എന്നു നബി (സ) യെ സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യാഗം, മോദം, പ്രായശ്ചിത്തം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു പേരുകളിൽ പലതരം ബലികർമ്മങ്ങളും ബൈബിളിൽ കാണാം. (സുരയ്യിഹൻ: 21; 13: 20; ലേവ്യർ: 9: 24 മുതലായവ നോക്കുക.) കാള മുതലായ മൃഗങ്ങൾ, അവയുടെ അംഗങ്ങൾ, ധാന്യം മുതലായ ഭോജ്യ വസ്തുക്കൾ ഇവയൊക്കെ അതിനായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. മിക്കവാറും അവയെല്ലാം നിശ്ചിതവിധികൾക്കനുസരിച്ച് യാഗപിറയ്ക്കലിൽ വെച്ചു തീയിട്ടു ദഹിപ്പിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു പതിവ്. ചില ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനാക്കളും ബൈബിളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, അദ്വൈതമായ ദിവ്യം ഗ്നീവന്നു യാഗവസ്തുക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്ന ചിലതരം ബലികർമ്മങ്ങളും അദ്വൈതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. (*) ഇതിനെക്കുറിച്ചു യാഗകർമ്മങ്ങളിൽ പലതും പ്രവാചകന്മാരുടെ കൈക്കൂ വെളിപ്പെടുന്ന 'മുത്തബിസത്തു' (അമാനുഷിക സംഭവം) കളായി ഗണിക്കപ്പെടാറുണ്ടെങ്കിലും ഒരു പ്രവാചകന്റെ പ്രവാചകത്വത്തെക്കുറിച്ചും, ദിവ്യോത്തമത്തെയും സ്മരിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായി അതു ബൈബിളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. അപ്പാരം, യഹൂദികളുടെ പ്രസ്തുത വാദം കള്ളമാണെന്നു ബൈബിളിൽ നിന്നു തന്നെ തെളിയുന്നു. എന്നാലും അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, ഒരു പ്രവാചകൻ നടത്തിയ യാഗകർമ്മം ദിവ്യാഗ്നിക്കൊണ്ടു ദഹിപ്പിക്കപ്പെടുകയെന്ന ആ ദൃഷ്ടാന്തം കണ്ടിട്ടു പിന്നെയും ആ പ്രവാചകനെ നിഷേധിക്കുകയും കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തതിനും ബൈബിളിൽ തന്നെ ഉദാഹരണം കാണാം. അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രസ്താവനക്കു ബൈബിളിന്റെ സാക്ഷ്യം ആവശ്യമില്ല. എന്നാലും യഹൂദികളുടെ വാദം പൊള്ളയാണെന്നു വേദശാസ്ത്രം കൈവശമുള്ള അവരുടെ വേദഗ്രന്ഥം തന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അതു ഉതകുമല്ലോ. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്:-

'ഇസ്രായേലിലെ രാജാവായ ആഹാബ് ഏലിയോവിനോട്' (ഇത്യാസ് നബിയോട്) ചോദിച്ചു: നീ ഇസ്രായേലിലെ കഷ്ടപ്പെടുന്നവനോ? ഞാനല്ല, നീയും നീന്റെ പിതൃവേദനവുമാണ്. നീങ്ങുക യഹോവയെ (അല്ലാഹുവിനെ) ഉപേക്ഷിച്ച് ബാൽ (2) വിഗ്രഹങ്ങളെ സേവിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണത്രെ എന്നു ഏലിയോവ് ഉത്തരം പറഞ്ഞു.... അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം ബാൽ വിഗ്രഹങ്ങളെ സേവിക്കുന്ന (കള്ള) പ്രവാചകന്മാരെക്കൂടും, ഇസ്രായേലിലെ മറ്റൊരു കഷ്ടതയ്ക്കും കർമ്മങ്ങൾ പർവ്വതത്തിൽ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: നീങ്ങുക എത്രത്തോളം രണ്ടു തോണിയിൽ കാര്യം വെക്കും? യഹോവയാണു ദൈവമെങ്കിൽ അവനെ അനുഗമിക്കുവിൻ, ബാൽ ആണ് ദൈവമെങ്കിൽ അവനെ അനുഗമിക്കുവിൻ.... യഹോവയുടെ പ്രവാചകനായി ഞാൻ ഒരുവൻമാത്രം. ബാലിന്റെ പ്രവാചകന്മാരോ നാനൂറുനൂറായിത്തീർന്നു. ആഹാബ് രണ്ടു കാള കൊണ്ടു വരുത്തു ഒരു കാളയെ അവരും, ഒരു കാളയെത്താനും ഖണ്ഡം വെണ്ഡംകൊണ്ടു വിറകിൻമേൽ വെക്കുക. നീങ്ങളുടെ ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തിൽ നീങ്ങളും, യഹോവയുടെ നാമത്തിൽ ഖണ്ഡംകൊണ്ടു വിറകിൻമേൽ വെക്കുക. അങ്ങനെ തീകൊണ്ടു ഉത്തരം അയച്ചുവന്ന ദൈവം തന്നെ ദൈവമെന്നു വെക്കുക. ആദ്യം ബാലയുടെ പ്രവാചകന്മാർ അവരുടെ കാളയെ ഒരുക്കി ബാലയെ വിളിച്ചുപേക്ഷിച്ചു. ഉത്തരമുണ്ടായില്ല. ഏലിയോവു അവരെ പരിഹസിച്ചു. അനന്തരം ഏലിയോവിന്റെ കാളയെ യാഗപിറയ്ക്കലിൽ തെക്കിവെച്ചു യഹോവയെ വിളിച്ചുപേക്ഷിച്ചു. ഉടനെ യഹോവയുടെ തീ ഇറങ്ങി ഹോമയാഗവും വിറകും മണ്ണും ദഹിപ്പിച്ചു. തോട്ടിലെ വെള്ളവും വറ്റി. ജനങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ബാലിന്റെ പ്രവാചകന്മാരെ അവർ വെട്ടിക്കൊന്നു. പക്ഷെ, പിന്നീട് ബാലിന്റെ ആരാധകയായിരുന്ന ഈസബേൽ രാജ്ഞിയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ഏലിയോവിനെ കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ ആഹാബി രാജാവു ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി. അതിൽ നിന്ന രക്ഷപ്പെടുവാൻവേണ്ടി ഏലിയോവു സ്ഥലം വിട്ടു. ദൈവം ശേഷി(ദിമഗ്ല)ന്റെ ഭാഗത്തേക്കു പോയിക്കൊള്ളുവാൻ യഹോവയുടെ കർപനയുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. (1. രാജാക്കൾ : അ: 18, 19) ആഹാബ് മറ്റു ഇസ്രായേൽ രാജാവും, യഹോവയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അവൻ വിഗ്രഹാരാധകയായിരുന്ന ഭാര്യയുടെ ഇഷ്ടം സന്തോഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു ഇത്യാസ് (അ) നെ കൊലപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമം നടത്തിയത്. (**)

(*) ദിവ്യാഗ്നി വന്നു ദഹിപ്പിക്കുകയെന്നതു തങ്ങളുടെ യുക്തിക്കും ശാസ്ത്രത്തിനും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതു കൊണ്ടായിരിക്കാം ചില ആധുനിക വ്യാഖ്യാനാക്കൾ ഇവിടെ ജനങ്ങൾ തീയിട്ടു ദഹിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാത്രം പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതു.

(**) വേദപുസ്തക നിഘണ്ടുവിൽ പറയുന്നു:- ഏകദേശം ക്രി. മു. 875-853 വരെ രാജ്യം ഭരിച്ച യിസ്രായേൽ രാജാവായ ആഹാബ് ഈസബേലിനെ വിവാഹം ചെയ്തു.... ഇവൻ സമർത്ഥനും ധീരനുമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഭാര്യയായ ഈസബേൽ ബാലിനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടും, അവൾ അവനെക്കൂടെ അതിന്നു അനുകൂലിയായിത്തീർന്നുകൊണ്ടും ജനങ്ങൾക്ക് വളരെ നഷ്ടം ഭവിച്ചു. തന്മൂലം യഹോവയുടെ മതത്തിനും ബാലിന്റെ മതത്തിനും തമ്മിൽ ശത്രുതയുണ്ടായി. ബാലിന്റെ പക്ഷത്തിൽ ഈസബേലും, ആഹാബിന്റെ കൂട്ടുകാരും, യഹോവയുടെ പക്ഷത്തിൽ ഏലിയോ പ്രവാചകനും ചില ക്ഷേത്രന്മാരുമായിരുന്നു. (പേജ്: 43)

185. എല്ലാ ദേഹവും [ആളും] മരണത്തെ രൂപിനോക്കുന്നതാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ കൂലി [കർമ്മഫലം]കൾ ഖിയാമത്തുനാളിലേ നിങ്ങൾക്കു നിറവേറ്റിത്തരപ്പെടുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ, ആർ നരകത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റപ്പെടുകയും, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവോ അവൻ ഭാഗ്യം പ്രാപിച്ചു.

ഐഹിക ജീവിതം വഞ്ചനയുടെ വിഭവം [കൃത്രിമ സാമാനം] അല്ലാതെ (മറ്റൊന്നും) അല്ല.

186. നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളിലും, നിങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളിലും നിങ്ങൾ നിശ്ചയമായും പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. നിങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരിൽ നിന്നും, 'ശിർക്കു' [ബഹുദൈവ വിശ്വാസം] സ്വീകരിച്ചവരിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ ധാരാളം പീഡനം [പീഡന വശങ്ങളും] കേൾക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും.

നിങ്ങൾ കഷ്ടമിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ, നിശ്ചയമായും അതു (ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത) ദുഃഖ കാര്യങ്ങളിൽ പെട്ടതാകുന്നു.

١٨٥- كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ
وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ الْجُؤُوزَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
فَمَنْ رُحِّزَ عَنِ النَّارِ
وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ
وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا
إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

١٨٦- لَنُبَلِّغَنَّكُمْ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ
وَلَنَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ
أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
وَمِنَ الَّذِينَ
أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا
وَإِنْ تَصْبِرُوا
وَتَتَّقُوا
فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ

185. എല്ലാ ദേഹവും, ആളും മരിച്ച രൂപിനോക്കുന്നതാണു. നിങ്ങൾക്കു നിറവേറ്റി (പൂർത്തിയാക്കി) തരപ്പെടുകയുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ (പ്രതിഫലങ്ങൾ) ഖിയാമത്തുനാളിൽ (മറ്റും) അപ്പോൾ ആർ അവൻ അകറ്റപ്പെട്ടു നരകത്തിൽ നിന്ന് അവൻ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവരും, നിങ്ങൾ ഭാഗ്യം പ്രാപിച്ചു. ജീവിതമല്ല, ഐഹികം മാത്രം വിഭവം (സാമാനം) അല്ലാതെ വഞ്ചനയുടെ, കൃത്രിമത്തിന്റെ. 186 നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളിൽ, നിങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളിലും നിങ്ങൾ കേൾക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും. നിങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. നിങ്ങളുടെ മുമ്പ് വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരിൽ നിന്നും, 'ശിർക്കു' [ബഹുദൈവ വിശ്വാസം] സ്വീകരിച്ചവരിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ ധാരാളം പീഡനം, സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും, സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ, നിശ്ചയമായും അതു (ഉറച്ച-ധീര-ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത) കാര്യങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്.

സജ്ജനങ്ങൾക്കു സന്തോഷ വാർത്തയും, ദുർജ്ജനങ്ങൾക്കു വമ്പിച്ച അശ്കീതും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രണ്ടു വചനങ്ങളാണിത്. എല്ലാവരും മരണം ആസ്വദിക്കുന്നവരാണ്. ആർക്കും അതിൽ നിന്നൊഴിവില്ല. എല്ലാവരുടെയും കർമ്മഫലങ്ങൾ കണക്കു തീർത്തു കൊടുക്കപ്പെടുന്നതു ഖിയാമത്തുനാളിൽ മാത്രമായിരിക്കും. സജ്ജനങ്ങൾക്കു സ്വർഗ്ഗവും, ദുർജ്ജനങ്ങൾക്കു നരകവുമായിരിക്കും ലഭിക്കുക. മൂന്നാമതായ സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാനില്ല. നരകത്തിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കിത്തരുകയും, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതിൽപരം സൗഭാഗ്യം മറ്റൊന്നുമില്ല. മറിച്ച് അല്ലാത്ത ലഭിച്ചതെങ്കിൽ അതിൽപരം ദുർഭാഗ്യവും വേറെയില്ല. അപ്പോൾ, സജ്ജനങ്ങൾ ഈ ലോകത്തുവെച്ച് എന്തെല്ലാം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കും പരീക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാകും വിധേയരായിരുന്നാലും അതെല്ലാം ആ മഹാഭാഗ്യത്തിലേക്കുള്ള വഴി

സുഗമമാക്കുന്നവ മാത്രമായിരിക്കും. നേരെമറിച്ച് ദുർജ്ജനങ്ങൾക്കു ഇവിടെവെച്ചു എത്ര തന്നെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്നാലും അതു നരകത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം തെളിയിക്കുന്നവയുമായിരിക്കും. അഥവാ, ഈ ജീവിതത്തിലെ സുഖാധ്വജങ്ങൾ സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങളുടെ മണലാണ് ഡങ്ങളല്ല. ഐഹിക ജീവിതം ആകെപ്പൊടെ നോക്കിയാൽ കൃത്രിമ വിവേങ്ങളുടെ സമച്ചയമാകുന്നു. നെം ശാശ്വതമല്ല. നല്ലതെന്നു മൗനിക്കുന്നതു പലതും യഥാർത്ഥത്തിൽ ദോഷകരമായിരിക്കും. മറിച്ചും ഉണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ആരും അതിൽ വഞ്ചിതരാകരുത്. സത്യവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു പാത്രമാകുന്നവരാണെന്നുവെച്ച് അവർക്കു ഈ ജീവിതത്തിൽ വിഷമങ്ങളൊന്നും അനുഭവിക്കേണ്ടി വരികയില്ലെന്നു ധരിച്ചുകൂടാ. അവരുടെ സ്വന്തം ദേഹങ്ങളിലും സ്വത്തുക്കളിലുമെല്ലാം തന്നെ അവർ പല പരീക്ഷണത്തിനും വിധേയരാകുകതന്നെ ചെയ്തേക്കും. വേദക്കാരെന്നോ മറ്റോ ഉള്ള വ്യത്യാസം കൂടാതെ എല്ലാത്തരം അവിശ്വാസികളിൽ നിന്നും പലതരം ഉപദ്രവവും സൈന്യാഭ്യന്തരവും അവർ നേരിടേണ്ടി വരുകയും ചെയ്യും. അതിലൊക്കെ ക്ഷമ കൈക്കൊള്ളുകയും, അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ലംഘിക്കാതെ സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചു പോരുകയുമാണവർ ചെയ്യേണ്ടത്. അതാകട്ടെ, കേവലം നിസ്സാരമായ ഒരു വിഷയവുമല്ല. ഗൗരവപ്പെട്ടതും അനുപേക്ഷണീയമായതുമായതുകൊണ്ടു ഏതൊക്കെയാണു ഈ വിചനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയങ്ങൾ.

മഴയില്ലായ്മ, വെള്ളപ്പൊക്കം, വിളനാശം, ഉൽപാദനക്കുറവും, വരവിൽ കവിഞ്ഞ ചിലവിന്റെ ആവശ്യകത, വ്യംപാരനഷ്ടം ആദിയായവയെല്ലാം സ്വത്തുക്കളിൽ നേരിടുന്ന പരീക്ഷണങ്ങളാകുന്നു. യുദ്ധം, ശത്രുക്കളുടെ അക്രമം, രോഗം, ബന്ധനം, മരണം, മൃഗീയവും, യോ, വ്യസനം പോലെയുള്ളവ ദേഹങ്ങളിലുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളുമാത്രം. വേദക്കാരിൽ നിന്നും, മൂശ്റിക്കുകളിൽ നിന്നും, പീഡനങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടി വരികയെന്നതു പലതരത്തിലും മാറാം. ഇസ്ലാമിനെക്കുറിച്ചോ, നബി (സ) യെക്കുറിച്ചോ, മുസ്ലിംകളെക്കുറിച്ചോ, ഖുർആനെക്കുറിച്ചോ, മത ചിഹ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, ധർമ്മിക മൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, ശരീഅത്തു നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ബാധിക്കുന്ന എല്ലാ ആക്ഷേപങ്ങളും, പരിഹാസങ്ങളും, ദീവ്യാണികളും, എതിർ പ്രചാരണങ്ങളുമൊക്കെ അതിൽ ഉൾപെടും. ഇബ്നുകഥീർ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, മത പ്രബോധനം, സത്യപ്രചരണം, അനാഥവിശ്വാസങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള സമരം ആദിയായ തുരകളിൽ ഏർപ്പെട്ടവർക്ക് പല പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെയും, എതിർശക്തികളെയും നേരിടേണ്ടി വരുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു. അല്ലാഹുവിൽ ഭരമേൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ക്ഷമയും സൂക്ഷ്മതയും പാലിക്കൽ തന്നെയാണു അതിനും പ്രധാന പ്രതിവിധിയായുള്ളത്. رَبِّهِمْ

1- وَأَذِ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكُنْ مُمْتَرِينَ

فَبَدَّلَ لَهُمْ وَاعْدَاءَهُمْ
وَأَشْرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ

187. വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരുടെ ഉറപ്പു അല്ലാഹു (അവരിൽനിന്നു) വാങ്ങിയ സന്ദർഭം (മാർക്കുക): നിശ്ചയമായും, നിങ്ങൾ അതു [വേദഗ്രന്ഥം] മനുഷ്യർക്കു വിവരിച്ചു കൊടുക്കുകയും, അതു മൂടിവെക്കാതിരിക്കുകയും, ചെയ്യുമെന്നു്.

എന്നിട്ട്, അവരതിനെ തങ്ങളുടെ പിൻപുറത്തേക്ക് ഇട്ടുകളഞ്ഞതു; അതിന്നു (പകരം) തുച്ഛമായവില വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, അവർ വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നതു എത്രയോ ചീത്ത!

187. وَأَذِ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكُنْ مُمْتَرِينَ. അല്ലാഹു യാതൊരു കൂട്ടരുടെ ഉറപ്പും (കരറും) തീർച്ചയായും നിങ്ങളതിനെ വിവരിച്ചു കൊടുക്കും. നിങ്ങളതിനെ മറച്ചുവെക്കാതെയുമിരിക്കും. എന്നിട്ടു അവരതിനെ ഇട്ടു, പകരം അവരുടെ മുതുകുകളുടെ പിന്നിൽ, പിൻപുറത്തേക്കു അവർ വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതിന്നു (പകരം) തുച്ഛമായവില വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നതു. അപ്പോൾ അവർ വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നതു.

188. അന്തരം കൊണ്ടുവന്ന (ചെയ്ത)തിനെപ്പറ്റി സന്തോഷം കൊള്ളുകയും, തന്മൂലം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി തന്മൂലം സ്തുതിക്കപ്പെടുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവരെ തീർച്ചയായും നീ വിചാരിക്കേണ്ട, (അതെ) അവർ ശിക്ഷയിൽ നിന്നു (രക്ഷപ്പെട്ട്) ഭാഗ്യത്തിലാണെന്നു തീർച്ചയായും നീ വിചാരിക്കേണ്ട.

അവർക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ടുതാനും.

189. അല്ലാഹുവിനാണ് ആകാശങ്ങളുടെയും, ഭൂമിയുടെയും രാജാധിപത്യം.

അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും, കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا
وَيُحِبُّونَ أَنْ يُخْلَدُوا
بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبْهُمْ
بِمَقَازٍ مِنَ الْعَذَابِ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

189- وَلِلَّهِ
مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

188. അന്തരം കൊണ്ടുവന്ന (ചെയ്ത)തിനെപ്പറ്റി സന്തോഷം കൊള്ളുകയും, തന്മൂലം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി തന്മൂലം സ്തുതിക്കപ്പെടുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവരെ തീർച്ചയായും നീ വിചാരിക്കേണ്ട, (അതെ) അവർ ശിക്ഷയിൽ നിന്നു (രക്ഷപ്പെട്ട്) ഭാഗ്യത്തിലാണെന്നു തീർച്ചയായും നീ വിചാരിക്കേണ്ട. 189. അല്ലാഹുവിനാണ് ആകാശങ്ങളുടെയും, ഭൂമിയുടെയും രാജാധിപത്യം. അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും, കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.

വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കങ്ങളൊന്നും മൂടിവെക്കാനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു വിവരിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ വേദക്കാർ പൊതുവിലും, അവരിലെ പണ്ഡിതന്മാർ പ്രത്യേകിച്ചും ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അവരുടെ പ്രവാചകന്മാർ മുമ്പേ തത്വത്തെ ചുരുക്കപ്പെടുത്തുകയും, അവരതു ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതാണ് അവരുടെ ഉറപ്പു-കരാർ-അല്ലാഹു മേടിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞത്. ഈ കരാർ അവർ പാലിച്ചില്ല. വേദഗ്രന്ഥം തന്നെ പുറംതള്ളിക്കളയുകയാണവർ ചെയ്തത്. [*] അതിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും-വിശേഷിച്ചു നബി (സ)യുടെ പ്രവാചകത്വത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതും, തങ്ങളുടെ മായുലാചാരങ്ങൾക്കു നിരക്കാത്തതും-അവർ വീട്ടുകളഞ്ഞു. അഥവാ പുറത്തു പറയാതെയും, അന്യഥാ വ്യാഖ്യാനിച്ചും, മറന്നു മറിച്ചും യഥാർത്ഥം മൂടിവെച്ചു കളഞ്ഞു. ഐഹികമായ കാര്യലാഭങ്ങളും സ്വാർത്ഥമോഹങ്ങളും മാത്രമാണ് ഇതിനു അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതും. അങ്ങനെ, തങ്ങളുടെ ശാശ്വതമായ രക്ഷയും മോക്ഷത്തിനുമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവർ കൊട്ടി ഓടക്കുകയും, പകരം താത്കാലികവും നശ്വരവുമായ തുച്ഛം നേട്ടങ്ങൾ കൊണ്ട് തൃപ്തി അടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കച്ചവടവും, അതിൽ നിന്നുള്ള ലഭ്യവശങ്ങളെക്കൊണ്ട് മോശപ്പെട്ടതു തന്നെ! എന്നിങ്ങിനെയാണു ആദ്യത്തെ വചനത്തിന്റെ സാരം.

[*] ക്രി. മു. 639-608ൽ ഭരിച്ച യോഗീശ്വര്യ എന്ന യഹൂദ രാജാവിന്റെ വാഴ്ച കാലത്തു യസൂശലേമി (ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസി)ലെ മഹാ പുരോഹിതനായ തിർക്കീയായ അവിടെ അറാബിന്റെ പ്രതി കണ്ടെത്തിയെന്നും, നമുക്കു വേണ്ടി ഏഴുതപ്പട്ട ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ കേൾക്കാതെ കൊണ്ടു നമ്മുടെ മേൽ യഹോവയുടെ കോപം ഇറങ്ങിയെന്നു രാജാവു പറഞ്ഞുവെന്നും, അവസാനം അന്യ ദേവന്മാർക്കുള്ള പൂജാഗിരികളിൽ ആരാധന നടത്തുന്ന പതിവു രാജാവു നിർത്തലാക്കിയെന്നും, യെരൂശലേമിൽ മാത്രം ആരാധന നടത്തുവാനുള്ള ഏർപ്പാടു ചെയ്തുവെന്നും (രാജാവെ, 2-ാം പുസ്തകം 22ഉം 23ഉം അദ്യായങ്ങളിൽ) ബൈബിൾ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. താരാത്താകുന്ന വേദഗ്രന്ഥം പോലും കൂറെ കാലമെങ്കിലും ഇസ്രായേലിൽ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുപോയിരുന്നുവെന്നു ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. മ്യൂസ്ലിം സമൂഹായത്തിൽ എന്തുതന്നെ മാറ്റങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇങ്ങിനെ ഒന്നുവേം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതു തീർച്ചയാണ്.

വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അഭ്യുപനങ്ങൾ യഥാർത്ഥപരമായി ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ വേദക്കാർ കർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനുള്ള തെളിവുകൾ ബൈബിളിന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ തന്നെ കാണാം. മൂസാ (അ) എല്ലാ ഇസ്രാഇൽക്കാരോടും വിളിച്ചു പറഞ്ഞ ഉപദേശങ്ങളും നിയമങ്ങളും വിവരിക്കുന്ന മദ്യെ ആവർത്തന പൂസ്തകത്തിൽ പറയുന്നു: '....യീസ്രായേലേ, കേൾക്ക; യഹോവ നമ്മുടെ ദൈവമാകുന്നു. യഹോവ ഏകൻ തന്നെ. നീന്റെ (യീസ്രായേലിന്റെ) ദൈവമായ യഹോവയെ നീ പൂർണ്ണ ഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണ മനസ്സോടും, പൂർണ്ണ ശക്തിയോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കണം. ഇന്നു ഞാൻ നിന്നോടു കർപ്പിക്കുന്ന വചനങ്ങൾ നീന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരിക്കണം. നീ അവയെ നീന്റെ മക്കൾക്കു ഉപദേശിച്ചു കൊടുക്കുകയും, നീ വീട്ടിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും വഴി നടക്കുമ്പോഴും കിടക്കുമ്പോഴും എഴുന്നേൽക്കുമ്പോഴും അവയെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുകയും വേണം....' (ആവ: 6ൽ 4-7) നിയമപെട്ടകം ചുമക്കുന്ന ലേവ്യരായ പുരോഹിതന്മാരെയും ഇസ്രായീൽ മൂപ്പന്മാരെയും താരാത്തിന്റെ പകർപ്പ് ഏൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മൂസാ (അ) ചെയ്ത സന്ധ്യത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: 'ഏഴേഴിവിധം കൂടുമ്പോൾ കൂടാരപ്പെരു നാളിൽ എല്ലാ ഇസ്രായേലുകാരും വാസംവാസം ഈ ന്യായപ്രമാണം (താരാത്തു) എല്ലാവരും കേൾക്ക വായിക്കണം. പുരുഷന്മാരും, സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളും, പാദശിരയും കോട്ട പാർച്ച യഹോവയെ യെപ്പെട്ട് ഇതിലെ വചനങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചു നടക്കേണ്ടതിനും, നിങ്ങൾ യോർഡാൻ കടന്നു ചെല്ലുന്ന ദേശത്തു (ഫലസ്തീനിൽ) യഹോവയെ യെപ്പെട്ടു വാൻ പഠിക്കേണ്ടതിനും ജനങ്ങളെ വിളിച്ചു കൂട്ടണം.' (ആവ: 31ൽ 9-13)

വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അഭ്യുപനങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക് വിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്ന മൂടിവെക്കുന്ന യഹൂദികളെക്കുറിച്ചു വന്ന ഈ താക്കീതും ആകാശപത്രം അനുപാലപെട്ട് ആയിരം അഭ്യുപനങ്ങളെ മൂടിവെക്കുന്ന മൂസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാർക്കും ബാധകമാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. അനുപാലപെടുന്നത്, സർവ്വം നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിൽ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് വേദകാരായ ആളുകളാണെന്നു തോന്നാമകിലും, അതിലെ വാക്കുകൾ നോക്കുമ്പോൾ സത്യവിശ്വാസികളാണെന്നും, അവർ വിശ്വാസികളാണെന്നും കൽപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രവർത്തിച്ച സമീപത്തെ എല്ലാതരം ആളുകളെയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ഈ വചനം. കാണുന്നതാണ്. പ്രവർത്തിച്ചതിനെപ്പറ്റി സന്തോഷം കൊള്ളുകയും, പ്രവർത്തിക്കാത്തതിനെപ്പറ്റി സത്യത്തിൽപ്പെടുന്നതാണ് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെന്നു അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിച്ച കൂട്ടർ ആണെന്നുള്ളതു സംശയമില്ല. പല അഭിപ്രായങ്ങളും ഉദ്യമിച്ചശേഷം ഇമാം റാസി (റ) പറയുകയാണ്: 'അതിനുക എല്ലാവരും തന്നെയാണ് ഉദ്ദേശ്യമെന്നു വെക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ ന്യായമായത്. കാണാം, മേൽപറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളും ഈ കാര്യത്തിലാണ് കേന്ദ്രീകൃതമാകുന്നത്. മനുഷ്യൻ വേദത്തെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്ത് അതിൽ സന്തോഷം കൊള്ളുകയും, ചിന്തിച്ചു താൻ നോക്കുന്നവരിലും അല്ലാഹുവിന്റെ വഴിപ്പാടിലും നിലകൊള്ളുന്നവനാണെന്നു മറുപുറം തന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.' റാസി (റ) ഉദ്യമിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു ആസ്പദമായ ഏതാനും വിവരങ്ങൾക്കു ഉദ്ധരിച്ചശേഷം, ഇമാം ഇബ്നു കഥീർ (റ) പറയുന്നു: 'ഇതാണ് അതിൽ ഏറ്റവും ധൃഷ്ടിപ്പെടുന്നതും, ഇതിലെല്ലാം പൊതുവായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.' ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, കൊള്ളാത്ത കാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും അതിൽ സന്തോഷം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടപ്പോൾ കാര്യം ചെയ്തശേഷം അതിൽ ദുഃഖിതനും കേറുക, പ്രവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലാത്ത കാര്യത്തിന്റെ പേരിൽ സർവ്വം വേദിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുകയും, അതിനു ശ്രമം നടത്തുകയും ചെയ്യുക. ഈ സഭാവം ആരിലും ഉണ്ടാ അവർക്കല്ലാ. ബാധകമാണു 188-ാം വചനം. അല്ലാഹു നമ്മെ കാത്തു രക്ഷിക്കട്ടെ-ആമീൻ.

വിഭാഗം-20

190. നീശ്ചയമായും, ആകാശങ്ങളുടെയും, ഭൂമിയുടെയും സൃഷ്ടിപ്പിലും, രാവ്യം പകലും വ്യത്യസ്തപ്പെടുന്നതിലും (സൽ) ബുദ്ധിയുള്ളവർക്കു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്.

١٩- اِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِ
وَخِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
لَاٰيَاتٍ لِّاُولِي الْاَلْبَابِ

190. നീശ്ചയമായും സൃഷ്ടിപ്പിലും ആകാശങ്ങളുടെയും ഭൂമിയുടെയും വ്യത്യസ്തത്തിലും, രാവ്യം പകലിന്റെയും, പകലിന്റെയും വ്യത്യസ്തങ്ങളും പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഉണ്ട്.

٤: ٤: ٤: ٤ (ഇ:റാൻ അ:ബാബ്) എന്നാൽ 'ബുദ്'യിമാന്മാർ, സൽബുദ്'യിയുള്ളവർ' എന്നൊക്കെ വാക്കർത്ഥം പറയപ്പെടാമെന്നിരിക്കും. ഈ പ്രത്യേകത: ബുദ്'യിമാന്മാരായാണു ഖുർആൻ അതുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു വസ്തുത അ:ബാബ് 269-ാം വചനത്തിൽറയും, ഇ:സൂറത്തിലെ 7-9 വചനങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുസ്ലിം വാദികൾക്കുയുക്തമായല്ലോ. വേണ്ട, അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്നു തന്നെ അവർ ഏതാനെയുള്ളവരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. —

191. അതായത്, നിന്നുകൊണ്ടും, ഇരുന്നുകൊണ്ടും, തങ്ങളുടെ പാർശ്വങ്ങളിലായി (കിടന്നു) കൊണ്ടും അല്ലാഹുവിനെ ഓർമ്മിക്കുന്നവർ. അകാശങ്ങളുടെയും, ഭൂമിയുടെയും സൃഷ്ടിപ്പിനെപ്പറ്റി അവർ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, ഇതു (ഒക്കെ) നീ നിരർത്ഥമായി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല; നീ ഹഹാ പരിശുദ്ധൻ! [നീനക്കു സ്തോത്രം]. അതിനാൽ, നീ ഞങ്ങളെ നരകശിക്ഷയിൽ നിന്നു കാ (ത്തൂരകഷി) ക്ഷണേ!

191- الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا
وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ
وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا
سُبْحَنَكَ
فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ○

192. 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, യാതൊരുവനെ നീ നരകത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചുവോ അവനെ തീർച്ചയായും നീ അപമാനത്തിലാക്കി. അക്രമികൾക്ക് സഹായികളായി (ആരും) ഇല്ലതാനും.

192- رَبَّنَا إِنَّكَ مَن تَدْخِلُ النَّارَ
فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصَارٍ ○

193. 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കു (ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു) ഒരാരം വിളിച്ചുപറയുന്നതായി ഞങ്ങൾ കേട്ടു: 'നിങ്ങൾ, നിങ്ങളുടെ റബ്ബിൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ' എന്നു; അങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു.

193- رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا
مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ
أَن آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا ○

191. الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا (ഇ:റാൻ അ:ബാബ്) എന്നാൽ 'ബുദ്'യിമാന്മാർ, സൽബുദ്'യിയുള്ളവർ' എന്നൊക്കെ വാക്കർത്ഥം പറയപ്പെടാമെന്നിരിക്കും. ഈ പ്രത്യേകത: ബുദ്'യിമാന്മാരായാണു ഖുർആൻ അതുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു വസ്തുത അ:ബാബ് 269-ാം വചനത്തിൽറയും, ഇ:സൂറത്തിലെ 7-9 വചനങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുസ്ലിം വാദികൾക്കുയുക്തമായല്ലോ. വേണ്ട, അടുത്ത വചനത്തിൽ നിന്നു തന്നെ അവർ ഏതാനെയുള്ളവരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. —

ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, അതിനാൽ, ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ
ഞങ്ങൾക്കു നീ പൊറുത്തുതരണമേ! ഞങ്ങളുടെ തിന്മകളെ
ഞങ്ങളിൽനിന്നും നീ മൂടിവെച്ചു (മാപ്പാക്കി) തരുകയും
ചെയ്യണമേ! പുണ്യവാൻമാരുടെ കൂടെ [അവരുടെ കൂട്ട
ത്തിലായി] ഞങ്ങളെ നീ മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമേ!

رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا
وَكْفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا
وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ

194. 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, നിന്റെ സസ്യലുകളിലൂടെ
നീ ഞങ്ങളോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു നീ ഞങ്ങൾക്കു
നൽകുകയും ചെയ്യണമേ! ഖിയാമത്തുനാളിൽ, ഞങ്ങളെ
നീ അപമാനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യരുതേ! നിശ്ചയമായും
നീ, വാഗ്ദത്തം ലാലിക്കുകയില്ല.'

194- رَبَّنَا وَإِنَّا مَا وَعَدْتَنَا
عَلَىٰ رُسُلِكَ
وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ
إِنَّكَ لَا تَخْلِفُ الْوَعْدَ

19, ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ 19, അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു പൊറുത്തു തരണേ 19, ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ
19, ഞങ്ങളിൽനിന്നു മൂടിവെച്ചു (മാപ്പാക്കി) തരുകയും ചെയ്യണമേ 19, ഞങ്ങളുടെ തിന്മകളെ 19,
ഞങ്ങളെ മരിപ്പിക്കുക (പിടിപ്പെടുത്തുക) യും ചെയ്യണമേ 19, പുണ്യവാൻമാരോടുകൂടി, സജ്ജനങ്ങളോടൊപ്പം
194. 19, ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ ഞങ്ങൾക്കു നൽകുകയും ചെയ്യണമേ 19, നീ ഞങ്ങളോടു
വാഗ്ദാനം ചെയ്തതു 19, നിന്റെ സസ്യലുകളിലൂടെ 19, ഞങ്ങളെ അപമാനത്തിലാക്കുക
(നിന്ദയാക്കുക-വഞ്ചനയാക്കുക) യും ചെയ്യരുതേ 19, ഖിയാമത്തുനാളിൽ 19, നിശ്ചയമായും നീ
19, നീ എതിരു (വ്യത്യാസം) പ്രവർത്തിക്കുകയില്ല, ലാലിക്കുകയില്ല 19 കരാർ, വാഗ്ദത്തം

ഉപരിഭാഗത്തു സ്മിതിചെയ്യുന്ന അനന്തവിശാലമായ ആകാശം, പുണ്യവാൻ നക്ഷത്ര മഹാഗോളങ്ങൾ, ഗ്രഹ
ങ്ങൾ, ഉപഗ്രഹങ്ങൾ, അവയുടെ വ്യവസ്ഥാപിതവും വ്യത്യസ്തമായ ഗതിവിഗതികൾ, അതി വിദൂരമായ സഞ്ചാര
മാർഗ്ഗങ്ങൾ, അങ്ങിനെ പലതും പലതും. ഈ ദൃഷ്ടി, അതിലെ സമുദ്രങ്ങൾ, വൻകരകൾ, ദ്വീപുകൾ, പർവ്വതങ്ങൾ
മരുഭൂമികൾ, കടലുകൾ, നാടുകൾ, പർവ്വതമുഖാദി വിവിധഭാഗങ്ങൾ, ഉൽപന്നങ്ങൾ, ഖനനങ്ങൾ ആദിയായി പലതും
പലതും. രാവ്യം പശുവും ബലിബാണു പിന്നാലെയായി മരിക്കാനും, ഒരു കുറയുമ്പോൾ മറ്റൊരു വർഷം വീച്ചു
കൊണ്ടുപിടിക്കുന്നതും സൂര്യന്റെ ചലനഗതിയും അത്യാത്മീയമായ നാറ്റാഹൃദിന്റെ ഏകത്വം, സർവ്വജ്ഞത, സർവ്വശക്തി,
നവർക്കു സൃഷ്ടി-കർത്താവും സർവ്വ നിയന്ത്രാധികാര നാറ്റാഹൃദിന്റെ ഏകത്വം, സർവ്വജ്ഞത, സർവ്വശക്തി,
സൃഷ്ടി-കർത്താവും തുടങ്ങിയ അത്യന്തീകൃഷ്ടങ്ങളായ മഹത് ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കു
വാൻ കഴിയുന്നു. മനുഷ്യനടക്കമുള്ള ഈ സൃഷ്ടികൾ ഏങ്ങിനെച്ചെയ്തായി, എവിടെ നിന്നു വന്നു, എങ്ങോട്ടു പോ
കുന്നു, മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമെന്തായിരിക്കണം, നന്നിരിക്കേണ്ടതു സ്മാനമെന്തു, തന്റെ ഭാവി എന്തായി
രിക്കും എന്നിത്യാദി വിഷയങ്ങളിലേക്കു അത്വന്തു ഗതിക്കും വെളിച്ചം നൽകുകയും ചെയ്യും.

പക്ഷേ, നിൽക്കുമ്പോഴും, ഇരിക്കുമ്പോഴും, കിടക്കുമ്പോഴുമെന്ന വ്യത്യാസം കൂടാതെ എല്ലാ അവസരങ്ങ
ളിലും അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയും, ബോധവും ഉള്ളവർക്കേ അവ യഥാർത്ഥ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിത്തീരുന്നള്ളൂ.
അല്ലാഹുവിന്റെ സ്മരണയും അവനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും ഇല്ലാത്തവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവയെല്ലാം
കേവലം പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികളായേ കാണുവാൻ സാധിച്ചേക്കൂ. അവരുടെ പിന്താഫലമായി ലോകത്തെ ഞെട്ടി
പ്പിക്കുന്ന ചില അത്ഭുത വാർത്തകൾ പുറത്തു കൊണ്ടുവരുവാനോ, ഗോളത്തോ യാത്രകൾ നടത്തി ഉപരിഗോളങ്ങളിൽ
വല്ല കൈകാര്യവും നടത്തുവാനോ അവർക്കു സാധിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ, മേൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റി
അവർക്കു ഒരു എത്തും പിടിയും കിട്ടുവാനില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ സ്മരണയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ പിന്താമണ്ഡ
ലങ്ങളിലൂടെ ഉററാലോചിക്കുന്ന സൽസുദ്ധികളുടെ മനസ്സിലും, നാവിലും ആ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്ന
(പ്രതികരണമാണ്) 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ' എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ പ്രാർത്ഥനാക്രിരണങ്ങൾ,
അതെ, അല്ലാഹുവിലും, പ്രവാചകൻമാരിലും, അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങളിലുമുള്ള അവരുടെ വിശ്വാസം അവരുടെ

[*] ഇതിനെപ്പറ്റി സൂ: അമ്പിയ: 33ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ചിന്ത നിമിത്തം കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെട്ടു വർദ്ധിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അനുഗ്രഹത്തിലും അനുവർത്തിക്കുവാൻ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ കോപത്തെയും ശിക്ഷയെയും ഭവിച്ചു കൂടുതൽ ഭയപ്പെട്ടും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങൾ നല്ല മനുഷ്യരായി ജീവിച്ച് നല്ല മനുഷ്യരായി മാണപ്പെട്ട് പരമാർത്ഥ ജീവിതം സമ്പാദിക്കാൻ കലാശിപ്പിക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിനോടു അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

സത്യവിശ്വാസത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്ന ആൾ എന്നു പറഞ്ഞതു റസൂലിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. റസൂലുകളിലൂടെ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത കാര്യം കൊള്ളുദ്ദേശ്യം. സജ്ജനങ്ങൾക്കു പരലോകത്തു ലഭിക്കുമെന്നു വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിയോ ഉപദേശങ്ങൾ വഴിയോ അവർ അറിയിച്ച പ്രതിഫലങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളുമാകുന്നു. ബുഖാരി, മുസ്ലിം, (റ) തുടങ്ങിയ പലരും ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പറഞ്ഞതായി ഉദ്യമിച്ച ഒരു ഹദീസിലെ സാരം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'എന്റെ മാതൃസഹോദരിയും, നബി (സ)യുടെ പത്നിയുമായ മൈമൂന (റ) യുടെ വീട്ടിൽ ഒരു രാത്രി അറൻ അമസിച്ചു. തിരുമേനിയും വീട്ടുകാരും തലയിണയുടെ നീളത്തിലും, ഞാൻ അതിന്റെ വിലങ്ങിലും കിടന്നു. പാതിരാവാരപ്പോൾ തിരുമേനി എഴുന്നേറ്റു. ഉറക്കിന്റെ മയക്കം നീക്കുവാൻ അവിടുന്ന് കൈകൊണ്ടു മുഖം തുടുകയായി. എന്നിട്ട തിരുമേനി ... خلق السوء മുതൽക്കുള്ള ഈ വചനങ്ങൾ അവസാനംവരെ (190-194) ഭരതി. പിന്നീട് തിരുമേനി വളച്ചു എടുത്തു നമസ്കരിക്കുവാൻനിന്നു. ഞാനും അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊണ്ടു അടുത്തു ചെന്നുനിന്നു. അവിടുന്ന് എന്റെ വലത്തേ ചെവിപിടിച്ചു അവിടുത്തെ വലമുഖത്തേക്കു നിറുത്തി. പിന്നീട് ഈരണ്ടുവീതമായി പത്തുറക്അത്തും, പിന്നീടു ഒരു റക്അത്തും (വിതാറും) നമസ്കരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും സുബ്ഹ് ബാക്കു വീളിച്ചു. അതോടെ, ലഘുവായ രണ്ടു റക്അത്തും (സുബ്ഹിയുടെ സുന്നത്തും) നമസ്കരിച്ച് പള്ളിയിൽ പോയി സുബ്ഹു നമസ്കാരം നിർവ്വഹിച്ചു.' ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) അന്നു കൂട്ടിയായിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ രാത്രി നമസ്കാരം മുതലായവ പഠിച്ചറിയാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു അബ്ബാസ് (റ) അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞയച്ചതായിത്തന്നുവെന്നും ചില രീതിവായത്തുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്.

സൽബുദ്യകളും, സത്യവിശ്വാസികളുമായ ചിന്തകന്മാർക്കു ആകാശ ഭൂമികളുടെ സൃഷ്ടിപ്പിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നിമിത്തം അവരിൽ പ്രകടമാകുന്ന ഫലമാണല്ലോ മേൽകണ്ട അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ. ആ പ്രാർത്ഥനകളെ അല്ലാഹു വിലയിരുത്തുന്നതു എങ്ങിനെയാണെന്നു അടുത്ത വചനത്തിൽ കാണുക. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

195. അപ്പോൾ, അവരുടെ റബ്ബ അവർക്കു ഉത്തരം നൽകുകയായി: 'ആണോ, പെണ്ണോ ആകട്ടെ, നിങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരാളുടെയും പ്രവൃത്തി ഞാൻ പാഴാക്കിക്കളയുകയില്ല;- നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരിൽ നിന്നുള്ളവരാകുന്നു [എല്ലാവരും ഒരുപോലെത്തന്നെയാണു];- എന്നാൽ, (സ്വരാജ്യം വിട്ട്) ഹിജ്റ പോകുകയും, തങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിൽ നിന്നു പുറത്താക്കപ്പെടുകയും, എന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുകയും, യുദ്ധം ചെയ്യുകയും, കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ,

١٩٥- فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ
عَمَلَ عَامِلٍ
مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ لَمْ يَمَسَّ
بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ فَاذْنِبْنَ مَا حُرِّمُوا
وَإِخْرِجُوا مِن دِيَارِهِمْ
وَأُذْخَرُوا فِي سَبِيلِي
وَقُتِلُوا وَقَاتِلُوا

195. അപ്പോൾ (ഉടനെ) ഉത്തരം നൽകി (നൽകുകയായി), നൽകും. 1. അവർക്കു 2. അവരുടെ റബ്ബ് 3. ഞാൻ പാഴാക്കുകയില്ലെന്നു 4. ഒരു പ്രവർത്തിക്കുന്നവന്റെയും പ്രവൃത്തി (കർമ്മം) 5. നിങ്ങളിൽനിന്നു 6. ആണായിട്ടുള്ള 7. അല്ലെങ്കിൽ പെണ്ണായിട്ടുള്ള 8. നിങ്ങളിൽ ചിലർ 9. ചിലരിൽ നിന്നാകുന്നു 10. എന്നാൽ യാതൊരു കൂട്ടർ 11. അവർ ഹിജ്രപോയി 12. അവർ പുറത്താക്ക (ബഹിഷ്കരിക്ക)പ്പെടുകയും ചെയ്തു 13. തങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിൽനിന്നു 14. അവർ ഉപദ്രവിക്ക (ദ്രോഹിക്ക)പ്പെടുകയും ചെയ്തു 15. എന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ 16. അവർ യുദ്ധം ചെയ്തുകയും 17. കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തു

നീർച്ചയായും അവർക്കു അവരുടെ തീർത്ഥങ്ങളെ ഞാൻ മൂടി പെച്ചു (മാപ്പാക്കി) കൊടുക്കുകയും, അടിമഗണങ്ങളുടെ അനുവിരം ഒഴുക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗങ്ങളിൽ അവരെ ഞാൻ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും.

(അതെ) അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നുള്ള പ്രതിഫലം! അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അവന്റെ പക്കൽ നല്ല പ്രതിഫലം ഉണ്ടുതാനും.

لَا يَفْقِرَنَّ عَنْهُمْ سَعْيَاتُهُمْ وَلَا دَخَلَتْهُمْ
جَهَنَّمُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَاللَّهُ عِنْدَكَ حُسْنُ الثَّوَابِ ۝

൧൧൧൧ തീർച്ചയായും ഞാൻ മുകളിലെക്കും (മാപ്പാക്കും) ൧൧൧൧ അവർക്കും ൧൧൧൧ അവരുടെ തിൻമകളെ
 ൧൧൧൧ അവരെ ഞാൻ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും ൧൧൧൧ ചില സ്വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ൧൧൧൧ ന
 കും, ഒഴുകും ൧൧൧൧ അതിന്റെ അടിമത്തത്തിലൂടെ ൧൧൧൧ അനുവികൾ ൧൧൧൧ പ്രതിഫലം, കൂലിയ
 യിട്ടു ൧൧൧൧ അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നു ൧൧൧൧ അല്ലാഹുവാകട്ടെ ൧൧൧൧ അവന്റെ അടുക്കലുണ്ടു
 ൧൧൧൧ നല്ല കൂലി (പ്രതിഫലം)

അതെ, താമസമെന്നു അല്ലാഹു അവരുടെ പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിക്കും. 'എന്റെ അടിയാൻമാർ എന്നെപ്പറ്റി നിന്നോടു ചോദിച്ചാൽ (പ്രദത്തമാക്കുക): ഞാൻ സമീപത്തുള്ളവനാണ്. പ്രാർത്ഥിച്ചവന്റെ പ്രാർത്ഥനക്കു ഞാൻ ഉത്തരം നൽകും.' (2:186) എന്നു അല്ലാഹു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഓരോ ആളും ചെയ്ത നല്ല കർമ്മങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും നല്ല പ്രതിഫലം ഞാൻ നൽകും. ഒന്നും വ്യഥാ പറ്റാക്കിക്കളയുകയില്ല. ആണും പെണ്ണുമെന്ന വ്യത്യാസം അറിയില്ല. ആണും പെണ്ണും ചേർന്നതാണല്ലോ മനുഷ്യവർഗ്ഗം. കർമ്മങ്ങൾക്കു ഫലം ലഭിക്കുന്നതിൽ സ്ത്രീപുരുഷ വ്യത്യാസത്തിനു സ്ഥാനമില്ല. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ മർഗ്ഗത്തിൽ-അഥവാ അവന്റെ ദീനിന്റെ വിഷയത്തിൽ-സ്വരാജ്യവും മറ്റും ത്യജിച്ച് പോകേണ്ടി വരുക, സ്വന്തം നാട്ടിൽ നിന്നും വീട്ടിൽ നിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടുക, അക്രമ മർദ്ദനങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുക, യുദ്ധം നടത്തുക, കൊല്ലപ്പെടുക മുതലായ ത്യാഗങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടി വരുന്നവർക്കു പ്രത്യേക പദവികൾ ലഭിക്കുക എന്ന ചെയ്യും. അവരുടെ പാപങ്ങളും മറ്റൊരു കുറ്റങ്ങളും ഞാൻ വീട്ടു പൊറുത്തുകൊടുക്കും. അത്യന്തനീക്കരമായ സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം നൽകി അവരെ ഞാൻ ആദരിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നൊക്കെയാണു അവർക്കു നൽകുന്ന ഉത്തരത്തിന്റെ താൽപര്യം. ഏറ്റവും നല്ലതും ഉന്നതവുമായ പ്രതിഫലങ്ങൾ അയ്യറുള്ളതു അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ മാത്രമാണല്ലോ. (إنا نحن ربّك)

196. (നബീയേ) അവിശ്വസിച്ചവർ രാജ്യങ്ങളിൽ
 സ്വൈര വിഹാരം കൊള്ളുന്നതു നിന്നെ വഞ്ചിച്ചു കളയരുത്.

۱۹۶- لَا يَغْنُوكَ تَقْلُبُ الدِّينِ
كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ

197. തുച്ഛമായ ഒരു സുഖാനുഭവമത്രെ (അത്യാപിന്നെ, അവരുടെ സങ്കേതം 'ഭവന്നം' [നരകം] ആകുന്നു. അതെത്രയോ ചീത്ത വിരിപ്പ്!

۱۹۷- مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَا لَهُمْ جَهَنَّمَ
وَيُسْـَٔرُ الْيَهُودُ ۝

196. തീർച്ചയായും നിന്നെ വഞ്ചിക്കരുതും, ചതിപ്പെടുത്താതിരിക്കട്ടെ **قُلْ** തിരിഞ്ഞു
 മറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കൽ (സൈപരവിഹാരം കൊള്ളൽ) **وَالَّذِينَ كَفَرُوا** അവിശ്വസിച്ചവരുടെ **أَجَلٌ** രാജ്യ
 ങ്ങളിൽ (നാട്ടിലൂടെ) 197. **عَلَى** അനുഭവ (സുഖഭോഗ-ഉപയോഗ-സാമാന)മാണു **قُلْ** ഇപ്രകാരമായ
 പിന്നീട് **وَالَّذِينَ كَفَرُوا** അവരുടെ സമേതം, പ്രാപ്യസ്ഥാനം **وَالَّذِينَ كَفَرُوا** ജഹന്നമാകുന്നു **وَالَّذِينَ كَفَرُوا** എത്രയോ ചി
 തത **وَالَّذِينَ كَفَرُوا** (ആ) വിരിപ്പും, വിതാനം

198. എന്നാൽ, തങ്ങളുടെ രബ്ബിനെ സൂക്ഷിച്ചുവന്നവരാകട്ടെ, അവർക്കു അടിമഗണിപ്പൂടെ അതവികാരം ഒരുക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു്. അതിൽ (അവർ) നിത്യവാസികളായിക്കൊണ്ടു്. (അതെ) അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നുള്ള സൽക്കാരം!

അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ഉള്ളതാവട്ടെ, പുണ്യവാൻമാർക്കു ഏറ്റവും ഉത്തമമാകുന്നു.

198- لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ جَزَاءُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةُ خَيْرٌ لِلَّهِ يُخِيبُونَ

198. എന്നാൽ, എങ്കിലും സൂക്ഷിച്ചവർ ഈ തങ്ങളുടെ രബ്ബിനെ അവർക്കുണ്ടു് ജാ സ്വർഗ്ഗങ്ങളും നദികളും, ഒഴുക്കും ത്തിൽ അതിന്റെ അടിമഗണിപ്പൂടെ നിത്യവാസികളായിട്ടു് അതിൽ (വിരുന്നു) സൽക്കാരം അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കലുള്ളതു് ഉത്തമമാണു് പുണ്യവാൻമാർക്കു്

സത്യനിഷേധികളായ അവിശ്വാസികൾ അവരുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഈ ലോകത്തു് സ്വൈരവിഹാരം കൊള്ളുന്നതും, സുഖജീവിതം നയിക്കുന്നതും കണ്ട് ആരും വഞ്ചിതരാകേണ്ടതില്ല. ഐഹിക ജീവിതത്തിലെ സുഖസന്തോഷങ്ങളൊന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ലക്ഷണമോ മാനദണ്ഡമോ അല്ല. അതെല്ലാം കേവലം തൃപ്തിയും താൽക്കാലികവുമായ ഒന്നുവേം മാത്രമാകുന്നു. പിന്നീടവർക്കു ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്നതു അന്ത്യജ്ഞാനം വശമായ നരക ശിക്ഷയായിരിക്കും. നേരെമറിച്ചു് അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലുള്ളതും അനുസരിച്ചു് കൊണ്ടു് സുഖമേത പാലിക്കുന്ന ആളുകൾക്കൊക്കട്ടെ—ഈ ജീവിതത്തിൽ അവരുടെ സ്ഥിതി ഏങ്ങിനെയിരുന്നാലും ശരി—സുഖസന്തോഷവും അനുഗൃഹീതവുമായ സ്വർഗ്ഗമായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെല്ലു് സ്ഥാനം അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന സൽക്കാരമത്രെ അതു്. അതാകട്ടെ, ശാശ്വതവുമാകുന്നു. പുണ്യവാളന്മാരായ ആളുകൾക്കു അല്ലാഹു ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള പ്രതിഫലത്തക്കാരം എന്നായ ഒരു പ്രതിഫലം വേണ്ടിയില്ല.

199. നിശ്ചയമായും വേദക്കാരിൽ (തന്നെ) ഉണ്ടു ചിലർ: അല്ലാഹുവിനു താഴ്മ ചെയ്തുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിലും, നിങ്ങളിലേക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും അവരിലേക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു: അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [വചനം] കൾക്കു അവർ അൽപമായ വില വാങ്ങുകയില്ല. അക്കൂട്ടർ അവർക്കു അവരുടെ രബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ അവരുടേതായ കൂലിയുണ്ടു്.

നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു വിചാരണ വേഗം നടത്തുന്നവനാകുന്നു.

199- وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

199. നിശ്ചയമായും വേദക്കാരിൽനിന്നുണ്ടു ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്ന ചിലർ അല്ലാഹുവിൽ ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും നിങ്ങളിലേക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും അവരിലേക്കു താഴ്മ (ഭക്തി) കാണിക്കുന്നവരായിക്കൊണ്ടു് അല്ലാഹുവിനു, അല്ലാഹുവിനോടു് അവർ വാങ്ങുകയില്ല അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുക്കൾക്കു (പകരം) വില തൃപ്തിയായ അക്കൂട്ടർ അവർക്കുണ്ടു് അവരുടെ പ്രതിഫലം അവരുടെ രബ്ബിന്റെ അടുക്കൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു വേഗമുള്ളവനാണു് വിചാരണ, കണക്ക് നോക്കൽ

വേദക്കാരായും കപട വിശ്വാസികളെ (മുതാഫിസുകളെ) യും സംബന്ധിച്ചു ഈ സൂറയിൽ ഇതിനുമുമ്പു പല പരാമർശങ്ങളും ആക്രമ്യപങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. കപട വിശ്വാസികളിൽപ്പെട്ട ഏതോ ചില വ്യക്തികളുടെതിലും ആ ആക്രമ്യപങ്ങളിൽനിന്നു അല്ലാഹു ഓടിവാങ്ങി പ്രസ്താവിക്കുകയോ സൂചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. കാരണം കപടൻമാർ ഏല്പാഴും കപടൻമാർതന്നെ. എന്നാൽ, വേദക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവർ പൊതുവെ അല്ലാഹുവിന്റെ ആക്രമ്യപങ്ങളെക്കൊണ്ടും വിധേയരാണെന്നിലും-അതേ സമയത്തും-ചുരുക്കം ചില നല്ല വ്യക്തികളും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവരിൽ ഇല്ലാതില്ല. അവരെപ്പറ്റിയാണ് ഈ വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. അവർ തങ്ങളുടെ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ മാത്രമേ വിശ്വാസിക്കുകയുള്ളുവെന്ന ശാഠ്യക്കാരല്ല. അവർ അല്ലാഹുവിലും, ഖുർആനിലും, നബി (സ) യിലും വിശ്വാസിക്കുന്നവരും, അല്ലാഹുവിനോടു ചേർക്കു്തിയുള്ളവരുമാകുന്നു. മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ഐഹികമായ കാര്യലാഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സത്യത്തെ മൂടിവെക്കുകയോ, മറ്ററിമറിക്കുകയോ, ദുർവ്യാപ്തം നടത്തുകയോ അവർ ചെയ്യാറില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള വ്യക്തികൾക്കു അല്ലാഹുവിൽ പ്രത്യേകമായ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും, അവർ പുണ്യവാൻമാരാണെന്നും, അവരുടെ വിചാരണവേഗം തീർത്തു അവർ അർഹിക്കുന്ന പ്രതിഫലം നൽകുവാൻ അല്ലാഹുവിന് ഒട്ടും പ്രയാസമില്ലെന്നും അല്ലാഹു അവർക്കു സന്തോഷമറിയിക്കുന്നു.

നിങ്ങളിലേക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും-അഥവാ ഖുർആനിലും-അവർ വിശ്വാസിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടു വേദക്കാരിൽനിന്നു ഇസ്ലാമിനെ അംഗീകരിക്കുകയും, നബി (സ) യിൽ വിശ്വാസിക്കുകയും ചെയ്തവ്യക്തികളാണു ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യമെന്നു വ്യക്തമാണ്. ചില ക്രിസ്തീയ പാരീരിമാർ, ഇതുപോലെ യുള്ള ചില ഖുർആൻ വാക്യങ്ങളുടെ മുമ്പും പിമ്പും ഒഴിവാക്കി ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടു നബി (സ) തിരുമേനിയിൽ വിശ്വാസിക്കാത്ത ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും രക്ഷയുണ്ടെന്നു ഖുർആനിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതായി തട്ടിമുളക്കാനുള്ളതിന്റെ പൊള്ളത്തരം ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അബൂമൂസാ അശ്അദീ (റ) ഉദ്യമിച്ച ഒരു നബി വചനത്തിന്റെ സാരം: 'മുന്നൂ കൂട്ടർക്കു അല്ലാഹു അവരുടെ കൂലി രണ്ടുമാക്കു നൽകുന്നതാണ്'. അതായതു, വേദക്കാരിൽ നിന്നു തന്റെ പ്രവാചകനിലും, എന്നിലും വിശ്വാസിച്ചവനും; അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കടമയും തന്റെ യജമാനനോടുള്ള കടമയും നിർവ്വഹിച്ച അടിമയും; സ്വന്തം അടിമ സ്ത്രീക്കു നല്ലപോലെ അറിവും മറ്റാദയും ശീലിപ്പിച്ചശേഷം അവളെ സ്വതന്ത്രയാക്കി വിടുകയും, പിന്നീട് വളരെ വിവാഹം ചെയ്യുകയും ചെയ്തവനും'. (ബു;മ.)

۲۰-يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا

وَصَابِرُوا

وَرَابِطُوا

وَإِثْقَالِ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تَفْلَحُونَ

200. ഹേ, വിശ്വാസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ കഷ്ടമിക്കവിൻ, കഷ്ടതയിൽ മികവ് കാണിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ, കെട്ടിക്കൊത്തു (തയ്യാറെടുത്തു) കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ; അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ-നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിക്കുകയും.

200. വിശ്വാസിച്ചവരെ കഷ്ടമിക്കുവിൻ, സഹിക്കുവിൻ, കഷ്ടതയിൽ മുന്നിടുക (മികവു-മൗസരം കാട്ടുക)യും ചെയ്തുവിൻ കെട്ടിക്കൊണ്ടുവരിൻ, അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ നിങ്ങൾ ആയേക്കാം, ആകുവാൻവേണ്ടി നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിക്കുക

സത്യവിശ്വാസികൾ അറിയുകയും പഠിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടുന്ന അനേകം വിഷയങ്ങൾ വീവരിച്ചശേഷം, അവയുടെ ഒരു രത്നച്ചുരുക്കമെന്നാണ്, കേവലം നാലു വാക്യങ്ങൾ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നാലു ഉപദേശങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു ഈ സൂറത്തു അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. സ്വന്തം ദേഹങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ട് തീർക്കുന്ന മറ്റുള്ളവരോടു ബന്ധപ്പെട്ട്, അല്ലാഹുവിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട് എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നുതരം വിഷയങ്ങളാണു മനുഷ്യർക്കു അടിമുഖീകരിക്കുവാനുള്ളത്. ഈ മൂന്നു തുറയിലും മനുഷ്യൻ കൈക്കൊള്ളേണ്ടുന്ന നിലപാടിന്റെ ആകെ സാരം ഈ ഉപദേശങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വശത്തിലൂടെ പറഞ്ഞാൽ, ഐഹികവും, പാരത്രികവും മായ വിജയ മാർഗ്ഗങ്ങളുടെ സാരംഗം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ വചനമാണിത്. (വിശ്വാസിച്ചവരെ) എന്ന സംബോധനയോടുകൂടി അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

(1) **أَمْشَرَ** (നിങ്ങൾ അടിച്ചുവിൻ) അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമോപദേശങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിലും, കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലും, സർക്കാരങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലും, ആപത്തുകളും കഷ്ടപ്പാടുകളും നേരിടുന്നതിലുമെല്ലാം തന്നെ, കഷ്ടതയും സഹനവും കൈകൊള്ളണമെന്നു താൽപര്യം. വ്യക്തിപരമായ എല്ലാ ത്വരകളെയും ബാധിക്കുന്നതാണ് ഈ ഉപദേശം. (2) **أَمْشَرَ** (അടിച്ചിൽ മികവു കാണിക്കുവിൻ). കൃത്യംബന്ധം, അയർക്കാർ, സ്വന്തം, ഏതിർ കഷ്ടതയും, സമ്യകക്ഷികൾ, മന്യന്മാരും പിശാചുക്കളും അടങ്ങുന്ന ശത്രുക്കൾ തുടങ്ങിയ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും നേരിട്ടേക്കാവുന്ന എല്ലാതരം ഉപദ്രവങ്ങളിലും, ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും അവരെക്കാളേറെ ക്ഷമയ്ക്കൽ മികച്ചു നിൽക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഉത്സാഹം കാണിക്കണം എന്നു താൽപര്യം. യുദ്ധങ്ങളിലും, ശത്രുക്കളുമായുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു ക്ഷമയെ മറച്ചുവെക്കുന്നതിനും സ്ഥിര ചിത്തത്തെയും ധൈര്യവും പ്രകടമാക്കലാണു ഈ ത്വരയിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന വശം. (3) **أَمْشَرَ** (കെട്ടിക്കൊത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ). അതായത്, പുറമെനിന്നു-വിശേഷിച്ചും ശത്രുക്കളുടെ ഭാഗത്തു നിന്നു-ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ആക്രമണങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജാഗ്രതയായിരിക്കുകയും, അവയെ നേരിടുവാൻ സദാ തയ്യാറെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കണം എന്നു സാരം. **أَمْشَرَ** (നിബാത്ത്) എന്ന മൂലത്തിൽ നിന്നുള്ളതാണ് ഈ ക്രിയാരൂപം. അതിർത്തി സംരക്ഷണത്തിനും, ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളെ നിരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതിനും വേണ്ടി കൃത്യരൂപമായ് അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിൽ കെട്ടിക്കൊത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയെന്ന ഒരു സാങ്കേതികരീതിമതിലാണു ഈ വാക്കു അധികവും ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ഒരു പ്രധാന വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു പുറം കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തിലും ആ വാക്കു ഉപയോഗിക്കപ്പെടാമെന്നു താഴെ കാണുന്ന ഹദീസുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഈ ഉപദേശം ഒരു കണക്കിനു രണ്ടാമത്തെ ഉപദേശത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണെങ്കിലും ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ മുന്നിർത്തി പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുകയുണ്ടു. രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും ഉപദേശങ്ങൾ പുറമെ നിന്നുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ ഉപദ്രവങ്ങളിലും കരണിയം തന്നെ.

നബി (സ) തിരുമേനി പറയുന്നു: 1. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു ദിവസത്തെ 'നിബാത്ത്' (കെട്ടിക്കൊത്തിരിപ്പ്) ഇഹലോകത്തെയും, അതിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയെയുംകാലം ഉത്തമമായതാകുന്നു. (ബു.) 2. ഒരു രാവ്യം പകലും 'നിബാത്ത്' നടത്തുന്നത് ഒരു മാസത്തെ നോമ്പിനെയും, (രാത്രി) നമസ്കാരത്തെയുംകാലം ഉത്തമമായതാകുന്നു. അവൻ അതിൽ മരണപ്പെട്ടാൽ, അവൻ ചെയ്തിരുന്ന പ്രവൃത്തി (യുടെ ഫലം) അവനു തുടർന്നു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമാണു..... (മു.) മേൽ വിവരിച്ച സാങ്കേതികരീതിമതിലുള്ള 'നിബാത്ത്'ണു ഈ നബിവാചനങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. **أَمْشَرَ** 3. പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടുകയും, പദവികൾ ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു അറിയിച്ചു തരട്ടെയോ? (തന്നുപ്പോലെയുള്ള) അസൂഖകരമായ അവസ്ഥകളിലും 'വുജൂ' നന്നായി ചെയ്യുക, പള്ളികളിലേക്കു കാലടികൾ (പോക്കുവരവ്) വർദ്ധിപ്പിക്കുക, ഒരു നമസ്കാരത്തിനു ശേഷം മറ്റൊരു നമസ്കാരം കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുക, ഇതത്രെ 'നിബാത്ത്'. (മു: തി.) പൊതുവായ അർത്ഥത്തിലുള്ള നിബാത്ത്യാണു ഈ ഹദീസിൽ പറഞ്ഞത്.

(4) **أَمْشَرَ** (അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ) അല്ലാഹുവിന്റെ വിധി വിലക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും വഴി അവനോടു യാദക്തി ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നാണല്ലോ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുകയെന്നു വിവക്ഷ. അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഈ വാക്കിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ നാലു ഉപദേശങ്ങൾ യഥാവിധി സ്വീകരിക്കുന്നവർക്കു വിജയം-എവിടെയും എപ്പോഴും-സുനിശ്ചിതം തന്നെ. അതാണു അവ സ്വന്തം വാക്കായി അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. **أَمْشَرَ** (നിങ്ങൾ വിജയം പ്രാപിച്ചുകൊൾവിൻ). അതെ, അതിനു വേണ്ടിയാണു നിങ്ങൾക്കു ഈ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതെന്നു സാരം. **وَالْمُؤْتِقِ وَالْمُعِينِ**

(اللهم لك الحمد ولك المنة والفضل)

[كان إقراغ من توريد تفسير هذه السورة المبارك ظهر يوم الاحد 26 رجب 1297 هـ الموافق 7/7/77 م وإقراغ من تبعتها حتى يوم السبت 12 جمادى الاول 1298 هـ الموافق 22/1/78 م - 23]

4- സൂറത്തു - നീസാഉ്

മദീനായിൽ അവതരിച്ചതു — വചനങ്ങൾ 176 — വിഭാഗം (റൂകൂഉ്) 24

വിവിധ തൂറുകളിലായി വളരെയധികം വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സൂറത്താണിത്. അനന്ത രാവകാശനിയമങ്ങൾ പോലെയുള്ള ചില വിഷയങ്ങൾ ഈ സൂറത്തിന്റെ വിശേഷതയാകുന്നു. ഒന്നാമത്തെ വചനത്തിൽ തന്നെ സ്ത്രീകളെപ്പറ്റി പരാമർശമുള്ളതിനുപുറമെ, അവരെ സംബന്ധിച്ച പല കാര്യങ്ങളും ഇതിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ സൂറത്തിന് അന്നിസാഉ് (സ്ത്രീകൾ) എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

'സൂറത്തുനീസാഇലെ അഞ്ചു ആയത്തുകൾ ഇഹലോകം മുഴുവനൊക്കെയും എനിക്കു ഇഷ്ടപ്പെട്ടതാണ്' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇബ്നു മസ്ഊദ് (റ) താഴെ കാണുന്ന വചനങ്ങളെ എണ്ണിയതായി ഇബ്നു ജരീർ (റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അതായത്: (1) മഹാപാപങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പക്ഷം മറ്റു തിന്മകൾക്ക് അല്ലാഹു മാപ്പു നൽകുമെന്നു കാണിച്ചു ന 31-ാം വചനവും, (2) അല്ലാഹു അനുവദിച്ച അനീതി ചെയ്തുകയറിയെന്നും, ഓരോ നൽകിയെയും അവൻ ഇരട്ടി സ്വീച്ചു വലുതാക്കുമെന്നും കാണിക്കുന്ന 40-ാം വചനവും, (3, 4) ശിർക്കുലാത്ത പാപങ്ങളെല്ലാം അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചു നവർക്ക് അവൻ പൊറുത്തുകൊടുക്കുമെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്ന 48ഉം 116ഉം വചനങ്ങളും, (5) വല്ല തിന്മയോ, സ്വന്തം ദേഹങ്ങളോട് അക്രമമോ ചെയ്യുന്നവർ പാപമോചനം തേടിയാൽ അല്ലാഹു അവർക്ക് പൊറുത്തു കൊടുക്കുമെന്നു കാണിക്കുന്ന 110-ാം വചനവും, ഹാകിം (റ) ഉദ്യരിച്ച രിവായത്തിൽ ഈ അവസാനത്തെ വചനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് 64-ാം വചനമാണുള്ളത്. കൂടാതെ, 'സൂറത്തുനീസാഇലെ എട്ടു ആയത്തുകൾ ഈ സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇഹലോകത്തെക്കാൾ ഉത്തമമാണു' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ന്നിന്നു മറ്റൊരു നീ വചനങ്ങളും കൂടിയാണ് അതിൽ അദ്ദേഹം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ആ വചനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ, അല്ലാഹുവിന്റെ അതിമഹത്തായ അനുഗ്രഹത്തെയും, അദ്ദേഹം കാരുണ്യത്തെയും കുറിക്കുന്നവയാകുന്നു. അവ മനുഷ്യർക്ക് വമ്പിച്ച സൽപ്രതീക്ഷയും ആവേശവും ജനിപ്പിക്കുന്നവയുമാണ്. ഇതാണീ പ്രസ്താവനകൾക്ക് കാരണം.

പരമ കാരുണികനും, കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. ഹേ, മനുഷ്യരെ. ഓരോ ആത്മാവിൽ [ആളിൽ] നിന്നു നിങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചവനായ നിങ്ങളുടെ റബ്ബിനെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കേണ്ടി;

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ
الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ

അതിൽനിന്നു തന്നെ അതിന്റെ ഇണയെ സൃഷ്ടിക്കുകയും, ആ രണ്ടാളിൽ നിന്നുമായി ധാരാളം പുരുഷന്മാരെയും, സ്ത്രീകളെയും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത (റബ്ബിനെ);

യാതൊരുവന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾ അന്യോന്യം ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ അല്ലാഹുവിനെയും, കുടുംബബന്ധങ്ങളെയും സൂക്ഷിക്കുവിൻ.

നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു നിങ്ങളിൽ മേൽനോട്ടം ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു.

وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً

وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

1. يا ايها الناس (ഹേ, മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ സൂക്ഷിക്കുവിൻ) നിങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചവനായ الله നിങ്ങളെ ഒരു ആത്മാവിൽ (ദേഹത്തിൽ-ആളിൽ)നിന്നു ഒരേ, ഒന്നായ خلق സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. 2. يا ايها الناس (അതിൽനിന്നു(തന്നെ) 3. يا ايها الناس (അതിന്റെ ഇണയെ 4. يا ايها الناس (അവർ രണ്ടാളിൽനിന്നും 5. يا ايها الناس (പുരുഷന്മാരെ 6. يا ايها الناس (വളരെ, ധാരാളം 7. يا ايها الناس (സ്ത്രീകളെയും 8. يا ايها الناس (സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ 9. يا ايها الناس (യാതൊരു അല്ലാഹുവിനെ 10. يا ايها الناس (നിങ്ങളന്യോന്യം ചോദിക്കുന്നു 11. يا ايها الناس (അവനെക്കൊണ്ടു, അവന്റെ പേരിൽ 12. يا ايها الناس (കുടുംബ (രക്ത)ബന്ധങ്ങളെയും 13. يا ايها الناس (നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു 14. يا ايها الناس (ആകുന്നു, ആയിരിക്കുന്നു 15. يا ايها الناس (നിങ്ങളുടെ മേൽ, നിങ്ങളിൽ 16. يا ايها الناس (മേൽനോട്ടം ചെയ്യുന്നവൻ

يا ايها الناس اتقوا ربكم (ഹേ, മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിനെ സൂക്ഷിക്കുവിൻ) എന്ന വാക്യംകൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്ന രണ്ടു സൂറത്തുകളുള്ളതിൽ ഒന്നാമത്തേതാണിത്. മറ്റൊരു സൂറത്തുൽ ഹജ്ജുമാകുന്നു. ഇവിടെ തുടർന്നു വിവരിക്കുന്നതു മനുഷ്യ വസ്തുത്തിന്റെ ഉൽഭവത്തെക്കുറിച്ചാണ്. അവിടെയാകട്ടെ അന്ത്യനാളിനെപ്പറ്റിയുമാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഉത്ഭവവും തുടക്കവും മനോഹരമായും, അവരുടെ ഒടുക്കവും മടക്കവും മനോഹരമായും അല്ലാഹു അല്ലാത്ത അവർക്ക് വേറെ രക്ഷിതാവില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് അവനെ സൂക്ഷിക്കൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള കടമയാണെന്നും ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

خلق (സൃഷ്ടിക്കൽ) എന്ന വാക്ക് ശൂന്യതയിൽനിന്നു അസ്തിത്വം നൽകുക എന്ന അർത്ഥത്തിലും, ഒരു വസ്തുവിൽനിന്നു മറ്റൊരു വസ്തുവിനു രൂപം നൽകുക എന്ന അർത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. 1. خلق السموات والارض (അവൻ ആകാശ ഭൂമികളെ സൃഷ്ടിച്ചു) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ആദ്യത്തെ അർത്ഥത്തിലാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റിത്തന്നെ വേറെ സ്ഥലത്തു 2. بديع السموات والارض (ആകാശ ഭൂമികളെ നവീനമായുണ്ടാക്കിയവൻ-2: 117) എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഇതു വ്യക്തമാകുന്നു. ഇവിടെ 3. من خلق (നിങ്ങളെ ഒരേ ആത്മാവിൽ-ആളിൽ-നിന്നു സൃഷ്ടിച്ചു) എന്നു പറഞ്ഞതു രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥത്തിലുള്ള സൃഷ്ടിയെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാകുന്നു. ഇമംറാസി(റ) പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, ഈ 4. من (ആത്മാവു) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം, മനുഷ്യ പിതാവായ ആദം (അ) നബിയെന്നെന്നുള്ളതിൽ മുസ്ലീംകൾക്കിടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല. മനുഷ്യസമുദായത്തെ ആകമാനം ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് 5. يا ايها الناس (ഹേ, മനുഷ്യരേ) എന്ന സംബോധനയോടു കൂടിയാണല്ലോ അല്ലാഹു ഈ വിഷയം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യ സമുദായത്തെ മുഴുവൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് ഇതുപോലെ 6. يا ايها الناس (ആദമിന്റെ സന്തതികളെ) എന്ന വ്യാഖ്യാനം മറ്റും പറയപ്പെടാറുള്ളതും അതുകൊണ്ടാണ്. മനുഷ്യനു 7. يا ايها الناس (ആദം വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവൻ) എന്ന പറയപ്പെടുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ. മനുഷ്യരായ നിങ്ങളെ അല്ലാഹു ഒരേ ആത്മാവിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടിച്ചു രൂപപ്പെടുത്തി എന്നു പറഞ്ഞശേഷം അതെങ്ങിനെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിയെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു: അതെ, 8. يا ايها الناس (അതിൽ നിന്നു തന്നെ അതിന്റെ ഇണയെ സൃഷ്ടിക്കുകയും, അവർ രണ്ടുപേരിൽ നിന്നുമായി ധാരാളം പുരുഷന്മാരെയും, സ്ത്രീകളെയും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.) ഇണകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം മനുഷ്യമാനുഷവായ ഹവ്വയ്ക്ക് (അ) ആണെന്നും,

കളെ സൂക്ഷ്മിച്ചിരുന്നു (جاءك من أمك) എന്നോ, നിങ്ങളുടെ 'നഫ്സുകൾ'കളിൽനിന്നുതന്നെ നിങ്ങൾക്കു ഇണകളെ ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു (جاءك من أمك) എന്നോ ആണു അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. നാലാമത്തേതിൽ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ നഫ്സുകളിൽനിന്നു ഒരു റസൂൽ വന്നിരിക്കുന്നു (جاءك من أمك) എന്നും, അവസാനത്തേതിൽ അവരുടെ 'നഫ്സുകൾ'കളിൽനിന്നു ഒരു റസൂലിനെ അവൻ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു (جاءك من أمك) എന്നുമാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. മേൽകണ്ട അർത്ഥങ്ങളൊന്നും ഇവിടങ്ങളിൽ യോജിക്കുകയില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടാണു 'നഫ്സുകൾ'കളുടെ സമൂഹമാകുന്ന 'വർഗ്ഗം' (ج) എന്നു ഇവിടങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശ്യർത്ഥമായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. ബഹുവചനരൂപത്തിലല്ലാത്ത-ഏകവചനരൂപത്തിൽ-'നഫ്സുകൾ' (نفس) എന്നു വന്നിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും പൂർത്തർ വാക്യങ്ങളിൽ 'വർഗ്ഗം' (ج) എന്ന അർത്ഥം നൽകേണ്ടതോ, ആ അർത്ഥം യോജിക്കുന്നതോ ആയ വേറൊരു ഉദാഹരണം കാണുന്നുമില്ല.

(2) അതേ സമയത്തു മറ്റൊരു വചനത്തിൽ يا ايها الناس انا خالقكم من ذكر و انثى و جعلكم شعرا و نساء (ഹേ, മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളെ നാം ഒരു ആണിൽ നിന്നും ഒരു പെണ്ണിൽനിന്നും സൃഷ്ടിക്കുകയും, നിങ്ങളെ നാം പല ശാഖകളും ഗോത്രങ്ങളും ആക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (49:13) എന്നു അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യസമുദായമായ നിങ്ങൾ പല ശാഖകളും ഗോത്രങ്ങളുമാണെങ്കിലും നിങ്ങൾ മുഴുവനും ഒരു ആണിൽനിന്നും ഒരു പെണ്ണിൽനിന്നുമാണു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യപിതാവായ ആദം (അ) നബിയിൽ നിന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇണയും മനുഷ്യമാതാവുമായ ഹവ്വ (അ)യിൽ നിന്നുമാണു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കി ഇത്രയധികം വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്നുതന്നെയാണു ഈ രണ്ടു വചനങ്ങളിലും അടങ്ങിയ ആശയം. എല്ലാ ജീവ വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ഇണകൾ അതാതു വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു തന്നെയാണുണ്ടു്. അതുപോലെ, മനുഷ്യരുടെയും ഇണകൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്ന വസ്തുത ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയല്ല ഈ രണ്ടു വാക്യങ്ങളും ചെയ്യുന്നതെന്നു താൽപര്യം.

'നഫ്സുകൾ' എന്ന വാക്കിന്നു 'വർഗ്ഗം' എന്നർത്ഥം കൽപിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ വേറെയും ചില ന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞു കാണാമെങ്കിലും അവ കേവലം വെറും യുക്തിന്യാസങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവക്കു അതേരൂപത്തിലുള്ള മറുപടി നൽകി ദീർഘിപ്പിക്കുവാൻ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഈ വിഷയം വിശദാസപരമോ, അനുഷ്ഠാനപരമോ ആയ നെല്ലെങ്കിലും അബൂമുസ്ലിം, ഇസ്ഹാഖാനി (൪) യുടെ ഒരപ്പെട്ട അഭിപ്രായത്തെ ഉന്നമനമായിക്കൊണ്ടു് പൂർത്തർ വ്യാഖ്യാനമാക്കട്ടെ പൊതുവെ വിശ്വസിക്കുകയുമാറുള്ള ചില പ്രസ്താവനകൾ ചിലർ ചെയ്തുകാണുന്നതുകൊണ്ടു ഇത്രയും സംസാരിച്ചുവെന്നുവരുമല്ല.

മനുഷ്യ സമുദായമായ നിങ്ങളെ ഒരേ ആത്മവീൽ-അഥവാ ആളിൽ-നിന്നു ഉൽപാദിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയും, പിന്നീടു അതിൽനിന്നും അതിന്റെ ഇണയിൽ നിന്നുമായി നിങ്ങളെ പെരുപ്പിച്ചു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള നിങ്ങളുടെ റബ്ബിനെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞശേഷം, നിങ്ങൾ യാതൊരു അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ-അഥവാ അവനെ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു-അന്യോന്യം ചോദിക്കാറുണ്ടോ ആ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണം (يا ايها الذين آمنوا لا تدعون مع الله شيئا) എന്നു പിന്നെയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന രക്ഷിതാവു അല്ലാഹുവാണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാം, അതുകൊണ്ടാണല്ലോ നിങ്ങൾ പലപ്പോഴും അവനെ മുൻനിറുത്തി പരസ്പരം പലതും ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ചോദിക്കുന്നതും. ആ നിലക്ക് അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കൽ നിങ്ങളുടെ പ്രകൃത്യായുള്ള ഒരു കടമായെന്നു നിങ്ങൾതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുവെന്നാണു ഇതിലടങ്ങിയ സൂചന. 'അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു, അല്ലാഹുവിനെ ഓർത്തു' ഇന്നിന്ന പ്രകാരം ചെയ്തതാണോ, പട്ടച്ചവനെ മുൻനിറുത്തിയാണു ഞാനിതു പറയുന്നതു' എന്നിങ്ങിനെ മനുഷ്യർ മുൻകാലത്തെനപേരെ ഇക്കാര്യത്തും അന്യോന്യം ചോദിക്കലും പറയലും പതിവാണല്ലോ. ദൈവവിശ്വാസികളല്ലാത്തവരിൽ നിന്നുപോലും കൂടുങ്ങിയ അവസരങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള വാക്കുകൾ കേൾക്കുക ദുർല്ലഭമല്ല.

കൂടുംബ ബന്ധം പാലിക്കുന്നതിനും, കൂടുംബത്തോടു നല്ല നിലക്കു പെരുമാറുന്നതിനും ഇസ്ലാമിൽ നൽകപ്പെട്ട പ്രാധാന്യം മറ്റൊതൊരു മതത്തിലും നൽകിക്കാണപ്പെടുകയില്ല. അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുവാൻ കല്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം മാതാപിതാക്കൾക്കു നൽകു ചെയ്യാൻ ഖുർആനിൽ പലപ്പോഴും ഉപദേശിച്ചു കാണാം. ഹദീസിലും പലതും കാണാം. ഈ സൂരത്തിലെ തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളിൽ അനാഥക്കുട്ടികളെയും, ഗാർഹികവും കൂടുംബപരവുമായ പല കാര്യങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു വളരെയധികം പ്രസ്താവനകൾ വരുന്നുണ്ടുതാനും. ആ നിലക്കു കൂടുംബ ബന്ധങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒന്നാമത്തെ ഈ വചനത്തിൽതന്നെ പ്രത്യേകം ഉണർത്തുന്നത് അനുയോജ്യമായിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഉന്നിപ്പറഞ്ഞതോടു ചേർത്തുകൊണ്ടു കൂടുംബബന്ധങ്ങളെയും സൂക്ഷിക്കണം (احفظوا) എന്നുകൂടി അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്.

4) (അല്ലാഹു) എന്ന നാമത്തോടു ചേർത്തു (بَعْدَ) കൊണ്ട് (بِأَمْرِ) (വൽ അർഹാമ) എന്നു അവസാനത്തെ അക്ഷരത്തിനു അകാരം (أَمْرًا) കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള വായനയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് മേൽകണ്ട പരിഭാഷയും വ്യാഖ്യാനവും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൊതുവിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു വരുന്ന വായനയും അങ്ങിനെത്തന്നെ. എങ്കിലും, ആ അക്ഷരത്തിനു ഇകാരം (أَمْرًا) കൊടുത്തുകൊണ്ട് 'വൽ അർഹാമി' എന്നും ഇവിടെ വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ അത് 4) (ബിഹി) എന്നതിലെ സർവ്വനാമത്തോടു ചേർന്നതു (بِأَمْرِ) ആയിരിക്കും. ഈ വായനപ്രകാരം, 'യാതൊരു അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിലും കുടുംബബന്ധങ്ങളുടെ പേരിലും നിങ്ങൾ അറമ്പാറയും ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ അല്ലാഹുവിനെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷ്മീകരിക്കുവിൻ' എന്നായിരിക്കും ആ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. അപ്പോഴും അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തോടു ചേർത്തു കുടുംബ ബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി ഓർമ്മിപ്പിച്ചതിലടങ്ങിയ തത്വത്തിൽ മാറ്റം വരുവാനില്ല.

മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവ ചരിത്രം ഓർമ്മിപ്പിച്ചതിൽനിന്നു മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരു മാതാപിതാക്കളുടെ സന്തതികളായി പിറന്നവരാണെന്നും, എല്ലാവരും ചേർന്നുള്ള ഒരു വമ്പിച്ച കുടുംബമാണു വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യസമുദായമെന്നും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ പരസ്പരം സ്നേഹത്തിലും സൗഹാർദ്ദത്തിലും വർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നും വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മീകരണം കുടുംബബന്ധം സൂക്ഷ്മീകരണം ഒരു ഉദ്ദേശ്യത്തിലല്ല കലാശിക്കുന്നതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷ്മീകരണം അവന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു മിഥിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, കുടുംബ ബന്ധത്തെ സൂക്ഷ്മീകരണം കുടുംബ ബന്ധമുള്ളവരോടു നന്നായി വർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് സാക്ഷാൽകരിക്കപ്പെടുന്നത്. അല്ലാഹുവിനോടും കുടുംബങ്ങളോടും കടമകളെല്ലാം നിങ്ങൾ പാലിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അല്ലാഹു സൂക്ഷ്മ വീക്ഷണം നടത്തുന്നുണ്ടെന്നും അവസാനം മനുഷ്യരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. (إِنَّا عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرُونَ)

2. അനാഥകൾക്കു അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ നിങ്ങൾ (വീട്ടു) കൊടുക്കുവിൻ. നല്ല (ശുദ്ധമായ) തിന്മ (പകരം) ദുഷിച്ചതിനെ നിങ്ങൾ മാറ്റിയെടുക്കുകയും ചെയ്യരുത്.

നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളിലേക്കു (കൂട്ടിച്ചേർത്ത്) അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ നിങ്ങൾ തിന്നുകയും ചെയ്യരുത്. നിശ്ചയമായും, അതു വലുതായ ഒരു പാതകമാകുന്നു.

۲- وَأَتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ
وَلَا تَبَدَّلُوا الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ
وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ
إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ۝

2. അനാഥകൾക്കു അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ നിങ്ങൾ കൊടുക്കുവിൻ. നല്ല (ശുദ്ധമായ) തിന്മ (പകരം) ദുഷിച്ചതിനെ മാറ്റിയെടുക്കുകയും ചെയ്യരുത്. നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളിലേക്കു (കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ടും) നിശ്ചയമായും അതു പാതകമാകുന്നു. പാതകം, പാപം വലുതായ അതാകുന്നു.

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ, അല്ലാഹുവിനെയും കുടുംബ ബന്ധങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മീകരിക്കുവാൻ കൽപിച്ചശേഷം, അതിന്റെ വിശദീകരണമെന്നാണ് ഈ വചനം. മുമ്പ് പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണല്ലോ അനാഥകളുടെ കാര്യം. അതുകൊണ്ട് അനാഥകളുടെ വിഷയത്തിൽ സൂക്ഷ്മീകരിക്കേണ്ടുന്ന വിഷയങ്ങൾക്കു മുൻഗണന നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അനാഥകളുടെ സ്വത്തു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരെയും അഭികുലീകരിക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ കൽപനകൾ. അവർ കുടുംബത്തിൽ പെട്ടവരായാലും അല്ലെങ്കിലും ശരി. അതതു കുടുംബങ്ങളിലെ അനാഥകളുടെ കൈകാര്യം മിക്കവാറും ആ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ കയ്ക്കായിരിക്കുമല്ലോ നടക്കുക. ആ നിലക്ക് അനാഥകളുടെ കുടുംബത്തലവന്മാരെയാണിരിക്കും ഇതു കൂടുതൽ ബാധിക്കുക എന്നു മാത്രം. പിതാക്കൾ നഷ്ടപ്പെട്ടപോയ കുട്ടികൾക്കാണ് (യത്തീം) എന്നു പറയുന്നതും. പ്രായപൂർത്തിയായവർക്കു സാധാരണ ആ പേരു പറ്റാറില്ല. യത്തീകു (അനാഥ) കളുടെ വിഷയത്തിൽ മൂന്നു കൽപനകളാണു ഈ വചനത്തിലുള്ളത്:-

(1) അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ അവർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണം. അതായത്, അവർക്കു പ്രായപൂർത്തിയും തന്റേറു വയസ്സ് എത്തുമ്പോൾ അതുവരെ കൈകാര്യം നടത്തിയിരുന്നവർ അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ മടികൂടാതെ അവർക്കു വിട്ടു കൊടുക്കണമെന്നു സാരം. പ്രായപൂർത്തിയാകും മുമ്പോ, ധനം കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനുള്ള തന്റേടം വരാത്ത വർക്കോ ധനം വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നു 5ഉം 6ഉം വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രായപൂർത്തിയും തന്റേടവും വന്ന ശേഷവും വല്ല പ്രത്യേക കാരണവും നിമിത്തം കൂട്ടിക്കു സ്വത്തു ഏറ്റു വാങ്ങുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെങ്കിൽപോലും അതു വിട്ടുകൊടുത്തേ തീരു എന്നില്ല. പക്ഷേ, പിന്നീടുള്ള കൈകാര്യങ്ങൾ കൂട്ടിയുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചും സമ്മതത്തോടുകൂടിയുമായിരിക്കണമെന്നു മാത്രം. (2) നല്ലതിനു പകരം ദുഷിച്ചതിനെ മറ്റൊരു ഏകദേശം. അതായത്, കുറ്റാരഹിതവും സംശുദ്ധമായതുമായ നല്ലതിന്റെ സ്ഥാനത്തു കുറ്റകരവും അശുദ്ധവും മായ ചീത്ത വസ്തുക്കളെ സ്വീകരിക്കരുത്. ഇതു പല പ്രകാരത്തിലും വരാം. ഉദാഹരണമായി: അനാഥകളുടെ വക ഉയർന്നതരം വസ്തുക്കളെ ഇങ്ങോട്ടെടുത്ത് അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു അതിനെക്കാൾ താഴ്ന്നതായിലുള്ളതോ മോശപ്പെട്ടതോ അങ്ങോട്ട് വെക്കുക, അവരുടെ നന്മക്കും അഭിവൃദ്ധിക്കും ഉതകുന്ന വിധത്തിലല്ലാതെ സ്വന്തം താൽപര്യത്തിനു യോജിച്ച വിധം കൈകാര്യം നടത്തുക, അവർക്കു നഷ്ടമായി പാടിണമിക്കുന്ന ക്രയവിക്രയങ്ങൾ നടത്തുക മുതലായവ. (3) അവരുടെ സ്വത്തും സ്വന്തം സ്വത്തുക്കളും ഇടകലർത്തി-സൂക്ഷ്മതയും കൃത്യവും നോക്കാതെ-ഉപയോഗിക്കരുത്. അവരുടെ ധനം ദുർവ്വയം ചെയ്യലും വകമാറി ചിലവഴിക്കലുമാണിത്. എന്നാൽ, നിനിയും മറ്റൊരും തെറ്റാതെ അനാഥകളുമായി കൂട്ടു ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു 2: 220 ൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. (കൂടുതൽ വിവരം അവിടെ നോക്കുക) അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ ഉപയോഗിക്കരുത് എന്നു പറയാതെ 'തിന്നരുത്' എന്നു പറഞ്ഞതിലടങ്ങിയ സൂചനയെപ്പറ്റി അൽബഖറയിൽ മുസ്ലി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്യരുടെ സ്വത്തുക്കൾ-അതാരുകേതായിരുന്നാലും-നിയമാനുസൃതമല്ലാത്തവിധം ഉപയോഗിക്കുന്നത് എപ്പോഴും നിഷിദ്ധവും കുറ്റവും തന്നെ, അതുഅനാഥകളുടെതുകൂടിയൊക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ കടുത്തതും ഗൗരവപ്പെട്ടതുമായിത്തീരുന്നു. അതാണു **لَا يَحِلُّ لَكُمُ الْمَالُ** (നിങ്ങൾക്കായ്ക്കും, അതു വലുതായ പാതകമാകുന്നു) എന്ന വാക്യം കുറിക്കുന്നത്.

3. അനാഥകളുടെകാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ നീതിമുറ പാലിക്കുകയില്ലെന്നു നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ, അപ്പോൾ (മറ്റു) സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു നന്നാ (യിത്തോന്നി) യവരെ ഈരണ്ടും, മുമ്മൂന്നും, നന്നാലുമായി നിങ്ങൾ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

എനി, നിങ്ങൾ നീതിപ്രവർത്തിക്കുകയില്ലെന്നു നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ, അപ്പോൾ, ഒരുവളെ (മാത്രം വിവാഹം കഴിക്കുക); അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ വലങ്കൈകൾ ഉടമപ്പെടുത്തിയവരെ (സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുക).

അതു, നിങ്ങൾ (ക്രമം) തെറ്റിപ്പോകാതിരിക്കുവാൻ കൂടുതൽ യോജിച്ചതത്രെ.

وَأِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْلَمُوا فِي الْبَيْتِ
فَالْكَرْمَ طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ
مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبْعَ
فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْلَمُوا فَوَاحِدَةً
أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
ذَلِكَ أَذَىٰ أَلَّا تَعْلَمُوا ٥

3. നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ **لَا تَعْلَمُوا** നിങ്ങൾ നീതിമുറ പാലിക്കുകയില്ലെന്നു **فَالْكَرْمَ** അനാഥകളിൽ, അനാഥകളുടെ കാര്യത്തിൽ **طَابَ** എന്നാൽ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ **مَثْنَى** നന്നായതു (നന്നായി തോന്നിയതു), തുപ്തീയായതു **ثَلَاثَ** നിങ്ങൾക്കു **طَابَ** സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു **مَثْنَى** ഈരണ്ടു (വീതം) **ثَلَاثَ** മുമ്മൂന്നും **رُبْعَ** നന്നാലും **فَإِنْ خِفْتُمْ** എനി നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടെങ്കിൽ **فَوَاحِدَةً** നിങ്ങൾ നീതി (മര്യാദ) ചെയ്കയില്ലെന്നു **أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ** എന്നാൽ ഒന്നു, ഒരുവൾ **أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ** അല്ലെങ്കിൽ ഉടമപ്പെടുത്തിയതു **ثَلَاثَ** നിങ്ങളുടെ വലങ്കൈകൾ **أَوْ** അതു **طَابَ** കൂടുതൽ അടുത്തതാണു (യോജിച്ചതാണു) **لَا يَحِلُّ لَكُمُ الْمَالُ** നിങ്ങൾ തെറ്റിപ്പോകാതിരിക്കുവാൻ

ഈ വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഇതവതരിച്ച സന്ദർഭവും പശ്ചാത്തലവും അറിയുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. മൂന്നു അഭിപ്രായങ്ങളാണു പ്രധാനമായും ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ളത് ഒന്ന് ആയിശ്ശ(റ)

യിൽനിന്നും, മരൊറന്നു ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)ൽനിന്നും, മൂന്നാമത്തേതു സഇദ്ദുബ്നു ജുബൈർ(റ) മുതലായവരിൽ നിന്നും ഉദ്യരിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു. ആദ്യത്തെ രണ്ടുപേരും പ്രമുഖരായ സഹാബീ പണ്ഡിതന്മാരിൽപ്പെട്ടവരും, മൂന്നാമത്തെ ആൾ പ്രമുഖനായ ഒരു താബിഇ പണ്ഡിതനാകുന്നു. ആ നിലക്കും, ഇവരുടെ പ്രസ്താവനകൾ ഖുർആന്റെ വാചകങ്ങളോടു വളരെ യോജിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടും മിക്ക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഈമൂന്നുപ്രായങ്ങളും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉദ്യരിച്ചു കാണാം. ആപേക്ഷികമായി നോക്കുമ്പോൾ, ആയിശ (റ) പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിനാണു കൂടുതൽ പ്രാബല്യം കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു ജൂരിയോഗം പണ്ഡിതന്മാരും അതിഗീകരിക്കുന്നതും.

ആയിശ (റ) യുടെ സഹോദരീ പുത്രനായ ഉർവത്തുബ്നു സുബൈർ (റ)ൽ നിന്നു ബുഖാരി, മുസ്ലിം(റ) മുതലായ പല ഹദീസു പണ്ഡിതന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഹദീസാണു മൂന്നാമത്തേത്. അതിന്റെ സാരം. ആയിശ (റ)യോട് ഈ ഖുർആൻ വചനത്തെപ്പറ്റി അവരുടെ സഹോദരിയുടെ പുത്രനായ ഉർവത്തു (റ) ചോദിച്ചു: അവർ ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞു: സഹോദരീപുത്രാ, ഒരു അനാഥപ്പെണ്ണ അവളുടെ കൈകാര്യകർത്താവിന്റെ അധീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കും. ധനത്തിൽ അവൾക്കും പങ്കുണ്ടായിരിക്കും. അവളുടെ ധനവും സൗന്ദര്യവും അവനെ ആകർഷിക്കും. അങ്ങനെ, അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കും. മറ്റു സ്ത്രീകൾക്കു നൽകുന്നതു പോലെയുള്ള മഹർ(വിവാഹമൂല്യം) നന്നും കൊടുക്കാതെയായിരിക്കും അത്. ഇവരോടു നീതി പാലിക്കുകയും, ഇവർക്കു ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലുള്ള മഹർ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടല്ലാതെ ഇവരെ വിവാഹം ചെയ്യരുതെന്നു (ഈ വചനം മുമ്പേ) അല്ലാഹു വിരോധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവരോട്, അഥവാ കൈകാര്യ കർത്താക്കളോടു-അനാഥകളല്ലാത്ത മറ്റു സ്ത്രീകളിൽനിന്നു തങ്ങൾക്കു പററിയവരെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളുവാൻ കൽപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. (തൂടർന്നുകൊണ്ടു 127-ാം വചനത്തിൽ, സ്വത്തും സൗന്ദര്യവും കുറവായതുമിരിക്കും അനാഥകളെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതായും ആയിശ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു, അതിനെപ്പറ്റി അവിടെവെച്ചു നമുക്കു സംസാരിക്കാം. (615) ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള ബലവത്തായ രിവായത്തുകൾ വേറെയും വന്നിട്ടുണ്ട്.

അധീനത്തിലും ബന്ധത്തിലും പെട്ട അനാഥകളുടെ സ്വത്തോ സൗന്ദര്യമോ ഉന്നം വെച്ചുകൊണ്ട് അവരെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും, മഹർ മുതലായ അവരുടെ അവകാശങ്ങളിൽ അവരോടു അനീതി കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന പതിവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു لا تَنْكِحُوا مَا كَسَبَ آبَاؤُكُمْ (അനാഥകളുടെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ നീതിമുറ പാലിക്കുക യില്ലെന്നു ഭയപ്പെട്ടാൽ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എന്നത്രെ ആയിശ (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. അവരുടെ പ്രസ്താവന പ്രകാരം ഈ വചനത്തിന്റെ സാരം ഇങ്ങിനെയായിരിക്കും: അങ്ങിനെ അനീതി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടു കണ്ടാൽ, ആ അനാഥകളെ വിവാഹം ചെയ്തു കൂടാത്തതാണു. അനാഥകളല്ലാത്ത സ്വന്തത്തായ സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു നന്നായി തോന്നുന്ന രണ്ടോ മൂന്നോ നാലോ വീതം-ഇഷ്ടംപോലെ-സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊള്ളാം. സ്ത്രീകൾ വേറെയും ധാരാളമുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, അവിടെയും നീതി പാലിക്കുകയില്ലെന്നു ആശങ്ക തോന്നുന്ന പക്ഷം, ഒരു സ്ത്രീയെ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളണം. അല്ലാത്തപക്ഷം, ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള-അടിമകളായ-സ്ത്രീകളെ സ്വീകരിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാണ്. അതാണു അക്രമവും, അനീതിയും വന്നു പോകാതിരിക്കുവാനുള്ള നല്ല മാർഗ്ഗം. 127-ാം വചനത്തിലെ ചില പരാമർശങ്ങളും, സ്ത്രീകളുടെ മഹർ കൊടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ മടിയും പിശുക്കും കാണിച്ചുകൂടാ എന്നു അടുത്ത വചനത്തിൽ വരുന്ന നിർദ്ദേശവും ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിനു പിൻബലം നൽകുന്നതായി കാണാം.

ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)ൽ നിന്നു ഉദ്യരിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: '(ഇസ്ലാമിന്നു മുമ്പു) ജാഹിലിയ്യത്തിൽ, ഒരാൾ പത്തോ അതിലധികമോ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്യുമായിരുന്നു. അതിൽ അവർ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ കയ്യിലുള്ള ധനം തീരുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ അധീനത്തിലുള്ള അനാഥകളുടെ സ്വത്തു ആ ഭാര്യമാരുടെ ചിലവിലേക്കു ഉപയോഗിക്കും. അതുകൊണ്ട് വിവാഹത്തിനു ഒരു പരിധി നിശ്ചയിക്കുകയാണു ഈ വചനം ചെയ്യുന്നത്.' ഇബ്നു ജരീർ (റ) മുതലായവർ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയതിന്റെ സാരമാണിത്. ആയിശ (റ)യുടെ വ്യാഖ്യാന പ്രകാരം لا تَنْكِحُوا (സ്ത്രീകളിൽനിന്നു) എന്നു പറഞ്ഞതു അനാഥകളല്ലാത്ത സ്ത്രീകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)ന്റെ ഈ വ്യാഖ്യാന പ്രകാരം അനാഥകളും അല്ലാത്തവരും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

സഇദ്ദുബ്നു ജുബൈർ (റ), ഖത്താദ: (റ) മുതലായവരിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്യരണികളുടെ സാരം ഇതാകുന്നു: 'അനാഥകളുടെ ധനത്തിൽ അനീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ജാഹിലിയ്യ കാലത്തും വെറുക്കപ്പെട്ട കാര്യമായിരുന്നു. പക്ഷെ, മറ്റു സ്ത്രീകളുടെ കാര്യത്തിൽ അനീതി കാണിക്കുന്നതിൽ അവർക്കു ആ വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരാൾ

പത്തോ, അധികമോ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കും. അവരോടു നീതി പാലിക്കുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ട് അനാഥകളോടു അനീതി കാണിക്കുവാൻ നിങ്ങളെക്കൂടെയുമാണെങ്കിൽ, അതുപോലെ മറ്റുള്ള സ്ത്രീകളോടും നിങ്ങൾ അനീതി കാണിച്ചുകൂടാ എന്നും, അതുകൊണ്ടു നാലുപേരെ മാത്രമേ വിവാഹം കഴിക്കാവൂ എന്നും, അപ്പോഴും നീതി പാലിക്കാനാവില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ഒന്നു കൊണ്ടു മതിയാകണം, അല്ലെങ്കിൽ അടിമസ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടു മതിയാകണം, എന്നും കൽപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇബ്നുജാരിർ, ഇബ്നു അബീഹാതിം (൨) മുതലായവർ ഉദ്യരിച്ചതാണിത്. ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിനാണു ഇബ്നു ജാരിർ (൨) മുൻഗണന നൽകിക്കാണുന്നത്. എങ്കിലും ഒന്നാമതായി ഉദ്യരിച്ച ആയിശ (൨)യുടെ വ്യാഖ്യാനമാണു പല നിലക്കും യുക്തവും കൂടുതൽ സ്വീകാര്യവുമായി തോന്നുന്നതും, ഭൂരിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരും സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നതും.

ഈ അടുത്ത കാലത്തു ഒരു പണ്ഡിതൻ ഇങ്ങിനെയും ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തിനു സാധ്യതയുള്ളതായി പറഞ്ഞു കാണുന്നു: 'അനാഥകളോടു വേണ്ടത്ര നീതി കാണിപ്പാൻ നിങ്ങളെക്കൂടെ ആവില്ലെങ്കിൽ, ആ അനാഥകൾ ഏതു സ്ത്രീകളോടൊപ്പമാണോ അവരെ വിവാഹം കഴിക്കുക.' ഇതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്ക്. ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ ശരിയായ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നു അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു കാണുന്നതുമില്ല. ഏതായാലും ആയത്തിന്റെ വാചകഘടനയും ഈ പ്രസ്താവനയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

വളരെ വിചിത്രമായതും, ഇക്കാലം വരെ ഒരു പണ്ഡിതനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണാത്തതുമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം ആധുനിക അൽപരനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ ഈയിടെ ഈ വചനത്തിനു നൽകുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്: 'അനാഥകളുടെ പരിപാലനത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണിത്, വിവാഹകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്ന സന്ദർഭമല്ല, അതു നോക്കാത്തതുകൊണ്ടും, അനാഥപരിപാലനത്തിനു ഇസ്ലാം കൽപിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ഓർക്കാത്തതുകൊണ്ടുമാണു പലർക്കും ഇവിടെ അമളി കൂടുങ്ങിയതു, തന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണു നേർക്കുന്നേരമുള്ള വ്യാഖ്യാനം, ബാക്കിയെല്ലാം വളച്ചു തിരിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതാണു എന്നൊക്കെ തന്റെ പാണ്ഡിത്യം സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ച ആ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു: 'അനാഥകളുടെ പരിപാലനത്തിൽ നീതി പാലിക്കുകയില്ലെന്നു മേമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളെക്കൂടെ നന്നായി തോന്നിയ-അഥവാ അനാഥ പരിപാലനത്തിനു പ്രാപ്തമായ-സ്ത്രീകളെ ആവശ്യംപോലെ രണ്ടോ മൂന്നോ നാലോ വിവാഹം കഴിച്ചു നിങ്ങളെണ്ണിച്ചു താമസിപ്പിച്ചു കൊള്ളണം. ഇവിടെയും നീതി പാലിക്കുകയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ഒരു സ്ത്രീയെ മാത്രം വിവാഹം കഴിക്കണം. അതിനു കഴിവില്ലെങ്കിൽ ഈ ആവശ്യംതീർത്ഥം ഒരു അടിമസ്ത്രീയെക്കിലും വിവാഹം കഴിക്കണം.' വളരെയധികം വലിച്ചു നീട്ടിക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസ്താവനയുടെ ആകെത്തുകയാണിത്. അഥവാ, അനാഥപരിപാലനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള പര്യാപ്തമായ ഒരു മാർഗ്ഗമെന്ന നിലക്കാണ് നാലുപേരെ മാത്രമാരെ വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ അടിമസ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിലല്ലാത്ത ഒന്നിലധികം മാത്രമാരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നു സാരം. ഈ പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനത്തെപ്പറ്റി വിധി കൽപിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ചില വസ്തുതകൾ ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു:-

(1) അനാഥപരിപാലനത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണിതെന്നുള്ള വാദം അപ്പടി വകവെക്കുവാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. സൂറത്തിലെ ആദ്യവചനത്തിൽ അനാഥകളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ഒന്നുംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിൽ അവരുടെ സ്വത്തു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ അതിന്റെ കൈകാര്യകർത്താക്കൾ അംഗീകരിക്കേണ്ടുന്ന ചില നിർദ്ദേശങ്ങളാണുള്ളത്. സ്വത്തു കൈകാര്യം ചെയ്യലും പരിപാലനവും ഒന്നല്ലതാനും. മൂന്നാമത്തേതാണു ഈ വചനം. തുടർന്നുള്ള രണ്ടു വചനങ്ങളിലും അനാഥകളെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളല്ല ഉള്ളതും. എന്നിരിക്കെ, അനാഥപരിപാലനത്തെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നതാണു ഇവിടെത്തെ സന്ദർഭം എന്നു പറയുന്നതിനു വലിയ കഴമ്പില്ല. എന്നിരുന്നാലും, ഖുർആൻ വചനങ്ങളുടെ സന്ദർഭവും, ആശയവും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇവരെക്കാൾ സൗകര്യവും, അറിവും, പ്രാപ്തിയും ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രമുഖ സഹാബീസമൂഹത്തിൽ നിന്നും, താബിഇ പ്രമുഖന്മാരിൽ നിന്നും ഉദ്യരിക്കപ്പെട്ടതും, ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാന പട്ടികളായ പണ്ഡിതന്മാർ അംഗീകരിച്ചു വരുന്നതുമായ മേൽകണ്ട വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു പ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ-അവയെല്ലാം തന്നെ അനാഥകളുടെ കാര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ തന്നെയാണു താനും.

(2) അനാഥപരിപാലനത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ, വിവാഹകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണിതെന്നു ധരിച്ചതുകൊണ്ടാണു മുമ്പുള്ളവർക്കൊക്കെ അമളി പിണഞ്ഞതെന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം കൂറച്ച് അമിതമായിപ്പോയി. മുമ്പുള്ള മഹറൻമാരാരും അങ്ങിനെ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, വിവാഹകാര്യവും അനാഥകളുടെ കാര്യവും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മാത്രമാണ് അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നും അവരുടെ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, പുരോഗമനചിന്തയുടെ പേരിലും, ആധുനിക അൽപര്യങ്ങൾക്കൊത്ത വിധത്തിലും ഇസ്ലാമിലെ ചില സിദ്ധാ

നങ്ങളെയും നിയമങ്ങളെയും വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനുള്ള വെമ്പലിൽനിന്നു ഉടലെടുത്തതാണു ഈ പുതിയ വ്യാഖ്യാനം. അതിനൊരു അടിത്തറയായിക്കൊണ്ടാണ് മുമ്പുള്ളവർക്കൊന്നും ഈ വചനത്തിന്റെ സന്ദർഭം മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നും, ഇപ്പോൾ തനിക്കാണതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതെന്നുമുള്ള വാദം. ഏകഭാര്യത്വമാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ അംഗീകൃത നയം; ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത അടിയന്തര ഘട്ടങ്ങളിൽ നാലുവരെ ഭാര്യമാരെ വിവാഹം ചെയ്യാനെന്ന ഒരു ഇളവു അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം; അതാണെങ്കിൽ ഭാര്യമാർക്കിടയിൽ നീതി പാലിക്കുകയെന്ന-ഇവരുടെ അടുക്കൽ മിക്കവാറും മനുഷ്യ സാധ്യമല്ലാത്ത-ഒരു ഉപാധിയോടുകൂടിയാണുതാനും ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതു ഇന്നത്തെ ചില ആധുനിക പിന്താഗതിക്കാർ സമർത്ഥിക്കാറുള്ളത്. (ഇതിനെപ്പറ്റി വഴിയെ നമുക്കു നിരൂപണം ചെയ്യാം.) ഇതിൽ ഒരുപടി കൂടി മുന്നോട്ട് കടന്നു ഇദ്ദേഹം തന്റെ സ്വന്തം വകയായി ഇവിടെ ഒരു ഉപാധികൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുകയാണ്. അതായതു ഒന്നിലധികം പേരെ വിവാഹം കഴിക്കണമെങ്കിൽ അതു അനാഥകളെ പരിപാലിക്കുവാനായിരിക്കുകയും വിവാഹം കഴിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകൾ അതിനു പ്രാപ്തരായിരിക്കുകയും വേണമെന്നത്രെ അത്. ഇതല്ലാം കാണുമ്പോൾ, അനാഥകളെ പരിപാലിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം ഇദ്ദേഹത്തിന് മുമ്പ് ആരും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും! അത്ഭുതം!!

(3) അനാഥ പരിപാലനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, ഖുർആന്റെ ഭാഷാസാഹിത്യം, അവതരണ സന്ദർഭങ്ങൾ, അതിനു നബി (സ) യിൽനിന്നോ അവിടുത്തെ ചര്യയിൽനിന്നോ ലഭിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം ഇവരേക്കാൾ അറിയാവുന്നവരും, സൂക്ഷ്മതയിലും സത്യസന്ധതയിലും ഇവരെ വെല്ലു നമ്പരമായ ആ മുൻഗാമികളായ ഹഫ്സർ ഈ വചനത്തിനു നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞതാണെന്നും, തന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണു നേർക്കാണെന്നെയുള്ളതെന്നുമുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരവാദത്തെപ്പറ്റി സൽബുദ്ധിയുള്ളവർ അപർക്കിപ്പടരുമുള്ള വിധി കൽപിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഇവരുടെ ഭാഷയിൽ 'നേർക്കുനേരെയുള്ള' ഇത്തരം കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ഇതുപോലെയും ഇതിലപ്പുറവും പലതും കണ്ടു പരിചയിച്ചവർക്കു ഇതിലൊന്നും പുതുമൊത്താനുകയില്ല. ഖുർആന്റെ ആശയങ്ങൾ യഥാവിധി വിവരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, സ്വന്തം ആശയങ്ങൾ ഖുർആന്റെ പേരിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ താൽപര്യം പുലർത്തുന്നവർക്ക് ഇങ്ങിനെയാക്കെ പാഠ്യങ്ങൾ വന്നെക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്.

ഈ വചനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തെക്കുറിച്ചാണു ഇതുവരെ നാം സംസാരിച്ചത്. അവസാന ഭാഗത്തിൽ, നിങ്ങൾ നീതി പാലിക്കുകയില്ലെന്നു യേശുപ്പാൽ ഒരു സ്രീയെമാത്രം വിവാഹം ചെയ്യുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അടിമസ്ത്രീയെ സ്വീകരിക്കുകയോ വേണം. (وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ مِنْ بَيْنِ يَدَيْكُمْ فَلَا خِلْفَ لَكُمْ فِي أَمْرِهِمْ فَإِنْ هُمْ فِي حُلُمٍ مِنْكُمْ فَبَلِّغُوا إِلَهُنَّ الْحَاقَّةَ) എന്നത്രെ അല്ലാഹു പറയുന്നത്. ഭർത്താവിൽനിന്നു ഭാര്യക്കു ലഭിക്കുവാനവകാശപ്പെട്ട ക്ഷേണം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം മുതലായ ആവശ്യങ്ങളും, ഭാര്യാഭർത്തൃ ബന്ധങ്ങളും നിറവേറുന്നതിലുള്ള നീതിപാലനമാണുദ്ദേശ്യം. കഴിവുവേണ്ടുകൊണ്ടോ മറ്റൊരു അതു പാലിക്കുവാനാവുകയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ഒന്നിൽ കൂടുതൽ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതു നിഷിദ്ധവും ശിക്ഷാർഹവുമാണെന്നു സാരം. വിവാഹത്തിനുശേഷം ഈ വിഷയങ്ങളിൽ നീതിപാലിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ഭാര്യമാർക്കു ഭരണകർത്താക്കളെ സമീപിച്ചു പരിഹാരം തേടാവുന്നതുമാകുന്നു. ഒന്നിലധികം വിവാഹം സംധൂവാകുന്നതിനു അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ഈ ഉപാധി ഗൗനിക്കാതെ ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിച്ചവരും, വിവാഹത്തിനുശേഷം ആ കടമ നിർവ്വഹിക്കാതിരിക്കുന്നവരും അതിന്റെ തികൃതഫലങ്ങൾ ഈ ജീവിതത്തിൽ തന്നെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു നാം കാണാറുള്ളതാണല്ലോ. പരലോകശിക്ഷ അതിനു പുറമെ വേറെയും! എന്നാൽ, ഭാര്യമാർക്കിടയിൽ നീതി പാലിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതിനു മാനസികമായ ഇണക്കത്തിലും വ്യക്തിപരമായ പ്രേമത്തിലും എല്ലാ ഭാര്യമാരോടും ഒരേ പ്രകാരത്തിലായേ തീരൂ എന്നു നിർബന്ധമില്ല. അതു മനുഷ്യ സാധ്യവുമാല്ലോ. അതിലും കഴിയുന്നത്ര സമത്വം പാലിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നുമാത്രം. അതിലുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസം മറ്റുള്ള അവകാശങ്ങളിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചു വരുത്തുവാൻ കാരണമാവുകയും അരുത്. ഇതിനെപ്പറ്റി 129-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഹദീസിൽനിന്നു ഇത് വ്യക്തമാണ്. കൂടുതൽ വിവരണം യഥാസ്ഥാനത്തുവെച്ചു കാണാം. يَا أَيُّهَا

അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച ഈ ഉപാധി-ഭാര്യമാർക്കിടയിലുള്ള നീതിപാലനം-സാധിച്ചാൽതന്നെയും ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കൽ നിന്ദ്യവും, അപരിഷ്കൃതവുമായ ഒരു ദുഷിച്ച സമ്പ്രദായമാണെന്നു ഇക്കാലത്തു ചില റാക്കെ ധരിച്ചുവശായിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയചാരങ്ങളിൽനിന്നു ഉൽഭവിച്ചതും, ഇന്തോ പാശ്ചാത്യൻ സംസ്കാരങ്ങളിലൂടെ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതും, അങ്ങിനെ 'ആധുനിക പരിഷ്കൃതാശയങ്ങളുടെ' പട്ടികയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചതുമായ ഒരു ആശയമത്രെ അത്. അതിനെതിരിൽ ആരെങ്കിലും വല്ലതും പറയുന്നതുപോലും പഴയെന്നും പിൻ‌വീതിപ്പുനുമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ് ഇത്. പാശ്ചാത്യൻ സംസ്കാര പരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി വാതോരാതെ ആക്ഷേപം പറഞ്ഞുവരുന്നവർപോലും പ്രവർത്തന രംഗത്തു അവ പൊതുവെ അന്ധമായി അനുകരിക്കുന്നവരാണ്. ഇന്നത്തെ പുരോഗമനശാസ്ത്രത്തിൽ പലരും പ്രസ്തുത ആശയത്തിന് ഇസ്‌ലാമികമായ നൽകുവാനും ശ്രമം നടത്താറുണ്ട്. ഖുർആനെയും, സുന്നത്തിനെയും കുറിച്ചുവേണ്ടത്ര ഗ്രഹിക്കായ്കയും, ഇത്യാ

കിടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചാൽ പരിചയമില്ലായ്മ നിമിത്തം സാധാരണക്കാരായ പലരും അവരുടെ വാചാല ശൈലി കൂടെ മറന്നിട്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ വിഷയകമായി ഇവിടെ ചെറുതാണു പ്രസ്താവനകളുടെ ചുരുക്കം ഇതാണു: 'ഇസ്ലാമിന്റെ നയം ഏക ഭാര്യത്വമാണ്' ബഹുഭാര്യത്വം * അതു പാടെ വെറുക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഗത്യന്തരമില്ലാത്ത പരിതസ്ഥിതി നേരിട്ടു ബോധം, പരാധിനതാലോലനം വിവാഹം കഴിക്കാമെന്ന് ഒരു ഇളവു ഖുർആൻ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, മിക്കവാറും പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയത്തക്ക ഒരു ഉപാധി-ഭാര്യമാർക്കിടയിൽ നീതി പാലിക്കുകയെന്ന നിബന്ധന-യോടു കൂടിയാണുതാനും. അതേ സമയത്തു സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ നീതി പാലിക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന ഖുർആൻ തന്നെ (4:129) പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ, ഫലത്തിൽ ഏകഭാര്യത്വമാണ് ഖുർആന്റെ നയം. ഇങ്ങിനെയാണു ഇവരുടെ വാദത്തിന്റെ പോക്ക്. ഇവരിൽതന്നെ ചിലർ ഇങ്ങിനെയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു: 'ഏകഭാര്യത്വമാണു ഇസ്ലാമിന്റെ യഥാർത്ഥ സിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ, അറബികൾക്കിടയിൽ അനിയന്ത്രിതമായ ബഹുഭാര്യത്വം പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഖുർആൻ അതു പെട്ടെന്നു നിഷിദ്ധമാക്കി പ്രസ്താവിച്ചില്ല. തൽക്കാലം ഈ വചനം മുമ്പേ ചില ഉപാധികളോടുകൂടി അതു നാലിൽ പരിമിതമാക്കുകയാണു ചെയ്തത്. അന്നത്തെ പ്രത്യേക ചുറ്റുപാടുകളിലുള്ള അനുമതി മാത്രം പിൽക്കാലത്തേക്കു ആ വിധി ബാധകമല്ല.' ഈ രണ്ടു വാദങ്ങളും ഖുർആന്റെയും ഇസ്ലാമിന്റെയും നേർക്കുള്ള കഠോരമല്ലാത്ത മരണാണു മല്ല. ഇവയെപ്പറ്റി പ്രമാണങ്ങളുടെയും, ചരിത്രത്തിന്റെയും, യുക്തിയുടെയും വെളിച്ചങ്ങളിലൂടെ വിശദമായ ഒരു നിരൂപണത്തിനു മുന്നിരുന്ന പക്ഷം, അതു വളരെ ദീർഘിച്ചു പോകുന്നതുകൊണ്ടും, പല പണ്ഡിതന്മാരും ഇതിലുള്ള സത്യാവസ്ഥ വിവരിച്ചു കൊണ്ടു പ്രസ്താവനകളും ലിഖിതങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ഇവിടെ അധികമൊന്നും സംസാരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. സാമാന്യം ചില സൂചനകൾ മാത്രം നൽകാം:-

(1) ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ വിവാഹം കഴിക്കൽ സ്വതന്ത്ര ഒരു ചീത്ത വ്യത്തിയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ മതപ്രമാണങ്ങളിൽ നിന്നും, പ്രവാചകന്മാരുടെ ചര്യകളിൽ നിന്നും തെളിവു ലഭിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഏക ഭാര്യത്വത്തെ പ്രശംസിക്കുകയോ, ബഹുഭാര്യത്വത്തെ ആക്ഷേപിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഒരു സൂചനപോലും ഖുർആനിലും ഹദീസിലും കാണുകയില്ല. വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ, ഇക്കൂട്ടർ അതു തെടിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവാറുമാല്ല. സൗദുബ്നു ജുബൈർ (റ) നോക്കു 'അറബ് വിവാഹം കഴിച്ചുവോ?' എന്നു ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ചോദിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും, അദ്ദേഹം 'ഇല്ല' എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുവെന്നും, ബുഖാരി (റ) രേഖപ്പെടുത്തിയതും, 'എന്നാൽ, അറബ് വിവാഹം കഴിക്കണം. കാരണം, ഈ സമുദായത്തിലെ ഏറ്റവും ഉത്തമനായ ആൾക്കൂട് തൽ ഭാര്യമാരുള്ള ആളായിരുന്നു.' നബി (സ)യെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഈ പറഞ്ഞത്. ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാർ ഉണ്ടായിരിക്കുകയെന്നതു ദൈവലം അനഭിലഷണീയമോ അല്ലെങ്കിൽ പെട്ടെന്നു ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഒരിക്കലും അങ്ങിനെ പറയുകയായിരുന്നില്ല. നാലിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ നബി (സ) തിരുമേനിക്കു പ്രത്യേകമായി അല്ലാഹു നൽകിയ ഒരു അനുവാദമാണെന്നു സുറത്തുൽ അഹ്സാബിൽ അല്ലാഹു തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നബി (സ)യുടെ ഓരോ വിവാഹവും ഓരോ പ്രത്യേക കാരണങ്ങളെ മുന്നിനിർത്തിയായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടാകുന്നതു യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ചീത്ത സമ്പ്രദായമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അല്ലാഹു അവന്റെ പ്രവാചകന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായി ആ ചീത്ത സമ്പ്രദായം ഏങ്ങിനെ അന്യവെച്ചു കൊടുക്കും?!

(2) ശാരീരികവും ഗാർഹികവുമായ സ്ഥിതിഗതികൾ, സാമൂഹ്യവും നാഗരികവുമായ ചുറ്റുപാടുകൾ, ജനസംഖ്യയിൽ സ്ത്രീകൾ കവിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പരിതസ്ഥിതികൾ എന്നിങ്ങിനെ പലതും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ ചിലരെങ്കിലും ഏക ഭാര്യപ്രവൃത്തി വെടിഞ്ഞു ബഹുഭാര്യത്വം സ്വീകരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടും നല്ലതാണ്. ധാർമ്മികവും, കൂട്ടുംബന്ധവും, സദാചാരപരവുമായ വീക്ഷണത്തോടും, പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയോടുംകൂടി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ആവശ്യകത കൂടുതൽ അധികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

(3) ബഹുഭാര്യത്വത്തെ ഏറ്റവും അപലപിക്കാറുള്ള നാടുകളിലാണു ധാർമ്മികവും സദാചാരപരവുമായ അരാജകത്വം കൂടുതൽ നടമാടുന്നതെന്നുള്ളതു അനിഷേധ്യമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാത്രം. രണ്ടാമതൊരു ഭാര്യയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത കാരണത്താൽ പരസ്ത്രീകളുമായി വേഷം നടത്തുവാൻ നിർബന്ധിതമാകുകയും, ക്രമേണ മനുഷ്യത്വം നശിച്ചു ജീവിതം മൃഗത്വപ്ലവമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്ന കാഴ്ച അവിടങ്ങളിൽ ഇന്നു

(*) ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കുക എന്നാണു 'ബഹുഭാര്യത്വം' കൊണ്ടു വിവക്ഷ. ആ വാക്കു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ വളരെയധികം ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിക്കൽ എന്നു അതിന്നു അർത്ഥമില്ല.

1)കൊല്ലം. പിന്നീട് അവളെ വിൽക്കുവാൻ പാടില്ല. അവന്റെ മരണത്തോടെ-അതിനു മുമ്പായി അവൾ സ്വതഃ മരണപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവൾ നന്നെ സ്വതന്ത്രയാവുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ, അടിമസ്ത്രീയുടെ സ്വതന്ത്രം ഉറപ്പായിത്തീർക്കുവാൻ ഇസ്'ലാം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഒരു മാർഗ്ഗമത്രെ ഇതു.

[അടിമകളെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും, യജമാനന്റെ ധർമ്മിണിയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ച വിവിധ വിവരങ്ങൾ കർമ്മശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും, ഹദീസു വ്യവസ്ഥാ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ശിര്യമുണ്ടാകുന്നു. അൽപം ചില വിവരങ്ങൾ 24-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വരുന്നുണ്ട്. 'വലയ്ക്കെ, ക്കപ്പടുത്തിയവർ' എന്നു അടിമകളെപ്പറ്റി പറയുവാനുള്ള കാരണവും, ആ പ്രയോഗത്തെ ചില തൽപരപ്രിയന്മാർ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തതിനുള്ള മറുപടിയും സൂ: മുഅ്മിനുൻ 6-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഇസ്'ലാമിൽ അടിമകൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു ആർക്കൊന്നെന്നും, അടിമത്വത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ ഏതൊക്കെയാണെന്നും സൂ: മുഹമ്മദ് 4-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും കാണാം. ഇസ്'ലാമിൽ അടിമത്വം അനുവദിക്കപ്പെട്ടതു സംബന്ധിച്ചു ഇസ്'ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടാകാറുള്ള വിമർശനങ്ങളെയും അവർക്കു അഭ്യുതിക്കുന്ന ചില പണ്ഡിതന്മാർ ചെയ്യാറുള്ള ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും കുറിച്ചു സൂ: അഹ്'സാബിനുശേഷമുള്ള വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു അതാതിടത്തിൽ നോക്കുക]

മാതൃമാർക്കിടയിൽ നീതി പാലിക്കുകയില്ലെന്നു യോ. തൊന്നിയായ ഒരു ഭാര്യയെയോ അടിമസ്ത്രീകളെയോ സ്വീകരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞശേഷം **لَا يَحِلُّ لَكَ فِي امْرِئٍ مِّنْ اَهْلِكَ مَا تِلْكَ** (അതു നിങ്ങൾ ക്രമം തെറ്റാതിരിക്കുവാൻ കൂടുതൽ യോജിച്ചതാണു) എന്നു പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ഈ വാക്യത്തിന് 'അതു നിങ്ങൾക്കു പ്രാരംഭം വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുവാൻ-അഥവാ ദാരിദ്ര്യം പിണയാതിരിക്കുവാൻ-കൂടുതൽ സൗകര്യമായതാണു' എന്നിങ്ങനെയും ഇമാം ശാഫി (റ) പോലെയുള്ള ചില മഹാൻമാർ അർത്ഥം കൽപിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടായാലും ഒരു സ്വതന്ത്ര സ്ത്രീയെക്കൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ അടിമസ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടോ മതിയാക്കുവാൻ കൽപിച്ചതു നിങ്ങളുടെ തന്നെ നൽകലവേണ്ടിയാണ് എന്നത്രെ ഇതു മുമ്പേത അല്ലാഹു മാർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്.

4. സ്ത്രീകൾക്കു അവരുടെ വിവാഹ മൂല്യങ്ങളെ [മഹ്റുകളെ] നിങ്ങൾ പാരിതോഷികമായി (സന്തോഷപ്പെട്ട്) കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. എന്നി, അതിൽനിന്നു വല്ലതിനെയും നിങ്ങൾക്കു അവർ മനസ്സു നന്നായി (തൃപ്തിപ്പെട്ട് വിട്ടു) തരുന്നപക്ഷം, അതു നിങ്ങൾ മംഗളമായും, സുഖകരമായും തിന്നു [ഉപയോഗിച്ചു] കൊള്ളുവിൻ.

4- وَأَتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً
فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ
مِّنْهُ نَفْسًا
فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَّرِيئًا

4. **لَا يَحِلُّ لَكَ فِي امْرِئٍ مِّنْ اَهْلِكَ مَا تِلْكَ** സ്ത്രീകൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ. **فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا** അവരുടെ മഹ്റുകൾ, വിവാഹമൂല്യങ്ങൾ **فَكُلُوهُ** (ഇഷ്ടം - ഉപചാരിക-നിർബന്ധ) ഭാഗമായി, പാരിതോഷികമായി **فَإِنْ طِبْنَ** എന്നി അവർ നന്നായാൽ (തൃപ്തിപ്പെട്ടാൽ) **فَكُلُوهُ** നിങ്ങൾക്കു **فَكُلُوهُ** വല്ലതിനെക്കുറിച്ചും **فَإِنْ طِبْنَ** അതിൽ നിന്നു **فَكُلُوهُ** മനസ്സു. മനസാ **فَإِنْ طِبْنَ** എന്നാൽ നിങ്ങളതു തിന്ന [ഉപയോഗിച്ചു] കൊള്ളുവിൻ **فَإِنْ طِبْنَ** മംഗളമായി (സന്തോഷപൂർവ്വം) **فَكُلُوهُ** സുഖകരമായി

വിവാഹവേളയിൽ പുരുഷൻ സ്ത്രീക്കു നൽകേണ്ടതും, മഹ്റു (൧൧) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതുമായ വിവാഹമൂല്യത്തിനു തന്നെയാണു **فَكُلُوهُ** (സ്വഭുഖം) എന്നും പറയുന്നത്. ചിലപ്പോൾ അതിനു **فَكُلُوهُ** (സ്വഭാഖം) എന്നും പറയാറുണ്ട്. ഒരു പ്രതിഫലവും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ മക്കൾക്കോ മറ്റോ നൽകപ്പെടാറുള്ള ഇഷ്ടഭാഗം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു **فَكُلُوهُ** (നിഹ്'ലത്തു) എന്നു സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. ഈ പദത്തിന്റെ മാധാപരമായ പശ്ചാത്തലം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഉപചാരികമായ നിർബ്ബന്ധഭാഗം എന്നും ഇതിനു അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അനാഥകളുടെയും, ഭാര്യമാരുടെയും കാര്യത്തിൽ നീതി പാലിക്കണമെന്നു കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. അതിനെത്തുടർന്ന് സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങളിൽ പ്രധാന സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന മഹ്റിനെക്കുറിച്ച് ഈ വചനത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

അമിതമായും, അവർ വലുതാകുന്നതിനും (കണ്ടും) ധൃതിപ്പെട്ടും നിങ്ങൾ അതു തിന്നുകയുമാകും. ആരെങ്കിലും ധനികനായിരുന്നാൽ, അവൻ (അത്യപയോഗിക്കാതെ) മാന്യത പാലിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. ആരെങ്കിലും ദരിദ്രനായിരുന്നാൽ, അവൻ മര്യാദ പ്രകാരം തിന്നുകൊള്ളട്ടെ.

എന്നാൽ, അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ അവർക്കു നിങ്ങൾ (ഏൽപ്പിച്ചു) കൊടുക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ മേൽ നിങ്ങൾ (അതിനു) സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുവിൻ. കണക്കു നോക്കുന്നവനായി അല്ലാഹുതന്നെമതി.

وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا
وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ
وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ
فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ
فَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ
وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَٰشِبًا ۝

﴿٨٠﴾ അതു (അവ) നിങ്ങൾ തിന്നുകയും അതുതന്നെ അതിനു കവിച്ചലായിട്ടു യഥാ തിരിച്ചു കൊടുക്കുകയും അവർ വലുതാകുന്നതിനും (വലുതാകുമെന്നതിനാൽ) അവർ ആരെങ്കിലും ആയിരുന്നാൽ പ്രധനികൻ അവൻ മാന്യത പാലിക്കട്ടെ അവർ ആരെങ്കിലും ആയിരുന്നാൽ ദരിദ്രൻ, ആവശ്യക്കാരൻ പ്രകാരം എന്നാലവൻ തിന്നുകൊള്ളട്ടെ മര്യാദ പ്രകാരം (സദാചാരം-പതിവു) അനുസരിച്ചു എന്നാൽ നിങ്ങൾ കൊടുത്താൽ (ഏൽപ്പിച്ചാൽ) അവർക്കു അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ അപ്പോൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുവിൻ അവരുടെമേൽ മതി, മതിതാനും പ്രകാരം അല്ലാഹു (തന്നെ) കണക്കുനോക്കുന്നവനായിട്ടു

അനാഥകളുടെ സ്വത്തുക്കൾ അവർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നു 2-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില വിശദീകരണങ്ങളാണ് ഈ വചനങ്ങളിലുള്ളത്. (1) ദോഷൻമാരായുള്ളവർക്കു സ്വത്തു കൈവിട്ടു കൊടുത്തുകൂടാ. യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വത്തു അവരുടേതുതന്നെയാണെങ്കിലും അവർക്കു തരൻകൂടവും കാര്യബോധവ്യതിയാനത്താലും അവർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു സ്വത്തിന്റെ നാശത്തിനും ദുർവിനിയോഗത്തിനും കാരണമാകുമല്ലോ. അനാഥകളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഭ്രാന്തൻമാർ, കൂട്ടികൾ മുതലായവരുടെ കാര്യത്തിലും ബാധകമാണ് ഈ വിധി. സ്വത്തിന്റെ ഉടമകൾ അവരല്ലെന്നുവെച്ചു അവർക്കു അത് വിട്ടുകൊടുത്തുകൂടാ എന്നുള്ളതിനു കാരണവും അല്ലാഹു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. 'അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ (അവർ)' എന്നു പറയാതെ 'നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ (അവർ)' എന്നു പറഞ്ഞത്, 'നിങ്ങളുടെ അല്ലാഹു ഒരു നിലനില്പാക്കിത്തന്നിട്ടുള്ളതു (അവർ)' എന്നു സ്വത്തുക്കളെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും നോക്കുക. സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത ആരുടേതായാലും അതിന്റെ നാശം മറ്റുള്ളവയെയും ബാധിക്കുന്ന നഷ്ടമാണ്; അതിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ മറ്റുള്ളവർക്കും ഗുണവുമുണ്ടായിരിക്കും; അതുകൊണ്ടു അതിനു നാശം ഭവിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ചുമതല ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടവർക്കുണ്ട്; മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിന് ഷിച്യുകൂറത്ത കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണു ധനം; അതു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ കാര്യബോധമില്ലാത്തവരായിക്കൂടാ എന്നൊക്കെയാണ് ഇതിലടങ്ങിയ സൂചനകൾ. ഒരാളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ധനം ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം-ഒരു പ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിൽ-അതിന്റെ സാക്ഷ്യം ഉടമസ്ഥനു പുറമെ വേറെയും പലർക്കും അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. അതു നശിക്കുന്ന പക്ഷം-ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ-മറ്റു പലർക്കും അതിന്റെ ദോഷം അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അത്പം ആലോചിച്ചാൽ ആർക്കും മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണിത്. അപ്പോൾ, ദോഷൻമാർക്കു ധനം കൈവിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു അവരോടു മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരോടും ചെയ്യുന്ന ഒരു അനീതിയായിത്തീരുകമല്ലോ.

(2) ദോഷൻമാർക്കു സ്വത്തുക്കൾ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കരുതെങ്കിലും അതു വഴി അവരുടെ ആഹാരാദി ഉപജീവനത്തിനുള്ള വകയും, വസ്ത്രം മുതലായ ആവശ്യങ്ങളും സ്വത്തു കൈകാര്യം നടത്തുന്ന ആളുകൾ നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കണം. ഇതിൽ രണ്ടു സൂചനകൾ കാണാം. ഒന്നു; അവർക്കു സ്വത്തുള്ള സാമിതിക്കു അവർക്കുവേണ്ടുന്ന

ചിലവുകൾ ആ സ്വത്തിൽനിന്നുതന്നെ ചിലവഴിക്കാവുന്നതാണ്. മറ്റുള്ളവർ അതു വഹിക്കേണ്ടതില്ല. മറ്റൊന്നു അതിന്റെ ആദായത്തിൽ നിന്നു നികത്തുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. 'അതിൽ നിന്നു ഉപജീവനവും വസ്തുവു നൽകണം' എന്നു പറയാതെ, 'അതിലൂടെ-അഥവാ അതുവഴി-ഉപജീവനവും വസ്തുവു നൽകണം' എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു ഇതു മനസ്സിലാക്കാം. അനാഥകൾക്കു നൽകേണ്ടതാകുന്ന കാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു 2:220 മുതലായ സൂഫലങ്ങളിൽ അല്ലാഹു കൽപിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

(3) അവരോടു നല്ല മര്യാദ വാക്കു പറയണം. ഈ കൽപന കൂറെ വിശാലമായ അർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. അവരോട് അധികാര സ്വരത്തിലും ഗൗരവത്തിലും പെരുമാറാതിരിക്കുക, സൗമ്യവും സന്തോഷവും പ്രകടമാകുന്നവിധം സംസാരിക്കുക, സദുപദേശങ്ങളും സന്ദർഭോചിതമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുക, മനസ്സുകാലാനവും ആവേശവും തോന്നത്തക്ക വാക്കുകൾ പറയുക മുതലായവയെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ ദോഷൻമാരാണെങ്കിലും തങ്ങളുടെ പോരായ്മ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവർ പ്രാപ്തരല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ സ്വത്തു തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനൊത്തു കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ തങ്ങളെ അനുവദിക്കേണ്ടതല്ല എന്നും മറ്റും അവർ വിചാരിക്കുകയും, പറയുകയും ചെയ്തേക്കാവുന്നതാണ്. 'ഇതൊക്കെ നിന്ദേതാണെന്നു' ഇതിന്റെ അഭിവ്യക്തിയും ഇന്നിന്നപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ആവശ്യമാണു, അതിനുവേണ്ടിയാണു ഞാൻ ഇന്നപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു' എന്നിങ്ങനെയുള്ള സാമ്പനവാക്കുകൾ മുമ്പേനയും മറ്റുമായി തങ്ങൾ അവരുടെ യഥാർത്ഥ ഗുണകാംക്ഷികളാണെന്നു അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

(4) അനാഥകൾക്കു വിവാഹപ്രായം-അഥവാ പ്രായപൂർത്തി-ആകുമ്പോഴാണ് അവരുടെ സ്വത്തു വിട്ടു കൊടുക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ, അതുവിട്ടുകൊടുക്കുന്ന പക്ഷം അതു ശരിയായ രൂപത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള പ്രാപ്തിയും തന്റേടവും അവർക്കുണ്ടോ എന്നു നേർത്തെക്കൂട്ടിത്തന്നെ പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനുവേണ്ടുന്ന പരിശീലനവും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ, പ്രായപൂർത്തി വരുമ്പോഴേക്കും അവർക്കു അതിനുള്ള പ്രാപ്തിയും കാര്യബോധവും ഉണ്ടെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ധനം വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഇല്ലെന്നാണു പരീക്ഷണത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതെങ്കിൽ സ്വത്തിന്റെ കൈകാര്യം പഴയപോലെ തുടരുകയും വേണം. പിന്നീടു കൂറെ കഴിയുമ്പോൾ, മുൻനില താരി ആവശ്യമായ കാര്യബോധം വന്നിട്ടുള്ളതായിക്കണ്ടാൽ അപ്പോൾ വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ധൂർത്തടിക്കുക, ദുർവിനിയോഗം നടത്തുക, ദുർവൃത്തികളിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക, വേണ്ടപ്പെട്ടതിലും ആവശ്യമുള്ളതും ചിലവഴിക്കാതിരിക്കുക മുതലായവയൊന്നും കൂടാതെ, സ്വത്തിന്റെ ശേഖരനാട്ടവും നടത്തിപ്പും ഏറ്റെടുക്കുവാനുള്ള വിവേകമാണു 2 (തന്റേടം - അഥവാ കാര്യബോധം) കൊണ്ടു വിവേകം. ബുദ്ധിപരമായ പക്ഷത മാത്രം പോര, തെപരമായ തന്റേടം കൂടി വേണ്ടതുണ്ടെന്നാണു ഇകാംശാഫി ഈ (2) മുതലായ ചില മഹൽമാരുടെ അഭിപ്രായം. അഥവാ അതുംകൂടി ആ വാക്കിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നാണു അവരുടെ പക്ഷം. വിവേകബുദ്ധിയും, ധനം കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനുള്ള കഴിവും ഉണ്ടായാൽ മതി എന്നത്രെ പൊതുവെയുള്ള അഭിപ്രായം. 'പ്രായപൂർത്തി വരുക' എന്നതിന്റെ സാധാരണ 'വിവാഹത്തിന്മേലുള്ള' (نكاح) എന്നാണു അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ച വാക്ക്. പ്രായപൂർത്തി വരുമ്പോഴാണല്ലോ സ്വാഭാവികമായും വിവാഹത്തിന്റെ സന്ദർഭവും, ധനത്തിന്റെ ആവശ്യവും നേരിടുന്നത്. പതിനഞ്ചു വയസ്സു പൂർത്തിയാകുക, ഇന്ദ്രിയസംഖലനമോ, ആർത്തവമോ ഉണ്ടാകുക മുതലായവ പ്രായപൂർത്തി വരുന്നതിന്റെ അടയാളങ്ങളായി ഫദീസുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നു.

(5) താഴെ വിവരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഒരു മിതമായ തോതിൽ, കൈകാര്യകർത്താവിനു ആ സ്വത്തിൽ നിന്നു ഉപയോഗിക്കുവാൻ അനുവാദമുണ്ട്. എന്നല്ലാതെ, അമിതമായി വല്ലതും എടുത്തുപററുകയോ ഉപയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യാനും, അനാഥൻ വലുതായി പ്രായപൂർത്തി വരുമ്പോൾ തിരിച്ചെൽപ്പിക്കേണ്ടി വരുമല്ലോ എന്നു കരുതി നേർത്തെത്തന്നെ വല്ലതും പാട്ടിലമർത്തിവെക്കുവാനോ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. അനാഥകളുടെയും, അബലകളുടെയും സ്വത്തുക്കളുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നവരിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ള ദോഷങ്ങളാണിതൊക്കെ. അതുകൊണ്ടാണു അല്ലാഹു ഇക്കാര്യം ഇത്രയും വിശദമായി ഉണർത്തുന്നത്. എന്നാൽ, കൈകാര്യം നടത്തുന്നവനു ആ സ്വത്തിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കാം-അല്ലെങ്കിൽ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ-എന്നു അല്ലാഹു കണിശമായൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. ധനികനാണെങ്കിൽ അവൻ മാനവും മാനുതയും പാലിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാണ് (من جالس في بيت) എന്നും, ദരിദ്രനാണെങ്കിൽ അവൻ മര്യാദയനുസരിച്ചു തിന്നു-ഉപയോഗിച്ചു-കൊള്ളട്ടെ (من كان فقيراً) എന്നും പറഞ്ഞു മതിയാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ധനികനു തന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള വക തന്റെ പക്കലുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടും, അനാഥകളുടെ കൈകാര്യം നടത്തുന്നതിന്റെ പേരിൽ അവരുടെ സ്വത്തിൽനിന്നു വല്ലതും എടുത്തു പറയുന്നതു മാനത്തിനും മര്യാദക്കും യോജിച്ചതല്ലാത്തതുകൊണ്ടും അവൻ അതിൽ നിന്നു ഒന്നും പറയാതിരിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ദരിദ്രനാകുമ്പോൾ,

അതിൽ അത്യാവശ്യമായ ഒരു അവസ്ഥ വേറെ മാർഗ്ഗം ഉണ്ടായിരിക്കുമില്ല. ആ സ്വത്തിന്റെ കൈകാര്യത്തിൽ അവന്റെ സഹവർത്തനവും അധീനതയും വീതിയോടിക്കൂടെയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സാധാരണ നിലക്കു വളരെ അത്യാവശ്യമായ മോതിർ മാത്രം അവനു അതിർവിന്നു എടുത്തുപയോഗിക്കാം എന്നത്രെ മൊത്തത്തിൽ ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. ഓരോരുത്തന്റെയും മന്യത, ദാരിദ്ര്യം, അനാഥയുടെ സ്വത്തിന്റെ മോതിർ, ആദിയായവയുടെ ഏറ്റക്കുറവനുസരിച്ചു കൈകാര്യക്കർമ്മങ്ങളായും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതിന്റെ മറ്റുവ്യം വ്യത്യാസപ്പെടുകയെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല.

ഉപയോഗിക്കുക എന്ന രാജീയത്തിൽ 31 (തിന്നുക) എന്നും, സാധാരണ പതിവുകൾക്കും സദാചാര നടപടി കൾക്കും അനുസരിച്ചു മറ്റൊരായി കണിക്കപ്പെടുന്നതു എന്ന ഉദ്ദേശത്തിൽ 32 (മറ്റൊരുപ്പട്ടം) എന്നും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതിനെപ്പറ്റി മുമ്പ് ഒന്നിലധികം സ്ഥലത്തുവെച്ചു നാം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഒതിശ്ശനാണെങ്കിൽ മറ്റൊരനുസരിച്ചു ഉപയോഗിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം പലതും പല പ്രകാരത്തിൽ വിശദീകരിച്ചു കാണാം. ആ സ്വത്തിൽനിന്നു അവന്റെ ആവശ്യത്തിനു കടം എടുക്കും, കഴിവുണ്ടാകുമ്പോൾ കൊടുത്തു വീട്ടുകയും വേണം എന്നു ചിലർ. വിശപ്പാക്കുവാനും, നഗ്നനായ മരക്കുവാനും വേണ്ടതു എടുക്കുമെന്നു ചിലർ. സ്വത്തിന്റെ വശ്യമാനത്തിൽനിന്നു സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാം, മൂലധനത്തിൽ നിന്നു എടുത്തു കൂടാ എന്നു വേറെ ചിലർ. മൂലധനത്തിൽ നിന്നുതന്നെയും അത്യാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹണം—അതു മൂലം സ്വത്തു ക്രമേണ നഷ്ടപ്പെട്ടാലും വീരോധമില്ല—എന്നുവരെ ചിലർക്കഭിപ്രായമുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളും അവയ്ക്ക് ആദ്യ മൊരു പീല രീതിയെത്തുകയും ഉദ്യോഗിച്ചശേഷം, അനിവാര്യമായ ഘട്ടത്തിൽ അനാഥയുടെ സ്വത്തിൽ നിന്നു കടമായി എടുക്കുമെന്ന അഭിപ്രായത്തിനാണു ഇബ്നുക്കമീർ (റ) മുൻഗണന നൽകിയിരിക്കുന്നത്. അനാഥയുടെ സ്വത്തിൽ അതിന്റെ നൽകുന്നതുസരിച്ചു കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പാടുള്ളു. കൈകാര്യക്കാരൻ ആ സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനല്ല, അനാഥനായാലും അല്ലെങ്കിലും അന്യന്റെ സ്വത്തിൽ ക്രമക്കേടുകളൊന്നും വരുത്തുവാൻ പാടില്ല എന്നൊക്കെ തീർക്കുവാൻ കാര്യങ്ങളാണല്ലോ എന്നു അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ അധ്വാനത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഉപയോഗിച്ചും, അവന്റെ ആവശ്യത്തിന്റെ മോതിർ, മോക്കുവോൾ അവയിൽ ഏതാണു കുറവെങ്കിൽ അവനു ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ് ഹുവ്വാക്കളുടെ അഭിപ്രായമെന്നും, അവനു കഴിവുണ്ടാകുമ്പോൾ, അവൻ എടുത്തുപയോഗിച്ചതു മടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതോ എന്നതിൽ രണ്ടിപ്രായമുണ്ടെന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക മാത്രമാണു ഇബ്നുക്കമീർ (റ) ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. മടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതില്ല എന്ന അഭിപ്രായത്തിനാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ മുൻഗണനയുള്ളതു എന്നത്രെ അദ്ദേഹം അവയുടെ ഉദ്യോഗിച്ച രീതിയെത്തുകയിൽ നിന്നും മറ്റും മനസ്സിലാക്കുന്നത്. 31 ക്കു എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ, അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കഴിയുന്നത്ര ചുരുങ്ങിയ മോതിർ അവനു എടുത്തുപയോഗിക്കാം, സ്വത്തിനു നാശം വേിക്കാതിരിക്കുവാൻ പരമാവധി ശ്രമിക്കുകയും വേണം എന്ന തത്വത്തിൽ അവയെല്ലാം ഊന്നി നിൽക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കും.

(6) സ്വത്തു വീട്ടുകൊടുക്കുമ്പോൾ അതിനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. പിന്നീട് വല്ല ആരോപണവും വരാതിരിക്കുവാനുള്ള ഒരു മുൻ കരുതലാണിത്. സ്വത്തു സത്യസന്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നാലും വല്ല ആരോപണവും വരുമ്പോൾ അതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ രേഖ രേഖണമല്ലോ. അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ നിർദ്ദേശം പ്രധാനമായും കൈകാര്യക്കാരന്റെ നൽകിയ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാകുന്നു. രേഖയും തെളിവു, എങ്ങിനെയാണെന്നാലും ശരി, കാര്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ എങ്ങിനെയാണെന്നു കയ്യെടുത്തു, അതിൽ എത്രകണ്ടു സത്യവും കൃത്യവും പാലിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നും മറ്റും അല്ലാഹുവിനു ശരിക്കും അറിയാം. അതിനെപ്പറ്റി അവൻ കണ്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അതു ഓർമ്മയിലിരിക്കണം. എന്നൊക്കെയാണു അറബാൻ അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്.

(7 ج 11)

ധനമോഹം തീരെയില്ലാത്ത ഗുരുകുലമായും, ത്യാഗവര്യനുമായിരുന്ന ഒരു സഹാബിയായിരുന്നു അബൂ ദർ-റ' (റ). അദ്ദേഹത്തോടു നബി (സ) പറയുകയുണ്ടായി: 'അബൂദർ-റേ, ഞാൻ തന്നെ ഒരു ദുർബ്ബലനായി കാണുന്നു. എന്നിട്ടു ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു തന്നിക്കും ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു. മറ്റൊരുവരോട് അധികാരമേൽക്കരുത്. മാനാഥയുടെ സ്വത്തും അൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും അത്.' (മു.) അന്യന്റെ — പ്രത്യേകിച്ചും അനാഥകളുടെ—സ്വത്തു കൈകാര്യം നടത്തുന്നവർ സത്യസന്ധരായാൽ മാത്രംപോര, വേണ്ടതുപോല കൈകാര്യം നടത്തുവാനുള്ള പ്രാപ്തിയും കഴിവും ഉള്ളവർകൂടി ആയിരിക്കണമെന്നാണുള്ളതു വഴി നബി (സ) പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

7. മാതാപിതാക്കളും, അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും വിട്ടുപോയതിൽ [സ്വത്തിൽ] നിന്നു പുരുഷന്മാർക്കു ഓഹരിയുണ്ടു; മാതാപിതാക്കളും, അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും വിട്ടുപോയതിൽ [സ്വത്തിൽ] നിന്നു സ്ത്രീകൾക്കും ഓഹരിയുണ്ടു; അതായതു, അതിൽ നിന്ന് കുറഞ്ഞതോ, അധികരിച്ചതോ, ആയതിൽ നിന്നു (എല്ലാം തന്നെ); (അതെ) നിർണ്ണയം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരോഹരി.

لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ
وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ
الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ
مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا

7. الرجال പുരുഷന്മാർക്കുണ്ടു ഓഹരി, വിഹിതം, പങ്കു ما വിട്ടുപോയ(ഉപേക്ഷിച്ച)തിൽനിന്നു النساء മാതാപിതാക്കൾ والأقربون അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും ما സ്ത്രീകൾക്കുമുണ്ടു ഓഹരി ما വിട്ടുപോയതിൽ നിന്നു الرجال മാതാപിതാക്കൾ والأقربون അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും ما കുറഞ്ഞതിൽ നിന്നു و അതിൽ നിന്നു كثر അല്ലെങ്കിൽ അധികരിച്ച(തിൽനിന്നു) نصاب ഓഹരി, ഓഹരിയായിട്ടു مقرر നിർണ്ണയം (നിശ്ചയം-നിർണ്ണയം) ചെയ്യപ്പെട്ട

അനാഥകളെയും സ്ത്രീകളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുകയാണ്. വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കും മുമ്പായി അനന്തരാവകാശ വിഷയത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന ചില അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ അല്ലാഹു ഈ വചനം മുഖേന പഠിപ്പിക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള മൂന്നു വചനങ്ങളിൽ ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റു ചില നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുന്നുണ്ട്. അതിനുശേഷം 11-ാം വചനം മുതൽക്കാണ് വിഷയം വിശദീകരിക്കാക്കുന്നത്.

ഖുർആൻ അവതരിക്കുന്ന കാലത്ത് അറബികൾക്കിടയിൽ ചില പിൻതുടർച്ചാവകാശ സമ്പ്രദായങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അക്രമവും അനീതിയും കലർന്നതായിരുന്നു അവ. പ്രസ്തുത അനീതികളും അക്രമങ്ങളും തുടച്ചുനീക്കി വ്യവസ്ഥിതവും നീതിയുക്തവുമായ ഒരു ദായക നിയമസംഹിത അവതരിപ്പിക്കുകയാണു ഖുർആൻ ചെയ്യുന്നത്. അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചു വിവരിച്ചതുപോലെ അത്ര വിശദമായി മറ്റു നിയമവശങ്ങളൊന്നും ഖുർആനിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടു കാണുകയില്ല. അനുഷ്ഠാന നിയമങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിശദാംശങ്ങളിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഏറ്റവും കുറവുള്ള അദ്യായം അനന്തരാവകാശത്തിന്റേതായിരിക്കുവാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ. അനന്തര സ്വത്തുക്കൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തേണ്ടതും, 11-ാം വചനം വരെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചതുമായ തത്ത്വാപദേശങ്ങൾ ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുകയും, പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സമുദായം വളരെ അലസത കാണിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു വളരെ ഖേദകരമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാകുന്നു. ഈ അലസതയെ കഴിയുന്നത്ര ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് 'പുരോഗമനാശയക്കാരെ' നു സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്ന വക്രമനസ്ഥിതിക്കാരായ ചില ആളുകൾ ഈ അടുത്തകാലത്തു ഇസ്ലാമിലെ അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പുതിയ ചില ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനടിയായത്. ജാഹിലിയ്യാകാലത്തു തന്നെ സ്വത്തുക്കളുടെ കൈകാര്യത്തിൽ നടന്നിരുന്ന മിക്ക അഴിമതികളും ഇന്നു മുസ്ലിം സമുദായത്തിലും കടന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അല്ലാഹു സമുദായത്തിനു തന്റേടം നൽകട്ടെ. ആമീൻ.

അനന്തരാവകാശ ക്രമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളായി ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഇവയാകുന്നു:- (1) പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും-ആണിനും പെണ്ണിനും-സ്വത്തിൽ നിശ്ചിത അവകാശമുണ്ട്. കൂട്ടികൾക്കും സ്ത്രീകൾക്കും സ്വത്തവകാശം നൽകുക ജാഹിലിയ്യത്തിൽ പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. യദ്യം ചെയ്യാനും നാട്ടിനുവേണ്ടി ചെറുക്കുവാനും കഴിവുള്ളവർക്കു സ്വത്തു വേണ്ടതുള്ളു എന്നായിരുന്നു അതിനുള്ള അവരുടെ ന്യായം. ഈ സമ്പ്രദായത്തെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടാണ് 'പുരുഷന്മാർക്കും ഓഹരിയുണ്ടു, സ്ത്രീകൾക്കും ഓഹരിയുണ്ട്' (الرِّجَالُ نَصِيبٌ، والنِّسَاءُ نَصِيبٌ) എന്നു പ്രത്യേകം ഏകുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. സ്ത്രീകളായ അവകാശികൾക്കു നിയമപ്രകാരമുള്ള ഓഹരി നൽകാതെ തുച്ഛം വല്ലതും കൊടുത്തുതൃപ്തിപ്പെടുത്തി ബാക്കിയെല്ലാം പുരുഷന്മാർ

പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന പതിവു പല കൂട്ടംബങ്ങളിലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു കാണാവുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമത്തെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പുതിയ ജാഹിലിയ്ക്കും സമ്പ്രദായമാണിത്. (2) സ്വത്തുടമവിട്ടെച്ചുപോകുന്ന (كفرًا) അഥവാ അയാൾ മരണപ്പെടുമ്പോൾ ബാക്കിയായി അവശേഷിക്കുന്ന സ്വത്തിനു ചാത്രമാണു അന്തരവാകാശനിയമം ബാധകമാകുന്നത്. അയാളുടെ മരണത്തിനുമുമ്പ് അയാളുടെ സ്വത്തിൽ (സകത്തു, കടം മുതലായവയല്ലാതെ) കൂട്ടംബങ്ങൾക്കോ മറ്റോ ഒരു നിശ്ചിത അവകാശം ഒന്നുംതന്നെയില്ല. സ്വത്തുടമയുടെ മരണം നിമിത്തം അയാൾ വിട്ടെച്ചുപോകുന്ന സ്വത്തിൽ ചാത്രമാണു അവകാശമുള്ളതെന്നു വരുമ്പോൾ, അയാളുടെ മുൻപു-മരണപ്പെട്ടുപോയ ഒരാൾക്കും- അവർ ഏതെങ്കിലും അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവരായിരുന്നാലും- ആ സ്വത്തിന് അവകാശമില്ലെന്നു സ്ഥിരമാണ്. മറ്റൊരു മറിച്ചു സ്വത്തുടമയുടെ മരണത്തിനുശേഷം ഏതെങ്കിലും അവകാശി മരണപ്പെടുന്നപക്ഷം-അവൻ മരിച്ച ഉടനെ തന്നെ ആയാലും ഗരി-അയാളുടെ അവകാശം ഇല്ലാതാകുന്നതുമല്ല. അയാളുടെ ഓഹരി അയാളുടെ അവകാശി കടംബം നൽകപ്പെടുമെന്നുമാത്രം.

(3) വിട്ടെച്ചുപോയ സ്വത്തിലെല്ലാം നിയമം ബാധകമാകും. നാണയമെന്നോ അല്ലാത്തതെന്നോ, ഇളക്കുന്ന വസ്തുക്കളെന്നോ, അല്ലാത്തവയെന്നോ മറ്റോ ഉള്ളവ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. അവൻ വിട്ടെച്ചുപോയതെന്തോ അതിൽനിന്നു (كفرًا) എന്നാണല്ലോ അല്ലാഹു പറഞ്ഞ വാക്ക്. ചില സമുദായങ്ങൾക്കിടയിലും ചില കൂട്ടംബങ്ങൾക്കിടയിലും നടപ്പുള്ളതുപോലെ, മരണപ്പെട്ടവൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കൾ, ആയുധങ്ങൾ മുതലായ ചില പ്രത്യേക ഉപകരണങ്ങൾ മൂത്ത മക്കൾക്കും, അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്ന വീട് ഇളയ മക്കൾക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണു എന്നിങ്ങനെ യുള്ള പ്രത്യേക നിയമങ്ങളൊന്നും ഇസ്ലാമിലില്ല. അവകാശികൾ പരസ്പരം തൃപ്തിപ്പെട്ട് ഇന്നതു ഇന്നു വർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അതു വളരെ നന്നായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. (4) മരണപ്പെട്ട ആളുടെ മക്കളോ അടുത്ത കൂട്ടംബങ്ങളോ ദയയിരിക്കുക എന്നുള്ളതിൽ നിന്നാണു സ്വത്തവകാശത്തിനുള്ള അർഹത ഉൽഭവിക്കുന്നത്. 'മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത കൂട്ടംബങ്ങളും വിട്ടുപോയ സ്വത്തിൽനിന്നു (كفرًا) എന്നു പറഞ്ഞതിൽനിന്നു ഇതു മനസ്സിലാക്കാം. ഹദീസുകൾക്കുള്ള സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ചിലരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അവരും അടുത്ത ബന്ധുക്കളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്ന് പറയാം. ഇല്ലെങ്കിൽതന്നെയും, അവകാശികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഹദീസുകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകം അല്ലാഹു ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നു ഹദീസുകൾ ബന്ധവും സ്വത്തവകാശത്തിനുള്ള അർഹത നൽകുന്നതാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഏതായാലും-ചില യുക്തിവാദക്കാരുടെ സംസാരങ്ങളിൽ പ്രകടമാകുന്നതുപോലെ-ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും അവശതയുടെയും കാരണം കൊണ്ടല്ല അന്തരസ്വത്തിൽ അവകാശം ലഭിക്കുന്നത്. ദരിദ്രനെന്നോ ധനികനെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസം അതിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. മരണപ്പെട്ട ആളുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കും അത്. ദരിദ്രനായതും പാവങ്ങളെയും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള നിയമനടപടികൾ വേറെത്തന്നെ ഇസ്ലാമിലുണ്ട്. ചിലതൊക്കെ അടുത്ത വചനങ്ങളിൽതന്നെ വരുന്നുമുണ്ട്. കൂടുതൽ അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവർ നിലവിലുള്ളപ്പോൾ, അവരോടൊന്നു അകന്ന ബന്ധമുള്ളവർക്കു അവകാശം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിലുള്ള തത്വം ഇപ്പോഴത്തീൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. പുത്രനുള്ളപ്പോൾ പുത്രനും, സഹോദരനുള്ളപ്പോൾ സഹോദരപുത്രനും അവകാശമില്ലാതാകുന്നതുമാകെ ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.

(5) സ്വത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറവും പരിഗണനിയമല്ല. വളരെക്കുറച്ചുമാത്രമായാലും ധാരാളക്കണക്കിലുണ്ടായിരുന്നാലും അവകാശത്തിന്റെ തൊതു ഒരുപോലെത്തന്നെ. ما قلناه أو أكثر (കുറഞ്ഞതിൽനിന്നോ അധികരിച്ചതിൽ നിന്നോ) എന്നാണല്ലോ അല്ലാഹു പറഞ്ഞതു. ചാഗിഷവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം തൃപ്തമായിരുന്നാൽ അവകാശികൾ വിട്ടുവിട് ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിട്ട് വല്ല തീരുമാനവും ഉണ്ടാക്കാമെന്നല്ലാതെ, അക്കാരണം കൊണ്ടു ആരുടെയും അവകാശം നഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. പക്ഷം, മരണപ്പെട്ടവന്റെ കടവും, നിയമാനുസൃതമായ വസിയുത്തും കഴിച്ചു ബാക്കി മാത്രമേ അവകാശികൾക്കുള്ളൂ എന്നു അല്ലാഹുതന്നെ താഴെ സ്ഥിരമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. (6) മറ്റൊരു അവകാശിക്കുള്ള ഓഹരി എത്രയാണെന്നു അല്ലാഹു നിർണ്ണയിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഏതെങ്കിലും മേദഗതിയോ മറ്റൊന്നിരുത്തലോ ചെയ്താൽ ആർക്കും അധികാരമില്ല. അവൻ നിശ്ചയിച്ച വിഹിതം മറ്റൊരുത്തക്കും വകവെച്ചുകൊടുക്കൽ നിർബ്ബന്ധമാണ്. എന്നത്രെ ما ترك (നിർണ്ണയം ചെയ്യപ്പെട്ട ഓഹരി) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. സ്ത്രീപുരുഷ സമത്വവാദത്തിന്റെ പേരിലോ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ബുദ്ധിമുട്ടിന്റെയും പേരിലോ മറ്റൊരാളിലും ന്യായത്തിന്റെ പേരിലോ അല്ലാഹു നിർണ്ണയിച്ച വിധിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ വ്യക്തികൾക്കോ ഭരണകൂടത്തിനോ ഒരുകാര്യവും അവകാശമുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

8. (സ്വത്തു) ഭാഗം ചെയ്യുന്നിടത്തു കൂട്ടംബക്കാരും, അനാഥകളും, സാധുക്കളും ഹാജറുണ്ടായാൽ, അതിൽ നിന്നു അവർക്കു നൽകുകയും, അവരോടു (നല്ല) മര്യാദപ്പെട്ട വാക്കു പറയുകയും ചെയ്യുവിൻ.

۸-وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالسَّكِينِ فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۝

9. തങ്ങളുടെ പിന്നിൽ ദുർബ്ബലരായ സന്താനങ്ങളെ വിട്ടേച്ചു പോയിരുന്നാൽ അവരെപ്പറ്റി ഭയപ്പെടുന്നവർ പേടിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യട്ടെ; (അതെ) അപ്പോൾ അവർ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളട്ടെ; ചൊവ്വായ വാക്കു പറയുകയും ചെയ്യട്ടെ.

۹-وَلْيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَفًا خَافُوا عَلَيْهِمْ ۚ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ۝

10. നിശ്ചയമായും, അനാഥകളുടെ സ്വത്തുക്കളെ അക്രമമായി തിന്നുന്നവർ, അവരുടെ വയറുകളിൽ അവർ തിന്നു (നിറക്കു)ന്നതു അഗ്നി മാത്രമാകുന്നു. കത്തിച്ചു ലിക്കുന്ന നരകത്തിൽ വഴിയെ അവർ (കടന്നു) എരിയുകയും ചെയ്യും.

۱۰-إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنْسَانًا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ۝

8. إِذَا حَضَرَ ഹാജറായാൽ, സന്നിഹിതരായാൽ ۞ ഭാഗത്തിൽ, ഭാഗിക്കുന്നേടത്തു, ഓഹരി കൽ ۞ أُولُو الْقُرْبَىٰ കൂട്ടംബക്കാർ,കൂട്ടംബബന്ധമുള്ളവർ ۞ وَالْيَتَامَىٰ അനാഥകളും ۞ وَالسَّكِينِ സാധുക്കളും, പാവങ്ങളും ۞ ارْزُقُوهُمْ എന്നാലവർക്കുകൊടുക്കുവിൻ ۞ അതിൽനിന്നു ۞ وَقُولُوا പറയുകയും ചെയ്യുവിൻ ۞ 9. وَلْيَخْشَ പേടിച്ചു കൊള്ളട്ടെ ۞ الَّذِينَ യാതൊരു കൂട്ടർ ۞ لَوْ تَرَكَوْا തങ്ങൾ വിട്ടുപോയിരുന്നാൽ ۞ خَلْفِهِمْ തങ്ങളുടെ പിന്നിൽ, പിന്നാലെ ۞ ذُرِّيَّةً സന്താനങ്ങളെ ۞ ضِعْفًا ദുർബ്ബലരായ, ബലഹീനരായ ۞ خَافُوا അവർ ഭയപ്പെടും (ഭയം തോന്നും) ۞ عَلَيْهِمْ അവരെപ്പറ്റി ۞ فَالْيَتَّقُوا (അതിനാൽ) അവർ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കട്ടെ ۞ وَلْيَقُولُوا അവർ പറയുകയും ചെയ്യട്ടെ ۞ قَوْلًا ചൊവ്വായ വാക്കു 10. إِنِّ നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ ۞ يَأْكُلُونَ അവർ തിന്നും ۞ أَمْوَالَ സവത്തുക്കളെ ۞ ظُلْمًا അനാഥകളുടെ ۞ إِنْسَانًا അക്രമമായി ۞ فِي بُطُونِهِمْ അവർ തിന്നുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു, തീർച്ചയായും തിന്നുന്നു ۞ نَارًا അവരുടെ വയറുകളിൽ (നിറയെ) ۞ وَسَيَصْلَوْنَ അഗ്നി, അഗ്നി മാത്രം ۞ سَعِيرًا വഴിയെ അവർ കടന്നെരിയുകയും ചെയ്യും ۞

ഈ മൂന്നു വചനങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതു അനന്തരാവകാശികളെ അഭികൃഷ്ടീകരിച്ചുള്ളതാകുന്നു. അനന്തരസ്വത്തു ഭാഗിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, നിശ്ചിത അവകാശമൊന്നും ലഭിക്കാത്തവരായ കൂട്ടംബങ്ങളും, അനാഥകളും, സാധുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവർക്കു അതിൽ നിന്നു കുറേപ്പേ കൊടുത്തു നല്ല വാക്കും പറഞ്ഞു സന്തോഷിപ്പിച്ചു വീടണം എന്നു സാരം. ഭാഗം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് അവകാശികൾ തമ്മിൽ കൂടിയാലോചിച്ചു മൂലധനത്തിൽ നിന്നും, ഭാഗിച്ചെടുത്തു കഴിഞ്ഞ ശേഷം അവരവർക്കു കീട്ടിയ ഓഹരികളിൽ നിന്നും ഈ കടമ നിർവ്വഹിക്കാം. ഇതൊരു നിർബന്ധ നിയമമല്ലെന്നും, പൂണുപ്പെട്ട ഒരു ഐച്ഛിക നിയമമാണെന്നുമാണു പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരു പക്ഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അതല്ല, യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതൊരു നിർബന്ധ കൽപന തന്നെയാണു-പക്ഷേ, കാലക്രമേണ സമത്വവാരത്തിന്റെ (സോഷ്യലിസത്തിന്റെ) പേരിൽ ഇസ്ലാമിലെ ചില അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നവർ ഈ കൽപന പ്രത്യേകം ഗൗനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മേൽക്കൂടെ മേൽപ്രദേശങ്ങളിൽ ഏതു സ്ഥിതിചെയ്താലും, സാത്തു ഭാഗം നടക്കുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞവരാൽ കീഴും നിലവിലുള്ളവർക്കും സാത്തിന്റെ നിലപാടും, അവകാശികളുടെ പൊതു നിലയും പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടും-അവർക്കു കൃത്യമായ കീഴും-കൊടുത്തു സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും, 'അധികമൊന്നും' താനില്ലാത്തതുകൊണ്ടും കൂടുതൽ കരുണാർ കാഴ്ചകൾ, അതോ, തിടുക്കക്കാർ തന്നെയാണു' എന്നിത്യാദി നല്ല വശങ്ങളും പരഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാനാണെന്നു അവകാശികൾക്കു തങ്ങളുടെ യത്നം കൂടാതെ ലഭിക്കുന്നതാണല്ലോ അനന്തരാവകാശം. ആ സ്ഥിതിക്കു അവർ പ്രത്യേക ഓരോ കാര്യങ്ങളിലായിരിക്കുന്നു. കൃഷിയിടങ്ങളിൽ നിന്നും, തോട്ടങ്ങളും മൃഗപരിപാലത്തിൽ നിന്നും വിളവെടുക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ഇതുപോലെ, ബന്ധപ്പെട്ടവരും സാധുക്കളും ഹോജരുകാരും പൊതു അവർക്കും ഇപ്രകാരം വലുതുമൊക്കെ കൊടുത്തു തൃപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. വളരെ നല്ലൊരു വശമെന്തെങ്കിലും. ഈ വശങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയും, തൃപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതും സാധുക്കളെ അറിയിക്കാതെ അവരെ കണ്ണു വെട്ടിച്ച് വിളവെടുക്കുവാൻ പരിപാടിയിട്ടുകയും ചെയ്ത ഒരു തോട്ടക്കാർക്കു പിന്നെത്ത ആപത്തിന്റെ കഥ സ്മരണയായി അലയു വിവരിച്ചു കാണാം. അതിവിടെ ഓർക്കത്തക്കതാകുന്നു.

നമ്മുടെ വചനത്തിന്റെ താല്പര്യം ഒന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. അവയിൽ ഏതു സ്ഥിതിചെയ്താലും പ്രധാനമായ ഒരു തത്വമാണതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. (1) തങ്ങളുടെ മരണപ്പെട്ടുപോയവർ തങ്ങളുടെ മരണം മൃതലായ അവകാശികൾ മുൻപുവരും നിസ്സഹായരായവരായിത്തീർന്നുവെന്നു ആശങ്കയുള്ളവർ നോക്കത്തക്കതാണെന്നു അക്കാരുമായി മുന്നിലായിട്ടു കൂടുതലായിരിക്കേണ്ടതാണു എന്നത്രെ അവയിൽ ഒന്ന്. അതായതു, അങ്ങിനെയുള്ളവർ സാത്തു മുൻപുവരും, അതിൽ നിന്നു കാര്യമായ വല്ലാതായൊരു വിഷയങ്ങളിൽ ചിലവഴിക്കുകയോ, വസിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തുവെക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവകാശികൾക്കുവേണ്ടി കരുതി വെക്കണം എന്നു ചുരുക്കം. സന്ദർഭ ബന്ധം അബീവഖ്-ഖാസാ(1) ന്റെ സംഭവം ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു. അദ്ദേഹം മരണത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ തന്റെ ധനത്തിൽ വലിയൊരു ഭാഗം വസിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാൻ നബി (സ) യോടു അനുവാദം ചോദിച്ചു. നബി (സ) അതു സമ്മതിക്കുന്നതിരിക്കുകയും, അവസരം കവിഞ്ഞപക്ഷം മുന്നിലൊന്നുമതി, അതുതന്നെ ധാരാളമാണു' എന്നു പറയുകയും ഉണ്ടായി. തുടർന്നുകൊണ്ടു തീരുമെന്നു പറഞ്ഞു: 'താങ്കളുടെ അവകാശികളെ മനസ്സിലാക്കുകയും കൈകൊടുക്കുന്ന മരിച്ചവരുമായി വിട്ടു പോകുന്നതിനേക്കാൾ അവരെ ധനികൻമാരായി വിട്ടു പോകുന്നതാണു അകലത്തായതും.' (ബുഖാരിയും മുസ്ലിമും രാഖപ്പെടുത്തിയ ഈ ഹദീസിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം അൽബഖറ: 180-182ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുസ്ലിമു ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.) മരിക്കാൻകൂടാതെ സാത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം വല്ല ധർമ്മവിഷയങ്ങളിലും നീക്കിവെച്ചും, വസിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തും അവകാശികളെ അവഗണിക്കുകയും, കബളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പതിവു പലരിലും കാണാറുണ്ട്. ഇതു ശരിയല്ലെന്നും, കുറ്റകരം കൂടിയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(2) തങ്ങളുടെ ശേഷം തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾ അവശവും മുൻപുവരുകയായിത്തീരുന്നതിനെക്കുറിച്ചു യോജിച്ചുള്ളവർ അതുപോലെ മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റിയും യോജിക്കേണ്ടതാണു എന്നത്രെ മറ്റൊരു വ്യാഖ്യാനം. അതായതു: മരണാസന്നരായവരോടു അവരുടെ സന്താനങ്ങൾ മൃതലായവർക്കു ശേഷകരായിത്തീരുന്ന വസിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ ഉപദേശിച്ചും മറ്റും അവരുടെ മക്കളുടെ നന്മയിലും ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടെന്നു സാരം. (3) അനാഥകളുടെ ധനം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ആളുകൾ, തങ്ങളുടെ സ്വന്തം മക്കൾ തങ്ങളുടെ കാലശേഷം മുൻപുവരായി വീക്ഷം അനുഭവിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതുപോലെ, തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള അനാഥകളുടെ ധനം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിലും വളരെ സൂക്ഷ്മത പാലിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നിങ്ങനെയാണു മറ്റൊരു വ്യാഖ്യാനം. ആയത്തിന്റെ വശമകവും സന്ദർഭവും പ്രസ്തുത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉതകുന്നതാണുതാനും. ഏതാണു ഇതുപോലെയുള്ള വേറെയും വ്യാഖ്യാനം ഇല്ലാതില്ല.

മൂന്നാമത്തെ വചനത്തിന്റെ ആശയം വ്യക്തമാണ്. അനാഥകളുടെ ധനം ന്യായമല്ലാത്ത രൂപത്തിൽ ഏകദേശം തിന്നുന്നവർ തൽക്കാലം അതുകൊണ്ടു വലിയ നീറക്കുന്നവരിലും നരകത്തിൽ കടന്നു ഭാഗ്നിക്കൊണ്ടു വലിയ നീറക്കേണ്ടി വരുന്ന ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടതിരിക്കും. അതിന്റെ ഫലം എന്നു ചുരുക്കം. ഏതു മഹാപാപങ്ങളെ വിവരിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ നബി (സ) ന്നു എണ്ണിയിരിക്കുന്നതു അനാഥകളുടെ സ്വത്തുതിന്നലാണെന്നു ഓർക്കുമ്പോൾ ആപാതകം ഏതു യേശുമാണെന്നു ഉറപ്പിക്കാമല്ലോ. ഈ താഴ്ന്നിട്ടു ഏറ്റവും അവസരത്തിലും പൊധകമായതാണെങ്കിലും അനന്തരാവകാശം നിയമങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ടുതീർന്നു പറയുവാൻ കാണാം. മേൽകണ്ടതുപോലെ സ്വത്തുഭാഗം നടത്തുമ്പോൾ അവർക്കു അർഹമായ ഓഹരി നൽകുന്നതിലും അവരുടെ ധനത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിലും ക്രമക്കേടുകൾ വരുത്തുന്നതു പ്രത്യേകം സൂക്ഷ്മിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കും. പൂർണ്ണ

വിഭാഗം -2

ജാബിർ (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഉദ്യോഗപ്പെട്ട ഒരു ഫദീസിൽ ഇപ്രകാരം വന്നിരിക്കുന്നു: സഅ്ദ് ബ്നു റുബയിഇ (عبد بن ربه) ന്റെ ഭാര്യ റസൂൽ (സ) തുരുമണിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലേ, ഇതാ, ഇത് രണ്ടും സഅ്ദിന്റെ പുത്രികളാണു. ഇവരുടെ പിതാവ് അവിടുത്തോടൊപ്പം ഉമ്ദ് യമത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് മക്തസാക് ഫിയായി കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഇവരുടെ പിതൃവ്യൻ ഇവരുടെ സ്വത്തു മുഴുവനും എടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവർക്കൊന്നും ബാക്കിവെച്ചില്ല. ഇവർക്കു വല്ല സ്വത്തും ഉണ്ടായിരുന്നാലല്ലാതെ ഇവരെ ആരു വിവാഹം കഴിക്കുകയില്ല.' അപ്പോൾ, തിരുമണി പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹു അതിൽ തീരുമാനമെടുത്തുകൊള്ളൂ'. അങ്ങനെ, അന്നത്താവകാശത്തിന്റെ ആയത്തു അവതരിച്ചു. അപ്പോൾ, റസൂൽ (സ) ആ കുട്ടികളുടെ പിതൃവ്യന്റെ അടുക്കൽ ആളയച്ചു അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തു പറഞ്ഞു: 'സഅ്ദിന്റെ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾക്കും മൂന്നിൽ രണ്ട് ശതം, അവരുടെ മാതാവിനു ഏട്ടിൽ ഒരു ശതം കൊടുക്കണം. ബാക്കിയുള്ളതു തന്നിക്കാകുന്നു.' (അ; ഓ; തി; ജ.)

11. നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹു നിങ്ങളോടു 'വസിയ്ക്കുന്നു' ചെയ്യുന്നു: ആണിനു രണ്ടു പെണ്ണിന്റെ ഓഹരികളു തുല്യമായതുണ്ട്" എന്നു. എന്നാൽ, അവർ രണ്ടിനുമിതെ സ്ത്രീകളായിരുന്നാൽ അവർക്കു അവൻ [മരണപ്പെട്ട ആൾ] വിട്ടേച്ചു സ്വായത്തിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടുപങ്കുമായിരിക്കും. അവൾ [മകൾ] ഒരുവളാണെങ്കിൽ അവൾക്കു പകുതിയുമാണ്:

അവനു [മരണപ്പെട്ടവനു] സന്നാനമുണ്ടായിരുന്നാൽ, അവൻ വീട്ടുപോയതിൽ നിന്നു അവന്റെ കാതാപിതാക്കൾക്കു അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കു - ആദിലാന്നു മുണ്ടായിരിക്കും.

എന്നി, അവനു സന്താനമില്ലാതിരിക്കുകയും, അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ (ചാത്രം) അവനെ അനന്തരമേല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അവന്റെ മാതാവിനു മൂന്നിലൊന്നുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ, അവനു സഹോദരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അവന്റെ മാതാവിനു ആറിലൊന്നായിരിക്കും. അവൻ ചെയ്യുന്ന 'വസിയുത്തി' ന്റെയോ, കടത്തിന്റേയോ മരണം വെത്ര (ഇതെല്ലാം).

۱۱- يُؤْصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَزْوَاجِكُمْ
 لِلَّذِكْرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَىٰ
 فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ
 فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً
 فَلَهَا النِّصْفُ وَلَا بَرَاءَ
 لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنَ الشَّيْءِ
 مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ
 فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ
 فَلِلْأُمِّ ثُلُثُ
 فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ
 فَلِلْأُمِّ الشُّدُوسُ
 مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِهِ
 يُؤْصِي بِهَا أَوْ ذِينَ

11. നിങ്ങളോടു വസിയ്ക്കുന്നു ചെയ്യുന്നു (കാര്യമായി ഉപദേശിക്കുന്നു) ചി അല്ലാഹു ദ്വന്ദ്വ നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ദ്വന്ദ്വ ആണിരുന്നു ദ്വന്ദ്വ പോലെ തുല്യമായതു ദ്വന്ദ്വ അംശം, ഓഹരി ദ്വന്ദ്വ രണ്ടു പെണ്ണിന്റെ ദ്വന്ദ്വ എന്നി(എന്നാൽ) അവർ ആയിരുന്നാൽ ചി സ്ത്രീകൾ ദ്വന്ദ്വ രണ്ടിനുമിതെ ചി എന്നാലവർക്കുണ്ടു ചി മൂന്നിൽ രണ്ടു (അംശം) ദ്വന്ദ്വ അവൻ വിട്ടു പോയതിന്റെ ദ്വന്ദ്വ അവളായിരുന്നാൽ ദ്വന്ദ്വ ഒരുവൾ, ഒരുത്തി ദ്വന്ദ്വ എന്നാൽ അവൾക്കുണ്ടു ചി പകുതി ചി അവന്റെ മാരാപിതാക്കൾക്കുണ്ടായിരിക്കും ചി ഓരോരുത്തർക്കും ചി അവർ രണ്ടാളിൽനിന്നു ചി ആറിൽ ഒന്നു ദ്വന്ദ്വ അവൻ വിട്ടുപോയതിൽനിന്നു ചി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ചി അവന്നു ചി സന്താനം ചി എന്നി ഇല്ലെങ്കിൽ, ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ചി അവനു സന്താനം ചി അവനെ അനന്തരമെടുക്കുകയും ചെയ്തു, അവന്നു അവകാശിയാകുകയും ചെയ്തു ചി അദ്വന്ദ്വ അവനെ അനന്തരമെടുക്കുകയും ചെയ്തു, ചി എന്നാലവന്റെ ഉമ്മാക്കുണ്ടു ചി മൂന്നിലൊന്നു ചി എന്നി അവനു വന്റെ മാരാപിതാക്കൾ ചി എന്നാലവന്റെ ഉമ്മാക്കുണ്ടു ചി ആറിലൊന്നു ചി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ചി സഹോദരങ്ങൾ ചി എന്നാലവന്റെ ഉമ്മാക്കുണ്ടു ചി ആറിലൊന്നു ചി ദേശ ധനം, ദേശമായിട്ടു ചി വസിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ചി അവൻ വസിയ്ക്കുന്നു ചെയ്യുന്ന ചി അതിനെ, അതിനു അതിനെപ്പറ്റി ചി അല്ലെങ്കിൽ കടത്തിന്റെ

നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളും, നിങ്ങളുടെ മക്കളും -ഇവരിൽ ഏതൊരാൾ ഉപകാരത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ അടുപ്പമുള്ളവരെന്നു നിങ്ങൾക്കു അറിയുകയരില്ല. (അതെ) അല്ലാഹു വിജ്ഞാനിനു (നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള) ഓഹരി നിർണ്ണയം (തന്നെ) നിശ്ചയിക്കുകയും, അല്ലാഹു സർവ്വജ്ഞനും, അഗാധജ്ഞനുമായിരിക്കുന്നു.

أَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ
إِلَهُكُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيضَةً
مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

4: നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളും 5: നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരും, മക്കളും 6: നിങ്ങൾ(ക്കു) അറിയുകയരില്ല 7: അവരിൽ ഏതൊരാൾ (ആർ) 8: നിങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ അടുത്ത (സൗകര്യപ്പെടുന്ന) വർ 9: ഉപകാരത്താൽ, പ്രയോജനംകൊണ്ടു 10: നിശ്ചിത (നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട) ഓഹരി, നിർണ്ണയമായിട്ടു 11: അല്ലാഹുവിൽനിന്നു 12: നിശ്ചയം അല്ലാഹു 13: ആകുന്നു, ആയിരിക്കുന്നു 14: (സർവ്വ)ജ്ഞൻ 15: അഗാധജ്ഞൻ

7-10 വചനങ്ങളിൽ അനന്തരാവകാശത്തെ ബാധിക്കുന്ന പൊതുവായ പല തത്വനിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകിയ ശേഷം അതിന്റെ നിയമപരമായ വിശദീകരണം ഈ വചനം മുതൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ഈ വചനം, അടുത്ത വചനം സൂറത്തിലെ അവസാന വചനം എന്നീ മൂന്നു വചനങ്ങളിലായി അനന്തരാവകാശം സംബന്ധിച്ച എല്ലാ പ്രധാന നിയമങ്ങളും അല്ലാഹു വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു വചനങ്ങളെയും, ബന്ധപ്പെട്ട നബി വചനങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ട അനൗപമമായ ഒരു വിജ്ഞാനസംഖയത്രെ علم الغائب ('ഇൽമുൽ ഫറാഇഖ്') - അഥവാ ഓഹരി നിർണ്ണയങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഇസ്ലാമിലെ അനന്തരാവകാശ നിയമങ്ങൾ. ഇസ്ലാമിലെ കർമ്മശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനങ്ങളിൽ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമാണിത്. ഇതിന്റെ പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചില ഫദീസകളും കാണാം. പല മഹാൻമാരും ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തു മറ്റേതു സമുദായത്തിന്റെ മുമ്പിലും മുസ്ലിംകൾക്കു അഭിമാനം കൊള്ളാവുന്ന ഒരു നിയമ സഹിതമാണു 'ഇൽമുൽഫറാഇഖ്.' എന്നിരുന്നാലും ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ മുസ്ലിം പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടത്ര പരിജ്ഞാനം നേടിയ വ്യക്തികൾ കുറവായെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അത്യധികം വ്യസനത്തോടുകൂടി സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിയമവശങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു വിവരിക്കുന്ന സ്ഥാനം കർമ്മശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളാകകൊണ്ട് ഈ വചനങ്ങളിൽ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ നാമിവിടെ സംസാരിക്കേണ്ടതായുള്ളൂ. الغائب

നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹു നിങ്ങളോടു 'വസിയ്യത്തു' ചെയ്യുന്ന (يرحمكم في أولادكم) എന്നു സദ്യപദേശ രൂപത്തിൽ വളരെ ശക്തിയായി ഉണർത്തിക്കൊണ്ടാണു അല്ലാഹു നിയമങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു. വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും, അതു അനുഷ്ഠാനത്തിൽ വരുത്തുവാനുള്ള ശക്തമായ പ്രേരണാവാഹനവുമാണിതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അനന്തരാവകാശികൾ പലരുണ്ടെങ്കിലും മരണപ്പെടുന്ന ആളുമായി ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവരാണ്മല്ലാ മക്കൾ. അതുകൊണ്ടു മക്കളുടെ കാര്യം ആദ്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, പെൺമക്കൾക്കും, ചെറിയ ആൺമക്കൾക്കും സ്വത്തവകാശം നൽകപ്പെടാതിരുന്ന ഒരു പുറന്തൂപ്പാടിയാണ് ഈ നിയമം അവതരിക്കുന്നതും. ആ സ്ഥിതിക്കു നിങ്ങളുടെ മക്കളുടെ കാര്യമാണു അനന്തരാവകാശത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതെന്ന ഒരു സൂചനയും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കും. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.)

11: ('ഈലാഓ'-അഥവാ സന്താനങ്ങൾ) എന്ന വാക്കിന്റെ ഏക വചനമാണ് (വലദ്) മക്കളിൽ ആണെന്നും, പെണ്ണെന്നും, ചെറുപ്പമെന്നും, വലുപ്പമെന്നും വ്യത്യാസം കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും ആ വാക്കു ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഒരു ആണിനു രണ്ടു പെണ്ണിന്റെ ഓഹരിയാണുള്ളതു (الذكر يتركها) എന്നത്രെ അല്ലാഹുവിന്റെ വസിയ്യത്ത്. 'ആണിന്റെ പകുതിയാണു പെണ്ണിനുള്ളതു' എന്നും മറ്റൊരു പരിയരതെ, പെണ്ണിന്റെ ഓഹരിയെ മാനദണ്ഡമാക്കിക്കൊണ്ട് ആണിന്റെ അവകാശം കണക്കാക്കിയതിൽ ചില രഹസ്യങ്ങൾ അന്തർവീക്ഷ്യമായി കാണാം. സ്ത്രീകൾക്കു അവകാശം നൽകപ്പെടാത്ത പതിവു നിറുത്തലാക്കി അവർക്ക് അവകാശ സ്ഥിരത നൽകുകയും, അതോടുകൂടി പുരുഷന്മാർക്കു സ്ത്രീകളെ അപേക്ഷിച്ച് ഉള്ള പദവി വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയുമാണു ഈ വാക്യം ചെയ്യുന്നത്.

ബാഹിഷ്കരണത്തു കഴിച്ചു വല്ലതു ബാഹിഷ്കരണപരിപാടി അതു പിതാവിനു ലഭിക്കും. മാതാവിനു ആറി ബാഹിഷ്കരണമേ ലഭിക്കൂ. (5) സന്താനങ്ങൾ, സഹോദര സഹോദരികളായ ഒന്നിലധികം ആളുകളോ ഇല്ലാതിരിക്കുക എന്നൊക്കെ, മാതാവിന്റെ അവകാശം മൂന്നിലൊന്നു (1/3) ആയിരിക്കുന്നതാണ്. (6) സഹോദര സഹോദരികളായി ഒന്നിലധികം പേർക്കുണ്ടെങ്കിൽ മാതാവിനു ആറിലൊന്നു (1/6) മാത്രമായിരിക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുക. ഈ രണ്ടുവേദസരണിയും നിശ്ചിത ഓഹരിക്കാര്യത്തേ കഴിച്ചു വല്ലതു ബാഹിഷ്കരണ പരിപാടി അതു പിതാവിനു (അസ്വബ്ബന്ധം) ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവ കൂടാതെ-ഈ വചനവും, ബന്ധപ്പെട്ട ഹദീസുകളും അടിസ്ഥാനമാക്കി-വേറെയും പല വിധികൾ അനുരാവകാശ പാക്തിയിൽ പണ്ഡിതന്മാർ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കാണപ്പെട്ട ആരും വല്ല വസിയുത്തും ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു, അയക്ക കൊടുത്തു തീർക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥമായ ഏതെങ്കിലും കടം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു കഴിച്ചു ബാഹിഷ്കരണ സ്വത്തു മാത്രമേ അവകാശികൾക്കു ഓഗിച്ചെടുക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. വസിയുത്തന്റെ പ്രാധാന്യവും, അതു സംബന്ധിച്ചു അറിയേണ്ടുന്ന പല കാര്യങ്ങളും അൽബഖറ 180ലും വ്യാഖ്യാനത്തിലും കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. ആകെ സ്വത്തിന്റെ മൂന്നിലൊന്നിൽ കവിഞ്ഞു വസിയുത്ത ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നു നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്ത ഹദീസും അവിടെ നാം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. കടത്തിന്റെ സ്ഥിതി അല്ല. കടം മൂല്യവും സ്വത്തിൽനിന്നു കൊടുത്തേ തീരും. കടം കഴിച്ചു ബാഹിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള പരിപാടി അവകാശികൾക്കു ഒന്നും ലഭിക്കുന്നതുമല്ല. കടം മററാക്കലിലും കൊടുത്തു തീർക്കുവാൻ തയ്യാറാകുന്ന പരിപാടി മാത്രമേ അത് സ്വത്തിൽനിന്ന് കൊടുക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. വസിയുത്തനെക്കൊണ്ട് മുമ്പാണെന്ന നൽകേണ്ടതും കടത്തിനു തന്നെയാണ്. കടവും വസിയുത്തവും ഗൗനിക്കാതെ സ്വത്തു ഓഗിച്ചെടുക്കുന്നതു കുറ്റകരവും, അന്യരുടെ അവകാശം അക്രമമായി പിടിച്ചെടുക്കലുകാരായിരിക്കും.

പല നിയമങ്ങളും വിവരിച്ചശേഷം അല്ലാഹു പറയുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ പിതാക്കളിലും മക്കളിലും ആരാണ് നിങ്ങൾക്കു ഉപകാരത്തിൽ കൂടുതൽ അടുത്തവർ എന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാകുകയില്ല (فَيَسِّرْ فَيَسِّرْ)' അതെ, അല്ലാഹു വിഭജന അതറിയുകയുള്ളൂ. ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും അവകാശം നിർണ്ണയിക്കുക നിങ്ങൾക്കു സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണു എല്ലാവരുടെയും അവകാശം അവർക്കെന്ന നിർണ്ണയിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നത്. ഓരോന്നിലും അടങ്ങിയ യുക്തി രഹസ്യങ്ങൾ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കാതെ വരും. എന്നൊക്കെയാണു മൊത്തത്തിൽ ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. പിതാക്കൾ എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നേരെയുള്ള പിതാക്കൾക്കു പുറമെ പിതാമഹൻമാരും, മക്കൾ എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നേരെ മക്കളും, മക്കളുടെ മക്കളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഉപകാരംകൊണ്ടു മേൽക്കും ഏതാനികമായ ഉപകാരവും, പാരത്രികമായ ഉപകാരവുമൊക്കെ. ഇഹത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന ഉപകാരത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. ചിലർ നല്ലവരും, ധനം നല്ല വിഷയത്തിൽ മാത്രം ചിലവഴിക്കുന്നവരും, മരണപ്പെട്ടവനു ഗുണത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുകാരായിരിക്കും. സ്വർഗ്ഗംഗസ്ഥരായ സജ്ജനങ്ങളൊന്നിച്ചു അവരുടെ പിതാക്കളിലും സന്തതികളിലും മരുമാരിലുമുള്ള സദ്വൃത്തരായ ആളുകളെയും അല്ലാഹു ഒരുമിച്ചു കൂട്ടിക്കൊടുക്കുമെന്ന് 13: 23; 52: 21 എന്നിവിടങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതൊക്കെ പാരത്രികമായ നൽകേണ്ട ഉദാഹരണമാകുന്നു.

അനുരാവകാശ നിയമങ്ങൾ അവതരിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മാതാപിതാക്കൾക്കു വല്ലതും വസിയുത്തം ചെയ്താൽ നിർണ്ണയമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു അൽബഖറ 180ന്റെ വിവരണത്തിൽ മുമ്പു കണ്ടുവല്ലോ. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്: 'സന്താനങ്ങൾക്ക് ധനവും, മാതാപിതാക്കൾക്ക് വസിയുത്തമാണ് (മുമ്പു) ഉണ്ടായിരുന്നത്. എന്നിട്ട് അതിൽനിന്നു അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചതു അവൻ നസ്ഖ് ചെയ്തു (ദ്വർബ്ബലപ്പെടുത്തി). അങ്ങിനെ ആണിതു രണ്ടു പെണ്ണിന്റെ ഓഹരിയാക്കി. മാതാപിതാക്കൾക്കു ഓരോരുത്തർക്കും ആറിലൊന്നും മൂന്നിലൊന്നും, ഭാര്യക്കു നാലിലൊന്നും ഏറ്റിലൊന്നും, ഭർത്താവിനു പകുതിയും നാലിലൊന്നുതാക്കി നിശ്ചയിച്ചു.' (ബുഖാരി.) ജാഹിലിയോ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു വലിയ ആൺമക്കൾക്കേ സ്വത്തവകാശം നൽകപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളുവെന്നും മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതെല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ-ഇബ്നു കഥീർ (റ) മുതലായവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതു പോലെ-സ്വത്തവകാശത്തിൽ കൃത്യമായ ഓഹരി അവകാശങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന പിതാക്കൾ, മക്കൾ തുടങ്ങിയവർക്കെല്ലാം ഇപ്പോൾ സുസ്ഥിരവും കൃത്യവുമായ ഓഹരികൾ നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നതു അതിൽ ചില യുക്തി രഹസ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണു-അതൊന്നും നിങ്ങൾക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല-എന്നായിരിക്കും ആ വാക്യത്തിലടങ്ങിയ പ്രധാന സൂചന. തുടർന്നുള്ള രണ്ടു വാക്യങ്ങളും ഈ സംഗതി ഒന്നുകൂടി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതായും കാണാം.

ഇന്നിന്നവരുടെ ഓഹരി ഇന്നിന്നപ്രകാരം, ഇന്നിന്നവർക്കു കൂടുതൽ, മറ്റൊവർക്കു കുറവ് എന്നൊക്കെ നിശ്ചയിച്ചതു അല്ലാഹുവാണു, അതിൽ മറ്റൊരവരുത്തുവാൻ ആർക്കും അധികാരവും അവകാശവുമില്ല. അതു യുക്ത

എന്നാൽ, അവർ [സഹോദരങ്ങൾ] അതിനെക്കാൾ അധികമായിരുന്നെങ്കിൽ, അപ്പോഴവർ മൂന്നിലൊന്നിൽ പങ്കുകാരായിരിക്കും. അന്യോന്യം ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കപ്പെടാത്തവിധം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വസിയുത്തിന്റെയോ, അല്ലെങ്കിൽ കടത്തിന്റെയോ ശേഷമത്രെ, (ഇതും). (അതെ) അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള വസിയുത്തു (തന്നെ)! അല്ലാഹുവാകട്ടെ, സർവ്വജ്ഞനാണു, സഹനശീലനാണ്”.

فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي
الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ
غَيْرِ مُمْسَاكٍ وَصِيَّةٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ

1, 2, 3 എന്നീ അവരായിരുന്നെങ്കിൽ 3:1 കൂടുതലുള്ളവർ, അധികമുള്ളവർ 4:1 അതിനെക്കാൾ 4 എന്നാലവർ 4:2 പങ്കുകാരാകുന്നു 4:3 മൂന്നിലൊന്നിൽ 4:4 ഒരുവസിയുത്തിനു ശേഷം 4:5 അതിനെപ്പറ്റി വസിയുത്തു ചെയ്യപ്പെടുന്ന 4:6 അല്ലെങ്കിൽ കടത്തിനു 4:7 അന്യോന്യം ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കാത്ത നിലയിൽ 4:8 വസിയുത്തു (കൽപന), വസിയുത്തായിട്ടു 4:9 അല്ലാഹു വിൽനിന്നു 4:10 അല്ലാഹുവാകട്ടെ 4:11 സർവ്വജ്ഞനാണു 4:12 സഹനശീലനാണു

മാതാപിതാക്കളുടെയും മക്കളുടെയും അവകാശവിഹിതം വിവരിച്ച ശേഷം ഭാര്യക്കുമാർത്താക്കളുടെയും മറ്റും അവകാശങ്ങൾ വിവരിക്കുകയാണ്. ഈ വചനത്തിലടങ്ങിയ വിധികൾ ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിപ്പിക്കാം: (1) സ്ത്രീ മരിക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു മക്കളില്ലെങ്കിൽ അവളുടെ ഭർത്താവിനു പകുതിയും, മക്കളുണ്ടെങ്കിൽ നാലിലൊന്നുമായിരിക്കും അവകാശം. (2) പുരുഷൻ മരണപ്പെടുമ്പോൾ അവനു മക്കളില്ലെങ്കിൽ ഭാര്യക്കു നാലിലൊന്നും, മക്കളുണ്ടെങ്കിൽ എട്ടിലൊന്നും—അഥവാ ഭർത്താവിന്റെ പകുതി—അവകാശമായിരിക്കും. ഒരാൾക്കു ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടെങ്കിലും ഇതിൽ കുറവുവരില്ല. ആ ഓഹരി അവർക്കിടയിൽ സമമായി ഭാഗിക്കേണ്ടതാണ്. മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ, മക്കൾ ഒന്നോ അധികമോ, ആണോ പെണ്ണോ എന്ന വ്യത്യാസം ഇവിടെയും പരിഗണിക്കപ്പെടുകയില്ല. മരണപ്പെട്ട ആൾക്കു മക്കളുണ്ടോ ഇല്ല എന്നു മാത്രമേ നോക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ആ മക്കൾ വേറൊരു വിവാഹത്തിൽ ജനിച്ചവരായാലും ശരി. സ്വന്തം മക്കളില്ലാത്തപ്പോൾ ആൺമക്കളുടെ മക്കളുണ്ടായിരുന്നാലും സ്ത്രീമിതി ഇതുതന്നെയാകുന്നു. (3) ഒരാൾ മരണപ്പെടുമ്പോൾ അയാളുടെ പിതാവോ മക്കളോ ജീവിച്ചിരുന്ന്പിള്ളെങ്കിൽ അയാളെപ്പറ്റി 2:17 (കലാലത്ത്) എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അകന്ന കൂട്ടംബം എന്നുദ്ദേശ്യം. ഇങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ അയാളുടെ ഉമ്മയെത്താ ഒരു സഹോദരനോ സഹോദരിയോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു ആറിലൊന്നു അവകാശമുണ്ട്. ഇവർ ഒന്നിലധികം പേരുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും കൂടി മൂന്നിലൊന്നും ലഭിക്കും. ഇവരെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തതും ആണിനും പെണ്ണിനും ഒരേ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. അവരുടെ ഓഹരി അവർക്കു സമമായി ഭാഗിക്കാം.

‘കലാലത്തി’ന്റെ രൂപത്തിലേ മാതാവു മാത്രം ഒത്ത സഹോദര സഹോദരികൾക്കു അവകാശം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഈ സഹോദരങ്ങളെപ്പറ്റി അവർ ഉമ്മയെത്തവരായിരിക്കണമെന്നു ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും താഴെ 176-ാം വചനത്തിൽ ‘കലാലത്തി’നെപ്പറ്റി വീണ്ടും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. സഹോദര സഹോദരികളുടെ അവകാശം പെൺമക്കളുടെ അവകാശംപോലെത്തന്നെയാണെന്നു അവിടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, അതു ‘അസ്വബ്ബ’ക്കാരായി വരുന്ന സഹോദര സഹോദരികളെ—അഥവാ മാതാവു പിതാവു ഒത്തവക്കെയോ, പിതാവ് ഒത്തവക്കെയോ—മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കുവാനേ തരമുള്ളൂ. അതിനാൽ, ഇവിടെ പറഞ്ഞ സഹോദര സഹോദരികളെ കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ഉമ്മമാത്രം ഒത്തവരായിരിക്കുമെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഖുർആൻ വ്യംഖ്യാതാക്കൾക്കിടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമായില്ല:

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം വ്യക്തമാക്കിയ ഒരു ഉപാധി—മരണപ്പെട്ടവൻ വല്ല വസിയുത്തും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതും, അവനു കടമുണ്ടെങ്കിൽ അതും കഴിച്ചശേഷമേ സ്വത്തു ഭാഗിക്കുവാൻ പാടുള്ളുവെന്ന സംഗതി— ഈ വചനത്തിൽ ഓരോ വിധിയോടൊപ്പവും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലാഹു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ധനക്കൊതി നിമിത്തം പലപ്പോഴും അക്കാത്യം ഗൗനിക്കപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതു കൊണ്ടായിരിക്കും അല്ലാഹു അതു വീണ്ടും വീണ്ടും ഉണർത്തുന്നതെന്നു തീർച്ചതന്നെ. എന്നിട്ടുപോലും ജനങ്ങൾ അതുവേണ്ടത്ര ഗൗനിക്കാറില്ലെന്നുള്ളതാണു അന്യുപേം. ഓരോ സത്യവിശ്വാസിയായ അവകാശിയും ഗൗരവപൂർവ്വം മനസ്സിലുത്തേണ്ടുന്ന ഒരു വിഷയമാണിത്. അവസാനം പരസ്പരം ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കപ്പെടാത്ത വിധം (2:18)

എന്നു കൂടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപ്രകാരം വസിയുണ്ടാകാത്ത കാര്യത്തിലോ കടത്തിന്റെ കാര്യത്തിലോ ആരും ആരോടും ഉപദ്രവം ചെയ്യാൻ ഇടവരുത്തുന്നതല്ലെന്നല്ലെങ്കിൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഇക്കാര്യം എല്ലായിടത്തും ബാധകമാണെങ്കിലും ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുവാൻ കാരണമുണ്ട്. മരണപ്പെട്ടവന്റെ അടുത്ത കുടുംബങ്ങൾ ഇല്ലാത്തപ്പോഴാണ് 'കലാലത്തു'ണ്ടാകുന്നത്. അവകാശികളിൽ അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവർ ഇല്ലെന്നു വരുമ്പോൾ, അകന്ന അവകാശികൾക്കു തങ്ങളുടെ സ്വത്തു ലഭിക്കുന്നതു തടയുവാൻ വേണ്ടി വല്ല വസിയുണ്ടാകും ചെയ്തുകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ വല്ല ക്രയവിക്രയങ്ങളും വഴി സ്വത്തിന്മേൽ കടം വരുത്തിവെച്ചോ അവർക്കു ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്ന സ്വത്തുടമകൾ പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും. നേരെ മറിച്ചു മരണപ്പെട്ട ആളുമായി അടുത്ത ബന്ധമില്ലാത്ത അകന്ന അവകാശികൾ തങ്ങൾക്കു വീണ്ടു കിട്ടുന്ന ആ അവകാശ ലഹരിയിൽ ആ സ്വത്തിൽ നിന്നു നികത്തപ്പെടേണ്ട ബാധ്യതകളെ അവഗണിക്കലും സ്വാഭാവികമാണ്. ഇതെല്ലാം നിത്യവും അനുഭവത്തിൽ കാണുന്ന കാര്യങ്ങളാണല്ലോ. മറ്റൊരു വസിയുണ്ടാകാത്ത പാലിക്കുന്നതിലും, കടം കൊടുത്തു തീർക്കുന്നതിലും അയാളുടെ പിതാക്കൾക്കും മക്കൾക്കും ഉണ്ടാകുന്ന ത്രാസം അകന്ന ബന്ധുക്കൾക്കുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഇതെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സാസ്ത്രം ഏറ്റവും അറിയുന്നവനായ അല്ലാഹു ഇതിനെ ഓരോ ഉപാധികൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചതും, വസിയുണ്ടാകാത്തതും കടത്തിന്റെയും കാര്യം ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞതും. عَلَّمَ

റസൂൽ (സ) അരുളിച്ചെയ്തതായി അബൂഹുരൈറ (റ) ഉദ്ധരിക്കുന്നു: 'ഓ പൂർവ്വൻ, അല്ലെങ്കിൽ സുപ്രീ അറുപതുകൊല്ലം അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നീടു അവനു മരണം ആസന്നമാകുന്നു അപ്പോൾ അവൻ വസിയുണ്ടാകാത്ത ഉപദ്രവമുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ, അവർക്കു നാകം സ്ഥാപിതമായിത്തീരുന്നു. 'തുടർന്നുകൊണ്ടു അബൂഹുരൈറ (റ) عَلَّمَ എന്നു തുടങ്ങിയ ഈ വാക്യങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും ചെയ്തു. (20; തി; 25.) ഇതും അഹ്മദ് (റ) ഉദ്ധരിച്ച ഒരു റീവായത്തിൽ ഈ ആശയം കൂടുതൽ വിശദീകരിച്ചുകാണാം.

അടുത്ത അവകാശികൾ ഇല്ലാത്തവരോ, ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ വ്യക്തിപരമായ വല്ല കാരണത്താലും അവർക്കു തങ്ങളുടെ സ്വത്തു ലഭിക്കുന്നതു ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരോ ആയ ആളുകൾ മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങൾ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അവകാശികളെ തടയുകയോ, നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ അവർ നടത്തുന്ന മാനധർമ്മങ്ങൾ, വസിയുണ്ടാകൽ, വഞ്ചനകൾ, കൈമാറ്റങ്ങൾ ഇവയൊന്നും തന്നെ അല്ലാഹുവിൽ സ്വീകാര്യമായിരിക്കുകയില്ല. ബാഹ്യത്തിൽ—അല്ലെങ്കിൽ നിയമത്തിന്റെ വികാസത്തിൽ—അവ സർവ്വങ്ങളായി കരുതപ്പെട്ടാലും അല്ലാഹുവിൽ അതൊക്കെ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു അവർ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. കഴിഞ്ഞ വചനത്തിന്റെയും, ഈ വചനത്തിന്റെയും അവസാന ഭാഗം നന്നു ഓർമ്മയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതായാ ഇതു മനസ്സിലാക്കാം. വസിയുണ്ടാകാത്തവരിലും, അതു നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിലും അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെയും, അനന്തരാവകാശം ലഭിക്കുന്നവർക്കു അതിനു പറ്റാതെ വസിയുണ്ടാകൂടി ചെയ്യുന്നതിനെയും വിരോധിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പല ഫദീസുകളും കാണാവുന്നതാണ്. ചിലതൊക്കെ സൂറത്തുൽ സബാരിൽ കഴിഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്.

മേൽകണ്ട നിയമങ്ങളും, ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങളുമെല്ലാം നൽകിയശേഷം പിന്നെയും അല്ലാഹു പറയുന്നു: ഇതെല്ലാം അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള വസിയുണ്ടാണു (عَلَّمَ) അല്ലാഹു എല്ലാം അറിയുന്നവനാണു. അവൻ വളരെ സഹനശീലനാണു (عَلَّمَ) എന്നൊക്കെ. ഈ വാക്യങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ ഗൗരവത്തെയും അവയുടെ അർത്ഥ വിശാലതയെയും സംബന്ധിച്ചു സൽബുദ്യിയ്യും സത്യവിശ്വാസവ്യത്യസ്ത എല്ലാവർക്കും ഏകാക്യം ആലോചിച്ചറിയാലതെയും സംബന്ധിച്ചു സൽബുദ്യിയ്യും സത്യവിശ്വാസികൾ ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണി വരുന്നതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമാതിർത്തികളെ സത്യവിശ്വാസികൾ ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണി വരുന്നതാണ്. അല്ലാഹു തുടർന്നു പറയുന്നതു നോക്കുക:-

13. അവ (മൈയ്യൂം) അല്ലാഹുവിന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളാകുന്നു. അല്ലാഹുവിനെയും, അവന്റെ റസൂലിനെയും ആർ അനുസരിക്കുന്നുവോ അവരെ അവൻ അടിക്കുന്നതല്ല. ആർ അനുസരിക്കുന്നില്ലെന്നു സ്വർഗ്ഗഗതത്തിലൂടെ അറുപികൾ ശ്ലോകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗഗതങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതാണ്; അതിൽ (അവർ) നിത്യവാസികളായും കൊണ്ട്.

അതത്രെ, വമ്പിച്ച നേട്ടം!

۱۳- تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ
يَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
وَذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

14. ആർ അല്ലാഹുവിനോടും, അവന്റെ റസൂലിനോടും അനുസരണമേടൂ ചെയ്യുകയും, അവന്റെ (നിയമ) അതിർത്തികളെ വിട്ടുകടക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, അവനെ അവൻ അഗ്നിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കും-അതിൽ (അവൻ) നിത്യവാസിയായിക്കൊണ്ട്. അവനു നിന്ദ്യകരമായ ശിക്ഷയുമുണ്ടായിരിക്കും.

۱۴- وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا ۖ وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ۝

13. ഈ അതു, അവ ۱۳ അതിർത്തി (പരിധി)കളാണു ۞ അല്ലാഹുവിന്റെ ۞ ആർ അനുസരിക്കുന്നുവോ ۞ അല്ലാഹുവിനെ ۞ അവന്റെ റസൂലിനെയും ۞ അവനെ അവൻ പ്രവേശിപ്പിക്കും ۞ സ്വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ۞ നടക്കുന്ന, ഒഴുകും ۞ അവയുടെ അടിഭാഗത്തിലൂടെ ۞ നദി (അരുവി) കൾ ۞ നിത്യവാസികളായിട്ടു ۞ അവയിൽ ۞ അതു, അതാകട്ടെ ۞ നേട്ടം, വിജയം ۞ വമ്പിച്ച, മഹാ 14. ആർ (ആരെങ്കിലും) എതിരു പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ, അനുസരണമേടൂചെയ്യുന്നതായാൽ ۞ അല്ലാഹുവിനും അവന്റെ റസൂലിനും ۞ വിട്ടുകടക്കുകയും, അതിക്രമിക്കുകയും ۞ അവന്റെ അതിർത്തികളെ ۞ അവൻ അവനെ പ്രവേശിപ്പിക്കും ۞ അഗ്നിയിൽ ۞ അതിൽ നിത്യവാസിയായിക്കൊണ്ടു ۞ അവനു ശിക്ഷയുമുണ്ടു ۞ നിന്ദ്യിക്കുന്ന, അപമാനകരമായ

ഒരു വ്യവസ്ഥാപനത്തിന്റെയോ വിവരണത്തിന്റെയോ സഹായം കൂടാതെത്തന്നെ സ്വപ്നപ്രകാരം ഈ വചനങ്ങൾ, മേൽ പ്രസ്താവിച്ച നിയമത്തിന്റെയും ലംഘിക്കുകയും മറികടക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു കനത്ത ഒരു താക്കീതും, അവ ദണ്ഡത്തുപോലെ പാലിക്കുന്നവർക്കു മഹത്തായ ഒരു വാഗ്ദാനവുമാണിത്. കൂടാതെ, അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങൾക്കും, നിയമങ്ങൾക്കും റസൂൽ(സ)തിരുമേനി-അവിടുത്തെ വാക്കുകൾക്കും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും-നൽകിക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളതായ വ്യവസ്ഥാപനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കൽ നിർബന്ധമാണെന്നും ഇതു മുമ്പേ അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നതു അവയെ നിന്ദ്യിക്കുകയാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു അതിനു നിന്ദ്യകരമായ ശിക്ഷയുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം താക്കീതു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച സ്വത്തവകാശ ക്രമം ശരിയ്ക്ക പാലിക്കാത്തവരെ പൊതുവിലും, അതിൽ തിരുത്തൽ വാദവുമായി രംഗത്തിറങ്ങുന്നവരെ പ്രത്യേകിച്ചും ബാധിക്കുന്നതാണു ഈ കനത്ത താക്കീത്.

വിഭാഗം-3

15. നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു നീചവൃത്തി ചെയ്യുന്നവർ (ആരോ), അവരുടെ മേൽ നിങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള നാലുപേരെ നിങ്ങൾ സാക്ഷികൊണ്ടു വരുവിൻ.

۱۵- وَالَّتِي يَأْتِيَنَّ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّيَهُنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ۝

എന്നിട്ട്, അവർ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചെങ്കിൽ അവരെ [ആ സ്ത്രീകളെ] നിങ്ങൾ വീടുകളിൽ (തടഞ്ഞു) വെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുവിൻ, മരണം അവരെ പൂർണ്ണമായെടുക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹു അവർക്കൊരു മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു വരേക്കും.

രണ്ടാമത്തെ വചനം, കാര്യപിക്കര നിവൃത്തിക്കായി നിഷിദ്യ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന സത്ത്രികളെയും പുരുഷന്മാരെയും ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നാണു് പലരുടെയും അഭിപ്രായം. പ്രകൃതി വിരുദ്ധമായ നീചവൃത്തി ചെയ്യുന്ന പുരുഷന്മാരെക്കുറിച്ചാണെന്നും മറ്റും വേറെയും അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടു്. (അല്ലാഹുവിനറിയും.) അവരെ രണ്ടാളെയും—നീചവൃത്തി ചെയ്യുന്ന ആളെയും ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആളെയും—പീഡിപ്പിക്കുക എന്ന പദത്തെതിന്റെ അർത്ഥം, പ്രവർത്തിക്കുക, ശകാരിക്കുക, അപമാനിക്കുക മുതലായവയാകുന്നു. വീട്ടു തടങ്ങളിൽ വെക്കുന്നത് ഒരു അംശികാപരമാണെന്നുള്ളതിന്നു് പറ്റാമെ, അത്തരം ദുർവൃത്തികളിൽ അകപ്പെടുന്നതിനുള്ള അവസ്ഥ. ഇല്ലാത്താക്കലുമാണല്ലോ അത്. ഈ വചനങ്ങൾ വ്യഭീചാരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായാലും, വ്യഭീചാരം അല്ലാത്ത പ്രകൃതി വിരുദ്ധമായ മറ്റു നീചവൃത്തികളെ ഉദ്ദേശിച്ചായാലും ശരി, അവരുടെ കൃന്ദം വമ്പിച്ചതാണെന്നുള്ളതിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ല. എന്നാലും അവർ മനാപൂർവ്വം വേദിച്ചു മടങ്ങുകയും സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു നന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അവരുടെമേൽ പിന്നീടു നടപടി എടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നും, അല്ലാഹു അവരുടെ വേദം സ്വീകരിക്കുമെന്നും അല്ലാഹു അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്ത വചനത്തിൽ, എങ്ങനെയുള്ള പശ്ചാത്താപമാണു് അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുകയെന്നു വിവരിക്കുന്നു:—

17. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കൽ (ബ്രാധ്യത) ഉള്ളതു, വിഡ്ഢിത്തം നിമിത്തം തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുകയും, പിന്നീട് അടുത്തു (തന്നെ) പശ്ചാത്താപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു (മാത്രം) ആകുന്നു.

എന്നാൽ, അക്കൂട്ടർ—അവരുടെ മേൽ അല്ലാഹു പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുന്നതാണു്, അല്ലാഹു സർവ്വജ്ഞനും അഗാധജ്ഞനുമകുന്നു.

18. യാതൊരു കൂട്ടർക്കല്ല പശ്ചാത്താപം (സ്വീകരിക്കൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ട്) ഉള്ളതു: അവർ തിന്മകൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും; അങ്ങനെ, അവരിലൊരാൾക്കു മരണം ആസന്നമായാൽ അവൻ പറയുകയായി: 'നിശ്ചയമായും, ഞാൻ ഇപ്പോൾ പശ്ചാത്താപിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നു. അവിശ്വാസികളായുംകൊണ്ട് മരണപ്പെടുന്നവർക്കുമല്ല (പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതത്).

അക്കൂട്ടർ—അവർക്കു നാം വേദനയേറിയ ശിക്ഷ ഒരുക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു.

١٧- اِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللّٰهِ
لِلَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الشُّوْءَ بِجَهَالَةٍ
ثُمَّ يَتُوْبُوْنَ مِنْ قَرِيْبٍ
فَاُولٰٓئِكَ يَتُوْبُ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ
وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۝

١٨- وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الشُّرُكٰتِ
حَتّٰى اِذَا حَضَرَ اَحَدُهُمُ الْمَوْتُ
قَالَ اِنِّىْ تُوْبُ الْفَن
وَلَا الَّذِيْنَ يَمُوتُوْنَ وَهُمْ كُفٰرًا
اُولٰٓئِكَ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ۝

17. നിശ്ചയമായും പശ്ചാത്താപം (സ്വീകരിക്കൽ) ഏക അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ (ബ്രാധ്യത) ഉള്ള യാതൊരു കൂട്ടർക്കൊന്നുള്ളതു പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിഡ്ഢിത്തം നിമിത്തം, അവിവേകം (അജ്ഞത) കൊണ്ടു പിന്നെ അവർ പശ്ചാത്താപിക്കും. വേദിച്ചു മടങ്ങും അടുത്തു(തന്നെ) എന്നാൽ അക്കൂട്ടർ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കും എന്നല്ല അല്ലാഹു അവരുടെ മേൽ അല്ലാഹു ആകുന്നുതാനും സർവ്വജ്ഞൻ അഗാധജ്ഞൻ. 18. അല്ല, ഇല്ല ഏക പശ്ചാത്താപം യാതൊരു കൂട്ടർക്കു അവർ പ്രവർത്തിക്കും, പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും തിന്മകളെ അങ്ങനെ ആസന്നമായാൽ അവരിലൊരാൾക്കു മരണം അവൻ പറയും, പറയുകയായി നിശ്ചയമായും ഞാൻ പശ്ചാത്താപിച്ചു ഇപ്പോൾ, ഇന്നേരം യാതൊരു കൂട്ടർക്കുമല്ല അവർ മരിക്കും മുമ്പ് അവർ അവിശ്വാസികളായിക്കൊണ്ടു അവർക്കു നാം ഒരുക്കി (തയ്യാറാക്കി)വെച്ചിരിക്കുന്നു എന്നല്ല അവർക്കു ശിക്ഷ വേദനയേറിയ

വളരെ ഗൗരവപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്ന വചനങ്ങളാണിവ രണ്ടും. അവിവേകവും, വിഡ്ഢിത്തവും കാരണം തീർത്ഥാടകർ ചെയ്തേക്കാവുന്ന മനുഷ്യസഹജമായ സ്വഭാവമാകുന്നു. എന്നാൽ, കുറ്റകരമായ കാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചശേഷം അമസിയാതെ അതിൽനിന്നു വേദിച്ചു മടങ്ങുന്നവരുടെ പശ്ചാത്താപം അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. മനോഹരിച്ച കാരങ്ങൾ ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുകയും മരണം വരുമ്പോൾ മോക്ഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു മടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെയും, അവിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ടു മരണപ്പെടുന്നവരുടെയും പശ്ചാത്താപം അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ സ്വീകാര്യമായിരിക്കുകയുമില്ല. എന്നത്രെ ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ചുരുക്കം. പശ്ചാത്താപം എന്ന അർത്ഥം കൽപിച്ചു 3: എന്ന വാക്കിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം 'മടക്കം, മോക്ഷം' എന്നൊക്കെയാണെന്നും, അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മടക്കംകൊണ്ടു മോക്ഷം പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുക എന്നാണെന്നും മുമ്പു നാം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

വിഡ്ഢിത്തം നിമിത്തം തെറ്റു ചെയ്യുകയും, ഉടനെ പശ്ചാത്താപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ പശ്ചാത്താപം മാത്രമേ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂവെന്നല്ല-അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കൽ മാത്രമേ അല്ലാഹുവിനു ബാധ്യതയുള്ളൂ എന്നത്രെ-അല്ലാഹു പറഞ്ഞത്. അപ്പോൾ, അങ്ങിനെയല്ലാത്തവരുടെ-അതായതു കല്പിച്ച കൂട്ടി തെറ്റു ചെയ്യുകയും, ഉടനേത്തന്നെ പശ്ചാത്താപിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ-പശ്ചാത്താപം അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചെന്നും, സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നും വരാം. രണ്ടും അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അനുസരിച്ചായിരിക്കും സംഭവിക്കുക എന്നത്രെ താൽപര്യം. അവിശ്വാസമല്ലാത്ത ഏറ്റവും പാപങ്ങളും പൊറുക്കപ്പെടാവുന്നതാണെന്നും, അവയിൽനിന്നുള്ള പശ്ചാത്താപം അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരിൽനിന്നു അവൻ സ്വീകരിക്കുന്നതാണെന്നും അല്ലാഹു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. (48, 116 എന്നീ വചനങ്ങളും, 3:135 മുതലായ വചനങ്ങളും നോക്കുക.) നബി (സ) അരുളിച്ചെയ്യത്തായി ഇബ്നുളമർ (റ) ഇപ്രകാരം ഉദ്യഹിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'നിശ്ചയമായും അടിയാന (മനുഷ്യനും) മരണം തൊണ്ടക്കുഴിയിലെത്താത്തപ്പോഴല്ലോ അവന്റെ പശ്ചാത്താപം അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്.' (അ; തി; ജ; ഹാ.) പക്ഷേ, കഴിവതും വേഗത്തിൽതന്നെയുള്ള പശ്ചാത്താപമായിരിക്കും കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായിത്തീരുക എന്നു പറയേണ്ടതില്ല. മരണവേളയിലെ മോക്ഷംകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നും, അവിശ്വാസികളായി മരണപ്പെടുന്നവരുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുകയില്ലെന്നും അല്ലാഹു വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുമാകുന്നു.

19. ഹേ, വിശ്വാസിച്ചവരേ, സ്ത്രീകളെ നിർബന്ധപൂർവ്വം അനന്തരമെടുക്കൽ നിങ്ങൾക്കു അനുവദനീയമാകുകയില്ല. നിങ്ങൾ അവർക്കു നൽകിയതിൽ ചിലതു നിങ്ങൾക്കു (കൈപററി) കൊണ്ടു പോകുവാനായി അവരെ മുടക്കിയിടുകയും ചെയ്യരുതു; സുവ്യക്തമായ വല്ല നീചവൃത്തിയും അവർ കൊണ്ടു വരുന്നതായാലല്ലാതെ. [അപ്പോൾ വിരോധമില്ല.] അവരോടു (സദാചാര) മര്യാദ പ്രകാരം നിങ്ങൾ സഹവസിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ.

എനി, നിങ്ങൾ അവരെ വെറുത്തുവെങ്കിൽ, (നിങ്ങൾ ഓർക്കുക) ഒരു കാര്യത്തെ നിങ്ങൾ വെറുക്കുകയും, അതിൽ അല്ലാഹു വളരെ നന്മ ആ (ക്കിവെ) ക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം.

19- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرْهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَا آتَيْنَهُنَّ
إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيَّنَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ
فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا
وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا

19. ഹേ വിശ്വാസിച്ചവരേ لا അനുവദനീയമാകുകയില്ല നിങ്ങൾക്കു تَرِثُوا നിങ്ങൾക്കു അനന്തരമെടുക്കൽ عَسَى നിർബന്ധപൂർവ്വം അവരെ മുടക്കിയിടുകയും ചെയ്യരുതു تَعْضُلُوهُنَّ നിങ്ങൾ പോകുവാൻവേണ്ടി ذَهَبُوا ചിലതുമായി, ചില ഭാഗംകൊണ്ടു تَذْهَبُوا അവർക്കു നിങ്ങൾ നൽകിയതിന്റെ(നൽകിയതിൽ) يَأْتِيَنَّ അവർ വന്നാലല്ലാതെ فَاحِشَةٍ വല്ല നീചവൃത്തിയും കൊണ്ടു, ദുർവൃത്തിയുമായി مُبَيَّنَةٍ സുവ്യക്തമായ, തെളിവായ عَاشِرُوهُنَّ അവരോടു സഹവസിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ بِالْمَعْرُوفِ സദാചാര(മര്യാദ) പ്രകാരം (നല്ലനിലക്ക) فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ എനി ക(കൂടിയാടുക)യും ചെയ്യുവിൻ فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا ഒരു കാര്യം, വസ്തു تَكْرَهُوا ആക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا നിങ്ങൾ വെറുക്കുക, അതുപ്രതിപ്പെടുക يَجْعَلَ اللَّهُ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളവരെ വെറുത്താൽ, അവരോടു നിങ്ങൾക്കു അതുപ്രതിയായാൽ فِيهِ خَيْرًا കൂടുതൽ നന്മ, ഗുണം كَثِيرًا വളരെ, ധാരാളം (ഏർപ്പെടുത്തുക-ഉണ്ടാക്കുക)യും

നഞ്ചുകയും ചെറുതെക്കും. അങ്ങനെ, അവർ മുമ്പ് അവർക്ക് കൊടുത്തിരുന്ന മഹർ മുതലായവ തിരിച്ചുകൊടുത്ത് വാൽ ആവരണം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും, അവർ അതിന് നിർണ്ണയിതാവുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട്. മുൻകാലത്ത് ഇങ്ങനെ അവസരങ്ങളിൽ മുമ്പ് കൊടുത്തത് തിരിച്ചു കിട്ടുവാനാണ് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതെങ്കിൽ, ഇങ്ങനെ അത് അതിനപ്പുറം വലിയൊരു തുകകൂടി ആവശ്യപ്പെടുന്ന അക്രമികളും ഇല്ലാതില്ല. ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അല്ലാഹു വളരെ കർഷണമായി നിരോധിക്കുന്നു. തക്കതായ കാരണമുണ്ടായിരിക്കുകയും, മറ്റുപോലുള്ളവയിലുള്ളവയുടെയും പൊതുവായവയോ ഭാര്യയുടെ വിവാഹമോചനം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന പരമയെത്തില്ല. ഏതായാലും നിലവിലുള്ള ഭാര്യയെ വിവാഹമോചനം നൽകിയിട്ടുവാൻ തന്നെ തീർച്ചയാക്കുകയാണെങ്കിൽ അവളുടെ മേൽ ഇല്ലാത്ത ആരോപണങ്ങൾ ചുമത്തിക്കൊണ്ടും, അവളിൽനിന്ന് അന്യായമായി ധനം തട്ടിയെടുത്തു കൊണ്ടുവരികയെന്ന് അത് എന്നതെ അല്ലാഹു പറയുന്നത്. അത് കടുത്ത അക്രമവും വമ്പിച്ച പാപവുമാണെന്നുമാത്രമല്ല, മനുഷ്യരോട് അനീതിയായതായ വിധം കടുത്ത ഒരു കരാർ ലംഘനം കൂടിയാകുന്നുവെന്നും അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു.

നിങ്ങൾ തമ്മിൽ അതുപി ഉളവാകുന്നതിനു മുമ്പ് നിങ്ങൾ അന്യോന്യം ഒത്തുണ്ടാക്കി സന്ധിക്കും പുലർത്തിയും, ഭാര്യപരവും ഗൃഹപരവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ രണ്ടു ഇണകളായി കഴിഞ്ഞു കൂടുകയും ചെയ്തിരുന്നവരാണല്ലോ. കൂടാതെ, വിവാഹ ഇടപാടാണെങ്കിൽ, അതു മുഖേന അവരെ മറ്റൊരയനുസരിച്ചു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, നല്ല നിലയിൽ പിരിച്ചു വിട്ടെക്കുകയോ (كَيْفَ بِمَعْرِفٍ أَوْ تَرْجِيحٍ بِحَالٍ) ചെയ്തു കൊള്ളാമെന്നു നിങ്ങൾ അവർക്കു ഗർഭിണിയായ ഒരു ഉറപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. വസ്തുതകൾ ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ നിങ്ങൾ അവർക്ക് കൊടുത്ത ധനം നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ തിരിച്ചു വാങ്ങും? എന്തൊരു ന്യായമാണ് അതിൽ നിങ്ങൾക്കുള്ളത്....? എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യരോട് അനീതിയായ ഒരു മന്ദോപായ സ്വഭാവമാണെന്നു കൂടി രണ്ടാമത്തെ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. വിവാഹം മുഖേന ചെയ്യുന്ന ഈ കരാറിനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ചിലർ ഈ വാക്യം (كَيْفَ بِمَعْرِفٍ أَوْ تَرْجِيحٍ بِحَالٍ) കൂടി പ്രത്യേകം വരനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാറുള്ളത്. 'ഹജ്ജ് അത്തുൽവിദാഇ'ൽ വെച്ചു നബി (സ) ചെയ്ത സുപ്രസിദ്ധമായ പ്രസംഗത്തിൽ സത്ത്രികളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുമൂലം അവിടുന്ന് പറയുകയുണ്ടായി: 'നിങ്ങൾ അവരെ അല്ലാഹുവിന്റെ അമാനത്തായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്കനുസരിച്ച് അവരുടെ ഭഗവദേശം നിങ്ങൾ അനുവദനീയമാക്കി എടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്.' (മു.)

'കുന്ധാം' എന്ന അർത്ഥം കൽപിച്ച ۲۱ (ഖിത്താർ)ന്റെ അർത്ഥങ്ങൾ ആലിഇംറാൻ 11-ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധികരിച്ച ധനം എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണ് അധികവും അതിന്റെ ഉപയോഗമെന്നും അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം തന്റെ ഭാര്യക്കു മഹ്റായി വളരെ അധികം ധനം കൊടുത്തിരുന്നാലും അതിൽ നിന്ന് ഒട്ടും തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കൂടാ എന്നത്രെ അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥവും. എന്നാൽ അവയെ സമത്വം പൂർവ്വം സ്വമനസ്സാലെ വല്ലതും വിട്ടുകൊടുത്താൽ അതു വാങ്ങുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു 4-2. വചനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മഹ്റിൽ അതിരുകൂടിയെന്നതു നന്നല്ലെന്നും, മിതത്വവും മറ്റൊരും പാലിക്കുകയാണു വേണ്ടെന്നും പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ഇതിന് ഉപോൽബലകളായ ചില വിവരങ്ങളും ആയിശാ (9), ഇബ്നു അബ്ബാസ് (9) എന്നിവരിൽ നിന്നു ഉദ്യമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും, കവിഞ്ഞപക്ഷം ഇത്രവരെ മാത്രമേ മഹ്റ പാടുകൾവെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രത്യേക സംഖ്യയിൽ അതു പരിമിതപ്പെടുത്തി ഒതുക്കി നിറുത്തുവാൻ അവകാശമില്ലെന്നും ഈ വചനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ഉമർ (9) ന്റെ ഖിലാഫത്തു കാലത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവം ഇതു കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അഹ്മദ്, അബൂയഅ്ലാ (9) മുതലായവർ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും ഉദ്യമിച്ച ആ സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം തുടങ്ങിനെയാണു; സത്ത്രികളുടെ മഹ്റിൽ അതിരുകൂടിയത്; റസൂൽ (സ) അവിടുത്തെ ഭാര്യമാർക്കു നാനൂറു വെള്ളിപ്പണത്തിലധികം മഹ്റ കൊടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല; മഹ്റ അധികരിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു നല്ല കാര്യമായിരുന്നെങ്കിൽ കൂടുതൽ മഹ്റ കൊടുക്കുമായിരുന്നു. എന്നിങ്ങിനെ ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഉമർ (9) ജനങ്ങളോടു പറയുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ, ഒരു സത്ത്രി എഴുന്നേറ്റു പറഞ്ഞു: 'അങ്ങിനെ വിരോധിക്കുവാൻ താങ്കൾക്കു പാടില്ല'. ഉമർ (9) കാരണം ചോദിച്ചപ്പോൾ, ആ സത്ത്രി ഈ (20-2) വചനം ഓതിക്കേൾപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഉമർ (9) വീണ്ടും പ്രസംഗപീഠത്തിൽ കയറി ആ സത്ത്രി പറഞ്ഞതു ശരിവെക്കുകയും, എല്ലാവർക്കും ഉമറിനെക്കൊണ്ട് അറിയുമെന്നു പറയുകയും, ആദ്യം പറഞ്ഞതു തിരുത്തി അക്കാര്യം സത്ത്രികൾക്ക് അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതാണു സംഭവം.

22. സംഗ്രഹിക്കുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ പിതാക്കൾ വിവാഹം ചെയ്തവരെ നിങ്ങൾ വിവാഹം കഴിക്കരുത്, (പക്ഷെ) മുൻകഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതൊഴികെ നിശ്ചയമായും. അത് ഒരു നീചവൃത്തിയും, വെറുക്കപ്പെട്ടതുമായതും; അതുവളരെ ചോദിക്കപ്പെട്ട ഒരു മാർഗ്ഗവുമാണ്.

٢٢. وَلَا تَذَكَّرُوا مَا لَكُمْ أَلَا وَكُمْ مِنْ
النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ
إِنْ كَانَ فَاجِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ۝

22. നിങ്ങളുടെ വിവാഹം ചെയ്യരുത് കൂടാ വിവാഹം ചെയ്തത് (ചെയ്തവരെ) നിങ്ങളുടെ പിതാക്കൾ ഓരോ സ്ത്രീകളിൽനിന്നും ഏതൊന്നൊഴികെ പക്ഷം അത് മുൻകഴിഞ്ഞുപോയി പക്ഷം നിശ്ചയമായും അതാകുന്നു കൂടാ നീചവൃത്തി കൂടാ വെറുക്കപ്പെട്ടതും (വെറുപ്പായതും) പക്ഷം അത് വളരെ മോശപ്പെട്ട (ചീത്തയായ)തുമാണ് കൂടാ മാർഗ്ഗം, വഴി

മരണപ്പെട്ട ആളുടെ മോശയെ വേറെ മോശയിൽ നിന്നു ജനിച്ച അയാളുടെ മകൻ വിവരം കഴിക്കുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടി ഉൾപ്പെടെയുള്ള സമ്പ്രദായം അവിശ്വസ്യമായിരുന്നു. അതാണ് ഈ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു വളരെ കർശനമായി വിവരം വിശദീകരിക്കുന്നത്. ഈ നിരോധനാത്മക അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതിനെ നിരോധനത്തിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ നിരോധനം അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെ ചില വിവരങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിലവിലുള്ളവയെക്കുറിച്ചും-അവയെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നവയെ-അതിൽ ജനിച്ച കൂട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചും മറ്റും പല പ്രശ്നങ്ങളും നേരിട്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. അവിശ്വാസികളിൽ നിന്നു ഇസ്‌ലാമിലേക്കു വരുന്ന മോശാർത്ഥത്തോടെ അവരുടെ പഴയ ആചാരക്രമങ്ങളനുസരിച്ചു മുമ്പു നടത്തിയിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമിലും അതേപടി തുടർന്നു പോകുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെടുന്നതും അതുകൊണ്ടാകുന്നു.

[illegible]

പിതാക്കൾ (പി) എന്ന വാക്കിൽ പിതാമഹൻമാരും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. വിവാഹം കഴിച്ചവർ (പി) എന്നു പറഞ്ഞതിൽ വിവാഹാനന്തരം സ്വയംഗം നടന്നിട്ടില്ലാത്ത കുറേക്കാരും ഉൾപ്പെട്ടതെന്നും പണ്ഡിതൻമാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നതും അതു തന്നെയാണ്.

വിഭാഗം-4

23. നിങ്ങളുടെ മേൽ (വിവാഹം കഴിക്കൽ) നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: നിങ്ങളുടെ ഉമ്മമാരും, നിങ്ങളുടെ പുത്രിമാരും, നിങ്ങളുടെ സഹോദരികളും, നിങ്ങളുടെ അമ്മായി [പിതൃസഹോദരി] കളും, നിങ്ങളുടെ ഇളയമ്മ-മുത്തമ്മ [മാതൃ സഹോദരി] കളും, സഹോദര പുത്രികളും, സഹോദരി പുത്രികളും, നിങ്ങൾക്കു മേൽനിട്ടുള്ളതായ നിങ്ങളുടെ ഉമ്മമാരും, മുലകുടി ബന്ധത്തിലുള്ള നിങ്ങളുടെ സഹോദരികളും, നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീ [ഭാര്യ] കളുടെ ഉമ്മമാരും, നിങ്ങൾ പ്രവേശനം [സംയോഗം] ചെയ്തിട്ടുള്ളവരായ നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളിൽ നിന്നായി നിങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിലുള്ളവരായ നിങ്ങളുടെ വളർത്തു പുത്രികളും; എന്നിങ്ങനെ അവരിൽ പ്രവേശനം [സംയോഗം] ചെയ്യുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ കുറുമ്പില്ല.-നിങ്ങളുടെ മുതുകെല്ലുകളിൽ നിന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ (സ്വന്തം) പുത്രന്മാരുടെ സഹധർമ്മിണികളും, രണ്ടു സഹോദരികൾക്കിടയിൽ നിങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടലും, (പക്ഷെ) മുൻ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതൊഴികെ. [അതിനു വിരോധമില്ല]

നിഷ്ഠയായും, അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും, കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.

۲۳-حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبَّائِبُكُمُ الَّذِينَ فِي حُجُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ الَّذِينَ دَخَلْتُم بِهِنَّ فَإِنْ لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُم بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ۝

23. ഹറാമമാക്ക (നിഷിദ്ധമാക്ക)പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു നിങ്ങൾക്കു, നിങ്ങളുടെ മേൽ നിങ്ങളുടെ ഉമ്മമാർ, മാതാക്കൾ നിങ്ങളുടെ പുത്രിമാരും, പെൺമക്കളും നിങ്ങളുടെ സഹോദരികളും നിങ്ങളുടെ അമ്മായി (പിതൃസഹോദരി)കളും നിങ്ങളുടെ ഇളയമ്മ-മുത്തമ്മ (മാതൃസഹോദരി)കളും സഹോദരന്റെ പുത്രികളും സഹോദരിയുടെ പുത്രികളും നിങ്ങളുടെ ഉമ്മമാരും, മാതാക്കളും നിങ്ങൾക്കു മുല(പ്പാൽ) തന്നവരായ നിങ്ങളുടെ സഹോദരികളും മുലകുടി ബന്ധത്തിലുള്ള നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീകളും (ഭാര്യമാരുടെ) ഉമ്മമാരും നിങ്ങളുടെ വളർത്തു (പോറ്റു)പുത്രികളും നിങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിലുള്ളവരായ നിങ്ങളുടെ സ്ത്രീ (ഭാര്യ)കളിൽനിന്നു യാതൊരുവരായ നിങ്ങൾ അവരിൽ പ്രവേശനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു (സംയോഗം നടന്നു) എന്നിങ്ങനെയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവരിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുക (സംയോഗം നടത്തുക) എന്നാൽ തെറ്റില്ല, കുറുമ്പില്ല നിങ്ങളുടെ മേൽ അനുവദനീയമായ സ്ത്രീ (സഹധർമ്മിണി-പത്നി)കളും നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരുടെ യാതൊരുവരായ നിങ്ങളുടെ മുതുകെല്ലുകളിൽനിന്നുള്ള (നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം) നിങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുന്നതും രണ്ടു സഹോദരികൾക്കിടയിൽ യാതൊന്നൊഴികെ മുൻകഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള നിഷ്ഠയായും അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാകുന്നു കരുണാനിധി

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പിതാക്കളുടെ ഭാര്യമാരെ മക്കൾ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനെ നിഷിദ്ധമാക്കുകയും, അപേക്ഷകയും ചെയ്തതിനെത്തുടർന്ന് കുടുംബബന്ധംകൊണ്ടോ, മുലകുടി ബന്ധംകൊണ്ടോ, വിവാഹബന്ധം

കൊണ്ടു സത്യസന്ധതയെക്കുറിച്ചും വിവാഹ നിഷിദ്ധമായവർ ആരാകണമെന്നും ഈ വചനത്തിലും, അടുത്ത വചനത്തിലും അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നു. കൂടുതലായും നിമിത്തം വിവാഹം ഹറാമായ (നിഷിദ്ധമായ) വർ

(1) മാതാക്കൾ, സ്വന്തം മാതാക്കളെപ്പറ്റിയും, മാതാവിന്റെയും, പിതാവിന്റെയും മാതാക്കളും (ഉമ്മായ്ക്കും) ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (2) പുത്രിമാർ, സ്വന്തം പുത്രിമാർക്കുപറ്റിയും, സ്വന്തം മക്കളുടെ പുത്രിമാരും ഇത്തരഗദോ ആയ ഏല്പാ സഹോദരികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (3) സഹോദരിമാർ, മാതാവു പിതാവു ഒത്തവരോ, അല്ലെങ്കിൽ പിതാവോ മാതാവോ മാത്രം പിതാക്കളിൽ പിതാമഹൻമാരും മാതാമഹൻമാരും ഉൾപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ സഹോദരികളായ അമ്മായികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (4) അമ്മായി-അഥവാ പിതാവിന്റെ സഹോദരികൾ, ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (5) മാതാവിന്റെ സഹോദരികളായ ഇളയമ്മമാരും, മുത്തമ്മമാരും, ഇതിൽ ഏല്പാ തറ ഉമ്മാ മമാരൂടെ സഹോദരികളും ഉൾപ്പെടും. (6) സഹോദരൻമാരുടെ പുത്രികൾ, (7) സഹോദരിമാരുടെ പുത്രികൾ, ഈ രണ്ടിലും മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു തരത്തിലുള്ള സമ്പ്രദായ സഹോദരിമാരുടെയും പുത്രികൾ അടങ്ങുന്നു.

വിവാഹ വിഷയത്തിൽ രക്തബന്ധം പോലെത്തന്നെയുള്ള ഒരു ബന്ധമായിട്ടാണു മൂലകുടി ബന്ധത്തെയും ഇസ്ലാം കണക്കാക്കുന്നത്. വിവാഹം പാടില്ലായ്മ, പാസ് പരം കൂട്ടിക്കലർന്നുകൊണ്ടുള്ള പെരുമാറ്റം ആദിയായ വയിൽ രണ്ടു ബന്ധങ്ങളും ഒരുപോലെയാകുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയുടെ മൂലകുടി കൂട്ടിക്ക-അതു ആണാവട്ടെ, പെണ്ണാവട്ടെ-ആ സ്ത്രീ മാതാവു, ആ സ്ത്രീയുടെ അപ്പോഴത്തെ ഭർത്താവു പിതാവു ആയിത്തീരുന്നു. മൂല കുടിച്ച കൂട്ടി ആണാണെങ്കിൽ അവരുടെ മകനും, പെണ്ണാണെങ്കിൽ അവരുടെ മകളുമായി കണക്കാക്കപ്പെടും. അതോടെ ആ മാതാപിതാക്കളുടെ സഹോദര സഹോദരികൾ മുതലായവരും അവർക്ക് വിവാഹം നിഷിദ്ധമായ കൂട്ടുംബങ്ങളായിത്തീരുന്നു. മൂലകുടിബന്ധം നിമിത്തം വിവാഹം നിരോധിക്കപ്പെട്ടവരായി ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടവർ. (1) മൂലകൊടുത്ത മാതാക്കളും, (2) ആ ബന്ധത്തിലുള്ള സഹോദരികളും മാത്രമാകുന്നു. മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റി ഒന്നും വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും, നിങ്ങൾക്ക് മൂല തന്നിട്ടുള്ള നിങ്ങളുടെ മാതാക്കൾ (أُمَّهَاتُكُمْ مِنْ أُمَّاتِكُمْ) എന്നും മൂലകുടി ബന്ധത്താലുള്ള നിങ്ങളുടെ സഹോദരികൾ (أَخَوَاتُكُمْ مِنْ أُمَّاتِكُمْ) എന്നും മൂല പ്രയോഗങ്ങളിൽനിന്ന് മേൽപ്രകാരമുള്ള തത്വം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അതുതന്നെയാണു നബി (സ) ഒരു ഹദീസിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതും: 'നിഷ്ഠയായും, ജനനം നിഷിദ്ധമാക്കുന്നതെന്നോ അതു മൂലകുടിയും നിഷിദ്ധമാക്കും.' (ബു; മു.) മസ്ലിമിന്റെ ഒരു നിവേദനത്തിൽ കൂട്ടുംബബന്ധം നിമിത്തം നിഷിദ്ധമാകുന്നതു മൂലകുടി നിമിത്തവും നിഷിദ്ധമാകും' എന്നാണുള്ളത്.

മുലകുടി ബന്ധം നിമിത്തം വിവാഹം നിഷിദ്ധമാക്കുന്ന സ്ത്രീകളെപ്പറ്റി വിവരിച്ചശേഷം, 'ഉണർത്തപ്പെടേണ്ടുന്ന ഒരു വിഷയമാണ്' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു സച്ചിദ്രാജിദ്രാ മിശ്ര (റ) തഫ്സീറുൽ മനാദിൽ ചെമ്പയ പ്രസ്താവന ഇവിടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതു ആവശ്യമായി തോന്നുന്നു. അതിന്റെ സാരം ഇങ്ങിനെയാണു: 'മുലകുടി ബന്ധത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ജനമദ്ധ്യെ ഒരു അലംഭാവനയം സംഭാവനമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കേന്ദ്ര അധികാരമാ സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ട് അവർ കൂട്ടിച്ചു മുലകൊടുപ്പിക്കും. മുല കൊടുത്ത മാതാവിന്റെ മക്കൾ, സഹോദരികൾ, അപ്തന്റെ കർത്താവിന്റെ മക്കൾ അവന്റെ സഹോദരികൾ എന്നിവരെ ശരിക്കു അറിയുവാനും, അങ്ങനെ അവരും ആകുടിയും തമ്മിൽ വിവാഹസംബന്ധമായും മറ്റും ഏർപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങളെ പരിഗണിക്കുവാനും അവർ ശ്രമിക്കാറില്ല. ഇതു നിമിത്തം പലപ്പോഴും ഒരാരം തന്റെ മുലകുടി ബന്ധത്തിലുള്ള സഹോദരിയെയോ, അമ്മായിയെയോ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി അറിയുന്ന വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ ഇടവരുന്നു.'

വിവാഹബന്ധം നിമിത്തം നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവർ ഇവരാണ്: (1) ഭാര്യമാരുടെ മാതാക്കൾ. മാതാക്കളിൽ മാതാമഹികളും പിതാമഹികളും ഉൾപ്പെടുന്നത് മുമ്പ് പറഞ്ഞു. ഭാര്യയുമായി സംയോഗം നടന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും ഭാര്യയുടെ മാതാക്കൾ നിഷിദ്യം തന്നെയാണെന്നത്ര ബലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം. സംയോഗം നടന്നിരിക്കാൻ ഒരു ഉപാധിയായി അല്ലാറു ഇവീടെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. (2) വളർത്തുപുത്രികൾ. അതായതു, ഭാര്യമാർക്ക് മുൻ ധിയായി അല്ലാറു ഇവീടെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. (3) വളർത്തുപുത്രികൾ. അതായതു, ഭാര്യമാർക്ക് മുൻ വിവാഹത്തിൽ ജനിച്ച പെൺമക്കൾ. പക്ഷേ, ഭാര്യയുമായി സംയോഗം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇവർ നിഷിദ്ധ വിവാഹത്തിൽ ജനിച്ച പെൺമക്കൾ. പക്ഷേ, ഭാര്യയുമായി സംയോഗം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇവർ നിഷിദ്ധ വിവാഹത്തിൽ ജനിച്ച പെൺമക്കൾ. പക്ഷേ, ഭാര്യയുമായി സംയോഗം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇവർ നിഷിദ്ധ വിവാഹത്തിൽ ജനിച്ച പെൺമക്കൾ. പക്ഷേ, ഭാര്യയുമായി സംയോഗം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇവർ നിഷിദ്ധ വിവാഹത്തിൽ ജനിച്ച പെൺമക്കൾ.

ഇവയെക്കൊണ്ടുപറ്റാൻ നിങ്ങൾ വളർത്തിവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു നന്നല്ലല്ലോ എന്നൊരു സൂചനയും അതിൽ കാണാം. ആ കുട്ടികളുടെ പരിപാലനവും സംരക്ഷണവും നടക്കുന്നതു മറ്റു വല്ലവരുടെയും കൈക്കാര്യം വരുന്നതു അവർ വിവാഹം കഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നു ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ലതാനും. (3) പുത്രന്മാരുടെ ഭാര്യമാർ. പുത്രന്മാർ എന്ന വാക്കിൽ പൗത്രന്മാരും ഉൾപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, ഭാര്യപുത്രന്മാർ ഉൾപ്പെടുകയില്ല. ഭാര്യപുത്രന്മാർക്കു യഥാർത്ഥ പുത്രന്മാരുടെ സ്ഥാനം കൽപിക്കപ്പെടുന്ന പതിവു അഹിബിറത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭാര്യക്കുടുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഇസ്ലാം നിരോധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. (സൂറത്തുൽ അഹ്സാബു നോക്കുക.) ഭാര്യപുത്രന്മാരെ ഒഴിവാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു പുത്രന്മാരെപ്പറ്റി 'നിങ്ങളുടെ കുതുകെല്ലുകളിൽ നിന്നുള്ള (من أصلكم)' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും. നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം പുത്രന്മാർ എന്നർത്ഥം. (4) രണ്ടു സഹോദരികളെ വിവാഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുക. അഥവാ രണ്ടു സഹോദരിമാരെ ഒന്നിച്ചു വിവാഹം ചെയ്യുകയോ, ഒരുവൾ വിവാഹത്തിലിരിക്കെ മറ്റൊരാളെ കൂടി വിവാഹം കഴിക്കുകയോ ചെയ്യുക. ഇതു കൂടുംബബന്ധത്തിലുള്ള സഹോദരികളെയും, മുലകൂടി ബന്ധത്തിലുള്ള സഹോദരികളെയും ബന്ധിക്കുന്നതാണ് എന്നത്രെ ശരിയായ അഭിപ്രായം. അറബികളിൽ പതിവുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദൃസ്സമ്പ്രദായമായിരുന്നു ഇതു. അതുകൊണ്ടാണു 'മുമ്പു കഴിഞ്ഞതൊഴികെ (ألا ما كان)' എന്നു പറഞ്ഞത്. രണ്ടു സഹോദരിമാർ വിവാഹത്തിലുണ്ടായിരിക്കെ ഇസ്ലാമിൽ വന്ന ചിലരോടു രണ്ടിൽ ഒരുവളെ പിരിച്ചുവിടുവാൻ നബി (സ) കൽപിച്ചതായി ഹദീസുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. (അ; തി; ജ.) അവർ രണ്ടു സഹോദരികളെ ഒന്നിച്ചു വിവാഹം കഴിച്ചതു നിരോധത്തിനു മുമ്പാണെങ്കിലും അവരെ പിന്നെയും ഒരുമിച്ചു വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണു ഇതു കൂറിക്കുന്നത്.

രണ്ടു സഹോദരികളെ വിവാഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുന്നതിനെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. എങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീയോടൊപ്പം അവളുടെ അമ്മായി, ഇളയമ്മ-മൂത്തമ്മ (പിതാവിന്റെയോ മാതാവിന്റെയോ സഹോദരികൾ), സഹോദരസഹോദരിമാരുടെ പുത്രി എന്നിവരെയും ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുവാൻ പാടില്ലെന്നു നബി (സ) വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ബുഖാരി, മുസ്ലിം (9) തുടങ്ങിയ ഹദീസു പണ്ഡിതന്മാരൊല്ലാം അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ള ഈ ഹദീസിനെ ആധാരമാക്കി ബഹുഭൂരിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരും അതിൽ യോജിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അർപം ചില പിഴച്ച കക്ഷി വിഭാഗങ്ങളും പുരോഗമനവാദികളെന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്ന ചില ആധുനിക വ്യക്തികളും മാത്രമേ ഇതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളൂ. രണ്ടു സഹോദരികൾ ഒരേ സമയത്തു ഒരാളുടെ വിവാഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷവശങ്ങൾ, ഒരു സ്ത്രീയും അവളോടു അടുത്ത പർച്ചാബന്ധമുള്ള മറ്റൊരാൾ സ്ത്രീയും ഒരുമിച്ചുകൂടുന്നതിനാലും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ തത്വത്തെ ആശ്രയിക്കുകയാണുതന്നെയാണു നബി (സ) അതു വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഈ വിരോധത്തിനു പണ്ഡിതന്മാർ ഒരു അതിർത്തി നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതുണ്ടു. രണ്ടു സ്ത്രീകളിൽ ഒരുവൾ ആണായി സങ്കൽപിക്കണമെന്ന്, അവർ തമ്മിൽ വിവാഹം പാടില്ലെങ്കിൽ അവർ രണ്ടുപേരെയും ഒരാളുടെ വിവാഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുവാനും പാടില്ല എന്നാകുന്നു. അല്ലാഹു തുടർന്നു പറയുന്നു:-

ജുസ് ഉ-5

24. 'സ്ത്രീകളിൽ നിന്നും പാതിവൃത്യം സിദ്ധിച്ച [വിവാഹിതരായ]വരും (നിഷിദ്ധമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു). -നിങ്ങളുടെ വലകൈകൾ ഉടമപ്പെടുത്തിയവരൊഴികെ. നിങ്ങളുടെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനം! [അവൻ നിയമിച്ചതാണിതെല്ലാം.]

وَالْمُخْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ
إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
كُتِبَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ

24. وَالْمُخْصَنَاتُ പാതിവൃത്യം സിദ്ധിച്ച(പതിവ്രതകളായ)വരും وَالْمُخْصَنَاتُ സ്ത്രീകളിൽനിന്നു إِلَّا യാതൊന്നും (യാതൊരുവർ) ഒഴികെ كُتِبَ ഉടമപ്പെടുത്തിയ, അധീനമാക്കിയ كُتِبَ നിങ്ങളുടെ വലകൈകൾ عَلَى അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനം, നിശ്ചയം, നിർബന്ധം, അംഗീകൃതമാക്കൽ عَلَى നിങ്ങളുടെ മേൽ

അ(പ്പറഞ്ഞ) തിനപ്പുറമുള്ളതു നിങ്ങൾക്കു അനുവദനീയമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു; (അത്രെ വിടവു രല്ലാത്തനിലയിൽ-ചാരിത്ര്യം സൂക്ഷിക്കുന്നവരായ നിലയിൽ-നിങ്ങളുടെ ധനംകൊണ്ടു നിങ്ങൾ (സ്ത്രീകളെ) തേടി യെടുക്കുവാൻ (വേണ്ടി.) [അതിനാണു അങ്ങനെ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത്.] അങ്ങനെ അവരിൽ നിന്നു യാതൊരു വരവൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഉപയോഗമെടുത്തുവോ അവർക്കു നിങ്ങൾ അവരുടെ പ്രതിഫല [വിവാഹമൂല്യ]ങ്ങൾ ഒരു നിശ്ചിത ബാധ്യതയായി [നിർബന്ധപൂർവ്വം] കൊടുക്കുവിൻ. (ആ) ബാധ്യതാ നിശ്ചയത്തിന് ശേഷം, നിങ്ങൾ പരസ്പരം യാതൊന്നുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടുവോ അതിൽ നിങ്ങളുടെ മേൽ കുറവിലൊന്നും.

നിഷ്പക്ഷമായും അല്ലാഹു സർവ്വജ്ഞനും, അഗാധ ജ്ഞാനമാകുന്നു.

وَأَحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ
أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ
مُحْصِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ
فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ
فَأَلْوَهُنَّ أَجُورَهُنَّ فَرِيضَةً
وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
فِيمَا تَرَضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

൧- അനുവദനീയമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു കി നിങ്ങൾക്കു ۞ അപ്പുറമുള്ളതു
 ൨- അതിന്റെ നിങ്ങൾ തേടിയെടുക്കുവാൻ ۞ നിങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ(ധനം)കൊണ്ടു
 ൩- ചാരിത്ര്യം സൂക്ഷിക്കുന്ന (ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയുള്ള)വരായി വിട്ടുവൃത്തി ചെയ്യുന്ന
 ൪- വരല്ലാതെ ۞ അങ്ങനെ (എന്നാൽ) യാതൊന്നും (യാതൊരുവർ) ۞ നിങ്ങൾ ഉപയോഗമെടുത്തും,
 ൫- അനുഭവിച്ചും, സുഖമെടുത്തും ۞ അതിനെ (അവരെ) ۞ അവരിൽനിന്നു ۞ എന്നാലവർക്കു
 ൬- കൊടുക്കുവിൻ അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങൾ ۞ നിശ്ചിത ബാധ്യതയായി. നിർബന്ധക്കട
 ൭- മായ്‌വി ۞ തെറ്റുമില്ല, തെറ്റില്ലതാനും ۞ നിങ്ങളുടെമേൽ ۞ യാതൊന്നിൽ ۞ നിങ്ങൾ
 ൮- അന്യോന്യം തഴുപ്തിപ്പെട്ടു ۞ അതുകൊണ്ടു അതിനെ ۞ ശേഷം, പിന്നീടു ۞ (ബാധ്യത)
 ൯- നിശ്ചയത്തിന്നു, നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ۞ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ആകുന്നു ۞ സർവ്വജ്ഞൻ
 ൧൦- അഗാധജ്ഞൻ

'കാക്കുക, തട്ടുക, സ്കൂൾ'യിൽ' എന്നൊക്കെ ഭാഷാർത്ഥം വരുന്ന **كاد** (ഇഹ്സാൻ) എന്ന കൂലത്തിൽ നിന്നുൽഭവിക്കുന്ന വിശേഷണ നാമങ്ങളാണു **كاد** (മുഹ്സനത്തു), **كاد** (മുഹ്സൻ) എന്നീ പദങ്ങൾ. ആദ്യത്തേതു കർമ്മ രൂപത്തിലുള്ള സ്ത്രീലിംഗവും. രണ്ടാമത്തേതു കർത്താ രൂപത്തിലുള്ള പുല്ലിംഗവും ആകുന്നു. ഈ വചനത്തിൽ കാണുന്ന **كاد** എന്ന വാക്ക് ഒന്നാമത്തേതിന്റെയും **كاد** എന്ന വാക്ക് രണ്ടാമത്തേതിന്റെയും ബഹുവചനമാകുന്നു. പ്രസ്തുത ധാതുർത്ഥങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണു കേട്ടിട്ടു **كاد** എന്നും, ചുറ്റും പറ്റവും ഭിത്തിമതിൽ മെട്ടി രക്ഷിക്കപ്പെട്ട രാജ്യത്തിനു **كاد** എന്നും മറ്റും പറയപ്പെടുന്നത്. ദുർവൃത്തിയിലും, അപമാനത്തിലും ആകപ്പെടുന്നതു കാത്തുസ്കൂൾ'യിൽക-അഥവാ പാതിവൃത്യവും, ചിരീത്ര ശുദ്ധിയും സംരക്ഷിപ്പാനാണിതിലും ആകപ്പെടുന്നതു കാത്തുസ്കൂൾ'യിൽക-അഥവാ പാതിവൃത്യവും, ചിരീത്ര ശുദ്ധിയും സംരക്ഷിപ്പാനാണിതിലും. ഭാഷാർത്ഥം കൂടുക-എന്ന ഭാർത്ഥത്തിലാണ് ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്. ഭാഷാർത്ഥം കൂടുക-എന്ന ഭാർത്ഥത്തിലാണ് ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്. ഭാഷാർത്ഥം കൂടുക-എന്ന ഭാർത്ഥത്തിലാണ് ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്. ഭാഷാർത്ഥം കൂടുക-എന്ന ഭാർത്ഥത്തിലാണ് ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്.

ഉദാഹരണമായി: (1) സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച്, അടുത്ത വചനത്തിലും, 24:4ലും കാണുന്ന പക്ഷം കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം സ്വാതന്ത്ര്യകളായ സ്ത്രീകൾ എന്നാകുന്നു. (2) ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം പരാമർശം— ഉദ്ദേശ്യം സ്വാതന്ത്ര്യകളായ സ്ത്രീകൾ എന്നാകുന്നു. (2) ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം പരാമർശം— ഉദ്ദേശ്യം സ്വാതന്ത്ര്യകളായ സ്ത്രീകൾ എന്നാകുന്നു.

തന്നെ. ചാരിത്ര്യം സൂക്തികൾപ്പെട്ട സൂത്രീകളെയും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു. (3) വിവാഹിതരാകുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു. ഈ വചനത്തിൽ കാണുന്ന ചർച്ച കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം വിവാഹിതരായ സൂത്രീകളാകുന്നു. കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ വിവാഹിച്ചവർക്കു പുറമെ, ഒരു വിവാഹത്തിലിരിക്കുന്ന സൂത്രീകളെ മറ്റൊരാൾക്കു വിവാഹം കഴിക്കലും സിദ്ധിഗ്ദ്ധമാണ് എന്നർത്ഥം. കാരണം, ആദ്യത്തെ രണ്ട് ത്ഥങ്ങളിലുള്ളവരെ-സ്വതന്ത്രരായവരും, ചാരിത്ര്യ ശുദ്ധി വ്യത്യസ്തരായവരും-വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു തടഞ്ഞു വിരോധവുമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. സ്വതന്ത്ര്യം മൂലം അടിമത്തത്തിന്റെ പോരായ്മകളിൽനിന്നും, ചാരിത്ര്യ ശുദ്ധിയും വിവാഹവും മൂലം ദുർന്നടപ്പുകളിൽ നിന്നും, അപമാനത്തിൽ നിന്നും സംരക്ഷണം ലഭിക്കുന്നതിൽ നിന്നാണ് ഈ ഉദ്ദേശ്യർത്ഥങ്ങൾ ഉൽഭവിക്കുന്നതു. ഈ ഏതവർക്കിന്നു സ്വതന്ത്രൻ, വിവാഹിതൻ, ചാരിത്ര്യ ശുദ്ധൻ എന്നൊക്കെ സന്ദർഭോചിതം. അർത്ഥവ്യത്യാസം വ്യക്തമാക്കിത്തന്നു കൊണ്ടു. പശ്ചാത്തലവും തനസ്സിലാക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണിതു ഇത്രയും വിവരിച്ചത്. ഇവിടെ മന്ത്രമല്ല, ചിലപ്പോഴൊക്കും ഈ വിവരണം മാർജ്ജിനിലുണ്ടായിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

എന്നി. നമുക്ക് ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാം. കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ വിവാഹം സിദ്ധിഗ്ദ്ധമാക്കപ്പെട്ട സൂത്രീകൾ ആരാക്കേണ്ടെന്നു വിവരിച്ചു. അതിലൊന്നും ഉപപദാർത്ഥവകാശങ്ങൾക്കില്ല. അന്യരുടെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരെ കാരണത്താൽ സിദ്ധിഗ്ദ്ധമാക്കപ്പെട്ടവരെക്കുറിച്ചാണ് **لَا يَحِلُّ لَكَ** (സൂത്രീകളിൽനിന്നും പാതിവൃത്യം സിദ്ധിച്ചവരും) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. വിവാഹിതർ എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണ് ഈ വാക്ക് ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു മുമ്പു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവെല്ലാം. വിവാഹിതരും വിവാഹം കഴിച്ചുകൂടാ എന്നു പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഒരു കൂട്ടരെ ഒഴിവാക്കേണ്ടതായുണ്ട്. ഇസ്രാഈകളുടെ ശത്രുക്കളായവരും യൂദ്യത്തിൽ ബന്ധനസ്ഥരായി പിടിക്കപ്പെട്ട സൂത്രീകളാണത്. അവർ വിവാഹിതരായിരുന്നവരും മന്ത്രവാദി ('ദാസ്യൻ ഹർബി') ലുള്ള അവരുടെ ഭർത്താക്കളും അവരും തമ്മിലുള്ള വിവാഹബന്ധം അവരുടെ ദുർബലപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ പിന്നിട്ടു വിവാഹബന്ധം തുടരുമ്പോഴും സാധ്യമാകുന്നതല്ല. ബന്ധനസ്ഥരായവരെ സേനാനികൾക്കിടയിൽ അധികൃതരായി മാറ്റി ചികിത്സിക്കുകയും, അവർക്കു ഗർഭമില്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അവരെ സമീപിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. മേൽപ്രകാരത്തിൽ അവരെ വിവാഹം കഴിച്ചു ഭാര്യയായായി സ്വീകരിക്കുകയോ, അടിമകളും സഹധർമ്മിണികളുമായി വെക്കുകയോ, അന്യർക്കു വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഈ സൂത്രീകളെപ്പറ്റിയാണ് **لَا يَحِلُّ لَكَ** (നിങ്ങളുടെ വലക്കെകൾ ഉടമപ്പെടുത്തിയവരെക്കൊണ്ടും) എന്നു പറഞ്ഞത്.

മുതാസാ (مُتَأَسَّس) യൂദ്യത്തിൽ ബന്ധനസ്ഥരായ സൂത്രീകളിൽ വിവാഹിതരായിരുന്നവരോടു-അവർക്കു ഭർത്താക്കളുണ്ടായിരിക്കെ-ബന്ധത്തിലേർപ്പെടുവാൻ സഹാബികൾക്കു വൈമനസ്യം ഉണ്ടായെന്നും, ഇതിനെപ്പറ്റി അവർ റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയോടു ചോദിച്ചുവെന്നും, ആ സന്ദർഭത്തിൽ ഈ വചനം അവതരിച്ചുവെന്നും പല മുൻഗണനകളിലൂടെയും ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. (അ: മു: തി: ന:) ഈ സൂത്രീകളുടെ വിവാഹത്തിൽ നിന്നു തടയുന്ന കൂട്ടികൾ സ്വതന്ത്രരായിരിക്കുന്നതും, ഈ സൂത്രീകൾ അവരുടെ യജമാനന്റെയോ ഭർത്താവിന്റെയോ മരണത്തോടു കൂടി-അതിനു മുമ്പു അവർ സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ-അതേ സ്വതന്ത്രരായിത്തീരുന്നതുമാണെന്നു 4: 3-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നാം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. [**لَا يَحِلُّ** വലക്കെയിന്റെ ഉടമസ്ഥത-എന്ന പ്രയോഗത്തെപ്പറ്റി സൂ: മുഅ്ജിനുൻ 6-ാം വചനത്തിന്റെ അനുബന്ധ വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പിലും അടിമകളെ സംബന്ധിച്ച ഇസ്ലാമിക നിലപാടിനെപ്പറ്റി സൂ: അഹ്-സാബിന് ശേഷമുള്ള വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പിലും, 47: 4ന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും വിവരിച്ചതു നോക്കുക.]

വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത സൂത്രീകളെ വിവരിച്ച ശേഷം നിങ്ങളുടെ മേൽ അല്ലാഹു നിയമിച്ച നിയമനമാണിതു (**لَا يَحِلُّ لَكَ**) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇതിൽ ആർക്കും ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ അധികാരമില്ലെന്നും, ഇപ്പോഴത്തെതിനു പുറമെയുള്ളവർ നിങ്ങൾക്കു അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (**لَا يَحِلُّ لَكَ**) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മറ്റുള്ള സൂത്രീകളിൽ നിങ്ങൾക്കു ഇപ്പോഴുള്ളവരെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ സ്വതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്ന ഈ സ്വതന്ത്ര്യം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നും, അതു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഗൗരവപ്പെടേണ്ടതു എന്നുമാണെന്നും കൂടി അല്ലാഹു ഓർമ്മിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതാണു ... **لَا يَحِلُّ لَكَ** (മേലോട്ടു വൃത്തരല്ലാതെ ചാരിത്ര്യം സൂക്തികൾക്കുവേണ്ടി നിലയിൽ നിങ്ങളുടെ മനം കൊണ്ടു നിങ്ങൾ സൂത്രീകളെ അന്വേഷിച്ചു പിടിക്കുവാൻ) എന്ന വാക്യത്തിൽ കാണുന്നതു. വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടതിൽ സൂത്രീകളുടെ സൂക്തികളെ അന്വേഷിച്ചു മനസ്സിൽ നൽകണം. പിന്നീട് അവരുടെ ചിലവുകൾ വഹിക്കുകയും മേലും നിയമനനുസൃതമായ വിവാഹം കഴിക്കാതെ നൽകപ്പെടുന്ന അവിവാഹിതർക്കുവേണ്ടി സ്വീകരിക്കുകയോ മനം വ്യത്യാസം ചെയ്യേണ്ടി വരും. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ അപമാനവും, അപകടവുമായ ദുർവൃത്തികളിൽ ചെന്നു പതിക്കരുത്.

തന്നെ ഈ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാം. കൂട്ടംബന്ധ്, മൂലകൂടിബന്ധ്, വിവാഹബന്ധ് എന്നിവ നിമിത്തം വിവാഹം ചെയ്തവർ പങ്കിലുള്ള സ്ത്രീകളിൽ പലരെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചും-വാക്കുകളിൽ നിന്നും, യുക്തിതത്വങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കുകയുമാണു ഈ വചനങ്ങളിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെടാത്തവരെക്കുറിച്ചാണ് നബി (സ) നമുക്കു ഹദീസുകളിൽ വിവരിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നതും.

സ്വന്തം മാതാക്കളെപ്പോലെത്തന്നെ, മാതാപിതാക്കളുടെ മാതാക്കളെ (ഉമ്മാമ്മമാരെ)യും വിവാഹം ചെയ്തുകൂടാ എന്നും, സ്വന്തം പുത്രിമാരെപ്പോലെത്തന്നെ, മക്കളുടെ പുത്രിമാരെയും വിവാഹം ചെയ്തുകൂടാ എന്നുമുള്ളതിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ല. മാതാപിതാക്കളുടെ മാതാക്കളെ 'മാതാക്കളിലും', മക്കളുടെ പുത്രിമാരെ 'പുത്രിമാരിലും' ഉൾപ്പെടുത്തി മൊത്തത്തിൽ മാതാക്കൾ (أُمَمٌ) എന്നും, പുത്രികൾ (بَنَاتٌ) എന്നും പറഞ്ഞു മതിയാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതുപോലെത്തന്നെ, സഹോദര-സഹോദരികളിൽ മാതാവും പിതാവും ഒത്തവരും, പിതാവും മാതാവും ഒത്തവരും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിലും സംശയമില്ല. ഇവിടെയും 'സഹോദരികൾ സഹോദരൻ, സഹോദരി' (أَخَوَاتٌ، أَخٌ، أَخِي) എന്നൊക്കെ സാമാന്യമായി പറഞ്ഞു മതിയാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതെല്ലാം ഖുർആൻ ഉപയോഗിച്ച ധാരകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമാണ്. മൂലകൂടി ബന്ധത്തിലുള്ള മാതാക്കളെയും സഹോദരികളെയും കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുവാൻ, മൂലകൂടിക്കുന്ന കുട്ടിക്കും അവർക്കുമിടയിൽ ആ ബന്ധം സുസ്ഥാപിതമാകുന്നതുപോലെ അതു മറ്റുള്ളവർക്കിടയിലും സ്ഥാപിതമാകുക അനിവാര്യമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. مَا أَكَلْنَا مِنْكُمْ يَوْمَ الْفَتْخِ (മൂലകൂടിബന്ധത്താലുള്ള നിങ്ങളുടെ സഹോദരികൾ) എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾക്കു മൂലതന്ന സ്ത്രീകളും അവരുടെ പുത്രികളും എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാകുമായിരുന്നുവല്ലോ. രണ്ടു സഹോദരികളെ വിവാഹത്തിൽ ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുന്നതിനെ നിരോധിച്ചതിൽ അടങ്ങിയ തത്വം ഒരു സ്ത്രീയെയും അവളുടെ മാതാവും, അമ്മായി മുതലായവരെയും ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുമെന്നു ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്ന കാര്യമാണ്. എന്നാൽ, സൂചനകളും യുക്തിതത്വങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ എല്ലാവരും ഒരേ നിലവാരമുള്ളവരായിരിക്കയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അത്തരം സംഗതികൾ നബി (സ) തന്നെ സമുദായത്തിനു വിവരിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. നിനക്കു ഈ പ്രമാണം നാം അവതരിപ്പിച്ചതു അവർക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു നീ അവർക്കു വിവരിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു. (16: 44) എന്ന അല്ലാഹു നബി (സ)യോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. മേൽ വിവരിച്ച വസ്തുതകളിലേക്കുള്ള ഒരു വിരൽപ്പൂണ്ടലായിട്ടാണ് 'ആ സ്ത്രീകൾക്കുപുറമുള്ളവർ (أَعْرَابٌ)' എന്ന പദത്തെ 'ആ പറഞ്ഞതിനപ്പുറമുള്ളവർ (مَا رَأَى مِنْكُمْ)' എന്നു ആ വാക്യത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പ്രസ്താവിക്കുകയാണ്. رَأَى

25. നിങ്ങളിൽനിന്നു വല്ലവർക്കും സത്യവിശ്വാസിനികളായ ചാരിത്ര്യവതികളെ [സ്വതന്ത്ര സ്ത്രീകളെ] വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു(ഉദയന) ഭരഷി സാധ്യമാകാത്തപക്ഷം, അപ്പോൾ-സത്യവിശ്വാസിനികളായ നിങ്ങളുടെ വാലിയക്കാരികളിൽ നിങ്ങളുടെ വലകൈകൾ ഉടമപ്പെടുത്തിയവരിൽ നിന്നു (വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളുക).

നിങ്ങളുടെ സത്യവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു ഏറ്റവും അറിയുന്നവനുമാകുന്നു. നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരിൽനിന്നുള്ളവരത്രെ. [എല്ലാവരും പരസ്പരം സഹോദരങ്ങളാണല്ലോ.]

25- وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ يَنْكَحَ الْحُصْنَتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَمِنْ قَتِيلَتِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ

25. 25 വല്ലവരും, ആർ (أَعْرَابٌ) അവനു സാധ്യമായില്ല (എങ്കിൽ) (أَعْرَابٌ) നിങ്ങളിൽ നിന്നു (أَعْرَابٌ) ശേഷിക്കു, ശേഷിയാൽ, പ്രാപ്തിയാൽ (ധനത്താൽ) (أَعْرَابٌ) അവൻ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ (أَعْرَابٌ) ചാരിത്ര്യവതികളെ (സ്വതന്ത്രകളെ) (أَعْرَابٌ) സത്യവിശ്വാസിനികളായ (അപ്പോൾ) ഉടമപ്പെടുത്തിയവരിൽനിന്നു (أَعْرَابٌ) നിങ്ങളുടെ വലകൈകൾ (أَعْرَابٌ) നിങ്ങളുടെ വാലിയക്കാരി(ദാസി)കളിൽനിന്നു (أَعْرَابٌ) സത്യവിശ്വാസിനികളായ (أَعْرَابٌ) അല്ലാഹുവാകട്ടെ (أَعْرَابٌ) ഏറ്റവും (നല്ലവണ്ണം) അറിയുന്നവനു (أَعْرَابٌ) നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി (أَعْرَابٌ) നിങ്ങളിൽ ചിലർ (أَعْرَابٌ) ചിലരിൽനിന്നാണു, ചിലരിൽ പെട്ടവരാണു

ആകയാൽ, അവരുടെ ആരംഭത്തെ [കൈമാറുക] സമ്മതപ്രകാരം നിങ്ങളുടെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളുക. (സദാചാര) മര്യാദപ്രകാരം അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങൾ [മഹ്റുകൾ] അവർക്കു നൽകുകയും ചെയ്യുവിൻ. (അതെ) വേശ്യാവൃത്തരല്ലാത്തവരും, (രഹസ്യ)വേഷ്ഛക്കാരെ സ്വീകരിക്കാത്തവരുമായ ചാരിത്ര്യശുദ്ധികളായ നിലയിൽ (അവരെ വിവാഹം കഴിച്ചേക്കാം).

فَاِنْ كُنْتُمْ بِاِذْنِ اهْلِهِمْ
وَاَتَوْهُمْ اُجُورَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ
مُخَصَّنَاتٍ غَيْرِ مُسَفِّحَاتٍ
وَلَا مُتَّخِذَاتِ اُخْدَانٍ
فَاِذَا اُحْصِيَ فَاِنْ اَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ
فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ
العَذَابِ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ
وَاَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَّكُمْ
وَ اللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ

അങ്ങനെ, അവർക്കു ചാരിത്ര്യ സംരക്ഷണം ലഭിച്ചിട്ടു [വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടു പിന്നെ] അവർ വല്ല നീചവൃത്തിയും കൊണ്ടു വന്നു [ചെയ്തു] വെങ്കിൽ, അപ്പോൾ-ചാരിത്ര്യ ശുദ്ധികളായ [സ്വതന്ത്ര] സ്ത്രീകളുടെ മേലുണ്ടാകുന്ന ശിക്ഷയുടെ പകുതി അവരുടെ മേൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതു [അടിമകളെ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നുള്ളതു] നിങ്ങളിൽ അസഹ്യതയെ ജ്വലിപ്പിച്ചവർക്കുമാകുന്നു. നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നതാവട്ടെ, നിങ്ങൾക്കു (കൂടുതൽ) ഉത്തമവുമത്രെ.

അല്ലാഹു, വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.

അറബി ആകയാൽ (അപ്പോൾ) അവരെ നിങ്ങൾ വിവാഹം കഴിക്കുവിൻ. ഇത് സമ്മതപ്രകാരം, അനുവാദത്തോടെ. അതായത് അവരുടെ ആരംഭത്തെ, വീട്ടുകാരന്റെ അനുമതിയും ചെയ്യുവിൻ. അതായത് അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങൾ മര്യാദപ്രകാരം (സദാചാര)പ്രകാരം ചാരിത്ര്യശുദ്ധികളായ നിലയിൽ. അവർ വേശ്യാവൃത്തരല്ലാത്തവരും, ഉണ്ടാക്കാത്തവരും, സ്വീകരിക്കുന്നവരല്ലാത്തവരും (സ്വകാര്യ) വേഷ്ഛക്കാരെ, (രഹസ്യ) തോഴന്മാരെ (ജാൻമാരെ) അങ്ങനെ (എനി - എന്നാൽ) അവർക്കു ചാരിത്ര്യ സംരക്ഷണം ലഭിച്ചാൽ. എന്നിട്ടു അവർ വന്നുവെങ്കിൽ (ചെയ്താൽ) വല്ല നീചവൃത്തിയും കൊണ്ടു എന്നാലവരുടെ മേലുണ്ടായിരിക്കും. യാതൊന്നിന്റെ പകുതി ചാരിത്ര്യശുദ്ധി ലഭിച്ചവരുടെമേലുള്ള ശിക്ഷയിൽനിന്നു. അതു ജ്വലിപ്പിച്ചവർക്കുമാകുന്നു. അസഹ്യത, കഠിനത നിങ്ങളിൽനിന്നു. നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നതാവട്ടെ. നിങ്ങൾക്കു ഉത്തമമാണു. അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനാണു. കരുണാനിധിയാണ്.

എന്ന മൂലത്തിൽനിന്നുള്ള അവർ അർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞ വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചുവല്ലോ. ഈ വചനത്തിൽ ആദ്യത്തെ ആ വാക്കു സ്വതന്ത്രകളായ സ്ത്രീകൾ എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലും, നത്തിൽ വിവരിച്ചുവല്ലോ. ഈ വചനത്തിൽ ആദ്യത്തെ ആ വാക്കു സ്വതന്ത്രകളായ സ്ത്രീകൾ എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലുമാണു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തെ രണ്ടാമത്തേതു പതിവുകളായ സ്ത്രീകൾ എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലുമാണു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാമത്തേതിന്റെ വിവരണത്തിനെത്തുടർന്ന് അടിമ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന കാര്യം പറഞ്ഞതിൽനിന്നും, രണ്ടാമത്തേതിന്റെ വിവരണമെന്നാണ് നീചവൃത്തിയും രഹസ്യവേഷ്ഛയും നടത്താത്തവർ എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചതിൽനിന്നും ഈ വ്യത്യസ്തമെന്നാണ്. 'ചെറുപ്പക്കാരി, യുവതി, ദാസി, വാലിയക്കാരി, അടിമസ്ത്രീ' എന്നൊക്കെയുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ വ്യക്തമാണ്. 'ചെറുപ്പക്കാരി, യുവതി, ദാസി, വാലിയക്കാരി' എന്ന പദം. 'നിങ്ങളുടെ വാലിയക്കാരി അർത്ഥങ്ങളിൽ വരുന്ന ഇവർക്ക് ഓരോ പദവും സത്യവിശ്വാസികളായ നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വർത്തിച്ചു വരുന്ന അടിമകൾ (സ്ത്രീകൾ) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, സത്യവിശ്വാസികളായ നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വർത്തിച്ചു വരുന്ന അടിമ സ്ത്രീകൾ എന്നത്രെ.

സ്വതന്ത്രനായ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്യുമ്പോൾ, അടിമസ്ത്രീകളെ അപകീയ്യിച്ച് കൂടുതൽ മഹർ നൽകേണ്ടി വരുംല്ലോ. മറ്റുള്ള ബാധ്യതകളും അങ്ങിനെത്തന്നെ. ആകയാൽ, സ്വതന്ത്രനായ വിവാഹം കഴിക്കത്തക്ക ഗുണമുള്ള കഴിവിലായിരിക്കുകയും, വിവാഹം അല്പാഹുമാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സത്യവിശ്വാസനി കളായ അടിമസ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നു അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. തുടർന്നുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ വിശ്വാ സത്തോടി അല്ലാഹുവിന് നല്ലവണ്ണം അറിയുമെന്നും, നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചിലരിൽനിന്നുള്ളവരാണല്ലോ എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പ്രശ്നമുയർത്തുന്നു. വെളിയിൽ സത്യവിശ്വാസമുള്ളവരാണെന്നു ബോധ്യം വന്നാൽ മതി, യഥാർത്ഥ തീമാവസ്ഥ അല്ലാഹുവിനെ അറിയുകയുള്ളൂ. കൂലിനത്തെയും കൂടുംബമുഹാത്മ്യത്തെയുംകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാ സത്തിനാണ് ചില കൽപിക്കേണ്ടതു. അടിമകളിൽനിന്ന സ്വതന്ത്രരെക്കൊണ്ട് വിശ്വാസമുള്ളവരുണ്ടായിരിക്കും. സംഗതിവകാൽ നിങ്ങളിൽ ചിലർ സ്വതന്ത്രരും ചിലർ അടിമകളും ആയിപ്പോയി എന്നല്ലാതെ മനുഷ്യത്വത്തിലും സത്യവിശ്വാസത്തിലും എല്ലാവരും സമന്മാരും സമാനരാണെന്നുമാണ്. എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല സൂചനകളുമാണു ആ വാക്കുകളിലുള്ളത്.

അടിമസ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് അവരുടെ കൈകാര്യക്കാരായ ആളുകളുടെ-അവരുടെ യജമാനന്മാ രുടെ-സമ്മതത്തോടുകൂടിയിരിക്കണമെന്നും, പരിതസ്ഥിതികളും കാലദേശ സ്വഭാവങ്ങളും അനുസരിച്ച് മറ്റൊക്കെയുള്ള മഹർ അവർക്കും കൊടുക്കണമെന്നും അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. കൂടാതെ, പാരിത്രം സൂക്ഷ്മീകണ വരും, ദഹസ്യമായോ പരസ്യമായോ വ്യഭിചാരവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടാത്തവരുമായിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷ്മീകണ മെന്നുകൂടി ഉണർത്തുന്നു. ഇക്കാര്യം എല്ലാ വിവാഹത്തിലും ആലോചിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും അടിമ സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം-സ്വതന്ത്രനായ സ്ത്രീകളെ അപകീയ്യിച്ച്-മാന്യതയും പാരിത്രം പാലിക്കുന്നതിൽ അവർ പിന്നോക്കമായിരിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം ഉണർത്തിയതായിരിക്കും. ﴿لَا ب﴾

മേൽകണ്ട ഉപാധികളെല്ലാം ഗാഢിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വിവാഹം നടന്നാൽ, ചിലപ്പോൾ ആ മാതൃകയിൽനിന്നു വല്ല നീച വൃത്തികളും ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്നില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ വല്ലതും സംഭവിച്ചാൽ നിയമപ്രകാരം അവരെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷേ, സ്വതന്ത്രനായ സ്ത്രീകൾക്കു നിയമിക്കപ്പെട്ട ശിക്ഷയുടെ പകുതി ശിക്ഷയെ അവർക്കു നൽകേണ്ടതുള്ളവെന്നും അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നു. ഉന്നതരും മാന്യരുമായ ആളുകൾക്കു ശിക്ഷകളിൽ ലഘൂകരണം നൽകലും, സംധാരണക്കാരും താഴ്ന്നവരുമായിലുള്ളവരുമായ ആളുകൾക്കു അതിൽ കഠിനവും കൂടുതലാ ണുമാണമയ്യെ പൊതുവെയുള്ള സ്വഭാവം. ഇസ്ലാമിന്റെ വിശ്വസനീതി നീച്ചാണുള്ളതെന്ന് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ശിക്ഷയുടെ പകുതി കൃത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുവാൻ സാധ്യമാല്ലാത്ത ശിക്ഷാനിയമങ്ങളിൽ ഒന്നായിപൻമാരുടെയും, ന്യായാധിപന്മാരുടെയും തീരുമാനമനുസരിച്ചു ചെയ്യാവുന്നതാണെന്നല്ലെ പണ്ഡി അഭിപ്രായം.

സ്വതന്ത്രനായ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലാത്തതിരിക്കുന്നതിനു പുറമെ, ഒരു വിവാഹം കഴിക്കാതിരുന്നാൽ പാരിത്രം പാലിക്കുവാൻ കഴിയാതെ ദുർവൃത്തികൾക്കു വശംവരായിത്തീർന്നേക്കുമെന്നു യജമാനന്റെയും ചെറു നമ്പർക്കു മാത്രമേ അടിമകളെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൂടു എന്നു അല്ലാഹു അവസാനം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ﴿لَا يَحِلُّ لَكُمُ أَنْ تَنْكِحُوا أُولَئِكَ الَّتِي كُنْتُمْ تُؤْتُونَ مَتْرَافًا﴾ അതോടൊപ്പം തന്നെ, കഴിവതും ക്ഷമിക്കുകയും, അങ്ങനെ അടിമ വിവാഹം കഴിവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു കൂടുതൽ നല്ലതു എന്നു കൂടി ഉണർത്തുന്നു. ചെറു പക്ഷേ, കുറെ കഴിയുമ്പോൾ സ്വതന്ത്ര നുള്ളതെന്ന വിവാഹം ചെയ്യുവാനുള്ള സാഹചര്യം ഉണ്ടാവുമല്ലോ. അന്യരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള അടിമകളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു മാന്യതക്കും അനുസ്സിനും യോജിച്ചതല്ല. അവരിൽ ഇരിക്കുന്നകൂട്ടികൾ അടിമകളുമായി ിക്കും. ഇതെല്ലാം കാരണമായിട്ടാണു ഈ വിഷയത്തെ ഇത്രയും നിയമി അല്ലാഹു വിദ്യാർത്ഥാഭ്യർത്ഥിക്കുന്നത്.

വിഭാഗം-5

26. നിങ്ങളുടെ (നിങ്ങളുടെ നടപടിക്രമങ്ങൾ) വിവരിച്ചു തരുവാൻ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവരുടെ ചര്യകളെ നിങ്ങളുടെ ചട്ടിത്തരു വാനും. നിങ്ങളുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുവാനും (അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു).

അല്ലാഹു സർവ്വജ്ഞനും അഗാധജ്ഞനുമകുന്നു.

۲۶- يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّيبَ الَّتِي كُنْتُمْ تُؤْتُونَ مَتْرَافًا وَيُخَوِّفَ لَكُمْ تُسَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَتُؤْتُوا عَلَيْهِمْ تَوْبَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

27. അല്ലാഹു, നിങ്ങളുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു; ഇപ്തകളെ പിൻപററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ, നിങ്ങൾ (നേർമ്മാർഗ്ഗം വിട്ടു) വമ്പിച്ച തോതിൽ തെറ്റിപ്പോകുവാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

۲۴- وَاللّٰهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ
وَيُرِيدُ الَّذِينَ
يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ
أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ۝

28. നിങ്ങൾക്കു ലഭ്യമാക്കിത്തരുവാൻ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ബലഹീനനായിത്തീർന്ന മനുഷ്യൻ സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു.

۲۸۔ یُرِیدُ اللّٰهُ اَنْ یُّخَفِّفَ عَنْکُمْ
وُخْلِقَ الْاِنْسَانَ ضَعِیْفًا ۝

26. ചുറ്റും അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു നിങ്ങളുടെ വിവരങ്ങൾ അറിയാൻ നിങ്ങളുടെ കാര്യം (മാർഗ്ഗങ്ങൾ) അല്ലാഹു അറിയാൻ കഴിയും (നടപടി) കള്ളം നിങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ള പാപങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാനും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ അല്ലാഹു സർവ്വജ്ഞനാണ് അറിയുന്നത് 27. ചുറ്റും അല്ലാഹു വാക്കു ചുറ്റും അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു നിങ്ങളുടെ (പാപങ്ങൾ) സ്വീകരിക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു നിങ്ങളുടെ പിൻപറ്റിവരുന്നവർ ഇവർക്കുള്ള നിങ്ങളുടെ തെറ്റി (ചരിത്രം-മറിഞ്ഞു) പോകുവാൻ നിങ്ങളുടെ മറിയാൻ പറ്റി വമ്പിച്ചതായ 28. ചുറ്റും അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു നിങ്ങളുടെ ലാലുവാക്കിത്തരവാൻ നിങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു നിങ്ങളുടെ സലാമിനായി

[illegible]

29. ഹേ വിശ്വസ്ഥിപ്പവരേ, നിങ്ങളുടെ സ്വന്തംകൾ നിങ്ങളുടെയിൽ [താമസത്തിൽ] അന്യമായി നിങ്ങൾ തിന്നരുത്; നിങ്ങളിൽനിന്നും അന്യന്മാരും തൃപ്തിയോടെയുള്ള വല്ല കച്ചവടവും ആയാലൊഴികെ. [അതിനു വിരോധമില്ല] നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ കൊല്ലുകയും ചെയ്യരുത്.

٢٩- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ
بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ
وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ

നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു കരുണയുള്ളവനാകുന്നു.

إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا

30. ആരെങ്കിലും അതിക്രമമായും, അക്രമമായും, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, നാം അവനെ വഴിയെ അഗ്നിയിൽ [നരകത്തിൽ] കടത്തി എറിയിക്കുന്നതാണ്. അതും, അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഒരു എളുപ്പമുള്ള കാര്യമാകുന്നു.

۳۰. وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا
وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا

29. مَا فِيهَا مِنْ مَثَلٍ لِمَنْ لَمْ يَلِكْ نِجَاتٌ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا അതിക്രമമായി, അക്രമമായി, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, നാം അവനെ വഴിയെ അഗ്നിയിൽ [നരകത്തിൽ] കടത്തി എറിയിക്കുന്നതാണ്. അതും, അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഒരു എളുപ്പമുള്ള കാര്യമാകുന്നു. 30. وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا അതിക്രമമായി, അക്രമമായി, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, നാം അവനെ വഴിയെ അഗ്നിയിൽ [നരകത്തിൽ] കടത്തി എറിയിക്കുന്നതാണ്. അതും, അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഒരു എളുപ്പമുള്ള കാര്യമാകുന്നു.

അനാഥകളെയും, സ്ത്രീകളെയും സംബന്ധിച്ചും, അനന്തരാവകാശത്തെയും വിവാഹത്തെയും സംബന്ധിച്ചും മറ്റും പല കാര്യങ്ങളും വിവരിച്ചശേഷം, മനപരമായ തുറയിൽ മനുഷ്യൻ അനുസരിക്കേണ്ടുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുകയാണ്. പലിശ ഇടപാടുകൾ, കൃത്രിമ വിൽപനകൾ, ചൂതാട്ടം, പന്തയം, ഷോർട്ടി, മായം ചേർക്കൽ ആദിയായി നിയമാനുസൃതമല്ലാത്ത എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും മനം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനെ അല്ലാഹു നിരോധിക്കുന്നു. പരസ്പരം തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതും അതോടുകൂടി നിയമ വിരോധമില്ലാത്തതുമായ എല്ലാ ക്രയവിക്രയങ്ങളും അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹു അനുവദിക്കാത്ത ഒരു ഇടപാടു നടക്കുമ്പോൾ ഇടപാടുകാരുടെ തൃപ്തിയുടെ പേരിൽ അതു അനുവദനീയമാകുകയില്ല. അനുവദനീയമായ കൊള്ളക്കൊടുക്കലുകളിൽ ഇരുപാർക്കാരുടെയും തൃപ്തിയുണ്ടായിരിക്കൽ ആവശ്യവുമാകുന്നു.

ഇടപാടുകാരുടെ തൃപ്തിയുടെ സാക്ഷാൽക്കരണം സാധിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു ഇടപാടുകളിൽ രണ്ടുതരം ചീ (അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യം) ഇസ്ലാമിൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. (1) ഇടപാടു നടക്കുന്ന സദസ്സിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു പോകും മുമ്പു ഇടപാട് ഉറപ്പിക്കുവാനും, വേണ്ടെന്നുവെക്കുവാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം. ഇതു خيار المجلس (സദസ്സിലെ സ്വാതന്ത്ര്യം) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. (2) സദസ്സിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞശേഷവും രണ്ടിലൊന്നും ഇടപാട് ഉറപ്പിക്കലോ തള്ളിക്കളയലോ ചെയ്യാൻ പരസ്പരം അവധി വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം. ഇതു خيار الشرط (നിബന്ധന വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം) എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ ചീ മൂന്നു ദിവസംവരെ മാത്രമേ പാടുള്ളൂ. നബി (സ) പറയുന്നു: 'വിൽക്കുന്നവനും വാങ്ങുന്നവനും അവർ (സംഗമം വിട്ടു) പിരിഞ്ഞു പോകാത്തപ്പോൾ അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കും. അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഇടപാടായിരുന്നാലൊഴികെ മറ്റൊരു ഇടപാട് ഒഴിഞ്ഞു കളയുമെന്നു ധ്വനി മറ്റൊരൊരു അവനെ (വേഗം) വിട്ടുപിരിയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. (അ: 30: തി: ന.) വിശദവിവരം ഹദീസിന്റെയും, ഫിഖ്ഹിന്റെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു.

مَا فِيهَا مِنْ مَثَلٍ لِمَنْ لَمْ يَلِكْ نِجَاتٌ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا അതിക്രമമായി, അക്രമമായി, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, നാം അവനെ വഴിയെ അഗ്നിയിൽ [നരകത്തിൽ] കടത്തി എറിയിക്കുന്നതാണ്. അതും, അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഒരു എളുപ്പമുള്ള കാര്യമാകുന്നു.

എന്നാൽ മഹാപാപങ്ങൾ (كَبِيرَاتُ الْإِسْلَامِ) ഇതിനു കീഴ്ത്തമായ ഒരു ഉത്തരം പറയത്തക്ക വ്യക്തമായ അതിർത്തികൾ ഒരു സൂർത്തുപരിധി ഹദീസിലോ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ചില നിർവ്വചനങ്ങൾ ചില മഹാൻമാരുടെ പ്രസ്താവനകളിൽ കാണാറുണ്ട് മാത്രം. അവ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് എതാണ് ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. കടമയായ ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു അക്കീതു ചെയ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപമേകപണമുള്ള കാര്യങ്ങളുമെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ, ദർശനമായ ഷാഫിയ്യിൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ, ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്ന ശിക്ഷാനടപടികൾക്കു വിധേയമാകുന്ന കാര്യങ്ങൾ മുതലായവയും, അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപത്താൽ അധികാരാവകാശങ്ങളെയോ ധിക്കരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളവയും, സമുദായമുടമയെ സമാധാനം കേൾക്കുവാൻ കഴിയാത്തവയും, തമ്മതയിൽ പാലിക്കേണ്ടുന്ന ചർച്ചാ ബന്ധങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നവയുമായ എല്ലാ പാപങ്ങളും വൻകുറ്റങ്ങളും കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്.

പ്രസ്ഥലമായ ചില ഹദീസുകളിൽ ഏഴു മഹാപാപങ്ങളെ നബി (സ) എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. 'പിന്താശകളായ ഏഴു പാപങ്ങളെ (السبع الميقات) നിങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുവിൻ' എന്ന നബി (സ) പറഞ്ഞപ്പോൾ, 'എന്താണ്' എന്ന് ചില സഹാബികൾ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിനോടു ചതുരചേർക്കലും, അല്ലാഹു നിരോധിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാവിനെ (ആളെ) ന്യായപ്രകാരമല്ലാതെ വധിക്കലും, സിഹ്റും (ആഭിചാരവും), പലിശ തിന്നലും, അനാഥയുടെ സ്വത്തു തിന്നലും, മുറുധത്തിരക്കുള്ള ശത്രുക്കളുമായി ഏറ്റുമുട്ടിക്കൊല്ലാതിരിക്കുന്നതിനും ദിവസം പിൽതിരിഞ്ഞു പോകലും, സത്യവിശ്വാസിനികളും മുൻപുത്തികളായിത്തീർന്നവരായ സത്ത്രികളെക്കുറിച്ചു വ്യഭിചാരരോപണം ചെയ്യലുമാകുന്നു'. ഈ നബി വചനം ബുഖാരി, മുസ്ലിം (9) തുടങ്ങിയ ഹദീസു പണ്ഡിതൻമാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ്. ബുഖാരിയും, മുസ്ലിം (9) മറ്റു പലതും നിരവധനും ചെയ്തിട്ടുള്ള വേറെ ചില ഹദീസുകളിൽ, മഹാപാപങ്ങളായി വേറെയും ചില കാര്യങ്ങൾ എണ്ണിക്കൊണ്ടും, മാതാപിതാക്കളെ വെറുപ്പിക്കുക, അവരെ ശപിക്കുക, കള്ളസാക്ഷ്യം പറയുക, കള്ളസത്യം ചെയ്യുക മുതലായവ അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ മഹാപാപങ്ങൾ ഇന്നിന്നവ മാത്രമാണെന്നു നബി (സ) യും തിട്ടപ്പെടുത്തിപ്പോത്തിയിട്ടില്ലെന്നും, സന്ദർഭരോചിതം അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിലവ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാണു അവിടുന്ന് ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നും ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാനാണല്ലോ. സൂർത്തുന്റെയും നബി വചനങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിച്ചാൽ, മഹാപാപങ്ങൾ എഴുപതും അധികവിധവും കാണുമെന്നു മുൻഗാമികളായ ചില പണ്ഡിതൻമാർ പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ടുന്നു.

ഈ വിഷയത്തിൽ, ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചതായ വന്നിട്ടുള്ള പല വിവരങ്ങളിൽ ഇബ്നു ജരീർ (റ), ഇബ്നു അബ്ബീഹാത്തി (റ) മുതലായവർ ഉദ്യമിച്ച ഒരു വിവരത്തു പ്രത്യേക ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. ആ വിവരത്തിന്റെ സാരം ഇതാണ്: 'മഹാപാപങ്ങൾ ഏതൊക്കെയാണു? അവ എഴുപതാണോ?' എന്ന ചോദ്യത്തെപ്പറ്റിപ്പോൾ ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പറഞ്ഞു: 'അതു ഏഴിനെക്കൊണ്ട് അടപ്പിച്ച് എഴുതുന്നിനോടാണ്. എങ്കിലും, പാപമോചനം മാത്രമല്ലാത്തതുകൂടി മഹാപാപം ഇല്ല. പതിവായെന്നതാകുകയും നിസ്സാര പാപവും ഇല്ല'. പാപങ്ങൾ എത്ര വമ്പിച്ചതായാലും അവയിൽ നിന്നു വേണ്ടതുപോലെ വേദിച്ചു മടങ്ങുകയും, അല്ലാഹുവിനോടു പരപരമോചനം തേടുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അല്ലാഹു അതു പൊറുത്തു കൊടുത്താക്കുമെന്നും, അവ എത്ര നിസ്സാരമായാലും വേദിച്ചു മടങ്ങാതെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നപക്ഷം അവ വമ്പിച്ച പാപങ്ങളായി കലശലാക്കുന്നതാണു ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. ഇന്നതെല്ലാം വൻകുറ്റങ്ങളും, ഇന്നതെല്ലാം ചെറിയ കുറ്റങ്ങളുമാണെന്നു നിർണ്ണയിച്ചു പറയുക സാധ്യമല്ലെന്നു ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. വമ്പിച്ച പാപങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുകയും, ചെറിയ പാപങ്ങളിൽ നിന്നു പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സജ്ജനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു നമ്മെയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തട്ടെ, ആമീൻ.

32. നിങ്ങളിൽ ചിലർക്കു ചിലരെക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു ശ്രേഷ്ഠത നൽകി (അഥവാ അനുഗ്രഹം ചെയ്തു) കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനെ നിങ്ങൾ കൊതിക്കരുത്. പുരുഷന്മാർക്കും അവർ സ്ഥാദിച്ചുണ്ടാക്കിയതിൽ നിന്നും ഓഹരിയുണ്ടായിരിക്കും. സ്ത്രീകൾക്കു അവർ സ്ഥാദിച്ചുണ്ടാക്കിയതിൽ നിന്നും ഓഹരിയുണ്ടായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിനോട് അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ (അഥവാ ഔദാര്യത്തിൽ) നിന്നും നിങ്ങൾ ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ.

وَلَا تَمْتَنُوا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ ۚ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ ۚ وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ

നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, എല്ലാ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയും അറിയുന്നവനാകുന്നു.

إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

32. നിങ്ങൾ കൊതിക്കുമതു വ്യാമോഹിക്കത്തു **مَا تَطْلُبُ** (ആദാര്യം) നൽകിയതിന്നു **مَا** അല്ലാഹു. അതു മുഖേന, അതിനെ **مَكْمُومًا** നിങ്ങളിൽ ചിലർക്കു, ചിലരെ **مُفْعَلًا** ചിലരെക്കൊ **لَهُ** പുത്തന്മാർക്കുണ്ട് **بِهِ** ഓഹരി, പങ്കു **مَا أَكْرَأَ** അവർ സമ്പാദിച്ചു (ചെയ്തു)ണ്ടാക്കിയതിൽനിന്നു **لَهُ** സ്ത്രീകൾക്കുമുണ്ട് **بِهِ** ഓഹരി, പങ്കു **مَا أَكْتَبَ** അവർ ചെയ്തു (സമ്പാദിച്ചു)ണ്ടാക്കിയതിൽ നിന്നു **لَهُ** ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ **فَإِنْ** അവന്റെ അനുഗ്രഹം (ആദാര്യം)ത്തിൽനിന്നു, ദയയിൽനിന്നു **مَا** നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു **يَكُنْ** ആകുന്നു. ആയിരിക്കുന്നു **فَإِنَّ** എല്ലാകാര്യത്തെ (വസ്തുതയെ)ക്കുറിച്ചും **لَهُ** അറിയുന്നവൻ.

അന്യരുടെ ജീവനും സ്വത്തും അക്രമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചശേഷം, അത്തരം അനിതികൾക്കു കാരണമായിത്തീരുന്ന ദുർമോഹങ്ങൾപോലും ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു അല്ലാഹു ഉപദേശിക്കുന്നു. ധനം, സുഖസൗകര്യങ്ങൾ, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ, പ്രകൃതി വിശേഷതകൾ, സ്വാഭാവികഗുണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം ചിലർക്കു മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ അല്ലാഹു ശ്രേഷ്ഠനാൽ നൽകിയിരിക്കുകയല്ല. ആ വക ഗുണങ്ങൾ താമരക്കു വേണമെന്നു വ്യാമോഹിക്കുകയും, അതിൽ അസൂയപ്പെടുകയും ചെയ്യരുത്. പുരുഷന്മാരായാലും സ്ത്രീകളായാലും അവർ ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളും, അത്യാധനങ്ങളും അനുസരിച്ചുള്ള നേട്ടവും പ്രതിഫലവും എല്ലാവർക്കും ലഭിക്കും. പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും അവരവരുടേതായ ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരിക്കും. അതനുസരിച്ചു ഇരുകൂട്ടരും വർത്തിക്കുകയല്ലാതെ അന്യരുടെ നേട്ടങ്ങളിൽ വ്യാമോഹിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. മറ്റുള്ളവർക്കുള്ള നന്മകൾ തങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാവണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുകയും, അതിനുവേണ്ടി യത്നിക്കുകയും, അതോടുകൂടി അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും ആദാര്യവും തങ്ങളിൽ വർദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ അവനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയുമാണു വേണ്ടതു ആർക്കെല്ലാമാണു, എന്തെല്ലാമാണു, എപ്പോഴൊക്കെയൊണു നൽകേണ്ടതു. അല്ലെങ്കിൽ നൽകാതിരിക്കേണ്ടതു എന്നൊക്കെ അല്ലാഹുവിനു ശരിക്കും അറിയാം എന്നു പ്രകാരമാണു മൊത്തത്തിൽ ഈ വചനത്തിന്റെ സാരം.

'രണ്ടുകൂട്ടരിൽ-അതായതു, അല്ലാഹു ധനം നൽകിയിട്ട് ദാരിദ്ര്യം വേണ്ടപ്പോൾ വിഷയത്തിൽ ചിലവഴിച്ചു തീർന്നവനിലും, അവൻ വിജ്ഞാനം നൽകിയിട്ട് അതുപ്രകാരം വിധിക്കുകയും അതു (മറ്റുള്ളവർക്കു) പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനിലും-അല്ലാതെ അസൂയയില്ല,' എന്നു നബി (സ) തിരുമേനി അരുളിച്ചെയ്തതായി ബുഖാരി, മുസ്ലിം (റ) തുടങ്ങിയവർ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നബി വചനവും ഈ ഖുർആൻ വചനവും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം അറിയിക്കേണ്ടതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ പൊരുത്തമുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല തന്നെ, പ്രസ്തുത രണ്ടു കൂട്ടരെപ്പോലെയുള്ള ആ ഭാഗ്യം താമരക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, ധനവും വിജ്ഞാനവും ലഭിക്കുമ്പോൾ അവരെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുമാണു നബി (സ) പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം. 'അസൂയ (حَسَدٌ)' എന്നപദം ഇവിടെ കേവലം ഒരു അലങ്കാരപ്രയോഗം മാത്രമാകുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കു ലഭിക്കുന്ന നന്മയിൽ വെറുപ്പു തോന്നുകയും, അതു തന്നിക്കാണു വേണ്ടതെന്നു വ്യാമോഹിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള അസൂയയല്ല-മറിച്ച് അതുപോലെയുള്ള സൽഗുണങ്ങൾ തന്നിക്കു ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമാണു- ഈ ഹദീസിൽ പറഞ്ഞ അസൂയകൊണ്ടു വിവക്ഷ.

33. എല്ലാവർക്കും (തന്നെ, തങ്ങളുടെ) മാതാപിതാക്കളും, അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും വിട്ടേച്ചു പോയതിനു [സ്വത്തിനു] നാം ബന്ധപ്പെട്ടവരെ [അവകാശികളെ] ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

٣٣- وَ لِكُلِّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ

നിങ്ങളുടെ സത്യങ്ങൾ (അഥവാ വലകൈകൾ) ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു അവരുടെ ഓഹരി നിങ്ങൾ കൊടുത്തു കൊള്ളുവിൻ. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, എല്ലാ കാര്യത്തിനും (ദൃക്) സാക്ഷിയായകുന്നു.

وَالَّذِينَ عَقَدَتْ أَيْمَانُكُمْ
فَأَنفُسُهُمْ تَصِيبُهُمْ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ۝

33. ۞ എല്ലാവർക്കും, എല്ലാറ്റിനും ۞ നാം ആക്കി (ഏർപ്പെടുത്തി) യിരിക്കുന്നു ۞ ബന്ധപ്പെട്ടവരെ (അവകാശികളെ) ۞ വിട്ടുപോയതിനും, വിട്ടുപോയതിൽ നിന്നും ۞ മാതാപിതാക്കൾ ۞ അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും (അധികം അടുത്ത ബന്ധുക്കളും) ۞ യാതൊരു കുട്ടർ ۞ കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉറപ്പിച്ചു, സ്ഥാപിച്ചു(വോ) ۞ നിങ്ങളുടെ സത്യങ്ങൾ വലകൈകൾ ۞ എന്നാലവർക്കു കൊടുക്കുവിൻ ۞ അവരുടെ ഓഹരി ۞ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ۞ ആകുന്നു, ആയിരിക്കുന്നു ۞ എല്ലാകാര്യത്തിനും, വസ്തുവിന്റെ രേഖയും ۞ സാക്ഷി (ദൃക്സാക്ഷി)

ഈ വചനത്തിലെ വാക്കുകളെയും, പ്രയോഗങ്ങളെയും, വൈയാകരണ നിയമങ്ങളെയും, ബന്ധപ്പെട്ട ചില രീതിവായത്തുകളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ന്നിലധികം രൂപത്തിൽ ഇതിനു അർത്ഥവ്യാഖ്യാനം നൽകപ്പെട്ടു കാണാം. കൂടുതൽ പ്രസ്താവനയായതുമാത്രം ചുവടെ ഉദ്യോഗിക്കുന്നു. അതിനു മുമ്പായി ഇതിലെ ചില പദങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംഭാഷണം അറിയുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

۞ (മലാമി) എന്ന വാക്കിന്റെ ഏകവചനം ۞ (മലാ) എന്നാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും നിലക്കു പരസ്പരം അണഞ്ഞ ബന്ധമുള്ളവർക്കെല്ലാം ഇതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടും. ഉദാഹരണമായി: അടിമ, യജമാനൻ, മേടിമത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ച ആൾ, 'അതിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടവൻ, അയൽക്കാരൻ, ഉടമസ്ഥൻ, സഖ്യബന്ധമുള്ളവൻ, ആദർശബന്ധം, അടുത്ത ചങ്ങാതി, അടുത്ത കുടുംബമുള്ളവൻ എന്നിവർക്കെല്ലാം ആ വാക്കു ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. അനന്തരസ്വത്തിന്റെ അവകാശികൾ പൊതുവിലാണ് ഇവിടെ അതുകൊണ്ടു വിവക്ഷ എന്ന്, കുടുംബബന്ധം കൊണ്ടു കൂടുതൽ അടുപ്പമുള്ള അവകാശികളായ അസ്വബ്: (۞)ക്കാർ പ്രത്യേകമാണു വിവക്ഷ എന്ന് രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്.

۞ (യമീൻ) എന്ന വാക്കിന്റെ ബഹുവചനമാണ് ۞ (അയ്ഥാൻ). ഇതു സത്യം-അഥവാ ശപഥം-എന്ന അർത്ഥത്തിലും, വലകൈ എന്ന അർത്ഥത്തിലും സാധാരണ ഉപയോഗിക്കപ്പെടും. സഖ്യം, സന്ധി, ഉടമ്പടിപോലെയുള്ള പ്രധാന കരാറു വ്യവസ്ഥകൾ ഉറപ്പിക്കുമ്പോൾ അത് അന്യോന്യം കൈ (വലകൈ) പിടിച്ചുകൊണ്ടും ശപഥവാക്യങ്ങൾ മുഖേന ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണല്ലോ നടക്കുക. ആ നിലക്കു 'യമീനി'ന്റെ വാക്കർത്ഥം രണ്ടിൽ ഏതു സ്വീകരിച്ചാലും ശരി, അത്തരം കരാറുകളും വ്യവസ്ഥകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ۞ എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഇതനുസരിച്ചു ۞ (നിങ്ങളുടെ സത്യങ്ങൾ-അഥവാ വലകൈകൾ-സ്ഥാപിച്ചു) എന്നു പറഞ്ഞതു സഖ്യ ഉടമ്പടിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നത്രെ അധിക വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും അഭിപ്രായം. വിവാഹ ഇടപാടിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്.

കൂടാതെ, ഈ ആയത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ വാക്യം ۞ എന്നിടത്തു അവസാനിക്കുന്നതായും, ۞ അത് വരെയുള്ള ഭാഗം രണ്ടാമത്തൊരു വാക്യമായുമാണു മിക്കവാറും കണക്കാക്കുന്നതു. ഇതനുസരിച്ചാണു ۞ എന്നിടത്തു 'വഖ്ഫും' (നിറുത്തിവായന) ചെയ്തു വരുന്നതും. പരിഭാഷയിൽ നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും ഇപ്രകാരമാകുന്നു. ആദ്യം മുതൽ ۞ വരെയുള്ളതെല്ലാം ചേർന്ന് ഒരേ വാക്യമായും ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കണക്കാക്കി വരുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് അതിനു ഇങ്ങിനെ അർത്ഥം നൽകാവുന്നതാണ്: 'മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും നിങ്ങളുടെ വലകൈകൾ-അഥവാ സത്യങ്ങൾ-ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളവരും വിട്ടുപോയ സ്വത്തിന് എല്ലാവർക്കും നാം ബന്ധപ്പെട്ടവരെ-അഥവാ അവകാശികളെ-ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു' എന്നി നമുക്കു മേൽ സൂചിപ്പിച്ച പ്രസ്താവ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ ചുരുക്കം മനസ്സിലാക്കാം:-

പ്രതി മുതൽക്കുള്ളതും ഒരു വാക്യവും അതിന്റെ മുമ്പുള്ളതും വേറൊരു വാക്യവുമാണെന്ന അഭിപ്രായക്കാർ മാത്രമായിരുന്നു രണ്ടു തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനം നൽകാറുണ്ടു്: (1) ആദ്യത്തെ വാക്യത്തിന്റെ സാരം, മാതാപിതാക്കളും അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും കണപ്പെട്ടു പോകുമ്പോൾ അവർ വിട്ടുപോകുന്ന സ്വത്തിനു എല്ലാവർക്കും തന്നെ അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച അവകാശികളെ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു് എന്നും രണ്ടാമത്തെ വാക്യത്തിന്റെ സാരം, നിങ്ങളുമായി സഖ്യബന്ധം നിലവിലുള്ളവർക്കു ആ സഖ്യബന്ധമനുസരിച്ചു് നിങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതുള്ള ബാധ്യതകളിൽ സ്വത്തവകാശമല്ലാത്ത എല്ലാ ബാധ്യതകളും നിങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കണം എന്നും, മാനദണ്ഡം നിശ്ചയിച്ചുകൊടുത്തു് മുഹമ്മദിനുള്ളതും അൻസാരികളുടേതും ഇടക്കു നബി (സ) സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന സാഹോദര്യബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർ അനുസരണം സ്വത്തവകാശം നൽകി വന്നിരുന്നതിനെയും, ഓഹിലിയ്ക്കു കാലത്തു് അനുസരിച്ചു് സ്വത്തവകാശം വകവെച്ചുകൊണ്ടു് അറബികളിൽ പതിവുണ്ടായിരുന്ന സഖ്യബന്ധങ്ങളെയും നിർവ്വഹിക്കു് ചെയ്ത ശുശ്രൂഷയെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയാണു് ഈ വചനം ചെയ്യുന്നതു് എന്നത്രെ ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അർത്ഥം. (2) തന്നെ അടുത്ത കുടുംബബന്ധമുള്ള-അസ്വബക്കാരായി അറിയപ്പെടുന്ന-അവകാശികളെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നും രണ്ടാം വാക്യത്തിന്റെ സാരം, വിവാഹബന്ധം സ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളവർക്കു-അഥവാ ഭാര്യയോടു് ജാതാക്കൾ-അവരുടെ നിശ്ചയിച്ച ഓഹരി കൊടുക്കണമെന്നും ആകുന്നു. അതായതു് ഭാര്യയോടു് ജാതാക്കളുടെ നിശ്ചയിച്ച ഓഹരികൾ (ജാതാവാദിയിൽ പകുതിയും നാലിലൊന്നും, ഭാര്യയാണെങ്കിൽ ജാതാവിന്റെ പകുതിയും) മന്ദ്രം നൽകുകയും ബാക്കിയെല്ലാം ആ അടുത്ത അവകാശികൾക്കു-അസ്വബക്കാർക്കു-കൊടുക്കുകയുമാണു് വേണ്ടതെന്നു് അർത്ഥം.

ആയതിന്റെ ആദ്യം മുതൽ പല വരെയുള്ളതെല്ലാം ചേർന്നു ഒരു വാക്യമാണെന്ന അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് അതിന്റെ സാരം ഇങ്ങിനെയായിരിക്കും: മാതാപിതാക്കളും, അടുത്ത കുടുംബങ്ങളും, വിവാഹബന്ധം സ്ഥാപിതമായവരും—അഥവാ ഓരോർത്താക്കളും—വിട്ടുപോയ സ്വത്തിന് അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച അവകാശികളെ എല്ലാവർക്കും ഏൽപ്പെടുത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നു. അഥവാ ആ അവകാശികൾക്കു മാത്രമേ മേലിൽ അനന്തരവാകാശമുള്ളൂ. ആ അവകാശികൾ ഓരോരുത്തർക്കുനിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഓഹരി നൽകേണ്ടതാണ്. മേൽക്കണ്ടതല്ലാത്ത ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ബന്ധപ്പെട്ട ചില വിശദീകരണങ്ങളും ഇവിടെ കാണാമെങ്കിലും അതിലേക്കു പ്രവേശിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം മാനുന്നില്ല.

വിഭാഗം-6

34. പുരുഷൻമാർ സ്ത്രീകളുടെ മേൽ (കാര്യം) നടത്തിപ്പുകാരാണ്; അവരിൽ [മനുഷ്യരിൽ] ചിലരെ ചിലരെക്കൊര അല്ലാഹു ശ്രേഷ്ഠരാക്കിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അവർ [പുരുഷൻമാർ] തങ്ങളുടെ സ്വത്തുകളിൽ നിന്നു ചില വഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടും. [ഇതാണതിനു കാരണം.] എന്നാൽ, സർവ്വത്തകളായുള്ളവർ അനുസരണമുള്ളവരും, അല്ലാഹു കാത്തു സൂക്ഷിച്ചുപ്രകാരം അസാന്നിധ്യത്തിൽ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നവരുമാകുന്നു.

۳۳- الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ
بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ
وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ
فَالضَّالِحَاتُ قَنِيتُ خَفِضْتُ لِلْغَيْبِ
بِمَا حَفِظَ اللَّهُ

34. الرجال പുരുഷന്മാർ الرجال നിലകൊള്ളുന്നവരാണ്, നടത്തിപ്പുകാരാണ്, അധികാര സ്ഥാപനമാണ്, രക്ഷകന്മാരാണ് على സ്ത്രീകളിൽ, സ്ത്രീകളുടെ മേൽ على ശ്രേഷ്ഠമാ ക്കിയതുകൊണ്ട്, മെച്ചപ്പെടുത്തിയതിനാൽ الله അല്ലാഹു الله അവരിൽ ചിലരെ على ചിലരെ ക്കാരെ الله അവർ ചിലവഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടും من അവരുടെ സ്വത്തുകളിൽനിന്നു الله എന്നാൽ സഭ്യവൃത്തകളായവർ, നല്ല സ്ത്രീകൾ, കൊള്ളാവുന്നവർ الله അനുസരണം (ഒത്തുചേരും-അ ച്ചടക്കം) ഉള്ളവരാണ് الله കാര്യം (സൂക്ഷിക്കുന്ന)വരാണ് الله അസാന്നിദ്ധ്യത്തെ (അഭാവ വസ്ഥയിൽ) الله الله അല്ലാഹു (കാത്തത്) സൂക്ഷിച്ചുപ്രകാരം, കാത്തതുകൊണ്ട്

യാതൊരു സ്ത്രീയുടെ പിണക്കം [അനുസരണക്കേടും] നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നുവോ, അവർക്കു നിങ്ങൾ സദുപദേശം നൽകുകയും, കിടപ്പു സ്ഥാനങ്ങളിൽ അവരെ വെടിയുകയും, അവരെ അടിക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളുവിൻ. എന്നിട്ട്, അവർ നിങ്ങളെ അനുസരിച്ചുവെങ്കിൽ (പിന്നെ) അവർക്കെതിരിൽ നിങ്ങൾ ഒരു മാർഗ്ഗവും അന്വേഷിക്കരുത്.

നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, ഉന്നതനും, വലിയവനുമാകുന്നു.

35 അവർ രണ്ടുപേർക്കുമിടയിൽ നിങ്ങൾ പിളർപ്പു [ഫിദാ] ഭയപ്പെട്ടുവെങ്കിലോ, അപ്പോൾ, അവന്റെ ആരാക്കാരിൽ നിന്ന് ഒരു വിധികർത്താവിനെ [മദ്യസ്ഥനെ]യും, അവളുടെ ആരാക്കാരിൽ നിന്ന് ഒരു വിധികർത്താവിനെ [മദ്യസ്ഥനെ]യും നിങ്ങൾ നിയോഗിക്കുവിൻ.

ഇരുകൂട്ടരും (അവർക്കിടയിൽ) വന്നാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം, രണ്ടു പേർക്കുമിടയിൽ അല്ലാഹു യോജിപ്പുണ്ടാക്കുന്നതാണ്.

നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, സർവ്വജ്ഞനും, സൂക്ഷ്മജ്ഞനുമാകുന്നു.

وَالَّذِي تَخَالَفُونَ شَوْرَهُنَّ لِعِظْمِهِنَّ
وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ
وَاضْرِبُوهُنَّ
فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ

فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا

൩൦- وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا

فَابْعَثُوا حَكَمًا مِنْ أَهْلِهِ

وَحَكَمًا مِنْ أَهْلِهَا

إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا

يُوفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا

൧൦: ൧൦ യാതൊരു സ്ത്രീയുടെ പിണക്കം [അനുസരണക്കേടും] നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടും, ഭയപ്പെടുന്ന അവരുടെ പിണക്കത്തെ, അനുസരണക്കേടും നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നുവോ അവർക്കു സദുപദേശം ചെയ്യുവിൻ അവരെ വെടിയുകയും ചെയ്യുവിൻ, കിടപ്പു സ്ഥാനങ്ങളിൽ അവരെ അടിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ എന്നിട്ടു (എന്നാൽ) അവർ നിങ്ങളെ അനുസരിച്ചെങ്കിൽ, വഴിപ്പെട്ടാൽ എന്നാൽ നിങ്ങൾ തേടേണ്ട, അന്വേഷിക്കരുത്. ൧൦: ൧൧ അവരുടെ മേൽ, അവർക്കെതിരെ ഒരു മാർഗ്ഗം, വഴി ചില നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ൧൦: ൧൨ അവൻ ഉന്നതനാകുന്നു, മേലേയുള്ളവനാണു വലിയവൻ, മഹാനായ 35. ൧൦: ൧൩ നിങ്ങൾ ഭയന്നുവെങ്കിൽ ഫിദാ പിളർപ്പ്, ഫിദാ, ഭിന്നിപ്പു ൧൦: ൧൪ അവർ രണ്ടുപേർക്കുമിടയിൽ എന്നാൽ എഴുന്നേൽപ്പിക്കുവിൻ, അയക്കുക, നിയോഗിക്കുക ൧൦: ൧൫ ഒരു വിധികർത്താവിനെ (മദ്യസ്ഥനെ) ൧൦: ൧൬ അവന്റെ ആരാക്കാരീ (കൂട്ടക്കാരീ)ൽ നിന്നു ൧൦: ൧൭ ഒരു വിധികർത്താവിനെയും ൧൦: ൧൮ അവളുടെ ആരാക്കാരീൽ നിന്നു ൧൦: ൧൯ അവർ രണ്ടാളും ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം ൧൦: ൨൦ നന്നാക്കൽ, നന്മവരുത്തൽ ൧൦: ൨൧ ഒപ്പിക്കും, യോജിപ്പുവരുത്തും ൧൦: ൨൨ അല്ലാഹു ൧൦: ൨൩ അവർ രണ്ടാളിടയിൽ ൧൦: ൨൪ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ൧൦: ൨൫ അറിയുന്നവനാകുന്നു, സർവ്വജ്ഞനാണു ൧൦: ൨൬ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനി

വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കൾക്കിടയിൽ അനുവർത്തിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന ചില പ്രധാന സംഗതികളാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നത്. അവ ശരിക്കും അംഗീകരിക്കുന്ന പക്ഷം, ഭാര്യാഭർത്താക്കൾ തമ്മിൽ വഴക്കും വക്കാണവും ഉണ്ടാകുക ദുർല്ലഭമായിരിക്കും. ഉണ്ടായാൽ അത് പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ഈ വചനങ്ങളിലടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം. -

(1) സ്ത്രീകളുടെ മേലധികാരവും മേൽനോട്ടവും പുരുഷന്മാർക്കാണ്മുള്ളത്. ഒന്നിലധികം ആളുകൾക്കു പങ്കുള്ള ഏതൊരു മംഗൽവും അതിനു ആധികാരികമായ ഒരു മേൽനോട്ടക്കാരനില്ലാത്ത പക്ഷം അവിടെ കൃത്യവും വ്യവസ്ഥയില്ലായ്മയും നോക്കുന്നതാണ്. ഗാർഹിക ജീവിതത്തിൽ ഇതിന്റെ ആവശ്യം കൃത്യതയായി കാണാം. 'നശ്ശമില്ലാത്ത വിഷ്ണുപോലെ' എന്നൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുപോലുമുണ്ടായതു അതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഇവിടെ ആ ആധികാരിക സ്ഥാനം പുരുഷനാണുള്ളത് എന്ന് അല്ലാഹു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതും, സ്വാഭാവികമായുണ്ടാകുന്നതുമായ ഓരോ കാരണങ്ങളും അതിന് അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. രണ്ടിൽ ഓരോന്നും തന്നെ, ആ സ്ഥാനത്തിനുള്ള അർഹത സ്ത്രീകൾക്കല്ല ഉള്ളതെന്നു കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. 1-മത്തെതും, ഒരു കൂട്ടർക്കു മറ്റൊരു കൂട്ടർക്കൊരായതും, ഗാർഹികവും മാനസികവുമായി പുരുഷനുള്ള സവിശേഷത, വ്യക്തികളെ ഏകദൃശ്യ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക വിഷയത്തിൽ ചില സ്ത്രീകൾ ചില പുരുഷരെ കവച്ചുവെക്കുന്നവരുണ്ടാകുമെങ്കിലും രണ്ടു വർഗ്ഗമെന്ന നിലക്കു മോക്ഷമോക്ഷം, പുരുഷനാണു ഇതിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നതെന്നു നിഷ്പക്ഷം ബുദ്ധി യുള്ള ആർക്കും അറിയാവുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഇക്കാരണം കൊണ്ടുതന്നെയാണു സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു പ്രവാചകന്മാരെ അല്ലാഹു നിരോധിക്കാത്തതും, 'അറോധികാരം സ്ത്രീയെ ഏൽപ്പിച്ചു ജനത വിജയിക്കുകയില്ല' എന്നു ബുഖാരി (റ) ഉദ്യമിച്ച ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതും. 2-മത്തെതും, പുരുഷൻ ഓരോന്നു സ്ത്രീകൾക്കുമവണിയനം ചിലവഴിക്കുന്നതെന്ന വസ്തുതയാകുന്നു (എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ മേൽ, കേഷണം, പാർപ്പിടം, വസ്ത്രം തുടങ്ങിയ ചിലവുകളെല്ലാം വഹിക്കുന്നതു പുരുഷന്മാരാണല്ലോ. ഇതും പുരുഷന്മാരെ സ്ത്രീകളുടെ മേലുള്ള മേൽനോട്ടത്തിന് സ്വാഭാവികമായും അർഹരാക്കുന്നു).

സ്ത്രീകളുടെ മനസ്സും പുരുഷന്മാർക്കാണ്മെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും-ആധുനികതയുടെ ചിത്തമോ പിടി പെട്ടവർ കരുതാറുള്ളതുപോലെ-സ്ത്രീകൾക്കു ഇസ്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നോ, അവർ പുരുഷൻ മാരുടെ അടിമകളായിരിക്കുവാനാണ് ഇസ്ലാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നോ ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല. സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള അവകാശങ്ങളെ ഒറ്റ വാക്യത്തിൽ കണക്കുതിർത്തു വിവരിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു: *لَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَ لِلْمَرْفُوفِ وَالرَّجَالِ عَلَيْهِنَ مِثْلُ الْقِرَّةِ* (അവരുടെ-സ്ത്രീകളുടെ-മേൽ ബാധ്യതയുള്ളതുപോലെ സ്വാധാരമറ്റൊരുപ്രകാരം അവരോടു ബാധ്യതയുണ്ട്. പുരുഷന്മാർക്കു അവരെക്കാൾ ഒരു പദവിയുണ്ടുതാനും. 2: 228.) കൃത്യതയ്ക്ക് വിവരം അവിടെ കഴിഞ്ഞു പോയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. ആ പദവിയുടെ വിശദീകരണം മാത്രമാണു ഈ വചനത്തിൽ കാണുന്നത്. ഈ വചനം അവതരിച്ച സന്ദർഭം കൂടി അറിയുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഒരു പുരുഷൻ തന്റെ മകളെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു നബി (സ)യുടെ അടുക്കൽ വന്നു അവളെ അവളുടെ ഭർത്താവു തല്ലിയതായി കേസ്സു പറയുകയുണ്ടായി. അതു പാടില്ലാത്തതാണെന്നും, അതിനു പ്രതികാരം ചെയ്യാമെന്നും നബി (സ) പറഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിലാണിതു അവതരിച്ചതെന്നു ഇബ്നു ജരീർ (റ) മുതലായ ചിലർ പലമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ നിരവേണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചില രീതിവായത്തുകളിൽ ആ സ്ത്രീ അവളുടെ ഭർത്താവുമായി പിണങ്ങിയതുകൊണ്ടാണ് അവൻ അടിച്ചതെന്നും, മറ്റു ചില രീതിവായത്തുകളിൽ, ഈ വചനം അവതരിച്ചപ്പോൾ നബി (സ): 'ഞാൻ ഒരു കാര്യം ഉദ്ദേശിച്ചു; അല്ലാഹു മറ്റൊന്നും ഉദ്ദേശിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞതായും വന്നിരിക്കുന്നു.

(2) അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടും, ഭർത്താവുമായി അടക്കത്തിലും തെക്കത്തിലും വർത്തിച്ചുകൊണ്ടുവരികുക, അവന്റെ അഭാവത്തിൽ അവന്റെ സ്വത്തു, മാനം, മക്കൾ മുതലായവയും, അവരോടോ അവനോ അപകീർത്തിയുണ്ടാകുന്ന കാര്യങ്ങളും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുക. ഇതാണു നല്ലവരും സദ്വൃത്തകളുമായ സ്ത്രീകളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ. 'സദ്വൃത്തകളായ സ്ത്രീകൾ അനുസരണമുള്ളവരും അസാന്നിദ്ധ്യംവസഥയിൽ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും' എന്ന വാക്യത്തിന്റെ താൽപര്യം അതാകുന്നു. വിവാഹം മുമ്പേ തങ്ങളുടെ ചാരിത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുവാനും, ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാനുമുള്ള മാർഗ്ഗം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതും, തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റുവാൻ ഭർത്താക്കളോടു കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു *مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَ* (അല്ലാഹു കാത്തുസൂക്ഷിച്ച പ്രകാരം) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. തങ്ങളുടെ ഗുണത്തിനു വേണ്ടി അല്ലാഹു ഇതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തിരിക്കുകൊണ്ടു ഭർത്താക്കളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ മാത്രമല്ല-അവരുടെ അസാന്നിധ്യത്തിലും-മേൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുവാൻ അവർ ബാധ്യസ്ഥരാണ് എന്ന് സാരം. അബൂ ഹുറൈറ (റ)യിൽ നിന്നു ഇബ്നു ജരീറും, ബൈഹഖീ (റ) മുതലായവരും ഉദ്യമിക്കുന്നു: നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'സ്ത്രീകളിൽവെച്ചു ഉത്തമയായവൾ (ഇങ്ങിനെയുള്ള) ഒരു സ്ത്രീയാണു: നീ അവളെ മോക്കിയായ് അവൾ നിന്നെ സന്തോഷപ്പെടുത്തും. നീ അവളോടു കൽപിച്ചാൽ അവൾ നിന്നെ അനുസരിക്കും. നീ അവളിൽ നിന്ന് (വിട്ടു) മറഞ്ഞുപോയാൽ നീന്റെ സ്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അവളുടെ മോശത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും അവൾ നിന്നെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കും. പിന്നീടു തിരുമേനി ഈ സൂർത്തൻ വചനം ഓതുകയും ചെയ്തു.

(3) മറ്റു ഭർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനും ശാസനകൾക്കും വഴങ്ങാതെ അനുസരണമേറിയ പീണക്കവും കാണിക്കുന്നപക്ഷം, മറ്റും അതിന്റെ ചെറിയപ്പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചും മറ്റും അവൻ അവരെ നല്ല ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുത്തുനോക്കണം. അതു ഫലിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ശയനമേളയിൽ അവനോടൊപ്പം അവളെ ശയിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതെ അകറ്റി നിർത്താം. അതുകൊണ്ടും പീണക്കം തീരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവനു അവളെ ഒരു ശിക്ഷണമെന്ന നിലക്ക് അടിക്കുകയും ചെയ്യാം. പരുക്കു പറഞ്ഞ വിധത്തിലുള്ള അടിയേ പാടുള്ളുവെന്നു തന്റെ ഉദ്യോഗിക്കുന്ന ഹദീസിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് കൊണ്ട് അവളുടെ പീണക്കവും വഴക്കും അവസാനിപ്പിച്ച് അവൾ അനുസരണത്തിലേക്ക് വന്നാൽ, പിന്നീട് യാതൊരു നടപടിയും അവരെക്കുറിച്ചെ സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. അഥവാ ഏവിക്കുവെച്ചു അനുവസാനിച്ചുവോ അവിടെവെച്ചുതന്നെ അതിനെതിരെയുള്ള നടപടിയും അവസാനിപ്പിക്കണം. അതിനെ തുടർന്നു ചീത്തപറയുക, ഭിഷണിപ്പെടുത്തുക പെരുമാറ്റം കൂടുമ്പോഴേക്കിത്തീർക്കുക മുതലായതൊന്നും ചെയ്തുകൂടാ. എന്തൊക്കെയാണ് എന്നിട്ട് അവർ നിങ്ങളെ അനുസരിച്ചെങ്കിൽ അവർക്കെതിരെ ഒരു മാർഗ്ഗവും നിങ്ങൾ തേടരുത് എന്ന് പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

ഇത്രയെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു വിവരിച്ചതിനു ശേഷം, സ്ത്രീകളോടു അപകടാദയായി പെരുമാറുക, കാരണം കൂടാതെ കയർക്കുക, നിസ്സാര കാര്യത്തിനു വേണ്ടി അടിക്കുക, അവർക്കു നൽകേണ്ടുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകാതിരിക്കുക മുതലായ ദുസ്സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു പുരുഷന്മാരെ അക്കീത്യ ചെയ്യുന്നു. 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു ഉന്നതനും വലിയവനുമാകുന്നു'. പുരുഷന് സ്ത്രീയുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണാധികാരം അവൻ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം, അവന്റെമേൽ തക്ക നടപടിയെടുക്കുവാൻ അല്ലാഹു തയ്യാറുണ്ടെന്ന് അവൻ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടെന്നാണ് ഈ വാക്യത്തിലെ സൂചന. ഇപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം സ്ത്രീയുടെ മേലധികാരം പുരുഷനാണെന്നുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിൽ—പീണക്കവും അനുസരണമേറിയം സ്ത്രീയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാകുമ്പോൾ—അനുവർത്തിക്കേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്. എന്നി, പുരുഷന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നാണു പീണക്കം സംഭവിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അതിനുള്ള മാർഗ്ഗംഗമോ? ഇനിനെപ്പറ്റി തന്റെ 128-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെവെച്ചു കാണാം. **مَا عَلَى الْمَرْءِ أَنْ يَنْفِرَ فِي بَعْضِ مَا يَسْتَأْذِنُ فِيهِ الْمَرْءُ لِمَا يَسْتَأْذِنُ فِيهِ الْمَرْءُ لِمَا يَسْتَأْذِنُ فِيهِ الْمَرْءُ** (നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു സർവ്വജ്ഞനും, സൂക്ഷ്മജ്ഞനുമാകുന്നു.) മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വിഷയങ്ങളിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചം ലഭിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന പല നബി വചനങ്ങളും ഉദ്യോഗിക്കുവാനുണ്ട്. ഉദാഹരണാർത്ഥം ചിലതു നമുക്കു ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കാം.

(4) മേൽപ്പറഞ്ഞ ഭർത്താവിന്റെയോ പക്ഷത്തുനിന്നു മാത്രമല്ലാതെ രണ്ടു പക്ഷത്തുനിന്നുമായി തമ്മിൽ വഴക്കും ഷിദ്ദേവും ഉണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ, അതിനുള്ള പരിഹാരം മാർഗ്ഗം, രണ്ടു പക്ഷത്തുനിന്നുമുള്ള മദ്യസ്ഥന്മാർ മുഖേന തീർപ്പുണ്ടാക്കലാണു. ഓരോ പക്ഷത്തുനിന്നും അവർക്കു നന്നായിത്തോന്നുന്ന മദ്യസ്ഥന്മാരെ നിയോഗിക്കണം. അവർ ഓരോ ഭാഗത്തുമുള്ള തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു കൂടുതൽ യുക്തവും പ്രായോഗികവുമായ തീരുമാനമുണ്ടാക്കണം. അതവരുടെ ബാദ്യതയുമാകുന്നു. അവരുടെ തീരുമാനം ഇരുകൂട്ടരും സ്വീകരിക്കുവാനും ബാദ്യസ്ഥന്മാരായിരിക്കും. ഒരു വിധത്തിലും യോജിപ്പിച്ചു സന്ധിയാക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണാത്തപ്പോൾ മാത്രമേ വിവാഹബന്ധം പേർപ്പെടുത്തുവാനുള്ള തീരുമാനം ഉണ്ടാകാവൂ. രണ്ടുകൂട്ടരും തമ്മിൽ നന്നായിത്തീരണമെന്നു മദ്യസ്ഥന്മാർ ആത്മാർത്ഥമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നപക്ഷം, അവർക്കിടയിൽ യോജിപ്പു വരുത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം അല്ലാഹു തന്നെക്കൊടുക്കുമെന്ന് അല്ലാഹു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതു മദ്യസ്ഥന്മാർ പ്രത്യേകം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് എപ്പോഴും പ്രായോഗികവും, വിജയപ്രദവുമായിരിക്കുക, അതായിരിക്കും ശുഭകരമായി പര്യവസാനിക്കുക, മനുഷ്യരുടെ അവസ്ഥാ വിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവർക്കു അനുയോജ്യമായ പേരുംവഴികളെപ്പറ്റിയും അല്ലാഹുവിനാണു ഏറ്റവും അറിയുക എന്നൊക്കെ ഉണർത്തിക്കൊണ്ടാണ് അല്ലാഹു ഈ വിഷയം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്. അതെ, **لَا يَجِبُ عَلَى الْمَرْءِ أَنْ يَنْفِرَ فِي بَعْضِ مَا يَسْتَأْذِنُ فِيهِ الْمَرْءُ لِمَا يَسْتَأْذِنُ فِيهِ الْمَرْءُ** (നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു സർവ്വജ്ഞനും, സൂക്ഷ്മജ്ഞനുമാകുന്നു.) മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വിഷയങ്ങളിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചം ലഭിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന പല നബി വചനങ്ങളും ഉദ്യോഗിക്കുവാനുണ്ട്. ഉദാഹരണാർത്ഥം ചിലതു നമുക്കു ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കാം.

നബി (സ) പറയുന്നു:—1 'നിങ്ങളിൽ ഒരാളും തന്നെ, അടിമകളെ അടിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്റെ മേൽക്കയ അടിക്കരുത്. പിന്നീടു (ആ) ദിവസത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അവൻ അവളോടൊപ്പം ശയിച്ചുകൊള്ളും' (ബു:മു.) 2. 'ഒരു പുരുഷൻ തന്റെ മേൽക്കയ തന്റെ വിരിപ്പിലേക്കു വിളിച്ചിട്ട് അവൾ വിസമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം, നേരം പുലരുന്നതുവരേക്കും മലക്കുകൾ അവളെ ശപിക്കുന്നതാണ്.' (ബു:മു.) 3. 'ഏതൊരു സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവു അവളെപ്പറ്റി തൃപ്തിപ്പെട്ടവനായും കൊണ്ടു മരണമടയുന്നുവോ അവൾ സർഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്.' (തി.) 4. (ഒരാൾക്കു അയാളുടെ മേൽക്കയ കടമയെപ്പറ്റി ചോദിക്കപ്പെട്ടതിനു മറുപടിയായി:) 'നീ ഭക്ഷണം കഴിച്ചാൽ, അവൾക്കും ഭക്ഷണം നൽകുക; നീ വസ്ത്രം ധരിച്ചാൽ, അവൾക്കും വസ്ത്രം നൽകുക; മുഖത്തടിക്കാതിരിക്കുക; (പാക്കു കൊണ്ടോ മറ്റോ) ചീത്തപ്പെടുത്താതിരിക്കുക; (വേണ്ടിവരുമ്പോൾ) വീട്ടിനുള്ളിൽ വെച്ചല്ലാതെ (അവളെ) വെടിഞ്ഞു നിൽക്കാതിരിക്കുക—അഥവാ തെറ്റി നിൽക്കാതിരിക്കുക' (അ:ദാ:ജ.) 5. സത്യവിശ്വാസികളിൽ ഏറ്റവും

പ്രത്യേക കടമകളിൽപ്പെട്ട പരീപ്രധാനമായത് അവന്റെ സമ്പ്രദായം, രക്തിതാവുമായ അല്ലാഹുവിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും അവന്റെ മഹാന്നിയെയും പരമോന്നതാവസ്ഥയിലേക്കു കയറ്റുകയെന്നുള്ളതും അഥവാ അഹിദ്. അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കടമ കഴിച്ചാൽ പിന്നീടു മനുഷ്യൻ ഏറ്റവും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു അവന്റെ മാതാപിതാക്കളോടാണ്. അതുകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിനോടുള്ള കടമയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ ഉടനെ അതോടു ചേർത്തു കൊണ്ടു മാതാപിതാക്കൾക്കു നൽകപ്പെയ്യുവാൻ കല്പിക്കുന്നു. താഹീദിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതോടൊപ്പം മാതാപിതാക്കൾക്കു നൽകപ്പെയ്യുന്ന കാര്യംകൂടി ഉണർത്തുന്നതു ഖുർആനിൽ ഇവിടെ മാത്രമല്ല-വേറെ സ്ഥലങ്ങളിലും-കാണാം. (2: 83, 17, 23; 31: 14 നോക്കുക) മാതാപിതാക്കളോട് നന്നായി വർത്തിക്കുകയും, അവരെ ബഹുജ്ഞാനിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ചു അനേകം ഖുർആൻ വചനങ്ങളിലും, നബിവചനങ്ങളിലും തായി അല്ലാഹുവും, അവന്റെ സൂലൂവും, വളരെനാടികൾ ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പൊതുവെ അറിയപ്പെട്ടതുമാണ്. അവർക്കു മറുപടി എല്ലാവിധ സഹായസഹകരണങ്ങളും സേവനങ്ങളും നൽകുക. അവരുടെ ഉദ്ദിഷ്ടങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചുകൊടുക്കുക, അവർക്കു അനിഷ്ടമായതൊന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുക, അവരോടു ബഹുമാനത്തിലും, മര്യാദയിലും പെരുമാറുക, നല്ല വാക്കുകൾ മാത്രം പറയുക മുതലായവയാണു മക്കൾ മാതാപിതാക്കളോടു ചെയ്യേണ്ടുന്ന കടമകൾ എന്നു മൊത്തത്തിൽ പറയാം. മാതാപിതാക്കളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞശേഷം, പിന്നീട് മനുഷ്യന് മുഖ്യമായും കടപ്പെട്ടുള്ളവരുള്ളവർക്കും നൽകപ്പെയ്യുവാൻ കല്പിക്കുകയും, അവരിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവർ ആരാക്കേയാണെന്നു ഏകാന്ത പരിഗണനയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതായതു:

(1) അടുത്ത ബന്ധമുള്ള കുടുംബങ്ങൾ. കുടുംബങ്ങളോടു നൽകപ്പെയ്യുന്നതു കേവലം ഒരു ധർമ്മം മാത്രമല്ല, കുടുംബ ബന്ധം പാലിക്കാൻ കൂടിയാകുന്നു. സ്വന്തം സഹോദര സഹോദരികൾ, മാതാപിതാക്കളുടെ സഹോദര സഹോദരികൾ, അവരുടെ മക്കൾ മുതലായവരെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (2) അനാഥകൾ, ഇവരെപ്പറ്റി ഈ സൂറത്തിലും മറ്റു പലപ്പോഴുമായി ഖുർആനിലും, പല ഹദീസുകളിലും ഉന്നിപ്പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. (3) സാധുക്കൾ-അഥവാ അത്യവശ്യങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ഗതിയില്ലാത്ത പാവങ്ങൾ. (4) അടുത്ത ബന്ധമുള്ള അയൽക്കാരർ. അഥവാ അയൽപക്കത്തിനുപുറമെ, കുടുംബ ബന്ധം, മതബന്ധം ആദിയായവ കൊണ്ടോ, വീടിന്റെ അടുപ്പംകൊണ്ടോ കൂടുതൽ അണവുള്ളവർ. (5) അകന്ന അയൽക്കാരർ. മേൽപറഞ്ഞ പ്രത്യേക ബന്ധമില്ലാത്തവരും, അടുത്ത വീട്ടുകാരല്ലാത്ത അയൽവാസികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

അയൽപക്കമറ്റാകെക്കുറിച്ചു വളരെ ഹദീസുകൾ കാണാവുന്നതാണ്. 'അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും ആർ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ അവൻ തന്റെ അയൽക്കാരനു നൽകിയതു കൊള്ളട്ടെ.' എന്നാണു നബി (സ) ഒരു ഹദീസിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. (ബു: മു.) ഈ ഒരൊറ്റ ഹദീസിൽ നിന്നു തന്നെ അയൽപക്കമറ്റാകെക്കു ഇസ്ലാം കൽപിച്ച പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അയൽക്കാരനായ ഒരു യഹൂദിയുടെ മകൻ രോഗത്തിൽ കിടന്നപ്പോൾ നബി (സ) രോഗം സന്ദർശിക്കുവാൻ പോകുകയുണ്ടായി. 'സ്വന്തവകാശം പോലും നൽകിയെടുമോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുകമാത്രം' അയൽക്കാരന്റെ കാര്യത്തിൽ ജിബ്ബ്-രീൽ (അ) എന്നോടു വസിയ്ക്കത്തു ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നു നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതു ഞാൻ കേട്ടുവെന്നു ഇബ്നു ഉമർ (റ) പറയുന്നു. (ബു: മു.) ഇക്കാരണത്താൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ ആടിനെ അറുത്തപ്പോൾ, തന്റെ അയൽക്കാരനായ യഹൂദിക്കു അതിൽനിന്നു കൊടുത്തയക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പുതുനീർമാരോടു ആവർത്തിച്ചാവശ്യപ്പെട്ടതായും രിവായത്തു ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അക്കാലത്തു മുസ്ലിംകളും യഹൂദികളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന അകൽച്ചകൂടി കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ അയൽപക്കബന്ധത്തിനു നബി (സ)യും സഹാബികളും കൽപിച്ചിരുന്ന ഗൗരവം മനസ്സിലാവുന്നതാണ്. ഒരു കുറി പാകം ചെയ്യുമ്പോൾ, അതിൽ വെള്ളം അധികരിപ്പിച്ചിട്ടെങ്കിലും അയൽക്കാരനെ ഗൗനിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു ഹദീസു മുസ്ലിമും (റ) രണ്ടു അയൽക്കാരരുണ്ടായിരുന്നാൽ, അവരിൽ ആരുടെ വാതിലാണോ കൂടുതൽ അടുത്തത് എങ്കിൽ അവനു മുൻഗണന നൽകണമെന്നുള്ള ഒരു ഹദീസു അഹ്മദും, ബുഖാരിയും (റ) ഉദ്യരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അയൽപക്കക്കാരോടുള്ള കടപ്പാടിൽ മുസ്ലിമും അമുസ്ലിമും വ്യത്യാസമില്ല. അയൽവാസി മുസ്ലിമും ബന്ധുവും കൂടിയായിരിക്കുമ്പോൾ ആ കടപ്പാടു കൂടുതൽ ശക്തമായിരിക്കുമെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുമില്ല.

(6) പാർശ്വത്തുള്ള കൂട്ടുകാരൻ. യാത്ര, തൊഴിൽ, ജോലി മുതലായവയിൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടു കഴിയുന്ന എല്ലാ കൂട്ടുകാരും സ്നേഹിതന്മാരും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (7) വഴിക്കാരൻ. നാടുവിട്ടു അവലംബമില്ലാത്ത യാത്രക്കാർ, അതിഥികളായി വന്നവർ, സദ്യദേശത്തോടുകൂടിയ ദേശസഞ്ചാരികൾ എന്നിവരെക്കൊക്കെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (8) വലിയൊരു ഉടമപ്പെട്ടത്തിയവർ-അഥവാ അടിമകൾ. നബി (സ) തിരുമേനി ഒരു ഹദീസിൽ അടിമകളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: 'അവർ നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളും, നിങ്ങളുടെ വേലക്കാരായുംകൂടാകുന്നു. അല്ലാഹു അവരെ നിങ്ങളുടെ അധീകാരത്തിൽ കീഴിലാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടു ആരുടെയെങ്കിലും സഹോദരൻ അവന്റെ അധീകാരത്തിൽ കീഴിലുണ്ടെങ്കിൽ, അവൻ തിന്നുന്നതിൽ നിന്നു അവനു കേവലം

നൽകുകയും, അവൻ ഉടുക്കുന്നതിൽ നിന്നു അവൻ ഉടുക്കുവാൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളൂടെ.' (ബു; മൂ.) മറ്റൊരു നബിവചനം ഇങ്ങിനെയാണ്: 'നിങ്ങളിൽ ഓരളുടെ അടുക്കൻ അവന്റെ വലക്കാരൻ കേൾക്കുകയും കൊണ്ടു നൽകണം.. അവനാണല്ലോ അതിന്റെ ചുട്ടും അദ്ധ്യാനവും (പാകം ചെയ്യാനുള്ള സ്വർഗ്ഗീയമുട്ടു) അനുഭവിച്ചവൻ'. (ബു; മൂ.) മരണം ആസന്നമായിരുന്ന അവസരത്തിൽപ്പോലും നമസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചും, അടിയകളെക്കുറിച്ചുമായി രൂന്നു നബി (സ) പ്രധാനമായി വസിയ്ക്കുക ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നതാണ് അനസ് (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. (അ; ബ.)

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവർക്കെല്ലാം നൽക ചെയ്യണമെന്നല്ലാതെ, ആ നൽക ഏതെല്ലാം പ്രകാരത്തിലായിരിക്കണമെന്ന് അല്ലാഹു വിശദീകരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. ഓരോ കൂട്ടർക്കും അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കും, ആവശ്യങ്ങൾക്കും സന്ദർഭത്തിനും അനുസരിച്ചു വാക്കുകൊണ്ടും, പ്രവൃത്തികൊണ്ടും, ശരീരം കൊണ്ടും, ധനം കൊണ്ടും കഴിവുപോലെ സഹായിക്കലാണ് ഉദ്ദേശ്യമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ ഏറ്റവും പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നവർ ഏതു തരക്കാരായിരിക്കുമെന്നു പരിശോധിച്ചാൽ, ചില ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ഒത്തിണങ്ങിയ ആളുകളായിരിക്കും അവരെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അതെ, പൊങ്ങച്ചവും, അഹങ്കാരവും, പിശുക്കും, ദോഷമനസ്ഥിതി, വിനയം, സഹതാപം, സാധുവായ ആജീവയവയിൽ നിന്നാണു മറ്റുള്ളവർക്കു നൽക ചെയ്യാൻ പ്രേരണയുണ്ടാകുന്നത്. ഗർവ്വിഷ്ടൻമാർക്കും, അഹങ്കാരബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും, ലുബ്ധശീലൻമാർക്കും ഈ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാവരുത് തരമില്ലല്ലോ. ഈ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ മറ്റൊരു ദുർഗ്ഗുണത്തിലേക്കും അവരെ നയിക്കുന്നു. അതായതു, മറ്റുള്ളവരും തങ്ങളെപ്പോലെ ജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിലായിരിക്കും അവർക്കു താൽപര്യം. അങ്ങനെ, മറ്റുള്ളവർ നല്ല വിഷയങ്ങളിൽ ധനം ചിലവഴിക്കുന്നതിനെ അവർ വിമർശിക്കുകയും, അവരെ പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തുകയും ചെയ്യും. തങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുള്ള ധനം മുതലായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര പുറത്തറിയിക്കാതെ മറച്ചുവെക്കലും, ഇത്തരക്കാരുടെ പതിവായിരിക്കും. ഇതുകണ്ട്, അല്ലാഹുവിന്റെ നേരെയുള്ള നന്ദിയില്ലായ്മയും, അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ അവഗണിക്കലും, അവനിലുള്ള വിശ്വാസക്കുറവുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർക്കു അല്ലാഹു നൽകുവാൻ പോകുന്ന ശിക്ഷയും അവരെ അങ്ങങ്ങാറു നിന്ദിക്കുന്നതും അപമാനിക്കുന്നതുമായിരിക്കും (واعطاء لكل من عاينهم)

ഇബ്നുസുനൂസ് ഉൾപ്പെടെ (റ) പറയുകയാണ്: 'ഒരു അബൂത്താലിബ് അഹ്മദ് അവം ഹുദയ്യിൽ ഉള്ളവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതല്ല' എന്നു റസൂൽ (സ) പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഒരു പുരുഷൻ ചോദിച്ചു: 'അവൻ തന്റെ വസ്ത്രം നല്ലതായിരിക്കുവാനും, ചെരിപ്പു നല്ലതായിരിക്കുവാനും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു (ഇതു അഹ്മദ് ആകുമോ)?' അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു സുന്ദരനാകുന്നു. അവൻ സൗന്ദര്യത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അഹ്മദ് എന്നാൽ, യഥാർത്ഥത്തെ ധിക്കരിക്കലും, ജനങ്ങളെ അവഗണിക്കലുമായാകുന്നു.' (ബു; മു.) ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'അല്ലാഹു അവന്റെ അടിയാനു ചെയ്യുകൊടുത്തിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹത്തിന്റെ അടയാളം അവനിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണുന്നതു അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.' (തി.) പിശുക്കു, ഗർവ്വ്, അഹങ്കാരം, നന്ദി കേട് ആദിയായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ ആകർഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനേകം വ്യർത്തൻ വാക്യങ്ങളും, നബിവാക്യങ്ങളും പ്രസിദ്ധമാണ്.

38. യാതൊരു കൂട്ടരും: തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ മനുഷ്യരെ കാണിക്കുവാനായി അവർ ചിലവഴിക്കും; അല്ലാഹു വിലാകട്ടെ, അന്ത്യനാളിലാകട്ടെ, അവർ വിശ്വസിക്കുന്നുമില്ല. [ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെയും അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കുകയില്ല.]

ആർക്കെങ്കിലും പിശാചു കൂട്ടാളിയാകുന്നുവെങ്കിൽ,
അവൻ വളരെ മോശപ്പെട്ട കൂട്ടാളിയത്രെ!

۳۸- وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ
وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ
قَرِينًا ۝

[illegible]

ചിലവഴിക്കുകയും അന്ത്യമായി ബന്ധപ്പെട്ട മുർശ്ശിണങ്ങളും കാരണമായി മറുപുറംവർക്കു നൽക ചെയ്തവൻ തന്റെ കാരുണ്യത്തിന് പ്രസ്താവിച്ച ദായം, നേരമായിട്ടു ധനം ചിലവഴിക്കുവാൻ മടി കാട്ടാതിരിക്കുകയും, ചിലവഴിക്കുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യം-അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിഫലമോ, പാരലോകത്തുവെച്ചുള്ള രക്തവേര അതിരിക്കര കെട്ടനങ്ങാത്തതായി പെരുപ്രശസ്തിയും ലഭിക്കണമെന്നുള്ളതായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇവന്റെയും അല്ലാഹു ഇയ്ക്കപ്പട്ടകയില്ലെന്നും, അവരുടെ കൂട്ടാളി പിശാചാണെന്നും, പിശാചു കൂട്ടാളിയായിത്തീർന്നാൽ അതിന്റെ അനന്തരഫലം അങ്ങേയറ്റം അപകടകരമായിരിക്കുമെന്നും അവരെ താക്കീതും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യനാളിലുമുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ അഭാവമോ, പോരായ്മയോ നിമിത്തമാണല്ലോ ചിലവഴിക്കുന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യം ഭൗതികമായിത്തീരുന്നത്. ഇതിനുള്ള പ്രവർണ ലഭിക്കുന്നതോ? പിശാചിൽ നിന്നാണു താനും. പിശാചാക്കട്ടെ, മനുഷ്യനെ വഴി പിഴപ്പിക്കുകയും, നാശപ്പെടുത്തുമ്പോൾ നശിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുക. (22:4)

ജനസമൂഹത്തിൽ വെച്ചു സദാകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കീർത്തി നേടുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരുടെ കർമ്മങ്ങൾ-അവസാനമവ പട്ടണുകർമ്മങ്ങളായിരുന്നാലും ശരീ-അല്ലാഹുവിൽ സദാകാര്യമല്ലെന്നും, അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കർമ്മങ്ങൾ മാത്രമേ അവന്റെ അടുക്കൽ വിലപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നും അല്ലാഹു അസന്നിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഒരു ഹദീസിൽ ഇപ്രകാരം വന്നിരിക്കുന്നു: നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങളെപ്പറ്റി അൻ മേപ്പട്ടണവയിൽ വെച്ച ഏറ്റവും മേന്മയേറിയതായ ചെറിയ ശിക്ഷാകരം, ഏതാണു ചെറിയ ശിക്ഷാകരം എന്നു ചോദിക്കപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ജനങ്ങളെ കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കലാണ്.' (അ.) 'ഇഹത്തിൽവെച്ച ഏതൊരു കൂട്ടരും കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടി നിങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നവരും അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നെക്കുവിൻ; എന്നിട്ട് അവരുടെ അടുക്കൽവെച്ചു വല്ല പ്രതിഫലവും ഗുണവും കിട്ടുവാനുണ്ടോ എന്നു നോക്കുവിൻ' എന്നു ഖിയ്യാമത്തു നാളിൽ അവരോടു അല്ലാഹു പറയുമെന്നുകൂടി ബൈഹഖി (r) യുടെ രിവായത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു.

39. എന്താണ് അവർക്ക് (ദോഷം) ഉള്ളത്? അവർ അല്ലാഹുവിലും, അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിക്കുകയും, അല്ലാഹു തങ്ങൾക്കു നൽകിയതിൽനിന്നു ചിലവഴിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നാൽ അവരെപ്പറ്റി അല്ലാഹു അറിയുന്നവനാകുന്നു താനും.

39- وَمَا ذَا عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ
وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا

39. 39. എന്താണ് അവരുടെ മേൽ (അവർക്കു ദോഷം) ഉള്ളത്? അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ 39. അല്ലാഹുവിൽ 39. അന്ത്യദിനത്തിലും 39. അവർ ചിലവഴിക്കുകയും 39. അവർക്കു നൽകിയതിൽനിന്നു 39. അല്ലാഹു 39. അല്ലാഹു ആകുന്നു 39. അവരെപ്പറ്റി 39. അറിയുന്നവൻ

അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടും, അന്നത്തെ ദിവസം അവന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള പ്രതിഫലം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് അവർ-ജനങ്ങളെ കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടി ധനം ചിലവഴിക്കുന്നവർ-ചിലവഴിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, അവർക്കു യാതൊരു ദോഷവും വേദിക്കുവാനില്ല. അവർ ചെയ്യുന്നതൊന്നും അല്ലാഹു അറിയായതെ പോകുകയില്ല. അവനാകട്ടെ, ഒട്ടും അക്രമവും അനീതിയും ചെയ്യുന്നവനുമല്ല. ഒരു നൽക-അതെത്ര നിസ്സാരമായിരുന്നാലും-അവൻ അതിനെ ഇരട്ടിപ്പിച്ചു വലുതാക്കിക്കൊണ്ടായിരിക്കും അതിനു പ്രതിഫലം നൽകുക. കൂടാതെ, അവന്റെ ഔദാര്യമായി സ്വന്തം വക വമ്പിച്ച പ്രതിഫലങ്ങൾ വേറെയും നൽകുന്നതാണ്. (2:245 മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിവരിച്ചതു കാണുക) അല്ലാഹു പറയുന്നു:

40. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, ഒരു അണുത്തൂക്കം [ഒട്ടും] അക്രമം ചെയ്കയില്ല. അതൊരു നൽകയായിരുന്നാൽ അവൻ അതിനെ ഇരട്ടിപ്പിക്കുന്നതാണു; അവന്റെ അടുക്കൽനിന്നു (അവന്റെ വകയായി) വമ്പിച്ചതായ പ്രതിഫലം അവൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

40- إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ
وَإِنْ تَكُ حَسَنَةً يُضَاعِفْهَا
وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا

രിക്കുകയായിരുന്നില്ലെന്നു അവർ സത്യം ചെയ്യുന്നത്. അപ്പോൾ (36:65) കാണുന്നതുപോലെ) അല്ലാഹു അവരുടെ വായക്കു കൂട്ടുവെക്കും. എന്നിട്ട് അവരുടെ കൈകാലുകൾ അവർ പ്രവർത്തിച്ചതെല്ലാം തുറന്നു സംസാരിക്കും. അപ്പോഴാണ് 'തങ്ങളുടെ ഭൂമി സമനിരപ്പാക്കപ്പെട്ടെങ്കിൽ നന്നായെന്നി' എന്ന അവർ ആഗ്രഹിക്കുകയും, അല്ലാഹുവിനോടു ഒരു വർത്തമാനവും അവർ ഒളിച്ചുവെക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്.

ഇബ്നു മസ്'ഉദു (റ) പറഞ്ഞതായി ഇങ്ങിനെ നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: 'എന്നിട്ടു താമര ഖുർആൻ ഓതിക്കേൾപ്പിക്കണമെന്നു നബി (സ) ഏറ്റെടുത്തു പറയുകയുണ്ടായി. ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്യവേ, ഖുർആൻ അവതരിച്ചതു അങ്ങേയായിരിക്കെ ഞാൻ അങ്ങേയോട് ഓതിത്തരികയോ?!' തിരുമേനി പറഞ്ഞു: 'അതെ, ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരാളിൽ നിന്നു അതു കേൾക്കുവാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.' അങ്ങനെ, ഞാൻ സൂറത്തു നീസാഉഃ ഓതി وَأَنذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى (എല്ലാ സമുദായത്തിൽ നിന്നും നാം ഒരു സാക്ഷിയെ കൊണ്ടുവരുകയും, ഇക്കൂട്ടരുടെമേൽ സാക്ഷിയായി നിന്ന കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്താൽ എങ്ങിനെയിരിക്കും?!) എന്ന ആയത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിട്ടുന്ന പറഞ്ഞു: 'എനി, ഇപ്പോൾ മതി!' തിരുമേനിയുടെ രണ്ടു കണ്ണുകളും കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. (അ; ബു; തി; ന) ഒരു കുറ്റവാളിയോ, പ്രതിയോ അല്ലാതെ, കേവലം സാക്ഷിയെന്ന നിലക്കല്ലെന്നെങ്കിലും രാജാധിരാജനായ അല്ലാഹുവിന്റെ കോടതിയിൽ മൊഴി കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന ആ പലത്തിന്റെ ഗൗരവം ഓർത്തു നബി (സ) ഇഹത്തിൽവെച്ചു ഇത്രയും നടപ്പാക്കുകയോ, അവിടുത്തെ സാക്ഷ്യമനുസരിച്ചു കുറ്റപത്രം തയ്യാറാക്കപ്പെടുകയും, നരകശിക്ഷക്കു വിധേയരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്ന ദുർഭാഗ്യവാന്മാരുടെ സ്ഥിതി അവിടെ എന്തായിരിക്കും?!) അല്ലാഹുനമ്മെ കാത്തു രക്ഷിക്കട്ടെ ആമിൻ.

വിഭാഗം-7

۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا الصَّلٰوةَ
وَاَنْتُمْ سُكَرٰى
حَتّٰى تَعْلَمُوْا مَا تَقُولُوْنَ
وَلَا جُنُبًا اِلَّا عَابِرِيْ سَبِيْلٍ
حَتّٰى تَغْتَسِلُوْا وَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰى
اَوْ عَلٰى سَفَرٍ
اَوْ جَاءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِّنَ الْغَايَةِ
اَوْ لَمْ يَمْسَسْكُمْ الْبَآءُ
فَلَمْ يَجِدُوْا مَآءً
فَتَيَمَّمُوْا صَعِيْدًا طَيِّبًا

43. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരെ, ലഹരി ബാധിച്ചവരായിക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾ നമസ്കാരത്തെ സമീപിക്കരുത്; നിങ്ങൾ പറയുന്നത് നിങ്ങൾക്കു അറിയു (വാൻ കഴിയുന്നതുവരെ; 'ജനാബത്തു' കാരായിക്കൊണ്ടും അരുത്; വഴി കടന്നു പോകുന്നവരായിട്ടല്ലാതെ-നിങ്ങൾ കൂളിക്കുന്നതുവരെ. നിങ്ങൾ രോഗികളോ, യാത്രയിലോ ആയിരിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങളിൽ ഒരാൾ (മലമൂത്ര) വിസർജ്ജന സമയത്തുനിന്നു വരുകയോ, സ്ത്രീകളുമായി സ്പർശനം നടത്തുകയോ ചെയ്തുവെങ്കിൽ എന്നിട്ടു നിങ്ങൾക്കു വെള്ളം കിട്ടിയില്ല (എങ്കിൽ) അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ശുദ്ധമായ ഭൂമുഖത്തെ (അഥവാ മണ്ണിനെ) കരുതിക്കൊള്ളുവിൻ;

43. ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നിങ്ങൾ സമീപിക്കരുത് ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നിങ്ങൾ നമസ്കാരത്തെ നിങ്ങൾ ആയിക്കൊണ്ടു ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നിങ്ങൾ (ക്കു) അറിയുന്നതുവരെ ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا ജനാബത്തുകാരായും അരുത് ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا കടന്നുപോകുന്ന (വിട്ടുകടക്കുന്ന)വരായിട്ടല്ലാതെ ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا വഴി ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നിങ്ങൾ കൂളിക്കുന്നതുവരെ ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നിങ്ങൾ ആയിരുന്നാൽ, ആയെങ്കിൽ ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا രോഗികൾ ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا അല്ലെങ്കിൽ വല്ല യാത്രയിലും ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا അല്ലെങ്കിൽ വന്നു (എങ്കിൽ) ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا ഒരാൾ (ആരെങ്കിലും) ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നിങ്ങളിൽനിന്നു ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا വിസർജ്ജന സമയത്തുനിന്നു ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സ്പർശനം നടത്തി(യെങ്കിൽ) ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا സ്ത്രീകളുമായി ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا എത്തിട്ടു നിങ്ങൾ പ്രാപിച്ചില്ല, നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയില്ല ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا വെള്ളം ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا എന്നാൽ കരുതി (അഥവാ ഷിച്ചു) കൊള്ളുവിൻ ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا ഭൂമുഖത്തെ, മണ്ണിനെ ۴۴- يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرُبُوا നല്ലതായ, ശുദ്ധമായ

നതിനെ ഇംഗ്ലീഷിലെ അപ്രായമാണ് കൂടുതൽ മൃകതയായി കാണുന്നത്. തുടർന്നുകൊണ്ടു **لَا يَحِلُّ** എന്നു വാക്കിയ വാക്യങ്ങളോടു കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നതു് അതാണ്. **لَا يَحِلُّ** നമസ്കാരത്തിൽ ഓതുന വ്യർത്തനവും ചെയ്യുന്ന വികീർണ്ണമായ വസ്തുവുമായും അർത്ഥം അറിയലും അതു ഓർമ്മിക്കലും വളരെ ആവശ്യമാണെന്നു ഇതിൽ സഹജമല്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ പറയുന്നതു നിങ്ങൾ അറിയുന്നതുവരെ (**لَا تَقْرَأُ مَا لَا تَعْلَمُ**) എന്നുള്ള വാക്കിനെ അറിവ് മാത്രമായി നമസ്കാരത്തിൽ ഓതുനതു്, ചെയ്യുന്നതു്മായ ഏറ്റവും വാക്കുകളുടെയും അർത്ഥം ശ്രദ്ധിച്ചുകിലെ നമസ്കാരം ശരിയാക്കുകയുള്ളുവെന്നു ചിലർ സമർത്ഥിച്ചു കാണുന്നതു ശരിയല്ല. ആ വാക്യത്തിനു വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലാത്ത അർത്ഥം സങ്കല്പമത്രെ അത്. മാത്രമല്ല, വ്യർത്തനവും, വ്യർത്തനിലോ ഹദീസിലോ ഉള്ള വികീർണ്ണമായ വസ്തുവുമായും, അർത്ഥം അറിയുന്നവരുടെ നമസ്കാരം മാത്രമേ സാധുവാകുകയുള്ളൂ എന്നു പറയുവാൻ തെളിവുകളില്ലതാനും. അതു കേവലം പ്രായോഗികവുമല്ല. അൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ എന്താണു അവ പ്രകാരത്തിൽ തന്നെയാണോ എന്താണു അറിയാത്തവിധം ലഹരി ബാധിച്ചവരെപ്പറ്റിയാണ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. അർത്ഥമോ, ഭാഷയോ അറിയാത്തവരെപ്പറ്റിയല്ല.

ലഹരി ബാധിച്ചവരായിരിക്കാണ്ടു നമസ്കാരത്തെ സമീപിക്കരുതു എന്നു പറഞ്ഞതിനെത്തുടർന്ന് 'ജനാബത്തുകാരായിരിക്കാണ്ടു സമീപിക്കരുതു' എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ജനാബത്തു' എന്ന വാക്കിനു 'അകന്നു നിൽക്കുക, ദൂരപ്പെടുക' എന്നാണർത്ഥം. സംയോഗം, ഇസ്ത്രീയസ്ഖലനം എന്നിവ മൂലമുണ്ടാകുന്ന വലിയ അശുഭ്ധിയാണു ഇസ്ലാമിന്റെ സാമൂഹികഭാഷയിൽ സാധാരണ അതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കാറുള്ളത്. നമസ്കാരം, വ്യർത്തൻ പാരായണം മുതലായവയിൽനിന്നു ജനാബത്തുകാരൻ അകന്നു നിൽക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. വഴി കടന്നു പോകുന്നവരായിട്ടല്ലാതെ' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം, വല്ല ആവശ്യാർത്ഥവും പള്ളിയിലൂടെ നടന്നുപോകുന്നതിനു വിരോധമില്ല. പള്ളിയിൽ കടന്നു തങ്ങിനിൽക്കുവാൻ പാടില്ല-എന്നാകുന്നു. വാക്കിന്റെ നേരെ അർത്ഥം കൊണ്ടു വരുന്നതു്, പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥാമൂലം പണ്ഡിതന്മാരും സ്വീകരിച്ചുവരുന്നതു് അതാണ്. മദീനാ പള്ളി യോടു തൊട്ടുനിന്നിരുന്ന വീടുകളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ചില അൻസാരി സഹാബികളുടെ വാതിലുകൾ പള്ളിയിൽ പൊക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു ജനാബത്തുണ്ടാകുമ്പോൾ വെള്ളം കൊണ്ടുവരുവാനും മറ്റും പള്ളിയിലൂടെ കടന്നു പോകേണ്ടിയിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള അവസ്ഥകളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണു ഈ പ്രസ്താവനയെന്നു ചില രീതിവേദങ്ങളിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു പ്രസ്താവ്യമാണ് (**لَا يَحِلُّ لِمَنْ فِي الْمَسْجِدِ أَنْ يَخْرُجَ مِنْهُ**) നബി(സ) തിരുമേനിയുടെ ജീവിതാന്ത്യ കാലത്തു അബൂബക്കർ (റ) ന്റെ വാതിൽ ഒഴിച്ചുള്ള അത്തരം വാതിലുകളെല്ലാം അടച്ചുകളയുവാൻ അവിടുന്നു കല്പിക്കുകയുണ്ടായി. (ബു.) പുറക്കുപുറത്താൽ, കൂട്ടിച്ചു ശുഭ്ധിയാകുംമുമ്പ് ജനാബത്തുകാരനു വല്ല ആവശ്യവും നേരിട്ടാൽ പള്ളിയിൽ തങ്ങി നിൽക്കാതെ കടന്നുപോകാവുന്നതാണ്. ആർത്തവമുള്ള സ്ത്രീകളുടെ വിധിയും ഇതു പരമമെന്തെന്നു. പള്ളിയിൽ വൃത്തികേടാകുമെന്നു യേശ്വസാത്തപ്പോൾ അവർക്കു വിരോധമില്ലെന്നും ചിലർക്കു പ്രിയമുണ്ട്. **لَا يَحِلُّ** എന്നവാക്കിന് 'യാത്രക്കാരായിട്ടല്ലാതെ' എന്നും ചില മഹാൻമാർ അർത്ഥം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇബ്നു ജഹ്റും (റ) മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, യാത്രക്കാരെക്കുറിച്ചു തുടർന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ അഭിപ്രായത്തിനു പ്രസക്തി കാണുന്നില്ല. ആയത്തിലെ വാക്കുകളോടു കൂടുതൽ യോജിച്ചതു് ആദ്യം പറഞ്ഞ അർത്ഥംതന്നെ **لَا يَحِلُّ**

വെള്ളംകൊണ്ടു ശുഭ്ധി കരിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത പരിതസ്ഥിതിയിൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നാണു **لَا يَحِلُّ** (നിങ്ങൾ രോഗികളായിരുന്നാൽ) എന്നു തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നത്. നാലവസ്ഥകളാണു ഇവിടെ അല്ലാഹു എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. (1) രോഗികളായിരിക്കുക. നാമോത്ര രോഗമായാൽ പോര, വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുന്നതുമൂലം കാര്യമായ വല്ല ദോഷവും ബാധിച്ചേക്കുന്ന രോഗമായിരിക്കണമെന്ന പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെങ്കിലും വെള്ളം അടുത്തുണ്ടെങ്കിലും അതുപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയാതിരിക്കുകയും, സഹായത്തിന് ആളില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രോഗികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും. (2) യാത്രയിലായിരിക്കുക. ദീർഘയാത്രയെന്നോ അല്ലെന്നോ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു സാധാരണഗതിയിൽ യാത്ര (3) എന്നു പറയപ്പെടാവുന്ന സഞ്ചാരമായാൽ മതിയെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഏതായാലും അങ്ങാടിയിലോ കൃഷിസ്ഥലമോ പോകലും വാലും പോലെയുള്ളതൊന്നും യാത്രയായി ഗണിക്കപ്പെടുകയില്ല. (3) മലകൂത്ര വിസർജ്ജന സ്ഥലത്തുനിന്നു വരിക (**لَا يَحِلُّ لِمَنْ فِي الْمَسْجِدِ أَنْ يَخْرُجَ مِنْهُ**). അഥവാ, മൂത്രിക്കുകയോ കാഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുക. ചാടിത്തൊഴുതാത്തതുമായ സ്ഥലം എന്നാണു **لَا يَحِلُّ** ന്റെ വാക്കാർത്ഥം. മലകൂത്രവിസർജ്ജനാർത്ഥം ജനങ്ങളിൽനിന്നു മാറുവാൻവേണ്ടി അത്തരം സ്ഥലങ്ങളിലാണല്ലോ ഇരിക്കാറുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു മറക്കിരിക്കുന്ന സ്ഥലം-കടവിറങ്ങുന്നതും-പെട്ടിക്കിരിക്കുന്ന സ്ഥലം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥത്തിൽ അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'മലം-കാഷ്ഠം' എന്ന അർത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. (4) സ്ത്രീകളുമായി സ്पर्ശനം നടത്തുക (**لَا يَحِلُّ**) അഥവാ സംയോഗം നടത്തുക.

ചിത്രം (എന്നിട്ടു വെള്ളം കിട്ടിയില്ല) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം വെള്ളം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടോ മറ്റു വല്ല കാരണം കൊണ്ടോ ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധ്യമാകാതിരിക്കുക എന്നാണെന്നത്രെ ചില വ്യക്തിഗതങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഇതനുസരിച്ച് ഈ ഉപാധി മേൽ പറഞ്ഞ നാലവസ്ഥകളിലേക്കും ബാധകമായിരിക്കും. ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കാതിരിക്കുക എന്നല്ല-കിട്ടാതിരിക്കുക എന്നു തന്നെയാണു-ഉദ്ദേശ്യമെന്നത്രെ മുൻപുകാലിപ്രായം. പക്ഷേ, ഈ ഉപാധി മേൽപറഞ്ഞ നാലവസ്ഥകളിലേക്കും ബാധകമാണെന്നും, അവസാനത്തെ മൂന്നിലേക്കു മാത്രം ബാധകമാണെന്നും, അവസാനത്തെ രണ്ടിലേക്കു മാത്രം ബാധകമാണെന്നും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. അവസാനത്തെ മൂന്നിലേക്കു ബാധകമായതാണെന്ന അഭിപ്രായമാണു കൂടുതൽ യുക്തമായിക്കാണുന്നത. امام പ്രസ്തുത അഭിപ്രായങ്ങളും മാരാനിന്റെയും ന്യായങ്ങളും തെളിവുകളും ഉപയരിച്ച് ഇവിടെ വീർത്തിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും ഈ വചനത്തിലെ വിഷയങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില സംഗതികൾ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതു സന്ദർഭോപരിതമായി തോന്നുന്നു:-

(1) യാത്രയിലായാലും അല്ലെങ്കിലും ശനി, വെള്ളം തയ്യാറുള്ളപ്പോൾ തന്നെ രോഗം നിമിത്തമോ, ഉള്ള വെള്ളം ഉപയോഗിച്ചാൽ തന്നിടേക്കാ മറ്റൊരു രോഗിച്ചു വലയേണ്ടിവരുന്നതെന്നു കണ്ടെത്തുകയോ മറ്റൊരു അതു ഉപയോഗിക്കുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായാലും 'തയക്കൂ' ചെയ്യാമെന്നുള്ളതിൽ തർക്കമില്ല. (2) വെള്ളം കിട്ടാതിരിക്കുക (ചിട്ടാ) എന്ന ഉപാധിയെപ്പറ്റി കേൾ സൂചിപ്പിച്ച ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ മുന്നിർത്തിക്കൊണ്ടു യാത്രയിൽ വെള്ളം തയ്യാറാക്കേണ്ടതായാലും ഇല്ലെങ്കിലും തയക്കൂ ചെയ്താൽ മതിയെന്നു ഒരു പൊതുവിധിയായി ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. യാത്രയിൽ വൃശ്ചവ്യം, കൃഷ്ണിയ്യം ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും. വിശേഷിച്ച് ആധുനിക വാഹനങ്ങളായ തീവണ്ടി, കപ്പൽ, വിമാനം മുതലായവയിൽ വെച്ച് അതുണ്ടും പ്രയാസകരമാണു എന്നൊക്കെ അവർ അതിന്നു കാരണവും പറയുന്നു. മേൽപറഞ്ഞപോലെ, ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ ഉള്ള വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുവാൻ പ്രയാസം ഉണ്ടായാലല്ലാതെ, യാത്രക്കാരെ സംബന്ധിച്ചു നിരൂപാധികം ഒരു പൊതുവിധിയായി ഇതു സ്വീകരിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ചില യുക്തിന്യായങ്ങളല്ലാതെ, സ്വീകാര്യമായ വല്ല തെളിവോ, കാര്യമായ ഏതെങ്കിലും പണ്ഡിതമതിപ്രായങ്ങളോ കാണുന്നുമില്ല. താഴെ ഉദ്യാഹരിക്കുന്ന ഹാദീസിൽ നിന്നു മറിച്ചാണു മനസ്സിലാകുന്നതും. (3) മേൽ സൂചിപ്പിച്ച ഏതഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചാലും വെള്ളം കിട്ടാതിരിക്കുക എന്ന ഉപാധി അവസാനത്തെ രണ്ടവസ്ഥയിലേക്കും—മലമുത്ര വിസർജ്ജനത്തിലേക്കും സംയോഗത്തിലേക്കും—ബാധകമാകുമെന്നുള്ളതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുവാൻ പറ്റാത്ത രോഗമുള്ളപ്പോൾ, വെള്ളം ഉണ്ടോ ഇല്ലെന്നു നോക്കേണ്ടതുകില്ല. യാത്രയിലായിരിക്കുമ്പോൾ വെള്ളം കിട്ടാതിരിക്കുകയെന്ന ഉപാധിക്കു സ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നാണിവിടെ ആലോചിക്കുവാനുള്ളത്. വാസ്തവത്തിൽ, ഒരു യാത്രയിൽ വെള്ളം കിട്ടാതെ സഹാബികൾ വിഷമിച്ച ദൈവസരത്തിലാണു തയക്കൂ വിന്റെ നിയമം തന്നെ അവതരിപ്പിച്ച്. നോക്കുക:-

അഹ് മദ്യം, ബുദ്ധിമതി, മുസ്ലീം (റ) മുതലായവർ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും ഉദ്ധരിച്ച ആ സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാണ്: ഒരു യുദ്ധയാത്രയിൽ ആയിരം (ന)യുടെ മാല വീണുപോയി. അവർ അതു തന്റെ ഭൃത്യന്മാർക്ക് അടയ്ക്കാൻ (റ) നന്നാവാൻ പറ്റിയെന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ തിരിച്ചിൽ പെട്ട് സബി (സ)യും സഹാബികളും വഴിയിൽ തടഞ്ഞു നിന്നു. അവരുടെ പക്ഷം വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ സ്ഥലത്തും വെള്ളമില്ലായിരുന്നു. ആയിരം (ന) യുടെ മാലകാരണം വെള്ളമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ കൂട്ടമായിത്തീർന്നപ്പോൾ ജനങ്ങൾ അവരുടെ പിതാവായ അബൂബക്കർ (റ) നോടു ആക്രമണം ചെയ്തു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം മുകളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു പലതും പറയും കയും അവരുടെ ഊരുകൾ കുത്തുകയും ഉണ്ടായി. രസൂൽ (സ) അപ്പോൾ ആയിരം (റ) യുടെ മടിയിൽ തലവെയ്ക്കുകയും അവരുടെ ഊരുകൾ കുത്തുകയും ഉണ്ടായി. രസൂൽ (സ) കാലത്തു എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ (വളരെവിശേഷമായ) വെള്ളമില്ല. ഈ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു തയമ്മൂഖിന്റെ ആയത്വ അവതരിച്ചത്. അപ്പോൾ, ജനങ്ങൾ ആയിരം (റ) മറ്റും വെള്ളമില്ല. ഈ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു തയമ്മൂഖിന്റെ ആയത്വ അവതരിച്ചത്. അപ്പോൾ, ജനങ്ങൾ ആയിരം (റ) മറ്റും വെള്ളമില്ല. ഈ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു തയമ്മൂഖിന്റെ ആയത്വ അവതരിച്ചത്. അപ്പോൾ, ജനങ്ങൾ ആയിരം (റ) മറ്റും വെള്ളമില്ല. ഈ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു തയമ്മൂഖിന്റെ ആയത്വ അവതരിച്ചത്.

(4) ശാഗം മൂലം വെള്ളം ഉപയോഗിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തപ്പോഴും, യാത്രയിൽ വെള്ളം കിട്ടാത്തപ്പോഴും കുളി നിർബന്ധമായാൽ, കുളിക്കു പകരവും, വൃശ്ചവിന്റെ ആവശ്യം മണിടാൽ വൃശ്ചവിനു പകരവും തയ്യാറും ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു. മലമൂത്ര വിസർജ്ജനം നിമിത്തം കുളി നിർബന്ധമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വൃശ്ചവിനു പകരം ചെയ്യാവുന്നതാകുന്നു.

തായ്ക്കും, സംയോഗം നിമിത്തം കൃതി നിർണ്ണയമാകുന്നതുകൊണ്ടു കൃതിക്കു പകരമായുമാണു തയ്ക്കും നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എന്നു വ്യക്തമാണു്.

لَمْ (ലാമസ്തം) എന്ന വാക്കിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം അന്യോന്യം സ്വർഗ്ഗിക്കുക-അഥവാ പരസ്വർഗ്ഗം തൊട്ടുക-എന്നാകുന്നു. സംയോഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു ആ വാക്കു ഉപയോഗിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗിക്കുക-അഥവാ തൊട്ടുക-എന്നർത്ഥമായ مَر (മസ്സ) എന്ന പദം സംയോഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഖുർആനിൽ തന്നെ (2: 236, 237) ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തമായ വാക്കിൽ തുറന്നു പറയുന്നതു മാനുഷമല്ലെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന (സംയോഗം മുതലായ) കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വ്യംഗ്യമായും, അലങ്കാര രൂപത്തിലും പ്രസ്താവിക്കുക ഖുർആന്റെ ഒരു പതിവാണ്. ഇതെല്ലാം കാരണമായിട്ടാണ് ഈ വാക്കിനു സംയോഗം ചെയ്യുക എന്നു വിവക്ഷ നൽകപ്പെടുന്നത്. ഇമാം ശാഫി (റ) മുതലായ ചില മഹാൻമാർ ഇവിടെ ആ വാക്കിനു അതിന്റെ ഭാഷാർത്ഥം തന്നെ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മലമൂത്ര വിസർജ്ജനം പോലെയെന്ന, അന്യ സ്ത്രീകളെ തൊട്ടാൽ വളച്ചു നിഷ്ഫലമാകുമെന്നും, നമസ്കാരത്തിനു വിണ്ടും വളച്ചു എടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും, ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. لَمْ എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു لَمْ (ലാമസ്തം) എന്നു വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഇവർ തെളിവായി എടുക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗിക്കുക എന്നു തന്നെയായിരിക്കും അപ്പോൾ അതിന്റെ അർത്ഥം. സ്ത്രീകളെ തൊട്ടാൽ വളച്ചു നിഷ്ഫലമാകുമോ, ഇല്ല എന്നതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായം പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ സഹാബികളുടെ കാലം മുതൽക്കേ ഉള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ, ഹദീസുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ഇവിടെ ആ വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം സംയോഗമാണെന്ന അഭിപ്രായത്തിനാണ് ബലം കാണുക. ഇബ്നു ജരീർ (റ) മുതലായവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ, നബി(സ) സ്വപത്നിമാരെ പുംബിച്ചശേഷം വളച്ചു ചെയ്തതെ നമസ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതായി പല ഹദീസുകളിലും വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. (ഹദീസുകൾ ഇബ്നു ജരീറും, ഇബ്നു കഥീറും (റ) മറ്റും ഉദ്ധരിച്ചുകാണാം.)

എന്നി, നമുക്കു തയ്ക്കുമിനെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കാം. تَمَّ (തയ്ക്കും) എന്ന വാക്കിന്റെ ഭാഷാർത്ഥം 'കരുതി ചെയ്യുക, ഉദ്ദേശിക്കുക, അന്വേഷിക്കുക' എന്നൊക്കെയാണ്. താഴെ പറയുന്ന വിധം മണ്ണുകൊണ്ടു കൈകാൽ തടവുന്നതിനാണു മതത്തിൽ സാരമേറിയതായി 'തയ്ക്കും' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. മേൽ വിവരിച്ച ഏതെങ്കിലും സ്വന്തം നേരിട്ടുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ശുദ്ധമായ ഭൂമുഖത്തെ കരുതിക്കൊള്ളുക (تَمَّوْا) എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിന്നാണു ഈ പേർ അതിനു സ്വീകൃതം. تَمَّ (സ്വതന്ത്രം) എന്ന പദത്തിനു 'ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലം, ഭൂമുഖത്തുള്ളതും, ഭൂമിയിൽ പൊതിക്കാണെന്നതും, മണ്ണും, ഖബർ, നിരപ്പായ സ്ഥലം' എന്നൊക്കെയാണു നിഘണ്ടുക്കളിൽ അർത്ഥം കാണുന്നത്. ഈ പദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി തയ്ക്കുമിനു ഏതെല്ലാം വസ്തുക്കളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നുള്ളതിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. അതു കേവലം സാമാന്യവുമാണ്. മണ്ണു മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്നു ഇമാം ശാഫി, ഇമാം അഹ്മദ് (റ) മുതലായവരും, മണ്ണും മണ്ണൊടു ബന്ധപ്പെടുന്ന മണൽ, കൽപുണ്ണാനു മുതലായവയും ഉപയോഗിക്കാമെന്നു ഇമാം അബൂഹനീഫ (റ) മുതലായവരും, അവയും അവക്കു പറ്റുമെ സസ്യങ്ങളും പാറകളും അടക്കം ഭൂമുഖത്തുള്ള ഏതു വസ്തുക്കളും ആവാമെന്നു ഇമാം മാലികി (റ) മുതലായവരും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഹദീസുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം تَمَّ എന്ന വാക്കുതന്നെ ഹദീസുകളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുകാണാം. എങ്കിലും ചിലപ്പോൾ تَمَّ (മണ്ണു) എന്നു വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്.

ഹുദൈഫത്തുബ്നുൽ യമാനി (റ)ൽ നിന്നു മുസ്'ലിം(റ) ഇങ്ങനെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു: റസൂൽ (സ) പറഞ്ഞു: 'മൂന്നു കാര്യം കൊണ്ടു മറ്റു മനുഷ്യരെക്കാൾ നമുക്കു ശ്രേഷ്ഠത നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: നമ്മുടെ (നമസ്കാരത്തിലെ) അണികൾ മലകളുടെ അണികളെപ്പോലെ ആക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; നമുക്കു ഭൂമിമുഴുവനും പള്ളി (നമസ്കരിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലം) ആക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; വെള്ളം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അതിലെ മണ്ണു നമുക്കു ശുദ്ധി ചെയ്യാനുള്ളതും ആക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (മു.) ഈ ഹദീസിന്റെ ചില രിവായത്തിൽ تَمَّ എന്നും, ചിലതിൽ تَمَّ എന്നും കാണാം. രണ്ടായാലും മണ്ണു എന്നുതന്നെ അർത്ഥം. കൂടാതെ, വേറെ ചില ഹദീസിലും ഈ വാക്കു കാണാം. ശാഫി, അഹ്മദ് (റ) മുതലായവരുടെ തെളിവ് ഈ ഹദീസുകളാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, മണ്ണല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടു തയ്ക്കും ചെയ്താൽ ശരിയാകുകയില്ലെന്നു തീർത്തു പറയുക സാധ്യമല്ലെങ്കിലും, മണ്ണുകൊണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു കൂടുതൽ നല്ലതെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. മണ്ണു പൊടിയുള്ളതായിരിക്കുന്നതു നല്ലതാണെന്നു കൂടി ഹദീസുകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. സസ്യങ്ങൾ, ലോഹങ്ങൾ, പാറകൾ മുതലായവയൊന്നും തൊട്ടുതടവിക്കൊണ്ടു നബി (സ)യോ, നബി (സ) യുടെ അറിവിൽ പെട്ടുകൊണ്ടു മറ്റൊരാളിലുമോ തയ്ക്കും ചെയ്തതായി അറിയപ്പെടുന്നുമില്ല. മണ്ണു വെടിപ്പുള്ളതും മദ്ദേഹ് (جسد) കലരാത്തതുമായിരിക്കണമെന്നു لَمْ (ശുദ്ധമായ-നല്ലതായ) എന്ന വിശേഷണത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

തയ്യാമിന്റെ രൂപമാണു (سَوَابِغُهَا) (എന്നിട്ടു നിങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളെയും കൈകളെയും തടവുവിൻ.) എന്ന വചനം കാണിച്ചുതന്നത്. മുഖം മുഴുവനും തടവണമെന്നുള്ളതിൽ പണ്ഡിതൻമാർക്കിടയിൽ ചിന്നാടിപ്രായമില്ല. കൈകളുടെ കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. വുളുവെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ മുട്ടുവരെ കഴുകണമെന്നു സൂറത്തുൽ മാഇദ 7ൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തയ്യാമിനെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ചില ഹദീസുകളിൽ മുട്ടുവരെ നബി (സ) തടവിയതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മുട്ടുവരെ തടവൽ നിർബ്ബന്ധമാണെന്നാണു അഭിപ്രായം. കൈപത്തി (മുൻകൈ) മാത്രം തടവിയാലും മതിയെന്നാണു മറ്റൊരു അഭിപ്രായം. (سَابِغًا) എന്ന വാക്ക് കൈപത്തികളെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു മാഇദ: 41ൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു, ബുഖാരിയും മുസ്ലീമും (9) ഉദ്യരിച്ച ഒരു ഹദീസും ഇതിന്നു തെളിവായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഹദീസ" ഇതാണു: ഒരു യാത്രയിൽ ഉമർ (9), അമ്മാർ (9) എന്നിവർ ജനാബത്തു ഏർപ്പെട്ടു. കൂളിക്കുവാൻ വെള്ളം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉമർ (9) നമസ്കരിക്കാതിരുന്നു. അമ്മാർ (9) മണ്ണിൽ പുറണ്ടു നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. [*] വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അതിൽ ഊതുകയും, പിന്നീട് അതുകൊണ്ടു മുഖവും രണ്ടു കൈപത്തികളും തടവുകയും ചെയ്തു. പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടി ബുഖാരി-മുസ്ലീം നിവേദനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ ഹദീസിന്റെ ചില വിവരങ്ങളിൽ നബി (സ) നിലത്തു ഒരു അടിച്ചുവെന്നു വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ ആസ്പദമാക്കി മുഖത്തിനും കയ്യിനും കൂടി ഒരു അടിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നും, കൈപത്തികൾ മാത്രം തടവിയാൽ മതി-മുട്ടുവരെ നിർബ്ബന്ധമില്ല-എന്നും മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. പല മഹാൻമാരുടെയും അഭിപ്രായവും അതാണ്. കൈകൾ രണ്ടും മുട്ടുവരെ തടവേണ്ടതുണ്ടെന്നും മുഖത്തിനും കൈകൾക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി രണ്ടു പ്രാവശ്യം മണ്ണിൽ അടിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നുമാണു മറ്റൊരു വിഭാഗം പണ്ഡിതൻമാരുടെ അഭിപ്രായം. കൂടുതൽ വിവരത്തിന്നു ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ഫിഖ്ഹുഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ആശ്രയിക്കേണ്ടതാണ്.

44. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ഒരുശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ നീ നോക്കിക്കണ്ടില്ലേ? അവർ ദുർമാർഗം (വിലക്കു) വാങ്ങുന്നു; നിങ്ങൾ മാർഗ്ഗം പിഴച്ചുപോകുവാൻ അവർ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു!

٢٣- اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتٰبِ يَشْتَرُوْنَ الضَّلٰلَةَ وَيُرِيْدُوْنَ اَنْ تَضِلُّوا السَّبِيْلَ ۝

45. അല്ലാഹു, നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നവനത്രെ. മിത്രമായി (അഥവാ രക്തം കുർത്താവായി) അല്ലാഹുതന്നെ മതി; സഹായകനായും അല്ലാഹുതന്നെ മതി.

٢٤- وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِاَعْدَاكُمْ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَلِيًّا ۚ وَكَفٰى بِاللّٰهِ نَصِيْرًا ۝

44. ۞ നീ കണ്ടില്ലേ, നോക്കുന്നില്ലേ ۞ യാതൊരുവരെ, ഒരു കുട്ടരിലേക്കു അവർക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ۞ ഒരുശം, പങ്കു ۞ (വേദ)ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ۞ അവർക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ۞ ദുർമാർഗ്ഗം, വഴികേടും, വഴി പിഴവും ۞ അവർ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുവാങ്ങുന്നു ۞ ദുർമാർഗ്ഗം, വഴി. 45. ۞ അല്ലാഹു, അല്ലാഹുവാനു ۞ നിങ്ങൾ പിഴച്ചുപോകുവാൻ ۞ മാർഗ്ഗം, വഴി. 45. ۞ അല്ലാഹു, അല്ലാഹുവായും അറിയുന്നവനാണു ۞ നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെപ്പറ്റി ۞ അകളെ ۞ ഏറെ (നല്ലവണ്ണം) അറിയുന്നവനാണു ۞ മിത്രമായി, കാര്യകർത്താവായി ۞ അല്ലാഹു (തന്നെ) മതി ۞ സഹായകനായി, മിത്രമായി, കാര്യകർത്താവായി ۞ അല്ലാഹു (തന്നെ) മതി ۞ സഹായകനായി.

[*] ഇമാം അസ്ഖലാനി(9) ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, വുളുവിന്നു പകരം തയ്യാമും ചെയ്യുന്നതു ഏതാണു വുളുവിന്റെ ആകൃതിയിലാണെന്നു പോലെ, കൂളിക്കു പകരമുള്ള തയ്യാമും കൂളിപോലെ ഗന്ധം മുഴുവനും വേണമെന്നു ഒരുപക്ഷ്ഠേ, അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കാം. ۞

46. (അതെ) യഹൂദരായവരിൽപെട്ടവർ (തന്നെ.) വാക്കുകളെ അവർ അതിന്റെ (യഥാ) സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു തെറ്റിച്ചു കളയുന്നു. അവർ പറയുകയും ചെയ്യും: 'സമീ അ'നാ വഅത്വഅ'നാ' എന്നും, 'ഇസ'മഅ'ഗൈറ മുസ'മ ഇൻ' എന്നും 'റാഇനാ' എന്നും! (അതെ) തങ്ങളുടെ നാവുകളെ വളച്ചൊടിച്ചും, മതത്തിൽ കൃത്തിപ്പറഞ്ഞു [ആക്ഷേപിച്ചു] കൊണ്ടും! 'സമീഅ'നാ വഅത്വഅ'നാ' [ഞങ്ങൾ കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു] എന്നും, 'ഇസ'മഅ' [കേൾക്കണം] എന്നും, 'ഉൻഉർനാ' [ഞങ്ങളെ ഗൗനിക്കണം] എന്നും അവർ പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, അതവർക്കു ഗുണകരവും, ഏറെ ചൊവ്വുള്ളതുമായിരുന്നു.

പക്ഷേ, അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം അല്ലാഹു അവരെ ശപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ അല്ല (മാത്ര) മല്ലാതെ അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല.

۴۶. مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُخْرِفُونَ الْكَلِمَ
عَنْ مَوَاضِعِهِ
وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا
وَأَنشَأَ غَيْرُ مَسْمُوعٍ وَرَاعَيْنَا لَيًّا بِأَلْسِنَتِهِمْ
وَطَعْنًا فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا
وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ
وَأَنظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَقْوَمَ
وَلَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ
بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا

46. യഹൂദരായവരിൽപെട്ടവർ അവർ തെറ്റിക്കുന്നു, മാറ്റത്തിരുത്തം ചെയ്യുന്നു. ക്ലി വാക്കുകളെ അതിന്റെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ വിട്ടു അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു [പ്രകൃതമുതൽ പ്രകൃതവരെയുള്ള വാക്കുകളുടെ അർത്ഥങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കാണുക] വളച്ചൊടിച്ചു, ചുരുട്ടി മടക്കിക്കൊണ്ടു അവരുടെ നാവുകളെ, നാവുകൾകൊണ്ടു കൃത്തിയും (ആക്ഷേപിച്ചും-കൃത്തിപ്പറഞ്ഞും)കൊണ്ടും മതത്തിൽ, മതത്തെപ്പറ്റി അവർ പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ സമീഅ'നാ (ഞങ്ങൾ കേട്ടു) എന്നും അത്വഅ'നാ (അനുസരിച്ചു) എന്നും ഇസ'മഅ' (കേൾക്കണം) എന്നും ഉൻഉർനാ (ഞങ്ങളെ ഗൗനിക്കണം) എന്നും പക്ഷെ അതാകുമായിരുന്നു ഗുണം ഉത്തമം അവർക്കു കൂടുതൽ ചൊവ്വായ (നേരെയുള്ളതും) എന്നിലും (പക്ഷേ) അവരെ ശപിച്ചിരിക്കുന്നു അല്ലാഹു അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം അതിനാൽ അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല അല്ലമല്ലാതെ

യഹൂദികളെക്കുറിച്ചാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. സ്വാർത്ഥലാഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൽപിച്ച കൂട്ടി സർക്കാർഗ്ഗം കൈവെടിഞ്ഞു ദുർമ്മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അവർ ദുർമ്മാർഗ്ഗം വാങ്ങി എന്നു പറയുന്നത്. സത്യവിശ്വാസികളുടെ കഠിനശത്രുക്കളും, അവർ വഴിപിഴച്ചു കാണുവാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുള്ള വരുമാണവർ. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം അല്ലാഹുവിന്നു നന്നായി അറിയാം. ആകയാൽ സത്യവിശ്വാസികൾ ഒരിക്കലും അവരെ വിശ്വസിക്കുകയും അവരെ മിത്രങ്ങളും സഹായകരുമായി ഗണിക്കുകയും ചെയ്യരുത്. സത്യവിശ്വാസികളെ സഹായിക്കുവാനും രക്ഷിക്കുവാനും അല്ലാഹുതന്നെ ധാരാളം മതി. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ വചനത്തിൽ അല്ലാഹു സത്യവിശ്വാസികളെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ്. അനന്തരം, യഹൂദികളുടെ മനസ്ഥിതി എത്രത്തോളം കളങ്കം നിറഞ്ഞതും, അവരുടെ സ്വഭാവം എത്രകണ്ടു ദുഷിച്ചതുമെന്നു കാണിക്കുന്ന അവരുടെ ചില സമ്പ്രദായങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. അതെ, അവർ വാക്കുകളെ യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു തെറ്റിക്കുന്നു. അതായത്, വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്കുകൾ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ചില വാക്കുകൾ മാറ്റി തൽസ്ഥാനത്തു തങ്ങളുടെ ഇച്ഛക്കനുയോജിക്കുന്ന വേറെ ചില വാക്കുകൾ കൃത്തിച്ചെടുത്തി പൊതുജനങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ കർത്താക്കൾ അവരിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാരായിരിക്കും. (2: 75, 79) ചിലപ്പോൾ, നബി (സ) യിൽ നിന്നു കേൾക്കുന്ന വാക്കുകളെ മാറ്റിമറിക്കലും, ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യലും അവരുടെ പതിവായിരുന്നു. മറ്റൊരു സമ്പ്രദായം ഇതാണ്: പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കേട്ടാൽ നല്ലതും വേണ്ടപ്പെട്ടതുമെന്നു തോന്നിക്കുന്നതും, യഥാർത്ഥത്തിൽ കപടവും കെടേണ്ടതുമായ ചില വാക്കുകൾ അവർ നബി (സ) യുടെ നേരെ പ്രയോഗിക്കും. ഇതിനു മൂന്നു ഉദാഹരണങ്ങളും അല്ലാഹു എടുത്തു കാണിക്കുന്നു:-

(1) **لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَنكِحُوا** (സങ്കീർ്നം-വശം-സംഗ്രഹം). ഞങ്ങൾ കേൾക്കുകയും, അനുസരണമേറിയ കാര്യങ്ങളെയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു-അഥവാ കാര്യങ്ങളെ കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുവാൻ തയ്യാറായില്ല-എന്നർത്ഥം. സത്യവിശ്വാസികളെ നബി (സ) വല്ലതും ഉപദേശിക്കുമ്പോൾ അവർ **لَا يَحِلُّ لَكُمْ** (ഞങ്ങൾ കേൾക്കുക, അനുസരിക്കുക) എന്നു പറയരുള്ളതിന്റെ സ്ഥാനത്താണ് അവർ ഇതു പറയുക. അതിൽ, **لَا يَحِلُّ** (കേൾക്കുക) എന്ന വാക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. **لَا يَحِلُّ** (എതിർപ്പ് പ്രവർത്തിച്ചു) എന്ന വാക്ക് പശ്ചാത്താപമായിരിക്കും പറയുക-അല്ലെങ്കിൽ, **لَا يَحِلُّ** എന്നാണെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുമെന്ന് നാം ഖൊന്നു വളച്ചുതിരിച്ചായിരിക്കും. **لَا يَحِلُّ** എന്നു പറയുന്നത്. ഒരു പക്ഷേ-ചില വ്യവസ്ഥകൾക്കു പറയുന്നതുപോലെ-നാവുകകൊണ്ടു അനുസരണം കാണിക്കുമെങ്കിലും പ്രവൃത്തികളും വിപരീതം കാണിക്കുമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചതായിരിക്കാം. ആ വാക്ക് എന്നും വരാം. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.) (2) **وَمَنْ يَفْعَلْ** (ഇസ്കൂന്-ഗൈബ്-മുസ്തഹ്സൻ) പ്രശംസിക്കും. പരിഹാസത്തിനും കൊള്ളാവുന്ന രണ്ടർത്ഥങ്ങൾ ഈ വാക്കിനു വരാം. അതായത് 'കേൾക്കണം', കേൾക്കുവാൻ പറ്റാത്തതൊന്നും കേൾക്കുവാൻ ഇടവരാതിരിക്കട്ടെ' എന്നിങ്ങനെ നൽകപ്പെട്ടവയുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥനാ രൂപത്തിലും, 'കേൾക്കുക, കേൾക്കുവാൻ സാധിക്കുമാറാകാതിരിക്കട്ടെ' എന്നിങ്ങനെ തീർക്കപ്പെട്ടവയുള്ള പ്രാർത്ഥനാ രൂപത്തിലും. രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണ് ആ ശപിക്കപ്പെട്ടവർ നബി (സ)യോടു അതു പറയരുള്ളത്. ഇതിൽ **فَعَلْ** (കേൾക്കണം) എന്ന വാക്ക് മാത്രം പറയുമ്പോൾ ഈ പ്രാർത്ഥന വരികയില്ല. (3) **لَا يَحِلُّ** (നാഇനാ) 'ഞങ്ങളെ ഗാനിക്കണം' എന്നും, 'വിവര്യം' എന്നും അർത്ഥം വരാവുന്ന വാക്കാണിതു. പ്രത്യേകത്തിൽ മറ്റൊരു തോന്നിക്കുന്നതും, യഥാർത്ഥത്തിൽ ദുരുദ്ദേശ്യപൂർവ്വവുമാണിതു അവർ പറയുക. (ഇതിനെപ്പറ്റി 2:104ൽ മുമ്പു വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.)

ഇതെല്ലാം സന്ദർഭമനുസരിച്ചു തന്നെ പൂർവ്വം വളച്ചുതിരിച്ചും, താളമാപ്പിച്ചും തട്ടിവിടുകയാണവർ ചെയ്യുക. നബി (സ)യെയും ഇസ്ലാമിനെയും പരിഹസിച്ചു സ്വയം തൃപ്തിപ്പെടുകയാണ് അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനെപ്പറ്റിയാണ് **وَمَنْ يَفْعَلْ** (അവരുടെ നാവുകളെ വളച്ചൊടിച്ചും, മതത്തിൽ കൃത്തിപ്പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു) എന്നു പറഞ്ഞത്. ഒന്നാമത്തെ വാക്കിൽ **لَا يَحِلُّ** (ഞങ്ങൾ അനുസരണമേറിയ കാര്യങ്ങളെ കാണിച്ചു) എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു **لَا يَحِلُّ** (അനുസരിച്ചു) എന്നാക്കുകയും, രണ്ടാമത്തേതിൽ **فَعَلْ** എന്നു പറയാതെ **فَعَلْ** (കേൾക്കണം) എന്നു മാത്രം പറയുകയും, മൂന്നാമത്തേതിനു പകരം **لَا يَحِلُّ** (ഞങ്ങളെ ഗാനിക്കണം) എന്നാക്കുകയായിരുന്നു അവർ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നത്. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അതവർക്കു തന്നെ ഗുണമായിത്തീരുകയും നേർക്കുനേരെയുള്ള വാക്കായിത്തീരുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അതു സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ലക്ഷണവും, നബി(സ) യോടു സത്യമതത്തോടുമുള്ള ആദരവുമാണല്ലോ. പക്ഷേ, ആ ദുഷ്ടരുണ്ടോ അതിനു തുനിയുന്നു? അവരുടെ സത്യനിഷേധത്തിന്റെയും അവിശ്വാസത്തിന്റെയും കാരണം നിമിത്തം അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപത്തിനു പാത്രമായവരാണല്ലോ അവർ. ആകയാൽ, അവരെപ്പറ്റി അവർ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയ്ക്കു അവകാശമേ ഇല്ല. ഏതോ അല്ലാഹിലെ വ്യക്തികളിൽ കവിഞ്ഞ് ആരും അവരിൽ നിന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, നയപൂർവ്വം ചിലരിൽ നിന്നു സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ മാത്രം കണ്ടെക്കാം. അതിനപ്പുറം അവരിൽനിന്നു ഒന്നും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട അല്ലാഹു കൂടി അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു.

47. ഹേ, (വേദ) ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരെ, നിങ്ങളുടെ കൂടെയുള്ളതിനെ സത്യമാക്കി (സ്ഥാപിച്ചു) കൊണ്ടു നാം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ; ചില മുഖങ്ങളെ നാം തുടച്ചുനീക്കി അവയെ അവയുടെ പിൻവശങ്ങളിലാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, അല്ലെങ്കിൽ, ശബ്ദത്തിന്റെ ആകാരം നാം ശപിച്ചതുപോലെ അവരെ (യും) നാം ശപിക്കുന്നതിനു (മുമ്പായി).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ آمِنُوا
بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ
مِنْ قَبْلُ أَنْ تَنْظُرُوا
فَرْدَهَا عَلَىٰ أَذْبَارِهَا
أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ التَّيْتِ

47. ഹേ യാതൊരു കൂട്ടരും **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ** ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവർ വിശ്വസിക്കുവിൻ **بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ** നാം അവതരിപ്പിച്ചതിൽ **مِنْ قَبْلُ** സത്യമാക്കി (സ്ഥാപിച്ചു) കൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ കൂടെ **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** നാം തുടച്ചു കളയുന്ന (നീക്കുന്ന)തിനു **فَرْدَهَا عَلَىٰ أَذْبَارِهَا** ചില (കൈവശം) ഉള്ളതിനെ **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** മുമ്പായി **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** നാം തുടച്ചു കളയുന്ന (മടക്കുന്ന-തള്ളിക്കളയുന്ന)തിനു **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** അവയുടെ ല മുഖങ്ങളെ **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** എന്നിട്ട് അവയെ ആക്കുന്ന (മടക്കുന്ന-തള്ളിക്കളയുന്ന)തിനു **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** അല്ലെങ്കിൽ നാമവരെ ശപിക്കുന്നതിനു **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** നാം ശപിച്ചതുപോലെ **أَوْ نَلْعَنَهُمْ** ശബ്ദത്തിന്റെ ആകാരം

അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന പ്രവർത്തനത്തിൽ വരുന്നതാകുന്നു.

وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا

48. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു അവനോടു പങ്കു ചേർക്കപ്പെടുന്നതു പൊറുക്കുകയില്ല; അതിന്നു പുറമെയുള്ളതു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവൻ പൊറുത്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

۴۸- إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا

ആർ അല്ലാഹുവിനോടു പങ്കു ചേർക്കുന്നുവോ അവൻ, തീർച്ചയായും വമ്പിച്ച ഒരു കുറ്റം ചമച്ചുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു.

فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا

൧൨൧ ആകുന്നു ۞ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന ۞ ചെയ്യപ്പെടുന്നതു പ്രവർത്തനത്തിൽ വരുന്നതു 48. ۞ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ۞ പൊറുക്കുകയില്ല ۞ ശിർക്കു ചെയ്യപ്പെടുന്നതു, പങ്കു ചേർക്കപ്പെടുന്നതു ۞ അവനോടു, അവനിൽ ۞ അവൻ പൊറുക്കുകയും ചെയ്യും ۞ താഴെയുള്ളതു, പുറമെയുള്ളതു ൧൨൨ അതിന്റെ ۞ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു ۞ ആരെങ്കിലും പങ്കു ചേർക്കുന്നതായാൽ ۞ അല്ലാഹുവോടു ۞ തീർച്ചയായും അവൻ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി, ചമച്ചുണ്ടാക്കി ൧൨൨ പാപം, കുറ്റം ൧൨൨ വമ്പിച്ചതായ

൧൨൨ (നാം അവതരിപ്പിച്ചതു) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ഖുർആനാകുന്നു. ഖുർആൻ മുൻവേദ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സത്യപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചതിന്റെ താൽപര്യം അൽബഖറ: 41ന്റെയും, ആലുഇംറാൻ, 2ന്റെയും വ്യവസ്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഖുർആനിൽ വിശ്വസിക്കാത്തപക്ഷം, നിങ്ങളുടെ മുഖങ്ങൾ മുൻഭാഗത്തുനിന്നു തുടച്ചു നീക്കി പിൻഭാഗത്തേക്ക് ആക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ശബ്ദത്തിന്റെ ആലക്കാരെ ശപിച്ച പ്രകാരം ശപിക്കുകയോ ചെയ്യാക്കുമെന്നും, അതിന്നു ഇട വരുത്താതിരിക്കുകയാണു നല്ലതെന്നും, അല്ലാഹു നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഏതു കാര്യവും നടപ്പിൽ വരുക തന്നെ ചെയ്യുമെന്നും അല്ലാഹു യഹൂദികളെ താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. ശബ്ദത്തിന്റെ ആലക്കാരെയും, അവരെ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാലും മറിച്ചതിന്റെയും വിവരം അൽബഖറ 65ൽ കഴിഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്. അത്ഥ്റാഫു 163-166ൽ കൂടുതൽ വിവരം വരുന്നുമുണ്ട്.

ഈ രണ്ടിലൊരു കാര്യം ഈ ജീവിതത്തിൽ തന്നെ മേലനമെങ്കിൽ നിങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിക്കുവാൻ അല്ലാഹുവിനു കഴിയും. ശബ്ദത്തുകാരിൽ സംഭവിച്ചതു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. എന്നായിരിക്കും ഈ താക്കീതിന്റെ സാരം. അല്ലെങ്കിൽ, ഇഹത്തിൽവെച്ചു ശബ്ദത്തുകാർക്കുണ്ടായ അനുഭവം നിങ്ങൾക്കു ഇഹത്തിൽ അനുഭവിപ്പിക്കുകയും, ഖിയാമത്തുനാളിൽ നിങ്ങളുടെ മുഖം പിന്നോട്ടാക്കി ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണെന്നു നിങ്ങൾക്കർത്ഥിരിക്കണമെന്നും സാരമായിരിക്കാവുന്നതാണ്. മുഖം പിന്നോട്ടാക്കൽ ഖിയാമത്തുനാളിൽ ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്ന സംഭവമാണെന്നു ഇമാംറാസി (റ) ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിന്നു ചില കാരണങ്ങളും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. അലകാര രൂപത്തിലുള്ള ഒരു പ്രയോഗമാണ് അതെന്നത്രെ ചില വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അഭിപ്രായം. നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാത്തപക്ഷം, ഇന്നത്തെക്കാരെ നിന്ദാവഹമായ ഒരു സ്മരണയോടു അല്ലാഹു നിങ്ങളെ എത്തിക്കുമെന്നോ, നിങ്ങളിപ്പോൾ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഹിജാസിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ കെട്ടുകെട്ടിച്ചു നിങ്ങളുടെ പഴയസ്ഥാനമായ സിറിയയിലോ അമിദ്യോടുകൂടി നിങ്ങളെ നിർബന്ധിതരാക്കുമെന്നോ ഉള്ള സൂചനയായിരിക്കും അപ്പോൾ അതിലുള്ളത്. ൧൨൨

തുടർന്നുകൊണ്ടു ശിർക്കിനെ അല്ലാഹു പെന്തുകുകയില്ലെന്നും, അതിന്നു താഴെയുള്ള ഏതു പാപങ്ങളും അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവൻ പൊറുത്തുകൊടുത്തേക്കുമെന്നും അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ സത്തയിലോ, പ്രവൃത്തികളിലോ, അധികാരാവകാശങ്ങളിലോ, ഗുണവിശേഷങ്ങളിലോ മറ്റാർക്കെങ്കിലും പങ്കോ സമത്വമോ കൽപിക്കലാണു ശിർക്കു. ശിർക്കു അല്ലാഹു പൊറുക്കുകയില്ലെന്നു ഖുർആനും ഹദീസും അസന്നിഗ്ദ്ധമായി ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. താഴെ 116-ാം വചനത്തിലും ഇതേ വാക്കുകൾ അല്ലാഹു ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കാണാം. യഹൂദികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവർ മുശ്ശറിക്കുകയും എന്ന പേരിൽ സാധാരണ അറിയപ്പെടാറില്ലെങ്കിലും ശിർക്കുപരമായ പല കാര്യങ്ങളും അവരിൽ നിലവിലുണ്ട്. രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ

അവരെപ്പറ്റി ഖുർആൻ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഉസൈർ (അ) അല്ലാഹുവിന്റെ പുത്രനാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരും, അവർ തങ്ങളുടെ പുരോഹിത പണ്ഡിതന്മാരെ രാജ്യങ്ങളിൽ വിട്ടുപോകുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചവരും, അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിയിലേക്കു സമരം ചെയ്തവരും. ക്രിസ്ത്യാനികളാണെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവർക്കും അല്ലാഹുവിന്റെ പുത്രനാണെന്നതാണ് അവർ തങ്ങളുടെ മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മൂസ്ലിം സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് പറയുകയാണെങ്കിൽ, കാലക്രമത്തിൽ അവരിൽ കടന്നുകൂടിയ ശിർക്കുപരമായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും, ദുരാചാരങ്ങളും എത്രയോണെന്നു പറയുവാൻ തന്നെ പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. അല്ലാഹുവിൽ ശരണം!

ശിർക്കല്ലാത്ത പാപങ്ങൾ—അവ എത്ര വമ്പിച്ചതായാലും—അല്ലാഹു പൊറുത്തേക്കാമെന്ന് അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. പാപം പൊറുക്കൽ അവന്റെ ഒരു ഓരോരും മാത്രമാകുന്നു. അത്വന്റെ ഒരു കടമയല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പാപങ്ങളിൽനിന്നു ഖേദിച്ചു മടങ്ങുവാനും, പ്രസ്തുത ഓരോരുത്തിനുവേണ്ടി—പാപമോചനത്തിനുവേണ്ടി—(പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. ആർക്കെല്ലാമാണു പൊറുത്തു കൊടുക്കേണ്ടതും, ആരണു അതിനു അർഹതയുള്ളവർ എന്നൊക്കെ അല്ലാഹുവിന് അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു ശിർക്കല്ലാത്ത പാപങ്ങൾ പൊറുത്തു കൊടുക്കുമെന്നു മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞു മതിയാക്കാനെ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർ (ഏറ്റവും) എന്നുകൂടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ശിർക്കിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അതിൽനിന്നു വിരമിച്ചു താഹിദിലേക്കു മടങ്ങുന്നതുകൊണ്ടല്ലാതെ ഖേദിച്ചുകൊണ്ടോ പാപമോചനം തേടിയതുകൊണ്ടോ—അതിൽനിന്നു രക്ഷയില്ല. ശിർക്കിലായി ചാണപ്പെട്ടാൽ കാലാകാലം നരകശിക്ഷയായിരിക്കും അനുഭവപ്പെടുക. താഹിദിൽ ചാണപ്പെടുകയും, പാപികളായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ—അവർ അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നുള്ള പാപമോചനത്തിന് അർഹരാകാത്തപക്ഷം—അവരുടെ പാപങ്ങൾക്കനുസരിച്ച ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്നതും അതിനുശേഷം അവർക്കു സ്വർഗ്ഗപ്രവേശം നൽകപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ഖുർആനിൽനിന്നും, നബിവചനങ്ങളിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമായി അറിയപ്പെടാത്തതു ഉള്ളതല്ല.

അബൂദർ റിൽ ഗിഹാരി (റ) യിൽ നിന്നു രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഈ പ്രസിദ്ധ ഹദീസിൽ സാരം ഇങ്ങിനെയാണു:- 'مَنْ لَمْ يَلْمِ لِنَفْسِهِ مَا لِمَنِ (അല്ലാഹു അല്ലാഹെ ഒരു ആര്യന്റുകിലു) എന്നു പറഞ്ഞ ഒരു അടിമത്തം, പിന്നീട് അതേ പ്രകാരത്തിൽ മരണപ്പെട്ടാൽ, അവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.' എന്നു എണ്ണക്കു നബി (സ) പറയുകയുണ്ടായി. 'ഞാൻ ചോദിച്ചു: 'അവൻ വ്യഭിചരിച്ചാലും മോശ്കിച്ചാലുമോ' തിരുമേനി പറഞ്ഞു: ' (അതേ) അവൻ വ്യഭിചരിച്ചാലും മോശ്കിച്ചാലും.' ഞാൻ വീണ്ടും അതേ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. തിരുമേനി അതേ ഉത്തരം ആവർത്തിച്ചു. നാലാമത്തെ പ്രാവശ്യം തിരുമേനി: 'അബൂദർ-റിനു അനിഷ്ടമാവാലും ശരി, (അങ്ങിനെത്തന്നെ.)' എന്നുകൂടി പറഞ്ഞു. 'ബുഖാരി, മുസ്ലിം (റ) തുടങ്ങിയ ഹദീസു പണ്ഡിതന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയതായ ഈ ഹദീസ്. ഈ ആശയം കുറിക്കുന്ന വേറെയും പല ഹദീസുകൾ കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ഹദീസു ഉദ്യോഗിക്കുമ്പോഴൊക്കെ റസൂൽ (സ) പറഞ്ഞ ആ വാക്കു- 'അബൂദർ-റിനു അനിഷ്ടമാവാലും ശരി' എന്ന വാക്കു-കൂടി അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും തിവാരത്തു ചെതുപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

[illegible]

49. തങ്ങളുടെ (സ്വന്തം) ദേഹങ്ങളെ പരിശുദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന[ആത്മപ്രശംസനടത്തുന്ന] വരെ നീ (നോക്കി) കണ്ടില്ലേ?!

പക്ഷെ, അല്ലാഹു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ പരിശുദ്ധപ്പെടുത്തുകയത്ര ചെയ്യുന്നത്. അവരോടു ഒരു തരിമ്പിട (പോലും) അനീതി ചെയ്യപ്പെടുന്നതുമല്ല.

50. നോക്കുക: എങ്ങിനെയാണവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ വ്യാജം കെട്ടിച്ചമക്കുന്നത്?! അതു (തന്നെ) മതി, സ്വപ്നമായ കൃറമായിട്ടു!

٤٩- أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْكُونَ أَنْفُسَهُمْ

بَلِ اللَّهُ يَمِيزُ مَن يَشَاءُ
وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا

٥٠- أَنْظِرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ

وَكَفَى بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا

49. നി കണ്ടില്ലേ. നോക്കുന്നില്ലേ യാതൊരു കൂട്ടരെ, കൂട്ടരിലേക്കു പരിശുദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷെ തങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളെ, സ്വന്തങ്ങളെ (സ്വയം) എങ്കിലും (പക്ഷെ) അല്ലാഹു പരിശുദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരെ അല്ലാതെ, അവർ അക്രമിക്കപ്പെടുകയില്ല, അനീതി കാണിക്കപ്പെടുകയില്ല തരിമ്പിട, ഒരു ആരളവും. 50. നോക്കുക എങ്ങിനെയാണു അവർ കെട്ടിച്ചമക്കുന്നു അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ, അല്ലാഹുവിനെപ്പറ്റി വ്യാജം അതു (തന്നെ) മതി കുറുമായിട്ടു, കുറും സ്വപ്നമായ, വ്യക്തമായ

ഇത്തരപ്പനക്കുരുവെ പൊതിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതും, ഉണങ്ങിയ ഉള്ളിത്തൊലിപോലെയുള്ളതുമായ നേരിയ പാടുകൾ (ഖിത്തം) എന്നും, അതിന്റെ മുതുകു ഭാഗത്തു ഒരു കുത്തുപോലെ കാണാവുന്ന കുഴിക്കു (നഖീർ) എന്നും, അതിന്റെ പള്ളഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന ചാലിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന നേരിയ നാരുപോലെയുള്ള തിരിക്കു (ഫതീൽ) എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. വളരെ തുച്ഛം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ—‘തരിമ്പിട, കടുകളവു’ എന്നൊക്കെ മലയാളത്തിൽ പറയപ്പെടാറുള്ളതുപോലെ—ഇത് മൂന്നു വാക്കുകളും അറബിയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. സൂ:ഹാത്വിർ 18ൽ ആദ്യത്തെതും ഈ സൂറത്തു 53ലും മറ്റും രണ്ടാമത്തേതും, ഈ വചനത്തിലും മറ്റും മൂന്നാമത്തേതും വ്യർത്ഥനിലും അതേ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മക്കളും, സ്നേഹപാത്രങ്ങളുമാണ്, ഞങ്ങളല്ലാതെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല, ഞങ്ങൾ പാപരഹിതരാണു എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വേദക്കാരുടെ ആത്മപ്രശംസകളെക്കുറിച്ചാണു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധ്യെന്നു സ്വയം പ്രശംസിച്ചതുകൊണ്ട് ആരും പരിശുദ്ധനാകുകയില്ല. അല്ലാഹു പരിശുദ്ധരാക്കിയവർ മാത്രമേ പരിശുദ്ധനാകൂ. അവനാകട്ടെ, ആരോടും അനീതിയോ പക്ഷദോഷമോ കാണിക്കുകയില്ല. ആരാണു പരിശുദ്ധനാക്കപ്പെടുവാൻ അർഹെന്നും അല്ലാത്തവരെന്നും അവന്നറിയാം. അതനുസരിച്ചു അവൻ പ്രവർത്തിക്കുകയാണു ചെയ്യുക എന്ന സാരം. ആത്മപ്രശംസ സ്വന്തവേതന്നെ ഒരു തെറ്റാണു. അതോടുകൂടി, അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ ഇല്ലാത്തതു കെട്ടിപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കൂടിയാകുമ്പോൾ, അതു അങ്ങേയ്ക്കും കടുത്തതും ധിക്കാരം നിറഞ്ഞതുമായിരിക്കുമല്ലോ അതാണു (വ്യക്തമായ കുറുമായി അതുതന്നെ മതി!) എന്ന വാക്യം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്

വിഭാഗം-8

51. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു ഒരുശം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ നീ (നോക്കി) കണ്ടില്ലേ?— അവർ ‘ജിബ്ബത്തി’ലും, ‘ത്വാഗൂത്തി’ ലും [കഷ്ടമോയതിലും ദുർമ്മൂർത്തിയിലും] വിശ്വസിക്കുന്നു!

٥١- أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ

يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ

53. അതല്ല, അവർക്കു രാജാധിപത്യത്തിൽ നിന്നും വല്ല പങ്കും ഉണ്ടോ? എന്നാൽ [ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ] അപ്പോൾ, ഒരണുവോളം അവർ മനുഷ്യർക്കു നൽകുകയില്ല.

٥٣- أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمَالِ
فَإِذَا لَمْ يُوْتُوا النَّاسَ نَقِيرًا ۝

54. അതല്ല, അല്ലാഹു അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും മനുഷ്യർക്കു നൽകിയിട്ടുള്ളതിന്റെ പേരിൽ അവർ അവരോടു അസൂയപ്പെടുകയാണോ?

٥٤- أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ
عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ
فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ
وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُم مَّلَكًا عَظِيمًا ۝

എന്നാൽ, ഇബ്രാഹീമിന്റെ കുടുംബത്തിനു നാം വേദ ഗ്രന്ഥവും, വിജ്ഞാനവും നൽകുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു; അവർക്കു നാം വമ്പിച്ച രാജാധിപത്യവും നൽകിയിരിക്കുന്നു.

٥٥- فَبِئْهُمْ مِّنْ أَمْنٍ بِهِمْ وَمِنْهُمْ مَّنْ
صَدَّ عَنْهُ ۖ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ۝

55. എന്നിട്ട്, അതിൽ വിശ്വസിച്ചവരും അവരിലുണ്ടു; അതിൽ നിന്നു തിരിഞ്ഞു പോയവരും അവരിലുണ്ട്. കത്തി ജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിയാായി 'ജഹന്നം' [നരകം] തന്നെ മതി!

53. م അവരോ, അതല്ല, അഥവാ م അവർക്കു (ണ്ടോ) نعيم വല്ല അംശവും, പങ്കു من الملك രാജത്വ (രാജാധിപത്യ) ത്തിൽ നിന്നു(ഉള്ള) ٥٣ എന്നാലപ്പോൾ ٥٣:٦ അവർ നൽകുകയില്ല الناس മനുഷ്യർക്ക് ٥٣ ഒരു നഖീറും, കുത്തും (അണുവോളം, ഒട്ടം) [49-ാം വചനത്തിന്റെ വിവരണം നോക്കുക]
54. م അവർ അസൂയപ്പെടുന്നുവോ م മനുഷ്യരോടു م യാതൊന്നിനെപ്പറ്റി م അവർക്കു നൽകിയ م അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ (ദയവിൽ) നിന്നു م എന്നാൽ നാം നൽകിയിട്ടുണ്ടു م ഇബ്രാഹീമിന്റെ കുടുംബത്തിന്നു, കൂട്ടർക്ക م (വേദ) ഗ്രന്ഥം م വിജ്ഞാനവും, തത്വജ്ഞാനവും م അവർക്കു നാം നൽകുകയും ചെയ്തു م രാജത്വം, രാജാധികാരം م വമ്പിച്ച 55. م എന്നിട്ടു അവരിലുണ്ടു, അവരിൽ നിന്നു (ചിലർ) م വിശ്വസിച്ചവർ (ഉണ്ടു) م അതിൽ م അവരിലുണ്ടു (ചിലർ) م തിരിഞ്ഞു കളഞ്ഞവർ م അതിനെ വിട്ടു م മതി م ജഹന്നം (തന്നെ) م കത്തിജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിയാായി

യഹൂദികളുടെ ധനക്കേടും, പിശുക്കു, അസൂയ ആഭിയായവയാണു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. അവർക്കു ഇപ്പോൾ—ഖുർആൻ അവതരിക്കുന്ന കാലത്തു—ഭൂമിയിൽ എവിടെയും രാജാധിപത്യമോ പ്രതാപമോ ഇല്ല. അവരുടെ അക്രമം കാരണമായി അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രതാപങ്ങളെല്ലാം അവർ കളഞ്ഞു കളിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എനി വല്ലപ്പോഴും അവർക്കു ആധിപത്യം കൈവന്നാൽ തന്നെയും മറ്റൊരു കൂട്ടർക്കു അവർ തരിമ്പുപോലും ഉപകാരം ചെയ്തുകൊടുക്കയില്ല. അവർക്കല്ലാതെ, മറ്റുള്ളവർക്കു വല്ല അനുഗ്രഹവും ലഭിക്കണമെന്നും അവർ കടുത്ത അസൂയക്കാരമാകുന്നു. ഈ അസൂയകൊണ്ടാണ് അവർ നബി (സ)യിലും ഖുർആനിലും വിശ്വസിക്കാത്തതും, അവരുടെ പൂർവ്വപിതാവായ ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ കുടുംബ പരമ്പരയിൽ പലർക്കും പ്രവാചകത്വവും, ദിവ്യ സന്ദേശവും, ഒരണുവോളം തുല്യവുമൊക്കെ മുമ്പു സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ചിലർ വിശ്വസിക്കുകയും ചിലർ തിരിഞ്ഞു കളയുകയുമാണ് ചെയ്തത്. എന്നിരിക്കെ, എനി ഇപ്പോഴുണ്ടോ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നല്ലാതെ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ഈ റസൂലിൽ അവർ വിശ്വസിക്കുവാൻ പോകുന്നു? എന്നൊക്കെയാണ് അല്ലാഹു പരഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം.

യഹൂദികൾക്കു വല്ല ആധിപത്യവും ലഭിച്ചാൽ തന്നെയും അവർ മനുഷ്യർക്ക് ഒന്നും കൊടുക്കുകയില്ലെന്നു അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചതു അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ നാം ഇന്നു കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ വൻ കോയ്മകളുടെ രക്ഷാകർത്തൃത്വത്തിൻകീഴിൽ ഈ അടുത്ത കാലത്തു ഒരു ഇസ്രായേൽ രാഷ്ട്രം ഫലസ്തീനിൽ നിലവിൽ വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്വാർത്ഥതാൽപര്യം, വർഗ്ഗീയ പക്ഷപാതം, കൂസലിംകളോടുള്ള ശത്രുത, എന്തു

അതിൽ, പരിശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ട ഇണകൾ അവർക്കുണ്ടാ
യിരിക്കും. അവരെ നാം (നിത്യ) നിബിഡമായ തണലിൽ
പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

لَهُمْ فِيهَا زَوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ
وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ۝

57. വിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത പല സന്തകർക്കു
ണ്ടെ പല വഴിയെ നാം അവരെ പ്രവേശിപ്പിക്കും. സ്വർഗ്ഗങ്ങളിൽ, തോപ്പുകളിൽ
ഒഴുകുന്ന ഹൃദ്യ അതിന്റെ അടിയിലൂടെ പല അരുവികൾ, നദികൾ നിത്യവാസികളായി
ട്ടു പല അവയിൽ പല എന്നെന്നും പല അവിടത്തിൽ അവർക്കുണ്ട്. ഇണകൾ ശുദ്ധി
യാക്കപ്പെട്ട, പരിശുദ്ധകളായ പല നാമവരെ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. നിഴലിൽ, തണ
ലിൽ തണലേകുന്ന (നിബിഡമായ-നിത്യ) തിങ്ങിയ തണലുള്ള)

ആകൃതിയിലോ, പ്രകൃതിയിലോ, സ്വഭാവത്തിലോ ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാ ന്യൂനതകളിൽ നിന്നും, എല്ലാതരം
മ്ലേച്ഛതകളിൽ നിന്നും, മാലിന്യങ്ങളിൽ നിന്നും പരിശുദ്ധ്യമായവർ എന്നാണു. (ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ട
ഇണകൾ) എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം. പല എന്ന വാക്കിനു 'തണലായ തണൽ, തണലേകുന്ന
തണൽ' എന്നൊക്കെ വാക്കർത്ഥം പറയാം. നിത്യനിബിഡവും, ഉഷ്ണത്തിന്റെയോ, തണുപ്പിന്റെയോ ശല്യമേൽ
കാത്തതുമായ സുഖകരമായ തണലായിരിക്കും എപ്പോഴും സ്വർഗ്ഗത്തിലുണ്ടാകുക എന്നു സാരം. ... (അതിൽ വെയിലോ കടും തണുപ്പോ അവർ കാണുകയില്ല. അതിലെ തണലുകൾ-അഥവാ മര
ക്കൊമ്പുകൾ-അവർക്കു മീതെ താണുനിന്നു കൊണ്ടിരിക്കും. (76: 13, 14) പല (അതിലെ തീര നിത്യമായ
താകുന്നു; അതിലെ തണലും. (13: 35) നബി (സ) പറയുന്നു: സ്വർഗ്ഗത്തിലുണ്ട് ഒരു വൃക്ഷം! അതിന്റെ
തണലിൽ ഒരു വാഹനക്കാരൻ നൂറുകൊല്ലം സഞ്ചരിച്ചാലും അവനതു മുറിച്ചുകടന്നുപോകയില്ല'. (ബു: മ:)

58. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, നിങ്ങളോടു കല്പി
ക്കുന്നു; (വിശ്വസിച്ചെൽപിക്കപ്പെട്ട) 'അമാനത്തു' കളെ
അവയുടെ ആരക്കാരെക്കു നിങ്ങൾ കൊടുത്തു വീട്ടണമെന്നു.
മനുഷ്യർക്കിടയിൽ നിങ്ങൾ വിധികല്പിക്കുന്നതായാൽ,
നിങ്ങൾ നീതിയനുസരിച്ചു വിധികല്പിക്കണമെന്നും.

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ
إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ

നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, ഇതു മുഖേന നിങ്ങൾക്കു
വളരെ നല്ല (ഒരു) സദുപദേശം നൽകുകയാണു. നിശ്ച
യമായും അല്ലാഹു, (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും, കാണുന്ന
വനുമാകുന്നു.

بَيْنَ النَّاسِ
أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ
إِنَّ اللَّهَ يَنْصِتُ لِمَا تَعْظُمُونَ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ۝

58. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു നിങ്ങളോടു കൽപിക്കുന്നു നിങ്ങൾ കൊടു
ത്തുവീട്ടു (തീർക്ക-എൽപിച്ചു കൊടുക്ക)വാൻ അമാനത്തു (അനാമത്തു-വിശ്വസിച്ചെൽപി
ക്കപ്പെട്ടതു)കളെ പല അവയുടെ ആരക്കാരെക്കു, അതിന്റെ അർഹരിലേക്കു നിങ്ങൾ വി
ധി (കൽപി)ച്ചാൽ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ നിങ്ങൾ വിധിക്കുവാൻ നീതിപൂർ
വ്വം നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു യാതൊന്നു വളരെ നല്ലതാണു നിങ്ങൾക്കു സദുപദ
േശം നൽകുന്ന അതുകൊണ്ടു, അതിനെ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു കേൾക്കുന്നു സി
കേൾക്കുന്നവൻ കേൾക്കുന്നവൻ

ഇസ്ലാമിക മീവിതത്തിൽ വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന രണ്ടു കൽപനകളാണ് ഈ വചനത്തിലുള്ളത്. അതെ, അമാനത്തുകളെ അവയുടെ അവകാശികൾക്കു കൊടുത്തു വീട്ടണമെന്നും, മനുഷ്യർക്കിടയിൽ വല്ല കാര്യ ധാരണയും, സാഹാർദ്ദവും, നീതിയും, മറ്റാരുമൊക്കെ നിലനിൽക്കേണമെങ്കിൽ ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും അത്യന്താ പേക്ഷിതമാകുന്നു. 'അമാനത്തു (amānātun)' എന്നാൽ വിശ്വാസം' അല്ലെങ്കിൽ 'വാക്കുതീർപ്പ്' എന്നു വാക്കുതീർപ്പ്. ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും വിശ്വാസപൂർവ്വം ഏൽപ്പിക്കുകയും, ആ ആൾ ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്ത ഏല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും, വസ്തുക്കൾക്കും, 'അമാനത്തിലും' പരയപ്പെടാറുണ്ട്. ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ 'അമാനത്തു' എന്നും 'അനാമത്തു' എന്നും മലയാള അമാനത്ത്. പ്രവാചകൻമാർ മുഖേനയും, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖേനയും അല്ലാഹുവിനോടു മനുഷ്യൻ പാലിക്കേണ്ടതായി അറിയപ്പെടുന്ന കടമകളെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (2) മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ഉള്ള അമാനത്തു. ഓരോ ഒരാളെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു (3) സ്വന്തം ദേഹങ്ങളോടു പാലിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന അമാനത്ത്. സ്വന്തം ഗുണത്തിനും നന്മയ്ക്കും അനുപേക്ഷണീയമായ കാര്യങ്ങളാണ് ഈ ഇനത്തിലുള്ളത്. ഇവയിൽ രണ്ടാമത്തെ-മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ഉള്ള-ഇനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് സാധാരണ ഗതിയിൽ അമാനത്തു എന്നു നാം പറഞ്ഞുവരുന്നത്.

വസ്തുക്കളാണെങ്കിൽ, തിരിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടുന്ന സമയത്ത് അമാനത്ത് വരുത്താതെയും കൃത്രിമത്വം നടത്താതെയും തിരിച്ചു കൊടുക്കുക; കാര്യങ്ങളാണെങ്കിൽ, നിശ്ചയപ്രകാരം വീഴ്ച വരുത്താതെ നിർവ്വഹിക്കുക; രഹസ്യങ്ങളാണെങ്കിൽ, പുറത്തറിയിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുക; ഇടപാടുകളാണെങ്കിൽ, അതിൽ ചതിയും വഞ്ചനയും നടത്താതിരിക്കുക എന്നൊക്കെയാണു അമാനത്തുകളെ അവയുടെ ആൾക്കർക്കു കൊടുത്തു വീട്ടണമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. ലൗകികമോ, മതപരമോ ആയ ഏതു വിഷയത്തിലും ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ തീരുമാനമെടുക്കുകയോ, വിധി പറയുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം, സ്വാർത്ഥവും പക്ഷഭേദവും കൂടാതെ ന്യായവും സത്യവും അനുസരിച്ചു വിധി നടത്തുക എന്നാണ് 'മനുഷ്യർക്കിടയിൽ നീതിയനുസരിച്ചു വിധി കൽപിക്കേണമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. രണ്ടു കൂട്ടർക്കിടയിലുള്ള തീരുമാനമാകുമ്പോൾ, ഈ കൂട്ടരുടെയും വാദവും, വാദമുഖങ്ങളും, തെളിവുകളും കേട്ടു മനസ്സിലാക്കുകയും, അനന്തരം ഏടുക്കേണ്ടുന്ന തീരുമാനത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിലെ ഇതു സാധ്യമാകൂ. അതിനു തക്ക അറിവും പ്രാപ്തിയും ഉള്ളവർക്കേ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാനും പാടുള്ളൂ.

ഈ രണ്ടു കൽപനകളും തന്നെ, ഭരണകർത്താക്കൾ, ന്യായാധിപന്മാർ, നേതാക്കൾ, പണ്ഡിതന്മാർ എന്നീ വർഗ്ഗക്കാളെയാണു കൂടുതൽ ശക്തമായി ബാധിക്കുന്നതെങ്കിലും, മറ്റുള്ളവരും അതിൽനിന്നു ഒഴിവല്ല. ഓരോരുത്തരുടെയും സ്ഥിതിക്കും നിലവാരത്തിനും അനുസരിച്ചു അമാനത്തു പാലിക്കുകയും, വിധി കൽപിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടി വരുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായേക്കുന്നതാണ്. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം, വീട്ടുകാര്യങ്ങളിലെങ്കിലും അത്യാവശ്യമായി വരും. ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. അമാനത്തുകൾ അവയുടെ അവകാശികൾക്കു കൊടുത്തു തീർക്കേണമെന്നു പൊതുവിൽ പറഞ്ഞതല്ലാത്ത ഇന്നത്തെത്തിലുള്ള അവകാശികൾക്ക് എന്നു അല്ലാഹു നിജപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ, മനുഷ്യർക്കിടയിൽ വിധി കൽപിക്കുമ്പോൾ വിധിയിൽ നീതി പാലിക്കേണമെന്നല്ലാതെ, ഇന്നത്തെത്തിൽ പെട്ടവരോടു നീതി പാലിക്കേണമെന്നും നിർണ്ണയിച്ചിട്ടില്ല. അമാനത്തിന്റെ അവകാശികളും വിധി കൽപിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരും നല്ലവരെന്നോ, അല്ലാത്തവരെന്നോ, മുസ്ലിംകളെന്നോ, അല്ലാത്തവരെന്നോ നോക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണിതു കാണിക്കുന്നത്. വഞ്ചനയും, അനീതിയും ആരോടും പാടില്ലെന്നുള്ളതു ഹരണോ നോക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണിതു കാണിക്കുന്നത്. വഞ്ചനയും, അനീതിയും ആരോടും പാടില്ലെന്നുള്ളതു ഇസ്ലാമിലെ ഒരു മൗലിക സിദ്ധാന്തമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ വചനത്തിന്റെ വ്യവഹാരവേളയിൽ പല മഹാൻമാരും ഇക്കാര്യം പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതും എല്ലാ കാര്യങ്ങളും കണ്ടും കേട്ടും വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ അല്ലാഹുവാണ് ഈ കൽപനകൾ നിങ്ങൾക്കു കൽപിക്കുന്നതെന്നും, നിങ്ങൾക്കു വളരെ പ്രയോജനം സർവ്വജ്ഞനായ അല്ലാഹുവാണ് ഈ കൽപനകൾ നിങ്ങൾക്കു കൽപിക്കുന്നതെന്നും ഈ കൽപനയോടൊപ്പം അല്ലാഹു നമ്മെ ഉണർത്തിയിട്ടുള്ളതു ജനകരവും ഉത്തമവുമായ ഒരു സദുപദേശമാണിതെന്നും ഈ കൽപനയോടൊപ്പം അല്ലാഹു നമ്മെ ഉണർത്തിയിട്ടുള്ളതു നാം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. وَالْحَمْدُ لِلَّهِ

നബി (സ) പറയുന്നു: 'നീനെ വിശ്വസിച്ചവനു നീ അമാനത്തു നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കുക. നീനെ ചതിച്ചവനെ നീ ചതിക്കരുത്' (30; തി; ഹ; ബ.) കപടവിശ്വാസിയുടെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന സൂത്ര സിദ്ധ ഹദീസിൽ, 'വിശ്വസിച്ചാൽ ചതിക്കുക' എന്നാണു നബി (സ) ഒരു ലക്ഷണമായി എണ്ണിയിരിക്കുന്നത്. 'ഒരു ജനതയിൽ വഞ്ചന പ്രത്യേകം ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: 'ഒരു ജനതയിൽ വഞ്ചന പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചാൽ അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അല്ലാഹു മിതി ഏർപ്പെടുത്താതിരിക്കുകയില്ല. വ്യഭിചാരം ഒരു ജനതയിൽ പ്രചരിച്ചാൽ അവരിൽ മരണം വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഒരു ജനത അളത്തവും തൃക്കവും കുറച്ചാൽ അവർക്കു ആഹാരത്തിൽ അഭിരുചി തടയപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല. ന്യായപ്രകാരമല്ലാതെ ഒരു ജനത വിധി നടത്തുന്നതായാൽ

അവരിൽ രക്തം (വിത്തു) പ്രചാരപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല. ഒരു ജനത കരാറു ലംഘിക്കുന്നതായാൽ അവർക്കെതിരിൽ ശത്രുവിനു സ്വാധീനം ലഭിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. (മാലിക്കു).

അമാനത്തുകൾ നിറവേറ്റാതെ വഞ്ചനയും ചതിയും നടത്തുന്നതിനെയും, വിധികളിലും തീരുമാനങ്ങളിലും നീതി പാലിക്കാതിരിക്കുന്നതിനെയും സംബന്ധിച്ചു അധികാരമാനും വിവരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. ഖുർആനിലും ഹദീസിലും വളരെയധികം പരാമർശിക്കപ്പെടാറുള്ള കാര്യങ്ങളാണവ. പരക്കെ എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളുമാണു അത്യുദ്ധ്യം. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യവും ഭേദകരവുമെന്ന് പറയട്ടെ, ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലും മറ്റൊരൊരും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടവരായ മുസ്‌ലിംകളടക്കം ഇന്നു ലോകജനത മൊത്തത്തിൽ തന്നെ ആ രണ്ടു വിഷയത്തിലും വളരെ കുത്തഴിഞ്ഞ മറവസ്ഥയിലാണുള്ളത്. പ്രസംഗ വേദികളിലും, ലിഖിത രേഖകളിലുമെല്ലാമൊന്നും പ്രവർത്തന രംഗത്തു-രണ്ടിനും വലിയ സ്ഥാനമില്ലാത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. എവിടെ നോക്കിയാലും അനീതിയും, വഞ്ചനയും, പക്ഷേദമേ മനസ്ഥിതിയും, സ്വാർത്ഥവും തന്നെ. ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)ൽ നിന്നു മുകളിൽ കണ്ട ഉദ്യമത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറ്റൊരു നീചവൃത്തിയും അതതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഇന്ന് ലോകം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നിട്ടും മനുഷ്യലോകം പിന്നെപ്പിന്നെ കൂടുതൽ നാശത്തിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യമായാണു എവിടെയും കാണുന്നത്. 59

ഹുദൈഫത്തുബ്നുൽ യമാനി (റ)ൽ നിന്നു ബുഖാരിയും മുസ്‌ലിമും (റ) നിവേദനം ചെയ്ത അൽപം ദീർഘമായ ഒരു ഹദീസിൽ, നബി (സ)യിൽ നിന്നു ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടു ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നിന്നു അമാനത്തു (വിശ്വാസ്യത) നശിച്ചു പോകുന്നതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വിവരിച്ചുകാണാം. അതിൽ അദ്ദേഹം പറയുകയാണ്; 'മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ക്രയവിക്രയം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അമാനത്തു നിറവേറ്റുന്ന ഒരാളും ഇല്ലാത്തായിത്തീർന്നെങ്കും അവസാനം, ഇന്നു കൂട്ടംബത്തിൽ ഒരു വിശ്വാസ്യനായ ആളുണ്ടത്രെ എന്നും (ആശ്ചര്യപൂർവ്വം) പറയപ്പെടുകമാറാകും.' (ബു: മു:) ഇന്നു നമ്മുടെ നില ഏതാണെന്ന് ഈ ഘട്ടത്തിലേക്കെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു! ആ ഹദീസിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുള്ളപോലെ, വലിയ വലിയ ബുദ്ധിമാന്മാരും, സമർത്ഥന്മാരും, വമ്പൻമാരുമൊക്കെ പലരും ജനമദ്ധ്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ, വിശ്വാസവും വിശ്വാസ്യതയും ഉള്ളവരെ കാണുവാനാണ് പ്രയത്നം. അല്ലാറു മനുഷ്യസമൂഹത്തെ കാത്തുപിടിക്കട്ടെ, ആമീൻ.

59. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവിൻ; റസൂലിനെയും, നിങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അധികാരസ്ഥന്മാരെയും അനുസരിക്കുവിൻ. എന്നാൽ, വല്ല കാര്യത്തിലും നിങ്ങൾ പരസ്പരം (ഭിന്നിച്ചു) പിണക്കമുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം, അതിനെ നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലേക്കും, റസൂലിലേക്കും മടക്കിക്കൊള്ളുവിൻ; നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും, അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ.

അത് ഏറ്റവും ഉത്തമവും, കൂടുതൽ നല്ല പര്യവസാനമുള്ളതുകൊണ്ടു.

59- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
اطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ
مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ
فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ
إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
فَ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ۝

59. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا വിശ്വസിച്ചവരേ اطِيعُوا അനുസരിക്കുവിൻ ۞ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ ۞ الرسل റസൂലിനെ ۞ وَأُولِي الْأَمْرِ കാര്യക്കാരെ (അധികാരസ്ഥന്മാരെയും) നിങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ۞ تَنَازَعْتُمْ എന്നാൽ(എന്നി) നിങ്ങൾ പിണങ്ങിയെങ്കിൽ, ഭിന്നിച്ചാൽ ۞ شَيْءٍ വല്ല കാര്യത്തിലും ۞ ۞ എന്നാലതു മടക്കിക്കൊള്ളുവിൻ ۞ ۞ അല്ലാഹുവിലേക്കു ۞ وَالرَّسُولِ റസൂലിലേക്കും ۞ ۞ നിങ്ങളാകുന്നുവെങ്കിൽ ۞ فَرُدُّوهُ വിശ്വസിക്കുന്നു ۞ ۞ അല്ലാഹുവിൽ ۞ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ അന്ത്യദിനത്തിലും ۞ ۞ فَ ذَلِكَ അതു ഉത്തമമാണ് ۞ وَأَحْسَنُ കൂടുതൽ നല്ലതുമാണ് ۞ ۞ ۞ പര്യവസാനം, പുലർച്ചയിൽ

ഇസ്‌ലാം ശരീഅത്തിന്റെ അടിത്തറയാണ് ഈ വചനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അതിലെ നിയമങ്ങളും തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളുമെല്ലാം ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ സ്വീകാര്യമാകുകയുള്ളൂ. വ്യക്തിപരവും, സാമൂഹ്യവും, സാമ്പ

ത്തികവും, രാഷ്ട്രീയവും, സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ ജീവിത വശങ്ങളും ഈ വചനത്തിലടങ്ങിയ നാലു മതലീക തത്വങ്ങളിൽ ഒരുങ്ങി നിൽക്കേണ്ടതാകുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വശം അവയുടെ പരിധിയിൽ നിന്നു പുറത്തു പോകുന്നപക്ഷം, ആ വശം അനിസ്‌ലാമികമായി മാറുന്നതാണ്. സത്യവിശ്വാസികളെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു:—

(1) **أطعوا** (അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവിൻ). അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കൽ നിവൃത്തിയാകുന്നതു അവന്റെ ഖുർആനെ അനുസരിക്കുന്നതു വഴിയാണ്. (2) **أطعوا الرسول** (റസൂലിനെയും അനുസരിക്കുവിൻ). സാക്ഷാൽ നിയമനിർമ്മാണാധികാരം അല്ലാഹുവിനു തന്നെ. സംശയമില്ല. എന്നാൽ, ഖുർആൻ അടക്കമുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ സകല സന്ദേശങ്ങളും പ്രബോധനം ചെയ്യുന്നതും, അവയെ വിശദീകരണവും വാഖ്യാനവും നൽകുന്നതും, അവയുടെ പ്രായോഗിക രൂപം കാണിച്ചു തരുന്നതുമെല്ലാം റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയാണല്ലോ. ഇവയിൽ ഖുർആൻ ഒഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം ചേർന്നതാണു തിരുമേനിയുടെ 'സുന്നത്തു' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്.

റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയുടെ ജീവിതകാലത്തിനുശേഷം, അവിടുത്തെ അനുസരിക്കൽ നിവൃത്തിയാകുന്നതു അവിടുത്തെ സുന്നത്തിനെ അനുസരിക്കൽ മൂലമേന മാത്രമാകുന്നു. തിരുമേനിയുടെ ജീവിതകാലത്തു മാത്രമേ തിരുമേനിയെ അനുസരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു ഖുർആനിലോ സുന്നത്തിലോ ഒരിടത്തും ഒരു സൂചനപോലും ഇല്ല. മുസ്ലീംകളിൽ ആരും അങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. മുസ്‌ലിം നാമം ധരിച്ചുകൊണ്ടു വല്ലവരും അങ്ങിനെ വാദിക്കുന്ന പക്ഷം—ചിലർ വാദിക്കാതെയുമില്ല—അതു ഇസ്‌ലാമിനോ മുസ്‌ലിംകൾക്കോ ബാധകവുമല്ല. (*) ഖുർആനിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളിൽ റസൂലിനെ അനുസരിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കൽ തന്നെയാണ്. അതിൽനിന്നും അന്യമായ മറ്റൊന്നല്ല. അതാണ് താഴെ (80-ാം വചനത്തിൽ) അല്ലാഹു പറയുന്നത്: **أطيعوا الله وأطيعوا الرسول وأطيعوا أئمة من بعده** (റസൂലിനെ ആർ അനുസരിക്കുന്നുവോ അവൻ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചു കഴിഞ്ഞു.) കാരണം അല്ലാഹു തന്നെ മറ്റൊരാളെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുമുണ്ട്: **أطيعوا الله وأطيعوا أئمة من بعده** (അല്ലാഹും അപ്പു യനുസരിച്ചു സംസാരിക്കുകയില്ല.) ഇസ്‌ലാമിന്റെ മൂലപ്രമാണങ്ങൾ ഖുർആനും സുന്നത്തുമാണ് എന്നുള്ളതു മുസ്‌ലിംകളുടെ ഏകകണ്ഠമായ അഭിപ്രായമായിരിക്കുവാൻ കാരണം ഇപ്പോഴത്തീൽ നിന്നു മനസ്സിലായല്ലോ.

(3) **أطعوا أئمة من بعده** (നിങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അധികാരസ്ഥന്മാരെയും അനുസരിക്കണം.) 'നിങ്ങളിൽ നിന്നു (فمنكم)' എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം സത്യവിശ്വാസികളിൽനിന്ന് എന്നാണെന്നു വ്യക്തം. എന്നാൽ, 'അധികാരസ്ഥന്മാർ (أئمة منكم)' ആരാണു? ഇതിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാദകൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി കാണാം. ഭരണാധിപന്മാർ, ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവികൾ, വിധികർത്താക്കൾ സമുദായ നേതാക്കൾ, പണ്ഡിതന്മാർ, മതവിജ്ഞാനികൾ എന്നൊക്കെയാണ് അവയുടെ രത്നച്ചുരുക്കം. അതപേ ഉള്ളൊട്ടു കടന്ന് ആലോചിച്ചാൽ—ചില മഹാന്മാർ (**) ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ—ഇവരെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വാക്കാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ് അതായതു റകളിൽ ആധികാരികമായി തിരുമാനമെടുക്കുവാൻ അർഹതയും കെൽപ്പും ഉള്ളവർ എന്നു മൊത്തത്തിൽ പറയാം. ഉദാഹരണമായി: ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഭരണമേധാവികളും, പൊതുകാര്യങ്ങളിൽ സമുദായ നേതാക്കളും യുദ്ധകാര്യങ്ങളിൽ സൈന്യാധിപന്മാരും, വ്യവഹാര വഴക്കുകളിൽ വിധികർത്താക്കളും, മതവിധികളിൽ മതപണ്ഡിതന്മാരും, സംഘടനാ വിഷയങ്ങളിൽ സംഘടനാലവന്മാരും അധികാരസ്ഥന്മാരായിരിക്കും. ഭരണകർത്താക്കളും, അവരുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും എന്തായാലും ഉൾപ്പെടുന്നതു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല.

ഒരു യഥാർത്ഥം കൂടി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥപ്രകാരം പണ്ഡിതന്മാർ ഒന്നു വേറെയും അധികാരസ്ഥന്മാർ ഒന്നു വേറെയും എന്നില്ല. അതത് അധികാരത്തിനനുസരിച്ചു മതപണ്ഡിത്യവും അറിയും അധികാരസ്ഥന്മാർ ഒന്നു വേറെയും എന്നല്ല. ഭരണകർത്താക്കൾ മതപണ്ഡിതന്മാരും കൂടിയായിരിക്കണം. ഒരു കൂട്ടരുടെ ഉള്ളവർക്കേ അതതിന് അർഹതയുള്ളൂ. ഭരണകർത്താക്കൾ മതപണ്ഡിതന്മാരും കൂടിയായിരിക്കണം. ഒരു കൂട്ടരുടെ അധികാരപരിധിയിൽപെട്ടവർ, അവരെ അനുസരിക്കാത്തപക്ഷം, സമുദായത്തിന്റെ മതപരവും ലൗകികവുമായ തുറകുളിൽ പിന്നെ സമാധാനഭ്രഷ്ടരായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അല്ലാഹുവിന്റെയും, റസൂലിന്റെയും അനുസരണത്തിനു

(*) ഇസ്‌ലാമിക നിയമനിർമ്മാണത്തിൽ സുന്നത്തിനുള്ള സ്ഥാനവും, ഖുർആനും അതു. തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും വ്യത്യസ്തനിഷ്ഠയും വൈജ്ഞാനികവുമായ രീതിയിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നിസ്സല ന്ഡവും **أطعوا أئمة من بعده** (അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവിൻ) എന്നു പറയുന്നതു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. **أطعوا أئمة من بعده** (അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവിൻ) എന്നു പറയുന്നതു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. **أطعوا أئمة من بعده** (അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുവിൻ) എന്നു പറയുന്നതു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

(**) **أئمة من بعده**

പുറമെ അധികാരസ്ഥിതികൾക്കും അനുസരിക്കേണ്ടതെന്ന് കൽപിക്കുന്നതു അതുകൊണ്ടാണു്. സത്യവിശ്വാസികളായ അധികാരസ്ഥിതികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളതല്ല സത്യം. അതുകൊണ്ടു് തന്നെ, അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ വ്യക്തിത്വം, നബി (സത്യത്തെ സൂക്ഷിക്കുന്നതു്) എതിരായി കൽപിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നും, കൽപിച്ചാൽ ആ കൽപന സാധ്യവായിരിക്കുമില്ലെന്നും, അല്ലാഹു അവരെ അനുസരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും വാഗ്ദാനം ചെയ്തതാണു്. കൂടുതൽ വിവരം താഴെ ഉദ്ധരിച്ച അടിസ്ഥാന ഹദീസുകളിൽ നിന്നു് ഗ്രഹിക്കാം. ചിലതു്

(4) **أَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ** (എന്നി, നിങ്ങൾ വല്ല കാര്യത്തിലും പരസ്പരം പിണക്കമോടുന്നപക്ഷം, അതു് അല്ലാഹുവിലേക്കും, റസൂലിലേക്കും മടക്കുവാൻ.) മതപരമായ, മതത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടതോ ആയ കാര്യങ്ങളിൽ അധികാരസ്ഥിതികൾക്കും, ഹുജ്ജത്തു് തമ്മിലും, ഇത്തരം തത്ത്വത്തിലോ ഉണ്ടാകുന്ന ഭിന്നിപ്പുകളും, അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളുമെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അഥവാ തനി ലൗകികമായ കാര്യങ്ങൾ അതുകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നില്ല. കാരണം, ഭിന്നിപ്പുള്ള വിഷയം അല്ലാഹുവിലേക്കും റസൂലിലേക്കും മടക്കുവാനാണല്ലോ അല്ലാഹു കൽപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നുവെച്ചാൽ, ഭിന്നിപ്പുണ്ടാകുന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് വ്യക്തിത്വം സുന്നത്തും കൽപിച്ചിരിക്കുന്ന വിധിയെത്തോ അതു സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്ന് തീർത്ഥം. മത വിട്ടു പണിയുന്നതിന്റെ രൂപം എങ്ങിനെ ആയിരിക്കണം, വയലിൽ വിളയിടുന്നതു് എങ്ങിനെയാക്കിരിക്കണം എന്നൊന്നും വ്യക്തിത്വം സുന്നത്തിലും വിവരിക്കപ്പെടാറില്ലല്ലോ. ഇത്തരം ലൗകിക കാര്യങ്ങൾ ഇതിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കേണ്ടതാണു് താഴെ ഉദ്ധരിച്ച അടിസ്ഥാന ഹദീസുകളിൽനിന്നു് കൂടുതൽ വ്യക്തമാണു്.

അനുസരിക്കുവാൻ കൽപിച്ചപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിനും റസൂലിനും പുറമെ അധികാരസ്ഥിതികൾക്കും കൂട്ടിപ്പറഞ്ഞു വെക്കിലും, ഭിന്നിപ്പുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിലേക്കും റസൂലിലേക്കും മാത്രമേ മടക്കുവാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂവെന്നതു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്. മത കാര്യങ്ങളിൽ നിയമം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അല്ലാഹുവിനും റസൂലിനും മാത്രമേ അർഹതയുള്ളൂ, മറ്റൊരാൾക്കും അതിൽ പങ്കില്ല, അല്ലാഹുവും റസൂലും കൽപ്പിക്കുന്നതിനു് വഴങ്ങുവാനേ അധികാരസ്ഥിതികൾക്കും പാടുള്ളൂ എന്നൊക്കെയാണു് അതിലടങ്ങിയ തത്വങ്ങൾ. അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചും, റസൂലിനെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞപ്പോൾ **أَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ** (അനുസരിക്കുവാൻ) എന്ന ക്രിയ ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞതു്, അധികാരസ്ഥിതികൾക്കുവേണ്ടിയു് പറഞ്ഞപ്പോൾ അതാവർത്തിക്കാതെ **أَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ** (അധികാരസ്ഥിതികൾക്കും) എന്ന മാത്രം പറഞ്ഞതു് ശ്രദ്ധാർഹമാകുന്നു.

സത്യസന്ധമായും, നിഷ്കളങ്കമായും, സദ്യുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയും പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തിത്വത്തിൽ നിന്നും സുന്നത്തിൽ നിന്നുതന്നെ— വ്യക്തമായോ സൂചനയായോ, വാചകമായോ വ്യംഗ്യമായോ— വിധി കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയത്തക്ക പ്രശ്നങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. പരിശോധകന്റെ ഓഗ്യവും യോഗ്യതയും സത്യം സ്വീകരണവും അനുസരിച്ചു് ഏതൊക്കെ വ്യക്തിത്വവും, പരിതസ്ഥിതികൾക്കും ചിന്താഗതികൾക്കും അനുസരിച്ചു് മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വല്ല പ്രശ്നങ്ങളുടെയും വിശദാംശങ്ങളായിരിക്കും മിക്കവാറും ആ രണ്ടിൽനിന്നും വേഗത്തിൽ പരിഹാരം ലഭിക്കാതെ ബാക്കിയാകുന്നതു്. അവിടെയുണ്ടു്, ആ രണ്ടിന്റെയും അധ്യാപനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അഭിപ്രായം ആരായുവാനും, നിരീക്ഷണം നടത്തുവാനും **أَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ** അർഹമായ പണ്ഡിതന്മാർക്കു് അവകാശം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നുതന്നെ ആയാലും വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു് എതിരായ ഒരു അഭിപ്രായത്തിന്നു് ഇസ്ലാമിൽ അംഗീകാരമില്ല. അഭിപ്രായക്കാരന്റെ ആധിക്യത്തിനു് പരിഗണനയുമില്ല. വ്യക്തമല്ലാത്ത നിർദ്ദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അഭിപ്രായവ്യത്യാസം സ്വാഭാവികമാകുന്നു. അഥവാ അവിടെയാണു് അഭിപ്രായത്തിനുള്ള സ്ഥാനവും. ഈ വചനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട ചില സൂചനകൾ മാത്രമാണു് ഇതെല്ലാം. വിശ്വവിവരങ്ങൾക്കു് ഹദീസു വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങളെയും, ഉസ്തുലിന്റെ (കർമ്മശാസ്ത്ര നിഘണ്ടുക്കൾ) ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അവലംബിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഭിന്നിപ്പുണ്ടാകുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിലേക്കും റസൂലിലേക്കും മടക്കുവാൻ കൽപിച്ചതിനോടു ചേർത്തുകൊണ്ടു് **... أَنَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ** (നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് വളരെ ശാരവപൂർവ്വം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം, നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികളായിരിക്കുമില്ല. ഞങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാണെന്നു് നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്നു് അർത്ഥവുമില്ല. വിധാമത്തു നാളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ കവിന ശിക്ഷയ്ക്കു നിങ്ങൾ വിധേയരാവുകയും ചെയ്യും എന്നൊക്കെയാണു് ആ വാക്കു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ താക്കീതുകൊണ്ടും മതിയായൊരു ഈ കൽപനയുടെ ക്രിയാത്മകമായ നന്മകൂടി അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു: **... أَنَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ** (അതു് ഏതും ഉത്തമവും കൂടുതൽ നല്ല പര്യവസാനമുള്ളതാകുന്നു.) ഇഹത്തിലും പരത്തിലും അതു നിങ്ങൾക്കു ശുഭകരമായ പര്യവസാനം നൽകും, അല്ലാഹുവിന്റെ കൃപാകടാക്ഷങ്ങൾക്കു നിങ്ങൾ പാത്രമാകുകയും ചെയ്യുമെന്നു് സാരം. മുസ്ലിം സമുദായത്തിനു് വ്യക്തിത്വം സുന്നത്തും അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ അല്ലാഹു പ്രലോഭനവും താഹിദ്യും നൽകട്ടെ. ആയിൻ

ഈ വചനത്തിന്റെ ആശയത്തിലേക്കും, അർത്ഥവ്യാഖ്യാനങ്ങളിലേക്കും വെളിച്ചം നൽകുന്നതും, അവയെപ്പറ്റി ഹാദീസുകളിൽ ചിലതു ഇവിടെ ഓർക്കുന്നത് സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കും:-

1. നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'എന്നെ ആർ അനുസരിച്ചാലോ അവൻ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചു. എന്നോടു ആർ അനുസരണമുണ്ടെങ്കിൽ ചെയ്തതും അവൻ അല്ലാഹുവിനോടും അനുസരണമുണ്ടെങ്കിൽ ചെയ്തതും. അമീനിയെ (അധിപനായും അവൻ എന്നോടു അനുസരണമുണ്ടെങ്കിൽ ചെയ്തതും. നിശ്ചയമായും, ഇമാം (മുഹമ്മദ് നബി) ഒരു പരിപൂർണ്ണനാണ്. അവന്റെ പിന്നിൽനിന്നു സമരം നടത്തപ്പെടുകയും, അവൻ മുഹമ്മദ് (സ)യുടെ അനുയായികളായിരിക്കും. അവൻ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ കർപ്പിക്കുകയും, നീതി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവനു അതിന്റെ പ്രതിഫലമുണ്ടായിരിക്കും. അവൻ മറ്റു വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ ബാധ്യത അവന്റെ മേലായിരിക്കും.' (ബു: മു.) 2. സൂൽ (സ) പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ഒരു സൈന്യത്തിന്റെ മുമ്പാകെയും ചെയ്തുകൊണ്ടു അവിടുന്ന് ഇങ്ങനെ പറയാറുണ്ടായിരുന്നതായി അബൂ (റ) ഉദ്യോഗിച്ചിരിക്കുന്നു: '....എന്നാൽ പിന്നെ, വർത്തമാനത്തിൽവെച്ചു ഏറ്റവും ഉത്തമമായത് അല്ലാഹുവിന്റെ കീഴാധാകുന്നു. ചര്യയിൽ വെച്ചു ഏറ്റവും ഉത്തമമായത് മുഹമ്മദിന്റെ ചര്യയാകുന്നു. കാര്യങ്ങളിൽവെച്ചു യാദാർത്ഥ്യം അവയിൽ പുതുതായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാണു എല്ലാ പുത്തനാചാരവും (അനാചാരവും) മുഹമ്മദ് (സ)യുടേതാണ്.' (മു.)

3. നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾ ഭക്തശുദ്ധരും, അനുസരിക്കുകയും, ചെയ്തും, ചൂതിരിപ്പഴംപോലെ (കറുത്ത ചെറിയ) തലയുള്ളവനായ ഒരു നീലഗാ അടിയെ നിങ്ങളുടെ മേൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായി നിക്ഷേപിച്ചാലും ശരി.' (ബു: ൨.) 4. ഉബയ്ദത്തുബ്നു-സാദിക്ക് (റ) പറയുന്നു: 'പ്രവാസത്തിലും, എളുപ്പത്തിലും, സന്തോഷത്തിലും, വെറുപ്പിലും (ആദ്യംതന്നെ) ഭക്തശുദ്ധരും, അനുസരിക്കുകയും, ചെയ്തും, അധികാരസ്ഥന്മാരോട് അധികാരത്തിൽ പിണങ്ങാതിരിക്കുവാനും, എവിടെതന്നെ തുടരുന്നവരും, ഒരു ആക്ഷേപക്കാരന്റെ ആക്രമം പലവും ഭയപ്പെടാതെ യഥാർത്ഥം പറയുവാനും അങ്ങനെയുള്ള (സ) തിരുമനിക്കോടു സൈത്ത (പ്രതിഭാ) ചെയ്തിരിക്കുന്നു.' ഈ ഹദീസിന്റെ ഒരു വിവരത്തിലെ വാചകത്തിൽ ഇങ്ങിനെയും കാണാം: 'നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ നിന്നും ശരിയായ തെളിവുള്ള വ്യക്തമായ വല്ല 'കൃപ'യും' കാണുന്നതായാൽ ഒഴികെ (മറ്റൊല്ലായ്പോഴും) അധികാരസ്ഥന്മാരോടു അധികാരത്തിൽ പിണങ്ങരുത്.' (ബു: ൩.) 5. ഉബ്നു ഉമർ (റ) പറയുന്നു: 'ഭക്തശുദ്ധരും, അനുസരിക്കുവാനും, ദസൂൽ (സ) തിരുമനിക്കു അങ്ങനെയൊക്കെ നല്ല സ്വഭാവം 'നിങ്ങളുടെ സാധ്യമാകുന്ന കാര്യത്തിൽ' എന്നു തിരുമനി അങ്ങോട്ടു പറയുമായിരുന്നു.' (ബു: ൩.) (6). ഉബ്നു മുഖസ്സാദു (റ) പറയുന്നു: അങ്ങോട്ടു ദസൂൽ (സ) പറഞ്ഞു: 'ഏതൊ രാജ്യം, പല സ്ഥലത്ത് മരുഭൂമി, നിങ്ങളുടെ പരിചിതമല്ലാത്ത ചില കാര്യങ്ങളും നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തും.' അപ്പോൾ സമാധാനം ചോദിച്ചു: 'എന്നാൽ അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യണമെന്നാണോ' അധികൃതൻ കല്പിക്കുന്നത്?' തിരുമനി പറഞ്ഞു: 'അവന്റെ അവകാശം നിങ്ങൾ വകവെച്ചു കൊടുക്കുകയും, നിങ്ങളുടെ അവകാശം നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോടു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുവിൻ.' (ബു: ൩.)

[illegible]

അതിനുമേൽ അണുപുലയ്ക്കുന്നതു കഴിച്ചു പിടിക്കുകയും ചെയ്യവിൻ. പുതുനിർമ്മിതങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം. എല്ലാ പുതുനിർമ്മിതവും അനാചാരമാകുന്നു. (അ: 30: തി: 3.)

10. ഒരു അൻസാരി സഹാബിയും കർഷകനുമായിരുന്ന റാഫിഉ(رافع)ബ"നു ഖദീജ" (റ) പറയുന്നു: റസൂൽ (സ) മദീനയിൽ വരുമ്പോൾ അവിടെയുള്ളവർ ഈത്തപ്പനക്ക് 'തഅ"ബീർ' (*) ചെയ്യുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിലും കൊള്ളാം എന്നു തീരുമേനി പറഞ്ഞു. (അന്നന്തരം ആളുകൾ ആ പതിവു വേണെന്നുവെച്ചു.) അപ്പോൾ ഫലം കുറവായി. വിവരം അവർ തീരുമേനിയോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ തീരുമേനി പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളോടു നിങ്ങളുടെ മതവിഷയത്തിൽ വല്ലതും കൽപിച്ചാൽ നിങ്ങളതു സ്വീകരിക്കണം. നിങ്ങളോടു ഞാൻ (മതപരമല്ലാത്ത) എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽപെട്ട വല്ലതും കൽപിച്ചാൽ, അപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമായിരിക്കും. (മു.) മതപരമല്ലാത്ത ലൗകിക വിഷയത്തിൽ എന്റെ അഭിപ്രായം തെറ്റായതായിക്കൂടാ എന്നില്ലെന്നു സാരം. അടുത്ത വചനങ്ങളും കൂടി ഇതോടൊപ്പം മനസ്സിലാക്കുക:-

വിഭാഗം-9

60. (നബിയേ) നീ (നോക്കി)ക്കണ്ടില്ലേ?— നിനക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും, നിന്റെ മുമ്പു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും തങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ജൽപിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടരെ! അവർ 'ത്വാഗൂത്തി'ന്റെ [ദൂർമ്മൂർത്തിയുടെ] അടുക്കലേക്കു (കേന്ദ്രംകൊടുത്തു) വിധി തേടുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു; അതിൽ [ത്വാഗൂത്തിൽ] അവിശ്വസിക്കുവാൻ അവരോടു കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് താനും;

അവരെ വിദൂരമായ ഒരു വഴി പിഴവു പിഴപ്പിക്കുവാൻ പിശാചും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

61. 'അല്ലാഹു ഇറക്കിയതിലേക്കും, റസൂലിലേക്കും വരുവിൻ എന്നു അവരോടു പറയപ്പെട്ടാൽ, നിന്നെ വിട്ട്' (ആ) കപട വിശ്വാസികൾ ഒരു (തരം) തിരിഞ്ഞു പോക്കു പോകുന്നതായി നിനക്കു കാണാം.

٦٠- أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

٦١- وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ۝

60. ۞ നീ കണ്ടില്ലേ, നോക്കുന്നില്ലേ ۞ إِلَى യാതൊരു കൂട്ടരെയും, ഒരു കൂട്ടരിലേക്കു ۞ عَنْهُمْ അവർ ജൽപിക്കുന്നു, (വുമ്പോ) പറയുന്നു, ഉരുവിടുന്നു ۞ آمَنُوا തങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ۞ بِمَا ഇറക്കപ്പെട്ടതിൽ ۞ بِمَا നിനക്കു, നിന്നിലേക്കു ۞ أُنْزِلَ ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും ۞ مِنْ قَبْلِكَ നിന്റെ മുമ്പു ۞ وَمَا അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു ۞ إِلَى الطَّاغُوتِ അവർ കേന്ദ്രംകൊടുക്കുവാൻ, വിധി തേടിപ്പെടുവാൻ ۞ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا അവരോടു കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടുതാനും, കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കെ ۞ وَيَكْفُرُوا بِهِ അവർ അവിശ്വസിക്കുവാൻ ۞ അതിൽ, അവനിൽ ۞ وَيُضِلُّهُمْ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു ۞ وَيُضِلُّهُمْ പിശാചും ۞ وَيُضِلُّهُمْ അവരെ വഴി പിഴപ്പിക്കുവാൻ ۞ وَيُضِلُّهُمْ ഒരു വഴി പിഴവു ۞ وَيُضِلُّهُمْ വിദൂരമായ

61. ۞ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ ۞ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ ۞ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ۞ പറയപ്പെട്ടാൽ ۞ وَمَا അവരോടു ۞ وَمَا വരുവിൻ ۞ وَمَا ഇറക്കിയതിലേക്കു ۞ وَمَا അല്ലാഹു ۞ وَمَا റസൂലിലേക്കും ۞ وَمَا നീ കാണും, നിനക്കു കാണാം ۞ وَمَا കപട വിശ്വാസികളെ ۞ وَمَا അവർ തിരിഞ്ഞു (തട്ടി നീങ്ങി) പോകുന്നതായി ۞ وَمَا നിന്നെ വിട്ടു; നിന്നിൽനിന്നു ۞ وَمَا ഒരു (തട്ടി) തിരിയൽ

(*) ആൺ ഈത്തപ്പനയുടെ കൂല ചീന്തി അതിന്റെ നാരെടുത്തു ഈത്തക്കുലകൾ പൊളിച്ചു അതിൽ ഇട്ടു പരാഗസങ്കലനം നടത്തുന്നതിനാണ് 'തഅ"ബീർ' (تأبين) എന്നു പറയുന്നത്. ഇത് മൂലം കൂലകളിൽ നല്ല കായഫലം ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് വയ്പ്.

62. എന്നാൽ, അവരുടെ കാരണം ചൂൻ ചെയ്തു വെച്ചതു നിമിത്തം അവർക്കു വല്ല വിപത്തും ബാധിച്ചാൽ എങ്ങിനെയിരിക്കും? പിന്നീടു 'ഞങ്ങൾ നന്മ വരുത്തലും, യോജിപ്പിക്കലുമല്ലാതെ (മരണവും) ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ സത്യം ചെയ്തു (പറഞ്ഞു) കൊണ്ട് അവർ നിന്റെ അടുക്കൽ വരുകയും (ചെയ്താൽ എങ്ങിനെയിരിക്കും)?'

63. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ളതു (എന്താണെന്നു) അല്ലാഹുവിനു അറിയാവുന്നവരെത്ര അക്കൂട്ടർ. ആകയാൽ (നബിയേ) അവരെ വിട്ടു തിരിഞ്ഞു കളയുക; അവർക്കു സദുപദേശം നൽകുകയും ചെയ്യുക; അവരുടെ സ്വന്തങ്ങളിൽ [മനസ്സിൽ] തട്ടുന്ന വാക്ക് അവരോടു പറയുകയും ചെയ്യുക.

٦٢- كَيْفَ إِذَا أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ
بِمَا قَدْ مَتَّ أَيْدِيَهُمْ
ثُمَّ جَاءُوكَ يَخْلِفُونَ
بِاللَّهِ إِنَّ أَرْدَاكَ إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا

٦٣- أُولَئِكَ الَّذِينَ يَخْلَعُ اللَّهُ نَافِي قُلُوبِهِمْ
فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ
وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا

62. **كَيْفَ** എന്നാൽ (അപ്പോൾ) എങ്ങിനെ (യായിരിക്കും) **إِذَا أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ** അവർക്കു ബാധിച്ചാൽ **بِمَا قَدْ مَتَّ أَيْدِيَهُمْ** വല്ല ബാധയും, വിപത്തും **ثُمَّ جَاءُوكَ يَخْلِفُونَ** മുമ്പു ചെയ്തു വെച്ചതുകൊണ്ടു (നിമിത്തം) **بِاللَّهِ** അവരുടെ കൈകൾ **يَخْلِفُونَ** പിന്നെ അവർ നിന്റെ അടുക്കൽ വരുകയും **تَوْفِيقًا** സത്യം ചെയ്തു (പറഞ്ഞു) കൊണ്ടു **بِاللَّهِ** അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ, അല്ലാഹുവിനെത്തന്നെ (എന്നു) **إِلَّا إِحْسَانًا** ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല **وَتَوْفِيقًا** നന്മ ചെയ്യലല്ലാതെ **وَقَوْلًا بَلِيغًا** യോജിപ്പിക്കലും, ഒപ്പിക്കലും 63. **أُولَئِكَ** അക്കൂട്ടർ **الَّذِينَ يَخْلَعُ اللَّهُ نَافِي قُلُوبِهِمْ** യാതൊരുവരാനും **وَعِظْهُمْ** അല്ലാഹു അറിയുന്നു **وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ളതു **فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ** അതിനാൽ നീ തിരിഞ്ഞു കളയുക, അവഗണിക്കുക **وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** അവരെപ്പറ്റി **وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** അവർക്കു സദുപദേശവും ചെയ്യുക **وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** അവരോടു പറയുകയും ചെയ്യുക **وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** അവരുടെ സ്വന്തങ്ങളിൽ **وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** വാക്കു **وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا** (മനസ്സിൽ) തട്ടുന്ന- എത്തുന്ന (സാരവത്തായ- അർത്ഥവത്തായ)

ഖുർആനിലും മുമ്പ് വേദ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിശ്വാസിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു വായകൊണ്ടു ഉരുവിടുകയും, മുമ്പി- വേദമണിഞ്ഞു നടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കപടവിശ്വാസികളുടെ ചില ചെയ്തികളും, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ആക്ഷേപ വ്യക്തം ഈ വചനങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. ആക്ഷേപത്തിനു ഹേതുവായിത്തീർന്ന ചില കാരണങ്ങൾ ചില ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനക്കാർ ഉദ്യമിച്ചു കാണുന്നു. അൻസാരികളിൽ ഓരളും ഒരു യഹൂദിയും തമ്മിൽ ഒരു വഴക്കുണ്ടായി. യഹൂദികളിൽ തീരുമാനത്തിനു വെക്കാമെന്നു യഹൂദിയും, കത്ത് ഖുസ്ബ് നുൽ അശ്റഫ് എന്ന യഹൂദി തലവന്റെ തീരുമാനത്തിനു വെക്കാമെന്നു അൻസാരിക്കാരനും പറഞ്ഞു. ഇതാണ് അവയിൽ ഒന്ന്. കപടവിശ്വാസികളിൽ ചിലർ തങ്ങളുടെ കേസ്സുകളിൽ ഷാഹിദിയ്ക്കുന്ന ചില വിധികർത്താക്കളെയും പ്രശ്നക്കാരെയും സമീപിച്ചു പരിഹാസ്യമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്നാണ് മറുപടി. അവതരണമോട്ടു ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും മറ്റൊന്നാലും അല്ലെങ്കിലും ശരി, അല്ലാഹുവിന്റെയും റസൂലിന്റെയും-അഥവാ ഖുർആന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും-തീരുമാനത്തിനു വഴങ്ങുവാൻ തയ്യാറല്ലാതെ, അവിശ്വാസികളായ ദുഷ്ടകൃതികളുടെ തീരുമാനത്തിൽ തൃപ്തിപ്പെടുന്ന എല്ലാ കപട മുസ്ലിംകളും ഈ വചനങ്ങളിലെ ആക്ഷേപത്തിനു വിധേയരാണെന്നു തീർച്ചയെന്നു.

وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا (താഗൂത്ത)ന്റെ അർത്ഥവും ഉദ്ദേശ്യവും സംബന്ധിച്ചു നൈലധികം പ്രാവശ്യം മുമ്പു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിനിർദ്ദേശങ്ങളെ ധിക്കരിക്കുന്ന എല്ലാ ദുഷ്ടകൃതികളും അതിൽ ഉൾപ്പെടും. ഈ വചനങ്ങൾ മുമ്പിൽ വെച്ചു കൊണ്ടു പരിശോധിച്ചാൽ, ഇന്നത്തെ മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ വലിയൊരു വിഭാഗം ഇത്തരം കപട വിശ്വാസികളിൽ പെടുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഏതെങ്കിലും പ്രശ്നമോ, കക്ഷിവിവരമോ നേരിട്ടു സ്വയം തങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായ വിധി എവിടെ നിന്നു ലഭിക്കുന്നുമുള്ളതല്ലാതെ, സത്യവും ന്യായവും ഏതു ഭാഗത്താണെന്നോ, അല്ലാഹുവും റസൂലും കൽപിക്കുന്ന വിധിയെത്തന്നെയാണോ അവർക്കു ചിന്താവിഷയമേ അല്ല. ഒരു

പകർച്ച, ഇസ്ലാമിലെ വിധിയായിരിക്കും അവയ്ക്കു അനുചരമായിരിക്കുകയെന്നു കണ്ടാൽ, അപ്പോഴവർ വലിയ താൽപ്പര്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യും. മനോമനിയ്ക്കു ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങളുമായി യാതൊരു പൊരുത്ത വുമില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും സർക്കാരീ നിയമങ്ങളോ, കോടതി വിധിയെയോ, മദ്യസംഗമ തീരുമാനത്തെയോ അനുസരിക്കുന്നതിലാണു അവയ്ക്കു ഗുണമുണ്ടായിരിക്കുകയെന്നു കണ്ടാൽ, അവരെ പിന്നെ തങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരായ ഇസ്ലാമിന്റെ വിധിവിധിയെക്കുറിച്ചു അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അപ്രാധേരികവുമായിരിക്കും. ഒരു മതേതര രാഷ്ട്രമായ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയുടെയും, ജനക്ഷേമത്തിന്റെയും പേരിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന പല നിയമങ്ങളും—അവയുടെ ലക്ഷ്യം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രശംസനീയം തന്നെയായിരുന്നു കൊള്ളെ—ഇസ്ലാമിന്റെ തത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളെ നിരക്കാത്തവയായിരിക്കും. അന്യരുടെ സ്വത്തോ അവകാശങ്ങളോ അവയുടെ യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥന്മാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാതെ സ്വായത്തമാക്കുവാനും, കൊടുത്തു തീർക്കുവാൻ കടമപ്പെട്ട ക്ഷേമധൃതകളെ കൊടുത്തുതീർക്കാതെ കഴിക്കുവാനും സഹായകമാകുന്ന അത്തരം പല നിയമങ്ങളും അവർ ദൈവിക നിയമങ്ങളെക്കാൾ വില കൽപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം.

നിർബന്ധപൂർവ്വം അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽപോലും അങ്ങിനെയുള്ള അന്യായമായ നിയമ നടപടികളിൽ നിന്നു കഴിവതും ഒഴിഞ്ഞു മാറേണ്ടതു സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവരുടെ കടമയത്രെ. എന്നിരിക്കെ, നിർബന്ധമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽപോലും അവരെ ആയുധമാക്കി മതശാസനകളെ പുറംതള്ളികളയുന്നതു തികച്ചും കാപട്യമാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ധിക്കാരമാണ്. അജ്ഞാനികളായ സാധാരണക്കാർ മാത്രമല്ല, കൂറ ചൊക്കെ വിവരമുള്ളവരെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളിൽ പോലും ഈ തരക്കാരെ കാണാറുള്ളതാണു കൂടുതൽ സങ്കടം. ഇസ്ലാമിന്റെ നിയമം ഇന്നിന്ന പ്രകാരത്തിലാണല്ലോ—അതല്ല സ്വീകരിക്കേണ്ടതു—എന്നു വല്ലവരും പറഞ്ഞാൽ, എന്തെങ്കിലും ഉപായങ്ങളും ദുർന്യായങ്ങളും പറഞ്ഞു തടിക്കുറ്റകയായിരിക്കും ഇത്തരക്കാർ ചെയ്യുക. അതെ, 61-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ച അതേ സമ്പ്രദായം തന്നെ. 59-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, അവർ അല്ലാഹുവിലും, അന്ത്യനാളിലും വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഈ നില അവർ മാററിയാ തീരും. وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

2. 266ൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതുപോലെ, അല്ലാഹുവിലും, വേദഗ്രന്ഥത്തിലും, നസൂലിലും വിശ്വസിക്കുന്നതോടെ 'ത്വാഗൂത്തു'കളെ നിഷേധിക്കലും, അവരിൽ അവിശ്വസിക്കലും അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു. അവരോടു ത്വാഗൂത്തിൽ അവിശ്വസിക്കുവാൻ കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടും അവർ ത്വാഗൂത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു വിധി മേട്ടുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു' എന്നു അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതു അതുകൊണ്ടാണ്. അഥവാ നിർബ്ബന്ധമായതും അനുഷ്ഠിക്കാതിരിക്കുക മാത്രമല്ല, നിഷേധമായതും പ്രവർത്തിക്കുക കൂടിയാണവർ ചെയ്യുന്നതെന്നു താൽപര്യം. താൽക്കാലികമായ ഏതെങ്കിലും നേട്ടത്തെ ലക്ഷ്യം വെച്ചു പൈശാചിക ശക്തികളുടെ വിധികൊണ്ടു തൃപ്തി അടങ്ങശേഷം വല്ല അഹിതവും തങ്ങൾക്കു ബാധിക്കുമ്പോൾ, ആ കഷ്ട വിശ്വാസികൾ നബി (സ)യുടെ അടുക്കൽ വന്നു ഒഴികഴിവുകൾ സമർപ്പിക്കേണ്ടതായി നേരിട്ടുകൂടും. അപ്പോൾ മുമ്പു തങ്ങളുടെ പക്കൽ വന്നുപോയതു കേവലം ദുരുദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടിയമായിരുന്നില്ല, നല്ലതു വരണമെന്നും, കക്ഷികൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടാക്കണമെന്നുമുള്ള സമുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി മാത്രമായിരുന്നു അത് എന്നൊക്കെ അവർ സമർത്ഥിക്കും. പക്ഷെ, അവരുടെ എല്ലാ ഉള്ളികളും അല്ലാഹുവിനു നല്ലപോലെ അറിയും, അല്ലാഹുവിനു അപരിചിതരൊന്നുമല്ല അവർ, പെട്ടെന്നു അവരുടെ മേൽ നടപടി എടുക്കുന്നില്ലെങ്കിലും വഴിയെ അവർ അർഹിക്കുന്ന ശിക്ഷാ നടപടി അല്ലാഹു എടുക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു തൽക്കാലം അവരെ അവഗണിച്ചു വിട്ടേക്കുകയും, നല്ല ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും, മനസ്സിൽ പതിയത്തക്ക വാക്കുകൾ അവരോടു പറയുകയും ചെയ്താൽ മതി. എന്നൊക്കെയാണു അല്ലാഹു നബി (സ)യോടു കൽപിക്കുന്നത്.

അവരുടെ സ്വന്തങ്ങളിൽ എന്ന് അർത്ഥംകൊടുത്ത فَأَمَّا എന്നവാക്കിന് അവരെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ എന്നും, അവരോടു സ്വന്തമായി—അഥവാ സ്വകാര്യമായി—എന്നും വിവക്ഷ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ചെയ്തികളിൽനിന്ന് അവരെ പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ ഉതകുമെന്ന് അവരുടെ മനസ്സിൽ തട്ടുന്ന വാക്കുകൾ അവരോടു പറയണം എന്നത്രെ فَأَمَّا കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. എല്ലാത്തരം ആളുകളോടും, സന്ദർഭങ്ങൾക്കനുസരിച്ച ശൈലിയിൽ സംസാരിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളാണല്ലോ നബി (സ) തീരുമേനി. അല്ലാഹു തുടർന്നു പറയുന്നു:—

67. (മാത്രമല്ല) അന്നേരം നമ്മുടെ വകയായി വന്നിട്ടു പ്രതിഫലം അവർക്കു നാം നൽകുന്നതുമാണ്.

۶۷- وَإِذَا أَرَأَيْتُمُ
مِن لَّدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ۝

68. ചൊപ്പായ [നെരെയുള്ള] പാതയിൽ നാം അവരെ വഴി നടത്തുകയും തന്നെ ചെയ്യുന്നതാണ്.

۶۸- وَلَهْدَيْنَاهُمُ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ۝

67. ۱۱: അന്നേരം, അപ്പോൾ, എന്നാൽ ۱۱: നാംവർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും ۱۱: നമ്മുടെ അടുക്കൽ നിന്നു (നമ്മുടെ വക) ۱۱: പ്രതിഫലം ۱۱: വന്നിട്ടു, മഹത്തായ 68. ۱۱: അവരെ നാം വഴി നടത്തുക(നയിക്കുക-ചേർക്കുക)യും ചെയ്യും ۱۱: പാതയിൽ, മാർഗ്ഗത്തിൽ ۱۱: ചൊപ്പായ, നേരെയുള്ള

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ കപടവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്ത പ്രസ്താവനകളോടു ബന്ധപ്പെട്ട വചനങ്ങൾതന്നെയാണു ഇവയും. ആത്മഹത്യ മുഖേനയോ, തമ്മതത്തിൽ കൊലചെയ്തോ സ്വന്തം ജീവനെ നശിപ്പിക്കണമെന്നോ, സ്വന്തം വാസസ്ഥലം ത്യജിച്ചു നാടുവിടണമെന്നോ പോലെയുള്ള അസഹ്യമായ ശാസനകളൊന്നും അല്ലാഹു മനുഷ്യരുടെ മേൽ ചൂതത്തിയിട്ടില്ല. അവർക്കു ചെയ്യാൻ സാധ്യമാകുന്നതും, അവരുടെ നന്മക്കും നഷ്ടക്കും ആവശ്യമായതും മാത്രമേ അല്ലാഹു നിയമിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അഥവാ അത്തരം വല്ല കർശന നിയമങ്ങളും നിയമിച്ചാൽ അതു അനുസരിക്കുവാൻ വളരെ കൃഷ്ണത ആളുകളെ തയ്യാറാക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങിനെ വന്നാൽ, യഥാർത്ഥ വിശ്വാസികളും, കപടവിശ്വാസികളും വ്യക്തമായി വേർതിരിയുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ, അങ്ങിനെയുള്ള കടുത്ത നിയമങ്ങളൊന്നും തന്നെ അല്ലാഹു നിയമിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർക്കു നൽകപ്പെടുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ യഥാവിധി സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും അവർക്കു നല്ലത്. അവരുടെ വിശ്വാസവും സത്യസന്ധതയും അത്യുല്കൃഷ്ടതയ്ക്കു മുമ്പാകെയും ചെയ്യും. മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്ന് വന്നിട്ടു പ്രതിഫലം ലഭിക്കുവാനും, നേർമാർക്കു തെരക്കെ അതിൽ സ്ഥിരമായി ഉറച്ചു നിൽക്കുമാറ് അല്ലാഹുവിന്റെ സഹായം ലഭിക്കുവാനും അതു കാരണമായി അഭിരുണതാണ്. ഇതാണ് ചുരുക്കത്തിൽ ഈ വചനങ്ങളുടെ അർത്ഥം.

ഈ വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, കൊല്ലപ്പെടുവാനോ, രാജ്യം ത്യജിച്ചു പോകുവാനോ അല്ലാഹു കർപിച്ചിരുന്നാൽ അതു അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ തങ്ങൾ തയ്യാറാണെന്നു പല സഹാബികളും സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായെന്നും, നബി (സ) അവരെ പ്രശംസിക്കുകയുണ്ടായെന്നും രിവായത്തു ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചില സഹാബികളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് അങ്ങിനെ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അതനുസരിക്കുന്ന ആ അൽപം ആളുകളിൽപെട്ട ആളാകുമായിരുന്നു ഇദ്ദേഹമെന്നു നബി (സ) പറഞ്ഞതായും ചില രിവായത്തുകളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു തുടരുന്നു:-

69. ആർ അല്ലാഹുവിനെയും, സൂലിനെയും അനുസരിക്കുന്നുവോ, അക്കൂട്ടർ, യാതൊരുവരുടെമേൽ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവോ അവരോടു കൂടെയായിരിക്കും: (അതെ) 'നബി'മാരും, 'സിദ്ദീഖു'കളും, 'ശഹീദു'കളും, 'സ്വാലിഹു'കളാകുന്ന (അനുഗ്രഹിതരുടെകൂടെ) അക്കൂട്ടർ വളരെ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളും!

۶۹- وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ
فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ
وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ
وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ۝

69. ۱: ആർ, വല്ലവനും ۱: അനുസരിക്കുന്നു(വോ) ۱: അല്ലാഹുവിനെ ۱: സൂലിനെയും ۱: ചുരുക്കം എന്നാൽ അക്കൂട്ടർ ۱: യാതൊരുവരോടു കൂടെയായിരിക്കും ۱: അല്ലാഹു അനുഗ്രഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള ۱: അവരുടെ മേൽ ۱: നബിമാരാകുന്ന, നബിമാരായിട്ടു ۱: സിദ്ദീഖുകളും (സത്യസന്ധരും) ۱: ശഹീദു (രക്ത സാക്ഷികളും) ۱: സ്വാലിഹു (സൽക്കർമ്മികളും) ۱: വളരെ (ഏതായാ) നന്നായിരിക്കുന്നു, നന്നുതാനും ۱: അക്കൂട്ടർ ۱: സുഹൃത്തു(ക്കൾ), സുഹൃത്തായിട്ടു

‘മറ്റൊരു കൂട്ടരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. തങ്ങൾ അവരോടൊപ്പം (പ്രവിയിൽ) എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുമില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള ആളുമാറി നബി (സ) യോട് ചേരിക്കപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: ‘മനുഷ്യൻ അവൻ സ്നേഹിക്കുന്നവരോട് കൂടെയായിരിക്കും’. (പ്രധാനപ്പെട്ട ഗദീസ് പണ്ഡിതന്മാരൊളം നിവേദനം ചെയ്തതാണിത്. അനസ(ര) പറയുകതാണ്. (തിരുമേനി പറഞ്ഞ) ഈ വർത്തമാനം നിമിത്തം സന്ദോഷിച്ചത്ര സന്തോഷം മ്യസ്ഖിംകൾ മറ്റൊരിക്കലും സന്തോഷിച്ചിട്ടില്ല’. നബി (സ) തിരുമേനി യൊന്നിച്ചു എല്ലാ സുഖദുഃഖങ്ങളിലും പങ്കുകൊണ്ടു വന്നിരുന്ന പല സഹാബികളും അവിടുത്തോടു: അങ്ങുന്ന് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അത്യുന്നത പദവിയിലായിരിക്കുമെന്നിരിക്കെ അങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചാൽ തന്നെയും ഞങ്ങൾക്കു അങ്ങയെ കാണുവാനും സഹവസിക്കുവാനും കഴിയുകയില്ലല്ലോ’ എന്നു പറഞ്ഞതായും, ഈ വചനം മുഖേന അവർക്കു മനസ്സുമാധാനം വന്നതായും പല രിവായത്തുകളിലും വന്നിട്ടുണ്ട്. നബിമാർ, സിദ്ദീഖുകൾ, ഗഹീദുകൾ, സാലിഹുകൾ എന്നിവരെന്നിട്ടു സമ്പർക്കം പുലർത്തിക്കൊണ്ടു സ്വർഗ്ഗഗീത ജീവിതം ആസ്വദിക്കുവാൻ അല്ലാഹു നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. آمين

വിഭാഗം-10

തേപരവും, വുകുതിപരവും, സമൂഹ്യവുമായ പല തരുകളിലും വളരെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളും, ഉപദേശങ്ങളും കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു വിവരിച്ചു. തുടർന്നുള്ള വചനങ്ങളിൽ, ഇസ്ലാമിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും പ്രചരണത്തിനും വിപ്ലവം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ശത്രുക്കളുമായി നേരിടുന്നതിലും മറ്റുമായി സത്യവിശ്വാസികൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന പല കാര്യങ്ങളും വിവരിക്കുന്നു. അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

71. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജാഗ്രത കൈക്കൊള്ളുവിൻ. അങ്ങനെ, (പല) കൂട്ടങ്ങളായി (യുദ്ധത്തിനു) പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുക; അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരും (രൗമിച്ചു) പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുക.

4- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا حِذْرَكُمْ فَانْفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ تَنْفِرُوا جَمِيعًا ۝

71. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا വിശ്വസിച്ചവരേ ഞ്ക പുറപ്പെട്ടവിൻ, കൈക്കൊള്ളുവിൻ നിങ്ങളുടെ ജാഗ്രത, ശ്രദ്ധ, കാവൽ. അങ്ങനെ (അതിനാൽ) നിങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു പോകുവിൻ (യുദ്ധത്തിനു) ല്ല പല കൂട്ടങ്ങളായി. അല്ലെങ്കിൽ പുറപ്പെട്ടു പോകുവിൻ എല്ലാവരുമായി

ശത്രുക്കളെക്കുറിച്ചു സത്യവിശ്വാസികൾ സദാ ജാഗ്രതരായിരിക്കണം. അഥവാ, എപ്പോൾ ആവശ്യം നേരിടുന്നുവോ അപ്പോൾ നേരിടുവാൻ തക്കവണ്ണം ആളും സന്നാഹവും ഒരുക്കി തയ്യാറായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും, ഓർക്കപ്പെടുത്തു് അവരിൽനിന്നുണ്ടായേക്കാവുന്ന ആക്രമണങ്ങളെ കയ്യിയിരിക്കുകയും വേണം. സന്ദർഭമനുസരിച്ചു സംഘം സംഘമായോ, എല്ലാവരും ചേർന്നു് ഒരുമിച്ചോ ആവാം. അവരുടെ നേരെ പുറപ്പെടുന്നതും, അവരുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്നതും എന്നു സാരം.

72. നിശ്ചയമായും, മടിച്ചു (പിന്നോക്കം) നിൽക്കുന്ന ചിലർ നിങ്ങളിൽ തന്നെയുണ്ടു്. അങ്ങനെ, നിങ്ങൾക്കു വല്ല വിപത്തും ബാധിച്ചുവെങ്കിൽ അവൻ പറയും: ‘ഞാൻ അവരോടൊപ്പം ഹാജരുള്ളവനല്ലാതിരുന്ന സ്ഥിതിയിൽ തീർച്ചയായും എന്റെ മേൽ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.’

4- وَإِنْ مِنْكُمْ لَمَنْ لَيُبْتَغِيَنَّ فَرَأَىٰ صَابِقَكُمْ مُؤَيَّيَّةً قَالَ قَدْ أُعْثِمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِنْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَهِيدًا ۝

73. അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു വല്ല അനുഗ്രഹവും (അഥവാ മെച്ചവും) നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയെങ്കിലാകട്ടെ, നിങ്ങൾക്കും അവനുമിടയിൽ ഒരു സ്നേഹബന്ധവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ-അവൻ പറയുകയെന്ന ചെയ്യും: 'അയ്യോ! ഞാൻ അവരോടുകൂടെയായിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായേനെ! എന്നാലെ നിക്കു വമ്പിച്ച ഭാഗ്യം പ്രാപിക്കുമായിരുന്നു!'

٤٣- وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ فُضْلٌ مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن لَّمْ تَكُنْ بَيْنَهُ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلَيْتَنِي كُنْتُ مَعَهُمْ قَاتِلٌ فَوزًا عَظِيمًا ٥

72. നിശ്ചയമായും നിങ്ങളിൽ(തന്നെ) ഉണ്ടു ്ചിലർ, ഒരുവൻ ലഭിച്ചു നില്ക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്ന, അവൻ മസ്ദീഖിപ്പിക്കും. എന്നിട്ടു (അങ്ങനെ) നിങ്ങളെ ബാധിച്ചുവെങ്കിൽ വല്ല ബാധയും, വിപത്തും ്ച അവൻ പറയും, പറയുകയായി അനുഗ്രഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, തീർച്ചയായും അനുഗ്രഹിച്ചു ്ച അല്ലാഹു ്ച എന്നിങ്ങനെ ഞാൻ ആയിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു, ആകാത്തതിനാൽ അവരോടൊപ്പം (കൂടെ) ഹാജരുള്ളവൻ, സന്നദ്ധൻ 73. നിങ്ങൾക്കു ബാധിച്ചുവെങ്കിലോ, കിട്ടിയവയെങ്കിലും വല്ല അനുഗ്രഹവും, മെച്ചവും, ഔദാര്യം ്ച അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നു തീർച്ചയായും അവൻ പറയും, പറയുക തന്നെ ചെയ്യും. ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാത്തപോലെ, ഇല്ലാത്ത മാതിരി നിങ്ങൾക്കിടയിൽ അവനുമിടയിലും ഒരു താൽപര്യവും, സ്നേഹബന്ധവും ഹാ (അയ്യോ)ഞാനായെങ്കിൽ(നന്നായേനെ) ഞാൻ അവരോടുകൂടെ ആയിരുന്നു (വെങ്കിൽ) എന്നാൽ ഞാൻ ഭാഗ്യം പ്രാപിക്കുമായിരുന്നു വമ്പിച്ച ഭാഗ്യം.

മുസ്‌ലിംകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുഉബയ്യ് പോലെയുള്ള കപടവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചാണു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. യുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാതെ തക്കത്തിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറലും, മറ്റുള്ളവരെ പിൻതിരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കലും അവരുടെ പതിവായിരുന്നു. വല്ല സംഘട്ടനങ്ങളിലും മുസ്‌ലിംകൾക്കു പരാജയമോ, വിജയമോ നേരിട്ടാൽ, തങ്ങൾ അവരെന്നിച്ചു പോകാതിരുന്നതു അല്ലാഹു തങ്ങൾക്കു ചെയ്തു തന്ന ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമായി അവർ സമർത്ഥിക്കും. മറിച്ചു മുസ്‌ലിംകൾക്കു വിജയം സിദ്ധിക്കുകയോ, ഗതി തെറ്റു ലഭിക്കുകയോ മറ്റോ ഉണ്ടായാൽ, അവരോടൊപ്പം പങ്കെടുത്ത് ആ നേട്ടങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കുകുവാൻ കഴിയാത്തതിൽ വിലാപം പറയുകയും ചെയ്യും. ഇതു കണ്ടാൽ മരണവും, അവരും മുസ്‌ലിംകളും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു.

74. എന്നാൽ, പരലോകത്തിനു (പകരം) ഐഹിക ജീവിതത്തെ വിൽക്കു(വാൻ തയ്യാറാകു)ന്നവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.

ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്തിട്ട് അവൻ കൊല്ലപ്പെടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ വിജയിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ, -അവനു നാം വഴിയെ വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണ്.

٤٤- فَيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ٥

74. എന്നാൽ യുദ്ധം ചെയ്യട്ടെ ്ച മാർഗ്ഗത്തിൽ ്ച അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവർ ്ച പരലോകത്തിനു ്ച വല്ലവനും യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതായാൽ ്ച അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ്ച എന്നിട്ടവൻ കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ ്ച നാം അവനു നൽകും അല്ലെങ്കിൽ വിജയിച്ചാൽ ്ച എന്നാൽ വഴിയെ (പിറകെ) നാം അവനു നൽകും വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം.

75. നിങ്ങൾക്കെന്താണ്, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യാതെ (ഇരിക്കുവാൻ)? പുരുഷന്മാരും, സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളുമാകുന്ന ബലഹീനരായുള്ള വരുടെ വിഷയത്തിലും (യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ)? (അതെ, ഇതിനെ) പറയുന്നവരുടെ: 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, ആരാക്കൾ അക്രമികളായുള്ള ഈ രാജ്യത്തിൽ നിന്നു ഞങ്ങളെ നിപുറപ്പെടുവിച്ചു (മോചിപ്പിച്ചു) തരേണമേ! നിന്റെ വകയായി, ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു രക്ഷാകർത്താവിനെ ഏർപ്പെടുത്തിത്തരുകയും വേണമേ! നിന്റെ വകയായി ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു സഹായകനെ ഏർപ്പെടുത്തിത്തരുകയും ചെയ്യേണമേ!'

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَالسُّبُعَيْنِ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ
وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ
هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا
وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا
وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا

75. ദിഖ്, നിങ്ങൾക്കെന്താണു ^{بِالْبُطْنِ} നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യാതെ, യുദ്ധം ചെയ്യുന്നില്ല ^{فِي سَبِيلِ اللَّهِ} അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ^{وَالسُّبُعَيْنِ} ബലഹീനരായവരിലും, ദുർബ്ബലരായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ കാര്യത്തിലും ^{وَالْوِلْدَانِ} പുരുഷന്മാരാകുന്ന, പുരുഷന്മാരിൽ നിന്നും ^{وَالنِّسَاءِ} സ്ത്രീകളും ^{وَالْبُطْنِ} കുട്ടികളും ^{وَالْبُطْنِ} പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരായ ^{وَالْبُطْنِ} റബ്ബേ ഞങ്ങളെ പുറത്താക്കിത്തരേണമേ ^{وَالْبُطْنِ} ഈ രാജ്യത്തു നിന്നു ^{وَالْبُطْنِ} അക്രമി(കൾ) ആയ ^{وَالْبُطْنِ} അതിലെ ആരാക്കൾ ^{وَالْبُطْنِ} ഞങ്ങൾക്ക് ആക്കി (ഏർപ്പെടുത്തി-ഉണ്ടാക്കി)ത്തരുകയും വേണമേ ^{وَالْبُطْنِ} നിന്റെ പക്കൽ നിന്നു (നിന്റെ വകയായി) ^{وَالْبُطْنِ} ഒരു രക്ഷകനെ, ബന്ധുവെ, കൈകാര്യക്കാരനെ, മിത്രത്തെ ^{وَالْبُطْنِ} ഞങ്ങൾക്ക് ആക്കിത്തരുകയും വേണമേ ^{وَالْبُطْنِ} നിന്റെ പക്കൽ നിന്നു ^{وَالْبُطْنِ} ഒരു സഹായകനെ

ഐഹിക സുഖസൗകര്യങ്ങളെ ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു കപടവിശ്വാസികൾ കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച നിലപാടു സ്വീകരിക്കുവാൻ കാരണം. എന്നാൽ, പാരത്രിക നേട്ടങ്ങൾ ലക്ഷ്യംവെക്കുകയും, അതിനുവേണ്ടി ഐഹിക സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ത്യജിക്കുവാൻ തയ്യാറാവുകയും ചെയ്യുന്നവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഒട്ടും മടിക്കേണ്ടതില്ല. യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടാലും, വിജയം വരിച്ചാലും-രണ്ടായാലും ശരി-അല്ലാഹു അവർക്ക് വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകുകതന്നെ ചെയ്യും. എന്നത്രെ ആദ്യത്തെ വചനത്തിന്റെ താല്പര്യം. അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിയെ നിലനിറുത്തുന്ന വിഷയത്തിലും, ശത്രുക്കളുടെ അക്രമ മർദ്ദനങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെ സങ്കടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുർബ്ബലരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെയും കുട്ടികളുടെയും കാര്യത്തിലും യുദ്ധം ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾ എന്തിനു മടിക്കണം! അതിനു സ്വയം മുന്നോട്ടു വരേണ്ടവരല്ല നിങ്ങൾ? എന്നിങ്ങനെ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് യുദ്ധാഭാവവും പ്രചോദനവും നൽകുന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ വചനം.

സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുകയും, അതിന്റെ പേരിൽ മുശ്റിക്കുകളുടെ അക്രമമർദ്ദനങ്ങൾക്കു ഇരയായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്ന കുറെ ആളുകൾ മക്കായിലുണ്ടായിരുന്നു. മദീനായിലെപ്പോലീസ് പോലുവാണോ, രാജ്യം ത്യജിച്ചു പോകുവാനോ ഖുറൈശികൾ അവരെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അവരെക്കുറിച്ചാണു ദുർബ്ബലർ എന്നിവിടെ പറഞ്ഞത്. നിസ്സഹായരും അവശതയായിരുന്ന അവരുടെ ഹൃദയം നൊന്തുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു രക്ഷ നൽകുവാൻ വേണ്ടി അവർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രാർത്ഥനകളാണു അല്ലാഹു ഉദ്യമിച്ചത്. വളരെയൊന്നും താമസിയാതെ തന്നെ അല്ലാഹു ആ പ്രാർത്ഥനക്കു ഉത്തരം നൽകുകയും ചെയ്തു. മക്ക വീജയമുത്താക്കുകൂടി അവർക്കു മക്കയ്ക്കു തന്നെ സ്വതന്ത്രമായി സൈറജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധ്യതയായിത്തീർന്നു.

76. വിശ്വസിച്ചവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു;

അവിശ്വസിച്ചവരുകളെ, 'ത്വാഗൂത്തി'ന്റെ [പിശാചാകുന്ന ദുർമ്മൂർത്തിയുടെ] മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, നിങ്ങൾ പിശാചിന്റെ മിത്രങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുവിൻ.

നിശ്ചയമായും, പിശാചിന്റെ തന്ത്രം ദുർബ്ബലമായതാകുന്നു.

۞ الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ
الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ
إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ۝

76. വിശ്വസിച്ചവർ മുസ്ലിം അവർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു, ചെയ്യും മുസ്ലിം അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ മുസ്ലിം അവിശ്വസിച്ചവരുകളെ മുസ്ലിം അവർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു മുസ്ലിം മാർഗ്ഗത്തിൽ മുസ്ലിം ത്വാഗൂത്തിന്റെ, ദുർമ്മൂർത്തിയുടെ (പിശാചിന്റെ) മുസ്ലിം അതിനാൽ (എന്നാൽ) നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യുവിൻ ലുഗ് ബന്ധുക്കളോടു മിത്രങ്ങളോടു മുസ്ലിം പിശാചിന്റെ കൈ നിശ്ചയമായും തന്ത്രം (ചതി-കെണി) മുസ്ലിം പിശാചിന്റെ മുസ്ലിം ആകുന്നു. ആയിരിക്കുന്നു മുസ്ലിം ദുർബ്ബലമായതും, അശക്തമായതും

അല്ലാഹുവിന്റെ ശത്രുവായ പിശാചിന്റെ കൈയെ എത്രത്തോളം പിൻബലവും പ്രതാപവുമുണ്ടെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ കൈക്കാണ് അവസാനം വിജയവും ശക്തിയും കൈവരുക എന്നു സാരം. ത്വാഗൂത്തി (ത്വഗൂത്) ന്റെ അർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പിശാചുകളും, ആധാരസ്വത്വങ്ങളുമടക്കമുള്ള എല്ലാദുർമ്മൂർത്തികളുമാണുദ്ദേശ്യമെന്നു കൂടുതൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

വിഭാഗം-11

77. യാതൊരു കൂട്ടരെയും നീ (നോക്കി) കണ്ടിപ്പോ? അവരോട് 'നിങ്ങളുടെ കൈകളെ (യുദ്ധത്തിൽ നിന്നും) നിങ്ങൾ തടഞ്ഞു വെക്കുവിൻ; നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും നിലനിറുത്തുകയും, സകാത്തു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ' എന്നു പറയപ്പെട്ടു;

അങ്ങനെ, അവരുടെമേൽ യുദ്ധം നിയമിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, അപ്പോൾ (അതോ), അവരിൽനിന്ന് ഒരു വിഭാഗം, അല്ലാഹുവിനെ യെപ്പെടുന്നതുപോലെ-അഥവാ (അതിലും) കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ളതായ യെപ്പെടും-മനുഷ്യരെ യെപ്പെടുന്നു!

അവർ പറയുകയും ചെയ്തു: 'ഞങ്ങളുടെ റബ്ബേ, എന്തിനാണു ഞങ്ങളുടെ മേൽ നീ യുദ്ധം നിയമിച്ചതു? അടുത്ത ഒരു വധിവാദമോ ഞങ്ങളെ നീ പിന്തിച്ചു (ഒഴിവാക്കി) തന്നുകൂടെ!'

۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ
قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ
وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ
فَلَمَّا كَتَبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ
يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ
أَوْ شَدَّ خَشْيَةً ۚ
وَقَالُوا إِنَّا لَمَكْتَبَتٌ
عَلَيْنَا الْقِتَالُ
لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ ۚ

79. നൽകയായിട്ടു നിനക്കു എന്തു (തന്നെ) ബാധിച്ചാലും (അതു) അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നത്രെ; തിൻകയായിട്ടു നിനക്കു എന്തു (തന്നെ) ബാധിച്ചാലും (അതു) നിന്നിൽ നിന്നത്രെ (ഉണ്ടാകുന്നതു).

നിന്നെ നാം മനുഷ്യർക്കു ദസ്യലായി [ദൂതനായി] അയക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സാക്ഷിയായി അല്ലാഹു (തന്നെ) മതി താനും.

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ
وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ
وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا
وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ۝

79. مَا നിനക്കു ബാധിച്ചതു (എന്തും) مَا നൽകയായിട്ടു مَا അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നാണു مَا നിനക്കു ബാധിച്ചതോ, എന്തു ബാധിച്ചാലും مَا തിൻകയായിട്ടു مَا നിന്റെ സ്വന്തത്തിൽനിന്നാണു, നിന്നിൽ നിന്നു തന്നെ مَا നിന്നെ നാം അയക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു مَا മനുഷ്യർക്കു مَا ദസ്യലായി, ദൂതനായി مَا മതി താനും مَا അല്ലാഹു തന്നെ مَا സാക്ഷിയായി

ഇസ്ലാമിന്റെ ആദ്യകാലത്തു-അഥവാ മുസ്ലിംകൾ മക്കയിലായിരുന്നപ്പോൾ-തന്നെ നമസ്കാരവും സകാത്തും മുസ്ലിംകൾക്കു നിർബന്ധമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്നു നിലവിലുള്ള പ്രത്യേക രീതിയിലായിരുന്നില്ല അന്നത്തെ സകാത്തു എന്നുമത്രെ. എന്നാൽ, ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള അനുവാദം അവർക്കു നൽകപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ശത്രുക്കളുടെ അക്രമ മർദ്ദനങ്ങൾക്കെതിരിൽ കഴിയുന്ന ശക്തി ഉപയോഗിച്ചു യുദ്ധം നടത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു സത്യവിശ്വാസികൾക്കു അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, തൽക്കാലം ക്ഷമയും സഹനവും കൈകൊള്ളുവാനായിരുന്നു കൽപന. പല നിലക്കും അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി യുദ്ധത്തിനു അനുകൂലമായിരുന്നില്ല. മുസ്ലിംകളുടെ എണ്ണവും ശക്തിയും കുറവായിരുന്നതും, ഇരുകൂട്ടരും മക്കാ പരിസരങ്ങളിൽ നീവസിച്ചു വരുന്ന സ്ഥിതിക്കു ഹാമിൽ വെച്ചു യുദ്ധവും സംഘട്ടനവും നടക്കുവാൻ ഇടയായിരുന്നതും അതിനു കാരണമായിരുന്നു. മുസ്ലിംകൾ മദീനയിൽ ചെന്നശേഷം, അനുകൂലമായ ഓത്തറീക്ഷം സംഭവമായപ്പോൾ, അവർ മുസ്ലിം ആഗ്രഹിച്ചും ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുവരുന്ന പ്രകാരം യുദ്ധം ചെയ്തുകൊള്ളുവാനുള്ള കൽപന അവതരിച്ചു.

കപടവിശ്വാസികളും, ദുർബ്ബലവിശ്വാസികളുമായ ആളുകളിൽ ഈ കൽപന വളരെ അസ്വാസ്ഥ്യം ഉളവാക്കി. ശത്രുക്കളെ നേരിടുന്നതിലുള്ള ഭയവും, മരണഭീതിയും അവരെ അലട്ടി. റബ്ബേ! എന്തിന് ഈ യുദ്ധം നിർബന്ധമാക്കി? ഞങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ മരണത്തിനു മുമ്പു തന്നെ ശത്രുക്കളുടെ കൈക്കൽ മരിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ! ഞങ്ങളെ കുറെ കാലം കൂടി ജീവിക്കുവാൻ വിട്ടു തന്നുകൂടേ? എന്നൊക്കെ അവർക്കു പരാതിയും ആക്ഷേപവുംമായി. ഇതിനു മറുപടി നൽകുവാൻ അല്ലാഹു നബി (സ) യോടു കൽപിക്കുന്നു. മറുപടിയുടെ സാരം ഇതാണു: ഇഹലോകത്തു എത്രതന്നെ സുഖജീവിതം ലഭിച്ചാലും പരലോകത്തെ അപേക്ഷിച്ച് അതു വളരെ തുച്ഛം മാത്രമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ആജ്ഞയെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് അവനെ സുകൃഷ്ടിച്ചു പോരുന്നവർക്ക് അതിനെക്കാൾ മഹത്വം നല്ല ജീവിതം പരലോക ജീവിതമാകുന്നു. അതു അനശ്വരവും സുഖസമ്പൂർണ്ണവുമായിരിക്കും. അവന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളോ, അതിൽ നിങ്ങൾ വരികേണ്ടി വരുന്ന ത്യാഗങ്ങളോ ഒന്നും തന്നെ നിങ്ങൾക്കു തരിമ്പു പോലും നഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. മരണമാകട്ടെ, അതു എപ്പോഴാണു, എങ്ങിനെയാണു എന്നൊക്കെ ഓരോരുത്തരുടേതും അല്ലാഹു കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു അപ്രകാരം തന്നെ സംഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. യുദ്ധത്തിലൊന്നും പങ്കെടുക്കാതെ നിങ്ങൾ വമ്പിച്ച കോട്ടകൾക്കുള്ളിൽ അടച്ചിരുന്നാലും അതു സംഭവിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. യുദ്ധം മൂലം നിങ്ങളുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ കുറവോ, യുദ്ധം ചെയ്യാത്തതുകൂലം അതിൽ വർദ്ധിച്ചുവെന്നു. യുദ്ധം മൂലം നിങ്ങളുടെ ഔഷധികൾക്കും വേവലാതികളും അസ്ഥാനത്താകുന്നു. നവോ ഉണ്ടാകുമെന്നു കരുതണ്ട. ആകയാൽ, നിങ്ങളുടെ ഔഷധികളും വേവലാതികളും അസ്ഥാനത്താകുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്കു വഴങ്ങുകയാണു നിങ്ങൾക്കു ഉത്തമം. അല്ലാത്തപക്ഷം, നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനക്കു വഴങ്ങുകയാണു നിങ്ങൾക്കു ഉത്തമം. അല്ലാത്തപക്ഷം, നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ തീരാന്മാഷ്ഠം വരുത്തിവെക്കലായിരിക്കും അതിന്റെ ഫലം.

കുപ്രകാരത്തിൽ ആരോപണവും അറിവുള്ള മറുപടിയും ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. കുപ്രകാരത്തിൽ മാത്രമല്ല യഹൂദികളും ഈ ആരോപണത്തിൽ പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നതായും പറയപ്പെടുന്നു. ക്ഷമ, സൗഖ്യം പോലെയുള്ള സന്തോഷകരമായ വല്ല അനുഭവങ്ങളും വരുമ്പോൾ അതു അല്ലാഹുവിന്റെ വകയായി തന്നെക്കൂലിച്ചു നൽകയാണെന്നു പറഞ്ഞു അവർ അഭിമാനം കൊള്ളും. മറിച്ച് ക്ഷമ, ദിവ്യമായ വല്ല അനീഷ്ട കാര്യങ്ങളും ബാധിക്കുമ്പോൾ അതു നബി (സ) നിമിത്തം സംഭവിച്ച ദോഷമാണെന്നു അവർ കൽപിക്കുകയും ചെയ്യും. നബി (സ) മദീനയിൽ ചെന്ന ഉടനെ കുറ്റച്ചുരുക്കം അവിടെ ക്ഷമ ബാധിക്കുകയുണ്ടാണെന്നും, അതാണ് അവർ ഇങ്ങനെ പറയുവാൻ കാരണമെന്ന് ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പറഞ്ഞു കൊണ്ടു. (അല്ലാഹുവിനറിയാം.) ഈ ആരോപണത്തിനും മറുപടി നൽകുവാൻ നബി (സ) യോടു കൽപിക്കുന്നു. നൽകുകയോ തിൻകുകയോ എല്ലാം അല്ലാഹു കണക്കാക്കുന്നതും സൂക്ഷിക്കുന്നതുമാണ്. ഓരോന്നിനും ചില കാരണങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളും അവൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരം കാര്യങ്ങളൊന്നും ഇവർ ഗ്രഹിക്കുകയോ മനസ്സിലാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ എല്ലാം അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ളതു തന്നെയാണെങ്കിലും നൽകുകയും തിൻകുകയും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. നൽക അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. അതെ, അവന്റെ അനുഗ്രഹവും ഓരോരുവും കൊണ്ടാണതുണ്ടാകുന്നത്. തിൻകുകയുടെ ഉത്ഭവം മനുഷ്യരിൽ നിന്നുതന്നെയാണ്. അതായതു, അവരുടെ പ്രവൃത്തി ദോഷവും അനുസരണക്കേടുകൾമാണതിനു കാരണം. എന്നിങ്ങനെയാണു മറുപടിയുടെ അർത്ഥം.

നൽകുകയും തിൻകുകയും അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുതന്നെയാണു സംഭവിക്കുന്നതെങ്കിലും രണ്ടും തമ്മിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസമാണു 79-ാം വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. അതിൽ **يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ** (നീനക്കു ബാധിച്ചതു) എന്നു നബി(സ) യെ അഭിമുഖീകരിച്ചു കൊണ്ടാണു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു വെച്ച് മറ്റുള്ളവർക്കു ബാധിക്കുന്നതെന്നും അങ്ങിനെയാണെന്നു ധരിക്കേണ്ടതില്ല. മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു കൂറുകൂടി വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു അല്ലാഹു പറയുന്നു: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا** (നിങ്ങൾക്കു എന്തൊരു വിപത്തു ബാധിച്ചാലും അതു നിങ്ങളുടെ കൈകൾ ചെയ്തു വെച്ചതു നിമിത്തമാകുന്നു. പലതിനെക്കുറിച്ചും അവൻ മാപ്പു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. (ശുറാ-30.) തുടർന്നു കൊണ്ടു നൽകുകയും തിൻകുകയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ നബി (സ)ക്കു പങ്കില്ല എന്നും, നബി (സ) യെ അല്ലാഹു അവന്റെ സുലാക്കി അയച്ചിരിക്കുകയാണു-അഥവാ അവന്റെ ഭരതങ്ങൾ പ്രബോധനം ചെയ്ത് മാത്രമാണ് അവിടുത്തെ ചുമതല-എന്നും, അതു ആർ സമ്മതിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും അതിനു മറ്റൊരുടേയും തെളിവു സ്ഥിരീകരണവും ആവശ്യമില്ല എന്നും, അല്ലാഹുവിന്റെ സാക്ഷ്യം തന്നെ മതി എന്നും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഈ വചനവും, മറ്റു ചില വ്യക്തൻ വചനങ്ങളും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു 'ഖുലാഖാ'റി'നെ (അല്ലാഹുവിന്റെ വിധിവ്യവസ്ഥയെ) നിഷേധിക്കുന്ന ചില യൂക്രിവാദക്കാർ തങ്ങളുടെ പുതിയ വാദങ്ങൾക്കു ന്യായീകരണം നൽകാറുണ്ട്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു സൂ: ഹദീദിനു ശേഷമുള്ള വ്യാഖ്യാനകൃതികളിൽ വേണ്ടത്ര വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അവിടെ നോക്കുക.

80. റസൂലിനെ ആർ അനുസരിക്കുന്നുവോ അവൻ തീർച്ചയായും, അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ചു;

8. مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

ആരെങ്കിലും (അനുസരിക്കാതെ) തീരിഞ്ഞു കളയുന്ന പക്ഷം, (നബിയേ) അവരുടെ മേൽ കാവൽക്കാരനായി നിന്ന നാം അയച്ചിട്ടില്ല.

وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا

80. ۞ ആർ, വല്ലവനും ۞ അനുസരിക്കുന്ന(തായാൽ) ۞ റസൂലിനെ ۞ അവൻ തീർച്ചയായും അനുസരിച്ചു, അനുസരിച്ചു കഴിഞ്ഞു ۞ അല്ലാഹുവിനെ ۞ ആർ, വല്ലവനും ۞ തീരിഞ്ഞു കളഞ്ഞു(വോ) ۞ എന്നാൽ നിന്ന നാം അയച്ചിട്ടില്ല ۞ അവരുടെ മേൽ, അവരിൽ ۞ കാവൽക്കാര (പറവാവുകാര-സൂക്ഷിച്ചു കാക്കുന്നവ) നായി

റസൂലിനെ അനുസരിക്കൽ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കൽതന്നെയാണെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം 59-ാം വചനത്തിന്റെയും തുടർന്നുള്ള പല വചനങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുമ്പു വേണ്ടത്ര വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ അനുവർത്തിക്കേണ്ടതില്ല. റസൂലിനെ അനുസരിക്കുവാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവരെ അനുസരിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല

തല അദ്ദേഹത്തിനില്ല; അല്ലാഹുവിന്റെ ദത്തം നിറവേറലും, അതു ജനങ്ങളെ പറ്റിച്ചുകൊടുക്കലും മാത്രമേ ദസ്യലിന്ദു കടമയുള്ളൂ എന്നാണ് പിന്നീടു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

81. അവർ പറയും: 'അനുസരണം' എന്നു! എന്നിട്ട് നിന്റെ അടുക്കൽ നിന്ന് അവർ വെളിയിൽ പോയാൽ, അവരിൽ നിന്നു ഒരു കൂട്ടർ തങ്ങൾ (ആദ്യം) പറയുന്നതല്ലാത്ത തിന്മ രാത്രി പരിപാടിയിടക [ഗൃഹാലോചന നടത്തുക]യായി അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അവർ രാത്രി പരിപാടിയിടുന്ന [ഗൃഹാലോചന നടത്തുന്ന] തു രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ, അവരെപ്പറ്റിച്ച് നീ അവഗണിക്കുക; അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ ഭരമേൽപിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുക. ഭരമേൽപിക്കപ്പെടുന്നവനായി അല്ലാഹു (തന്നെ) മതി.

81- وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ
فَإِذَا بَرَأُوا مِنْ عِنْدِكَ طَائِفَةٌ
غَيْرَ الذِّمَى تَقُولُ
وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّنُونَ
فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ
وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ
وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

81. അവർ പറയും, പറയുകയും ചെയ്യുന്നു 81 അവനുസരണം 82 എന്നിട്ടവർ വെളിയിൽ പോയാൽ 83 നിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു 84 രാത്രി പരിപാടിയിടും, ഗൃഹാലോചന നടത്തുകയായി 85 ഒരു വിഭാഗം, കൂട്ടർ 86 അവരിൽനിന്നു 87 യാതൊന്നല്ലാത്തതിനു 88 അതു (അവർ) പറയുന്നു 89 അല്ലാഹുവാകട്ടെ 90 രേഖപ്പെടുത്തുന്നു, എഴുതിവെക്കും 91 അവർ രാപരിപാടിയിടുന്നതു 92 അതിനാൽ നീ തിരിഞ്ഞു കളയുക (അവഗണിക്കുക) 93 അവരെപ്പറ്റി 94 ഭരമേൽപിക്കുകയും ചെയ്യുക 95 അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ 96 അല്ലാഹു മതി 97 ഭരമേൽപിക്കപ്പെടുന്നവനായി, ഭരമേൽക്കുന്നവൻ

കപടവിശ്വാസികളുടെ ഒരു ദൃഢാവമാണിത്. നബി (സ) വല്ലതും കൽപിക്കുകയോ, വല്ല ദൈവിക സന്ദേശങ്ങളും കേൾപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, അതു ശരിക്കും അന്യസാക്ഷ്യവാൻ തങ്ങൾ കയ്യോടണന്നു പറഞ്ഞു സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കും. അവിടം വിട്ടുപോയാൽ, അവർ പരസ്പരം ഗൃഹാലോചന നടത്തി അതിനെതിരായ പരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. അതൊക്കെ അല്ലാഹു അറിയുകയും, രേഖപ്പെടുത്തി വെക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും, അതിന്റെ ഫലം വഴിയെ അവർതന്നെ അന്യധീക്ഷണിയാവുന്നതും അവരെ അല്ലാഹു താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, അവരെപ്പറ്റി അവരുടെ ഇത്തരം ചെയ്തികൾ നബി (സ) മനസ്സിലാക്കി വെച്ചാൽ മതി. അല്ലാതെ അതിനു വല്ല വിലയും കൽപിക്കുകയോ നടപടിയെടുക്കുകയോ വേണ്ടില്ല, അല്ലാഹുവിന്റെമേൽ ഭരമേൽപിക്കുകയോ വേണ്ടും, വേണ്ടുന്ന നടപടികൾ അവർതന്നെ എടുത്തുകൊള്ളും. എന്നൊക്കെ നബി (സ) യെ ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

82. എന്നാൽ, അവർ ഖുർആനെക്കുറിച്ച് ഉററാലോചിക്കുന്നില്ലേ? അത്, അല്ലാഹു അല്ലാത്ത (മററുവല്ല)വരുടെ അടുക്കൽ നിന്നുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, വളരെ പരസ്പര വ്യത്യാസം അതിൽ അവർ കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു.

82- أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ
ذُكِّرَ كَانٍ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
لَوْ جَدَّ وَافِيَهُ اخْتِلَافًا كَثِيرًا

82. 83 അപ്പോൾ അവർ ഉററാലോചിക്കുന്നില്ലേ 84 ഖുർആനെ 85 അതായിത്തന്നെ മതിൽ 86 അടുക്കൽനിന്നു 87 അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരുടെ 88 അവർ കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്യുമതിൽ 89 അത് പരസ്പരവ്യത്യാസം, മിന്നിപ്പു, വിരോധിപ്പു 90 വളരെ, ധാരാളം മായിരുന്നു 91 അതിൽ 92 പരസ്പരവ്യത്യാസം, മിന്നിപ്പു, വിരോധിപ്പു 93 വളരെ, ധാരാളം

[illegible]

മുർത്തനെ സംബന്ധിച്ച് അതു വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന രത്നങ്ങളിലോ, അതിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലോ, ആ രത്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളെ യഥാർത്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിന്റെ നിയമ നിർദ്ദേശങ്ങളിലോ- ഒന്നും തന്നെ- ഇന്നു ഇക്കാലം വരെ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഗതിമെടും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. മേലിൽ സംഭവിക്കുകയുമില്ലെന്നു തീർത്തു പറയാം. എന്നാൽ, മുർത്തനോടു പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ശത്രുതയും പകയും പുലർത്തിപ്പോരുന്നവർക്കും അതിന്റെ രത്നസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ചിലതു തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കു യോജിക്കാതെ നിമിത്തം അവയോടു അവജ്ഞ തോന്നുന്നവർക്കും ഭൗതിക താൽപര്യങ്ങൾക്ക് മുന്നാകുന്നവർക്കുമൊക്കെ ഈ യഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കുവാൻ മനഃപ്രയാസമുണ്ടാകുക സ്വാഭാവികമത്രെ. അവണമെങ്കിൽ, അത്തരക്കാർ മുർത്തനിൽ ചില പരസ്പര വ്യത്യാസങ്ങളോ, യോജിപ്പോ ഉള്ളതായി ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. വാസ്തവത്തിൽ അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം അവരുടെ വക്രമായ പിന്മാഗതിക്കു തന്നെയാണുള്ളത്. ഒരു കാര്യം നമുക്ക് ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ കഴിയും. അതായത്,

ഡൂർത്തൻ്റെ സ്വപ്നമായ ഒരു പ്രസ്താവന മരൊരു സ്വപ്നമായ പ്രസ്താവനക്കു ഒരിക്കലും എതിരുകയോ വിരുദ്ധമാകുകയോ ചെയ്യുന്നതായി ആരാലും ചൂണ്ടിക്കാട്ടപ്പെടുക സാധ്യമല്ല. ഒരു പ്രസ്താവന സ്വപ്നമായിരിക്കുകയും മരൊന്നു അത്ര സ്വപ്നമല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക, ഒന്നു വിശദരൂപത്തിലും മരൊരു സാമാന്യ രൂപത്തിലുമായിരിക്കുക പോലെയുള്ള ചില സന്ദർഭങ്ങളിലായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വല്ല പരസ്പര വ്യത്യാസവും ഉള്ളതായി ആർക്കെങ്കിലും തോന്നുവാൻ ഇടയാകുന്നതു വ്യക്തത കുറവുള്ള ഭാഗത്തെ കൂടുതൽ വ്യക്തമായ ഭാഗംകൊണ്ടു വ്യാഖ്യാനിക്കുക എന്നതാണ് ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ കരണിയവും, നിർണ്ണയവും, നേരെ മറിച്ചു വ്യക്തത കുറഞ്ഞ ഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കുകയും, അതിനു അവരവർ കാണുന്ന-അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന- വ്യാഖ്യാനം നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം, കൂടുതൽ വ്യക്തമായ പ്രസ്താവനകളെ അതിനൊപ്പിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ വൈരുദ്ധ്യം അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ. എന്തെങ്കിലും ഒരു ആദർശമോ താൽപര്യമോ മുൻകൂട്ടി മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടു ഡൂർത്തനെ സമീപിക്കുന്നവർക്കാണ് ഈ അനുഭവം ഉണ്ടാ വാറുള്ളത്. ഇതു ഡൂർത്തൻ്റെ ദോഷമല്ലെന്നു സ്വപ്നമാണല്ലോ. (ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി മുഖവുരയിലും, ആലുരുറൻ-7ലും അതിൻ്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും മുമ്പു വിവരിച്ചതുമാർക്കുക.)

83. സമാധാനത്തെയോ, ഭയത്തെയോ സംബന്ധിക്കുന്ന വല്ല കാര്യവും അവർക്കു വന്നാൽ, അവർ അതിനെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

അവർ അതിനെ റസൂലിലേക്കും, അവരിൽ നിന്നു കാര്യ (വിവര) മുളുഖരിലേക്കും മടക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ,

٨٣- وَإِذَا جَاءَهُمْ
أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوِ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ
وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ
وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ

83. അവർക്കു വന്നാൽ من الامر വല്ലകാര്യവും അയഞ്ഞെ (സമാധാനത്തെ) സംബന്ധിച്ചത് او الحروف അല്ലെങ്കിൽ യയഞ്ഞെ اءا അവർ പ്രചരിപ്പിക്കും, പരത്തുകയായി * അതിനെ, അതു സംബന്ധിച്ചത് او او അവരിനെ അവർ മടക്കി(ആക്കി)യെങ്കിൽ او او റസൂലിലേക്കു او او ഉള്ളവരിലേക്കും الامر കാര്യം (കാര്യവിവരം) + അവരിലുള്ള, അവരിൽനിന്നു

84. എന്നാൽ, (നബിയേ) നീ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്തു കൊള്ളുക. നിന്നോടു നിന്റെ സ്വന്തത്തെക്കുറിച്ചല്ലാതെ ശാസിക്കപ്പെടുന്നതല്ല: സത്യവിശ്വാസികളെ (അതിന്) പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുക.

അവിശ്വസിച്ചവരുടെ (സമര) ശൗര്യത്തെ അല്ലാഹു തടുത്തു തന്നേക്കാം. അല്ലാഹുവാകട്ടെ, അതികഠിനമായ ശൗര്യമുള്ളവനും, അതി കഠിനമായ (മാതൃകാ) ശിക്ഷ നൽകുന്നവനാകുന്നു.

85. ആരെങ്കിലും ഒരു നല്ലതായ ശുപാർശ ശുപാർശ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അവനു അതിൽനിന്നു ഒരു ഓഹരിയുണ്ടായിരിക്കും. ആരെങ്കിലും ഒരു ദുഷിച്ചതായ ശുപാർശ ശുപാർശ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അവനു അതിൽനിന്നു ഒരു പങ്കും ഉണ്ടായിരിക്കും.

അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തിനും കഴിവുറവനാകുന്നു. (അഥവാ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നവനാകുന്നു.)

۸۴- فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تَكَلَّفُ إِذَا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ

الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنكِيلًا ۝

۸۵- مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِمَّا فِيهَا ۚ وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِّنْهَا ۚ

وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيتًا ۝

84. ഈ എന്നാൽ (ആകയാൽ) നീ യുദ്ധം ചെയ്യുക. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധം നീ (നിന്നോടു) ശാസിക്ക (നിർബന്ധിക്ക)പ്പെടുകയില്ല, ഹേമിക്കപ്പെടുന്നില്ല. നിന്റെ സ്വന്തത്തെ (ദേഹത്തെ)ക്കുറിച്ചല്ലാതെ ശാസിക്കപ്പെടുന്നതല്ല: പ്രേരിപ്പിക്കുക (പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക)യും ചെയ്യുകയും സത്യവിശ്വാസികളെ അല്ലാഹു ആയേക്കാം. അവൻ തടുക്കുവാൻ, തടയുവാൻ ശൗര്യം, സമരശക്തി അവിശ്വസിച്ചവരുടെ അല്ലാഹുവാകട്ടെ ഏറ്റവും കഠിനമായവനാണു. അധികം കഠിനമായവനാണു. (മാതൃകാ) ശിക്ഷനൽകൽ, ശിക്ഷ നൽകുന്നതിൽ 85. ആരെങ്കിലും (വല്ലവനും) ശുപാർശ ചെയ്യുന്നപക്ഷം. ഒരു ശുപാർശ നല്ലതായ, നന്മയായ പക്ഷം അവനുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു ഓഹരി, പങ്കും, ഓഹരി. അതിൽനിന്നു ആരെങ്കിലും ശുപാർശ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം ഒരു ശുപാർശ ദുഷിച്ച, തിന്മയായ പക്ഷം അവനുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു പങ്കും, ഓഹരി. അതിൽനിന്നു അല്ലാഹു ആകുന്നു എല്ലാകാര്യത്തിനും കഴിവുറവൻ, മേൽനോട്ടം ചെയ്യുന്നവൻ, സൂക്ഷിച്ചുപോരുന്നവൻ.

സത്യവിശ്വാസികളെ യുദ്ധത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യലാണു നബി (സ)യുടെ കടമ. അവർ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്തു കൊണ്ടു പങ്കെടുത്തില്ല എന്നു നബി (സ)യോടു ചോദിക്കപ്പെടുകയില്ല. സ്വന്തം ദേഹത്തിന്റെ കാര്യം മാത്രമേ ചോദിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. എന്നു അല്ലാഹു നബി (സ)യെ ഉണർത്തുന്നു. ശത്രുക്കളുടെ സമരശക്തിയും വിദ്യയും അധികം താമസിയാതെ അല്ലാഹു ക്ഷയിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞേക്കുമെന്നും, അങ്ങനെ സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വിജയം കൈവന്നേക്കുമെന്നും സമാധാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരോ ഒരാൾക്കു നല്ല തരത്തിലുള്ള വല്ല ശുപാർശയും ചെയ്താൽ അതിന്റെ നൽകയിൽ നിന്നോടു പിഹിതവും, ചീത്തയായ വല്ല ശുപാർശയും ചെയ്താൽ അതിന്റെ തിൻമയിൽ നിന്നോടു പങ്കും ആ ശുപാർശകനു ലഭിക്കുമെന്നുണ്ടാമത്തെ വചനത്തിൽ അറിയിക്കുന്നു. എല്ലാ നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും നടത്തപ്പെടുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ, പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ ആദിയായവ നല്ല ശുപാർശയിലും, എല്ലാ ചീത്തകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും നടത്തപ്പെടുന്ന ഉപദേശങ്ങളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും, അപേക്ഷകളും ചീത്ത ശുപാർശയിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യുന്നതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള നല്ല ശുപാർശകളും, അതിനെതിരെ നടത്തപ്പെടുന്ന ചീത്ത ശുപാർശകളുമാണു പ്രധാനമായും ഇവിടെ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു കരുതാം. 2: 217

86. നിങ്ങളെക്കൂ [സത്യവിശ്വാസികൾക്കു] വല്ല അഭിവാദ്യവും അർപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ, അതിനെക്കാരെ നല്ലതിനെ (അങ്ങോട്ടും) അഭിവാദ്യമർപ്പിക്കുവിൻ; അല്ലെങ്കിൽ അതു (പ്രകാരം തന്നെ) മടക്കുവിൻ.

നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു എല്ലാകാര്യത്തെക്കുറിച്ചും കണക്കു നോക്കുന്നവനാകുന്നു.

87. അല്ലാഹു- അവനല്ലാതെ ആരാധ്യനേ ഇല്ല. തീർച്ചയായും, അവൻ നിങ്ങളെ ഖിയാമത്തുനാളിലേക്കു ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുക തന്നെ ചെയ്യും.—അതിൽ സന്ദേഹമേ ഇല്ല.

ആരാണ് അല്ലാഹുവിനെക്കാരെ വർത്തമാനത്തിൽ സത്യപറയുന്നവൻ? [ഇല്ല, ആരുമില്ല.]

86- وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا

87- اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْزِيََكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ

وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا

86. നിങ്ങളെക്കൂ അഭിവാദ്യം നൽകപ്പെട്ടാൽ, കാഴ്ചവെക്കപ്പെട്ടാൽ വല്ല ഉപഹാരത്തെയും, കാഴ്ചയെയും എന്നാൽ നിങ്ങൾ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിന്, കാഴ്ചവെക്കുവിൻ. അതിനെക്കാരെ നല്ലതിനെ (നല്ലതുതായി) അല്ലെങ്കിൽ അതു മടക്കുവിൻ. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ഓർ ആകുന്നു, ആയിരിക്കുന്നു. എല്ലാകാര്യത്തെപ്പറ്റിയും കണക്കുനോക്കുന്നവൻ. 87. ഓ അല്ലാഹു ഓരോ ഇലാഹുമില്ല. ആരാധ്യനേ ഇല്ല, ദൈവമില്ല. അവനല്ലാതെ തീർച്ചയായും അവൻ നിങ്ങളെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടും. ഖിയാമത്തു നാളിലേക്കു സന്ദേഹമേ ഇല്ല, സംശയമില്ല. അതിൽ ആർ, ആരാണ് അധികം സത്യവാൻ, സത്യം പറയുന്നവൻ. അല്ലാഹുവിനെക്കാരെ വർത്തമാനം, വർത്തമാനത്തിൽ

'അഭിവാദ്യം' എന്നു അർത്ഥം. കൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ചീ (തഹിയത്തു) എന്ന വാക്കിനു ഖിയാമത്തുനാളിലേക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നാണു സാക്ഷാൽ അർത്ഥം. അഭിവാദ്യം അർപ്പിക്കുക—തമവ് സലാം പറയുക—എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണ് അത് സാധാരണ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നത്. അതാണിവിടെയും ഉദ്ദേശ്യം. ഓരോ ഇങ്ങോട്ടു സലാം പറഞ്ഞാൽ, അതിനെക്കാരെ നല്ല രൂപത്തിൽ അങ്ങോട്ടും പറയുകയാണ് വേണ്ടത്. ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം, ഇങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞ അതേ രൂപത്തിലേക്കിലും അങ്ങോട്ടു മടക്കണം എന്നു അല്ലാഹു കൽപ്പിക്കുന്നു. ശത്രുക്കളുടെ ഹൃത്തു നിന്ന ഇങ്ങോട്ടു അഭിവാദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ, കൂടുതൽ മാനുഷരെയും ഉദാമരെയും അങ്ങോട്ടു പൊതുമാണെന്നുകൂടി ഇതിൽ സൂചനയുണ്ട്.

മുസ്ലീംകൾക്കിടയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സലാമിന്റെ വാചകം 'അസ്സലാമു അലൈക്കും (السَّلام عليكم)' എന്നാണ്. നിങ്ങളെക്കൂ സമാധാന രക്ഷയുണ്ടവെട്ടെ എന്നർത്ഥം. ഓരോ സ്ലാം പലി എന്നു സലാം പറഞ്ഞാൽ സ്ലാം ലാ മൗറ (നിങ്ങളെക്കൂ സമാധാന രക്ഷയുണ്ടു) അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യവും ഉണ്ടാവട്ടെ എന്നും ഓ ലാ മൗറ (നിങ്ങളെക്കൂ സമാധാന രക്ഷയുണ്ടു) അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യവും ഉണ്ടാവട്ടെ എന്നും സലാം പറഞ്ഞാൽ, അതോടുകൂടി മൗറ (അവന്റെ ആശീർവാദം ഉണ്ടാവട്ടെ) എന്നുകൂടി ചേർത്തുകൊണ്ട് ഓ ലാ മൗറ ലാ മൗറ എന്നും മേക്കേണ്ടതാണ് എന്നു ഹദീസുകളിൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആദ്യമായി സലാം പറഞ്ഞവൻ ഉപയോഗിച്ചതിനെക്കാരെ കൂടുതൽ വരക്കുകളിൽ അങ്ങോട്ടു മേക്കുന്നതിനു പുറമെ നല്ല മുഖാവലം, പ്രസന്നതയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും ആവശ്യമാകുന്നു. ആദ്യം പറയുന്നവൻ സ്ലാം എന്നോ ലാ മൗറ എന്നോ പറഞ്ഞു മതിയെന്നു വേണ്ടതെന്നും അതു മേക്കുന്നവനു മൗറ എന്നുകൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ എന്തെന്നോ പറഞ്ഞു മതിയെന്നു വേണ്ടതെന്നും ആവശ്യമാകുന്നു. ചില ഹദീസുകളിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്ലാം പലി എന്നു പറയുന്നാലേ സമകാലപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നും ചില ഹദീസുകളിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്ലാം പലി എന്നു പറയുന്നതു പത്തു നൽകയും ഓ ലാ മൗറ എന്നു ചേർക്കുമ്പോൾ ഇരുപത് നൽകയും, മൗറ എന്നു കൂടി ചേർക്കുമ്പോൾ മൂപ്പത് നൽകയും തിരികയും അതു എന്നും ഒരു നബി വചനത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. (അ: 82; തി: 82.)

ഇത്തരം പരഞ്ഞ സലാമിൽ കൂറയത്ത രൂപത്തിലേകിലും അങ്ങാട്ടു സലാം മടക്കൽ നിർബ്ബന്ധമാകുന്നു. ഒരു മുസ്ലീം ഓരോ മുസ്ലീമിനെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ തമ്മിൽ സലാം പറയൽ-നിയമപരമായ വികാഷണത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ-കേവലം ഒരു നിർബ്ബന്ധകർമ്മമാണെന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. പക്ഷെ ധർമ്മികമായ ഒരു പ്രധാന കാര്യമാണു്. സലാം മടക്കലാകട്ടെ, നിയമപരമായിത്തന്നെ നിർബ്ബന്ധമാകുന്നു. എന്നത്രെ പണ്ഡിതൻമാരുടെ പൊതുവായ അഭിപ്രായം. ഈ വചനത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നതു് അങ്ങിനെത്തന്നെ. ഓരോ മറ്റൊരാൾക്കു് അയക്കുന്ന കത്തുകളിലും, സമ്മാനാദി ഉപചാരങ്ങളിലും ഇപ്രകാരം മറ്റൊരു പാലിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു ചില മറ്റൊരാൾ ഈ വചനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഫി എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ സലാം മാത്രമല്ല, എല്ലാതരം ഉപചാര കർമ്മങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് അവർ അതിനു പറയുന്ന ന്യായം. ഇസ്ലാമിൽ സലാമിനുള്ള പ്രാധാന്യം, അതിന്റെ ആചരണത്തിൽ ഗൗനിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന മര്യാദകൾ, ആദിയായവയെക്കുറിച്ചു് ധാരാളം ഹദീസുകൾ നിലവിലുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു് ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും, മറ്റു ഇസ്ലാമിക നിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും സമീപിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇസ്ലാമിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക വിഹ്നമാണു് സലാം. മുസ്ലീം സമുദായത്തിന്റെ പരസ്പരം നിത്യവും ആചരിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു മുഖ്യ കടമയുമാണതു്. ഈ സംഗതി പൊതുവെ എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണെങ്കിലും, ഇന്നത്തെ മുസ്ലീംകളിൽ പലരും-നമ്മുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും-ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ഗൗനിക്കാറില്ലെന്നുള്ളതു് വളരെ വ്യസനകരമാണു്. മുസ്ലീംകളിൽ അനിസ്ലാമിക സംസ്കാരങ്ങളുടെ അതിപ്രസരം നിമിത്തം ഉള്ളവായ അനേകം ജീവിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലരത്രെ സലാം പറയുന്നതിൽ മുസ്ലീംകൾക്കിടയിൽ കടന്നുകൂടിയ ചൈതന്യവും അനിസ്ലാമികമായ ഉപചാര വാക്യങ്ങളുടെ പ്രയോഗവും.

അവിശ്വാസികളും, കപടവിശ്വാസികളും എന്തു നിലപാടുതന്നെ സ്വീകരിച്ചാലും ശരി, അല്ലാഹു മാത്രമാണു് ആരാധ്യൻ എന്ന വസ്തുതയും, മരണാനന്തരം എല്ലാവരെയും അല്ലാഹു ഖിയമത്തുനാളിൽ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി വിചരണ ചെയ്തു നടപടി എടുക്കുമെന്നുള്ള വസ്തുതയും യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും കർത്താണു് ദൈവമെന്ന വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

വിഭാഗം-12

88. അപ്പോൾ, കപടവിശ്വാസികളുടെ കാര്യത്തിൽ (നിങ്ങൾ) രണ്ടു കക്ഷികളാകുവാൻ നിങ്ങൾക്കെന്താണ്? അവർ (ചെയ്തതു്) സമ്പാദിച്ചതു നിമിത്തം അല്ലാഹു അവരെ (പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലേക്കു്) മറിച്ചിട്ടിരിക്കേ!

അല്ലാഹു വഴിപിഴവിലാക്കിയവരെ നിങ്ങൾ നേർമ്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ? യാതൊരുവനെ അല്ലാഹു വഴിപിഴവിലാക്കുന്നുവോ അവനു (പിന്നെ) നീ ഒരു മാർഗ്ഗവും കണ്ടെത്തുകയേഇല്ല.

۞ فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِتْنَةٌ
وَاللَّهُ أَرْكَسُهُمْ بِنَا كَسْبُوا
أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْتَدُوا وَمَنْ أَضَلُّ لَللَّهِ
وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ
فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا

88. ഫി അപ്പോൾ (എന്നാൽ) നിങ്ങൾക്കു് എന്താണ് കപടവിശ്വാസികളിൽ, മുന്നാഫി വുകളെപ്പറ്റി ഫി രണ്ടു കക്ഷികളായിട്ടു, രണ്ടു സംഘം (ആകുവാൻ) ഫി അല്ലാഹുവാകട്ടെ ഹർകർ അവരെ (കുത്തനെ) മറച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു, (മുൻസ്ഥിതിയിലേക്കു്) തള്ളിയിരിക്കുന്നു ഫി അവർ സമ്പാദിച്ച(ചെയ്തതു്) നിമിത്തം ഫി നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ, ഉദ്ദേശിക്കുകയോ ഫി നിങ്ങൾ നേർമ്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുവാൻ, വഴി കാട്ടുവാൻ ഫി വഴിപിഴവിലാക്കിയവരെ (വനെ) ഫി അല്ലാഹു ഫി യാതൊരുവനെ (ആരെ) വഴിപിഴവിലാക്കുന്നുവോ ഫി അല്ലാഹു ഫി എന്താൽ നീ കണ്ടെത്തുകയേ ഇല്ല ഫി അവനു ഫി ഒരു മാർഗ്ഗം.

പ്രത്യേകമായി ഇസ്‌ലാമിനെ അംഗീകരിച്ച മുസ്‌ലിംകളായി അഭിനയിക്കുകയും, അതേ സമയത്തു മുസ്‌ലിംകളായ സന്മാന്യരായിട്ടു ഹിജ്രപര്യവേശിതരായിട്ടു അവസരമായി കയർന്നു ജീവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന കൂടെ ആളുകളായിരുന്നു പരമ മുസ്‌ലിംകളായി ചേരുകയും അവരോടു സന്മാന്യരായി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു അവർ യമാർത്ഥത്തിൽ മുസ്‌ലിംകൾ തന്നെയാണെന്നും, മുസ്‌ലിംകൾ പ്രത്യേകമായിട്ടു മുസ്‌ലിംകളാണെങ്കിൽ തന്നെയും മുസ്‌ലിംകളെ കൈവെടിയിരുത്താൻ ഒരുക്കമില്ലാതിരിക്കുകയും, അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെല്ലാം ഷുറക്കുനെ ഭാഗമാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ തന്നെ കപടൻ അഭിപ്രായം. ഈ രണ്ടാളെ അഭിപ്രായക്കാരനായാണു അല്ലാഹു ശിവിക്കുന്നതെന്നു ഈ വചനത്തിൽ നിന്നും അടുത്ത വചനങ്ങളിൽനിന്നും സ്‌പഷ്ടമാകുന്നു. അവർ ഇസ്‌ലാമിനെ അംഗീകരിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പിന്നീടുള്ള അവരുടെ ചെയ്തികൾ നിമിത്തം അവർ പഴയ ശാർക്കിലെക്കുതന്നെ തലകുത്തനെ മറിഞ്ഞു പോകുകയും, സത്യമാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചുപോകുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. എന്നിരിക്കെ, അവരെ സന്മാർഗ്ഗികളും നല്ലവരുമായി ഗണിക്കുവാൻ എന്തു ന്യായമാണുള്ളത്? എന്നത്ര അല്ലാഹു ചോദിക്കുന്നത്.

അല്ലാഹു വഴി പിഴവിലാക്കി, അല്ലാഹു പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലേക്കു മറിച്ചിട്ടു അല്ലാഹു ഹൃദയത്തിനു മുമ്പെ എത്തിത്തന്നെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ചു സൂ: ഫാതിഹയിൽ 'ഹിദായത്തി'ന്റെ വിവരണത്തിലും, അൽബഖറ 7-ാം വചനം മുതലായവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും മുമ്പു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'അവർ വഴിപിഴച്ചു പോയി, അവർ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലേക്കു മടങ്ങി, അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു വേണ്ടതൊന്നും കടക്കം അയ്യിത്തീർന്നു' എന്നൊക്കെയുള്ള അർത്ഥത്തിലാണ് അവ കലാശിക്കുന്നത്. കാരണങ്ങൾ അവരിൽ നിന്നാണെങ്കിലും എല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ സൗഹൃദമാണല്ലോ. മേൽപ്രസ്താവിച്ച കപടവിശ്വാസികളുടെ യമാർത്ഥസ്ഥിതിയും അവരോടു സ്വീകരിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന നയം എന്താണെന്നും അടുത്തവചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നു:-

89. അവർ അവിശ്വസിച്ചതുപോലെ, നിങ്ങളും അവിശ്വസിക്കുകയും, അങ്ങിനെ നിങ്ങൾ (ഇരുകൂട്ടരും) സമമായിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ (കൊള്ളാമായിരുന്നു) എന്ന അവർ ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ, അവരിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ (ബന്ധു) മിത്രങ്ങളെ സ്വീകരിക്കരുതും, അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ 'ഹിജ' [രാജ്യം ത്യജിച്ചു] പോകുന്നതു വരേക്കും.

എന്നി, അവർ തിരിഞ്ഞു കളയുകയാണെങ്കിൽ, നിങ്ങളും അവരെ പിടിക്കുകയും, അവരെ കണ്ടുമുട്ടിയേടത്തുവെച്ചു കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുവിൻ. അവരിൽ നിന്നും ഒരു ബന്ധു മിത്രത്തെയൊക്കട്ടെ, സഹായകനെയൊക്കട്ടെ നിങ്ങളും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യരുതു:-

۞ وَذُوَا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً
فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ
حَتَّى يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
فَإِنْ تَوَلَّوْا
فَعَدُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ
وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وُلِيَّاءَ وَلَا نَصِيرًا ۝

89. അവർ അവിശ്വസിച്ചതുപോലെ, നിങ്ങളും അവിശ്വസിക്കുകയും, അങ്ങിനെ നിങ്ങൾ ആയിരിക്കുന്നവെങ്കിൽ (എന്നു) അവർ അവിശ്വസിച്ചതുപോലെ അങ്ങിനെ നിങ്ങളും ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. സമം, ഒരുപോലെ. അതിനാൽ നിങ്ങളും ഉണ്ടാക്കരുത്, സ്വീകരിക്കരുത്. അവരിൽനിന്നു മിത്രങ്ങളെ, ബന്ധുക്കളെ അവർ ഹിജ പോകുന്നതുവരെ നിങ്ങളുടെ നിങ്ങളെങ്കിൽ. അല്ലാഹുവിന്റെ എന്നി അവർ തിരിഞ്ഞു കളഞ്ഞെങ്കിൽ എന്നാലും നിങ്ങളെ പിടിക്കുവിൻ. അവരെ കൊല്ലുകയും ചെയ്യുവിൻ നിങ്ങളെക്കണ്ടു മുട്ടിയേടത്തു (കിട്ടിയേടത്തു) വെച്ചു നിങ്ങളും സ്വീകരിക്കുകയും അരുതും അവരിൽ നിന്നു ഒരു ബന്ധുവിനെയും, ഒരു മിത്രത്തെയും ഒരു സഹായകനെയും അരുതും.

90. (അതെ) നിങ്ങൾക്കും തങ്ങൾക്കുമിടയിൽ വല്ല ഉടമ്പടിയും ഉള്ളതായ ഒരു ജനതയോടു ചേർന്നു (ബന്ധപ്പെട്ടു) നിൽക്കുന്നവരൊഴികെ; അല്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങളുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുകയോ, തങ്ങളുടെ ജനതയുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യാൻ (വിഷമിച്ചു) തങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഉടിയ നിലയിൽ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നിട്ടുള്ളവർ ഒഴികെ).

അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്കെതിരെ ശക്തിനൽകി അവരെ അവൻ അധികാരപ്പെടുത്തുകയും, അങ്ങനെ, അവർ നിങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുകയും തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ, അവർ നിങ്ങളെ വിട്ടുനിന്നു നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുകയും, നിങ്ങളോട് സമാധാനം പ്രകടിപ്പിക്കുക [സന്ധിക്കു ഒരുങ്ങുക]യും ചെയ്തുവെങ്കിൽ, അപ്പോൾ, അവരുടെ മേൽ നിങ്ങൾക്കു അല്ലാഹു ഒരു മാർഗ്ഗവും ഉണ്ടാക്കിത്തന്നിട്ടില്ല.

۹۰-۱۱
وَبَيْنَهُمْ مِّيثَاقٌ
أَوْ جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ
أَنْ يُقَاتِلُوكُمْ أَوْ يُقَاتِلُوا قَوْمَهُمْ
وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتِلُوكُمْ
فَإِنْ اَعْتَزَلُوكُمْ
فَلَمْ يُقَاتِلُوكُمْ
وَالْقَوَا إِلَيْكُمُ السَّلَامُ
فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا

90. ۱۱. യാതൊരുവരൊഴികെ ۱۱. അവർ ചേരുന്നു, ബന്ധപ്പെടുന്നു ۱۱. ഒരു ജനതയിലേക്കു ۱۱. നിങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ട് ۱۱. അവർക്കിടയിലുമാണ് ۱۱. വല്ല ഉറപ്പും, കരാറും, ഉടമ്പടിയും ۱۱. അല്ലെങ്കിൽ അവർ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നു ۱۱. ഇടുങ്ങിയ നിലയിൽ ۱۱. അവരുടെ നെഞ്ചുകൾ (മനസ്സു) ۱۱. അവർ നിങ്ങളുമായി (നിങ്ങളോടു) യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ۱۱. അല്ലെങ്കിൽ അവർ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ۱۱. അവരുടെ (തങ്ങളുടെ) ജനതയോടു ۱۱. ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ۱۱. അല്ലാഹു ۱۱. അവരെ അധികാരപ്പെടുത്തുക (നിയോഗിക്കുക) തന്നെ ചെയ്തിരുന്നു ۱۱. നിങ്ങളുടെ മേൽ, നിങ്ങൾക്കെതിരെ ۱۱. അങ്ങനെ (എന്നിട്ടു) അവർ നിങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുക തന്നെ ചെയ്തിരുന്നു ۱۱. എന്നാൽ അവർ നിങ്ങളെ വിട്ടു നിന്നാൽ, ഒഴിഞ്ഞു നിന്നെങ്കിൽ ۱۱. എന്നിട്ടു നിങ്ങളോടവർ യുദ്ധം ചെയ്തില്ല ۱۱. അവർ ഇടുക (പ്രകടിപ്പിക്കുക-കാണിക്കുക)യും ചെയ്തു ۱۱. നിങ്ങളിലേക്കു, നിങ്ങളോടു ۱۱. സമാധാനം, ഒതുക്കം, ശാന്തത, സലാം ۱۱. എന്നാൽ ആക്കിയിട്ടില്ല, ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല ۱۱. അല്ലാഹു ۱۱. നിങ്ങൾക്കു അവരുടെ മേൽ ۱۱. ഒരു മാർഗ്ഗം, വഴിയും

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ആ കപട വിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ച ഈ വചനങ്ങളിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ സംഗതികൾ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം: (1) അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികളല്ല. അവിശ്വാസികൾ തന്നെയാണ്. നിങ്ങളേക്കാടി അവരെപ്പോലെ അവിശ്വാസികളായിത്തീരുവാനാണ് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതും. അതു കൊണ്ടു അവരോടു ചൈതീയും, സ്നേഹബന്ധവും പുലർത്തിക്കൂടാ. (2) അവർ മുസ്ലീംകളാണെങ്കിൽ അവർ ഹിജ്ര പോരേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നി അവർ 'ദാറുൽഹർബി' (ശത്രുനാട്ടിൽ) നിന്നു മീനായിലേക്കു ഹിജ്ര വരുന്ന പക്ഷം അപ്പോൾ അവരെ മുസ്ലീംകളായി കരുതാവുന്നതുമാണ്. (3) ഹിജ്ര പോരാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം, അവർ അവിശ്വാസികളും ശത്രുക്കളുമായിത്തന്നെ കരുതണം. മക്ക മൂശ്റിക്കുകൾക്കു നേപോലെ അവരോടു യുദ്ധ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണം. അതെ, മുസ്ലീംകളോടു യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ച മുശ്റിക്കുകളെ തക്ക കിട്ടിയെടുത്തുവെച്ചു ബന്ധനത്തിലാക്കുകയോ, കൊലപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ ഇവരോടു മാരതനയം സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുമായി എന്തെങ്കിലും കൂട്ടുകെട്ടോ, അവരുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കലോ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു.

ഒരു കാര്യം ഇവിടെ ഓർക്കുന്നതു നന്നു്. മുസ്ലീംകൾക്കു അക്കാലത്തു മദീനയിൽ മാത്രമേ മത സ്വാതന്ത്ര്യവും, സൈദ്ധാന്തികതയും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പുറത്തുപോകും-മക്കയിൽ പ്രത്യേകിച്ചും-ശത്രുക്കൾ ഇസ്ലാമിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ തക്ക പാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇസ്ലാമിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ശത്രുക്കളുടെ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു പല നിലക്കും അപകടമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഹിജ്രക്കു കഴി വുള്ള എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളും മദീനയിലേക്കു ഹിജ്ര പോകൽ അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ നിർബന്ധമാ യിരുന്നു. (ആഗ്രഹമുണ്ടായിട്ടും അതിന്നു സാധിക്കാത്തവർ അതിൽനിന്നു ഒഴിവാണെന്നു 98-ാം വചനത്തിൽ വരുന്നുണ്ട്.) പിന്നീട് മക്കയിലേയ്ക്കും ഉണ്ടാകുകയും, അറബു ഉപദ്വീപു മിക്കവാറും മുസ്ലീം രാജ്യമായി മാറു കയും ചെയ്തതോടെ ഹിജ്രയുടെ നിർബന്ധം ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. മക്കാ വിജയ ദിവസം നബി (സ) പറഞ്ഞു: 'വിജയത്തിനുശേഷം ഹിജ്ര ഇല്ല. എങ്കിലും 'ജിഹാദും, നിയുത്തും' (സമരവും സമരോദ്ദേശവും) കാണുള്ളത്'. യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ നിങ്ങൾ യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെടുവിൻ'. (ബുറൂഖ്.)

(4) എന്നാൽ, മുസ്‌ലിംകളുമായി സന്ധിയിലോ സഖ്യത്തിലോ നിലകൊള്ളുന്ന ഏതെങ്കിലും ജനതയിൽ പെട്ടവരോ, അവരുടെ അടുക്കൽ അഭയം തേടിപ്പോകുന്നവരോ, അതൃപ്തപ്പെട്ടിട്ട്, മുസ്‌ലിംകളോടും സ്വന്തം ജനങ്ങളായ മുസ്‌ലിംകൾക്കുളോടും യുദ്ധം ചെയ്യാൻ മടിച്ചുകൊണ്ട് ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ കഴിയുന്നവരോ ആണെങ്കിൽ, അവരെ ശത്രുക്കളായി ഗണിച്ചു മുസ്‌ലിംകളോടൊന്നാണു് പൊരുതാറിക്കൂടാത്തതാകുന്നു. അവർ, സത്യവിശ്വാസികൾ ചെയ്തിരിൽ ശക്തി സംഭരിക്കാതിരുന്നതു് അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു അനുഗ്രഹമാണു് എന്നു കരുതിയാൽ മതി. (5) ശത്രുനാട്ടിൽനിന്നു ഹിജ്ര പോരാതിരുന്നെങ്കിലും മുസ്‌ലിംകളോടും ശത്രുക്കളോന്നിപ്പോൾ ഒരൊക്കോ-യുദ്ധം ചെയ്യാതെ ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുകയും, മുസ്‌ലിംകളുമായി സഹധാനത്തിലും ചേരുകയും വീതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നാലും അവരുടെമേൽ നടപടിയിൊന്നും എടുത്തു കൂടാത്തതാണു്. അതെ, അവരെ കൊലചെയ്യാനോ, പിടിച്ചു ബന്ധനത്തിലാക്കുവാനോ പാടില്ല.

91. പേരെ ചിലരെ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയേക്കാം. നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു, നിർഭയരായിരിക്കുവാനും തങ്ങളുടെ ജനതയെക്കുറിച്ചു നിർഭയരായിരിക്കുവാനും അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

അവർ കൂഴപ്പത്തിലേക്കു തിരിക്കപ്പെടുമ്പോഴല്ലാ അതിൽ അവർ (സ്വയം) മറിഞ്ഞു വീഴുന്നു.

എന്നാൽ, അവർ നിങ്ങളെവിട്ടു നിൽക്കുകയും, നിങ്ങളോടു സമാധാനം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും, അവരുടെ കൈകളെ (യുദ്ധം ചെയ്യാതെ) തടഞ്ഞു വെക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവരെ കണ്ടു മുട്ടുന്നതടങ്ങുവെച്ച് നിങ്ങൾ പിടിക്കുകയും കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യവിൻ.

(അങ്ങിനെയാകട്ടെ) അക്കൂട്ടർ-അവരുടെ മേൽ നിങ്ങളുടെ നാംവ്യക്തമായ ഒരധികാരം (അഥവാ ന്യായം) ഉണ്ടാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു.

٩١- سَيَجِدُونَ أَكْثَرَكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا قَوْلَهُمْ
كُلَّمَا رُفِدُوا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكَسُوا فِيهَا
فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكَ
وَيُلْقُوا إِلَيْكَ السَّلَامَ وَيَكُلِّمُوا أَيْدِيَهُمْ
فَخُذْهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَقِفُ مُؤَمَّمٌ
وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا
مُبِينًا ۝

[illegible]

മുസ്ലിം വിവരിച്ച കഥ വിശ്വാസികളിൽ ചില തരക്കാരെക്കുറിച്ചു തന്നെയാണ് ഈ വചനത്തിലെയും പരാമർശം. നാമധാതുക്കൾക്കിടയിൽ ഇസ്'ലാമിനെ അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ടു മുസ്'ലിംകളോടും, മുശ്'രികളുമായ സ്വന്തം നമ്മളോടും സംബന്ധം കൂടാതെ കഴിയണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെപ്പറ്റിയാണ് മുസ്ലിം പറഞ്ഞത്. ഇവരുടെ സഹിതി അതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. വേണ്ടപ്പോൾ മുസ്'ലിംകളായി അഭിനയിക്കാനുണ്ടെന്നിടയിൽ സ്വന്തം നമ്മളെപ്പോലെയുള്ള കൂപ്പു പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇവർ സഹകരിച്ചു പങ്കു വഹിച്ചു വരുന്നു. അത്തരം കൂപ്പുപ്പയ്യയിൽ പങ്കു കൈവരാൻ പ്രാപ്തമല്ലാത്തവർക്കും അതിലേക്കുവർ സ്വയം മറിഞ്ഞു വീഴുകയായി. അങ്ങനെ, ഇരു ഭാഗത്തും തമ്മിലുള്ള അഭേദം ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഹുദൂമുഖ നയമായിരിക്കും ഇവർക്കുള്ളത്. ഈ നിലമാറി മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെയുള്ള സംരംഭങ്ങളിലൊന്നും ഭാഗക്കാരാകാതെ സമാധാനത്തിലും ഒതുക്കത്തിലും നിൽക്കാത്ത കാലത്തോളം ഇവരെയും പ്രത്യേക ശത്രുക്കളായി കണക്കാക്കണമെന്നും, തക്ക കിട്ടുമ്പോൾ അവരെ പിടിച്ചു ബന്ധനത്തിലാക്കുകയോ കൊല്ലുകയോ വേണമെന്നും, അതിനു തികച്ചും ന്യായവും അവകാശവുമുണ്ടെന്നും അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു.

എത്ര വ്യക്തവും, യുക്തവും, വിശദവുമായ രൂപത്തിലാണു സത്യവിശ്വാസികളെ അല്ലാഹു ഉപദേശിക്കുന്നതും, ശത്രുക്കളോട് അനുവർത്തിക്കേണ്ടുന്ന നയപരിപാടികളും സമരമുറകളും അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുമെന്നു നോക്കുക! അതേ സമയംതന്നെ ശത്രുവിഭാഗക്കാരുടെ മനസ്സാസ്ത്രപരമായ തരംതിരിവുകളെയും, അത്തതു വിഭാഗക്കാരുടെ സഹിക്കേണ്ടുന്ന നടപടികളും എത്ര യുക്തമായും, നീതിന്യായത്തോടുകൂടിയുമാണ് അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നതെന്നും നോക്കുക! ﴿كُلُّهَا﴾

വിഭാഗം-13

ഇസ്'ലാമിന്റെ ശത്രുക്കളുടെയും, അവരോടു ബന്ധപ്പെട്ടു കഴിയുന്ന കപടവിശ്വാസികളുടെയും നേരെ സ്വീകരിക്കേണ്ടുന്ന നടപടികളെക്കുറിച്ചു പലതും വിവരിച്ചശേഷം, സത്യവിശ്വാസികളെയോ, അവരോടു സഖ്യ ബന്ധമുള്ളവരെയോ കൊല ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ അല്ലാഹു വിവരിക്കുന്നു:-

92. ഒരു സത്യവിശ്വാസിക്കും (തന്നെ) അബദ്ധമായിട്ടല്ലാതെ, ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ അവൻ കൊലപ്പെടുത്തുക ഉണ്ടാകാവതല്ല. [ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല.] ആരെങ്കിലും ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ അബദ്ധമായി കൊലപ്പെടുത്തിയാലാകട്ടെ, അപ്പോൾ ഒരു സത്യവിശ്വാസിയായ അടിമയെ സ്വതന്ത്രമാക്കലും, അവന്റെ [കൊല്ലപ്പെട്ടവന്റെ] ആയക്കാരെക്ക് എൽപിച്ചുകൊടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു തെണ്ടവും [നഷ്ടപരിഹാരവും] ആകുന്നു (വേണ്ടതു); അവർ(വിട്ടുകൊടുത്ത്) സൗജന്യമാക്കുന്നതായാലൊഴികെ.

എന്നി (കൊല്ലപ്പെട്ട) അവൻ, നിങ്ങളുടെ ശത്രുവായ ഒരു ജനതയിൽ പെട്ടവനാണ്, അവനാകട്ടെ സത്യവിശ്വാസിയുമാണ് എങ്കിൽ, അപ്പോൾ, സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു അടിമയെ സ്വതന്ത്രമാക്കലാണു (വേണ്ടതു).

91- وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا
إِخْطَاءً ۚ وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا
خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ
وَدِيَةٌ مُسْلَمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ
إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا

فَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ
وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ

92. 92. ആയിക്കൂടാ, ആകാവതല്ല, ഉണ്ടായിക്കൂട, പാടില്ല 92. ഒരു സത്യവിശ്വാസിക്കും 92. 91 അവൻ കൊലചെയ്യൽ, വധിക്കൽ 92. ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ 92. 91 അബദ്ധമാ (പിഴവാ) യിട്ടൊഴികെ 92. 91 വല്ലവനും (ആരെങ്കിലും) കൊന്നാൽ 92. ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ 92. 91 അബദ്ധമായി 92. 91 എന്നാൽ സ്വതന്ത്രമാക്കലാണു 92. ഒരു പിരടി (അടിമയെ) 92. സത്യവിശ്വാസിയായ 92. ഒരു തെണ്ട (നഷ്ടപരിഹാര)വും 92. ഏല്പിച്ചു (വിട്ടു) കൊടുക്കപ്പെടുന്ന 92. 91 അവന്റെ ആയക്കാരിലേക്ക്, കൂടുംബത്തിനു 92. 91 അവർ ധർമ്മം (സൗജന്യം) ആക്കിയാലൊഴികെ 92. 91 എന്നി അവനായിരുന്നെങ്കിൽ 92. 91 ഒരു ജനതയിൽ നിന്നു (ഉള്ളവൻ) 92. 91 നിങ്ങളുടെ ശത്രുവായ 92. 91 അവനാകട്ടെ സത്യവിശ്വാസിയുമാണ് 92. 91 എന്നാൽ സ്വതന്ത്രമാക്കലാണു 92. ഒരു പിരടി (അടിമ) യെ 92. സത്യവിശ്വാസിയായ

അവൻ, നിങ്ങളെക്കും തങ്ങളെക്കുമിടയിൽ വല്ല ഉടമ്പടി യുമുള്ളതായ ഒരു ജനതയിൽ പെട്ടവനാണെങ്കിലാകട്ടെ, അപ്പോൾ, അവന്റെ ആൾക്കാർക്ക് എൽപ്പിച്ചുകൊടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു തെങ്ങവും [നഷ്ടപരിഹാരവും], ഒരു സത്യവിശ്വാസിയായ അടിമയെ സ്വതന്ത്രമാക്കലുമാണ് (വേണ്ടതു).

എന്നി, വല്ലവർക്കും അതു (സാധിച്ചു) കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ, തുടർച്ചയായി രണ്ടു മാസത്തെ നോമ്പാകുന്നു (വേണ്ടതു); (അതെ) അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു (നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള) പശ്ചാത്താപമായിട്ട്.

അല്ലാഹു (എല്ലാം) അറിയുന്നവനും, അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു.

93. ആരെങ്കിലും ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ കൽപിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു കൊലപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം, അവന്റെ പ്രതിഫലം, 'ജഹന്നം' [നരകം] ആകുന്നു-അതിൽ (അവൻ) നിത്യവാസിയായിക്കൊണ്ടു; അവന്റെ മേൽ അല്ലാഹു കോപിക്കുകയും, അവനെ ശപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്; അവനുവമ്പിച്ച ശിക്ഷ അവൻ (അല്ലാഹു) ഒരുകിടവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

وَإِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ
مِيثَاقٌ فَذِيَّةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ
وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ

فَمَنْ لَمْ يَجِدْ
فَصِيَامٌ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ
وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

93- وَمَنْ يَقْتُلْ مُّؤْمِنًا مُّتَعَدِّيًا
فَجَزَاءُ ۖ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا
وَغَضَبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ
وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا

20:5 അവനായിരുന്നാലാകട്ടെ 20:6 ഒരു ജനതയിൽപെട്ട (വൻ) 20:7 നിങ്ങളെക്കും അവർക്കുമിടയിലുള്ള ഉടമ്പടി 20:8 കരാർ ഉടമ്പടി 20:9 എന്നാൽ തെങ്ങും 20:10 എൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കപ്പെടുന്ന പക്ഷം അവന്റെ ആൾക്കാർക്ക്, കടുംബത്തിലേക്കു 20:11 ഒരടിമയെ സ്വതന്ത്രമാക്കലും 20:12 സത്യവിശ്വാസിയായ 20:13 എന്നി ആർക്കു കിട്ടിയില്ലയോ, വല്ലവനും എത്തിക്കാതിരുന്നാൽ 20:14 എന്നാൽ നോമ്പു നോമ്പാക്കൽ 20:15 രണ്ടു മാസത്തെ 20:16 തുടർച്ചയായി (രണ്ടു) 20:17 പശ്ചാത്താപമായിട്ടു, (ഖേദിച്ചു) മടക്കമായിട്ടു 20:18 അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു (നിശ്ചയിച്ച) 20:19 അല്ലാഹു ആകുന്നു 20:20 അറിയുന്നവൻ 20:21 അഗാധജ്ഞൻ, യുക്തിമാൻ 93. 93:1 ആർ കൊല്ലുന്നുവോ, വല്ലവനും കൊന്നാൽ 93:2 ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ 93:3 കൽപിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു, കരുതിക്കൂട്ടി 93:4 എന്നാലവന്റെ പ്രതിഫലം 93:5 ജഹന്നമാണു, നരകമാകുന്നു 93:6 നിത്യ(സ്ഥിര)വാസിയായിക്കൊണ്ടു 93:7 അതിൽ 93:8 അല്ലാഹു കോപിക്കുകയും ചെയ്യും 93:9 അവന്റെ മേൽ 93:10 അവനെ ശപിക്കുകയും ചെയ്യും 93:11 അവന്നു അവൻ ഒരുകിടവെക്കുകയും ചെയ്യും 93:12 ശിക്ഷ 93:13 വമ്പിച്ചതായ

അബ്ദുൾ ഖാദീർ പറഞ്ഞാലല്ലാതെ ഒരു സത്യവിശ്വാസി മറ്റൊരു സത്യവിശ്വാസിയെ കൊലപ്പെടുത്തുകയെന്ന സംഭവമേ ഉണ്ടായിക്കൂടാത്തതാണ് എന്ന മുഖവുരയോടുകൂടിയാണ് അല്ലാഹു വിഷയം ആരംഭിക്കുന്നത്. തുടർന്നു കൊണ്ടു കൊലപാതകം പല വകുപ്പുകളാക്കി തരംതിരിക്കുകയും ഓരോന്നിനെയും സംബന്ധിച്ച വിധികൾ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം:-

(1) ഒരു സത്യവിശ്വാസി ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ അബ്ദുൾ ഖാദീർ പറഞ്ഞാലല്ലാതെ കൊലചെയ്യുക. അതു നിമിത്തം രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഫലമുണ്ടാകുമെന്ന് മേൽ നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നു. ഒന്ന്: സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു അടിമയെ സ്വതന്ത്രമാക്കി കാര്യങ്ങൾ ഫലമുണ്ടാകുമെന്ന് മേൽ നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നു. രണ്ട്: സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു അടിമയെ സ്വതന്ത്രമാക്കി കാര്യങ്ങൾ ഫലമുണ്ടാകുമെന്ന് മേൽ നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നു. അതിങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം:-

അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് അവനെ മോചിപ്പിക്കുന്നതു വളരെ അനുയോജ്യമാണല്ലോ. 22 (രക്തപത്ത്) എന്നാണ് അല്ലാഹു ഉപയോഗിച്ച പദം. ഒരു ആൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ഒരു തല' എന്നു മലയാളത്തിൽ പറയാറുള്ളതു പോലെ, അബ്ദിയിൽ ചിലപ്പോൾ 23 (തല) എന്നും, ചിലപ്പോൾ 24 (പിരടി) എന്നും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ, അടിമകളെ-അവർ ആണോ പെണ്ണോ, ചെറുതോ വലുതോ എന്ന വ്യത്യാസമില്ലാതെ-ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അധികവും 22 ന്റെ ഉപയോഗം. എന്നാലും ആ അടിമ സത്യവിശ്വാസിയായിരിക്കണമെന്നു നിബന്ധനയുള്ളതു കൊണ്ട് ഇസ്ലാമിനെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ചെറിയ കൃതികളായാൽ പോര എന്നു ഇവിടെ ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി: കൊല്ലപ്പെട്ടവന്റെ അവകാശികൾക്കു അവരുടെ നഷ്ടപരിഹാരമായി ഒരു തെങ്ങും കൊടുത്തു തീർക്കണം. നൂറു മട്ടകമാണു ഓരോക്കു തെങ്ങും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും, മട്ടകം കിട്ടാത്തപ്പോൾ അതിനു പകരം ആടുമടകളോ പണ്ടോ ആകാവുന്നതാണ്. (വിശദവിവരങ്ങൾക്കു ഹദീസു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഫിഖ്ഹു ഗ്രന്ഥങ്ങളും നോക്കേണ്ടതാകുന്നു.) ഈ തെങ്ങും കൊല്ലപ്പെട്ടവന്റെ അവകാശികൾക്കുള്ള അകക്കൊടു വേണമെങ്കിൽ ഘാതകനു വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തു കൊടുക്കുവാൻ അവർക്കു അവകാശമുണ്ട്. അവർ സ്വയം അതു ഒഴിവാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന പക്ഷം, അവൻ തെങ്ങും നൽകേണ്ടതില്ല. എന്നാലും അടിമയെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിന്നു ഒഴിവില്ല.

കൽപിച്ചുകൂട്ടി ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ കൊലപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശിക്ഷാധാരയായ പകരം പ്രതിഷ്ഠിത ചെയ്യുവാനെന്നു അൽബലൂ 178ൽ മുസ്ലീം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പാതകത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ 93-ാം വചനത്തിൽ തുടർന്നു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

(2) കൊല്ലപ്പെട്ടവൻ സത്യവിശ്വാസി തന്നെയാണെങ്കിലും മുസ്ലീംകളുമായി സമരത്തിലും ശത്രുതയിലും കഴിയുന്ന ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു ഹിജ്ര പോകാതെ അവർക്കിടയിൽ തന്നെ താമസിക്കുന്ന ആളായിരിക്കുക, അപ്പോൾ കൊലക്കു പ്രായശ്ചിത്തമായി സത്യവിശ്വാസിയായ ഒരു അടിമയെ മോചിപ്പിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. അവകാശികൾ ശത്രുവിഭാഗമായും, കൊല്ലപ്പെട്ടവൻ അവരിൽ നിന്നു വേറിട്ടു പോരാത്തവനുമായ സ്ഥിതിക്ക് ഇവിടെ തെങ്ങത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. തെങ്ങും കൊടുക്കുന്ന പക്ഷം അതു ശത്രുക്കൾക്കു സഹായം നൽകലായിരിക്കുമല്ലോ. ഇസ്ലാമിനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽ അവരോടുകൂടിയായി കഴിയുന്നവരാകുകയാണ് അത്തരക്കാരുടെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. ഇതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ് അയ്യൂബ് (21: 83) ന്റെ കഥ. അതായതു, അബൂജഹ്ലിന്റെ ഉമ്മയെത്ത സഹോദരനായ അദ്ദേഹം മുസ്ലീമുകളായും ഹിജ്ര പോകുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മുസ്ലീമായ കാരണത്താൽ അദ്ദേഹത്തെ മർദ്ദിച്ചുവശനാക്കിയിരുന്ന ഒരാളെ പിന്നീട് കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം വധിച്ചു കളഞ്ഞു. വാസ്തവത്തിൽ, ആ മനുഷ്യൻ ഇസ്ലാമിൽ വിശ്വസിച്ചു ഹിജ്രക്ക് പൂർണ്ണതയായിരുന്നു. അയ്യൂബ് (9) ആ വിവരം അറിഞ്ഞിരുന്നതുമില്ല. ഇങ്ങിനെ യുള്ള അബദ്ധ സംഭവങ്ങളിലാണ് ഈ വിധി.

(3) മുസ്ലീംകളുമായി സന്ധി നിലവിലുള്ള ജനങ്ങളിൽപെട്ട ഒരാളാണ് അബദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടതെങ്കിൽ തെങ്ങും കൊടുക്കുകയും അടിമയെ മോചിപ്പിക്കുകയും വേണം. കൊല്ലപ്പെട്ടവൻ മുസ്ലീമായാലും അല്ലെങ്കിലും വ്യത്യാസമില്ലെന്നാണ് ഖുർആന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നത്. ഒരു വിഭാഗം പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും അതാകുന്നു. (4) കഴിവില്ലായ്മകൊണ്ടോ, കിട്ടായ്മകൊണ്ടോ അടിമയെ സ്വതന്ത്രരാക്കിത്തീർക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നപക്ഷം ഘാതകൻ തുടർച്ചയായി രണ്ടു മാസം നേരവും പിടിക്കൽ നിർബന്ധമാകുന്നു. തുടർച്ചയായി വേണമെന്നു നിബന്ധനയുള്ളതുകൊണ്ട് ഇടക്കവെച്ചു നേരവും മുറിച്ചാൽ വീണ്ടും രണ്ടുമാസം നോൽക്കേണ്ടി വരുന്നതാണ്.

കൊലപാതകത്തിന്റെ ഐഹിക ശിക്ഷാധാരകളാണല്ലോ തെങ്ങവും, അടിമയെ മോചിപ്പിക്കലും. ഒരു ജീവനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിന്റെ സംഗ്രഹത്തു മറ്റൊരു ജീവനെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുക, മുസ്ലീംകളിൽ നിലവിലുള്ള അടിമകളെ അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ സ്വതന്ത്രരാക്കിത്തീർക്കുക, അബദ്ധത്തിലായാലും ചെയ്തുപോയ തെറ്റിനൊരു പ്രായശ്ചിത്തം നൽകുക എന്നൊക്കെയാണ് അടിമയെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ. ഇതു ഘാതകന്റെ സ്വന്തം സ്വത്തിൽനിന്നു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനു സംധിക്കാത്ത പക്ഷം പകരം നേരവുമ്പോൽക്കുവാനും കൽപിച്ചതു. കൊല്ലപ്പെട്ടവന്റെ കുടുംബങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെടേണ്ടുന്ന ഒരു നഷ്ടപരിഹാരമാണ് തെങ്ങും. അതാകട്ടെ, കേവലം ഭാരിച്ച ഒരു ബാധ്യതയുമാണ്. അതുകൊണ്ടു തെങ്ങത്തിനുള്ള വക ഘാതകന്റെ സ്വന്തം സ്വത്തിൽ നിന്നല്ല-അവന്റെ അടുത്ത അവകാശികളിൽ (2) ൽ നിന്നാണു-ഈടാക്കേണ്ടതെന്നു നബി (സ) യുടെ സുന്നത്തിൽ നിന്നു അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവകാശികൾക്കു കഴിയുമതെ വന്നാൽ പൊതുവജനാവി (ബൈത്തുൽ മാലി)ൽ നിന്നായിരിക്കണം, അതും സാ

ധർമ്മത്തോടു നല്ല ബന്ധം പുറത്തുനിന്നു നൽകപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു (വിശ്വവിശ്വാസംകൊണ്ടു ഹാസ്യ പ്രതിഫലം ഉണ്ടായു) ഗതിയായു ഗതിയെന്നു ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു))

സത്യവിശ്വാസികളെ അബ്ദത്തിൽ കൊലപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റിയെന്നു ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചത് കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടി സത്യവിശ്വാസികൾ കൊലപ്പെടുത്താൻ, പക്ഷം കൊല്ലപ്പെടുന്നു ശിക്ഷയെന്നും, കൊല്ലപ്പെടുമ്പോൾ അവർക്ക് പ്രതിഫലം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നപക്ഷം, അല്ലെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റി സത്യവിശ്വാസികൾ കൊലപ്പെടുത്തുന്നതു എത്ര കഷ്ടമായേകുമെന്നും പ്രകാശമാക്കിയിരിക്കുന്നു 33-ാം വചനം കൊലപ്പെടുത്തി വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അവന്റെ പ്രതിഫലം ശാപത്തായ നൽകിക്കൊടുക്കുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ കോപത്തിനും ശാപത്തിനും അവൻ പാത്രമാകട്ടെ അവനു വന്നിട്ടു തോതിലുള്ള ശിക്ഷയും ഉണ്ടാകും എന്നൊക്കെയാണു അല്ലാഹു അതിൽ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഇപ്പോഴത്തെവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു തരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഈ പാപത്തിന്റെ ശാരവം മനസ്സിലാക്കാം. എന്നിരിക്കെ, എല്ലാം കൂടിയാകുമ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയൊന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ഈ തരത്തിലുള്ള മറ്റും കണ്ടുകിട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടാണ് സത്യവിശ്വാസിയെ കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടി കൊല ചെയ്തവൻ അബ്ദിപ്പ (അവന്റെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല) എന്നു ഇബ്നു അബ്ദാസ് (റ) മുതലായവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും മറ്റു പല തെളിവുകളും കൂടി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ വേദിച്ചു മടങ്ങിയപ്പോൾ അല്ലാഹു പെരുത്തു കൊടുത്തു കൂടാതെ കയ്യിലെത്തുന്ന കൂടിപക്ഷാഭിപ്രായം. ഈ ഭാഗങ്ങൾക്കുമുള്ള തെളിവുകളും ന്യായങ്ങളും മറ്റേ ഭാഗങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയും ഇവിടെ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല. എന്തായാലും ശിക്ഷയും, കൃഷ്ണവും കഴിച്ചാൽ, പാപങ്ങളിൽപ്പെട്ടു എന്നും കടുത്തപാപം, ന്യായമായ കാരണം കൂടാതെ കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടിയ സത്യവിശ്വാസി മറ്റൊരു സത്യവിശ്വാസിയെ കൊലപ്പെടുത്തലാണെന്നുള്ളതിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. ഖുർആനിൽനിന്നും നബി വചനങ്ങളിൽ നിന്നും സംശയാഹിതമായി അറിയപ്പെടുന്നുമാണത്.

94. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ (സ്വാരത്തിനായി) യാത്രപോയാൽ, നിങ്ങൾ (കാര്യം) വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളുവിൻ; നിങ്ങളോടു 'സലാം' [സമാധാനം] പ്രകടിപ്പിച്ചവനോടു 'നീ സത്യവിശ്വാസിയല്ല' എന്നു നിങ്ങൾ പറയുകയും ചെയ്യരുതു;

നിങ്ങൾ ഐഹിക ജീവിതത്തിന്റെ വിഭവം തേടിക്കൊണ്ടു. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ വളരെ 'ഗനീമത്തു' [ഭാഗ്യമായി ലഭിക്കുന്ന വസ്തു]കൾ ഉണ്ടു്.

മുമ്പു നിങ്ങൾ അപ്രകാരം തന്നെയായിരുന്നു; എന്നിട്ടു് അല്ലാഹു നിങ്ങളിൽ ദാക്ഷിണ്യം ചെയ്തിരിക്കുകയാണു്; അതിനാൽ, നിങ്ങൾ വ്യക്തമായി (അന്വേഷിച്ചു) മനസ്സിലാക്കുവിൻ.

നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മജ്ഞനാകുന്നു.

94- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْفَىٰ إِلَيْكُمُ السَّلَامَ لَمْ يَأْمُرْهُ اللَّهُ بِهَا ۚ فَتَعْتَدُ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ فَعِندَ اللَّهِ مَغَائِرُهُ ۚ كَثِيرَةٌ مِّمَّا كَذَبْتُمْ ۚ فَتَبَيَّنُوا ۚ قَدْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ فَرِحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ۝

94. ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا നിങ്ങൾ യാത്രപോയാൽ سَبِيلِ اللَّهِ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ فِي سَبِيلِ اللَّهِ നിങ്ങൾ വ്യക്തത തേടുവിൻ, വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുവിൻ وَلَا تَقُولُوا നിങ്ങളോടു 'സലാം' [സമാധാനം] പ്രകടിപ്പിച്ചവനോടു قُلْنَا നിങ്ങളിലേക്കു, നിങ്ങളോടു സലാമിനെ, സമാധാനം لَمْ يَأْمُرْهُ اللَّهُ بِهَا നീ അല്ല (എന്നു) ۚ സത്യവിശ്വാസി تَبَيَّنُوا നിങ്ങൾ തേടിക്കൊണ്ടു വിഭവം, സാമാനം, ഉപകരണം عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ഐഹിക (ഇഹത്തിലെ) ജീവിതത്തിന്റെ فَعِندَ اللَّهِ مَغَائِرُهُ എന്തെന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കലുള്ളു كَثِيرَةٌ മുമ്പു നിങ്ങൾ അപ്രകാരം, അതുപോലെ (തന്നെ) فَتَبَيَّنُوا നിങ്ങൾ ആയിരുന്നു قَدْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلُ വളരെ, അധികം فَتَبَيَّنُوا നിങ്ങളു മുമ്പു فَتَبَيَّنُوا എന്നിട്ടു് അല്ലാഹു ദാക്ഷിണ്യം (നന്മ-ഗുണം) ചെയ്തിരിക്കുന്നു إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا നിങ്ങളെ മേൽ تَبَيَّنُوا അതിനാൽ നിങ്ങൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുവിൻ ۝ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ۚ ആകുന്നു سَابِقًا നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ۚ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനി ۝

س (ഉദാഹരണം) എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് 'അടിച്ചു, വെട്ടി' എന്നൊക്കെയാണു് സാധാരണ ഗതിയിൽ അർത്ഥം. അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന അദ്ധ്യയങ്ങളുടെയും നാമങ്ങളുടെയും വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു് അതിനു് വേറെയും പല അർത്ഥങ്ങളും വരുന്നതാണ്. അതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ് ഈ വചനത്തിൽ കാണുന്നത്. 'സഞ്ചരിച്ചു്' അഥവാ യാത്ര ചെയ്തി എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇവിടെ അത്യുല്ക്കൃഷ്ട പ്രാപ്തി എന്നതിന്റെ സ്മാനത്തു് ഇവിടെ പ്രാപ്തി എന്നും വരുന്നതെന്നും ഉദാഹരണം. സമാധാനം, കീഴോത്തും, അഭിവാദ്യ വാക്യമായ സലാം എന്നൊക്കെ അതിന് അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സലാം മുഖേനയോ, അഹ്മീദിന്റെ വാക്യം മുഖേനയോ മറ്റോ ഇസ്ലാമിന്റെ അനുയോജ്യം, സമാധാന നിലപാടും പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നാണിവിടെ ഉദ്ദേശ്യം. പ്രാപ്തി എന്ന പദത്തിന്റെ ബഹുവചനമാണു് നിമ്ന 'ഭാഗ്യം, അഭ്യായം കൂടാതെ ഭാഗ്യത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന വിഭവം, യുദ്ധത്തിൽ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു് ലഭിക്കുന്ന വസ്തു' എന്നൊക്കെ അതിനർത്ഥം വരും. ഇതേ അർത്ഥങ്ങൾ വരുന്ന മറ്റൊരു വാക്കാണ് ذلّل ഉം അതിന്റെ ബഹുവചനമായ ذلّل ഉം യുദ്ധത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന ധനത്തിലാണു് സാധാരണ ഈ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതു്.

അറബികൾ ഇസ്ലാമിന്റെ കൊടിക്കുറയിൽ അണിനിരന്നു കഴിയുന്നതിനു മുന്പ് ശത്രു രാജ്യങ്ങളിൽ അവിടവിടെയായി ഇസ്ലാമിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ചില ഒരപ്പെട്ട വ്യക്തികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മുസ്ലിംകൾ ശത്രു നാട്ടിലേക്കു് പടയെടുക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെയുള്ളവരെ തിരിച്ചറിയുവാൻ പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളാണു് ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെയുള്ള വ്യക്തികൾ മുസ്ലിംകളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപെടുമ്പോൾ അവരെ ശത്രുവിഭാഗക്കാരായി ഗണിക്കുകയും, അവർ വാളിന്നിരയാകുവാൻ ഹേതുവാകുകയും സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. താൻ മുസ്ലിമാണെന്നു് കാണിക്കുന്ന വല്ല വാക്കുകളും അവർ പറഞ്ഞാൽ തന്നെയും അതു് തൽക്കാല രക്ഷക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഉപായമാണെന്നു് കരുതപ്പെട്ടേക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെയുള്ള അർത്ഥം ചില സംഭവങ്ങൾ നടക്കുകയും ഉണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു് മേലിൽ അത്തരം അനിഷ്ട സംഭവങ്ങൾ മനവിടാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടെന്നും, വാസ്തവം വ്യക്തമാകാതെ അബദ്ധം പ്രവർത്തിച്ചു് ഖേദിക്കുവാൻ ഇടവരുത്തരുതെന്നും സത്യവിശ്വാസികളോടു് അല്ലാഹു കൽപിക്കുന്നു.

ഈ വചനത്തിന്റെ അവതരണ കാരണം സംബന്ധിച്ചു് പല രിവായത്തുകളും കാണാം. അവയിൽ ഒന്നു് ഇങ്ങിനെയാണ്: ഒരു മുസ്ലിം സേനാസംഘം അവരുടെ യാത്രയിൽ ഓരളെ കണ്ടുമുട്ടി. കൂടെ കുറച്ചു ആളുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അവർക്കു് സലാം പറഞ്ഞു. അതൊരു തൽക്കാല അഭയാണെന്നു് അവർ കരുതി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തുകയും, ആളുകളെ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. (ബു.) മറ്റൊന്നു് ഇതാണ്: മിഖ്ദാദ്ബ്നുൽ അസ്വദ് (റ) ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു സൈന്യ സംഘം ശത്രുക്കളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ ശത്രുക്കൾ അവിടവിടെ ചിന്നിച്ചിതറിപ്പോയി. ഒരോ സ്മലത്തു ബർക്കിയായി. ആയാൾക്കു് കുറെ സ്വത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. താൻ 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു' എന്നു് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതായി ആയാൾ പറഞ്ഞു: മിഖ്ദാദ് (റ) നു് അതു് വിശ്വാസമായില്ല. അദ്ദേഹം ആയാളെ കൊല ചെയ്തു. വിവരം നബി (സ) അറിഞ്ഞപ്പോൾ 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു കൊണ്ടു് താൻ നാളെ എന്തു് ചെയ്യും?' എന്നു് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മിഖ്ദാദ് (റ) നെ ആക്രമിക്കുകയുണ്ടായി. (ബുഹാരി, ത്വബ്റാനി.) ചുരുക്കത്തിൽ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില സംഭവങ്ങളാണു് ഈ വചനത്തിന്റെ അവതരണ ഹേതുവെന്നു് സംശയമായി പറയാം.

ഒരാളുടെ ബാഹ്യനിലകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടാതെ, അവനെ കൊലപ്പെടുത്തുന്നതു് മുഖേന നിങ്ങൾക്കു് ലഭിക്കുന്ന നേട്ടം കേവലം നശ്വരമായ അർത്ഥം ഭൗതിക വിഭവം മാത്രമാണു്. അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ കണക്കുറവസ്തു വിഭവങ്ങളും അനുഗ്രഹങ്ങളും ഇരിപ്പുണ്ടു്. മറ്റവസരത്തിൽ അതിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്കു് ലഭിക്കുവാനുള്ള അവസരം അവൻ ഉണ്ടാക്കിത്തന്നേക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഇത്തരം അതിക്രമത്തിനു് മൃതിരരുതു്. നിങ്ങളുടെ തന്നെ പൂർവ്വസ്മിതി ഒന്നാലോചിച്ചു് നോക്കുക. നിങ്ങളും മുന്പ് ആ വ്യക്തികളെപ്പോലെ അവിശ്വാസികളായിരുന്നു. പിന്നീടു നിങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അതു് പരസ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ധൈര്യപ്പെടാത്ത അവസ്ഥ നിങ്ങൾക്കും കഴിഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ടു്. അല്ലാഹുവിന്റെ ദയാദാകു്ഷിണും കൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ സ്മിതി ഇപ്പോൾ മെച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു് മാത്രം. അതേ സ്മിതിയിൽ കഴിയുന്നവരെയാണു് നിങ്ങൾ കഴയുറം ചെയ്യുന്നതെന്നു് നിങ്ങൾ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. മേലിൽ അങ്ങിനെയുള്ള അനിഷ്ട സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ നല്ല പോലെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. താൻ മുസ്ലിമാണെന്നു് കാണിക്കുന്ന ഒരാളെപ്പോലീ വ്യക്തമായ തെളിവു കൂടാതെ 'അല്ല' എന്നു് വിധി കൽപിക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നൊക്കെയാണു് അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം. നിങ്ങളുടെ സകല പ്രവർത്തനങ്ങളും അല്ലാഹു ശരിക്കും, സൂക്ഷ്മമായും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അവസാനം ഒരു താക്കീതും നൽകിയിരിക്കുന്നു.

യുടെ മതിയാകുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു-അവസാനത്തിൽ യൂദാത്തിനു പോകാതെ അടങ്ങിയിരുന്നവരെപ്പറ്റിയാണ് ഈ പ്രസ്താവന. ബുദ് യൂദാത്തിൽ പങ്കെടുത്തവരെയും, പങ്കെടുക്കാത്തവരെയും സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതെന്നു ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) പറഞ്ഞതായി ബുഖാരി (റ) ഉദ്യരിച്ചു കാണാം. നേരെ നീച്ച യൂദാത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ നിർബ്ബന്ധമായിട്ടുള്ള വ്യക്തികൾ തക്കതായ കാരണം കൂടാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും, ഒഴികഴിവുകൾ പറയുകയും ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി വളരെ ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ അല്ലാഹു ആക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നതു സൂറത്തു-അബയിൽവെച്ചു കാണാവുന്നതാണ്. മൂടത്തി ഇരുന്നവരെപ്പറ്റി ആക്ഷേപമൊന്നും പറയാതെ മണ്ടു കൂട്ടിക്കും അല്ലാഹു നല്ല പ്രതിഫലം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, യൂദാത്തിൽ പങ്കെടുത്തവരെപ്പറ്റി അവർക്കു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയോടെ നൽകുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു തന്നെ ഇതു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

സത്യത്തിനും, ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി നടത്തപ്പെടുന്ന എല്ലാ സമരങ്ങൾക്കും **جِدَا** (ജിഹാദ്) എന്നും, സമരം നടത്തുന്നവന് **جَاهِد** (ജാഹിദ്) എന്നും പറയുന്നു. സമരങ്ങളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും മുമ്പുമായതു ശത്രുക്കളുമായുള്ള യൂദാ യുദ്ധം തന്നെ. ഇവിടെ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അതുതന്നെ. ഇമം ഇബ്നു തൈമിയ്യ(റ) 'ജിഹാദ്'നു ഇങ്ങനെ നിർവ്വചനം നൽകിയിരിക്കുന്നു: 'ജിഹാദ്' എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിഷയം സാധിക്കുന്നതിലും, അല്ലാഹുവിനു വെറുപ്പായ കാര്യങ്ങളെ തടയുന്നതിലും കഴിവു-സ്വാധീനത്തിലുള്ള എല്ലാവിധ കഴിവുകളും-വിനിയോഗിക്കുക എന്നത്രെ. (*) അപ്പോൾ ജിഹാദിന്റെ വൃത്തം വളരെ വിശാലമാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഇതും റാഗിബ് (റ) അതിനു നൽകിയ നിർവ്വചനം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു: 'ശത്രുവെ ചെറുക്കുന്നതിൽ കഴിവു മുഴുവൻ ഉപയോഗിക്കുക (**استِغْرَاغُ الرِّعَا فِي مَادَّةِ الْجِدَا**)' തുടർന്നുകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷ ശത്രുവിനോടുള്ള ജിഹാദും, പിശാചിനോടുള്ള ജിഹാദും, സ്വന്തം ദൈവത്തോടുള്ള ജിഹാദും, എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നുതരം ജിഹാദുണ്ടെന്നും, കൈകൊണ്ടും, നാവുകൊണ്ടും, ജിഹാദുണ്ടാകുമെന്നും അദ്ദേഹം വ്യർത്ഥൻ വചനവും നബി വചനവും ഉദ്യരിച്ചുകൊണ്ടു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ഈ രണ്ടു മഹാൻമാരുടെയും നിർവ്വചനങ്ങൾ ഒരേ ആശയത്തിൽനിന്നു കലശലാക്കുന്നതായി കാണാം.

വിഭാഗം-14

97. നിശ്ചയമായും, തങ്ങളോടു തന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായ നിലയിൽ മലക്കുകൾ യാതൊരു കൂട്ടരെ (മരണപ്പെടുത്തി) പിടിപ്പെടുക്കുന്നുവോ, (അവരോടു) അവർ [മലക്കുകൾ] പറയും: 'നിങ്ങൾ എന്തിലായിരുന്നു (നില കൊണ്ടിരുന്നതു)?' അവർ [അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചവർ] പറയും: 'ഞങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ദുർബ്ബലരായിരുന്നു.'

അവർ [മലക്കുകൾ] പറയും: അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂമി വിശാലമായതായിരുന്നില്ലേ- അതിൽ നിങ്ങൾക്കു 'ഹിജ്ര' [പലായനം] ചെയ്യാമായിരുന്നുവല്ലോ?!

97- إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْنَاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَابِعَةً فَتُجَارُوا فِيهَا

97. إِنَّ نِيْشَاحَ യാതൊരു കൂട്ടർ. **فَإِنْ** അവരെ (പൂർണ്ണമായി) പിടിപ്പെടുക്കും. **فَإِنْ** മലക്കുകൾ **فَإِنْ** അക്രമം ചെയ്യുന്നവരായ സ്ഥിതിയിൽ **فَإِنْ** തങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളോടു, തങ്ങളോടു തന്നെ **فَإِنْ** അവർ പറയും **فَإِنْ** എന്തിൽ **فَإِنْ** നിങ്ങളായിരുന്നു **فَإِنْ** അവർ പറയും ഞങ്ങളായിരുന്നു **فَإِنْ** ബലഹീനരാക്കപ്പെട്ടവർ, ദുർബ്ബലർ **فَإِنْ** ഭൂമിയിൽ **فَإِنْ** അവർ പറയും **فَإِنْ** ആയിരുന്നില്ലേ **فَإِنْ** അല്ലാഹുവിന്റെ ഭൂമി **فَإِنْ** വിശാലമായതു **فَإِنْ** അപ്പോൾ നിങ്ങൾ(ക്കു) ഹിജ്രപോകാമായിരുന്നു **فَإِنْ** അതിൽ

(*) العبودية لآل نبي رحمة الله - ص 27

അക്കൂട്ടർ- അവരുടെ സമേതം 'ജഹന്നം' [നരകം] ആകുന്നു. അതു വളരെ മോശപ്പെട്ട പര്യവസാനവും।-

فَأُولَٰئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ
وَسَاءَتْ مَصِيرًا ۝

98. പുരുഷന്മാരും, സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളുമാകുന്ന ദുർബ്ബലർ ഒഴികെ, വല്ല ഉപായത്തിനും, സാധ്യമാകുകയോ കട്ടെ, വല്ല (രക്തം) മാർഗ്ഗവും കണ്ടു, കിട്ടുകയോകട്ടെ ഇല്ലാത്ത വിധം (ദുർബ്ബലരായവരൊഴികെ)

۹۸-لَا السُّتَّاعِفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ۝

99. എന്നാൽ, അക്കൂട്ടർ-അവർക്കു അല്ലാഹു മാപ്പു ചെയ്യാനായേക്കുന്നതാണ്. അല്ലാഹു വളരെ മാപ്പു നൽകുന്നവനും, വളരെ പൊറുക്കുന്നവനുമാകുന്നു.

۹۹-فَأُولَٰئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُو عَنْهُمْ
وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ۝

൧൦൦ എന്നാൽ അക്കൂട്ടർ ൧൦൦ അവരുടെ സമേതം, ചെന്നെത്തുന്ന സ്ഥലം ൧൦൦ നരകമാണു ചെന്ന അതു വളരെ (എത്രയോ)മോശപ്പെട്ടതാകുന്നു ൧൦൦ പര്യവസാനം, ചെന്നുചേരുന്ന സ്ഥലം 98. ദുർബ്ബലരൊഴികെ, ബലഹീനരാക്കപ്പെട്ടവരല്ലാത്ത പുരുഷന്മാരും, പുരുഷന്മാരിൽ നിന്നു ചെന്ന സ്ത്രീകളും, കുട്ടികളും അവർക്കു സാധിക്കുകയില്ല, സാധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ ൧൦൦ ഒരു ഉപായത്തിനും, വല്ല കൗശലത്തിനും അവർ വഴികാണുകയുമില്ല (കണ്ടെത്തുകയുമില്ല) ൧൦൦ ഒരു മാർഗ്ഗവും, വഴിയും 99. ൧൦൦ എന്നാൽ അക്കൂട്ടർ ൧൦൦ അവർക്കു ആയോക്കം ൧൦൦ അവൻ മാപ്പു നൽകുവാൻ ൧൦൦ അവർക്കു ൧൦൦ അല്ലാഹു മാപ്പു നൽകുന്നതും ൧൦൦ വളരെ മാപ്പു ചെയ്യുന്നവൻ ൧൦൦ വളരെ പൊറുക്കുന്നവൻ

സമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെ വീട്ടിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ച ശേഷം, ശിർക്കിന്റെ നാട്ടിൽ നിന്നു ഹിജ്ര പോകാതെ ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽ ചടഞ്ഞു കൂടിയ മുസ്ലീംകളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുകയാണ്. ഇസ്ലാമിനെ അംഗീകരിച്ച ശേഷം, നാടും വീടും വിട്ടുവാനുള്ള മടി നിമിത്തം, മുശ്റിക്കുകളുടെ അറപ്പും വെറുപ്പും സമ്പാദിക്കാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി വിശ്വാസം മുടിവെക്കുകയും, മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വീഴ്ച വരുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഏതാനും ആളുകൾ മക്കായിലുണ്ടായിരുന്നു. മുശ്റിക്കുകളുടെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കു പലപ്പോഴും അവർ വഴങ്ങിക്കൊടുക്കേണ്ടതായി നേരിടും. തങ്ങൾ ശത്രു നാട്ടിലായതുകൊണ്ട് ആ നയം ആവശ്യമാണെന്നു അവർ പറയുകയും ചെയ്യും. മടീനാ ഹിജ്രക്കു ശേഷം അവിടെ സൈന്യമായ ഇസ്ലാമിക ജീവിതത്തിനു സൗകര്യം ഉണ്ടായ തോടുകൂടി, മുസ്ലീംകളെല്ലാം മടീനായിലേക്കു ഹിജ്ര പോകൽ നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ, മതജീവിതത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിനും, ഇസ്ലാമിന്റെ ഗുണത്തിനും വേണ്ടി ഐഹിക അൽപരങ്ങൾ ത്യജിക്കുവാൻ മേൽ പറഞ്ഞവർ സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. അവരെക്കുറിച്ചാണു ഈ വചനത്തിലെ പരാമർശം.

ഇബ്നുജരീർ, ഇബ്നുൽ മുൻദിർ, ഇബ്നുഅബീഹാതിം, ബൈഹഖി(റ) എന്നിവർ ഇബ്നുഅബ്ബാസ്(റ) പ്രസ്താവിച്ചതായി ഉദ്ധരിക്കുന്നു: 'മക്കാനിവാസികളിൽ കുറെ ആളുകൾ ഇസ്ലാമിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അവർ ഇസ്ലാമിനെ നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചുപോന്നു. അങ്ങനെ, മുശ്റിക്കുകൾ ബദർ യുദ്ധത്തിൽ അവരെയും കൂടെ കൊണ്ടുവന്നു. ചിലർക്കു യുദ്ധത്തിൽ പരിക്കു പറ്റുകയും ചിലർ കൊല്ലപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. അപ്പോൾ, മുസ്ലീംകൾ പറഞ്ഞു: നമ്മുടെ ഈ സഹോദരന്മാർ മുസ്ലീംകളായിരുന്നു. അവരെ ശത്രുക്കൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചു കൊണ്ടുപോന്നതാണ്. അങ്ങനെ, അവർ അവർക്കു പാപമോചനം തേടി. ഇവരുടെ വിഷയത്തിൽ ൧൦൦ കൊണ്ടുപോന്നതാണ്. അങ്ങനെ, അവർ അവർക്കു (ഹിജ്ര പോരാത്തവർക്ക്) ഒഴികഴിവി എന്ന (ഈ) വചനം അവതരിച്ചു. ഈ വിവരവും, അങ്ങനെയുള്ള അവർക്കു (ഹിജ്ര പോരാത്തവർക്ക്) ഒഴികഴിവി എന്നും മക്കായിൽ ബാക്കിയുള്ള ആളുകൾക്കു അവർ എഴുതി. അങ്ങനെ, അവർ (ഹിജ്ര) പുറപ്പെട്ടു. മുശ്റിക്കു ല്ലെന്നും മക്കായിൽ ബാക്കിയുള്ള ആളുകൾക്കു അവർ എഴുതി. അവരെപ്പറ്റി ൧൦൦ (അല്ലാഹുവിൽ) കൽ അവരുടെ പിന്നാലെ കൂടി അവരെ കഴുപ്പത്തിലാക്കി. അവരെപ്പറ്റി ൧൦൦ (അല്ലാഹുവിൽ) ഞങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു എന്നു പറയുകയും, എന്നിട്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ വിഷയത്തിൽ വല്ല ഉപദേവവും ബാധിച്ചാൽ-

ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മ അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷയെന്നാണെന്നിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചിലർ മനുഷ്യരിലുണ്ട്.... (അങ്കബൂത്ത് 10) എന്ന വചനം അവതരിച്ചു. (*) ഈ വിവരവും മുസ്‌ലിംകൾ അവർക്കുതീ. അപ്പോൾ അവർ വ്യസനിക്കുകയും, തങ്ങളുടെ ഗൃഹം ലഭിക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ലെന്നു നിരാശപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അവർപ്പററി **أَحْمَدُ بْنُ حَنْبَلٍ** (ഹിറാ നിർഹ്-റബ്ബ്)-കൂട്ടപ്പത്തിലകപ്പെട്ടശേഷം ഹിജ്ര പോരുകയും, പിന്നീടു സമരം ചെയ്യുകയും കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തവർക്കു-അതിന്റെ ശേഷം പൊതുത്തു കൊടുക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാണ്. (നഹ്ൽ 110) എന്ന വചനം അവതരിച്ചു. (**) അപ്പോൾ, ഈ വിവരവും, അവർക്കു രക്തമാർഗ്ഗം കരുണ-അതുകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുക-എന്നും മുസ്‌ലിംകൾ വീണ്ടും അവർക്കുതീ. അങ്ങനെ, അവർ (മരണത്തിലേക്കു) പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ, മുസ്‌ലിംകൾ അവരെ പിടികൂടി അവരുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. അതിൽ ചിലർ കൊല്ലപ്പെട്ടു.

ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ) ന്നിന്നു ഇക്രിമ (റ) വഴി ബുഖാരി (റ) ഉദ്ധരിച്ച ഒരു നിവേദനത്തിൽ ഇപ്രകാരവും കാണാം: 'മുസ്‌ലിംകളായ ചില ആളുകൾ മുസ്‌ലിംകളാണെന്നുള്ളതായിരുന്നു. റസൂൽ (സ) തിരുമനിക്കെത്തി തീർത്തതുകൊണ്ട് സംഘം അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോവാനായിരുന്നു അവർ (മുസ്‌ലിംകൾ) ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. അങ്ങനെ, (യുദ്ധത്തിൽ വെച്ചു) അമ്പതു എണ്ണപ്പെട്ടുപോയ ചിലർക്കു അതു പററി കൊല്ലപ്പെടുകയോ, ചിലർക്കു വെട്ടു പററി കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോൾ, അല്ലാഹു ... **كَلِمَاتٍ** എന്ന (ഈ) വചനം അവതരിപ്പിച്ചു.' അവതരണത്തിനു ഫേതുലുൽ ആരായിരുന്നാലും ആയത്തിലെ വിധി മേൽ കണ്ടതുപോലെയുള്ള എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണ്. അതായതു, മതസ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും, ശത്രുക്കളുടെ ഹിതങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മത മൂല്യങ്ങളും നിയമങ്ങളും അഗണനയോടെ വേർതിരിക്കുകയും, സൈന്യമായി ഇസ്‌ലാമിക ജീവിതം നയിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം കരുണയായിരുന്നിട്ടുപോലും അതിനു തുനിയാതെ ഐഹിക സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നവരെല്ലാം ബാധിക്കുന്നതാണു ഈ വചനം.

ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം ഇങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കണം. ശത്രുരാജ്യമായ 'ദാറുൽ ഹർബി'ൽ അമസിക്കുകയും, ഇസ്‌ലാമിന്റെ നാടായ 'ദാറുൽ ഇസ്‌ലാമി'ലേക്കു ഹിജ്ര പോരുകവാൻ തയ്യാറാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക വഴി സ്വന്തം ദേഹങ്ങളോടുതന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ അതേ അവസ്ഥയിൽ മരണമടയുന്നപക്ഷം, അവരുടെ ആത്മാക്കളെ പിടിച്ചെടുക്കുന്ന മലക്കുകൾ അവരോടു: നിങ്ങൾ ഏതവസ്ഥയിലായിരുന്നു-നിങ്ങളുടെ മതകാര്യങ്ങൾ നിങ്ങളെങ്ങിനെ കൈകാര്യം ചെയ്തു-നിങ്ങൾ ഏതു കക്ഷിയിലായിരുന്നു-എന്നിങ്ങിനെ ആക്ഷേപിക്കുകയും മത്സരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഞങ്ങൾ ദുർബ്ബലരായിരുന്നു-ഞങ്ങൾക്കു മതനിഷ്ഠ പാലിക്കുവാൻ തക്ക ശക്തിയും പ്രതാപവുമില്ലായിരുന്നു-ഞങ്ങൾ ശത്രുക്കൾക്കു വഴങ്ങിക്കഴിയേണ്ടിവന്നു-എന്നൊക്കെയായിരിക്കും അവരുടെ മറുപടി. അപ്പോൾ, അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പു വിശാലമായതായിരുന്നില്ല-നിങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്ന നാട്ടിലേക്കു വിട്ടുപോകാമെന്നായില്ല-എന്നുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽ തന്നെ ചുറ്റിപ്പറ്റിക്കൂടി? എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു മലക്കുകൾ അവരെ ഖണ്ഡിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ ഒഴികഴിവുകൾ അല്ലാഹുവിങ്കൽ സ്വീകാര്യമല്ല. അവർക്കു അല്ലാഹു നരകശിക്ഷ നൽകുകതന്നെ ചെയ്യും. പക്ഷേ, ഹിജ്ര പോകാത്ത എല്ലാവരും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുകയില്ല. ചിലർ അതിനു തികച്ചും നിർബ്ബന്ധിതരായിരിക്കും. അതായതു, ദാറുൽ ഹർബ്, ദാറുൽ ഹർബ്, മുതലായ ദാർബ്ബലങ്ങളുള്ള പുരുഷന്മാർ, അബലകളായ സ്ത്രീകൾ, കുട്ടികൾ എന്നിങ്ങിനെ ഉപായം പ്രയോഗിച്ചോ, സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടോ, ശക്തി ഉപയോഗിച്ചോ രക്ഷപ്പെട്ടവൻ കഴിയത്തക്ക പരമ്പര ഇതിൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കിയിരിക്കും. ഇങ്ങിനെയുള്ളവർക്കു അല്ലാഹു മറപ്പു നൽകുന്നതാണ്.

قَدْ (തവാഫ്-ഫാ) എന്ന ക്രിയ ചുരുക്കക്രിയയും, വർത്തമാന - ഭാവിക്കാല ക്രിയയും (**أَحْيَا وَالْمَيَاتِ**) ആകാവുന്നതാണ്. രണ്ടായാലും ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ല. 'മുഴുവൻ എടുക്കുക, പൂർത്തിയായി നിറവേറുക' എന്നൊക്കെയാണ് അതിന്റെ അർത്ഥമെന്നും, ആത്മാക്കളെ പൂർത്തിയായി എടുക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മരണപ്പെടുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചും അതു ഉപയോഗിക്കുമെന്നും മുമ്പു ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. **كَلِمَاتٍ** എന്നു ഇവിടെ പറഞ്ഞതു മലക്കുകൾ അവരെ മരണപ്പെടുത്തുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നത്രെ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പൊതുവെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മലക്കുകൾ അവരെ മഹ്ശറിലേക്കു പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നും ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം. ഹിജ്രയുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

[*] സൂറ: അങ്കബൂത്ത് മക്കി സൂറത്തുകളിൽ പെട്ടതാണെങ്കിലും അതിലെ ആദ്യത്തെ പതിനൊന്നു വചനങ്ങൾ മരണിയാണെന്ന അഭിപ്രായത്തിനു ഈ വിവരത്തു ബലം നൽകുന്നു. [**] ഈ വചനവും, സൂറ: നഹ്ലിലെ മറ്റു ചില വചനങ്ങളും മരണിയാണെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്.

100. ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ 'ഹിജ' [സ്വദേശം വിട്ടുപോകുന്നപക്ഷം, അവൻ ഭൂമിയിൽ ധാരാളം ആശ്രയസ്ഥാനവും, വിശാലതയും കണ്ടെത്തുന്നതാണ്].

ആരെങ്കിലും തന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു അല്ലാഹുവിങ്കലേക്കും അവന്റെ റസൂലിലേക്കും 'ഹിജ്ര' പോകുന്നവനായി പുറപ്പെടുകയും, (എന്നിട്ട്) പിന്നീടവനു മരണം പിടിപെടുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കും, തീർച്ചയായും, അവന്റെ പ്രതിഫലം അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ (ബാധകമായി) സ്ഥിരപ്പെട്ടു.

അല്ലാഹു വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും, കരുണാനിധിയും മാകുന്നു.

١٠٠- وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرْعًا كَثِيرًا وَسَعَةً
وَمَنْ يُخْرِجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ
وِرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ
فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ

وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۝

100. **100. ചാഹ് (വല്ലവരും) ഹിജ്റ പോകുന്നപക്ഷം** **100** മാർഗ്ഗത്തിൽ **ച** അല്ലാഹുവിന്റെ **ച** അവൻ കണ്ടെത്തും, എത്തിക്കും, അവനു കിട്ടും **100** ഭൂമിയിൽ **ച** ആശ്രയം, ആശ്രയ സ്ഥാനം, വിശാല സ്ഥാനം, വിഹാര സ്ഥാനം **100** വിശാലതയും **100** വളരെ, ധാരാളം **100** ആരെങ്കിലും പുറപ്പെടുന്നതായാൽ **100** അന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു **ച** ഹിജ്റ പോകുന്നവനായിട്ടു **ച** അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് **100** അവന്റെ റസൂലിലേക്കും **100** പിന്നീടു, പിന്നെ **100** അവനു പിടിച്ചെടുക്കുക (കണ്ടെത്തുക)യും **100** കരണം **100** എന്നാൽ തീർച്ചയായും സംഭവിച്ചു, ഉണ്ടായി (സ്ഥിരപ്പെട്ടു) **100** അവന്റെ പ്രതിഫലം **100** അല്ലാഹുവിന്റെ കൈ **100** അല്ലാഹു ആകുന്നുതാനും **100** വളരെ പൊറുക്കുന്നവൻ **100** കരുണാനിധി

ശിർക്കിന്റെ നാട്ടിൽ നിന്നു ഹി.ഭ്ര.പോക്യവാൻ മടിക്കുന്നവർ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെല്ലാ കാര്യം. അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിയന്റെ നന്മയെ ലക്ഷ്യം വെച്ചു സ്വദേശം ത്യജിച്ചു പോകുന്നവർ ജീവിക്കുവാൻ സാക്ഷ്യമില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടതായി വരികയില്ല. ശത്രുക്കളുടെ അഭിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടു സുഖമായി കഴിഞ്ഞു കൂടത്തക്ക ഇടവും സൗകര്യവും മൂതീയിൽ ധാരാളമുണ്ട്. മാത്രമല്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപനകൾ പാലിച്ചു, അവന്റെ പ്രതിഫലം മോഹിച്ചു കൊണ്ടും, ദസുലിന്റെ സഹവാസത്തിലും സാമീപ്യത്തിലും താല്പര്യം വെച്ചുകൊണ്ടും സ്വദേശം വിട്ടു പുറപ്പെട്ടശേഷം, ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥാനത്തു എത്തും മുമ്പായി വല്ലവരും മരണപ്പെട്ടാലും അല്ലാഹു അവർക്കു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകാതിരിക്കുകയില്ല. യഥാസ്ഥാനത്തു എത്താത്തതുകൊണ്ട് അവർക്കു നഷ്ടം മൊന്നും വരാനില്ല. കഴിഞ്ഞുപോയ തെറ്റി അല്ലാഹു പൊറുത്തുകൊടുക്കുകയും അവരുടെ നേരെ കരുണ കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തൊക്കെയാണ് ഈ വചനത്തിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

[illegible]

പ്പെടുത്തും. ഒരു തിൻമ ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു. എന്നിട്ടത് ചെയ്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതു ഒരു തിന്മയായി (മരത്ത്) മറയ്ക്കപ്പെടുന്നു.' (ബു: മു.) ഹിജ്ര അടക്കമുള്ള എല്ലാ കർമ്മങ്ങളുടെയും ഫലം അവകാശമുള്ള ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്ന് ഈ വചനങ്ങൾ മുഖേന നബി(സ) പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നു.

ഈ വചനത്തിലെ ആശയത്തിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചം നൽകുന്ന ഒരു സംഭവം നബി (സ) ഉദ്യരിച്ചത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു. സംഭവത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: 'മുൻകാലത്തു തൊണ്ണൂറൊമ്പതു പേരെ കൊലപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു വലിയ പുരോഹിതന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു, തന്നിട്ട താഴെത്താഴ്ച (താൻ പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങിയാൽ അതു സ്വീകരിക്കപ്പെടുമോ)? എന്ന് ചോദിച്ചു. 'ഇല്ല' എന്നായിരുന്നു പുരോഹിതന്റെ മറുപടി. ഇതു കേട്ടു ക്ഷുഭിതനായ ആ മനുഷ്യൻ ആ പുരോഹിതനെയും കൊന്നു നൂറുകൊല പൂർത്തിയാക്കി. പിന്നീട് ഒരു വലിയ പണ്ഡിതന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു. തന്നിട്ട താഴെത്താഴ്ച എന്ന് ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു; 'ഉണ്ടു. ആരാണ് താഴെ മുടക്കുക? താൻ ഇന്ന രാജ്യത്തേക്കു പോയിക്കൊള്ളുക. അവിടെ അല്ലാഹു വീണ ആരാധിക്കുന്ന ആളുകളുണ്ടു. അവരോടൊപ്പം അല്ലാഹുവീണ ആരാധിക്കുക. അന്റെ രാജ്യത്തേക്കു എന്ന് താൻ മടങ്ങരുത്. അതു ദൃഢിച്ച രാജ്യമാണ്.' അങ്ങനെ, ആ മനുഷ്യൻ പകുതി വഴി പോയപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിനു മരണം പിടിപെട്ടു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ റഹ്മത്തിന്റെ (കാരണത്തിന്റെ) മലക്കുകളും, ശിക്ഷയുടെ മലക്കുകളും തമ്മിൽ-അദ്ദേഹം രണ്ടിളുടെ ആളാണ് എന്നു തർക്കമായി. അതായതു അദ്ദേഹം മനസ്സുകൊണ്ടു വേദിച്ചു മടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു റഹ്മത്തിന്റെ പക്ഷക്കാരും, ഒരു നന്മയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ആളാണെന്നു ശിക്ഷയുടെ പക്ഷക്കാരും! ആ മനുഷ്യൻ ഉപേക്ഷിച്ചുപോന്ന നാട്ടിലേക്കും, ഉദ്ദേശിച്ചു പോകുന്ന നാട്ടിലേക്കും അവിടെ നിന്നുള്ള അകലം നോക്കുവാൻ മലക്കുകൾക്കു നിർദ്ദേശം നൽകപ്പെട്ടു. നോക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം പോകുവാനുദ്ദേശിക്കുന്ന നാട്ടിലേക്കു ഒരു ചാൺ അടുപ്പം കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ, റഹ്മത്തിന്റെ മലക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റെടുത്തു.' (ബു: മു.)

ഈ ഹദീസു കൂറേ അതിശയോക്തി കലർന്നതാണെന്നും, ന്യായയുക്തമല്ലെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള ഈ ഖുർആൻ വചനവും ഇതവതരിച്ച സന്ദർഭം മുതലായവയും, അതോടൊപ്പം സൽക്കർമ്മങ്ങൾക്കും സദുദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും അല്ലാഹു നൽകുന്ന പ്രോത്സാഹന വാഗ്ദാനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നവർക്കു ഇതുപാലെയുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ അതിശയോക്തിയോ, ന്യായക്കുറവോ ഒന്നും തേണ്ടുകയില്ല തന്നെ.

വിഭാഗം-15

101. (സത്യവിശ്വാസികളേ) നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നതായാൽ, നിങ്ങൾ നമസ്കാരത്തിൽ നിന്നു(കുറച്ചു) ചുരുക്കുന്നതിനു നിങ്ങളുടെമേൽ തെറ്റില്ല; അവിശ്വാസിച്ചവർ നിങ്ങളെ കൂഴപ്പത്തിലാക്കുന്നതു നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടു വെങ്കിൽ.

നിശ്ചയമായും, അവിശ്വാസികൾ നിങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായ ശത്രുവാകുന്നു.

101- وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُبِينًا ۝

101. وَإِذَا ضَرَبْتُمْ നിങ്ങൾ യാത്രപോയാൽ فِي الْأَرْضِ ഭൂമിയിൽ, ഭൂമിയിലൂടെ لَيْسَ عَلَيْكُمْ നിങ്ങൾക്കു നമസ്കാരത്തിൽ നിന്നു കുറച്ചു جُنَاحٌ തെറ്റില്ല, ഒരൂ തെറ്റും أَنْ تَقْصُرُوا നിങ്ങൾ ചുരുക്കുന്നതിനു مِنَ الصَّلَاةِ നമസ്കാരത്തിൽ നിന്നു خِفْتُمْ നിങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടെങ്കിൽ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ KAFARُوا നിങ്ങളെ കൂഴപ്പത്തിലാക്കുന്നതു إِنَّ الْكَافِرِينَ KANU LAKUM EDOO'AN MUBINAN അവിശ്വാസിച്ചവർ നിശ്ചയമായും അവിശ്വാസികൾ നിങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായ ശത്രുവാകുന്നു.

യുദ്ധം, ഹിജ്ര എന്നിവയെക്കുറിച്ചു പലതും പ്രസ്തവിച്ചു. രണ്ടാവശ്യാർത്ഥവും യാത്രകൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള യാത്രകളിൽ, ഒരു മൃഗസ്ഥിമിനു മരിക്കലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായ അഞ്ചു നിർബ്ബന്ധ നമ

“അബ്ദുസ്സലാം (റ) പറയുകയാണ്: ജനങ്ങൾ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു നിർഭയരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു ‘അവിശ്വസിപ്പവർ നിങ്ങളെ കൃഷ്ണത്തിലാക്കുന്നതു മേൽപ്പട്ടാൽ നിങ്ങൾക്കു നമസ്കാരം ഖസ്ബ്നാക്കുന്നതിന്’ അറിയില്ല എന്ന വചനത്തിന്റെ താൽപര്യത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ഉമർ (റ) നോക്കു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഉമർ (റ) പറഞ്ഞു: ‘തന്നിട്ടു ആകാശം (സംശയം) തോന്നിയപോലെ എനിക്കും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്’. അങ്ങനെ ഞാൻ റസൂൽ (സ) തിരുമേനിയോടു അതിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ തിരുമേനി പറഞ്ഞു: ‘അതു അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കു നൽകിയ ഒരു സ്വഭാവമാണു (ദാനമാണു). അവന്റെ സ്വഭാവ നിങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു കൊള്ളുവിൻ.’ അഹ്മദ്, മുസ്ലിം (റ) മുതലായ പലരും ഉദ്യോഗിച്ചതാണ് ഈ ഹദീസ്. അല്ലാഹുതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, ശത്രുക്കൾ തക്കപാർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണു ഖസ്ബ് അനുവദിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിലും പിന്നീടു ആ അനുവാദം യാത്രകളിലെല്ലാം തുടർന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുവാൻ അല്ലാഹു സമുദായത്തിനു നൽകിയ ഒരു ഔദാര്യമാണതു എന്നത്രെ നബി (സ) പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. ഇപ്പറഞ്ഞതു മുകളിൽ കണ്ട രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിലുള്ള ഖസ്ബ് റിനെപ്പറ്റിയൊന്നും-ഒന്നാമത്തെ ഖസ്ബ് റിനെപ്പറ്റിയല്ല-എന്നു അടുത്ത വചനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഖസ്ബ് റിന്റെയും, അതു സംബന്ധമായ നിയമങ്ങളുടെയും വിശദവിവരങ്ങളും, അതിലുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും ഇവിടെ സ്പർശിക്കേണ്ടതില്ല. കൂടുതൽ അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഹദീസു വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഫിഖ്ഹ് ഗ്രന്ഥങ്ങളും നോക്കേണ്ടതാണ്.

102. (നബിയെ) നീ അവരിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും, എന്നിട്ട് അവർക്കു നമസ്കാരം നീല നിറത്തി [നടത്തി] കൊടുക്കുകയും ചെയ്താൽ, അവരിൽനിന്ന് ഒരു വിഭാഗം നിന്റെ കൂടെ (നമസ്കാരത്തിനു) നിന്നുകൊള്ളട്ടെ; അവർ തങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങൾ എടുത്തു കൊള്ളുകയും ചെയ്യട്ടെ. അങ്ങനെ, അവർ ‘സുജൂദു’ ചെയ്താൽ അവർ നിങ്ങളുടെ പിൻപുറത്തായിരിക്കട്ടെ. നമസ്കരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മറ്റൊരു വിഭാഗം (നിന്റെകൂടെ) വരുകയും ചെയ്യട്ടെ; എന്നിട്ട് അവർ നിന്റെ കൂടെ നമസ്കരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ; അവർ തങ്ങളുടെ ജാഗ്രതയും, തങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങളും എടുത്തു കൊള്ളുകയും ചെയ്യട്ടെ.

നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങളെയും, നിങ്ങളുടെ സാധനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു ശ്രദ്ധ വിട്ടിരുന്നെങ്കിൽ (കൊള്ളാം) എന്ന (ആ) അവിശ്വസിപ്പവർ മോഹിക്കുകയാണു; എന്നാലവർ നിങ്ങളുടെമേൽ (പെട്ടെന്നു) ഒരൊറ്റ ആഞ്ഞടയ്ക്കു നടത്തുമായിരുന്നു (വല്ലോ)! നിങ്ങൾക്കു മഴ നിമിത്തം വല്ല ശല്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ റിങ്ങൾ രോഗികളായിരിക്കുകയോ ചെയ്തെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെമേൽ ഞാനു മില്ല. നിങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങൾ (ഇറക്കി) വെക്കുന്നതിന്. (എന്നാലും) നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജാഗ്രത സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യണം. [അതിൽ വീഴ്ച വരുത്തിക്കൂടാ.]

നിശ്ചയമായും, അവിശ്വാസികൾക്കു അല്ലാഹു നിന്ദകരമായ ശിക്ഷ ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

1-12 وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلَتِمْتَ طَائِفَةً مِنْهُمْ مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلِتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أَذًى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا

മനസ്സിലാക്കാം. അതിന്റെ നമസ്കാരത്തി (سورة الاحزاب) ന്റെ പ്രധാന വശങ്ങളാണ് അല്ലാഹു ഇവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ വിശദീകരണങ്ങൾ നബി (സ) യുടെ സുന്നത്തിൽ നിന്നാണ് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുക, ശത്രുക്കളുമായി യുദ്ധങ്ങളിൽ വെച്ചു ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ സ്വീകരിക്കേണ്ടുന്ന രൂപരേഖ ഈ വചനങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇരുപേരികളും തമ്മിൽ കൂട്ടിയിട്ട് ആയുധ സംഘട്ടനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സൈന്യത്തെ രണ്ടോ അധികമോ ഭാഗമാക്കി ഭാഗിച്ച് നിറുത്തി ഓരോ ഭാഗത്തെയും ചേർത്തു മറ്റൊരക് അതായി നമസ്കരിക്കുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള ദുർഘട്ടങ്ങളിൽ-അന്യ യുദ്ധത്തിൽ വെച്ചായാലും അല്ലെങ്കിലും-ഓരോരുത്തരും അവനവനു സാധിക്കുന്ന പ്രകാരം കാൽനായായോ വാഹനപ്പുറത്തായോ നടന്നുകൊണ്ടും, റൂക്യൂ-സൂലൂദ് മുതലായവ പൂർത്തിയാക്കാനായെങ്കിലും നമസ്കരിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നു സൂറത്തുൽ ബഖർ 239-ാം വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

യുദ്ധാവസ്ഥയിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടുന്ന سورة الاحزاب (യെപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള നമസ്കാരത്തി) ന്റെ രൂപം ഇവിടെ അല്ലാഹു വിവരിച്ചതിന്റെ സാരം ഇതാണ്: സൈന്യത്തെ രണ്ടായി വിഭജിച്ച് ഒരു വിഭാഗത്തെയും കൂട്ടി നബി (സ) നമസ്കാരം ആരംഭിക്കുക. സൂലൂദ് കഴിഞ്ഞാൽ ആ വിഭാഗക്കാർ പിന്നോട്ടുമാറി ശത്രുക്കളെ അഭിമുഖീകരിച്ചു നിൽക്കുക. അതോടെ മറ്റൊരു വിഭാഗം മുമ്പോട്ട് വന്ന് അവർ നബി (സ) യോടൊപ്പം ഒരു റക് അത്തു നമസ്കരിക്കുക, എന്നാൽ ഓരോ വിഭാഗവും നബി (സ) യൊന്നിച്ചു എത്ര റക് അത്തു നമസ്കരിക്കണം? ബാക്കി റക് അത്തുകൾ അവർ ഏങ്ങിനെ പൂർത്തിയാക്കണം? എന്നൊന്നും വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും, നബി (സ) യൊന്നിച്ച് ഓരോവിഭാഗത്തെയും ഓരോ റക് അത്തു നമസ്കരിക്കണമെന്നും, ബാക്കിയുള്ള റക് അത്തുകൾ സൗകര്യം പോലെ സൈന്യം ഓരോരോ, കൂട്ടായോ, നബി (സ) യോടൊപ്പം ഉദ്ദേശം വെച്ചോ പൂർത്തിയാക്കണമെന്നുമാണ് ഇതിൽനിന്നു വരുന്നത്. 32: 6

ഹദീസുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, യെപ്പാടിന്റെ നമസ്കാരം നബി (സ) ഒന്നിലധികം രൂപത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണാം. അവയിൽ ചിലതിനു മുൻഗണന നൽകിക്കൊണ്ട് ആ രൂപമാണ് കൂടുതൽ ശരിയായതെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതാതു അവസ്ഥയിലെ പരിതസ്ഥിതികൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു കൂടുതൽ അനുയോജ്യമായ രൂപം ഏതോ അതായിരുന്നു തീരുമെന്നി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതെന്നും, എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു പ്രത്യേക രൂപത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല നബി (സ) അതു നടപ്പിൽ വരുത്തിയിരുന്നതെന്നുമാണ് വാസ്തവം. മുസ്ലീം സൈന്യവും ശത്രുസൈന്യവും ഏണ്ണത്തിലുള്ള താരതമ്യം, ഇരുകൂട്ടരും നിലകൊള്ളുന്ന സ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകത, നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്ന നമസ്കാരത്തിന്റെ റക് അത്തുകളുടെ എണ്ണം, സംഘട്ടനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം മുതലായവയും, യുദ്ധങ്ങളിൽ അണികൾ അന്യോന്യം ഏറ്റെടുത്ത് സംഘട്ടനം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ ഇല്ല എന്ന വസ്തുതയുമാക്കെ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ, ഒരേ രൂപം എല്ലായ്പ്പോഴും പ്രായോഗികമായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. നബി (സ) സ്വീകരിച്ച രൂപങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ, അല്ലാഹു ഈ വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ മൂലരൂപത്തിൽ നിന്നും പുറത്തു പോകുന്നില്ലെന്നും, വിശദാംശങ്ങളിൽ മാത്രം സന്ദർഭത്തിനൊത്ത മാറ്റങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയാണ് അവിടുന്ന് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും കാണാവുന്നതാകുന്നു. വിശദമായി അറിയുവാൻ യഥാസ്ഥാനങ്ങളെ അവലംബിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാറുള്ളതു പോലെ, നിയമങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ അവ മാത്രം വിവരിച്ചു മതിയെന്നു പതിവു ഖുർആൻ സ്വീകരിക്കാറില്ല. നിയമത്തിന് ആസ്ഥാനമായ തത്വങ്ങളും, അവയിലടങ്ങിയ യുക്തികൾ, അവയുടെ നിർവ്വഹണത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്നിവകൂടി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുക ഖുർആന്റെ പതിവുകൊണ്ടു. ഈ വചനങ്ങളിൽ ഇതിനു പല ഉദാഹരണങ്ങളും കാണാം. നോക്കുക: (1) ആദ്യത്തെ വിഭാഗക്കാർ നബി (സ)യൊന്നിച്ചു നമസ്കരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതോടൊപ്പം അവർ അവരുടെ യുദ്ധായുധങ്ങൾ കയ്യിലെടുക്കണം. (سورة الاحزاب) എന്നു ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. നമസ്കാരത്തിലായതുകൊണ്ട് ആയുധം ധരിച്ചുകൂടാ എന്ന കരുതരുത്. വേണ്ടിവന്നാൽ നമസ്കാരത്തിലും ആക്രമണം നടത്തുവാൻ സാധിക്കണം, ആയുധം എടുക്കാനെ നമസ്കാരത്തിനു നിന്നാൽ ശത്രുക്കൾ ആ തക്കം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കും എന്നൊക്കെയാണിതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. (2) രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗക്കാർ നമസ്കാരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും ആയുധം കയ്യിലെടുക്കണമെന്നു വീണ്ടും ഉപദേശിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തെയും കൂട്ടി നബി (സ) നമസ്കാരം ആരംഭിക്കുന്നതു ശത്രുക്കൾ മുൻകൂട്ടി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടാവാൻ മിക്കവാറും അവകാശമില്ല. നമസ്കാരം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, അവർ മുസ്ലീംകളുടെ ചലനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. അതുകൊണ്ടു ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു പറഞ്ഞു മതിയെന്നാൽ, അവർ ജാഗ്രത പാലിക്കുകയുംവേണം. (سورة الاحزاب) എന്നുകൂടി ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു. ജാഗ്രത വേണമെന്നു പറയുവാനുള്ള കാരണവും വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതായതു, നിങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങളെയും സാധനസാമഗ്രികളെയും കുറിച്ചു നിങ്ങൾ തരക്കേടില്ല-എന്നാലവർക്കു

101. (ആ) ജനതയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾ ബദ്ധപ്പെടരുത്. നിങ്ങൾ വേദന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ വേദന അനുഭവിക്കുന്നതു പോലെ നിശ്ചയമായും അവരും വേദന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (കൂടാതെ) അവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ലാത്ത (ചില)ത് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

101- وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ
إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا
تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ

അല്ലാഹു (എല്ലാം) അറിയുന്നവനും, അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു.

وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

104. 104/1 നിങ്ങൾ ദുർബ്ബലരാകരുത് 104/2 അന്വേഷി (ചൂപിടി)ക്കുന്നതിൽ 104/3 (ആ) ജനതയെ പ്രതി നിങ്ങളാകുന്നുവെങ്കിൽ 104/4 നിങ്ങൾ വേദനപ്പെടുന്നു (വേദന അനുഭവിക്കുന്നു) 104/5 എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അവർ 104/6 അവർ വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. അവർക്കു വേദനയുണ്ടാകുന്നു 104/7 നിങ്ങൾ വേദനപ്പെടുന്ന (അനുഭവിക്കുന്ന)തുപോലെ 104/8 നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുക (അഭിലഷിക്കുക)യും ചെയ്യുന്നു 104/9 അല്ലാഹുവിൽ നിന്നും 104/10 അവർ പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതു 104/11 അല്ലാഹുവാകുന്നു 104/12 അറിയുന്നവൻ 104/13 അഗാധജ്ഞാനി, യുക്തിമാൻ

സത്യദീനിനെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങിയ മുഗ്ദ്ധരികളാകുന്ന ശത്രുക്കൾ യുദ്ധകാഹളം മുഴക്കുമ്പോൾ അവരെ നേരിട്ടാൽ മാത്രം പോര, അവരെ കഴിയുന്നത്ര മേടിപ്പിടിച്ചു നശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതുമാണ്. അതിൽ ഭീരുത്വമോ, ഓർബ്ബല്യമോ നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവാൻ പാടില്ല. ക്ഷമയോടും, വിരോധ്യംകൂടി അകറ്റുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടാകും. അതിന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾ പിന്നോക്കം നിന്നുകൂടാ. നിങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ അവർക്കും അതൊക്കെ അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ ഓർക്കണം. എന്നാൽ, അവർക്കില്ലാത്ത ഒരു വിശേഷത നിങ്ങൾക്കുണ്ട്. ഇഹത്തിലും പരത്തിലും അല്ലാഹുവിങ്കൽനിന്നുള്ള പല അനുഗ്രഹങ്ങളും ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവരാണു നിങ്ങൾ. അവർക്കു ആ പ്രതീക്ഷയില്ല. ആ നിലക്ക് അവരെക്കാൾ ക്ഷമയും, ചൊടിയും, ചൂണയും നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ എന്നു താൽപര്യം.

വിഭാഗം-16

അൻസാരികളിലും യഹൂദികളിലും പെട്ട ചിലർക്കിടയിൽ നടന്നതും രാജാവിനെ വീവരിക്കുന്നതുമായ ഒരു സംഭവത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളവയാണു തുടർന്നുള്ള ഏതാനും വചനങ്ങൾ എന്നാലും അവയിലടങ്ങിയ ഓരോ വാക്യവും, ആശയവും ഓരോ മുസ്ലീമും ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടുന്ന പാഠങ്ങളാകുന്നു. ചുരുക്കിതും, വിസ്തരിച്ചും കൊണ്ടു പല മൗലികങ്ങളിൽകൂടി പല മഹാത്മാക്കും ഉദ്ധരിച്ചതും, ഈ വചനങ്ങളുടെ അവതരണ ഹേതുവായി മിക്ക ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളും എണ്ണിവരുന്നതുമായ ആ സംഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവം ചുരുക്കത്തിൽ ഇപ്രകാരമാകുന്നു:—

നബി (സ) ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പടയെടുപ്പിൽ അൻസാരികളിൽ പെട്ട ഖത്താബത്തബ്നനുഅംമനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതൃവ്യൻ രിഫാഅത്തും (9) പങ്കെടുത്തു. അവരിൽ ഓരോരുടെ (രിഫാഅത്തിന്റെ) പടയങ്കി കളവുപോയി. ഒരു അൻസാരി ഗോത്രമായ ബനുളഫ്മർ (10) കരണമായ ഉബൈരിഖി (11) ന്റെ മക്കൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു വീട്ടുകാരെ സംബന്ധിച്ചു സംശയം ഉളവായി. അതനുസരിച്ച് അങ്കിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ നബി (സ) യുടെ അടുക്കൽപെന്ന് ഉബൈരിഖിന്റെ മകൻ തബഅ്മത്ത (12) എന്റെ അങ്കി മോഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു. ചില വിവരയന്ത്രങ്ങളിൽ ഇവരുടെ പേർ ബശീർ എന്നാണെന്നും, ഇയാൾ ഒരു കപട വിശ്വാസിയും മുസ്ലീംകൾക്കെതിരിൽ കവിതകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവനുമായിരുന്നുവെന്നും വണിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും യഥാർത്ഥ മോഷ്ടകവു

105. (നബിഓ) നിശ്ചയമായും, നാം നിനക്കു യഥാർത്ഥ (മുറ) പ്രകാരം വേദഗ്രന്ഥം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു; അല്ലാഹു നിനക്കു കാണിച്ചുതന്ന പ്രകാരം നിന്നുഷ്ഠർക്കിടയിൽ വിധി കൽപിക്കുവാൻ വേണ്ടി.

നി വഞ്ചകൻമാർക്കു വേണ്ടി (കക്ഷിപിടിച്ചു) വാദിക്കുന്നവനാവരുത്.

106. അല്ലാഹുവിനോടു നി പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്യുക. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, വളരെ പൊറുക്കുന്നവനും, കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.

107. തങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളോടു (തന്നെ) വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടി നീ തർക്കം നടത്തുകയും ചെയ്യരുത്. നിശ്ചയമായും മഹാവഞ്ചകനും മഹാപാപിയുമായവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതല്ല.

108. അവർ മനുഷ്യരിൽ നിന്നും മറച്ചു വെക്കുന്നു; അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു മറച്ചുവെക്കുന്നതില്ല; അവൻ തൃപ്തിപ്പെടാത്തതായ വാക്കുകൾ (പറയുവാൻ) അവർ (ഗൂഢമായി) രാത്രി പരിപാടിയിടുമ്പോൾ, അവൻ അവരുടെ കൂടെയുണ്ടാകുന്നു. (എന്നിട്ടും!)

അല്ലാഹു, അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ വലയം ചെയ്യുന്ന [സ്വക്ഷമമായി അറിയുന്ന] വനുമകുന്നു.

۱۰۵- إِنْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَافِينَ خَصِيمًا ۝

۱۰۶- وَاسْتَغْفِرِ اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ۝

۱۰۷- وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَلُونَ أَنفُسَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَافًا أَثِيمًا ۝

۱۰۸- يَسْتَعْجِلُونَ مِنَ النَّاسِ ۖ وَلَا يَسْتَعْجِلُونَ مِنَ اللَّهِ ۖ وَهُمْ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ الْقَوْلِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ۝

105. ഈ നിശ്ചയമായും നാം ഇറക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നു ഈ നിനക്കു, നിന്നിലേക്കു الكتاب (വേദ) ഗ്രന്ഥം പ്രകാരം യഥാർത്ഥ (മുറ-കാര്യ) പ്രകാരം നീ വിധി കൽപിക്കുവാൻ വേണ്ടി നിന്നുഷ്ഠർക്കിടയിൽ നിനക്കുകാണിച്ചുതന്നതുകൊണ്ടു (കാട്ടിത്തന്നതനുസരിച്ചു-പ്രകാരം) ഓ അല്ലാഹു നി ആകരുത്, ആകുകയും അരുത് ചതിക്കുന്നവർക്കു, വഞ്ചകൻമാർക്കു വേണ്ടി വാദിക്കുന്നവൻ, കക്ഷി വാദം ചെയ്യുന്നവൻ 106. നിപൊറുതി (പാപമോചനം) തേടുകയും ചെയ്യുക ഓ അല്ലാഹുവിനോടു നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു നി ആകുന്നു, ആയിരിക്കുന്നു വളരെ പൊറുക്കുന്നവൻ കരുണാനിധി, കരുണയുള്ളവൻ 107. യാതൊരു കൂട്ടരെപ്പറ്റി, യാതൊരുവർക്കുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ സ്വന്തങ്ങളോടു (ആത്മാക്കളോടു) തങ്ങളോടുതന്നെ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതല്ല, സ്നേഹിക്കയില്ല നി ആയവരെ (വനെ) വലിയ (മഹാ) വഞ്ചകൻ വലിയ (മഹാ) പാപി 108. അവർ മറച്ചുവെക്കുന്നു, മറക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു മനുഷ്യരിൽ നിന്നു, മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചു അവർ മറച്ചു വെക്കുന്നുമില്ല ഓ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു അവനാകട്ടെ, അവനോ അവരുടെ കൂടെ ഉണ്ടു (താനും) അവർ രാപ്പരിപാടി നടത്തുമ്പോൾ (രാത്രി നടത്തുന്ന സന്ദർഭം) അവൻ തൃപ്തിപ്പെടാത്തതു വാക്കിൽ (വാക്കുകളിൽ) നിന്നു, വാക്കൊന്നു അല്ലാഹു ആകുന്നു താനും അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വലയം ചെയ്യുന്ന (മുഴുവൻ-സ്വക്ഷമമായി അറിയുന്ന)വൻ

109. ഫാ! നിങ്ങൾ (ഇതാ) ഇങ്ങിനെയുള്ള കുട്ടരാണു: ഐഹിക ജീവിതത്തിൽ അവർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ തർക്കം നടത്തി.

എന്നാൽ, വിയാമത്തുനാളിൽ അവർക്കു വേണ്ടി അല്ലാഹുവിനോടു ആരാണു തർക്കം നടത്തുക? അല്ലാത്ത പക്ഷം, ആരാണു അവരുടെമേൽ (ബാധ്യത) ഏറ്റെടുക്കുന്നവനായിരിക്കുക?

110. ആരെങ്കിലും വല്ല തിന്മയും പ്രവർത്തിക്കുകയോ തന്നോടുതന്നെ അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുകയും, പിന്നീട് അല്ലാഹുവിനോടു പാപമോചനം തേടുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ, അവൻ അല്ലാഹുവിനെ വളരെ പൊറുക്കുന്നവനായും, കരുണാനിധിയായും കണ്ടെത്തുന്നതാണ്.

111. ആരെങ്കിലും ഒരു കുറ്റം സമ്പാദിച്ചു [പ്രവർത്തിച്ചു] വെക്കുന്നപക്ഷം അതു തന്നിക്കുതന്നെ എതിരായിട്ടത്രെ അവൻ സമ്പാദിക്കുന്നത്. അല്ലാഹു (എല്ലാം) അറിയുന്നവനും, അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു.

112. ആരെങ്കിലും വല്ല തെറ്റോ, കുറ്റമോ സമ്പാദി [പ്രവർത്തി]ക്കുകയും പിന്നീടു അതിനെപ്പറ്റി ഒരു നിരപരാധിയെ [നിരപരാധിയുടെ മേൽ] ആരോപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, തീർച്ചയായും, അവൻ കള്ളാരോപണവും, സ്വപക്ഷമായ കുറ്റവും പേറിപ്പോയി.

١٠٩- هَٰأَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ

جَادَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
فَمَنْ يُجَادِلُ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ۝

١١٠- وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ
ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ
يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ۝

١١١- وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُ
عَلَىٰ نَفْسِهِ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

١١٢- وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا
ثُمَّ يَرْمِ بِهَا بَرِيئًا
فَقَدْ أَحْمَلَ بُهْتَانًا
وَإِنَّمَا مُبِينًا ۝

109. ഫാ! നിങ്ങൾ (ഹേ) നിങ്ങൾ (ഇങ്ങിനെയുള്ള) ഇക്കുട്ടരാണു നിങ്ങൾ തർക്കം നടത്തി പക്ഷം അവരെക്കുറിച്ചു (അവർക്കുവേണ്ടി) ജീവിതത്തിൽ ദുന്യാവിന്റെ, ഐഹിക ലാഭത്തിന് എന്നാൽ ആർ തർക്കം നടത്തും, തർക്കിക്കുന്നവൻ ആർ ഓ അല്ലാഹുവിനോടു പക്ഷം അവർക്കുവേണ്ടി, അവരെപ്പറ്റി യുദ്ധം വിയാമത്തുനാളിൽ അല്ലാഹുവിനോടു പക്ഷം അതല്ലെങ്കിൽ (അഥവാ) ആരാണു ഓ ആയിരിക്കുക പക്ഷം അവർക്കു, അവരുടെ മേൽ ഓ കാര്യം ഏൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നവൻ, വക്കീൽ, ഭാരവാഹി, ഏൽക്കുന്നവൻ 110. ആരെങ്കിലും (വല്ലവരും, ആർ, യാതൊരുവൻ) പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ ഓ ഒരു തിന്മ, വല്ല തിന്മയും അല്ലെങ്കിൽ അക്രമം ചെയ്താൽ ഓ തന്റെ സ്വന്തത്തോടു, തന്നോടുതന്നെ പ് പിന്നെ, അനന്തരം പ് അവൻ പാപമോചനം തേടിയാൽ ഓ അല്ലാഹുവിനോടു പ് അല്ലാഹുവിനെ അവൻ കണ്ടെത്തും. വളരെ പൊറുക്കുന്നവനായി ഓ കരുണാനിധിയായി 111. വല്ലവനും സമ്പാദിച്ചാൽ, ചെയ്തുവെക്കുന്ന പക്ഷം ഓ ഒരു കുറ്റം, വല്ല പാപവും പ് എന്നാലവൻ അതു സമ്പാദിക്കുക (പ്രവർത്തിക്കുക) തന്നെ ചെയ്യുന്നു പ് തന്റെ സ്വന്തം പേരിൽ (ബാധ്യതയായി), തന്നിക്കെതിരെ പ് അല്ലാഹു ആകുന്നു പ് (എല്ലാം) അറിയുന്നവൻ പ് അഗാധജ്ഞൻ, വിജ്ഞാനി, യുക്തിമാൻ 112. വല്ലവനും (ആരെങ്കിലും) സമ്പാദിക്കുന്ന (ചെയ്യുന്ന) പക്ഷം പ് വല്ലതെറ്റും, തെറ്റായതും പ് അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റം, പാപം പ് പിന്നെ അതുകൊണ്ടു ഏറിയുക (അതിനെ ആരോപിക്കുക)യും ചെയ്താൽ പ് ഒരു നിരപരാധിയെ (കുറ്റരഹിതന്റെമേൽ) പ് എന്നാൽ തീർച്ചയായും അവൻ പേരി, ഏറ്റെടുത്ത പ് ഒരു കള്ളാരോപണം, നഷ്ടം പ് വ്യക്ത (സ്വപക്ഷ)മായ കുറ്റവും (പാപവും)

ഒരു വ്യവസ്ഥാനവും കൂടാത്തതെന്ന ഈ വചനങ്ങളിലെ ആശയം വ്യക്തമാണ്. നിങ്ങൾ അവർക്കുവേണ്ടി തർക്കം നടത്തി എന്നു ആക്ഷേപിച്ചതു പ്രസ്തുത സംഭവത്തിൽ മോഷ്ടാവായ ത്വഅ്മത്തിനു-അല്ലെങ്കിൽ ബശീറീനു-വേണ്ടി വാദിച്ചതിനെയും, ഒരു കുറ്റം ചെയ്തുവെച്ചിട്ട് അതു നിരപരാധിയുടെ നേരെ ആരോപിച്ചതായി പറഞ്ഞത് ആ കളവു കുറ്റം നിരപരാധിയായ ആ യഹൂദന്റെ മേൽ ആരോപിച്ചതിനെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മുമ്പു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, ഈ പ്രസ്താവനകളെല്ലാം തന്നെ അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ബാധകമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. ഒരോ ഒരു തെറ്റോ കുറ്റമോ ചെയ്തിട്ട് പിന്നീട് നിരപരാധിയായ മറ്റൊരുവന്റെ മേൽ ആരോപിക്കുകയോ, ആരോപണത്തിനുകൂലമായി വാദിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ആദ്യം ചെയ്ത കുറ്റത്തിനു പുറമെ, മറ്റൊരാളെപ്പറ്റി കള്ളം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ, കുറ്റവും, അവനെ കുറ്റക്കാരനാക്കി ചിത്രീകരിച്ചതുമൂലം അവന് നേരിടുന്ന എല്ലാ മോഷ്ടങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വവും അവൻ വഹിക്കേണ്ടി വരുന്നതാണ് എന്നു അല്ലാഹു താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. ഇന്നത്തെ പൊതുജനങ്ങളിൽ മുമ്പിലും കൂടക്കൂടെ പലരും ഈ കഠിനമായ താക്കീതിനു പാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. وَالْبَاقِيَ

വിഭാഗം-17

113. (നബിയേ) നിന്റെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും, അവന്റെ കാര്യണവും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അവരിൽ നിന്നു ഒരു വിഭാഗം (ആളുകൾ) നിന്നെ വഴിപിഴപ്പിക്കുവാൻ തുനിയുക തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു.

(വാസ്തവത്തിൽ) അവർ അവരെത്തന്നെയല്ലാതെ, വഴിപിഴപ്പിക്കുന്നുമില്ല; അവർ നിനക്കു യാതൊന്നും തന്നെ ഉപദ്രവം വരുത്തുന്നതുമല്ല.

അല്ലാഹു നിനക്കു വേദഗ്രന്ഥവും, വിജ്ഞാനവും ഇറക്കിത്തരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു;

നീ അറിയുമായിരുന്നില്ലാത്തതു(പലതും) അവൻ നിനക്കു പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

നിന്റെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം വമ്പിച്ചതാകുന്നു.

۱۱۳-وَلَوْلَا تَضَّلُ اللَّهُ عَلَيْكَ
وَرَحْمَتُهُ
لَهَيَّتُكَ كَأَنفَةٍ مِّنْهُمُ أَنْ يُضِلُّوكَ
وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ
وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ
وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ
وَكَانَ تَضَّلُ اللَّهُ عَلَيْكَ عَظِيمًا

113. ۱. ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ۲. ۱. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം, കാര്യം ۲. ۱. നിന്റെ മേൽ, നിനക്കു ۲. ۱. അവന്റെ കാര്യണവും ۲. ۱. തുനിയുക (ഉദ്ദേശിക്കുക-ശ്രമിക്കുക) തന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു ۲. ۱. ഒരു വിഭാഗം, കക്ഷി ۲. ۱. അവരിൽ നിന്നു ۲. ۱. നിന്നെ വഴിപിഴപ്പിക്കുവാൻ ۲. ۱. അല്ലാഹു നിനക്കു വേദഗ്രന്ഥവും, വിജ്ഞാനവും ഇറക്കിത്തരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു ۲. ۱. നിന്റെ മേൽ ۲. ۱. വേദഗ്രന്ഥം ۲. ۱. നീ അറിയുന്നില്ലാത്തതു ۲. ۱. നിന്നെ (നിനക്കു) പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു ۲. ۱. നീ ആയിരുന്നില്ലാത്തതു ۲. ۱. ആകുന്നു താനും ۲. ۱. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം ۲. ۱. നിന്റെമേൽ ۲. ۱. വമ്പിച്ചതു, മഹത്തായതു

ത്വഅ്മത്തിന്റെ-അല്ലെങ്കിൽ ബശീറീന്റെ-ആക്കാര്യ സത്യാവസ്ഥ മൂടിവെച്ച് കള്ളങ്ങളിവുകൾക്കുണ്ടാക്കി അവന്റെ നിരപരാധിത്വം നബി (സ) മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കുവാൻ നടത്തിയ ശ്രമം അല്ലാഹു പാഠാക്കിക്കളഞ്ഞതു സത്യാവസ്ഥ അവൻ നബി (സ)ക്കു വെളിവാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെ, സത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി

പ്രാജ്ഞാൻ കഴിയാത്ത പല സ്വന്തം അഭിപ്രായം വഹിയ്ക്കുകയും അവയുടെ ഉള്ളുകളിൽ അല്ലാഹു തിരുമേനിക്ക് തുറന്നു കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ അല്ലാഹു നബി (സ)ക്ക് ചെയ്തുകൊടുത്ത പ്രത്യേക അനുഗ്രഹങ്ങളും കൂന്നു. അതിലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവരെപ്പോലെ വഞ്ചകരായ ഒരു തരം ആളുകൾ നബി (സ)യെ നേർമാർഗ്ഗം വിട്ടു പിഴുപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തുമായിരുന്നു. അതിനെന്നും ഇടയാകാത്ത വിധം അല്ലാഹു നബി (സ)യെ കാത്തു കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. നേരെ മറിച്ചു അത്തരം കൃത്യങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിമലം അതിന്റെ കർത്താക്കൾ തന്നെ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. നബി (സ)ക്ക് അല്ലാഹു ചെയ്തുകൊടുത്ത അനുഗ്രഹങ്ങളും കാര്യങ്ങളും ഇതു മത്രമല്ല, ഏറെയും വമ്പിച്ച അനുഗ്രഹമായ പ്രവർദ്ധകത്വവും, അതോടു ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റു കാര്യങ്ങളും അവൻ നബി (സ)ക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ടു എന്നറക്കേയാണ് ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ താൽപര്യം.

വേദഗ്രന്ഥം (الكتاب) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം വ്യർത്ഥനം. വിജ്ഞാനം (المعرفة) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം സുന്നത്തും തന്നെ. വ്യർത്ഥനല്ലാത്ത എത്രയോ വിജ്ഞാന സ്വന്തംമോശങ്ങളും നബി (സ)ക്ക് വഹിയ്ക്കുകയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു കൊണ്ടാണു വേദഗ്രന്ഥവും, വിജ്ഞാനവും ഇരക്കിത്തന്നുവെന്നു പറയുന്നത്.

114. അവരുടെ ഗുഹസംസാരത്തിൽ മിക്കതിലും ഒരു ഗുണവുമില്ല; വല്ല ദാനധർമ്മത്തെയോ, (സദാചാര) മര്യാദയെയോ, മനുഷ്യർക്കിടയിൽ (സ്വന്ധിയോക്കി) നന്നാക്കുന്നതിനെയോ സംബന്ധിച്ചു കൽപിക്കുന്നവന്റെ (ഗുഹസംസാരം) ഒഴികെ.

അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയെ തേടിക്കൊണ്ട് ആരെങ്കിലും അതു ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, എന്നാൽ, വഴിയെ നാം അവനു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണ്.

114- لا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مِنْ أَمْرِ بَصْدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

115. ആരെങ്കിലും അവനു സന്മാർഗ്ഗം വ്യക്തമാ (യി മനസ്സിലാ) യതിനു ശേഷം, റസൂലിനോടു (ഭിന്നിച്ചു) ചേരിപിരിയുന്നതായാൽ, സത്യവിശ്വാസികളുടെ മാർഗ്ഗമല്ലാത്തതിനെ അവൻ പിൻപററുകയും (ചെയ്താൽ), അവൻ തിരിഞ്ഞപ്രകാരം [അതേപാട്ടിനു] അവനെ നാം തിരിച്ചുകളയും, അവനെ 'ജഹന്നമിൽ' [നരകത്തിൽ] കടത്തി എരിക്കുകയും ചെയ്യും.

അതു എത്രയോ മോശമായ പര്യവസാനം!

115- وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

114. ഒരു ഗുണവുമില്ല, നൽമയേ ഇല്ല മിക്കതിലും, അധികത്തിലും അവരുടെ ഗുഹസംസാരത്തിൽ (രഹസ്യ ഭാഷണത്തിൽ)നിന്നു ഒരുവന്റെ ഒഴികെ കൽപിച്ച, ഉപദേശിച്ച ചില വല്ല ധർമ്മവും കൊണ്ടു, ദാനധർമ്മത്തേപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിൽ വല്ല (സദാചാര) മര്യാദയും അല്ലെങ്കിൽ നന്നാക്കിത്തീർക്കൽ, സ്വന്ധിയോക്കൽ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ആരെങ്കിലും ചെയ്താൽ, ആർ ചെയ്തതുവേ കിട അതു ആഗ്രഹത്താൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതി എന്നാൽ വഴിയെ ചുട്ട അവനു നാം നൽകും പ്രതിഫലം വമ്പിച്ച 115. ആർ വല്ലവനും ചില ചേരി (കുക്കി) പിരിഞ്ഞു, ഭിന്നിച്ചു നിന്നു (എന്നാൽ) റസൂലിനോടു ശേഷമായി വ്യക്തമായതിനു അവനു സന്മാർഗ്ഗം, നേർവഴി അവൻ പിൻപററുകയും മാർഗ്ഗമല്ലാത്തതിനെ സത്യവിശ്വാസികളുടെ അവനെ നാം തിരിക്കും അവൻ തിരിഞ്ഞ പ്രകാരം അവനെ നാം കടത്തി എരിയിരിക്കുകയും ചെയ്യും ജഹന്നമിൽ അതു എത്രയോ (വളരെ) മോശം (പീത്ത) പര്യവസാനം, മടക്കസ്ഥാനം

(തി: ബ:) സമുദായം ഒന്നെങ്കിലും ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയല്ലെന്നു സാരം. ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഹദീസുകളും വേറെയും കാണാം.

സന്മാർഗ്ഗം വ്യക്തമായി മനസ്സിലായശേഷം കൽപ്പിച്ചുകൂട്ടി ദുർമ്മാർഗ്ഗം പിൻപറയുന്നവനെപ്പറ്റി അവൻ തിരിഞ്ഞ പാട്ടിൽ അല്ലാഹു അവനെ തിരിച്ചുവിടും (يُؤْتِيهِم مَّا يُدْرِكُونَ) എന്നു പറഞ്ഞ വാക്യം വളരെ ഗൗരവപ്പെട്ടതും വളരെ അർത്ഥഗർഭവുമാകുന്നു. അല്ലാഹു അവനു നൽകിയ ബുദ്ധി, അറിവ്, മനസ്സാക്ഷി, ഇച്ഛാശക്തി, ഇച്ഛാസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയെല്ലാം ധിക്കാരപൂർവ്വം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയവനാണവൻ. അതിനാൽ, ദുർമ്മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള തത്ത്വമീഖ്യം, സഹായവും അവനു അല്ലാഹുവിൽനിന്നു ലഭിക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. അല്ലാഹു നേർമാർഗ്ഗം നൽകാത്തവനെ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ലതാനും.

വിഭാഗം-18

116. നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിനോട് പങ്കു ചേർക്കപ്പെടുന്നതിനെ അവൻ പൊറുക്കുകയില്ല; അതിനപ്പുറമുള്ളതിനെ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു അവൻ പൊറുത്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

ആർ അല്ലാഹുവിനോടു (വല്ലതും) പങ്കു ചേർക്കുന്നുവോ അവൻ, തീർച്ചയായും വിദൂരമായ ഒരു വഴി പിഴവു പിഴച്ചു പോയി!

۱۱۶- إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ
وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ
فَقَدْ ضَلَّ ضَلًّا بَعِيدًا ۝

116. ۱) നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ۲) അവൻ പൊറുക്കുകയില്ല ۳) പങ്കുചേർക്കപ്പെടുന്നതു (ശിർക്കു ചെയ്ത്) ۴) അവനോടു, അവനിൽ ۵) അവൻ പൊറുക്കുകയും ചെയ്യും ۶) ഇപ്പുറമുള്ളതും, താഴെയുള്ളതും, പുറമെയുള്ളതും ۷) അതിന്റെ ۸) അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവർക്കു ۹) ആരെങ്കിലും പങ്കു ചേർക്കുന്ന പക്ഷം ۱൦) അല്ലാഹുവിനോടു, അല്ലാഹുവിൽ 11) എന്നാൽ തീർച്ചയായും അവൻ പിഴച്ചു 12) ഒരു വഴിപിഴവു 13) വിദൂരമായ

ശിർക്കു് അല്ലാഹു പൊറുക്കുകയില്ലെന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്ന ഒരു വചനം ഇതുപോലെ ഈ സൂറത്തിൽ തന്നെ 48-ാം വചനത്തിലും മുമ്പു കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. അവിടെ ആവശ്യമായ വ്യാഖ്യാനവും നാം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ, ഇവിടെ അതാവർത്തിച്ചു വിവരിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിനോടു പങ്കു ചേർക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അവൻ വമ്പിച്ച കുറ്റം കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കി (۱) എന്നാണു് 48-ാം വചനത്തിൽ തുടർന്നു പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇവിടെ അവൻ വിദൂരമായ വഴിപിഴവു പിഴച്ചുപോയി (۲) എന്നുമാണു് പരാത്തിരിക്കുന്നതു്. വേദക്കാരുടെ കെട്ടിച്ചമക്കലിനെയും, മറ്ററി മറിക്കലിനെയും പരാമർശിച്ചു സംസാരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണു് അവിടെ ആ വചനം നിലകൊള്ളുന്നത്. ഇവിടെ ഇബ്നു ഉബൈദിബിന്റെ സംഭവം വിവരിച്ചതിനെ തുടർന്നാണു് ഈ വചനം ഉള്ളതു്. അതായിരിക്കാം അവിടെ അങ്ങിനെയും, ഇവിടെ ഇങ്ങിനെയും പറയുവാൻ കാരണം ۳) ۴) സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച സമാപനവാക്യങ്ങൾ ഖുർആന്റെ പതിവാണ്മറ്റും. അല്ലാഹു തുടരുന്നു:-

117. അവനു [അല്ലാഹുവിനു] പുറമെ ചില പെണ്ണുങ്ങളെ [ദേവികളെ] യല്ലാതെ അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല; ധിക്കാര ശീലനായ പിശാചിനെയല്ലാതെ അവർ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുമില്ല.

۱۱۷- إِنَّ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَأَنَّ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ۝

118. അവനെ അല്ലാഹു ശപിച്ചിരിക്കുന്നു (അഥവാ ശപിക്കട്ടെ)! അവൻ പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു: 'നിശ്ചയമായും, നിന്റെ അടിയാൻമാരിൽ നിന്ന് ഒരു നിശ്ചിത ഓഹരി ഞാൻ (എനിക്കു) ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ്;

۱۱۸- لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَا تَخْذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ۝

119. ഞാനവരെ വഴിപിഴപ്പിക്കുകയും, അവരെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും; ഞാൻ അവരോടു കൽപിക്കുകയും, അങ്ങനെ അവർ കാലികളുടെ [ആടുമാടാട്ടകളുടെ] കാതുകൾ (കീറി) മുറിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും; ഞാനവരോടു കൽപിക്കുകയും, അങ്ങനെ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിനെ (വികൃതമാക്കി) ദേഹത്തി വരുത്തുകയും തന്നെ ചെയ്യും.'

۱۱۹- وَلَا ضَلَالٌ لَهُمْ وَلَا مَرِيئَةٌ لَهُمْ وَلَا مَرْثَةٌ فَلْيُبْشِرَنَّ أَذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَا مَرْثَتَهُمْ فَلْيَغْزِرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّنْ دُونِ اللَّهِ

ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിനു പുറമെ പിശാചിനെ കാര്യകർത്താവാക്കി വെക്കുന്നുവോ, തീർച്ചയായും, അവനു സ്പഷ്ടമായ നഷ്ടം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി!

فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ۝

120. അവൻ [പിശാചു] അവരോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും, അവരെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. പിശാച് അവരോടു വഞ്ചനയല്ലാതെ (ഒന്നും) വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകയില്ലതാനും.

۱۲۰- يَعِدُّهُمْ مِثْمَرِيْنَهُمْ وَمَا يَعْدِلُ شَرُّ الشَّيْطٰنِ إِلَّا غُرُورًا ۝

121. അക്കൂട്ടർ- അവരുടെ സങ്കേതസ്ഥാനം 'ജഹന്നം' [നരകം] ആകുന്നു. അതു വിട്ടേച്ച് ഓടിപ്പോകുന്ന ഒരു സ്ഥാനവും അവർ കണ്ടെത്തുകയുമില്ല.

۱۲۱- أُولَٰئِكَ عَاوِدُكُمْ جَهَنَّمَ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَخْرِصًا ۝

117. ۱. അവർ വിളിക്കുന്നില്ല, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല ۲. അവനു പുറമെ, അവനെകൂടാതെ ۳. ചില പെണ്ണുങ്ങളെയല്ലാതെ ۴. അവർ വിളിക്കുന്നു (പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു) മില്ല ۵. പിശാചിനെയല്ലാതെ ۶. ധിക്കാരശീലനായ 118. ൧. അവനെ ശപിച്ചിരിക്കുന്നു, ശപിക്കട്ടെ ൨. അല്ലാഹു ൩. അവൻ പറയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു ൪. തീർച്ചയായും ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകതന്നെ ചെയ്യും ൫. നിന്റെ അടിയാൻമാരിൽ നിന്നു ൬. ഒരു ഓഹരി, പങ്കു ൭. നിർണ്ണയം ചെയ്യപ്പെട്ട (നിശ്ചയിത) 119. ൧. ഞാനവരെ വഴിപിഴപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും ൨. ഞാനവരെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുക (കൊതിപ്പിക്കുക)യുംതന്നെ ചെയ്യും ൩. ഞാനവരോട് കൽപിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും ൪. എന്നിട്ടവർ മുറിക്കുക (കീറിപ്പൊളിക്കുക) തന്നെ ചെയ്യും ൫. ചില ചെവികളെ ൬. കാലികളുടെ (ആടുമാടാട്ടകളുടെ) ൭. അവരോടു ഞാൻ കൽപിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും ൮. അല്ലാഹുവിന്റെ എന്നിട്ടവർ ദേഹത്തി (മാറം)വരുത്തുക തന്നെ ചെയ്യും ൯. അല്ലാഹുവിന്റെ ആരെങ്കിലും ആക്കിയാൽ, വല്ലവനും സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം സൃഷ്ടിപ്പിനെ, സൃഷ്ടിയെ ൧൦. ആരെങ്കിലും ആക്കിയാൽ, വല്ലവനും സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം പിശാചിനെ ൧൧. കാര്യകർത്താവായി, ബന്ധുവായി ൧൨. പുറമെ,കൂടാതെ ൧൩. അല്ലാഹു പിശാചിനെ ൧൪. തീർച്ചയായും അവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു ൧൫. ഒരു നഷ്ടപ്പെടൽ ൧൬. വിന്നു, അല്ലാഹുവിനെ ൧൭. തീർച്ചയായും അവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു ൧൮. അവരെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും ൧൯. അവരോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകയില്ലതാനും ൨൦. പിശാച് ൨൧. വക്കുകയും ചെയ്യും ൨൨. അവരോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകയില്ലതാനും 121. ൧. അവരുടെ സങ്കേതം, പ്രാപ്യസ്ഥാനം, അഞ്ചന(കൃത്രിമം)അല്ലാതെ ൨. അവർ കണ്ടെത്തുക (അവർക്കു കിട്ടുക)യുമില്ല ൩. ജഹന്നം ൪. ജഹന്നമാകുന്നു ൫. അവർ കണ്ടെത്തുക (അവർക്കു കിട്ടുക)യുമില്ല ൬. യെസ്ഥാനം ൭. ജഹന്നമാകുന്നു ൮. ഓടിപ്പോകുന്ന ഒരു സ്ഥാനം തെറ്റിപ്പോകാനുള്ള ഇടം അതിനെ വിട്ടു ൯. ഓടിപ്പോകുന്ന ഒരു സ്ഥാനം

ധിക്കാരിയുടെ ഇനങ്ങളിൽ ആദ്യമായാണ് അല്ലാഹു അല്ലാത്തവരെ ആരാധിക്കാലാണ് മറ്റും ആരാധനാക്കർമ്മങ്ങളുടെ സത്തും ജീവനുകാകാൻ പ്രാർത്ഥനയുമാകുന്നു. 'പ്രാർത്ഥന എന്നാണ്' ആരാധന' എന്നും. 'പ്രാർത്ഥന ആരാധനയുടെ കണ്ഡംകൂടുന്നു' എന്നും നബി (സ) അരുളി ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപ്രകാരം പ്രസിദ്ധമാണ്. ബഹുതരമുള്ള വിശ്വാസികൾ ചില പണ്ഡിതങ്ങളെയും, ധിക്കാരിയായ പിശാചിനെക്കൂടാതെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെന്നു അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. അറബ്ബാദിൽ അക്കാലത്തുള്ള മുശ്ശികുകളുടെ മേൽമേല, ഇന്നു നിലവിലുള്ള വിഗ്രഹാരാധകരായ എല്ലാ ബഹുതരമുള്ള വിശ്വാസികളുടെയും സ്ഥിതി എന്തെല്ലാമെന്ന് ഇതു തന്നെയാകുന്നു. അറബികളിലുള്ള മിക്ക മോശത്തരങ്ങളും അറബുദേശത്തെ ചില ദേവതകളും, അവയുടെ പേരിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട വിഗ്രഹങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും അതുപോലെ, ചില നാട്ടുകാർക്കും, ചില അതിക്കാർക്കും—ചില കൂടുംബങ്ങളെപ്പോലും—അവർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേക ദേവതകളും വിഗ്രഹങ്ങളും നിലവിലുണ്ട്. അറബികൾ അവരുടെ ദേവതകളെക്കുറിച്ച് വെളിച്ചം എന്നു പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നു. അഥവാ മലക്കുകളുടെ പ്രതിഷ്ഠകളാണു തങ്ങളുടെ വിഗ്രഹങ്ങളെന്നായിരുന്നു അവരുടെ സങ്കല്പം. മലക്കുകളെക്കുറിച്ചാകട്ടെ, അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ പെൺകുഞ്ഞാണെന്നും അവർ വാഴിച്ചിരുന്നു. 'ലാത്ത, ഉസ്സാ, മനാത്ത' മുതലായ വിഗ്രഹനാമങ്ങൾ പോലും സ്ത്രീ നാമങ്ങളായിട്ടാണ് അവർ ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക മോശത്തരങ്ങളുടെ വിഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് $\text{لَآتٍ وَبَعْلُ لَآتٍ}$ (ഇന്നു കൂടുംബക്കാരെ പെണ്ണ്) എന്നും അവർ പറയുക പതിവായിരുന്നു. അറബികളെപ്പോലെ വിഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ചു മലക്കുകൾ എന്നും, മലക്കുകളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹുവിന്റെ പെൺകുഞ്ഞാണെന്നു ഇന്നത്തെ വിഗ്രഹാരാധകന്മാരിൽ പലരും പറയാറില്ല. അതേ സമയത്ത് 'മലക്കുകൾ' എന്നതിനു പകരം 'ദേവത, ദേവി, ദേവൻ, ദിവ്യവത്കാരം' എന്നിങ്ങനെ പ്രയോഗങ്ങളും സങ്കല്പങ്ങളും എല്ലാവരിലും കാണാവുന്നതാണുതാനും. അവർ അല്ലാഹുവിനു പുറമെ പെണ്ണുങ്ങളെയല്ലാതെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല $\text{لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ}$ എന്ന വാക്യത്തിലെ لَا (പെണ്ണുങ്ങൾ) കെണ്ടു വിവക്യത്തിൽ ജീവ വസ്തുക്കളാണെന്നു കാണിക്കുന്ന ഒരു രീതിയായാണ് ഇബ്നു അബ്ബാസ് (റ)ൽ നിന്നും, ജീവനില്ലാത്ത എല്ലാ വസ്തുവും—ഉണങ്ങിയ മരക്കഷ്ണമോ കല്ലോ ആയാലും ശരി—എന്നു കാണിക്കുന്ന ഒരു രീതിയായാണ് ഹസനിൽ (റ) നിന്നും ഉദ്യമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. $\text{لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ}$

'ധിക്കാരിയായ പിശാചു' الشَّيْطَانُ എന്നു ഇവിടെ പറഞ്ഞതു ഇബ്ലീസിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു തുടർന്നുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. സൂ: അഅ്റാഫു 16; ഹിജ് 39; സാദാ 82 മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതുപോലെ, ആദം (അ) നബിക്കു സൂര്യമുപയോഗിച്ച് വാൻ കൂട്ടാക്കാതിരുന്നതിനെത്തുടർന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപഭാഗത്താണു പാശ്ചാത്യരപ്പോൾ, ആദമിന്റെ മക്കളെ തന്നാൽ കഴിയുന്ന വിധം വഴി പിഴപ്പിക്കുവാൻ അൻശ്രമിക്കുമെന്നു ഇബ്ലീസു ശപഥം ചെയ്തു പറയുകയുണ്ടായി. ആ ശപഥങ്ങളിലെ ചില ഭാഗങ്ങളാണ് ഇവിടെ 118, 119 വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു ഉദ്യമിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഇബ്ലീസിനെ ആദ്യം വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ഇല്ലാ എന്നു പറയപ്പെടുകയും, അവന്റെ ദുർമന്ത്രങ്ങളും, ദുർഗുപദേശങ്ങളും വഴങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് എല്ലാ മുശ്ശികുകളും അവരവരുടെ ദൈവങ്ങളെ—അവ വിഗ്രഹങ്ങളോ, നക്ഷത്രങ്ങളോ, കല്ലുകളോ, മഹാത്മാക്കളോ, ദേവീദേവന്മാരോ, മറ്റു വല്ലതുമോ ആവട്ടെ—ആരാധിച്ചു വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു വരുന്നത്. അതാണ് അവർ പിശാചിനെ—അഥവാ ഇബ്ലീസിനെ—യല്ലാതെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം എന്നല്ലാതെ, വിഗ്രഹങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ആരാധന നടത്തപ്പെടുന്നതുപോലെ ഇബ്ലീസിന്റെ മുമ്പിലും ആരാധന നടത്തപ്പെടുന്നുവെന്നല്ല ഉദ്ദേശ്യം. വിഗ്രഹമോ പ്രതിഷ്ഠയോ കൂടാതെ പിശാചുക്കളെത്തന്നെ ആരാധിക്കുന്ന ചിലരും ഇല്ലാതില്ല അനും. (ഇതിനെപ്പറ്റി സൂ: സബഇ 41ഉം, യാസീൻ 60ഉം വചനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു നോക്കുക.)

എല്ലാ തരം ശിരുകളുടെയും പാപങ്ങളുടെയും പിന്നിലുള്ള പ്രചോദനം ഇബ്ലീസിൽ നിന്നാകുമെന്ന് അവന്റെ യഥാർത്ഥ നിലപാടെന്താണെന്നു അല്ലാഹു പ്രത്യേകം എടുത്തു കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവൻ ധിക്കാരിയാണു الظالم എന്നും, അവനെ അല്ലാഹു ശപിച്ചിരിക്കുന്നു اللعن എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചശേഷം, അവൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആജീവനാന്ത ശത്രുവും, അവനെ വഴിപിഴപ്പിക്കുവാൻ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തവനാണെന്നും—അവന്റെ വാക്കുകൾ ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ—വെറുക്കപ്പെടുന്നു. തുടർന്നുകൊണ്ട് അവന്റെ വഞ്ചനയിൽ അകപ്പെട്ടാലുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇബ്ലീസിനെയും അവന്റെ വർഗ്ഗക്കാരെയും പിശാചുക്കളെയും സംബന്ധിച്ചു താക്കീതു ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള വളരെയധികം ഖുർആൻ വചനങ്ങളും നബി വചനങ്ങളും കാണാവുന്നതാണ്. അതിശക്തവും, അതിവിപുലവും, അതിസമർത്ഥവും, അതോടുകൂടി അദ്വൈതവുമായും മനുഷ്യരിൽ പിശാചിന്റെ ഉപദ്രവം, അതാണിതിനു കാരണം ധിക്കാരപൂർവ്വം അവൻ അല്ലാഹുവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു കൊണ്ടു പറയുന്നതു നോക്കുക:—

(1) وَأَمَّا مَا جَاءَكَ مِنَ النَّبِيِّينَ فَاعْلَمْ (നീന്റെ അടിയാൻമാരിൽ നിന്നു ഞാൻ ഒരു നിശ്ചിത ഹംഗാ ഉണ്ടാക്കി വെക്കുക തന്നെ ചെയ്യും.) അതായതു, എന്റെ ചൊൽപടിക്കു നിലകൊള്ളുന്ന എന്റെ അനുയായികളായി നിനക്കെതിരിൽ മനുഷ്യരിൽ നിന്നു ഒരു വിഭാഗത്തെ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക തന്നെ ചെയ്യുമെന്നു സാരം. ആ ശപിഷത്തുവന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽ ഒരു താങ്ങിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു താങ്ങിൽ വഞ്ചിതരായവരാണു മനുഷ്യരിൽ അധിക ഭാഗവെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. 'അമ്മിന്റെ മക്കളിൽ അൽപമോഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളവരെ ഞാൻ താറുമാറാക്കും' (17: 62) എന്നും, 'നീന്റെ കളങ്കരഹിതരായ അടിയാൻമാരുല്ലാത്തവരെ മുഴുവനും ഞാൻ വഴി പിഴപ്പിക്കും' (38: 82) എന്നും ഇബ്ലീസു തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. (2) وَأَمَّا مَا جَاءَكَ مِنَ النَّبِيِّينَ فَاعْلَمْ (ഞാനവരെ വഴി പിഴപ്പിക്കുകയും, വ്യാമോഹിപ്പിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും.) 'നീന്റെ ചൊല്ലായ പാതയിൽ ഞാൻ അവർക്കായി ഇരിപ്പിറപ്പിക്കുകയും, എന്നിട്ട് അവരുടെ മൃഗിലൂടെയും, പിമ്പിലൂടെയും, വലഭാഗത്തിലൂടെയും, ഇടഭാഗത്തിലൂടെയും ഞാൻ അവരുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലും! അവരിൽ അധികമാളുകളെയും നന്മിയുള്ളവരായി നി കാണുകയില്ല' (7: 16, 17.) എന്നും, 'ചൂതീയിൽ ഞാൻ അവർക്കു അലങ്കാരമാക്കിക്കൊടുക്കും' (15: 39) എന്നും മറ്റും ഇതുപോലെ അവൻ വേറെ പലതും തുറന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പിശാചിന്റെ വഴിപിഴപ്പിക്കലും, വ്യാമോഹിപ്പിക്കലുമെല്ലാം തന്നെ-വ്യക്തികളുടെയും, കാലദേശ പരിതസ്ഥിതികളുടെയും വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു-വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണെന്ന് അടുത്ത വാക്യങ്ങളിൽ നിന്നു കേൾക്കുന്നതാണ്.

(3) وَأَمَّا مَا جَاءَكَ مِنَ النَّبِيِّينَ فَاعْلَمْ (അവരോടു ഞാൻ കൽപിക്കുകയും, അങ്ങനെ അവർ കാലികളുടെ കാര്യകൾ കീറി മുറിക്കുകയും തന്നെ ചെയ്യും.) അതായതു, അവരോടു ഞാൻ പലതും നിർദ്ദേശിക്കും, അതനുസരിച്ചു കാലികളുടെ കാര്യകൾ കീറി മുറിക്കുക പോലെയുള്ള മതാനിയമാസങ്ങൾ അവർ പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു സാരം. വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പേരിൽ ആടുമാടൊട്ടകങ്ങളെ നേർച്ച വഴിപാടാക്കിവെക്കുക മുദ്രിപ്പിക്കുകയുടെ പതിവായിപോരുന്നുവല്ലോ. ചില പ്രത്യേകതരം വഴിപാടുകളിൽ അതിന്റെ ചിഹ്നമായി ഞെക്കങ്ങളുടെ കാത്ത് കീറി മുറിക്കലും അവയുടെ പതിവായിരുന്നു. അതാണിവിടെ ഒരു ഉദാഹരണമായി അല്ലാഹു എടുത്തു പറഞ്ഞത്: (4) وَأَمَّا مَا جَاءَكَ مِنَ النَّبِيِّينَ فَاعْلَمْ (അവരോടു ഞാൻ കൽപിക്കുകയും, അങ്ങനെ അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ സുഖ്നിപ്പിനെ ദേഹത്തി വരുത്തുകയും ചെയ്യും.) കുറേ വിപുലമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു വാക്കാണിത്. അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച പ്രകൃതികളിൽ മറ്റൊരതിരുത്തലോ വരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അവയെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നു സാക്ഷ്യമായി പറയാം. മതാധ്യുപനങ്ങൾക്കും ധർമ്മിക രൂപങ്ങൾക്കും വിലകല്പിക്കപ്പെടാറില്ലാത്ത ഇക്കോലത്തു മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ഇതിനു ധാരാളക്കണക്കിൽ തന്നെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. സാവർഗ്ഗഭാഗം, വന്ധ്യകരണം, സ്ത്രീകൾ പുരുഷവേഷവും പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീവേഷവും സ്വീകരിക്കൽ, ശരീരത്തിൽ പച്ചകുത്തൽ, കൃത്രിമച്ചായങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും വഴി ശരീരത്തിനു കൃത്രിമ വേഷമുണ്ടാക്കൽ എന്നിങ്ങനെയുള്ളതെല്ലാം ഇതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്നു നബി വചനങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

പിശാച് എത്ര തരക്കാരനാണെന്നു അവന്റെ വാക്കുകളിലൂടെത്തന്നെ വിവരിച്ചശേഷം, അല്ലാഹുവിനെ കൈകാര്യ കർത്താവായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതെ ആ പിശാചിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ പിൻപററുകവഴി അവനെ കൈകാര്യ കർത്താവായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളും അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെ, അതു തീരുന്നപ്പോഴേക്കും അതാണെന്നും, അവന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ തനിചൊള്ളയും വഞ്ചനയുമായിരിക്കും, പ്രാപ്യമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് അവൻ ചെയ്യുക, അതിൽ വഞ്ചിതരായിക്കഴിഞ്ഞവർക്കു ശാശ്വതമായ നരകശിക്ഷയായിരിക്കും ആധാരം എന്നാക്കേ.

122. വിശ്വസിക്കുകയും, സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തവരാകട്ടെ, അടിഭാഗത്തിലൂടെ അരുവുകൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗങ്ങളിൽ വഴിയെ അവരെ നാം പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതാണു; അതിൽ എന്നെന്നും (അവർ) സ്ഥിരവാസികളായിക്കൊണ്ടു. അല്ലാഹുവിന്റെ വാഗ്ദാനം! (അതെ) യഥാർത്ഥം!!

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا

വാക്കിൽ അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സത്യവാൻ (വേറെ) ആരാണ്?

وَمَنْ أَضَدُّقٌ مِنَ اللَّهِ قِيلًا

122. വിശ്വസിച്ചവരാകട്ടെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത സൽക്കർമ്മങ്ങളെ പറ്റി വഴിയെ നാം അവരെ പ്രവേശിപ്പിക്കും. സ്വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്നവരിൽ അതിന്റെ അടിഭാഗത്തുണ്ടെന്ന് അറുവിക്കൽ, നദി (പുഴ)കൾ സമീപവാസികളായിക്കൊണ്ടു പ്ര അതിൽ, അവയിൽ പ്ര എക്കാലവും, എന്നെന്നും ഓ അല്ലാഹുവിന്റെ വാഗ്ദാനം പ്ര യഥാർത്ഥം, യഥാർത്ഥമായ പ്ര ആരാണ്, ആരുണ്ടു ഓ അധികം സത്യവാൻ ഓ അല്ലാഹുവിനേക്കാൾ പ്ര വാക്കിൽ, വാക്കിനാൽ

പിശാചിനെ കൈകാര്യക്കാര്യനാക്കാതെ, അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം കൈകാര്യക്കാരനായി അംഗീകരിച്ച സത്യവിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ നേട്ടങ്ങൾ നേരെ മറിച്ചായിരിക്കും. അതെ, അവർക്കു ശാശ്വത നന്മകൾ ക്ഷയംനേണ്ടതിൽ, ഇവർക്കു ശാശ്വതവും സുഖസമ്പൂർണ്ണവുമായ സ്വർഗ്ഗീയ ജീവിതമായിരിക്കു ലഭിക്കുക. അവർ കൈകാര്യ കർത്താവാക്കിയ പിശാചു അവർക്കു നൽകിയ വാഗ്ദാനങ്ങളെല്ലാം കളവും കൃപ്രാപ്യവുമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇവർ കൈകാര്യ കർത്താവാക്കി സ്വീകരിച്ച അല്ലാഹു അവരോടു നൽകിയ വാഗ്ദാനങ്ങളെല്ലാം തികച്ചും സത്യവും പരമാർത്ഥവുമായിരിക്കും.

123. നിങ്ങളുടെ വ്യാമോഹങ്ങളനുസരിച്ചല്ല; വേദക്കാരുടെ വ്യാമോഹങ്ങളനുസരിച്ചല്ല (കാര്യം). ആർ ഒരു തിന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ അവൻ അതിനു (തക്ക) പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടും; അല്ലാഹുവിനു പുറമെ ഒരു കൈകാര്യ കർത്താവിനെ മറയ്ക്കുക, സഹായകനെയൊക്കട്ടെ, അവൻ തന്നിരിക്കണമെന്നു കരുതുകയുമില്ല.

۱۲۳- لَيْسَ بِأَمَانِيَّتِكُمْ وَلَا أَمَانِيَّ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا

124. ആണായോ, പെണ്ണായോ ഉള്ള ആരെങ്കിലും താൻ സത്യവിശ്വാസിയായും കൊണ്ട് സൽക്കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നു (വല്ലതും) ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അക്കൂട്ടർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്; അവരോട് ഒട്ടും അനീതി ചെയ്യപ്പെടുകയുമില്ല.

۱۲۴- وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ اُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا

123. നിങ്ങളുടെ വ്യാമോഹങ്ങളനുസരിച്ചല്ല, വ്യാമോഹങ്ങളനുസരിച്ചല്ല വേദക്കാരുടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ ഒരു തിന്മ, വല്ല ദുഷ്ടതയും ചെയ്ത അവനു അതിനു പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടും. അവൻ കണ്ടെത്തുകയുമില്ല. അനീതിക്കു, അവനു ഓ അല്ലാഹുവിനു പുറമെ (കൂടാതെ) പ്ര ഒരു കൈകാര്യ കർത്താവിനെ ബന്ധുബന്ധി പ്ര സഹായകനെയും ഇല്ല. 124. ആരെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ സൽക്കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു മറ ആണായിട്ടു അല്ലെങ്കിൽ പെണ്ണായിട്ടു ആയാൽ, താൻ സത്യവിശ്വാസിയായും (താനും) ചെയ്ത അക്കൂട്ടർ അവർ പ്രവേശിക്കും. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവർ (അവരോടു) അനീതി ചെയ്യപ്പെടുകയുമില്ല. ഒരു കുത്തോളം (ഒട്ടും)

സത്യവിശ്വാസികളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു കാലികപ്രധാനമായ ഒരു തത്വം അല്ലാഹു ഈ വചനങ്ങളിൽ അറിയിക്കുന്നു. വിജയവും മോക്ഷവും ഒരു സമുദായത്തിന്റെയോ വിഭാഗത്തിന്റെയോ കരുതാവകാശമല്ല; മോഹം കൊണ്ടോ വാദം കൊണ്ടോ ലഭിക്കുന്നതുമല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളും ദസ്യുലുകളുടെ അധ്വാനങ്ങളും അനുസരിച്ചുള്ള സത്യവിശ്വാസവും സൽക്കർമ്മവും കൊണ്ടാണതു സിദ്ധിക്കുക. ആണും പെണ്ണുമെന്ന വ്യത്യാസവും അതിൽ ഇല്ല. ആർ നന്മ ചെയ്തു, ആർ തിന്മ ചെയ്തു എന്നതാണു കാര്യം. തിന്മയായുള്ളതു എന്തു ചെയ്താലും അതിന്റെ ഫലം അതിന്റെ കർത്താവു അനുഭവിക്കും. നന്മയായുള്ളതു എന്തു ചെയ്താലും യാതൊരു കൂറവും കൂടാതെ അതിന്റെ ഫലം അതിന്റെ കർത്താവും അനുഭവിക്കും. പക്ഷേ, സത്യവിശ്വാസത്തോടു കൂടി ചെയ്യപ്പെടുന്ന നന്മയെ അല്ലാഹുവിൽ സ്വീകാര്യമാക്കിരിക്കുകയുള്ളൂ. ഇതാണ് ആ തത്വം.

സത്യവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കാത്തവരുടെ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ—അവ സ്വതന്ത്ര നോക്കുമ്പോൾ നല്ല കർമ്മങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിലും—അല്ലാഹുവിൽ സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു ഖുർആൻ പലപ്പോഴും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. ആണായാലും പെണ്ണായാലും സൽക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ സർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയെന്നു പറയാതെ **مَنْ** (അയാൾ സത്യവിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിച്ചാൽ) എന്ന ഇവിടെയും അക്കാര്യം അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അത്രയുംമേൽ, അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു പുറമെ, അവന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും ഉദ്ദേശിച്ചു ചെയ്യപ്പെടുന്ന സൽക്കർമ്മങ്ങൾക്കു മാത്രമേ പരമലോകത്തുവെച്ചു പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നും ഐഹികമായ ഏതെങ്കിലും ലക്ഷ്യംവെച്ചു ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്കൊന്നും പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയില്ലെന്നും ഖുർആനിൽനിന്നും ഹദീസിൽനിന്നും അറിയപ്പെടുന്നു (سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: مَنْ عَمِلَ عَمَلًا مِمَّا نَحْنُ بِنَايُهَا فَلَمْ يَأْتِ بِهَا بِإِيمَانٍ وَتَقْوَىٰ وَخَشْيَةٍ فَهُوَ لَنَا حَرْبٌ) (ഒരു അനുജനും നന്മയൊരു പ്രവർത്തിച്ചാൽ അത്വൻ കറുത്തു) എന്ന വചനത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് സത്യവിശ്വാസം സൽക്കർമ്മങ്ങൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന് ഒരു ഉപാധിയല്ലെന്നും, വിശ്വാസിയായവന്റെ അവിശ്വാസിയായവന്റെ ആർ സൽക്കർമ്മം ചെയ്താലും അതിനു പ്രതിഫലം ലഭിക്കാതിരിക്കുകയായില്ലെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ഇതു ശരിയല്ലെന്നും ഖുർആൻ സ്വയംഭാവ പല പ്രസ്താവനകൾക്കും എതിരാണ് എന്നും തീർത്തു പറയാം.

അങ്ങലാണ് നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് രക്തം വിജയത്തിനു, അവകാശപ്പെട്ടവർ എന്നു മുസ്ലിംകളും ബദക്കാരും തമ്മിൽ ന്യായവാദം നടക്കുകയുണ്ടാവെന്നും, അതിനെത്തുടർന്നാണു ഈ വചനങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചതെന്നും ചില വിവര്യങ്ങളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ തിന്മകൾക്കും അതാതിന്റെ പ്രതിഫലം അനുലബ്ധപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യുമെങ്കിൽ നാം എങ്ങിനെ രക്തം വെക്കും? മറ്റും തിന്മ ചെയ്യാത്തവർ ആവാനുണ്ടായിരിക്കുക? എന്നൊക്കെ ചില സഹാബികൾ ഈ വചനം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ചോദിച്ചിരുന്നു. സത്യവിശ്വാസികൾക്കു അനുലബ്ധപ്പെടുന്ന മോഹം, വ്യസനംപോലെയുള്ള എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും തന്നെ—അവർ ക്ഷമ കൊടുക്കുന്നപക്ഷം—അവർക്കു സൽഫലങ്ങൾ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞ് നബി (സ) അവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചതായും അഹ്മദ്, മുസ്ലിം, തർമിദി, നസാഇ (റ) മുതലായവർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒന്നിലധികം ഹദീസുകൾ കാണാവുന്നതാകുന്നു. (ഏ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥവും പ്രയോഗവും സംബന്ധിച്ചു 49-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു കാണുക.)

125. മതം കൂടുതൽ നല്ലവൻ ആരാണ്? താൻ (നിഷ്കളങ്കം) നന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നവനായും കൊണ്ട് തന്റെ മുഖത്തെ അല്ലാഹുവിനു കീഴ്പ്പെടുത്തുക[വിട്ടു കൊടുക്കുക]യും. പ്രജമാനസനായ നിലയിൽ ഇബ്രാഹീമിന്റെ മാർഗ്ഗം പിൻപററുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരുവനെക്കൊണ്ട് ഇബ്രാഹീമിനെ അല്ലാഹു ഒരു (ഉററ) ചങ്ങാതിയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നും.

١٢٥- وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا
مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَكَرَّ مُخْبِرًا
وَأَتَىٰ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا
وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ۝

125. **مِمَّنْ** അധികം (എററ) നല്ലവൻ ആരാണു **دِينًا** മതം, മതത്തിൽ, മതത്താൽ **مَنْ** ഒരുവനെ (യാതൊരുത്തനെ)ക്കൊണ്ട് **أَسْلَمَ** വിട്ടുകൊടുത്ത, കീഴ്പ്പെടുത്തിയ, ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുത്ത **وَجْهَهُ** തന്റെ മുഖത്തെ **وَالَّذِي** അല്ലാഹുവിനു **كَرَّ** അവനാകട്ടെ, അവനോ **مِلَّةَ** സൽഗുണവാനാണു, നന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്ന (നിഷ്കളങ്കമായി ചെയ്യുന്ന)വനാണു **وَأَتَىٰ** പിൻപററുകയും ചെയ്തു **مِلَّةَ** പ്രവർത്തിക്കുന്ന (നിഷ്കളങ്കമായി ചെയ്യുന്ന)വനാണു **وَاتَّخَذَ** ഇബ്രാഹീമിന്റെ **خَلِيلًا** (പ്രജമാനസനായിട്ടു) നിഷ്കളങ്കനായ മാർഗ്ഗത്തെ, നടപടി ക്രമം **وَالَّذِي** ഇബ്രാഹീമിനെ **وَأَتَىٰ** അല്ലാഹു സ്വീകരിക്കുക(ആക്കുക)യും ചെയ്തിരിക്കുന്നു **مِمَّنْ** ഇബ്രാഹീമിനെ നിലയിൽ **وَاتَّخَذَ** (ഉററ) ചങ്ങാതി

126. അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ് ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും (ദൈവം).

അല്ലാഹു എല്ലാ കാര്യത്തെയും വലയം ചെയ്ത [പൂർണ്ണമായി അറിയുന്ന] വനാകുന്നു.

۱۲۶- وَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَ كَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطًا

126. 6. അല്ലാഹുവിനാണുതാനും, അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണു ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും ഭൂമിയിലുള്ളതും. 6. അല്ലാഹു ആകുന്നുതാനും. 6. എല്ലാ കാര്യത്തെ (വസ്തുസ്വരൂപം) വലയം ചെയ്തവൻ, ചുറ്റി പൊതിഞ്ഞവൻ

കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ സത്യവിശ്വാസിയായിക്കൊണ്ടു സൽക്കർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ പ്രാബല്യത്തിൽ രൂപവും വിശദീകരണവുമാണിത് എന്നു പറയാം. അല്ലാഹുവിന്റെ ആജ്ഞാനിർദ്ദേശങ്ങൾ അന്തരീക്ഷവും അവനെ മാത്രം ആരാധിച്ചുകൊണ്ട് അവനു പരിപൂർണ്ണമായി കീഴ്പെടുക, കലർപ്പുകളൊന്നും തീണ്ടാത്ത നിയമങ്ങളും സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുക, അങ്ങിനെ ഇബ്രാഹീം (അ) സ്വീകരിച്ചു വന്ന അതേ നടപടി മാർഗ്ഗം പിൻപറ്റുക, ഇതിലധികം നല്ലതായ ഒരു മതനടപടി വേറെയില്ല. ആ മാർഗ്ഗം ആർ സ്വീകരിക്കുന്നുവോ അവനാണു നവോദിതന്മാർ വിജയികളും ഭാഗ്യവാന്മാരും എന്നു താൽപര്യം.

മുസ്ലീംകളും മുശ്റികുകളും അടക്കമുള്ള അറബികളും, യഹൂദികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും അടങ്ങിയ മോശക്കാരും തങ്ങളുടെ വംശപിതാവെന്ന നിലക്കും, പ്രവാചക കുടുംബത്തിലെ പ്രത്യേക സ്ഥാനപതി എന്ന നിലക്കും അഭിമാനപൂർവ്വം ആദരിച്ചു ബഹുമാനിച്ചു വരുന്ന ആളാണല്ലോ ഇബ്രാഹീം (അ) നബി. തങ്ങളാണ് ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ മാർഗ്ഗം പിൻപറ്റുന്നവരെന്നു എല്ലാവരും വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗം ഇന്നതാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അതു പിൻപറ്റിയവരാണ് ഏറ്റവും നല്ല മതനടപടിക്ക് അർഹ്വം എന്നു പറഞ്ഞത്. എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു മഹാനാണമ്ദേഹമെന്നു മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഉന്നത പണ്ഡിതനായി-അഥവാ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവനും വളരെ സാമീപ്യം സിദ്ധിച്ചവനുമായി-അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ട് ഓരോ കുടുംബത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലാണു നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന വാദം യഥാർത്ഥ്യമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നും അല്ലാഹു ഉണർത്തുന്നു. എന്നാൽ, എല്ലാവരും അല്ലാഹുവിനു പരിപൂർണ്ണമായി കീഴ്പെട്ടു കൊള്ളണമെന്നു കൽപിക്കുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാന കാരണമെന്താണ് എന്നു കൂടി അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെ, ആകാശഭൂമികളിലുള്ളതു മുഴുവനും അവന്റേതാണ്. എല്ലാം തന്നെ അവന്റെ സൂക്ഷ്മം, എല്ലാം അവന്റെ ഉടമ. എല്ലാവരും അവന്റെ അടിമകളും, എന്തു-എവിടെ-എങ്ങിനെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുവോ അത്രയും പൂർണ്ണമായും സൂക്ഷ്മമായും അറിയുന്നവനുമാണവൻ.

വിഭാഗം-19

അനന്ദമകളെയും, സ്ത്രീകളെയും സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളായിരുന്നുവല്ലോ സ്കൂത്തിന്റെ ആദ്യവചനങ്ങളിലെ സംസാരവിഷയം. പിന്നീടു പല തുറയിലേക്കും സംസാരഗതി നീങ്ങി, ആദ്യം തുടങ്ങിവെച്ച വിഷയത്തിലേക്കു തന്നെ വീണ്ടും സംസാരഗതി തിരിച്ചുകൊണ്ടു അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

127. (നബിയേ) സ്ത്രീകളുടെ കാര്യത്തിൽ അവർ നിന്നോടു വിധി തേടുന്നു. പറയുക:- അവരുടെ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കു വിധി നൽകുന്നു; സ്ത്രീകളിലെ അനന്ദമകളുടെ കാര്യത്തിൽ (വേദ) ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു ഓതിക്കേൾപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും (നിങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.) (അതായത്) തങ്ങൾക്കു നിയമിച്ചുനിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു നിങ്ങൾ കൊടുക്കാതിരിക്കുകയും, നിങ്ങൾ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെയും,

۱۲۷- وَ يَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ
قُلِ اللّٰهُ يُفْتِيكُمْ فِيْهِنَّ
وَمَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ فِي الْكِتٰبِ
فِي نِّسَاءِ النِّسَاءِ الَّتِي
رَزَوْتُنَّهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ
وَتَرْغَبُونَ اَنْ تَنْكِحُوْهُنَّ

നിങ്ങൾ യോജിപ്പുണ്ടാക്കുകയും, സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യു
ന്നവെങ്കിലോ, നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു വളരെ പൊരു
ക്കുന്നവനും, കരുണാനിധിയുമാകുന്നു.

130. അവർ രണ്ടുപേരും (തമ്മിൽ) പിരിഞ്ഞുപോക
നുവെങ്കിലോ, (രണ്ടിൽ) എല്ലാ (ഓരോരു) വരെയും അ
ല്ലാഹു അവന്റെ വിശാലകഴിവിനാൽ ധന്യരാക്കുന്നതാണ്.

അല്ലാഹു വിശാലനും, അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു.

وَإِنْ تَصْلَحُوا وَتَتَّقُوا
فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا

۱۳۰- وَإِنْ يَتَفَرَّقَا
يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّن سَعَتِهِ
وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا

നിങ്ങൾ യോജിപ്പുണ്ടാക്കുന്ന(നന്നാക്കിത്തീർക്കുന്ന) പക്ഷം നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുക
യും ചിട്ട എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു വളരെ പൊരുക്കുന്നവനാകുന്നു കരു
ണാനിധി 130. അവർ രണ്ടാളും പിരിഞ്ഞെങ്കിൽ, വേറിട്ടാൽ ചിട്ട അല്ലാഹു ധന്യരാക്കും
(ആശ്രയിക്കാതാക്കും) എല്ലാവരെയും (ഓരോരുത്തരെയും) അവന്റെ വിശാല കഴിവി
നാൽ, വിശാലത നിമിത്തം ചിട്ട അല്ലാഹു ആകുന്നുതാനും. വിശാലൻ അഗാധജ്ഞൻ,
യുക്തിമാൻ

കഴിഞ്ഞവചനത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ട ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടിയിലായിട്ടാണ് ഈ വചനങ്ങൾ നിലകൊള്ളു
ന്നത്. ഭർത്താവും ഭാര്യയും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന പിണക്കം, ഒത്തുതീർപ്പു, വേർപാടി എന്നിവയെപ്പറ്റി മുമ്പു വിവരി
ച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില ഉപദേശ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഈ വചനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവു തന്നോടു പിണക്കത്തി
ലാണെന്നോ, തന്നെപ്പറ്റി അവഗണിക്കുന്നുവെന്നോ ഒരു സ്ത്രീക്ക് മനസ്സിലായാൽ-അതു വർദ്ധിക്കുവാൻ കാരണ
മുണ്ടാക്കാതെ-രണ്ടാളും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നവിധം ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കി പരിഹരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അല്ലാഹു
ഉപദേശിക്കുന്നു. ഒത്തുതീർപ്പു നിർദ്ദേശം ഉന്നയിക്കുന്നത് ഏതുഭാഗത്തു നിന്നായിരിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.
ആദ്യം ഉന്നയിക്കുന്നത് ആരായിരിക്കുമോ അവരായിരിക്കും അതിൽശ്രദ്ധ്വം സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നവർ. ഒത്തുതീർ
പ്പിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ രണ്ടാളും തമ്മിലോ, രണ്ടാളുടെയും പക്ഷക്കാരെ തമ്മിലോ കൂടിയാലോചിച്ചു തയ്യാറാക്കാ
വുന്നതാകുന്നു. തമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടാക്കുന്നതിനു കുറുമ്പില്ല (لا يُلَاحِظُ) എന്നാണ് ആദ്യം അ
ല്ലാഹു പറഞ്ഞതെങ്കിലും തുടർന്നുകൊണ്ടു യോജിപ്പാണു ഏറ്റവും നല്ലതു (أفضل) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.
ഒത്തു തീർപ്പിനു സാധ്യത ഇല്ലെങ്കിലേ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതുളളവെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഒത്തുതീർ
പ്പുണ്ടാകാത്ത പക്ഷം, അത് പരസ്പരം വേർപാടിലേക്കാണല്ലോ കലാശിക്കുക. അഥവാ വിവാഹ മോചനത്തിലേക്ക്.
പ്പുണ്ടാകാത്ത പക്ഷം, അത് പരസ്പരം വേർപാടിലേക്കാണല്ലോ കലാശിക്കുക. അഥവാ വിവാഹ മോചനത്തിലേക്ക്.
അതാകട്ടെ, അവസാനത്തെ കയ്യും, മതത്തിൽ വെറുക്കപ്പെട്ട കാര്യവുമാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തു നിന്നോ,
അതാകട്ടെ, അവസാനത്തെ കയ്യും, മതത്തിൽ വെറുക്കപ്പെട്ട കാര്യവുമാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തു നിന്നോ,
രണ്ടു ഭാഗത്തുനിന്നും തന്നെയോ ചില വിട്ടുവീഴ്ചകൾ കൂടാതെ ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാകുകയില്ല. എന്നാൽ, ഒരു ഭാഗ
ത്തു നിന്നാണാകുന്ന വിട്ടുവീഴ്ചയെ അതിന്റെ അവകാശം മറ്റേ ഭാഗത്തിനു അടിയറവെക്കലായോ, അതിനു കൈ
ക്കൂലി കൊടുക്കലായോ വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതില്ല എന്നൊരു സൂചനകൂടി 'രണ്ടുകൂട്ടരും' തങ്ങൾക്കിടയിൽ യോജിപ്പു
ണ്ടാക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല (...لا يُلَاحِظُ) എന്ന വാക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കാം. عا

ഒത്തുതീർപ്പു വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റി കൂടുതലൊന്നും പറയാതെ, അതു സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ചാണ് ചെയ്തുകൊ
ള്ളുവാൻ അല്ലാഹു ഭാര്യഭർത്താക്കൾക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. വ്യക്തികളുടെയും പരിതസ്ഥിതികളു
ടെയും നിലപാടു കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകളാണല്ലോ പ്രായോഗികമാകുക. ഭാര്യയുടെ അനാരോഗ്യം,
വൈരൂപ്യം, സ്വഭാവമോഷം, അപ്രാപ്തി, വന്ധ്യത എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചില കാരണങ്ങളായിരിക്കാം പലപ്പോഴും
പിണക്കത്തിനും, അവഗണനക്കും മഹതുവാകുന്നതു. ഇങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ അവനു വേറെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ
ആഗ്രഹമോ അതുവശ്യകതയോ മനവിട്ടേക്കാം. അതേ സമയത്തു രണ്ടുപേരുമോ, ഒരാളോ, ഒരിരോരോ, ധനികരോ
ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുപോലെയുള്ള സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളെല്ലാം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കണം
ഒത്തുതീർപ്പു- ക്ഷേണം, പാർപ്പിടം, വസ്ത്രം മുതലായ ഭർത്താവിൽ നിന്നു കിട്ടേണ്ടുന്ന വകകളിൽ വല്ലതും
വിട്ടുകൊടുക്കുക, ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുള്ള ഭർത്താവു ഓരോ ഭാര്യയുടെ അടുക്കലും താമസിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചി

മറ്റു ഉപകരണങ്ങളിൽ ഈ അനുസരിക്കുകയും പുതിയ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിൽ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും എന്നതിൽ പലതും സ്വതന്ത്രയുടെ ചാർജ്ജ് നിന്നുണ്ടാകേണ്ടുന്ന വിട്ടുവീഴ്ചകളായിരിക്കും.

അവി (സ്വ) തീരുമാനം അറിയിക്കുന്ന പത്നിമാർക്കിടയിൽ കൃത്യമായ ഉപേക്ഷ നീക്കം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അത് തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എന്നാലും ദിവസം ഒരു പ്രാവശ്യം എല്ലാവരുടെ അടുക്കലും ചെന്നുപോകുകയും പതിവായിരുന്നു. ഉപേക്ഷാക്കത്ത് ദിവസങ്ങളിലെ ആദ്യമായും സമീപനമുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. സൗദാ (റ) ക്കു വാർദ്ധക്യവും അനാരോഗ്യവും സംഭവിച്ചപ്പോൾ, റസൂൽ (സ്വ) തന്നെ വിവാഹമോചനം ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് എന്നു അവർക്കു സ്വയം തോന്നി. അവർ നബിയോടു ഇങ്ങനെ ഉണർത്തി: 'എന്നിങ്ങ എന്നി ഒരു ജർത്താവിന്റെ ആവശ്യമില്ല. അങ്ങയുടെ പത്നിമാരിൽ ഒരുത്തിയായിക്കൊണ്ടു പരലോകത്ത് ഒരുമിച്ചു കൂടുവാൻ ഞാൻ വളരെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്റെ ഉപേക്ഷ ആയിശ (റ) ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണം. അവിടന്നു എന്നെ വേർപ്പെടുത്തി വിടാത്ത സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം'. അങ്ങനെ, സൗദാ (റ) യുടെ ദിവസങ്ങളിലും തീരുമാനം ആയിശ (റ) യുടെ കൂടെ അനുസരിച്ചുപോകുകയുണ്ടായി. പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ ഹദീസുകളും പണ്ഡിതന്മാരും ഈ വിവരം ചെറുപ്പത്തിൽ അറിയാം. ഇതുപോലെ, ഭാര്യ വന്നുവന്നിരിക്കുകയോ, വാർദ്ധക്യവും അനാരോഗ്യവും പിടിപെട്ടവളായിരിക്കുകയോ നിമിത്തം ജർത്താവിന്റെ വിവാഹത്തിനോ, അവളെ പിരിച്ചുവിടാനോ ആലോചിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, മഹ്ദി, സിന്ധുവിലവുകൾ, അനുസ്മരണകാലം ആയിരുന്നതായി വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുകയോ ആകാം. അതേവരെ കഴിഞ്ഞുപോയ വിവാഹബന്ധം തുടർന്നു പോകുവാൻ ഇരു കൂട്ടരും തമ്മിൽ യോജിപ്പു വ്യവസ്ഥയുണ്ടാകുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഇവിടെ (128-ാം വാചനത്തിൽ) പ്രസ്താവിക്കുന്നതെന്നും, ഇതിൽ ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനക്കാരെക്കൂടെയും പിന്നോക്കിപ്രവേശിപ്പിച്ചതായി അറിയുന്നില്ലെന്നും പല വിവരങ്ങളും ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ട് ഇബ്നു കഥീർ (റ) പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ഒത്തു തീർപ്പിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ച ശേഷം, മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ നിന്നു വേറിട്ടു പോകാത്ത സൗദാ അതിൽ തമ്മിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു സഹജരീലമാണു പിശുക്ക് എന്നു അല്ലാഹു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പിശുക്ക് എന്നു അർത്ഥം കൽപിച്ചതു ൧: (ശുഹ്-ഹ്) എന്ന പദത്തിനാണ്. അധീനത്തിലുള്ളതും ചിലവഴിക്കുന്നതിലുള്ള ലുബ്ധതയുടെ പറ്റാമെ, കൂടുതൽ ലഭിക്കുവാനുള്ള ആർത്തിയും കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോഴാണ് അതിനു 'ശുഹ്-ഹ്' എന്നു പദമുണ്ടാകുക. വളരെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വസ്തുതയാണ് ഈ വാക്യത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നത്. രണ്ടുകൂട്ടർ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന ഭിന്നിപ്പ് അവസാനിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ അന്യോന്യം വിട്ടുവീഴ്ചയും ഒരുമയുടെ മനസ്സിലിടലും അനിവാര്യമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, പൊതുവിൽ മനുഷ്യപ്രയത്നം ഉള്ളവരായും കാര്യവുമാണ് അതുകൊണ്ട് കൂറ്റൻ ഞായറുടെ മനുഷ്യപ്രയത്നം തോന്നിയാലും സത്യപിത മനസ്സിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ഓരോരുത്തരും സ്വയം ഭാഗത്തു നിന്നു കഴിയുന്നത്ര നീക്കംപോക്കുകയും തയ്യാറാകുകയും, മറ്റുഭാഗത്തു നിന്നുണ്ടാകുന്ന നീക്കങ്ങളിൽ കൂറ്റൻതോളം പൊരുതായ്കയുണ്ടായാലും അതിന്റെ മനസ്സെടുക്കുകയും ചെയ്യണം. എന്നാലേ തമ്മിൽ യോജിപ്പിലെത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂവെന്നാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രശ്നം ശുഭകരമായി കലാശിക്കുന്നതിന് ഉതകുന്ന നന്മകൾ ചെയ്യുകയും, അതിനു മോശകരമായ തീർച്ചകളൊന്നും ചെയ്യാതെ സൂക്ഷ്മമായി ചെയ്യാൻ, അല്ലാഹു അതെല്ലാം ശരിക്കും അറിയുകയും, കണക്കിലെടുക്കുകയും, തക്ക പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നതാണെന്നും കൂടി ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു. (.... ۱۳۹۰ ۱۳۹۱)

ഒത്തു തീർപ്പിനെപ്പറ്റി പലതും പ്രസ്താവിച്ച ശേഷം (139-ാം വാചനത്തിൽ) വളരെ ശ്രദ്ധേയമായ മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി അല്ലാഹു ഉണർത്തുന്നു: നിങ്ങൾക്കു അത്യാഗ്രഹമുണ്ടായാൽ തന്നെയും സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ നീതി പാലിക്കുവാൻ-അഥവാ പരിപൂർണ്ണമായ നീതിപാലനം നടത്തുവാൻ-മനുഷ്യരായ നിങ്ങൾക്കു സാധ്യമല്ലതന്നെ (.... ۱۳۹۰ ۱۳۹۱) എന്നു അല്ലാഹു തീർത്തു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു കഴിവുള്ളിടത്തോളം നീതി പാലിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം കൽപിക്കുന്നുള്ളും-നിങ്ങളുടെ കഴിവിനതീതമായ നീതിപാലനം നടത്തുവാൻ കൽപ്പിക്കുന്നില്ല-എന്നത്രെ ഈ വാക്യം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നു വെച്ച് ചിലരുടെ നേരെ പ്രത്യേകം ചായ്വുണ്ടായിത്തീരുകയും, മറ്റൊരു കെട്ടിയിട്ടുപോലെ കൂടുതലായി വിഷമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യരുതു (.... ۱۳۹۰ ۱۳۹۱) എന്ന പ്രത്യേകം വിവരമുണ്ടാകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മൂപ്പർ (കെട്ടിയിട്ടുപോട്ടവളപ്പോലെ) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം, നിയമപ്രകാരം വിവാഹിതയാണെങ്കിലും ഫലത്തിൽ വിവാഹിതയോ, മോചിതയോ അല്ലാത്തവിധം ബന്ധനത്തിൽ അകപ്പെട്ടവരും എന്നാണ്.

സ്വഭാവഗുണം, ജർത്തസ്നേഹം, സംസാരശൈലി, സൗന്ദര്യം, ആരോഗ്യം, അറിവു, കാര്യപ്രാപ്തി എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല ഗുണങ്ങളുടെ അന്തസ്സമായിരിക്കും ഭാര്യജർത്താക്കൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധവും ഇണയെന്നും. പ്രസ്തുത ഗുണങ്ങളിലാണെങ്കിൽ, എല്ലാവരും ഒരു തരക്കോലായിരിക്കുകയുമില്ല. മേവലം സ്വദേശം

വികാസ ഇക്കാരണത്താൽ, എന്നിലവികാ. ഭാര്യമാരുള്ള ഒരാൾക്കു എല്ലാ നിലക്കും എല്ലാവരോടും ശരിക്കും സുലഭമായി പെരുമാറും പെരുമാറുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ, പക്ഷണം, വസത്രം, എന്നിവയ്ക്കുള്ള താമസം, ഭിവിത സൗകര്യങ്ങൾ മുതലായ പല കാര്യങ്ങളിലും സുലഭനില കൈക്കൊള്ളുവാൻ പ്രായസവുമില്ല. സൂരികൾക്കിടയിൽ പരിപൂർണ്ണമായി നിതിപാലിക്കുക സാധ്യമല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നിടത്തോളം നിതി പാലിക്കലാണു നിർബന്ധമുള്ളതെന്നും, നിതിപാലിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന വിധമുള്ളതിൽ എല്ലാ പരോടും സുലഭനില പ്രകടമാക്കണമെന്നും, അതിൽ പക്ഷമേ കാണിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നതാണു ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം. ഈ വചനവും അല്ലാഹു അവസാനിപ്പിച്ചതു നോക്കുക: 'നിങ്ങൾ യോജിച്ചു നന്നായിത്തീരുകയും സൂക്ഷ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അല്ലാഹു വളരെ പെരുക്കുന്നവനും കാര്യങ്ങളുള്ളവനുമാണു'. കഴിയുന്നത്ര ക്ഷമിച്ചും സഹിച്ചും, വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തും തമ്മിൽ യോജിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. മേതിൽ മറ്റും വിലയ്ക്കു നിൽക്കരുത്. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കു പാപമോചനം നൽകുകയും നിങ്ങളുടെ നേരെ കരുണ കാണിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള ഒരു വാഗ്ദാനമാണിത്.

ആയിരം (൧) പ്രസ്താവിക്കുന്നു: സത്യം (സ) നിരന്തരം അവിടുത്തെ ഭാര്യമാക്കിയതിൽ ഭാഗിക്കുകയും (ഭാര്യമാകുന്നതായതിന്റെ അടങ്കൽ താമസിക്കുന്ന ഭാര്യ കണക്കാക്കുകയും), അതിൽ നിന്നു പാലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിട്ടു പിന്നെയും അവിടുന്ന് പറയുന്നു: 'അല്ലാഹുവേ, ഇതാണ് എനിക്ക് കഴിയാവുന്ന കാര്യത്തിലുള്ള എന്റെ ഭാഗിക്കലാണ്'. അതുകൊണ്ടു നിനക്കു കഴിയുന്നതും, എനിക്കു കഴിയാത്തതുമായ കാര്യത്തിൽ നിന്നു കൂറുവെക്കുക എന്നതാണ്' (അ; ദാ: ൧; തി; ന.) നബി (സ) അല്ലാഹുവിന്റെ അടുത്തുള്ളവരെ (൧) പറയുന്നു: 'ഭാര്യമാകുന്ന ഭാര്യമാരുടെയെല്ലാം അവിടുന്ന് അവിടുത്തെ ഭാര്യമാക്കിയതിൽ ഭാഗിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു' (അ; ദാ: ൧; തി; ന.) എല്ലാ ഭാര്യമാരുമായും പെരുമാറുന്നതിൽ പക്ഷം പകർന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു' (അ; ദാ: ൧; തി; ന.) എല്ലാ ഭാര്യമാരുമായും പെരുമാറുന്നതിൽ പക്ഷം പകർന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു' (അ; ദാ: ൧; തി; ന.) എല്ലാ ഭാര്യമാരുമായും പെരുമാറുന്നതിൽ പക്ഷം പകർന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു' (അ; ദാ: ൧; തി; ന.)

സന്ദർഭപ്രകാരം ഒരു സംഗതി ഇവിടെ ഉണർത്തുന്നതു ആവശ്യമാണ്. ഈ സ്മാരകത്തിലെ 3-ാം വലുപ്പം, ബലപ്പെട്ട പല ഫലിപ്പിച്ചതും, കൃഷ്ണ സ്മാപിതംകൊണ്ടും, ഇസ്ലാമിന്റെ ആകാശം, തെളി അടുത്തകാലം, വെളി മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ചിന്നാലിപ്രദാനമായിട്ടില്ലാത്തതായ സഹിഷ്ണുതയെ-യെങ്ങിലൊന്നാൽ ഒരു പട്ടം വെണ്മ എന്നതാൽ നാലുവെളി കാര്യമാർ സമീകരിക്കാമെന്ന നിയമം-ഇപ്പോൾ ചില മുസ്ലിം പണ്ഡിത വേദധാരികൾ വിമർശിച്ചു. ദുർവ്വ്യാപ്തം, ചെറുതു വരുന്നതു പലർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഇസ്ലാമിക നിരന്തരം കഴിവു, ആധുനിക ചിന്താഗതികൾക്കും, അനിസ്ലാമിക സംസ്കാരങ്ങൾക്കും ഉപിച്ചു വ്യാപ്തമാകുന്നതു അതിപ്രായമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ള പ്രേരണയെങ്കിലും, വ്യക്തികൾക്കും ഹിന്ദുക്കൾക്കും പിൻബലം തന്നെക്കൊണ്ടെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാനാവാത്തപക്ഷം, മുസ്ലിംകൾക്കിടയിൽ ഇതു വിലപ്പെട്ടതായിട്ടുള്ളതല്ല. വ്യക്തികൾക്കും പിൻബലമുണ്ടെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഹിന്ദുക്കൾക്കും പ്രയോജനപ്പെടുന്നതല്ല. കാരണം, അതു വ്യക്തികൾക്കും വിരോധമാണെന്നു പറയുകമാത്രമേ പിന്നീട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതായത്, വളരെ പരിമിതമാക്കിയതായും-ഈ വിഷയകമായി വ്യക്തികൾ ആവിഷ്കരിച്ച ആ നിയമത്തിന്റെ അനുസരണത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ-അവർ തങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൂലമായി കണ്ടെത്തിയ ഒരു വാക്യമാണ് ഈ ആയതിലെ *وَاللَّهُ يَهْدِي الْقَوْمَ الصَّافِينَ* (നിങ്ങൾക്കു അനുഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നാലും സത്രികൾക്കിടയിൽ നിങ്ങൾക്കു നിന്ദിതമാകുക സാധ്യമല്ല തന്നെ) എന്ന വാക്യം.

[illegible]

പിന്നീട് പറഞ്ഞത്: "സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എല്ലാ നിലയും പരിവൃണ്ണമായി നീതി പാലിക്കുക മനുഷ്യർക്ക് സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് സാധിക്കുന്നത്ര നീതി പാലിക്കണം. ഒരു പക്ഷെത്തന്നെ മുമ്പൻ പറയുകയും, മറ്റൊരു പക്ഷെത്തന്നെ നീതിക്കും കണിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പുണ്യപുരുഷനായാണ് ഇതിനർത്ഥം" എന്നിവയിൽ ഭാര്യയോടൊന്നി കരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അതിൽ ഒരു നിഷേധനരമായാണ് നിശ്ചയിച്ച നീതിപാലനവും ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയാണുള്ളത്. നീതി പാലിക്കാൻ കഴിയാത്തതു എന്തും കാര്യങ്ങളിലാണെന്നും നാം മുമ്പു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞതാണു.

ഗദി. മുകളിൽ വിവരിച്ച പ്രകാരമുള്ള ഒത്തുതീർപ്പുകളാണു സാധ്യമാകാതെ വരുകയും, ഭിന്നീപ്പും അവഗണനയും നിലവിലുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ, അവസാനത്തെ പോരപഴി അവർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുവാണല്ലോ. നിയമാനുവാദമുണ്ടെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ വെറുപ്പായ ഒരു കാര്യമാണിത്. മറ്റു നിവൃത്തികളില്ലെങ്കിൽ അതു ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു 130-ാം വചനത്തിൽ അല്ലാഹു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, വിവാഹമോചനം നടത്തി ഇരു കൂട്ടരും-ഭർത്താവും ഭാര്യയും-പിരിയേണ്ടി വരുന്നപക്ഷം, അവരക്ക് അവർക്കുമായും അവനു അവളുടെയും ആശ്രയം കൂടാതെ അല്ലാഹു കഴിച്ചുകൂട്ടുമെന്ന് വാഗ്ദാനവും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പരസ്പരം മോഷിപ്പിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണു സ്വീകരിക്കാത്തതും, വിട്ടുവീഴ്ചകൾക്ക് തയ്യാറല്ലാത്തതും പരസ്പരം മാശി പിടിച്ചു തെറിപ്പിരിയുന്ന പക്ഷം, അല്ലാഹുവിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള ഈ വാഗ്ദാനം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ലെന്നുള്ള ഒരു സൂചനയും അതിൽ അന്തർവിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. പലപ്പോഴും അനുഭവത്തിൽ കാണപ്പെടാറുള്ളതുമാണിതു. ﴿مَا كَانَ﴾

131. അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ് ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും. (എല്ലാം).

നിങ്ങൾക്കു മുമ്പ് (വേദ)ഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവരോടും, നിങ്ങളോടും നാം 'വസിയ്ക്കത്തു' ചെയ്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്:

നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു.

നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിലോ, എന്നാൽ (അറിയുക:)നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ് ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും. (എല്ലാം).

അല്ലാഹു (പരാശ്രയമില്ലാത്ത)ധന്യനും, സ്തുത്യർഹനുമാകുന്നു.

132. അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണ് ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും. (എല്ലാം).

കൈകാര്യം ഏറ്റെടുക്കുന്നവനായി അല്ലാഹു തന്നെ മതി!

۱۳۱-وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ
مِنْ قَبْلِكَ
وَاِذَا كُمْ اَنْتُمْ اِلٰهَ
وَاِنْ تَكْفُرُوْا
فَاِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَكَانَ اللّٰهُ غَنِيًّا حَبِيْبًا ۝

۱۳۲-وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ
وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِیْلًا ۝

131. ﴿مَا كَانَ﴾ അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണു ﴿السَّمٰوٰتِ﴾ ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും ﴿وَمَا فِي الْاَرْضِ﴾ ഭൂമിയിലുള്ളതും. ﴿وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ﴾ നൽകപ്പെട്ടവരോടും (വേദ) ഗ്രന്ഥം നൽകിയ നിങ്ങളുടെ മുമ്പു നൽകിയ നിങ്ങളോടും നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു ﴿وَاِذَا كُمْ اِنْ تَكْفُرُوْا﴾ നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിനാണു ﴿وَمَا فِي الْاَرْضِ﴾ ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും ഭൂമിയിലുള്ളതും. അല്ലാഹു ആകുന്നു ധന്യൻ, അനാശ്രയൻ, സ്തുത്യർഹൻ, സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവൻ. 132. ﴿مَا كَانَ﴾ അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണു ﴿السَّمٰوٰتِ﴾ ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും ഭൂമിയിലുള്ളതും. അല്ലാഹു (തന്നെ) മതി! ﴿وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِیْلًا﴾ ഏറ്റെടുക്കുന്നവനായി, ഏൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നവൻ

അല്ലാഹുവിന്റെ ഏല്പാ കർപനാ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കും, ശാസനകൾക്കും പരമാടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം. അഥവാ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം മൂലമായ യാഥാർത്ഥ്യം അഖിലാണ"ഡ വസ്തുതയെല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെതാണു (مَا الْقُرْآنُ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ) എന്നുള്ളതത്രെ. അതെ, ഏല്പാം അവന്റെ സ്വയംടി, അവന്റെ ഉടമ, അവന്റെ നിയന്ത്രണം, അവന്റെ അവകാശാധികാരം. ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യൻ സദാ ബോധവാനായി റിമൗണ്ടാക്കുകയാണു ഇക്കാര്യം പലപ്പോഴും അല്ലാഹു ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. (الْحَقُّ الْمُبِينُ)

133. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം-മനുഷ്യരേ-നിങ്ങളെ അവൻ നീക്കം ചെയ്യുകയും, മറെറായു കൂട്ടരെ കൊണ്ടു വരുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

133- إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ أَهْلَ النَّاسِ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ ۖ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ قَدِيرًا

അല്ലാഹു അതിനു കഴിവുള്ളവനുമാകുന്നു.

133. اَللّٰهُ അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പക്ഷം يَدْعُ നിങ്ങളെ പോക്കിക്കളയും..(നീക്കം ചെയ്യും) مَنُوحًا മനുഷ്യരേ يَأْتِ വരുകയും ചെയ്യും آخَرِينَ വേറൊരു കൂട്ടരെകൊണ്ടു يَدْعُ അല്ലാഹു അക: ന്നുതാനും عَلَى അതിനു, അതിന്റെമേൽ يَدْعُ കഴിവുള്ളവൻ

അതെ, അതിൽ ഭട്ടം സംശയിക്കേണ്ടാ. പക്ഷം, അതിമഹത്തായ ചില ഉദ്ദേശ്യ ലക്ഷ്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതു സംഭവിക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രം. (47: 38; 35: 16 മുതലായ വചനങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നോക്കുക.)

134 ആരെങ്കിലും ഇഹത്തിലെ പ്രതിഫലത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായാൽ, അല്ലാഹുവിന്റെ പക്കൽ, ഇഹത്തിലെയും പരത്തിലെയും പ്രതിഫലമുണ്ട്. (എന്നു അവൻ അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ) അല്ലാഹു (ഏല്പാം) കേൾക്കുന്നവനും, കാണുന്നവനും ആകുന്നു.

134- مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا

134. مَنْ ആരെങ്കിലും ആയാൽ يَدْعُ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു ثَوَابُ الدُّنْيَا ഇഹത്തിലെ പ്രതിഫലം يَدْعُ എന്നാൽ അല്ലാഹുവിന്റെപക്കലുണ്ടു ثَوَابُ الدُّنْيَا ഇഹത്തിലെ പ്രതിഫലം وَالْآخِرَةِ പരത്തിലെയും يَدْعُ അല്ലാഹു ആകുന്നു يَدْعُ കേൾക്കുന്നവൻ يَدْعُ കാണുന്നവൻ

അാഖ്യാനം: 200, 201; ശുറാ, 20 എന്നീ വചനങ്ങളും വ്യാഖ്യാനവും നോക്കുക.

വിഭാഗം-20

135. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനു വേണ്ടി സാക്ഷികളായ നിലയിൽ, നീതിമുറയെ നിലനിറുത്തിപ്പോരുന്നവരായിരിക്കുവിൻ: നിങ്ങളുടെ (സ്വന്തം) ദേഹങ്ങൾക്കോ, അല്ലെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കൾക്കും, അടുത്ത കുടുംബങ്ങൾക്കുമോ എതിരായാലും ശരി. അയാൾ ധനികനോ, ദരിദ്രനോ ആയിരുന്നാൽ [രണ്ടായാലും] അല്ലാഹു ആ രണ്ടാളുമായും അധികം ബന്ധപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

135- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ ۚ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا ۖ

അതിനാൽ, നീതിപാലിക്കുന്നതിനു (വിഘാതമായി) നിങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കുന്നു പിൻപററരുത്.

നിങ്ങൾ വളച്ചു തിരിച്ചുകയോ, തിരിഞ്ഞു കളയുകയോ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, അപ്പോൾ, (നിങ്ങൾ ഓർക്കണം) നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവനാകുന്നു.

فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ
أَن تَعْدِلُوا

وَأَن تَلُؤَا أَوْ تُعْرِضُوا
فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا

135. വിശ്വസിച്ചവരെ നിങ്ങളായിരിക്കുവിൻ ശരിക്കും നിലനിൽക്കുന്നവർ, നിലനിറുത്തിപ്പോരുന്നവർ നിതികൂറയനുസരിച്ചു, നീതികൂറയെ പക്ഷം സാക്ഷികളായിക്കൊണ്ടു ചേർത്തല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി നിങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളുടെ (സ്വന്തങ്ങളുടെ) മേൽ (എതിരിൽ) ആയിരുന്നാലും. അല്ലെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കളുടെ ഏറ്റവും അടുത്തവരുടെ (അടുത്ത കുടുംബങ്ങളുടെ)യും അവൻ (അയോധ) ആയിരുന്നാൽ ധനികൻ അല്ലെങ്കിൽ ദരിദ്രൻ എന്നാൽ (അപ്പോൾ) അല്ലാഹു പരമജനാധിപത്യവനാണു അവർ രണ്ടാലുമായും, രണ്ടാളെക്കണ്ടിച്ചു. അതിനാൽ നിങ്ങൾ പിൻപററരുത് ഇച്ഛിക്കുന്നു നിങ്ങൾ നീതി പാലിക്കുന്നതിനു (വിഘാതമായി), നീതി പാലിക്കുന്നതു വിട്ടു നിങ്ങളുടെ വളച്ചു (തിരിച്ചു) കളയുന്ന പക്ഷം അല്ലെങ്കിൽ തിരിഞ്ഞു കളയുക (അവഗണിക്കുക)യോ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ആകുന്നു നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മജ്ഞാനി

വർത്തമാനങ്ങൾ, സാക്ഷ്യങ്ങൾ, തീരുമാനങ്ങൾ, ഇടപാടുകൾ മുതലായ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും നീതികൂറ തന്നെ നിലനിറുത്തിപ്പോരണം. സ്വന്തം ദേഹത്തിനോ, മാതാപിതാക്കൾക്കോ, കുടുംബങ്ങൾക്കോ ആർക്കുണ്ടായിരുന്നാലും സത്യവും കൃത്യവും പാലിക്കണം. അതിൽ ധനികനെന്നോ, ദരിദ്രനെന്നോ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നാലും അവനു മോഷ്ടം വരുത്താം-അല്ലെങ്കിൽ അവനെ യെപ്പെടേണ്ടതാണു-എന്നും, ദരിദ്രനായതുകൊണ്ടു അവനു ഗുണം വരുത്തേണ്ടതാണു-അല്ലെങ്കിൽ അവനെപ്പറ്റി ഗൗനിക്കേണ്ടതില്ല-എന്നും കരുതി നീതികേടു ചെയ്യാൻ പാടില്ല. എന്നാക്കയാണു അല്ലാഹു ഈ വചനം മുഖേന കൽപിക്കുന്നത്. സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതിലോ മറ്റോ സത്യത്തെ മറിച്ചു തിരിച്ചു അവതരിപ്പിക്കുകയോ, സത്യം തുറന്നു പറയാതെ ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയോ ചെയ്താൽ അല്ലാഹു അതിനെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതാണു-അഥവാ അതിനെപ്പറ്റി തക്ക നടപടി എടുക്കുകതന്നെ ചെയ്യും-എന്നു താക്കീതും നൽകുന്നു.

ഖൈബർ യുദ്ധത്തെത്തുടർന്നു യഹൂദികളിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിരുന്ന വസ്തുവകകളുടെ ആദായം പിരിച്ചെടുക്കുവാൻ നബി (സ) അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു റവാഹത്തു (റ)നെ അയച്ചിരുന്നപ്പോൾ, തങ്ങൾ നൽകേണ്ടിയിരുന്ന തുകയിൽ ഇളവ് നൽകുവാൻ വേണ്ടി അവർ അദ്ദേഹത്തിനു കൈക്കൂലി കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി, അപ്പോൾ ആ മഹാൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി നിവേദനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: 'അല്ലാഹു തന്നെയാണു സൂക്ഷ്മതയിൽ വെച്ചു എന്നിങ്ങനെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ആളുടെ-നബി (സ) യുടെ-അടുക്കൽ നിന്നാണു ഞാൻ നിങ്ങളിലേക്കു വന്നിരിക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ, ഏതെങ്കിലും അടുക്കൽ കൂരങ്ങുകളെയും പന്നികളെയുംകാല അധികം വെറുക്കപ്പെട്ടവരുമാകുന്നു. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തെത്തുടർന്നു സ്നേഹവും, നിങ്ങളോടുള്ള വെറുപ്പും നിങ്ങളിൽ നീതിപാലിക്കാതിരിക്കുവാൻ എന്ന പ്രേരിപ്പിക്കുകയില്ല'. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: 'ഇതു (നീതി) കൊണ്ടുതന്നെയാണു ആകാശങ്ങളും ഭൂമിയും നിലനിൽക്കുന്നതും.' ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) പറയുന്നു: 'ആവശ്യത്തിനു മുമ്പ് തന്നെ സാക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നവനാണു സാക്ഷികളിൽ വെച്ചു ഉത്തമൻ'. (മു.) ഏറ്റവും അടുത്ത സാക്ഷ്യം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ മടി കൂടാതെ മുന്നോട്ടു വരുന്നവനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു നബി (സ) പറയുന്നത്.

136. ഏ, വിശ്വസിച്ചവരേ, നിങ്ങളെ അല്ലാഹുവിൽ, അവന്റെ റസൂലിലും വിശ്വസിക്കുവിൻ. അവൻ തന്റെ റസൂലിന്റെ മേൽ അവതരിപ്പിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിലും, അവൻ മുസ് ഇറക്കിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിലും (വിശ്വസിക്കുവിൻ).

ആർ, അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ മലക്കുകളിലും, അവന്റെ (വേദ) ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, അവന്റെ റസൂലുകളിലും, അന്ത്യദിനത്തിലും അവിശ്വസിക്കുന്നുവോ, അവൻ, തീർച്ചയായും വിദ്വേഷമായ വഴിപിഴവു പിഴച്ചുപോയി!

١٣٦- يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ
وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ مِنْ قَبْلُ
وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ
وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ۝

136. അവിശ്വാസിയുടെ വിശ്വാസിക്കുവിൻ ഓ അല്ലാഹുവിൽ അ
വന്റെ സൂലിലും. وَالْكَافِرُ യാതൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലും. പദ അവൻ അവതരിപ്പിച്ചു. عَلَى رَسُولٍ അ
വന്റെ സൂലിന്റെ മേൽ وَالْكَافِرُ യാതൊരു ഗ്രന്ഥത്തിലും. പദ അവൻ ഇറക്കിയ. قُلْ مَنْ يُكْفِّرُ
ആർ അവിശ്വാസിക്കുന്നുവോ, ആരെങ്കിലും അവിശ്വാസിക്കുന്നപക്ഷം. ഓ അല്ലാഹുവിൽ
അവന്റെ മലക്കുകളിലും. فَكَفَّرَ അവന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും. وَأَمَّا അവന്റെ സൂലികളിലും.
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ അന്ത്യദിനത്തിലും. فَلَمْ يَكُنْ എന്നാൽ തീർച്ചയായും അവൻ പിടിച്ചു. وَلَهُ ഒരു വഴിപിടവു
بِهِ. വിദ്യരമായ

ഇസ്ലാമിലെ വിശ്വാസസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ മുഖ്യ പ്രധാനമായ വിഷയങ്ങളും, തത്സമീപത്തുള്ളതെല്ലാം കേന്ദ്ര പ്രധാനമായ വശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വചനമാണിത്. ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച ഏറ്റവും കാര്യങ്ങളിലും പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാത്ത ഒരാളും സത്യവിശ്വാസിയായതുകൊണ്ടു തന്നെ, എന്നിരിക്കെ, സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ച് ചെറിയ തുകകൾക്ക് അല്ലാഹുവിലും ഖുർആനിലും മുൻപേ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിശ്വസിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ വാഗ്ദാനം, ആ വിശ്വാസം കൈവീടാതെ, അതിനെ സൂക്ഷ്മമായിത്തീർക്കുകയും, ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിചിത്ര പൊരുക്കവും വേണമെന്നാകുന്നു. അവന്റെ ദസ്തൂർ എന്നു പറഞ്ഞതു നബി (സ) യെ ഉദ്ദേശിച്ചും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ അവതരിപ്പിച്ചതു എന്നു പറഞ്ഞതു ഖുർആനെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാണു. തുറന്നതും ഇഞ്ചിലും അടക്കമുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും 'മുസ്ലിം ഇറക്കിയതി'ലും ഉൾപ്പെടുന്നു.

137. നിശ്ചയമായും, വിശ്വസിക്കുകയും, പിന്നെ അവിശ്വസിക്കുകയും, പിന്നെയും വിശ്വസിക്കുകയും, പിന്നീട് അവിശ്വസിക്കുകയും, പിന്നെ അവിശ്വാസം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ അവർക്കു അല്ലാഹു പൊറുത്തു കൊടുക്കുകയേ ഇല്ല. അവരെ അവൻ(നേരായ) വഴിയിൽ ചേർക്കുകയാകട്ടെ (ചെയ്യുക) ഇല്ല.

١٣٤- إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا
ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا
ثُمَّ أٰزَادُوا كُفْرًا
لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ
وَلَا يَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ۝

137. **137. النذر** നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ **أما** അവർ വിശ്വസിച്ചു, വിശ്വസിച്ച **ثم كفروا** പിന്നെ അവർ അവിശ്വസിച്ചു **أما** പിന്നീടു വിശ്വസിച്ചു **ثم كفروا** പിന്നെ(യുടും) അവിശ്വസിച്ചു **فأما** പിന്നെ അവർ വർദ്ധിച്ചു, ഏറി **أما** അവിശ്വാസം (അവിശ്വാസത്തിൽ) **فأما** അല്ലാഹു ഇല്ല, ആകൃതയില്ല **ليقر** പൊറുക്കുവാൻ (പൊറുക്കുകയേ ഇല്ല) **ثم** അവർക്കു **فأما** അവരെ ചേർക്കുവാനും (നയിക്കുവാനും-കാണിച്ചു കൊടുക്കുവാനും) ഇല്ല **فأما** വഴി, മാർഗ്ഗം.

138. കപടവിശ്വാസികളെ അവകു വേദനയേറിയ ശിക്ഷയുണ്ടെന്നു സന്തോഷ വാർത്ത അറിയിച്ചു കൊള്ളുക.

١٣٨-بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ
بَأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

139. അതായതു, സത്യവിശ്വാസികളെക്കൂടാതെ അവിശ്വാസികളെ മിത്രങ്ങൾ (ഉപാധിസ്വീകരി)ക്കുന്നവരെ.

١٣٩-الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ
أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ
أَيَبْتَغُونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ
فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا

അവർ അവരുടെ[അവിശ്വാസികളുടെ]അടുക്കൽ പ്രതാപം തേടുകയോണോ? എന്നാൽ, നിശ്ചയമായും പ്രതാപം മുഴുവനും (ഉള്ളതു) അല്ലാഹുവിനാകുന്നു. [ഇതവർ ഓർത്തിരിക്കട്ടെ.]

138. بِشِّرِ സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക الْمُنَافِقِينَ കപടവിശ്വാസികൾക്കു. لَهُمْ അവർക്കുണ്ടെന്നു عَذَابًا ശിക്ഷ ലَا വേദനയേറിയ, വേദനാകരമായ 139. الَّذِينَ (അതായതു) യാതൊരു കൂട്ടർ ഡُونِ ആക്കുന്ന, അവർ സ്വീകരിക്കും أَوْلِيَاءَ അവിശ്വാസികളെ عِنْدَهُمُ മിത്രങ്ങൾ, ബന്ധുക്കൾ, കാര്യകർത്താക്കൾ عِنْدَهُمُ കൂടാതെ, അല്ലാതെ لِلَّهِ സത്യവിശ്വാസികളെ مِنْ دُونِ അവർ തേടുകയോ, അന്വേഷിക്കുകയോണോ عِنْدَهُ അവരുടെ അടുക്കൽ عِنْدَهُ പ്രതാപം, വീര്യം الْعِزَّةَ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും പ്രതാപം ٥ അല്ലാഹുവിനാണു جَمِيعًا മുഴുവനും.

അവസരവാദികളും, സമയത്തിനൊത്തു നിറം മാറുന്നവരുമായ കപട വിശ്വാസികളെക്കുറിച്ചാണു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. സത്യം ഗ്രഹിച്ചു ഹൃദയത്തിൽ വിശ്വാസം വന്നതുകൊണ്ടല്ല അവർ വിശ്വാസികളായി ചമയുന്നത്. താൽക്കാലികമായ വല്ല കാര്യലക്ഷ്യങ്ങളെയും മുൻനിറുത്തി നാവുകൊണ്ടു സത്യവിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്തി മുസ്ലീമുകൾക്കും, മറിച്ചൊരവസരം നേരിടുമ്പോൾ പഴയ അവിശ്വാസത്തിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങും. അവസരം മാറുമ്പോൾ വീണ്ടും ഇതാവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതാണവരുടെ പതിവ്. ഇങ്ങിനെയുള്ളവർ അതിൽ നിന്നു വേദിച്ചു മടങ്ങുകയും, നിഷ്ഠക്കളകവും യഥാർത്ഥവുമായ വിശ്വാസം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത കാലത്തോളം ഒരിക്കലും അവർക്കു പൊറുത്തു കൊടുക്കുകയോ, അവരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല എന്നു അല്ലാഹു ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. അവിശ്വാസത്തിലേക്കുള്ള മടക്കം ചിലപ്പോൾ പരസ്യമായിത്തന്നെ അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചെന്നു വരാം. ചിലപ്പോൾ അത് പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ മാത്രമാണിരിക്കും. രണ്ടായാലും അവരുടെ കൂട്ടുകെട്ടും ആമിമുഖ്യവും അവിശ്വാസികളോടായിരിക്കും. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവിടെയായിരിക്കും തൽക്കാലം ബാഹ്യമായ പ്രതാപവും സ്വാധീനവും അവർ കാണുന്നത്. അതാണവരുടെ ഈ അസ്ഥിരതയ്ക്കു കാരണം. എന്നാൽ—പ്രതാപമാണവരുടെ ആവശ്യമെങ്കിൽ—അതു തേടിപ്പോകേണ്ടതു അവിശ്വാസികളുടെ അടുക്കലേക്കല്ല, അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കലേക്കാണ്; അഥവാ അവർ യഥാർത്ഥ വിശ്വാസികളായിത്തീരുകയാണ് അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്നു അല്ലാഹു അവരെ ഉണർത്തുന്നു. 'അവർക്ക് ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക' എന്ന വാക്കു പരിഹാസരൂപത്തിലുള്ള ഒരു പ്രയോഗമത്രെ. അഥവാ അവരോടു വല്ല സന്തോഷവാർത്തയും അറിയിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണെന്ന അർത്ഥത്തിൽ ശക്തിയായ ഒരു താക്കീതാണത്.

140. (വേദ)ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവർ നിങ്ങളുടെമേൽ ഇറക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ, അല്ലാഹുവിന്റെ 'ആയത്തു' [വചനം]കളെ അതിൽ അവിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതായും, അതിനെപ്പറ്റി പരിഹാസം കൊള്ളുന്നതായും നിങ്ങൾ കേട്ടാൽ, അവരുടെ കൂടെ നിങ്ങൾ ഇരിക്കരുതെന്ന്, അവർ അതല്ലാത്ത (വേറെ) ഒരു വർത്തമാനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു വരേക്കും.

١٤٠-وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا
سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يَكْفُرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا
فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ
حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ

അപ്പോൾ [അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ] നിശ്ചയമായും, നിങ്ങൾ അവരെപ്പോലെ (ത്തന്നെ)യായിരിക്കും. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, കപടവിശ്വാസികളെയും, അവിശ്വാസികളെയും മൂഴ്യവൻ 'ജഹന്നമിൽ' [നരകത്തിൽ] ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുന്നവനാണു.

إِنَّمَا إِذَا قَاتَلْتُمُوهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ
وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا

140. ۞ അവൻ ഇറക്കിയിട്ടുകൂണ്ടു, ഇറക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ ۞ നിങ്ങളുടെമേൽ, നിങ്ങൾക്കു പകിട്ട (വേദ) ഗ്രന്ഥത്തിൽ ۞ അതായതു, എന്നു ۞ നിങ്ങൾ കേട്ടാൽ ۞ അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളെ ۞ അതിൽ (അവയിൽ) അവിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നതായി ۞ അതിനെപ്പറ്റി പരിഹാസം കൊള്ളുന്നതായും, അതു പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നതായും ۞ എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഇരിക്കരുതു(എന്നു) ۞ അവരോടുകൂടെ ۞ അവർ ഏർപ്പെടുന്നതു (പ്രവേശിക്കും) വരെ ۞ ഒരു വർത്തമാനത്തിൽ ۞ അതല്ലാത്ത(വേറെ) ۞ നിശ്ചയമായും അപ്പോൾ (എന്നാൽ) നിങ്ങൾ ۞ അവരെപ്പോലെയാണു ۞ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു ۞ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുന്നവനാണു ۞ കപടവിശ്വാസികളെ ۞ അവിശ്വാസികളെയും ۞ ജഹന്നമിൽ ۞ മൂഴ്യവനും, എല്ലാവരെയും

കപട വിശ്വാസികളുടെ മിശ്രങ്ങളും ബന്ധുക്കളും അവിശ്വാസികളാണെന്ന് പറഞ്ഞുവരല്ലോ. അവിശ്വാസികളാകട്ടെ, അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളുമാകുന്ന ആയത്തുകളെ നിഷേധിക്കലും, പരിഹസിക്കലും, വിമർശിക്കലും അവരുടെ പതിവാണ്. അങ്ങിനെ വല്ലവരും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാൽ, അവർ ആ വിഷയം മറ്റൊരു വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ അവരൊന്നിച്ചു സത്യവിശ്വാസികൾ ഇരിക്കുകയും, അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സഹകരിക്കുകയും ചെയ്യരുതെന്നു മുമ്പു തന്നെ അല്ലാഹു ഖുർആനിൽ-അതെ, മക്കീസുറയ്യയെ അൻആർദിൽ-വിരോധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിട്ട് പിന്നെയും തങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാണെന്ന് വാദിക്കുന്ന അവർ അതൊക്കെപ്പം അവരൊന്നിച്ചു പങ്കെടുക്കുകയും സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തു വരുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആക്ഷേപമാണിത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം അവർ രണ്ടു കൂട്ടരും ഒരേ നിലപാടുകാരാണ് എന്നാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇതുപോലെയുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ രണ്ടു കൂട്ടരും ഒന്നിച്ചു പങ്കെടുക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ, പരലോകത്തു നരകത്തിലും അവർ ഈ കൂട്ടരും ഒന്നിച്ച് ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത് അല്ലാഹു അവരെ അറിയിച്ചു ചെയ്യുന്നു.

മക്കീസുറയ്യകളിൽപ്പെട്ടതാണു അൻആർ. ഈ സൂറത്തു മടനിയാണ്. അപ്പോൾ, നേരത്തെത്തന്നെ സത്യവിശ്വാസികളെ മൂടക്കിയിട്ടുള്ള വിഷയമാണിത് എന്നു വ്യക്തമാണ്. അവിടെ അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഇതാകുന്നു: 'നമ്മുടെ ആയത്തുകളിൽ മൂഴ്യകി കൂഴപ്പതൃണ്ടാക്കുന്നവരെ കണ്ടാൽ, അവർ മറ്റൊരു വിഷയത്തിൽ മുഴുകുന്നതുവരെ അവരിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കണം. മറ്റൊരാളോടു അങ്ങിനെ വന്നുപോയാൽ, ഓർമ്മ വന്നാശേഷം പിന്നെ ഇരിക്കരുത്.' സത്യവിശ്വാസികൾ വളരെ മനസ്സിലുത്തേണ്ടുന്ന ഒരു തത്വമാണ് ഈ വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. മത പ്രമാണങ്ങളും മത സിദ്ധാന്തങ്ങളും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പുതിയ തത്വ സിദ്ധാന്തയിരിക്കുന്നത്. മത പ്രമാണങ്ങളും മത സിദ്ധാന്തങ്ങളും ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പുതിയ തത്വ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ, മതമൂല്യങ്ങളും നിയമങ്ങളും പരിഹാസ്യവും പഴഞ്ചെന്നുമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന സമസ്തുകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതും, അത്തരം പ്രചോഷണങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതും, അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളും കാര്യകൃഷ്ണമായും വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചറിയുവാൻ അവർക്കു കഴിയുകയില്ലല്ലോ. ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം, കാര്യകൃഷ്ണമായും വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചറിയുവാൻ അവർക്കു കഴിയുകയില്ലല്ലോ. ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം, അത്തരം മതപ്രമാണികൾക്കു പ്രേരത്സാഹനം നൽകലും, അവരുടെ സംരംഭങ്ങളിൽ അവരെ സഹായിക്കലുമായിരിക്കും അത്. അവരിൽ നിന്നു അകന്നു നിൽക്കുന്നതു തന്നെ അവരോടുള്ള പ്രതിഷേധവുമായിരിക്കും. നിങ്ങൾ അവരോടു കൂടെ ഇരുന്നാൽ നിങ്ങളും അവരെപ്പോലെത്തന്നെയാണു എന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞ വാക്കിന്റെ ഗൗരവം ഒന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക!

അതേസമയത്തു ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു അറിവും പരിചയവുമുള്ള വ്യക്തികൾ അവ കഴിവതും വീക്ഷിച്ചും മനസ്സിലുത്തീയും വരേണ്ടതും, അതിനെതിരിൽ സത്യാവസ്ഥ

തൂറന്തു കാണിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതുമാണുതാനും. 'എല്ലാവരും പറയുന്നതു കേൾക്കണം. എന്നിട്ട് അതിൽ നിന്നു സത്യം തിരഞ്ഞെടുക്കണം. അതാണു വിവേകം.' എന്നൊക്കെപ്പറഞ്ഞ എല്ലാ മനുഷ്യാഹികളുടെയും പിന്മുറകൾക്കിടയിലും പ്രസംഗങ്ങളും പ്രസംഗാവനകളും കേൾക്കുവാൻ പൊതുജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ഈ വാക്കുകൾ പ്രത്യേകമായി ആകർഷകമായി തോന്നുമെങ്കിലും മുൻകൂട്ടി സത്യംവസ്തു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത സാധാരണക്കാരിൽ അതു ഗുണത്തെക്കാളേറെ ദോഷമായിരിക്കും വരുത്തുക. (ഇതു സംബന്ധിച്ചു അർഷ്. 68-70ൽ വെച്ച് വീണ്ടും നമുക്കു സംസാരിക്കാം. (ഫിലിപ്പി) അല്ലാഹു തൃപ്തനാകുന്നു.

141. നിങ്ങളെപ്പറ്റി കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെത്ര (ആ കപടന്മാർ). എന്നാൽ, അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു വല്ല തുറവിയും [വിജയവും] ഉണ്ടായെങ്കിൽ അവർ പറയും: 'ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കൂടെയായിരുന്നില്ലേ!'

അവിശ്വാസികൾക്കു വല്ല പങ്കും ഉണ്ടായെങ്കിലാകട്ടെ, അവർ പറയും: 'ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മേൽ സ്വാധീനം നേടുകയും, (അതോടുകൂടി) വിശ്വാസികളിൽ നിന്നു നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തില്ലേ!' എന്നാൽ,

(ഹേ, കൂട്ടരേ.) ഖിയാമത്തുനാളിൽ അല്ലാഹു നിങ്ങൾക്കിടയിൽ വിധിക്കുന്നതാണ്. അവിശ്വാസികൾക്കു സത്യവിശ്വാസികളുടെ മേൽ ഒരു മാർഗ്ഗവും അല്ലാഹു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതേയല്ല.

۱۴۱- الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِّنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحْوَذْ عَلَيْكُمْ وَنَنصَحْكُمْ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ قَالُوا يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

141. ഈ യാതൊരു കൂട്ടരാണ് അവർ കാത്തിരിക്കുന്നു, പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു ഈ നിങ്ങളെപ്പറ്റി, നിങ്ങളിൽ പക്ഷം എന്നാൽ (എന്നിട്ടു) ഉണ്ടായാൽ ഈ നിങ്ങൾക്കു ഒരു തുറവി, വല്ല വിജയവും ഈ അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു ഈ അവർ പറയും, പറയുകയായി നിങ്ങൾ ഞങ്ങളായിരുന്നില്ലേ, ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ ഈ നിങ്ങളുടെ കൂടെ പക്ഷം ഉണ്ടായാലാകട്ടെ ഈ അവിശ്വാസികൾക്കു പങ്കും, വല്ല പങ്കും, ഓഹരി ഈ അവർ പറയും ഞങ്ങൾ സ്വാധീനം നേടിയില്ലേ, അധികാരം (ശക്തി) പ്രാപിച്ചില്ലേ ഈ നിങ്ങളുടെ മേൽ (എതിരെ) നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾ തടയുക (രക്ഷിക്കുക)യും ചെയ്തില്ലേ ഈ വിശ്വാസികളിൽ നിന്നു ഈ എന്നാൽ അല്ലാഹു ഈ വിധിക്കും ഈ നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ഖിയാമത്തു നാളിൽ ഈ ആക്കുക (ഉണ്ടാക്കുക) യേ ഇല്ല ഈ അല്ലാഹു ഈ അവിശ്വാസികൾക്കു ഈ വിശ്വാസികളുടെ മേൽ (എതിരെ) ഈ ഒരു മാർഗ്ഗം, ഒരു വഴിയും.

കപടവിശ്വാസികളുടെ വേറൊരു സ്വഭാവമാണ് അല്ലാഹു ഈ വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. സത്യവിശ്വാസികൾക്കു എന്തൊക്കെ ആപത്തു സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്നായിരിക്കും അവരുടെ കാത്തിരുപ്പ്. അതേസമയം സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വല്ല വിജയമോ നേട്ടമോ കൈവരുമ്പോൾ, നമ്മളൊക്കെ ഒന്നല്ലേ, ഞങ്ങളും മുസ്ലിംകളാണല്ലോ, ഞങ്ങൾക്കും അതിൽ അവകാശവും പങ്കും ഉണ്ടല്ലോ എന്നിങ്ങിനെ സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അതിൽ ഭാഗഭാക്കുകുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. നേരെ മറിച്ചു-ഇറാഖിൽ സംഭവിച്ചതുപോലെ-വല്ലപ്പോഴും അവിശ്വാസികൾക്കു എന്തെങ്കിലും നേട്ടമോ വിജയമോ ലഭിച്ചുവെങ്കിൽ ഓവം മാറ്റി അവരെ പററിക്കൂട്ടുകയും ചെയ്യും. വേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു മുസ്ലിംകളെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടു നിങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ അവസരവും കഴിവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു തുന്നിയൊരു അവരുമായി നിസ്സഹകരിക്കുകയും, നിങ്ങൾക്കു അവരിൽനിന്നു രക്ഷ കിട്ടുവാൻ വഴിവെക്കുകയുമാണു ഞങ്ങൾ ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ നേട്ടങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്കും പങ്കു ലഭിക്കേണ്ടതാണ് എന്നൊക്കെയായിരിക്കും അപ്പോഴത്തെ സമർത്ഥന രീതി. തൽക്കാലം അവരുടെമേൽ ശിക്ഷാനടപടിയൊന്നും എടുക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഖിയാമത്തു നാളിൽ തക്ക നടപടി എടുക്കുക തന്നെ ചെയ്യുമെന്നും, അവർ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ സത്യവി

ശാസികളെ പരാജയപ്പെടുത്തി കീഴടക്കുവാനുള്ള അവസരം അല്ലാഹു അവർക്കു ഒരിക്കലും നൽകുകയില്ലെന്നും അല്ലാഹു അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

.... لِيُنذِرَ لَكُمْ يَوْمَ الْفَتْحِ (വിശ്വാസികളുടെ മേൽ അവിശ്വാസികൾക്കു അല്ലാഹു ഒരു മാർഗ്ഗവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയില്ല തന്നെ) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥവും ഒന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: (1) സത്യവിശ്വാസികളെ നശിപ്പിച്ചു നാശാവശേഷമാക്കുവാൻ അവിശ്വാസികൾക്കു ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല. (2) തെളിവുകളും ലക്ഷ്യങ്ങളും മുഖേന സത്യവിശ്വാസികളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ അവർക്കു കഴികയില്ല. (3) ഖിയാമത്തുനാളിൽ സത്യവിശ്വാസികളെ കവച്ചുവെക്കുവാനും, അവർക്കെതിരിൽ ഭാഗ്യം വരിക്കുവാനും അവർക്കു സാധിക്കുകയില്ല. (4) മുസ്ലീംകൾ യഥാർത്ഥ സത്യവിശ്വാസികളായി ഉറച്ചു നിൽക്കുന്ന കാലത്തോളം അവിശ്വാസികൾക്കു അവരെ കീഴോതുക്കി വെക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ആ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥ വ്യാപ്തിക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതും, പാസ് പരം വിരോധിപ്പില്ലാത്തതുമായതും.

വിഭാഗം-21

142. നിശ്ചയമായും കപടവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിനോടു വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കുകയാണ്. അവനാകട്ടെ അവരെ വഞ്ചിക്കുന്നവനുമാകുന്നു.

അവർ നമസ്കാരത്തിനു നിൽക്കുന്നതായാൽ, മടിയൻ മാരായിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതാണു. (അതെ) അവർ മനുഷ്യരെ കാണിക്കുവാനായി ചെയ്യുന്നു. അർത്ഥമായിട്ടല്ലാതെ അവർ അല്ലാഹുവിനെ ഓർക്കുകയുമില്ല.

143. ഇക്കൂട്ടരിലേക്കുമില്ല, ഇക്കൂട്ടരിലേക്കുമില്ലാതെ, അതിന്നിടയിൽ ആടിപ്പിടക്കുന്നവരായിക്കൊണ്ടു.

ഏതൊരുവനെ അല്ലാഹു വഴിപിഴവിലാക്കുന്നുവോ അവനു യാതൊരു മാർഗ്ഗവും നീ കണ്ടെത്തുകയേ ഇല്ല.

142- إِنَّ السَّافِرِينَ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كَالِيٍّ يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا 143- مُمَدِّدِينَ بَيْنَ بَيْنٍ ذَلِكَ 144- لَا إِلَى خَوْلَاءٍ وَلَا إِلَى خَوْلَاءٍ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا

142. നിശ്ചയമായും കപടവിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിനോടു വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കുന്നു, അവർ ചതി പ്രയോഗം ചെയ്യും. ഓ അല്ലാഹുവിനോടു അവനാകട്ടെ അവരെ വഞ്ചിക്കുന്ന (ചതിക്കുന്ന)വനുമാണു. അവർ നിന്നാൽ (ശ്രമിച്ചാൽ), ഏഴുനേരീക്കുന്നതായാൽ നമസ്കാരത്തിലേക്ക് (നമസ്കാരത്തിനു) അവർ നിൽക്കുന്നതാണു. മടിയൻ മാരായിട്ടു അവർ കാണിച്ചു ചെയ്യുന്നു, കാണിക്കുവാനായി ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യരെ അവർ ഓർക്കുക (സ്മരിക്കുക)യുമില്ല. ഓ അല്ലാഹുവിനെ കുറച്ചു (അൽപം) അല്ലാതെ 143. ഇക്കൂട്ടരിലേക്കുമില്ല (പിടപിടിച്ചു-ഇളകിയോടി)ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരായി. അതിന്നിടയിൽ ഇക്കൂട്ടരിലേക്കു അല്ലാ (ഇല്ലാ)തെ ഇക്കൂട്ടരി (മറ്റൊരു കൂട്ടത്തി)ലേക്കുമല്ല (ഇല്ല) ആരെങ്കിലും, വല്ലവനും. അല്ലാഹു വഴിപിഴവിലാക്കുന്നതായാൽ എന്നാൽ നീ കണ്ടെത്തുകയല്ല തന്നെ, നിനക്കു കിട്ടുകയേ ഇല്ല. അവനു ഒരു മാർഗ്ഗം, വഴി

സൂറത്തുൽ ബഖറ 9ൽ കപട വിശ്വാസികൾ അല്ലാഹുവിനോടു സത്യവിശ്വാസികളോടും വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും, പാസ് അവത്തിൽ അവർ തങ്ങളെത്തന്നെയാണു വഞ്ചിക്കുന്നതെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുവരല്ലോ. ഏതാണു

അതേ മാതിരിയിലുള്ള ഒരു പ്രസ്താവന തന്നെയാണ് ഇവിടെയും കാണുന്നത്. എല്ലാ നിഗൂഢ രഹസ്യങ്ങളും പരസ്യമായി അറിയുന്ന സർവ്വജ്ഞനായ അല്ലാഹുവിനോടു വഞ്ചന നടത്തുവാൻ ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. പക്ഷേ, കപട വിശ്വാസികളുടെ വിചാരവും ഭാവവും പ്രവർത്തനവുമെല്ലാം കാണിക്കുന്നതു അവരുടെ നിഗൂഢരഹസ്യങ്ങളാണെന്നും അല്ലാഹു അറിയുകയില്ലെന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവർ അല്ലാഹുവിനോടു വഞ്ചന പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞത്. ഇഹത്തിൽവെച്ചു മാത്രമല്ല, പരത്തിൽവെച്ചും അവർ അല്ലാഹുവിനെ കബളിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമം നടത്തി നോക്കുന്നതാണെന്നു മറ്റൊരാൾക്കു അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'നിങ്ങളുടെ ശപഥം ചെയ്തു പറയുന്നതുപോലെ, അവരെ ഏഴുനേരംപിടിക്കുന്ന ദിവസം അവർ അല്ലാഹുവിനോടും ശപഥം ചെയ്തു പറയും' എന്നാണതിന്റെ ചുരുക്കം. (സൂ: മൂഝാഫ: 18ഉം വ്യാഖ്യാനവും നോക്കുക.) വാസ്തവത്തിൽ അവരുടെ വഞ്ചനാപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വഞ്ചിതരാകുന്നതു അവർ തന്നെയാണ്. എല്ലാ കുറ്റവാളികൾക്കും നൽകപ്പെടുന്ന ശിക്ഷ അവരവരുടെ കുറ്റത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചായിരിക്കുമല്ലോ. അതാണ് അല്ലാഹു അവരെ വഞ്ചിക്കുന്നവനാണ് എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. വഞ്ചനക്കനുയോജ്യമായ നടപടി എടുക്കുമെന്നല്ലാതെ, യഥാർത്ഥത്തിൽ അല്ലാഹു അവരെ വഞ്ചിച്ചെക്കും എന്നല്ല ഉദ്ദേശം.

കപട വിശ്വാസികളുടെ ഒരു കപടനയം അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. നാമമാത്ര മൂസ്ലിംകളും കപട വിശ്വാസികളുമായ ആളുകളിൽ അന്നു തൊട്ട് ഇന്നോളം-ഇക്കാലത്തു വിശേഷിച്ചും കാണപ്പെടുന്ന ഒരു ലക്ഷണമാത്രമാണ്. ഒരു മൂസ്ലിമിന്റെ അനുഷ്ഠാന കർമ്മങ്ങളിൽവെച്ചു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയോടെ, ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രധാന ചിഹ്നമായി നിലകൊള്ളുന്നതുമാണല്ലോ നമസ്കാരം. ഈ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അവർക്കു വലിയ മടിയില്ലായിരിക്കും. അതു പാടെ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പക്ഷം അവരെ മൂസ്ലിംകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണുകയില്ലെന്നു പേടിച്ച് അതു നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരാകും. ജനങ്ങളെ കൂട്ടി ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ബംഗ്ലാത്തിൽ അവരതു നിർവ്വഹിക്കുകയും തക്കം കിട്ടുമ്പോൾ നമസ്കരിക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, നമസ്കാരത്തിന്റെ കാതലും ആത്മാവുമാകുന്ന ഭാഗം-അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ-അതിൽ വിശ്വസംകാരമായിട്ടാണല്ലോ, നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നതു. അതിൽ പങ്കെടുക്കാത്തവരെപ്പറ്റി അവർ കപടൻമാരാണെന്നു സ്വാഭാവികമായും സംശയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കപട വിശ്വാസികൾ മൂസ്ലിംകളായി അഭിനയിച്ചു വരുന്ന സ്ഥിതിക്കു നമസ്കാരം പരസ്യമായി ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അക്കാരണത്താൽ അവർക്കു വിഷമമായിരുന്നു. എന്നാലും കഴിവതു നമസ്കാരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെ കഴിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ഇംഗ്ലീഷ് സൂബ്ഹ് എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നമസ്കാരങ്ങളിൽ നിന്നു വിശേഷിച്ചും അവർ ഒഴിഞ്ഞു മാറാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുമാണു മനസ്സിലാകുന്നത്. 16

നബി (സ) പറയുകയുണ്ടായി: 'നമസ്കാരത്തിൽ വെച്ചു കപട വിശ്വാസികൾക്കു ഏറ്റവും ഭാരമേറിയതു ഇശാ നമസ്കാരവും, സൂബ്ഹ് നമസ്കാരവുമാകുന്നു. ആ രണ്ടിലുമുള്ളതു (പുണ്യം) അവർക്കുറിയായിരുന്ന പെങ്കിൽ, അവർ ആ രണ്ടിനും മുട്ടുകുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കിലും വരുമായിരുന്നു. നമസ്കാരം (ജമാഅത്തായി) നടത്തപ്പെടുവാൻ ഒരരളോട് കൽപിക്കുകയും, എന്നിട്ട് ഞാനും കൂടെ ആളുകളും കുറച്ചു വിരക്ത കെട്ടും എടുത്തു കൊണ്ട് നമസ്കാരത്തിനു ഹാജരാകാത്ത ആളുകളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു അവരുടെ വീടുകൾ അവരോടെ കത്തിച്ചു കളഞ്ഞെങ്കിലോ എന്നു ഞാൻ കരുതുകയുണ്ടായി.' (ബു: മു.) ഒരു രിവായത്തിൽ ഇങ്ങനെ കൂടിയുണ്ട്: 'എന്റെ ആമാവു യാതൊരുവന്റെ കയ്യിലോ അഥവാ അവൻ തന്നെയാണോ ഒരു കൊഴുത്ത അറബോ, നല്ല രണ്ടു കുളമ്പുകൾക്കു കിട്ടുമെന്നു അവരിൽ ഒരുവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ നമസ്കാരത്തിനു ഹാജരാകുമായിരുന്നു. വീടുകളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ വീടുകൾ അവരോടെ ഞാൻ കത്തിക്കുമായിരുന്നു.' മറ്റൊരു ഹദീസിൽ 'ഇതു കപട വിശ്വാസിയുടെ നമസ്കാരമാകുന്നു' എന്നു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നബി (സ) പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ സാരം ഇതാകുന്നു: 'സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നതുവരെ കാത്തിരുന്ന് അസ്തമന സമയമാകുമ്പോൾ കോഴിക്കൊത്തും പോലെ അവൻ നാലു കൊത്തു കൊത്തും.' (മ: മു; തി: ന.) കപട വിശ്വാസിയുടെ അസർ നമസ്കാരത്തെയാണു നബി (സ) ഈ വചനത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചത്.

ഇസ്ലാമിലെ അനുഷ്ഠാനപരമായ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയവും നാഗരികവുമായ വീക്ഷണ ഗതിയിലൂടെ വിലയിരുത്തുകയും, ആത്മീയവും പാരത്രികവുമായ വശങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്ര പരിഗണന നൽകാതിരിക്കുകയും പതിവറക്കിയ ഒരു പണ്ഡിതൻ ഇവിടെ ഏഴുതിക്കുന്നുണ്ടെന്ന ചില വാക്യങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ വളരെ ആശ്ചര്യം തോന്നിപ്പോകുന്നു. 'നബി (സ) യുടെ കാലത്തു നമസ്കാരം നിഷ്ഠായില്ലാത്തവരെ ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിലെ പ്രാഥമിക അംഗങ്ങളായി പോലും എണ്ണിയിരുന്നില്ല' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തുടരുകയോണു: 'മലാകത്തുള്ള സകല പാർട്ടി (കമ്മി) കളും സംഘടനകളും പൊതുവായി അംഗീകരിച്ചു വരുന്ന ഒരു നിഷ്കൃഷ്ടനായമാണ് അംഗങ്ങൾ പാർട്ടി യോഗങ്ങളിൽ നിർബ്ബന്ധ പൂർവ്വം പങ്കെടുക്കണമെന്നത്. വല്ലമെമ്പരും (അംഗവും) അക്കാരണമായി ഒരു യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കാതിരുന്നാൽ, അയാൾക്കു പാർട്ടിയോടു അർത്ഥരഹിതമായി മനസ്സിലാക്ക

പ്പെടുന്നു. തുടർച്ചയായി പല യോഗങ്ങളിൽ അസന്നിഹിതരാകുന്നവരെ പാർട്ടി അംഗത്വത്തിൽ നിന്നു പുറം തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീടാദ്യം പറയുകയാണ്: 'തികച്ചും ഇതേ നയമാണു ഇസ്‌ലാമിക ജമാഅത്തും കൈകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്.' ഇസ്‌ലാമിലെ പരിപാവനങ്ങളായ ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളുടെ അന്തസ്സത്തയെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതും, ജമാഅത്തു നമസ്കാരങ്ങളെ പാർട്ടി യോഗങ്ങളാക്കി തരം താഴ്ത്തുന്നതുമായ ഒരു പ്രസ്‌താവനയാണിത്. എന്നു മാത്രമേ തരീക്കോലം ഇതിനെക്കുറിച്ചു പറയുവാനുള്ളൂ. وَالَّذِينَ يَدْعُونَ إِلَى الْبَيْلِ

കപടവിശ്വാസികളുടെ ഒരു പൊതുസ്ഥിതിയാണ് 143-ാം വചനത്തിൽ കാണുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ പക്ഷത്തോ, കൃഥ്വിന്റെ പക്ഷത്തോ നില ഉറപ്പിക്കാതെ- സത്യവിശ്വാസത്തിലോ അവിശ്വാസത്തിലോ ഉറച്ചുനിൽക്കാതെ-ഇടയിൽ കിടന്നു അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആടിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. നേരായ മാർഗ്ഗം ഒന്നു മാത്രമായ സ്ഥിതിക്ക് അവരുടെ ഈ നിലമാറ്റത്തെ ഒരിക്കലും അവർ നേർത്താർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയില്ല. അല്ലാഹു അവരെ വഴിപിഴച്ചു ദുർത്താർഗ്ഗീകളായി മാത്രമേ എണ്ണുകയുള്ളൂ. അവർക്കു പിന്നെ എങ്ങിനെ രക്ഷാമാർഗ്ഗം ലഭിക്കുവാനാണു? അതെ, അല്ലാഹു വഴിപിഴവിലാക്കിയവർക്കു വേറെ മാർഗ്ഗമെന്നും ലഭിക്കുകയില്ലതെന്നും. (مَنْ جَازَلَ أَفْ لَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا)

144. ഹേ, വിശ്വസിച്ചവരേ, സത്യവിശ്വാസികളെ കൂടാതെ, അവിശ്വാസികളെ നിങ്ങൾ മിത്രങ്ങളായി സ്വീകരിക്കരുത്. നിങ്ങൾക്കെതിരെ അല്ലാഹുവിന്നു വ്യക്തമായ ഒരു ധികൃത രേഖ ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ?

١٤٤-يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ
أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ
أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا

144. ഹേ വിശ്വസിച്ചവരേ നിങ്ങൾ ആക്കിത്തീർക്കരുത്, സ്വീകരിക്കരുത് يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا അവിശ്വാസികളെ لَا تَتَّخِذُوا മിത്രങ്ങൾ, ബന്ധുക്കൾ, കാര്യകർത്താക്കൾ الْكَافِرِينَ കൂടാതെ, അല്ലാതെ, പുറമെ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ സത്യവിശ്വാസികളെ أَلَمْ يَكُنْ لَكُمْ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവോ أَنْ تَجْعَلُوا നിങ്ങൾ ആക്കുവാൻ, ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു عَلَيْكُمْ ക്, അല്ലാഹുവിന്നു سُلْطَانًا നിങ്ങളുടെമേൽ (എതിരെ) مُبِينًا ഒരു അധികൃതരേഖ, തെളിവു, ന്യായം يَا أَيُّهَا വ്യക്തമായ

കപടവിശ്വാസികൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ അവിശ്വാസികളെ മിത്രങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുകൂടാത്തതാണു; സത്യവിശ്വാസികൾ തമ്മിൽമേലേ മൈത്രിബന്ധവും മനസ്സിലാക്കിയ കൂട്ടുകെട്ടും ഉണ്ടാകാവും; അവിശ്വാസികളോടു മൈത്രിയും കൂട്ടുകെട്ടും സ്ഥാപിക്കുന്നത് അവരെപ്പോലെ നിങ്ങളും പിഴച്ചവരാണെന്നു നിങ്ങൾക്കെതിരിൽ നിങ്ങൾ തന്നെ വ്യക്തമായ തെളിവു സ്ഥാപിക്കലായിത്തീരും; അതുകൊണ്ട് അതു വളരെ ഗൗരവപൂർവ്വം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ് എന്നൊക്കെ സാരം..

145. നിശ്ചയമായും, കപടവിശ്വാസികൾ നരകത്തിൽ നിന്നും ഏറ്റവും താഴെ പടിയിലായിരിക്കും. അവർക്കു ഒരു സഹായകനെയും നീ കണ്ടെത്തുന്നതേയല്ല താനും:-

١٤٥-إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ
مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا

145. നിശ്ചയമായും കപടവിശ്വാസികൾ الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ പടിയിലാണു, തട്ടിലായിരിക്കും مِنَ النَّارِ നരകത്തിൽനിന്നു لَنْ تَجِدَ നീ കണ്ടെത്തുകയേ ഇല്ലതാനും, കാണുകയുമില്ലതന്നെ لَنْ അവർക്കു نَصِيرًا ഒരു സഹായകനെ

146. (അതെ) പശ്ചാത്തപിച്ചു മടങ്ങുകയും, (കർമ്മങ്ങൾ) നന്നാക്കുകയും, അല്ലാഹുവിനെ മുറുകെ പിടിക്കുകയും, തങ്ങളുടെ മതത്തെ അല്ലാഹുവിന്നു നിഷ്കളങ്കമാക്കുകയും ചെയ്തവരൊഴികെ; അക്കൂട്ടർ സത്യവിശ്വാസികളുടെ കൂടെയായിരിക്കും. സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വഴിയെ അല്ലാഹു മഹത്തായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

١٣١- إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا
وَصَلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ
وَاخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ
فَالَّذِينَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي
اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ٥

146. الَّذِينَ യാതൊരുവരൊഴികെ إِلَّا അവർ പശ്ചാത്തപിച്ചു وَاعْتَصَمُوا നന്നാക്കുകയും ചെയ്തു, നന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്തു وَصَلَحُوا മുറുകെ പിടിക്കുകയും ചെയ്ത, രക്ഷാവലംബമാക്കുകയും ചെയ്ത ٥, അല്ലാഹുവിനെ إِلَّا നിഷ്കളങ്കമാക്കുക (തനിച്ചാക്കുക)യും ചെയ്തു ٥ തങ്ങളുടെ മതത്തെ, നടപടിയെ ٥ അല്ലാഹുവിന്നു خالص എന്നാൽ അക്കൂട്ടർ مع സത്യവിശ്വാസികളോടു കൂടെയായിരിക്കും. وَصْر വഴിയെ, പിന്നീടു عَظِيمٌ അല്ലാഹു നൽകും കൊടുക്കും ٥ സത്യവിശ്വാസികൾക്കു أَجْرًا പ്രതിഫലം عَظِيمًا മഹത്തായ

തികച്ചും അവിശ്വാസികളായ വിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചു നീചവും നിന്ദ്യവുമായ സ്വഭാവക്കാരാണു കപടവിശ്വാസികളെന്നും, അതിനാൽ അല്ലാഹുവിന്നു അവരോടുള്ള അമർഷം വളരെ വമ്പിച്ചതാണെന്നും കഴിഞ്ഞ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ടു ശിക്ഷയിലും അവർ ഏറ്റവും നികൃഷ്ടരായിരിക്കുമെന്നും, നരകത്തിന്റെ ഏറ്റവും താഴെ പടിയിലായിരിക്കും അവരെന്നും അല്ലാഹു അറിയിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, അവർ വേദിച്ചു മടങ്ങി നന്നായിത്തീരുന്ന പക്ഷം അല്ലാഹു അവർക്കു കരുണ ചെയ്യാൻ തയ്യാറാണെന്നും, യഥാർത്ഥ സത്യവിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകി അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുമെന്നും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ചെയ്തതിനെപ്പറ്റി വേദം പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ അതു യഥാർത്ഥമാണെന്നു പ്രവൃത്തിമൂലം തെളിയിക്കുകയും വേണ്ടതുണ്ട് എന്നത്രെ وَالَّذِينَ تَابُوا (നന്നാക്കിത്തീർക്കുകയും, അല്ലാഹുവിനെ മുറുകെ പിടിക്കുകയും, മതത്തെ അല്ലാഹുവിന്നു നിഷ്കളങ്കമാക്കുകയും ചെയ്തു) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, അതായതു, മുമ്പു ചെയ്തുപോയ നീചകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വേദിക്കുകയും, മേലിൽ നല്ല പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്തു നന്നായിത്തീരുകയും, അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം രക്ഷാധികാരിയായി സ്വീകരിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരെ കാണിക്കുവാനോ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാനോ ശ്രമിക്കാതെ മതജീവിതത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും പ്രതിഫലവും മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കുകയും ചെയ്യണം. അപ്പോഴേ പശ്ചാത്താപം സക്ഷാൽകൃതമാകുകയുള്ളുവെന്നു താൽപര്യം. മനസ്സുവെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു അല്ലാഹുവിന്നു ഒട്ടും ഉദ്ദേശമില്ലെന്നു അടുത്ത വചനത്തിൽ അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു:-

147. നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അല്ലാഹു എന്തു ചെയ്യാനാണു? നിങ്ങൾ നന്ദി കാണിക്കുകയും, വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം! അല്ലാഹു നന്ദി കാണിക്കുന്നവനും (എല്ലാം) അറിയുന്നവനുമാകുന്നുതാനും,

١٣٢- مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَذَابِكُمْ
إِنْ شَكَرْتُمْ وَآمَنْتُمْ
وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ٥

147. مَا എന്നു ചെയ്യും, എന്തു ചെയ്യാനാണു ٥ അല്ലാഹു നിങ്ങളുടെ ശിക്ഷ (നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതു) കൊണ്ടു إِنْ നിങ്ങൾ നന്ദി കാണിച്ചെങ്കിൽ, നന്ദി ചെയ്യുന്നപക്ഷം ٥ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു(വെങ്കിൽ) ٥ അല്ലാഹു ആകുന്നുതാനും, ആകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു ٥ നന്ദി കാണിക്കുന്നവൻ عَلِيمٌ അറിയുന്നവൻ

വളരെ ശ്രദ്ധേയവും, സത്യവിശ്വാസികൾക്കു വളരെ മനസ്സുമാധാനം നൽകുന്നതുമാണ് ഈ വചനം. നന്ദി കേട്ടും അവിശ്വാസവുമാണു നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കു വിധേയമാക്കുന്നതു; നിങ്ങൾ നന്ദിയുള്ളവരും വിശ്വാസികളും

മായിരുന്നാൽ അല്ലാഹു നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല; നിങ്ങളെ വ്യഥാ ശിക്ഷിക്കണമെന്ന അവൻ ഒട്ടും ഉദ്ദേശ്യമില്ല; നിങ്ങളെ ശിക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടു യാതൊരു നേട്ടവും അവന്നില്ല താനും. അതോടുകൂടി നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന നല്ല കാര്യങ്ങളെന്തും അവൻ നന്ദിപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ച് ഉദാരമായ പ്രതിഫലം നൽകുന്നവനും, നിങ്ങളുടെ സർവ്വകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ശരിക്കും അറിയുന്നവനുമാണവൻ. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ നന്ദിയുള്ള സത്യവിശ്വാസികളായിരിക്കുവിൻ. എന്നൊക്കെയാണു ഈ വചനത്തിലടങ്ങിയ ആശയം.

അല്ലാഹു പറയുന്നു: **لَا يَزِيدُكُمْ زُرًّا وَلَئِنْ كُنْتُمْ إِلَّا عَابِدِينَ - ابراهيم** (നിങ്ങൾ നന്ദി കാണിക്കുന്നപക്ഷം, തീർച്ചയായും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വർദ്ധിപ്പിച്ചു തരുക തന്നെ ചെയ്യും. നിങ്ങൾ നന്ദികേടു കാണിച്ചുവെങ്കിലും, നിശ്ചയമായും എന്റെ ശിക്ഷ കഠിനമായതു തന്നെയാകുന്നു. (ഇബ്രാഹീം 7.) മനസ്സിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതല്ല നന്ദി. വിചാര വികാരങ്ങളിലൂടെയും, വാക്കുകളിലൂടെയും, പ്രവൃത്തികളിലൂടെയും അതു പ്രകടമാക്കേണ്ടതുണ്ടു. എല്ലാ സൽക്കർമ്മങ്ങളും നന്ദിയുടെ ലക്ഷണവും, എല്ലാ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളും നന്ദികേടിന്റെ ലക്ഷണവുമാകുന്നു. നന്ദിയുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയുമാകട്ടെ, വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നാണുതാനും.

ജുസ് ഉ-6

148. വാക്കിൽനിന്നും തീൻമയായുള്ളതിനെ [ചീത്തയായ വാക്കുകളെ] ഉച്ചത്തിലാ (ക്കി പരസ്യമാ)ക്കുന്നതിനെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല; അക്രമം ചെയ്യപ്പെട്ടവൻ (ഉച്ചത്തിലാക്കുന്നതു) ഒഴികെ.

അല്ലാഹു (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും, അറിയുന്നവനുമാകുന്നു താനും.

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِشُؤْمٍ مِنَ الْقَوْلِ
إِلَّا مَن ظَلَمَ
وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ۝

149. നിങ്ങൾ ഒരു നല്ല കാര്യം വെളിവാക്കുകയോ, അതു മറച്ചു വെക്കുകയോ, ഒരു തീൻമയെക്കുറിച്ചു മാപ്പു നൽകുകയോ, ചെയ്യുന്നപക്ഷം, (അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക:) നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു, വളരെ മാപ്പുചെയ്യുന്നവനും, കഴിവുള്ളവനുമാകുന്നു.

إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ
أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ
فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا قَدِيرًا ۝

148. **لَا يُحِبُّ اللَّهُ** അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല **الْجَهْرَ** പരസ്യമാക്കൽ, ഉച്ചത്തിലാക്കൽ **بِشُؤْمٍ مِنَ الْقَوْلِ** തീൻമയെ, ചീത്തയായതിനെ, ദുഷിച്ചതുകൊണ്ടു **إِلَّا مَن ظَلَمَ** വാക്കിൽ (സംസാരത്തിൽ)നിന്നു **وَكَانَ اللَّهُ** യാതൊരു വണൊഴികെ **سَمِيعًا عَلِيمًا** അക്രമം ചെയ്യപ്പെട്ട **وَكَانَ اللَّهُ** അല്ലാഹു ആകുന്നു താനും **سَمِيعًا** കേൾക്കുന്നവൻ **عَلِيمًا** അറിയുന്നവൻ 149. **إِنْ تُبْدُوا** നിങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നുവെങ്കിൽ **خَيْرًا** നല്ലതിനെ, വല്ല നൽമയും **أَوْ تُخْفُوهُ** മറച്ചുവെക്കുന്നു (വെങ്കിൽ) **أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءٍ** അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മാപ്പു നൽകുന്നു (വെങ്കിൽ) **فَإِنَّ اللَّهَ** അല്ലെങ്കിലും മറച്ചുവെക്കുന്നു (വെങ്കിൽ) **وَكَانَ اللَّهُ** അല്ലെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു **عَفُورًا** വളരെ മാപ്പു നൽകുന്നവനാകുന്നു **قَدِيرًا** കഴിവുള്ളവൻ

ഒരു പൊതു തത്വം അല്ലാഹു ഈ വചനം മുഖേന പഠിപ്പിക്കുകയാണ്. നന്നല്ലാത്ത ദുഷിച്ച വാക്കുകൾ പറയുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതും എപ്പോഴും പാടില്ലാത്തതു തന്നെ. എന്നാലതും ഉച്ചത്തിലും പരസ്യമായും ആയിരിക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ഗൗരവത്തരമായിത്തീരുന്നു. വളരെ നിസ്സഹമായി കരുതപ്പെടുന്ന ഒരു വാക്കു പരസ്യമായിത്തീർന്നതിന്റെ പേരിൽ ചില അനിഷ്ട സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു അപൂർവ്വമല്ല. ദുഷിച്ച വാക്കു പറയുകയും, അതു പരസ്യമായിട്ടായിരിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുമ്പോൾ അതു അല്ലാഹുവിന്റെ കഠിനമായ വെറുപ്പിനു കാരണമാകുന്നു എന്നു ത്രയിട്ടായിരിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുമ്പോൾ അതു അല്ലാഹുവിന്റെ താൽപര്യം. അഥവാ ദുഷിച്ച **لَا يُحِبُّ اللَّهُ** (ഉച്ചത്തിലാക്കുന്നതു അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല) എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപര്യം. അഥവാ ദുഷിച്ച

വാക്കുകൾ രഹസ്യമായോ പന്തുകൾക്കോ പറയുന്നതിനു വിരോധമില്ല എന്നല്ല. അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന വാക്കുകളിലും, ജനങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന വാക്കുകളിലുമെല്ലാം സൂക്ഷ്മീകരിക്കേണ്ടുന്ന വിഷയമാണിത്.

അല്ലാഹുവിന്റെ ഖഫീത മഹത്വങ്ങൾക്കു യോജിക്കാത്ത എല്ലാ വാക്കുകളും, മറ്റൊരാളെ സംബന്ധിച്ചു ചീത്ത പറയൽ, ഏയണിയും മൃഷണവും പറയൽ, തിന്മകൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കൽ മുതലായവയും ഈ വിരോധത്തിനു വിരോധമാകുന്നു. തുപ്തീകരമല്ലാത്ത വല്ലതും മനസ്സിൽ മറന്നിയാൽപോലും അതു പുറത്തു പറയാതിരിക്കുക, പറയാൻതന്നെ അതു മച്ചപ്പെടുത്തുകയും പരസ്യമാക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുക, ഇതാണു വേണ്ടത്. പക്ഷേ, അക്രമത്തിനു പാത്രമായിത്തീർന്നവർ തങ്ങളുടെ സങ്കട നിവൃത്തിക്കു വേണ്ടിയോ, അവകാശം വകവെച്ചു കീട്ടേണ്ടതിനു വേണ്ടിയോ അക്രമകരരികൾക്കെതിരെ ആക്രമപവും ഞളിവു കൊണ്ടുവരുന്നതിനും, അതു പരസ്യമാക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. ഇങ്ങോട്ടു ആദ്യമായി ചീത്തപറഞ്ഞവനെ അതുപോലെ പകരം അങ്ങോട്ടും പറയുന്നതും തെറ്റല്ല. സ്വാഭീമാനം രക്ഷിക്കലാണല്ലോ അത്. ഇങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞതിൽ കവിഞ്ഞ വാക്കുകൾ അങ്ങോട്ടു പറയുവാൻ പാടില്ല താനും. വിട്ടുവീഴ്ച നൽകലും മറപ്പു കൊടുക്കലുമാണു കൂടുതൽ നല്ലത്. അതാണു മാനുഷതയും സംസ്കാരവും. അതാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ പുണ്യമായിട്ടുള്ളതും.

നല്ല വാക്കുകളും നല്ല കാര്യങ്ങളും-അവ പരസ്യമായി ചെയ്താലും രഹസ്യമായി ചെയ്താലും ശരി-അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. തിന്മക്കു പകരം തിന്മ ചെയ്യാതെ മറപ്പു നൽകുന്നതും അവൻ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യമാണ് അതിനൊക്കെ അവൻ വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യും. കാരണം, അവൻ എന്തിനും കഴിവുള്ള സർവ്വശക്തനായതോടൊപ്പം വളരെ മറപ്പും വിട്ടുവീഴ്ചയും നൽകുന്ന അത്യുദാരനും കൂടിയാകുന്നു. ഇതാണു 149-ാം വചനത്തിന്റെ താൽപര്യം. സന്ദർഭം നോക്കുമ്പോൾ കപടവിശ്വാസികളോടും വേദക്കാരോടും വിട്ടുവീഴ്ചാനയം സ്വീകരിക്കണമെന്നും, അവരുടെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങളെ പരസ്യമാക്കി പ്രചരിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയാണു വേണ്ടതെന്നുള്ള ഉപദേശം കൂടിയാണ് ഈ വചനങ്ങൾ എന്നും കാണാം. ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: 'ദാനധർമ്മ നിമിത്തം ധനം ചുരുങ്ങിപ്പോകുകയില്ല; മറപ്പു നൽകൽ കൊണ്ടു വീര്യമല്ലാതെ അല്ലാഹു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയുമില്ല; അല്ലാഹുവിനുവേണ്ടി ആർ താഴ്മ കാണിക്കുന്നുവോ അവനെ അവൻ ഉയർത്തുന്നതാണ്'. (മു.)

150. നിശ്ചയമായും, യാതൊരു കൂട്ടർ: അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ റസൂലുകളിലും അവർ അവിശ്വസിക്കുന്നു; അല്ലാഹുവിന്റെയും അവന്റെ റസൂലുകളുടെയും ഇടയിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; 'ഞങ്ങൾ ചിലരിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, ചിലരിൽ അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു' എന്നു അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു; അതിനിടയിൽ ഒരു (പ്രത്യേക) മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുവാനും അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു:-

150-اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ
وَيُرِيدُوْنَ اَنْ يُفَرِّقُوْا بَيْنَ اللّٰهِ وَرُسُلِهٖ
وَيَقُولُوْنَ نُوْمِنُ بِبَعْضِ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ
وَيُرِيدُوْنَ اَنْ يَّتَّخِذُوْا بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا

151. (അങ്ങനെയുള്ള) അക്കൂട്ടർ തന്നെയാണു യഥാർത്ഥത്തിൽ അവിശ്വാസികൾ.

അവിശ്വാസികൾക്കു അപമാനകരമായ ശിക്ഷ നാം ഒരുക്കിവെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

151-اُولٰٓئِكَ هُمُ الْكَافِرُوْنَ حَقًّا
وَاَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِيْنَ عَذَابًا مُّهِينًا

150 യഹൂദ നിശ്ചയമായും യാതൊരു കൂട്ടർ പറയും അവർ അവിശ്വസിക്കുന്നു 151 അല്ലാഹുവിൽ 152 അവന്റെ റസൂലുകളിലും 153 അവർ ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു 154 അവർ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തു (മിന്നിപ്പുണ്ടാക്ക-വിവേചനം കാണിക്ക)വാൻ 155 അല്ലാഹുവിനിടയിൽ 156 അവന്റെ റസൂലുകളുടെയും 157 അവർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു 158 ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു 159 ചിലരിൽ 160 ഞങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു 161 ചിലരിൽ 162 ഉദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു 163 അവർ ഉണ്ടാക്കുവാൻ, സ്വീകരിക്കുന്നതിനു 164 അതിനിടയിൽ 165 ഒരു മാർഗ്ഗം 151. 166 അക്കൂട്ടർ 167 അവർ (തന്നെ) 168 അവിശ്വാസികൾ 169 യഥാർത്ഥത്തിൽ, സത്യമായും, ശരിക്കു 170 നാം ഒരുക്കി വെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു 171 അവിശ്വാസികൾക്കു 172 ശിക്ഷ 173 അപമാനകരമായ, നിന്ദാകരമായ

154. അവരുടെ (കരാർ) ഉറപ്പു സംബന്ധിച്ചു അവരുടെ മീതെ നാം 'തപൂർ' (പർവ്വതം) ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു.

'നിങ്ങൾ 'സുജൂദ്' ചെയ്തു കൊണ്ടു (രാജ്യത്തിന്റെ) പടിവാതിൽ കടക്കുവിൻ' എന്നു അവരോടു നാം പറയുകയും ചെയ്തു.

'സബ്'ത്തിൽ (ശബ്ബത്താചരണത്തിൽ) നിങ്ങൾ അതിക്രമം ചെയ്യരുതെന്നും അവരോടു നാം പറഞ്ഞു.

അവരിൽ നിന്നു നാം കനത്ത (കരാർ) ഉറപ്പു മേടിക്കുകയും ചെയ്തു.

154- وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ

بَيْنَهُمْ

وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ

سَبْعًا

وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ

وَآخِذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ٥

153. **أَلَمْ** നിന്നോടു ചോദിക്കുന്നു **أَلَمْ يَكُنْ لَهُ بَاقِعُ** (ഗ്രന്ഥം)ക്കാർ **أَلَمْ يَكُنْ لَهُ** നീ ഇറക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ **أَلَمْ** അവരുടെമേൽ, അവർക്കു **أَلَمْ** ഒരു ഗ്രന്ഥം **أَلَمْ** ആകാശത്തുനിന്നു **أَلَمْ** എന്നാൽ അവർ ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടു **أَلَمْ** മൂസായോടു **أَلَمْ** കൂടുതൽ (വളരെ) വലിയതു **أَلَمْ** അതിനെക്കാൾ **أَلَمْ** അതായതു അവർ പറഞ്ഞു **أَلَمْ** ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചു തരുക **أَلَمْ** അല്ലാഹുവിനെ **أَلَمْ** പരസ്യമായി, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ **أَلَمْ** അങ്ങിനെ (എന്നിട്ട്) അവരെ പിടികൂടി **أَلَمْ** ഇടിത്തീ **أَلَمْ** അവരുടെ അക്രമം നിമിത്തം **أَلَمْ** പിന്നെ അവർ ഉണ്ടാക്കി, സ്വീകരിച്ചു **أَلَمْ** പശു (മൂരി) കൂട്ടിയെ **أَلَمْ** ശേഷമായി **أَلَمْ** അവർക്കുവന്നതിന്റെ **أَلَمْ** (വ്യക്ത)മായതെളിവുകൾ **أَلَمْ** എന്നിട്ട് നാം മാപ്പ് ചെയ്തു **أَلَمْ** അതിനെക്കുറിച്ചു **أَلَمْ** മൂസാക്കു നാം നല്കുകയും ചെയ്തു **أَلَمْ** അധികാരശക്തി (അധികൃതരേഖ-തെളിവു) **أَلَمْ** വ്യക്തമായ 154. **أَلَمْ** നാം ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു **أَلَمْ** അവർക്കുമീതെ **أَلَمْ** തപൂറിനെ (പർവ്വതത്തെ-സീനാമലയെ) **أَلَمْ** അവരുടെ ഉറപ്പു (കരാർ) സംബന്ധിച്ചു (നിമിത്തം) **أَلَمْ** അവരോടു നാം പറയുകയും ചെയ്തു **أَلَمْ** നിങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുവിൻ **أَلَمْ** (പടി)വാതിൽ **أَلَمْ** സുജൂദ് ചെയ്യുന്നവരായി (ചെയ്തു കൊണ്ടു) **أَلَمْ** അവരോടു നാം പറയുകയും ചെയ്തു **أَلَمْ** നിങ്ങൾ അതിക്രമിക്കരുതു, ക്രമം തെറ്റരുതു **أَلَمْ** സബ്'ത്തിൽ, ശബ്ബത്താചരണത്തിൽ **أَلَمْ** നാം എടുക്കുക (വാങ്ങുക)യും ചെയ്തു **أَلَمْ** അവരിൽനിന്നു, അവരോടു **أَلَمْ** ഉറപ്പു, കരാർ, ഉടമ്പടി **أَلَمْ** കനത്ത, ശക്തമായ കടുത്ത

വേദക്കാരിൽ നിന്നു-അഥവാ യഹൂദികളുടെ ഭാഗത്തു നിന്നു-ഈ യാക്കോബ് പരമായ ഒരു ചോദ്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചത്. ഞങ്ങൾ താങ്കളിൽ വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ മൂസാ മൂസാ (അ) നബിക്കു ലഭിച്ചതു പോലെ ഒരു വേദഗ്രന്ഥം ആകാശത്തു നിന്നു ഞങ്ങൾക്കു ഇറക്കിത്തരണം, ഞങ്ങൾ താങ്കളിൽ വിശ്വസിക്കണം താണെന്നു അതിൽ കൽപിച്ചിരിക്കുകയും വേണം, എന്നാലേ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കൂ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. ഇതു സദ്യുദ്യോഗത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചതല്ലെന്നും, തന്നി യാക്കോബും നിഷേധവുമാണു ഇതിനു അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്നും, ഇതിലും കടന്ന യാക്കോബ് പലതും പ്രവർത്തിച്ച പാരമ്പര്യം ഉള്ളവരാണ് അവരെന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്തിക്കൊണ്ട് അല്ലാഹു സ്ഥാപിക്കുന്നു.

അല്ലാഹുവിനെ നേരിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണണം, അല്ലാതെ ഞങ്ങൾ നിന്നെ വിശ്വസിക്കുകയില്ല എന്നു മൂസാ (അ) നബിയോടു അവർ പറഞ്ഞതു, അതുമൂലം അവർക്കു ഇടിത്തീ ബാധിച്ചതു, അനേകം ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ കണ്ടുവെച്ചിട്ടു പിന്നെയും മൂസാ (അ)ത്തനാത്തുമായി ദിനപ്പോഴേക്കും പശുക്കൂട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കി ആരാധിച്ചതു, അല്ലാഹു ആ അപരാധം മാപ്പു ചെയ്തു കൊടുത്തതു, പിന്നെയും അച്ചടക്കരഹിതം മൃഗത്തപ്പോൾ തപൂർ പർവ്വതം അവരുടെ തലക്കു മീതെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് അവരിൽ നിന്നു കരറും ഉറപ്പും വാങ്ങിയതു, ബൈത്തുൽ മുഖദ്ദസിലേക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ സുജൂദ് ചെയ്തു കൊണ്ടു പ്രവേശിക്കണമെന്ന കൽപന അവർ നിരസിച്ചതു, ശനി യാഹ്'യ മൽസ്യം പിടിക്കരുതെന്നു കൽപിച്ചിട്ട് ആ കൽപന ലംഘിച്ചതു, താരാത്ത് അനുസരിച്ചു കൊള്ളാമെന്ന പ്രതിജ്ഞക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിച്ചതു എന്നിങ്ങിനെ അവരിൽ കഴിഞ്ഞുപോയതും, അവർക്കു നിഷേധിക്കു

വാന്നാകത്തക്കതായ ഏതാനും സംഭവങ്ങൾ അവരുടെ ധിക്കാരത്തിന് ഉദാഹരണമായി ഈ വചനങ്ങളിൽ അല്ലാഹു ഏകുത്തു കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. വിശദീകരണമെന്നും കൂടാതെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ഇവിടെ അല്ലാഹു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പശുക്കുട്ടിയെ ആരായിച്ചിട്ടിട്ടില്ലാത്ത സൂ: അന്താഫിലും സൂ: താഹാഫിലും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരം അവിടങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. മറ്റു സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം സൂറത്തുൽ ബഖറയിൽ മുമ്പു വേണ്ടത്ര വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ അതൊന്നും കൂടുതൽ വിസ്മരിക്കേണ്ടതില്ല.

155. എന്നിട്ട്, അവരുടെ(കരാർ) ഉറപ്പു അവർ ലംഘിച്ചതുകൊണ്ടും, അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തു [ലക്ഷ്യം]കളിൽ അവർ അവിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ടും, ഒരു ന്യായവും കൂടാതെ പ്രവാചകൻമാരെ അവർ കൊലപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടും, 'ഞങ്ങളുടെ ഹുദയങ്ങൾ ഉറയി (ട്ടു മൂട)പ്പെട്ടവയാകുന്നു'വെന്നു അവർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും (അവർ ശപിക്കപ്പെട്ടു).

പക്ഷേ, (മൂടപ്പെടുകയല്ല-) അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം അല്ലാഹു അവർക്കു മൂടുകുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ആകയാൽ, അൽപമായിട്ടല്ലാതെ അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല.

156. (അതെ) അവരുടെ അവിശ്വാസം കൊണ്ടും, മർയമിന്റെ പേരിൽ വമ്പിച്ച കള്ളാരോപണം അവർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും;-

157. 'നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലായ മർയമിന്റെ മകൻ ഈസാ എന്ന 'മസീഹി'നെ ഞങ്ങൾ കൊലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു'വെന്നു അവർ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും (അവർ ശപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു).

(വാസ്തവമാകട്ടെ) അദ്ദേഹത്തെ അവർ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടുമില്ല, അദ്ദേഹത്തെ അവർ ക്രൂശിച്ചിട്ടുമില്ലതാനും. ഏകിലും, അവർക്കു തിരിച്ചറിയത്താക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്.

155- فِيمَا نَقُضُّهُمْ قِيَّتًا قَهُمْ
وَكُفِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ
وَقَتْلِهِمُ الرُّسُلَ بَغْيًا حَقِّ
وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ
بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ
فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا

156- وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ
بُهْتَانًا عَظِيمًا

157- وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى
ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ

وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ

155. എന്നിട്ടു (അങ്ങനെ) അവരുടെ ലംഘനം കൊണ്ടും അവരുടെ ഉറപ്പിനെ, കരാറിനെ അവരുടെ അവിശ്വാസവും അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തു (ലക്ഷ്യം-ഭൂഷണം-വചനം)കളിൽ അവരുടെ കൊലചെയ്യലും അല്ലാഹുവിന്റെ (പ്രവാചകൻ)മാരെ ഒരു ന്യായവും കൂടാതെ അവരുടെ വാക്കും, അവർ പറഞ്ഞതും ഞങ്ങളുടെ ഹുദയങ്ങൾ മൂടി (ഉറ) ഇടപ്പെട്ടവയാണു പക്ഷേ മൂടുകുത്തിയിരിക്കുകയാണ് അല്ലാഹു അവർക്കു, അവരുടെ മേൽ അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം അതിനാൽ (എന്നി) അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല അൽപമായിട്ടല്ലാതെ 156. അവരുടെ അവിശ്വാസം കൊണ്ടും അവരുടെ വാക്കു (പറയൽ)കൊണ്ടും മർയമിന്റെ മേൽ കള്ളാരോപണം, അവരുടെ വാക്കും, പറയലും നിശ്ചയമായും ഞങ്ങൾ നൂണു വമ്പിച്ച 157. അവരുടെ വാക്കും, പറയലും മർയമിന്റെ മകൻ ഈസായെ അല്ലാഹുവിനെ കൊലപ്പെടുത്തി മസീഹിനെ അവർക്കു മൂടുകുത്തിയിട്ടില്ലതാനും അദ്ദേഹത്തെ അവർ കൊലചെയ്തിട്ടില്ലതാനും അദ്ദേഹത്തെ അവർ റസൂലായ തിരിച്ചറിയത്താക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് (യഥാർത്ഥം തിരിയായാതായി) അവർക്കു

നിശ്ചയമായും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിലായവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു സംശയത്തിൽ തന്നെയാണു(ള്ളത്). അവർക്കു അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊരു അറിവുമില്ല-ഊഹത്തെ പിൻപറ്റാലല്ലോ.

وَالَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ
لَقَدْ شَكَّ مِنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ
إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ
وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا

ഉറപ്പായും അദ്ദേഹത്തെ അവർ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല:-

158. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു അവകലേക്ഷ ഉയർത്തുകയത്രെ ചെയ്തത്.

۱۵۸- بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ
وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും, അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു.

التين നിശ്ചയമായും യാതൊരു കുട്ടർ ۱۵۸ അവർ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിലായി ۱۵۸ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ۱۵۸ സംശയത്തിൽ തന്നെയാണു ۱۵۸ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ۱۵۸ അദ്ദേഹത്തെ (അതിനെ) കുറിച്ചു അവർക്കില്ല ۱۵۸ അറിവിൽനിന്നു (ഒന്നും), ഒന്നിവും ۱۵۸ പിൻപറ്റാലല്ലോ ۱۵۸ ഊഹത്തെ, ധാരണയെ ۱۵۸ അദ്ദേഹത്തെ അവർകൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല ۱۵۸ ഉറപ്പായിട്ടു 158. ۱۵۸ പക്ഷേ, എന്നാൽ ۱۵۸ അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തിയിരിക്കുകയാണു ۱۵۸ അവകലേക്ഷ, തന്നിലേക്കു ۱۵۸ അല്ലാഹു ആകുന്നു ۱۵۸ പ്രതാപശാലി ۱۵۸ അഗാധജ്ഞൻ, യുക്തിമാൻ

യഹൂദികളെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ വചനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാണ്. അവർ അല്ലാഹുവിന്റെ ശാപകോപങ്ങൾക്കു പാത്രമായിത്തീർന്നതിനുള്ള ഏതാനും കാരണങ്ങളാണ് അല്ലാഹു എടുത്തു കാട്ടുന്നത്. (1) കരാറുകളും പ്രതിജ്ഞകളും അവർ ലംഘിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. (2) അല്ലാഹുവിന്റെ ആയത്തുകളിലുള്ള അവിശ്വാസം. വേദഗ്രന്ഥം മുഖേന ലഭിച്ച ലക്ഷ്യങ്ങളിലും, മൂസാ (അ) നബിയുടെ കൈക്കും മറന്നു വെളിവാായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിലും, ബുദ്ധിപരമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിലുമുള്ള എല്ലാ അവിശ്വാസവും നിഷേധവും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. (3) യാതൊരു ന്യായവും കൂടാതെ-തനി അക്രമവും ധിക്കാരവുമായി-പല പ്രവാചകന്മാരെയും കൊലപ്പെടുത്തിയത്. ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു സൂറത്തുൽ ബഖറ (81 മുതലായവ)യിൽ മുമ്പു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞതാണ്. സൂറത്തുൽ അഅ്റാഫിൽ വെച്ചു എന്നിയും പല വിവരങ്ങളും കാണാവുന്നതുമാകുന്നു. ۱۵۸ (4) ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ഉറയിട്ടു മൂടിക്കിടക്കുകയാണു-അഥവാ. നിങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്നതൊന്നും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു കടക്കുകയില്ല-എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മർക്കട മൂഷ്ടി കാണിക്കുകയാണവർ ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനെപ്പറ്റി അൽബഖറ 88-ാം വചനത്തിലും വ്യാഖ്യാനത്തിലും മുമ്പു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ വിജ്ഞാനങ്ങൾകൊണ്ടു നിറക്കപ്പെട്ട ഉറകളാണ്-അതുകൊണ്ട് എനി പുതുതായ അറിവുകൾക്കൊന്നും അതിൽ സ്ഥാനമില്ല-എന്ന അർത്ഥത്തിലും ആ വാക്കു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, രണ്ടായാലും ഒരു സാരത്തിലാണു കലാശിക്കുന്നതെന്നും നാമവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു.

അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേക്കു ഉപദേശങ്ങളൊന്നും കടക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ശരി തന്നെയാണെങ്കിലും അതിന് അവർ പറഞ്ഞ കാരണം ശരിയല്ലെന്നും, യഥാർത്ഥ കാരണം മറ്റൊന്നാണെന്നും അല്ലാഹു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെ, ۱۵۸ (പക്ഷേ, അവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം അല്ലാഹു അവർക്കു മുമ്പേ വെച്ചിരിക്കുകയാണ്.) ഇതാണതിന്നു യഥാർത്ഥ കാരണം. അവരുടെ സത്യനിഷേധവും മർക്കട മൂഷ്ടിയും അത്രക്കു മുമ്പുത്തു പോയിട്ടുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസം അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗംഗമില്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം. കവിഞ്ഞപക്ഷം, ഏതെങ്കിലും അൽപം ചില വ്യക്തികൾ വിശ്വസിച്ചെന്നു വരാം. അല്ലെങ്കിൽ അവരിൽ നാമമാത്രമായ വിശ്വാസം പ്രകടമായെന്നു വരാം. അതിൽ കവിഞ്ഞെന്നും അവരിൽനിന്നു പ്രതികഷിപ്പുവാൻ എന്ന് കൂടി അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ۱۵۸ (۱۵۸) അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ പ്രസ്താവന അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ അനുഭവത്തിൽ കാണാവുന്നതുമാണല്ലോ.

(5) അവിശ്വാസവും, മർയ്യാദയുടെ പേരിൽ വമ്പിച്ച കള്ളാരോപണം പരത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചതും, മർയ്യാദ (അ) വ്യഭിചാരിണിയായെന്നും, ഈസാ (അ) ദാസന്മാരെന്നെന്നു കള്ള യഹൂദ വാദമാണിതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിതം. പിതാവില്ലാതെ ഈസാ (അ) ഭൂജാതനായപ്പോൾ ജനങ്ങൾ മർയ്യാദയെ ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായെന്നും, മർയ്യാദ മാനദീക്ഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന കുട്ടിയുടെ നേരെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയെന്നും, താൻ അല്ലാഹുവിന്റെ അടിയാനാകുന്നു-തന്നെ അല്ലാഹു പ്രവാചകനാക്കിയിട്ടുണ്ടു-എന്നും മറ്റും കുട്ടി അവരോടു മറുപടി പറഞ്ഞുവെന്നും സൂറത്തു മർയ്യാദിൽ അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യം അവർക്കു മർയ്യാദയെക്കുറിച്ചു സംശയം തോന്നിയെങ്കിലും ഇതൊഴുകൂടി ആ സംശയം അവസാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഇസ്രാഇൽയർക്കിയിൽ ആരണിയവും ഉന്നതവുമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്ന മർയ്യാദനോടും, അസാധാരണമായ നിലയിൽ ജനിച്ച ആ അർദ്ധതമിശ്രവിനോടും അവർ വളരെ ബഹുമാനപൂർവ്വം പെരുമാറിപ്പോരുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രവാചകത്വം സിദ്ധിക്കുകയും അതിനെത്തുടർന്നു അവരുടെ ദുർന്നടപടികളെയും തോന്നിയവാസങ്ങളെയും ആക്ഷേപിക്കുവാനും സന്മാർദ്ദേശപരമായും നൽകുവാനും ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, അവരുടെ മട്ടു മാറി. അദ്ദേഹത്തെ നിഷേധിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തോടു പക വെക്കുവാനും തുടങ്ങി. അങ്ങനെ, ആ പഴയ ആരാധനം പൂർണ്ണമായി ശക്തിയായ രൂപത്തിൽ വീണ്ടും അവർ ഘോഷിക്കുകയായി. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനെപ്പറ്റി **قُلْ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اذْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ هُوَ قَوْلُكُمْ لَا نَحْنُ الْوَحِيْدُوْنَ** (വമ്പിച്ച കള്ളാരോപണം) എന്നു അല്ലാഹു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. (ഈസാ-നബിയുടെ ജനന സംഭവത്തെപ്പറ്റി സൂ: ആലുഇ-റാഹിഖും സൂ: മർയ്യാദയും വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

(6) ഈസാ (അ) നബിയെ തങ്ങൾ ക്രൂശിച്ചു കൊലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള അവരുടെ അഹങ്കാരവാദം, 'മർയ്യാദയുടെ മകൻ ഈസാ മസീഹിനെ അങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്തപ്പോൾ (مَرْيَمَ ابْنُ مَرْيَمَ) എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു മതിയാക്കാതെ 'അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്യുലായ (عِبْدُ اللّٰهِ)' എന്നുകൂടി വിശേഷിപ്പിച്ചത്' അവരുടെ പരിഹാസത്തെയും ധിക്കാരത്തെയുമാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുടെ കൈക്കൊണ്ടും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത പല ദിവ്യ ദുഷ്ടാന്തങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈക്കൂ വെളിപ്പെട്ടു കാണിത്തുപോലും വ്യഭിചാരിയെന്നും, ആഭിചാരിയെന്നും കള്ളവദിയെന്നുമൊക്കെ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ആരാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവർ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ദസ്യുലായെന്നു എങ്ങനെ സ്തബ്ധിക്കും?!

ഈസാ (അ) ക്രൂശിച്ചു കൊലപ്പെട്ടുവെന്നു യഹൂദികൾ ശത്രുക്കളും, അവരെപ്പോലെ ക്രിസ്ത്യാനികളും വാദിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. പക്ഷെ, രണ്ടുകൂടും തമ്മിൽ വമ്പിച്ച ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ശത്രുവും വ്യഭിചാരസന്തതിയും കള്ളവാദിയുമാണെന്ന ആരോപണാടിസ്ഥാനത്തിൽ, ആ കൃത്യം തങ്ങളുടെ ധീരതയെയും കീർത്തിയെയും കുറിക്കുന്ന സംഭവമായിട്ടാണ് യഹൂദികൾ കരുതിപ്പോരുന്നത്. (*) ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മനോരമ വിധത്തിലാണതിനെ വിലയിരുത്തുന്നത്. യഹൂദികളുടെ തക്ലിഫവും, വഞ്ചനാപരവുമായ ഒരു കഠിന കഠോര കൃത്യമായിരുന്നു ആ സംഭവമെങ്കിലും ജനമനോഹരമായ മനോഹര വർഗ്ഗത്തിന്റെ പരപരം രത്തിൽ നിന്നു മനസ്സു നോക്കണം ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടി ദൈവ പുത്രനായ യേശു (ഈസാ-അ)കുരിശു വരിച്ചതായിട്ടാണ് അവരതു കണക്കാക്കുന്നത്. ക്രിസ്തീയ മതത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ അടിത്തറയായി അത്വർഗ്ഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

താഴെ വിവരിക്കുന്ന പ്രകാരം - അല്ലാഹു തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ-കുരിശു സംഭവം നടന്ന കാലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ അതു സംബന്ധിച്ച പ്രതികരണങ്ങൾ പലതായിരുന്നിരുന്നു. പിന്നീടു കുറെ കഴിഞ്ഞാണു ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ മേൽ പറഞ്ഞ വിശ്വാസ സിദ്ധാന്തം ദൃഢപ്പെട്ടതായിത്തീർന്നത്. മനുഷ്യപിതാവായ ആദം (അ) സ്വർഗ്ഗത്തിലെ വിലമപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിൽ നിന്നു ഭൂമിയിലെത്തുടർന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുക്കു ജന്മനാ പാപികളായെന്നും, ഈ പാപത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മോചിപ്പിക്കുവാനായി-മനുഷ്യരും, മൂതൽ സൃഷ്ടിയായ ഒരു കാലാലട്ടം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഒരു സുവർണ്ണാവസാനിൽ-ദൈവം തന്റെ പുത്രനായ യേശുവിനെ മനുഷ്യ രൂപത്തിൽ ഭൂമിയിലേക്കയച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹം കുരിശു വരിച്ചു അതിനു പരിഹാരം വരുത്തിയെന്നും മറ്റുമാണു നിലവിലുള്ള ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാലത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാല്യം വെളി യായിവർത്തിക്കുകയും, കുരിശു സംഭവം കഴിഞ്ഞു ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം പെട്ടെന്നൊരു ഹൃദയം നോക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്പോസ്തലസ്ഥാനം അദ്ദേഹം തന്നെ തനിക്കു നൽകുകയുണ്ടായെന്നു അവകാശപ്പെട്ടു കൊണ്ടു

[*] പല ക്രിസ്തീയ സഭകളുടെയും പരമാർദ്ധ്യക്ഷ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന റോമിലെ പേപ്പസ്, ഏതാണ്ടു രണ്ടായിരം കൊല്ലത്തോളം അവർ യഹൂദികളുടെ മേൽ വെച്ചുകെട്ടിപ്പോന്ന ഈ മഹാപാതകത്തിൽനിന്ന് അർപ്പം മുമ്പ് അവരെ ശുദ്ധീകരിക്കാൻ മാപ്പു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. പാതിരിമാർ പറയുന്നതെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മുമ്പ് അവരെ ശുദ്ധീകരിക്കാൻ മാപ്പു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. പാതിരിമാർ പറയുന്നതെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മുമ്പ് അവരെ ശുദ്ധീകരിക്കാൻ മാപ്പു കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്.

മംഗളാഭിഷേകവും ചെയ്ത 'വിശുദ്ധ പാലോസ്' എന്ന മനുഷ്യൻ [*] രൂപ കൽപന ചെയ്തുണ്ടാക്കിയതാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഇത് സിദ്ധം.

കുരിശു സംഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചു വിശദമായ വിവരങ്ങളൊന്നും ഖുർആനിൽ ഇല്ല. എങ്കിലും, ആ സംഭവത്തിൽ ഇസാ (അ) കുരിശിൽ തറക്കപ്പെടുകയോ വധിക്കപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും, അവർക്കു യഥാർത്ഥ സംഭവം തിരിച്ചറിയാതെ പോയിരിക്കയാണെന്നും, അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നവരുടെ അടുക്കൽ ഉത്തരം പൊഹങ്ങളല്ലാതെ യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നും അർത്ഥശങ്കയുളള ഇടമില്ലാത്ത വണ്ണം അല്ലാഹു ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. സൂ: ആലൂഇ: നാൽ 54, 55 എന്നീ വചനങ്ങളുടെ വിവരണത്തിൽ ഈ വിഷയകമായി നാം കൂറ്റിയെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ഈ രണ്ടു (157, 158) വചനങ്ങളും ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടു കുരിശു സംഭവത്തിന്റെ പല വശങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവിടെ നാം ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. (مُحَمَّدٌ) അതുകൊണ്ടു കൂടുതലൊന്നും ഇവിടെ സംസാരിക്കേണ്ടതില്ല. ബന്ധപ്പെട്ട ചില സംഗതികളിലേക്കു ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുക മാത്രമേ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

(1) ഒരു കുരിശു സംഭവം നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ ഇസാ(അ) കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അവിടെ നടന്നതെന്താണെന്നു അവർക്കു തിരിച്ചറിയാതെ പോയതാണെന്നും (مَا كُنَّا بِرَأْيِ رَبِّنَا) ആണല്ലോ അല്ലാഹു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. ഈ തിരിച്ചറിയാതിരിക്കലിനുള്ള കാരണം അല്ലാഹു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. ബൈബിളിലെ പുതിയ നിയമ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഈ സംഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചു വന്ന പ്രസ്താവനകൾ പരിശോധിച്ചാൽ, ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ആളാ ഇസാ (അ) ആയിരുന്നില്ല-അദ്ദേഹമാണെന്ന ധാരണയിൽ മറ്റൊരാളായിരുന്നു ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടത്-എന്നു വരുവാനുള്ള പല സാധ്യതകളും അതിൽ തെളിഞ്ഞു കാണാം. സംഭവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ രൂപം-അതു ശരിയോ തെറ്റോ ആവട്ടെ-ഇന്നിന്ന പ്രകാരമാണെന്നു ബൈബിളിന്റെ ഉദ്യമണികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിർണ്ണയിച്ചു പറയുക സാധ്യമല്ലതാനും. അത്രയും പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളാണവ. ആ സ്ഥിതിക്കു قَدْ كُنَّا بِرَأْيِ رَبِّنَا (അവർ അദ്ദേഹത്തെ ഉറപ്പായും കൊലചെയ്തിട്ടില്ല) എന്നു അല്ലാഹു പറഞ്ഞതു ക്രിസ്ത്യാനികളും-വേദ കെണ്ടല്ലെങ്കിൽ മനസ്സുകൊണ്ടെങ്കിലും-സമ്മതിക്കാതിരിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല.

(2) ഇസായുടെ വിഷയത്തിൽ ജിന്നാജിപ്രായത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നവർ അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചു സംശയത്തിൽ തന്നെയുള്ളതു, അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭവത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു വിവരവുമില്ല, അവർ ഉപഹത്തെ പിൻപററുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു, അദ്ദേഹത്തെ അവർ കൊന്നു കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന യാതൊരു ഉറപ്പും അവർക്കില്ല എന്നൊക്കെ അല്ലാഹു തറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. ഇസാ (അ) നബിയെക്കുറിച്ചു യഹൂദികൾ വ്യഭിചാര പുത്രനെന്നും, ആഭിചാരിയെന്നും കള്ളവാദിയെന്നും പറഞ്ഞു വരുന്നു. അതേ സമയം ക്രിസ്ത്യാനികൾ അദ്ദേഹത്തെ ദൈവപുത്രനെന്നും, അതല്ല ദൈവം തന്നെയാണെന്നും, ത്രിയേകത്വത്തിലെ പുത്രമുതമാണെന്നുണ്ടൊക്കെ വാദിക്കുന്നു. എല്ലാ റിനിയും ആധാരം ഉത്തരം തന്നെ. എന്നി, കുരിശു സംഭവത്തെപ്പറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ, അത്രത്തോളം അഭിപ്രായ ഭിന്നിപ്പുകൾ നിലവിലുള്ള ഒരു സംഭവം വേദക്കാഴ്ചയിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. കുരിശിൽ തറച്ച യേശുവിനെല്ല, അദ്ദേഹത്തോടു രൂപസാമ്യമുള്ള വേറെ ഒരാളായിരുന്നുവെന്നു അവരിൽ തന്നെ അഭിപ്രായ കാര്യം. കുരിശിൽ തറക്കപ്പെട്ടതു അദ്ദേഹം തന്നെയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം അതിൽ വെച്ചു മരണമടഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന വേറെ ചിലർ പറയുന്നു. അതല്ല, കുരിശിൽ വെച്ചു തറിച്ചുവെങ്കിലും പിന്നീടു ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുകയും ശിഷ്യന്മാരെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണു വേറെരു അഭിപ്രായം. ശരീരം മാത്രം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടു-ആത്മാവു ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പട്ടു-എന്നും ചിലർ പറയുന്നു. കൂടാതെ, വേറെയും അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, തങ്ങൾ യേശുവിനെ ക്രൂശിച്ചു കൊന്നുവെന്നു അഹങ്കരിക്കുന്ന യഹൂദികൾക്കോ, കുരിശു സംഭവം തങ്ങളുടെ മോക്ഷത്തിനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗമാക്കിത്തീർത്ത ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കോ ആ സംഭവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥത്തെപ്പറ്റി ഒരു എന്തുപിടിയുമില്ല. അനേകം ഉപാങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിൽ നിന്നു ചിലതിന്നു അവർക്കിടയിൽ ക്രമേണ പ്രചാരണവും സ്ഥിരീകരണവും ലഭിക്കുകയും അതു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അടിത്തറയായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുകയും ചെയ്തുവെന്നു മാത്രം.

(3) ശരി, ഇസാ (അ) കൊല്ലപ്പെടുകയോ ക്രൂശിക്കപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥയെന്തായി? അതെ, قَدْ كُنَّا بِرَأْيِ رَبِّنَا (അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ അടുക്കലേക്കു ഉയർത്തി.) അതാണു സംഭവിച്ചതു. ഉയർത്തൽ എങ്ങനെയാണുണ്ടായത്? ജഡത്തോടുകൂടിയോ അല്ല? ഉറക്കത്തിലോ ഉണർച്ചയിലോ? അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ എവിടെയുണ്ട്? അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതി എങ്ങനെയാണു? ഇതൊന്നും അല്ലാഹു വ്യക്ത

[*] സെന്റപോൾ (S. T. Paul) എന്നും برلى القديس എന്നും പറയുന്നതു പാലോസിനെപ്പറ്റി തന്നെ.

മാക്കിയിട്ടില്ല. ഉറപ്പിച്ചു, വിശദീകരിച്ചു, പറയത്തക്ക വേറെ തെളിവുകളുമില്ല. എന്നാൽ, ഈ സംഭവങ്ങൾക്കു ന്യായം സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ സഹായകമാകുന്ന ചില വസ്തുതകൾക്കു ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാം:-

(ഒന്ന്) 'അദ്ദേഹത്തെ അവർ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ' എന്നും അദ്ദേഹത്തെ അവർ ക്രൂശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ' എന്നും പറഞ്ഞതിലെ 'അദ്ദേഹം' എന്ന സർവ്വനാമംകൊണ്ടു വിവക്ഷ ശരീരവും ആത്മാവും ചേർന്നുള്ള ഈസാ (അ) നബിയല്ലാതെ മറ്റൊരാളല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നിരിക്കെ, അതിനെത്തുടർന്നു **أَيُّهَا** (പ്രമേയ, അല്ലാഹു അദ്ദേഹം ഹത്തെ ഉയർത്തി) എന്നു പറയുമ്പോൾ അതേ ശരീരവും ആത്മാവും ചേർന്നുള്ള ഈസാ (അ)യെത്തന്നെ ആയിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. മറ്റൊരാൾക്ക് 'മം' കൽപിക്കുന്നതു സാഹസവും യുക്തിഹീനവുമാകുന്നു. (രണ്ടു) ഒരു അസാധാരണ സംഭവമെന്ന നിലക്കാണ് ഈ ഉയർത്തലിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈസാ (അ) നബിയെക്കുറിച്ചു-അതും കൃരിശു സംഭവത്തോട് അനുബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു-മാത്രമേ 'തന്നിലേക്കു ഉയർത്തുക' എന്ന വാക്കു അല്ലാഹു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മറ്റൊരുകിലും കൊള്ളെക്കുറിച്ചോ, ഏതെങ്കിലും സംഭവത്തെത്തുടർന്നോ ഈ പ്രയോഗം ഖുർആനിൽ വന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ മാത്രമാണ് ഉയർത്തിയിരുന്നതെങ്കിൽ, അതിനു ഈസാ നബിയുമാരോ, കൃരിശു സംഭവവുമാരോ ഒരു പ്രത്യേക ബന്ധവുമില്ല. എല്ലാ കൊലപ്പെടുത്തലുകളെയും എല്ലാ മരണമടയുന്നവരുടെയും ആത്മാവു ഉയർത്തപ്പെടുക പതിവാണ്ല്ലോ. (മൂന്നു) മുമ്പു വിവരിച്ച കാര്യങ്ങളും ഈ സ്ഥിതികരണം നൽകുന്നവിധം അനുയോജ്യമായ വല്ല സമാപന വാക്യങ്ങളുംകൊണ്ട് ആയത്തുകളെ അവസാനിപ്പിക്കുക ഖുർആനിൽ സർവ്വസാധാരണമാണു, ഈ വിഷയം അല്ലാഹു അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** (അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിൽ അവനു തടസ്സമോ പരാജയമോ ബാധിക്കുകയില്ലെന്നും, അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിതിക്കും യുക്തിക്കും നിരക്കുന്നതുമായിരിക്കുമെന്നുമാണല്ലോ ഇതിവിടെ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. എല്ലാവരുടെയും ആത്മാവിനെ ഉയർത്തുന്നതുപോലെ ഈസാ (അ)ന്റെ ആത്മാവും ഉയർത്തിയതാണെങ്കിൽ ഈ നാമവിശേഷണങ്ങൾ ഇവിടെ എടുത്തു പറഞ്ഞതിനു വലിയ പ്രസക്തിയൊന്നും കാണുന്നില്ല. **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ**

(നാലു) ആലുഇംറാനിലെ ആയത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു ഉയർത്തി **أَيُّهَا** എന്നു പറഞ്ഞു മതിയാക്കാതെ തന്റെ അടുക്കലേക്കു ഉയർത്തി **أَيُّهَا** എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട്-ചില സ്ഥാപിത തത്വപര്യക്കാരെ ചെയ്ക്കുന്നതുപോലെ-അദ്ദേഹത്തിനു ഉന്നതമായ സ്ഥാനം നൽകി എന്നു അതിനു അർത്ഥം കൽപിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോയി എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമായിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. (അഞ്ചു) കാലാവസാനത്തിൽ ഈസാ (അ) ജീവിയിലേക്കു ഇറങ്ങിവരുമെന്നും, ജീവിയിൽ അദ്ദേഹം നീതി നടത്തുമെന്നും മറ്റും (അടുത്ത വചനത്തിന്റെ വ്യഖ്യാനത്തിൽ ഉദ്യരികുന്നതുപോലെയുള്ള) അനേകം ബലവത്തായ ഹദീസുകളാൽ സ്ഥാപിതമായതാണു. ചില തത്വപരകക്ഷികൾ ഒഴികെ മുമ്പിലുംകൾ പൊതുവിൽ അതു ശരിവെക്കുന്നവരുമാകുന്നു.

(ആറു) അല്ലാഹു തന്റെ അടുക്കലേക്കു ഉയർത്തി എന്നു പറഞ്ഞതു കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം. ആകാശത്തേക്കു-അഥവാ ഉപരിലോകത്തുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു-ഉയർത്തി എന്നായിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതു സംബന്ധിച്ചു നമുക്കു ഒന്നും തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുക സാധ്യമല്ല. (ഏഴു) അദ്ദേഹം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു എവിടെത്തന്നെയുള്ള നമുക്കു ഒന്നും തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുക സാധ്യമല്ല. (ഏഴു) അദ്ദേഹം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു എവിടെത്തന്നെ ആയിരുന്നാലും അവിടെ ജീവിക്കുവാനാവശ്യമായ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന് അവിടെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതം ആ സാഹചര്യങ്ങളുമായി ഇണക്കുവാനും കഴിവുള്ളവനാണല്ലോ അല്ലാഹു. ജീവിയിൽ ജീവിക്കുവാൻ കേഴ്ഷണവും വെള്ളവും വായുവും അനിവാര്യമാക്കിവെച്ച അതേ സ്രഷ്ടാവിനു അവ കൂടാതെ ജീവിക്കുവാനുള്ള വല്ല വ്യവസ്ഥിതിയും എർപ്പെടുത്തുവാനോ, അവിടെക്കു യോജിച്ച വല്ല ജീവിതരീതിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാനോ പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. നിലവിലുള്ള ഭൗതിക നിയമങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി കൊണ്ട് പിതാവില്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ ജനീപ്പിക്കുകയും, മറ്റൊരാളും സിദ്ധിക്കാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതയായി അദ്ദേഹത്തെ ജീവിയിൽ നിന്നു ഉയർത്തുകയും ചെയ്ത സ്ഥിതിക്കു അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു ജീവിതരീതി അവിടെ അല്ലാഹു നൽകിയെങ്കിൽ അതിൽ അവിശ്വസനീയമായി ഒന്നും തന്നെയില്ല.

(ഏഴു) ജൂലോകത്തു നമ്മുടെ കണക്കു പ്രകാരം കൊല്ലങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ, ഉപരിമണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ചില ഗ്രഹങ്ങളിൽ കേവലം ഭീവസങ്ങളോ നാഴികകളോ മാത്രമായിരിക്കും അവയെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ കാര്യകാരണ സഹിതം സ്ഥാപിക്കാറുള്ളതു. സ്ഥാണീയമാകുന്നു. വളരെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ സഹിച്ചാണെങ്കിലും ചന്ദ്രഗോളത്തിൽ പോയി മനുഷ്യൻ നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി തിരിച്ചു പോരുകയും, ചൊവ്വഗ്രഹത്തിലും മറ്റും ചെന്നു നിരീക്ഷണം നടത്തുവാൻ ശുപ്രതീക്ഷയോടെ പരിശ്രമം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് അവിലാണിഡത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവ് ഒരു മനുഷ്യജീവിക്ക് ഈ ഭൗതിക പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ത

കായം ആജീവിതം ഉപരിയോക്താക്കൾ എവിടെയെങ്കിലും നൽകുകയെന്നതു സത്യവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മറ്റും വിശുദ്ധമായ കാര്യമല്ല. ഖാസത്ത് (അബ്ദുൽമാലിക്) സംബന്ധിച്ച പരയുകയാണെന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാര്യങ്ങളിൽ നിർദ്ദിഷ്ടം നടത്തി വിധി കൽപിക്കുവാൻ അവർക്കു സാധ്യവുമല്ല.

159 വേദക്കാരിൽ നിന്നു (ആരും) അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പ് തീർച്ചയായും അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. വിയാമത്തു നാളിലാകട്ടെ, അദ്ദേഹം അവരുടെ മേൽ സാക്ഷിയാചരിക്കുകയും ചെയ്യും.

159- وَإِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ
يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ۝

159. ۞ ഇല്ല ۞ വേദക്കാരിൽ നിന്നു (ആരും) തീർച്ചയായും (അവൻ) വിശ്വസിക്കാതെ ۞ അദ്ദേഹത്തിൽ ۞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ (അവന്റെ) മരണത്തിനുമുമ്പ് ۞ വിയാമത്തു നാളിലാകട്ടെ ۞ അദ്ദേഹമായിരിക്കും ۞ അവരുടെ മേൽ സാക്ഷി

ആദ്യത്തെ വാക്യത്തിനു രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ അർത്ഥം കൽപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമം പരിഭാഷയിൽ സ്വീകരിച്ച പ്രകാരം തന്നെ. മറ്റൊന്നും: 'വേദക്കാരിൽ നിന്ന് ആരും തന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പു അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല' എന്നാകുന്നു. ۞ (ബിഹി) എന്ന വാക്കിലെ സർവ്വനാമം (۞) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ഈസാ (അ) നബിയെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാത്കരമില്ല. ۞ (മുതിഹി) എന്ന വാക്കിലെ സർവ്വനാമം കൊണ്ടുദ്ദേശ്യം ഈസാ (അ) തന്നെ ആയിരിക്കുവാനും, വേദക്കാരിൽ നിന്നുള്ള ഓരോരുത്തനും ആയിരിക്കുവാനും സാധ്യതയുള്ളതാണു ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു കാരണം. ഒന്നാമത്തെതനുസരിച്ച് ആ വാക്യത്തിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമായിരിക്കും: ഈസാ (അ) മരണപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു-അഥവാ അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഭൂമിയിൽ ഇറങ്ങി വന്നശേഷം ഭൂമിയിൽ വെച്ചു മരണമടയുന്നതിനു മുമ്പു-അക്കാലത്തുള്ള വേദക്കാരിൽ ആരും അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. രണ്ടാമത്തെതനുസരിച്ച സാരം ഇപ്രകാരമായിരിക്കും: വേദക്കാരായ ഓരോ ആളും അയ്യം മരണപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു-അഥവാ മരണം കണ്ണിൽ കാണുകയും ഈ ലോകവുമായുള്ള ബന്ധം മുറിയ്ക്കുപോകുകയും ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ-അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ, അതേവരെ താൻ ഈസാ (അ) നെക്കുറിച്ചു വെച്ചു പൂലർത്തിപ്പോന്ന വിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം തെറ്റാണെന്ന് ആ അവസരത്തിൽ അവനു ബോധ്യപ്പെടുകയും, ശരിയായ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു താൽപര്യം. ഈ രണ്ടു അഭിപ്രായക്കാരിലും സഹാബികളും, താബിഉകളുമടക്കം പല ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാതാക്കളെയും കാണാവുന്നതാണ്.

ഖാസത്ത് വേദക്കാരുടെ മാത്രമല്ല, പിഴച്ച വിശ്വാസമാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച എല്ലാവരുടെയും സ്ഥിതി ഒരേമാതിരി തന്നെയായിരിക്കും. അതായതു മരണവേളയിൽ അതേവരെയുള്ള പിഴച്ച വിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്ന് അവർ വേദിച്ചു മടങ്ങുകയും യഥാർത്ഥ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ, ആ സമയത്തുള്ള ആ വിശ്വാസം കൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാകുവാനില്ല. ഈ സംഗതി ഖുർആൻ കൊണ്ടും നബി വാക്യങ്ങൾ കൊണ്ടും വ്യക്തമായി അറിയപ്പെട്ടതാകുന്നു. അതോടുകൂടി ۞ (ബിഹി) എന്നതിലെ സർവ്വനാമം ഈസാ (അ) നബിയെ ഉദ്ദേശിച്ചായ സഫിതിക്കു-സാധാരണഗതിയിൽ ۞ (മുതിഹി) എന്നതിലെ സർവ്വനാമവും അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കുവാനാണു കൂടുതൽ ന്യായവും കാണുന്നത്. ۞ ۞

രണ്ടാമിപ്രായങ്ങൾക്കും നിദാനമായ പല രീതികളിലും ഉദ്യോഗിച്ചശേഷം മഹാനായ ഇബ്നുനുജ്ജീർ (റ) ഒന്നാമത്തെ അഭിപ്രായമാണു ശരിവെച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ശരിവെച്ചതു തന്നെയാണു ശരിയെന്നു വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് ഇബ്നു കമീർ (റ) അതിനു പറഞ്ഞ ന്യായം ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. അതിന്റെ സാരം ഇപ്രകാരമാണു: ഈസാ (അ) നബിയെ തങ്ങൾ കൊല ചെയ്യുകയോ ക്രൂശിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന യഹൂദികളുടെ വാദത്തെയും, അദ്ദേഹം മരണപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആ വാദം സമ്മതിച്ചു വരുന്നതിനെയും ഖണ്ഡിപ്പിക്കലാണു കഴിഞ്ഞ വചനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. കാര്യം അവർ പറയുന്നതുപോലെല്ല, അദ്ദേഹത്തോടു സാദൃശ്യമായി തോന്നിയ ഒരാളെ മാത്രമാണവർ കൊന്നത്. യഥാർത്ഥം അവർക്കു തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞതുമില്ല, അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു തന്റെ അടുക്കലേക്കു ഉയർത്തുകയാണുണ്ടായതു എന്നാക്കുകയാണ് അല്ലാഹു ആ വചനങ്ങളിൽ പ്രസംഗിച്ചത്. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നും, ഭാവിയിൽ ഇറങ്ങിവന്ന് ഇവിടെ പലരും പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും, ഇസ്ലാമല്ലാത്ത മറ്റൊന്നും അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുക

കബൂലിൽ പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതും, അതിന്റെ വാസ്തവം, ഈസാ (അ) നബിയുടെ വാസ്തവം, സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറു നിന്നു ഉദയം ചെയ്തത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചില സംഭവങ്ങൾ ലോകവ്യാപന കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന ദുഷ്ഘടനയുടെ അന്ത്യ പ്രവചിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പല നബി വചനങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി ചില പരമർഷങ്ങൾ 43: 81, 37: 82 എന്നീ വചനങ്ങളിലും അവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും കാണാം. യജൂജ്-മാജൂജിനെപ്പറ്റി സൂര്യൻ കിഴക്കിനിന്നു ഉദയമുള്ള വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ലോകകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ബലവത്തായ ഹദീസുകളിൽ വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള, കടന്നുവെച്ചു വരികയാണെന്നും നൽകുവാൻ നമ്മുടെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും വ്യക്തിനിസ്സാരമായ മൂലമോ, അതികോസം പ്രസിദ്ധമാണെന്നുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിലോ, അവയെ നിഷേധിക്കുകയോ, പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകി തൃപ്തി അടയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാൻ ഖുർആനിലും ഹദീസിലും വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു പാടില്ലാത്തതുമാകുന്നു. ഒരു കാലത്ത് അലങ്കാരപരമായവയെല്ലാമെന്നും, പ്രത്യേകമായിട്ട് മേൽനിൽ സംഭവമല്ലെന്നോ കരുതപ്പെട്ടിരുന്നതും, അത് സമയത്തു ഹദീസുകളിൽ തുറന്ന ഭാഷയിൽ പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ പല കാര്യങ്ങളും അക്ഷരം പ്രതി പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതിനു പല ഉദാഹരണങ്ങളും നമ്മുടെ അനുഭവത്തിലുണ്ട്. അതുപോലെ, ഇവയെല്ലാം പുലർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പലതും ഭാവിയിൽ പുലർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു നമുക്കു ഉറപ്പിച്ചും അറപ്പിച്ചും പറയാവുന്നതാണ്. സാധാരണ ഗതിയിൽ വിദ്യരഹിതരെന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്നവരിൽ-കുറഞ്ഞപക്ഷം-യഥാർത്ഥ ഉദ്യോഗം അല്ലാഹുവിനും രസുലിനും അറിയാമെന്നുവെച്ച് മനമറലം ബിക്ഷയായെന്നും നാം ചെയ്യേണ്ടത്. അല്ലാത്തപക്ഷം, അതു വമ്പിച്ച അപകടത്തിൽ പാടിപ്പോകുമെന്നു ഓർമ്മപ്പെടുത്തണം. നമസ്കാരങ്ങളിലും മറ്റും ദർജ്ജലിന്റെ കൃഷ്ണങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നബി (സ) കൽപിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് അവൻ മുലം സംഭവിക്കുന്ന ആപത്തുകൾ അതിഭയങ്കരങ്ങളാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതും, വരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഏറ്റവും ദുഷിച്ച ആൾ (كِبْرُؤُوسَ) എന്നാണ് ഒരു ഹദീസിൽ നബി (സ) അവനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. (തി) അവന്റെ കൃഷ്ണങ്ങളിലും അക്രമങ്ങളിലും അകപ്പെടാതെ അല്ലാഹു നമ്മെ കാത്തുരക്ഷിക്കട്ടെ. ആമീൻ.

ഈസാ (അ) നബിയെ സംബന്ധിച്ചു ഖുർആനിലും ഹദീസിലും പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ചിലതു ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുകയും, ചിലതു നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണു വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ വാദിയാൻ എന്ന സ്ഥലത്തു നബിത്വവാദവുമായി വെളിപ്പെട്ട അഹ്മദ്ദുഗുലാം അയ്യാളുടെ പുതിയ മതത്തിന്റെ അടിത്തറക്ക് അവ സാന്നിദ്ധ്യം നൽകിയിരിക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുത ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാകുന്നു.

ഖിയാമത്തു നാളിൽ അദ്ദേഹം-ഈസാ(അ)-അവരുടെ മേൽ സാക്ഷിയായിത്തീരും (يَوْمَ يَكُونُ لِلنَّبِيِّ شَهِيدًا) എന്ന വാക്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വ്യക്തമാണ്. തന്നെ നിഷേധിക്കുകയും, ആക്രമിക്കുകയും, കുരിശിന്റേലോറുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്ത ശപിക്കപ്പെട്ട യഹൂദികളുടെയും, തന്റെ വിഷയത്തിൽ അതിരുകവിരുകയും തന്നെ ദൈവമാക്കി ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തു വഴിപിഴച്ചുപോയ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ചെയ്തികൾക്ക് എതിരായി അല്ലാഹുവിന്റെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം സാക്ഷ്യം സമർപ്പിക്കുമെന്നു സാരം. സൂ: മാഇദ്: 119 മുതൽ 122 വരെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ ഈ സാക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ചില വിശദീകരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. ചിലപ്പോൾ

160. അങ്ങനെ, യഹൂദരായവരിൽ നിന്നുള്ള ഒരു (വമ്പിച്ച) അക്രമം നിമിത്തം, അവർക്കു അനുവദനീയമാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ചില നല്ലതായ വസ്തുക്കളെ അവരുടെമേൽ നാം നിഷിദ്ധമാക്കി. (കൂടാതെ) അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു (ജനങ്ങളെ) ധാരാളമായി അവർ തടഞ്ഞതു കൊണ്ടും.-

١٤- قُتِلَ مِنْ الَّذِينَ هَادُوا
حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتِ
أَحَلَّتْ لَهُمْ
وَبَصَدْتَهُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا

160. അങ്ങനെ ഒരു (വമ്പിച്ച) അക്രമംകൊണ്ടു (നിമിത്തം) യഹൂദികളായവരിൽനിന്നു നിഷിദ്ധമാക്കി ചില നല്ല വസ്തുക്കളെ അവർക്കു അനുവദനീയമാക്കപ്പെട്ടവർക്കു നിഷിദ്ധമാക്കി. (കൂടാതെ) അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു വളരെ ആളുകളെ, ധാരാളമായി.

162. എങ്കിലും, അവരിൽ നിന്നും അറിവിൽ അടിയറച്ചവരും, സത്യവിശ്വാസികളും, നിനക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും, നിനക്കു മുമ്പു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും വിശ്വസിക്കുന്നു: (വിശേഷിച്ചു) നമസ്കാരം നിലനിറുത്തുന്നവരും, 'സകാത്തു' കൊടുക്കുന്നവരും, അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യദിനത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നവരും.

അക്കൂട്ടർ അവർക്കു വഴിയെ നാം വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണ്.

۱۶۲- لَكِنَ الَّذِينَ يَتُخَفُّونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ
وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ
وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ
وَالْمُؤْمِنِينَ الصَّالِحِينَ
وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
أُولَئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ۝

162. എങ്കിലും, അവരിൽ നിന്നും അടിയറച്ചവർ, പൂണ്ടു പിടിച്ചവർ എന്നാൽ, അവരിൽ നിന്നും വിശ്വസിക്കുകയും, അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതാണ്. നിനക്കു മുമ്പായി ഇറക്കപ്പെട്ടതിൽ നിന്നും, നിന്നിലേക്കു ഇറക്കപ്പെട്ടതിലും നിനക്കു മുമ്പായി നിലനിറുത്തുന്നവരെയും (പ്രത്യേകം പറയുന്നു) നമസ്കാരം കൊടുക്കുന്നവരും, സകാത്തു കൊടുക്കുന്നവരും, അല്ലാഹുവിൽ അന്ത്യനാളിലും അവർക്കു വഴിയെ നാം കൊടുക്കും പ്രതിഫലം വമ്പിച്ച, മഹത്തായ

വേദക്കാരെപ്പറ്റി പൊതുവെയും, യഹൂദികളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകവും പലതും വിവരിച്ചു കൊണ്ട് അവരിൽ നിന്നുള്ള അവിശ്വാസികൾക്കു വേദനയേറിയ ശിക്ഷ-നരകം-ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കഴിഞ്ഞ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നാൽ, അവരിൽ വേണ്ടത്ര അറിവും വിശ്വാസവുമുള്ള ചിലർ ഉണ്ടെന്നും, അവർക്കു വമ്പിച്ച പ്രതിഫലം അല്ലാഹു നൽകുന്നതാണെന്നും ഈ വചനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. യഹൂദികളിൽ നിന്നും ഇസ്രായേലിനെ അംഗീകരിച്ച അബ്രാഹ്മിബ്ബനും സലാം (റ) പൊലയുള്ള ചുരുക്കം വ്യക്തികളും ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ നിന്നും ഇസ്രായേലിൽ വന്നവരും ഇതിനു ഉദാഹരണമാണ്.

വിഭാഗം-23

163. (നബിയേ,) നിശ്ചയമായും, നൂഹിനും, അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷമുള്ള നബിമാർക്കും നാം 'വഹ്'യു' [ദിവ്യ ബോധനം] നൽകിയതുപോലെ, നിനക്കും നാം 'വഹ്'യു' നൽകിയിരിക്കുകയാണ്.

ഇബ്രാഹ്മിനും, ഇസ്മായീലീനും, ഇസ്ഹാഖിനും, യശ്ഘൂബിനും (അദ്ദേഹത്തിന്റെ) സന്തതികൾക്കും, ഈസാക്കും, അയ്യൂബിനും, യൂനുസിനും, ഹാറൂനും, സലൈമാനും നാം 'വഹ്'യു' നൽകിയിരിക്കുന്നു. ദാവൂദിനും നാം 'സബൂറും' [ഒരു പ്രത്യേക ഏകം] കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

۱۶۳- كَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ
وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
وَيَعْقُوبَ وَالْإِسْحَاقَ وَيُوسُفَ
وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَآتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ۝

163. നിശ്ചയമായും നാം 'വഹ്'യു നൽകിയിരിക്കുന്നു നിനക്കു നാം 'വഹ്'യു നൽകിയപോലെ നൂഹിനും, നൂഹിലേക്കു നബിമാർക്കും നാം 'വഹ്'യു നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇബ്രാഹ്മിനും ഇസ്മായീലീനും യശ്ഘൂബിനും യൂനുസിനും ഹാറൂനും സലൈമാനും നാം 'വഹ്'യു നൽകിയിരിക്കുന്നു. ദാവൂദിനും നാം 'സബൂറും' [ഒരു പ്രത്യേക ഏകം] കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ദാവൂദിനും നാം 'സബൂർ

164. (மா)த்மஜ்ய) க்யூபு நம் நிநக்ஷ விவரித்து தனி துறையுக் குற ரஸ்யபுகளையு, நிநக்ஷ நம் விவரித்து தனி திலாந்த குற ரஸ்யபுகளையு (ஸய்யித்யுள).

മുസാജോടു അല്പാഹു (നേരിൽ) ഒരു സംസാരം സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു:

۱۶۴- وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ
قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ
وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ۝

165. (അതെ) സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവരും, താക്കീതു നൽകുന്നവരുമായ റസൂലുകളായിക്കൊണ്ട് (അവരെക്കൊക്കെ) അയച്ചു; റസൂലുകളുടെ (നിയോഗത്തിനു) ശേഷം അല്ലാഹുവിന്നതിരിൽ മനുഷ്യർക്കു ഒരു ന്യായവും (പറയുവാൻ) ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയത്രെ (അതെല്ലാം). അല്ലാഹു പ്രതാപശാലിയും, അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു.

١٦٥- رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا
يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ
بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۝

164. **ദുര കൂറെ (ചില) റസൂലുകളെയും** **أهلهم** അവരെ നാം വിവരിച്ചു (കഥനം ചെയ്തു) തന്നിട്ടുണ്ട്. **عليه** നിനക്കു **من قبل** മുമ്പേ, മുമ്പു **دور** ചില (കൂറെ) റസൂലുകളെയും **أهلهم** അവരെ നാം വിവരിച്ചു തന്നിട്ടില്ല **عليه** നിനക്കു **أولهم** അല്ലാഹു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു **موسى** മൂസാ യോടു **ليكن** ഒരു (നേരിലുള്ള-ശരിക്കുള്ള) സംസാരം. 165. **دور** (അതെ) റസൂലുകളെ **مبين** സ ത്തോഷ്ഠവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവരായ (ആയിട്ടു) **ومنهم** താക്കീതു (മുന്നറിയിപ്പു-യോവാർത്ത) നൽകു ന്നവരും **أولهم** ഉണ്ടാവാതെ (ഇല്ലാതെ) ഇരിക്കുവാൻ **ليس** മനസ്സുവർക്കു **عليه** അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ (എതിരെ) **ج** ഒരു ന്യായവും **أولهم** റസൂലുകളുടെ ശേഷം **أولهم** അല്ലാഹു ആകുന്നു, ആയിരിക്കുന്നു **أولهم** പ്രതാപശാലി **أولهم** യുക്തിമാൻ, അഗാധജ്ഞൻ

[illegible]

അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലുകൾക്കു ഇനമുണ്ടെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുവാനുള്ള കൃത്യങ്ങൾ മൊത്തത്തിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാകുന്നു: (1) സത്യവിശ്വാസവും സൽമാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കുന്നവർക്കു അല്ലാഹുവിൽ നിന്നു ലഭിക്കുവാനിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ചു സന്തോഷപാർത്ത അറിയിക്കുക. (2) അതു രണ്ടും സ്വീകരിക്കാത്തവർക്കു അവന്റെ പക്കൽ നിന്നും അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ശിക്ഷാനടപടികളെക്കുറിച്ചു അറിയിപ്പും നൽകുക. ഈ ആവശ്യം മൂലം ഇത്രയധികം റസൂലുകളെ അവൻ നിരയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും, അവർക്കെല്ലാം സന്ദേശങ്ങളും ബോധനങ്ങളും നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നതും ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. അതെ, ഞങ്ങൾക്കു

സർക്കാർഗ്ഗം ഇന്നതാണെന്നു തിരിച്ചറിയാത്തതുകൊണ്ടാണു അങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നതുപോലെയെന്നു-അങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നതുപോലെയെന്നു നൽകുവാൻ ആദ്യമായിരുന്നെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊക്കെ ഈ ഗതിഭക്ത്യ മനസ്സുകയ്യിലായിരുന്നു-എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തിക്കുവാനുള്ള വിചാരണവേളയിൽ അല്ലാഹുവിനെന്നതിനായി ന്യായം സമർപ്പിക്കുവാൻ ആർക്കും അവസരം ഉണ്ടാകരുത് എന്നു ഇതാണു പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ടു-അല്ലാഹു ഇങ്ങനെയെല്ലാം മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥിതികളും-അങ്ങനെയുള്ള ചിന്തിക്കുവാനുള്ള വിചാരണവേളയിൽ ആർക്കും എന്നി സാധ്യമല്ലെന്നു അല്ലാഹു താക്കീതു നൽകുന്നു.

'വഹ്'യു' (وَهْ) എന്ന വാക്കിനു 'സ്വകാര്യഭാവം', 'രഹസ്യബോധനം', 'ഗൂഢസംസാരം' എന്നൊക്കെ അർത്ഥം ഉണ്ട്. നബിമാർക്കു അല്ലാഹു സന്ദേശം നൽകുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു സാധാരണ വഹ്'യു എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. നബിമാർക്കു ലഭിക്കുന്ന വഹ്'യുകൾ മലക്കകൾ മുഖാന്തരവും, മനസ്സിൽ വെളിപ്പെടു നൽകിയും, മറയുടെ പിന്നിൽനിന്നും അല്ലാഹുവിന്റെ സംസാരം ഭക്ത്യം ഇങ്ങനെ ഒന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ടാവുമെന്നു സൂറത്തു-ശൂറാ 51ൽ അല്ലാഹു അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. (വിശദവിവരം അവിടെ നോക്കുക.) എന്നാൽ, സംസാരം മദ്ധ്യസ്ഥനുള്ള വഹ്'യു മുസാ (അ) നബിക്കല്ലാതെ മറാർക്കും സിദ്'യിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. സീനാ പർവ്വതത്തിൽവെച്ചു അദ്ദേഹത്തോടു അല്ലാഹു സംസാരിച്ച വിവരം സൂ: ത്വഹ്റായിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ബൈബിളിൽ പൂർണ്ണമായിട്ടു സൂ: 33:11ലും അതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചു കാണാം.) മറയുട് (അ) നബിക്കു നൽകപ്പെട്ട പ്രത്യേക ഏകാണു 'സബൂർ'. ബൈബിളിൽ 'ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകമുണ്ടു; അതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ സബൂർ എന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതുപോലെ സൂലൈമാൻ, അയ്യൂബ് (അ) തുടങ്ങിയവരെ പ്രവാചകന്മാരുടെയും പേരോടു ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഏതാനും പുസ്തകങ്ങളും ബൈബിളിലുണ്ട്. അവയിലെല്ലാം എന്തെങ്കിലും ചില ഭാഗങ്ങൾ യഥാർത്ഥ വഹ്'യു തന്നെ ആയിരിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ടെങ്കിലും ചില ഭാഗങ്ങൾ വഹ്'യായിരിക്കുവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗമില്ലാത്തവയും അവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പല ഭാഗങ്ങളും വഹ്'യോണെന്നു അല്ലെന്നു തീർത്തു പറയുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവയുമാകുന്നു. സങ്കീർത്തന പുസ്തകം ആദ്യത്തെ വകയായെന്നു പോലും അർക്കവിഷയമാണുതാനും.

166. എന്നാൽ, അല്ലാഹു നിനക്കു ഇറക്കിത്തന്നതിനെപ്പറ്റി അവൻ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു; അതു അവൻ അവന്റെ അറിവോടെ ഇറക്കിയിരിക്കുകയാണു. മലക്കകളും (അതിനു) സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു, സാക്ഷിയായി അല്ലാഹു തന്നെ മതി താനും.

١٦٦- لَكِنَ اللّٰهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ
أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَكُ يَشْهَدُونَ
وَكُنِيَ بِاللّٰهِ شَهِيدًا

166. وَلَكِنَ اللّٰهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَكُ يَشْهَدُونَ وَكَُنِيَ بِاللّٰهِ شَهِيدًا എന്നാൽ (എങ്കിലും) അല്ലാഹു ചുട്ട സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു ചുട്ട അവൻ ഇറക്കിയതിനു, ഇറക്കിയതിനെപ്പറ്റി ചുട്ട നിനക്കു, നിന്നിലേക്കു ചുട്ട അവൻ ഇറക്കിയിരിക്കുന്നു ചുട്ട തന്റെ അറിവോടെ, അറിവുപ്രകാരം ചുട്ട മലക്കകളും ചുട്ട സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു ചുട്ട മതി താനും ചുട്ട അല്ലാഹു തന്നെ ചുട്ട സാക്ഷിയായി

ആരു തന്നെ നിഷേധിച്ചാലും ശരി, അല്ലാഹു നബി (സ)യ്ക്കു അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു സത്യയാഥാർത്ഥ്യമാണു; അതിനു അവനും അവന്റെ മലക്കുകളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ മറാർയുടെ സാക്ഷ്യവും അതിന് ആവശ്യമേ ഇല്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ സാക്ഷ്യം തന്നെ മതി അതിനു എന്നു സാരം. ചുട്ട ചുട്ട (അവന്റെ അറിവോടെ അതു അവൻ ഇറക്കി) എന്ന വാക്യം മറന്നിലധികം പ്രകാരത്തിൽ വ്യവസ്ഥനീക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: (1) മറാർക്കും പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായ-അവന്റെ സ്വന്തമായ-അറിവും ബൈബിളിലും അനുസരിച്ചാണ് സൂർത്തുൻ ഇറക്കിയതു. (2) അതു കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അല്ലെങ്കിൽ ആരു ആരാണെന്നും, വ്യവസ്ഥയ്ക്കുതന്നെ എന്തായിരിക്കുമെന്നുമൊക്കെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെയാണതു അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. (3) മനങ്ങളുടെ നന്മയും വിജയവും ഏതൊക്കെയാണെന്നു അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു അതനുസരിച്ചാണു അവതരിപ്പിച്ചതു- എല്ലാം വാസ്തവം യോജിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥയായെന്നു.

കൂടാതെ, 33: 64, 65; 72: 23 എന്നീ വചനങ്ങളിലും ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹുവിന്റെ അടുത്ത അന്താര്യ പ്രയാസമല്ലാത്ത കാര്യമാണ് (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَءُوا الْقُرْآنَ حَتَّىٰ يَخْرُجَ الْغَيْثُ أَوْ تَكُونَ الْأَرْضُ جَنَابًا مُسَوِّجًا) എന്നു കൂടി ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്.

170. ഹേ, മനുഷ്യരെ. നിങ്ങളുടെ രബ്ബികൾ നിന്നുള്ള യഥാർത്ഥ സമേതം നിങ്ങൾക്കു റസൂൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ, നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു ഗുണകരമായ നിലയിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിലോ, എന്നാൽ, ആകാശഭൂമികളിലുള്ളതു (എല്ലാം) അല്ലാഹുവിന്റേതാണ്. [ഇതു നിങ്ങൾ ഓർത്തുകൊള്ളുക.]

അല്ലാഹു (എല്ലാം) അറിയുന്നവനും, അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ
بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَمِنُوا خَيْرًا لَّكُمْ وَإِنْ
تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

170. ഹേ മനുഷ്യരെ നിങ്ങൾക്കു വന്നിട്ടുണ്ടു റസൂൽ, ദൂതൻ. യഥാർത്ഥവും കൊണ്ടു, യഥാർത്ഥ സമേതം നിങ്ങൾക്കു നിന്നു അതിനാൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ നിങ്ങൾക്കു ഗുണ(കര)മായിക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിലോ എന്നാൽ നിശ്ചയമായും അല്ലാഹുവിനുള്ളതാണു ആകാശങ്ങളിലുള്ളതു ഭൂമിയിലും എല്ലാ അല്ലാഹു ആകുന്നു അറിയുന്നവൻ അഗാധജ്ഞൻ

നിങ്ങളെല്ലാവരും കൂടി അവിശ്വാസികളായിരുന്നാലും അല്ലാഹുവിനു ഒരു നഷ്ടവും നേരിടാനില്ല. നിങ്ങളുടെമേൽ വേണ്ടുന്ന നടപടി എടുക്കുവാൻ അവനു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. ആകാശ ഭൂമികളിലുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാവും അവന്റേതാണ്. എല്ലാം അവന്റെ സുഷ്ടിയും ഉടമയും നിയന്ത്രണവും. ഇതു നിങ്ങൾ ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു സാരം. സംസാര മേധ്യ ഇടക്കു പൊതുവിൽ മനുഷ്യരെ അഭിമുഖീകരിച്ചു കൊണ്ടു ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ച ശേഷം വീണ്ടും സംസാരത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യം വേദക്കാരിലേക്ക് തിരിച്ചു കൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു:-

171. വേദക്കാരേ, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മതത്തിൽ അതിരുകവിയരുത്; നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ യഥാർത്ഥമല്ലാതെ പറയുകയും ചെയ്യരുത്.

നിശ്ചയമായും, മർയമിന്റെ മകൻ ഇബ്രാഹീം 'മസീഹു' അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലും, അവന്റെ വാക്കും മാത്രമാകുന്നു; അതു [ആ വാക്കു] അവൻ മർയമിലേക്കു ഇട്ടുകൊടുത്തു അവങ്കൽ നിന്നുള്ള ഒരു ആത്മാവുമാകുന്നു.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ
وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ
إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ
الْقُدْسُ إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ

171. വേദക്കാരേ നിങ്ങൾ അതിരുകവിയരുത് നിങ്ങളുടെ മതത്തിൽ നിങ്ങളെ പരയുകയും അരുത് എല്ലാ അല്ലാഹുവിന്റെ മേൽ യഥാർത്ഥമല്ലാതെ നിശ്ചയമായും മസീഹു മർയമിന്റെ മകൻ ഇബ്രാഹീം അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂൽ (മാത്രം) ആകുന്നു അവന്റെ വാക്കും, വാക്യവും അതവൻ ഇട്ടു (കൊടുത്തു) മർയമിലേക്കു ഒരു ആത്മാവുമാകുന്നു അവങ്കൽ നിന്നുള്ള

ആകയാൽ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും, അവന്റെ റസൂലുകളിലും വിശ്വസിക്കുവിൻ. മൂന്നു (ദൈവങ്ങൾ) എന്ന നിങ്ങൾ പറയുകയും അറുത്. (അതിൽ നിന്നു) നിങ്ങൾ വിരമിക്കുവിൻ—നിങ്ങൾക്കു ഗുണകരമായ നിലക്കു്.

നിശ്ചയമായും, അല്ലാഹു ഒരു 'ഇലാഹു' മാത്രമാകുന്നു. അവൻ ഒരു സന്താനം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും അവൻ മഹാ പരിശുദ്ധൻ! അവന്റെതാണ് ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും, ഭൂമിയിലുള്ളതും (എല്ലാം). (കൈകാര്യം) ഏൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നവനായി അല്ലാഹു തന്നെ മതി.

فَأَمُوا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِۦٓ ۖ وَلَا تَقُولُوا لِّلَّذِينَ
إِنَّمَا إِلَهُ الْوَاحِدِ
سُبْحٰنَهُۥٓ أَن يَّكُونَ لَهُۥ وَلَدٌ ۚ
لَّهُۥ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَكُفَىٰ بِاللّٰهِ وَكِيلًا ۝

لا تَقُولُوا لِّلَّذِينَ إِنَّمَا إِلَهُ الْوَاحِدِ
سُبْحٰنَهُۥٓ أَن يَّكُونَ لَهُۥ وَلَدٌ ۚ
لَّهُۥ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَكُفَىٰ بِاللّٰهِ وَكِيلًا ۝
അതിനാൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ ഏ അല്ലാഹുവിൽ ഏ അവന്റെ റസൂലുകളിലും
നിങ്ങൾ പറയുകയും ചെയ്യരുത് ഏ മൂന്നു എന്നു ഏ നിങ്ങൾ വിരമിക്കുവിൻ ഏ നിങ്ങൾക്കു
ഗുണമായിട്ടു (ഗുണമായനിലക്കു) ഏ നിശ്ചയമായും (മാത്രം) അല്ലാഹു ഏകഇലാഹു
(ദൈവം- ആരാധ്യൻ) ആകുന്നു ഏ അവൻ മഹാ (ഏതായാ) പരിശുദ്ധൻ ഏ ഉണ്ടായിരി
ക്കുന്നതി(ൽനി)ന്നു ഏ അവനു സന്താനം ഏ അവന്നാണു, അവന്റെതാണ് ആകാശ
ങ്ങളിലുള്ളത് ഏ ഭൂമിയിലുള്ളതും ഏ അല്ലാഹു തന്നെ മതി ഏ എൽപ്പിക്കപ്പെടുന്ന
(ഭാരമേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്ന) വൻ

(നിങ്ങൾ
നിങ്ങളുടെ മതത്തിൽ അതിരുകൾ കവിയരുത്) എന്നാകുന്നു. ഓർത്ഥത്തിൽ അതിരുകൾ കവിയലിൽ യഹൂദികളും
ക്രിസ്ത്യാനികളും യോജിക്കുന്നുവെങ്കിലും രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും അതിരുകൾ കവിയൽ യഹൂദികളും അല്ലാഹു
വിന്റെ അടിയാനും റസൂലുമായ ഈസാ (അ) നബിയെ സംബന്ധിച്ചു വ്യക്തിപര പുത്രൻ, ആഭിചാരി, കള്ളവാദി
എന്നൊക്കെ യഹൂദികൾ പറയുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ദൈവവും, ദൈവപുത്രനും ആരാധ്യനുമാണെന്നു ക്രിസ്ത്യാനി
കൾ പറയുന്നു. ഇവിടെ പ്രധാനമായും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അതിരുകൾ കവിയലാ
ണെന്നു തുടർന്നുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണ്. യഹൂദികളുടെ അതിരുകൾ കവിയലിനെപ്പറ്റി മൗൽ
വചനങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടുതാനും. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ എല്ലാ മാർഗ്ഗപ്രശ്നത്തിനും മൂലകാരണം ഈസാ (അ)
നബിയുടെ വിഷയത്തിൽ അവരുടെ അതിരുകൾ കവിയൽ വിശ്വാസങ്ങളാകുന്നു. ബാക്കിയെല്ലാം അവയുമായി ബന്ധ
പ്പെട്ടവയത്രെ. അവരെപ്പോലെ മുസ്ലിംകളും വഴിപിഴച്ചു പോകരുതെന്നു കരുതിയാണു നബി (സ) ഒരിക്കൽ
ഇങ്ങിനെ അരുളിച്ചെയ്തത്: 'മർയമിന്റെ മകൻ ഈസായെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾ അധികപ്രശംസ നടത്തിയതു
പോലെ നിങ്ങൾ എന്നെക്കുറിച്ചു അധികപ്രശംസ നടത്തരുത്'. നിശ്ചയമായും ഞാൻ ഒരു അടിയാൻ മാത്രമാകുന്നു.
അതുകൊണ്ടു (എന്നെപ്പറ്റി) അല്ലാഹുവിന്റെ അടിയാനും, അവന്റെ റസൂലുമെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുവിൻ' (അ:ബ.)
അഹ്ംദു (റ) ന്റെ ഒരു നിവേദനത്തിൽ ഇങ്ങിനെയും കൂടിയുണ്ടു്: അല്ലാഹുവിനെത്തന്നെയാണ് അല്ലാഹു എന്നിങ്ങ
നൽകിയിട്ടുള്ള സ്ഥാനപദവികളുമിതെ എന്നു ഉയർത്തുന്നതു ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. അല്ലാഹുവിനെപ്പറ്റി
യഥാർത്ഥ വിരൂഢമായ വിശ്വാസങ്ങളും സങ്കല്പങ്ങളും വെച്ചു പുലർത്തുന്നതു കൊണ്ടാണല്ലോ ഈസാ (അ) യുടെ
കാര്യത്തിലുള്ള അവരുടെ അതിരുകൾ കവിയലിനു കാരണം. അതുകൊണ്ടാണ് അതിരുകൾ കവിയരുത് എന്നു പറഞ്ഞു
മതിയാക്കാതെ لا تَقُولُوا لِّلَّذِينَ إِنَّمَا إِلَهُ الْوَاحِدِ (അല്ലാഹുവിന്റെ പേരിൽ യഥാർത്ഥമല്ലാത്തതു പറയുകയും ചെയ്യരുത്) എന്നു
കൂടി പറയുന്നത്.

...إِنَّمَا إِلَهُ الْوَاحِدِ
സാഹിജ് വിവരിക്കുന്നു: ...
തുടർന്നുകൊണ്ട് ഈസാ (അ) നബിയുടെ യഥാർത്ഥ നിലപാട് എന്താണെന്നു വിവരിക്കുന്നു: ...
(മർയമിന്റെ മകൻ ഈസാ എന്ന മസീഹു അല്ലാഹുവിന്റെ റസൂലും, അവൻ മർയമിലേക്ക് ഇട്ടു കൊടുത്ത അവന്റെ
വാക്കും, അവകൾ നിന്നുള്ള ഒരു ആത്മാവും മാത്രമാകുന്നു) അതിനപ്പുറം കടന്നു പറയുന്നതെല്ലാം അതിരുകൾ
കവിയലാണെന്നു സാരം. ... (മസീഹു, ഈസാ) എന്നീ നാമങ്ങളെപ്പറ്റി ആലുതുറാൻ 45ന്റെ വ്യാഖ്യാന
ത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ... (മർയമിന്റെ മകൻ) എന്നു അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഖുർആനിൽ പലേടത്തും വിശേഷി
പ്പിക്കാറുള്ളതാണ്. പിതാവില്ലാത്ത മാതാവിൽ നിന്നു മാത്രം ജനിച്ച ആളാണെന്നാണു പ്രധാനമായും അതിലുള്ള

സൂചന. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണവിരോധത്തോടുള്ള നിലപാടു മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ് അല്ലാഹു ഇവിടെ എടുത്തു പറയിയത്: (1) **مُتَّعٍ** (അല്ലാഹുവിന്റെ സസ്യലാഭം) സസ്യലാഭങ്ങളും മനുഷ്യരും, അല്ലാഹുവിന്റെ അടിയ കളും, സമയംകൊണ്ടുമാണ്. ആദ്യം ദൈവമോ, ദൈവപുത്രനോ, ദൈവംഗമോ അല്ല. ആദ്യം ദൈവംഗമല്ല. എന്നിരിക്കെ, ഇസ്രായീൽ (അ) നബിക്കു മാത്രം ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനം കൽപ്പിക്കുന്നതു അസംബന്ധമാണല്ലോ. (2) **مُتَّعٍ** (മർയമിന്റെ അധർമ്മം കൊണ്ടുമാണ്.) വാക്കു (2) കൊണ്ടുദ്ദേശ്യമെന്താണെന്നു താഴെ കാണുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം:

ഏതൊരു വസ്തുവെക്കുറിച്ചും അതു ഉണ്ടാവണമെന്നു അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ അതിനോടു 'ഉണ്ടാകുക' എന്നു അവൻ പറയുകയോ വേണ്ടു. അപ്പോൾ അതു ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. **يَا أَيُّهَا الْمَلَأَى الْأُبْهَامَ** എന്നു ഒന്നിലധികം സ്മരണയ്ക്കു വ്യക്തികളിൽ പറയുന്ന ഈസായയുടെ ഉദാഹരണം ആമിന്റെ മോതിരിയാണ്. ആമിനെ അല്ലാഹു മണ്ണുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചു രൂപപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ട് അതിനോടു ഉണ്ടാകുക എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോഴേതു ഉണ്ടാകുകയായി. **يَا أَيُّهَا الْمَلَأَى الْأُبْهَامَ** എന്നു ആലുവയുടെ 59ലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്റെ സ്വപർവ്വതം കൂടാതെ തന്റെ ഒരു കൂട്ടിയെ പ്രസവിക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്നും, അതു തീരുമാനംകഴിഞ്ഞ ഒരു കാര്യമാണെന്നും മലക്കു ജിബ്ബിൽ (അ) മർയമിനോടു (ന) പറഞ്ഞതായി സൂറത്തു മർയമിലും മറ്റും പ്രസ്താവിക്കുന്നുമുണ്ട്. ജിബ്ബിൽ (അ) മർയമിന്റെ (ന) അടുക്കൽചെന്നു നീ ഭയപ്പെടേണ്ട, 'നീ ഗർഭം ധരിച്ചു ഒരു മകനെ പ്രസവിക്കും.' എന്നു പറഞ്ഞതായി ബൈബിളിലും (ലൂക്കോസ്, 1:30) കാണാം. അപ്പോൾ, സംഭവം പ്രകൃതി ചട്ടങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി—ഒരു പിതാവിന്റെ മദ്യമം കൂടാതെ—അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്കുകൊണ്ടു-അതെ, അവന്റെ ഉത്തരവുകൊണ്ടു-അത്രം മർയമിൽ ജനിച്ച ആളാണ് അദ്ദേഹമെന്നാണിതുകൊണ്ടു വിവക്ഷയെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഈസായ (അ) അല്ലാഹുവിന്റെ വാക്കോടു **يَا أَيُّهَا الْمَلَأَى الْأُبْهَامَ** എന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളും പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിനു യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലാത്തതും ദൈവക്കു നിരക്കാത്തതുമായ ചില അർത്ഥ വ്യവസ്ഥകളാണ് അവർ നൽകി വരുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ നിത്യഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നായ ദിവ്യവചനം മർയമിൽ അവതരിച്ചു ജഡമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുവെന്നും, അങ്ങിനെ, ദൈവം (ഈസായ) ദൈവത്തിന്റെ (അല്ലാഹുവിന്റെ) വൈഭവം പൂർവ്വതോടെ ആണെന്നും മറ്റുമുള്ള ഒരുപാട് ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഇതു സംബന്ധമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ആ അർത്ഥ വ്യവസ്ഥകളോടൊന്നും ആദ്യകാല ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാതിരുന്നു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ അനേകതങ്ങളിൽ നിന്നും സമ്യകതയെക്കുറിച്ചുള്ള നിന്നും മെക്രസ്തവചനത്തിൽ കടത്തിക്കുട്ടപ്പെട്ട പലതരം തത്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്നത്രെ അത്.

(3) **مُتَّعٍ** (അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ആത്മാവുമാണ്.) ഈ ആത്മാവുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യമെന്താണെന്നും വ്യക്തികളിൽ നിന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. ആദ്യം (അ) നെക്കുറിച്ചു മലക്കുകളോടു അല്ലാഹു പറഞ്ഞു: 'ഞാൻ അവനെ രൂപം നൽകി ശരിപ്പെടുത്തുകയും, അവനിൽ ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിൽ നിന്നു ഈതുകയും ചെയ്താൽ, നിങ്ങളും അവനു സുഖമുണ്ടു ചെയ്തുകൊള്ളണം' എന്നു. (സൂ: ഹിജ് 29, സ്വഹ 72) മർയമിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന... എന്നിട്ട് നാം അവളിൽ നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ നിന്നും ഉത്ഭവി. (അബിയോ 91; തഹ് 12.) അപ്പോൾ, പിതാവിനാൽ അദ്ദേഹം മനുഷ്യജീവിയായിത്തീർന്നു. പാപം, മാതാവിൽനിന്നു ജനിച്ച ഈസായ (അ) യുടെ മാതാവിൽ അല്ലാഹു അവന്റെ വക ആത്മാവ് ഉത്ഭവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹവും മനുഷ്യജീവിയായി ജനിച്ചുവെന്നു സാരം. ഇക്കാരണത്താൽ ആദ്യം (അ) ദൈവമോ, ദൈവപുത്രനോ, ദൈവംഗമോ, ആകുന്നില്ലാത്തതുംപോലെ, ഈസായയും (അ) അതെന്നും ആകുകയില്ലല്ലോ. അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള ആത്മാവു ലഭിച്ചതു കൊണ്ടു ദിവ്യത്വം ഉണ്ടായിത്തീരുകയാണെങ്കിൽ ഈസായയോടൊക്കെ അദമ്യമായി ദിവ്യത്വം കൽപ്പിക്കുവാൻ അവകാശം. ആമിനു ദിവ്യത്വമുണ്ടെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളും വാദിക്കുന്നില്ലതാനും.

2: 87ലും മറ്റും ഈസായയുടെ വാക്യം മർയമിനെക്കുറിച്ചു നാം ശക്തിപ്പെടുത്തി **يَا أَيُّهَا الْمَلَأَى الْأُبْهَامَ** എന്നും അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള ആത്മാവാണ് **مُتَّعٍ** എന്നും വ്യക്തികളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ദുർവ്വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഈസായ (അ)ന്റെ ദിവ്യത്വം വ്യക്തികളിൽനിന്നായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മുമ്പിലും പാശ്ചാത്യ ജനങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, പരിശുദ്ധാത്മാവി **مُتَّعٍ** എന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ ത്രിത്വത്തിലെ (പിതാവ്-പുത്രൻ-പരിശുദ്ധാത്മാവ്) എന്ന ത്രിത്വവോദത്തിലെ ഒരു ഘടകമായി എടുത്തുണ്ടാക്കിയും അതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ എന്താണെന്നു അവർക്കിടയിൽ ഇക്കാര്യം വരെയും സൂന്നിപ്പിതമായ ഒരു തീരുമാനമോ പുത്തും പിടിയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ സത്യം (താഴെ വായിക്കുവാൻ പോകുന്ന) അവരുടെ ആധികാരിക രേഖകളിൽ നിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ, വ്യക്തികളിൽ പറഞ്ഞ പരിശുദ്ധാത്മാവ് **مُتَّعٍ** കൊണ്ടുദ്ദേശ്യമുള്ള ജിബ്ബിൽ (അ) എന്ന മലക്കുണ്ടെന്നു വ്യക്തികളിൽ നിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാണ്. കാരണം,

ജിബ്ബിലാണ് ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചതെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. അൽബഖറ: 87ൽ അല്ലാഹു തന്നെ അതു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതേ സമയത്തു വിശ്വസനീയമായ ആത്മാവു (روح القدس) അതുമായി ഇറങ്ങി എന്നും (28: 193) പരിശുദ്ധാത്മാവു (روح القدس) അതിനെ ഇറക്കി എന്നും (16: 102) അല്ലാഹു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ജിബ്ബിൽ (അ)നെ തന്നെയാണു വിശ്വസനീയമായ ആത്മാവ് എന്നും, പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചതെന്ന പ്രത്യേക പരാമർശമില്ല. കൂടാതെ, സത്യവിശ്വാസികളെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ആത്മാവിനെക്കൊണ്ട് അവൻ അവരെ ശക്തിപ്പെടുത്തി എന്നും (58: 22) അല്ലാഹു പറയുന്നു. ബൈബിളിന്റെ പുതിയ നിയമത്തിൽ തന്നെയും ഇതുപോലെ ചില വാക്യങ്ങൾ കാണാം. യേശുവിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ഒരു ദൂതൻ പ്രത്യക്ഷനായി എന്നും (ലൂക്കോസ് 22: 43) യേശുവിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പരിശുദ്ധാത്മാവു നിറഞ്ഞവരായി എന്നും (അപ്പൊ പ്രവൃത്തികൾ 2: 4) അതിലും പറയുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ വാദിക്കുന്നപോലെ, യേശു (ഇസ്രായേൽ) ദൈവമാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ഒരു ദൂതൻ എന്തിനു വരണം? പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിറഞ്ഞ ആ ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിനെപ്പോലെ എന്തുകൊണ്ടു ദൈവങ്ങളാകുന്നില്ല? അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള ആത്മാവുകൊണ്ടു ശക്തിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യവിശ്വാസികൾക്കു എന്തുകൊണ്ടു ദിവ്യത്വം കൽപിക്കപ്പെട്ടില്ല? ഇല്ലാത്തതു പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ അതിന്റെ കൃത്യരൂപം കൃത്യമായിരിക്കുന്നതാണ്.

അല്ലാഹുവിങ്കൽ നിന്നുള്ള ആത്മാവാണ് അദ്ദേഹം. (٤٢) എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു അംശമാണെന്നോ അവതാരമാണെന്നോ അതുകൂടം അദ്ദേഹത്തിനു ദിവ്യത്വം സിദ്ധിച്ചുവെന്നോ വരുന്നില്ല എന്ന വല്ലവർക്കും തോന്നിപ്പോകുന്നപക്ഷം, 'ഇല്ല' എന്നു തന്നെയാണ് ഉത്തരം നോക്കുക: അല്ലാഹു പറയുന്നു: مَا يَكُنْ لَّكَ مِنَ السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جِئَا بِكَ (ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും ഭൂമിയിലുള്ളതും മുഴുവനും അവകൽനിന്നു അവൻ നിങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുത്തിത്തന്നിരിക്കുന്നു. (45: 13) ആകാശഭൂമികളിൽ ഉള്ളതെല്ലാം അവകൽ നിന്നായതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാം ദൈവമാണോ, ദൈവാംഗങ്ങളോ അവന്റെ അവതാരങ്ങളോ ആകുന്നുണ്ടോ? വാസ്തവത്തിൽ, കഅ്ബയെപ്പറ്റി 'എന്റെ വീട്' (بَيْتِي) എന്നും, മമൂദു ഗോത്രത്തിനു ദൂഷ്ടാക്കളായി അയക്കപ്പെട്ട ഒട്ടനവധി 'അല്ലാഹുവിന്റെ ഒട്ടകം' (مِائِي) എന്നും മറ്റുമൊക്കെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ പോലെ, അല്ലാഹുവിന്റെ സ്വന്തം വകയായി അവൻതന്നെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാവാണ് അദ്ദേഹം എന്നു മാത്രമേ അതിനർത്ഥമുള്ളൂ. അഥവാ അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു അംശമാ, അവന്റെ ആത്മാവോ അണമോ എന്നല്ല തന്നെ.

ഇരസാ (അ)നെ സംബന്ധിച്ച യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ഇന്നതാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതിനെ തുടർന്ന് അല്ലാഹു ക്രിസ്താനിക്രമോടു പറയുന്നു: **مَا أَصْبَحَ مِنْكُمْ** (ആകയാൽ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അവന്റെ സുലൂകളിലും വിശ്വസിക്കുവിൻ). അതായതു, -വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയാവിരിക്കെ-അല്ലാഹു ഏകനാണ്, അവനു ഇണയോ തുണയോ പങ്കുകാരോ മകരളോ ഇല്ല, അവൻ സർവ്വത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവു. ഉമസ്ഥനാണു്, ആരാധനാർഹനായി അവൻ മഹത്വമേയുള്ളു എന്നൊക്കെ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടുന്ന പ്രകാരം വിശ്വസിക്കുവിൻ. എല്ലാ സുലൂകളെയും മഹത്വമേയുള്ളു എന്നൊക്കെ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടുന്ന പ്രകാരം വിശ്വസിക്കുവിൻ. എല്ലാ സുലൂകളെയും കളയും പോലെ, ഇംസായ്യം അവന്റെ സുലൂകളായ അടിയാൻമാരിൽ പെട്ടവരാളാണു്, ആരും തന്നെ ദൈവങ്ങളും, ദൈവത്വമുള്ളവരുമല്ല എന്നൊക്കെ എല്ലാ സുലൂകളെപ്പറ്റിയും വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു് താൽപര്യം. ഇങ്ങിനെ യഥാർത്ഥമായ സത്യവിശ്വാസം സ്ഥിരപ്പെടുത്താനാകുകയ്ക്കി നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ആ പിഴച്ച വിശ്വാസ സിദ്ധാന്തം അങ്ങു ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും താക്കീതു ചെയ്യുന്നു: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّلُوكَ** (മുൻപുണ്ടായവരെയും അവർക്കു് മൂന്നു ദൈവങ്ങളും, അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നെണ്ണം ചേർന്ന ഏകദൈവം എന്നു പറയുകയും ചെയ്യരുത്.) എന്നു വെച്ചാൽ, അല്ലാഹുവിനു പുറമെ ഇരസാ(അ) നെയും മർയം (അ)നെയും ദൈവങ്ങളാക്കുന്നതോ, പിതാവു-പുത്രൻ-പരിശുദ്ധാത്മാവു എന്നിങ്ങിനെ മൂക്കൂട്ടു ദൈവത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതോ ആയ എല്ലാവിധ ത്രിത്വസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചു തീരു എന്നർത്ഥം. ആ ദൃഷ്ടിയിൽ പഴക്കിയ സിദ്ധാന്തത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതു നിങ്ങളുടെ തന്നെ ഗുണത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്നും, ഇല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങളുടെ തന്നെയാണെന്നതിന്റെ നഷ്ടം ബാധിക്കുകയെന്നും **(لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّلُوكَ)** മാർത്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങളുടെ തന്നെയാണെന്നതിന്റെ നഷ്ടം ബാധിക്കുകയെന്നും **(لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّلُوكَ)** മാർത്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇല്ലാത്തപക്ഷം നിങ്ങളുടെ തന്നെയാണെന്നതിന്റെ നഷ്ടം ബാധിക്കുകയെന്നും **(لَا تَتَّبِعُوا هَذِهِ السُّلُوكَ)** മാർത്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

[illegible]

ഇങ്ങിനെയിരിക്കാം. ആകാശഭൂമികളിലുള്ള ചില വസ്തുക്കളോ, ചില ആളുകളോ ദൈവമാണെന്നോ, ദൈവത്വമുള്ളതാണെന്നോ പറയുന്നതു ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നിഷേധിക്കലും, വ്യാജം കെട്ടിച്ചമക്കലുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

ഇസാ (അ) ദൈവമോ, ദൈവപുത്രനോ അല്ലെന്നും അദ്ദേഹം ക്രൂശിക്കപ്പെടുകയോ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടിയും അടിമത്തമായ ഒരു ദസ്തൽ മാത്രമാണെന്നും സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മറ്റൊരു പ്രധാന വിശ്വാസസിദ്ധാന്തമായ പാപപരിഹാരവാദത്തിനു (മനുഷ്യൻ ജന്മനാ പാപിയാണെന്നും, ആ പാപ പരിഹാരാർത്ഥം അതിനു പ്രായശ്ചിത്തമായിട്ടാണ് യേശുക്രിസ്തു ഈ ലോകത്തു മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച് കുരിശു വരിച്ചതെന്നുമുള്ള വാദത്തിനു) പിന്നെ നിലനിൽപ്പില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അതിനെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പ്രത്യേകമായൊന്നും ഇവിടെ എടുത്തു പറയാതിരുന്നത്. ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾

(تِلْكَ النِّصَارَى) ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ത്രിത്വസിദ്ധാന്തം

ഇസാ (അ) നബിയെ സംബന്ധിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കിയതും, ക്രിസ്തുതന്ത്രിയെ മാലിക വിശ്വാസ സിദ്ധാന്തങ്ങളായി അവർ കരുതിവരുന്നതുമായ പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും അടുത്ത സൂറത്തിൽ എനിയും ചില പരാമർശങ്ങളും ഖണ്ഡനങ്ങളും വരുന്നുണ്ട്. സൂ: മർയമിലും മറ്റുമായി വേറെ സൂറകളിലും പലതും കാണാം. അവയെല്ലാം വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കുവാനും, പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരങ്ങളും പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുവാനും, കാലാന്തരങ്ങളിൽ അവയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടുവന്ന മേദഗതികളും മറ്റങ്ങളും സാമാന്യം പരിചയപ്പെടുവാനും ക്രിസ്തുതന്ത്രിയുടെ ഒന്നാമത്തെ അടിസ്ഥാന സിദ്ധാന്തമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന അവരുടെ ത്രിത്വോപദേശത്തെക്കുറിച്ച് അൽപം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

പിതാവും, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവും (أَبِيٌّ وَابْنٌ وَرُوحٌ قُدُّوسٌ) എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു ഭൂതങ്ങൾ (ثَلَاثَةُ أَشْيَاءٍ) ചേർന്നതാണു ദൈവം; ദൈവത്വത്തിലും ദൈവിക ഗുണങ്ങളിലും ഈ മൂന്നു ഭൂതങ്ങളും സമമാണെങ്കിലും ദൈവം ഏകനായുള്ളവൻ തന്നെ എന്നുള്ളതാണു ത്രിത്വോപദേശത്തിന്റെ ആകെത്തുക. ഇതിനാണ് 'ത്രിയേകത്വം' എന്നും പറയപ്പെടുന്നത്. ഇസ്ലാമിലെ 'താഹീദി'ന്റെ സ്ഥാനമാണു ക്രിസ്തുതന്ത്രിയിൽ 'ത്രിയേകത്വത്തിനുള്ളത്'. എന്നാലും ക്രിസ്തീയ രേഖകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളും അവ്യക്തതയും യുക്തിരാഹിത്യവും നിറഞ്ഞതോ ക്രിസ്തീയ സമുദായത്തിൽ തന്നെ തത്വനിർണ്ണയത്തിൽ ഇത്രത്തോളം തിന്നാലിപ്രായമുള്ളതോ ആയ ക്രൈസ്തവ സിദ്ധാന്തം വരെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. അവരുടെ ആധികാരിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഒരു പരാമർത്ഥമാണിത്.

'ത്രിത്വോപദേശം' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ 'വേദപുസ്തക നിലബുവിൽ (*) ഒരു നിബന്ധനയെന്നു തന്നെയുണ്ട്. ദൈർഘ്യമേ നിമിത്തം അതിലെ ഏതാനും പ്രസക്ത ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം നമുക്കിവിടെ പരിശോധിക്കാം. നിലബു പറയുന്നു:— (**)

'ഈ ഉപദേശം ഒരു ദിവ്യമർമ്മമാകുന്നു. ദൈവമുണ്ടെന്നും അവനു പല ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അറിയാമെങ്കിലും തത്വം അഥവാ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാവൻ കഴികയില്ല. ദൈവം ഏകനാണെന്നുള്ളതു സന്ദേഹരഹിതമാണെങ്കിലും ആ ഏകത്വത്തെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതു പ്രയാസമാണ്.' (ഈ പ്രയാസത്തെപ്പറ്റി കുറേയധികം നീട്ടി സംസാരിച്ച ശേഷം നിലബു തുടരുന്നു:—)

'ഇങ്ങനെ ഏകനായവനെക്കുറിച്ച് (ത്രയൈകനാണെന്നു Triune) പറയുന്നതു *** മഹാമർമ്മമാണെങ്കിലും നാം അത്യന്തം വിനയത്തോടും വിശ്വാസത്തോടും സ്നേഹത്തോടും അതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ കർത്തവ്യം

[*] 'ദി മലയാളം ക്രിസ്ത്യൻ ലിറ്ററേച്ചർ കമ്മിറ്റി'യൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ആധികാരിക നിലബുവാണിത്. ക്രിസ്താബ്ദം 1950ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അതിന്റെ 2-ാം പതിപ്പിൽ നിന്നാണു താഴെ കാണുന്ന ഉദ്ധരണികൾ. പേജ് നമ്പറുകളും അതിന്റെ തന്നെ.

(**) നിലബുവിലെ നീണ്ട പ്രസ്താവനകൾ ചിലതു അൽപം ചുരുക്കി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കഴിവതും അതിന്റെ തന്നെ വാചകങ്ങളിലാക്കാവൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(***) ദൈവം മൂന്നുമൂർത്തികൾ ചേർന്നതും അതോടൊപ്പം മൂന്നുംകൂടി ഏകവുമാണെന്നു പറയുന്നത്.

മാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ തത്വത്തെ ആർക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും?... ഈ ഉപദേശത്തെ ആക്രമിപ്പിക്കുന്നവർക്കു പ്രതിഷേധമായി ക്രൈസ്തവ പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിനു പല നിർവ്വചനങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ളതിൽ രണ്ടെണ്ണം മാത്രം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചാൽ മതിയാകും. (i) കാതോലിക്കാവിശ്വാസം എന്നതു: നാം ഏകദൈവത്തെ ത്രിത്വത്തിലും ത്രിത്വത്തെ ഏകദൈവത്തിലും വന്ദിക്കുന്നതു തന്നെ. മൂർത്തികളെ സമ്മിശ്രമാക്കാനെയും തത്വത്തെ വിചാരിക്കാനെയും ഇരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ പിതാവുവേറെ, പുത്രൻ വേറെ, പരിശുദ്ധാത്മാവുവേറെ, ഏകിലും മൂന്നിന്റെയും ദൈവത്വം ഒന്നുതന്നെ. മഹത്വം സമവും, പ്രഭാവം നിത്യവുമാണു എന്നു അന്താരാസ്യോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (ii) ആംഗ്ലിക്കൻ തീരുസഭയിലെ മതസംഗതികൾ: നിത്യനായി ശരീര മോ അവയവങ്ങളോ വികാരങ്ങളോ ഇല്ലാത്തവനായി അന്തമില്ലാത്ത ശക്തിയും ജ്ഞാനവും നന്മയും ഉള്ളവനായി ദൃശ്യദൃശ്യങ്ങളായ സകലത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവു പരിപാലകനുമായി ജീവനും സത്യവുമുള്ള ദൈവം ഒന്നുമാത്രം. ഈ ദൈവത്തിന്റെ ഐക്യത്തിൽ തത്വവും ശക്തിയും നിത്യതയും ഒന്നായിരിക്കുന്ന പിതാവു എന്നും പുത്രനെന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവെന്നും മൂവർ ഉണ്ട്. (വേ. പു. നി. പുറം. 157, 158) ['മതസംഗതികൾ' എന്നു പറഞ്ഞതു Articles of Religion എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു 498-ാം പേജിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം.]

ഇടർന്നുകൊണ്ടു ചില ഉദ്ധരണികളും ഉപമകളും വഴി ഒരു മൂന്നാമതായിനെയും, മൂന്നാം ഒന്നാമതായിനെയും ന്യായീകരിക്കുവാൻ നിഘണ്ടു ശ്രമിക്കുന്നു. വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും അധികൃതതയും കെട്ടിക്കൂട്ടുകയും നിറഞ്ഞ ആ ഭാഗം നമുക്കിവിടെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. (ഒരു സാമാന്യ വിവരം താഴെ വരുന്നുമുണ്ട്.) പിന്നീടു ഈ ത്രിത്വോപദേശത്തിന്റെ ചരിത്രം എന്ന ഉപശീർഷകത്തിൽ നിഘണ്ടു പറയുകയാണു:—'...പ്രവാചക കാലം മുതൽക്കു ഏകദൈവമേയുള്ളൂ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം എബ്രായർ അറിവാൻ ഉണ്ടായി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അനന്തകാലത്തു ദൈവത്തിനും നന്മയ്ക്കും മദ്യം ഒരു മദ്യസ്മൻ വേണമെന്നു വിചാരിച്ചു... ഏകിലും ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചാകട്ടെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചാകട്ടെ അവർ ഒന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ത്രിത്വത്തിൽ മൂന്നാം ആളായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചു യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തിലാണു (*) നാം ആദ്യമായി കാണുന്നതു. പുതിയ നിയമത്തിൽ ത്രിത്വോപദേശത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു വാക്യത്തിൽപോലും വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും (**) മുമ്പുദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങളിലും അപ്പൊസ്തലന്മാർ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അതു മൂലോപദേശമായിരിക്കുന്നു. അതു അവരുടെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നു വളർന്നുവന്ന ഉപദേശമാത്രം. വിശുദ്ധ പൗലോസു (***) മുതലായവരുടെ മനസ്സിൽ ത്രിത്വ

(*) യേശുവിന്റെ കാലശേഷം പല കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു പലരാലും എഴുതപ്പെട്ടതും, എഴുതപ്പെട്ട കാലത്തെയോ, എഴുതിയ കർത്താക്കളെയോ സംബന്ധിച്ചു സൂക്ഷ്മമായി അറിയപ്പെടാത്തതും, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ പോലും വളരെ തർക്കങ്ങൾക്കും വാഗ്വാദങ്ങൾക്കും ഇടയായതും, കാലക്രമത്തിൽ ക്രിസ്തുമത പേദഗ്രന്ഥങ്ങളായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നതുമായ സുവിശേഷങ്ങളിൽ യേശുവിന്റെ പ്രസ്താവനകളായി ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണിത്. അവയിൽ തന്നെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനു ദൈവത്വമുള്ളതായി കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളാണു ഇല്ലത്താനും.

(**) വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതു ശരി. എന്നാൽ, സൂചനയായോ സംക്ഷിപ്തമായോ ത്രിത്വോപദേശത്തെപ്പറ്റി വല്ലതും പറയുന്നുണ്ടോ? അതുമില്ല. അവിടവിയുള്ള എന്താനും വാക്യങ്ങളെ തെടിപ്പിടിച്ചു കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ടു അവയിൽ നിന്നു ത്രിത്വോപദേശം മിനഞ്ഞെടുക്കുവാൻ നിഘണ്ടുവിന്റെ കർത്താക്കളും മറ്റും ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു അത്രമാത്രം.

(***) വിശുദ്ധ പൗലോസു St. Paul-سليمانس എന്ന അപ്പൊസ്തലൻ കൂരിശു സംഭവംവരേക്കും യേശുവിന്റെ ബദ്ധവൈരിയും. ക്രിസ്ത്യാനികളെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധയുമായിരുന്ന ഒരു മുഴുത്ത യഹൂദനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം യേശുവിനെ കാണുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. കൂരിശു സംഭവം കഴിഞ്ഞു എന്താനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം—എത്ര കൊല്ലമെന്നുള്ളതിൽ മിന്നാമിപ്രായങ്ങളുണ്ട്—പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഒരു സംഭവത്തിൽ താൻ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ബാഹ്യ നേത്രം കൊണ്ടു കണ്ടുവെന്നും യേശു കർത്താവ് പൂർവ്വാതികളിലേക്കുള്ള അപ്പൊസ്തലനായി തന്നെ നിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അപ്പൊസ്തലന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരും ഗോപ്യമായി ചെലുത്തുന്ന നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അപ്പൊസ്തലന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരും ഗോപ്യമായി ചെലുത്തുന്ന നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തെ നേരിൽ കണ്ടുവെങ്കിലും ആളാണു പൗലോസു. യേശു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തശേഷം പൗലോസു അദ്ദേഹത്തെ നേരിൽ കണ്ടുവെങ്കിലും അപ്പൊസ്തല സമൂഹം നൽകിയതു മറ്റൊന്നാകാം വഴിക്കാണെന്നു അഭിപ്രായമുണ്ടു. എന്തായാലും ഭാവിയിൽ തന്റെ ജീവിതം സുഖകരമാക്കുവാനും, നേതൃസമൂഹം കൈവരുവാനും വേണ്ടി പൗലോസു കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു വിദ്യയായിരുന്നു അതെന്നു ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യങ്ങൾ വായിക്കുന്നവർക്കു—ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്തവർക്കു—മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ത്രിത്വസിദ്ധാന്തം, പാപപരിഹാരവാരം എന്നിങ്ങനെ നിലവിലുള്ള പല ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, രൂപകൽപനം ചെയ്തതു പൗലോസാകുന്നു. പൗലോസിന്റെ ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും നിഘണ്ടുവിലെ പല പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നും അറിയാവുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണിത്.

വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നവരിൽനിന്നും വിട്ടുപോയവർക്കുവേണ്ടി ആദ്യ ക്രിസ്ത്യോനികളെല്ലാവരും പ്രവർത്തനപ്പെടുത്തി വിവിധപ്രായശ്ചിത്തമായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മദ്യം മൂന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രിസ്ത്യോനികളിൽ പലരും പിതാവു, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവു എന്നീ പേരുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ആ പേരുകളിലടങ്ങിയ അർത്ഥവും ബന്ധവും എന്താണെന്നു ദൃഢമായി വിവരിച്ചിട്ടില്ല. വ്യാജോപദേശങ്ങൾ (*) പ്രചാരിച്ച കാലം മുതൽക്കു തിരുസഭയിൽ സത്യോപദേശം നിലനിൽക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചവർ ഈ ഉപദേശത്തെക്കുറിച്ചു സുന്നഹദോസുകളിൽ (**) ആലോചിച്ചു നിർണ്ണയം ചെയ്തു പൊതു വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ഉപദേശിച്ചു വന്നു.

(നിഖെനു തുടങ്ങുന്നു) 'ക്രിസ്തോബ. 325ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നിഖ്യാ (***) വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പിതാവു, പുത്രനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിവരിച്ചു. ക്രി. 381ൽ കൊൺസ്തന്തീൻ പുരിയിൽ (****) കൂടിയ സുന്നഹദോസു 'പരിശുദ്ധാത്മാവു പിതാവിലും പുത്രനിലും നിന്നു പുറപ്പെടുന്നു' എന്ന സമീകരണപ്പെടുത്തി ത്രിത്വബന്ധത്തെ ബൃദ്ധീകരിച്ചു എന്താവുന്നതാണോ വിവരിച്ചു. ഏകദേശം ക്രി. 500ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അത്താനാസ്യോസിന്റെ (*****) വിശ്വാസപ്രമാണം അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചതല്ല. അതു ഉണ്ടാക്കിയ ആളിന്റെ പേരിറഞ്ഞുകൂടാ, എന്നാൽ ഇതിനെ തുറോപ്പിന്റെ പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിലെ സഭക്കാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ആ പ്രമാണത്തിൽ ത്രിത്വോപദേശം സവിസ്തരം പ്രതിപദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും കണ്ടു ക്രൈസ്തവ സഭ-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഈ അംഗീകരിച്ചുവെന്നു വിശ്വസിക്കാം. യവനസഭ 'പരിശുദ്ധാത്മാവു പിതാവിലും പുത്രനിലും നിന്നു പുറപ്പെടുന്നു' എന്ന പരയാതെ 'അവൻ പിതാവിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നവനാണ്' എന്നെ പറയുന്നില്ല. ഇതിൽ യവനസഭയും പടിഞ്ഞാറൻ സഭയും തമ്മിലുള്ള ത്രിത്വോപദേശം സംബന്ധിച്ച പ്രധാന വ്യത്യാസം ദൃശ്യമാകുന്നു. അക്കാലം മുതൽ പല വൈദിക പണ്ഡിതന്മാരും തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഈ ഉപദേശത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുവാൻ പ്രയത്നിച്ചു പല താർക്കിക ഗ്രന്ഥങ്ങളും തത്വശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ മർമ്മം എന്തെന്നും മറ്റു മർമ്മം തന്നെയാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല.' (വേ. പു. നി. പുറം. 159)

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായതു അപ്പൊസ്തല പ്രമാണം. നിഖ്യാപ്രമാണം, അത്താനാസ്യോസിന്റെ പ്രമാണം എന്നീ മൂന്നെണ്ണമാകുന്നു. താരതമ്യേന കൂടുതൽ പ്രാമാണ്യം കൽപിക്കപ്പെടുന്നതു നിഖ്യാ പ്രമാണത്തിനാണെന്നു പറയാം. ഈ മൂന്നു പ്രമാണങ്ങളുടെയും ചരിത്രം നോക്കുമ്പോൾ ഒന്നിനും തന്നെ ക്രിസ്ത്യോനികളുടെ ഇടയിൽ സർവ്വസ്വീകാര്യമായ അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നും, ഒന്നും വേദഗ്രന്ഥത്തെപ്പോലെയോ വേദപുരസ്കൃതവുമായി വചനങ്ങളേയോ ആസ്പദമാക്കി രൂപം നൽകപ്പെട്ടവയല്ലെന്നും, എല്ലാം അതതു കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവും ശാസ്ത്രീയവുമായ പരിതസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചു അതതു കാലത്തുള്ള ക്രിസ്തീയ മനോഭാവങ്ങൾ അനുസരിച്ചു മെത്രമാണെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. 'വിശ്വാസ പ്രമാണം' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ വേ. പു. നിഖെനു ആദ്യമായി ഒരു പൊതു വിവരണം നടത്തിയശേഷം പ്രസ്തുത മൂന്നു പ്രമാണങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ഓരോ വിവരണവും നൽകിക്കാണാം. അതിലെ ചില പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ കൂടി താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:-

'വിശ്വാസ പ്രമാണം എന്നതു ക്രിസ്ത്യോനികൾ ചില കാലങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചുവന്ന മത സിദ്ധാന്തത്തെ കുറിക്കുന്നു. ആദ്യകാലത്തു അപ്പൊസ്തലന്മാർ ഒരു പൊതു സംഘമായി കൂടിവന്നു യേശുവിനെക്കുറിച്ചു അറിഞ്ഞ സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു ചിന്തിച്ചു വിശ്വാസപ്രമാണം എന്ന ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥം എഴുതി പരസ്യപ്പെടുത്തി.

(*) അതതു കാലത്തു നിലവിലുള്ള ഭൂരിപക്ഷ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസങ്ങൾക്കു യോജിക്കാത്തവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളാണു വ്യാജോപദേശങ്ങൾ കൊണ്ടു വിവക്ഷ.

(**) സുന്നഹദോസു = ക്രിസ്തീയ മഹാസഭ.

(***) തുർക്കിയിലെ അനാത്തോലിയ (آناطوليا)യിലെ ഒരു പട്ടണമാണ് നിഖ്യാ (نيسية—Nicce) ഇപ്പോൾ ഇതിന്റെ പേർ ഇസ്മീൽ (إزمير) എന്നാകുന്നു. ക്രിസ്തുബ്ദം 325ലും, 787ലുമായി അവിടെ രണ്ടു സുന്നഹദോസുകൾ കൂടിയിട്ടുണ്ട് (الجمع)

(****) കൊൺസ്തന്തീൻപുരി — കൊൺസ്റ്റന്റൈനോപ്പിൾ നഗരം. (قسطنطينية=Constantinople)

(*****) അത്താനാസ്യോസു (أثناسيوس الازبكي—Athanasius Or Athanase) ഇദ്ദേഹം അലക്സാന്ദ്രിയയിലെ പാത്രിയർക്കീസ് (بطريرك—Patriarch) ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹമാണ് നിഖ്യായിൽവെച്ചു ക്രിസ്ത്യോനികൾ ദൈവത്വത്തെ നിഷേധിച്ചിരുന്ന അരിയൂസു പക്ഷക്കാരെ പുറം തള്ളുവാൻ മുന്നുകൈ എടുത്തത്.

സകല ക്രിസ്ത്യാനികളും സ്വീകരിക്കണം എന്നു തീരുമാനിച്ചു എന്നും ഒരിക്കലും വിചാരിക്കരുത്. പിൽക്കാലത്തു വൈദിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇപ്രകാരം ചെരുത്തുപണിയിൽ സംശയില്ല. * മുൻകാലങ്ങളിലുള്ളവർ അവരവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അവർ അറിഞ്ഞ വിഷയങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചുവന്നു. അവർക്കു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ തർക്കിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ തർക്കം തീർക്കുന്നതിനു അവർ ഒരു പ്രത്യേക തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കി. തീരുമാനം പല നൂറ്റാണ്ടുകളായി വാദപ്രതിവാദം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ടും അവ സകല ക്രിസ്ത്യാനികളും അംഗീകരിക്കണമെന്നുള്ള തീരുമാനം അവർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ഷെപ്പാർഡ് നോമ്പായി ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചു തുണവരായ ഗ്രീക്കു സഭക്കും മറ്റു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ട്. ഇപ്രകാരം വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ എന്നതു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു സമ്പന്നമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉണ്ടാക്കിയ തീരുമാനങ്ങൾ എന്നർത്ഥം. അവ ദൈവം സഭക്കു കൊടുത്ത പ്രമാണങ്ങൾ അല്ല.

അതുകൊണ്ട്, 'സാധാരണമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന മൂന്നു വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നിമിഷം ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കുന്നു:—

1. അപ്പോസ്തല വിശ്വാസപ്രമാണം: ഇതു അപ്പോസ്തലന്മാർ എല്ലാവരും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയതെന്നാണു ആദി ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം. എന്നാൽ ഈ പ്രമാണം അവരുടെ കാലത്തു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും, പിതാപുത്ര പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചു ആദ്യ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസത്തെ അവർ സാധാരണമായി കൂടുതലായും ഒരുമിച്ചു ചൊല്ലി വന്നുവെന്നും പറയുന്നതിനു യാതൊരു തെളിവുമില്ല..... ഇതു 'അപ്പോസ്തലന്മാർ ഉപദേശിച്ചതിന്റെ സാദൃശ്യമായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിലും ആക്ഷേപമില്ല. 2. നിഖ്യോവിശ്വാസപ്രമാണം: ഏകദേശം ക്രി. 200 മുതൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ തത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആദ്യ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ പല വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്താബ്ദം 4-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആരിയുസ് പക്ഷക്കാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വത്തെക്കുറിച്ചു ആക്ഷേപങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു. അത്താനാസ്യോസ് അവരെ എതിർത്തു. അക്കാലത്തെ റോമാ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന കൂസ്തന്റിനോസ് ** ക്രി. 325ൽ നിഖ്യോയിൽ ഒരു പൊതു സുന്നഹദോസു കൂടി സത്യ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ എല്ലാ അദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കും വൈദിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും കൽപന കൊടുത്തു. അവർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പ്രമാണത്തിൽ *** യേശുക്രിസ്തു പിതാവിന്റെ തുല്യതയുള്ളവനെന്നല്ല, സാക്ഷാൽ 'ത്രിത്വത്തിൽ പിതാവിനോടുകൂടെ ഏകത്വമുള്ളവൻ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ക്രി. 381ൽ കൂസ്തന്റിനോപ്പോലീസ് **** എന്ന പട്ടണത്തിൽ കൂടിയ പൊതുയോഗത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു ത്രിത്വത്തിൽ പിതാവിനോടും പുത്രനോടും കൂടി ഒരൊറ്റമായിരിക്കുന്നു എന്നു സാദാരണതയോടെ തീരുമാനിച്ചു. പരിശുദ്ധാത്മാവു രണ്ടാളിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നു എന്ന ആശയം 5ഉം 6ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിലാണു ഈ പ്രമാണത്തിൽ ഒന്നാമതായി സ്ഥലം പിടിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രമാണം പല നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പല ആളുകളാൽ വളർച്ച പ്രാപിച്ചതാണെന്നു പറയാം.

3. അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണം: ഇതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഇതിൽ ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചും, പുത്രൻ ഈ ലോകത്തു അവതരിക്കുന്നതിനെയും മറ്റു പലതിനെയും കുറിച്ചും, അവ സ്വീകരിക്കാത്തവർക്കു വരുന്ന ശാപത്തെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേദവ്യാഖ്യാനത്തോടും ഉപദേശിച്ച പല തെറ്റു കളെയും ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനുമായി ഈ പ്രമാണം എഴുതപ്പെട്ടു എന്നു പറയാം.... ഇതു ക്രിസ്താബ്ദം 450ൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു ചിലരും, 700നും 800നും ഇടയിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു ചിലരും പറയുന്നു. (വേ. പു. നിഘണ്ടു രേഖ് 482, 483)

(*) (ത്രിത്വവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ക്രിസ്തീയ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളോ യേശുവിന്റെ വാക്യങ്ങളോ അല്ലെന്നും, അതതു കാലത്തെ ക്രിസ്തീയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയായതെന്നും അപ്പോൾ വ്യക്തമാണല്ലോ. നിഘണ്ടു തന്നെ വഴിയെ ഇതു തുണു പറയുന്നതു കാണാം.

(**) كينس كോൺസ്റ്റാണ്ടിൻ

(***) സുന്നഹദോസിന്റെ ഏകദേശിച്ച തീരുമാനമോ ചുരിപക്ഷ തീരുമാനമോ ആയിരുന്നില്ല അത്. ആയിരക്കണക്കിൽ വൈദിക പ്രമാണികൾ സംബന്ധിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും അവർക്കു കക്ഷികളായി പിരിയുകയാണ് ഉണ്ടായത്. അവരിൽ ഒരു കക്ഷി 318 പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായത്തെ കൂസ്തന്റിനോസ് ചക്രവർത്തി പിൻതാങ്ങുകയും അനുകൂലിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കാണാം.

(****) كينس (കോൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിൾ).

കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു നിഖ്രായിൽ വെച്ചുകൂടിയ ക്രിസ്തീയ മഹാസഭയുടെ തീരുമാനം ഏതടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഉണ്ടായതെന്നു ഹിദ്ര 400-ാം കൊല്ലത്തിന്റെ അടുത്ത കാലത്തു അലക്സാന്തരിയ (ألكسندرية)യിലെ പാത്രിയാർക്കീസായിരുന്ന സിനുദ്ധബ്നുബിത്വാരീഖു [*] പ്രസ്താവിച്ചതായി ഇബ്നു കമീർ (റ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ തഫ്സിറിൽ ഉദ്യരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ സ്വഭാവം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: അവരുടെ ആവലിയ വിശ്വാസപ്രമാണം (أصولهم) - വാസ്തവത്തിൽ അതു നിസ്തായ വഞ്ചനപ്രമാണം (أصلهم) ആകുന്നു - അവർ നിർമ്മിച്ച മഹാസഭ [**] കൂടിയതു ഖുസ്തത്തിന്റെ *** കലാപം, രണ്ടായിരത്തിൽപരം ബിഷപ്പുമാർ അതിൽ സംബന്ധിച്ചു. അവർ 20, 50, 70, 100 എന്നിങ്ങനെ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞതുമുള്ള അനേകം കക്ഷികളായിരുന്നു. ഓരോ കൂട്ടവും ഓരോ പ്രബന്ധം സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഒരു സംഘത്തിൽ 318 പേരുണ്ടായിരുന്നു. ഇത്രയും ആളുകൾ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ യോജിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ രാജാവ് അതു സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു തത്വജ്ഞാനിയും തന്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്നു. മറ്റു അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം ദൂർബ്ബലപ്പെടുത്തി. ആ 318 പേരുടെ ഒരു സഭ ഏർപ്പെടുത്തി അവർക്കു ചർച്ചകൾ **** സ്ഥാപിച്ചുകൊടുക്കുകയും, ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിയമങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഗഹറിയ കൂട്ടികളുടെ വിശ്വാസം ശരിപ്പെടുത്തുവാനും അവരെ സ്നാനം ചെയ്യിക്കുവാനും ചൊല്ലിക്കൊടുക്കപ്പെടുന്ന ആ വിശ്വാസപ്രമാണം അവർ നിർമ്മിച്ചു. ഇവരുടെ അനുയായികളാണ് രാജകീയകക്ഷി (أهل البيت) പിന്നീട് മറ്റൊരു മഹാസഭ കൂട്ടുകയുണ്ടായി. അതിലാണ് യാക്കോബായ കക്ഷി (أهل ياقوب) ഉണ്ടായിത്തീർന്നത്. പിന്നീടു മൂന്നാമതൊരു മഹാസഭ കൂടി, അപ്പോഴാണ് നെസ്തോറിയൻ കക്ഷി (أهل نسطور) ഉടലെടുത്തത്. ***** ഇവരെല്ലാംതന്നെ ഈസാമസ്ഫിൽ ശിക്ഷകളെ സ്ഥാപിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിലും, ദൈവത്വ-മനുഷ്യത്വങ്ങളിലും, രണ്ടും ഒന്നോ അല്ല എന്നതിലും, അഥവാ സമ്മിശ്രമാണോ-അവതരിച്ചതാണോ എന്നതിലും അവർക്കു ഭിന്നിപ്പാണുള്ളത്. ഓരോ കക്ഷിയും മറ്റൊരു കക്ഷിയെ അവിശ്വാസി (كافر)യായി ഗണിക്കുന്നു. നാമാകട്ടെ മൂന്നു കക്ഷിയെയും അവിശ്വാസികളായി ഗണിക്കുന്നു. (35: 8)

ഇബ്നു കമീർ (റ) ന്റെ ഈ ഉദ്യരണിയിലടങ്ങിയ വിവരങ്ങൾ ശരിയാണെന്നു പല ക്രൈസ്തവ സഭാ പരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. വിഷയത്തിലേക്കു അർപ്പകൂടി വ്യക്തത ലഭിക്കുമാറു കെ.വി. സൈമൺ ഏഴുതീയ ക്രൈസ്തവ സഭാപരിത്രത്തിലെ ***** ചിലവരുകൾക്കും അറിയുന്നതു നന്നായിരിക്കും. വിശ്വാസിക്കേണ്ടതും ജീവിക്കേണ്ടതും എങ്ങിനെയാണെന്നുള്ളതിനു പ്രമാണം പഴയ നിയമം, പുതിയ നിയമം എന്നിങ്ങിനെ വീക്ഷിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നും, അപ്പോസ്തലന്മാർ അതിനു വേണ്ട ചട്ടം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും മറ്റും സമർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരൻ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ-ബൈബിളിന്റെ പഴയ നിയമങ്ങളെയും പുതിയ നിയമത്തെയും- സംബന്ധിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:-

[*] أبا بشار بن عبد الله بن وهب بن عوف بن كيسان. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം ക്രി. 877-941 ആയിരുന്നു. - أبا بشار

[**] മഹാസഭ = സുന്നഹദോസ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തീയ മഹാസഭ

*** ഖുസ്തത്തിൻ = കുസ്തന്തീനോസ് (قسطنطين). ഈ പേരിൽ മറ്റൊരു ചക്രവർത്തിയുമായി ഒന്നിലധികം രാജാക്കൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ക്രി. 274-337ൽ ജീവിച്ച 1-ാം കുസ്തന്തീന്റെ കാലത്തും ആവശ്യപ്രകാരവുമാണു പ്രസ്തുത സഭയുണ്ടായത്. ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തു മതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ വിശ്വാസിയായിരുന്നുവോ, അതല്ല രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ച ആളാണോ എന്നതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായം കാണാവുന്നതാണ്.

**** സാധാരണമായി ക്രിസ്തീയ പള്ളികൾക്കു ചർച്ച (أبواب) കൾ എന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നുവെങ്കിലും 'സഭ' എന്നത്രെ ആ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം.

***** പിന്നീടു ഈ മൂന്നു കക്ഷികളിൽ നിന്നുമായി അനേകം കക്ഷികൾ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും, മിക്ക കക്ഷിയും ഓരോ പേരിൽ അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തുവന്നു.

***** ആദ്യത്തെ അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ചരിത്രങ്ങളെ അധികരിച്ചു ഏഴുതീയതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു ക്രിസ്തുമത പണ്ഡിതനും, മതോപദേശകനും, പ്രഗൽഭ സംഘാടകനുമായ കുന്നും പുറത്തു വറുഗീസ് സൈമൺ എന്ന കെ. വി. സൈമണാകുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിലെ വിശ്വാസപാരങ്ങളിൽ കടന്നു കൂടിയിട്ടുള്ള പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാരങ്ങളെയും കുറിച്ചു അദ്ദേഹം അതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രി. 1976ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ അതിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ നിന്നാണു നാം ഉദ്യരിച്ചുന്നത്.

ഇതിന്റെ വാചകങ്ങൾ ഇതിലെ വാക്യങ്ങൾക്കു നേരെയുള്ളതു. തെളിഞ്ഞതുമായ അർത്ഥം ധരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ഏകിലും ഈ (കനാമത്തെ) നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ വേദവാക്യങ്ങളിൽ നിന്നു നേരെ ചിട്ടയായ അർത്ഥത്തെ എടുത്തു. ചിന്തകൻമാർ നിരസിച്ചു. ഇവർ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടാനുസാരണം രൂപകർമ്മം അഥവാ ജ്ഞാനമംകൊടുത്തു മറിച്ചു കളഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ പഴയ നിയമത്തെ കയ്യേറ്റു. ചെയ്യാൻ വഹിച്ച തത്ത്വീകർമ്മങ്ങളെല്ലാമെല്ലെ പുതിയ നിയമങ്ങളെ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ ക്രൈസ്തവ തത്ത്വജ്ഞാനികളും ഈ (നോം) നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ ഉണ്ടായി. ബർണബാസിന്റെ ലേഖനം ഈ വാസ്തവത്തെ ദൃഢീകരിക്കുന്നു. മതോപദേശം എന്തല്ലെന്നു അപ്പോസ്തലൻമാർ ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയെന്നല്ലാതെ തത്ത്വീക മട്ടിൽ മോടി പിടിപ്പിക്കുകയോ ശാസ്ത്രരീതിയാ ക്രമീകരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.... ക്രിസ്തീയോപദേശങ്ങളുടെ ചുരുക്കം അപ്പോസ്തല വിശ്വാസ പ്രമാണത്തിൽ * അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു 4-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽക്കാണ് ഇതിനു അപ്പോസ്തലവിശ്വാസം എന്ന പേർ കൊടുക്കപ്പെട്ടത്. ഇക്കാലത്തു പാരമ്പരിക അറിവു സ്വൽപമെങ്കിലുമുള്ളവർ ഈ വിശ്വാസപ്രമാണം അപ്പോസ്തല നിർമ്മിതമാണെന്നു വിചാരിക്കുകയല്ല. നേരെമറിച്ചു അപ്പോസ്തല കാലത്തു എത്രയും ചെറുതായിരുന്ന ഒരു 'വിശ്വാസവചനം' അനേക നൂറ്റാണ്ടുകൊണ്ടു വളർന്നു ഈ രൂപത്തിൽ എത്തിയതാണെന്നു വിശ്വസിക്കുകയത്രെ നമ്മുടെ കൃത്യം. [ഡീൻസ്റ്റാൻലിയുടെ ക്രിസ്തീയോപദേശങ്ങൾ XIV ഭാഗം നോക്കുക.] ഇതിൽ ക്രമമെന്ന പുതിയ വാചകങ്ങൾ ചേർത്തതു ഓരോ കാലത്തു സഭകളിലുണ്ടായ പിശകാഭിപ്രായങ്ങളെ പരിഹരിക്കാനായിരിക്കണം. (പേജ് 46)

അടുത്ത ഏക വിശുദ്ധ സഭയിലും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.* തുടർന്നുകൊണ്ട് പാപമോചനത്തിനു മാമോദീസാ മാത്രമാണെന്നു ഞങ്ങൾ ഏറ്റു പറയുന്നുവെന്നും, ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിനെയും വരുവാനിരിക്കുന്ന പുതിയ ജീവനെയും നോക്കിപ്പറക്കുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഈ പ്രമാണം അവസാനിക്കുന്നത്. (സഭാചരിത്ര സംഗ്രഹം പേജ് 401, 402ഉം മറ്റും നോക്കുക)

ഈ വാചകങ്ങളിൽ പലതും യഥാർത്ഥ നിഖ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഇല്ലാത്തതും, പിന്നീടു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും, ഇതു പൗസ്ത്യസഭയെ സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന നിഖ്യാ പ്രമാണത്തിന്റെ രൂപമാണ്—പൗഷ്ഠാത്യൻ സഭയെ അംഗീകരിച്ചു വരുന്ന രൂപത്തിൽ പ്രത്യംസമുളം—എന്നും, ഇതിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഇതിനെ നിഷേധിക്കുന്നവരെ ശപിക്കുന്ന ചില വാചകങ്ങൾ കൂടി ചേർക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുമാകാം അതേ ഗ്രന്ഥം തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (പേജ് 74ഉം 81ഉം നോക്കുക.) അപ്പോസ്തല പ്രമാണത്തിൽ സ്ഥിരീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പലതും പുത്രന്റെ വിശേഷണങ്ങളായി നിഖ്യാ പ്രമാണത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതിനു കാരണം വ്യക്തമാണ്. നിഖ്യാ പ്രമാണ നിർമ്മാണം നടക്കുന്ന കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മിന്നാമിപ്രായങ്ങളുടെ ഖണ്ഡനാർത്ഥം അന്നത്തെ രാജകീയ കക്ഷി സ്വീകരിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി ഉറപ്പിക്കലാണ് അതിന്റെ പിന്നിലുള്ള ലക്ഷ്യമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല.

എന്നി മൂന്നാമത്തേതും അത്താനാസ്യോസിന്റെ പേരോടു ചേർത്തു പറയപ്പെടുന്നതുമായ വിശ്വാസ പ്രമാണത്തിന്റെ കഥ നോക്കിയാൽ, ഇതിലേറെ ആശ്ചര്യകരമായി കാണാം. വളരെയധികം വലിച്ചുനീട്ടി ദീർഘിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതുളളത്. അതാകുകൂടി, അത്രയധികം പൊരുത്തക്കേടുകളും പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞ മറ്റു വല്ല വാചകങ്ങളും എവിടെയെങ്കിലും കാണപ്പെടുമോ എന്നു പോലും സംശയമാണ്. ദൈർഘ്യമേ നിമിത്തം അതിൽനിന്നും ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം ഇവിടെ ചുരുക്കി ഉദ്ധരിക്കാം.

അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ നിന്നുള്ള ചില മാതൃകകൾ '(1) പിതാവു ഒരുവൻ. പുത്രൻ ഒരുവൻ. പരിശുദ്ധാത്മാവു ഒരുവൻ. എങ്കിലും മൂവരുടേയും ദൈവത്വം ഏകവും മഹത്വം സമവും പ്രഭാവം സമനിത്യവും ആകുന്നു. (2) പിതാവു എങ്ങിനെയുള്ളവനോ അങ്ങിനെയുള്ളവനാണു പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും. (3) മൂവരും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരല്ല. (4) ഓരോരുവനും നിത്യനാണു. എന്നാലും മൂന്നു നിത്യൻമാരല്ല, ഒരു നിത്യനേയുള്ളു. (5) പിതാവു സർവ്വശക്തൻ, പുത്രൻ സർവ്വശക്തൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവു സർവ്വശക്തൻ, എന്നാലും സർവ്വശക്തൻ ഒന്നു മാത്രം. (6) പിതാവു ദൈവം, പുത്രനും ദൈവം, പരിശുദ്ധാത്മാവു ദൈവം. എന്നാലും ദൈവം ഏകൻകുന്നു (7) പിതാവു പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും കർത്താക്കളാണ്. എന്നാലും കർത്താവു ഒരുവൻമാത്രം. (8) മൂവരും ദൈവവും കർത്താവുമാണെന്നു ഏറ്റുപറയുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ മൂന്നു ദേവാൻമാരോ മൂന്നു കർത്താക്കളോ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനെ 'ക്രിസ്തീയ സത്യം' നമ്മെ വിലക്കുന്നു. (9) ത്രിത്വത്തിൽ ആരും മുമ്പനോ പിമ്പനോ അല്ല. വലിയവനോ ചെറിയവനോ അല്ല. സമനിത്യൻമാരും സകലത്തിലും സമൻമാരുമാകുന്നു. (10) അതുകൊണ്ടു സകലത്തിലും ഏകത്വത്തെ ത്രിത്വത്തിലും ത്രിത്വത്തെ ഏകത്വത്തിലും ആരാധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. (11) കർത്താവായ യേശു പിതാവിന്റെ തത്വത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ച ദൈവവും മാതാവിന്റെ തത്വത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ച മനുഷ്യനുമാകുന്നു. (12) അവൻ ദൈവത്വത്തിൽ പിതാവിനു സമനും മനുഷ്യത്വത്തിൽ പിതാവു കീഴ്പെട്ടവനുമാകുന്നു. (13) അവൻ ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണെങ്കിലും രണ്ടാളല്ല. ഒരു ക്രിസ്തുവത്രെ.* ഇങ്ങിനെ പോകുന്നു ആ പട്ടിക!*

യേശുക്രിസ്തുവിനു ദൈവപുത്ര സ്ഥാനവും, യേശുവിനു പരിശുദ്ധാത്മാവിനും പരിപൂർണ്ണ അർത്ഥത്തിലുള്ള ദൈവത്വപദവിയും വകവെച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ആവശ്യമെന്ന് അതതു കാലത്തെ ക്രിസ്തീയചാർയന്മാർക്ക് തോന്നിയ വിശേഷണങ്ങളും, എതിര മിപ്രായക്കാരരുടെ വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ വേണ്ടി അതതു കാലങ്ങളിൽ നിർമ്മിക്കേണ്ടി വന്ന വിശേഷണങ്ങളും ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ പിന്നീടു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അപ്പോസ്തല പ്രമാണത്തെക്കാൾ നിഖ്യാപ്രമാണത്തിലും, നിഖ്യാപ്രമാണത്തെക്കാൾ ഈ പ്രമാണത്തിലും വിശദീകരണങ്ങൾ കൂടിക്കൂടി വന്നത്. ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ മുർത്തിയായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ-ദൈവമെന്നും ദൈവഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞവണെന്നുമാകാം ക്രിസ്തുാനികൾ പറഞ്ഞു വരുന്നുവെന്നല്ലാതെ—അതിനൊരു സമാന്യ നിർവ്വചനമെങ്കിലും നൽകി സ്വയം സമാധാനിക്കുവാൻ അവർക്കു ഇക്കാലം വരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. വേദപുസ്തകം നിഘണ്ടു തന്നെ പറയുന്നതു നോക്കുക:

* ഫാദർ എം. വി. മോർജ്ജു എഴുതിയതും, 'ദൈവശാസ്ത്ര സാഹിത്യ പ്രസിദ്ധീകരണ സമിതി' (തിരുവല്ലൂർ) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുമായ 'ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 10-13 പേജുകളിലും മറ്റു പല ക്രിസ്തീയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഈ പ്രമാണത്തിന്റെ പൂർണ്ണ രൂപം കാണാവുന്നതാണ്.

'പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചു തിരുസഭയിൽ നടപ്പുള്ള പൊതുവിശ്വാസം നിഖ്യാ പ്രമാണത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു' കർത്താവും ജീവനെ നൽകുന്നവനും, പിതാവിൽ നിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നവനും, പിതാവിനോടും പുത്രനോടും കൂടെ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നവനും, പ്രവാചകന്മാരോട് മുന്നറിയിക്കപ്പെട്ടവനുമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു'. 'അത്താനാസ്യോസിന്റെ പ്രമാണത്തിൽ' പരിശുദ്ധാത്മാവു പിതാവിൽ നിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും ആകുന്നു, ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവനുമല്ല, സ്വയംകിടക്കപ്പെട്ടവനുമല്ല, ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനുമല്ല, പുറപ്പെടുന്നവനത്രെ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കിഴക്കിനടുത്ത സുറിയാനി സഭകളിൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന നിഖ്യാപ്രമാണത്തിൽ 'പിതാവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു പിതാവിനോടും പുത്രനോടും കൂടെ വന്ദിക്കപ്പെട്ടു സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവനും' എന്നാണു പദപ്രയോഗം. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പുറപ്പാടിനെപ്പറ്റി പത്തും പതിനൊന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ വലിയ വാഗ്വാദം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്....പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ പടിഞ്ഞാറൻ സഭയും കിഴക്കൻസഭയും ഭിന്നിച്ചു പിരിയുകയാണു ചെയ്തതു. (വേദപുസ്തകനിഘണ്ടു പുറം 228)

പുത്രനെപ്പറ്റി പലതും പറഞ്ഞു സ്വയം തൃപ്തി അടയുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിനു ഒരേകദേശ നിർവ്വചനമെങ്കിലും നൽകുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ഇന്നും അതൊരു തർക്കവിഷയമാണെന്നുമാണല്ലോ ഇതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത്. മാത്രമല്ല, വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളിലെ വാക്കുകളിൽ തന്നെ പരസ്പരം വ്യത്യസ്തമായ നിർവ്വചനങ്ങളാണുള്ളതെന്നും, ഒരേ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ പദപ്രയോഗങ്ങളിൽപ്പോലും സങ്കേതക്കീടയിൽ ഭിന്നിപ്പാണുള്ളതെന്നും നിഘണ്ടുവിന്റെ ഈ ഉദ്ധരണി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഈസാ (അ) നബി അടക്കം എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിലേക്കായിരുന്ന ജനങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നതെന്നു തീർച്ച തന്നെ. ബൈബിളിന്റെ പുതിയ നിയമത്തിൽ നിന്നും പഴയ നിയമത്തിൽനിന്നും ഇതിനു ഞെളിവിടുണ്ടു താനും. ഒരു ശാസ്ത്രീ വന്ന് എല്ലാറ്റിലും മുഖ്യമായ കൽപന ഏതെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ യേശു മറുപടി പറഞ്ഞതു ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു: 'എല്ലാറ്റിലും മുഖ്യ കൽപനയോ? യിസ്രായേലേ കേൾക്ക: നമ്മുടെ ദൈവമായ കർത്താവും ഏക കർത്താവ്. നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ നീ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണാന്തമോടെയും പൂർണ്ണമനസ്സോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടുംകൂടി സ്നേഹിക്കണം എന്നാകുന്നു.' (ലൂക്കോസ്: 12ൽ 28-30) യേശു പറഞ്ഞ ഈ വാക്യം അതുപോലെതന്നെ പഴയനിയമത്തിലും കാണാം. (ആവർത്തന പുസ്തകം: ദിൽ 4 നോക്കുക.) ത്രിത്വത്തിൽ മൂന്നു ദൈവങ്ങളുണ്ടെന്നു വരുന്നതിനെ മറച്ചു പിടിക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഉപായമെന്ന നിലക്കാണ് അവർ 'ത്രിയേക ദ്വിത്യാത്മാ' മെന്നും 'ത്രൈയേക ദൈവ' മെന്നും മറ്റുമുള്ള പേരുകൾ പ്രയോഗിച്ചു വരുന്നത്.

പാപപൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽതന്നെ ഖദവത്വമുള്ള മൂന്നു മുർത്തി * കൾ ചേർന്നതാണു ദൈവമെന്നും, അത് സമയത്ത് ദൈവം ഏകൻ (**). തന്നെയാണെന്നുമാണല്ലോ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിത്തറ. മൂന്നെണ്ണം ചേർന്നാൽ ഒന്നാകുന്നതെങ്ങിനെ? എന്തൊരു ചോദ്യം പ്രാഥമിക ബുദ്ധിയുള്ള ആരും ചോദിക്കുമല്ലോ. താൽക്കാലികമായ തൃട്ടുശാത്തിയെന്നാണു ഈ ചോദ്യത്തിനു പല തരം ഉത്തരങ്ങളും ക്രിസ്തുമത സാഹിത്യങ്ങളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു കാണാം. പാമരബുദ്ധികളായ ചിലരെങ്കിലും പകിട്ടാക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഒന്നിലധികം സൂത്രമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇതിന് അവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുള്ളതിൽ ചിലതു മാത്രം ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാം: (1) 'ഒന്നു' എന്ന സംഖ്യയെ വേറെ ഒരു 'ഒന്നി'ലും, അതിനെ വീണ്ടും ഒരു 'മുന്നി'ലും പെരുക്കിയാൽ ഉത്തരം 'ഒന്നു' എന്നു തന്നെയാണല്ലോ കിട്ടുക. (അതായത്: 1 X 1 X 1 = 1) മൂന്നു 'ഒന്നു' കളെ കൂട്ടിയാൽ 'മൂന്നു' എന്നു (1 + 1 + 1 = 3) പറയുന്നതു ഇവിടെ ശരിയല്ലെന്നു ചുരുക്കം. (2) ഒരു വ്യക്തി ഒരേ സമയത്തു മന്ത്രിയും, കർത്താവും, കച്ചവടക്കാരനും ആകാം. ഇതുകൊണ്ട് അയാൾ മൂന്നു വ്യക്തിയാകുന്നില്ലല്ലോ. (3) സൂര്യനു താപവും, രശ്മിയും, ഒരുളി ആകാം. ഇതുകൊണ്ട് അയാൾ മൂന്നു വ്യക്തിയാകുന്നില്ലല്ലോ. (4) വിദ്യുച്ഛക്തി ശബ്ദമായും, പ്രകാശമായും, ചൂടും ഉള്ളതുകൊണ്ടു സൂര്യൻ മൂന്നെണ്ണമാകുന്നില്ലല്ലോ. (5) വിദ്യുച്ഛക്തിയും മൂന്നെണ്ണമാകുന്നില്ല. (6) ഒരു പെട്ടിയുടെ ചലനമായും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ളതുകൊണ്ട് വിദ്യുച്ഛക്തിയും മൂന്നെണ്ണമാകുന്നില്ല. (7) ഒരു പെട്ടിയുടെ നീളവും, വീതിയും, ഉയരവും വ്യത്യസ്ത അളവിലാകുന്നതിനാൽ പെട്ടിയുടെ ഏകത്വത്തിനു അതു തടസ്സമാകുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പലതും ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യങ്ങളിൽ-പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റർ വിഭാഗക്കാരായ ലൂഥറൻ ചർച്ചകാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും-പൊതുജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ സമലം പിടിച്ചു കാണാം. ഇവയെപ്പറ്റി കൂടു

(*) പിതാവും, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവും എന്നീ മൂന്നിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യങ്ങളിൽ 'മുർത്തി, മൂതം, ആൾ, വ്യക്തി, വ്യക്തിത്വം, അവൻ എന്നിങ്ങിനെ പല വാക്കുകളിലും വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്.

(**) ദൈവത്തെപ്പറ്റി 'ഒരുവൻ' എന്നു പറയാതെ പകരം 'ഏകൻ' എന്ന പ്രയോഗമാണു ക്രിസ്തീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അധികവും ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. ഇതിനും ചില ദുർബ്ബലതയോടു അവർക്കു പറയുവാനുണ്ട്. ('വേദ, പു, പദങ്ങൾ' എന്ന നിഘണ്ടു നോക്കുക.)

തത് സംസാരിക്കുവാനുള്ള സ്ഥാനം തിരഞ്ഞെടുക്കണം ഇവിടെ കൂടുതലൊന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. സ്വല്പ ജമീലും ബുദ്യീയും ചിന്തയുകയുള്ളവർ ഇത്തരം മറുപടികൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ആശ്ചര്യപൂർവ്വം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു പോരുകയെന്നതാണ്.

ത്രിത്വവാദം പോലെ നിലവിലുള്ള ക്രിസ്തുമത സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പലതിന്റെയും സാരമായി ഉൾവിടം വി. പാലോസ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ശാലാകൃന്യാവെന്നുള്ള വാസ്തവം ക്രിസ്തീയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശോധിക്കുന്ന ആർക്കും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. നിഘണ്ടുവിലും മറുതരം ചിലപ്പോഴൊക്കെയും അവർത്വ സന്ദർഭവശാൽ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ട്. എന്നാൽ, യേശുവിന്റെ ദൈവപുത്രത്വം കൂടുതൽ ഉന്നിപ്പിച്ചെത്ത ആരു ഒരു സുവിശേഷ കർത്താവായി അറിയപ്പെടുന്ന യോഹന്നാനാണത്രെ. ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിലതു പ്രസ്താവിച്ച ശേഷം നിഘണ്ടു (498-ാം പേജിൽ) പറയുന്നു: "അനന്തരം യോഹന്നാൻ യേശു ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുമെന്നെന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനായി ദൈവത്തോടു സുവിശേഷിച്ചതിന്, പെരുമാറ്റം എന്ന ശാലി നെപ്പറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ നിഘണ്ടു പറയുന്നതുപോലെ സ്തോത്രീക എന്ന തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ നിപുണനായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ ഏല്പാഴും ബുദ്യീയനുസരിച്ചു നടക്കണം; അതനുസരിച്ചു തന്നെത്തന്നെ ഭവിക്കണം; സർവ്വ ദൈവവാദം ശരിയാണ് എന്നിങ്ങനെ പലതും അടങ്ങിയതായിരുന്നു ആ തത്വശാസ്ത്രം. (നിഘണ്ടു പേജ് 257 ഉം 258-ഉം നോക്കുക.)

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പല തത്വശാസ്ത്രങ്ങളും വിശേഷിച്ചു യവന തത്വശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥവും സാരധീനവും ക്രിസ്തുമത സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പെരുത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പണ്ഡിതപട്ടക്കൂളായ പലരും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും, സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ (ചില ക്രിസ്തീയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇതിനനുക്രമമായ പല പ്രസ്താവനകളും ഉണ്ടു താനും.) ഹിന്ദുമതം മുതലായ വിഗ്രഹ മതാനുയായികളുടെ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നാണു യഥാർത്ഥത്തിൽ ത്രിത്വവാദവും, ത്രിമൈകത്വവാദവും ഉടലെടുത്തിരിക്കുന്നത് വിഷ്ണു, ശിവൻ, ബ്രഹ്മാവ് എന്നീ ത്രിമൂർത്തികൾ ചേർന്നതാണെന്നും ബ്രഹ്മമണ്ഡലത്തിലെ ദൈവം, ഇതുപോലെ, യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന ദൈവപുത്രത്വം, പാപപരിഹാരവാദം മുതലായ പലതും ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റി ഹിന്ദുക്കളും, ബുദ്യീയദൈവനെപ്പറ്റി ബുദ്ധമതക്കാരും വിശ്വസിച്ചു വരുന്നുവെന്നും. (*)

മേലുദ്ധരിച്ച ക്രിസ്തീയ മേഖലകളിൽ നിന്നും വിവരണത്തിൽ നിന്നുമായി ഇത്രയും സംഗതികൾ വ്യക്തമാണ്:-

(1) ത്രിത്വശാപദേശം, ത്രിമൈകത്വ സിദ്ധാന്തം, പരിശുദ്ധാത്മാവു മുതലായവ സംബന്ധിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ മതത്തിന്റെ മൂലോപദേശങ്ങളായി ഗണിച്ചു വരുന്ന മിക്ക സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കും അവർ വേദപുസ്തകങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചു വരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വചനങ്ങളിൽനിന്നും അവർ ഒരു ശരിയായ തെളിവുകളൊന്നും ഉദ്യമിക്കുവാനില്ല. (2) പൗരാണിക കാലം തൊട്ട് ഇതുവരെയും അതതു കാലത്തെ പണ്ഡിത പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിന്റെയും, അതതു കാലത്തെ പരിതസ്ഥിതികളുടെയും ഹിന്ദുമനുസരിച്ച ചെയ്യപ്പെടാത്ത മതസിദ്ധാന്തങ്ങളായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു വരുകയും ചെയ്തു. (3) ക്രിസ്തുമത സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഉദ്യമിക്കുന്നവർക്ക് പലപ്പോഴും കർഷണപ്രവൃത്തികളിൽ അധിയോഗ്യരായിട്ടും ചോദ്യങ്ങളിൽ മുഖ്യസ്ഥാനം കൽപിക്കപ്പെടുന്ന അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾപോലും യുക്തിക്കോ, ബുദ്യീക്കോ, ന്യായത്തിനോ സ്ഥാനം കൽപിക്കപ്പെടാത്തവയാകുന്നു.

(*) യേശുക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്തു പൂലയ്ക്കുന്ന അനേക വിശ്വാസ സിദ്ധാന്തങ്ങളും ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റി ഹിന്ദുക്കളും, ശ്രീബുദ്യീയനെപ്പറ്റി ബുദ്ധമതക്കാരും വിശ്വസിച്ചു വരുന്നതുപോലെത്തന്നെയെന്നെന്നു-ദത്തവത്തുൽഹാഖ് (داتھو) എന്ന പേരിൽ രചനയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന ഭൗട്ടോഗിക മാസികയുടെ 1974 മേയ് മാസ പ്രതി, 1994 നവംബർ ആവിർ ലക്കത്തിലെ പഠനാർഹമായ ഒരു ലേഖനപരമ്പരയിൽ-ഉസ്താദ് തഹമീഖ് ഷാലി വാഹ്ബ എന്ന പണ്ഡിതൻ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ആധികാരികകളും, ബുദ്യീയനെയും യേശുവിനെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്ന 45 ഉദ്യമണികളും, ഓരോന്നിനോടും-അക്ഷരകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം അതു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. മർഹൂം മക്തീ തങ്ങളുടെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇതിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം.

173. എന്നിട്ടപ്പോൾ, യാതൊരു കൂട്ടർ വിശ്വസിക്കുകയും, സൽക്കർമ്മങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവോ അവർക്കു അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങളെ അവൻ നിറവേറിക്കൊടുക്കുകയും, അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും അവർക്കു വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

എന്നാൽ, വൈമനസ്യം കാണിക്കുകയും, അഹംഭാവം നടിക്കുകയും ചെയ്തവരാകട്ടെ അവരെ അവൻ വേദനയേറിയ ശിക്ഷ ശിക്ഷിക്കും; അല്ലാഹുവിനു പുറമെ ഒരു രക്ഷാധികാരിയെയാകട്ടെ, സഹായകനെയൊക്കട്ടെ അവർ തങ്ങളു കണ്ടെത്തുകയുമില്ല.

174. ഹേ, മനുഷ്യരേ, നിങ്ങളുടെ റബ്ബികൾ നിന്നും നിങ്ങളെക്കു (ഈ) ഡിതമായ) രേഖ വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു: നിങ്ങളെക്കു നാം സ്വപക്ഷമായ ഒരു പ്രകാശം ഇറക്കിത്തരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

175. എന്നാൽ, യാതൊരുകൂട്ടർ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും, അവനെ മുറുകെ പിടി(ച്ചു രക്ഷപ്രാപി)ക്കുകയും ചെയ്തതുവോ, അവരെ അവൻ തന്റെ വക കാര്യങ്ങളിൽക്കൂടും, അനുഗ്രഹത്തിലും പ്രവേശിപ്പിച്ചേക്കും. (നേരെ) ചൊല്ലായ ഒരുപാതയിൽ, തന്റെ അടുക്കലേക്കു അവൻ അവരെ നയിക്കുകയും ചെയ്യും.

١٧٣- فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فَيُزِيدُهُمْ أَجْرَهُمْ
وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ

وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا
فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۖ وَلَا يَجِدُونَ
لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ۝

١٧٤- يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ
مِنْ رَبِّكُمْ
وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا ۝

١٧٥- فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ
وَاعْتَصَمُوا بِهِ
فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ مِنْهُ وَفَضْلٍ
وَيَهْدِي لَهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۝

173. 16 എന്നാലപ്പോൾ അങ്ങനെ, അപ്പോൾ فَأَمَّا الَّذِينَ വിശ്വസിച്ചവർ عَلَيْهِمْ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത الصَّالِحَاتِ സൽക്കർമ്മങ്ങളെ يُزِيدُهُمْ അവർക്കവൻ നിറവേറിക്കൊടുക്കും, പുർണ്ണമായി കൊടുക്കും. أَجْرَهُمْ അവരുടെ പ്രതിഫലങ്ങളെ وَيَزِيدُهُمْ അവർക്കവൻ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. وَمِنْ فَضْلِهِ തന്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽ(ഭയവിൽ)നിന്നു وَيَزِيدُهُمْ എന്നാൽ യാതൊരുവരൊക്കട്ടെ 174. يَا أَيُّهَا النَّاسُ ഹേ മനുഷ്യരേ قَدْ جَاءَكُمْ നിങ്ങളെക്കു വന്നിട്ടുള്ള (ഈ) ഡിതമായ) രേഖ തെളിവ് مُبِينًا നിങ്ങളുടെ റബ്ബികൾനിന്നു وَأَنْزَلْنَا നിങ്ങളെക്കു നാം ഇറക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു 175. فَأَمَّا الَّذِينَ എന്നാൽ യാതൊരുകൂട്ടർ بِاللَّهِ അവർ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചു وَاعْتَصَمُوا അവനെ മുറുകെ പിടിക്കുക (അവനിൽ രക്ഷപ്രാപിക്കുക) യും ചെയ്തതു فَسَيُدْخِلُهُمْ അവരെ അവൻ പ്രവേശിപ്പിച്ചേക്കും. وَفَضْلٍ അനുഗ്രഹത്തിൽ 16 അവനിൽ നിന്നുള്ള, അവന്റെ വക فَضْلٍ അനുഗ്രഹത്തിലും, ഭയവിലും 175 അവരെ വഴി ചേർക്കുക (നയിക്കുക) യും ചെയ്യും. 16 തന്റെ അടുക്കലേക്കു 175 ഒരു പാതയിൽ 175 ചൊല്ലായ, നേരെയുള്ള

യാതൊരു വ്യക്യാനവും കൂടാതെത്തന്നെ ഈ വചനങ്ങളുടെ ആശയം സ്വപക്ഷമായാണ്.

മേനി വ്യത്യസ്തമായി. പിന്നീട് അവിടുന്ന് എന്റെ മേൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ ഒഴിക്കുവിൻ എന്നു പറഞ്ഞു അപ്പോൾ എനിക്കു ബോധം വന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'എനിക്കു 'കലാലത്താ'യിട്ടല്ലാത്ത അനന്തരാവകാശം ഉണ്ടെന്ന് ആയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവകാശം എങ്ങിനെയായിരിക്കും?' അപ്പോൾ അല്ലാഹു അനന്തരാവകാശത്തിന്റെ ഈ ആശയം അവതരിപ്പിച്ചു. (അ: ബു: മ്യ.)

പിതാക്കളോ സന്താനങ്ങളോ ആയ അനന്തരാവകാശികളില്ലാതിരിക്കുന്നതിനാണു ൧൧ (കലാലത്താ) എന്നു പറയുന്നതെന്നു 12-ാം വചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുസ്ലിം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൂരത് (സ) തിരുമേനി യോടു കലാലത്തിനെക്കുറിച്ചു ഉമർ (റ) ചോദിച്ചുവെന്നും, 'തനിക്കു സൂറത്തുനിന്നുവെച്ചു അവസാന ആയത്തായ ഉബ്'നു കലാലത്തു അവതരിച്ച ആയത്തു മതിയാകും.' എന്നു തിരുമേനി ഉത്തരം പറഞ്ഞുവെന്നും ഹദീസിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. (അ: മ്യ: 20: തി.) 'കലാലത്തിനെ സംബന്ധിച്ചു രണ്ടു ആയത്തുകൾ അല്ലാഹു അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ സൂറത്തിന്റെ ആദ്യത്തിലുള്ള ഒന്നാമത്തേതു (12-ാം വചനം) ശൈത്യകാലത്തു അവതരിപ്പിക്കുകയും അതിൽ അൽപം അധികം തന്നെയുണ്ട്; രണ്ടാമത്തേതു സൂറത്തിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള (൧൧) ആയത്താകുന്നു; അതു ഉബ്'നു കലാലത്തും അവതരിച്ചു; അതിൽ കൂടുതൽ വിവരണമുണ്ട്.' എന്നിങ്ങിനെ ഖത്താബി (റ) പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നു പ്രസ്താവിക്കാൻ ഹദീസിൽ ഉബ്'നകാലത്തെ ആയത്തു എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായല്ലോ.

അവകാശികളായി മക്കൾ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ-പിതാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പോലും- 'കലാലത്താ'യിത്തീരുമെന്നും അറിയിപ്പാക്കുന്നു. ഉമർ (റ) നെ സംബന്ധിച്ചു ഇതിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രീതികൾ കാരണവുന്നതാണ്. അവ ഉദ്യമിച്ച ശേഷം അവസാനമായി ഇബ്'നുകമീർ (റ) ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: 'ആ വിഷയത്തിൽ അബൂബക്ർ (റ) നോടു എതിരായി പ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ലജ്ജിക്കുന്നു' എന്നു ഉമർ (റ) പറഞ്ഞതായി ഇബ്'നു കമീർ (റ) ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നു. മക്കളും പിതാക്കളുമില്ലാതിരിക്കലാണു കലാലത്തു എന്നായിരുന്നു അബൂബക്ർ (റ) പറഞ്ഞിരുന്നതും. സിദ്ദീഖ് (റ) പറഞ്ഞിരുന്ന പ്രകാരമാണു സഹാബികളിലും, താബീഉകളിലും മുൻകാലത്തും പിൻകാലത്തുമുള്ള ഇമാമുകളിലും ചൂരിപക്ഷം ആളുകളുടെയും നാലു മദ്ഹബുകളുടെ ഇമാമുകളുടെയും, പ്രധാന ഫുഖ്വഹാക്കളുടെയും, എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുമുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെയും മുഴുവൻ അറിപ്രായം. ഖുർആനിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതും ഇതു തന്നെ.

ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട പ്രധാന സംഗതികൾ ഇങ്ങിനെ സംഗ്രഹിക്കാം: (1) ഒരാൾക്കു സന്താനമില്ലാത്തതും ഒരു സഹോദരി ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അയാൾ നാശമടഞ്ഞാൽ-അഥവാ മരണമടഞ്ഞാൽ-ആ സഹോദരിയെ അയാൾ വിട്ടുപോകുന്ന സ്വത്തുന്റെ പകുതി ലഭിക്കും. കലാലത്തിന്റെ ഉപാധിയായി മക്കളില്ലാത്ത മരണമടയുക എന്നേ ഈ വചനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളൂ-അഥവാ പിതാവില്ലാതിരിക്കുകയെന്ന ഉപാധി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല-എന്നുള്ളതാണ് കലാലത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽ മേൽ സൂചിപ്പിച്ച അറിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനു കാരണം. ഒരു വസ്തുത പ്രത്യേകം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായുണ്ട്: അയാൾക്കു-മരണമടഞ്ഞ ആൾക്കു-ഒരു സഹോദരിയുണ്ടായിരുന്നാൽ അവയെ പകുതി സ്വത്തുണ്ടായിരിക്കും (أما إذا لم يكن له من الإناث شيء) എന്നാണു അല്ലാഹു പറയുന്നതും. സഹോദരിയൊക്കെയും മരണപ്പെട്ട ആളുടെ പിതാവുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവയെ പകുതി ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അനന്തരാവകാശമായി ഒന്നും തന്നെ ലഭിക്കുകയുമില്ല. ഇതിൽ അർത്ഥമില്ലാത്തതാകുന്നു. എന്നിരിക്കെ, കലാലത്തിന്റെ ഉപാധിയായി സന്താനമില്ലാതിരിക്കുക എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും പിതാവില്ലാതിരിക്കുക കൂടി വേണ്ടതുണ്ടെന്നു-പ്രത്യേകം പറയാതെത്തന്നെ-മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

(2) മരണപ്പെട്ടതു സ്ത്രീയായിരുന്നു. അവയെ സന്താനവുമില്ല, സഹോദരൻ ഉണ്ടുതാനും. ഇങ്ങിനെ വ്യത്യസ്തമായ അവളുടെ സ്വത്തിനു മുഴുവനും ആ സഹോദരൻ അവകാശിയായിത്തീരും. പിതാവുകൂടി ഇല്ലാതിരിക്കുക എന്ന ഉപാധി ഇവിടെയും മുകളിൽ പറഞ്ഞതുപോലെത്തന്നെ. പിതാവുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം സഹോദരനു അവകാശം ലഭിക്കുകയില്ല. എന്നി, മരണപ്പെട്ട ആൾക്കു സന്താനവും പിതാവുമില്ലെങ്കിലും ഭർത്താവും അല്ലെങ്കിൽ ഉമ്മയെത്ത സഹോദരൻ എന്നിങ്ങിനെ നിരീക്ഷിത ഓഹരി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേറെ അവകാശികളുണ്ടെങ്കിൽ, അവരുടെ ഓഹരി കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതെ അപ്പോൾ സഹോദരനു ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഇതു ഇവിടെ മാത്രമുള്ള നിയമവും വേറെ അവകാശികളില്ലാത്ത തനിമയെ വരുമ്പോൾ 'അസ്വബ്' എന്ന നിലയ്ക്കു മുഴുവൻ സ്വത്തിനും അവകാശിയായി വരുന്ന എല്ലാ രൂപത്തിലും ഇങ്ങിനെത്തന്നെയാകുന്നു. നബി (സ) ഇങ്ങിനെ അറുപിച്ചിട്ടു തിരിക്കുന്നു: 'നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട ഓഹരികൾ അവയുടെ ആയക്കാർക്കു ചേർത്തുകൊടുക്കുവിൻ. എന്നിട്ട് ഓഹരികൾ കഴിച്ചു ബാക്കി വരുന്നതു പുരുഷന്മാരിൽ ഏറ്റവും അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ട ആണിനുള്ളതാണ്'. (ബു: മ്യ) സഹോദരൻ ഒന്നിലധികമുണ്ടെങ്കിൽ അവർ സ്വത്തു സമകരമായി ഭാഗിച്ചു എടുക്കേണ്ടതാകുന്നു. (3) കലാലത്തായി മരണപ്പെടുന്ന ആൾക്കു രണ്ടു സഹോദരികളായിരുന്നാൽ സ്വത്തിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടുശതമാനമായിരിക്കും അവകാശം രണ്ടിലധികം വെച്ചുണ്ടായി

1. The first part of the paper is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The second part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The third part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The fourth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The fifth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The sixth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The seventh part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The eighth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The ninth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The tenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The eleventh part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twelfth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The thirteenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The fourteenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The fifteenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The sixteenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The seventeenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The eighteenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The nineteenth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twentieth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twenty-first part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twenty-second part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twenty-third part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twenty-fourth part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twenty-fifth part is devoted to a discussion of the

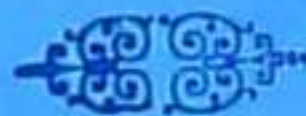
main results of the paper. The twenty-sixth part is devoted to a discussion of the

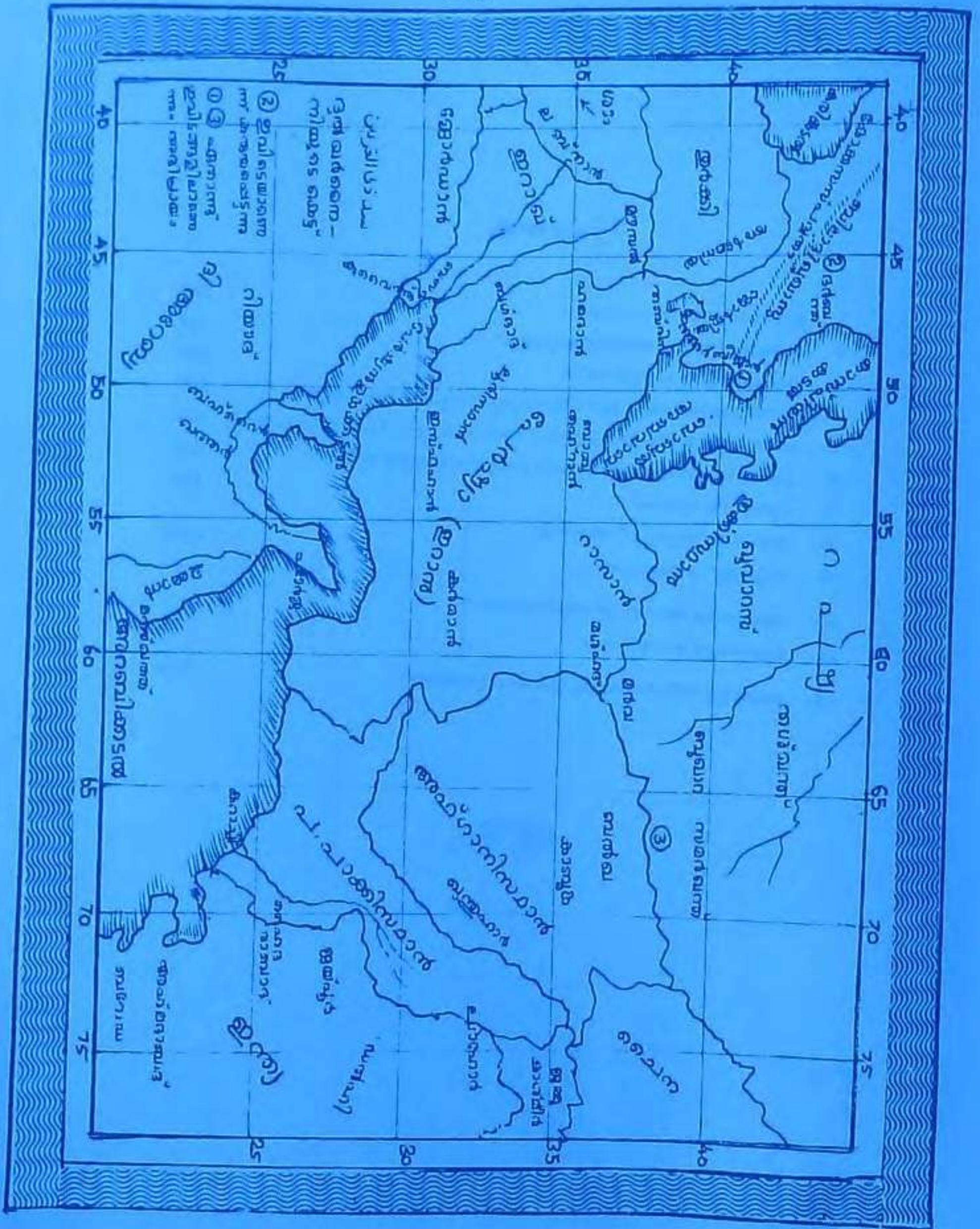
main results of the paper. The twenty-seventh part is devoted to a discussion of the

main results of the paper. The twenty-eighth part is devoted to a discussion of the

പടങ്ങൾ

1. ദുൽഖർനൈനിയുടെ കെട്ട്	796
2. മക്കദോനിയയും അയൽനാടുകളും	798
3. കാനാൻ എന്ന ഫലസ്തീൻ	800
4. മൂസാ (അ)ന്റെയും ഇസ്രാഹ്യാലയുടെയും ചെങ്കടൽ യാത്ര	802
5. ഫലസ്തീൻ (12 ഇസ്രാഹ്യാലി ഗോത്രങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾ)	804
6. പ്രാചീന ഇറാഖ്-ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ കാലം	806
7. മുസ്ലിം ലോകം	808
8. ഇസ്ലാമിനുமுൻ അറബ്യ	810
9. സൂയസ് കടലിടുക്ക്	
10. ആധുനിക അറബ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ	812
11. അറബ്യൻ ഗോത്രങ്ങൾ	
12. ജോർദ്ദാൻസ്ത്രപടങ്ങൾ (11 ചെറുപടങ്ങൾ)	814

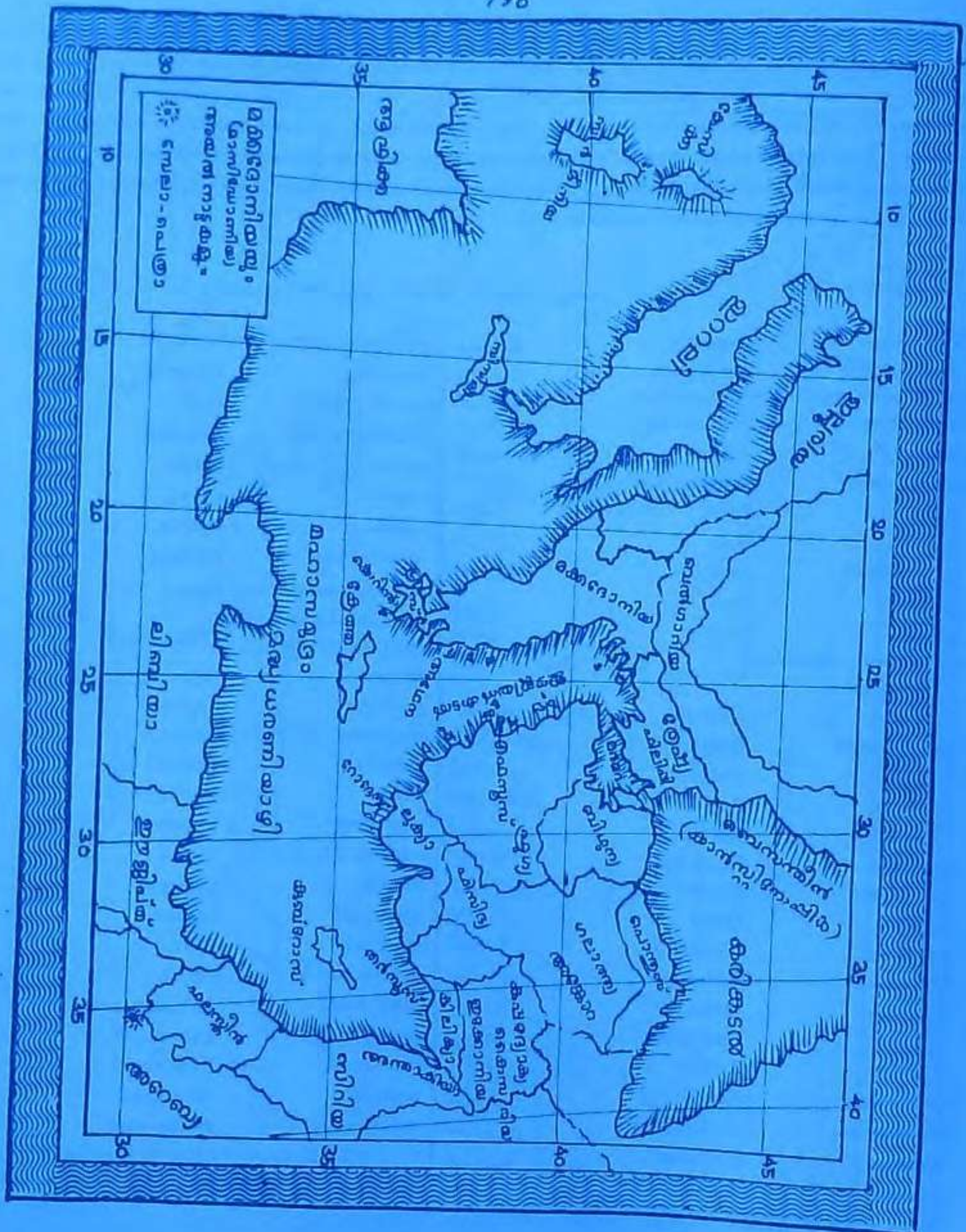

(പ്രധാന കുറിപ്പുകൾ:- മൂൽവർനെനിയുടെ കെട്ടിന്റെ സ്ഥലങ്ങളാണെന്നു ഊഹിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥലങ്ങളുടെ പട്ടികദേശസ്ഥാനങ്ങൾ (1) (2) (3) എന്നിങ്ങനെ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. (1) - ഇതു ബാബുൽ അബ്ബാസിലാണ്. കിഴക്കുഭാഗം കാസ്പിയൻ തടാകവും, പടിഞ്ഞാറുഭാഗം കോക്കസസ് പർവ്വതവും കാണാം. അവിടെനിന്നു തുടങ്ങി വടക്കുപടിഞ്ഞാറോട്ടു ചാരിത്തുകൊണ്ടു കരിങ്കൽവര നീങ്ങുകയും ഇതിനിടയിലായി ദർബന്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവിടെ (2) എന്നു അടയാളം കാണാം. പർവ്വതത്തിന്റെ വടക്കു വശത്തു ബിലാദീഖുഖാസും, തെക്കുവശത്തായി, തിഫ്ലീസും, അസർബീജാൻ മുതലായവയും കാണാം. ഈ മലമ്പ്രദേശങ്ങളിലാണ് ദാരിയൽ ചുരം.

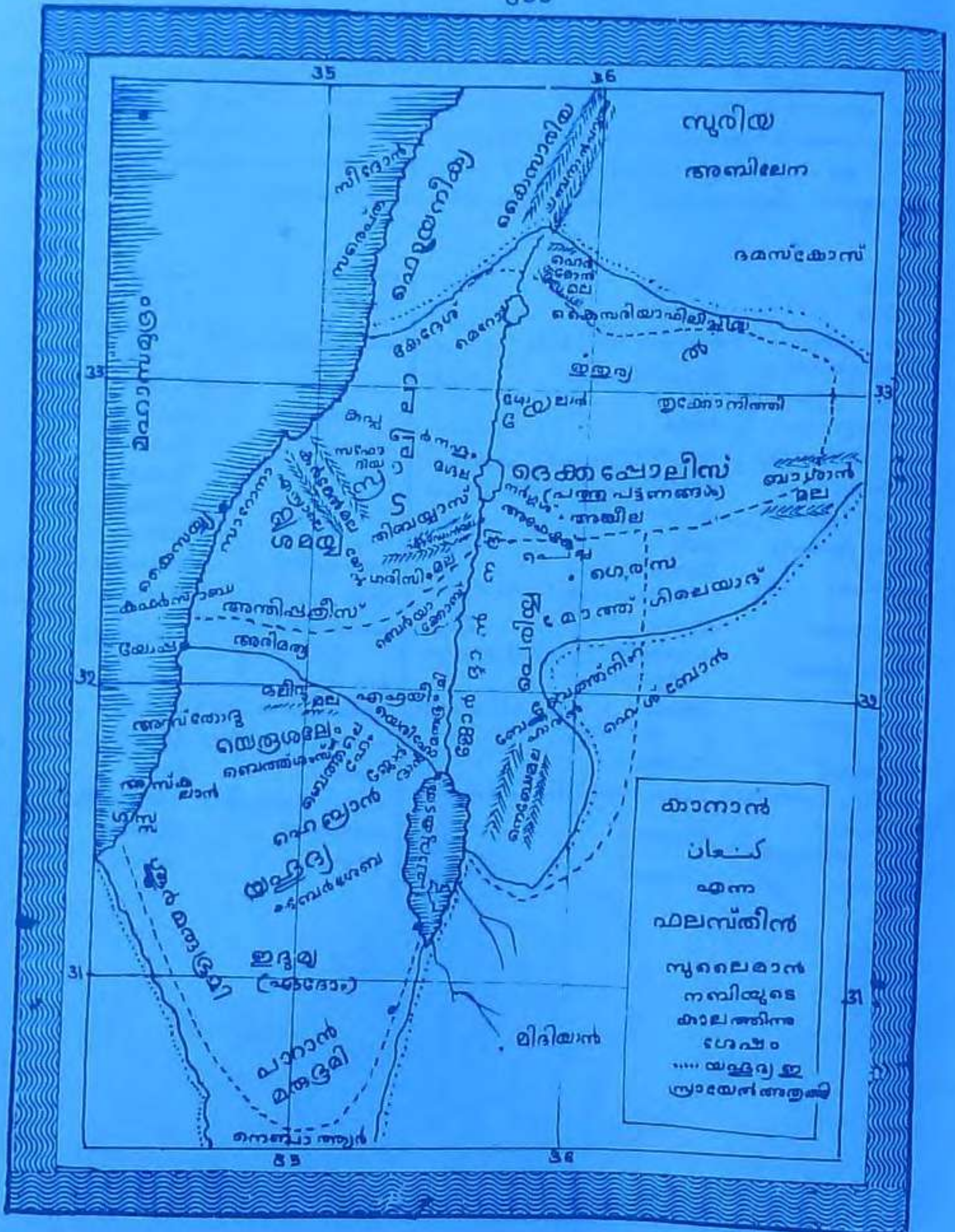
(പ്രധാന സ്ഥലപ്പേരുകളുടെ അറബി - ഇംഗ്ലീഷ് രൂപങ്ങൾ:-

അർമേനിയ	Armania	أرمينية	തുർക്കിസ്ഥാൻ	Turkmen	ترکستان - تركمان
അസർബീജാൻ	Azerbaijan	أذربيجان	ദർബന്ത്	Derbent	دريند
അഫ്ഘാനിസ്ഥാൻ	Afghanistan	أفغانستان	ദൽഹി, ഡൽഹി	Delhi	دهلي
അഹ്മദാബാദ്	Ahmadabad	احمد آباد	പാക്കിസ്ഥാൻ	Pakistan	پاكستان
അറേബ്യ	Arabia	العرب	പേർഷ്യ	Persia	فارس
അറബിക്കടൽ	Arabian Sea	بحر العرب	ചൈന	China	الصين
ഇന്ത്യ	India	الهند	ബൽഖ	Balkha	بلخ
ഇറാഖ്	Iraq	العراق	ബഹ്റൈൻ	Bahreïn	البحرين
ഇസ്ഫഹാൻ	Isfahan	اصفهان	ബാബുൽഅബ്ബാസ്(Baku)	(Baku)	باب الابواب (باكوم)
ഇറാൻ	Iran	ايران	ബിലാദീ ഖുഖാസു	Vladiquas	بلادى قوقاز
ഉമ്മാൻ	Oman	عمان	(വിലാദീ ഖുഖാസു)		
കോക്കസസ്, കോക്കസസ്, ഖുഖാസു	Caucasus	قوقاس . قوقاز	ബസ്ര	Basra	البصرة
കാശ്മീർ	Kashmir	كاشمير - قشمر	ബഗ്ദാദ്	Baghdad	بغداد
കാസ്പിയൻ	Caspian	قزوين - الخزر	ബുഖാര	Bukhara	بخارى
കറാച്ചി	Karachi	كراتشى	മശഹദ്	Mashed	مشهد
കാബൂൽ	Kabul	كابل - كابول	മർവ	Marva(?)	مرور
കർമാൻ	Kerman	كرمان	മസ്ഖത്ത	Muscat	مسقط
കരിങ്കൽ	Black Sea	البحر الاسود	മസൽ, മസൂൽ	Mesul	موصل
കുവൈത്	Kuwait	كويت	ജോർജ്യ	Georgia	جورجيا
ഖത്തർ	Qatar	قطر	ജോർഡാൻ	Jordan	الاردن
ഖുന്തഹാർ	Kandahar	قندهار	റിയാസു	Riyadh	الرياض
ഖുറാസാൻ	Khurasan	خراسان	ലൂറീസ്ഥാൻ	(?)	لورستان
ഖുവാറസ	Qaraqum	خوارزم	ലബ്നാൻ	Lebanon	لبنان
ഖുഖാസ	Caucasus	قوة بار	ലാഹൂർ	Lahor	لاهور
തഹറാൻ	Tehran	تهران	സമർഖന്ത്	Samarqant	سمرقند
തബ്രീസു	Tebriz	تبريز	ഹമദാൻ	Hamadan	همدان
തിഫ്ലീസു	Teblisi	تفليس	ഹൈദ്രാബാദ് (സി	Hyderabad	حيدرآباد
തശ്ഖന്ത്	Tashkent	طشقند	സിന്ധ് & ഡക്കൻ(Sind & Deccan)	(Sind & Deccan)	(السند والدكن)
തുർക്കി	Turkey	ترکيا	ഹിറാത്ത	Herat	هرات

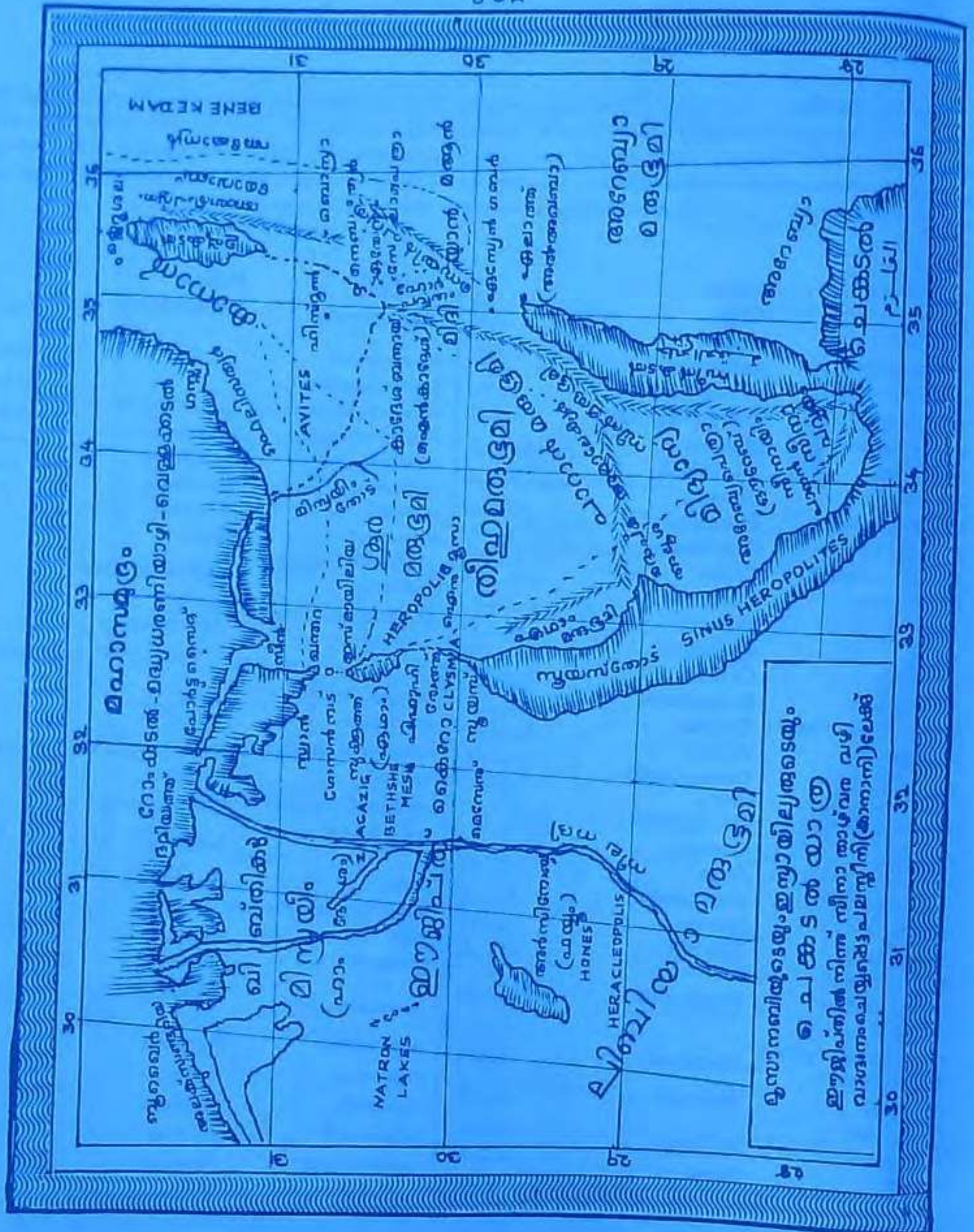
കുറിപ്പുകൾ:- അസംഹാസ്യൻ കഹ്ഫിന്റെ (ഗുഹാവാസികളുടെ) രാജ്യമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്ന സുസ് ഇറാഖിയൻ കടലിന്നടുത്തു കാണാം. സലാപെത്രായിലാണെന്നതാണ് കൂടുതൽ ബലപ്പെട്ട അഭിപ്രായം. സ്ഥലം പട്ടണത്തിൽ * എന്നു അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു. പടം 4-ൽ ഈ സ്ഥലം വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ പട്ടണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച പ്രധാന സ്ഥലപ്പേരുകൾ മിഠവോറും പഴയ കാലത്തു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പേരുകളാണ്. അവയുടെ അറബി-ഇംഗ്ലീഷ് രൂപങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാകുന്നു:-

അഥേനാ	Athens	اينا	കൊറിന്ത്	Corinth	
അദ്രിയാ	Adriya		ക്രേത	Crete	
അദ്രിയാകടൽ	Adriatic Sea	ادرياتيک	കാൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ	Constantinople	قسطنطينية
അഖായ (യവന, യൂനാൻ)	Achaia (Greece)	اليونان	സൈറൻ (ഖയ്റൂവാൻ)	Cyrene	سيرة
അസസ്സസ്	Assos	السوس (1)	ഗലാത്യ	Calatia	كالياتيا
ആസ്യ (ചിററാസ്യ)	Asia Minor	آسيا الصغرى	തർസസ്	Tarsus	تارسوس
അന്തോക്യ	Antioch	انطاكية الشام	ത്രേസ്	Thrace	ثراس (2)
അങ്കോറ (അങ്കിറ)	Ancyra	انقرة	ഫിലിപ്പി	Philippi	فيلبي
ഇറ്റലി (ഇറലി)	Italy	ايطاليا	ഫ്രിഗ്യാ	Phrygia	فريجية
ഇല്യൂറിയ	Illyricum	الالبان	ബൈസന്റീൻ	Bizantium (روما القديمة)	بيزانطة
	(Dalmatia) (الديلمارية)		മർമാറ	Marmara	(مرمره)
ഇക്കോനിയ	Cyana	قونية	മക്കോനിയ (അസിഡോന)	Macedonia	مقدونيا
ഇറാഖിയൻകടൽ	Aegean Sea (Archipel)	بحر ايجي (الارخبيل)	റോം (റൂം)	Rome	
എഫസസ്	Ephesus (Epheses)	افسوس (افس)	റോഡസ് (റോഡസ്)	Rhodes	رودس
കപ്പാഡോക്യ	Cappadocia	?	ലാഡിക്ക (ലാഡാക്ക)	Laodicea	لاوديكية (1)
കിലിക്യ (സിസിലി)	Cilicia (Cicilia)	صقلية (مبيلي)	ലൂക്യ	Lycia	
കുരോപാസ് (സൈപ്രസ്)	Cyprus	قبرص	ലിബ്യാ (ട്രിപ്പോളി)	Libya (Tripoly)	ليبيا (طرابلس)
കൈസര്യ	Caesarea	قيصرية	സ്യറാക്കൂസ്	Syracuse	سيراكوسة
			സ്മീർന	Smyrna	سميرنة

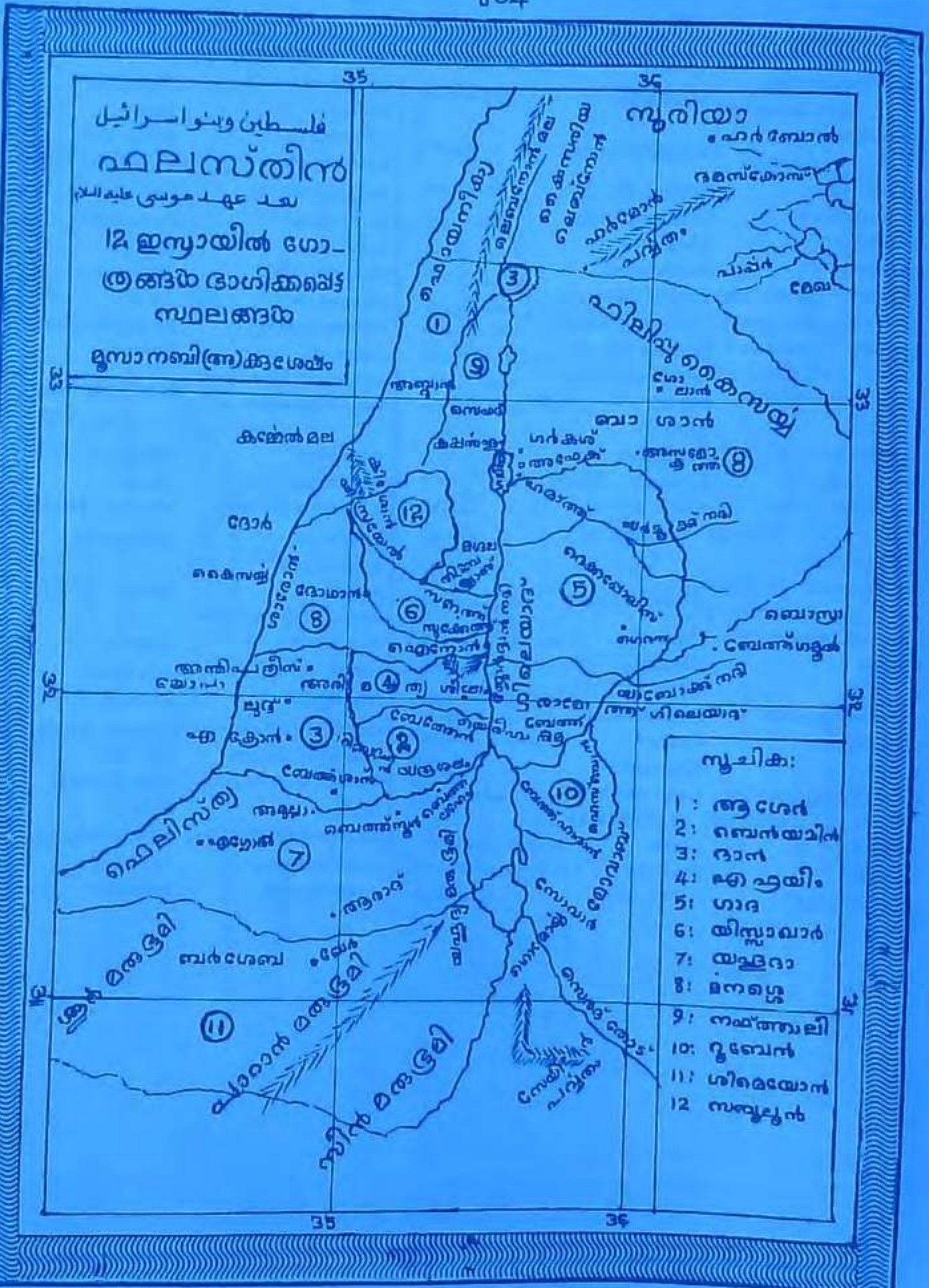
കുറിപ്പുകൾ:- ക്രിസ്താബ്ദത്തിനു ഏകദേശം 1000 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു തുടങ്ങി ക്രിസ്താനികളുടെ ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകൾ വരെയുള്ള ഫലസ്തീന്റെ (കർത്തൃന്റെ) പരമാണിതം. ക്രി. മു. 937 ലാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു, ഫലസ്തീൻ യഹൂദാ, യിസ്രായേൽ (യഹൂദിയ, ഇസ്രായേലിയ) എന്നീ രാജ്യങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. ഇസ്രായേൽ വർഗ്ഗക്കാരായ വളരെ രാജാക്കൾ ആ രാജ്യം ഭരിച്ചുകയും പലകാലത്തും പല വിധത്തിൽ വിഭജിക്കപ്പെടുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളുടെ പേരുകൾ അറബിയിലും ഇംഗ്ലീഷിലും:-

അബിലേനാ	Abelena	?	ഫിലിപ്പി	Philippi	فيليبية
അബില	Abila	أبيل	ബെത്ത്സയിദാ	Bethsaida (Julias)	بيت صيدا
അഫക്ക	Hippes	أفيق			
അന്തിപത്രിസ്	Antipatris	?	ബെത്ത്നിം	?	بيت نمرة
അരിമത്യാ	Arimathea	?	ബെത്ത്ഹൊറാൻ	?	بيت حاران
അസൂതാദു	Azotus(Ashdod)	أشدود	ബെർയാക്കോബു	Jacob's well	بئر يعقوب
ഇടുമ്യ (ഇദ്ദോം)	Idumaea	أدومة (إدوم)	ബെത്ത്ശമെസ്	Bethshemes	بيت شمس
ഓലിവ്സ്	Mt. Olives	جبل الزيتون	ബെത്ത്ലെഹെം	Bethlehem	بيت لحم
എഫ്രയീം	Ephraim	أفرايم	ബർശേബ	Beersheba	بئر سبع
എസ്രാലെയാൻ	Esdraelon	إسرائيلية	മഗ്ദല	Magdala	مجدل
കപർനാഹൂം	Capernaum	كفرناحوم (كفناحور)	മോവാബ്	Moab	عواب
കാനാൻ (കർത്താൻ)	Canan	كنعان	മിഡ്യാൻ, മിഡ്യാൻ	Madian, Midian	مدين
കൈസറിയ	Coeisyría	قيسارية	(മദ്യൻ)		
കൈസര്യ	Caisarea	قيصرية	മഹാസമുദ്രം (റോമാ	Mediterranean	بحر الروم - بحر الأبيض
കാദേശ്	Kadesh	تادس	സമുദ്രം, മദ്യധാര	sea	البحر المتوسط
കർമേൽ	Carmel	كرمل	സ്ത്രോ)		
കപ്സാബ	Kapparsaba	كفر سابا	യോപ്പാ (യാഫാ)	Joppa	يافا
ഗർഗാസ് (ഗർഗ്ഗാസ്)	Gergasa	قرقس (?)	യെരീഹോ	Jericho	أريحا
ഗലീലി	Galilee	الجليل	യെരൂശലേം (യെരൂശലേം)	Jerusalem	القدس - بيت المقدس
ഗോലാൻ	Golan(Gaulonitis)	جولان	യഹൂദയാ	Judaea	يهودية
ഗിരിസീംമ	Mt. Gerizem	جبل جريشيم	റാമോത്ത്ഗിലേദ്	Ramothgilead	?
ഗെരസ	Gerasa	جرش	ലബ്നോൻ(ലബ്നാ	Lebanon	لبنان
ഗസസ്	Gaza	جوش	നോൻ)		
ഗമുറിയ	Gomorrhah	غمرورية	ശമര്യ	Samaria	سامرة
ജോർഡാൻ	Jordan	الأردن	ശാമ (സുറിയ, സിറിയ)	Syria	شام (سوريا - سوريا)
തിബറയാസ	Teberias	طبرية	ശൂർ	Shur	شور
തൃക്കോനിത്തീ			സിദോൻ	Zidon	صيدا
(തെർപ്പാലീസ് - പത്തുപട്ടണം)	Trachonitis	العشراة دن			
ദമസ്കസ്, മെസോപൊ	Damascus	دمشق	സരേപ്ത	Zarepta(Zarepath)	صرفد (?)
സ്(ദിമസ്കസ്)			സഹോമിയ	Sapporis	صقورية
നസ്രത്ത	Nazereth	ناصرة	സോദോം	Sodom	سدوم
നെബോമ	?	جبل نبر	ഹർമോൻ	Hermon	حرمون
നെബാത്യർ	Nabatiens	النباط	ഹെബ്രോൻ	Hebron	حبرون
പാരാൻ	Paran	غاران	ഹെശ്ബോൻ	Heshbon	حزيبون

(പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷ്, അറബി പേരുകൾ:—

അലക്സാന്ദ്രിയ (ഇസ്കന്ദരിയ)	Alexandria	اسكندرية	ദമിയത്ത നോഫ്	Demiatta Noph	دمياط نوف (?)
അർസിനോബ (ഫയൂം)	Arsinob(Fayum)	الفيوم	നീലനദി	River Nile	نهر النيل
അമാലേക്യർ	Amalekites	العمالة	നെബാത്യർ	Nabations	النباط
അറേബ്യപെത്രാ	Arabian petraea	بطر العربية	പോർട്ടുസൈറ്റ	Port said	بورث سعيد
അബാറീം	Abarim	أباريم (?)	പെരിമിഡ്	Pyramides	الاهرام
അമ്മോനൈറ്റ്	Ammonites	الامونيوم (?)	പാറൻ	Paran	ناران
ഈജിപ്ത് (മിസ്രൈം- -മിസ്രയീം-ഹാം-ദേശം)	Egypt(Mizraim- Land of Ham)	القبط (مصر) مصر - بلاد	പെലിസ്യൂസ്	Philines	فلسطين (?)
ഉപ്പുകടൽ (ചാവുകടൽ)	Salt sea (Dead sea, Bahr Lut)	البحر المالح - بحر لوط البحر الميت	ബുഖൈർ	Abukir	بوخير
ഏഥാം (മിസ്രയീം)	Etham	حصريم - مصر القديمة	ബെത്ത്ശമെഷ്	Betheshamesh	بيت شمس
ഏലീം	Elim	?	ബൊസ്ര	Bozrah	بصرى
ഏസ്യോൻഗബർ	Ezingeber	?	മെഡിറ്ററേനിയൻ-മുട്രാ യം(മിസ്രയീം)	Mediterranean sea	البحر المتوسط البحر الابيض
ഏദോം (ഇദ്യൂമ)	Idumaea, Edom	آدوم - ادومية	മെംഫീസ്	Memphis	منف (?)
ഐലാത്ത (അൽ അഖബ)	Elath, Eloth (Al aqaba)	الايلة العقبة	മോബ	Moab	موآب
ഐനുകുമസാ	?	عين موسى	മിഡ്യാൻ മിഡ്യാൻ	Madian, Midian	مدين
ഐൻകാദേശ് (കാദേശ് ബർനേയ)	Kadeshburnea	عين قادس	മിഡ്യാനൈറ്റ്	Midianites	العدانيون
ഔറബ് (ഓറബ്)	Orab (?)	حورب	മൗൻ	Maan	منفلوط معان
കാനാൻ	Canan	كنعان	മെസസസ് (മെസോ)	?	رمسيس
കാനാ	Cana	كنا	സാസാസീസ്	Zagazig	زقازيق
കുലാത്തനക്കൽ	Kulatnackel	?	സിൻ, സിനായ്	sin, Sinai	سيناء
കൈറോ	Cairo	القاهرة (مصر)	സുക്കോത്	Succoth	سكوت (?)
ഖന്താ	Kantara	قطرة	സ്യൂസ് (കിലിസ്യൂസ്)	Clyasma (Suez)	سويس
ഗോശൻനാടു (ഇസ്കാ ഇസ്മീലിയ)	Land of Gosh- en (Ismailia)	الاسماعيلية	സെയിർ പർവ്വതം	Mt. Sair	جبل صير (?)
ഗസസ്	Gaza	غزة	സെല (പെത്ര)	Sela (Petra)	بطرا
പെരുടൽ	Red sea	البحر الاحمر (الغلام)	ശൂർ	Shur	شور
തീഹൂക്കുജൂകി	?	برية النيد	യറൂശലേം (ജറൂശലേം)	Jeruselem	اورشليم (بيت المقدس)
			ഹോർ പർവ്വതം	Mt. Hor	جبل حور
			ഹിസബൂൽ	Heshbon	حزبون

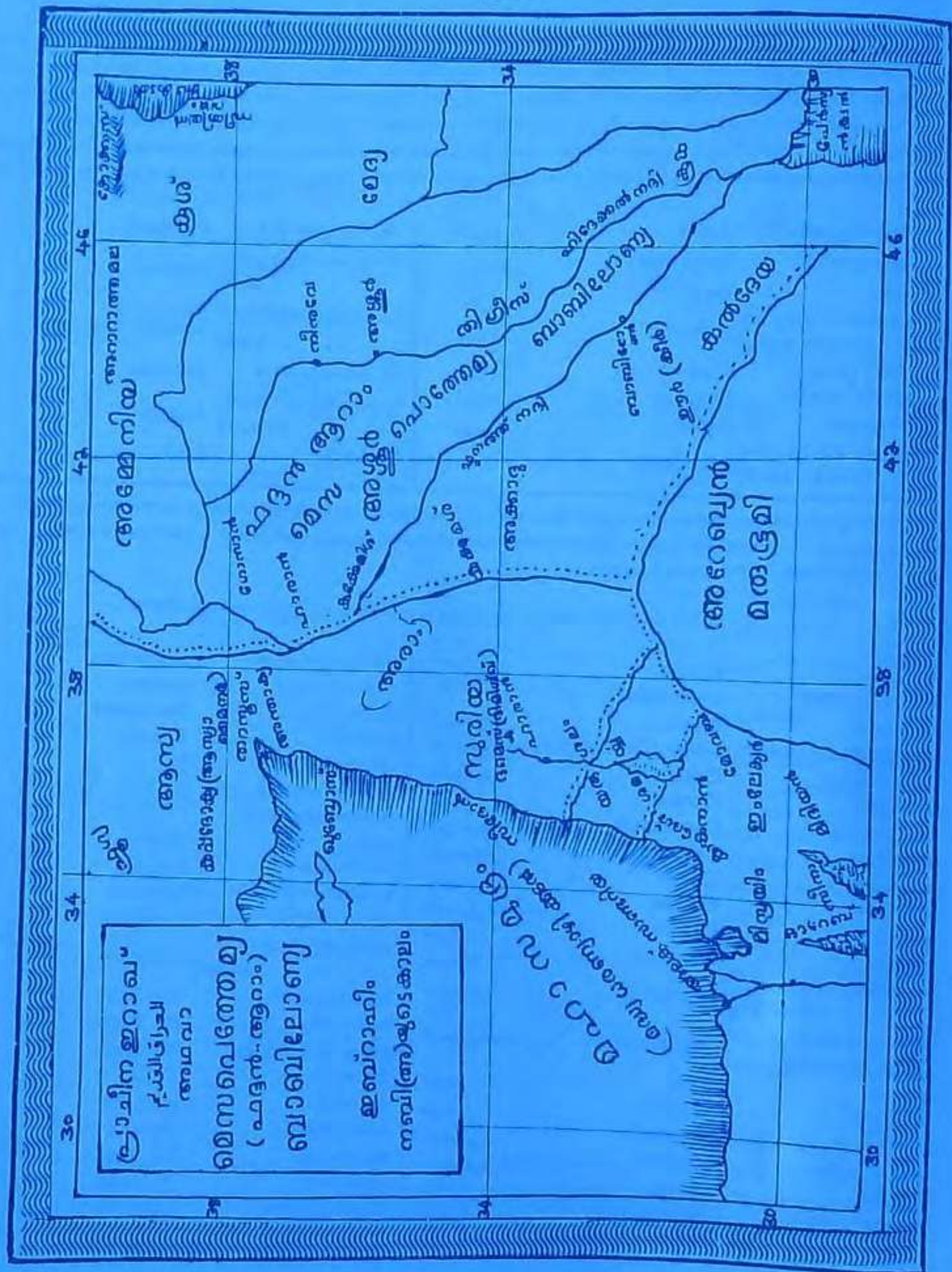
കുറിപ്പുകൾ:- ഇസ്രാഹാൽ വർഗ്ഗം 40 കൊല്ലം തീർത്ഥാടകരുടേതിൽ വസിച്ചശേഷം യൂഗള(അ) നബി യുടെ കാലത്തു ഫലസ്തീനിൽ പലേടങ്ങളിലായി കുടിയേറിപ്പാർത്തു. 12 ഗോത്രങ്ങളും അധിവസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളുടെ സുമാർ അത്യന്തികരം ഇതിൽ കാണാം. ലൂത്താ(അ) നബിയുടെ രാജ്യമായ സോദോ, ഗോമർനിയി എന്നിവയുടെ ഏകദേശസ്ഥാനവും ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇസ്രാഹാൽ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഗോത്രപിതാക്കൾ യത്സാബ്(അ) നബിയുടെ മക്കളായതുകൊണ്ടു അവരുടെ പേരിലാണു 12 വർഗ്ഗങ്ങൾ അറിയപ്പെടുന്നതു. മറ്റു പുറത്തുകൊടുത്ത നമ്പരിന്റെ ക്രമാനുസാരം ഇസ്രാഹാൽ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ പേരിന്റെ അറബി, ഇംഗ്ലീഷ് രൂപങ്ങൾ:-

1 ആശർ, (അശീർ)	Asher	اشير	9 നഫ്ത്താലി	Nefthali	نفتالي
2 ബെന്യാമീൻ	Benjamin	بنيامين	10 റൂബേൻ (മുത്തമകൻ)	Reuben	روبين
3 ദാൻ	Dan	دان	11 ശിമയോൻ (ശംളാൻ)	Simeon	شعرون
*4 എഫ്രെയിം (യൂസുഫിന്റെ മകൻ)	Ephraim	افرايم	12 സെബുലൂൻ	Zebulun	زبولون
5 ഗാദ് (ജാദ്)	Gad	جاد	*-യൂസുഫ് (യോസഫ്)	Joseph	يوسف
6 യിസാസാഖാർ	Issackar	ساكر	*-ലേവി	Levi	لاوى
7 യെഹൂദാ	Judah	يهودا			
*8 മനശ്ശേ (യൂസുഫിന്റെ മകൻ)	Manasseh	منشا (ميشا)			

*യൂസുഫുനബിയുടെ സന്തതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കളായ എഫ്രെയിമിന്റെയും മനശ്ശെയുടെയും പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ലേവിഗോത്രം പലേടങ്ങളായി വസിച്ചതുകൊണ്ടു അവർക്കു പ്രത്യേകസ്ഥലം കാണുകയില്ല. ദാൻഗോത്രം രണ്ടു സ്ഥലത്തു കാണാം.

പില പ്രധാന സ്ഥലപ്പേരുകളുടെ അറബി, ഇംഗ്ലീഷ് രൂപങ്ങൾ:-

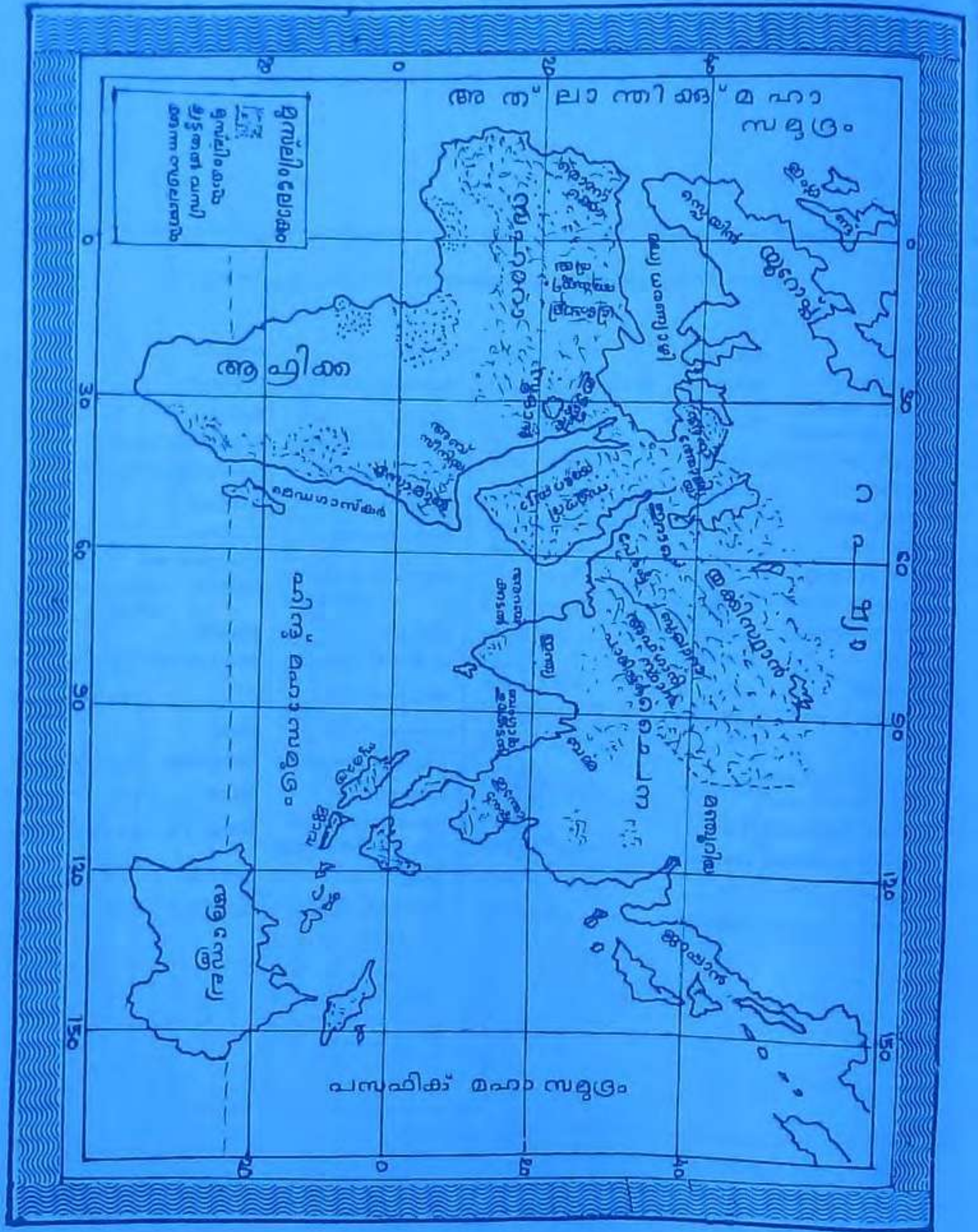
അഹമക്ക്	Hippes	افيق	ബെത്ത്ലെഹെം	Bethlehem	بيت لحم
അന്തിപത്രിസ്	Antipatris	(?)	ബെത്ത്സൂർ	Bethsur	بيت صور
അബാനാ	Abana	ابانا	ബർശേബ	Beersheba	بيرسبع
ഉപ്പുകടൽ (പാലുക്കടൽ)	Saltsea(Deadsea)	البحر المالح. البحر الميت	ബൊസ്ര	Bozrah	بصري
കൈസാരിയ	Cocisyria	قيسارية	ബെത്ത്നിം	?	بيت نمره
കർമൽ	Carmel	كرمل	ബെത്ത്ഫാറാൻ	?	بيت حاران
കപ്പർനാഹൂം	Capernaum	كفرناحوم (كفرناحوم)	യാക്കോബു നദി	?	نهر يعقوب
കൈസര്യ	Caisarea	قيصرية	യോപ്പാ	Jopha	يافا
ഗോലാൻ	Golan	جولان	യെരീഹോ	Jericho	اريجا
ഗലീലി	Galilee	الجليل (جليليا)	യോർദ്ദാൻ (ജോർഡാൻ)	Jordan	الاردن
ഗെരസു	Gerasa	جرش	യർമുക്ക് (യർമൂത്ത)	Hiromox	يرموك (جرمق)
തിബര്യോസു	Teberias	طبرية	ലബ്നോൻ (ലബനോൻ)	Lebanon	لبنان
മെസ്കോസ് (ദിമശ്ക്)	Damascus	دمشق	ശൂർ മരുഭൂമി	Dt. Shur	صحراء شور
ട്രാക്കോണിസ് (തൃക്കോണിത്തി)	Trachonitis	العشر المدن	സിൻ മരുഭൂമി	Dt. Sinai	صحراء سينا
നൈൻ	Nain	ناين	സെയിർ പർവ്വതം	Mt. Sair	جبل سيرا (?)
പാർപ്പർ	Pharper	فرفر	സിദോൻ	Zidon	صيدا
ഫോയോനീക്യ	Phoenicia	فينيقية	ഹമാത്ത്	Hamath	حمّاة
ഫിലീസ്ത്യ	Philines	فلسطين (?)	ഹെബ്രോൻ	Hebron	حبرون
പാരാൻ	Paran	فاران	ഹോർ മല	Mt. Hor	جبل حور
ബെത്ത്ശമസു	Bethshemes	بيت شمس (?)	ഹർമോൻ	Hermon	حرمون
			ഹെസ്ബോൻ	Heshbon	حزيبون

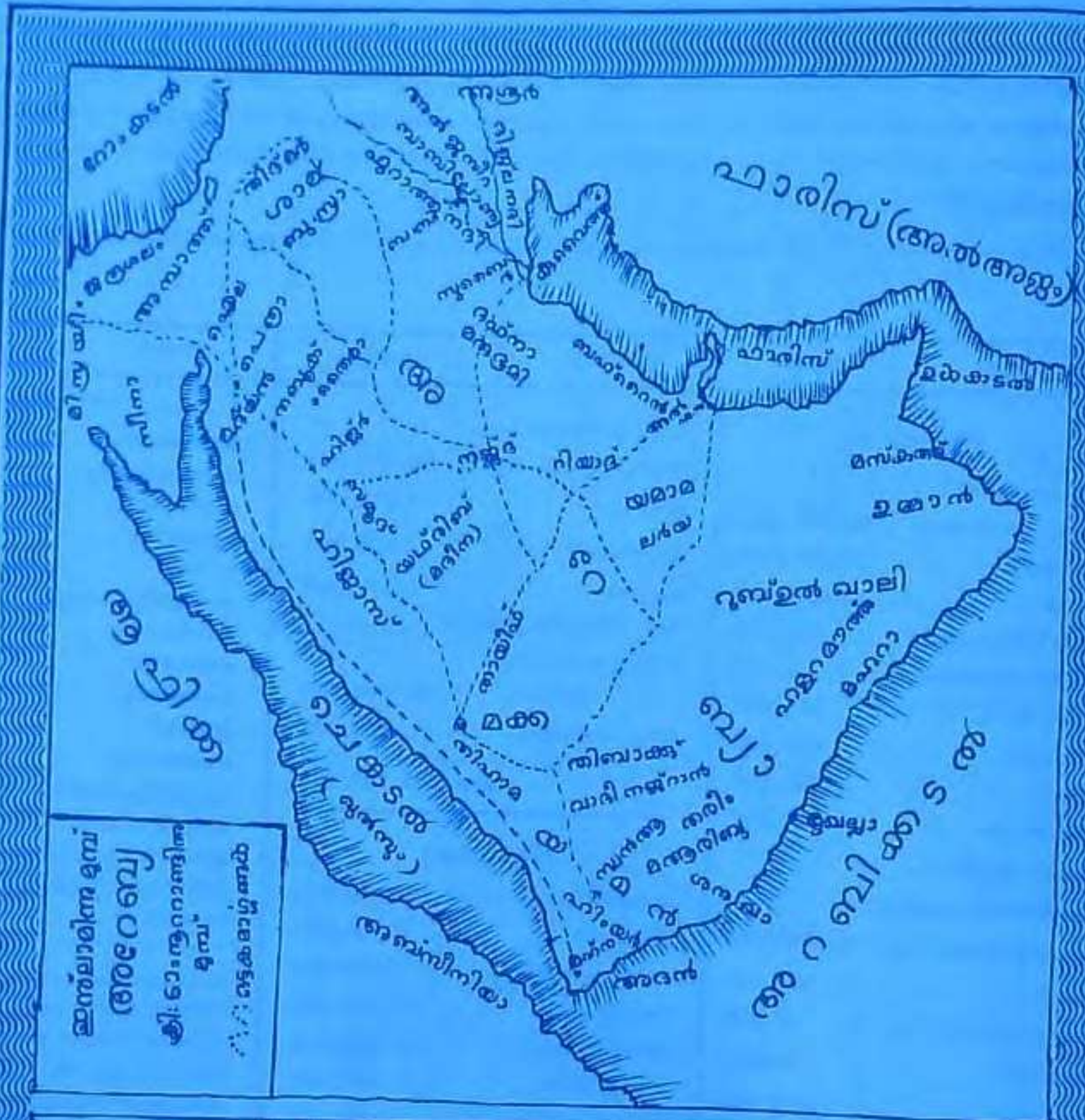

കുറിപ്പുകൾ:- ' ഇബ്രാഹീം (അ) നബിയുടെ ചരിത്രത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം നൽകുന്നതാണ് ഈ പടം.

[പ്രധാന സ്ഥലപ്പേരുകളുടെ രൂപഭേദങ്ങൾ അറബിയിലും ഇംഗ്ലീഷിലും:-

അന്താക്യ	Antioch	انطاكية الشام	നീനുവ	Nineveh	نَيْنَوَى
അറാം (സീറിയ)	Aram	ارام (سوريا القديمة)	(ഹമാത്ത)(ഹമുറാത്ത)	Euphrates	الفرات
അമലേക്, അമലേക്യർ, ഇംലേക്യർ	Amalekites	العمالة	(ഹമുഗ്ഗാ)	Phrygia	(تركيا)
അശ്ശൂർ (അസീറിയ)	Assyrie	اشور, اشيري	ഹമ്ബൻ ആറം (മെസപൊത്തമ്യ)	Padanaran	فدان ارام (ماوراء النهرين, الجزيرة)
അറാറാത്ത	Araroth	اورارات (جبل الحارث)	ബാബിലോൻ	Babilone	بابليون
ഉർ (ഓർ, കിർ)	UR	اور (مدينة كلدانية)	ബാബിലോന്യ	Babylonia	بابل
ഉറലായി നദി	?	نهر قارون	മഹാസമുദ്രം (മദ്ധ്യധരണ്യാഴി)	The great sea	بحر الروم
ഓറേബ് (സീനാ)	?	حرب (سينا)		(Mediterranean Sea)	(البحر المتوسط)
കപ്പടോക്യ (പിററാസ്യ)	Cappadocia	(آسيا الصغرى)	മീഡിയൻ	Madian	مدين
കാദേശ്ബർനെയ	Kadeshburnea	عين قادن	മിസ്രയീം (മിസർ)	Mizraim (Egypt)	مصر (مصر)
കാനാൻ	Canan	كنعان	മോദ്യ (പേർഷ്യ)	?	فارس القديمة
കാർക്കേമീഷ്	?	قرقيسا (?)	മോവാബ്	Moab	موآب
കൽദായർ	Chaldees	كلدانيون	യറൂശലം (ജറൂശലം)	Jerusalem	اورشليم (بيت المقدس)
കൂശ്	?	كوش (فارس)	സീദോൻ	Zidon	صيدا
ഖുപ്രോസ്, കുപ്രോസ്, (സൈപ്രസ്)	Cyprus	قبرص	ഹറാൻ (അശ്ശൂറി ലും, സീറിയയിലും)	Haran	حاران (في اشور وسوريا)
തിഗ്രീസ് (ഹിദക്കൽ)	Tigris	دجلة	സമര്യ	Sameria	سامرة
ഗോമോറിയ, ഗോമോറ	Gommorah	عمورية (عامورة وسدوم والمؤنفة)	സീനായി, സീനാ	Sin, Sinai	سينا. سيناء
തറസൂസ്	?	طرسوس			
ദമെസ്കസ് (ദിമശ്ക്)	Damascus	دمشق			

പടത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയ പ്രധാന പേരുകളുടെ അറബിരൂപം.

അറബു	الحرب	തറീം	تربيع	യഥ്റീബ് (മദീന) (المدينة)
അമ്പാത്ത	الأنباط	പെങ്കടൽ	البحر الأحمر	യമാമ
അമൻ	عدن	ദിമശ്ഖ്	دمشق	രിയാദ്
അതീഹസാ	الأحساء	ദഹ്നാമനുഷുമി	صحراء الدهناء	റുബ്ഇൻഖാലി
അതീജസീറ (മെസ പൊത്തേമ്യ)	الجزيرة	ജവലാൻ	جولان	മറാകടൻ
അതീജാജ (പേർഷ്യ)	العجم (فارسي)	നജ്ദു	نجد	വാദീനജ്ദാൻ
അബീസീനിയ	الحبشة	പെത്രാ	بطرا	സുബൈർ
ഉമ്മാൻ	عمان	ബഹ്റൈൻ	بحرين	സമൂദ (മമൂദ്)
ഹെബ്ര (അൽഅഖബ:)	الابلة (العقبة)	ബാബീലോന്യ	بابلون	ശനൂവ
കൻആൻ	كنعان	ബാബീൽ	بابل	ഹിജ്ർ
കുവൈത്ത	كويت	ബുസ്രാ	بصري	ഹിജാസ്
ഖുനൈസ്യ	خنيس	മദ്യൻ	مدين	ഹി.യർ
ഖൈബർ	خيبر	മിസ്രയീം	مصر (مصر)	ഹളർമാത്ത
തിദ്മർ	تدمر	മക്ക	مكة	യമൻ
തബൂക്ക	تبوك	മത്തറീബ്	مأرب	മഹറാ
തൈമാ	تيما	മഹ്നാ	مهنا	ജിദ്ദ
ത്വാഇഫ്	طائف	മത്തൻ	معان	ഹമുറാത്ത
തിഹാമ	تهامة	മുഖല്ലാ	مغلا	ദിജ്ല
		മസ്ഖത്ത	مسقط	ബസ്ര
				البصرة

സുയസ്തോട്	قناة السويس	തി.സാഹ് (മുതല)	بحيرة التمساح
മൻസിലതടാകം	بحيرة المنزلة	തടാകം	بحيرة العرة
പൊർട്ടുസൈടു	بررت سعيد	മുർറാ തടാകം	البحر المتوسط
ഖത്ത	القنطرة	മദ്യധരണ്യം	شبه جزيرة سيناء
ഇസ്കാഇലിയ	الاسماعيلية	സീനാ അർദ്ധദ്വീപ്	

പടം - 10

നിലവിലുള്ള അറബ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾ "....." എന്നു അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഫലസ്തീന്റെ ഒരു ഭാഗത്താണ് 'ഇസ്രാഇൽ രാഷ്ട്രം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന യഹൂദ രാജ്യം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ചില പാശ്ചാത്യ വൻകോയ്മകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ക്രി. 1947 ലാണ് യഹൂദികൾ ഇതു കയ്യടിയതു. ജർമ്മനിയിന്റെ ഒരു ഭാഗം അടക്കം ഹൈഫാ, യാഫാ, തൽ അവീവ് (تل أبيب) നഗ്നീന മുതലായ പട്ടണങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. കൃഷ്ണി-രാജ്യങ്ങൾക്കു പൊതുവിലും അറബ്യൻ രാജ്യങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു ഭീഷണിയാണ് ഈ യഹൂദരാഷ്ട്രം. ഇതൊഴുതുന്ന കാലത്തു അറബ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾ അതിനെതിരിൽ സംഘടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

പടം - 11

ഇസ്ലാമിന്റെ ആവിർഭാവകാലത്തു അറബ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാന അറബ്യൻ ഗോത്രങ്ങളുടെ പേരുകളും വാസസ്ഥലങ്ങളും ഇതിൽ കാണാം. ഈ കൂടാതെയും പല ഗോത്രങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. അടിയിൽ വരയിടാത്ത പേരുകളാണ് ഗോത്രപ്പേരുകൾ. അടിയിൽ വായിട്ടുള്ള രാജ്യപ്പേരുകളാണ്. ഗോത്രപ്പേരുകളുടെ അറബി രൂപങ്ങൾ:—

ലഖ്കു	لخم	ഹനീഫാ	حنيفة	ഗത്ഫാൻ	غطفان
ത്വയ്യിഖ്	طيئ	ഹംദാൻ	همدان	കൽബു	كلب
ബക്ർ	بكر	ഹി.യർ	حمر	ഖുരൈശ്	قريش
അസദ്	أسد	കിനാന	كنانة	അസദ്	أسد
ഹവാസിൻ	هوازن	ഥഖീഫ്	ثقف		
തൈം	تيم	ഹുദൈൽ	هديل	ഗത്ഫാൻ രാഷ്ട്രം (المملكة الغطفانية)	
കിനാ	كنده	സുലൈം	سليم	ബൈസന്തീൻ രാഷ്ട്രം (المملكة البيزنطية)	
				റോമാ സാമ്രാജ്യം (مملكة الروم)	

1. സൗരനാശി കോലങ്ങൾ

2. അക്ഷാംശവും ദൂരവക്രങ്ങളും

3. നാശി കോല പര്യടനം കഴിയാനിറുത്തിയപ്പോൾ

4. അഞ്ചു മേഖലകൾ

5. ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗം

6. സൗരയൂഥം (സൂര്യനും ഉപഗ്രഹങ്ങളും)

7. സൂര്യൻ

8. ഗ്രഹങ്ങൾ

9. അക്ഷാംശവും ദൂരവക്രങ്ങളും

10. സൂര്യൻ

11. ഗ്രഹങ്ങൾ

12. അക്ഷാംശവും ദൂരവക്രങ്ങളും

13. സൂര്യൻ

14. ഗ്രഹങ്ങൾ

15. അക്ഷാംശവും ദൂരവക്രങ്ങളും

1- القصور 2- خطوط الطول والعرض 3- الليل والنهار 4- المنطقة 5- وجه الأرض القوي 6- المجموعة الشمسية 7- الكواكب 8- الشمس 9- الكسوف والخسوف 10- قسفا الكرة الأرضية 11- نصف الأرض (الشرق والغرب) 12- طائر 13- السطر الجوي للأرض 14- أشكال فلكية

സൂര്യനും അതിന്റെ ഉപഗ്രഹങ്ങളും

ഭൂരം വലിപ്പം ചലനം മൂതലായവ

(الشمس والكواكب السيارة)

ക്രമം	ഗ്രഹങ്ങളുടെ പേർ			സൂര്യനിൽ നിന്നുള്ള അകലം മീലിൽ (10 ലക്ഷം) കണക്കിൽ	സൂര്യനെ ഒരു വട്ടം വൃത്തം വെക്കുന്ന കാലം	സ്വയം അച്ചുതണ്ടിൽ വൃത്തം വെക്കുവാനുള്ള കാലം	ഉപഗ്രഹങ്ങളുടെ എണ്ണം
	മലയാളത്തിൽ	ഇംഗ്ലീഷിൽ	അറബിയിൽ				
1	സൂര്യൻ	Sun	الشمس	—	—	25 $\frac{3}{17}$ ദിവസം	9
2	ബുധൻ	Mercury	العطارد	36 മീ. നാഴിക	88 ദിവസം	88 "	—
3	ശുക്രൻ	Venus	الزهرة	67 "	225 "	225 "	—
4	ഭൂമി	Earth	الأرض	93 "	365 $\frac{1}{4}$ "	23 മ; 56 മീ; 4 സെ.	1 (ചന്ദ്രൻ)
5	ചൊവ്വ (കുബൻ)	Mars	المريخ	142 "	686 "	24 മ; 37 മീ; 24 സെ.	2
6	വ്യാഴം (ഗുരു)	Jupiter	المشتري	483 "	11 $\frac{86}{100}$ "	9 മ; 55 മീ; 37 സെ.	8
7	ശനി	Saturn	الزحل	886 "	29 $\frac{4}{10}$ "	10 മ; 24 മീ; 4 സെ.	10
8	നെപ്ചൂൺ	Neptune	نبتون	2,792 "	164 $\frac{8}{10}$ "	7	1
9	ഉറാനസ്	Uranus	اورانوس	1,782 "	84 "	7	4
10	പ്ലൂട്ടോ	Pluto	فلوטר	?	?	?	?
	ചന്ദ്രൻ	Moon		240,000 (7) നാഴിക	ഒരു മാസം വൃത്തം വെക്കുവാനുള്ള 29 $\frac{1}{2}$ ദിവസം	7	—